

Giới thiệu Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta

Hải Nhạc cùng người mẹ tái giá của mình đi đến đại biệt thự của Tạ gia, ở nơi này, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tạ Phẩm Dật _ lúc đó mặc tây trang màu trắng. Khi nàng sợ hãi gọi hắn ca ca, hắn hung hăng quăng cho nàng một bạt tai, nói cho nàng biết hắn không có muối muối, bởi vì mẹ hắn chỉ sinh hạ một mình hắn. Khi đó, nàng tám tuổi, hắn mười ba tuổi. Mười tuổi, hắn đẩy nàng xuống lầu, nói mẹ nàng là người thứ ba, đoạt đi bà hắn rồi, mới khiến cho mẹ hắn đột phát bệnh tim mà chết. Hắn hận nàng cùng mẹ nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ các nàng. Mười ba tuổi, không cẩn thận kéo đứt dây đàn của hắn, hắn đẩy nàng xuống hồ bơi, nàng thiếu chút nữa chết đuối. Những chuyện như thế nhiều lắm, nhiều không kể xiết, vì thế, nàng có thói quen chịu sự khi dễ của hắn, cũng không gọi tiếp tục hắn là ca ca. Mười lăm tuổi, nàng bị hắn buộc thi vào cùng trường hắn học, ở trường học, bọn họ là huynh muội, ở nhà, nàng là nữ nô bộc của hắn. Mười sáu tuổi, sinh nhật của nàng đêm đó, hắn đi tới gian phòng của nàng, cướp đi của nàng đồng trinh, cũng nói, đó là lễ vật hắn đưa cho nàng. Từ nay về sau, thế giới của nàng, không có thiên lý... *****Đừng có bị cái văn án nó lừa tình, ban đầu ngược nhưng sung dần. Lúc đầu thương bạn nữ chính lắm, sau thì lại tội nghiệp bạn nam chính. Cái đôi trong này lúc nào cũng gọi là “gần ngay trước mắt xa tận chân trời”, còn một chút xíu nữa mà lúc nào cũng hệt nhau. HE. Truyện này khá dài, mỗi chương không có đếm số chỉ có tên chương thôi nên Shi cũng không biết bao nhiêu chương nữa. Nhắc lại, đây không phải truyện ngược, như Shi đã từng tuyên bố, Shi cực kỳ ghét truyện ngược.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ác Mộng

“Mẹ, đây là nhà mới của chúng ta mà người đã nói sao?”

Hải Nhạc mặc một thân công chúa màu hồng phấn vuốt mái đầu bù xù rồi ngẩng lên, nhìn biệt thự khí phái trước mặt hỏi người mẹ đang nắm bàn tay nhỏ bé của mình.

“Đúng vậy bảo bối, đây chính là nhà mới của chúng ta.” Người mẹ trên mặt tràn đầy hạnh phúc cười.

Bác Tạ cầm cái vali hành lý từ sau xe qua, chìa một bàn tay ra thân thiết nắm tay em, nói: “Tiểu công chúa, con sẽ thích nơi này.”

“Vâng, bác, con rất thích nơi này.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“Tiểu công chúa, giờ con nên đổi giọng gọi bác là bố, bởi vì mẹ con đã gả cho bác, về sau bác chính là bố của con.” Bác Tạ xoa đầu em nói.

Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mẹ thật sự gả cho bác Tạ, thật tốt quá! Vì bác Tạ đối với mẹ rất tốt, từ khi mẹ ly hôn với cha, mẹ vẫn chưa từng cười, sau khi bác Tạ đi vào cuộc sống của hai mẹ con em, mẹ mới dần dần tươi cười, hơn nữa, bác Tạ sẽ mua cho em váy và giày mới rất xinh, biến em thành một tiểu công chúa, còn thân mật gọi em là “tiểu công chúa”, cha ruột của em cũng chưa từng đối xử với em tốt như bác Tạ, cho nên em cũng rất thích bác Tạ, em luôn thầm hi vọng bác Tạ có thể làm người cha thứ hai của em, không ngờ hi vọng đã trở thành sự thật rồi!

“Bố!” Hải Nhạc ngọt ngào kêu.

“Con gái ngoan! Đến đây, bố dẫn con đi gặp anh hai!” Bác Tạ, không nên gọi là bố, ông một tay ôm lấy nàng, sáng khoái cười lớn nói.

“Anh hai?” Hải Nhạc yên lặng tự hỏi trong lòng, “Về sau mình sẽ có một người anh?”

Cha mới ôm nàng vào phòng, wow, trong nhà cha thật lớn thật đẹp, còn lớn hơn đẹp hơn phòng ở của cha mẹ trước khi chưa ly hôn nữa nha!

Lúc này, có người hầu lại đây nhận lấy hành lý trong tay cha dượng, rồi cung kính đứng mực xoay người chào mẹ: “Kính chào phu nhân.” Rồi nói với em: “Kính chào tiểu thư.”

Sau đó mẹ mỉm cười đưa cho bà một cái bao đỏ, nói: “Mẹ La, lễ nhỏ gặp mặt.”

Mẹ La vui mừng đón nhận, sau đó đứng ở một bên.

“Thư Dật đâu? Thư Dật chạy đi đâu rồi? Không phải bảo nó ở nhà sao?” Cha dượng đột nhiên hơi bức bối hỏi mẹ La.

“Thiếu gia... thiếu gia chắc đang ở trên lầu, tôi đi gọi cậu ấy.” Mẹ La vội vàng nói.

“Không cần kêu! Tôi tới rồi!” Trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người thiếu niên mặc tây trang màu trắng, chậm rãi bước xuống từng bước.

Khuôn mặt anh ta có ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mỗi một thứ đều giống như do tạo hóa tỉ mỉ điêu khắc mà thành, có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết, nhất là cặp mắt kia, ánh mắt sâu thẳm, đen như đêm khuya.

“Anh hai rất đẹp trai a!” Hải Nhạc thầm kêu trong lòng.

Hải Nhạc cảm thấy đôi mắt tối đen như mực kia... giống như có thể nhìn thấu lòng người, em không dám đón nhận ánh mắt ấy, khi anh ta quắc mắt nhìn gần, tim em đột nhiên đập thật nhanh.

Anh ta chậm rãi bước về phía hai người, hơi thở lạnh lẽo đánh thẳng về phía Hải Nhạc, khiến Hải Nhạc co rúm lại một chút, anh ta thoát nhìn thật lạnh, lạnh như băng, ánh mắt anh ta nhìn em và mẹ em... tràn ngập sự phẫn nộ và khinh thường, anh ấy không thích em và mẹ sao? Trái tim nhỏ nhỏ của Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

“Thư Dật, lại đây chào mẹ mới của con.” Bác Tạ nói.

“Người đàn bà này, không xứng làm mẹ tôi.” Hân lạnh lùng mở miệng.

“Mày...” Bác Tạ tức giận, buông em xuống, vọt tới trước mặt anh trai kia, nói, “Mày không gọi?”

“Tôi không gọi!” Anh ta nhỏ hơn bác nhiều như vậy, nhưng khí thế của anh ta lại tuyệt không thua.

Hải Nhạc sợ hãi chạy tới bên mẹ, mẹ vội vàng kéo tay em, em cảm giác được rõ ràng, tay mẹ đang run rẩy, mẹ đang sợ hãi sao?

Tay của bác đã giơ lên về phía anh kia rồi, “Không!” Hải Nhạc thiếu chút nữa hô ra miệng, em không muốn anh trai bị đánh, tuy rằng hình như anh trai không thích em và mẹ cho lắm.

Em còn chưa kêu ra miệng, mẹ đã cười với em mở miệng trước: “Trường Viên, không nên ép cậu ấy, nếu cậu ấy không muốn, cũng có thể gọi em là di mã.”

Tay bác nhụt chí để xuống.

“Hải Nhạc, đi đi, con đến.” Mẹ ý bảo Hải Nhạc đi tới.

Hải Nhạc liền đi tới, ánh mắt của anh trai làm em rất sợ hãi.

“Chào anh ạ.” Nàng sợ hãi kêu.

Em thấy hân cười lạnh, chưa kịp nhìn thấy anh ta vươn tay thế nào, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của em “Ba” đã trúng một cái tát, em thét chói tai ngã trên mặt đất, lớn tiếng khóc: “Mẹ, mẹ!”

Hai người lớn kia đều sợ ngây người, không thể tin Tạ Thư Dật lại có thể động thủ đánh em!

Mẹ Hải Nhạc chạy tới, đau lòng ôm em vào ngực: “Bảo bối không khóc, bảo bối không khóc.”

“Mẹ tao chỉ sinh một mình tao Tạ Thư Dật, tao không có em gái, con hoang từ nơi nào đến? Mày cũng xứng kêu tao là anh?” Tạ Thư Dật hung tợn nhìn em nói.

“Đồ mất dạy!” Bác Tạ tức giận cũng cho anh ta một cái tát.

Chỉ thấy anh ta bụm mặt, hung tợn nhìn em, anh ta cũng không nói gì, chỉ hung tợn nhìn em mãi.

Hải Nhạc nhỏ bé chịu không được ánh mắt như ác ma đó, sợ hãi ngất đi trong lòng mẹ! _ Tạ Hải Nhạc xoay người ngồi dậy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nàng lại mơ thấy lần đầu tiên gặp Tạ Thư Dật, đó là khi ác mộng của nàng bắt đầu, cho nên thường thường nàng lại mơ thấy lúc ban đầu gặp mặt.

Tạ Thư Dật, là ác mộng nàng trốn không thoát.

Trái tim đang sợ hãi vì ác mộng của nàng chậm rãi khôi phục bình tĩnh, Hải Nhạc cảm thấy khát nước, nàng nhẹ nhàng xuống giường, lắc lắc cái bình, hết nước rồi, thở dài một hơi, nàng khẽ mở cửa, trong bóng đêm chậm rãi đi xuống lầu.

Nàng đi chân trần xuống cầu thang giống như mèo con không hề phát ra tiếng động, nhưng, thính giác bén nhạy lại giúp nàng nghe được những tiếng động rất kỳ quái, phảng phất như là tiếng ngậm thối khổ vì đã chịu tra tấn thật lớn cùng tiếng thở rất thô suyền, nàng thầm rung mình, là người hầu nào đột nhiên sinh bệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Không Nên Nhìn 1+2

Nàng lao xuống lầu, mở đèn lên, đại sảnh tối đen trong nháy mắt liền trở nên sáng sủa.

Một màn đập vào mắt nàng, không phải là ai phát bệnh, mà là có hai thân thể đang ở trên sô pha liễu chết dây dưa, không phải ai khác, chính là anh trai trên danh nghĩa của nàng cùng một cô gái có khuôn mặt xa lạ.

Ánh sáng đột ngột làm Tạ Thư Dật quay đầu, thấy Hải Nhạc đang đứng tại chỗ ngốc lăng không nhúc nhích, hần liền ngưng động tác đang làm.

Cho tới bây giờ Hải Nhạc chưa từng thấy cảnh tượng dâm đẳng như vậy, hình ảnh mãnh liệt đập vào mắt làm cho đầu óc nàng trống rỗng, đến khi tiếp xúc ánh mắt âm lãnh sắc bén của Tạ Thư Dật, nàng mới thanh tỉnh lại nhận ra người mình đang nhìn là ai, nàng hút một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa bật ra tiếng thét chói tai, nhưng vẫn bịt miệng kịp thời.

Mà lại có người hét lên, chính là cô gái đang bị Tạ Thư Dật đặt dưới thân kia, ánh sáng chiếu vào thân thể làm cô thấy xấu hổ, cô thử đẩy Tạ Thư Dật ra: “Thư Dật, có người!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc Hải Nhạc vẫn đang ngẩn ngơ một cái, sau đó xoay qua nữ tử dưới thân tà ác cười cười: “Không cần để ý đến nó!”

Hai tay hần vốn buông hai bên người, đột nhiên bắt lấy bờ eo của cô gái dùng sức đâm sâu vào, làm cô ta thét chói tai liên tục.

Hải Nhạc sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, run lấy bảy định bước lên cầu thang.

“Không được đi! Cô dám đi?” Tạ Thư Dật đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm tràn ngập bá đạo không thể kháng cự, “Xoay người, đối mặt với tôi! Mờ to mắt ra!”

Hải Nhạc run rẩy, không, nàng không muốn đối mặt với hần, một màn này trong mắt nàng thật sự là quá ghê tởm!

“Tri Hải Nhạc, tôi đếm ba tiếng, ba, hai” Tạ Thư Dật nhếch đôi môi mỏng, lạnh lùng đếm.

Trước khi hần thốt ra tiếng “một”, Hải Nhạc chết lặng xoay người đối diện với Tạ Thư Dật, chết lặng mở to mắt, ánh mắt đặc ý và độc ác của hần, xông thẳng vào ánh mắt nàng, còn thân nhiên cười.

Tạ Thư Dật cứ nhìn Hải Nhạc mãi như vậy, hơn nữa cũng không ngưng động tác với cô gái bên dưới, hần cứ nhìn chăm chăm Hải Nhạc như vậy, không buông tha một tia biểu tình trên mặt nàng.

Hần không phải chưa từng nhìn thấy bộ dạng nàng mặc áo ngủ, nhưng cái váy ngủ ôm rú tận gót như đêm nay, cho tới bây giờ hần chưa từng thấy cô mặc qua, thật không ngờ, thân hình cứng nhắc gầy yếu như cộng giá của nàng, từ bao giờ thì đáng người trở nên hấp dẫn như vậy rồi?

Nàng đã lớn lên từ khi nào? Mà hần, lại không để ý nha đầu này cũng sẽ có một ngày lớn lên? Đây là cái sự gì? Tạ Thư Dật trầm nghĩ hoặc chính mình.

Dưới ánh mắt thâm trầm của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc thả lỏng bờ môi đang cắn chặt ra, nhưng hai tay nàng lại lặng lẽ nắm chặt thành quyền, không, không thể bị sự ác độc của hần đánh gục, nàng tự nhủ trong lòng phải bỏ qua ánh mắt ác độc của Tạ Thư Dật cùng đáng người giống như siêu mẫu trên sân khấu của hần, cũng tự nhủ không thể yếu đuối, bởi vì, người đàn ông mà nàng đang phải đối diện này, là một kẻ không hành xử theo lẽ thường, là một tên ác ma thuần túy!

Nàng hờ hững đối diện với Tạ Thư Dật.

Trừ mặt nàng đang hồng, Tạ Thư Dật không thể nhìn ra một chút gì là không ổn, ánh mắt của nàng, vẫn như cũ trong suốt như vậy, vẫn như cũ bình tĩnh như vậy, giống như mỗi ngày nàng đều nhìn thấy cảnh tượng thế này, đã không còn sợ hãi nữa.

Tạ Thư Dật không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nắc một tiếng shit, hần chán ghét ánh mắt như cũ trong suốt của nàng, hần chán ghét sự bình tĩnh như trước của nàng, chán ghét nàng khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, trên mặt vẫn mang biểu tình thuần khiết như thiên sứ kia! Tóm lại, hần chán ghét nàng!

Con giận của hần bị chuyển thành khí lực, hần dùng sức phát tiết trên người cô gái, cho đến khi cô ta thét chói tai tê liệt ngã xuống dưới thân hần, mà hần cũng thờ hồn hèn phóng chính mình ra, ngay cả ở thời điểm lên đỉnh, hần đều không hề rời mắt dù chỉ một chút khỏi khuôn mặt đã đỏ lên như muốn xuất huyết kia, hần rốt cục hài lòng, thì ra, cô ta cũng không phải không có việc gì.

“Tri Hải Nhạc! Sau này sẽ có một ngày, cô cũng sẽ giống như cô ta nằm ở dưới thân đàn ông, tôi thật muốn nhìn xem lúc đó, cô còn có thể bảo trì biểu tình như tiên nữ không phạm khói lửa nhân gian giả dối đó hay không!” Tạ Thư Dật cười lên ha hả, hần phi thường hài lòng nhìn khuôn mặt Hải Nhạc từ đỏ rùng rục chuyển thành trắng bệch như tờ giấy.

Vừa nghĩ tới Hải Nhạc sẽ giống cô gái này nằm dưới thân đàn ông, tim của hần đột nhiên chấn động, chết tiệt, hần chán ghét! Hần chán ghét nàng nằm ở dưới thân đàn ông khác!

“Tôi có thể rời đi chưa?” Hải Nhạc bật ra tiếng hỏi cứng nhắc.

Tạ Thư Dật từ trong hoang mang tỉnh táo lại, làm sao cô ta còn có thể bình tĩnh như vậy? Một cỗ cuồng nộ vô danh bỗng nhiên bùng nổ, hần đột ngột

đứng lên, quên mất mình đang trần truồng, vung quyền về phía Hải Nhạc lớn tiếng rống: “Cút! Cút cho tôi!”

Hải Nhạc rút cuộc cũng nói lòng sợi dây đàn đang căng lên trong lòng, nàng xấu hổ vội vã lên lầu, chạy vào gian phòng của mình, “Ba” đóng cửa lại.

Một khắc cửa vừa đóng kia, nước mắt, từ trong hốc mắt tràn ra.

Tại sao ông trời lại bắt nàng gặp phải ác ma này? Khi nào thì nàng mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn?

“Tạ Thư Dật, anh là đồ cầm thú! Cầm thú không có trái tim! Tôi nguyện rửa anh xuống địa ngục!” Nàng phẫn hận mắng, một bên lau đi nước mắt trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chỉ Là Bạn Gái

Nàng cũng chỉ có thể mắng hắn nguyện rửa hắn chết sau lưng như vậy, nếu ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ chém nàng thành tám mảnh sau đó ném xuống biển cho cá ăn, nàng biết hắn có thể làm được điều đó.

Cuộc sống như vậy, khi nào thì mới là kết thúc? Hải Nhạc tuyệt vọng nghĩ thầm.

Nàng thật muốn mau chóng lớn lên, mau chóng rời đi ác ma bò ra từ địa ngục này!

“Tạ Thư Dật, tôi nhất định sẽ rời khỏi nơi này thôi!” Hải Nhạc nắm chặt tay thành hai nắm đấm nói.

Nàng sẽ lên cao trung, đến lúc đó, nàng có thể ở kí túc xá trong trường, nàng đã chọn được một trường học có khu ký túc xá nữ, từ đó về sau rời khỏi ác ma này!

Mà lúc này ở dưới lầu Tạ Thư Dật đã mặc xong quần áo, miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, hé mắt nhìn cô gái đang vừa mặc váy vừa dùng ánh mắt ái mộ nhìn mình, miệng phun ra vài chữ: “Cô, lập tức lăn khỏi nhà tôi.”

Cô gái sợ hãi, trẻ như vậy, cô có thể đi đâu?

“Đàn anh, không cần đuổi em đi a, anh dẫn em lại đây, sao có thể đuổi em đi được? Đã trẻ thế này, em không có chỗ để đi a, với lại trên đường có thể có sắc lang a, em sợ hãi.”

Những tưởng rằng phát sinh quan hệ với anh thì có thể làm cho anh nhìn cô bằng con mắt khác, xem ra, cô nghĩ sai rồi.

“Tôi không giữ người qua đêm, là cô tự nguyện lại đây, lúc này tôi cũng không có ép buộc cô.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, “Cô nếu còn dài dòng, về sau đừng nghĩ bò lên giường tôi, ngấm lại, cô cũng chỉ là một trong những bạn gái của tôi mà thôi, lập tức biến mất cho khuất mắt tôi! Ngoài cửa tự động sẽ có người đưa cô về nhà!”

“Không cần bỏ mặc em, em đi là được.” Cô gái sợ Tạ Thư Dật sẽ không bao giờ quan tâm cô nữa, rung rung mặc váy vào.

Biết rõ anh ấy nổi tiếng là hoa hoa công tử, nhưng mà, ai bảo cô yêu anh đây? Có thể phát sinh quan hệ cùng anh đã là yêu cầu hèn mọn nhất của cô, cô cũng không kỳ vọng anh ấy sẽ yêu cô.

Cô gái mở cửa lớn ra, lưu luyến liếc mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái, đáng tiếc Tạ Thư Dật nhìn cũng không thèm nhìn cô, cô đành phải vội vã rời đi.

Tạ Thư Dật đứng dậy rót một ly rượu đỏ nhấp nhẹ vài ngụm, vốn tưởng rằng uống chút rượu hiểu ý tình sẽ thoải mái một chút, nhưng trong lòng hắn vẫn cứ buồn bực khó chịu.

Từ khi mười tám tuổi, bên cạnh hắn sẽ không thiếu đàn bà, gái, chỉ là thứ điểm tô trang điểm cho hắn, trong mắt hắn, con gái đều là ngực lớn không có não chỉ dùng cho đàn ông phát tiết, chỉ có thể làm cho thân thể hắn thỏa mãn, lại không thể thỏa mãn trái tim vẫn luôn trống rỗng của hắn, cánh cửa trái tim hắn, cho tới bây giờ, đều chưa từng vì bất kỳ người con gái nào mà mở ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn, khung cửa sổ kia, vẫn luôn tối om.

Vừa nghĩ tới bộ dáng bình tĩnh vừa mới nãy của cô gái kia, con tức trong lòng hắn lại một lần nữa nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trang Phục Hầu Gái Và Đồng Phục Y Tá

Mặc kệ hấn đối với nàng như thế nào, nàng đều làm một bộ nửa sống nửa chết, giống hệt như một con rối gỗ! Chết tiệt, ngày nào đó thể nào hấn cũng phải xé cái mặt nạ đó ra, vạch rõ tính tình chân thật của nàng.

Nàng nghĩ mình là ai? Nàng thực sự nghĩ mình là tiểu thư trong miệng những người hầu kia sao? Hừ hừ, trong mắt Tạ Thư Dật hấn, nàng không phải bất cứ thứ gì, chỉ là một món đồ chơi của hấn, một khối đồ chơi là con người bằng xương bằng thịt, hấn muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy! Mà không, mới vừa rồi không phải là nàng ta không có phản kháng hấn sao? Không phải vẫn ngoan ngoãn theo lời hấn mà làm sao?

Nhưng vì sao nàng ta không phản kháng lại làm cho hấn nổi trận lôi đình chứ?

Baby yêu quý, sao cô có thể chọc tôi tức giận chứ? Chẳng lẽ cô còn không biết chọc tôi tức giận sẽ có kết quả gì sao?

Tạ Thư Dật lay nhẹ ly rượu đỏ trong tay một cái, kính cái cửa sổ tối om kia, lại đem rượu đỏ uống một hơi cạn sạch.

“Ba tôi ngày mai trở về, cô có muốn cùng tôi đi đón máy bay không? Cũng tốt, có thể biểu hiện chúng ta huynh muội tình thâm một chút.” Tạ Thư Dật uống một ngụm sữa, nói với Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu yên lặng ăn điểm tâm phía bên kia.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nói: “Tôi không đi, một mình anh đi là được rồi.”

“Ồ trước mặt tôi, cô có thể tự do nói không thể sao?” Tạ Thư Dật để đĩa xuống, chậm rãi nói.

Tạ Hải Nhạc nắm thật chặt đôi đũa, ngẩng đầu, nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cười cười, đứng lên cầm ly sữa trong tay, nói: “Tôi nghĩ, ly sữa này nếu hắt lên trên mặt của cô, vừa dưỡng nhan lại làm đẹp, rất không tồi đâu nha, cô có muốn thử một chút hay không? Nhưng không được né tránh a, cô phải biết rằng nếu cô trốn hậu quả...”

“Tôi đi.” Hải Nhạc phun ra hai chữ.

“Tốt lắm” Tạ Thư Dật gật gật đầu, đem sữa uống một hơi cạn sạch.

“Ăn nhanh chút, tôi không có kiên nhẫn chờ cô.” Hấn thô lỗ nói.

Hải Nhạc sớm đã không còn khẩu vị, nhưng mà, lại không dám ở trước mặt hấn nói mình no rồi, thấy hấn nói như vậy, nàng đứng lên đi đến mép ghế sofa, cầm lấy túi sách sớm đã đặt sẵn, yên lặng đi ra ngoài.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nói: “Em gái yêu dấu, tôi mới phát hiện thân hình của em đã vậy còn quá nóng bỏng, đồng phục khó coi như vậy, mặc trên người em lại quá đẹp như thế, tôi đang suy nghĩ, nếu em mặc lên trang phục hầu gái này, hay đồng phục y tá, thì sẽ ra phong tình biết mấy nhỉ?”

Hải Nhạc cả người chấn động, hấn trước kia chưa từng nói về thân hình của nàng, lần này đột nhiên nhắc tới, hơn nữa còn dùng loại giọng điệu cực kì khiêu khích này, làm cả người nàng đều nổi lên một thâm da gà, trong đầu hấn lại đang có chủ ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Có Nam Sinh Theo Đuổi Hay Không?

Nàng đang chuẩn bị đi tiếp, đột nhiên tay bị Tạ Thư Dật kéo lại, sau đó, thân mình cũng đột nhiên bị hấn xoay qua.

Hấn nâng cằm nàng lên, cẩn thận nhìn nàng, Tạ Hải Nhạc muốn nghiêng đầu không nhìn, nhưng tay hấn lại gắt gao nắm chặt cằm nàng như keo, không khỏi khiến nàng có chút gầy dụa.

“Vịt con xấu xí đang từ từ coi bộ lông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phát triển rồi, thật là có điểm giống với hồ ly tinh mẹ của cô.”

Tạ Thư Dật chắc chắn nói.

Tạ Hải Nhạc chớp chớp lông mi, cố gắng phát ra vài âm tiết: “Mẹ tôi, không phải là hồ ly tinh.”

“Tôi nói bà ta là, thì bà ta chính là, còn nữa, cô cũng thế.” Tạ Thử Dật đem mặt gần sát lại, nhẹ nhàng hỏi bên tai cô, “Tiểu hồ ly tinh, nói cho tôi biết, ở trường học có nam sinh theo đuổi cô hay không? Ân?”

Hơi thở như lửa nóng phun trong lỗ tai Hải Nhạc, ngứa, nhưng lại tránh né không ra, làm cho toàn thân nàng đều bị lửa nóng kia thiêu ra một tầng phấn hồng rực.

“Không có, không có nam sinh theo đuổi tôi.” Cảm thấy hơi thở của hắn sắp áp vào trên mặt, Hải Nhạc vội vàng nói, cũng có ý muốn xoay mặt qua một bên.

Tạ Thử Dật rút cuộc buông lỏng tay đẩy nàng ra.

“Không có là tốt rồi.” Tạ Thử Dật sai bước tiêu sái về phía trước Hải Nhạc, lại quăng xuống một câu, “Đừng để cho tôi biết cô nói dối, nếu để cho tôi biết, cô khiến cho nam sinh đến theo đuổi, cô tự chịu.”

Tạ Hải Nhạc không khỏi rung mình một cái, nàng thật sự không muốn bàn luận... cái vấn đề này với hắn nữa, cho nên mới nói không có, kỳ thật, nam sinh theo đuổi nàng, chưa xếp hàng cũng có một tiểu đội, nàng chỉ muốn chuyên tâm học hành trước, không có hứng thú quan tâm đến những tiểu nam sinh vắt mũi chưa sạch đó, nàng cũng không biết vì sao hắn đột nhiên quan tâm chuyện này, vạ nhất hắn lên trường hỏi thăm, nàng liền thật thà.

Hai người lên xe, tài xế nhẹ nhàng khởi động chiếc xe Bentley.

Tạ Thử Dật như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên quay đầu hỏi Tạ Hải Nhạc: “Em gái yêu quý, học kỳ sau cô sẽ lên cao trung, chuẩn bị chọn trường nào?”

Tạ Hải Nhạc vẫn đang ngẩn người, đột nhiên nghe hắn hỏi như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ nàng chọn trường nào, hắn cũng muốn nhúng tay?

“Tôi vẫn chưa chọn xong, chờ cha mẹ trở về tiếp tục quyết định.” Nàng cẩn thận nói.

Nàng sẽ không để lộ ra trước trường nàng muốn chọn, nhất là ở trước mặt hắn.

“Phải không?” Tạ Thử Dật nhìn ánh mắt của nàng lóe lóe, quay đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hứa Chí Ngạn

Sau đó, lại như mọi khi trầm mặc, đang lúc trầm mặc, trường học của Hải Nhạc đã hiện ra đằng xa, tài xế lái xe đến cách cổng trường khoảng ba mươi thước, dừng lại, Hải Nhạc chui ra khỏi xe, đóng cửa xe xoay người, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần tiếp tục đối mặt với hắn.

Tài xế vòng xe lại, rời khỏi trường học của Hải Nhạc, đi về phía nơi Tạ Thử Dật đang học Học viện Quốc tế Năm Châu.

Tạ Hải Nhạc chậm rãi đi vào trường, xuyên qua con đường lớn ngập bóng cây, lại đến một ngã rẽ, ngay tại khúc quanh, nàng lại đụng phải một người đang đi thẳng tới, Hải Nhạc sợ hãi kêu lên một tiếng, thể trọng khí lực yếu kém, nàng tự nhiên bị ngã trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, rất xin lỗi, em có bị thương không?” Thanh âm nam sinh ôn nhu êm tai vang lên.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, người vừa đụng vào nàng đang áy náy đưa tay về phía trước.

Khi hắn nhìn mặt Tạ Hải Nhạc, bàn tay thất thần dừng lại giữa không trung.

Tạ Hải Nhạc nhìn hắn, bộ dạng rất tuấn tú, ánh mắt dưới đôi mày rậm kia, là một đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, lúc này lại tràn ngập sóng nước mênh mông, Hải Nhạc biết đôi mắt này nhất định có thể mê chết một đống cô gái thật lớn, nhưng, không bao gồm nàng. Bởi vì, tuy bộ dạng hắn rất đẹp, nhưng so với Tạ Thử Dật, cũng sẽ phải âm thầm thất sắc thôi, nàng chưa từng gặp nam nhân nào có bộ dạng so với Tạ Thử Dật còn đẹp hơn, mặc dù linh hồn của hắn là một ác ma, nhưng bộ da của hắn, cho dù là ngôi sao sáng nhất hiện nay, đều chưa chắc có thể so được với hắn.

Bất quá, cái loại khí chất tao nhã toàn thân này, là thứ Tạ Thử Dật không có được. Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ, vừa chật vật đứng lên, vỗ vỗ bụi đất sau lưng.

“Tôi không sao.” Nàng thần nhiên nói.

“Em là em là Tạ Hải Nhạc, là muội muội của Tạ Thử Dật.” Anh đẹp trai đột nhiên mở miệng nói.

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn một cái, hấn nhận ra nàng, còn quen biết Tạ Thư Dật?

“Anh tên là Hứa Chí Ngạn, anh và ca ca em học cùng trường, anh, từng tại nhà các em thoáng nhìn thấy em một chút, liền để lại trong anh một ấn tượng khó phai.” Soái ca trên mặt đột nhiên xuất hiện dạt dào một thứ ôn nhu cùng nhiệt tình không tên.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc lại bình thân ồ một tiếng.

Trong lòng nàng vẫn còn có chút kinh ngạc, nam đồng học có thể làm cho Tạ Thư Dật đưa về nhà, có thể nói quan hệ của hấn cùng Tạ Thư Dật thật không tệ, tuy rằng nàng một khi về đến nhà, chân sẽ không bước ra khỏi cửa, nhất là khi Tạ Thư Dật mang đồng học về nhà, nàng lại càng không ra, nàng sợ một khi không cẩn thận để Tạ Thư Dật nhìn thấy nàng, sẽ khiến cho nàng khó xử trước mặt rất nhiều người khác, bất quá, có lẽ vẫn khó tránh khỏi bằng hữu của Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Nhưng mà, hấn học ở Năm Châu, làm sao có thể xuất hiện trong sân trường của nàng?

Hứa Chí Ngạn như nhìn thấu tâm tư của nàng, mỉm cười nói: “Anh tới nơi này, là vì muội muội của anh xin phép nghỉ bệnh, muội muội của anh là Hứa Nhã Nghiên, em hấn là đã từng nghe nói?”

Hứa Nhã Nghiên? Chính là hoa hậu giảng đường của trường?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Số Điện Thoại

Tạ Hải Nhạc phát hiện khuỷu tay của mình có điểm đau, nhũu mảy.

Hứa Chí Ngạn thấy nàng nhũu mảy, người tỉnh tề như hấn không khỏi chú ý, không nói tiếng nào liền nắm lấy tay nàng nhìn một chút, kinh hô một tiếng: “Em chảy máu?”

Tạ Hải Nhạc rút tay về, nói: “Không có việc gì.”

“Sao có thể nói không có việc gì? Anh dẫn em đi phòng y tế!” Hứa Chí Ngạn không để cho nàng kháng cự liền kéo nàng đi.

“Không được, tôi sẽ muộn.” Tạ Hải Nhạc kháng cự nói.

“Đề bác sĩ viết cho em một tờ giấy bệnh.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Hải Nhạc đành phải đi theo hấn vào phòng y tế.

Sau khi Xử lý tốt vết thương, Hứa Chí Ngạn lại vẫn kiên trì muốn đưa nàng đến lớp.

“Không cần, tôi không cần anh đi theo.” Tạ Hải Nhạc trực tiếp cự tuyệt.

Hứa Chí Ngạn có chút thất vọng, hấn đột nhiên lấy bút bi ra, kéo tay Tạ Hải Nhạc, viết trong lòng bàn tay nàng vài con số, dừng lại nói: “Đây là số điện thoại của anh, em nhớ kỹ phải gọi điện thoại cho anh.”

Khi hấn nhìn về mặt kháng cự của Tạ Hải Nhạc, thở dài một hơi, nuốt trở lại những lời “Anh chưa từng cho bất kỳ cô gái nào số điện thoại của mình, anh chỉ cho em” sắp ra đến miệng.

“Tôi phải đi.” Tạ Hải Nhạc xoay người liền đi.

Hứa Chí Ngạn nhìn bóng lưng nhỏ bé của nàng, trong lòng vô cùng kích động.

Đây là duyên phận sao? Thế mà hấn lại đụng phải Tạ Hải Nhạc trong này!

Sinh nhật Tạ Thư Dật hai mươi tuổi, hấn cùng với Đông Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến Tạ gia dự tiệc, ở Tạ gia, hấn chỉ liếc nhìn nàng một cái, liền giật nảy mình, chỉ tiếc sau lại không còn nhìn thấy nàng nữa, hấn cũng từng áp a áp ứng hỏi thăm tạ Thư Dật về nàng, nhưng Tạ Thư Dật mang vẻ mặt ghét bỏ căn bản không muốn nhắc đến nàng, hấn mới biết, Tạ Thư Dật chán ghét cô muội muội này, lại càng làm cho hấn đối Tạ Hải Nhạc thêm vài phần đồng tình, cũng càng khiến hấn yêu mến cô gái chỉ thấy qua một lần này, liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho hấn từ đó về sau khó quên được, nhất định phải là Tạ Hải Nhạc! Thật không ngờ, thế mà hấn lại ở Thần Phong Quốc trung đụng phải nàng! Hấn thực sự cảm tạ muội muội đã bảo hấn đến xin phép nghỉ bệnh a!

Nhưng mà, liệu nàng có gọi điện cho hấn không a? Hấn bất an suy nghĩ, lưu luyến rời đi Thần Phong.

Tạ Hải Nhạc chán ghét Hứa Chí Ngạn mới vừa rồi viết số điện thoại trong lòng bàn tay nàng, hành động của hắn, làm cho nàng nhớ đến tên Tạ Thư Dật bá đạo đến không thể nói lý kia, bằng hữu của hắn cùng hắn cũng là hợp cạ a, nàng với hắn không quen không biết, nhất là bằng hữu của Tạ Thư Dật, nàng căn bản không muốn cùng hắn có bất kỳ quan hệ nào, nàng không chút suy nghĩ đặt tay dưới vòi nước liễu mạng chà xát cọ rửa, lòng bàn tay nhỏ bé lại trở về nguyên trạng trắng nõn.

“Đề Uy, người đoán xem hôm nay ta đụng phải ai?” Hứa Chí Ngạn hưng phấn nói với Long Đề Uy.

Long Đề Uy nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: “Đụng phải ai? Đối tượng sáng chói người vẫn đặc ý, mình tinh xinh đẹp Điềm Điềm tiểu thư gì đó?”

“Không phải, ta đụng phải muội muội của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn sửa lại.

Tạ Thư Dật trùng hợp đi vào phòng nghỉ chuyên dụng của tứ đại thiên vương (1) bọn họ ở Năm Châu vừa vặn nghe được ba chữ “Tạ Hải Nhạc”, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tạ Hải Nhạc? Tại sao đột nhiên lại nhắc tới nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thổ Lộ

Hứa Chí Ngạn không ngờ Tạ Thư Dật đột nhiên xuất hiện, bị dọa hết hồn, biết hắn thật sự không ưa cô muội muội này.

“Nga, không có gì, chỉ là hôm nay ta đi Thần Phong giúp muội muội ta xin phép nghỉ bệnh, đụng phải muội muội của người, chỉ vậy thôi.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nga? Chỉ như vậy mà thôi?” Tạ Thư Dật sắc bén nhìn Hứa Chí Ngạn, hắn cảm thấy vẻ mặt Hứa Chí Ngạn có điểm cổ quái.

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Chỉ như vậy, người còn muốn thế nào?”

“Nha.” Tạ Thư Dật cũng không truy vấn tiếp.

Hải Nhạc vừa đi vừa lảo nhảm từ vũng, vừa chờ xe của nàng lại đón.

Lúc này, đột nhiên có một nam sinh chạy như gió đến trước mặt nàng, lớn tiếng nói với nàng: “Tạ Hải Nhạc, tớ thích bạn!”

Lời thổ lộ đột ngột này làm Hải Nhạc sợ tới mức bước lùi vào trong vài bước.

Mặt nam sinh kia cũng đỏ bừng, xem ra là đã phải lấy dũng khí rất lớn, tay hắn vươn thẳng tắp, trong tay lại nhiều hơn một phong thư màu trắng.

“Tình yêu của tớ đối với bạn, toàn bộ đều viết trong thư, bạn nhất định phải đọc thật kỹ.” Nam sinh nói.

Tạ Hải Nhạc không có nhận lá thư này.

Nàng cúi đầu, trong lòng thăm tìm kiếm lời cự tuyệt mà nói... , đột nhiên, từ bên hông vươn ra một bàn tay, rút lá thư trên tay nam sinh qua.

“Này ! Mày là ai? Tại sao lại lấy đi thư tình của tao tặng cho Hải Nhạc?” Nam sinh tưởng là tình địch, lớn tiếng hỏi.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tạ Thư Dật đứng ở trước mặt nam sinh kia, so với hắn cao hơn một cái đầu, chỉ thần nhiên thoáng nhìn nam sinh kia một chút, toàn thân phát ra khí thế càng làm cho nam sinh thêm yếu kém.

“Nói cho tôi biết, cậu là đang thổ lộ với muội muội Thân ái của tôi sao?” Hắn quơ quơ lá thư trong tay hỏi.

“Dạ, dạ, phải.” Nam sinh vừa nghe là ca ca của Hải Nhạc, trên mặt bỗng hiện đầy mồ hôi.

“Vậy hiện tại tôi thay em gái trả lời, cô ấy hiện tại tuổi còn quá nhỏ, không thích hợp cùng tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh nhà người phong hoa tuyết nguyệt, cút cho tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên trừng mắt.

Trời ạ, ca ca Tạ Hải Nhạc thật hung dữ a.

Nam sinh sợ tới mức tè ra quần chạy biến.

Tạ Hải Nhạc từ đầu đến cuối đều không nói một tiếng, chỉ trầm mặc nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật xoay người, âm trầm nhìn nàng, hơn nửa lỗ mũi lại hừ lạnh một tiếng.

“Lên xe!” Trong kẽ răng phun ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hắc Nói Chính Là Cô Sao?

Tạ Hải Nhạc bị động lên xe, trong lòng nàng thật sự rất khó chịu, cảm giác mình là một con rối gỗ bị người ta khống chế, mà sợi có thể điều khiển toàn thân hoạt động, lại ở trong tay Tạ Thư Dật, những ngày làm rối gỗ như vậy, nàng đã trải qua suốt bảy năm! Bảy năm a, 2555 ngày bị hắc khống chế như thế!

Đến khi đã lên xe, Tạ Thư Dật rút tờ giấy trong bì thư ra, xem vài lần, lửa giận từ trong mắt chậm rãi bùng lên.

“Hải Nhạc, xin chào, mình tên là Phác Thế Nhân, bạn có thể gọi mình là Thế Nhân, từ lần đầu tiên nhìn thấy bạn, mình đã yêu bạn thật nhiều! Bạn chắc hẳn không biết bản thân mình hấp dẫn đến cỡ nào đâu, bởi vì, bạn có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, rất nhiều nam sinh, đều thầm mến bạn, nhưng mà, sự lạnh lùng của bạn làm cho người ta chùn bước, mình cũng là một trong số đó, mình chỉ luôn thầm đề ý bạn, lại sắp đến tốt nghiệp, trong lòng mình thật sự rất thống khổ, mình không chịu nổi loại dày vò vì yêu này, mình quyết định sẽ tỏ lộ với bạn: mình thích bạn! Thích bạn rất nhiều! Mình thích vẻ mặt bạn lạnh nhạt như hoa cúc, cũng thích bóng lưng bạn như hoa sen cao ngạo thanh nhã, mình cuối cùng suy nghĩ, khi nào thì, có thể cùng bạn sống vai đứng chung một chỗ, tay nắm tay, ngắm ánh bình minh, xem mặt trời chiều, xem cảnh biển lớn... Hải Nhạc, cho mình một cơ hội, làm bạn gái của mình, được không? Mình chờ đợi trả lời của bạn, dâng lên một viên tám chân tình _ Phác Thế Nhân.” Tạ Thư Dật dùng ngữ điệu kì quái đọc, nhưng càng đọc tiếp con tức càng lớn, cuối cùng đến chỗ tên người Phác Thế Nhân cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi bật ra.

Tạ Hải Nhạc cố tự trấn an, đợi bão táp nổi lên.

“Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật đột nhiên lấn đến gần mặt Hải Nhạc, khoảng cách chỉ gần ba cm, sau đó, từng chữ từng chữ gọi tên của nàng, cũng âm trầm nói: “Xem ra, cô còn có sức quyến rũ rất lớn nha, thật nhiều nam sinh đều thầm mến cô a.”

Hải Nhạc không nói gì, biết lúc này mở miệng vô luận nói cái gì đều là sai.

“Cô có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, muội muội Thân ái, đây là cô sao? Hắc nói chính là cô sao?” Tạ Thư Dật lại nâng cằm Tạ Hải Nhạc lên, bắt buộc nàng đối diện với ánh mắt của hắc.

“Nhưng vì cái gì tôi lại nhìn thấy không giống đây? Tôi cảm thấy bề ngoài cô lớn lên buồn nôn như Medusa, một đầu mọc toàn rắn độc, nam nhân đều chết dưới miệng rắn của cô, tựa như mẹ cô, liều chết cắn lấy ba tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên nắm lấy tóc nàng, hung tợn nhìn nàng, “Cô, cũng có tâm địa độc ác như Medusa, nam nhân, chỉ cần gặp ánh mắt ác độc này của cô, liền biến thành người đá ngây ngốc, Tạ Hải Nhạc, tôi căm ghét cô, cô không thể biết tôi căm ghét cô tới mức nào đâu, cô là con gái hồ ly tinh sinh ra nuôi dưỡng, không xứng có được tình yêu của nam nhân! Cô còn ở Tạ gia của tôi một ngày, đừng mơ được tình yêu thực sự của nam nhân! Tôi sẽ không cho phép!”

Án nhẫn thống khổ da đầu truyền đến từng đợt đau đớn, Hải Nhạc cắn chặt khớp hàm không kêu đau.

“Tạ Thư Dật, anh không thích tôi và mẹ tôi, đi nói với cha, để tôi với mẹ rời đi được không? Tôi cũng không nghĩ ở lại Tạ gia sống cái loại cuộc sống ăn nhờ ở đậu này.” Nàng nhìn Tạ Thư Dật nói, trong đôi mắt to trong suốt, nước mắt chậm rãi lăn xuống.

Tạ Thư Dật nhìn đôi mắt bi thương của nàng, trong một khoảnh khắc, hắc lại cảm thấy đôi mắt này thật là đẹp, thật là mê hoặc, trong ánh mắt này, không nên là bi thương, mà phải là ánh mắt ôn nhu và hạnh phúc mới đúng.

Hắc lắc lắc đầu, đem suy nghĩ vớ vẩn đánh bay mất, hắc có chút tức giận, thật không ngờ, nước mắt của nữ nhân thật có thể đã động trái tim nam nhân! Cô ta thể hiện loại bộ dạng điềm điềm đáng yêu này, là muốn hắc mềm lòng buông tha cho cô sao? Cô ta cho hắc là tiểu nam hài chắc?

Hắc quyết tâm sắt đá, “Ba” cho nàng một cái tát.

“Tiểu tiện nhân, ở trước mặt tôi, cô gọi ông ta là cha? Ông ta không phải cha của cô! Cô không phải là con gái ruột của cha tôi, cô không xứng gọi ông ta là cha, chỉ có tôi mới là con ông ấy! Mẹ cô đoạt đi lão công của mẹ tôi rồi, cô còn muốn cùng tôi giành cha phải không? Đừng tưởng rằng cô gọi ông ta là cha, ông ta sẽ là cha của cô! Hừ hừ, muốn rời khỏi Tạ gia, vấn đề là mẹ cô lại không đi a, tôi đuổi bà ta đi như vậy, bà ta lại không đi a! Trì Hải Nhạc, mẹ cô ở nhà của tôi có bao nhiêu vui vẻ, tôi liền muốn cô sống không bằng chết nhiều chừng ấy! Ba tôi cho cô bao nhiêu sủng ái, tôi liền muốn trên người cô có bấy nhiêu thống khổ! Mẹ cô, vì chính hạnh phúc của bà ta, cũng không biết con gái của mình mấy năm nay sống như thế nào, Tạ Hải Nhạc, mẹ cô cướp đi của mẹ tôi và tôi thứ gì, tôi muốn từ trên người cô đòi lại! Đòi này, cô nên ngoan ngoãn sống ở Tạ gia, làm món đồ chơi cho bọn thiếu gia đi, chờ ngày nào đó bọn thiếu gia chơi chán cô món đồ chơi này, tôi sẽ thả cho cô một con đường sống, chẳng qua, mẹ cô một ngày còn ở Tạ gia của tôi, cô sẽ một ngày làm con rối của bọn thiếu gia, cô sẽ ngoan ngoãn để cho tôi dặt mũi, muốn cô đi hướng nào, cô liền đi hướng ấy, muốn cô làm cái gì, cô phải làm cái đấy!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tạ Hải Nhạc ôm khuôn mặt đau nhức, nước mắt trong mắt chưa từng ngừng rơi.

“Mẹ, mẹ, người có biết con gái của người, trôi qua là cái ngày như thế nào không? Mẹ, mẹ, chúng ta rời khỏi Tạ gia được không? Được không?” Trong lòng nàng bi thiết.

“Tạ Thư Dật, một ngày nào đó, những thống khổ anh tặng cho tôi, tôi sẽ còn quay về trả lại cho anh!” Tạ Hải Nhạc cố gắng trừng lớn hai mắt đầm lệ, nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật khinh thường nhìn nàng: “Bằng cô? Chi bằng cô? Có gan, đi nói cho mẹ cô nghe, tôi đối xử với cô như thế nào! Nếu cô có thể nói ra khỏi miệng, tôi mới tin cô có thể đem thống khổ tôi tặng cho cô trả lại!”

Nước mắt lại tràn mi, hẳn chính là bất được cái nhục điểm này của nàng, mới không kiêng nể gì đối xử với nàng như vậy!

Nàng đúng là không dám đem chuyện hẳn làm với nàng, nói cho mẹ, mẹ thương nàng như vậy, nếu biết Tạ Thư Dật lại ở sau lưng đối đãi nữ nhi bảo bối của nàng như thế, bà chắc chắn sẽ điên mất! Cũng chắc chắn sẽ mang nàng rời khỏi Tạ gia, rời đi Tạ bá bá mà bà yêu!

Mẹ thật vất vả mới hạnh phúc như vậy, Tạ bá bá yêu mẹ như vậy, nàng sao có thể đi phá hạnh phúc có được không dễ dàng này? Cho nên, nàng lại thống khổ, cho dù không còn cách nào chịu được, đều phải vì mẹ, mà chịu được trôi qua!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tầng Hàm Ngâm

Trở lại Tạ gia, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc ừ trên xe xuống, từng bước không ngừng đẩy Tạ Hải Nhạc đi tới gian phòng dưới lòng đất.

“Đi vào cho tôi!” Tạ Thư Dật thô lỗ đẩy nàng vào tầng hàm ngâm, “Loảng xoảng” một tiếng đóng khóa, tuyệt không bận tâm lời khuyên can của La mẫu đi theo.

“Thiếu gia, tiểu thư lại làm sai cái gì? Cậu lại nhốt cô ấy vào tầng hàm ngâm?” La mẫu hỏi Tạ Thư Dật.

“Bà tạm thời trông cô ta cho tôi! Đừng tưởng tôi là do bà nuôi lớn, thì có quyền quản chuyện của tôi! Tránh ra!” Tạ Thư Dật đẩy La mẫu một cái, “Còn có, không được đưa cơm tới cho ả ta ăn, nếu để cho tôi nhìn thấy, La mẫu, bà cũng đừng nghĩ còn tiếp tục ở lại Tạ gia! Tiểu Lệ sẽ là kết cục của bà!”

Vừa nhắc tới Tiểu Lệ, Hải Nhạc La mẫu đều tuyệt vọng.

Tiểu Lệ là cô hầu gái ở Tạ gia, so với Hải Nhạc lớn hơn ba tuổi, từ nhỏ bị đưa tới Tạ gia, Hải Nhạc cũng chỉ thân cận với nàng một chút, mà Tiểu Lệ, bởi vì không quen nhìn Tạ Thư Dật đối xử với Hải Nhạc như vậy, nói vài câu bảo vệ Hải Nhạc, kết quả, về sau Tạ Thư Dật thừa dịp cha hẳn cùng mẹ Hải Nhạc không có ở nhà nói Tiểu Lệ gặp hẳn, làm cho Tiểu Lệ mang tội danh đặc tội thiếu gia, bị đuổi ra khỏi Tạ gia, lúc sắp đi, Tiểu Lệ ôm Tạ Hải Nhạc khóc lớn: “Tôi không sợ có tội danh như vậy, muốn gắn tội cho người khác, sợ gì không có lý do, chỉ là về sau cuộc sống của cô sẽ như thế nào đây? Tiểu thư, cô là người tốt như vậy, tại sao lại phải trải qua cuộc sống như thế này? Tiểu Lệ về sau lại không thể ở bên cô, cô sống như thế nào đây?”

Tạ Hải Nhạc cũng chỉ có thể ôm nàng khóc: “Em sẽ có lúc rời đi thôi, chờ em lớn lên, em sẽ rời đi thôi, em sẽ đi tìm chị.”

Tiểu Lệ cứ như vậy rời khỏi Tạ gia, lúc trước chưa từng có người dám trông nom thiếu gia, sau, cũng không dám quản hẳn nữa, càng không có người nào dám đồng tình tiểu thư, chỉ có La mẫu, dù sao Tạ Thư Dật là bà từ nhỏ một tay nuôi lớn, Tạ Thư Dật đối với bà chút cảm tình, mới dám ra mặt nói với hẳn vài câu.

Tạ Thư Dật nghênh ngang rời đi.

La mẫu thở dài một hơi, nói với Hải Nhạc: “Tiểu thư, cô ủy khuất.”

Hải Nhạc cười cười: “Không sao, La mẫu, tôi quen rồi.”

La mẫu lau nước mắt ẩm ướt nơi khóe mắt, bà thật sự tội nghiệp tiểu thư, một cô gái nhu thuận như vậy đáng yêu như vậy, vốn nên có một thời thơ ấu và thiếu niên tươi đẹp, nhưng mà, nàng vẫn sống dưới bóng ma của Tạ Thư Dật, nhưng mà, đồng tình thì đồng tình, bà cũng không dám mạo hiểm vứt bỏ công việc giúp Hải Nhạc, thiếu gia âm thầm, mỗi người đều đã thấy được.

“Kỳ thật, thiếu gia trước đây không phải như thế, từ nhỏ được hưởng nền giáo dục cao quý, cậu ấy có không biết bao nhiêu nhã nhặn thiện lương, tôi vẫn nhớ khi cậu đứng trong phòng khách kéo đàn violon cho khác nghe, cô không biết, khi đó thiếu gia thật đúng là người gặp người thích a, đáng tiếc, sau lại cơ hồ biến thành một người khác, tiểu thư, bản tính thiếu gia không xấu, chỉ là bởi vì phụ nhân, không, đại thái thái rời đi, cho cậu một cú sốc rất lớn, cậu ấy mới biến thành như vậy, tiểu thư, cô phải kiên cường a, cô nhìn vài năm, chỉ thêm vài năm nữa, đến lúc đó, cô thi đậu đại học, cách nơi này rất xa, cô liền giải thoát rồi, mà phụ nhân, sẽ rất hạnh phúc, bà sẽ vì có một người con gái như cô mà cảm thấy vinh quang.” La mẫu đối với Hải Nhạc đang ở trong

phòng, thành khăn nói.

“Con biết, La mẫu, cảm ơn bà.” Hải Nhạc xúc động trả lời, “Bà đi đi, nếu bà ở trong này lâu, anh ta sẽ phát giận, bà đi đi.”

La mẫu thở dài rồi đi.

Tạ Hải Nhạc bật đèn lên, nhìn chung quanh tầng hầm ngẫm một chút, chỗ này, nàng đã một thời gian chưa đến đây, trên mặt bàn trải một tầng tro bụi thật dày, tầng hầm ngầm, trừ bỏ phòng ngủ, là nơi nàng thường thường ở nhất, khi lần đầu tiên tới nơi này, tối đen dọa nàng sợ tới mức ngất đi, lần thứ hai, có được đèn điện, nhìn đến chuột cống, nàng lại bị dọa ngất tiếp, lần thứ ba, đêm đó sét đánh, nàng thiếu chút nữa bị sợ đến phát điên, sau lại còn tự nhiên sốt cao, sau khi mẹ trở về, thấy nàng nóng sốt nghiêm trọng như vậy, gấp đến độ không biết phải làm gì, đến cuối cùng, mới được một vị đại sư đến chỗ ở, đại sư nói nàng là bị kinh hách làm cho nguyên thần không thể trở về vị trí cũ, cho nàng uống nước của một đạo phù, lại đeo trên cổ nàng một cái ngọc phù, nghe nói là thông quang ngọc phù, dùng để trừ tà, kỳ quái, không biết là đúng dịp hay là hữu dụng thật, Hải Nhạc lại hết sốt, chỉ cần ai vừa nhắc tới tầng hầm ngầm, nàng liền sợ tới mức run lên, nhưng mà, càng về sau, nàng lại chậm rãi thành thói quen rồi, lá gan của nàng, đã bị dọa cho phát lớn, điểm này, còn muốn cảm tạ Tạ Thu Dật nữa.

Nàng buông túi sách quét tro bụi trên bàn cho sạch, sau đó lấy bài tập ra, hết sức chuyên chú làm bài, nàng nhất định phải cố gắng, nhất định phải thi đậu trường trung học nữ mà nàng ngưỡng mộ kia.

Đến khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, trời bên ngoài đã tối lại.

Nàng nâng lên cổ tay bị đau do viết nhiều xoay xoay hạ xuống, đứng lên, nhìn lên ánh sao sáng chấm đất ngoài cửa sổ tầng hầm, khi nào thì nàng có thể giống ngôi sao kia cách Tạ gia thật xa? Cách Tạ Thu Dật thật xa?

Lúc này bụng đột nhiên réo lên, Tạ Hải Nhạc sờ sờ cái bụng, xem ra, đêm nay lại phải đối bụng.

Nàng thở dài một hơi, lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân thật khẽ.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Có người nhẹ nhàng gọi nàng, là La mẫu.

Tạ Hải Nhạc vội vàng đi tới.

“La mẫu, bà lại đây làm gì? Vạn nhất bị anh ta thấy được, làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc hạ giọng nói.

“Tiểu thư, ăn mau chút, cô đã gầy yếu như vậy, cơ thể đang trưởng thành, sao có thể không ăn cái gì chứ?” La mẫu cố gắng kiềm mũi chân, đem một bao giấy dầu xuyên qua song sắt đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chỉ đành phải nhận lấy.

“La mẫu, cảm ơn bà.”

“Nhanh ăn đi, đứa nhỏ, ăn xong nhớ kỹ dùng giấy dầu bọc xương lại bỏ trong túi xách, đừng để cho thiếu gia thấy được.” La mẫu dặn nói.

“Con biết, La mẫu, bà mau trở về, đừng để cho hấn phát hiện ra.” Hải Nhạc nói.

Sau khi La mẫu rời đi, Hải Nhạc nhanh chóng mở bao giấy dầu ra, bên trong là một con gà nướng.

Nàng bẻ một cái đùi gà, chậm rãi ăn.

Hắn nghĩ đem nhốt nàng vào phòng tối, nàng sẽ sợ sao? Nàng cũng đã sớm không còn sợ, hơn nữa, hấn đối xử ác với nàng, nàng có thể chịu được mãi thế này, bởi vì, nàng sắp có thể giương cánh bay cao rồi, sau khi thi vào trường cao đẳng, nàng có thể vào trường học nàng thích, nàng muốn vào trường học nào, mẹ và Tạ bá bá cũng sẽ tuyệt đối đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cách Chơi Mới

Buổi tối, nàng quần một cái chăn lông mỏng manh, liền co người nằm trên một cái sô pha bỏ đi cả đêm.

Đến sáng ngày thứ hai, Hải Nhạc cũng tỉnh lại giữa tiếng chim hót sáng sớm, nhưng nàng chỉ có thể chờ đợi Tạ Thu Dật lại đây mở cửa mới có thể đi ra.

Nàng một bên lặng lẽ học bài, một bên đợi Tạ Thu Dật đến.

Nghe tiếng bước chân nhịp nhàng truyền đến, nàng lặng yên ngưng tiếng lật sách.

Sau đó là âm thanh mở khóa, cửa xôn xao một tiếng đã được mở ra.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn nàng một cái, duỗi lưng một môi hỏi: “Muội muội thân ái, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Còn được.” Tạ Hải Nhạc trả lời.

“Còn được?” Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh Tạ Hải Nhạc, đánh giá nàng, “Cái gì gọi là còn được?”

“Còn được chính là còn được.” Tạ Hải Nhạc nói, “Nếu anh không hiểu cái đó, có thể ngủ ở chỗ này cả đêm thử xem, sẽ biết cái gì gọi là còn được.”

Tạ Thư Dật không giận ngược lại cười.

“Muội muội thân ái, tôi phát hiện cô bây giờ càng ngày càng không dễ chơi rồi, có phải hay không cô cũng bắt đầu vào thời kì nổi loạn, như vậy cũng không hay nha.” Tạ Thư Dật đứng trước mặt Hải Nhạc, từ trên cao nhìn xuống nàng nói.

Tạ Hải Nhạc không hề hé răng, nàng cảm thấy, nàng hiện tại không phải là sợ hắn, mà là đang tội nghiệp cho hắn.

Một người vọng tưởng nhờ tra tấn nàng để đạt được nội tâm bình ổn, hắn làm sao có thể hạnh phúc đây?

“Xem ra, ở trong phòng tối này đã không thể làm cho cô sợ hãi phải không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc vẫn không trả lời, nàng hỏi: “Tôi có thể rời đi chưa?”

Tạ Thư Dật âm u nhìn nàng nói: “Nói cho tôi biết, vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy?”

“Bởi vì trong tâm tôi không có hận.” Tạ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật giật mình.

Không hận? Hắn đều đối xử với cô như vậy, chẳng lẽ, cô không hận hắn sao?

“Ý của cô là, cô cũng không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh hi vọng tôi hận anh sao?” Tạ Hải Nhạc hỏi lại.

“Cô” Tạ Thư Dật đột nhiên bị cô làm cho ghen hờn, hắn hi vọng hay không hy vọng cô hận hắn, hắn thật ra lại chưa từng suy nghĩ vấn đề này.

Hắn hi vọng cô hận hắn sao? Hi vọng sao?

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười.

“Cô không hận tôi, là bởi vì nôm tính đã ăn vào trong xương tủy, loại người như cô nữ hài tử, đã sớm quen tất cả những gì tôi đối với cô, cô đã cảm thấy đương nhiên rồi, chính xác, là tôi thuần dưỡng cô, cô là con chó thật nghe lời, tôi bảo cô làm cái gì cô sẽ đi làm cái này.” Hắn cố tình gây sự nói.

Nhưng nội tâm hắn vẫn bị lời nói của Hải Nhạc làm loạn, muội muội thân ái của hắn, trong xương tủy, là không thể nào khuất phục hắn, chỉ là vì bận tâm đến mẹ, hắn có thể đối với cô muốn làm gì thì làm!

“Tùy anh nói gì thì nói, tôi không quan tâm” Tạ Hải Nhạc nói.

“Xem ra, phải tìm cách chơi mới rồi, trò chơi cũ kỹ này, cô quen rồi, tôi cũng đã chơi chán.” Tạ Thư Dật đột nhiên âm lãnh nói.

“Tùy anh, cách chơi nào tôi cũng không sao cả.” Tạ Hải Nhạc không chút do dự trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi Sẽ Làm Cho Cô Hận Tôi

“Thật sự không sao cả sao?” Tạ Thư Dật âm hiểm hỏi, “Cô đã không sao cả, tôi đây cần phải cẩn thận suy nghĩ cách chơi mới thôi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Tạ Hải Nhạc nói xong, cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

“Thật sự không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật đuổi theo nàng hỏi.

“Anh không đáng cho tôi hận, tôi chỉ là thương hại anh, một người chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được niềm vui sướng, tôi chỉ có thể thương xót hẳn!” Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, cười cười với Tạ Thư Dật nói.

Cái gì, dám nói không đáng cho cô ta hận hẳn, cô ta là đáng thương hẳn? SHIT hẳn khi nào thì đáng thương? Lại dám nói hẳn chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được hạnh phúc? Nha đầu ghê tởm kia, từ khi nào mồm mép trở nên lợi hại như vậy rồi? Tạ Thư Dật bị lời nói của Tạ Hải Nhạc làm giận sôi lên, hẳn chạy đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, đuổi hai tay ra, đột nhiên áp sát nàng vào trước người mình, sau đó, một bàn tay ôm eo nàng, một tay lại kéo tóc nàng xuống, Hải Nhạc bắt đầu dìm đầu ra sau.

“Xú nha đầu! Cô thương hại tôi? Cô thương hại tôi? Tốt, dám khiêu chiến tôi sao? Không tệ không tệ, như vậy sẽ chơi tốt hơn, tôi sẽ làm cho cô hiểu được, cái gì mới gọi là đáng thương! Chờ xem! Tôi sẽ làm cho cô hận tôi! Tôi sẽ , tôi nhất định sẽ làm cho cô hận tôi!” Hẳn đột nhiên đẩy Tạ Hải Nhạc thật mạnh vào tường một cái, tức giận bỏ đi.

Hải Nhạc biết mình lại chọc giận hẳn, nàng có chút hối hận, có lẽ là vì thêm tuổi phát triển, có lẽ là thời kỳ nổi loạn như hẳn nói, nàng càng ngày càng không quản được miệng của mình rồi, dù sao, chọc giận hẳn, nàng cũng không có thứ ngon để ăn.

Hắn còn có thể bày ra biện pháp gì để đối phó nàng? Nàng thật đúng là nghĩ không ra, nghĩ không ra sẽ không suy nghĩ, nàng chậm rãi quay về phòng ngủ của mình, thoải mái tắm một cái, tẩy đi một mối tội qua, như vậy thể xác và tinh thần đều thoải mái hơn.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, thiếu gia mời người đi xuống.” Là tiếng của nữ giúp việc Tiểu Thiên.

“Nga, sẽ.” Hải Nhạc trèo từ trong bồn tắm ra, trùm mái tóc ướt sũng lại, mặc vào bộ áo ban sáng rồi rời khỏi phòng tắm.

Nàng mở cửa, nói với Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, vào trong, phiền em giúp chị sấy tóc một chút.”

“Vâng.” Tiểu Thiên bước vào, cầm lấy máy sấy giúp nàng sấy tóc, mà Hải Nhạc ngồi ở trước gương, bội trên mặt một lớp kem dưỡng da, cũng đánh tiếp một lớp phấn phủ, như vậy thoát nhìn cũng có tinh thần một chút, mẹ sắp về nhà đến nơi, nàng muốn cho mẹ thấy nàng tốt nhất.

“Tiểu thư, làm thế nào vậy? Em cảm thấy cô hiện nay càng ngày càng đẹp, cô xem, da của cô đẹp như có thể vắt ra nước, tóc của cô, chất tóc tốt như vậy, có thật nhiều nam sinh rất thích nữ sinh có một đầu tóc dài phiêu dật đấy.” Tiểu Thiên vừa giúp nàng làm tóc vừa nói.

“Xinh đẹp có ích lợi gì, con gái không thể chỉ dựa vào xinh đẹp, tốt nhất có thể có năng lực lớn mạnh.” Hải Nhạc thờ dãi một hơi nói.

“Mẹ em nói thương để cho ta bao nhiêu, sẽ lấy đi bấy nhiêu, tiểu thư, bộ dạng cô thật xinh đẹp, hơn nữa lại thông minh như vậy, em thật lo lắng tương lai sẽ tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô đâu.” Tiểu Thiên nói.

Lúc này, cạnh cửa đột nhiên truyền đến một trận cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đón Máy Bay

Hải Nhạc không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến.

Mà Tiểu Thiên sợ tới mức chiếc lược trong tay cũng rơi xuống đất, nàng vội vàng thối lui sang một bên, áp ứng: “Thiếu gia, tiểu thư còn chưa chuẩn bị xong, tôi nghĩ giúp cô nhanh hơn một chút, cho nên giúp cô chải tóc.”

Tuy nói trong nhà lão gia lớn nhất, nhưng mọi người sợ nhất là thiếu gia, chỉ cần không cẩn thận đắc tội thiếu gia một lần, cũng đừng mơ tiếp tục ở lại Tạ gia, những nữ giúp việc của Tạ gia và người hầu nhà khác cùng tán gẫu tám chuyện, biết rằng đãi ngộ ở Tạ gia là tốt nhất, cho nên không ai muốn rời khỏi Tạ gia.

“Tiểu Thiên, em đi xuống trước đi.” Hải Nhạc nói.

Tiểu Thiên giống như được lệnh đặc xá, vội vàng rời khỏi phòng nàng.

“Tôi lập tức xong ngay.” Hải Nhạc cúi người lấy cây lược rơi trên mặt đất, không ngờ lại bị Tạ Thư Dật một cước dẫm trên chiếc lược, nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hẳn.

Mà Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn xuống, cũng là cảnh xuân trước ngực Hải Nhạc một mảng lớn trắng nõn, ánh mắt hần thâm trầm xuống.

Tạ Hải Nhạc đã phát hiện ánh mắt của hần bất thiện, trong lòng lộp bộp rơi xuống, vội vàng ngồi thẳng lên che trước ngực lại, che đầy thối lui đến bên cạnh chiếc gương, cầm lấy cây lược cuốn chải sơ trên đầu, khi nàng nhìn vào gương, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang ở sau lưng nhìn nàng không chớp mắt, nàng tâm hoảng ý loạn cúi đầu, không rõ vì sao Tạ Thư Dật hiện tại luôn thích dùng loại vẻ mặt này nhìn nàng.

Khi nàng giơ tay lên chải đầu thì vạt áo bị nâng lên, lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn, cảnh tượng như vậy, đột nhiên làm cho tâm Tạ Thư Dật xẹt qua một luồng cảm giác không hiểu vì sao, hần lại cảm giác mình có loại xúc động muốn đi vuốt ve thứ trắng trẻo xinh xắn kia.

Chỉ là một tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch mà thôi, có cái gì xem chứ! Hần thâm chử mình.

Vốn nghĩ sẽ dùng câu Tiểu Thiên nói lúc này, tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô, chăm chọc cô ta xuống, nhưng, nói ra miệng thì lại trở thành: “Nhanh chút, mây bay sẽ đến đúng giờ.”

Hần đang bị làm sao vậy? Tại sao cái miệng không nghe hần chỉ đạo nói chuyện? Tạ Thư Dật chán nản tự hỏi.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc vội vàng chải thêm vài đường lược, đi đến tủ quần áo phía trước lấy ra quần áo khác, nàng nhìn Tạ Thư Dật một cái, kỳ quái, hần vì sao còn chưa đi, thấy hần vẫn không có ý định rời đi, nàng đành phải đi vào phòng tắm cầm quần áo thay lại, cũng thuận tiện chải đầu cột tóc đuôi ngựa.

Lại mở cửa phòng tắm ra, Tạ Thư Dật đang ngăn người liếc nàng một cái, cũng không nói gì.

“Có thể đi rồi.” Nàng thấp giọng nói.

Mà Tạ Thư Dật cũng yên lặng xoay người rời đi.

Tạ Hải Nhạc đi theo sau hần, buồn bực hần lúc này dường như thực im lặng, lúc này điệu cười lạnh cùng hành động dẫm lược của hần, nàng còn tưởng rằng sẽ có một hồi mưa gió táp lại đây, thật không ngờ không có gì cả.

Tài xế chở hai người tới sân bay rất nhanh, hai người xuống xe đi tới cửa đến của sân bay, chờ cha mẹ xuất hiện.

Tạ Hải Nhạc còn chưa dừng lại, đột nhiên, ở trong đám đông đột nhiên nghe được có người kêu: “Thư Dật! Hải Nhạc!”

Nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Hứa Chí Ngạn đang nắm tay muội muội của mình Hứa Nhã Nghiên cười khanh khách đi về phía nàng và Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật kinh ngạc hỏi Hứa Chí Ngạn: “Chí Ngạn, sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ngươi không nhớ? Cha mẹ chúng ta cha mẹ hẹn nhau cùng đi du lịch, trở về, bọn họ đương nhiên cũng cùng trở về rồi, bất quá, ta thật không ngờ ngươi sẽ đi đón bọn họ đâu, muội muội ta lại nói ngươi có thể sẽ đến, không ngờ, thật sự là nó đoán trúng, thật đúng là đúng phải ngươi, huynh đệ, ngươi không phải không thích nhất đón đưa người ta sao?” Hứa Chí Ngạn cười nói.

“Nga, ta quên mất, dù sao cũng là chủ nhật, ở trong nhà cũng không có việc gì làm.” Tạ Thư Dật nói.

“Đi, Nhã Nghiên, khi không thấy Thư Dật, lúc nào cũng quần quít lấy anh hỏi Thư Dật ca ca dài Thư Dật ca ca ngắn làm sao, mà sao khi thấy rồi, lại không dám gọi người đây?” Hứa Chí Ngạn nói với muội muội.

Nhã Nghiên đứng bên cạnh Hứa Chí Ngạn, phất chốc khuôn mặt ửng đỏ, nàng nén giận nói với ca ca: “Người ta nào có a? Anh chỉ nói lung tung!” Sau đó, nàng chuyển hướng sang Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc, ngọt ngào nói, “Chào Thư Dật ca ca, chào Hải Nhạc muội muội.”

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu: “Chào Hứa tỷ tỷ.”

Nghe nói Hứa Nhã Nghiên chỉ lớn hơn nàng hai tháng, ở Thần Phong, Hứa Nhã Nghiên vì có dáng người xinh đẹp, thành tích học tập cao, gia thế cũng tốt, ở Thần Phong rất có sức ảnh hưởng, bằng hữu đi theo một đoàn, không giống nàng, luôn độc lai độc vãng, cho nên, khi nghe nói mình cũng bị bầu thành Thần Phong đệ nhị đại mỹ nữ, Hải Nhạc vô cùng kinh ngạc, nàng vẫn cho là mình đã rất không đáng chú ý rồi, không nghĩ tới, lại bị bầu thành đệ nhị đại tá hoa.

“Nhã Nghiên, càng ngày càng đẹp.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Hải Nhạc rất ít nhìn thấy Tạ Thư Dật tươi cười, không khỏi nhìn nhiều một chút, kỳ thật hần cười rộ lên, cũng rất tao nhã, người có thể làm cho hần cười, không nhiều lắm đâu.

“Người ta nào có? Phải nói là Thư Dật ca ca, càng ngày càng có sức quyến rũ.” Hứa Nhã Nghiên trên mặt ửng đỏ, vẻ mặt ngượng ngùng.

Hải Nhạc không khỏi lại liếc mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên một cái, nhìn thấy nàng vẻ mặt tiểu nữ nhi mềm mại đáng yêu, cảm thấy có chút buồn bã, Hứa Nhã Nghiên, là thiên chi kiều nữ chân chính, đến cả Tạ Thư Dật, cũng không keo kiệt cho nàng nụ cười ấm áp. Nàng, nàng thì tính là cái gì đây? Vịt con xấu xí cũng có một ngày có thể biến thành thiên nga trắng, nhưng còn nàng, chỉ sợ ngay cả vịt con xấu xí cũng không phải nốt.

Lúc này, Hứa Chí Ngạn lại nói: “Hải Nhạc, tay em, khá hơn chút nào không?”

Hải Nhạc thấy mình bị gọi tên, ngẩng đầu, cười cười với Hứa Chí Ngạn: “Chút thương tích nhỏ ấy mà, không có gì đáng ngại.”

Ánh mắt Tạ Thư Dật ở trên người Hứa Chí Ngạn và Hải Nhạc đảo tới đảo lui, hần cau mày thật chặt.

Nhìn thấy Hải Nhạc mỉm cười với Hứa Chí Ngạn, trong lòng hắn tự nhiên khó chịu như nuốt một con ruồi bọ, hắn rất ít thấy nàng cười, ở trước mặt hắn, nàng vẫn luôn là mặt vô biểu tình, luôn một bộ trầm lặng như nữ tu sĩ, hắn không nghĩ Hải Nhạc khi cười lộ lên, cả khuôn mặt đều bừng sáng, cái loại ánh sáng này, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy được, trong lòng hắn, đột nhiên có chút phiền chán không rõ vì sao.

“Tay em, là bị chuyện gì?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi Hải Nhạc.

“Không có gì.” Nụ cười trên mặt Hải Nhạc biến mất, nàng thân nhiên trả lời Tạ Thư Dật.

“Nga, là ngày hôm qua ta đi xin nghỉ bệnh giúp muội muội ta, không cẩn thận làm em ấy ngã, khiến tay em ấy bị thương.” Thấy Tạ Thư Dật đột nhiên có chút mất hứng, hắn tự động đứng ra giải vây giúp Hải Nhạc.

Tạ Thư Dật không để ý tới hắn, hung ác hỏi Hải Nhạc: “Vì sao không nói với anh?”

Hải Nhạc cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Em là cái gì sẽ nói với anh? Chuyện này nói với anh, có quan trọng hay không?” Hải Nhạc nói không lớn, nhưng, tất cả mọi người đều nghe được ý tứ của nàng.

“Em” Tạ Thư Dật hừ mũi một cái, hắn có chút tức giận, “Anh chỉ đang biểu đạt sự quan tâm một chút!”

“Tôi mới không cần sự quan tâm giả dối như vậy!” Tạ Hải Nhạc nói thầm trong lòng.

“Cảm ơn ca ca quan tâm, em nói, không có việc gì.” Anh đã muốn diễn trò, tôi còn phải phối hợp cùng chứ.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn nàng, xem ra, cô ta càng ngày càng khó nắm trong tay, tiểu cô nương rụt rè nhút nhát kia, từ khi nào trở nên vân đạm phong khinh như vậy, nói hai ba câu có thể đuổi rớt hắn?

Nhưng, lời cô ta nói, hắn tìm sơ hở không ra, chỉ có thể hung tợn nhìn nàng.

Hứa Nhã Nghiên tò mò nhìn đôi huynh muội kỳ quái này, Thư Dật ca ca biểu lộ quan tâm với Tạ Hải Nhạc, vì sao Hải Nhạc lại không lĩnh tình chứ?

Mà Hứa Chí Ngạn thì biết rõ quan hệ huynh muội này, vì Hải Nhạc mà đồ mờ mờ, nhanh trí một chút, nói: “Thư Dật, hình như bá phụ và bá mẫu sắp đi ra.”

Tạ Thư Dật thu liễm vẻ mặt của mình một chút, ánh mắt từ trên người Tạ Hải Nhạc, chuyển đến lối ra.

Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, thật sự đã thấy phụ thân và mẹ Hải Nhạc đi ra, mà song song chuyện trò vui vẻ với bọn họ, đúng là cha mẹ Hứa Chí Ngạn.

“Mẹ, cha.” Hứa Nhã Nghiên cao hứng vỗ tay giống như cha mẹ.

Đám người lớn đã phát hiện ra bọn nhỏ, khoái trá bước nhanh về phía bọn họ.

Lúc này, Tạ Thư Dật đột nhiên kéo tay Hải Nhạc, đi tới chỗ cha mẹ.

Hải Nhạc hoảng sợ, thầm nghĩ gãy tay hắn ra, nhưng Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ kéo nàng lập tức đi về phía trước.

“Tạ Thư Dật, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hải Nhạc thấp giọng giận dữ hỏi hắn, dưới chân đành phải theo sát từng sải bước của hắn.

“Nga, biểu hiện một chút quan hệ huynh muội tốt của chúng ta a, cũng tốt để cho cha tôi mẹ cô yên tâm a, thấy hai người chúng ta chung đụng được tốt như vậy, trong lòng bọn họ hẳn là rất vui mừng cho xem.” Tạ Thư Dật cũng thấp giọng trả lời, trong giọng nói ẩn chứa sự đắc ý.

“Âm hiểm tiểu nhân.” Hải Nhạc nhện không được chửi nhỏ thành tiếng.

“Cô mới biết sao?” Tạ Thư Dật lơ đãng, hắn thích cảm giác mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, nhìn thấy Tạ Hải Nhạc bị bị động, tâm tình của hắn lại bắt đầu tốt.

“Tiểu công chúa, tiểu hoàng tử, thật không ngờ các con lại tới đón chúng ta, thật sự là ra ngoài dự đoán của ta a.” Tạ ba ba nhìn thấy hai huynh muội thân thiết như thế, trên mặt lộ rõ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thân Càng Thêm Thân

Mẹ Hải Nhạc tiến lên một bước, ôm Hải Nhạc vào trong ngực.

“Con gái ngoan của mẹ, để cho mẹ nhìn một chút, một tháng không gặp, mẹ rất nhớ con a.” Mẹ Hải Nhạc yêu thương hôn má con gái, “Hình như con gầy thì phải?”

Trong lòng Hải Nhạc thật phần khổ sở, rất nhiều lời muốn nói với mẹ lại không thể nói ra khỏi miệng, chỉ có thể ôm chặt lấy mẹ không muốn buông tay, nàng tham luyến hơi thở ấm áp trên người mẹ, nàng có thể tìm thấy cảm giác an toàn và yên lại.

“A di, muội muội vô cùng nhớ người, mới gầy như vậy.” Tạ Thu Dật cười hi hi nói.

“Phải không? Muội muội rất nhớ đi phải không? Thu Dật, muội muội còn nhỏ, còn là một đứa nhóc chưa trưởng thành, con nên chiều cổ nàng nhiều hơn a.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói với Tạ Thu Dật.

“Con sẽ.” Tạ Thu Dật gật gật đầu.

Tạ ba ba nhìn một màn ấm áp như thế, trong lòng vô cùng vui mừng a, hắn không khỏi đưa tay kéo ái ân qua, nói với nàng: “Anh đã nói mà, Thu Dật tất nhiên sẽ chiều cổ muội muội, em xem nó yêu thương muội muội bao nhiêu a, sợ nó bị người khác xô đẩy, lúc nào cũng nắm bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc, em còn lo lắng cái gì?”

Mẹ Hải Nhạc oán trách liếc hắn một cái, nói: “Em cũng không có nói em lo lắng cái gì a, em chỉ đang nghĩ, em và anh chưa từng xa nhà lâu như vậy, sợ bọn nhỏ không quen a, hiện tại xem ra, là em lo lắng quá mức.”

Bốn người Hứa gia vẻ mặt tươi cười nhìn bốn người Tạ gia.

Tạ Thu Dật lễ phép chào hỏi: “Chào cô, chú.”

Tạ Hải Nhạc cũng như vệt nói theo: “Chào cô, chú.”

Hứa ba ba nói sang sảng: “Chào Thu Dật, chào Hải Nhạc, đã lâu không gặp Thu Dật, càng thêm ngọc thụ lâm phong, thật là có tác phong của cha con a, mà Hải Nhạc cũng càng ngày càng xinh đẹp, lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân a, Trường Viên, anh xem con trai con gái nhà anh, đều tốt đều ngoan, tôi hâm mộ a.”

“Bản thân nhà mình có, còn phải hâm mộ tôi sao? Đừng giả mù sa mưa (1).” Tạ ba ba cười nói.

Hứa mẹ mẹ nhìn con gái bên cạnh, mỉm cười nói: “Ba nó à, anh thích Thu Dật như vậy, không bằng hứa gả con gái chúng ta cho Thu Dật đi, để hắn biến thành một phần nhà ta, Trường Viên ca, Nhã Nghiên nhà em, so với Hải Nhạc nhà anh, cũng không kém nga, cho Nhã Nghiên nhà em làm con dâu của anh, anh cũng không một nha.”

Tạ ba ba cười lên ha ha: “Tốt a tốt a, chúng ta có thể tới cái gọi là thân càng thêm thân a.” Hắn đưa mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên đang đứng bên người mẹ thẹn thùng và kinh hãi một cái, lại nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, sau đó, lại ngẩng lên nhìn người Hải Nhạc, vừa cười, nói: “Tổ Diệu a, anh phát hiện Chí Ngạn nhà em cũng rất được, cho ta làm con rể thấy thế nào? Hải Nhạc nhà anh, coi vậy cũng là mỹ nhân tuyệt sắc khó gặp a, hai người thoát nhìn rất xứng đôi a, thế nào? Chúng ta cái này kêu là kết thân lại càng thêm thân nữa!”

(1) Giả mù sa mưa: Trong 36 kế của người xưa có 1 kế gọi là “Mình Tri Cổ Muội” mà theo cách hiểu của mình thì nó bao gồm cả “Tung Hỏa Mù Che Mắt” và “Giả Mù Sa Mưa”. Tức là bạn biết rõ một vấn đề gì đó, một chuyện gì đó, nhưng làm như là không biết để che mắt đối tượng bạn đang phải đối diện hay là đối phó để vượt qua họ, với mục đích là lẫn trốn tất cả thị phi hay nghi hoặc của đối phương, và bất ngờ cho họ một đòn chí mạng. Đòn chí mạng ở đây có thể là lời nói, hay hành động, hoặc một lợi ích nào đó đạt được cho bạn.

Theo mình nghĩ, nếu sử dụng chính xác và có ý tốt hay phải sử dụng cho những trường hợp bất khả kháng thì đây là một thái độ xử thế rất cao. Nhưng mà trong mưu kế thì đây là một thái độ rất thâm sâu, khó mà nhận ra và phải đề phòng. Vì cái đức của người quân tử thật thà thì không thể không cho thiên hạ biết, còn cái mưu kế của trượng phu thì không thể không giấu thiên hạ.

“Giả Mù Sa Mưa” thì rất đơn giản, bản thân nó đã nói lên ý nghĩa rồi: Giả Mù = Tạo Ra Mây Mù Để Làm Mưa”, hiểu nôm na là vậy, tức là bạn giả bộ nói, hành động, để lừa một ai đó hay như bạn nghĩ là giả nai để dụ người ta sập bẫy, và thường là trong một tình huống cuộc sống bạn phải “Giả Mù Sa Mưa” để vượt qua.

Ví Dụ:

Hôm nay emxt đi nhậu bia ôm về, lết lết về tới nhà thấy ngay “con sư tử hà đông” là bà J-Jeo chống nạnh cảm giác đứng trước cửa.

- Ông đi đâu mà giờ này mới lết cái thân cùi về đây? – Emxt liền quay sang thẳng bạn bảo:

- Thôi đi mày ơi, mày dắt tao về đi, tao tới bến rồi, tao không muốn đi mấy chỗ lầu xanh lầu đỏ đó đâu, vợ tao biết tội nghiệp. (giả mù sa mưa)

JJ thấy dị cũng mũi lòng diu Emxt vô phòng rồi cũng muốn check lại coi có đúng không, giả nai giả bộ , giả giọng và đóng vai giống mấy em (Giả mù sa mưa):

- Anh ấy ơi, anh ở với em đêm nay nha, rồi mai lại về với vợ mà, anh có mất mát gì đâu mà!

Emt cũng giả điên bầm bụng nói (giả mù sa mưa):

- Thôi không được đâu em ơi, em đâu có đẹp bằng vợ anh, em đâu có dịu dàng dễ thương ngoan hiền như vợ anh đâu, anh phải về với vợ anh mới được em ah!

Tất nhiên là bà JJ hài lòng và cười vui vẻ.

Đó nguyên cái ví dụ tóm lại là “Giả Mù Sa Mưa” trong một tình huống cuộc sống thôi, còn trong cả một công cuộc Đối Phó lẫn nhau thì còn khủng khiếp hơn là chuyện bình thường.

(Nguồn: TuổiThơ.Net)

Hứa ba ba và Hứa mụ mụ hai người liếc nhau một cái, cũng phá ra cười.

Hứa mụ mụ cười nói: “Phải, không sai a, em cũng thật thích Hải Nhạc nhà anh, vừa nhu thuận, học hành lại giỏi, xinh xắn lại ôn nhu, vô cùng xứng với Chí Ngạn nhà em, thật sự không thể tốt hơn, chúng ta đây quyết định như vậy a, Nhã Nghiên nhà em hứa cho Thư Dật nhà anh, Hải Nhạc nhà anh hứa cho Chí Ngạn nhà em, quyết định như vậy a! Ông thông gia, bà thông gia, chúng ta cứ quyết định vậy đi!”

Nghe người lớn nói xong, đến phiên Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, mặt hần cũng ửng đỏ, ngại ngùng nhìn Tạ Hải Nhạc cười không dứt. (mỹ nam then thùng aaaaa)

Mặt Tạ Hải Nhạc, cũng nóng bừng đỏ lên, không phải vì then thùng, mà là vì lúng túng khó xử, nàng không thích người lớn vui đùa kiểu này, điều này làm cho nàng có cảm giác như bị gài bẫy, nàng bị Tạ Thư Dật sắp xếp đã đủ phiền, mà mấy người lớn miệng rộng này, còn trêu ghẹo nàng như thế! Trong lòng nàng có chút tức giận, nhưng mà, lại không thể biểu hiện trên mặt, nàng đành phải cúi đầu, không nhìn bất cứ kẻ nào, bao gồm cả mẹ của mình.

Mà Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nhìn nàng, thấy mặt nàng đỏ lên, trong lòng lại có chút tức giận, chẳng lẽ, cô ta cũng thích Hứa Chí Ngạn sao? Hừ, mà tước cũng muốn biến phương hoàng a? Cũng không nhìn lại bản thân mình có bao nhiêu sức nặng, rõ ràng người lớn là đang nói đùa, nàng, vậy mà lại tưởng thật, rõ ràng là đùa ngốc! Mà hần, cũng sẽ không để cho vọng tưởng của cô ta thực hiện được!

Mấy câu vui đùa nửa thật nửa giả của đám người lớn, Hải Nhạc lẫn Tạ Thư Dật đều không để trong lòng, mà hai huynh muội Hứa gia, lại cực kỳ cho là thật, trong lòng bọn họ, vốn đã vô cùng yêu mến Thư Dật với Hải Nhạc, mà lại có thể được các cha mẹ cho phép, bọn họ hoàn toàn có thể công khai xuất hiện bên người Thư Dật cùng Hải Nhạc rồi.

Đám người lớn không biết mấy lời đùa vui của mình, lại giúp bốn vị thiếu nam thiếu nữ kia chôn xuống một quả bom vô hình, cuối cùng, khi quả bom này bùng nổ, làm cho có vài người phải tan xương nát thịt!

Hải Nhạc thật cao hứng mẹ rất cực đã về nhà, có nghĩa là nàng lại có một cuộc sống thoải mái một thời gian, dưới mí mắt của người lớn, Tạ Thư Dật cũng phải có chút cô kỵ, cho dù muốn khi dễ nàng, cũng sẽ không thể biểu hiện trắng trợn như trước nữa.

Hải Nhạc cùng cả nhà thoát nhìn hoà thuận vui vẻ, ngồi bên bàn ăn cơm chiều, tuy nói ngủ không nói, ăn không nói, nhưng, trong nhà bọn họ không bao giờ tồn tại loại tình huống này, bữa tối là thời điểm không khí sinh động nhất ở Tạ gia, Tạ ba ba thích nhất là tìm Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc nói chuyện, để có thể tăng cường cùng con trai con gái bồi dưỡng tình cảm, cũng chỉ có thời gian bữa tối, mọi người mới tụ cùng một chỗ, bình thường, hần và ái thê cũng rất nhiều việc, công ty cả đồng chuyện lớn nhỏ chờ bọn họ giải quyết, hai người một người quản lý hành chính, một người quản lý tài vụ, mẹ Hải Nhạc lại là thạc sĩ trường kinh tế tài chính liên kết quốc tế vụ Trường Xuân, chuyên nghiệp cùng bản chức nhọt gáy, nàng làm được phong sinh thủy khởi (1), vốn, các phu nhân thượng lưu bình thường, đều đứng trong nhà giúp chồng dạy con, sống một cuộc sống “làm phu nhân” xa xỉ, nhàn rồi hẹn hò bạn bè đánh bài hoặc shopping với spa, nhưng Tạ Trường Viên lại đồng ý cho ái thê đi ra sân khấu giúp đỡ sự nghiệp của hần, làm trợ thủ đắc lực cho hần, hai người song kiếm hợp bích, đưa tập đoàn Tạ thị càng lớn càng lớn, hai người trở thành phu thê điển hình khó gặp trong giới kinh doanh cùng xã hội thượng lưu, mọi người đều khen ngợi mẹ Hải Nhạc mẹ có số vượng phu, có lẽ, là vì tài cán của chính bà, có lẽ cũng bởi vì tiếng đồn vượng phu, Tạ ba ba đối với bà vô cùng thương yêu và kính trọng.

“Đúng rồi, Hải Nhạc, sắp có kỳ thi chuyển cấp, con đã xem qua danh sách các trường cao trung chưa? Có trường nào vừa ý không?” Tạ ba ba hỏi

(1) Phong sinh thủy khởi: gió đến đâu thì mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì vạn vật đâm chồi nảy lộc (quan niệm phong thủy)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đi Mary, Đi Năm Châu?

“Con” Hải Nhạc suy nghĩ một chút, thận trọng nói, “Cha, con nghĩ sẽ vào trường cao trung nữ Mary, nơi đó chất lượng dạy học và điều kiện vật chất đều là tốt nhất trong các trường quốc trung.”

Mẫu chốt nhất là có thể rời xa nhà, lại có thể ở ký túc xá, hoàn toàn không cần về nhà.

“Quốc trung nữ Mary? Ngõ, không tồi, con có nắm chắc không?” Tạ ba ba nói.

“Con sẽ cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, mặc kệ con đi học trường nào, bài vở mặc dù trọng yếu, nhưng mà, mẹ hi vọng nhất là con có thể học vui vẻ.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng: “Dù là trường quốc trung nữ, có thể so sánh với khoa dự bị đại học Năm Châu sao? Giả như em muốn chất lượng dạy học với điều kiện vật chất, chọn Năm Châu đi, không có trường nào có thể so sánh với Năm Châu của anh đâu.”

“Cũng được a, sao chúng ta lại không nghĩ tới Năm Châu nhỉ?” Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc trầm miệng một lời nói.

Lòng Tạ Hải Nhạc hoàn toàn chìm đến đáy nước, không cần, nàng không cần đi Năm Châu! Nàng muốn vào Mary!

“Cha, mẹ, con không muốn vào Năm Châu, con muốn vào Mary.” Mặt Tạ Hải Nhạc tái nhợt như tờ giấy, nói.

Tạ Thư Dật cười hơi hơi nhìn nàng: “Muội muội thân ái, ai cũng đều đã chọn Năm Châu, em không cần là ngoại lệ, em thành tích ưu tú như thế, ta nghĩ, vào Năm Châu là hoàn toàn không có vấn đề gì, lại nói, ca ca ở Năm Châu, càng có thể với em chiếu cố lẫn nhau nữa.”

Hắn mỉm cười, ở trong mắt Tạ Hải Nhạc, lại giống như kim châm những độc, đâm sâu vào người Tạ Hải Nhạc phát đau, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

Nếu cùng hắn học cùng một trường, nàng còn có cái tự do gì đáng nói? Hắn tuyệt đối sẽ giam cầm nàng chặt chẽ trong ma chướng của mình!

“Ai da, Thư Dật nói rất đúng, vẫn là Thư Dật nghĩ thật chu đáo a.” Tạ ba ba cười bí hiểm nói, “Tur Nguyên, em xem Thư Dật thương Hải Nhạc biết bao nhiêu, làm việc đều vì Hải Nhạc mà suy nghĩ a, anh xem, để cho Hải Nhạc vào Năm Châu học khoa dự bị đại học đi, em nghĩ sao?”

“Em không có ý kiến, Thư Dật chiếu cố muội muội đến như vậy, em mừng còn không kịp.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói.

Nữ nhi của nàng thật không thua kém nàng chút nào, thật không ngờ sau khi lớn lên, lại có thể quan hệ cùng Thư Dật tốt như vậy, có thể làm cho Thư Dật vì Hải Nhạc mà lo lắng đến thế, nàng thật sự có cảm khái “thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh” (1) a.

Tạ Hải Nhạc chết lặng nhìn chăm chăm gương mặt đẹp trai đến trời ghen người ghét của Tạ Thư Dật, nàng thật muốn hất bát canh trong tay lên trên mặt hắn, rửa đi cái nụ cười tươi nhìn như chân thành kỳ thật lại ẩn chứa ác độc đã tâm kia, nhưng mà, nàng cũng không có dũng khí làm như vậy, đáy lòng vô cùng phần nộ làm cho đầu óc nàng từng đợt mê muội, nàng đột nhiên đứng lên, the thé nói: “Không, con không đi Năm Châu, con chết cũng không đi!”

Nước mắt nhắm thẳng vành mắt nàng tràn ra, nhưng, nàng lại không muốn rơi nước mắt ở trước mặt cha mẹ, nàng đẩy ghế, xầm xầm bước nhanh chạy lên trên lầu, mở cửa phòng ngủ chạy vào rồi đóng sầm cửa lại.

Đề lại bàn ăn ba người hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có Tạ Thư Dật biết vì sao Hải Nhạc nổi giận, bắt quá, xem bộ dạng hai vị đại nhân kia, hắn “nổi lửa thêm dầu” thật sự có tác dụng lớn, Tạ Hải Nhạc, đi Năm Châu đã định rồi, trừ phi cô ta nói ra sự thật hắn vẫn luôn áp bách khi dễ mới thoát nổi, nhưng, Tạ Hải Nhạc không có lá gan đó, nhiều năm như vậy đều không nói ra, hiện tại, phòng chừng cũng sẽ không nói ra, Tạ Thư Dật hắn thắng chắc rồi!

(1)

Tiên tung nan mịch tình như mộng

Bồng đoạn tùy phong điệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh

< 仙踪难觅情如梦

蓬断随风叶随风

同心千载痴情盼

守得云开见月明>

《 Trích từ tuyển tập của Mộng § Tịch Dao 》

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng

Cỏ đoạn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đội vàng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Con Thương Muội Muội Là Đương Nhiên!

“Muội muội thoát nhìn rất tức giận, con đi xem em ấy.” Tạ Thư Dật giả vờ như muốn đứng dậy.

“Đừng đi đi cho.” Mẹ Hải Nhạc lên tiếng ngăn, bà đứng lên, cũng đẩy ghế ra, “Trường Viên, em đi lên xem Hải Nhạc một chút, đứa nhỏ này đang bị làm sao đây?”

“A di, có thể muội muội là đang cáu kỉnh với con thôi, ngày hôm qua lúc con đón em đi học về, thấy một nam sinh tỏ lộ tình cảm với nó, con nói với nó vài câu, nó liền phát cáu với con, nói không cần con quản nó, di xem, đây là thư tình của đứa nam sinh kia viết cho nó.” Tạ Thư Dật lấy lá thư tình của Phác Thế Nhân từ trong ví ra, đưa cho mẹ Hải Nhạc.

Hoàn hảo không quảng phong thư tình này vào thùng rác, vừa vặn đúng lúc phát huy công dụng.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nhìn, đưa cho Tạ ba ba, nói: “Đứa nhỏ này, thật không ngờ vẫn có người thích a, bắt quá, nó còn quá nhỏ, di cảm thấy sự học quan trọng hơn, không thể phí thời gian vào vài thứ cảm tình hời hợt này được.”

“Đúng vậy a, con cũng nói với nó chính xác như vậy, nhưng mà, nó rất tức giận, mười lăm tuổi, đúng vào thời kì nổi loạn của thiếu niên, cũng có khả năng muội muội đang ở trong giai đoạn này.” Tạ Thư Dật đóng một bộ “hết cách”.

“Thư Dật, con làm như vậy là đúng, cha mẹ không thể thời thời khắc khắc cùng các con một chỗ, con là ca ca, muội muội đúng là cần con chăm sóc nhiều một chút, con đối với muội muội tần trách như vậy, di thật sự cảm kích, thật sự, con nói rất đúng, nó hẳn nên đi Năm Châu, đi Năm Châu có con trông nó, di yên tâm a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ ba ba cũng đồng ý gật đầu: “Nó còn nhỏ, phải có người trông coi, vạn nhất không cẩn thận một cái, còn bé đã bị đứa nam sinh nào bắt cóc rồi, thế này không được, để cho nó vào Năm Châu, nó không muốn đi cũng phải bắt nó vào Năm Châu, giấu lại, ta ở hội chủ tịch trường Năm Châu còn có một ghế, chẳng sợ nó thi không đậu, ta cũng có thể giúp nó vào Năm Châu, Tư Nguyên em yên tâm đi, con gái em sinh, ở trong lòng anh, cũng là bảo bối với tiểu công chúa của anh.”

“Trường Viên, cảm ơn anh.” Hải Nhạc mụ mụ nghe hẳn nói như vậy, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Tạ Thư Dật trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn nói với Hải Nhạc mụ mụ: “A di, di nên nói chuyện với em ấy thật tốt, không cần trách cứ nó, nó còn nhỏ, có rất nhiều chuyện nó còn không biết là đúng hay sai, kỳ thật nó rất ngoan, di đối với nó không cần quá mức quá nghiêm khắc.”

Nghe hẳn bảo vệ Hải Nhạc như vậy, Hải Nhạc mụ mụ thật sự vô cùng cảm động: “Thư Dật, con thật sự trưởng thành, con vì Hải Nhạc mà suy nghĩ như vậy, a di thật sự rất vui về rất vui về.”

“A di, chúng ta là người một nhà, con thương muội muội là đương nhiên.” Tạ Thư Dật nói.

Hừ hừ, nữ nhi bảo bối của bà, chỉ là đồ chơi của ta mà thôi, cho tới bây giờ ta chưa từng cho rằng các người là người một nhà của ta!

Hải Nhạc mụ mụ vừa nghe hần nói như thế, cảm động đến rơi nước mắt, nàng chùi chùi nước mắt, nói với Tạ ba ba: “Trường Viên, Thư Dật của chúng ta, thật sự đã trưởng thành rồi.”

Tạ ba ba hài lòng nhìn con trai, cười nói: “Ngọc bắt trác bắt thành khí (1), cũng là chúng ta làm cha mẹ thế này, dạy dỗ nó tốt như vậy, tốt lắm, đi xem Hải Nhạc đi, đứa bé kia chắc chắn đang bò ra giường khóc đó.”

Hải Nhạc mụ mụ nghe lão công nói vậy, cũng không tiếp tục lè mề, bà chạy lên lầu gõ nhẹ cửa phòng Hải Nhạc.

“Nhạc Nhạc, là mẹ, mở cửa ra, mẹ muốn nói suy nghĩ của mình.”

Hải Nhạc mang đôi mắt sưng đỏ mở cửa.

Nhìn thấy mẹ, nàng úy khuất mếu máo, đôi mắt lại đỏ lên.

“Mẹ, con không vào Năm Châu.”

(1)

Ngọc bắt trác bắt thành khí,

Nhân bắt học bắt tri đạo.

(Tam tự kinh)

Ngọc không mài không thành món đồ quý,

Người không học không hiểu biết đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nhớ Tới Hải Hoan

Hải Nhạc mụ mụ ôm con gái chậm rãi đi đến bên giường của nàng, hai người cùng ngồi xuống.

“Nhạc Nhạc, vì sao con không muốn đi Năm Châu?” Bà hỏi.

Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Mẹ, con không muốn đi Năm Châu, con không muốn học cùng trường với Tạ Thư Dật! Con chán ghét anh ta!”

Hải Nhạc mụ mụ biến sắc, bà che kín miệng Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, con muốn hét ca ca, sao có thể gọi thẳng tên của nó? Những lời con chán ghét nó này, con chỉ có thể nói ở trước mặt mẹ! Nếu để cho cha với Thư Dật nghe được, bọn họ sẽ thương tâm!”

Hải Nhạc lại rơi nước mắt: “Mẹ, con không cần gọi anh ta là ca ca, anh ta không phải ca ca của con, con không cần anh ta làm ca ca của con.”

Hải Nhạc mụ mụ thở dài một hơi, xoa đỉnh đầu của nàng nói: “Nhạc Nhạc, không nên tùy hứng như vậy, bình thường Thư Dật thoát nhìn đối với con hung một chút, kỳ thật, nó rất quan tâm con, nó chỉ là không hiểu cách biểu đạt mà thôi, mới vừa rồi nó còn cố ý dặn mẹ không cần rất hà khắc với con, nó cho con đi Năm Châu, cũng là lo lắng cho con, làm sao con có thể hơi chút vì nó nói với con vài câu, con liền cáu kỉnh như vậy?”

Trong lòng Hải Nhạc trong lòng một trận đau khổ, nước mắt lại càng mãnh liệt.

“Mẹ, không phải anh ta nói như vậy, anh ta...anh ta...” Nàng không thể nào nói ra khỏi miệng.

“Đứa nhỏ, đừng làm rộn nữa, ngày mai đi nói lời xin lỗi với ca ca, bằng không bọn họ nghĩ con không hiểu chuyện như vậy, là vì mẹ dạy không tốt, nghe lời mẹ, lắng nghe mẹ, trước kia cha ruột của con có đối xử tốt như cha mới sao? Con hẳn là còn nhớ, ông ta ở ngoài đường ăn chơi đàn đúm không nói, còn mang nữ nhân về nhà, mẹ ảm đạm như vậy, ông ta còn muốn ly hôn với mẹ, ông ta có mắt không trông, làm cho mẹ mình châu mộng trần (1), là người cha này của con, không ghét bỏ mẹ đã kết hôn còn có đứa nhỏ, chẳng những kết hôn với mẹ, đối với con, cũng xem con như con ruột mà thương, Nhạc Nhạc, đây là phúc khí chúng ta kiếp trước đã tu luyện được, Nhạc Nhạc, chúng ta phải tích phúc a!” Mẹ Hải Nhạc thấm thía nói.

“Mẹ” Nghe thấy mẹ nói như vậy, tất cả những lời Hải Nhạc muốn nói, đều áp trở về trong bụng.

“Đứa nhỏ, nghe lời mẹ, đi Năm Châu đối với tương lai của con tốt, mẹ chỉ sợ con còn thi vào không lọt, cha nói rồi, cho dù con thi không đậu đi nữa, ông ấy cũng sẽ vận dụng quan hệ giúp con vào Năm Châu, ông nói, con là con gái mẹ sinh ra, nhưng mà, ở trong lòng ông ấy, con cũng là bảo bối, là công chúa của ông, Nhạc Nhạc, bọn họ thương con như vậy, làm sao con có thể làm cho bọn họ thất vọng? Con cũng không nên làm cho mẹ ở giữa khó

xử a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc nhìn người mẹ đang lo lắng của mình, được rồi, nếu đi Năm Châu có thể làm cho mẹ yên lòng, có thể làm cho bà cảm thấy vui sướng, vậy thì nàng hãy đi đi! Bảy năm đều đã trôi qua, đi Năm Châu, nếu phải đi Năm Châu, bất quá lại là một cái bảy năm khác, nàng cẩn thận tránh đi Tạ Thư Dật là được.

“Con nghe mẹ.” Hải Nhạc nuốt tất cả thống khổ trở về trong bụng, nhu thuận gật đầu, mẹ, là người trọng yếu nhất của nàng đời này, chỉ cần mẹ hạnh phúc, nàng cho dù là phải chịu khổ một chút, cũng không quan hệ.

“Ai, nhìn con, mẹ lại nghĩ tới Hải Hoan, không biết Hải Hoan đi theo cha con, bây giờ không biết là cái dạng gì nữa, nha đầu ngốc, lúc trước kiên quyết phải đi theo cha nó, không chịu cùng con theo mẹ, hiện tại, cũng không biết cha con đối xử với nàng có tốt không, mẹ nghe nói cha con cũng đã náo loạn đến phá sản rồi, không biết nha đầu Hải Hoan kia trải qua cuộc sống thế nào, mẹ nghĩ mở miệng nói với cha Thư Dật, xem có thể hay không giúp ông ta một chút, ai, lại băn khoăn đến ông là bần nhão không thể trát tường (2).” Mẹ Hải Nhạc thở dài thở ngắn nói.

(1) Minh châu mộng trần: Ngọc sáng bị bụi phủ

(2) Bần nhão không thể trát tường: Kẻ bất tài không làm nên việc lớn

“Mẹ, có thể tìm được tỷ tỷ hay không? Con rất nhớ chị ấy a, trừ mẹ ra, chị ấy là thân nhân duy nhất của con.” Hải Nhạc vừa nghe mẹ nhắc đến tỷ tỷ, nói.

Ở trong mắt nàng, trừ mẹ cha, không ai là thân nhân của nàng cả.

Lúc trước nàng cũng không hiểu tại sao tỷ tỷ muốn chọn cha, khi đó nàng mặc dù nhỏ, nhưng nhỏ trong lòng, nàng tình nguyện đi theo mẹ chịu khổ, cũng không nguyện ý đi theo người cha có tiền nhưng không quan tâm đến ý tỷ tỷ và nàng kia, cho dù cha dùng thiết nhiều thiết nhiều quần áo mới với đồ chơi mới dụ dỗ nàng không cần đi theo mẹ, nàng chính là không muốn đi theo ông ta! Đến bây giờ nàng cũng không hiểu được lựa chọn của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ con, ai, hi vọng nàng sống được thật tốt, mẹ hiện tại cũng không thấy bóng dáng cha con, lại không liên lạc được với ông ta, nghe người ta nói người đàn bà kia lại cuốn của hắn một đồng tiền rồi chạy, tỷ tỷ con, ai, đây là lựa chọn lúc trước của nó, không phải do người khác a.” Hải Nhạc mẹ mù ý có điều chỉ nói.

Bà nhìn Hải Nhạc trước mặt, trong lòng cảm thán, hai tỷ muội bộ dạng giống nhau như đúc, tâm địa cũng không giống nhau, một đứa thiên chân dịu ngoan thiện lương, một đứa lời đời tâm cơ thâm trầm, nha đầu Hải Hoan kia, nó nói nó luyến tiếc cha, không muốn rời xa cha, bởi vì mẹ có Hải Nhạc, mà cha cái gì cũng không có, nó muốn ở lại bên người cha chiều cổ cha!

Bà cũng không ngăn cản quyết định của Hải Hoan, thuận theo lựa chọn của Hải Hoan, để nó đi theo cha, kỳ thật, làm mẹ làm sao có thể không hiểu con gái của mình đây? Hải Hoan, tám tuổi còn nhỏ như vậy, lại nghĩ đến xa xôi như thế, nó chính là không muốn đi theo mẹ ra bên ngoài chịu khổ, nó đã quen cuộc sống quần áo đến thân cơm đến há mồm, nó không muốn tách khỏi phạm vi cuộc sống kia, cũng vất vả nó còn nhỏ có thể nghĩ ra được cái lí do luyến tiếc cha để thoái thác này. Mẹ Hải Nhạc lắc đầu, Hải Hoan, nhỏ như vậy có thể vì chính mình mà tính, hẳn là sẽ tự chiều cổ mình rất khá, bà vẫn là lo lắng Hải Nhạc bên người đây, nha đầu này, từ nhỏ tính cách dịu dàng, nhưng lại có một chút sợ người lạ, không dễ làm quen với người khác, hơn nữa quật cường cứng đầu, bà thật lo lắng nó sẽ không chiều cổ chính mình, lại lo lắng nó sẽ bị nam sinh hư hỏng làm xấu, nó thiên chân hiền lành lương thiện như vậy, thực sự sợ sẽ có người có mục đích tiếp cận nó, đến lúc đó lại khiến nó tổn thương!

Cho nên, một câu của Tạ Thư Dật có thể cùng Hải Nhạc chiều cổ lẫn nhau, đã thuyết phục được lòng bà, hơn nữa nghe Thư Dật nói, có người theo đuổi Hải Nhạc, nó nói Hải Nhạc vài câu, làm cho Hải Nhạc tức giận với nó, trong lòng bà lại càng sốt ruột, có Thư Dật trông Hải Nhạc, bà có thể yên tâm đến không thể yên tâm hơn.

“Con cảm thấy tỷ tỷ hiện tại tuyệt đối không sống tốt đâu.” Hải Nhạc u buồn nói.

“Đứa nhỏ, mạng do trời sinh, nửa điểm cũng không do người quản, tỷ tỷ con, mẹ tin tưởng nó có thể chiều cổ tốt bản thân mình, nếu con nhớ nó, khi nào mẹ sẽ đi tìm, kỳ thật mẹ cũng rất nhớ nó a, cũng muốn nhìn xem nó hiện tại lớn lên trông thế nào, ai, nha đầu ngốc, lúc trước vì sao không đi theo mẹ chứ? Khi đó là nó sai lầm rồi a.” Mẹ Hải Nhạc thở dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thi Đậu Năm Châu

“Ân, con cũng vậy, hi vọng sớm được thấy tỷ tỷ.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Hải Nhạc mẹ mù nhìn nàng, nói: “Hải Nhạc, con đã nói nghe mẹ, về sau đừng có làm rồi việc chuyển cấp này nữa được không?”

“Mẹ, chỉ cần người cao hứng, con nghe lời mẹ.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà, mẹ mẹ cũng muốn con vui về a, hải tử ngọc, về sau con đối xử với ca ca tốt một chút, nó cũng là vì tốt cho con, biết không?”

“Mẹ a, anh ta có cái gì tốt đâu? Anh ta biểu hiện tốt, chỉ là ngoài mặt mà thôi a, còn trong lòng, là một đại phơi đàn a!” Hải Nhạc nội tâm đắng như ăn Hoàng Liên, nhưng cũng như người câm, một câu cũng không thể nói ra.

“Con đã biết, mẹ.” Hải Nhạc run rẩy nói.

Nàng thật sự cảm giác mình rất cô đơn a, không ai ở cùng trận tuyến với mình, mẹ của mình, nhưng chính mình lại không thể nói thật với bà, còn có cái gì bí ai hơn chuyện này chứ?

Nàng chỉ cảm thấy tương lai phía trước của mình là một mảnh đen kịt hắc ám, mà nàng, một mình một người đi xuyên qua bóng tối kia, không ai có thể giúp đỡ nàng!

Sau khi thi thử xong, Hải Nhạc ở nhà chờ đợi kết quả, một tháng sau yết bảng, nàng quả nhiên bị Năm Châu chọn, Thần Phong tổng cộng thi đậu ba người, một là Hải Nhạc, một người nữa là Hứa Nhã Nghiên, một người khác là một nam sinh.

Mẹ Hải Nhạc cao hứng muốn chết, nữ nhi thật sự không thua kém ai a.

“Tư Nguyên, có muốn làm một cái tiệc chúc mừng hay không, chúng ta cao hứng một chút cũng tốt.” Tà ba ba nói.

“Cha, không cần, thật sự không cần, thi đậu Năm Châu cũng không phải một mình con mà.” Hải Nhạc lên tiếng ngăn cản.

Có cái gì tốt mà chúc mừng đây? Nàng vốn không muốn vào.

Tà Thụ Dật này giờ vẫn không hé răng, Hải Nhạc có thể lấy thi đậu Năm Châu cao như vậy, hẳn có chút ngoài ý muốn, thật không nghĩ Hải Nhạc học hành lại tốt như vậy.

“Thụ Dật, muội muội trúng tuyển Năm Châu, về sau con cần phải chiều cổ muội muội a.” Tà Trường Viên chân thành nói với con trai.

“Cha yên tâm, con tuyệt hội sẽ chiều cổ muội muội thật tốt.” Tà Thụ Dật mang mặt mỉm cười nói, ánh mắt rơi xuống trên người Hải Nhạc, nhìn thấy Hải Nhạc vì lời nói của hắn mà thân mình run lên nhè nhẹ, trong lòng hắn vui vẻ không nói nên lời.

Tà Hải Nhạc, cô không phải khiêu chiến tôi sao? Đi Năm Châu, tôi xem cô còn khiêu thế nào, cô muốn vào Mary, cô muốn từ bên cạnh tôi đào tẩu đi, có chuyện nào dễ dàng như vậy?

“Ân, ta đây an tâm.” Tà ba ba gật gật đầu.

Bỗng, điện thoại Tà Thụ Dật vang lên, hắn tự tay nhận.

“Này, là ai a, nga, Chí Ngạn a, có chuyện gì sao? Nga, sinh nhật muội muội của ngươi, mời ta đi? A? Còn mời Hải Nhạc cùng đi? Như vậy? Được rồi, để ta hỏi nó đã.” Tà Thụ Dật nói.

Tà Thụ Dật để điện thoại xuống, nhìn về phía Tà Hải Nhạc: “Tối hôm nay là sinh nhật Hứa Nhã Nghiên, ở nhà nàng tổ chức tiệc sinh nhật nhỏ, mời em với anh cùng đi, em có muốn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tà Gia Có Con Gái Sắp Trưởng Thành

“Không, em không muốn đi.” Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu.

Sắc mặt Tà Thụ Dật trầm xuống.

Hải Nhạc mẹ mẹ thấy thế, cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, người ta mời con, con không đi, Nhã Nghiên sẽ nghĩ con có ý kiến gì với nàng nữa, đi thôi, đứa nhỏ, con khó được tham gia tiệc tùng gì, lần này cùng ca ca cùng tham gia đi, ngoại, vui vẻ lên chút.”

Hải Nhạc thấy mẹ mở miệng yêu cầu, chỉ có thể gật gật đầu.

“Được rồi, vậy mẹ với con đi ra ngoài mua quần áo, con ngay cả một bộ đồ giống như váy cũng không có.” Hải Nhạc mẹ mẹ nói.

“Mẹ!” Hải Nhạc hô một tiếng, “Chỉ là tiệc sinh nhật mà thôi, con cũng không phải nhân vật chính, không cần ăn mặc cầu kì làm chi.”

“Như vậy sao được, nữ nhi của ta, nhất định phải thật xinh đẹp!” Hải Nhạc mụ mụ không đồng ý.

Hải Nhạc đành phải cùng mẹ đi dạo phố, ở cửa hàng Burberry, nàng nhìn trúng một cái váy màu trắng liền thân dài đến gối, áo hình chữ U, tay áo ngắn bông một chút như áo công chúa, bên hông là một ti đái màu đen kết thành hình hồ điệp, xinh xắn và trẻ trung, mặc trên người Hải Nhạc, lập tức tôn lên khí chất thanh thuần của nàng, làm cho Hải Nhạc mụ mụ nhìn thấy liền hai mắt tỏa sáng.

“Nhạc Nhạc, con mặc cái váy này thật sự thật khá, quả nhiên là “Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang” (1).” Bà ca ngợi nữ nhi.

“Kìa mẹ.” Hải Nhạc có chút thẹn thùng, bất quá, nàng cũng rất thích cái váy này.

Cuối cùng, nàng lại chọn một cái váy dài chấm gót cổ điển màu hồng, thiết kế có hơi bảo thủ, nhưng lại rất hợp với tuổi của nàng, cái váy này mà mặc lên người liền làm nổi bật màu da phấn phấn nộn nộn của nàng, hơn nữa, làm cho thân hình nàng càng lộ vẻ thon thả và cao quý.

“Nữ nhi của ta thật tinh mắt, chọn quần áo đều rất được.” Hải Nhạc mụ mụ rất vừa lòng khẩu vị của nữ nhi, “Mẹ lại dẫn con đi mua một đôi giày da, lại đi làm tóc trang điểm.”

Hai người bạn đến khoảng năm giờ mới về nhà, mà Hứa gia đã gọi điện thoại lại thúc giục Thư Dật rồi, Thư Dật ngồi nhà đợi sắp hết kiên nhẫn, nhưng khi nhìn đến Hải Nhạc lúc đó đã làm tóc và trang điểm nhẹ, trong một khoảnh khắc đôi mắt liền sáng ngời lên, Hải Nhạc ăn diện lên một chút lại rất đẹp.

“Bọn họ đã thúc giục.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhanh, Hải Nhạc, con chạy nhanh đi lên thay cái áo này, đừng để mọi người chờ lâu.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc lên lầu, đổi lại cái váy mới mua kia, mang vào một đôi giày xăng đan đính đầy đá lấp lánh đang là mới, lúc nàng từ trên lầu chậm rãi đi xuống thì Tạ ba ba lại kêu hãnh huyết sáo.

Mà Tạ Thư Dật gần như bị sự xinh đẹp của Hải Nhạc đoạt đi hơi thở, hắn thật không ngờ Hải Nhạc mặc cái váy đó vào, giống như biến thành một người khác, thoát nhìn tựa như một ngôi sao chói mắt mê người, lại vừa giống như một nàng công chúa xinh đẹp thanh thuần, cơ hồ khiến hắn nhận không ra.

“Tạ gia có nữ nhi sắp trưởng thành, “thiên sinh lệ chất nan tự khi” (2) a.” Tạ ba ba nhìn Hải Nhạc đang từng bước một đi về phía bọn họ, lớn tiếng tán thưởng nói.

Nói xong mặt Hải Nhạc liền đỏ rần lên.

(1) Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang: Phật phải dát vàng, người nhờ quần áo (Người đẹp nhờ lụa)

(2) Thiên sinh lệ chất nan tự khi: Sắc đẹp trời sinh không bỏ phí (Trường Hận Ca)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đánh Giá

“Nữ nhi của ta, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm khiến người ta chú ý nhất!” Hải Nhạc mụ mụ kêu ngao nói.

“Mẹ, người lại nói như vậy, con sẽ không đi nữa.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật mở miệng nói.

“Cha, mẹ, chúng con đi.” Hải Nhạc nói.

“Đi đi đi đi, đi cho vui vẻ một chút a.” Hải Nhạc mụ mụ cao hứng đẩy nữ nhi cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc bị đẩy đến bên cạnh mình, nhiều năm trải qua nền giáo dục thân sĩ làm hắn vron tay, không chút suy nghĩ nắm bàn tay Tạ Hải Nhạc.

Bàn tay nàng nhỏ bé trắng nõn, nộn nộn, mềm mại, ở trong bàn tay to dài của Tạ Thư Dật, lại có vẻ nhỏ như vậy, mềm mại không xương như vậy, Tạ Thư Dật không tự chủ gắt gao nắm chặt tay nhỏ bé của nàng giữ trong lòng bàn tay mình.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Tạ Thư Dật, nháy mắt truyền từ đầu ngón tay Hải Nhạc đến đầu dây thần kinh, khiến Hải Nhạc cảm thấy như bị điện giật, đó là một loại cảm giác khác thường cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua, Hải Nhạc hít nhẹ một hơi, trực tiếp muốn bỏ tay hắn ra.

Tạ Thư Dật cảm thấy được tay nàng đang rút lại, trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái, ngay cả nắm tay cô ta cũng không muốn sao? Hắn xuất phát từ ý muốn làm ngược lại, càng nắm chặt tay nàng hơn, gần như là mười ngón đan xen rồi, thấy tay nàng cuối cùng không thể đào thoát, hắn vừa lòng dắt Hải Nhạc bị động đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai đứa con, Tạ ba ba cười ha hả nói: “Tư Nguyên, em xem em xem, hai đứa chúng nó đi cùng một chỗ, nhìn đẹp như tranh như vậy, sao mà anh xem thế nào cũng thấy đứa nhỏ nhà mình là đẹp trai nhất đẹp gái nhất thế này? Anh dám chắc đứa nhỏ nhà khác thế nào cũng kém Thư Dật với Hải Nhạc nhà ta a!”

“Anh a, nếu có người ngoài nghe được, đảm bảo sẽ nghĩ anh yêu thối phồng con mình, bắt quá, sao em cũng có cảm giác này a, bộ dáng Thư Dật thật là so với ngôi sao còn đẹp trai hơn a, thật sự là nó kế thừa gen ưu tú nhất của anh và đại tỷ rồi! Mà Hải Nhạc nhà ta, không phải em thối phồng nó, vẫn chưa tới mười sáu tuổi a, nếu vừa được mười tám tuổi, đảm con trai theo đuổi nó, chắc chắn có thể đập phá cửa nhà chúng ta, đến lúc đó, chúng ta lại thêm phiền não rồi a.” Hải Nhạc mụ mụ cũng cười nói.

Lời của hai vị đại nhân bay vào trong lỗ tai hai vị hài tử, Thư Dật và Hải Nhạc không nhịn được cũng bắt đầu đánh giá lẫn nhau.

Hôm nay Tạ Thư Dật cũng mặc một bộ tây trang màu trắng, thân hình của hắn cao lớn cân xứng như người mẫu, bên trong áo ba-đờ-xuy là một cái sơ mi màu đen, không thắt caravat cũng không cài nút áo trên cùng, lộ ra vùng xương quai xanh màu tiểu mạch trắng kiện, làm cho hắn thoát nhìn vô cùng cao quý mà mang theo một thứ ngạo khí lười nhác không kèm chế được. (éc, chảy nước miếng ời)

“Ngọc thụ lâm phong”, là từ mà Tạ ba ba gán cho hắn, thật sự hắn rất xứng bốn chữ này, Hải Nhạc thầm nói.

Mà Tạ Thư Dật, cũng dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới thẩm thị (1) Tạ Hải Nhạc, trước đây khi cô ta vẫn mặc đồng phục và trang phục bình thường đúng là một con vịt con xấu xí, cho dù không phải vịt con xấu xí, cho tới bây giờ hắn cũng không thấy cô ta có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng hôm nay, chỉ một cái váy với một chút trang điểm sơ sơ, cô ta liền biến thành thiên nga trắng diễm quang tứ xạ (2), làm cho hắn cũng phải kinh hãi.

Hôm nay cô ta đến Hứa gia, tuyệt đối có thể diễm kinh tứ tọa (3), nhất định có thể thu hút ánh mắt không ít nam sinh cho xem! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kì không thoải mái, hắn không khỏi nhú mày.

Đột nhiên, hắn bắt gặp ánh mắt Hải Nhạc đang vụng trộm đánh giá hắn, không khỏi khó chịu nói: “Nhìn cái gì vậy!”

(1) Thẩm thị: đánh giá,soi mói,...

(2) Diễm quang tứ xạ: ánh sáng đẹp bắn ra bốn phía,nói cách khác là hào quang rực rỡ soi sáng nơi nơi

(3) Diễm kinh tứ tọa: đại khái cũng như câu (2)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiệc Sinh Nhật 1

Bị hắn rống một cái, Hải Nhạc sợ tới mức lập tức thu hồi ánh mắt, nhưng mà, trong lòng lại có chút không cam lòng, hắn cho hắn là ai, liếc mắt nhìn cũng không được sao?

“Anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn anh chứ? Anh đã xem tôi, tôi đây nhìn anh, cũng không có cái gì đáng chỉ trích a.” Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Cô” Tạ Thư Dật dừng bước, không phải bây giờ cô ta càng ngày càng có can đảm rồi chứ?

Hải Nhạc vẫn cúi thấp đầu bước tới không biết hắn đột nhiên ngừng lại, một đầu liền tiến công vào lồng ngực của hắn.

“Ngô” Nàng ôm cái mũi bị đâm đau, mũi ê ẩm đến mức nàng phải rơi nước mắt.

Tạ Thư Dật vốn muốn rống nàng tiếp,lại thấy bộ dạng nàng chật vật thế kia, tự nhiên cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ngu ngốc, cô đi đường cũng không mở to mắt được sao?” Hắn hừ lạnh một tiếng nói.

“Tôi” Hải Nhạc áp ứng, trong lòng cũng đang âm thầm mắng, tôi ngu ngốc, anh mới ngu ngốc! Đang đi đứng bình thường, tự nhiên lại dừng lại!

“Đi thôi!” Tạ Thư Dật không rống nàng nữa, chỉ dùng sức lôi nàng, dắt nàng đi đến trước xe hơi thể thao của hắn, không chút khách khí đẩy nàng vào trong, hai chân Hải Nhạc thiếu chút nữa treo luôn.

Hải Nhạc mới kéo dây bảo hiểm xuống mang tốt, xe thể thao liền gầm rú xông về phía trước, Hải Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch hết, trước kia nàng chưa từng ngồi xe Tạ Thư Dật, cũng không biết hắn lái xe lại nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt Hải Nhạc trắng bệch, Tạ Thu Dật lại hừ lạnh một tiếng nói: “Nhát gan!”

Hắn đập chân ga, tốc độ lại tăng nhanh, hắn thích thú nhìn bộ dạng vô thố của Tạ Hải Nhạc, nếu vô thố của nàng là do hấn mà ra, hắn rất có cảm giác thành tựu. (biến thái =.=’)

Khi xe thể thao của hắn đi vào đại môn Hứa gia, hắn mới “Két” một tiếng dừng lại, kêu loa, cổng Hứa gia từ từ mở ra, hắn chạy xe đi vào.

Xuống xe thì đầu óc Hải Nhạc hoàn toàn mê muội, hoàn hảo là kiểu tóc của nàng đều dùng kẹp cố định tốt, bằng không, tóc của nàng, nhất định sẽ bị gió thổi thành kiểu tóc của lệ quỷ mất.

Hứa gia huynh muội bước lại đón, Tạ Thu Dật hỏi Tạ Hải Nhạc: “Cô có chuẩn bị lễ vật chưa?”

Qua con choáng váng chóng mặt Hải Nhạc mới nhớ tới mình và mẹ vòng vo cả một ngày, vậy mà lại không có đi chuẩn bị quà sinh nhật tặng cho người ta.

Tạ Thu Dật thấy mặt nàng thế kia, lắc đầu nói: “May mà cha có chuẩn bị tốt.”

Hắn lấy trong xe ra hai cái hộp gói thập phần tinh mỹ, đưa một cái cho Hải Nhạc: “Cầm, đến lúc đó đưa cho Hứa Nhã Nghiên là được.”

“Bên trong là cái gì vậy?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

“Tôi cũng không biết, là cha cho người đi chuẩn bị, hẳn liệu trước các người cũng sẽ không đi mua quà sinh nhật, là cho Lễ Thư Điểm (1) đưa đến nhà.” Tạ Thu Dật không kiên nhẫn nói, “Tôi làm sao có thể đi mua quà cho nữ nhân chứ, nữ nhân có thể làm cho tôi tự mình đi mua quà, chỉ sợ còn chưa sinh ra.”

Hứa Chí Ngạn cùng muội muội đi đến trước mặt bọn họ, hắn không che dấu kinh diễm đối với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, hôm nay em còn xinh đẹp hơn công chúa.” Hắn mỉm cười nói.

(1) Lễ Thư Điểm: phòng lễ tân, hoặc là phòng chuyên thực hiện các việc liên quan đến tiếp khách, xã giao này nọ.

“Cám ơn.” Hải Nhạc không quen người khác khen nàng, xấu hổ đỏ mặt.

Tạ Thu Dật thấy nàng lại đang đỏ mặt với Hứa Chí Ngạn, hừ lạnh một tiếng, thuận tay đưa quà cho Hứa Nhã Nghiên, “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên ở một bên nghe ca ca khen ngợi Hải Nhạc giống công chúa, trong lòng có chút không thoải mái, bởi vì hôm nay nàng đang vận thành bộ dáng công chúa, trên đầu còn đeo vương miện, ca ca cũng không nói nàng là công chúa, thế nhưng lại khen Hải Nhạc giống công chúa, một cái tiệc sao có thể có hai vị công chúa chứ?

Nàng không khỏi tỉ mỉ đánh giá Tạ Hải Nhạc, cho rằng một chút hải nhạc, thật sự rất đẹp, cùng trước kia nàng cái loại này tổ yên lặng đặc ý bất đồng, hôm nay đặc ý, tinh thuần trung mang theo kiều diễm, liền như một đoá mào gà ở sáng sớm trung mang lộ hoa bách hợp, nếu như một viên chưa tạo hình tốt kim cương, đợi một thời gian trải qua thời gian mài, tuyệt đối có thể giống kim chui giống như quang mang bắn ra bốn phía, thậm chí, có áp đảo nàng hứa nhã Nghiên mỹ mạo khả năng! Nghĩ đến đây một chút, hứa nhã Nghiên trong lòng thật sự thực chấn, lấp, bịt] thực lấp, bất quá, tạ thu dật nhất lần lượt lễ vật cho nàng, trên mặt của nàng nhất thời cười nở hoa.

Nàng tiếp nhận quà, ngọt ngào nói: “Thu Dật ca ca, cảm ơn quà của anh, cảm ơn anh đã tới tham gia tiệc sinh nhật của em.”

Hải Nhạc cũng ngại ngần đưa gói quà đang cầm trong tay cho nàng: “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên cũng đưa tay nhận lấy, cười: “Cám ơn Hải Nhạc.”

Nàng (chỉ Hải Nhạc) đã khôn ngoan gọi tên nàng (chỉ Nhã Nghiên) mà không thêm “tỷ tỷ” phía sau, tâm tình đang ngọt ngào lại tốt trở lại, nàng thân thiết dặt tay Hải Nhạc: “Chúng ta vào thôi, tất cả mọi người còn đang đợi kia.”

Bốn người cùng nhau vào phòng khách, đại sảnh vốn đang náo nhiệt vì bốn người bọn họ đến mà đột nhiên trở nên an tĩnh lại.

Con gái thì si ngốc nhìn Tạ Thu Dật, mà con trai, đều si ngốc nhìn Tạ Hải Nhạc.

Các nàng vốn nghĩ Hứa Chí Ngạn đã đủ đẹp trai rồi, mà nhìn đến Tạ Thu Dật, sự anh tuấn và lãnh ngạo của hắn, thật sự như hoàng tử trong truyện tranh, sự lười nhác và thông dong của hắn, tao nhã và khí phách, như một con sư tử đang bước chậm trong tuyết, hắn, làm cho đầu óc các nàng đứng hình luôn rồi, trái tim cũng muốn ngừng đập, trên đời lại thực sự có nam nhân đẹp trai thái quá như vậy sao?

Bọn họ biết Tạ Hải Nhạc là mỹ nữ, nhị đại tá hoa cũng là bọn họ bình luận ra, nhưng thật không ngờ, khi nàng bỏ đồng phục xuống mặc vào lễ phục, lại có thể đẹp đến nước này, đó là một loại đẹp thoát tục, tựa như đoá sen tuyết khó gặp trên đỉnh núi tuyết, băng thanh ngọc khiết, long lanh trong sáng, làm cho bọn họ đều nhìn đến choáng váng.

“Vị này là đồng học cùng thi đậu Năm Châu với tôi Tạ Hải Nhạc, vị này, là ca ca của cô ấy Tạ Thu Dật.” Hứa Nhã Nghiên giới thiệu với mọi người.

Nga, thì ra là hai huynh muội a, khó trách xuất sắc như thế a.

Mọi người chậm rãi vây qua, giới thiệu bản thân với hai huynh muội bọn họ, hơn nữa đám con gái đó, muốn khiến cho Tạ Thư Dật chú ý, làm trò hề.

Mà nhóm con trai, cũng thể hiện ân cần với Tạ Hải Nhạc, bắt quá, đều bị Tạ Hải Nhạc nhất nhất cự tuyệt, nàng thật sự rất không quen trường hợp như vậy.

Cuối cùng Hứa Chí Ngạn nhìn không được nữa, hét lớn cắt bánh ngọt, mọi người mới lại xúm tới Hứa Nhã Nghiên, hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Hứa Nhã Nghiên ước nguyện, sau đó bật đèn lên, Hứa Chí Ngạn khui sâm banh ra, mọi người hoan hô, chúc mừng sinh nhật Hứa Nhã Nghiên.

Hứa Chí Ngạn đưa cho một miếng bánh ngọt cho Hải Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mẹ Nào Con Nấy

“Cám ơn.” Hải Nhạc đưa tay nhận lấy.

“Học kỳ sau là em với anh học cùng một trường rồi, anh thật chờ mong có thể nhìn thấy em trong trường.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nhìn Hải Nhạc.

Hắn cảm giác mình thế nào cũng nhìn không đủ Hải Nhạc, vừa nghĩ tới về sau có thể gặp nàng trong trường học, cũng có thể tiếp cận nàng, trong lòng hắn vô cùng vui sướng.

“Em cũng thật chờ mong, học trường, Hải Nhạc còn phải xin người chỉ giáo nhiều hơn.” Hải Nhạc cười nói.

“Ha ha, Hải Nhạc, em thật dễ thương.” Hứa Chí Ngạn sùng nịch cười.

“Phải không? Em dễ thương sao? Đối với anh thôi, mẹ toàn nói em là đứa nhỏ chưa trưởng thành, tuyệt không dễ thương.”

“Chưa trưởng thành mới đáng yêu a.”

“Em mới không phải chưa trưởng thành, em hận không thể trong vòng một ngày lớn lên ngay”, lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị âm thanh sau lưng cắt đứt: “Liền có thể rời khỏi Tạ gia phải không?”

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên quay đầu, là Tạ Thư Dật, hắn đang “miệng cười mà tâm không cười” nhìn nàng.

“Thư Dật, xem ngươi kia.” Hứa Chí Ngạn hoà giải, “Ta chỉ đang nói chuyện phiếm với Hải Nhạc mà thôi.”

Tạ Thư Dật liếc hắn một cái: “Ta biết các ngươi đang nói chuyện phiếm, ta cũng biết các ngươi tán gẫu thật sự rất vui vẻ, Chí Ngạn, muội muội của ta bộ dạng rất được đúng không?”

Tạ Hải Nhạc nhìn dáng vẻ của hắn, biết hắn lại tức giận, không rõ vì sao hắn lại dễ dàng tức giận như vậy.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng không biết tại sao hôm nay lại không linh mẫn như bình thường, không nghe được trong giọng hắn toàn mùi thuốc súng, cười gật đầu nói: “Muội muội của ngươi thật sự rất đẹp.”

“Thật không? Rất xinh đẹp, Chí Ngạn, ngươi cẩn thận nga, nữ nhân xinh đẹp, thì đều mang độc, coi chừng công lực ngươi không đủ, không cẩn thận một cái liền bị độc chết.” Tạ Thư Dật vỗ vai Hứa Chí Ngạn nói. (buông tờ ra tố chém hắn >”<)

Hứa Chí Ngạn rốt cục nghe ra ý tứ của hắn, liếc nhanh nhìn Tạ Hải Nhạc một cái mà nói: “Hải Nhạc không phải loại con gái đó.”

“Hừ hừ, mẹ nào con nấy a.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

Mặt Tạ Hải Nhạc chợt trở nên trắng bệch.

Hắn tại sao muốn như vậy? Hắn không thể để cho nàng cao hứng sao? Chỉ cần nàng hơi tươi cười một chút, hắn sẽ đến kích thích nàng!

Hứa Chí Ngạn nếu là bạn hắn, ít nhiều cũng biết Tạ Thư Dật không thích mẹ con các nàng, nàng không thể gây lộn với hắn ở trước mặt Hứa Chí Ngạn được, Hứa Chí Ngạn cũng có thể hiểu được tình cảnh của nàng.

Nàng khe khẽ cầm quyền, khó khăn lắm mới áp chế không thét to lên.

“Các anh tán gẫu, em muốn đi toilet.” Nàng xem như không thấy Tạ Thư Dật, nhẹ nhàng gạt đầu với Hứa Chí Ngạn một cái, liền rời đi bên cạnh bọn hắn.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc đi rồi, quay sang trách cứ nhìn Tạ Thư Dật: “Thư Dật, bình thường ngươi không phải như thế, biểu hiện của ngươi vừa rồi rất mất phong độ, rất không có giáo dưỡng.”

Tạ Thư Dật cũng có chút ảo não, hắn cũng không biết làm sao mình lại có thể nói cái loại lời này trước mặt bằng hữu cho được như vậy nữa.

“Hải Nhạc không phải cái loại con gái mà ngươi nói, ta bắt kẻ ngươi đối với nàng và mẹ nàng có cái thành kiến gì, ta sẽ không đồng ý ngươi có thành kiến ngôn luận đối với các nàng nữa!” Hứa Chí Ngạn nghiêm khắc nói.

Tạ Thư Dật cũng hơi xấu hổ, nháy mắt, hần sắc bén nhìn bạn tốt: “Ngươi thiên vị nàng như vậy, có phải hay không thật sự thích nàng rồi?”

Hứa Chí Ngạn khuôn mặt tuần tú đỏ hồng, hần che giấu ho khan vài tiếng, thật lâu sau, hần nói: “Đúng vậy, ta thích nàng, ta sẽ đứng bên cạnh nàng bảo vệ nàng, ta sẽ chờ nàng lớn lên.”

Tạ Thư Dật thấy hần thật sự nghiêm túc, không khỏi kinh hô một tiếng: “Hứa Chí Ngạn, ngươi đừng nói với ta là ngươi đang nghiêm túc!”

Hứa Chí Ngạn gật đầu: “Ta là nghiêm túc, ta thật sự thích nàng, không, có thể nói là yêu nàng, lần trước, cha mẹ của ngươi nói hứa gả nàng cho ta, ta thật sự phi thường cao hứng, không, phi thường hạnh phúc, bất quá, ta cũng rất lo lắng, ta phát hiện yêu một người còn quá dày vò như vậy, nàng còn nhỏ như thế, ta còn không thể thổ lộ với nàng, ta chỉ có thể nhìn chờ nàng lớn lên.”

Tạ Thư Dật phiền chán phát phát tay: “Dẹp ngươi đi, đó chẳng qua là cha mẹ vui đùa nói chơi mà thôi, ngươi cũng đi tưởng tượng sao a? Thật là, cha mẹ của ngươi hứa gả muối muối của ngươi cho ta rồi, chẳng lẽ ta cũng thật sự đáp ứng a? Ở trong mắt ta, muối muối của ngươi cũng chính là muối muối của ta, ta làm sao có thể đi thích muối muối của mình đây? Cho nên, ta hiểu rằng đây chỉ là lời nói chơi của đám người lớn, căn bản cũng không để trong lòng! Tại sao ngươi lại muốn lấy làm thật chứ?”

Hứa Chí Ngạn ngẩn ra, có chút buồn bã, nhưng hần vẫn kiên định nói: “Cho dù bọn họ nói đùa, nhưng trước cả khi bọn họ nói đùa ta đã thích nàng rồi, ta chưa từng xem nàng như muối muối của ta, ta chỉ biết, nàng là cô gái đầu tiên làm cho ta động tâm, cho nên, ta sẽ trầm lặng chờ nàng lớn lên, ta chính là thật lòng, là thật sự chân thành!”

“Ngươi” Tạ Thư Dật tâm phiền ý loạn, bạn tốt thật sự thích Tạ Hải Nhạc, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của hần.

Hứa Chí Ngạn còn muốn mở miệng, đột nhiên thoáng nhìn thấy muối muối của mình sắc mặt tái nhợt đứng cách không xa, thân mình giống như lung lay sắp đổ, hần hoảng sợ.

“Nhã Nghiên, em, làm sao vậy?”

Hứa Nhã Nghiên thấy ca ca gọi nàng, trên mặt lập tức tươi cười, giống như không có việc gì nói: “Ca ca, em đến tìm Hải Nhạc, nàng không ở nơi đây sao? Đi nơi nào thế?”

“Nga, nàng nói nàng đi toilet.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nga, như vậy.” Hứa Nhã Nghiên nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói, “Dật ca ca, hình như anh đang rất không cao hứng nha, sao vậy?”

Tạ Thư Dật trong lòng ngẩn ra, hần không hề cao hứng sao? Hay là, hần chẳng qua là kích động quá độ rồi? Chắc rồi chắc rồi, hần đúng là đang mất hứng, hần thật sự mất hứng Hứa Chí Ngạn lại đi thích Tạ Hải Nhạc, hần cũng không hiểu vì sao hần lại mất hứng như vậy, kỳ thật, Hứa Chí Ngạn nếu thật sự thích Hải Nhạc, cũng không phải là điều Tạ Thư Dật hần có thể khống chế.

Chết tiệt, Tạ Hải Nhạc rốt cuộc tốt ở chỗ nào, làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta? Hần thật sự thật sự rất không thoải mái, siêu cấp không thoải mái, hơn nữa, có chút tức giận, đúng vậy, tức giận! Tức giận Tạ Hải Nhạc lại làm cho nhiều con trai thích cô ta đến thế, hơn nữa còn làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dạ Chi Hoàng Triều

“Thư Dật ca ca, anh không thích tới tham gia tiệc sinh nhật của em sao?” Hứa Nhã Nghiên ủy ủy khuất khuất nói.

Tạ Thư Dật thấy nàng nói như vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, Nhã Nghiên, không nên nghĩ như vậy, anh không phải không thích, anh rất cao hứng, đừng suy nghĩ lung tung a.”

“Kìa, vì sao mặt anh lại cứng ngắt ra thế?” Hứa Nhã Nghiên hỏi.

“Anh có sao?” Tạ Thu Dật sờ sờ mặt, rõ ràng như vậy sao? (chính xác, thêm mùi giám nồng nặc nữa cơ)

Thấy Hứa Nhã Nghiên khổ sở, hần hơi bất đắc dĩ, hôm nay Hứa Nhã Nghiên là thợ tinh công, làm cho nàng khổ sở hình như có chút không thể nói nổi, hần đành phải nói: “Nhã Nghiên, ca ca thật sự không có mặt hứng, nếu không, đêm nay anh mời các đồng học của em cùng đi Dạ Chi Hoàng Triều vui về thế nào? Anh có thể VIP ở đó, có thể bao hết ghế lô tốt nhất lớn nhất, mọi người chúng ta không hát không vui, không say không về, được không? Xem như anh cho Nhã Nghiên một phần quà khác?”

Hứa Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, nàng vỗ tay nói: “Thật vậy chẳng? Thu Dật ca ca anh nói có thật không? Là Dạ Chi Hoàng Triều đó, nhiều người như vậy a!”

“Chỉ cần em cao hứng, chuyện này không sao cả!” Tạ Thu Dật tiêu sái phát tay áo.

Chính hần cũng muốn coi bỏ nỗi buồn bức đột ngột trong lòng.

“Chỉ có điều, bá bá với bá mẫu có đồng ý không?” Tạ Thu Dật hỏi.

“Mẹ em nói, hôm nay là một ngày hoàn toàn thuộc về em, em có thể quyết định một ngày này, anh không tin có thể hỏi ca ca em.” Hứa Nhã Nghiên nhảy nhót nói.

Hứa Chí Ngạn gật gù đầu.

“Vậy còn chờ cái gì?” Tạ Thu Dật thuận tay để đĩa bánh ngọt một miếng cũng không ăn nổi trong tay đặt lên bàn.

Tạ Hải Nhạc tự nhiên đi theo một đám người đi tới một chỗ ăn chơi gọi là Dạ Chi Hoàng Triều, phía trước, cho tới bây giờ nàng chưa từng tới những chỗ như thế.

Mọi người ngồi trong ghế lô đằng kia ca hát uống rượu khiêu vũ, Hải Nhạc cũng biết ca hát, khiêu vũ, nhưng trong những loại tình huống thế này nàng lại không thể hưởng ứng nổi, ngồi bên cạnh nhìn người ta hát hò nhảy nhót, sau đó lại bị Hứa Nhã Nghiên mạnh mẽ lôi đi chơi đoán tay (1), bị mấy người đồng học kia chuốc vài ly rượu bia, tửu lượng nàng lại kém, cuối cùng đành phải choáng váng chóng mặt ngồi trên sofa, từ chối tất cả hoạt động, chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn người khác chơi thế nào.

Nàng thật không ngờ, Tạ Thu Dật ca hát giỏi vô cùng, giọng hần trầm hùng vang vang, nhất là khi hát bài “Quang Huy Tuế Nguyệt” của Beyond (2), thật sự đã rung động tất cả mọi người.

Mà khi hần nhảy cùng Hứa Nhã Nghiên, kỹ thuật nhảy của hần cũng làm cho Hải Nhạc xuất hồ ý liệu (3), kỹ thuật nhảy căng tràn sức sống, vận eo lắc hông thật sự vừa đẹp trai lại khỏe. (=]]]) Công tử Tạ gia, ăn nhậu chơi bởi quả thực mọi thứ tinh thông! Tạ Hải Nhạc không nhịn được thầm cảm thán.

Thật không ngờ, bia cũng làm cho nàng choáng luôn rồi, nàng rất muốn đi ra ngoài ghế lô hít thở không khí, trong lúc mọi người đang cuồng hoan (4), nàng lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Đi lang thang không mục đích không bao lâu, nàng chạm phải một đám khách chơi, nàng ôm hai tay, cúi đầu đứng nép vào tường, muốn chờ bọn họ đi qua trước.

“Wow nhìn xem, thật không ngờ Dạ Chi Hoàng Triều lại có mặt hàng cực phẩm như vậy, tại sao Tang mụ mụ không giới thiệu với chúng ta chứ?” Đột nhiên có người dừng lại, đứng trước mặt Hải Nhạc ngạc nhiên thú vị nói.

“Tôi...tôi không phải là mặt hàng cực phẩm gì, tôi chỉ là...chỉ là học sinh, tới nơi này...” Lời của nàng còn chưa nói hết, người nọ sáng mắt lên, đột nhiên vươn tay bắt lấy hai vai Hải Nhạc, hưng phấn mà bạc tà nói: “Học sinh? Khẩu vị ta yêu nhất đúng là học sinh thuần khiết!”

(1) Finger guessing game: là một trò chơi gồm hai người. 1 người nhắm mắt lại, chủ xị sẽ yêu cầu người kia giơ hai tay lên quá đầu và “xòe bàn tay, đếm ngón tay”, sau đó yêu cầu người đó tiếp tục nghĩ đến 1 ngón tay bất kì của mình và hét to trong đầu. Sau đó thì người chủ xị sẽ đoán xem đó là ngón nào. (Thường thì khi bạn nghĩ đến ngón nào thì ngón đó sẽ run nhẹ trong vô thức, trên mạng nói vậy).

(2) Quang huy tuế nguyệt_Beyond

(3) Xuất hồ ý liệu: bất ngờ, ngạc nhiên

(4) Cuồng hoan: “ăn chơi sa đọa” lên đến cao trào

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ai Tới Mau Cứu Tôi

“Tất cả? Vậy... vậy... như vậy sao được?” Đại Hắc Nha lắp bắp.

Như vậy không phải làm cho quần con lẫn mặt mũi hần đều mất hết hay sao?

“Đương nhiên, mày có thể mặc quần đùi con, tao sẽ giữ lại cho mày chút mặt mũi cuối cùng, mày cời nhanh đi, tao không thích chờ đợi.” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nói.

Thấy đã có thể giữ lại chút thể diện cuối cùng, Đại Hắc Nha đành phải cời bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại vền vện có cái quần cộc, sau đó, đáng thương nhìn Tạ Thư Dật.

Mọi người thấy hần eo bự bụng tròn đều buồn cười, bao gồm cả thân tín của Đại Hắc Nha.

Tiếng cười của mọi người làm cho mặt Đại Hắc Nha vốn sùng đỏ tía xanh rồi biến thành đen, từ đen lại trở về xanh, hần chỉ có thể khom eo, cúi đầu thật thấp xuống.

“Mày, đi xuống đài biểu diễn dưới lầu, tao cho mày một tiếng đồng hồ biểu diễn, mày đứng ở trên đài, dùng microphone kêu to lên: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”; một giờ, đã cho mày đủ mặt mũi, đi xuống đi, chúng tao đứng đây nhìn, nếu mày biểu diễn làm cho tao vừa lòng, tao cũng sẽ quên chuyện mày tôn thương muội muội tao.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hần vừa dứt, mọi người liền phát ra một trận cười, tưởng tượng ra bộ dạng Đại Hắc Nha ở trên đài.

Đại Hắc Nha thảm cảm rằng nanh kêu khanh khách (2), hần không ngờ Tạ Thư Dật lại chơi hần đến như vậy!

Nhưng, hần lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hần biểu diễn cho hần vừa lòng, hần cũng nói là sẽ không truy cứu hần nữa.

Tiểu tử họ Tạ kia, về sau mày đừng để cho tao tìm được cơ hội, tao sẽ đòi lại gấp bội! Mày chờ! Nghĩ thế, trong mắt của hần hiện lên một tia âm tàn.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với quản lý Dạ Chi Hoàng Triều: “Dẫn hần đi! Sau đó xuống dưới ngừng tất cả hoạt động âm nhạc, biểu diễn gì đó, phải làm cho tất cả đèn đều chiếu lên người hần, không cần đuổi người ngoài, tôi muốn để cho tất cả mọi người có thể thưởng thức màn trình diễn của hần.”

“Dạ, Tạ công tử nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi thật sự áy náy sâu sắc, chi phí của Tạ công tử ở đây đêm nay, chúng tôi miễn phí toàn bộ.” Quản lý lau mồ hôi nói.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn hần nói: “Tạ Thư Dật tôi là người thiếu tiền như vậy sao?”

“Vậy... vậy... trong vòng năm nay, chi phí của Tạ công tử ở đây, Dạ Chi Hoàng Triều chúng tôi đều giảm 50%, như vậy được không?” Quản lý đành phải kiên trì nói, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, Tạ Trường Viên a, Tử đại gia tộc a, không nên đắc tội thì tốt hơn, thả bị lỗ cũng phải trừ tai họa.

Tạ Thư Dật nghe hần nói như thế, khóe miệng cong lên: “Không sai, đề nghị này rất không tồi, được rồi, nể mặt lão bản nhà anh là bằng hữu phụ thân tôi, tôi cũng không làm khó Dạ Chi Hoàng Triều các anh, dẫn hần đi xuống, bọn tôi muốn xem diễn.”

Bọn họ đứng ở trên lầu, nhìn Đại Hắc Nha thân thể trần truồng đứng trên đài biểu diễn hô: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, tiếng cười mĩa trên lầu hòa cùng tiếng cười sảng sắc dưới lầu, lần này không chỉ mặt Đại Hắc Nha phải vút xuống đất, mà còn làm mặt mũi mười tám đời tổ tông nhà hần đều mất sạch luôn rồi, ai, ai bảo hần chọc không phải là người khác, lại là Tạ gia thái tử đâu? Mọi người vừa cười vừa cực kì tội nghiệp cho hần.

Một giờ qua đi, trò khôi hài chấm dứt, Đại Hắc Nha chạy trốn chết từ trên đài xuống dưới, mặc xong quần áo chật vật chạy trốn ra khỏi Dạ Chi Hoàng Triều, đến đây, Tạ Thư Dật rút cục quay đầu lại, nhìn Tạ Hải Nhạc, lớn tiếng hỏi: “Tại sao em lại chạy loạn? Ân?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bác Sát 1

Máu, nhất thời dồn hết lên não, hần một bên nhắm về phía Tạ Hải Nhạc một bên quát như sấm: “Buông cô ấy ra!”

Đại Hắc Nha ngưng cường bức Hải Nhạc, chuyển qua nhìn Tạ Thư Dật, thấy Tạ Thư Dật nhiều lắm chỉ là một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, không khỏi cười khinh miệt: “Con tép khô từ đâu đến, còn muốn bắt chước người ta anh hùng cứu mỹ nhân nữa!”

Hải Nhạc cũng ngừng phản kháng, nước mắt lưng tròng nhìn Tạ Thư Dật, nàng run run môi kêu: “Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật!” Tạ Thư Dật nắm tay thành quyền, nặng nề nói: “Mày tốt nhất buông cô ta ra, đừng ép tao động thủ!”

Đại Hắc Nha khiêu khích sò sò mặt Hải Nhạc: “Ông đây không buông đấy, thế nào!”

Tạ Hải Nhạc né không khỏi tay của hắn, nàng thống khổ nức nở, toàn thân run rẩy, bất lực và đau khổ nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhìn thấy bàn tay heo của tên kia lại dám sờ mặt Hải Nhạc, làm cho Hải Nhạc thống khổ như vậy, phổi của hắn ngay lập tức muốn nổ ra vì giận, hắn đột nhiên tiến lên, một quyền đánh vào khuôn mặt thấy ghét kia, Đại Hắc Nha đang dương dương tự đắc, không ngờ rằng hắn sẽ động thủ thật, kêu thảm một tiếng, bị Tạ Thư Dật vừa vặn đánh, buông lỏng tay loạn choạng ngả ngửa xuống đất.

Mà Tạ Thư Dật thì lập tức kéo Tạ Hải Nhạc qua, đem nàng che sau lưng mình.

Tránh sau lưng hắn, Tạ Hải Nhạc lại thấy an ổn kỳ lạ, thân thể của nàng cũng ngừng run run, nàng thật không ngờ Tạ Thư Dật lại vì nàng ra tay, nàng lần đầu tiên cảm thấy lưng Tạ Thư Dật là to lớn như vậy, dù vì nàng mà ngăn trở mọi phong ba.

Lúc đó, Hứa Chí Ngạn cũng chạy tới, sống vai đứng cùng Tạ Thư Dật đứng, đem Hải Nhạc chắn phía sau hai người bọn họ.

“Thư Dật, hình như hai chúng ta đã lâu không cùng nhau đánh một trận.” Hắn nóng lòng muốn thử.

“Đúng là hơi lâu.” Tạ Thư Dật cởi áo khoác ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc đang đứng sau lưng, “Cầm cho tôi, đừng làm rơi áo tôi đấy, cô lui ra phía sau, có động tĩnh gì thì cùng Nhã Nghiên vào ghế lô đóng cửa lại đừng đi ra!”

“Àn.” Tạ Hải Nhạc ngoan ngoãn cầm áo của hắn, từng bước một lui về phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy, chạy đến cách đó không xa sợ hãi che miệng lại níu lấy Nhã Nghiên, Hứa Nhã Nghiên không khỏi gắt gao ôm nàng vào trong ngực an ủi.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đều xắn tay áo, hai người dựa lưng vào nhau, bày thế sẵn sàng tùy thời phản kích.

Đại Hắc Nha bùm mặt, thấy máu mũi tí tách tí tách lách tách rơi xuống, hắn thẹn quá hóa giận: “Tụi bay còn đứng ngây đó làm gì? Lên cho tao!”

Một ít lâu la còn ở một bên ngăn người tinh táo lại, tất cả hướng Thư Dật và Hứa Chí Ngạn đánh tới.

Mà nam sinh cùng đi với Thư Dật bọn họ thấy thế, cũng tham gia vào trận đánh lộn, tất cả mọi người xoay tay đánh nhau, tình hình biến thành một đám hỗn loạn, nữ sinh đều đứng một bên sợ hãi thét chói tai, rất nhanh liền kinh động ban quản lý VIP và bảo vệ Dạ Chi Hoàng Triều.

“Tất cả đều dừng tay cho tôi! Dạ Chi Hoàng Triều là nơi các người có thể quậy phá hay sao?” Ban quản lý VIP quát to một tiếng.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đánh đến bất diệc nhạc hồ (1), hai người đều là ngũ đẳng huyền đai quyền đạo, cùng Đế Uy, Lâm Phong bọn họ từ nhỏ đã rèn luyện quyền đạo, làm cho bọn họ từ quốc trung đến đại học, đều là bá vương trong trường học, không người nào dám động thủ trên đầu thái tuế!

Nhất là Tạ Thư Dật, từ nhỏ đã có sức lực mạnh mẽ, huấn luyện viên kinh hô hắn là thiên tài võ học, đáng tiếc bản thân hắn cũng không có ý niệm nghiên cứu phát triển phương diện này, thuận tuý là chỉ muốn học để phòng thân, điều này làm cho huấn luyện viên vô cùng tiếc nuối quyền đạo tương lai lại mất đi một đại sư, cho nên, từ nhỏ hắn gần như là đánh khắp nơi không đối thủ, trong giới quyền đạo có chút danh tiếng, mấy tên côn đồ trước mắt này hắn còn chẳng để vào mắt, quét một đám ngã trên mặt đất như cây củ cái khóc cha gọi mẹ, cho đến khi quản lý nơi này hô ngừng, hắn mới không tình nguyện dừng lại.

“Tạ thiếu gia, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Quản lý biết Tạ Thư Dật đến đây, đôi khuôn mặt tươi cười hỏi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn cái tên Đại Hắc Nha rốt cuộc bò dậy không nổi kia, sau đó nhìn về phía quản lý: “Người này xâm phạm và vũ nhục Tạ thị An Thác tập đoàn thiên kim đại tiểu thư, quản lý tiên sinh, anh nói khoản nợ này tính như thế nào đây?”

Đại Hắc Nha hít sâu một hơi khí lạnh, hắn vừa mới đùa giỡn lại là đại tiểu thư của Tạ thị trong tứ đại gia tộc tiền tài quyền thế bằng trời? Cái này, thật đúng là đụng sai người rồi!

Quản lý cũng bị dọa, trên đầu toát đầy mồ hôi.

“Vậy, Tạ thiếu gia anh muốn làm sao bây giờ?” Quản lý thật cẩn thận hỏi.

“An Thác đại tiểu thư ở Dạ Chi Hoàng Triều của các người đã bị xâm phạm tình dục, tôi muốn báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý vụ kiện xâm phạm tình dục này, Dạ Chi Hoàng Triều các người cũng không khỏi liên can, để một đám khách ngu ngốc chà đạp làm ra loại chuyện này, sẽ tổn hại đến danh dự Dạ Chi Hoàng Triều các người, tôi biết các người có kẻ chống lưng mạnh, chỉ sợ còn mạnh hơn tứ đại gia tộc của chúng tôi phải không?”

“Chuyện này...” Trên đầu quản lý mồ hôi càng nhiều.

Tạ Thư Dật xoay người, vẫy vẫy tay với Hải Nhạc: “Muội muội, lại đây.” Lại nói với Hứa Chí Ngạn nói, “Chí Ngạn, chụp lại tất cả dấu vết bị xâm phạm trên người Hải Nhạc, đến lúc đó dùng để làm chứng cứ!”

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu, lấy điện thoại ra.

Hải Nhạc cũng sợ hãi đi về phía hắn, Tạ Thư Dật đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cũng thật là chặt vật, tóc bị rối loạn như tổ chim, mà váy hình chữ U, lại bị xé mở thành hình chữ Y rồi, cho dù Hải Nhạc dùng tay che, vẫn có thể nhìn thấy nội y Lace màu trắng như ẩn như hiện.

Lửa giận của Tạ Thư Dật lại bùng lên lần nữa, sau đó chuyển mắt nhìn lên, nhìn thấy Hải Nhạc một bên mặt vừa hồng vừa sưng, rõ ràng nhìn đến mấy cái dấu tay, lửa giận rốt cục bùng nổ như núi lửa phun trào, hắn quay đầu lại, ánh mắt như ma vương cơ hồ có thể đem Đại Hắc Nha cắn nuốt, rét căm căm hỏi: “Mày còn dám đánh nó?”

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn đè ép, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là đại gái a, động ai cũng không thể đi động Tạ gia đại tiểu thư của tứ đại gia tộc a!

(1) bắt diệp nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ:

Từ nói, học nhi thời tập chi, bắt diệp thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt diệp nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bắt diệp quân tử hồ.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn chặn miệng, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là sắc mê tâm khiếu (1) a, động ai cũng không thể đi động Tứ đại gia tộc Tạ gia đại tiểu thư a!

“Mày xâm phạm nó, lại còn dám đánh nó? Lá gan của mày thật không phải lớn bình thường.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hậu Quả Là Cái Gì

Đại Hắc Nha thiếu mỗi năm sắp xuống đất, đừng trông hắn bình thường làm uy làm phúc, nhưng đến khi gặp người trên tay hắn, hai chân của hắn liền nhũn ra lập tức.

“Tạ thiếu gia, tôi...tôi...tôi...thực xin lỗi...thực xin lỗi, tôi không biết cô ấy là Tạ gia tiểu thư a, ngài giờ cao đánh khẽ buông tha tôi một lần này đi.” Hắn cầu xin.

Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nói: “Mày tự vả miệng mình một trăm cái, đánh một cái nói một câu ‘Tạ tiểu thư thực xin lỗi’ trước, để xem tao có tâm tình có thể bỏ qua mày lúc này không.”

Một trăm cái? Đại Hắc Nha ngây dại.

“Không muốn sao? Tốt lắm, việc này không phải chỉ là báo công an đơn giản như vậy, hậu quả sao?” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, âm lãnh cười cười, “Hậu quả là cái gì, thừa dịp cái đầu mày ở tốt trên người, mày nên cân nhắc cẩn thận đi.”

Đại Hắc Nha vừa nghe hắn nói như thế, cảm thấy phía sau lưng đều lạnh vù vù, muốn mặt mũi? Hay muốn mạng? Ai, có thể bảo trụ mạng nhỏ cũng không tệ rồi, còn muốn mặt mũi làm cái gì? Ở trên núi xanh, sợ gì không củi đốt, hắn quyết tâm, giờ tay lên, tát một cái trên mặt mình.

“Không tính toán gì hết, quá nhẹ.” Tạ Thư Dật mấp máy môi mỏng nói.

Đại Hắc Nha đành phải tăng thêm lực đạo tát má trái của mình: “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

“Vẫn còn quá nhẹ, giọng cũng quá nhỏ, lực đạo nặng hơn một chút cho tao, lớn giọng hơn nữa!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn hắn nói.

“Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

Thấy mặt Đại Hắc Nha từ từ sưng phồng lên, giọng cũng khàn khàn rồi, mà Tạ Thư Dật rốt cục cũng đếm tới một trăm, nghe thấy mấy chữ kia, Đại Hắc Nha tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng, hắn thở phò phò hèn mọn hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ đại thiếu gia, anh có thể tha tôi chưa ạ?”

Tạ Thư Dật giọng mỉa mai lắc đầu nói: “Quyền quyết định không ở trong tay tao, mà là ở trong tay Tạ tiểu thư, mày hỏi nó đi.”

Hắn xoay người nói với Tạ Hải Nhạc: “Muội muội, nhớ rõ, không cần mềm lòng với người đã thương tổn em nha.”

Tạ Hải Nhạc vuốt bên má còn nóng của mình, người đó tự đánh mình một trăm cái tát, tư vị kia nhất định rất khổ sở, nàng có chút mềm lòng, nhưng nghe Tạ Thư Dật nói vậy, nàng lại không dám nói tha người kia, nói: “Em nghe lời ca ca, quyền quyết định giao cho anh đi.”

“Nga? Nghe anh?” Tạ Thư Dật mỉm cười một chút, cô ta thật đúng là thông minh, biết đẩy đề khó giao cho hắn.

“Nếu muội muội nói giao cho tao, tốt lắm, con người của tao tâm địa kỳ thật cũng rất từ bi, như vậy đi, mày thích coi đồ người ta như vậy, tất cả quần áo trên người mày đều...” Tạ Thư Dật cố ý nói chậm lại, hải lòng nhìn mặt Đại Hắc Nha từ sung đỏ từ từ biến thành đen.

(1) Sắc mê tâm khiêu: bị sắc đẹp làm cho mờ óc

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Biểu Diễn

“Tất cả? Vậy... vậy... như vậy sao được?” Đại Hắc Nha lắp bắp.

Như vậy không phải làm cho quần con lẫn mặt mũi hắn đều mất hết hay sao?

“Đương nhiên, mày có thể mặc quần đùi con, tao sẽ giữ lại cho mày chút mặt mũi cuối cùng, mày coi nhanh đi, tao không thích chờ đợi.” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Thấy đã có thể giữ lại chút thể diện cuối cùng, Đại Hắc Nha đành phải coi bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại vền vện có cái quần cộc, sau đó, đáng thương nhìn Tạ Thư Dật.

Mọi người thấy hắn eo bự bụng tròn đều buồn cười, bao gồm cả thân tín của Đại Hắc Nha.

Tiếng cười của mọi người làm cho mặt Đại Hắc Nha vốn sung đỏ tía lị xanh rồi biến thành đen, từ đen lại trở về xanh, hắn chỉ có thể khom eo, cúi đầu thật thấp xuống.

“Mày, đi xuống đài biểu diễn dưới lầu, tao cho mày một tiếng đồng hồ biểu diễn, mày đứng ở trên đài, dùng microphone kêu to lên: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, một giờ, đã cho mày đủ mặt mũi, đi xuống đi, chúng tao đứng đây nhìn, nếu mày biểu diễn làm cho tao vừa lòng, tao cũng sẽ quên chuyện mày tổn thương muội muội tao.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắn vừa dứt, mọi người liền phát ra một trận cười, tưởng tượng ra bộ dạng Đại Hắc Nha ở trên đài.

Đại Hắc Nha thầm cắn răng nanh kêu khanh khách (2), hắn không ngờ Tạ Thư Dật lại chơi hắn đến như vậy!

Nhưng, hắn lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắn biểu diễn cho hắn vừa lòng, hắn cũng nói là sẽ không truy cứu hắn nữa.

Tiểu tử họ Tạ kia, về sau mày đừng để cho tao tìm được cơ hội, tao sẽ đòi lại gấp bội! Mày chờ! Nghĩ thế, trong mắt của hắn hiện lên một tia âm tàn.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với quản lý Dạ Chi Hoàng Triều: “Dẫn hắn đi! Sau đó xuống dưới tầng hầm tất cả hoạt động âm nhạc, biểu diễn gì đó, phải làm cho tất cả đèn đều chiếu lên người hắn, không cần đuổi người ngoài, tôi muốn để cho tất cả mọi người có thể thưởng thức màn trình diễn của hắn.”

“Dạ, Tạ công tử nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi thật sự áy náy sâu sắc, chi phí của Tạ công tử ở đây đêm nay, chúng tôi miễn phí toàn bộ.” Quản lý lau mồ hôi nói.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn hắn nói: “Tạ Thư Dật tôi là người thiếu tiền như vậy sao?”

“Vậy... vậy... trong vòng năm nay, chi phí của Tạ công tử ở đây, Dạ Chi Hoàng Triều chúng tôi đều giảm 50%, như vậy được không?” Quản lý đành phải kiên trì nói, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, Tạ Trường Viên a, Tử đại gia tộc a, không nên đắc tội thì tốt hơn, thà bị lỗ cũng phải trừ tai họa.

Tạ Thư Dật nghe hắn nói như thế, khoe miệng cong lên: “Không sai, đề nghị này rất không tồi, được rồi, nể mặt lão bản nhà anh là bằng hữu phụ thân tôi, tôi cũng không làm khó Dạ Chi Hoàng Triều các anh, dẫn hắn đi xuống, bọn tôi muốn xem diễn.”

Bọn họ đứng ở trên lầu, nhìn Đại Hắc Nha thân thể trần truồng đứng trên đài biểu diễn hô: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, tiếng cười mĩa trên lầu hòa cùng tiếng cười sảng sắc dưới lầu, lần này không chỉ mặt Đại Hắc Nha phải nứt xuống đất, mà còn làm mặt mũi mười tám đời tổ tông nhà

hắn đều mắt sạch luôn rồi, ai, ai bảo hắn chộc không phải là người khác, lại là Tạ gia thái tử đâu? Mọi người vừa cười vừa cực kì tội nghiệp cho hắn.

Một giờ qua đi, trò khôi hài chấm dứt, Đại Hắc Nha chạy trời chết từ trên đài xuống dưới, mặc xong quần áo chật vật chạy trốn ra khỏi Dạ Chi Hoàng Triều, đến đây, Tạ Thư Dật rốt cục quay đầu lại, nhìn Tạ Hải Nhạc, lớn tiếng hỏi: “Tại sao em lại chạy loạn? Ân?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thư Dật Ca Ca Thật Sủng Bạn

Tạ Hải Nhạc vốn đang đứng lặng lẽ cười, lửa giận của Tạ Thư Dật đột nhiên không hề dự báo chuyển lên trên người nàng, nàng sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, nước mắt lưng tròng cúi đầu xuống.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc sợ Tạ Thư Dật như vậy, đau lòng khôn tả, nói với Tạ Thư Dật: “Em ấy đã bị dọa như vậy, người cũng đừng rống Hải Nhạc nữa, người xem, người dọa em ấy thành cái dạng gì rồi?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi cảm kích nhìn Hứa Chí Ngạn, người khác thật tốt, dù sao vẫn nói giùm nàng.

Tạ Thư Dật thấy nàng lui c nào cũng hờ ra một tí là dán mắt vào Hứa Chí Ngạn (cái này là dịch theo giọng chua chua nên các bác đừng soi mói), cảm giác không thoải mái lại dâng lên trong lòng, hắn hung tợn nhìn Hải Nhạc một cái, đi về phía nàng.

Tạ Hải Nhạc thấy hắn hung ác bước đến chỗ mình, không biết hắn lại muốn làm cái gì nàng nữa, theo bản năng nàng lại lùi về phía sau.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng nao núng của nàng, lại hết sức giận dữ.

“Cái dạng cái thìa như vậy, đáng cho người ta khi dễ!” Hắn phát hỏa.

Bộ nàng muốn bộ dạng này sao? Bộ nàng muốn bị khi dễ sao? Hải Nhạc meo mào, nước mắt lại đảo quanh.

“Mặc thêm áo vào!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói, thấy nàng vẫn cứ ngây ngốc đứng đó không biết đang nghĩ cái gì, đành phải “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” giật áo khoác trong tay nàng, choàng thô bạo lên người nàng, cũng đưa tay giúp nàng cài cúc áo, che lại xuân quang chật vật bên trong.

Tạ Hải Nhạc ngửi thấy mùi nước hoa nam Armani trên quần áo hắn, một khắc này, lòng nàng, đột nhiên bị cái mùi này làm rung động không thôi, nàng không nhịn được hít một hơi thật sâu, trực giác muốn khắc cái mùi này vào tận đáy lòng mình, một khắc này, nàng nhất thời bị mê hoặc.

“Đi thôi! Về nhà!” Tạ Thư Dật nói với Tạ Hải Nhạc.

Tạ Hải Nhạc không nghe thấy lời hắn nói, vẫn cứ ngơ ngác đứng đó, Tạ Thư Dật thấy nàng thất hồn lạc phách không biết lại đi vào cõi thần tiên nào, phông chừng đêm nay nàng thật sự bị dọa không nhẹ, trong lòng lại hơi hơi có chút đau lòng.

Nhưng miệng hắn lại quen thói rống nàng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi a! Về nhà!”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc tỉnh lại, theo bản năng đi về phía trước, nhưng nàng lại không quen mang giày cao gót nên lập tức ngã chúi về phía trước.

“!” Khi nàng chật vật sắp ngã sắp xuống, Tạ Thư Dật nhanh tay đỡ nàng, xem ra, hôm nay nàng thật sợ đến choáng váng.

“Thật là ngu ngốc, chẳng lẽ em bị dọa đến ngay cả đi đường cũng không đi nổi?” Hắn nging.

“Em không có.” Tạ Hải Nhạc nhẹ giọng phản bác.

Tạ Thư Dật sợ nàng lại ngã nữa, đành phải kéo nàng qua , tay ôm ngang hông nàng, để nàng tựa vào người mình.

“Đi thôi.” Hắn nói, cũng xoay người nói với huynh muội Hứa gia này giờ luôn đứng yên lặng bên cạnh theo dõi hắn và Hải Nhạc, “Các người ở lại đây chơi, hay là cũng về nhà?”

“Bọn em cũng về thôi.” Hứa Nhã Nghiên nói, nàng quay người nói với người khác, “Thật ngại quá, chúng tôi đi trước một bước, mọi người có thể tiếp tục ở đây chơi, chơi đến khi Dạ Chi Hoàng Triều đóng cửa mới thôi, Thư Dật đã bao hết rồi, mọi người cứ chơi thoải mái, lãng phí sẽ rất uổng.”

Những người còn lại hoan hô một tiếng, sau đó trở về ghế lô.

Bốn người ra bên ngoài Dạ Chi Hoàng Triều, hai cô gái đứng bên kia chờ, còn con trai đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu chạy xe lên.

“Thư Dật ca ca thật sủng bạn.” Hứa Nhã Nghiên đột nhiên nói với Tạ Hải Nhạc.

“Cái gì?” Hải Nhạc nghĩ mình nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi Nào Dám Trách Anh?

Hứa Nhã Nghiền thở dài một hơi, cô đơn nói: “Minh nói, Thư Dật ca ca anh ấy rất thương bạn.”

Hải Nhạc cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, Tạ Thư Dật rất thương nàng?

“Bạn nghĩ sai rồi, anh ta không phải người như bạn nghĩ đâu, cho tới bây giờ anh ta chưa từng thương mình.” Nàng cười khổ mà nói.

Nhưng khi Hứa Nhã Nghiền thấy nụ cười khổ trên mặt Hải Nhạc, trong lòng lại nghi ngờ, chẳng lẽ, nàng nghĩ sai rồi? Tuy rằng Tạ Thư Dật lúc nào cũng bày ra bộ dạng hung ác với Hải Nhạc, nhưng mà, nhìn thấy Hải Nhạc bị người ta khi dễ, lại tức giận đến như vậy, cho đến nay, nàng chưa từng nhìn thấy Tạ Thư Dật ác với người nào như vậy, cái dạng xử lý độc ác với nam nhân xâm phạm Hải Nhạc đó, không phải là thương nàng sao? Lúc thấy nàng sắp ngã, lập tức đến đỡ nàng, tuy rằng bộ dạng thì vẫn là hung, nhưng hành động của anh ấy cũng là thật cẩn thận đỡ Hải Nhạc đi xuống, đó không phải là thương nàng sao?

Có lẽ, Hải Nhạc chỉ thấy mặt ngoài hung dữ của hắn, cho nên nàng nghĩ là hắn không thương nàng đi. Hứa Nhã Nghiền nghĩ trong lòng.

Lúc này, Tạ Thư Dật và Chí Ngạn đã chạy xe ra, dừng trước mặt các nàng.

Tạ Thư Dật hiềm thấy mở cửa xe cho Hải Nhạc, nói: “Lên đi.”

Hải Nhạc chào tạm biệt với Nhã Nghiền và Chí Ngạn, sau đó ngồi lên xe.

Mọi người tạm biệt nhau, từ từ rời khỏi Dạ Chi Hoàng Triều.

Trên xe, Tạ Thư Dật nhìn không được lại liếc mắt nhìn Hải Nhạc, thấy mặt nàng vẫn còn sưng đỏ, nhìn không được lại tức giận lớn tiếng nói: “Tôi chưa từng thấy người nào bồng hơn cô! Hắn muốn đánh cô! Cô không biết trốn sao?”

Hải Nhạc run rẩy một chút, sau đó run run nói: “Trốn? Hắn một đại nam nhân! Tôi có thể trốn đi đâu?” Tạm dừng hồi lâu, lại đột nhiên cười chua chát nói, “Không sao, tôi bị đánh quen, một tát này của hắn, với anh đánh tôi cũng không có gì khác nhau.”

Nghe Hải Nhạc nói như vậy, Tạ Thư Dật chợt đập phanh khẩn cấp một cái, hắn nện một quyền ở trên tay lái.

“Cái đó không giống! Không giống! Hắn đánh với tôi đánh không giống nhau!” Hắn rống lớn nói. (vâng, anh là đánh “yêu” =.=)

Hải Nhạc bị tiếng rống của hắn làm hoảng sợ, nàng vốn đang thăm cảm tạ hắn cứu nàng, nhưng, lòng cảm kích lại bị tiếng rống của hắn quật bay mất.

“Không phải đều là đánh vào mặt tôi sao? Có chỗ nào không giống đâu? Anh với hắn có cái gì không giống nhau đâu? Không phải đều muốn khi dễ tôi hay sao?” Hải Nhạc nhìn không được phản bác.

“Cô” Tạ Thư Dật hung tợn trừng Hải Nhạc, “Chết tiệt, cô đang trách tôi từng đánh cô sao?”

Hải Nhạc bị hắn nhìn gần, chỉ có thể nói trái lương tâm “Tôi không dám trách anh.”

“Cái gì gọi là cô không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật tức muốn chết, mắt hắn trừng còn to hơn chuông đồng, làm bộ dạng muốn nuốt luôn Hải Nhạc vậy.

Hải Nhạc cũng không dám nói gì nữa.

“Nói! Cái gì gọi là cô không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật lại hỏi.

Thấy hắn cứ ép hỏi như vậy, cơn giận trong lòng lại rục rịch, Hải Nhạc ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Anh đánh tôi, tôi nào dám trách anh? Tôi hẳn là nên thăm tạ ơn anh, tới bây giờ anh cũng chỉ đánh tôi bàn tay mà thôi, mà không phải là đẩy tôi từ trên lầu xuống cho ngã chết, cũng không phải xô tôi vào hồ bơi cho chết đuối, lại càng không nhốt tôi vào trong tầng hầm ngầm để cho tôi bị hù chết, so với mấy chuyện đó, anh đánh một bạt tai vào trên mặt tôi, có tính là gì đâu? Tôi hẳn là nên cảm kích anh, thật sự!”

Tạ Thư Dật gắt gao nhìn nàng chằm chằm, thần sắc trên mặt trở nên đáng sợ, hàm răng của hắn lại phát ra tiếng vang khanh khách (1).

(1) Khanh khách: từ lấy của từ “khách”, khắc ra máu còn gọi là “khách huyết” (Thiều Chửu)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tùy Cô Nghĩ Sao Thì Nghĩ

“Tạ Hải Nhạc!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

Hải Nhạc quay đầu không hề nhìn hấn, giận thì giận đi, muốn đánh nàng, thì cứ đánh nàng đi, không sao cả.

Tạ Thư Dật thấy nàng hồ hững như vậy, nắm tay thành quyền nói: “Cô vẫn nhớ kỹ trong lòng sao? Thì ra cô thực mang thù a, tôi còn nghĩ cô thật sự không hận tôi chứ, lại nhớ rõ ràng như thế, nói cho cô biết, tôi chỉ lỡ tay đẩy cô xuống, tôi không phải là cố ý đẩy cô xuống lầu, lúc ấy tôi chỉ là rất tức giận, tôi thật sự không ngờ tôi chỉ đụng cô vài cái, cô lại bất ngờ ngã xuống! Còn nữa, tôi cũng không cố ý đẩy cô xuống bể bơi, lúc đó, tôi xoay người lấy đàn violon, là chính cây đàn violon quét cô xuống! Tôi không có đẩy cô!” (Ôi giải thích làm gì...)

Hải Nhạc nghe hấn nói vậy, kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ) quay đầu nhìn hấn, hấn nói thật sao?

Khóe miệng nàng hiện lên một tia cười lạnh: “Vậy à? Vậy thì, anh luôn thích nhốt tôi vào tầng hầm ngầm, để tôi ở bên trong sợ chết khiếp, anh cũng không phải cố ý?”

Tạ Thư Dật đột nhiên xệch hơi, hấn đang làm cái gì?

Hấn lại đánh một quyền vào trên tay trái, gắt gỏng kêu: “Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ! Tôi phải quan tâm suy nghĩ của cô làm gì? Cô là ai a? Cô cho cô là ai? Hôm nay tôi phải văng đầu rồi mới nói mấy thứ này với cô!”

Hấn khởi động xe, phóng như tên bắn.

Hải Nhạc lặng lẽ nhìn hấn đang phẫn nộ một cái, nàng có nên tin hấn không?

Khi nàng nhìn thấy mu bàn tay với mấy đốt ngón tay hấn lại bị chảy máu, hơn nữa còn là chảy từng giọt từng giọt liên tục, nàng giật mình la lên: “Anh chảy máu!”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn, quả thực đang chảy máu.

“Không cần cô lo!” Hấn rống, tiếp tục nhìn về phía trước lái xe.

“Dừng lại! Dừng lại!” Hải Nhạc nhanh chóng kêu, nàng lại không đành lòng thấy hấn cứ chảy máu như vậy.

“Đã nói không liên quan đến chuyện của cô!” Tạ Thư Dật hung tợn trừng nàng một cái, “Không cần cô giả mù sa mưa quan tâm!”

Hải Nhạc nhìn máu từ tay hấn cứ không ngừng chảy từng giọt, cảm giác không nổi lại càng tăng lên, vì sao hấn cứ như vậy, cả chảy máu cũng không thèm quan tâm?

“Không phải tôi quan tâm anh! Tôi chỉ không muốn thấy người ta chảy máu! Anh dừng xe, tôi băng bó cho anh một chút!” Hải Nhạc vẫn khẳng khái, “Nếu anh không ngừng xe, tôi mở cửa xe, để tôi xuống xe! Tôi không muốn ngồi cùng một xe với một người chảy máu không ngừng như vậy, tôi sợ!”

Tạ Thư Dật liếc nhìn nàng một cái, mặt không đổi sắc ngừng xe.

“Xuống xe!” Hấn quát.

Hải Nhạc giật mình, nhưng suy nghĩ một chút, sao Tạ Thư Dật có thể nghe nàng uy hiếp chứ? Nàng là ai a?

Đâm lao thì phải theo lao, nàng chỉ có thể im lặng xuống xe, cũng đóng cửa xe thật tốt.

Xe Tạ Thư Dật tức lao ra thật xa, để Hải Nhạc lại ven đường.

Hấn lại thật sự vút nàng lại đây rồi! Hơn nữa còn không chút do dự! Hải Nhạc đau xót trong lòng, nước mắt lại tiếp tục rưng rưng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nhớ Lại 1

Nàng nhớ lúc tám tuổi vào Tạ gia, gặp tên nam nhân ác ma từ nhỏ, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau hấn cho nàng một cái tát, nàng cũng cảm thấy không thể thoát khỏi chuyện hấn khi dễ nàng!

Sau này hấn cũng không nói gì bất kính với mẹ nàng, hấn cũng không khi dễ nàng trước mặt cha mẹ, nhưng chỉ cần cha mẹ vắng mặt, hấn quay người lại liền làm hết chuyện xấu với nàng, hờ một chút là hấn lại bắt ngờ giữ chặt mái tóc của nàng, hại nàng luôn ngã xuống đất, nàng ngồi khóc, hấn luôn đứng bên cạnh cười lạnh.

Có một lần hấn thả một con rắn nuôi vào trong chăn nàng, nàng ngủ dậy mở chăn ra một cái sợ tới mức xém ngắt xít, có một lần nàng thò tay vào túi sách, không cẩn thận lại lấy ra một con ếch nhỏ, nàng sợ chết khiếp, thấy nàng bị dọa sợ, hấn lại đứng một bên cười sảng sặc, nhưng, nàng không dám nói cho mẹ, bởi vì hấn nói với nàng, đó là các nàng thiếu hấn, bởi vì mẹ nàng đoạt ba hấn rồi, nói mẹ là một bà mẹ kẻ độc ác, cho nên, hấn khi dễ nàng, là đương nhiên, nàng tuổi còn nhỏ, bị hấn dọa như vậy, nào dám nói cho mẹ biết hấn thường thường khi dễ nàng?

Lại có lần, hấn lấy cái váy nàng thích nhất cắt nát, lấy sách báo nàng thích nhất xé nát, lấy búp bê vải nàng thích nhất hất mực nước với màu vẽ lên, làm cho nàng khóc không biết bao nhiêu lâu, trong lòng hấn đó chỉ là một con búp bê vải, nhưng với nàng nó là bằng hữu tốt nhất, nhưng, hấn lại làm hư nó rồi, hại nàng khóc chừng cả một tháng, sau đó, cha đành phải đi mua cho nàng một con giống như đúc, nhưng mà, nàng vẫn chỉ yêu con búp bê vải ban đầu kia, tuy là búp bê vải giống nhau như đúc, cũng không thể thay thế cái ban đầu.

Từ đó về sau, nàng không còn thích thứ gì nữa, sợ hấn biết sẽ lại phá hỏng!

Tóm lại, chuyện xấu hấn làm với nàng, đã gọi là nhiều không kể xiết, làm cho nàng sợ đến tận tận đình, chỉ cần vừa thấy hấn đi về phía nàng, bắp chân của nàng liền run run.

Ngày nàng mười tuổi, là ngày giỗ của mẹ ruột hấn, cha mẹ mang hấn và nàng cùng đến một cái nghĩa công cộng, nhìn hình mẹ hấn, nàng ngạc nhiên hỏi cha mẹ tại sao mẹ hấn lại nằm trong lòng đất, cha mẹ nói mẹ ca ca đi lên thiên đường, nàng nửa hiểu nửa không, nằm dưới đất vì sao là đi lên thiên đường, sau đó, ca ca lại khóc, khóc đến xót ruột, cha cũng không thể dùng nước mắt của hấn.

Sau khi về nhà, hấn tránh trong phòng một mình, nàng còn có thể nghe được tiếng hấn khóc nức nở, tuy hấn luôn khi dễ nàng, nhưng, nàng vô cùng hi vọng có thể cải thiện quan hệ của hai người, nàng cũng chỉ muốn đi an ủi hấn, vì thế, nàng cầm theo truyện tranh đã ngưng xuất bản mẹ mua từ Mĩ về cho nàng, nàng muốn tặng cho hấn.

Khi nàng gõ rồi mở cửa phòng hấn, sợ hãi đưa mấy món đồ cho hấn: “Ca ca đừng khóc, Nhạc Nhạc tặng anh truyện tranh lịch sử, mẹ mang từ nước Mĩ về nga, không cần khóc, mẹ anh đã lên thiên đường, mẹ em nói đó là một nơi tốt, chỉ có thiên sử mới có thể đi vào trong đó, mẹ anh đã biến thành thiên sử rồi, anh phải vui lên chứ.”

Hấn hung hăng quăng cuốn truyện tranh trên mặt đất, lớn tiếng gào hấn không cần đồ hồ ly tinh mua, nàng sợ tới mức xoay người bỏ chạy, kết quả hấn đuổi theo, nói: “Mẹ mày là hồ ly tinh, mẹ mày là tiểu tam! Là cái thứ người chuyên đoạt đồ của người khác! Ngay cả bà ngoại tao cũng nói như vậy! Bà ngoại tao sẽ không gât tao!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhớ Lại 2

Nàng kinh hoàng lui về phía sau: “Không có, mẹ em không phải hồ ly tinh, không phải tiểu tam! Mẹ em nói, mẹ anh lên thiên đường không phải vì mẹ, sau khi mẹ anh lên thiên đường, cha anh mới đến theo đuổi mẹ, mẹ không phải, mẹ không phải!”

Kết quả, hấn vừa lắc nàng vừa rống: “Mẹ tao cũng vì mẹ mày tranh giành ba ta, mẹ tao mới bị đột phát bệnh tim, mới bị đột ngột bỏ tao đi! Mày với mẹ mày đi chết hết đi! Đi chết đi!”

Kết quả, vì bị hấn lay, cũng bởi vì nàng không thể không lui, đạp một bước vào khoảng không, nhanh như chớp lặn từ lầu hai xuống lầu một, phải may ót chừng ba mũi.

Từ đó về sau, nàng không bao giờ gọi hấn là ca ca, nàng biết, hấn hận nàng và mẹ đến như vậy, dù nàng lấy lòng hấn thế nào đi nữa, hấn cũng sẽ không nhận lấy.

Có một lần nàng chọc giận hắn thì hắn vì muốn dọa nàng, nhốt nàng vào tầng hầm ngầm, nói với nàng, hắn và nàng là quan hệ mèo với chuột, không phải quan hệ ca ca với muội muội, không cần thiết, nàng cũng không muốn có một ca ca đáng giận như vậy, nàng nói cho hắn biết như thế, sau đó hắn tức giận rời đi, tối hôm đó thiêm điện lõi mình (sấm sét vang dội), nàng bị dọa ngất trong phòng ngầm, nàng sốt cao chừng ba ngày, nhưng, một chút hồi hận cũng không có, nàng càng hận hắn cũng càng sợ hắn hơn.

Mà năm mười ba tuổi kia, nàng không cố ý làm hư đàn violon của hắn, nàng thấy hắn kéo đàn violon dễ nghe như vậy, làm cho nàng mê luyện cái loại thanh âm sâu bi của đàn violon này, hôm đó khi hắn thi đàn violon toàn cấp tiểu học xong, lại không cất đàn vào hộp, đặt trên ghế nằm cạnh bể bơi, nàng nghĩ hắn sẽ không trở về trong chốc lát, liền đánh bạo, tò mò muốn nhìn thử làm sao đàn violon có thể phát ra thanh âm êm tai như vậy, nàng cầm cây đàn trong tay kéo thử, kết quả lại phát ra tiếng khó nghe đinh tai nhức óc, vì thế nàng lại tò mò với mấy sợi dây đàn kia, liền đưa tay tháo ra.

Vừa lúc đó, hắn đột nhiên xuất hiện, cũng hét lớn: “Cô dám động cây đàn violon của tôi? Cô muốn chết à?”

Nàng sợ tới mức tay run lên, lại kéo đứt dây đàn, sau khi hắn giật lại cây đàn violon, nhìn thấy dây đàn bị đứt, giận dữ: “Mày dám kéo đứt dây đàn của tao? Mày dám phá hỏng đồ mẹ tao tặng cho tao? Mày thật không thể tha!”

Sau đó, nàng cảm giác là hắn đẩy nàng xuống, nàng liền hét to ngã xuống bể bơi, nàng không biết bơi, nàng phí công giãy dụa trong nước, ngay cả cơ hội kêu cứu mạng cũng không có, bởi vì, chỉ cần nàng mở miệng, lập tức nước tràn vào trong miệng, mà hắn, vẫn cứ đứng trên bờ cầm cây đàn violon trong tay lạnh lùng nhìn nàng, cho đến khi nàng ở trong hồ bơi mất đi tất cả ý thức, nhìn hắn một lần cuối cùng, hắn vẫn đang lãnh khốc đứng ở trên bờ, một khắc này, nàng biết hận nàng biết bao nhiêu, hận đến thật sự hận không thể giết chết nàng.

Cứ như vậy, toàn tâm của nàng với hắn đều chết hết, một người luôn hận nàng không chết đi, nàng có thể ôm hi vọng gì đây?

Đang chìm trong ký ức, đột nhiên, bên người truyền đến một trận còi chói tai thật to, nàng kinh hách ngẩng đầu đến.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bão Nổi

Nàng ngẩng đầu, thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu ngay bên cạnh nàng, ngồi trên xe là một vị nam sĩ diện mạo anh tuấn, hắn đang tò mò nhìn chăm chăm nàng.

“Vị tiểu thư đây, cần gì giúp sao?” Hắn ôn hòa hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc bối rối chùi nước mắt trên mặt, nàng cực kì cực kì cần giúp đỡ.

“Tiên sinh, có thể cho tôi mượn điện thoại đánh gọi một chút không?”

Xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cho đại thúc tài xế tới đón nàng.

Nam sĩ gạt đầu, đưa điện thoại cho Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, nhưng sau khi nhập số điện thoại nhà vào máy, nàng lại do dự, nàng không biết đây là nơi nào, từ trước đến nay nàng luôn là một đứa mù đường, lỡ như tài xế nửa giờ một tiếng không tìm ra nơi này, lỡ như trong khi nàng đang đợi, lại chạm mặt người xấu nữa thì làm sao đây?

Nam sĩ nhận ra sự do dự của nàng, nói: “Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về.”

Hải Nhạc nhìn hắn một cái, để cho người xa lạ chưa gặp lần nào đưa mình về, lá gan của nàng không có lớn như vậy.

Nam sĩ lại nhận ra đề phòng trong mắt nàng, cười lắc đầu: “Tôi không phải là người xấu, mặt của tôi nhìn giống người xấu lắm sao?”

“Hai chữ “người xấu” sẽ không bao giờ bị viết trên mặt, đương nhiên, tôi không phải nói anh là người xấu, anh có thể nói cho tôi nơi này là đường gì không? Tôi đang đứng ở chỗ nào? Để tôi có thể nói rõ với tài xế ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Có ai có thể nhìn ra Tạ Thu Dật là một người tàn bạo như vậy đâu? Nếu nàng nói chuyện hắn khi dễ nàng cho người ta biết, sẽ không có ai tin tưởng nàng, phỏng chừng người ta còn nghĩ nàng đang nói láo, cho nên, trên đời này, có rất nhiều người chỉ bằng điện mạo thì sẽ không nhìn ra được cách làm người của họ, mà cũng vì Tạ Thu Dật là một kẻ như vậy, cho nên hắn sẽ không thể dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Thấy nàng kiên trì như vậy, nam sĩ ấn hệ thống GPS trên xe một cái, hệ thống hiện lên vị trí hiện tại của hắn, hắn mở miệng nói: “Vị trí của em bây giờ là tại...” Bỗng nhiên, một ngọn đèn to chiếu thật mạnh vào nơi này, Hải Nhạc đưa tay che ánh sáng lại, cũng chẳng thể nghe tiếp nam sĩ đang nói cái gì, nàng thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang phanh gấp cái kết đứng sau lưng chiếc xe thể thao màu đỏ, Tạ Thu Dật ngay cả cửa xe cũng chưa mở lập tức nhảy từ trong xe ra.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn, hấn chạy lại làm cái gì? Bỏ mặc nàng mới là tác phong thường ngày của hấn a.

Tạ Thư Dật nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt Hải Nhạc, cuồng bạo rống to: “Cô cái đứa ngu ngốc này! Chẳng lẽ cô chỉ nghĩ đáp xe người lạ đi thôi sao?”

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy hấn, nước mắt Hải Nhạc lại dâng lên.

“VẬY anh muốn tôi phải làm sao bây giờ? Anh đẩy tôi xuống, cũng không nghĩ tôi là con gái, để cho tôi cô linh linh (1) một mình đứng ở chỗ này, chẳng lẽ, ngay cả quyền xin giúp đỡ tôi cũng không có sao? Cho dù ngồi xe người xa lạ, cũng tốt hơn ngồi xe của anh!” Nàng nắm chặt vạt áo tây đang choàng trên người, bình sinh lần đầu tiên cao giọng rống hấn rống.

Tạ Thư Dật bị tiếng la của nàng làm chấn động, hấn không thể tin nổi nhìn nàng, thật không ngờ nàng bình thường nói chuyện với hấn lúc nào giọng cũng giống như bị nghẹt như vậy, lại nổi bão với hấn rồi?!

(1) Cô cô linh linh: một mình một cõi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Không Phải Bạn Gái

“Cô dám rống tôi?” Hấn chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Tôi là cái gì mà không dám? Anh ném tôi ở đây mặc tôi tự sinh tự diệt, vạn nhất lại có người xấu đến thì làm sao bây giờ? Lần này, anh thật đáng giận hơn bất kì lúc nào, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!” Tạ Hải Nhạc vẫn tiếp tục cao giọng la lên, la xong, nàng ô ô khóc lớn, nước mắt cũng như nước sông tràn bờ, ào ào chảy xuống.

Tạ Thư Dật thấy nàng khóc thương tâm như vậy, vốn muốn chửi ầm lên, lại bị tiếng khóc lớn của nàng làm cho rối loạn, một câu cũng không mắng được.

“Đó là anh không đúng, anh lại bỏ cô ấy xuống giữa đường như vậy, anh không sợ cô ấy thật sự sẽ gặp phải người xấu sao? Làm sao anh có thể nhẫn tâm đến như vậy?” Chủ xe thể thao màu đỏ nhin không được mở miệng.

Tạ Thư Dật quay đầu lại, trừng mắt liếc hấn một cái: “Ai cần mày lo? Mày là ai?”

“Một người không nhìn hành vi của anh mà thôi, anh đối xử với bạn gái như vậy là không thể được, bạn gái là để sủng, để yêu, sao anh có thể để mặc cô ấy ven đường, làm cô ấy sợ hãi thương tâm, huynh đệ, làm nam nhân như anh, biểu hiện như vậy rất là kém cỏi a.” (Em thích anh =]])

Tạ Thư Dật bị lời của hấn làm nghẹn, lời của hấn, làm cho mặt hấn nghẹn đến đỏ bừng bừng, hấn kém cỏi đến nỗi như hấn nói sao?

Thật lâu sau, hấn then quá hóa giận nói: “Con mắt nào của mày thấy nó là bạn gái tao? Nó chỉ là... nó chỉ là muội muội của tao, muội muội của tao! Không phải bạn gái! Không biết thì đừng nói bậy!” (phải không? hehehe)

“Nga? Không phải bạn gái, chỉ là muội muội a.” Người nọ rất hứng thú nhìn Hải Nhạc đang khóc đến hoa lệ đầm mưa một cái, mỉm cười.

Tạ Thư Dật thấy hấn nghe nói không phải bạn gái chỉ là muội muội của hấn lập tức mỉm cười hứng thú với Hải Nhạc, trong lòng cực kì không thích, quát hấn một tiếng: “Nó chỉ có mười lăm tuổi! Mày đừng có nghĩ bậy a!”

Nam sĩ ngẩn ra, nói: “Chỉ có mười lăm tuổi, vậy mà anh cũng vứt cô ấy giữa đường, anh thật đúng là nhẫn tâm a.”

Tạ Thư Dật thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Mày nói hết chưa?”

Nam sĩ cười lên ha ha, hấn khởi động xe, rồi nói về phía Tạ Hải Nhạc: “Tiểu muội muội, mau mau lên a, anh tên là Thích Hán Lương, nhớ kĩ tên anh! Ba năm nữa anh tới tìm em!”

Lời hấn nói, làm Tạ Thư Dật tức giận đến vùng nắm tay thẳng về phía hấn, nam sĩ huyýt sáo một tiếng, chiếc xe gào thét nghênh ngang rời đi, chỉ để lại tiếng cười sang sảng của hấn còn vòn quanh giữa bầu trời đêm.

Tạ Thư Dật quay đầu lại, hung tợn nhìn Tạ Hải Nhạc nói: “Cô thật đúng là, mới đứng ở chỗ này chút xíu, lập tức dẫn nam nhân tới!”

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu, nói: “Sao anh có thể nói như vậy? Anh ta là người tốt!”

“Người tốt? Con mắt nào của cô thấy hắn là người tốt? Nếu tôi không đến, chỉ sợ cô đã bị hắn gạt đi theo rồi!” Hắn không nói lời nào thò lỗ kéo Tạ Hải Nhạc đến bên xe, mở cửa xe đẩy nàng vào, “Người tốt? Trên đời này nào có nhiều người tốt như vậy? Cô không nhìn ra ý đồ của hắn sao? Trong mắt hắn, cô chính là một con cừu non ngon miệng thì có!” (cả mắt anh thì có, suy bụng ta ra bụng người)

Tạ Hải Nhạc vẫn nức nở không ngừng: “Tùy anh nói sao thì nói, tóm lại anh ta muốn giúp tôi, không giống vài người, ném tôi xuống xe!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vị Nước Mắt

Tạ Thư Dật nghiêng qua liếc nhìn nàng một cái, chia cái tay bị thương ra trước mặt nàng.

“Không phải nói muốn giúp tôi băng bó sao? Nhanh chút!” Hắn không kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc liếc nhìn tay hắn một cái, nói: “Hết chảy máu rồi.”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn lại tay mình, không biết máu đã ngừng chảy từ lúc nào.

“Nga, hết chảy máu rồi, quên đi.” Hắn xấu hổ rút tay của mình về.

“Tay có chảy máu hay không cũng không cảm giác được sao?” Tạ Hải Nhạc nhin không được trách móc.

Tạ Thư Dật lại muốn bốc hỏa, hắn lại hướng về phía Hải Nhạc phun: “Nếu cô không chọc giận tôi, tôi có thể không cảm giác được sao? Sớm biết cô có loại sức quyến rũ có thể làm cho người ta dừng xe lại chờ kiểu này, tôi cũng lười lại đây! Cứ để cho người ta cướp sắc luôn, tốt nhất bị vứt xác nơi hoang dã, làm cho mẹ cô cũng khỏi tìm thấy cô càng tốt!”

Vốn là Hải Nhạc bị thương tâm cũng đã dần dần hồi phục, nghe hắn rống như vậy một cái, trong lòng nghĩ mà sợ, vừa nghĩ tới mình vạn nhất bị cướp sắc thật, bị vứt xác chốn hoang dã, mẹ sẽ không còn gặp lại nàng nữa, nàng lại bật khóc.

“Tôi chết anh vui vẻ vậy sao? Mẹ tôi không còn được gặp lại tôi nữa, anh vui vẻ lắm sao? Tạ Thư Dật, trên đời không còn ai tệ hơn anh nữa rồi!” Nàng khóc nói.

Tạ Thư Dật cũng nhận ra lời nói của mình có hơi quá đáng, không lên tiếng nữa.

Hắn ngẫm lại cũng hơi sợ, nếu bây giờ mà nàng thật sự bị như vậy, vậy nàng cũng chỉ là muốn giúp hắn băng bó miệng vết thương một chút mới mở miệng kích hắn mà thôi, hắn cũng đi so đo, lúc này mình cũng thật sự là quá vọng động rồi.

Hắn liếc nàng một cái nói, sắc lệ từ trong gốc nói: “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Một đồng nước mũi một đồng nước mắt, khó coi muốn chết! Trong túi áo vest của tôi có khăn tay!” (oa oa oa hề hề hề *cười gian*)

Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, đưa tay lấy khăn tay trong túi áo hắn ra, lau khô nước mắt.

Tâm cùng thân đều quá mệt mỏi, khóc một chút, nàng dần dần nép vào ghế ngủ.

Tạ Thư Dật thấy nàng không còn phát ra tiếng động, nghiêng đầu lại thấy, thì ra là đang ngủ, hắn không khỏi chạy xe chậm lại, đưa tay ấn một cái, kéo mui xe lên.

Hắn chưa từng nhìn thấy dáng ngủ của nàng, thật không ngờ, nàng khi ngủ, cũng có một loại phong tư làm động lòng người, thấy trên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của nàng vẫn còn vương nước mắt, cái miệng xinh xắn khẽ héch, mũi thờ đều đều, mà đôi mắt nhắm chặt kia, hàng lông mi cong dài vô cùng rõ nét, đang rung rung nhẹ nhẹ, mà khóe mắt, vẫn còn sót một giọt nước chưa rơi.

Chẳng lẽ ở trong mơ cũng còn đang đau lòng sao? Hắn nhin không được vươn tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ châu kia, đụng phải lông mi của nàng, hàng lông mi của nàng rung nhanh hơn rồi, hắn vội vàng rút tay về, nhìn giọt lệ bị dính trên ngón tay cái kia, hắn không kềm được đưa đến bên môi, vươn đầu lưỡi liếm giọt lệ đó.

“Thì ra nước mắt của cô cũng thật mặn a.” Hắn giũ cọt lăm bầm, “Tôi còn nghĩ sẽ không giống vị nước mắt của tôi trước đây, tôi còn tưởng rằng vị nước mắt con gái sẽ khác, sẽ là đắng đây này.”

Trong miệng, có mùi vị nước mắt nàng, trong lòng, đột nhiên bị cái gì lặng lẽ mở ra một khe nhỏ.

*****

Xong đoạn birthday party của Nhã Nghiên, mối quan hệ hai người này đã tiến triển thêm một bước vô hình. Nổi pháo lên chúc mừng ha ha ha!!!

Cơ mà đường còn xa lắm...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh Ôm

Lặng lẽ trở lại Tạ gia ngừng xe xong, Hải Nhạc cũng không tỉnh lại, hần tự tay đẩy, vậy mà cũng chẳng thể đánh thức nàng.

Hắn đành phải mở cửa xe, bế nàng lên (awwwwww), thật không ngờ nàng coi vậy mà lại nhẹ như lông hồng.

Tại sao lại nhẹ như vậy? Rõ ràng nhìn nàng khá hơn a? Tạ Thư Dật nhú nhú mày.

La mẫu nghe thấy tiếng xe mà chạy ra, nhìn thấy Tạ Thư Dật lại ôm Tạ Hải Nhạc, há to miệng đứng đó.

Cho đến khi Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh bà, bà mới nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư làm sao vậy?”

Tạ Thư Dật thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Đang ngủ.”

“Vậy, để tôi tới ôm cô đi.” La mẫu nói.

“Không cần, tôi ôm đi, bà ôm không nổi.” Tạ Thư Dật nói, sau đó ôm Hải Nhạc đi vào trong nhà. (xạo)

La mẫu nhìn bóng lưng hắn rời đi, cao hứng chỉ biết xoa xoa tay, có phải thiếu gia trước kia trở về đây? Cậu ấy lại ôm tiểu thư a, lại không cho bà ôm a!

Bà lau lau lệ quang nơi khóe mắt: “Thiếu gia a, cậu không biết cậu như vậy, mới đúng là tiểu thiếu gia tôi yêu thương a.”

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt Hải Nhạc đặt ở trên giường, kéo xuống áo khoác choàng trên người nàng, cái khăn tay vuông nàng còn cầm trong tay, hần tự tay kéo ra, thật không ngờ, nàng lại nắm quá chặt, không rút ra được, hần đành phải chịu thua.

Sau đó, Tạ Hải Nhạc lại mở miệng than thở nói: “Tạ Thư Dật, ta chán ghét người, ta chán ghét người, chán ghét!” Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, giận tím mặt, đang muốn phát hỏa, lại thấy Hải Nhạc lật người, ngủ tiếp, hần không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười, thì ra, nàng đang nói nói mớ, mà hần mới thiếu chút nữa sẽ giận dữ vì lời nói mớ của nàng nói mớ.

“Xứ nha đầu, nằm mơ cũng nói chán ghét tôi, xem lần sau tôi chỉnh cô thế nào!” Miệng hần đã từng nói, làm cho nàng chán ghét hần hận hần, không phải là mục tiêu hần vẫn cần cù chăm chỉ theo đuổi sao? Vì sao khi thật sự nghe nàng nói như vậy, trong lòng hần, vì sao lại giống như đồ cái bình ngủ vị thế này?

Hần khó chịu đắp chăn cho nàng, sau đó nhanh chóng rời đi phòng ngủ của nàng, gần đến cửa, hần nhìn không được dừng lại quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng mở cửa.

“Đình linh” Một trận tiếng đồng hồ báo thức kêu tỉnh Tạ Hải Nhạc đang ngủ say, nàng xoay người ngồi dậy, lộn xộn rời giường đứng lên, chuẩn bị đi rửa mặt, lên lớp.

Nàng nhìn quần áo trên người, mới nhớ vẫn là Chủ nhật, lại nặng nề đổ xuống giường.

Sau đó, nàng nhớ tới mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, vậy, làm sao nàng trở lại phòng ngủ, lên tới cái giường này?

Nàng ngây ngẩn cả người.

Đứng lên chuẩn bị sửa sang lại chăn gối, khi nàng vén chăn lên, nhìn đến cái khăn tay kê ở vuông kia, đó là đồ của hần.

Nàng kinh ngạc đưa tay cầm cái khăn cẩn thận nhìn một lúc, thất thần một hồi lâu.

Thật lâu sau, nàng thở dài một hơi, sửa soạn chỉnh tề, đi đến đầu cầu thang, thật không ngờ lại nhìn thấy người bình thường giờ này không thấy bóng dáng vẫn còn ở trên giường ngủ ngon Tạ Thư Dật, bây giờ đang mặc quần áo ở nhà ngồi ở trên sofa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Ca Ca Thật Thương Muội Muội

Thấy nàng xuống lầu, Tạ Thụ Dật liếc nàng một cái, ánh mắt lại chuyển qua sách vở để trên đầu gối, ngón tay vẫn lật liên tục.

Hải nhạc chán chừ, chậm rãi đi tới cạnh bàn ăn, La mẫu đang chuẩn bị bữa sáng.

“Thụ Dật, Hải Nhạc, tối hôm qua đi chơi có vui không?” Tạ ba ba vừa xuống lầu vừa mở miệng hỏi.

Hai người đều không trả lời, nhất là Hải Nhạc, lại càng xấu hổ.

“Ồ, hai đứa này, chẳng lẽ tối qua chơi không vui sao?” Tạ ba ba nghi ngờ hỏi.

Tạ Thụ Dật ngẩng đầu nói: “Cũng bình thường, chưa gọi là vui.”

“Vậy Hải Nhạc thì sao? Có thấy chơi vui không?” Đi theo phía sau Tạ ba ba, mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Cũng được.” Hải Nhạc nói.

“Kể lại xem các con có chuyện gì thú vị?” Mẹ Hải Nhạc hứng thú hỏi.

“Không có chuyện gì.” Nàng nói, len lén nhìn Tạ Thụ Dật một cái.

La mẫu ở bên cạnh nói thêm “Lão gia, phu nhân, tối hôm qua tiểu thư đi chơi về rất mệt, đều là thiếu gia bé đi lên lầu, làm ca ca thật thương muội muội a.”

“Cái gì?” Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc, còn có Tạ ba ba gần như đồng thanh.

Tạ Thụ Dật tức giận nhìn La mẫu một cái, “Ba” đóng laptop lại.

“La mẫu, thật không ngờ bà cũng là một người miệng rộng, ai cho bà nhiều chuyện?” Hấn mở miệng lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, tôi không nhiều chuyện a, tôi chỉ nói đúng sự thật.” La mẫu cẩn thận nói.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc nhìn nhau cười.

Mà Hải Nhạc, vẫn đứng một bên.

Làm sao có thể a? Không thể nào? Hấn bé nàng lên trên lầu?

Nàng bất giác nhìn về phía Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật cũng đang nhìn nàng, thấy nàng nhìn hấn, hấn bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

“Ca ca thương yêu muội muội, con không phải nói là đương nhiên sao? Vậy tại sao lại xấu hổ chứ?” Tạ ba ba cười trêu chọc con trai.

“Là đương nhiên, cho nên mới bé nó lên lầu, cũng không có gì kỳ quái.” Tạ Thụ Dật trên mặt có phần không nhịn được, nói.

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng đột nhiên xẹt qua một trận cảm giác khác thường, cái loại cảm giác này đến rất nhanh mà đi cũng thật mau, nàng chưa kịp bắt lấy, đã biến mất.

“Mọi người ăn mau, ăn mau đi.” Mẹ Hải Nhạc vui vẻ nói.

Bữa sáng kia, vào miệng mọi người ăn đều biến thành những vị khác thường.

Giống như, có thêm cái gì, mất đi thứ gì.

Rất nhanh, ngày nhập học đã tới, bọn tân sinh Hải Nhạc phải lên trường trước thời hạn đăng kí tham gia học quân sự.

Thật không ngờ Hải Nhạc lại học cùng một ban với Hứa Nhã Nghiên, dù sao gia đình hai người cũng là chỗ quen biết, lại có chút quen trước, liền bắt đầu thân cận.

Huấn luyện quân sự kết thúc, hai người đứng ở ngoài cổng trường chờ gia đình đến đón, Nhã Nghiên vẫn tìm đề tài trò chuyện cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Nhạc nhiều lần chỉ trả lời vài câu, cũng không nói quan điểm của mình, Hứa Nhã Nghiên bỗng mở miệng hỏi nàng: “Hải Nhạc, bạn có biết Thụ Dật ca ca có người yêu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cô Có Muốn Đi Hay Không!

Hải Nhạc thật không ngờ nàng lại hỏi như vậy, sững sờ một lúc.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Hứa Nhã Nghiên, nàng bỗng nhiên giật mình, lẽ nào... Nàng thật sự không biết hắn có người yêu hay không.

“Nhã Nghiên hình như ca ca bạn biết nhiều hơn mình đó, mình cũng không biết anh ấy có người yêu hay chưa nữa.” Hải Nhạc nói.

“Nga.” Hứa Nhã Nghiên có chút thất vọng.

Cuối cùng, hai người đều được gia đình đến đón, Hải Nhạc ngồi ở trong xe, nhớ đến Nhã Nghiên vừa rồi lúc nói đến bốn chữ “Thư Dật ca ca”, trên mặt liền bùng sáng, đó là một loại ánh sáng mơ mộng.

Nàng thở dài một hơi, xem ra, Nhã Nghiên rất thích Tạ Thư Dật.

Chẳng qua, Tạ Thư Dật chưa hẳn thích Nhã Nghiên, trực giác của nàng cho biết Tạ Thư Dật sẽ không thích loại con gái như Nhã Nghiên, hẳn chỉ có hứng thú với những cô gái vóc dáng siêu cấp, giống như cô gái trước đây bị nàng bắt gặp đang cùng hắn ân ái.

Từ khi nàng làm hư chuyện tốt của Tạ Thư Dật cùng cô gái kia, hắn không bao giờ mang con gái vào trong nhà nữa, thế nhưng, nàng phát hiện có lúc hắn nhận được mỗi cuộc điện thoại, sau đó đêm không về nhà ngủ, xem ra, đêm chiến đấu trận địa chuyển ra bên ngoài rồi.

Tạ Hải Nhạc nghĩ như vậy, trên mặt cũng đỏ ửng.

Ai da, không có việc gì nhớ những thứ này làm chi? Nàng ôm khuôn mặt đang nóng rần, ở trong lòng âm thầm mắng bản thân mình.

Kỳ thực, từ sau sinh nhật của Nhã Nghiên, tuy đúng là Tạ Thư Dật với nàng một bộ làm như không thấy, nhưng mà, cũng không tìm nàng gây phiền toái, kỳ lạ cùng nàng chung sống hòa bình đến bây giờ, đúng thật là một kỳ tích.

Đợi vài ngày sau, hắn cũng phải nhập học, khoa dự bị đại học của nàng cùng một giáo khu với hắn, điều này làm cho nàng có chút lo lắng, nàng vẫn còn sợ hãi ở cùng một trường với hắn, với nàng thật là một thử thách, điều đó có nghĩa là, tự do của nàng càng ngày càng ít.

Ôi, không có cách nào khác, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, khẩn cầu ông trời có thể làm cho nền hòa bình tiếp tục duy trì và phát huy.

Về đến nhà, không ngờ Tạ Thư Dật cũng đang ở nhà, hắn liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục làm bộ như không thấy nàng. Hải Nhạc cũng chẳng lên tiếng, thay giày rồi bước lên lầu.

“Ê!”

Nghe thấy một tiếng “ê”, nàng kinh ngạc quay đầu lại, là kêu nàng sao?

Nàng do dự nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

“Đề Uy và Lâm Phong nói ngày mai đi cắm trại, cô có đi không?” Tạ Thư Dật nói.

“Cho tôi đi cùng?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ.

“Là bọn họ muốn cô đi! Không phải tôi muốn cô đi! Bọn họ nhờ tôi hỏi cô thử xem! Cô có muốn đi hay không?” Tạ Thư Dật nói.

Đó là bằng hữu của hắn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng tiếp xúc với hắn ngoài phạm vi cho phép, càng miễn bàn là tiếp xúc với bằng hữu của hắn, tuy rằng con cháu của tứ đại gia tộc đều là bằng hữu, nhưng, nàng vẫn luôn tự giác loại trừ bản thân mình ra khỏi phạm vi ấy, hôm nay, bọn họ đột nhiên mời nàng, vậy có nghĩa là gì?

“Tôi đi.” Nàng gật đầu “Mà, cắm trại dã ngoại, sẽ có mấy con gái đi?”

“Cô yên tâm, không phải chỉ có một mình cô!” Tạ Thư Dật thô lỗ nói.

“Nga, vậy tôi phải chuẩn bị những gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Có đồ leo núi và giày leo núi không? Mang theo áo lạnh mặc ban đêm, còn lại cô khỏi cần lo! Bọn họ sẽ chuẩn bị!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng... tôi không có.” Hải Nhạc kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cắm Trại dã ngoại

“Không có?” Tạ Thư Dật do dự một chút.

“Nhất định phải mặc cái đó sao? Không thể mặc như bình thường được?” Tạ Hải Nhạc dè dặt hỏi.

“Tùy cô.” Tạ Thư Dật nói.

“Àn, vậy ngày mai lúc nào đi?” Hải Nhạc hỏi.

“Tôi sẽ gọi cô!” Tạ Thư Dật trừng mắt liếc nàng, “Nào có dài dòng như vậy?”

“Nha.” Hải Nhạc kêu nho nhỏ một tiếng, thè lưỡi, đi lên lầu.

Động tác nghịch ngợm vô tình của nàng, làm cho Tạ Thư Dật không nhịn được sau khi nàng lên lầu mỉm cười.

Mà Hải Nhạc, cũng thầm mong đợi ngày mai đến nhanh lên một tí.

Sáng sớm thứ hai, Tạ Thư Dật quả nhiên gọi điện thoại, gọi nàng nhanh chóng thức dậy, sau khi thu xếp mọi thứ, Tạ Hải Nhạc đi theo hắn cùng Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến chỗ hẹn.

Hải Nhạc cuối cùng cũng được gặp toàn bộ người thừa kế của tứ đại gia tộc trong truyền thuyết, Chí Ngạn nàng đã sớm biết, nhưng vẫn chưa từng gặp qua Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, quả nhiên đều là cực kỳ xuất sắc hiếm có, vô cùng anh tuấn, và quý khí bẩm sinh làm cho bọn họ đứng ở nơi nào cũng như hạc giữa bầy gà, mà bên người bọn họ đều có một cô gái, cũng đều là mỹ nữ khó gặp.

Hải Nhạc quan sát bọn họ, mà ánh mắt bọn họ cũng luôn dừng lại trên người Hải Nhạc, nhất là mỹ nữ bên cạnh bọn họ, con mắt xoay tròn hướng đi chuyển trên người nàng.

“Đây, chính là muội muội nhà ta, Tạ Hải Nhạc.” Tạ Thư Dật hướng về phía mọi người giới thiệu Hải Nhạc.

Sau đó vị soái ca mặt nhỏ, ánh mắt sâu thẳm vươn tay về phía nàng đầu tiên: “Chào bé Hải Nhạc, anh là Lâm Phong ca ca của em đây.” Hắn nhìn cô gái bên cạnh tết hai bím tóc rồi, nói “Cô ấy tên là Minh Hi Ca, người luôn thích bám đuôi anh.”

Cô gái tết hai bím vốn đang cười thân thiện với Hải Nhạc, vừa nghe hắn nói như vậy, chống nạnh la hắn: “Ngươi nói ai là người luôn thích bám đuôi a! Ngươi muốn chết a! Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý đi theo ngươi a, nếu không bởi vì gia gia, ta mới lười lại đây! Hừ!” Nàng gắng sức khinh bỉ Sở Lâm Phong.

Hải Nhạc tức thì liền yêu mến cô gái trong sáng vui vẻ tên Minh Hi Ca này.

Lúc này, một vị soái ca cao to khuôn mặt ngăm đen, mày rậm xen vào tóc mai cũng đưa tay ra cho Hải Nhạc: “Anh là Long Đế Uy, rất hân hạnh được biết em.” Nói xong, hắn lại nghiêng qua Tạ Thư Dật liếc mắt một cái, “Có muội muội xinh đẹp như vậy, bây giờ mới chịu giới thiệu cho chúng ta, ta phát hiện ngươi không phải keo kiệt bình thường nha, sợ chúng ta sẽ ăn nàng sao?”

Hải Nhạc lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Đế Uy ca ca, anh đúng là thích đùa a.”

Huynh muội Hứa gia cũng đã đi tới.

“Hải Nhạc, đã lâu không gặp.” Hứa Chí Ngạn vươn tay.

Hải Nhạc nhẹ nhàng bắt tay với hắn một chút: “Chí Ngạn ca ca.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật sốt ruột ở bên cạnh thúc giục.

Ngay sau đó, mọi người lên xe, xuất phát về phía núi Phụng Hoàng.

Đi tới chân núi, bọn họ đem xe để ở bãi đỗ xe chỗ quản lý du lịch, chuẩn bị bắt đầu leo núi.

Hải Nhạc phát hiện bản thân mình mang sai giày, nàng không nên đi đôi giày này, bàn chân không hề phòng chọn giày thể thao, hơn nữa đế giày rất cứng, đối với nàng loại này chưa từng có tiền hành sang tên việc làm thêm động người mà nói, đi lên đường tới mệt chết đi, đáng lý ngày hôm qua nàng hẳn là phải đi mua một đôi chuyên dùng để leo núi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Muội Muội Của Ta, Để Ta Phụ Trách!

Rất nhanh, nàng lộ ra sự chênh lệch cùng mọi người, nàng không đi nhanh được, mặc dù đã rất cố gắng sai bước, nhưng vẫn theo không kịp bọn họ.

Hứa Chí Ngạn thấy nàng có hết sức như vậy, cố ý chậm bước lại đợi nàng, cũng thường kéo nàng một phen.

Hứa Nhã Nghiền cười nhạo ca ca: “Ca ca, em mặc kệ, anh kéo Hải Nhạc mà không kéo em, anh cũng không thương muội muội em đây gì hết, em mặc kệ.”

“Hải Nhạc đi chậm a, anh chỉ giúp cô ấy một chút.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đột nhiên, Long Đế Uy cũng lên tiếng trêu chọc: “Chí Ngạn, muội muội của người còn có ý kiến nữa à, cũng đúng, muội muội của mình không lo, đi lo muội muội người ta, hơn nữa, Hải Nhạc lại có ca ca mình ở đây, người muốn đi đoạt muội muội của hần, phỏng chừng hần ngoài miệng không nói, chỉ sợ trong lòng mất hứng rồi đấy chứ, người không nhìn thấy cái khuôn mặt kia vẫn thối nãy giờ đấy sao?”

“Đế Uy người ăn no không có việc gì làm phải không! Bớt xả lên người ta a! Người ta thương nó, đâu có liên quan gì tới ta a? Hừ hừ, người còn lấy ta trêu đùa nữa, cẩn thận nắm đầm của ta a!” Tạ Thư Dật nóng nảy lên tiếng.

Sở Lâm Phong cười lên ha hả: “Người xem, người xem, hần thật sự mất hứng rồi kia, Chí Ngạn a, người cần cẩn thận nắm đầm của hần không phải Đế Uy, chỉ sợ là người a!”

Hần và Long Đế Uy cùng nhau cười như điên.

Hứa Chí Ngạn liếc Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật tại sao có thể là người dễ giận như vậy chứ? Hơn nữa, hần biết ta thương muội muội này, cũng không phải giống ta thương muội muội cái loại kia... Thương a, hần vẫn đều hiểu được rõ ràng.”

Lời nói của Hứa Chí Ngạn, làm cho tiếng cười của Sở Lâm Phong cùng Long Đế Uy từ từ dừng lại.

Tạ Thư Dật nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, tức giận nói: “Làm sao mà ta biết người thương nó không giống như người thương muội muội người chứ? Kỳ quái!”

Hứa Chí Ngạn không ngờ hần sẽ mỉa mai, xấu hổ một chút.

Hần chán ghét Hải Nhạc, mới có thể quên mất cuộc nói chuyện của hai người bọn họ ở sinh nhật Nhã Nghiền rồi, cũng đúng, với cái tính tình kia, làm sao có thể nhớ rõ chuyện có liên quan tới Hải Nhạc chứ? (nhảm, nhảm, nhảm, nhớ kỹ là đằng khác, giả ngu thôi)

Hứa Chí Ngạn lập tức thoải mái, cười cười nói: “Ta còn tưởng người có biết, không biết cũng không sao, ta cũng vẫn quan tâm Hải Nhạc như vậy, dù sao hôm nay là lần đầu tiên nàng cùng chúng ta đi ra ngoài chơi, người làm ca ca mà lại bỏ lơ nàng, vậy để ta tới quan tâm Hải Nhạc đi.”

Tạ Hải Nhạc cúi đầu đi đường, nghe thấy bọn họ đối thoại với nhau, trong lòng của nàng lại ảm ảm bất an. (chuẩn bị bị tùm...)

“Người nói ta bỏ lơ nó? Vậy ý người là trách cứ ta đây làm ca ca mà lại vô trách nhiệm phải không? Tốt lắm, người lấn sang một bên, muội muội của ta, để ta phụ trách, người đi quan tâm muội muội của chính người đi thôi.”

Nàng bỗng nghe được Tạ Thư Dật nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần.

Hần nói vậy là có ý gì? Ý là hần bắt đầu quan tâm nàng sao?

Bây giờ hần càng ngày càng trở nên cổ quái, trong đầu của hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nàng sắp nhìn không thấu suy nghĩ của hần rồi.

Mà lúc đó Tạ Thư Dật cũng quét mắt về phía nàng, khi ánh mắt của hai người chạm nhau, Tạ Thư Dật giật mình, lập tức hung ác trừng nàng một cái, hừ lạnh một tiếng, vươn tay ra cho nàng: “Ngu ngốc, lại đây!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng cũng đưa tay ra, chần chờ đi về phía hấn.

Bởi vì tầm mắt rời đi mặt đất, nàng không nhìn tới một cục đá lồi ra dưới chân, một cước đạp lên, nàng sợ hãi kêu một tiếng, liền ngã xuống khe núi dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ngâm Nước

“Không!” Tạ Thư Dật hoảng sợ nhào lên muốn chụp nàng lại, bởi vì hấn biết nàng không biết bơi, từ nơi chỗ cao như thế này mà ngã xuống, đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào!

Nhưng, hấn không chụp được tay nàng, trở mắt nhìn nàng rơi xuống.

Hải Nhạc!

Ông trời của ta! Hải Nhạc!

Tất cả mọi người không ngờ rằng đột nhiên sẽ xảy ra tai nạn này, sợ tới mức thét chói tai loạn thành một đoàn.

Tạ Thư Dật nhớ cũng không nhớ còi ra cái ba lô lớn sau lưng, buông người nhảy xuống theo!

Hứa Chí Ngạn thấy hấn nhảy xuống, hấn cũng không nói hai lời ném ba lô, nhảy xuống theo.

Vì thế, còn lại Lâm Phong cùng Đế Uy cũng liên tiếp nhảy xuống.

Tạ Thư Dật nhảy xuống khe suối nhìn thấy Tạ Hải Nhạc ở cách đó không xa chìm chìm nổi nổi gấu dựa, trái tim hấn gần như muốn nhảy ra cổ họng.

“Đừng sợ! Tôi tới rồi! Cô chịu đựng a!” Hấn hô lớn về phía nàng, cũng liều mạng hướng nàng bơi đi.

Khi thấy bọt nước phía bên nàng lại khôi phục yên tĩnh, nhịp tim của hấn thiếu chút nữa đình chỉ, không khỏi kinh sợ hô to: ” Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!”

Hấn liều lĩnh lặn xuống nước, ở dưới nước hướng Hải Nhạc bên kia đi qua, hấn rốt cuộc thấy được Tạ Hải Nhạc giống như một con búp bê vải không có sinh mệnh đang từ từ chìm xuống, hấn nhanh chóng đạp nước, ôm Hải Nhạc đang chìm xuống vào trong ngực sau đó dùng lực hướng trên mặt nước, rầm một tiếng, nổi lên khỏi mặt nước.

Ba nam nhân khác đang ở chung quanh tìm hấn và Hải Nhạc, thấy hấn ôm Hải Nhạc nổi lên mặt nước, thở dài nhẹ nhõm một hơi to, cả đám mang Hải Nhạc đã sớm hôn mê ra sức bơi vào bờ.

Bọn họ đặt Hải Nhạc nằm ngang trên bờ cỏ, Tạ Thư Dật ngăn lại động tác của mọi người, hấn quỳ gối bên người Hải Nhạc, nói: “Ta làm cho!”

Sau đó, hấn đan tay vào nhau dùng sức ấn ngực Tạ Hải Nhạc.

“Cô tỉnh lại cho tôi! Tỉnh lại cho tôi!” Hấn vừa ấn thật mạnh vừa lớn tiếng rống.

“Ngươi đừng vội, từ từ.” Long Đế Uy ở bên cạnh nói.

Theo động tác của hấn, từng ngụm từng ngụm nước từ trong miệng Tạ Hải Nhạc phun ra.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng, nàng vẫn chưa tỉnh lại, tim Tạ Thư Dật lại bị treo lên lần nữa.

Hấn đặt ngón trỏ ở trước mũi Tạ Hải Nhạc dò thử, hách nhất đại khiêu, giống như, không cảm thấy được hơi thở!

Bây giờ, không thể có bất kỳ trì hoãn nào nữa!

Hấn dứt khoát dùng hai tay bành miệng Tạ Hải Nhạc ra, hấn hít một hơi thật sâu, sau đó cúi người, miệng nhắm ngay miệng Hải Nhạc, chậm rãi thổi không khí trong miệng cho Tạ Hải Nhạc, lại hít vào, lại thổi cho nàng, lại hít vào, lại thổi, hấn đều không chú ý tới lông mi Tạ Hải Nhạc đang rung rung nhẹ nhẹ. (cái này thuần túy là hô hấp nhân tạo nhazzzzzz...)

Tạ Hải Nhạc rốt cục khôi phục thần thức, đầu đau quá a, giống như có cái gì còn đang chặn ngay miệng của nàng, nàng không nhận được vuron lưỡi liếm liếm, mềm mại mà trơn mịn, là cái gì? Nàng nghi hoặc bất buộc chính mình mở to mắt. (còn cái này mới gọi là “thừa cơ gây vạ” ha ha ha...)

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt anh tuấn phóng đại của Tạ Thư Dật, tóc trên trán hấn ướt sũng đang nhỏ nước từng giọt, nước từ trên chóp mũi hấn, lại đang nhỏ giọt trên mặt của nàng, mà ánh mắt của hấn, giờ phút này đang nhắm chặt, cái miệng của hấn... Tạ Hải Nhạc không khỏi phát ra một tiếng khàn khàn thét chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hoảng Hoặc

Tạ Thư Dật vốn vẫn đang chú tâm làm hô hấp nhân tạo cho Hải Nhạc, không ngờ đột nhiên có một thứ gì ẩm ướt mềm mại duỗi vào trong miệng của hấn, lại nhẹ nhàng đụng đầu lưỡi hấn một cái, một loại cảm giác chưa từng trải qua truyền từ đầu lưỡi bị chạm nhẹ của hấn, nhanh chóng rơi vào tứ chi bách hải, cũng thăng hưởng đại não của hấn, sau đó, đại não của hấn, ầm vang một tiếng nổ tung! (tiểu xử nam ha ha ha)

Một khắc này, cả người hấn đều cứng lại, hấn choáng váng, hấn ngây người, tất cả suy nghĩ đều bị cái cảm giác này nổ thành tro tàn! (hé hé hé đúng ngố)

Thẳng đến khi Hải Nhạc thét chói tai, làm hấn bừng tỉnh lại, hấn chợt mở to mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đang kinh hãi kia của Hải Nhạc.

Nàng đã tỉnh, hấn hấn là phải rời khỏi môi của nàng, tuy rằng bây giờ môi của nàng đang lạnh như băng, nhưng, vậy mà hấn, thậm chí trong nháy mắt có một chút mê hoặc hoảng hốt, vậy mà hấn lại hy vọng có thể ở lại lâu hơn, cho dù chỉ là một chút.

Này thật sự là gặp quý! Hấn giống bị lửa đốt lại đây, phút chốc buông môi Hải Nhạc ra, vội vàng ngẩng đầu lui về phía sau, lại dùng sức quá mạnh mà ngồi xuống trên mặt đất.

Mà người khác thấy Hải Nhạc mở mắt, rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hải Nhạc, bạn hù chết tui mình!” Hứa Nhã Nghiên đã chạy tới nơi khóc nói.

Hải Nhạc áy náy cúi đầu, yếu ớt nói: “Là mình thực xin lỗi mọi người, là mình vô dụng, thực xin lỗi mọi người.”

“Đừng tự trách mình, em cũng không muốn.” Minh Hi Ca đứng một bên nói, “Nhưng mà, em có thể không có việc gì, còn phải cảm tạ ca ca em nữa đây, là hấn liều lĩnh nhảy xuống cứu em lên.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chuyển ánh mắt tới trên người Tạ Thư Dật, chỉ thấy khuôn mặt u ám của hấn (=)), không biết bây giờ hấn đang suy nghĩ cái gì.

“Cám... cám ơn.” Nàng không biết có cần gọi ra hai tiếng “anh hai” hay không, nhưng mà, hấn cứu nàng a.

“Cám ơn anh hai đã cứu em.” Nàng nhỏ giọng nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc nàng một cái, mở miệng liền mắng: “Tôi chưa từng thấy ai có thể làm người ta phát điên hơn cô, cô ngay cả đi đường cũng không biết đi hả? Vì sao không rơi xuống nơi này mà lại rơi xuống nơi đó? Vì sao cô lại ngốc như vậy đâu? Hại nhiều người lo lắng cho cô như vậy? Thật sự là tức chết tôi!”

Tạ Hải Nhạc nghe hấn rống nàng như vậy, trong lòng vốn đang tự trách lại càng thêm khổ sở, nước mắt cũng rơi xuống.

“Ai da, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, ngươi cũng đừng tức giận.” Minh Hi Ca ở bên cạnh đánh giằng hòa nói.

“Chỉ sợ Hải Nhạc rất suy yếu, không thích hợp đi xa, nếu như vậy, chúng ta cứ dựng cơ sở tạm ở đây đi, đợi nàng đỡ hơn, ngày mai chúng ta lại đi lên đỉnh núi cũng không muộn.” Sở Lâm Phong nói.

Mọi người cùng đồng ý ý kiến của hấn, vì thế, nhóm đàn ông dựng lều, hai cô gái đi xung quanh kiểm củi, nhóm lửa cho Hải Nhạc sưởi ấm, thuận tiện dùng để làm cơm dã ngoại.

Hải Nhạc ở trong lều thay quần áo ẩm ướt ra, ôm chăn ngồi ở trong lều.

Vừa nghĩ tới mới nãy khi mở mắt ra, bờ môi của hấn ở trên môi của nàng, cái loại cảm giác xa lạ này nàng chưa từng trải qua, một khắc kia tim nàng đập quá nhanh gần như khiến nàng lại bất tỉnh!

Biết rõ hấn chẳng qua là đang làm hô hấp nhân tạo cho nàng mà thôi, nhưng mà vừa nghĩ tới hai người lại tiếp xúc thân mật như vậy, mặt của nàng, không tự chủ được đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tôi Tự Có Mắt!

Nàng không nhận được vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm lên môi của mình một chút, ngón tay chạm, với hấn chạm, hoàn toàn không giống nhau, không có một chút cái loại cảm giác rung động kia.

Lúc này, đột nhiên có người xóc lều lên, nàng ngẩng đầu nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Chỉ thấy hấn dùng ánh mắt lo lắng vô cùng nhìn nàng.

“Hải Nhạc, khá hơn chút nào không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Hải Nhạc không tự chủ được lấy chần quăn mình chặt hơn, nói: “Cảm ơn Chí Ngạn ca ca quan tâm, em đã đỡ hơn nhiều.”

Hứa Chí Ngạn nhìn nàng rất phức tạp, hấn mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thờ dài một hơi.

“Chí Ngạn ca ca, anh không có việc gì chứ?” Thấy hấn thờ dài, Hải Nhạc quan tâm hỏi.

Hứa Chí Ngạn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Hải Nhạc, thật may là em không có việc gì, nếu em bị làm sao, anh thật sự... anh thật sự...” Hấn đỏ mặt không nói được nữa.

“Anh thật sự thế nào?” Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Anh... anh...” Hấn ấp úng trong cổ họng.

“Nói nha.” Hải Nhạc cổ vũ.

“Thật may là em không có chuyện, bằng không, anh sẽ bị thương tâm mà chết!”

“Đương nhiên chỉ là thương tâm, không có khả năng đi theo em rời khỏi cõi đời này.” Đột nhiên có một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng bọn họ nói.

Hứa Chí Ngạn quay đầu lại, vừa thấy là Tạ Thư Dật, khuôn mặt tuấn tú của hấn lại càng sùng đồ hơn.

“Hải Nhạc, em không có chuyện thì tốt rồi, anh... anh đi đây, anh đi phụ tụi kia.” Hấn vội vàng đứng lên, vội vã bỏ chạy.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn rời đi, Hứa Chí Ngạn này, sao lại kì kì quái quái như vậy, làm như người làm việc gì trái với lương tâm bị người ta bắt được vậy.

“Cô còn chưa nhìn đủ sao? Người ta cũng đã đi xa như vậy rồi.” Tạ Thư Dật khó chịu nhìn nàng, (mùi dấm ở đâu bay ra nồng nặc nga....)

“Nha.” Hải Nhạc chuyển tầm mắt về, cảm giác mình “nga” một tiếng có nghĩa nàng chứng thực hấn nói nàng chưa xem đủ, không khỏi biện bạch nói, “Tôi không có nhìn anh ấy.”

“Cô rõ ràng vừa mới nhìn hấn chăm chăm không dời mắt, tôi tự có mắt!” Tạ Thư Dật giận to nói.

Hải Nhạc không hiểu hấn lại nổi lửa vô danh gì, phỏng chừng còn đang muốn trêu tức nàng không cẩn thận ngã xuống khe núi, nàng không khỏi chột dạ cúi đầu.

Tạ Thư Dật thấy nàng làm một bộ chột dạ, trong lòng đột nhiên phiền chán muốn chết, vốn là muốn đến nhìn xem nàng tốt hơn chút nào không, nhưng mà, người ta lại không thiếu an ủi.

Hấn âm thầm nghiêng răng một chút, lạnh lùng nói: “Cô cho là cô thật sự có thể bay lên làm Phượng Hoàng? Cha mẹ người ta chỉ là hay nói giỡn mà thôi, cô cũng cho là thật sao? Hừ hừ!”

Hấn quăng lại những lời này, xoay người rời khỏi lều trại.

“A?” Tạ Hải Nhạc nghe thấy mặc danh kỳ diệu, trong mắt hấn, nàng lại đem cái gì tưởng làm thật đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Phải Cái Gì Đều Đã Thực

Không thể hiểu nổi hấn, nhưng mà, có vẻ như cho tới bây giờ nàng vốn chưa từng muốn hiểu hấn.

Tạ Hải Nhạc thờ dài một hơi.

Bỗng nhiên, Hứa Nhã Nghiên xóc lều lên, cười với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, bạn có muốn ra ngoài sưởi ấm không? Minh rất sợ đến lúc đó bạn sẽ bị cảm đó.”

Hải Nhạc lắc lắc đầu: “Minh sẽ không, từ nhỏ mình rất ít cảm mạo.”

Kỳ thật nàng vẫn cảm thấy cả người đang rét run, “Nhưng mà đi ra ngoài ấm áp một chút vẫn tốt hơn.” Hứa Nhã Nghiên nói, “Tóc bạn cũng bị ẩm ướt, đi ra ngoài đi, bọn họ đang làm đồ ăn.”

“Nhưng mà, mình không có quần áo để thay, mình chỉ mang theo một bộ áo ngủ mặc buổi tối thôi.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Không sao đâu, mặc đồ ngủ đi ra ngoài đi, khoác chăn lông lên người là được.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Nàng mặc áo ngủ, chui ra lều trại, lúc đứng lên một trận mê muội, Hứa Nhã Nghiên đỡ nàng.

Hai người đến bên đồng lửa đã nổi to, Hải Nhạc ngồi xuống, nhìn bọn họ đang bận rộn.

“Minh thật không ngờ, bọn họ lại biết đánh lửa, biết nấu ăn, còn có thể xào rau.” Hải Nhạc kinh ngạc.

“Nam nhân trong tứ đại gia tộc, từ nhỏ trừ nữ công, cái gì cũng đều phải học tập, từ nhỏ mình đã bị bọn họ mang ra ngoài ăn cơm dã ngoại với hành quân dã ngoại, đây là hoạt động ngoài trời mà bọn họ thích nhất, coi vậy chứ, trong nấu ăn bốn người bọn họ đều có món sở trường đấy.” Nhã Nghiên cười nói.

“Nhưng mà, ở nhà mình cũng chưa từng thấy Tạ Thư Dật làm cơm.” Hải Nhạc nói.

Đến phiên Nhã Nghiên kinh ngạc: “Bạn gọi thẳng tên anh ấy?”

Hải Nhạc mới ý thức được mình lỡ lời, đành phải nói: “Minh rất ít khi gọi anh ấy là ca ca, bình thường hai người bọn mình đều gọi thẳng tên nhau.” Lại cười nói với Nhã Nghiên, “Minh với anh ấy, bạn cũng biết, anh ta cũng không phải ca ca ruột của mình, hơn nữa, từ nhỏ anh ta đã chán ghét mình, cũng không cho mình gọi hấn là ca ca.”

“Thật không?” Nhã Nghiên hơi dăm chiêu nhìn Hải Nhạc, lại nhìn Tạ Thư Dật đang nhặt rau cách đó không xa.

“Bốn người bọn họ, từ nhỏ đã bị không ít người huấn luyện, cho nên, bọn họ cái gì cũng phải biết, như vậy mới có thể lãnh đạo gia tộc của mình, đây là tổ huấn của tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên kéo đề tài về đến chính đề.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc mới phát hiện thì ra mình chẳng hiểu gì về tứ đại gia tộc như vậy, bao gồm cả Tạ Thư Dật.

Hiểu biết về Tạ Thư Dật, chỉ giới hạn ở hấn hi nộ vô thường, càng thích lấy khi dễ nàng làm vui, hơn nữa, cuộc sống vô cùng phóng đãng, nàng cứ cho là như vậy, hiểu biết về hấn, cũng chỉ dừng lại ở vèn vèn nhiều đó.

Nàng không khỏi dừng mắt lại ở trên người Tạ Thư Dật, lúc này, hấn đang cùng Long Đế Uy đang nói gì đó, trên mặt thoạt nhìn rất nghiêm túc, nhưng, cũng có nét anh tuấn không nói nên lời.

Đồng thời, Tạ Thư Dật như cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay mặt về phía bên này, Tạ Hải Nhạc nhanh chóng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: Phát Sốt

Tạ Hải Nhạc cùng mọi người ăn một bữa ăn com dã ngoại thật vui vẻ, rõ ràng đồ ăn này họ cũng không ngon bằng ở nhà làm, nhưng mà, cái loại cảm giác này rất khác biệt, mọi người cũng ăn thật cao hứng, nhất là sở Lâm Phong cùng Minh Hi Ca, hai người vừa ăn vừa đùa võ mồm, sau đó, đồ ăn mà ngon ngon một chút, mọi người sẽ liên tục tranh nhau đánh đũa vào gấp, cái loại cảm giác này, thật sự vô cùng âm áp.

Tạ Hải Nhạc vốn không thể nào có khẩu vị, nhưng mà, vừa nhìn thấy tất cả mọi người cao hứng phấn chấn, nàng cũng bị lây luôn, ăn nhiều một chút, ăn xong, cảm giác khí lực có chút chống đỡ hết nổi, liền trở lại trong lều ngủ.

Đến khi nàng mở mắt ra lần nữa, bên ngoài đã tối đen, nàng giật giật, mới phát hiện cả người mình thật nóng, hơn nữa toàn thân vô lực, lại hơn nữa, cảm thấy miệng rất khát, nàng biết mình chắc là vì bị nhiễm lạnh, phát sốt rồi.

Bên ngoài lửa trại hắt vào trên lều, lúc sáng lúc tối, thì thoảng truyền đến tiếng bọn họ nói cười.

Tạ Hải Nhạc cố hết sức nhấc tay lên, nhìn nhìn đồng hồ dạ quang trên tay, phát hiện đã là mười giờ tối rồi, đầu đau quá, miệng khát quá, làm sao bây giờ?

Nhưng mà, lại không nên vô ý mở miệng hô to, sợ quấy rầy nhã hứng của mọi người.

Bỗng nhiên, có người xóc lều lên, Hải Nhạc vừa nhắm mắt lại, lại mở, mắt nàng đã quen bóng tối, nhìn ra người họ là Tạ Thu Dật, nàng cuống quýt lại nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nhưng Tạ Thu Dật từ bên ngoài xoay người đến thăm, cũng không biết Hải Nhạc giả bộ ngủ, hắn đi đến trước mặt Hải Nhạc, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Chỉ nghe hắn thở dài một hơi, Hải Nhạc cảm thấy hắn thở dài than thở không đầu không đuôi, ở trong lòng rất ngạc nhiên.

Tạ Thu Dật đưa tay dò trên trán nàng, la thất thanh: “Sao lại nóng như vậy?”

Hắn lập tức đưa tay lắc lắc nàng: “Này, tỉnh! Tỉnh!”

Hải Nhạc bất đắc dĩ mở to mắt.

“Cô phát sốt rồi! Cái đứa ngu ngốc này!” Tạ Thu Dật nói.

“Không có chuyện gì, qua ngày mai sẽ không có việc gì.” Hải Nhạc suy yếu nói.

“Cô chắc chắn cô có thể chống đỡ?” Tạ Thu Dật lớn tiếng nói, “Biết trước đã không mang cô theo, ai biết cô đi đâu cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này, cô thật đúng là một ngôi sao chổi!”

Con tức của hắn làm cho Hải Nhạc vốn đang yếu ớt lại thêm khó chịu, một trận hơi nóng xông lên hốc mắt, giọng nói không khỏi mang theo tiếng khóc: “Tôi cũng không muốn thế.”

Tạ Thu Dật lớn tiếng đã kinh động đến tất cả mọi người, bọn họ đều tới đủ, ở phía ngoài lều nhất liên tục hỏi Hải Nhạc làm sao vậy.

“Chết tiệt, nó phát sốt rồi, vậy mà cũng không lên tiếng!” Tạ Thu Dật phát hỏa.

Cái gì? Phát sốt?!

Tất cả mọi người giật mình.

“Vậy... làm sao bây giờ?” Hứa Chí Ngạn lo lắng cũng xoay người đi vào trong lều, làm cho cái lều vốn đã nhỏ lại có vẻ càng thêm chật chội.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lại Đây! Tôi Cũng Cô

“Có thể là do bị nhiễm lạnh.” Minh Hi Ca nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi hoang dã này, làm sao mới có thể giúp nàng hạ sốt?” Long Đế Uy ở một bên lên tiếng hỏi.

“Hoàn hảo ta đã có chuẩn bị, sợ mọi người vấp bị thương va chạm bị thương vân vân, ta đã mang theo một lọ cồn với bông vải để có gì còn sơ cứu, lau còn có thể hạ sốt tạm thời, để ta đi lấy.” Minh Hi Ca nói.

Không bao lâu, Minh Hi Ca cầm bình cồn tới, cũng nói: “Mấy nam nhân các người đều đi hết đi, ta giúp nàng hạ sốt.”

“Không thể ở bên cạnh nhìn sao?” Hứa Chí Ngạn yếu ớt hỏi.

“Sao có thể làm vậy, phải cởi áo xuống.” Minh Hi Ca nói.

“Nha.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ rút cổ.

Tạ Thụ Dật liếc hán nói: “Chúng ta đi thôi, để cho Minh Hi Ca ở lại trong này.”

Minh Hi Ca giúp Hải Nhạc cởi quần áo ra nằm trên giường, đồ cồn trên lưng nàng, tay đều đều bôi cồn ở trên lưng cùng trên cổ, cảm giác mát lạnh đột ngột làm cho Hải Nhạc cảm thấy phi thường thoải mái, cuối cùng, cảm thấy mình không hề khát khô cổ như trước nữa, nàng lại mơ mơ màng màng ngủ.

Ngủ một cái, đã đến sáng ngày thứ hai.

Nhã Nghiên đến tìm nàng, cũng mang đến bộ quần áo bị ướt ngày hôm qua.

“Hải Nhạc, quần áo đã hong khô cho bạn rồi, bạn mặc ngay đi.” Nàng nói.

Hải Nhạc mặc quần áo vào, thử đi ra lều, bởi vì tối hôm qua phát sốt, cước bộ của nàng có chút chập choạng, cơn sốt tiêu hao của nàng không ít thể lực.

Thấy nàng cũng đi ra, tất cả mọi người đã dậy sớm đều đến hỏi thăm nàng.

Tạ Thụ Dật liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt như vậy, Sở Lâm Phong nói: “Xem ra bây giờ thân thể Hải Nhạc không thích hợp ở lại trên núi, bằng không, chúng ta vẫn là quên đi về nhà thôi.”

Tạ Thụ Dật đột nhiên mở miệng nói: “Không, các người không cần về nhà, không thể vì nó mà phá hưng trí, các người tiếp tục lên đỉnh núi, ta đưa nó về nhà.”

“Như vậy cũng tốt, vậy Thụ Dật người sẽ đưa nàng về nhà, như vậy chúng ta cũng yên tâm.” Long Đế Uy gật đầu nói.

“Bằng không, ta và người cùng nhau đi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thụ Dật liếc nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Không cần, một mình ta đã đủ, người cùng mọi người tiếp tục.”

“Vậy được rồi, hai người các người đi đường phải cẩn thận chút.” Hứa Chí Ngạn bị cự tuyệt, đành phải chịu chết nói.

“Ta mang nàng về nhà, mấy thứ đồ gì của ta đến lúc đó các người mang về giúp ta luôn.” Tạ Thụ Dật nói, sau đó, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía Hải Nhạc, “Còn đứng ở đó? Đi a!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng đáp, đi về phía hắn.

Tạ Thụ Dật xoay người liền đi, Hải Nhạc đi theo phía sau hắn, hai người một trước một sau xuống núi.

Hải Nhạc sợ hãi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đi đường vẫn thật cẩn thận, nhưng mà, sức khỏe lại bị tiêu hao, đi tới đi tới nàng liền mệt.

Thấy nàng thở hổn hển, Tạ Thụ Dật cũng đành phải thỉnh thoảng cho nàng dừng lại nghỉ ngơi.

Cuối cùng, Hải Nhạc thật sự duy trì không được rồi, đáng thương hề hề nói với Tạ Thụ Dật: “Tôi đi không được, tôi thật sự đi không được.”

Tạ Thụ Dật nhìn mi nhìn nàng, Hải Nhạc sợ hãi cúi đầu.

“Lại đây! Tôi cõng cô.” Tạ Thụ Dật đột nhiên nói.

“?” Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tạ Thụ Dật.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Rất Nhẹ!

Có phải mình nghe lầm hay không?

Tạ Thư Dật thấy nàng cứ đứng đó động cũng không thêm động một chút, lông mày lại nhăn tít, hần đi nhanh trở về, đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, sau đó xoay người chín mươi độ về phía trước.

“Leo lên lưng tôi, nhanh chút!” Hần quay đầu lại mắt kiên nhẫn kêu Hải Nhạc.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc ấp úng.

Cồng nàng? Còn rất xa lận đó.

“Nhanh chút!” Tạ Thư Dật cau mày.

Hải Nhạc vội vàng trèo lên lưng hần.

“Ôm cổ tôi!” Hần vẫn hung hăng kêu như cũ.

“Nha.” Hải Nhạc vươn tay, ôm cổ của hần lại.

Tạ Thư Dật dùng sức một cái, công nàng lên, sau đó vững vàng đi về phía trước.

Ghé vào trên tấm lưng rộng lớn của hần, Hải Nhạc nghe được tiếng tim đập thùng thùng của mình, nhanh như vậy, loạn như vậy.

Nghe được hơi thở nam tính trên người hần truyền đến, có loại cảm giác giống như đang say tự nhiên dâng lên trong lòng Hải Nhạc, nàng không nhận được cũng tựa đầu dán trên lưng hần, thân mình Tạ Thư Dật cứng lại, cứ như vậy vài giây đồng hồ, hần lại tiếp tục bước về phía trước.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đều chẳng hé răng, cứ yên lặng như vậy mà đi.

Rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy nhiệt độ trên người Tạ Thư Dật càng ngày càng lên cao. (ôi tớ đây là đang nghĩ đến cái gì ahhhh. .... =]])

“Tôi rất nặng sao?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

“Rất nhẹ!” Tạ Thư Dật lớn tiếng nói.

“Nhưng mà... tôi thấy hình như anh đang rất cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Ngu ngốc, cô nhẹ như thể tôi cũng đã phải cố hết sức một chút, lớn thế này, nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi công một người, cô cho là ai cũng có thể bò lên trên lưng tôi à?” Tạ Thư Dật nói. (thích câu này)

Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, trong tim đột nhiên trào ra một loại cảm giác không hiểu được, có điểm ngọt ngào, có điểm ê ẩm, chan chất, làm cho nàng lại muốn khóc, bàn tay ôm cổ hần, theo bản năng càng siết chặt.

“Này, tôi sẽ bị cô ghim chết!” Tạ Thư Dật khàn khàn mở miệng, mặc dù có chút hung, nhưng Hải Nhạc vẫn nghe ra được nét mềm mại trong đó, đột nhiên, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

Nước mắt của nàng lướt qua hai gò má, nhỏ trên làn áo sơ mi mỏng của Tạ Thư Dật, nhanh chóng thấm ướt áo hần.

Tạ Thư Dật cảm nhận được một mảnh ướt sau lưng, hần đi có chút chậm lại.

“Cô rất khó chịu sao?” Hần đột nhiên rầu rĩ hỏi.

“Không.” Hải Nhạc giơ một bàn tay lên, xoa xoa nước mắt thật nhanh, trong lòng đã thầm mắng mình, hần chỉ thoáng đối xử với nàng tốt một chút, vậy mà nàng đã cảm động đến rơi nước mắt, thật là vô dụng.

“Nga, vậy cô...” Tạ Thư Dật nói đến một nửa, đột nhiên ngậm miệng.

Hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng, Hải Nhạc nghe được tiếng thở dốc rất nhỏ của hần, mà áo sơ mi của hần dần dần cũng bị ướt mồ hôi.

Trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, nói: “Thả tôi xuống, tôi đỡ hơn nhiều, tự mình đi được.”

“Cô đi quá chậm, tôi cũng lười chờ cô, tôi thả công cô còn tốt hơn để cô cứ đi chậm như rùa!” Tạ Thụ Dật nói.

“Nhưng mà, anh sẽ rất mệt.” Hải Nhạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Khai Giảng Chính Thức

“Tôi đã nói, cô rất nhẹ, tôi không mệt! Đừng nói chuyện linh tinh nữa! Lãng phí sức lực của tôi! Nói nữa, tôi sẽ quăng cô xuống đất đó!” Tạ Thụ Dật quay đầu thường Hải Nhạc một ánh mắt cảnh cáo bực chảng.

“Nha.” Hải Nhạc ngoan ngoãn ngậm miệng, bảo nàng đừng nói chuyện, tại sao lại là lãng phí sức lực của hần chứ? Còn uy hiếp sẽ quăng nàng trên mặt đất nữa, quái nhân!

Hai người khó khăn cuối cùng cũng tới dưới chân núi, toàn thân Tạ Thụ Dật đã sấm mồ hôi đầm đìa, trong lòng Hải Nhạc rất áy náy, kháng nghị muốn hần buông nàng xuống, nhưng mà, hần chính là không thèm lên tiếng, đến dưới chân núi, hần rút cục buông Hải Nhạc, đi đến bãi đỗ xe chạy xe ra, Hải Nhạc lên xe, xe xuất phát lên đường trở về nội thành.

Tạ Thụ Dật cũng không mang Hải Nhạc trực tiếp về nhà, hần lái xe đến một bệnh viện, cương quyết để Hải Nhạc ở bệnh viện ở hai ngày, hại Hải Nhạc mụ mụ nghĩ nữ nhi bị làm sao, khi biết được vậy mà Hải Nhạc thiếu chút nữa bị chết đuối, sợ muốn chết, khi biết được là Thụ Dật đã cứu Hải Nhạc lên, nàng gần như cảm động đến rơi nước mắt.

“Thụ Dật, thật may là có con ở đây, bằng không, Hải Nhạc cứ như vậy...” Mẹ Hải Nhạc khóc lên.

“Ai da, Hải Nhạc không phải là rất tốt nha, có Thụ Dật ca ca này làm thần hộ mệnh của nó, nó thế nào cũng sẽ không có việc gì đâu.” Tạ ba ba nhanh chóng an ủi ái thể.

“Thụ Dật, con bơi lội rất giỏi, con dạy muội muội bơi lội đi, một lần hai lần đều cứ như vậy, trái tim của ta sẽ bị nó dọa đứng.” Hải Nhạc mụ mụ vừa lau nước mắt vừa nói với Thụ Dật.

“Đúng a, Thụ Dật, con dạy muội muội bơi lội, về sau lại ném nó vào nước, cũng không sợ.” Tạ ba ba đứng một bên nói.

“Không, con sợ nước, con không cần phải học!” Hải Nhạc bây giờ có một nỗi sợ hãi với nước không hiểu được.

Tạ Thụ Dật liếc nàng một cái, nói: “Có người không muốn học, con cũng không có cách nào.”

“Hải Nhạc, không được, con nhất định phải học được bơi lội thậm chí lặn xuống nước! Mẹ không muốn về sau con lại gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa!” Hải Nhạc mụ mụ hiếm thấy nghiêm mặt với nữ nhi.

Hải Nhạc đành phải bĩu môi “Ba” xoay mình vào trong, cho bọn họ một cái lưng, rầu rĩ không để ý tới bọn họ nữa.

Hải Nhạc mụ mụ lắc đầu: “Nha đầu ngốc, mẹ đang suy nghĩ cho con a.”

“Được rồi, để con suy nghĩ cẩn thận đi.” Hải Nhạc rầu rĩ trả lời.

Hải Nhạc mụ mụ và Tạ ba ba hai người nhìn nhau cười.

Sau khi bóng ma ngậm nước đi qua, Hải Nhạc Thụ Dật cũng chính thức đi học, đúng ngày trên thông báo nhập học, Hải Nhạc cùng Thụ Dật đi đến Năm Châu, xuống xe, sớm đã nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong chờ một chỗ “Thụ Dật, sao giờ người mới đến?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thụ Dật ca ca.” Hứa Nhã Nghiên ngọt ngào kêu.

“Ta không gọi người là ca ca đâu, ta sẽ nổi da gà mất.” Minh Hi Ca nhún vai, “Ta sẽ gọi người là Thụ Dật đi.”

“Tùy tiện.” Tạ Thụ Dật không sao cả nói, “Chẳng lẽ, người cũng thi vào Năm Châu bọn ta?”

“Đúng vậy a? Ta Đại học năm nhất, học trường hảo, về sau thỉnh bao che Minh Hi Ca ta nhiều hơn a.” Minh Hi Ca che miệng cười gian.

Một hàng bảy người, chậm rãi sáng ngời tiến vào cửa chính trường học, lúc đó, đột nhiên một đám đông con gái mặc đồng phục kéo nhau chạy tới, trong miệng phát ra tiếng hét chói tai điên cuồng vọt tới bên này, Hải Nhạc chưa thấy qua chuyện như thế hách nhất đại khiêu (1), không rõ chuyện gì đang xảy ra.

(1) Hách nhất đại khiêu: bị dọa đến kinh ngạc, hoảng sợ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Háo Sắc Lại Ngu Ngốc

“Tạ Thư Dật, em yêu anh!”

“Sở Lâm Phong, em yêu anh!”

“Long Đế Uy, em yêu anh!”

“Hứa Chí Ngạn, em là fan của anh!”

Một trận loạn thất bát tao tiếng gào hét điên cuồng tràn ngập toàn bộ trường học, đáng sợ tới mức chim non trên cây đều vỗ cánh bay mất.

Tạ Hải Nhạc một trận kinh ngạc, đây là Đại học Năm Châu? Đây là sinh viên Đại học Năm Châu? Sao trông giống như một đám fan cuồng thấy được thần tượng của mình vậy nè?

Một đám nữ sinh trong mắt đều hiện ra ngôi sao, vây quanh bốn nam sinh kia hét to, một đám lại một đám cứ tiến lên phía trước.

Ba nữ sinh đi theo sau bốn nam sinh, hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ, bốn tên nam sinh này ở Năm Châu lại được nữ sinh hoan nghênh đến thế.

Bốn nam sinh đều mặt không đổi sắc gạt mở bức tường người, lạnh lùng đi về phía trước, đột nhiên, có mấy cái nữ sinh điên cuồng quá đáng, lại chen với Hải Nhạc đẩy nằng nghiêng ngã lao đảo, nằng nhu nhược ngã nhào trên mặt đất, trong lúc đó, thậm chí có người còn giẫm phải tay nằng, nằng đau đến mức hét to lên.

Tạ Thư Dật bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Tạ Hải Nhạc nước mắt rung rung nằm trên mặt đất, mà Minh Hi Ca và Nhã Nghiên đang muốn kéo nằng lên, lại bị mấy nữ sinh tách ra rồi, nằng bất lực có vài lần muốn đứng lên, nhưng lại bị người ta vọt tới.

Tạ Thư Dật tức muốn chết, nữ nhân này, sao có thể vô dụng như vậy a? Thật sự là dọa người a!

Hắn lớn tiếng kêu nằng: “Tạ Hải Nhạc! Nếu em còn không đứng lên, cẩn thận anh sẽ xử em thế nào!” (đang ở nơi công cộng, nên sẽ “diễn” cho huynh muội mũi mũi tí)

Tạ Hải Nhạc tràn nước mắt nhìn qua phía hắn, nói: “Tay em bị người ta đập rồi, đau quá, chân của em cũng vậy, em đứng lên không được.”

Tạ Thư Dật vừa nghe nằng nói như thế, lấy làm kinh hãi, liếc theo, hắn mị mị mắt, mở ra lần nữa thì lại là ánh mắt sắc như dao, hắn nhìn một đám siêu cấp háo sắc đang vây chung quanh người, thanh âm đột nhiên gầm lên như bạo lôi: “Cái bọn háo sắc lại còn ngu ngốc các ngươi! Lập tức biến mất ở trước mắt ta! Còn ở trước mặt bản thiếu gia mà chọc bản thiếu gia mất hứng một cái, tự ngắt lại kết quả của các ngươi!”

Không khí vốn đang ồn ào náo nhiệt, đột nhiên lập tức trở nên tĩnh lặng quỷ dị.

“Các ngươi còn không mau rút cho ta!” Tạ Thư Dật lại rống một tiếng lớn hơn.

Lập tức, đám nữ sinh bị dọa đứng hình, ôm con tim tan nát, hét chói tai lập tức chạy trốn, rất nhanh liền biến mất sạch sẽ, còn một người bị xô ngã, đang từ từ đứng lên, khi nằng nhìn đến ánh mắt giết người của Tạ Thư Dật, sợ tới mức cũng hét chói tai ôm đầu khập khiễng chạy đi.

Tạ Hải Nhạc rút cuộc đứng lên, bàn tay trái bị thương kia, vô cùng đau a.

Tạ Thư Dật đã đi tới, cầm lấy tay nằng nhìn nhìn, không khỏi nhú mảy, mu bàn tay chỗ khớp xương bị đập trầy da vài chỗ, không ngừng rướm máu.

“Tôi chưa từng thấy ai vô dụng hơn cô! Sao cô không chết đi cho rồi!” Tạ Thư Dật nhìn bàn tay bị đá thương kia, giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Mới Mới Hợp Tác

“Hức hức tôi cũng không biết ngày khai giảng ở Năm Châu là như thế này a, hức hức hức” Tay Tạ Hải Nhạc vốn đang bị đau, lại bị Tạ Thư Dật rống thêm một cái, khóc ngập nước mắt lên, rất đau, thật sự đau quá a.

“Vô dụng!” Tạ Thư Dật trừng mắt nhìn nàng, lập tức kéo tay nàng đi nhanh về phía trước, hại Tạ Hải Nhạc theo không kịp bước đi của hắn, bộ dạng đáng thương làm cho Minh Hi Ca buồn cười.

“Đôi huynh muội này thật là kỳ quái.” Nàng nói.

“Các người có cảm thấy hình như Thư Dật có thay đổi một chút hay không?” Sở Lâm Phong hỏi Hứa Chí Ngạn và Long Đế Uy.

Long Đế Uy suy tư nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc, chậm rãi nói: “Đúng là có một chút, lần này vì Tạ Hải Nhạc, không biết đã làm tan nát bao nhiêu con tim rồi, các người có cảm thấy không, có đôi khi con trai hung dữ với con gái, nhưng thật ra đó là một loại biểu đạt hảo cảm khác cực đoan hơn?”

“Hình như vậy có đó, ta nhớ hồi đó trong khu nhà ta có một nam sinh từ nhỏ rất thích khi dễ ta, thường xuyên kéo tóc ta, giấu đầu thứ con vật ở trong cặp sách ta, từ nhỏ đến lớn, ta vẫn rất rất ghét hắn, nhưng trước khi thi vào trường cao đẳng, hắn đột nhiên thổ lộ với ta, lại còn nói từ nhỏ hắn đã thích ta, ta bị tuyên bố của hắn làm cho muốn học máu ngã xuống đất không dậy nổi luôn, một người luôn khi dễ ta hơn mười năm, đột nhiên mở miệng nói yêu thích ta, ta thật không thể tin được.” Minh Hi Ca một bộ “lòng còn sợ hãi”.

“Ngươi nói cái gì?” Hứa Chí Ngạn thất thanh truy vấn, “Có loại nam sinh như thế sao? Thích nàng sẽ khi dễ nàng? Nào có ai mặc danh kỳ diệu như vậy a?”

“Nga, nghe ngươi nói vậy, ngươi đang ở đây ngươi lão gia còn rất thương thủ, ta còn nghĩ một nam nhân bà (1) như ngươi hẳn là không ai thích mới đúng.” Sở Lâm Phong nói.

“Ngươi đi chết đi, người thích ta hả, nhiều lắm nga, hừ hừ, đừng tưởng rằng ngươi có gì đặc biệt hơn người, ta đây chỉ là thương hại ngươi thôi, không có nói thích ngươi đâu!” Minh Hi Ca khinh bỉ nói.

Mà Hứa Nhã Nghiên cũng không nghe lọt lời khắc khẩu của bọn họ vào tai, nàng nhìn vậy đối với vội vã đi ở các nàng phía trước bóng dáng, trên mặt lộ ra nét giật mình xen một chút lo lắng.

Tạ Thư Dật mang nàng tới phòng y tế rửa sạch miệng vết thương một chút, sau đó thuận tiện đưa nàng đến chỗ khoa dự bị đại học của nàng.

“Này, bây giờ là ở Năm Châu, không phải Thần Phong, cạnh tranh một chút! Nếu để cho tôi mất mặt thì... cô tự chịu lấy!” Tạ Thư Dật nói.

“Tôi biết rồi.” Tạ Hải Nhạc trả lời qua loa.

Ai, đây mới là mặt thật của hắn, cái gì đều phải lai oán nàng! Ai, thật là phiền muốn chết.

Khi Tạ Hải Nhạc tìm được phòng học của mình, Hứa Nhã Nghiên đã ngồi đó ngoác ngoác nàng, nàng vội vàng đi lại chỗ Nhã Nghiên, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tất cả mọi người là học sinh mới, nhưng Hứa Nhã Nghiên và Hải Nhạc đặc biệt nổi bật, ánh mắt lũ bạn cùng lớp không khỏi chuyển đến trên người các nàng, Hải Nhạc đành phải cúi đầu xuống, mà Nhã Nghiên tắc sang sang chào hỏi mọi người: “Chào mọi người, mình là Hứa Nhã Nghiên, bạn này là Tạ Hải nhạc, hai người bọn mình cùng là đồng học từ Thần Phong qua.”

Đang ở phía sau, cửa phòng học bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn sải bước đi tới, chỉ thấy hắn cầm thước dạy học và giáo án ba bước thành hai bước đi lên bục giảng.

Hắn nhìn chung quanh một chút dưới giảng đài mặt, cười cười mở miệng: “Chào các em, đầu tiên để thầy tự giới thiệu, thầy tên là Thích Hán Lương, thầy là giáo viên chủ nhiệm kiêm giáo viên Ngữ văn của các em, các em là học sinh mới, thầy là giáo viên mới, chúng ta mới mới hợp tác, cùng phát triển!”

Thích Hán Lương? Tên này hình như nghe qua ở đâu a? Hải Nhạc không nhận được hồ nghi ngẩng đầu lên.

***

(1) Nam nhân bà : tomboy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chủ Nhiệm Đẹp Trai

Hải Nhạc ngây dại, quả thật là hần!

Cùng lúc, Thích Hán Lương cũng quét mắt về phía bên nàng, nhìn thấy Hải Nhạc, hần cũng giật mình, miệng đang nói cũng dừng lại.

Hần thoáng quay đầu, nói tiếp: “Tốt, bây giờ thầy bắt đầu điểm danh.”

Một đám học sinh bị điểm danh đứng dậy hô to, điểm đến Hải Nhạc, Hải Nhạc theo phản xạ đứng lên, thấp giọng đáp: “Có.”

Thích Hán Lương nhìn nàng, bên môi giương lên vẻ mỉm cười.

Hải Nhạc không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng nghĩ: xem ra, thầy nhận ra mình tới rồi, thật là điên a, trước kia lại có thể hoài nghi lo lắng lòng tốt của thầy, thật không ngờ, vậy mà hần đã trở thành thầy giáo của mình ở Năm Châu!

Thích Hán Lương nhanh chóng bắt đầu điểm danh tiếp những bạn khác, sau khi điểm xong toàn bộ, hần nói: “Điểm danh xong, chúng ta bắt đầu bài học, đây là buổi học đầu tiên của chúng ta, mọi người cần chuyên tâm một chút, khởi động đầu cho tốt nào!”

Thật không ngờ, Thích Hán Lương lên lớp còn rất khôi hài, rất khác với những lão sư cứng nhắc cổ lỗ, trong lời nói dí dỏm lại mang theo sự truyền đạt kiến thức thoải mái nhẹ nhàng, phong cách dạy học phong cách rất đồng nhất, ngay cả một người bình thường luôn kén lão sư như Hải Nhạc cũng nghe thấy mê, nghe thấy chuông tan học vang lên bên ngoài, mọi người mới từ trong bầu không khí học tập mà Thích lão sư xây nên tỉnh táo lại.

“Tốt, buổi học hôm nay mọi người đều thể hiện vô cùng tốt, đứng rồi, buổi chiều sẽ chọn ra ban cán sự lớp tạm thời, có thể tới khoa dự bị đại học của Năm Châu, đều là tinh anh của các trường khác, các em cũng là những nhân tài tương lai của tổ quốc (câu này nghe quen quen), muốn rèn luyện bản thân từ bây giờ, đến đây đi, đến tham gia chọn ban cán sự đi, thầy yêu dân chủ, thầy muốn cho mỗi học sinh đều có cơ hội công bằng! Mỗi người đều có cơ hội làm ban cán sự lớp a! Nhưng, đại diện khoa, thầy sẽ phải xem xét thành tích trước khi gặp các em, thầy sẽ đích thân tuyển ra từng người đại diện khoa, buổi chiều thầy sẽ công bố danh sách đại diện khoa trước, chuyện này phải để thầy làm rồi!”

“Dạ!” Mọi người đồng thanh hô.

“Còn nữa, thầy cũng muốn các học sinh làm khảo sát, bình thường các em có thích làm cái gì, có thể ghi ra hết nga, tới Chủ nhật lại là lễ đón học sinh mới của Năm Châu chúng ta, lễ hội long trọng nhất mỗi năm nga, thầy hi vọng khoa dự bị đại học 1018 chúng ta có thể trở hết tài năng trong lễ đón học sinh mới này a!” Thích Hán Lương nói.

“Vâng ạ!” Mọi người cao giọng hô.

“Được rồi, tan học!” Thích Hán Lương phát phát tay.

Các học sinh rầm rầm đứng lên.

“Thầy chủ nhiệm này của chúng ta hình như có chút bất đồng, rất có cá tính, mình nghĩ thầy mới trở về từ nước ngoài.” Nhã Nghiên nói với Hải Nhạc.

“Chắc vậy đi, tóm lại, thầy giảng bài thật sự rất khôi hài, không cứng nhắc, hơn nữa, trông thầy nhìn rất hiền lành, hòa đồng với học sinh rất nhanh.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, không biết vì sao, mình cảm thấy ánh mắt của thầy dừng trên người bạn hơi lâu, không biết bạn có cảm thấy được không.” Nhã Nghiên nói.

“Không có đi, mình không có cảm giác được.” Hải Nhạc thề thốt phủ nhận.

Nàng cũng không cảm thấy ánh mắt thầy dừng lâu trên người nàng, cho dù nhìn nàng nhiều một chút, vậy thì cũng không nói lên cái gì a, có thể là bởi vì thầy từng gặp nàng một lần trước đây mà thôi, có cảm giác quen quen với tò mò đi, nàng cũng cảm thấy như vậy, đối với thầy giáo lái xe thể thao này, nàng cũng rất tò mò.

Mà lũ con gái khác ở bên cạnh cũng đang hăng hăng lú rú.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thứ Gì Càng Đọc Sẽ Càng Đẹp

“Trời ạ, chủ nhiệm chúng ta thật đẹp tar! Tao thật may mắn được xếp vào khoa dự bị đại học 1018 a!”

“Đúng vậy a, tao cũng vậy, có thầy giáo đẹp trai như vậy, đọc sách khổ bây giờ cũng hết khổ rồi, có thể mỗi ngày nhìn thấy soái ca a.”

Trong mắt đám nữ sinh ứa ra màu hồng, nước miếng cũng muốn chảy đầy đất.

“Ai da, chỉ sợ thầy giáo không thể nào yêu lũ học trò chúng ta đi, như vậy nếu trên trường biết, sẽ có nguy cơ mất việc luôn a.” Đột nhiên có người phản bác.

“Đi chết đi!” Có người quăng sách vào nàng.

“Đừng đánh tao, tao chỉ nói đúng sự thật!” Có người ôm đầu né ra.

“Nhưng, Năm Châu được xưng là học viện nhiều soái ca mỹ nữ nhất, e là chắc tụi mày vẫn chưa nhìn thấy tứ đại thiên vương Năm Châu đi, nếu tụi bay thấy được bốn người bọn họ, phỏng chừng Thích lão sư trong lòng tụi bay cũng không phải là một soái ca duy nhất.” Đột nhiên lại có nữ sinh bà tám nói.

Sau đó, là một mảnh tiếng hít không khí thật to.

“Chẳng lẽ, mày từng nhìn thấy tứ đại thiên vương, chết tiệt, sao tao có thể quên tứ đại thiên vương chứ?” Có người kêu to.

“Tạ Thu Dật, Sở Lâm Phong, Long Đế Uy, Hứa Chí Ngạn, nghe nói tất cả đều là người thừa kế của tứ đại gia tộc gì đó, đẹp trai muốn chết luôn! Anh tao là đại nhị, nói đến tứ đại thiên vương thì chuyện gì cũng biết, tụi mày nghe chưa? Nghe nói năm ngoái có người vì Tạ Thu Dật tự sát nữa kia, cô bé kia chạy lên trên lầu, nói là Tạ Thu Dật mà không nói yêu nàng, nàng sẽ đi tự sát, nhưng mà, Tạ Thu Dật nói thế nào, tụi bay có biết không?” Bà tám thừa nước đục thả câu, dừng lại không nói.

“Nhanh lên, nhanh lên, hần nói cái gì?” Mọi người sốt ruột.

Bạn gái mê tám nói từ từ: “Hần nói, muốn ta nói yêu nàng? Nằm mơ! Muốn chết thì đi chết! Đừng làm phiền ta!”

“A?” Tất cả nữ sinh đều tròn mắt há mồm.

Thật không ngờ, Thu Dật ca ca đã vậy còn quá vô tình!? Hứa nhả Nghiên không nhận được rung mình một cái.

Xem ra việc này hẳn là sự thật, đây là tác phong từ trước đến nay của hần, ai cũng đừng mơ uy hiếp được hần! Tạ Hải Nhạc cúi đầu cười khổ.

“Thật đáng sợ! Loại nam sinh này, đáng sợ!” Có người vuột ngực nói.

“Đáng sợ còn ở phía sau kia, sau đó cô gái kia không có nhảy đi xuống, nhưng mà, từ đó về sau, nàng lại không đến trường học nữa, nghe nói Tạ Thu Dật đem chuyện cô gái này trình lên ban giám hiệu, cô gái đáng thương, cứ thế mà bị chuyển trường luôn!” Bà tám nói.

“Tại sao phải như vậy a? Không nói yêu nàng coi như xong, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt, khiến cho người ta rời đi đây? Thật là!”

“Tạ Thu Dật, là người đẹp trai nhất trong tứ đại thiên vương, nhưng cũng là người vô tình nhất, nếu ai chọc giận hần, cũng đừng nghĩ tiếp tục ở lại Năm Châu này! Ai, không người nào dám chọc đại ma đầu này đâu, nhưng hần càng như vậy, người thương hần lại càng nhiều, mày nói có phải bây giờ người ta đều là cuồng ngược a, tao cũng không hiểu sao nữa.” Bé tám nói.

“Không phải là cuồng ngược, mà là bởi vì, thứ gì càng độc sẽ càng đẹp, mọi người nhìn thấy bề ngoài mỹ lệ, mà không để mắt đến bên trong vẻ ngoài mỹ lệ đó tất cả đều là độc dược, có vài người không tin, cho là mình có thể biến đổi độc tố, không tiếc lấy thân thử độc, cho nên, một đám trúng độc chết thảm.” Hải Nhạc đột nhiên mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Gặp Mặt

“Thật uyên bác a? Người nói thật sâu sắc nha.” Có nữ sinh nói.

Hải Nhạc mỉm cười, không nhắc lại.

Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, nàng lần đầu tiên phát hiện, cô gái này có thể nói ra những lời nói uyên thâm như thế, vậy nội tâm của nàng hẳn là cũng không nhu nhược yếu đuối như nàng biểu hiện thế kia!

Buổi sáng cứ như vậy mà qua, buổi chiều, chọn ban cán sự lớp, có một nam sinh tên là Trình Tranh, mà Nhã Nghiên luôn luôn làm lớp trưởng ở Thần

Phong cũng đành thua hần ba phiếu, thành lớp phó, về phần những cán sự lớp khác, Hải Nhạc tuyệt không chú ý, trước nay nàng đều cúi mũi lạng lẽ đọc sách, không để ý tới sự vụ bên mấy người đó.

Cuối cùng, Thích Hán Lương công bố danh sách đại diện khoa, điều khiến Hải Nhạc bất ngờ là, nàng lại là đại diện ban Văn!

“Thầy ơi, em có thể từ chối không ạ?” Hải Nhạc hỏi Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương kinh ngạc nhìn nàng, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Không thể, thầy không nhận lời từ chối của em, thành tích ngữ văn của em là tốt nhất trong tất cả các học sinh, em là chọn lựa thích hợp nhất.”

Hải Nhạc đành phải từ bỏ, nàng không muốn làm đại diện khoa gì đó, nàng chỉ muốn lẳng lặng đọc sách thôi.

Tan học, Nhã Nghiên cùng Hải Nhạc đi ra khỏi phòng, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu: “Tạ Hải Nhạc!”

Hải Nhạc nhìn lại, là Thích Hán Lương.

“Lão soái, có chuyện gì không ạ?” Nàng bình thản hỏi. (Tớ không biết chỗ này đúng không, tại trong qt là “lão suất” thì chính nó rồi, tức là “đẹp trai” ấy, chề lại từ “lão sư” tức “thầy giáo” ấy, nhưng mà Nhạc Nhạc sao lại to gan đột xuất thế này cơ chứ!!! Cho nên tớ cũng không biết ầu nhazzzz!)

“Vì sao em không muốn làm đại diện khoa?” Thích Hán Lương hỏi.

“Không muốn, em không thích.” Hải Nhạc nói.

“Nga, vì sao không thích?” Thích Hán Lương hỏi.

Hải Nhạc ngẩn ra.

“Em chỉ muốn yên lặng đọc sách.” Nàng nói.

“Nha.” Mắt Thích Hán Lương lóe lóe sáng.

Sau đó, hần nhìn hai bé tiểu nữ sinh, nói: “Hai người các em về nhà, thầy không ngại đưa các em một quãng.” Thích Hán Lương chủ động mời.

Không đợi hai tiểu cô nương mở miệng trả lời, đã có người lạnh lùng nói: “Ngươi không ngại, ta ngại, các nàng có người tới đón, có người đến đưa, không phiền ngươi lo lắng.”

Hải Nhạc nhìn lại, là Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn.

“Xứ tiểu tử, từ đâu đến? Muốn tán gái, năm nhất năm hai năm ba Đại học còn nhiều kia kìa! Chạy tới khoa dự bị đại học làm cái gì?” Tạ Thư Dật nói, hần trừng mắt nhìn nam nhân vừa mới nói không ngại đưa Hải Nhạc Nhã Nghiên về, trực giác nói cho hần biết, người nam nhân này có chút quen mặt.

“Thư Dật ca ca, người này là thầy chủ nhiệm của bọn em Thích Hán Lương Thích lão sư, anh hiểu lắm rồi, thầy không phải đến tán gái!” Hứa Nhã Nghiên không khỏi vội vàng giải thích cho Thích Hán lương.

Thích Hán Lương nhìn Tạ Thư Dật, giật mình cười: “Nga, cậu chính là Tạ Thư Dật? Gặp mặt thật không bằng nghe danh a.”

Tạ Thư Dật nhú mày: “Ngươi có ý gì?”

Hần không phải là người ngu ngốc, vừa nghe đã có thể nghe ra người này khiêu chiến đầy mùi thuốc súng.

“Cậu không nhớ rồi? Thật là quý nhân hay quên a, chúng ta từng gặp qua một lần, ở trong đêm tối, cậu để một cô gái xinh đẹp tại ven đường, tôi lên tiếng bắt bình giùm một chút, Tạ Thư Dật, thì ra cậu chính là Tạ Thư Dật?” Thích Hán Lương ôm ngực nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật rốt cục nhớ ra, thì ra là hần!

Hần lạnh lùng nhìn Thích Hán lương, đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc qua.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cách Xa Hần Một Chút!

“Thầy giáo thì thế nào? Thầy giáo có thể mượn cơ tiếp cận học trò ngay thơ không hiểu chuyện sao?” Tạ Thu Dật mĩa mai.

“Thầy giáo tiếp cận học sinh nói công việc cũng là chuyện đương nhiên, sao cậu có thể nói là mượn cơ tiếp cận chứ? Cậu Tạ Thu Dật à, xem ra, cậu rất có thành kiến với thầy giáo à!” Thích Hán Lương vẫn ôm ngực, lạnh lạnh nói.

“Không, không phải ta có thành kiến với thầy giáo, mà là người, ta sợ người là cái loại thầy giáo khoác da người nhưng thật ra là sói kia.” Tạ Thu Dật nói.

Hứa Chí Ngạn đứng bên cạnh vừa nghe Tạ Thu Dật nói như thế, hách nhất đại khiêu, không rõ vì sao hắn lại căm ghét Thích Hán Lương này đến vậy, thấy Thích Hán Lương trầm mặt xuống, hắn nhanh chóng sẽ mở miệng, nhưng Tạ Hải Nhạc lại mở miệng trước hắn.

“Em cảm thấy, Thích lão sư không phải là loại lão sư kia, anh nói hơi quá đáng rồi.” Hải Nhạc ôn nhu mở miệng nói.

Dù sao lần trước hắn từng nhiệt tình giúp đỡ nàng, lần này Tạ Thu Dật cố tình gây sự, nàng tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thích Hán Lương vừa nghe nàng nói như vậy, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Đến phiên Tạ Thu Dật giận tái mặt, hắn âm trầm liếc Hải Nhạc một cái.

“Phải không? Em cảm thấy hắn không phải cái loại thầy giáo kia, em lập tức chắc chắn như vậy?”

“Đúng vậy, thầy không phải.” Hải Nhạc vẫn không sợ chết trả lời.

Trong mắt Tạ Thu Dật hiện lên tia giận dữ, nhưng hắn rất nhanh nén tức giận xuống, kéo Hải Nhạc thật mạnh, nói: “Đi thôi!”

Hải Nhạc quay đầu, lễ phép đứng mực nói với Thích Hán Lương: “Thưa thầy em về.”

“Thưa thầy em về.” Hứa Nhã Nghiên cũng mở miệng, nhanh chóng lui ca ca bước đi.

Bầu không khí mới vừa rồi, mùi thuốc súng thật dày a, tại sao Thu Dật ca ca lại muốn nói Thích lão sư như thế a? Thật đúng là rất không đầu không đuôi rồi, chẳng lẽ, trước đây bọn họ từng kết thù gì sao? Hứa Nhã Nghiên trầm nghĩ trong lòng.

Tài xế đã chờ ở đây từ sớm, thấy hai người lại đây, cung kính mở cửa xe cho bọn họ.

Mới ngồi vào xe, Tạ Thu Dật liền mở miệng: “Về sau, cách xa ông thầy gì đó một chút!”

Hải Nhạc nhìn hắn một cái, nói: “Thầy đó là giáo viên chủ nhiệm kiêm thầy giáo giảng bài của tôi.”

Tạ Thu Dật vừa nghe, sắc mặt lại trầm xuống.

“Tốt nhất là cô nên cách xa hắn một chút, nếu để cho tôi thấy cô đi lại với hắn, cô cẩn thận đó!”

Trong lòng Hải Nhạc cũng là một trận tức giận, hắn thật là rất vô lý rồi! Ngay cả chuyện này cũng phải quản nàng sao?

Nhưng, nàng lại có gắng gấu tức giận đi, nói đều đều: “Tôi sẽ không tiếp cận thầy, nhưng nếu thầy muốn tiếp cận tôi, tôi cũng không thể cự tuyệt, bởi vì, hắn là chủ nhiệm.”

Nàng nghĩ nàng nói đã đủ nhún nhường rồi, thật không ngờ, Tạ Thu Dật lại có thể nổi trận lôi đình, hắn chợt đưa tay, kéo mạnh nàng đến trước mặt hắn.

“Chết tiệt, cô không thể cự tuyệt? Cái gì gọi là không thể cự tuyệt? Vậy nếu hắn mượn danh nghĩa giáo viên chủ nhiệm có mưu đồ gây rối với cô, cô cũng không nên cự tuyệt sao?” Lừa giận trong mắt Tạ Thu Dật đủ để thiêu chết nàng.

Cầm bị hắn nắm chặt, Hải Nhạc nói chuyện thật sự khó khăn: “Thầy không phải người như vậy, thầy sẽ không.”

“Cô cứ tin tưởng hắn như vậy? Bằng cái gì cô có thể tin tưởng hắn như vậy chứ?” Tạ Thu Dật trợn to mắt hỏi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không Phải Tôi Muốn Khóc

“Bằng cảm giác của tôi!” Hải Nhạc thật muốn hét to, nhưng thanh âm của nàng vẫn thật dè dặt.

“Cảm giác của cô? Cô cảm thấy cảm giác của cô đáng tin sao? Tốt nhất cô nên chính miệng nói cho tôi biết, cô sẽ không tới gần hân! Cũng sẽ không cho hân có cơ hội tới gần cô!” Tạ Thu Dật âm trầm nói.

Nước mắt khuất nhục lưu chuyển trong mắt Hải Nhạc, hân buộc nàng thi vào Năm Châu, không phải là muốn khiến cho nàng nghe lời không có ý nghĩ của chính mình cùng ý chí đấu tranh sao? Được, cứ như hân muốn đi!

“Tôi sẽ không tới gần thầy! Cũng không cho thầy có cơ hội tới gần tôi! Anh hài lòng chưa?” Cuối cùng nàng khàn giọng hô to, nước mắt cũng lăn xuống.

Tạ Thu Dật chăm chú nhìn nàng chăm chăm, nhẹ tay mon trón gương mặt của nàng, Tạ Hải Nhạc nghiêng mặt sang một bên, lại rước lấy tức giận của hân, hân xoay mặt nàng qua, thô lỗ chà tay trên mặt nàng: “Không được khóc, thu hồi nước mắt đáng giận của cô lại đi! Để tôi thấy nước mắt của cô chảy xuống nữa, tôi liền” “Không phải tôi muốn khóc, là chính nó muốn chảy xuống, anh cũng muốn đổ trên đầu tôi sao? Chẳng lẽ, ngay cả quyền lợi được khóc của tôi anh cũng muốn cướp đoạt sao? Ngay cả khóc tôi cũng không thể phải không?” Tạ Hải Nhạc oán hận nhìn Tạ Thu Dật.

Lòng của nàng đang co nhanh, sau này nàng ở Năm Châu sống cái dạng ngày thế nào hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, lòng của nàng, lạnh như nước hồ thu.

Tạ Thu Dật giật giật môi, hân rũ mắt xuống, cũng buông tay, sau đó mới nói: “Nhớ rõ cô vừa mới đáp ứng tôi!”

Tạ Hải Nhạc dùng hai tay che mặt, cúi đầu tựa trên đầu gối, nước mắt không ngừng chảy xuống, vì sao? Vì sao vận mệnh lại bất công với nàng như thế, nàng không nên bị hân đối xử như thế, nàng hân nên sống ở dưới ánh mặt trời, không nên sống ở trong bóng ma của hân a!

Trong lòng Tạ Thu Dật cũng phiền chán vô cùng, hân tự tay lấy ra một điều thuốc trong cặp, châm lên chậm rãi hút.

Thích Hân Lương xuất hiện, làm cho hân có một loại nguy cơ chưa từng có, cái loại cảm giác này, giống như là có thứ gì đó thuộc về mình đang ở bị người khác mơ ước thậm chí có thể sẽ bị đoạt đi mất!

Hân nhẹ nhàng nhả một vòng khói, không rõ loại cảm giác này rốt cuộc từ đâu đến lại vì sao mà đến, trong lòng hân rất loạn rất loạn, nhưng lại không thấy rõ đầu dây tơ vò, tóm lại, hân rất phiền, chưa bao giờ phiền như thế!

Lễ đón học sinh mới rất nhanh sắp tới, bên lớp Hải Nhạc Nhã Nghiên đã sớm chuẩn bị xong tiết mục lớp nàng muốn biểu diễn, Nhã Nghiên từng thấy Hải Nhạc lên đài biểu diễn múa cổ điển ở Thần Phong, từng ở Thần Phong chấn động một thời a, vì thế, nàng xúi Hải Nhạc cũng lên một tiết mục, Hải Nhạc không chịu, nhưng Nhã Nghiên tự ý báo lên rồi, vì vinh dự khoa a, kỹ thuật nhảy của Hải Nhạc nhất định có thể làm cho người ta kinh diễm! Nhất định có thể làm cho Hải Nhạc thành tiêu điểm toàn bộ tiệc tối!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Phi Tiên Phảng Phất

Mà Thích Hân Lương thấy tên nàng, lập tức chọn tiết mục múa của nàng cùng một tiết mục song ca khác.

Đến khi Hải Nhạc biết mình có tiết mục phải diễn, hơn nữa đã thông qua ban giám hiệu, đành phải bất chấp khó khăn nhận lấy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mỗi ngày ở nhà luyện tập, cũng tự mình đi chọn trang phục và trang sức dùng để khiêu vũ, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông. (1)

Mà khi Tạ Thu Dật biết nàng lại có một tiết mục múa, hân cười nhạt, hân không cho rằng nàng có thể biểu diễn ra cái tiết mục gì tốt, cho tới bây giờ một bộ nhát như chuột ấy, nàng lên đài đi không bị dọa ngốc đã tốt lắm rồi. (kính người quá đáng nhazzzz)

Nhưng, ở trong tiệc tối lễ đón học sinh mới, nhìn thấy Hải Nhạc đứng trước đài, hân mới phát hiện hân có bao nhiêu sai lầm!

“Xin mời bạn Tạ Hải Nhạc khóa 1018 biểu diễn cho mọi người một điệu múa cổ điển “《Ái liên thuyết》”, điệu múa này xuất phát từ bài “Ái liên thuyết” của Chu Đôn Di thời Đại Tống, chủ yếu thể hiện hoa sen mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ, mời mọi người thưởng thức.” (chỉ tiết tại đây)

Theo tiếng MC giới thiệu, Hải Nhạc mặc áo cổ trang phấn hồng, trên đầu búi kiểu tóc cổ đại, xinh đẹp như nàng công chúa cổ đại cao quý! Nàng đi hai chân trần từ từ bước lên trên đài, theo tiếng nhạc vang lên, điệu múa của nàng, mới lên đài đã tới vài động nhẹ nhàng bay lượn giữa từng bụi hoa y lượn, như tinh linh không nhiễm nhân gian khói lửa, trên mặt nàng khi thì mang theo nụ cười tươi xinh đẹp, khi thì lại là u buồn như mơ, cặp mắt kia, ánh mắt linh động, trong lúc nhìn quanh lấp lánh sinh huy, thật sự là nụ cười duyên dáng xinh đẹp, đôi mắt đẹp này, kỹ thuật nhảy tuyệt vời tuyệt luân phảng phất như

Theo khúc vũ, nàng khi thì xoay tròn, khi thì xoay người cúi xuống, khi thì cong chân ra phía sau ngang cùng đỉnh đầu, tất cả đều là những động tác rất khó, nhưng nàng lại múa liền mạch lưu loát nước chảy mây bay sinh động đẹp đẽ, như cánh hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn giữa từng bụi hoa y lượn, như tinh linh không nhiễm nhân gian khói lửa, trên mặt nàng khi thì mang theo nụ cười tươi xinh đẹp, khi thì lại là u buồn như mơ, cặp mắt kia, ánh mắt linh động, trong lúc nhìn quanh lấp lánh sinh huy, thật sự là nụ cười duyên dáng xinh đẹp, đôi mắt đẹp này, kỹ thuật nhảy tuyệt vời tuyệt luân phảng phất như

nàng tiên bay lượn, chủ đề trong bùn mà không nhiễm bùn được điệu múa thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cũng làm cho mọi người tựa như bị mê hoặc đi vào trong mộng cảnh nhìn nàng tiên tử như si như say.

Tạ Thu Dật cũng xem choáng váng, xem ra, hẳn thật không thể giải thích cô muội muội này rồi, hẳn thật sự không ngờ rằng, điệu múa của nàng sẽ có thể rung động lòng người như thế, mà người của nàng, cũng đẹp như một nàng tinh linh nhằm cõi nhân gian!

Hắn từng buộc chính mình dời ánh mắt không nhìn nàng nữa, nhưng, hắn không làm được, ánh mắt không chịu sự khống chế của hắn nhìn nàng trên đài không chớp mắt.

Hắn thậm chí thắm nghĩ trong lòng, địa quay khúc vũ này của nàng, hẳn nhất định phải lấy tới tay!

Tạ Hải Nhạc ở trên đài múa một động tác cuối cùng kết thúc điệu múa, tiếng vỗ tay reo hò không ngừng vang lên quanh nàng, nàng tao nhã đứng lên, hành lễ với khán giả sau đó đi xuống đài.

“Quá tuyệt vời! Hải Nhạc, quá tuyệt vời! Một điệu nhảy này, có thể làm cho bạn một bước thành danh ở Năm Châu này đó nha!” Nhã Nghiên ôm nàng vừa lắc vừa nói.

“Vậy à?” Hải Nhạc mỉm cười, nàng cũng không muốn một bước thành danh gì tại Năm Châu, nàng chỉ muốn múa thật tốt điệu múa này mà thôi.

Lúc này, Thích Hán Lương đã tới, hắn mỉm cười nhìn Hải Nhạc, cho nàng một cái ôm khích lệ: “Tạ Hải Nhạc, kỹ thuật nhảy của em, gần như có thể làm cho vũ công chuyên nghiệp tự biết xấu hổ, em không tham gia ngành nghệ thuật, sẽ tổn thất cho giới vũ đạo một đóa hoa tuyệt thế.”

“Thầy quá khen ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Bỗng nhiên, Thích Hán Lương cảm nhận được một cỗ ánh mắt tràn ngập hàn ý, hắn nghiêng đầu, nhìn thấy Tạ Thu Dật đang âm thầm nhìn hắn, ánh mắt của hắn, như sói âm hiểm bị thương cùng hung ác trầm lặng. (ew, spoil, chap sau có hot scene nhazzz không hot lắm, nhưng mà là hot nhazzzz, Shi bắt đầu loạn rùi hahaha)

(1) Chỉ thiếu gió đông: dựa theo điển cổ này nha:

Không Minh cầu gió Đông giúp Chu Du

Chu Du muốn đánh hòa công nhưng mùa đông chỉ có gió tây bắc thổi ngược về phía quân Ngô mà không có gió đông nam thổi về phía quân Tào nên lo lắng thành bệnh. Không Minh xin đi cầu gió đông cho Chu Du nổi lửa đốt trại Tào.

Không Minh bảo Chu Du hãy truyền xây ngay một đài thất tinh ở chân núi Nam Bình, ông sẽ cầu gió Đông luôn ba ngày ba đêm để giúp Chu Du. Lập tức Chu Du sai cất đài như lời Không Minh dặn. Không Minh lên đàn thấp nhang, làm phép cầu ba lần, vẫn chưa có gió. Đến canh hai, gió Đông nam thổi tới rất mạnh, quân Ngô nhân cơ hội đó châm lửa phóng hỏa đốt sạch chiến thuyền quân Tào. Việc lập đài cầu gió Đông Nam chẳng qua chỉ là hành động phụ thêm của Không Minh nhằm qua mắt Công Căn, tiện thoát thân, thể hiện sự tinh thông thiên văn, thời tiết... của Gia Cát Lượng. Nhờ “gió Đông nam của Không Minh” mà quân Ngô đại thắng quân Ngụy, Chu Du không bị nổi nhục mất nước, mất vợ nên về sau thi sĩ đời Đường Đỗ Phủ có 2 câu thơ: “Gió Đông nều chẳng vì Công Căn / Đồng Tước đêm xuân khóa Nhị Kiều”. (Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Anh Muốn Làm Gì?

Hắn nhủ mảy với Tạ Thu Dật, sau đó hắn dán sát bên tai Hải Nhạc nhẹ nhàng nói: “Hải Nhạc, đêm nay em rất đẹp, đẹp đến không giống người thường, mà như là một nàng tiên vậy.”

Lại ngẩng đầu đối diện với Tạ Thu Dật, trong mắt Tạ Thu Dật dĩ nhiên là đờng đờng sát khí, giống như hận không thể dùng ánh mắt khắc trên người hắn mười bảy lê tám đao, hơn nữa, hai tay hắn nắm chặt thành quyền trong mắt phun lửa giận chập rối đi về bên này.

Kiss Kiss Kiss

Bỗng nhiên, Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy Thích Hán Lương ra, cũng mỉm cười lễ phép nói: “Sao được vậy ạ, thầy quá khen rồi.”

Trong mắt Thích Hán Lương tia thất vọng, nhưng rất nhanh chợt lóe rồi biến mất, hắn khôi phục giọng điệu của thầy giáo nói với học trò: “Hải Nhạc, cực khổ, em đem về vinh dự rất lớn cho khoa chúng ta a.”

“Sao được thế, thầy quá khen.” Hải Nhạc vẫn cứ nói mấy chữ này, ” Thưa thầy, em xin phép đi thay áo.”

“Đi đi.” Thích Hán Lương nói.

“Mình đi với bạn.” Nhã Nghiên nói.

“Không cần, bạn cứ tiếp tục đi xem diễn, mình cũng không cần người giúp.” Hải Nhạc nói.

Nàng vội vã bước ra cửa hông của hội trường, nàng muốn trước tiên đi toilet rửa mặt, rửa một thân mồ hôi, thật không thoải mái.

Nàng mở ra cửa toilet, bên trong không có một bóng người, đứng ở trước gương, vốc nước lên mặt một chút, đang chuẩn bị rửa mặt.

“Tạ Hải Nhạc!” Đột nhiên truyền đến một tiếng hô rét lạnh triệt tận xương tủy.

Nàng kinh ngạc quay đầu.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng.

“Anh tới đây làm gì?” Tạ Hải Nhạc phồng bị hỏi.

Sắc mặt Tạ Thư Dật đột nhiên trở nên cực kì khó coi, ánh mắt cũng lạnh đủ đông cứng nàng, Hải Nhạc không tự chủ được rung mình một cái.

“Tạ Hải Nhạc, cô lại dám để cho hân hôn cô?” Tạ Thư Dật nhả từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng, “Hôm trước cô hứa với tôi như thế nào?”

“Ai hôn tôi? Anh đang ở đây nói hươu nói vượn gì đó?” Tạ Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu.

“Cô còn muốn giả bộ phải không? Tôi chính mắt nhìn thấy Thích Hán Lương hôn cô!” Tạ Thư Dật lớn tiếng quát.

“Không có, anh hiểu lầm rồi, hân chỉ nói tôi rất đẹp, xinh đẹp giống như tiên tử thôi.” Hải Nhạc vội vàng giải thích, không giải thích thử xem, quý mới biết tên hỗn thế mà vương này lại muốn làm ra cái gì với nàng đây?

“Vậy sao? Hân chỉ nói là cô rất đẹp? Đẹp như tiên?” Tạ Thư Dật không hề chớp mắt nhìn Hải Nhạc, thuận tay khóa ngược cửa toilet, chậm rãi đi về phía Hải Nhạc. (ew, khóa cửa phòng làm gì đẩy anh zai?)

Hải Nhạc cảm thấy ánh lửa trong ánh mắt kia của hân, hoàn toàn khác lửa giận trước đây, bên trong lại lóe một ánh sáng như dã thú thèm khát con người!

Hải Nhạc không khỏi lui về phía sau, nhưng nàng có thể chạy đi đâu?

“Anh... anh... anh muốn làm cái gì?” Nàng chống hai tay ở trên bồn rửa tay, hoảng sợ hỏi.

Tạ Thư Dật dùng sức kéo caravat ném xuống đất, vừa cởi khuy áo vừa cười lạnh: “Cô nói thử xem?” Hormone nam tính bị kích thích, thấy hân vừa tháo caravat vừa cởi khuy áo, lại còn xắn tay áo somi, trong lòng Tạ Hải Nhạc không khỏi dâng lên cảm giác không ổn, không biết rốt cuộc hân muốn làm gì, nàng đành phải run giọng nói: “Đừng tới đây! Anh lại đây, tôi liền...” Nàng còn chưa nói hết ba chữ “kêu người tới” ra khỏi miệng, Tạ Thư Dật lập tức dùng tốc độ cực nhanh giam nàng vào trong lòng hân, dùng cái miệng của hân lấp kín miệng nàng.

Khi cảm nhận được độ ẩm làn môi hân, Tạ Hải Nhạc một trận trời hoa đất chuyển, hân có biết hân đang làm cái gì không?

Sao hân có thể làm như vậy với nàng? Đây chính là nụ hôn đầu của nàng đó! Nàng muốn giữ lại cho đến khi người nàng yêu xuất hiện mới trao ra. Mà khi Tạ Thư Dật điện quang hỏa thạch đụng môi của nàng, phảng phất có một dòng điện đánh thẳng toàn thân của hân, Tạ Thư Dật cũng ngây người, đây là cảm giác lúc lần trước hân hôn hấp nhân tạo cho nàng a, lần này lại tới nữa. Lúc này, khi hân nhìn thấy Thích Hán Lương khiêu khích hôn má trái của nàng, một cỗ tức giận chạy tán loạn trong cơ thể hân, làm cho hân cơ hồ có một loại xúc động muốn giết người. Chết tiệt, tên đó mà cũng dám hôn nàng? Phải biết rằng, trước giờ ngay cả hân cũng còn chưa từng hôn nàng! Tên Thích Hán Lương đó làm sao có thể? Không, đó là hoa sen cao quý này, chỉ có hân mới có thể thân cận, chỉ có hân mới có thể đùa giỡn những chàng, những người khác, chỉ có thể đứng xa xa nhìn! Khoảnh khắc đó, hân đang muốn nổi điên xông lên, hân muốn giết Thích Hán Lương, thật không ngờ, nàng lại đẩy Thích Hán Lương ra vội vàng chạy đi, hân phần nộ theo đuôi nàng đến đây, hân muốn chất vấn nàng, tại sao đã hứa với hân không tới gần Thích Hán Lương, mà lại cho Thích Hán Lương hôn nàng trước mặt mọi người?

Thật không ngờ chuyện hân tận mắt nhìn thấy, nàng lại dám thề thốt phủ nhận, nói người nam nhân kia chỉ khen nàng xinh đẹp mà thôi, nàng đang khiêu chiến cực hạn của hân sao?

Hân nhất định phải đánh mông nàng một trận mới có thể làm cho nàng hiểu, nàng nói dối có bao nhiêu lỗ nhưng, nghe thấy nàng nói muốn gọi người đến, hân gần như là không chút nghĩ ngợi, chiếm hữu đôi môi nàng.

Không, không phải như thế, hân cũng không muốn hôn nàng! Hân chỉ muốn đánh mông nàng một trận, cho nàng học ngoan một chút, cho nàng hiểu được đàn ông thế nào không thể tới gần càng không thể chạm vào! Nhưng, làm sao lại biến thành như vậy? Đầu óc Tạ Thư Dật hỗn loạn một mảnh.

Có lẽ, vì hormone nam tính quá nhiều, làm ma đói trong cơ thể hân, mới khiến cho hân làm ra loại hành vi qua xúc động này?

Hân theo bản năng muốn buông nàng ra, nhưng, tiếp xúc đến làn môi ẩm ướt ươn ướt của nàng, hân lại thấy không muốn rời đi mặc kệ cái gì cũng không

quần, nếu Thích Hán Lương có thể hôn nàng, hắn cũng có thể! Vì thế, hắn mang theo một chút thô bạo liếm môi của nàng, thật mềm, thật ngọt, mang theo một cỗ hương bạc hà thơm ngát! Loại mùi thơm này, làm cho hắn say mê hết sức! Hắn có thể cảm giác được toàn thân của nàng đều đang run run, chết tiệt, kỳ thật hắn cũng đang run run, hắn cũng không phải chưa từng chạm qua nữ nhân, nhưng, ở trước mặt nàng, hắn lại ngốc giống như trai tân chưa từng có chạm qua nữ nhân vậy, hắn chìm đắm trong cái loại cảm giác bình bông trong mây này, trước đây, cho tới bây giờ chưa từng có cô gái nào có thể gây cho hắn cảm giác thần kỳ như vậy. Hắn không khỏi muốn xâm nhập càng sâu, đầu lưỡi hắn tìm tòi, nhưng mà, nàng lại gắt gao cắn chặt răng, không cho hắn có cơ hội thâm nhập, Tạ Thu Dật có chút phát hỏa, hắn trừng phạt bằng cách cắn cắn môi nàng.

Hải Nhạc chịu không nổi đau, nức nở há miệng ra, Tạ Thu Dật nắm lấy cơ hội thừa dịp nàng mở miệng mà vào, hắn quấy trong khoang miệng mềm mại ẩm ướt của nàng, cũng có ý đồ muốn bắt được cái lưỡi thơm tho của nàng.

Mà Hải Nhạc vì đầu lưỡi Tạ Thu Dật xâm nhập, đầu óc đã trở nên trống rỗng, khái niệm hôn của nàng chỉ dừng lại ở môi chạm môi, không biết đầu lưỡi đối phương có thể đưa vào trong miệng của mình, một loại cảm giác chua và ngọt không thể nói rõ xen lẫn vào nhau, làm cho hai mắt nàng vốn đang mở thật to chậm rãi nhắm lại.

Tạ Thu Dật cảm thấy biến hóa của nàng, hắn càng ôm nàng chặt hơn, cúi đầu đói khát dùng sức hấp thụ nước ngọt trong miệng nàng, nàng thật sự rất ngọt, đẹp quá, mềm mại quá! Là hương vị tuyệt vời hắn chưa từng hưởng qua trước nay, hắn cơ hồ có một loại xúc động muốn một ngụm nuốt nàng vào trong bụng.

Hắn không biết một môi ở trong miệng nàng quấy trở ra một tình triều mãnh liệt, thẳng đến khi nhiệt độ trên người hai người đều tăng cao, Tạ Thu Dật đã không đủ chỉ có một nụ hôn rồi, tay hắn, lặng lẽ phủ lên đầy dãi của nàng, nơi đó, vừa đủ cho hắn một tay nắm giữ, hắn thật sự yêu cực kỳ cái loại cảm giác này, lực đạo trên tay hắn không tự chủ được tăng thêm một chút, điên cuồng vuốt ve nàng, mà tay trái lại nắm thật chặt bờ eo thon nhỏ không xương của nàng, làm cho nàng càng thêm gắn sát dục vọng cháy bỏng cuồng nhiệt của hắn.

Trời ơi, hắn chưa từng khát vọng một cô gái như giờ khắc này, cũng chưa từng giống như giờ phút này, muốn yêu thương một cô gái, lòng tràn đầy ý nghĩ chính là muốn thương nàng thật tốt, yêu nàng, không, hắn thậm chí gắt gao dán chung một chỗ với nàng, dung hợp cùng một chỗ thật sâu... Hải Nhạc rốt cục bởi vì Tạ Thu Dật điên cuồng đoạt lấy, giật mình tỉnh lại từ trong nụ hôn mê say, nàng bắt đầu giằng co, bàn tay không bị Tạ Thu Dật giam cầm hung hăng xé rách gấu áo trước của hắn, dùng móng ngón tay giữa hung hăng bấm vào trong thịt hắn.

Nhưng, sự giãy dụa của nàng lại đụng chạm trực tiếp nhất đến dục vọng của Tạ Thu Dật, làm cho dục vọng của hắn càng thêm bành trướng, càng thêm khát vọng! Hắn không khỏi rên rỉ, hắn muốn, hắn thật muốn, hắn thật sự muốn nàng! Hắn không để ý Hải Nhạc đang giãy dụa, xé rách quần áo trên người Hải Nhạc, mà bàn tay phải lộn xộn kia, từ trên đời xuống, xuyên qua quần của nàng, chậm rãi phủ lên mảnh đất trước nay chưa từng có người vuốt ve qua của Hải Nhạc, nơi đó, nở nang và đầy đặn, như một quả vải mọng nước, chỉ cần lột lớp vỏ kia ra, là có thể ăn vào quả vải ngọt ngào tròn bóng, vì thế, hắn điên cuồng muốn lột ra lớp bảo hộ cuối cùng kia của nàng, dùng sức xé rách, chỉ nghe quần lót Hải Nhạc vang lên tiếng bị xé rách.

Hải Nhạc dùng hết tất cả khí lực, mới thoát ra khỏi nụ hôn làm người ta hô hấp không thông của hắn, nước mắt như hoa lê đầm mưa (hoa đào trong mưa), nàng nức nở kêu to: “Tạ Thu Dật, không được! Tôi xin anh!” Nàng không khỏi anh anh òa khóc.

Tiếng khóc tuyệt vọng của nàng rốt cuộc cũng kéo về lý trí bị vây trong trạng thái điên cuồng của Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc đang khóc sưng khuôn mặt nhỏ nhắn, buông tay của mình ra.

Mà Hải Nhạc dùng sức đẩy hắn ra, trốn ra khỏi lồng ngực của hắn.

Tạ Thu Dật mông lung nhìn Hải Nhạc, hắn vừa mới làm cái gì? Sao hắn có thể làm như vậy? Vừa rồi hắn lại thiếu chút nữa làm chuyện mất lý trí với Hải Nhạc ư?

Tạ Thu Dật không thể tin nhìn tay mình, bàn tay này, mà lại xém xé nát đồ lót người ta, đây là hắn sao? Sao hắn có thể giống một tên lưu manh làm ra loại chuyện bình thường hắn khinh thường nhất đây chứ?

Hải Nhạc phẫn hận nhìn Tạ Thu Dật, sao hắn có thể dùng loại thủ đoạn này, ở đây khi dễ nàng? Nụ hôn đầu của nàng, nàng giữ lại để trao cho nam nhân mình ngưỡng mộ, mà cứ thế bị hắn cướp đi như vậy! Càng quá đáng là, hắn còn sờ soạng thân thể nàng trước nay chưa từng bị người ta đụng chạm, thậm chí thiếu chút nữa đã xé nát đồ lót của nàng! Hắn cướp lấy nụ hôn đầu của nàng, đó là nàng thứ vô cùng trân quý nàng giữ lại cho người mình yêu tương lai! Ác ma này! Nàng muốn rửa hắn đi chết đi! Trong lòng Hải Nhạc vô cùng thống khổ, lòng của nàng đã sắp tan nát. Lửa giận khôn cùng làm cho nàng không chút nghĩ ngợi giơ tay lên.

“Ba!” Một tiếng vang thanh thúy vang lên, thật mạnh dừng ở trên mặt Tạ Thu Dật. Tạ Thu Dật kinh ngạc ôm mặt, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Hải Nhạc sẽ đánh hắn?

“Tạ Thu Dật, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!” Hải Nhạc ôm mặt, mở cửa toilet ra, lập tức xông ra ngoài.

Tạ Thu Dật không tự chủ được đuổi theo, Hải Nhạc chạy trốn thật nhanh, xoay người một cái hắn đã không thấy bóng nàng rồi, nhưng tiếng khóc bi thương của nàng vẫn còn đang quanh quẩn bên tai hắn.

Hắn làm cái gì? Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?

Nàng là người hắn ghét nhất từ nhỏ, ở trên đời này, hắn hận nhất hai người, một người là Hải Nhạc mụ mụ, một người chính là nàng, nhưng mà, vì sao? Hắn lại hôn một cô gái hắn đã hận đã chán ghét từ nhỏ, hắn lại còn thiếu chút nữa muốn nàng. Tạ Thu Dật ôm đầu suy nghĩ, ngồi xổm trên mặt đất, thật lâu sau mới đứng lên.

Nàng sẽ đi thế nào? Có thể chạy ra ngoài trường học hay không? Nếu chạy ra, nàng sẽ về nhà thế nào? Đêm nay là hẳn chờ nàng tới, nếu nàng cứ vậy mà đi ra ngoài, trên người không có gì cả, ngay cả tiền bắt taxi cũng không có.

Trong lòng hẳn có chút lo lắng, lại có chút áy náy, sai bước đi ra ngoài.

Tạ Hải Nhạc khóc chạy ra bên ngoài trường học, nàng muốn về nhà, nàng không muốn sống ở chỗ này nữa. Bỗng nhiên sau lưng truyền đến một trận tiếng la: “Hải Nhạc, Hải Nhạc, đợi anh với!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thiếu Gia, Bị Sao Vậy?

Nàng vừa quay đầu lại nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn thở hổn hển chạy về phía nàng.

“Anh đang chuẩn bị đi xem tiết mục của em, không ngờ lại gặp em đã chạy ra từ chỗ hội trường bên kia, kêu em em cũng không đáp.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thật xin lỗi, em không có nghe thấy.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Đi, Hải Nhạc, sao em lại khóc? Có chuyện gì vậy?” Hứa Chí Ngạn nhìn thấy nàng nước mắt giàn giụa, hoảng sợ.

“Không có gì.” Tạ Hải Nhạc nhanh chóng lau lau mặt, cho Hứa Chí Ngạn một khuôn mặt tươi cười, “Hồi nãy em cũng không có thấy anh, nghĩ chắc anh không có đến.”

“Thật xin lỗi, vốn muốn tới xem em diễn, nhưng tại trong nhà có chút việc, cho nên mới tới trễ, sao thế, em biểu diễn xong chưa?” Hứa Chí Ngạn lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, em đã biểu diễn xong rồi.” Hải Nhạc đáp.

Mặt Hứa Chí Ngạn đầy thất vọng chán chường.

“Hải Nhạc, em chuẩn bị đi đâu vậy?” Hứa Chí Ngạn tò mò hỏi.

“Em chuẩn bị về nhà, Chí Ngạn ca ca, anh có thể đưa em về nhà không ạ?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Hứa Chí Ngạn đương nhiên vui mừng khôn xiết: “Tất nhiên, rất vui được giúp đỡ.”

Hắn nhanh chóng lái xe mình ra, ngay tại lúc Hải Nhạc sắp lên xe Hứa Chí Ngạn thì nàng thoáng nhìn thấy Tạ Thư Dật đã sắp đuổi tới, nàng vội vã ngồi vào xe Hứa Chí Ngạn, giục hắn: “Chí Ngạn ca ca, mau đi thôi!”

Hứa Chí Ngạn khởi động xe, nhanh như chớp phóng về phía trước. Hứa Chí Ngạn liếc kính chiếu hậu một cái, đập phanh một chút lại nói: “Hình như anh nhìn thấy Thư Dật.”

“Kệ anh ta! Chí Ngạn ca ca, kệ anh ta đi, anh cứ chạy về phía trước, nếu anh ta trách anh, anh cứ tìm em.” Tạ Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Nhạc thấy bóng dáng Tạ Thư Dật ngày càng xa, thẳng đến khi xe chạy ra khỏi trường học, mới không thấy bóng dáng của hắn.

Hứa Chí Ngạn nhìn Hải Nhạc một cái, phát hiện nàng đã khóc đến sưng đỏ mắt, hơn nữa, hình như môi cũng sưng lên.

Không phải là Thư Dật động thủ đánh nàng chứ? Mặt của nàng hồng hồng, môi cũng phồng, là đánh nàng sao? Trong lòng Hứa Chí Ngạn một trận lo lắng.

“Hải Nhạc, em lại cãi nhau với anh em?” Hắn hỏi.

Hải Nhạc nhìn ngoài cửa sổ, không hề hé răng.

“Kỳ thật anh của em đúng là một người mặt ác tâm thiện, tính tình hẳn cứ quái đản như vậy đó, lần trước em bất cẩn thận ngã xuống nước, hẳn còn gấp hơn bất kì ai, nghĩ cũng không thèm nghĩ đã nhảy xuống theo em, hẳn chỉ làm bộ hung ác thôi, có lẽ, đủ tợn là một lớp tự vệ làm màu của hắn, em rộng lượng tha thứ hắn là được.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc không khỏi cười khở, rất nhiều chuyện, chưa tới phiên người ngoài nói, hần là cái dạng người gì, nàng rõ ràng nhất!

Nhất là hần đối xử với nàng như hôm nay, nàng hận không thể giết chết!

“Em yên tâm, nếu hần cứ quá đáng, bọn anh sẽ nói hần, muội muội của mình phải đối xử thật tốt mới đúng.” Hứa Chí Ngạn nói.

Thấy Hải Nhạc vẫn không hé răng, Hứa Chí Ngạn đành phải dời đi những chủ đề khác, mục đích là muốn chọc Hải Nhạc cười, nhưng làm sao Hải Nhạc cười nổi, chuyện xảy ra đêm nay quá mức bất ngờ, đến bây giờ vẫn đang kinh hồn táng đảm đây.

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, không tiếp tục cố gắng nữa, Tạ Hải Nhạc còn thanh lãnh (trong sáng nhưng lạnh lùng) hơn hần tưởng a.

Thế thì... chuyện hần muốn hỏi nàng nhất, có nên mở miệng hỏi không ta? Hần nhin không được lại quay đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì một cái.

Hay là cứ hỏi đi.

“Hải Nhạc, anh nhớ anh từng cho em số điện thoại của anh, sao tới giờ em cũng không gọi cho anh thế?”

Hải Nhạc ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Thật xin lỗi, em không cẩn thận rửa sạch nó mất rồi.”

“Nga?” Hứa Chí Ngạn thập phần thất vọng, cho tới bây giờ hần chưa từng cho số điện thoại của mình cho người con gái nào, nhưng nàng lại không thèm quan tâm rửa sạch nó như vậy?!

“Nga, không sao, bằng không, em cho anh số điện thoại của em được không? Sau này anh sẽ gọi cho em?” Hứa Chí Ngạn vẫn không nhụt chí.

Hải Nhạc nhìn hần một cái, hiện tại thì Hứa Chí Ngạn với nàng cũng tương đối quen thân, cho hần điện thoại không phải là không được, nhưng vừa nghĩ tới những lời Tạ Thư Dật đã nói, phỏng chừng hay là thật ra hần muốn nói nàng muốn bám vào Hứa Chí Ngạn? Nàng vốn không có loại ý nghĩ này được không? Vẫn là không nên tiếp tục rước lấy phiền toái vào người thì tốt.

“Thật xin lỗi, ngay cả số điện thoại của em em cũng không nhớ rõ, trước giờ em cũng không nhớ số điện thoại của mình.” Hải Nhạc nhẹ nói.

“Vậy à?” Hứa Chí Ngạn lại thất vọng lần nữa, nàng thật sự không nhớ rõ, hay là không muốn nói cho hần biết?

Hần thật muốn hỏi ra miệng, nhưng nhìn đến bộ dạng mềm mại đáng yêu kia của nàng, chắc hần nàng sẽ không gạt người, có thể là nàng thật sự không nhớ, nghĩ vậy, trong lòng hần lại bình thường trở lại.

Đưa Hải Nhạc về Tạ gia, Hứa Chí Ngạn vào nhà uống một tách trà rồi cáo từ, Hải Nhạc trở về phòng ngủ của mình, nàng mệt mỏi ngã trên giường.

Mẹ và cha lại đi ra ngoài tham gia một cái lễ khởi công một hạng mục quan trọng gì đó, đau khổ trong lòng nàng không có một người nào, không có một lời nào có thể nói hết!

Hải Nhạc anh anh òa khóc.

Nàng căm hận Tạ Thư Dật, nàng căm hận! Nàng phải làm sao mới có thể thoát khỏi hần đây? Phải làm sao mới có thể?

Khóc đến mệt lả, nàng nằm lỳ ở trên giường nặng nề ngủ.

Sau khi nàng ngủ không bao lâu, trong bóng tối, cửa phòng ngủ của nàng phát ra một tiếng “két” nhỏ rồi im lặng, một bóng đen chợt hiện ra bước vào, chậm rãi đi tới trước giường của nàng.

Tạ Thư Dật nhìn về mặt khi ngủ của nàng, trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt, tim của hần, vậy mà lại đột nhiên co rút đau đớn. (đột nhiên???)

Chuyện đêm nay, phải giải thích thế nào? Hần muốn giải thích với nàng, nhưng mà, phải giải thích thế nào đây?

Hần lẳng lẳng nhìn nàng, cũng chẳng biết qua bao lâu, cho đến khi nàng lật người một cái, sợ nàng mở mắt một cái nhìn thấy hần, hần hoảng hốt nhưng vẫn lặng yên rời khỏi phòng ngủ của nàng.

Tạ Hải Nhạc nhìn mình trong gương, mới phát hiện môi lại bị sưng lên, đoán chừng là bị hần cắn nát.

Bộ dạng thế này, làm sao có thể đi ra ngoài gặp người ta?

May mà hôm nay là Chủ nhật, không phải đi đến trường.

Nhớ đến nụ hôn tối hôm qua kia, nàng lại xém xấu hổ và giận dữ muốn chết, ác ma này! Sau này phải đối mặt với hần như thế nào?

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên: “Tiểu thư, đã trễ thế này, sao chưa xuống dưới ăn điểm tâm?”

“Nga, sẽ.” Nàng trả lời theo bản năng.

Hắn đang ở dưới sao? Nàng không muốn nhìn thấy hắn!

“Mẹ La... uhm... anh ta đang ở dưới sao?” Nàng không nhịn được hỏi một câu.

“Hình như thiếu gia vẫn chưa rời giường.”

Vẫn chưa rời giường? Tốt lắm, nàng mau mau đi xuống ăn bữa sáng rồi chạy lên.

Nàng lập tức xuống lầu, ngồi xuống ăn điểm tâm, ăn được một nửa, thật không ngờ hắn lại thân nhiên xuống lầu đến nơi, tay Tạ Hải Nhạc tay run lên, cái muỗng múc cháo bị nàng trượt tay thả vào trong nồi “đồng” một phát, may mà không phỏng tay.

Nhìn thấy hắn, nàng một chút thêm ăn cũng không có, chờ Tạ Thư Dật ngồi vào chỗ của mình đối diện nàng, nàng lập tức đứng lên, rời khỏi bàn ăn, “rầm rầm” chạy về trên lầu.

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn ra vài chỗ cần bị thương trên miệng nàng, đang muốn mở miệng hỏi, làm sao nghĩ đến hắn vừa mới ngồi vào chỗ của mình, nàng lại đứng lên bỏ chạy!

Tạ Thư Dật âm u nhìn nàng đóng lại cánh cửa kia, nện một quyền thật mạnh ở trên bàn com.

Kỳ thật trong lòng hắn vốn có chút áy náy đối với nàng, thậm chí nghĩ tới đi gặp nàng nói xin lỗi, phải biết rằng, hắn lớn như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng nói ba chữ “tôi xin lỗi” với bất cứ ai! Nhưng, nàng đã không cho hắn cơ hội, hơn nữa nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy quỷ vậy! Cái này bảo hắn làm sao không tức giận đây?

Kê không biết tốt xấu, không cần nói xin lỗi với nàng, không phải nàng còn tát hắn một cái sao? Lớn thế này, vẫn chưa có người nào đánh hắn, nàng là người đầu tiên! Chết tiệt, hắn biết mình làm sai rồi, cũng không so đo với nàng một cái tát kia, hơn nữa còn từng nghĩ muốn đi gặp nàng nói xin lỗi, nhưng, nàng thể hiện ra bộ dạng này, nhìn thấy hắn giống như là nhìn thấy một đồng đại tiện (éc, mất vệ sinh), hắn đúng là nén giận thật tốt!

Càng nghĩ càng tức, hắn gạt cái bát trước mặt xuống đất “bà” một tiếng.

La nẫu nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia, bị sao vậy?”

“Không có gì, không cần thận làm rơi bát xuống dưới đất.” Hắn giống như không sao cả đứng dậy, “Sáng nay không thêm ăn, tôi không muốn ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đã Không Đau

“Thiếu gia, không được, sao có thể không ăn chứ? Bằng không, tôi bảo đầu bếp làm một phần tiramisu, đó là thứ cậu với tiểu thư đều thích ăn.” Mẹ La nói.

Tạ Thư Dật giật mình, tiramisu, nàng cũng thích ăn nó sao? Sao hắn lại không biết nhỉ? Thì ra, nàng và hắn mà vẫn có đồ ăn ưa thích giống nhau?

“Được rồi.” Hắn lại ngồi xuống.

Tiramisu mới làm xong còn mềm xốp được hắn đưa vào miệng, nghĩ đây cũng là đồ ăn nàng thích, trong lòng hắn đột nhiên đã tuôn ra một cỗ cảm xúc khó tả, như ngọt như chua, cứ quanh quẩn trong lòng hắn không đi.

Trốn được chủ nhật, Hải Nhạc cũng không tránh được thứ hai, khi nàng mới sáng sớm đã nhìn thấy Tạ Thư Dật ngồi trong cái xe đang mở ra của hắn, nàng theo bản năng rụt về.

“Bác Cương! Bác Cương!” Nàng đứng ở trên bậc thang kêu, “Tôi giờ chở con đi học rồi ạ.”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Không cần kêu, hôm nay bác Cương nghỉ, hơn nữa tôi đã nói với ông ấy, sau này tôi tự lái xe đến trường, nhân tiện chở cô đi cùng.”

Cái gì? Sau này hắn muốn tự lái xe đến trường? Không ra dáng thiếu gia nhà họ Tạ nữa sao? Trong lòng Hải Nhạc một trận kinh hoàng.

“Nhanh lên! Đừng có lè mè nữa!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc âm thầm cắn răng, ngồi lên xe của hắn.

Nàng trầm nghĩ trong lòng, sau này, nàng nhất định cũng phải đi lấy bằng lái, nhờ mẹ mua cho nàng một chiếc xe, sau đó nàng sẽ tự lái xe đến trường. Đọc đường đi hai người không hề nói chuyện.

Thẳng đến khi đỗ xe vào bãi đỗ xe trong trường học, Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng hỏi: “Sao muốn trốn tôi?”

Tạ Hải Nhạc co lại một chút, cúi đầu nói: “Tôi không có trốn anh.”

“Còn không trốn? Nhìn thấy tôi thì giống như nhìn thấy quỷ? Còn không tính là trốn?” Tạ Thư Dật quát.

Hải Nhạc đè nén cơn giận bùng phát đỉnh điểm trong lòng, trên đời này chỉ sợ không có ai vừa ngang tàng bạo ngược vừa không phân rõ phải trái như hắn. “Cho dù tôi có trốn anh thì cũng là do anh ban tặng, ngẫm lại xem anh đã làm cái gì, vì cái gì tôi phải trốn anh? Anh lại còn tới hỏi tôi, tại sao tôi muốn trốn anh?”

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên chút bối rối, quả thật, tất cả đều là lỗi của hắn, nhưng mà, nàng vốn vô tội hay sao? Nếu nàng không cho Thích Hán Lương ôm ấp ấp, không cho Thích Hán Lương hôn nàng, hắn sẽ làm như vậy sao?

Tạ Hải Nhạc tự ý mở cửa xe, một mình đi về phía trước.

Đi ngang qua cái bồn hoa cực lớn và cây cổ thụ che trời bên cạnh bồn hoa trong trường, đột nhiên nàng bị người ta kéo lại, nàng biết là ai, không khỏi quay đầu phẫn hận trừng mắt nhìn.

“Tạ Hải Nhạc, cô đang khiêu chiến với tôi sao?” Trong mắt Tạ Thư Dật lóe ra vài tia nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc buồn bã cười, sau đó, nhìn Tạ Thư Dật nói: “Tạ Thư Dật, xin anh nói lý một chút có được không? Tôi đang khiêu chiến với anh? Tôi nào có lá gan khiêu chiến với anh chứ? Tôi cũng đã trốn tránh bỏ chạy, tôi cũng đã bị anh đạp xuống đáy nước rồi, van xin anh, đừng tiếp tục giẫm lên lòng tự tôn của tôi! Để tôi giữ lại một tia tự tôn cuối cùng có được không? Nó là thứ duy nhất còn lại của tôi!” Tạ Thư Dật tức giận nhìn vài tia bị ai khấn cầu trong mắt nàng, tự tôn? Đến hai chữ “tự tôn” mà nàng cũng lòi ra đấy?

Hắn lạnh lùng cười, cũng lãnh khốc nói: “Tự tôn là cái thứ gì? Nó rất quan trọng đối với cô sao? Đáng tiếc, ở trong mắt tôi, tự tôn của cô không đáng được nhắc tới! Nếu cô tự nói mình đáng thương như vậy, nói tôi thành một tên ác nhân như vậy, vì cái gì tôi phải cho cô giữ lại đây?”

Hắn sắp bị nàng chọc tức điên rồi, sau đó hắn dùng sức một cái, kéo nàng kéo vào trong ngực của mình, lặc mình một cái, kéo nàng đến sau lưng cây đại thụ, dồn toàn thân nàng dán tại trên thân cây khô, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, toàn thân phát run, hắn lại muốn làm gì nữa đây?

Tạ Hải Nhạc há to miệng, nhưng vừa nghĩ tới đêm đó, nàng cắn môi thật chặt, không cho mình hô ra tiếng.

Nhìn nỗi sợ hãi trong mắt nàng, không biết tại sao, trong lòng Tạ Thư Dật sinh ra một tia thương tiếc như ẩn như hiện, thật sự là hắn bức nàng quá mau sao?

Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó, ánh mắt lại chuyển qua trên môi của nàng, ở đó, môi của hắn từng lưu lại trần trọc nơi này.

Hắn còn nhớ rõ tư vị đôi môi nàng, cùng với sự rung động đã gây ra cho hắn, hắn nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, đưa tay phải ra, lưng ngón tay cái chậm rãi lau qua làn môi của nàng, sau đó, dừng lại tại miệng vết thương đã đóng thành vết sẹo màu đen kìa.

“Còn đau không?” Giọng nói của hắn khàn khàn chứa đựng ôn nhu mà ngay chính bản thân hắn cũng không ngờ được.

Hải Nhạc nhẹ nhàng xoay mặt không đối diện với hắn.

“Đã không đau.” Nàng nói.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Không phải là còn muốn làm như lần trước chứ? Vừa nghĩ tới một đêm kia, toàn thân nàng đều phát run lên.

Thấy nàng run bần bật, cơn tức trong lòng Tạ Thư Dật đột nhiên không còn mãnh liệt như trước nữa, thì ra, nàng vẫn còn quá sợ hắn. Tạ Thư Dật buông nàng ra, xoay người vô thanh vô tức đi thẳng.

Tạ Hải Nhạc thiếu chút nữa toàn thân đều tê liệt ngã xuống đất.

Tạ Thư Dật vừa đi về phía trước vừa ảo não, bây giờ hắn càng ngày càng trở nên nhân từ rồi, trông nàng sợ tới mức run như một chiếc lá rụng, hắn lại không đành lòng tiếp tục hù dọa nàng nữa. Hắn đang bị cái gì vậy nè? Có thể dọa nàng thành cái dạng này, khiến nàng sợ hắn thành cái dạng này, mà sao lại không có một chút cảm giác thành công như trước đây?

Không phải hắn nói muốn làm cho nàng hận hắn sao? Nhưng sao bây giờ đột nhiên dao động muốn bỏ đi ý niệm hận hắn trong đầu nàng chứ?

Tạ Thu Dật, ngẫm lại mẹ nàng làm sao đoạt lấy tất cả của mẹ mày? Mọi thứ mẹ nàng đang hưởng thụ, vốn nên là của mẹ mày nên hưởng thụ! Lại bị bà ta chiếm đoạt! Tạ Thu Dật, chẳng lẽ mày đã quên những chuyện đó sao? Tạ Thu Dật, tiêu diệt nữ nhi của bà ta, chính là tiêu diệt bà ta! Đó không phải là nguyện vọng mày vẫn muốn đạt được sao? Tạ Thu Dật, sao mày có thể mềm lòng với địch nhân của mình chứ? Mày không nên cảm thấy áy náy với cô ta, những chuyện kia nợ, đều là mày đang đòi nợ cô ta! Cũng là thứ cô ta nên phải trả cho mày! Tạ Thu Dật cúi đầu thầm nói với chính mình.

Lần này coi như xong, lần sau, hẳn tuyệt đối sẽ không nhân từ với cô ta nữa, à, chỉ có thể là món đồ chơi và công cụ báo thù của hắn! Tuyệt không thể là cái gì khác! Nghĩ vậy, hắn sải bước tiến về phía trước, không hề quay đầu liếc mắt một cái người nào đó sau lưng.

Mà Tạ Hải Nhạc, ôm hai cánh tay của mình, còn đang chìm trong hoảng sợ bất an.

Về sau, hắn còn có thể buông tha nàng như lần này không? Nàng luôn luôn vừa sợ vừa nghi.

Nàng cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó cũng rời khỏi nơi đó.

Đi vào lớp học của nàng, vừa mới tới cửa phòng, mọi người liền hoan hô: “Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!” Mọi người đều ào ào vây đến quanh nàng, vội vàng chúc mừng màn biểu diễn trong tiệc tối của nàng, Hải Nhạc bị lòng nhiệt tình của mọi người cảm động, nói một tiếng cảm ơn chân thành.

Khi toàn bộ bạn học giải tán, nàng lại ngây ngẩn cả người, trên bàn của nàng đang chất một đống nhiều loại hộp quà cao như núi, chỗ trống thật to sau lớp lại đang để thật nhiều các loại hoa tươi đủ màu xinh đẹp, hoa hồng chiếm đa số.

“Hải Nhạc, tất cả đều là tặng cho bạn.” Nhã Nghiên đến sớm hơn Hải Nhạc nói với nàng.

Bài Nhã Nghiên cùng một bạn nam khác không gây được chấn động lớn như Hải Nhạc, nói thật, trong lòng nàng giống như đang đổ một cái bình ngũ vị vậy, thật không ngờ lần này Hải Nhạc khiêu vũ một cái lại có thể lấn át sự nổi bật của nàng, cho tới bây giờ nàng mới là đối tượng các nam sinh điên cuồng ngưỡng mộ và theo đuổi, đi vào Năm Châu, vì một điệu vũ, mức độ Hải Nhạc được săn đón lại vượt qua nàng! Trong lòng nàng thật là vừa chua vừa chát, nếu lúc trước nàng không tự ý làm chủ báo tiết mục cho bạn ấy, có phải sự nổi bật của bạn ấy sẽ không áp đảo nàng không? Trong lòng nàng, vậy mà lại ần ần có chút hối hận.

Nhưng mà, làm nàng thật bất ngờ là, Hải Nhạc cau mày nhìn đống quà tặng trên bàn, không có một chút bộ dáng vui vẻ, điều này làm cho nàng cảm thấy bất ngờ.

“Nhã Nghiên, ài, mình không thích như vậy, mình nghĩ, mình không nên đi múa cái kia, mình hắn là nên từ chối, mình thật sự không thích như vậy, mình cũng không muốn làm người khiến cho người ta chú ý, mình chỉ muốn lẳng lặng đi một mình đến nơi nào cũng không khiến người khác chú ý, xem ra, sau này lại phải phiền phức đây.” Hải Nhạc lo lắng nói.

Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc nhìn nàng, chuyện mà người khác cầu không được, nàng lại nói phiền phức?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phỏng Vấn

“Các bạn, những thứ quà tặng này, mấy thứ kẹo và chocolate đó, nếu các bạn thích cứ lấy đây lấy đi đi, còn có những bó hoa tươi kia, nếu các bạn thích, cũng tặng cho các bạn đó.”

“Nga! Hải Nhạc thật tốt!” Các học sinh ủa lên, càn quét sạch sẽ quà tặng và đồ ăn trên bàn nàng, trong phòng học đã tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, tất cả mọi người đều đang vui trộm, xem ra, cứ y vậy mà làm, về sau các nàng có thể có ăn dài dài.

Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Hải Nhạc, xem ra, bạn ấy đúng là một người con gái rất đặc biệt, khó trách ca ca sẽ thích bạn ấy, còn luôn xin nàng giúp anh ta lấy số điện thoại của Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, buổi tối hôm đó bạn không chịu đợi đến cuối cùng, tiết mục của bạn lại được bầu thành tiết mục được chào đón nhất nữa chứ, thật không ngờ, bạn lại vô thanh vô tức về trước, hại thầy Thích tìm bạn khắp nơi, còn nữa a, phóng viên báo trường cũng muốn phỏng vấn bạn, kết quả bạn vẫn biến mất, mà cũng không có ai biết số điện thoại của bạn, ai, thật đáng tiếc a.” Nhã Nghiên tiếc hận nói.

“Mấy thứ đó cũng đâu có gì đâu, kỳ thật mình thật không thích mấy vụ náo nhiệt như vậy.” Hải Nhạc nói.

“Vậy... Hải Nhạc, cho mình số điện thoại của bạn đi, vạn nhất về sau có chuyện gì, mình cũng có thể báo trước cho bạn.” Nhã Nghiên thừa cơ nói.

“Được rồi, mình cho bạn.” Hải Nhạc thẳng thắn đọc số điện thoại của mình cho Nhã Nghiên.

Không lâu sau, tiếng chuông vào lớp vang lên, mọi người ngồi vào chỗ, Thích Hán Lương đi đến, hắn quét mắt một vòng lớp học, sau đó ánh mắt dừng

lại ở trên mặt Hải Nhạc, nhưng cũng chỉ có vài giây, hấn lại dời tầm mắt đến một đồng lớn hoa tươi sau lớp, không nhìn được nhũ nhũ mây.

“Chào các em!” “Chào thầy ạ!” Cả lớp đều đứng nghiêm.

“Mời các em ngồi xuống, mở sách ra trang ** chương **, chúng ta bắt đầu vào học.” Thích Hán Lương nói.

Không thể phủ nhận, Thích Hán Lương thật là một người thầy vĩ đại, phương pháp dạy học của hấn thoải mái, ngôn ngữ lại rất khôi hài, hơn nữa còn thật bình dị gần gũi, khuôn mặt lại đẹp trai, bọn học sinh thích hấn muốn chết, còn sùng bái hấn muốn chết nữa.

Sau khi tan học, Thích Hán Lương gọi Hải Nhạc lại: “Tạ Hải Nhạc, thầy có chuyện muốn nói với em.”

Hải Nhạc ngạc nhiên: “Thưa thầy, chuyện gì vậy ạ?”

“Tòa soạn báo và ban phát thanh của trường chuẩn bị một buổi phỏng vấn với em, đã hẹn thời gian với thầy lúc xế chiều sau khi tan học hôm nay đến phỏng vấn em rồi, em chuẩn bị một chút.”

Hải Nhạc lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, thầy ơi, có thể từ chối không ạ? Chỉ múa một điệu vũ mà thôi, không có gì hay ho mà phỏng vấn, thật đó, xin thầy từ chối giúp em với.”

Thích Hán Lương không khỏi ngạc nhiên: “Chuyện này là vinh dự, sao em lại không nhận?”

“Không, em không cần mấy thứ vinh dự gì đó, em không cần hào quang này nọ bao quanh mình, xin thầy từ chối giúp em.” Hải Nhạc kiên quyết nói.

“Nhưng... cũng đã nhận lời rồi, sao có thể từ chối được?” Thích Hán Lương khó xử, “Lần này, coi như em nể mặt người thầy này, nhận lần phỏng vấn này, sau này không bao giờ tìm em được không?”

Dù sao Hải Nhạc cũng là da mặt mỏng, thấy Thích Hán Lương mang ra mặt mũi của mình, trầm ngâm một chút, đành phải khẽ gật đầu một cái: “Được rồi, chỉ lần này thôi.”

Đến xế chiều tan học, quả nhiên người của tòa soạn và ban phát thanh đi vào phòng làm việc của Thích Hán Lương, đến từ sớm chờ Tạ Hải Nhạc, bọn họ cũng rất hưng phấn có thể nhìn lại vị tinh linh mỹ lệ này.

Khi Hải Nhạc xuất hiện ở trước mắt hai người phóng viên, hai tên nam sinh đều ngây người, thật không ngờ, Hải Nhạc khi không trang điểm cũng sẽ đẹp như vậy, hàng mi lá liễu thon dài, đôi mắt to đen kìa, phảng phất như làn nước hồ thu gọn sóng, cái mũi nhỏ nhắn thanh tú, bờ hồng nhuận phiểm một chút sáng bóng tươi nộn, tựa như một quả anh đào căng mọng đang đợi người đến hái, thứ duy nhất không được hoàn mỹ là trên môi lại có một điểm đen nhỏ nhỏ, nhìn kỹ như là một vết thương gì đó, thật sự là phá hư mỹ cảm a, nhưng cũng không có chút hư hao sự xinh đẹp như phù dung trong trẻo.

“Quả thật là mọt từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lẫn lờ a!” Một trong hai nam sinh nhìn không được thốt ra lời thần phục.

“Quá khen.” Hải Nhạc có chút ngượng ngùng trả lời.

“Bạn tên là Tạ Hải Nhạc phải không? Được biết bạn thật sự rất hân hạnh, lần này chủ yếu là bọn này muốn phỏng vấn bạn, tại sao bạn lại muốn múa bài múa cổ đại “Ái liên thuyết” này?”

Hải Nhạc mỉm cười nói: “Nga, từ nhỏ tôi đã yêu thích những điệu múa cổ đại Trung Quốc chúng ta, nó có một loại mỹ cảm không gì sánh kịp, đó là một loại mỹ cảm mà ballet và múa hiện đại đều không thể biểu đạt được, lúc nhỏ, khi tôi mới sáu tuổi được xem một đoạn múa cổ đại “Đôn Hoàng Phi Thiên”, từ đó về sau tôi liền say mê, lúc ấy tôi đang học múa ballet, mẹ tôi nói con gái học ballet có thể tạo cho mình khí chất rất tốt, sau khi tôi xem “Phi Thiên”, nói cho mẹ tôi biết tôi không muốn học ballet, tôi muốn học những điệu múa cổ đại xinh đẹp tinh túy của chính nước chúng ta, nó đẹp hơn ballet, càng có thể thể hiện vẻ đẹp và khí chất của một người con gái.”

Tạ Thư Dật với Hứa Chí Ngạn mãi không thấy Hải Nhạc Nhã Nghiên đi ra, lập tức chạy tới bên khoa dự bị đại học, chỉ thấy một mình Nhã Nghiên đang buồn chán nhẩn nại đứng trên hành lang bút hoa chơi.

“Di, Hải Nhạc đâu?” Hứa Chí Ngạn khó hiểu hỏi.

“Nga, Hải Nhạc đến văn phòng của thầy Thích, hình như tòa soạn báo và ban phát thanh muốn tới phỏng vấn bạn ấy.” Trong giọng Nhã Nghiên có một chút hơi chua nói.

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, lập tức trầm mặt xuống.

“Nói cho anh biết, phòng làm việc của hấn ở đâu!” Tạ Thư Dật hỏi Nhã Nghiên.

“Nga, ở trung tâm hành chính khoa dự bị đại học, lầu 3 văn phòng số 307 thì phải.” Nhã Nghiên nói.

“Các ngươi cứ chờ ở chỗ này, ta đi đón nó về.” Tạ Thư Dật ném huynh muội họ Hứa lại bước nhanh về phía trung tâm hành chính khoa dự bị đại học.

Khi hấn đi lên lầu 3 trung tâm hành chính, đi đến trước cửa văn phòng số 307, bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng cười giòn của Hải Nhạc, hấn ngây người, cho tới bây giờ hấn chưa từng nghe thấy tiếng cười của nàng, càng đừng nói thanh thúy như vậy, hấn còn luôn cho rằng nàng không biết cười nữa

kia.

Vì sao nàng lại cười đến vui vẻ như vậy? Hắc nhện không được xuất hiện ở trước cánh cửa phòng 307 đang mở rộng, thấy rõ Hải Nhạc và Thích Hán Lương đang sóng vai đứng chung đưa lưng về phía hắc nhện, mà Thích Hán Lương đang ôm bả vai Hải Nhạc. Đây là cái gì?

“Tạ Hải Nhạc!” Hai tay của hắc nhện nắm thành quyền bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đánh Nhau Kịch Liệt

Đúng lúc Tạ Hải Nhạc đang nhận lời hai người phóng viên nhờ cô chụp chung với thầy Thích một bức, người ta còn chưa bấm nút, lại đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng gầm to như sấm: “Tạ Hải Nhạc!” Cô thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy dựng lên, tên ma vương kia lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện! Thích Hán Lương cảm giác được người Tạ Hải Nhạc đang run run, cũng quay đầu lại, chạm tới ánh mắt như muốn giết người của Tạ Thư Dật, hắc nhện khòe môi.

Tạ Thư Dật thấy hắc nhện vẫn còn cười khiêu khích, máu toàn thân dồn thẳng về não.

Hắc nhện dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vọt tới trước mặt Thích Hán Lương, nâng tay đâm ra một quyền.

“Buông bàn tay bẩn của mày ra!” Hắc nhện la to.

Thích Hán Lương nhanh nhẹn đẩy Tạ Hải Nhạc ra, đưa tay đánh lại tay Tạ Thư Dật.

“Mày còn có bản lĩnh à?” Tạ Thư Dật cảm hận nói, lập tức tiếp tục đánh một quyền bên phải.

Thích Hán Lương vẫn tránh thoát, còn nhàn nhàn nói: “Bình thường thôi, có thể đối phó với cậu.”

Tạ Thư Dật nghe hắc nhện nói như vậy, lại nổi trận lôi đình, phối hợp quyền cước cùng đánh về phía Thích Hán Lương, Thích Hán Lương dùng sức đẩy mạnh, hai người “Phanh” một tiếng toàn bộ ngã vào bàn làm việc của Thích Hán Lương, sách giấy trên bàn bay tứ tung.

Hai tên nam sinh chưa từng gặp trận chiến như vậy, bị dọa ngốc lảng.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Tạ Hải Nhạc đứng một bên hét chói tai.

Nàng thật sự không rõ hai người đàn ông này đang bị cái gì vậy, sao cứ động một chút là đánh nhau.

Nhưng hai tên nam nhân kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hung hăng đánh nhau kịch liệt.

“Đánh nhau vui lắm sao? Tốt, tôi đánh với các người!” Tạ Hải Nhạc xông tới.

Hai người đàn ông rút cuộc tạm ngưng đánh nhau, Tạ Thư Dật lau vết máu chảy ra bên khóe miệng, hung tợn nhìn Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương cũng không khá hơn chút nào, nơi khóe mắt cũng đã rướm máu.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn Tạ Thư Dật: “Sao anh lại làm như vậy? Thầy Thích làm sai chỗ nào? Anh thật là quá đáng!”

“Hắc nhện đang ăn đậu hủ của cô! Cô rất thích cho hắc nhện ăn đậu hủ à?” Tạ Thư Dật gào thét. (liền can gì tới chú mà chú làm màu thế?)

“Chẳng qua là thầy đang nhận lời hai người phóng viên, chụp chung với tôi một bức! Anh không phân tốt xấu đã xông tới đánh thầy! Thầy là giáo viên, là một giáo viên! Anh có biết tôn sư trọng đạo hay không? Người thừa kế Tứ đại gia tộc thì giỏi lắm sao? Thì có thể tùy ý đánh người sao? Tạ Thư Dật, anh lập tức xin lỗi thầy Thích đi! Nhất định phải!” Tạ Hải Nhạc cũng gào lại.

Tạ Thư Dật ngây người, hắc nhện hung ác nhìn Tạ Hải Nhạc, không thể tin được nói: “Cô dám bảo tôi xin lỗi hắc nhện? Sao tôi lại phải xin lỗi hắc nhện chứ?” “Không phải vì cậu mới vừa động thủ đánh tôi, mà vì tôi là giáo viên.” Thích Hán Lương dụi dụi góc mắt, đau đến hít hà.

Tạ Hải Nhạc thấy hắc nhện đau thành như vậy, không khỏi có chút áy náy, vội vàng chạy đến trước mặt hắc nhện hỏi han: “Đau lắm sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em thay anh ấy xin lỗi thầy.”

“Cô thì là cái quái gì? Cô có thể đại diện cho tôi?” Tạ Thư Dật thấy nàng chỉ lo cho Thích Hán Lương, tức giận đến hét to.

“Anh đánh người có còn nói lý không?” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, hẳn là một cái bị thịt sao? Đánh thầy giáo, không chừng sẽ bị xử phạt. “Hắn cũng đánh tôi!” Tạ Thư Dật lên án. (giống con nít làm nũng quá hớ hớ)

“Nhưng cậu động tay trước!” Thích Hán Lương phản bác, “Tạ Thư Dật, học sinh mà đánh giáo viên nếu như bị báo tên lên ban giám hiệu thì... Cậu nói xem, học sinh đó sẽ bị thế nào?”

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười: “Mày có muốn thử một chút hay không? Mày có tin đến cuối cùng người bị đuổi chính là mày hay không?”

Thích Hán Lương cũng cười lạnh: “Tạ Thư Dật, cậu có muốn thử một chút hay không? Đừng tưởng rằng thế lực nhà cậu kéo dài đến Năm Châu thì tôi dễ sợ cậu, cậu đừng cho là cậu có chỗ dựa thì có thể hoành hành ngang ngược, tôi đây cũng mang ra hậu thuẫn của tôi, nói rõ cho cậu biết, mẹ tôi là Bộ trưởng Bộ giáo dục quốc gia, ba tôi là Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, cậu nghĩ rằng quyền cước của tôi và cậu là học từ đâu ra? Cậu muốn đuổi tôi ra Năm Châu? Cậu cứ thử xem mày xã hội là quan lớn, hay là thương nhân lớn đây?”

Hai bạn phóng viên học sinh đứng bên cạnh cùng hít một hơi lạnh, Thích Hán Lương lại chính là con trai ruột của Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng?

Tạ Thư Dật nhú mày, xem ra, hậu thuẫn của Thích Hán Lương thật đúng là lớn. Tạ Hải Nhạc cũng bị tên tuổi Thích Hán Lương mang ra dọa sợ, thấy lại chính là con trai Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, nếu Tạ Thư Dật đắc tội thầy, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

“Thầy Thích, anh trai em cũng không phải là cố ý, anh ấy chỉ hơi bảo vệ em quá mức, nghĩ đến thầy đang ăn đậu hủ của em lập tức không phân tốt xấu đánh thầy, là anh ấy không đúng, chuyện này tại em mà ra, thầy có thể xem em là học trò thầy, không cần truy cứu chuyện này được không? Nếu thầy muốn trách, trách em được không? Đừng trách anh trai em.” Nước mắt Tạ Hải Nhạc đã sắp rơi xuống.

Thích Hán Lương nhìn nàng một cái, tính toán trong lòng, cho dù hắn mang ra danh tiếng cha mẹ, Tạ Thư Dật cũng không cần sợ, nhà họ Tạ cùng với tam đại gia tộc bên thành một sợi dây thừng, thế lực lớn kinh người, cho dù là quân đội cũng còn phải nhường tứ đại gia tộc ba phần, bởi vì quân phí là dựa vào tiền của tứ đại gia tộc! Tiền bạc và vật dụng bọn họ tài trợ cho quân đội hàng năm cũng không phải là một số nhỏ! Nếu chọc giận Tạ Trường Viên, lão cha Tư lệnh chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ, hắn cũng đừng mơ còn được hưởng những ngày tiêu diêu tự tại ở Năm Châu này nữa. Vì thế, hắn cũng thuận thang leo xuống, nói: “Được rồi, tôi xem trên mặt mũi của em, chuyện này cứ coi như chưa từng phát sinh, cậu đánh tôi, tôi cũng đã đánh cậu, chúng ta đều chưa thể chiếm tiện nghi của đối phương, nhưng, tôi không hy vọng lần sau sẽ xảy ra chuyện như thế này lần nữa.”

Tạ Hải Nhạc vội vã lắc đầu, nói: “Chắc chắn không có chắc chắn không có, hôm nay anh trai em chỉ hơi có phần nóng nảy, bình thường anh ấy không phải như thế, thầy cứ yên tâm, em có thể đảm bảo về sau anh trai em sẽ không động vào một cọng tóc gáy của thầy.” Tạ Thư Dật tức đến dựng lông mi: “Tạ Hải Nhạc, cô cho là cô là ai? Ai cho cô nói ra những câu nhún nhường như vậy? Tôi không sợ hắn!” Hắn lại quát về phía Thích Hán Lương: “Thích Hán Lương, có gan tới ta đây này! Đừng có ép con gái nhà người ta!”

“Anh!” Tạ Hải Nhạc bắt đầu đi cầu xin hắn, “Chúng ta đi thôi! Đi thôi! Về nhà được không?”

Hai bạn phóng viên học trò lại là thở ra một ngụm khí lạnh, thì ra, Tạ Hải Nhạc là em gái của Tạ Thư Dật! Tạ Hải Nhạc là thiên kim đại tiểu thư của nhà học Tạ trong tứ đại gia tộc?! Khó trách sẽ lớn lên xinh đẹp như vậy. “Đi thôi, đi thôi, được không? Về sau anh kêu em làm cái gì, em cũng đồng ý hết!” Tạ Hải Nhạc mang nước mắt nhìn Tạ Thư Dật, nàng vừa chán ghét hắn vừa hận hắn, nhưng mà, nàng thật sự không muốn hắn vì nàng mà gây gỗ với Thích Hán Lương, dù sao hậu thuẫn của người ta cũng là kỳ phùng địch thủ với hắn, hắn chiếm không được một tia tiện nghi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn chằm chằm Thích Hán Lương, nói: “Tao mặc kệ mẹ mày là cái Bộ trưởng Bộ giáo dục gì, cũng không quan cha mày là cái Tổng tư lệnh gì, tóm lại, tao không cho mày tiếp cận nó!” “Nga? Cậu không cho? Cậu chỉ là anh trai của em ấy mà thôi, tôi muốn tiếp cận em ấy là chuyện của tôi, em ấy đồng ý cho tôi tiếp cận là chuyện của em ấy, không hề liên can tới cậu! Chỉ là anh trai mà thôi, quan như vậy làm gì? Em ấy là một cá thể, không phải cho cậu độc chiếm!” Thích Hán Lương không chút khách khí nói.

Hắn đã cảm thấy được rõ ràng, người làm anh trai này với đối em gái có lòng chiếm hữu rất mạnh rất đáng sợ! Hắn hoàn toàn không phải vì đau lòng em gái bị sờ sảng, mà là bởi vì thấy cô ấy bị nam nhân khác tiếp cận, vì thế sinh ra lòng ghen tị mãnh liệt. “Cũng bởi vì tao là anh trai, tao có quyền bảo vệ tốt em gái của tao sẽ không để bị tổn thương gì, mày đừng mơ có suy nghĩ với nó, tao tuyệt đối không cho phép!” Tạ Thư Dật cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hẳn mà có lên cơn điên lần nữa cũng sẽ không vì lời nói khích tướng của kẻ khác, hắn không nghĩ tiếp tục ham chiến nữa. Nói xong, hắn kéo tay Tạ Hải Nhạc, nói: “Chúng ta đi.”

“Chào thầy ạ.” Tạ Hải Nhạc áy náy nhìn Thích Hán Lương, bị Tạ Thư Dật lôi ra khỏi văn phòng thầy.

Hai bạn phóng viên học trò thấy không còn màn gì xem nữa, một trong hai người chào Thích Hán Lương: “Vậy thầy Thích, chúng em cũng nên đi.”

“Àn, muốn đi cũng được, nhưng nhớ, nếu như chuyện mới xảy ra vừa rồi bị các cậu để lộ nửa điểm phong thanh, đừng nghĩ tiếp tục ở lại Năm Châu này nữa! Không, đừng nghĩ ở lại bất kỳ một cái trường học nào nữa!” Thích Hán Lương chậm rãi nói.

Hai người hoảng sợ nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu như gà mổ thóc: “Bọn em thề với trời, tuyệt đối sẽ không để lộ nửa điểm phong thanh!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 62: Tự Cầu Nhiều Phúc Đi!

Nghe một câu cảnh cáo như vậy, bọn họ làm sao dám a? Ngẫm lại, một người có cha là quân nhân, một người có cha là trùm thương nhân lớn, hai bên đều không thể đắc tội nổi! Chỉ có thể đóng chặt miệng lại. “Được, các cậu về đi, đúng rồi, tấm hình kia có rửa không? Rửa ra nhớ đưa cho tôi.” Thích Hán Lương hỏi.

“Chụp rồi, rửa ra nhất định em sẽ tự mình đem qua cho thầy.” Bạn phóng viên học trò nói.

“Rồi, đi đi.” Thích Hán Lương gật đầu.

Chờ hai người kia đi khỏi, Thích Hán Lương nhìn văn phòng một mảnh bừa bộn, lại vuốt miệng vết thương cạnh đầu lông mày, khóe miệng nổi lên một tia cười.

Đúng thật là, từ tối hôm đó vừa nhìn thấy Tạ Hải Nhạc, cô lại cứ thường trú trong đầu của anh gạt không ra, anh cũng không hiểu tại sao mình lại sinh ra cảm giác mãnh liệt như vậy với một cô bé, đáng tiếc sau đó cuối cùng không thể tìm thấy cô ấy, anh luôn thầm tiếc nuối trong lòng, thật không ngờ vào đến Năm Châu, thỉnh thoảng phát hiện ra cô lại là học sinh của mình! Anh gần như là tự nhiên vui mừng, ai, anh tự nhận không có luyện đồng, cô vẫn còn con nít, anh không thể sinh ra ảo tưởng với một đứa nhỏ đúng không? Nhưng khi đêm đó nhìn thấy cô như một nàng tiên đứng trên đài, anh đối với cô, vậy mà lại đã thật sự sinh ra cái loại cảm giác “yêu” trong truyền thuyết này, chỉ là, anh cũng là chủ nhiệm của cô! Anh chỉ có thể lặng yên ở một bên chờ cô lớn lên, đợi cô vừa đủ lớn, anh nhất định sẽ phải điên cuồng theo đuổi cô! Nhưng anh trai của cô, Tạ Thư Dật, hình như cực kì căm ghét anh, vừa thấy anh và Hải Nhạc đứng chung một chỗ, cậu ta sẽ hay dùng cái loại ánh mắt như sói nhìn anh, vị anh trai này thể hiện ra lòng chiếm hữu mạnh như thế, xem ra, cậu ta đối với cô em gái của mình cũng không phải đơn thuần là tình anh em! Chẳng lẽ, cậu ta đối với em gái của mình... sinh ra tình yêu căm kị trong truyền thuyết?

Thật sự là cuộc chơi hấp dẫn a, càng ngày càng thú vị, Thích Hán Lương anh bình sinh thích nhất là thử thách, thử thách Tạ Hải Nhạc lần này, anh nhận!

Khi hai anh em nhà họ Hứa nhìn thấy Tạ Thư Dật nổi giận đùng đùng lôi Tạ Hải Nhạc đi tới, Tạ Hải Nhạc lại đang nước mắt giàn giụa, mà khóe miệng Tạ Thư Dật giống như hơi hơi xanh tím, lại còn rướm máu, hai người hoảng sợ.

“Các người đang bị cái gì vậy?” Nhã Nghiên kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật sự không có gì sao? Khóe miệng anh bị cái gì? Còn đang rướm máu kia kìa.” Nhã Nghiên quan tâm nói.

“Tôi nói không có việc gì thì không có việc gì!” Tạ Thư Dật bức bối trừng mắt nhìn Nhã Nghiên một cái, “Cô là ai a? Nhiều chuyện với tôi như vậy?”

Nhã Nghiên chưa từng bị tức giận như thế, bị hấn quát sừng sốt, lập tức đôi mắt cô đỏ lên, miệng mím lại, giậm chân la: “Thư Dật ca ca, anh nạt em như vậy? Em ghét anh!” Cô bật khóc chạy về phía trước.

Hứa Chí Ngạn tức giận nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật, mày thật sự là rất quá đáng, em gái tao nói sai cái gì? Mày lại có thể nạt nộ nó như vậy?”

Hắn sai chân chạy theo em gái.

“Nhã Nghiên, Nhã Nghiên!” Tạ Hải Nhạc lo lắng gọi Nhã Nghiên, muốn giãy tay Tạ Thư Dật, cùng đuổi theo Nhã Nghiên.

Tạ Thư Dật gắt gao bắt lấy tay cô không buông lỏng, nói: “Tự cầu nhiều phúc cho mình đi, còn muốn đi quản chuyện người ta!” Hải Nhạc tức giận nhìn hắn: “Tạ Thư Dật, bất kể thế nào anh cũng phải làm cho ai cũng ghét anh hận anh hay sao?”

“Người ta hận tôi hay yêu tôi đâu có liên quan gì tới tôi? Tôi không rảnh đi để ý cảm nhận của người khác, tôi chỉ chú ý cảm nhận của mình!” Tạ Thư Dật khinh thường nói.

“Anh đáng ghét tự đại cuồng, ích kỷ cuồng! Nhã Nghiên là một cô gái tốt, sao anh có thể đối xử với người ta như vậy chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đi xềnh xệch, nhưng cô vẫn không quên thấy bất công cho Hứa Nhã Nghiên bị tổn thương.

“Còn nói nữa, tự lo cho mình đi! Tôi còn chưa tính sổ với cô đâu!” Tạ Thư Dật nói.

Hắn kéo Tạ Hải Nhạc vào trước xe, mãnh bạo nhét cô vào.

Vừa về tới nhà, hắn lại nhốt cô vào tầng hầm ngầm, Tạ Hải Nhạc vẫn luôn khóc, cô đã làm sai cái gì? Từ đầu đến cuối cô không hề làm sai, vì sao hắn lại đối xử với cô như vậy?

Cô cứ khóc cứ khóc, cho đến khi khóc đến khản họng, cô thật sự rất ghét cuộc sống như thế, cô hoàn toàn không có quyền tự chủ của mình, cũng hoàn toàn không có hi vọng ả ố riêng tư, hắn luôn cứ điều khiển cô, kiềm chế cô chặt chẽ, không cho cô có một tia tự do nào, cô hoàn toàn mất đi niềm tin đối với tương lai của chính mình! Khóc đến mệt lã, cô nằm ở trên ghế sofa cũ thiếp đi.

Lúc này, cửa tầng hầm ngầm vang lên một tiếng “Ầm ầm”, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người cao lớn bị ánh trăng chiếu bóng thật dài vào trong tầng hầm ngầm.

Tạ Thư Dật chậm rãi đi đến bên người Tạ Hải Nhạc đang co người ngủ trên sofa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt phủ đầy nước mắt của cô, trông cô tái nhợt và nhu nhược.

Kỳ thật hôm nay thấy cô vẫn vì hắn mà ở trước mặt Thích Hán Lương nói hết lời hay, hắn đang thắc mắc, cô đang bảo vệ hắn sao? Nhìn cô cứ cầu xin nhìn Thích Hán Lương, cảm giác trong lòng hắn rất quái dị, cái loại cảm giác quái dị này cứ từ từ mọc rễ trong lòng hắn, sau đó lại cứ chậm rãi nảy mầm.

Hắn không sợ Thích Hán Lương, tuy nói bây giờ hắn còn đang đi học, nhưng sự nghiệp của gia tộc hắn đã hiểu rõ, hắn biết bất kể là ở giới thương nhân hay là giới chính trị, địa vị nhà mình đều vô cùng quan trọng, chỉ bằng một Thích Hán Lương hắn làm sao có thể sợ lão ta? Nhiều lắm là tính lưỡng hồ tranh đấu, nhưng kẻ không biết tình huống như Tạ Hải Nhạc, lại bị dọa sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không Thấy Được Lòng Người Tốt!

Đó là bởi vì nàng hoàn toàn không biết Tạ gia ngoài sáng trong tối làm ăn cái gì, cũng không biết Tạ gia có thể coi là huyết mạch kinh tế quốc gia, ngay cả Tổng thống Trung Quốc cũng phải dựa vào tài chính do tứ đại gia tộc nhất là tập đoàn Tạ gia chi trợ, có ngành sản xuất nào Tạ gia không nhúng tay vào chứ? Bay trên bầu trời, đi trên mặt đất, bơi lặn trong nước, nhu cầu ăn mặc dùng ở của con người, Tạ gia đều có xem qua! Có thể nói, nếu Tạ gia suy sụp, thì quốc gia cũng sẽ sụp đổ mất một nửa!

Cho nên, hắn vốn không sợ Thích Hán Lương, cho dù Thích Hán Lương làm khó hắn cũng không thể làm khó được chỗ nào! Chỉ là, khi hắn thấy cô ra sức xin tha cho hắn, một khắc này, trong cõi lòng lạnh băng cứng ngắt của hắn, có đôi chỗ đã trở nên mềm mại!

Nhưng hắn vẫn rất rất tức giận cô lại dám cho Thích Hán Lương ôm cô như vậy, hắn thật sự không thể tha thứ dễ dàng, cho nên, hắn lại nhốt cô vào phòng tối, hắn muốn cô ngẫm lại cho kỹ bản thân mình sai ở chỗ nào, bằng không, về sau vẫn sẽ tái phạm việc xấu như cũ!

Hắn ở trên lầu vẫn luôn nghiêng tai lắng nghe tiếng khóc của cô, không biết tại sao, hắn cứ tâm phiền ý loạn, luôn mãi đi qua đi lại trong phòng mình, không thể ngủ được, đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc của cô, hắn biết chắc là cô khóc mệt ngủ rồi, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cỗ thôi thúc muốn đến nhìn cô, vì thế, hắn nhịn không được đã chạy tới nhìn.

Thấy cô cuộn tròn thành một cục như chú mèo con, chắc là bởi vì lạnh đi? Hắn đắp chiếc áo khoác, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lòng.

Vẫn nên đưa cô về trên lầu ngủ đi, nơi này đúng là hơi lạnh, sợ cô vạn nhất lại sẽ cảm mạo.

Cô thật sự gầy quá mềm mại quá, núp ở trong ngực của hắn thành nhỏ nhắn như thế.

Hắn đang muốn dùng sức ôm lấy cô, bỗng nhiên, Tạ Hải Nhạc đột ngột bị đánh thức, lúc đầu cô còn mơ mơ màng màng, khi phát hiện ra mình đang bị người ta ôm cô hoảng hồn, đến khi thấy rõ là ai, cô hét lên.

“Buông! Anh tên hỗn đản này! Buông!” Hải Nhạc giãy dụa trong lòng Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật không ngờ cô sẽ tỉnh còn phản ứng quá mạnh như vậy, đành phải buông cô ra.

Hải Nhạc dùng sức lui ra trong cùng ghế sofa, toàn thân đều run bần bật.

Tạ Thư Dật thấy cô run rẩy kịch liệt như vậy, trong lòng đột nhiên một trận rối rắm, hắn, làm cho cô sợ tới mức lợi hại như vậy sao?

Hắn thử tới gần cô, nói: “Tôi chỉ muốn tới thăm cô một chút.”

“Tạ Thư Dật, đừng lại đây! Đừng lại đây!” Hải Nhạc la to dùng hai tay hai chân xua lung tung.

Tạ Thư Dật thấy cô cuồng loạn như vậy, lòng bị quất mạnh, hắn đành phải lùi về phía sau.

“Tôi tới, cũng không có muốn làm gì.” Hắn không tự chủ được giải thích.

“Tạ Thư Dật, tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn!” Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, sau đó, cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn, “Sao Tạ Thư Dật lại có thể chạy đến chỗ này chứ? Hắn hẳn là đang ở trên lầu ngủ rất thoải mái, là mình đang nằm mơ sao? Nhất định là mình đang nằm mơ?”

Cô đột nhiên giơ tay lên, đưa tới bên miệng liều mạng cắn một cái.

“Đau quá!” Tạ Hải Nhạc kêu đau, ngẩng đầu, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang đứng ở nơi đó, cô ngốc lăng, sau đó khiếp sợ bật khóc, “Không phải nằm mơ sao? Vậy anh tới nơi này làm gì? Anh có thể buông tha cho tôi không? Buông tha cho tôi đi! Tôi không phải loại con gái đó, tôi là em gái của anh!”

Cho dù chúng ta không cùng chung huyết thống, tôi vẫn là em gái của anh! Xin anh đừng đối xử với tôi như lần đó được không? Cho dù anh muốn trả thù mẹ tôi trả thù tôi, cũng xin anh đừng dùng các này, trừ cái đó ra, tùy anh khi dễ tôi thế nào tôi cũng chịu! Tôi xin anh, tôi xin anh!”

Toàn bộ máu nóng trong người Tạ Thu Dật đều xông lên não, thì ra, cô sợ hấn như vậy là bởi vì hành vi xúc động lần trước của hấn!

“Tạ Hải Nhạc! Cô có biết cô đang nói cái gì không?” Hấn then quá hóa giận rống to.

Tạ Hải Nhạc bị hấn to tiếng sợ tới mức co thành một cục, nếu hấn nhào về phía cô, nàng chắc chắn không có lực chống trả!

Ánh mắt của cô khẩn cầu nhìn Tạ Thu Dật, miệng nhỏ giọng thì thầm nói: “Buông tha tôi, buông tha tôi được không?”

Thấy Tạ Thu Dật lại đi về phía mình, cô tuyệt vọng nhìn hấn, run run nói: “Tạ Thu Dật, đừng, tôi sẽ hận anh! Tôi nhất định sẽ hận chết anh!”

Tạ Thu Dật bị cô chọc tức, trong mắt ứa ra lửa, hấn nổi giận la to: “Tạ Hải Nhạc! Làm ơn đi! Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Nói xong, hấn nổi giận dùng dùng xông ra ngoài.

Tạ Thu Dật thật sự tức giận đến hoa mắt, cô lại có thể tưởng lầm hấn tới chỗ này, là muốn cưỡng bạo cô!

Hấn có vụ đối bụng ăn quàng như vậy à? Lần trước, lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn, lần này hấn hoàn toàn không có cái loại suy nghĩ này, nhưng đã vậy cô còn hiểu lầm hấn!

“Tạ Hải Nhạc, cái đồ không biết tốt xấu, về sau đừng mong tôi lại động lòng trắc ẩn với cô nữa!” Hấn tức giận nghĩ trong lòng, nổi giận dùng dùng chạy về phòng ngủ của mình.

Tạ Hải Nhạc giật mình ngồi chỗ đó, từ khi nào hấn lại trở nên hảo tâm như vậy, sợ cô bị đông lạnh trong này, muốn ôm cô trở về phòng nghỉ ngơi?

Hấn nói là thật sao? Là cô hiểu lầm lòng tốt của hấn sao?

Không, cô sẽ không tin tưởng hấn! Giả như có hảo tâm như vậy, tại sao lúc trước còn muốn nhốt cô vào tầng hầm ngầm chứ?

Cô sửa sang lại vài sợi tóc dính trên mặt đầy nước mắt, chậm rãi vuốt chân xuống sofa, mang giày vào, rời khỏi tầng hầm ngầm lúc này hấn tức giận đã quên đóng cửa.

Cô trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ lại bò lên trên giường, vẫn là trên giường thoải mái a, nhưng mà cô không thể ngủ tiếp, bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng nói của hấn: “Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Cô thở dài yếu ớt một hơi, hấn đã dọa cô muốn vỡ mật, bây giờ chỉ cần hấn tới gần cô vào một chút, lập tức cô sẽ nhịn không được nghĩ xem có phải hấn muốn tới xâm phạm cô hay không!

“Chúa ơi, nói cho con biết, con phải làm gì bây giờ? Con phải làm sao mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hấn?” Cô nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, thẳng đến sắc trời gần sáng mới đi ngủ.

Sáng hôm sau cô rời giường, thật không ngờ vậy mà hấn đã đến trường từ sớm, cũng không đợi cô, mà bác Cương lại chờ cô từ lâu để đưa cô đến trường học.

Trong lòng cô lo lắng bất an, trong hồ lô của hấn lại đang bán thuốc gì đây? Chẳng lẽ, hấn thật sự đã phát thiện tâm rồi?

Những ngày tiếp theo, hấn cũng không đến lớp đón cô nữa, về nhà vẫn là bác Cương lại đó đón cô, ngay cả Nhã Nghiên cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Tạ Thu Dật đột nhiên lặn mất tăm.

“Minh cũng không biết tại sao.” Tạ Hải Nhạc thần nhiên trả lời.

“Có phải anh ấy đang giận mình hay không? Không muốn gặp lại mình nữa?” Hứa Nhã Nghiên có chút lo lắng lại có chút ủy khuất nói.

Hải Nhạc ngạc nhiên nhìn Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên bị cô nhìn thật sự ngượng ngùng, ấp úng nói: “Minh chỉ là... minh nghĩ lần trước tâm tình anh ấy có chút không tốt, minh không nên đi chọc anh ấy tức giận, là do minh không tốt.”

Hải Nhạc gần như có chút không biết nên khóc hay cười, rõ ràng là Tạ Thu Dật làm sai, nhưng Nhã Nghiên vẫn sẵn lòng tha thứ hấn, còn ở đây lo lắng mình không nên chọc giận hấn, rốt cuộc Tạ Thu Dật đào ở đâu ra cái loại ma lực này? (trên mặt đó)

“Không có, bạn không có chọc anh ấy tức giận đâu, người sai chính là anh ta cơ, Nhã Nghiên, bạn đừng tự trách mình, hoàn toàn là chuyện của anh ta

thôi.” Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, lần trước... có phải Thư Dật ca ca gây lộn với thầy Thích hay không, mình nhìn thấy khỏe mắt thầy Thích bị bầm xanh đó.”

Hải Nhạc trầm mặc không nói lời nào.

“Hải Nhạc, có phải hay không?” Nhã Nghiên hỏi liên tục.

“Không phải.” Hải Nhạc nói trái lương tâm.

Cô không thể nói ra chuyện hai người bọn họ đánh nhau vì cô được, đã lâu như thế mà không có động tĩnh, phỏng chừng lão Thích đẹp trai cũng không truy cứu chuyện này nữa.

“Thật à?” Nhã Nghiên cẩn thận nhìn về mặt Hải Nhạc.

“Nhã Nghiên, đó chẳng qua là trùng hợp, bạn suy nghĩ một chút đi, tại sao bọn họ lại gây lộn chứ?” Hải Nhạc tiếp tục nói trái lương tâm.

“Cũng đúng.” Nhã Nghiên đồng ý.

Nhã Nghiên không truy được gì, mà Hải Nhạc cũng qua được một đoạn ngày có vẻ thư thái, cho dù Tạ Thư Dật ở nhà, hai người không may gặp nhau, đối với cô cũng chỉ hờ hững, càng sẽ không nói chuyện với cô, cô mừng rỡ được thanh tĩnh.

Nhưng, những ngày thanh tĩnh không kéo dài được lâu, mẹ Hải Nhạc từ bên ngoài về, chuyện con gái không biết bơi lội cứ canh cánh bên mình, không được, ngay tại bữa tối, bà lại đề nghị Thư Dật dạy Hải Nhạc bơi lội.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Học Bơi

“Thư Dật, con coi có thời gian, dạy cho em nó.” Bà nói.

Tạ Hải Nhạc sợ tới mức rút cây đu đưa lên bàn, mẹ thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng à? Vừa nghĩ tới hành vi xúc động hấn từng làm với nàng, kêu hấn đi dạy nàng bơi lội, quả thật chính là đưa dê vào miệng cọp đó! “Không! Mẹ, con không đi học bơi đâu!” Mặt Tạ Hải Nhạc trở nên trắng như tờ giấy.

Tạ Thư Dật liếc nhìn nàng một cái, không hé răng.

“Con bé này, sợ học bơi như vậy, con càng sợ hãi, con lại càng phải vượt qua, nghe lời mẹ, để cho anh hai dạy con học bơi.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ! Bây giờ nước rất lạnh, con sợ lạnh.” Hải Nhạc mưu đồ thuyết phục mẹ mình.

Bố Tạ vui tươi hơn hờ mở miệng: “Hải Nhạc, đừng lo, cái building mới xây ở gần Năm Châu của Tạ thị chúng ta, bố có đưa hai tầng áp mái D cho anh con làm quà sinh nhật hai mươi tuổi của nó, trên cùng tầng đó, bởi anh con yêu thích các loại vận động, mặt trên thiết đặt làm các loại phòng chơi thể thao, còn bao gồm một cái hồ bơi nhiệt độ ổn định nữa, bởi vì từ nhỏ nó đã đam mê bơi lội, nếu con ngại nước bể bơi nhà mình bị lạnh, con có thể để anh dẫn qua bên kia học bơi cũng được.”

“Đúng rồi đó, con gái ngoan, nghe lời mẹ, ngoan ngoãn đi theo anh học bơi, mẹ lại bớt lo một chút.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, ngoài miệng ngậm một tia cười lạnh như có như không, vẫn cứ xem hấn như hồng thủy mãnh thú sao? Tạ Thư Dật hấn lại bết bát như vậy à?

Trong khoảng thời gian này, hấn đã nhượng bộ nàng lớn như vậy, không tìm nàng gây phiền toái, không đưa đón nàng, thậm chí cũng không nói chuyện với nàng nổi! Chỉ là muốn khiến nàng không hề sợ hấn như vậy nữa, nhưng, vậy mà nàng làm một bộ không hề có một chút cảm kích, lại còn làm ra vẻ hận không thể làm cho hấn biến mất trước mặt nàng thì tốt rồi! Nàng đáp lại như vậy, thật sự đã chọc giận hấn. “Đi cứ yên tâm, cứ giao chuyện dạy Hải Nhạc bơi lội cho con là được.” Hấn mỉm cười nói.

Mẹ Hải Nhạc vừa nghe hấn nói như thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: “Thư Dật, di thật sự rất cảm ơn con.”

Tạ Thư Dật lộ ra nụ cười mê chết người của hấn nói: “Nên thôi, chúng ta là người một nhà cả.”

Hấn quay sang đêm chiêu nhìn Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc bị hấn nhìn kinh hồn táng đảm, nàng bật thốt: “Anh đừng mơ, ai cũng đừng mơ!” Mẹ Hải Nhạc cùng bố Tạ hai mặt nhìn nhau, có chút mặc danh kỳ diệu.

Tạ Thụ Dật mở hé môi mòng, chậm rãi giải thích với hai bác già: “Bây giờ là thời kỳ phản nghịch của nó, bởi vì hai người lúc nào cũng không ở nhà, con có quản lý nó một chút, thành ra nó có vẻ ghét con, thích đối nghịch với con, không sao, con hiểu, con cũng từng có những năm mười lăm mười sáu tuổi huy hoàng rực rỡ.”

Mẹ Hải Nhạc vội nói: “Hải Nhạc, đây là lỗi sai của con, anh hai trông nom con, cũng là vì muốn tốt cho con.” (nghe quen quen, hình như ngày nào cũng nghe cả...)

Tạ Hải Nhạc tức giận đến run cả người, ngực nàng liên tục phập phồng, sao hắn có thể tròn tròn mắt nói dối như vậy chứ? Nàng ghét hắn, là sự thật, nhưng từ bao giờ thì nàng phản nghịch rồi? Từ bao giờ thì nàng thích đối nghịch với hắn rồi?

Hắn ở mặt ngoài giả bộ không biết có bao nhiêu trân trọng yêu quý cô em gái này, nhưng sau lưng lại dùng hết khả năng khi dễ nàng, một tên trong ngoài không đồng nhất tàn nhẫn vô tình! Có lẽ, phúc hắc chính là bản tính của hắn đi!

Tạ Thụ Dật nhìn ra nàng đang ép mình nén giận, điều này làm cho tâm tình của hắn thật sung sướng, hắn thích nhìn nàng bị hắn chinh. e rằng kể khả thi không thể nề hà, vì thế, hắn vui vẻ gấp rau vào trong bát cơm của nàng, nói: “Đây, anh bồi tội với em, đừng tức giận, em rất gầy, phải ăn nhiều một chút, bằng không, bố với dì còn tưởng rằng anh ở nhà không chăm em cho tốt lại còn ngược đãi em.”

Hải Nhạc có khổ nói không nên lời, có giận phát không ra, cố gắng ép nước mắt quay về, nàng cũng gấp cho Tạ Thụ Dật những thứ trước giờ bình thường hắn không thích ăn, bỏ hết vào trong bát hắn, nói: “Anh, anh cũng vậy, ăn nhiều một chút a.”

Tạ Thụ Dật nhìn những thứ trước giờ hắn không thích ăn, vẻ mặt đau khổ, thật không ngờ nàng lại còn bắt buộc y hết ăn một quân của hắn, nhưng mà, không ăn không được, hắn đành phải bất chấp khó khăn ăn đồ ăn trong bát vào miệng.

“Ngon.” Tạ Thụ Dật không muốn nhận thua, làm bộ ăn được mùi ngon.

“Vậy à?” Tạ Hải Nhạc cười ngọt ngào hiếm có với hắn, thuận tay lại gấp một gấp to bỏ vào trong bát hắn, “Anh hai, ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Không cần, không cần, anh tự mình gấp.” Tạ Thụ Dật thấy nàng còn muốn gấp nữa, đành phải bưng bát lên che trước ngực.

Con nhóc này, thật đúng là không thể xem thường nó đâu! Dám tìm nhược điểm của hắn mà xuống tay, hừ hừ, dám trêu hắn, xem hắn dạy nàng bơi lội mà không chinh nàng mới là lạ! Hắn cảm giận nghĩ thầm, một bên dùng sức bới ra đồ ăn lẫn với cơm trong bát, nòn, thật là khó ăn! Mẹ Hải Nhạc cùng bố Tạ nhìn một màn này, cười đến rất sung sướng.

Tạ Thụ Dật nhìn Tạ Hải Nhạc mặc một bộ áo tắm kín mít màu xanh nhạt, hắn đứng ôm hai tay trước ngực.

Tuy rằng bộ áo tắm đó theo kiểu bảo thủ, hơn nữa che lấp toàn thân nàng cực kì kín đáo, nhưng, vẫn không che được dáng người tuyệt hảo, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lờn sẽ lờn, là lướt xinh đẹp, thật sự không giống dáng người của một cô bé mười lăm tuổi, nếu lớn lên chút nữa lại nguy, không biết sẽ có bao nhiêu đàn ông quý gồi dưới váy nàng đây.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thụ Dật đăm đăm nhìn nàng, nhìn không được đồ mật, cũng phản xạ đưa hai tay che trước ngực.

Nàng thật hận tại sao mình không biết bơi, giả như biết bơi mà nói... hắn chắc chắn sẽ không có cơ hội tiếp cận nàng gần như vậy.

Tạ Thụ Dật nhìn động tác che chắn của nàng, ho khan hai tiếng lấp liếm, nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Xuống nước chuẩn bị a!” Tạ Thụ Dật nhướn mày nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc như được đặc xá bước từ cầu thang từ từ vào trong bể bơi, nước trong hồ ấm áp ổn định, độ ấm vừa phải, thật thoải mái.

Tạ Hải Nhạc trộm ngắm Tạ Thụ Dật đang chuẩn bị xuống nước, chỉ mặc quần bơi, thoát nhìn vóc người hắn rất cao to, rắn chắc và mạnh mẽ. Cơ ngực và cơ bụng mang màu tiểu mạch khỏe mạnh bóng loáng ẩm ướt, tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ như vậy, quả thật là tượng David sống lại biết đi của danh tác Michelangelo, khi ánh mắt sắc bén của Tạ Thụ Dật quét về phía nàng, nàng bối rối cúi đầu.

“Dựa vào nỗi sợ nước của cô, cần phải học đi bộ trong nước trước.” Tạ Thụ Dật nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc lên tiếng.

Chỉ là đi lại trong nước mà thôi, rất đơn giản.

“Không, không phải ở trong này, cô phải thử đi chỗ nước sâu.” Tạ Thụ Dật nói.

“Đến chỗ nước sâu?” Tạ Hải Nhạc sợ hãi.

“Đúng.” Tạ Thụ Dật gật gù đầu, “Cô nhất định phải vượt qua nỗi sợ hãi đối với nước mới có thể học bơi được nha.” Tạ Hải Nhạc ngoài miệng đáp lời, trong lòng thì hung hăng mắng: Còn không phải năm đó tại anh đẩy tôi xuống hồ bơi xem chết đuối, bằng không tôi sẽ sợ nước sao? Còn không phải tại anh! Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trong hồ.

“Tốt, có thể quay về.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lại đi về, Tạ Thư Dật nhìn nàng nói: “Quay lại đi tiếp.”

Tạ Hải Nhạc xoay người lại đi về phía giữa hồ.

Quay về, lại đi, quay về, lại đi, quay về, Tạ Hải Nhạc cực kì hoài nghi hẳn không phải muốn dạy nàng bơi lội, mà là đang đùa giỡn nàng. “Rốt cuộc đủ chưa? Chẳng lẽ cứ để cho tôi đi tới đi lui như vậy sao?” Tạ Hải Nhạc nhin hết nổi.

“Thì sao, cô hoài nghi cách dạy của tôi à?” Tạ Thư Dật lạnh lạnh nói, “Bây giờ cô không có lo lắng như lúc nãy chứ? Tôi thấy cô đi lại trong nước tốt lắm, hẳn là không có cảm giác sợ hãi phải không?”

Tạ Hải Nhạc thấy hắn nói nghiêm túc, đành phải nén giận nói: “Vây... có cần tôi đi nữa không?”

“Cần, cô quay trở lại, đi sâu thêm một chút, cô không thấy từ từ càng đi càng sâu đấy sao?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc đành phải từ từ đi vào bên trong một lần nữa, đi thẳng đi thẳng, nàng cảm thấy càng đi càng sâu, mực nước đã tới ngang vai rồi, nhưng, Tạ Thư Dật vẫn không lên tiếng kêu nàng trở về, đành phải kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới đi tới, nàng đạp hụt một cước, nàng la to nghiêng về phía trước, thân mình cũng nhanh chóng chìm xuống. Trong phút chốc, ừng ực ừng ực bị uống vài ngụm nước, tay chân nàng đạp loạn xạ, mắt thấy nàng sắp chìm xuống, bờ eo lại bị một đôi tay to hữu lực nắm lấy, sau đó, ôm nàng trôi lên mặt nước.

Tạ Hải Nhạc quơ quơ trên mặt nước, la to: “Tạ Thư Dật! Anh có ý!” “Tôi nào có!” Tạ Thư Dật một bộ vô tội.

“Anh có rõ ràng!” Tạ Hải Nhạc phẫn nộ lên án.

“Thật là không biết tốt xấu.” Tạ Thư Dật lắc đầu, “Nếu đã nói tôi có ý, tôi đây lập tức buông tay.”

Hắn buông lỏng tay ra, Tạ Hải Nhạc lập tức chìm xuống nước, nàng thét to vuron hai tay dùng sức níu chặt cổ Tạ Thư Dật.

Khóe miệng Tạ Thư Dật giương lên một tia cười xấu xa.

“Ê, buông tay a, cô ôm tôi làm gì?” Hắn nói với Tạ Hải Nhạc.

“Không, không! Tôi không buông anh ra đâu!” Tạ Hải Nhạc sẽ không nghe lời hắn buông ra, buông hắn ra, nàng sẽ lại chìm xuống, nàng sợ hãi cái loại cảm giác bị nước ngập đầu này.

“Thật sao? Cô không buông tôi ra?” Ánh mắt Tạ Thư Dật chột trở nên thâm trầm, trong giọng nói cũng mang theo một tia mỉa mai hoặc từ tính, “Cô không buông tôi ra, cũng đừng có bám sát vào người tôi như bạch tuộc như vậy a, làm sao tôi có thể bơi về đây?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc xấu hổ buông đôi chân đang vòng trên người hắn ra, Tạ Thư Dật nhìn nàng một cái, ôm cô rời khỏi khu vực nước sâu đi vào khu vực nước cạn.

“Được chưa?” Tạ Hải Nhạc vội vàng hỏi Tạ Thư Dật, “Đã tới chưa?”

Tạ Thư Dật gật gật đầu.

Tạ Hải Nhạc chống chân xuống đứng đáy hồ bơi, buông cánh tay đang ôm cổ Tạ Thư Dật ra.

Nhưng, bờ eo của nàng vẫn đang bị Tạ Thư Dật ôm thật chặt.

“Thả tôi xuống a.” Nàng đẩy tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật vuron một bàn tay, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc ẩm ướt trên mặt hắn, bình tĩnh nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc bị ánh mắt kỳ quái nhìn phải cúi đầu xuống, nhẹ nói: “Thả tôi xuống.”

“Nhưng tôi lại không muốn thả cô ra, phải làm sao bây giờ?” Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng, giọng nói trở nên trầm thấp mà khàn khàn.

“Cái gì?” Tạ Hải Nhạc chột ngắc đầu, ngập ngừng nhìn Tạ Thư Dật.

Mặt Tạ Thư Dật từ từ phóng đại trong mắt nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng như mang theo hai đám lửa nho nhỏ, khi hai đám lửa càng gần mặt nàng thì lại càng trở nên mạnh mẽ, Hải Nhạc cảm thấy có chút không ổn, nàng không khỏi quay mặt đi.

Nhưng Tạ Thư Dật vuron tay xoay mặt nàng lại, gần từng tiếng: “Hải Nhạc, tôi muốn hôn cô.”

Chương 65: Hôn Lâm

“Không!” Hải Nhạc hoảng sợ muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn.

“Không kịp nữa rồi!” Tạ Thư Dật nói, lập tức, môi của hắn ép xuống môi của nàng.

“Không...” Tiếng thét chói tai bị môi của hắn ngăn lại trong miệng, chỉ thoát ra được âm cuối.

Tạ Thư Dật mãnh liệt phủ lên môi nàng, dùng sức mạnh mẽ gần như nứt phá môi của nàng, Hải Nhạc theo bản năng phản kháng, lại khơi ra tính chiếm hữu thô bạo của hắn, hắn càng thêm dùng sức, thẳng đến khi Hải Nhạc hé miệng ra như lần trước, hắn tiến quân thần tốc vào trong miệng của nàng nhào đến quần lông chơi đùa cái lưỡi thom tho.

Nàng mềm mại như thế, ngọt ngào như thế, làm cho Tạ Thư Dật nhìn không được càng sâu thêm nụ hôn này, tham luyện đoạt lấy ngây ngô hồn nhiên.

Tạ Hải Nhạc chỉ cảm thấy khí lực của mình như bị rút cạn, toàn thân nàng mềm yếu vô lực tựa vào trên người Tạ Thư Dật, nàng có thể cảm nhận được đầu lưỡi của hắn linh hoạt ở bên trong môi mình khuấy đảo ra một cơn sóng tình, tay nàng, nhìn không được đặt lên đầu vai hắn, thở gấp phát ra tiếng rên như một con mèo nhỏ meo meo.

Tạ Thư Dật nghe được tiếng thở gấp của nàng, lại điên cuồng như hận không thể nuốt Hải Nhạc vào trong bụng, ôm thân thể của nàng xoay tròn, xoay tròn đến thành hồ bơi, sau lưng có chỗ dựa, hắn hôn lại càng không kiêng nể gì, cơ hồ khiến Hải Nhạc có cảm giác sau một khắc sẽ vì tim đập quá nhanh mà hít thở không thông, toàn bộ đầu nàng loạn rừng rực dính như keo giống nhất oa mào phao cháo, khiến cho nàng không thể suy nghĩ, cũng làm cho nàng không thể cự tuyệt Tạ Thư Dật đến tìm lấy những ngọt ngào thuộc về nàng, nàng chỉ có thể giống một sợi tơ hoa gắt gao bám vào cây thanh tùng thẳng tắp Tạ Thư Dật này.

Nụ hôn này, dài như vậy, cuồng nhiệt như vậy, gần như khiến cho toàn bộ nước hồ bơi đều sôi trào lên vì cảm xúc thăng hoa mãnh liệt của hai người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nhiệt độ dây dưa giữa môi lưỡi Hải Nhạc từ từ tản đi, Tạ Hải Nhạc mới có thể hít thở không khí trong lành, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng lại không có lấy một tia khí lực, vẫn như cũ toàn thân mềm yếu ngồi phịch trong lòng hắn.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt đầu nàng ở trước ngực của mình, nàng nghe được tiếng tim đập hỗn loạn mà mạnh mẽ hữu lực của hắn, đập nhanh như vậy gấp như vậy, cùng với tiếng tim đập của nàng kẻ xướng người họa, không biết vì sao, nàng lại không muốn cứ vậy mà rời khỏi lồng ngực của hắn, nàng vụng trộm tham luyện từng trận hơi thở nam tính từ trên người hắn truyền đến, mà tay Tạ Thư Dật lúc này đang ôn nhu nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, ôn nhu vỗ về gương mặt của nàng, mang theo một cảm giác tê dại ngứa ngáy yếu ớt, tê ngứa đến trong lòng Hải Nhạc rồi.

“Hải Nhạc...Hải Nhạc... Hải Nhạc...” Tạ Thư Dật cúi đầu gọi tên nàng từng tiếng, cho tới bây giờ Hải Nhạc cũng không biết tên mình khi được hắn gọi như thế, lại có thể làm cho trái tim nàng không thể khống chế mà rung động, đúng vậy, lòng của nàng, vậy mà lại vì hắn gọi vài tiếng mà rối loạn!

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng dựa sát vào nhau, tất cả đều tĩnh lặng như vậy, mà lại ấm áp như vậy, Tạ Thư Dật ôm nàng thật cẩn thận, sợ mình bất cẩn một cái sẽ phá vỡ bầu không khí ngọt ngào này.

Hải Nhạc từ từ tỉnh lại từ giữa mê say, nàng có chút mê mang, tại sao nàng lại biến thành cái dạng này? Đúng ra là nàng phải cự tuyệt hắn mới đúng, vì sao đến cuối cùng, nàng lại giống như bị say mê cuốn vào?

“Buông!” Hải Nhạc hai tay dùng sức muốn đẩy lồng ngực rộng lớn của hắn ra.

Tạ Thư Dật lại càng ôm nàng chặt hơn, nói: “Tiểu Hải Nhạc, tôi cảm thấy em cũng rất hưởng thụ nụ hôn này a.” (vâng, hai người thì hưởng thụ, tôi đây...)

Nghe ra trong giọng nói hắn có chút trêu chọc, trong lòng Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

“Cái này cũng không tính là gì, nếu như có con trai khác hôn tôi như vậy, tôi nghĩ, tôi cũng sẽ như vậy thôi!” Miệng nàng nói cứng.

Tạ Thư Dật nghe nàng vừa nói như thế, giận tím mặt la: “Em dám! Em dám cứ để cho nam sinh khác hôn em!”

Ngón tay hắn mon trớn trên môi của nàng, nói: “Nơi này, chỉ thuộc về tôi! Tôi hôn, chỉ có tôi!”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc cũng rất tức giận, nàng dùng sức đẩy hắn ra, vừa chậm rãi lui ra sau.

“Tạ Thư Dật, chúng ta anh em! Mặc kệ anh có thừa nhận người em gái này hay không, nhưng ở trong mắt người khác, anh chính là anh trai tôi!” Nàng nói to.

Tạ Thụ Dật đặt ngón tay vừa vuốt phẳng môi nàng ở bên môi của mình, giống như trên ngón tay còn chứa mùi thơm ngát của đôi môi đỏ mọng kia, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, muốn hít hương thơm vào xoang mũi.

“Tạ Hải Nhạc, cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi! Mà em, cho tới bây giờ em cũng chưa từng chính thức gọi tôi một tiếng anh! Người khác thấy? Cho người khác đi gặp quỷ đi!” Hắn nói.

Tạ Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, nói: “Tạ Thụ Dật, xin anh, anh muốn đùa giỡn với tôi, xin đổi một loại trò chơi khác được không? Cái loại này, tôi thật sự chịu không được, anh hận tôi, ở trong lòng anh, tôi chỉ là một món đồ chơi hay ho của anh mà thôi, trước giờ anh đều chưa từng nghĩ tới tôi cũng là người, tôi cũng không muốn sống những ngày làm một thứ đồ chơi này!”

Tạ Thụ Dật vừa nghe nàng nói như thế, ánh mắt sáng rực đi về phía nàng, Hải Nhạc kinh hoàng lui về phía sau trong nước, nhưng Tạ Thụ Dật càng nhanh hơn nàng, hắn đi đến bên người Tạ Hải Nhạc, hai tay đột nhiên nâng lên đặt ở trên vai Hải Nhạc, Hải Nhạc không tự chủ được run run.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như không muốn sống loại ngày làm một thứ đồ chơi này, có cách khác.” Tạ Thụ Dật nói.

“Cách gì?” Tạ Hải Nhạc phòng bị nhìn hắn.

Tạ Thụ Dật một cái chớp cũng không trong chớp mắt nhìn nàng, gần từng tiếng: “Không cự tuyệt tôi hôn em, đừng cự tuyệt, chỉ cần em không kháng cự nụ hôn của tôi, tôi đồng ý, về sau tôi sẽ không tìm em gây phiền toái!”

Chẳng lẽ, về sau hắn vẫn muốn hôn nàng như vậy sao? Cái này sao có thể được chứ? Không thể cứ như vậy nữa!

“Không được!” Nàng quả quyết cự tuyệt.

“Không, em không có quyền cự tuyệt, tôi muốn làm như vậy, tôi sẽ làm như vậy, em tất phải chịu!” Tạ Thụ Dật thấy nàng quả quyết cự tuyệt, nổi giận, bá đạo gạt bỏ cự tuyệt của Hải Nhạc.

“Tạ Thụ Dật, anh không thể buông tha cho tôi sao?” Hải Nhạc khẩn cầu nhìn hắn.

“Không thể, cũng chưa từng nghĩ muốn tha cho em! Từ nhỏ em đã nhất định là...” Tạ Thụ Dật dừng lại một chút, “...đồ chơi của Tạ Thụ Dật tôi!”

Nghe hắn nói như vậy, trong mắt Hải Nhạc lặn ra những giọt nước mắt thật to.

Tạ Thụ Dật thấy nàng đau khổ như vậy, trong lòng đột nhiên có một tia ảm ảm đau nhè nhẹ, hắn nhìn không được nói: “Trừ ôm em hôn em, tôi sẽ không làm gì khác với em, chuyện này em không cần lo lắng.”

“Thật vậy chẳng?” Hải Nhạc mở to hai mắt, đột nhiên trong mắt cũng toả sáng ra một thứ ánh sáng rực rỡ, thứ hào quang này, làm cho Tạ Thụ Dật xém chút nữa đã thất thần, hắn như mê muội gật gật đầu: “Thật, tôi nói là thật, em nên thử tin tưởng tôi một lần!” (sao giống... hai bé con nít đang lừa nhau quá...)

Hải Nhạc thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nàng giơ tay lên muốn lau đi nước mắt trên mặt, Tạ Thụ Dật đột nhiên ngăn lại tay nàng nói: “Tôi đến.”

Hải Nhạc kinh ngạc thả tay xuống, Tạ Thụ Dật cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt nàng, Hải Nhạc run rẩy một chút, nhưng cũng không kháng cự, Tạ Thụ Dật hài lòng hôn lên mắt nàng, nhẹ nhàng hút đi lệ vương trong mắt, sau đó, đôi môi từ từ theo khóe mắt trượt đến chóp mũi, lại từ chóp mũi dừng trên môi của nàng.

“Tôi không hôn đủ em, tôi còn muốn thêm dư vị một chút nữa.” Tạ Thụ Dật khàn khàn nói, hắn lại ôm Hải Nhạc vào trong ngực, lại cùng Hải Nhạc tiếp tục nụ hôn ngọt ngào có thể làm cho hắn say lòng kia. Hải Nhạc thì trong lúc Tạ Thụ Dật dùng nụ hôn để trừng phạt đe dọa hạ đã học bơi xong, nàng thậm chí có thể nín thở trong nước đến ba đến bốn phút, cái này phải kể công nhờ Tạ Thụ Dật dạy dỗ, càng phải kể công những nụ hôn bất tận của hắn, nàng nhớ giữa lúc hôn hít từ từ học được nín thở.

Mà Tạ Thụ Dật quả nhiên giữ lời, chỉ cần để cho hắn hôn nàng, hắn sẽ không còn tìm nàng gây phiền phức, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy nàng đứng chung với Thích Hán Lương, hắn sẽ giận dữ, nhưng cho dù có giận cách mấy, cũng sẽ không nhốt nàng vào phòng tối nữa, mà chỉ hôn nàng, hôn nàng, thẳng đến khi nàng chịu không nổi nói về sau sẽ không đến gần Thích Hán Lương nữa, hắn mới chịu buông tha.

Có điều là, Hải Nhạc cũng phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, bình thường nàng vốn rất được nam sinh yêu mến, sau này lại khiến cho một vài nam sinh từng ngưỡng mộ nàng vừa gặp nàng lập tức xun xoe bỏ chạy, điều này làm cho nàng cảm thấy kỳ lạ, cho đến một ngày kia, có một nam sinh không sợ chết tỏ lộ với nàng, nghe nói ngày hôm sau lập tức bị một đám nam sinh mặc danh kỳ diệu đánh hội đồng, còn cảnh cáo nam sinh kia, không thể tới gần Tạ Hải Nhạc, nghe một cái tin đồn sai lè như thế, nàng đã biết ai đứng sau lưng làm cho những nam sinh hâm mộ nàng biến thành nam sinh thấy nàng như thấy quỷ rồi, là Tạ Thụ Dật, chính hắn không muốn cho những nam sinh kia đến gần nàng!

Cũng được, nàng cũng không thích mấy tên loại choai này cứ mặt dày đến quấy rầy nàng, vì nàng không có ý kiến gì, khiến cho Tạ Thụ Dật càng trầm trọng thêm, càng về sau nam sinh ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không được, nam sinh đụng tới lúc nàng đang ở cùng với Tạ Thụ Dật, trong tình trạng bất khả kháng, đành phải che hai mắt của mình, không che sao có thể đi chứ, bằng không sợ sẽ bị mặc danh kỳ diệu đánh đập và đe dọa à!

Vì thế, khắp trong trường học đều đồn Tạ Thụ Dật siêu yêu thương em gái đủ loại sắc thái, khi tin đồn kia rơi vào tai Thích Hán Lương, chỉ thấy Thích Hán Lương thần nhiên cười, chỉ có hắn biết, chỉ có hắn hiểu được, nam sinh này, không phải là siêu yêu thương em gái, mà là, siêu thích ăn giấm chua! Không muốn nam nhân khác theo đuổi những chân tâm Tạ Hải Nhạc, chỉ sợ liếc mắt nhìn cũng không được! Súc ghen thật mãnh liệt! Lòng độc chiếm thật

đáng sợ!

Chỉ có điều xem ra, ngay cả Tạ Hải Nhạc cũng chưa hẳn đã biết anh trai của nàng không phải có tình cảm anh em với nàng, mà là một loại tình cảm cảm kị khác không thể nói ra!

Mà hẳn, chắc hẳn Tạ Thư Dật đã cảnh cáo Tạ Hải Nhạc, không làm sao cho hắn cơ hội tới gần nàng, cho dù tiếp cận được nàng, nàng cũng vô cùng cung kính mở miệng một tiếng “Thưa thầy”, nếu tôn kính hắn như vậy, cho dù có vài lời muốn nói, sao có thể không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng trước mặt học sinh? Vì duy trì hình tượng thầy người ta, hẳn đành phải chôn vùi lời muốn nói thật sâu dưới đáy lòng, tình cảm giấu kín kia, giống như nham thạch nóng chảy, làm phỏng trái tim của hắn, lúc nào cũng chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ bùng phát như núi lửa.

Hắn cầm lấy tấm hình hắn chụp chung với Hải Nhạc, cố ý cất nhỏ kẹp trong lưng ví, chỉ có hắn có thể nhìn thấy, có đôi khi rảnh rỗi, hắn lại lật tấm hình kia qua xem, đợi nàng lớn lên thật là một quá trình dài lê thê a! Phải chờ tới khi nào thì được đây? Thật sự khiến cho lòng hắn nóng như lửa đốt!

Từ khi Thích Hán Lương có một cọc tâm sự mang tên Hải Nhạc này, ngay cả lòng vui hưởng lạc cũng phai nhạt, mà bà mẹ luôn cứ lo lắng hôn nhân đại sự của hắn, thấy hắn vẫn không có bạn gái cố định, lại nhiệt tình thu xếp xem mắt cho hắn.

Thích Hán Lương hẳn còn chưa thất bại tới mức phải xem mắt mới có thể tìm được một nửa còn lại của mình, trong lòng hắn đang có một tiểu thiên sứ đóng chiếm, mà hắn nhất định phải chờ tiểu thiên sứ lớn lên mới được, làm sao lọt vào mắt mẹ già, hắn lại biến thành “ê nam” khiến người ta rồi vậy nè?

Lần xem mắt này, hắn vốn rất muốn từ chối, nhưng mẹ già nói là con gái một vị quan lớn, đã hẹn xong rồi, nếu không đi, chẳng phải làm cho mặt mũi con người ta đi quét rác sao, hắn đành phải cố mà nhận lời lão mẹ.

Khi hắn đi vào quán ăn Nhật được hẹn tên là Ẩm thực Kawasaki, nghe nói quán này làm ăn rất tốt, ít nhất phải hẹn trước một tuần, xem ra, lão mẹ đã chuẩn bị cho hắn đủ công phu, vì thế, Thích Hán Lương đã gặp cô gái cần xem mắt kia, rất xinh đẹp, khí chất cũng tốt, lời nói cũng không thể tìm ra sai sót gì, không hổ là con gái trong nhà quan lớn, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà, Thích Hán Lương lại thiếu thiếu hứng thú.

“Cha, cha nói, bây giờ cha nhất định sẽ gửi tiền vào tài khoản của con, tại sao cứ gạt con thế?”

Bỗng, hắn đột nhiên nghe được một giọng nói, trong lòng hắn cả kinh, tại sao nàng lại ở chỗ này?

Hắn nhìn lại, thấy một cô gái mặc quần áo vàng nhạt đang đứng gọi điện thoại.

Thân ảnh này rất giống Hải Nhạc, khi hắn nhìn thấy cô gái quay mặt lại, hắn nhìn không được hô nhẹ một tiếng: “Hải Nhạc?!”

“Hải Nhạc? Ai là Hải Nhạc?” Cô gái xem mắt đang ngồi đối diện hắn trát mù tạc lên miếng cá sống hỏi.

Thích Hán Lương quay đầu lại giải thích với nàng: “Là một học trò của anh.”

“Nha.”

Khi Thích Hán Lương quay đầu lại lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng vàng nhạt kia nữa, hắn đứng lên chạy theo ra bên ngoài, thế nhưng không nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt kia, hắn đành phải quay ngược về, khách sáo hỏi cô gái có muốn hắn đưa nàng về nhà không, cô gái nghe ra ý tại ngôn ngoại, từ chối, xem mắt không giải quyết được gì, mà hình bóng màu vàng nhạt kia, vẫn cứ quanh quẩn trong lòng Thích Hán Lương mãi.

Đến thứ Hai, hắn thừa dịp Hải Nhạc sang giao bài tập ngữ văn cho cả lớp, lên tiếng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, hôm kia tôi thấy em ở Kawasaki, tôi còn gọi tên em, nhưng em chẳng những không để ý tới tôi, ngược lại còn chạy trốn không thấy bóng dáng, tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Thầy ơi, hôm thứ bảy em đi học bơi mà, em cũng không có đi đâu ra ngoài, càng không có đi tới cái chỗ Kawasaki gì đó, chắc thầy nhận lầm người thôi phải không?” Hải Nhạc ngạc nhiên nói.

“Sao vậy được? Hôm đó em mặc một bộ áo màu vàng nhạt, tết tóc đuôi ngựa, tôi nghe giọng rõ ràng là em, quay mặt lại cũng rõ ràng là em a!” Thích Hán Lương buồn bực, “Là tôi nhìn lầm rồi?”

Chẳng lẽ là mắt hắn xuất hiện ảo giác, trên đời này làm gì có người nào giống nhau như vậy chứ? Thật sự là do hắn quá nhớ nhung, mà nhìn cô bé kia tưởng tượng thành Hải Nhạc sao? Thật đúng là bẽ mặt a!

“Thầy ơi, chắc là thầy nhìn lầm rồi, nếu như em nhìn thấy thầy, không cần thầy gọi, em đương nhiên sẽ đến chào thầy trước, bởi vì, thầy là thầy của em mà.” Tạ Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Nga, có thể là tôi nhìn lầm rồi, thật ngại quá.” Thích Hán Lương xấu hổ nói.

“Thật ra cũng không sao đâu, đôi khi em đi trên đường cũng nhận lầm người mà.” Hải Nhạc cười cười nói.

Nhìn bóng lưng Hải Nhạc rời đi, Thích Hán Lương càng thêm phiền muộn, rõ ràng chính là cái bóng dáng này a, chỉ không phải là mặc đồng phục mà thôi, chẳng lẽ thật sự mình hoa mắt ngẩn ngơ rồi? Thật đúng là quá huyền bí đi!

Sau khi tan học, Hải Nhạc về nhà, mẹ Hải Nhạc rảnh rỗi hiếm có, lời Hải Nhạc đi theo bà đặt may lễ phục cao cấp, mà sinh nhật Hải Nhạc cũng đã sắp tới rồi, thuận tiện cũng may cho nàng một bộ váy lễ phục dùng để tới ngày sinh nhật sẽ mặc.

Hải Nhạc vừa mới đo người xong, điện thoại vang lên, vừa nhìn, thấy là Tạ Thư Dật gọi tới, nàng vội vàng chạy ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu? Còn không mau trở về! Không phải tôi đã nói với em rồi, chị của Đế Uy mới về từ nước ngoài, mời chúng ta đi ăn cơm, vậy mà em còn không biết lại chạy đi đâu nữa!” Tạ Thư Dật ở bên kia mất kiên nhẫn nói.

“Nga, anh đi trước đi, tôi đang đi theo mẹ làm lễ phục, ở chỗ nào? Tôi về nhờ bác Cương đưa qua là được.” Hải Nhạc vội vàng nói.

“Ồ Kawasaki, một quán ăn Nhật, bác Cương biết đó, được rồi, lại đây nhanh lên!”

Tạ Thư Dật ở bên kia nói với Hải Nhạc xong lập tức cúp điện thoại, sau đó nói với Đế Uy và chị gái Đế Uy, Long Tương Tư: “Ta ra ngoài đợi nó, nó là một con quỷ lơ mơ, ta sợ nó tìm không thấy.”

Tạ Thư Dật đến đại sảnh chờ Hải Nhạc, không biết qua bao lâu, hần nhìn thấy một bóng dáng nhỏ xinh mặc áo màu lam nhạt vội vàng đi về bên này, không phải Hải Nhạc thì là ai?

Hần bước nhanh tới đón, kéo nàng vào trong lòng, nói: “Sao bây giờ mới đến?”

Thấy nàng kinh ngạc nhìn hần, hần bá đạo chặn môi nàng lại, hôn nàng đến thiên hoa mắt chuyển ngã vào trong ngực của hần, hần mới vừa lòng buông tha nàng.

Đúng lúc ấy, di động vang lên rồi, hần tự tay tiếp nhận: “Ê?”

“Tôi đang ở cửa Kawasaki, anh đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nói ôn nhu.

Tạ Thư Dật kinh ngạc ngẩng đầu, rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng yêu kiều đang đứng ngay cửa, hần lại cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, nàng rõ ràng cũng là Hải Nhạc a!

Hần, đang gặp quỷ sao?

Cô gái nhanh chóng đẩy hần ra, nâng tay lập tức cho hần một cái tát!

Tạ Thư Dật bị đánh kinh ngạc không thôi, hần lại ngẩng đầu nhìn Hải Nhạc chỗ cửa đang từ từ đi về phía hần, cũng thấy được cô gái đứng ở trước mặt hần, thay đổi sắc mặt hết cả.

Không phải là hần thật sự gặp quỷ, hai người Hải Nhạc giống nhau như đúc a! Chỉ là mặc quần áo khác nhau mà thôi!

Nàng bước nhanh đi về hướng bên này, dùng một giọng run run hỏi: “Xin hỏi... chị là Trì Hải Hoan sao?”

Cô gái đã đánh Tạ Thư Dật một bạt tai cũng kinh ngạc nhìn Hải Nhạc, cũng dùng một giọng run run trả lời: “Tôi là... tôi là Trì Hải Hoan, bạn là... bạn là Hải Nhạc sao?”

Trong mắt Hải Nhạc ứa ra một đồng nước mắt, nàng khóc chạy tới chỗ cô gái có hình dạng giống nàng như đúc, hơn nữa còn ôm lấy cô ta.

“Chị, chị, thật không ngờ em sẽ gặp mặt chị! Em là Hải Nhạc, em là em của chị! Em rất nhớ chị! Rất nhớ chị a! Mẹ cũng rất rất nhớ chị a! Sao chị không đến tìm bọn em thế?” Hải Nhạc khóc lớn nói.

“Em à, chị cũng nhớ em, chị cũng rất rất nhớ em a! Nhưng mà, nhiều năm qua chị cũng không biết các em đã đi đâu, chị tìm không thấy các em a! Chị vẫn cho là mẹ và em không quan tâm chị nữa rồi!” Cô gái giống Hải Nhạc như đúc cũng khóc lớn nói.

“Không có, mẹ từng đi tìm chị, nhưng mà, người đàn bà kia không cho bọn em gặp chị a! Cha cũng nói không cho bọn em gặp chị, nói chị sống sung sướng hơn bọn em nhiều, không cần bọn em đi thăm chị, sau đó em với mẹ cũng không đi tìm chị nữa! Sau này, các chị chuyển đi, ngay cả cái số điện thoại cha cũng không để cho bọn em, người hầu trước kia cũng bị thôi việc, bọn em cũng không tìm được chị nữa a! Sau đó mẹ mang em rời khỏi chỗ ở cũ của bọn em, cũng không hề nhìn thấy chị! Chị, chị, em rất cuộc nhìn thấy chị rồi! Em đã cho rằng đời này em sẽ không còn được gặp lại chị nữa!” Hải Nhạc khóc nức nở đầy nước mắt.

Tạ Thư Dật cau mày, hần đã hôn lầm người rồi sao?

Hần không khỏi đứng bên cạnh không ngừng học nước miếng. (=[))

***

Dài muốn chết.

Một màn hai tỷ muội gặp nhau cảm động cũng không làm Tạ Thư Dật cảm động nổi, hần bận chán nản mình đã hôn lầm người, hần thậm chí ngay cả Hải Nhạc cũng nhận sai, lại đi hôn chị em gì đó của Hải Nhạc!

“Em à, trước giờ em sống có được không?” Hải Hoan chùi nước mắt trên mặt Hải Nhạc, hỏi.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó lại nước mắt dâng trào nói với chị: “Em sống tốt lắm, mẹ cũng sống tốt lắm.”

“Tốt là tốt rồi.” Hải Hoan gật đầu, cũng lau nước mắt trên mặt mình.

Hải Nhạc nhìn nàng, hỏi: “Chị, vậy còn chị thì sao? Mấy năm nay chị sống có tốt không?”

Tri Hải Hoan cười gượng nói: “Cũng được.”

Hải Nhạc tò mò hỏi: “Vậy đêm nay sao chị lại có mặt ở đây? Là đi theo các bạn tới ăn cơm à?”

Tri Hải Hoan có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Chị làm công ở trong này.”

“Cái gì?” Hải Nhạc Tạ Thư Dật gần như đồng thanh.

“Cha đã sắp phá sản rồi, cái xú nữ nhân kia, xoắn của ông một số tiền lớn chạy đi với một tên tiểu bạch kiểm, ông đã sắp vô lực xoay chuyển.” Lúc Hải Hoan nói lên, nước mắt lại chảy xuống.

Hải Nhạc khóc lên: “Chị thật đáng thương, mấy năm nay chắc chắn chị sống không tốt, vậy mà sa sút đến nông nỗi phải đi làm công.”

“Ai da, đừng khóc được không? Khóc thành xú xí luôn, khó coi chết đi được!” Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc khóc đến thương tâm như vậy, có chút đau lòng (ew.....)

Tri Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật một cái, làm cẩn thận nghĩa Tạ Thư Dật, nàng ngậy ngấn cả người, hẳn thật không phải là đẹp bình thường a! Vừa nghĩ tới hành động cường hôn mới vừa rồi của hắn, trong lòng đột nhiên không còn tức giận như trước nữa. (lúc đầu đọc tới đoạn này là mình bắt đầu nghi nghi nha...)

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn lại nàng, Tri Hải Hoan vội vàng chỉnh đốn luống cuống của mình một chút, lại nhìn Hải Nhạc, ngập ngừng hỏi: “Hải Nhạc, anh ta là ai vậy?”

Hải Nhạc lau lau nước mắt, chần chừ nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói với nàng: “Đó là anh hai.”

Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, cũng cho Hải Nhạc một cái ánh mắt uy hiếp.

“Anh hai?” Tri Hải Hoan có chút kinh nghi. (ngạc nhiên và nghi ngờ)

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, có chút cố sức nói: “Mẹ gả cho một người cha, anh ta là con trai của người cha đó.”

Tạ Thư Dật lại hừ lạnh một tiếng.

“Được rồi, tiết mục chị em quen biết nhau nên kết thúc chứ?” Hắn có chút mắt kiên nhẫn nói.

Kỳ thật bây giờ, đối với ai hắn đều có kiên nhẫn như nhau, nhưng lần này hắn cũng có chút không nhịn được.

Tri Hải Hoan này vừa xuất hiện, lực chú ý của Hải Nhạc, hoàn toàn chuyển lên trên người của cô ta hết! Phiền chết!

Hải Hoan suy nghĩ sâu xa nhìn hắn một cái.

“Em à, chị nghĩ, em sống hẳn là cũng không tốt lắm.” Nàng nói.

Hải Nhạc hoảng sợ, không nhịn được nói: “Làm sao chị biết?”

“Xem thái độ với cách nói chuyện của người kia thì biết.” Tri Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra trước người, cười nhạt nói với Hải Hoan: “Ai nói? Em ấy sống không biết có bao nhiêu tốt nữa kìa!”

Tạ Hải Nhạc muốn tránh thoát hắn, Tạ Thư Dật lại sống chết cũng không buông ra, một màn này dừng trong mắt Tri Hải Hoan, trong mắt của nàng hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Lúc này anh dường đột với tôi, muốn nói thế nào?” Tri Hải Hoan đột nhiên nói.

Tạ Thư Dật có chút xấu hổ, sau đó trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Cô cũng đã ra tay, sớm trả lại cho cô rồi!”

Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu nhìn bọn họ, như mây trong sương mù.

“Hai người đang nói cái gì? Đường đột cái gì, ra tay cái gì?”

Tạ Thư Dật lại trừng mắt nhìn Tri Hải Hoan, Tri Hải Hoan mỉm cười, nói: “Không có gì, nói cho vui ấy mà, đúng rồi, hai người tới đây chơi với bạn đấy

sao?”

“Đúng vậy a.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Chị đi với bọn em đi.”

Hải Hoan do dự một chút nói: “Chút nữa chị phải đi làm.”

“Chị thật vất vả a.” Hải Nhạc nhin không được lại roi lệ, “Có thể không làm không? Chị còn nhỏ như vậy.”

“Không làm?” Trì Hải Hoan thở dài một hơi, “Không làm chị sẽ chết đói.”

“Cha không chăm sóc cho chị sao?” Hải Nhạc tức giận hỏi.

“Chính ông ấy cũng tự thân khó bảo toàn, chỉ sợ chỉ có thể chăm sóc được chính ông ta thôi.” Hải Hoan chua xót nói.

“Chị... chị... chị lại sa sút đến tận thế này, sao lúc trước không đi theo mẹ với em chứ?” Hải Nhạc nước mắt rơi làch.

“Ài, em à, đừng nói những thứ này, cho chị điện thoại em đi, sau này chị sẽ tìm em, sắp tới giờ rồi, chị phải đi làm.” Hải Hoan nói.

“Nga, dạ, chị, chị không đi ăn cơm với bọn em sao? Khi nào thì xong việc, em chờ chị, đến lúc đó đưa chị về nhà gặp mẹ được không?” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan có chút mừng rỡ, lại có chút chần chừ, còn có một chút hối hận khó hiểu, nàng nói: “Chị không biết mẹ có vui mừng khi nhìn thấy chị hay không nữa.”

“Mẹ nhất định sẽ rất vui khi gặp lại chị mà, chị, chị cũng là con gái của mẹ, làm sao mẹ có thể không vui chứ, mẹ lúc nào cũng nhớ chị hết.” Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Hoan mang theo một tia xấu hổ, nói: “Chị sợ mẹ trách trước kia không đi với mẹ.”

“Không có không có, mẹ nói, mẹ tôn trọng lựa chọn của chị, mẹ vẫn luôn nhớ chị lắm.” Hải Nhạc nói.

Nước mắt Hải Hoan lại lăn xuống, nghẹn ngào nói: “Là chị... là chị thật xin lỗi mẹ.”

“Chị không có lỗi với mẹ đâu, thật đó, khi nào thì xong việc, em chờ chị.” Hải Nhạc nói.

“Phải tới 12 giờ, chị làm ca tối.” Hải Hoan nói.

Đúng lúc này, có người lại đó quát: “Trì Hải Hoan! Giao ca rồi, còn đang lè mề cái gì? Lẹ lên!”

“Nga, tới liền!” Hải Hoan xoa xoa nước mắt, “Nhạc Nhạc, cho chị số điện thoại, bằng không, ngày mai đi, ngày mai chị sẽ đi gặp mẹ.”

“Cũng tốt, đến lúc đó em với bác Cương sẽ tới đón chị.” Hải Nhạc gật gật đầu.

“Bác Cương? Bác Cương là người cha kia sao?” Hải Hoan hơi hơi nghi ngờ.

“Không phải, là bác tài xế.” Hải Nhạc nói.

“Nga? Vậy... nhà mới của em, điều kiện gia đình rất tốt à?” Hải Hoan bật thốt. (tới đây là tứ nghi nghi rồi, uống hời nầy thấy khóc thương tâm mà tưởng...)

Tạ Thu Dật đứng bên cạnh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Hết chưa vậy? Nhanh lên! Mọi người đang chờ sốt ruột đó!” Tạ Thu Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức tranh thủ ghi số điện thoại của mình cho chị, cũng trách cứ Tạ Thu Dật, “Sao anh lại có thể như vậy chứ? Đó là chị của tôi!”

“Chị của em, không phải cũng là của tôi!” Tạ Thu Dật đảo mắt.

“Anh... thật sự không thể nói lý!” Hải Nhạc tức muốn chết.

“Không cần em nói lý! Đi thôi!” Tạ Thu Dật đã rất hết kiên nhẫn rồi, kéo Hải Nhạc bước đi, liếc cũng không thèm liếc Hải Hoan bên cạnh một cái.

Cho dù cô ta và Hải Nhạc giống nhau như đúc đi chăng nữa, thậm chí hấn nhận lầm còn hôn cô ta, nhưng, khi biết cô ta không phải là Hải Nhạc, trong lòng hấn thậm chí còn có chút bài xích, trực giác khiến cho hấn không thích cô gái này.

Đôi mắt của Hải nhạc, nhìn một cái sẽ lộ vẻ ôn nhu và trong trẻo, giống như chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu sâu trong nội tâm của nàng vậy, mà Trì Hải Hoan, trong mắt ánh mắt của cô ta, rất là lập lờ, làm người ta đoán không ra. Ánh mắt, là cửa sổ tâm hồn, hấn không thích ánh mắt lập lờ của cô ta, cho nên, hấn cũng không thích người này, cho dù cô ta có giống Hải Nhạc đi nữa!

“Chị, nhớ kĩ đêm mai a, em sẽ tới đón chị đó, buổi tối em về nhà sẽ nói cho mẹ, em đã tìm được chị.” Hải Nhạc quay đầu nhìn Hải Hoan nói.

Hải Hoan gật gù đầu: “Đi đi, đừng để bạn chờ lâu.”

Nàng đưa mắt nhìn hai người rồi đi.

Người đàn ông này, là một người rất kỳ lạ, giống như, hắn xông tới lập tức hôn nàng, thì ra chỉ xem nàng thành Hải Nhạc thôi! Xem ra, hắn không chỉ là anh hai của Hải Nhạc đâu!

Nàng không nhận được đưa thay sờ sờ môi của mình.

Đó là nụ hôn đầu của nàng, lại bị người đàn ông này xông lên lập tức hôn mất! Nàng thậm chí cũng không biết chuyện diễn ra thế nào, thậm chí ngay cả mặt của hắn cũng không nhìn thấy rõ ràng nữa, nhưng mà, kỹ thuật hôn của hắn lại rất cao siêu, nụ hôn kia, lại có thể làm cho tim nàng không tự chủ được đập dồn rồi, trầm mê mất!

Chỉ có điều, nàng vẫn còn có chút tức giận, nào có ai vừa tới lập tức hôn nàng như vậy? Vẫn còn có hơi quá đáng, nàng liền nâng tay cho hắn một cái tát biểu hiện sự tức giận của mình.

Còn tưởng rằng hắn là khách tới thích nàng muốn trộm hương, thì ra chỉ là xem nàng thành Hải Nhạc?!

Mặt Tri Hải Hoan, âm trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Biết Vậy Chẳng Làm

“Tri Hải Hoan, con nhớ chết tiết mày chạy đi đâu rồi? Coi chừng tao khấu trừ toàn bộ tiền chuyên cần tháng này của mày đó!” Tiếng mắng tức giận lại truyền tới.

“Nga, đến liền!” Nàng vội vã rời đi.

Hải Nhạc vừa về tới nhà, đã nói chuyện đụng phải chị cho mẹ nghe, mẹ Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mừng là còn chưa đi tìm, đã có tin tức con gái, sợ là con gái vậy mà phải làm công trong một tiệm ăn. Bà vội vã muốn đi gặp con gái, Hải Nhạc nói cho bà biết, đã hẹn với chị rồi, xế chiều ngày mai sẽ đi đón nàng, đưa nàng đến Tạ gia gặp mẹ.

Buổi chiều hôm sau, Tri Hải Hoan bước xuống xe, thấy đại biệt thự Tạ gia sang trọng, đứng nhìn sững sờ.

“Hải Nhạc, cha này rất có tiền à?” Nàng hỏi Hải Nhạc.

“Coi thế đi, không biết chị có từng nghe tập đoàn An Thác chưa? Người cha này chính là chủ tịch An Thác, Tạ Trường Viên.” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tập đoàn An Thác? Tạ Trường Viên là chồng mới của mẹ?” Tri Hải Hoan hít một hơi khí lạnh, “Thế... mẹ gả cho ông ta bao lâu rồi?”

“Nga, năm em tám tuổi, mẹ gả cho ông ấy, em sống trong này hơn bảy năm rồi.” Hải Nhạc nói.

“Vậy à?” Về mặt Tri Hải Hoan đầy hối hận.

Bỗng nhiên, mẹ hai người từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Hải Hoan, bà giật mình, sau đó vội vàng chạy tới.

“Hải Hoan, Hải Hoan của mẹ!” Bà dùng sức ôm Tri Hải Hoan vào lòng.

Lúc này, bố cũng đã ra tới, sau đó, là Tạ Thư Dật.

“Mẹ! Con rất nhớ người!” Tri Hải Hoan nước mắt tràn mi.

“Đưa gốc, mẹ cũng nhớ con.” Mẹ Hải Nhạc cũng khóc nói.

“Đây... đây... đây vì sao nó giống Hải Nhạc nhà ta như đúc thế kia?” Tạ Trường Viên giật mình gần như có chút cá lăm, “Nếu bố không nhớ hôm nay Hải Nhạc mặc đồ gì, nhất định bố sẽ nhầm nó thành Hải Nhạc mất rồi.” Tạ Thư Dật gật gù đầu: “Vô cùng thấu hiểu.”

Hắn càng nhục hơn, còn nhận lầm nàng ta thành Hải Nhạc, còn hôn cô ta! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật liền vô cùng chán nản cào cào tóc, sao lại phải giống nhau thế kia chứ? Thật là! Mẹ Hải Nhạc lau lau nước mắt, ôm Tri Hải Hoan đi về phía hai cha con nó.

“Hải Hoan, đây là bác Tạ, đây là anh Tạ Thư Dật.” Mẹ Hải Nhạc nói, “Trường Viên, nó là Hải Hoan em đã nói với anh đó, chị Hải Nhạc, Hải Hoan, chào mọi người đi con.”

Nghe thấy mẹ kêu mình gọi Tạ Trường Viên là bác, nụ cười trên mặt Hải Hoan, trở nên có chút gượng gạo, nhưng nàng vẫn cố gắng cười.

“Chào bác Tạ ạ.” Tri Hải Hoan lại quay sang Tạ Thư Dật, “Chào anh Thư Dật.”

“Ha ha, ngoan quá, ngoan giống y như Hải Nhạc.” Bố Tạ cười ha hả, đưa tay đưa cho Hải Hoan một cái hồng bao, “Hải Hoan, chút lễ gặp mặt.”

Tri Hải Hoan nhìn mẹ hỏi ý, mẹ Hải Nhạc gật gật đầu với nàng, nàng đưa tay nhận: “Cám ơn bác ạ.”

“Ai da, đừng khách khí như vậy, đều là người một nhà cả.” Tạ Trường Viên cười nói, cũng thuận tay Hải Nhạc qua, “Tiểu công chúa a, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nhớ chị, bây giờ rốt cuộc đã tìm được chị rồi, có vui không?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu: “Bố, Nhạc Nhạc rất vui ạ.”

“Ân, vậy chúng ta vào nhà.” Bố Tạ ôm Hải Nhạc vào phòng, Tri Hải Hoan đi theo sau lưng ông và Hải Nhạc, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, xem ra, Hải Nhạc ở trong ngôi nhà này, rất được cưng chiều.

Nàng liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại trên người Hải Nhạc phía trước, trong mắt, có một nỗi nhu tình khó phát hiện, nhưng mà, vẫn bị nàng nhìn ra.

Không hiểu vì sao, trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác vô cùng hối hận, nếu năm đó nàng cũng đi theo mẹ, phỏng chừng người được sủng ái sẽ không phải là cô em gái đàn độn trong mắt nàng, mà sẽ là nàng! Nhưng, trên đời làm gì có hối hận nào ăn được đâu.

Ngồi trong phòng khách, Tạ Trường Viên mở miệng hỏi Hải Hoan về cuộc sống gần đây, khi biết được cha ruột Hải Hoan đã sắp phá sản, mà Hải Hoan thì phải làm công ngắn hạn trong một quán ăn thì ông trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó ông mở miệng nói với mẹ Hải Nhạc: “Tri Chí Cao đi đến hôm nay, mặc dù nói là hắn gieo gió gặt bão, nhưng, niệm tình hắn là cha ruột Hải Nhạc, Tư Nguyên, em nói chúng ta có nên giúp một tay hay không?”

Mẹ Hải Nhạc nghe ông nói như vậy, không tỏ ý kiến ngay lập tức, nhưng Tạ Thư Dật lại mở miệng nói: “Bố, bố nhân từ quá đáng rồi, Tri Chí Cao hắn không đáng cho bố thông cảm đâu, một tên tiểu thương vừa quản lý không tốt lại còn hay ba phải hơn nữa lại háo sắc, cho dù bố có giúp hắn, lần sau thì sao? Con cũng không tán thành bố vì tình nghĩa mà đi giúp hắn vì tình nghĩa, chuyện này cũng sẽ không được hội đồng quản trị thông qua, tập đoàn An Thác chúng ta không phải là nhà từ thiện, chúng ta phải đứng về phía lợi ích của An Thác mà suy nghĩ trước tiên, trừ phi, công ty Tri gia có thể có lợi cho chúng ta, chúng ta mới có thể giúp một tay.”

Tạ Trường Viên và mẹ Hải Nhạc cùng kinh dị nhìn Tạ Thư Dật, thật không ngờ hắn lại có thể nói ra những lời này.

Tạ Trường Viên hồi phục tinh thần lại, cười ha hả vỗ vai hắn: “Xú tiểu tử, bố còn đánh giá thấp mày! Bố phát hiện, mày mới đúng là tên thương nhân chân chính! Thương nhân sẽ hám lợi! Không sai, sau này giao tập đoàn An Thác cho mày, bố sẽ yên tâm! Bố nghĩ, hay là bố nên về hưu sớm thử cho mày lên sân nhĩ?”

“Bố, bây giờ bố còn gồng càng già càng cay, chuyện thay ca, sau này hẵng nói, về phần chuyện Tri Chí Cao này, bố có thể xem thêm đề nghị của con.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngồi bên kia vừa tức vừa vội, rõ ràng Tạ Thư Dật không muốn cha hắn giúp cha nàng đây mà. Nàng chạy đến trước mặt Tạ Trường Viên, tựa đầu trên đầu gối của ông, sau đó ngẩng đầu khẩn cầu: “Bố, cha con đúng là có sai, nhưng mà, không có lỗi của ông ấy, bố với mẹ con cũng đi không đến với nhau được, bố niệm tình bố và mẹ đã đi đến với nhau, giúp ông ấy một phen đi, bố!” Nàng lắc lắc tay Tạ Trường Viên, một người từ trước đến nay chưa từng làm nũng bao giờ như nàng, mà bây giờ lại lần ra làm nũng với Tạ Trường Viên đây.

“Nga? Còn có chuyện này?” Tạ Trường Viên cười cười hỏi.

“Chính xác a, cha con không tốt, ông ấy cũng không phải người cha tốt, cũng không phải người chồng tốt, nhưng mà dù sao ông ấy và mẹ con từng có một đoạn ngày, lại còn sinh ra con với chị, tuy rằng ông ấy thậm chí còn không thương con bằng bố, nhưng mà dù sao ông ấy cũng là cha ruột của con, bố, bố không nhìn trên mặt mũi của mẹ con thì thôi, bố cũng phải niệm tình bản thân con là tiểu công chúa bố thương nhất từ nhỏ đến giờ, bố giúp cha con lần này đi, được không, được không?” Hải Nhạc tiếp tục nũng nịu, “Bố, cho tới bây giờ con cũng chưa từng xin bố điều gì, cũng chưa từng đề nghị bố điều gì, không phải bố nói ở sinh nhật mười sáu tuổi của con muốn tặng con một phần lễ trọng sao? Bố, quà gì khác con đều không cần, bố giúp cha con một phen làm quà sinh nhật tặng cho con đi! Được không? Đồng ý con được không?”

Tạ Trường Viên lại cười to một trận, ông xoa đầu Hải Nhạc nói: “Đúng là một con quỷ linh tinh, được rồi, bố giúp cha con!” Tạ Thư Dật kháng nghị kêu. (thấy bạn bố già này giống giống Càn Long trong HCCC bản cũ hí hí)

Mà mẹ Hải Nhạc rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, bà khen ngợi nhìn Hải Nhạc.

“Bố, bố làm như vậy, là không thông qua hội đồng quản trị!” Tạ Thư Dật tức giận trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái.

Hải Nhạc thấy đã đạt đến mục đích của mình, trong lòng vui vẻ vô cùng, nàng lẻ lười thị uy với Tạ Thư Dật, hiếm khi làm cái mặt quỷ với hắn.

Tạ Thư Dật thấy nàng vurun đầu lười màu hồng làm mặt quỷ với mình, nghịch ngợm sôi nổi hiếm có, làm cho con tức trong lòng hắn đột nhiên lại có thể tan thành mây khói, thì ra, nàng cũng có một mặt đáng yêu như thế?

Hắn thật sự có loại kích động muốn kéo nàng bỏ đi ngay bây giờ, sau đó tìm một chỗ kín đáo hôn điên cuồng đầu lười nghịch ngợm kia của nàng. Hải Nhạc thấy hắn vẫn nhìn thần thờ nhìn mình lom lom, nghĩ đến phút sao nhãng của mình, không khỏi cúi đầu, chạy tới bên cạnh mẹ và chị, ngồi xuống sát bên hai người, không dám nhìn Tạ Thư Dật nữa.

Tri Hải Hoan vẫn quan sát tất cả, trong lòng có đủ bách vị tạp trần, thật không ngờ, Hải Nhạc vậy mà được cưng chiều như vậy, làm nũng ra một cái lập tức khiến cho Tạ Trường Viên đồng ý yêu cầu nó đưa ra! Nàng cũng không ngờ rằng, Tạ Trường Viên sẽ là một người ôn hòa như vậy. Giả như năm đó nàng cũng đi theo mẹ, có phải nàng sẽ không biến thành bộ dạng bây giờ? Rốt cuộc Tri Hải Hoan nàng đã bỏ lỡ cái gì? Thật sự biết vậy chẳng làm!

Tạ Thư Dật cũng không tiếp tục ý kiến ý cò gì nữa, nếu bố đã đồng ý rồi, hắn còn nói nữa, sẽ bị kêu là kiểm chuyện, cũng sẽ gọi là không biết thức thời.

Vì thế, mọi người hoà thuận vui vẻ bắt đầu ăn cơm chiều.

Ăn cơm chiều xong, Tạ Hải Nhạc, chị nàng với mẹ lúc nào cũng trò chuyện, còn mang chị đến phòng ngủ của nàng, xem một ít hình chụp năm từ lúc nàng tám tuổi về sau.

Hải Hoan nhìn bài trí trong phòng nàng, kinh ngạc nói: “Bác Tạ này, đối xử với em thật sự rất tốt a.”

“Đúng vậy, đúng là ông ấy đối với em tốt lắm, bản thân ông không có con gái, cho nên, rất thương em, cái này gọi là ngưi tâm ngưi đi, bởi vì, ông ấy thật sự rất yêu mẹ, cho nên, đối xử với em cũng rất tốt.” Hải Nhạc nói.

“Nga, thì ra là vậy.” Tri Hải Hoan chưa xót đáp.

Nhìn phòng Hải Nhạc một cái, so sánh với phòng nàng đang thuê phòng, cơ hồ là một cái trên trời, một cái dưới đất a.

Mà hoàn cảnh bây giờ của nàng, cũng đối lập với Hải Nhạc nốt, nó là tiểu công chúa trong mắt mọi người, nhưng, nàng lại phải làm công trong Kawasaki. Vận mệnh đối xử với Tri Hải Hoan, thật bất công biết bao nhiêu a! Nàng tức giận bất bình nghĩ thầm. (chính mình lựa chọn lợi lộc trước mắt la làng gì nữa trời)

Đã đến giờ, Tri Hải Hoan phải về rồi, bố Tạ bảo bác Cương đưa nàng đi, Hải Nhạc lưu luyến chị, muốn đi theo cùng.

“Bố, để con đi cho, con đưa em ấy về.” Tạ Thư Dật nói.

Tri Hải Hoan đứng là có chút thụ sủng nhược kinh. (ai vì bà đâu...)

Tạ Thư Dật đẩy Hải Nhạc, nói: “Không phải muốn đưa chị em, đi a.”

“Nha.”

Ba người cùng nhau lên chiếc Lincoln nhà họ, Hải Nhạc luôn ngồi trên xe chít chít oa oa lời Hải Hoan nói chuyện, giống như với chị có chuyện nói không hết.

Tạ Thư Dật ngồi phía lẳng lẳng lắng nghe, thật không ngờ Hải Nhạc ở trước mặt chị của nàng, nói nhiều như vậy, hơn nữa, trông nàng thật là thật vui vẻ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy nàng từng vui vẻ như vậy bao giờ.

Khi Hải Hoan nói ra địa chỉ của nàng thì Tạ Thư Dật và Hải Nhạc cùng trầm mặc, cái khu đó, là khu ổ chuột.

Đưa Hải Hoan đến giao lộ, Hải Hoan mở miệng nói dừng lại, Hải Nhạc lưu luyến không rời đưa nàng đi.

“Muốn vào chỗ chị ngồi một chút hay không?” Hải Hoan nói với em.

“Được a được a.” Hải Nhạc nói.

“Không được, chúng ta phải về.” Tạ Thư Dật nói.

“Được rồi, vậy hai người về đi.” Hải Hoan cười gượng phát phát tay với Hải Nhạc.

“Vậy... chị, lần sau khi nào thì tới thăm chị được? Bố này đã đồng ý giúp cha bọn mình, sau này chị không cần làm công nữa.” Hải Nhạc nói.

“Hi vọng như thế, hai người về đi.” Hải Hoan nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật lôi Hải Nhạc xoay người rời đi.

“Tôi còn có chuyện chưa nói xong mà!” Hải Nhạc kháng nghị.

“Nói nhiều như vậy, vẫn chưa nói xong à? Chưa nói xong sau này còn thời gian nói tiếp!” Tạ Thu Dật kéo nàng đi về phía trước.

“Vây tạm biệt chị nha.” Hải Nhạc vẫy vẫy tay về phía Hải Hoan.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng bọn hắn thật lâu, cho đến khi bọn họ lên xe, nàng mới xoay người rời đi.

Tạ Thu Dật ngồi trên xe quay đầu nhìn Tạ Hải Bạch, nói: “Sao thế, chị em vừa đi, em lập tức biến thành câm điếc rồi?”

Tạ Hải Nhạc nguyền hán một cái.

Tạ Thu Dật cũng hiếm khi nở nụ cười, hắn đột nhiên vươn tay捏捏 mũi Hải Nhạc. (lạy Chúa, hai người này cứ làm trò lovey-dovey miết vậy nè trời)

“Làm tiếp một cái mặt quỷ như hồi nãy cho tôi xem?” Hắn nói.

Hải Nhạc đang “đứng hình” vì động tác thân mật đột ngột của hắn, vừa nghe hắn nói như thế, “Tại sao?” Nàng ngơ ngác hỏi.

“Không tại sao cả, tôi thích em nhăn mặt với tôi thôi.” Tạ Thu Dật nói. (sở thích quái đản)

Hải Nhạc có chút xấu hổ: “Cái này sao có thể nói làm thì làm ngay được chứ?”

“Không cần biết! Em phải làm!” Tạ Thu Dật nói.

“Không tôi... tôi không làm.” Hải Nhạc liều mạng lắc đầu.

“Không làm?” Tạ Thu Dật chồm tới, áp sát nàng, “Không làm, coi chừng tôi sẽ hôn em.” Hải Nhạc vừa nghe hắn nói như thế, vẻ mặt đau khổ nghĩ nghĩ, sau đó là lườm với Tạ Thu Dật.

“Không phải như vậy.”

Hải Nhạc đành phải đặt hai bàn tay bên miệng, quạt quạt vài cái, sau đó học ra đầu lườm.

“Thật ngoan, Tiểu Hải Nhạc ngoan lắm.” Tạ Thu Dật nở nụ cười, sau đó, hắn đột nhiên kéo Hải Nhạc lại, hôn nàng, cho Hải Nhạc một nụ hôn nóng bỏng đủ để hít thở không thông.

Thật vất vả, hắn buông Hải Nhạc ra, mặt hai người đều đỏ bừng rực.

“Anh gạt tôi!” Tạ Hải Nhạc tức giận nói.

“Lúc này tôi cũng không có nói nếu em làm mặt quỷ thì sẽ không hôn em.” Tạ Thu Dật xấu xa nói.

“Tạ Thu Dật, anh thật là lưu manh, là một cái trứng thối cực lớn!” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, lúc nào nàng cũng bị hắn chằm mút.

Từ khi Tạ Thu Dật thấy Hải Nhạc làm cái mặt quỷ thứ nhất thì trong lòng vẫn luôn tính toán chuyện cần làm, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn mới chạy xe trở về nhà.

“Mẹ, có thể cho chị đến nhà chúng ta ở được không, chỗ chị ở, là khu ổ chuột đó!” Hải Nhạc lo lắng nói với mẹ.

Mẹ Hải Nhạc vuốt tóc nàng nói: “Nhạc Nhạc, mẹ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mà, mẹ không phải người giám hộ của chị, cha con mới là, nếu là không có sự đồng ý của cha con, mẹ sợ ông ta sẽ đi kiện cáo.”

“Sao có thể như vậy chứ? Ông ta cũng không thèm chăm lo cho chị, chị một thân một mình sống ở bên ngoài, với ở chỗ chúng ta, có gì khác nhau đâu chứ?” Hải Nhạc hỏi.

Mẹ Hải Nhạc thờ dãi một hơi nói: “Hải Nhạc, mẹ muốn nói cho con biết, công ty cha con, vẫn bị phá sản, bố con chậm một bước, công ty của ông ta, bị người ta mua xây dựng lại rồi, nhưng mà, những số tiền kia, cũng không đủ trả hết nợ nần ông ta thiếu.”

“Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì với chuyện chị ở cùng chúng ta?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tôi Không Cần Hai Nhân Vật Chính!

“Có liên quan chứ, nếu như bây giờ lập tức cho chị con vào ở, mẹ sợ cha con... Cái loại người này, ài!” Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi thật mạnh, “Con muốn cho chị con lại đây như vậy, đến lúc đó mẹ với bố con đi can thiệp đi, xem có thể chuyển quyền giám hộ của chị con qua hay không đã.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ nhiều lắm!” Hải Nhạc mừng rỡ hôn mẹ cái chụt.

“Ài, hai đứa các con đều là con gái của mẹ, Hải Hoan làm vào cảnh phải đi ra ngoài làm công kiếm tiền, mẹ cũng rất đau lòng a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Nếu mẹ đồng ý rồi, con sẽ có chị làm bạn.” Hải Nhạc thật sự rất vui.

Nàng vui vẻ, nhưng cũng có người không vui, nếu để cho Hải Hoan vào ở cái nhà này, về sau hai chị em các nàng sẽ thường thường ngáy cùng một chỗ, làm sao còn có thời giờ riêng cho hần và nàng cùng một chỗ chứ? Hơn nữa, hần cũng không muốn việc hần và Hải Nhạc làm khi thân mật bị Hải Hoan nhìn được, không được, tuyệt đối không được!

Hừ, muốn đưa chị đến, ý đồ thoát khỏi hần? Không có cửa đâu!

Khi biết được mẹ Hải Nhạc muốn đòi quyền giám hộ Hải Hoan về, ha ha, làm cho bà ta không lấy về là được!

Quả thực, khi mẹ Hải Nhạc thương lượng cùng cha Hải Nhạc thì cha Hải Nhạc quả nhiên không đồng ý, thế nào cũng phải khiến mẹ Hải Nhạc lấy hai trăm ngàn cho hần, nếu không, đừng hòng có được quyền giám hộ Hải Hoan, mẹ Hải Nhạc tức muốn chết, nhưng mà, bà không thể báo Tạ Trường Viên đưa ra hai trăm ngàn, nếu để pháp luật can thiệp, làm cho cha Hải Nhạc có ý lộ chuyện cho giới truyền thông, lại sợ có ảnh hưởng đối với An Thác và Tạ Trường Viên, mẹ Hải Nhạc lâm vào thế khó xử.

Mà Hải Nhạc vẫn cứ trông ngóng có thể trải qua sinh nhật mười sáu tuổi cùng với chị, thật không ngờ mẹ muốn đòi quyền giám hộ của chị về cũng khó như vậy, trong lòng nàng sôi ruột, nhưng mà, có lòng không đủ lực, nàng không có cách nào giúp được!

Mất thấy sinh nhật càng ngày càng tới gần, nhưng chuyện chị có thể ở lại Tạ gia vẫn không thấy bóng dáng, Hải Nhạc vẫn luôn buồn bực trong lòng.

Mà lễ phục đặt may trước đây, đã được đưa đến Tạ gia, Tạ Trường Viên vốn muốn làm một bữa tiệc hoành tráng, mẹ Hải Nhạc lại ngăn cản, bản thân Hải Nhạc cũng nói không cần phô trương như vậy, như Nhã Nghiên lần trước là được rồi, mời một vài bạn bè thân thân và bạn học là đủ rồi.

“Bố, cho con mượn chiếc du thuyền của bố đi, tiệc sinh nhật Hải Nhạc cứ giao cho con luôn đi.” Tạ Thư Dật vẫn luôn đứng bên cạnh không phát biểu ý kiến đột nhiên mở miệng nói.

“Ý của con là, con muốn tổ chức sinh nhật cho Hả Nhạc trên du thuyền à?” Tạ Trường Viên hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật gù đầu, “Bọn con sẽ mời nhiều bạn bè và bạn học, giấu lại, du thuyền của bố vừa đủ dùng, làm tiệc sinh nhật trên đó, không còn gì tốt hơn.”

“Hiếm khi con suy nghĩ chu đáo như vậy, được rồi, du thuyền sẽ cho người mượn, con đi sắp xếp thật kỹ, cốt là muốn cho Hải Nhạc trải qua một cái sinh nhật mười sáu tuổi khó quên, sinh nhật này cả đời chỉ có một lần, đại diện cho nó chính thức lớn lên trưởng thành.” Tạ Trường Viên khẳng khái nói.

“Con sẽ.” Tạ Thư Dật nói.

“Chỉ có điều, hình như bố mẹ tham gia thì không hay lắm, mấy người trẻ tuổi các con cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho em nó đi, bố với đi con thì làm sinh nhật cho nó trước một ngày thôi.” Bố Tạ nói.

“Bố, có thể mời chị của con không? Sinh nhật của con, cũng là sinh nhật của chị, có thể mời chị ấy tới cùng không ạ?” Hải Nhạc nhẹ nhàng hỏi.

“Cục cưng yêu quý, tùy con, chỉ cần con thích là được.” Bố Tạ nói.

“Nga, vậy tối nay để con mời chị ấy lại đây luôn đi.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Không được! Cô ta không thể đi du thuyền, em muốn mời cô ấy tới cùng, cứ mời vào ngày bố đi tổ chức cho em đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao không được? Tại sao không được?” Tạ Hải Nhạc cong miệng lên.

“Anh nói không được thì không được, ở trong mắt anh, chỉ có em mới là...” Tạ Thư Dật dừng lại một chút nói, “Chỉ có em mới là em gái của anh, cô ta không phải, anh không cần muốn ngày hôm đó cô ta xuất hiện trên thuyền, ngày đó em mới là nhân vật chính! Anh không cần hai nhân vật chính!” Hải Nhạc tức giận trừng mắt liếc hần một cái, khẩn cầu nhìn Tạ ba ba: “Bố, bố nói xem?”

Tạ Trường Viên liếc nhìn con trai một cái, quyết định trốn khỏi vấn đề này: “Con thương lượng với anh con đi, đây là chuyện mấy người trẻ tuổi các con, bố giao toàn quyền cho anh con quyết định.”

“Mẹ!” Hải Nhạc nhìn về phía mẹ.

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thử Dật một cái, bà cũng không ngờ Tạ Thử Dật có cảm tình đối với Hải Nhạc sâu như vậy, lại có thể nói Hải Nhạc mới là em gái của nó, mà Hải Hoan không phải! Ài, phỏng chừng đây cũng là Hải Nhạc có phúc đi, đáng tiếc Hải Hoan không có phúc khí này a! “Hải Nhạc, bằng không, con cứ nghe lời anh hai a, Hải Hoan, chúng ta có thể mời nó cùng dự với con trước một ngày, đến ngày hôm sau con lại cùng anh hai còn các bạn con nữa rồi bên tổ chức một cái sinh nhật mười sáu tuổi suốt đời khó quên.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, sao mẹ cũng có thể nói như vậy chứ?” Hải Nhạc tức đến nổi muốn dậm chân.

“Con gái ngoan, anh con là đang thương con mà, con phải cảm tạ anh con mới đúng đó.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Bà không thể cưỡng cầu Tạ Thử Dật yêu thương hai đứa con gái của bà, hẳn có thể đối xử tốt với Hải Nhạc, đã xem như là nhượng bộ lớn nhất của Tạ Thử Dật rồi, cũng nhờ Hải Nhạc đứa nhỏ này không chịu thua kém, có thể làm cho mỗi người bên cạnh nó đều có thể thích nó, bà vẫn sợ Tạ Thử Dật sẽ khi dễ Hải Nhạc, dù sao ngày đầu tiên bà và Hải Nhạc đến Tạ gia, hẳn đối với bà và Hải Nhạc thể hiện ra địch ý mãnh liệt, mà Hải Nhạc lại có thể hóa giải địch ý trong lòng hẳn, đây là chuyện tốt, cho nên, cho dù hẳn nói đêm đó chỉ cho Hải Nhạc sinh nhật, bà cũng không cảm thấy có gì không ổn, bà cảm thấy đây là Hải Nhạc nên được.

Hải Nhạc giận dỗi ngồi trên sô pha.

“Đây là không công bằng với chị a.” Nàng nói.

Tạ Thử Dật liếc nàng một cái, nói: “Nếu em không có tình cờ gặp chị em, không phải em vẫn làm sinh nhật một mình sao?”

“Nhưng mà em đừng phải chị a.” Hải Nhạc cho hẳn một cái liếc mắt xem thường, bây giờ, nàng có vẻ có can đảm tranh cãi với hẳn rồi, nàng có thể cảm nhận được, bây giờ hẳn đối xử với nàng đúng là không giống như trước kia, hẳn bây giờ, có vẻ có thể dung túng nhìn nàng nhiều hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Quà Sinh Nhật

“Vội anh mà nói, cô ta chỉ là một người xa lạ! Anh không thích một người xa lạ đột nhiên tiến vào thế giới của chúng ta!” Tạ Thử Dật nhún mày, giọng điệu đã có phần hơi bất nhã.

Tạ Trường Viên liếc nhìn ái thê một cái, lại trừng mắt nhìn Tạ Thử Dật một cái nữa, nói: “Thử Dật! Sao có thể nói như vậy? Hải Hoan cũng là con gái của di a, sao lại là một người xa lạ? Mau rút lại những lời vừa rồi!”

Tạ Thử Dật lạnh lùng nói: “Là con gái di, đúng vậy, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì tới con đâu? Vậy thì thế nào con cũng phải thích cô ta hay sao? Con chỉ thừa nhận Hải Nhạc, người con không thích, con không muốn cô ta xuất hiện ở trước mặt của con.”

Mẹ Hải Nhạc mẹ cũng hơi hơi đau đầu rồi, không rõ vì sao Tạ Thử Dật lại một bộ cảm thù Hải Hoan đến tận xương tủy như vậy, rõ ràng bộ dạng hai đứa giống nhau, nhưng vì sao Hải Hoan cứ không vừa mắt hẳn như thế chứ? Xem ra, nếu Hải Hoan thật sự bước vào cửa cái nhà này, sau này lại có chuyện ầm ĩ cho mà xem.

Tạ Hải Nhạc thấy hẳn xem thường chị mình như vậy, vô cùng tức giận quát: “Chị của em, không cần anh thích! Chỉ cần em với mẹ thích chị, chỉ cần bố cũng thích chị, là đủ rồi!”

“Được rồi được rồi, hai đứa các con chó vì chuyện này mà cãi nhau, hôm đó Hải Hoan không xuất hiện là được rồi, Hải Nhạc, đúng là anh hai có hơi bất công, nhưng đó cũng là vì nó thương con, Hải Nhạc, con cũng đừng có mời chị đến dự sinh nhật cho bằng được như thế nữa.” Mẹ Hải Nhạc hoà giải nói.

Tạ Hải Nhạc thấy mẹ cũng đang giúp Tạ Thử Dật, không khỏi cúi đầu xoay qua một bên dỗi.

“Ngày sinh nhật của em, chính là thuộc về riêng mình em thôi, em thật khờ, sao lại muốn chia sẻ ngày đó với chị chứ?” Tạ Thử Dật hơi hơi ăn chũa trong lòng, làm chị mà nàng cứ để ý chị mình như vậy chứ?

“Đó là chị của em, em không chia sẻ với chị, vậy thì chia sẻ với ai đây? Chẳng lẽ muốn cùng anh a?” Tạ Hải Nhạc giận dỗi liếc mắt khinh thường.

Tạ Thử Dật cười cười, nói: “Bingo, đáp đúng, bé ngoan.”

“Em mới không cần cùng anh!” Tạ Hải Nhạc phát hỏa trả lời.

“Không cùng anh, anh cũng vẫn không cho em cùng chị em đâu!” Tạ Thử Dật trả lời nói.

Hai đại nhân nhìn hai đứa con nít ngồi đầu khẩu, ở một bên cười cười như xem náo nhiệt, bọn họ nghĩ chỉ là con trai con gái cãi nhau nhỏ nhẻ thôi, làm

sao biết được những con sóng ngầm đang trào dâng dưới lời nói?

“Bố, ngay cả bố cũng đang cười, con mặc kệ! Nếu chỉ mà không dự sinh nhật chung với con, mà anh hai cũng nói ngày sinh nhật của con chính là thuộc về con, như vậy, hôm đó con muốn được toàn quyền tự do, con hi vọng con có thể muốn cái gì thì làm cái đó, không thích nghe bất cứ người nào! Bao gồm cả anh hai đáng giận đáng giận, hôm đó, anh cũng đừng mong sắp xếp cho em! Bố, đồng ý con, đồng ý cho con đi mà!” Lần trước Tạ Hải Nhạc đã ném được mùi ngon khi làm nũng, nàng lại xuất ra chiêu này với Tạ Trường Viên một lần nữa.

Tạ Trường Viên rất hưởng thụ cười lên ha ha: “Được được được, ngày hôm đó là thuộc về con, bao gồm anh hai, bao gồm luôn bố với mẹ, ai cũng đừng mong sắp đặt cho con! Thư Dật con đang ở đây hôm đó cũng không cho a! Hôm sinh nhật nó là nữ vương, ngay cả con cũng phải nghe nó a, nghe không? Cẩm đến hôm đó chọc em con tức giận!”

Tạ Thư Dật nghe bố hần vừa nói như thế, chân mày cau lại.

Xú nha đầu, càng ngày càng giáo hoạt rồi, cũng biết đem bố ra dọa hần.

“Anh hai, anh nghe bố nói chưa? Bố nói, hôm sinh nhật của em em là nữ vương, ngay cả anh cũng phải nghe em!” Tạ Hải Nhạc toàn thắng nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật sự nổi giận, xú nha đầu, lập tức có thể dùng lông gà làm tên bắn được cơ đấy. Tức thì, hần cười như không cười nói với Tạ Hải Nhạc: “Muốn làm nữ vương? Muốn anh nghe lời em? Được a, chỉ cần em ngoan.”

Hừ, ý của tôi là, nếu em không ngoan, sao tôi có thể nghe lời em chứ? Nhóc con kia, để tôi xem hôm đó em có thể quậy ra chuyện gì đây. Hần đột nhiên vô cùng chờ mong sinh nhật Hải Nhạc mau mau đến, hần không thể là ngày mai, hần muốn nhìn lập tức, nàng sẽ làm thế nào?

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cười quái dị như vậy (dân gian gọi là cười biến thái đó), thậm chí da đầu của nàng còn hơi run lên, trướng thối này, không biết lại đang bày trò gì trong đầu đây, hừ, có bố lên tiếng, xem chừng hần cũng không dám làm gì với nàng đâu, nàng mới không sợ hần!

Tạ Thư Dật lòng vòng trên đường đã lâu, muốn chọn cho Hải Nhạc một quà sinh nhật, nhưng mà, ngặt nỗi cái gì hần cũng thấy chướng mắt.

Ài, tại sao muốn mua một món quà đưa cho nàng mà cũng khó như vậy?

Giờ hần mới phát hiện bản thân mình, cũng không biết nàng thích cái gì, vạn nhất mua cho nàng, nàng không thích thì sao bây giờ?

“Mặc kệ nó, không phải chỉ là sinh nhật sao? Tùy tiện mua một thứ là được rồi, trước kia chưa từng thấy mày từng coi trọng sinh nhật của nó bao giờ.” Tạ Thư Dật tự giễu nói.

Nhưng mà, lần này không giống, lần này là sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, là một bước ngoặt lớn trong đời nàng, cho nên, nhất định phải tặng cho nàng một món quà thật đặc biệt! Nội tâm của hần lại tự phản bác hần như vậy.

Hần lang thang bước vào một tiệm trang sức nổi tiếng, đi dọc theo quầy nhìn xuống, những trang sức này rất tục khí, tặng mấy thứ này cho nàng, hình như không thích hợp với nàng a. Hơn nữa lại không phù hợp với tuổi của nàng.

Cô nhân viên tư vấn bán hàng vẫn đứng chảy nước miếng với hần này giờ thấy hần một bộ phiền lòng, lập tức hỏi hần: “Xin hỏi anh muốn mua cho ai đây ạ?”

Tạ Thư Dật nói ngắn gọn: “Ta mua cho một cô gái, ngày mai là sinh nhật của nàng.”

“Cô ấy là...?” Cô bán hàng hỏi thử, tan nát cõi lòng a, không phải là mua cho bạn gái chứ?

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Mua cho em gái của tôi, sinh nhật mười sáu tuổi, nên tặng cho nó cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Dolphin Kiss

Ai da, không phải bạn gái? Cô bán hàng lại có chút mừng rỡ, kỳ thật người ta có bạn gái hay không, liên quan gì đến cô đâu? Nhưng mà, đàn ông đẹp trai như vậy, có bạn gái, đúng là một chuyện làm cho người ta tan nát cõi lòng mà, vẫn là đừng có bạn gái thì tốt.

“Vậy à? Chỗ này bọn em có vài mẫu mã nhắm vào nữ sinh từ mười tám tuổi trở xuống, anh sang đây xem xem.” Nhân viên tư vấn nói.

Nhưng, vẫn không có cái nào làm cho Tạ Thư Dật vừa lòng.

Ngay vào lúc hấn thất vọng muốn bỏ đi, khóe mắt đột nhiên lướt qua một cái tủ kiếng viết “Nụ hôn của cá heo”, trong lòng vừa động, tốt đến bên cạnh cái tủ. Chỉ thấy có hai con cá heo một lớn một nhỏ miệng đối với miệng, lẳng lẳng nằm nghiêng trên mặt bàn trong đó, đôi mắt nạm kim cương kia, trong ánh sáng êm dịu lóe lên những tia sáng động lòng người, phảng phất giống như một đôi tình nhân đang chìm đắm trong bể tình say đắm tựa sát bên nhau. Tạ Thu Dật không nhịn được mỉm cười, đôi cá heo này trông thật đáng yêu! Hơn nữa, trong đó còn mang một chữ “Hải” trong Hải Nhạc (cá heo bên tiếng Hoa viết là “hải đồn”). Rốt cuộc tìm được món quà thích hợp, hấn nói với cô bán hàng: “Gói đôi cá heo này lại, tôi mua.”

“Tiên sinh ngài thật có mắt nhìn, món này số lượng có hạn a, trên toàn thế giới chỉ bán một trăm bộ, nhưng mà, đây là dây chuyền tình nhân a, cá heo lớn là cho nam đeo, cá heo nhỏ là đeo trên cổ nữ, anh tặng cho em gái của anh, chỉ sợ có hơi... có hơi...” Cô bán hàng thấy ánh mắt Tạ Thu Dật trở nên lạnh lẽo, đầu lưỡi cứng lại không dám nói gì nữa, vội vàng cúi đầu thật thấp, gói nhanh đôi cá heo lại.

Tạ Thu Dật cả thê cầm đôi cá heo hôn nhau, sai bước vui vẻ rời khỏi cửa tiệm.

Hấn mặc kệ cái gì tình nhân hay không tình nhân, tóm lại hấn thích đôi cá heo này, tin chắc Hải Nhạc cũng sẽ thích.

Vừa nghĩ đến cảnh hấn cầm “Nụ hôn của cá heo” đeo lên cổ Hải Nhạc, chú cá heo nhỏ nằm trên ngực nàng lấp lánh sáng lên, hấn không nhịn được sung sướng huyýt sáo.

“Chị, Tạ Thu Dật thật là đáng ghét, lúc nào em cũng tranh thủ cơ hội cho ngày mai chị cùng mở tiệc với em, nhưng mà, lại bị hấn phá hỏng rồi!” Tạ Hải Nhạc vừa rửa tay, vừa nói với chị mình đứng bên cạnh nói.

Tri Hải Hoan ngạc nhiên: “Cái gì, ngày mai em còn làm tiệc?”

“Đúng a, nhưng mà, Tạ Thu Dật chết tiệt, cứ không cho em mở tiệc chung với chị, còn nói cái gì cái gì...” Tạ Hải Nhạc nhận ra hình như mình đã nhiều lời, vội vàng dừng lại.

“Hấn nói cái gì?” Tri Hải Hoan không nhịn được hỏi.

“Không có, hấn không có nói gì hết, tóm lại, em rất rất ghét hấn! Nếu em có năng lực đặc biệt thì tốt rồi, em muốn làm cho hấn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em!” Tạ Hải Nhạc tuyên bố.

Ánh mắt Tri Hải Hoan chợt lóe lên.

“Em rất ghét hấn? Nhưng mà, hấn tốt với em lắm a, không chuẩn chị với em cùng đón sinh nhật ngày mai.” Lòng Tri Hải Hoan như bị mèo cào rất khó chịu.

“Sao hấn lại rất tốt với em chứ?” Tạ Hải Nhạc kích động nói, vốn có vài lời sắp ra khỏi miệng rồi, nhưng mà, nàng vẫn mạnh mẽ nén về, “Chị, ai, có rất nhiều chuyện, chị chỉ thấy có ngoài mặt thôi.”

Sao hấn có thể tốt với nàng cơ chứ? Chẳng qua là hấn đang diễn mà thôi! Diễn trò trước mặt bố mẹ, diễn trò trước mặt bạn bè hấn, diễn trò trước mặt bạn học hấn, sau lưng, cũng chỉ biết ăn hiếp nàng, thậm chí, đoạt nụ hôn đầu của nàng, hơn nữa, có cơ hội sẽ hôn môi nàng, hôn nàng đến cạn sạch không khí trong phổi mới có thể buông tha nàng, từ trước đó nữa, hấn đã nói phải thay đổi cách chơi mới, hôn nàng cắn nàng, sờ tới sờ lui trên người nàng, chính là cách ăn hiếp mới của hấn! Trên đời này, nàng chưa từng gặp tên đàn ông nào tệ hại hơn hấn! Cho dù là đại phổi đàn trong phim truyền hình đi nữa, cũng sẽ không động em gái mình như vậy, hấn còn xấu xa hơn cả đại phổi đàn trong phim truyền hình nữa cơ! Vừa nghĩ tới hành động quá phận của hấn làm với mình, mặt nàng nóng bừng đỏ rực, cũng không biết là giận đó, hay là thẹn thùng mà đỏ đây.

Tri Hải Hoan nhìn ra sắc mặt quái dị của Tạ Hải Nhạc, gạt mình, cố ý hỏi: “Có phải hấn làm một số chuyện đáng ghét với em không? Như là, hấn sẽ...” Nàng cố ý dừng lại một chút, nói tiếp, “... hấn sẽ hôn em?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe chị nói như thế, khuôn mặt bị dọa trắng, hấn hôn là chuyện của hấn, hấn đã cảnh cáo nàng, không được cho bất cứ ai biết! Nếu như bị người ta biết mà nói... hấn sẽ nói rõ ràng với bố mẹ, là nàng quyến rũ hấn! Tiểu Tinh trước đây, chính là bị hấn gán tội như vậy bắt rời khỏi Tạ gia! Giả như bố thật sự tin tưởng hấn mà nói... Đến lúc đó, sẽ liên lụy đến mẹ! Sẽ làm cho bố tưởng mẹ không biết dạy con! Để cho con gái mình làm ra chuyện vô sỉ như vậy! Như vậy, nhà sẽ không còn là nhà nữa! Liên lụy đến hạnh phúc của mẹ, nhiều năm sau mẹ vẫn sẽ vì nàng mà không ngẩng đầu lên được! tạ Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng lắc đầu, nói: “Không có, không có, hấn không có làm vậy với em, hấn không có!”

“Nga, không có là tốt rồi, chị cho là hấn sẽ làm ra chuyện như vậy với em, nếu hấn làm như vậy, chị tuyệt đối sẽ không tha cho hấn! Nếu hấn làm ra chuyện như vậy, đó thật sự là rất khinh thường em, biết em là em gái, lại vẫn làm như vậy với em! Hấn chính là một tên đâm tặc! Là một khốn kiếp!” Tri Hải Hoan cảm phẫn nôi.

Hải Nhạc cảm động nhìn chị, đi tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Chị, chị đối với em thật tốt.”

“Em gái ngọc, em là em của chị a, chị không thương em, ai thương em bây giờ? Chị không giúp em, ai sẽ giúp em đây?” Tri Hải Hoan vuốt lưng an ủi em gái.

Sau đó, hai người cùng ra khỏi toilet, Tri Hải Hoan đột nhiên thoáng nhìn bóng dáng một người đàn ông cũng vừa mới bước ra toilet, nàng mở miệng hỏi em: “Em à, kỳ thật chị cảm thấy Tạ Thu Dật thật sự tốt với em lắm, vì sao em cứ ghét hấn hận hấn như vậy chứ? Thậm chí muốn làm cho hấn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Sinh Nhật Hải Nhạc

Hải Nhạc bĩu môi nói: “Chị, sao chị còn nói hần tốt chứ? Ở trong mắt em, hần là một kẻ rất vô tình rất vô sỉ rất độc ác, không đáng cho chị nói tốt, những người con trai em quen biết, ai cũng tốt hơn hần cả, chị, bạn của hần là Hứa Chí Ngạn, cũng là anh trai của bạn học em, anh ấy đối với em rất tốt, còn thầy chủ nhiệm của em nữa, đối với em cũng tốt vô cùng, nhưng mà, hần đều không cho em nói chuyện với bọn họ nói, em ghét hần muốn chết, cái gì cũng muốn quản em, em thật hy vọng ngày nào đó hần cứ vậy biến mất trước mặt em, nếu không có hần, thế giới này sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu!”

“Nga? Chẳng lẽ, người trong lòng em là Hứa Chí Ngạn kia sao?” Hải Hoan kinh ngạc hỏi.

“Người em thích là Hứa Chí Ngạn?” Hải Nhạc sợ run, không rõ vì sao đột nhiên chị mình lại hỏi như vậy.

“Nga, thì ra là em rất thích anh ta, kỳ thật em cũng không cần phải thẹn thùng, ở trước mặt chị đây, có gì phải xấu hổ chứ? Thích là thích chứ sao.” Hải Hoan cười nói.

“Không có, em đâu có thẹn thùng, em chỉ thương thức anh ấy, trông anh ấy thực tao nhã, thực hòa thuận, cái loại khí chất trên người anh ấy... làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp, làm cho người ta nhìn không được muốn lại gần hơn, ở trước mặt anh ấy, không cảm thấy áp lực, chỉ cảm thấy thoải mái, kỳ thật, ai, nói làm sao ta, có lẽ là mẫu người em thích đi, sau này tìm bạn trai, chắc em sẽ tìm loại này nha.” Hải Nhạc cười nói.

“Cất, còn ở trước mặt chị mà giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt cái gì, nói thẳng muốn Hứa Chí Ngạn làm bạn trai em đi cho rồi, còn nói cái gì sẽ tìm con trai kiểu đó, ở trước mặt chị đây, ngượng cái gì mà ngượng a?”

“Không có, em nói em thích anh ấy hồi nào a, chị, chị thật là, ai, em không nói với chị nữa.” Hải Nhạc thấy chị mình hiểu lầm, dậm chân nói.

“Được rồi được rồi, biết em thẹn thùng, biết em ngượng ngùng, chị không nói nữa là được.” Hải Hoan cười nói.

Hai cái cô gái vừa cười đùa, một bên đi về phía trước, mà ở phía sau các nàng, có một bóng dáng đứng thẳng đơ, hai tay nắm chặt thành quyền, lửa giận ở trong mắt, giống như nham thạch nóng chảy mới vừa phun ra từ núi lửa, mà toàn thân hần đang tỏa ra một loại không khí âm lạnh xò xác tiêu điều, luồng khí lạnh này, làm cho tất cả mọi người đứng gần hần sợ tới mức dãn vách tường trốn đi, không rõ sao người thiếu niên này đẹp trai như vậy, lại đóng một vẻ mặt như muốn giết người, sao bọn họ không sợ cho được a?

Khi Hải Nhạc mặc bộ lễ phục được đặc chế đi từ phòng thay đồ lên boong tàu, sớm đoán được có thể nàng sẽ cho mọi người kinh hi, nhưng Tạ Thu Dật vẫn không khống chế nổi lại thất thần!

Nàng thật sự, càng ngày càng đẹp, đôi mắt sáng phấp phới hơi nước, làn môi đỏ tươi non căng mọng, bờ eo thon nhỏ mảnh mai, cùng khí chất thanh thuần tỏa ra từ trên người, tạo thành một Tạ Hải Nhạc độc nhất vô nhị trên đời!

Nàng được hoa phục tô điểm đoan trang xinh đẹp vô cùng, cho dù nàng đứng ở chỗ nào, cũng đều tỏa ra hào quang rực rỡ chói lóa!

Khi hần nhớ ra muốn che dấu ánh hào quang của nàng thì hình như đã chậm một bước, tất cả con trai ở đây, trong mắt đều lộ vẻ kinh diễm và ái mộ nàng, ở trong lòng Tạ Thu Dật, con hời hện đang gặm nhấm, biết sớm hần đã lấy kéo cắt nát bộ lễ phục này rồi! (cắt hết sẽ càng hời hện nga... định cho em làm Venus àh? ;))

Khi đầu bếp đem cái bánh sinh nhật khổng lồ lên, mọi người vèo vèo ôm Hải Nhạc, hát “Happy Birthday”, đến trước cái bánh, hát xong, Hải Nhạc ngượng ngùng ước một điều ước, thổi tắt nến trong tiếng hoan hô của mọi người, sau đó, đèn bật sáng lên, tiếng nhạc cũng vang lên.

Tạ Thu Dật đưa tay thọc vào trong túi quần, nhẹ nhàng nắm cái hộp quà ở trong tay, quà trong hộp, là con cá heo nhỏ muốn đeo cho Hải Nhạc.

Hần còn chưa đi qua, mọi người đã bắt đầu tặng quà cho Hải Nhạc, trong tay Hải Nhạc, cũng đã ôm một đồng lớn rồi, nàng cười đặt hết quà trên một cái bàn, sau đó, Hứa Chí Ngạn đến gần nàng, cũng đưa tay trao quà cho nàng, Tạ Thu Dật dừng bước.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hứa Chí Ngạn nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn hộp quà màu hồng, tò mò hỏi: “Anh Chí Ngạn, anh tặng cho em cái gì thế?”

“Em mở ra xem sẽ biết.” Hứa Chí Ngạn cười nói.

Hải Nhạc nghe hần nói vậy, mở ra tại chỗ, thật không ngờ, bên trong lại là một cái điện thoại màu hồng.

“Anh Chí Ngạn, anh tặng di động cho em?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

Nàng vẫn muốn đổi một cái di động lâu rồi, mà kiểu di động này, đúng là kiểu nàng rất rất thích, nàng từng bàn tán với Nhã Nghiên vụ đó, chắc là Nhã

Nghiên nói với anh ấy, thật không ngờ, Hứa Chí Ngan tri kỷ như vậy.

“Cái di động này, là loại em đang muốn mua, anh Chí Ngan, anh thật lợi hại, thật sự rất cảm ơn anh a.” Hải Nhạc hưng phấn cầm lấy di động xoay tới xoay lui.

Hứa Chí Ngan nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Hải Nhạc, anh đã lưu số của anh trong điện thoại di động rồi, em phải nhớ gọi điện cho anh đó nha.”

Hải Nhạc vui vẻ cười: “Vâng, vâng, em sẽ gọi cho anh.”

Nàng thật sự rất thích cái di động này a.

Đúng lúc ấy, đột nhiên truyền đến một trận tiếng cano thỉnh thoảng, mọi người không khỏi tò mò tới gần mép thuyền.

Cái cano từ từ dừng lại bên mép du thuyền, sau đó, từ trên thang, có một người đi tới, thật không ngờ, đó lại là Thích Hán Lương!

“Thầy?” Hải Nhạc thật không ngờ Thích Hán Lương lại có thể tới đây, đứng ở chỗ này.

Thích Hán Lương liếc mắt liền thấy nàng, mỉm cười đi tới.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hán nói.

Hải Nhạc vội vàng nghênh đón.

“Thầy, sao thầy lại tới đây?”

[AMCC] CHÁNH VĂN : SINH NHẬT HẢI NHẠC 2

August 6, 2012 by Lãnh Nguyệt Phong

“Hải Nhạc ngốc, làm sinh nhật cũng không thèm nói với thầy một tiếng, hại thầy phải đi tìm.” Thích Hán Lương ôn nhu nói với nàng.

“Thật ngại quá, không phải là không muốn mời thầy, mà là sợ thầy sẽ không có rảnh thời ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Thích Hán Lương giơ cao cái hộp chữ nhật trong tay mình, trịnh trọng đưa cho nàng: “Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ, thầy xin tặng em một phần lễ mọn.”

Hải Nhạc mở hộp ra, không khỏi giật mình tròn mắt, đó là một cái laptop quá táo mới nhất hiện nay! Giá rất rất xa xỉ đó!

“Thầy... thầy ra tay hơi bị hào phóng đó ạ.” Hải Nhạc có chút bất an không yên lòng. “Em có thể không nhận được không ạ?”

Thích Hán Lương xoa xoa đầu nàng, nói: “Bé ngốc, làm gì có chuyện không nhận quà sinh nhật chứ? Em là học trò ngoan nhất chăm chỉ nhất của thầy, sao thế, chương mất món quà thầy tặng em sao?”

“Không có, không có, chỉ là cảm thấy nó quá quý giá.” Hải Nhạc vội vàng lắc đầu nói, đành phải ôm quà vào tay.

“Trên desktop, có MSN của thầy, đến lúc đó, em nhớ phải liên lạc với thầy đó nha.” Thích Hán Lương nói với Hải Nhạc.

“Vâng thưa thầy, cảm ơn món quà của thầy, em thật sự rất thích, trước giờ em không có máy tính riêng, mẹ em nói trước tết âm lịch sẽ đưa em một cái, thật không ngờ, bây giờ thầy lại tặng cái này cho em, thật sự rất cảm ơn thầy ạ.”

“Tôi nhớ có lần em nhìn thấy laptop của tôi, em nói em cũng muốn có một cái, cho nên, thầy cũng chỉ có cầu có cung thôi.”

“Thật ạ? Em có nói như vậy sao? Chính em cũng quên, mà thầy vẫn còn nhớ rõ a.” Hải Nhạc không khỏi le lưỡi.

Thích Hán Lương nhìn nàng thật sâu, nói: “Mỗi một câu em nói với thầy, thầy vẫn đều ghi nhớ trong lòng.”

“A?” Hải Nhạc sùng sốt một chút, những lời này, nói cũng thật kỳ lạ a.

Lúc này, Nhã Nghiên đã đi tới: “Em chào thầy.”

“Chào Nhã Nghiên.” Thích Hán Lương gật đầu với Nhã Nghiên.

Nàng nhìn thấy cái laptop Apple đời mới trên tay Hải Nhạc, ánh mắt tròn to: “Thầy! Thầy tặng cho Hải Nhạc laptop? Ai da, biết sớm mẹ em hẳn đã sinh em trễ mấy tháng, em cũng sẽ có một phần quà của thầy, Hải Nhạc, thật hâm mộ bạn nha, anh mình tặng cho bạn di động kiểu mới nhất, thầy thì tặng cho bạn cái máy tính đời mới luôn, còn có một người chậm chạp chưa chịu ra tay, hắc hắc, không biết anh Thư Dật sẽ tặng cho bạn đại lễ gì đây.”

Nàng vừa nói xong, xoay người liền phát hiện Tạ Thư Dật đang trầm mặt đứng sau lưng mình, không khỏi thè lưỡi: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a, anh Thư Dật, em vẫn chưa thấy anh tặng quà gì cho Hải Nhạc đâu.”

Tạ Thu Dật mặt không chút thay đổi nhìn Thích Hán Lương, lại liếc nhìn Hải Nhạc một cái, vươn tay cầm hộp quà của Hải Nhạc lại.

“Nga? Là laptop a, lại còn là dòng mới nhất.” Tạ Thu Dật nói mỉa.

Vốn là, khi Chí Ngạn tặng quà cho nàng đến gần nàng như vậy thì hẳn đã tích một bụng hỏa, nhưng bận tâm đến hẳn là bạn tốt của mình, cố nén.

Không ngờ Thích Hán Lương cũng tới nốt, hơn nữa vùng tay ra ngay một đại lễ, (lại) hơn nữa, đáng giận chính là hẳn tỏ ra một bộ ôn nhu ân tình, điều này làm cho đồng lứa vốn đang bập bùng trong lòng hẳn, đột nhiên bùng cháy càng dữ dội hơn, một người thầy phải làm gương tốt cho người ta, mà lại thể hiện thâm tình nồng đượm với một đứa học trò, quả thực là đáng đánh đòn!

Ánh mắt Tạ Thu Dật chăm chú nhìn chằm chằm Thích Hán Lương, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh lùng, Thích Hán Lương cũng không yếu thế, nhún mày lại.

Ánh mắt Tạ Thu Dật càng thêm âm trầm, sau đó, tay hẳn buông lỏng, hộp quà rời khỏi hai tay hẳn trong tiếng kinh hô của mọi người, Thích Hán Lương nhanh tay muốn chụp lại, nhưng vẫn bị chậm một bước, chiếc hộp “Ba” một tiếng liền rơi trên mặt đất.

***

Tạ Hải Nhạc nhìn cái hộp quà nằm trên mặt đất, không thể tin được hét to: “Tạ Thu Dật, anh làm gì vậy?”

“Thật ngại quá, không có cầm chắc, cùng lắm thì anh đền cho em một cái.” Tạ Thu Dật nhún nhún vai, sau đó nhìn Thích Hán Lương khiêu khích.

Hai tay Thích Hán Lương đều đang run run, hẳn cố nén tức giận, không nói gì cả, cứ đối diện với Tạ Thu Dật như vậy, ánh mắt hai người va nhau giữa không trung, ma sát xẹt ra tia lửa điện đầy nguy hiểm.

“Tạ Thu Dật, anh cố ý! Anh cố ý!” Tạ Hải Nhạc vô cùng tức giận, nàng xoay người muốn đi kiểm tra xem cái laptop có bị rơi bể hư gì không, nhưng Tạ Thu Dật lại đập một cước trên mặt, nàng rút vài lần cũng không được.

Nàng đứng lên, la về phía Tạ Thu Dật: “Tôi sẽ nói lại với bố cho xem! Anh cố ý gây rối tiệc sinh nhật của tôi! Tôi nhất định phải báo bố phạt anh! Anh đã hứa với bố hôm nay là thuộc về tôi, nhưng anh lại âm phụng dương vi!” (~ hứa mà không làm)

Nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt của nàng.

Thích Hán Lương đưa tay giữ nàng lại, có chút buồn bã, nhưng hẳn vẫn mở miệng an ủi nàng: “Hải Nhạc, phỏng chừng anh của em đúng là không cần thận, đừng như vậy, nhiệm vụ tối nay của em là trải qua một đêm sinh nhật hạnh phúc, nếu laptop rớt bể, lần sau thầy sẽ bù cho em một cái.”

Hải Nhạc oán giận liếc Tạ Thu Dật một cái như muốn xèo hẳn, áy náy nói với Thích Hán Lương: “Thầy ơi, thật sự rất xin lỗi.”

Tạ Thu Dật trầm mặt xuống, hẳn tự tay kéo Tạ Hải Nhạc lại, nhưng Tạ Hải Nhạc tức giận gạt tay hẳn ra, kéo tay Thích Hán Lương: “Thầy, chúng ta đừng đứng ở chỗ này nữa, chúng ta sang bên kia đi, thầy cũng không cần chấp nhặt với kẻ tiểu nhân làm gì.”

Thấy Tạ Hải Nhạc kéo Thích Hán Lương thân mật rồi đi, hai mắt Tạ Thu Dật đều sung huyết như muốn chảy máu rồi!

“Tạ Hải Nhạc!” Tạ Thu Dật kêu to một tiếng, định bước lên, Hứa Chí Ngạn bên cạnh vội vàng kéo hẳn.

Thích Hán Lương tranh thủ quay đầu lại, cười cười với hẳn, cái loại cười này, ở trong mắt Tạ Thu Dật, có đắc ý và thắng lợi, làm cho trái tim Tạ Thu Dật tâm lại nổ tung vì giận dữ.

“Tạ Hải Nhạc! Em có gan! Em dám làm như vậy với anh!?” Tạ Thu Dật rống giận.

“Thu Dật, mày cũng không đúng, tại sao mày lại đi ném cái laptop thầy Thích tặng cho nàng chứ? Nàng không tức giận, mới là lạ! Mày đừng có như vậy, hôm nay là sinh nhật của nàng, ít nhiều gì cũng phải cho nàng vui về trải qua đêm nay.” Hứa Chí Ngạn nói với hẳn.

“Đừng có quản tao! Đừng tưởng là tao không biết, không phải mày cũng có lòng riêng với Hải Nhạc hay sao?!” Tạ Thu Dật mở miệng sặc Hứa Chí Ngạn.

Lời của hẳn, làm cho Hứa Chí Ngạn biến sắc, cũng làm cho Nhã Nghiên đang đứng bên cạnh rất sợ hãi.

“Cái gì gọi là lòng riêng? Cho tới bây giờ tao vốn không có giấu diếm tình cảm của tao dành cho Hải Nhạc trước mặt mày!” Hứa Chí Ngạn trầm giọng nói.

Tạ Thu Dật cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng rồi, mày không có giấu diếm, mày hận không thể chiêu cáo thiên hạ, mày có tình cảm với nó! Tao cho mày biết, không có cửa đâu, nàng còn quá nhỏ, tao sẽ không cho phép mày với nó yêu đương!”

Vừa nghĩ tới tối hôm qua nghe được Hải Nhạc nói chuyện, lại liên tưởng đến Hứa Chí Ngạn cũng thích nàng một cái, rất có thể nàng sẽ đồng ý cho hẳn theo đuổi, thậm chí có khả năng, nàng sẽ bị Hứa Chí Ngạn ôm vào trong ngực, mặc sức hôn môi, tim của hẳn, lập tức giống bị tạt nước nóng co rút đau đớn.

Hứa Chí Ngạn thấy hắn nói như vậy, cũng tức giận: “Tạ Thư Dật, tao phát hiện càng ngày mày càng không thể nói lý rồi, cho dù tao thích nàng, cho dù nàng nhận lời theo đuổi của tao, sao lại phải được mày cho phép? Mày thật là rất không thể nói lý rồi! Qua đêm nay, nàng đã mười sáu tuổi rồi! Đừng quên, người mười sáu tuổi rồi, chỉ cần được cha mẹ cho phép, cũng có thể kết hôn! Mày càng như vậy, Thư Dật, tao quyết định ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi nàng! Tao sẽ làm cho nàng gả cho tao! Dù sao cha mẹ hai bên chúng ta đều có ý như vậy!”

Tạ Thư Dật nghe Hứa Chí Ngạn dám nói ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi Hải Nhạc, mà còn nói Hải Nhạc sẽ gả cho hắn, hai mắt không nhịn được giận trừng, quát to: “Không được! Không được! Tao không cho! Hứa Chí Ngạn! Tạ Hải Nhạc nó vĩnh viễn sẽ không gả cho ngươi! Nó sẽ gả cho...” Trong lòng hắn đột nhiên lộp bộp một chút, nàng sẽ gả cho ai? Sẽ gả cho ai? Hắn cũng thật không ngờ, có một ngày, nàng cũng sẽ lập gia đình! Cũng sẽ kết hôn!

Hắn lao đảo lui về phía sau vài bước, bị chuyện mình đột nhiên ngộ ra trong lòng làm kinh hoàng.

Hứa Chí Ngạn hừ lạnh một tiếng nói: “Mày không cho? Đó là chuyện riêng của Hải Nhạc, mày không cho phép không cho phép, tao với nàng cùng một chỗ, chỉ cần được cha mẹ hai bên chúc phúc! Không cần mày cho phép hay không cho phép!”

“Mày đang mơ hả? Mày cũng không biết nó thích hay không thích mày, đã nhào đến chuyện kết hôn, đúng là làm cho tao cười rụng răng!” Tạ Thư Dật cười lạnh nói với Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn bị hắn làm ngen, trên mặt lộ ra nét xấu hổ, nhưng hắn vẫn cứ cường ngạnh nói với Tạ Thư Dật: “Tao sẽ làm cho nàng yêu tao! Nàng sẽ trở thành nữ nhân của tao!”

“Nữ nhân của mày? Nó sẽ trở thành nữ nhân của mày?” Hai tay Tạ Thư Dật không kiềm được nắm chặt thành quyền.

Không, không, hắn sẽ không để cho nàng trở thành nữ nhân của người khác! Nàng là của hắn! Là một món đồ chơi, là đồ chơi của hắn, nàng chỉ có thể là của hắn! Hắn không cho phép nàng rời khỏi hắn, lại càng không cho phép nàng nhào vào lòng một người nam nhân nào khác, bao gồm bạn tốt Hứa Chí Ngạn cũng không được! Nếu nàng dám can đảm làm cử chỉ thân mật với hắn với một tên nam nhân nào khác, hắn nhất định sẽ phải giết tên nam nhân kia! Thậm chí sẽ giết nàng! Tạ Thư Dật nghĩ xong, hắn lạnh nhạt xoay người dứt khoát, khi thấy Tạ Hải Nhạc lại dám ôm Thích Hân Lương cùng khiêu vũ, thoát trông giống như Hải Nhạc đang dán trong lòng Thích Hân Lương vậy.

Nàng lại có thể đem điệu nhảy mười sáu tuổi đầu tiên cho Thích Hân Lương! Đó là thứ hắn muốn! Nhưng, nàng lại dám cho Thích Hân Lương! Máu nhất thời xông hết lên não hắn, hắn bước nhanh về phía Hải Nhạc và Thích Hân Lương, đến bên cạnh hai người bọn họ, tay trái dùng sức vô cùng mạnh giằng Hải Nhạc ra, sau đó tay phải đẩy Thích Hân Lương, Thích Hân Lương không kịp phòng bị, mà Tạ Thư Dật lại dùng toàn lực, hắn lao đảo một cái, lao đảo ngã về phía mép thuyền, không chờ hắn đưa tay đỡ lấy thuyền, Tạ Thư Dật xông tới túm lấy hắn, hét lớn một tiếng nhắc thân mình hắn lên trên, sau đó đẩy một cái, trong tiếng thét của Hải Nhạc, Thích Hân Lương ngã xuống mép thuyền, “Ùm” một tiếng đã rơi xuống biển. Thích Hân Lương vốn đang vừa khiêu vũ vừa cười đùa cùng Tạ Hải Nhạc, sự chú ý của hắn hoàn toàn ở trên người Hải Nhạc, vốn không hề nhận thấy Tạ Thư Dật đến, cho nên, để Tạ Thư Dật thuận lợi xong việc rồi, hắn chặt vật nổi lên chìm xuống trong nước biển, giương mắt nhìn Tạ Thư Dật đang lạnh lùng cười với hắn.

Hứa Nhã Nghiên vội vã ném một cái phao cứu sinh cho Thích Hân Lương phía dưới, giờ này, nước biển chắc chắn đang lạnh như băng.

“Tạ Thư Dật! Anh thật quá đáng!” Tạ Hải Nhạc hét lên, xông tới đập Tạ Thư Dật.

Hắn lại dám đối xử với Thích Hân Lương như vậy, sinh nhật mười sáu tuổi của nàng đang yên đang lành, cứ vậy bị hắn quấy nhiễu!

Tạ Thư Dật bắt được tay nàng, lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Em cảm thấy ai cũng tốt hơn tôi, Hứa Chí Ngạn tốt hơn tôi, Thích Hân Lương cũng tốt hơn tôi, chỉ có tôi đối với em không tốt có phải không? Chẳng lẽ, tôi tốt với em, một chút em cũng không thấy được trong mắt?”

Ánh mắt lạnh như băng như đao của hắn, làm cho Tạ Hải Nhạc kinh hãi, nàng quát cường phản bác: “Anh tốt với tôi ở đâu ra? Anh tốt với tôi bao giờ? Có ngày nào anh tốt với tôi à? Anh nói không sai, bất cứ ai cũng tốt hơn anh, anh Chí Ngạn tốt hơn anh, thầy Thích cũng còn hơn anh, cho dù là một đứa con trai tùy tiện trên đường đi, cũng đều hơn anh!” Bàn tay Tạ Thư Dật cầm tay nàng kia, dùng lực càng lúc càng lớn, Tạ Hải Nhạc đau đến nỗi hít vào, nhưng, nàng cắn chặt răng, không để cho mình kêu đau.

Vậy sao? Cho dù là một tên con trai tùy tiện đi trên đường, cũng tốt hơn hắn à? Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng đau quá đau quá, giống như có cái gì đang di chuyển xoắn chặt trái tim của hắn, dường như muốn xoắn trái tim hắn thành một đồng thịt nát, hắn ngơ ngàng nhìn Tạ Hải Nhạc, không biết loại đau đớn từ đâu mà đến.

Hải Nhạc vẫn cứ quát cường nhìn hắn như vậy, Tạ Thư Dật cố nén đau lòng, trừng thẳng vào mắt nàng, có điểm tâm tro lại pha một chút quyết tuyệt nói với nàng: “Được, nếu ở trong lòng em, ai cũng tốt hơn tôi, tùy tiện tìm một đứa con trai nào cũng còn tốt hơn tôi, đã vậy, cứ để chúng ta trở về như trước đi.” (đọc khúc này tội Thư ca gì đâu...)

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt của hắn... trống rỗng như thế, bị thương như thế, nàng... tổn thương hắn sao? Sao nàng có thể thương tổn được hắn cơ chứ? Cho tới nay, đều là hắn tổn thương nàng à! Chẳng lẽ, cảm giác của nàng bị lỗi?

“Thư Dật, mau buông Hải Nhạc ra, hôm nay là sinh nhật của em ấy, mày lại cứ không thể yên lặng, thế nào cũng phải để cho mọi người cụt hứng bỏ về hay sao?” Hứa Chí Ngạn thấy thế, xông lại muốn kéo bàn tay Tạ Thư Dật đang kiềm chế Hải Nhạc ra.

Trong mắt Tạ Thư Dật hiện lên một tia lệ sắc, hắn hung hăng nói với Hứa Chí Ngạn: “Cụt hứng bỏ về? Tao cứ muốn quậy cho cụt hứng bỏ về đây! Các người, tất cả đều cút hết đi cho tôi! Tôi giáo huấn của chính em gái của tôi, không cho phép người khác nhúng tay vào, ai tới ngăn cản tôi, tôi lập tức sẽ cho người đó đẹp mặt! Thích Hân Lương chính là kết quả!”

Vừa nghe hán nói như thế, trên mặt Hứa Chí Ngạn trên mặt có điểm không nhịn được nữa, hán kéo tay em mình, nói: “Được, quay đầu du thuyền của anh, tôi muốn trở về.”

Thích Hán Lương cả người ướt nhẹp đã lên thuyền, thấy Tạ Thu Dật cùng Hứa Chí Ngạn cũng đã xích mích, không khỏi đứng bên cạnh hát đệm: “Tạ Thu Dật, cậu trừ cái tính công tử bột, cậu trừ cái tính đối xử tồi tệ với em gái của mình, cậu còn biết cái gì? Ngay cả chính bạn bè của cậu cũng không quen nhìn hành vi của cậu! Làm người làm thành con như cậu, thật sự là thất bại!”

Tạ Thu Dật vừa nghe hán nói như thế, hai mắt trừng lớn, hán vừa buông Hải Nhạc lập tức muốn tiến về phía Thích Hán Lương.

Tạ Hải Nhạc thấy hán kích động như vậy, Thích Hán Lương đã vừa mới bị hán đẩy xuống biển, nếu lại đi đánh Thích Hán Lương nữa, thực sự rất không thể nào nói nổi nữa rồi, nằng la to: “Tạ Thu Dật, dừng!”

Tạ Thu Dật dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, nói: “Sao thế, đau lòng à?”

“Tạ Thu Dật, cậu tha hồ lại đây, tôi cũng không phải đánh không lại cậu!” Thích Hán Lương đứng bên kia mà quyền sát chừng, (khởi động trước khi đánh)

Tạ Hải Nhạc thỉnh cầu nhìn Thích Hán Lương: “Thầy Thích, rất xin lỗi, là Hải Nhạc rất xin lỗi thầy, thầy đi trước được không?”

Thích Hán Lương vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, ngẩn người, có chút nhụt chí cúi đầu, nói: “Được rồi, tôi nghe lời em.”

Mà Hứa Chí Ngạn thì lại nổi giận đùng đùng nhìn Tạ Thu Dật một cái, nói với Thích Hán Lương: “Thầy Thích, ngồi chung với bọn em, em và em gái em cũng không muốn đứng ở chỗ này.” Thích Hán Lương gật gật đầu: “Ừ, vậy chúng ta cùng đi.”

Hán nhìn phía Tạ Hải Nhạc, mỉm cười với nàng một chút khi nói tạm biệt, sau đó, đi dọc theo mạn cầu thang mạn xuống chiếc mô tô nước của hán.

Hải Nhạc đột nhiên cũng nảy sinh một loại cảm giác không muốn đứng ở trên du thuyền nữa, nàng không muốn đối mặt với một Tạ Thu Dật như vậy, Tạ Thu Dật như vậy, lại bắt đầu làm nàng sợ hãi, nàng cũng nghĩ trốn khỏi hán. Nàng không khỏi cũng chạy về phía cầu thang bên hông, bật thốt: “Thầy ơi, đợi em với, em với thầy cùng đi đi.”

[AMCC] CHÁNH VĂN : SINH NHẬT HẢI NHẠC 4

August 12, 2012 by Lãnh Nguyệt Phong

Thích Hán Lương vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn nàng, dùng sức gật đầu: “Ừ.”

Hán đưa tay về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc đang muốn đi xuống, Tạ Thu Dật đưa tay giữ nàng lại, dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn nàng.

“Buông, tôi muốn về nhà.” Hải Nhạc lẳng lặng nhìn hán, tin chắc ở trước mặt nhiều người như vậy, ít nhiều gì hán cũng sẽ có chút kiêng kỵ không làm ra chuyện gì khác người đi?

Tạ Thu Dật kẻ sát tai nàng nói: “Bây giờ tôi không cho cô đi theo chân bọn họ! Muốn cho chị cô bước vào cửa nhà tôi ở, ngoan ngoãn nghe lời tôi.” “Anh nói cái gì?” Hải Nhạc có chút không tin vào tai của mình, chỉ cần nghe hán, chị có thể vào Tạ gia ờ, có thể ở cùng một chỗ với nàng?

“Anh nói có thật không? Nhưng, chuyện đó ngay cả mẹ tôi cũng không thể giải quyết, tôi không tin anh có khả năng đó!” Hải Nhạc từ chối.

“Cô có muốn thử một chút không? Chỉ cần cô không đi theo bọn họ, ở lại bên cạnh tôi, tôi tự nhiên có thể làm cho chị cô vào Tạ gia ta!” Tạ Thu Dật nhẹ nhàng mà bén nhọn nói.

“Hải Nhạc, nhanh lên, có muốn đi chung không?” Thích Hán Lương sốt ruột.

Trong nội tâm Hải Nhạc có thiên thần và ác quỷ giao chiến, có thể cho chị vào ở, từ nay về sau có thể ở cùng chị, có thể trốn hán, lợi nhuận này quá lớn. “Thầy, quên đi, em còn phải chờ một chút về với anh hai, mọi người đi trước đi!” Hải Nhạc thật có lỗi nói với Thích Hán Lương và anh em họ Hứa.

Thích Hán Lương và Hứa Chí Ngạn đều có hơi thất vọng, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của nàng, khởi động chiếc mô tô nước.

Hứa Chí Ngạn nhìn khoảng cách với du thuyền càng ngày càng xa, hơi lo lắng nói: “Ai, không biết Thu Dật lại muốn làm gì Hải Nhạc nữa đây, tội nghiệp Hải Nhạc, thật không biết Thu Dật nhiều năm như vậy, cứ cái gút mắc chuyện mẹ của hán, mãi mà không thể cởi ra, ài!”

“Hai, anh sai rồi, bây giờ Thu Dật tỏ ra không tốt với Hải Nhạc, không còn bởi vì gút mắc mẹ anh ấy nữa, mà là, anh ấy thích Hải Nhạc!” Nhã Nghiên chua xót tuyên bố với anh hai.

Thích Hán Lương thoáng ném cho Nhã Nghiên một ánh mắt đồng tình và thấu hiểu.

“Không, không có khả năng! Sao Thu Dật có thể thích Hải Nhạc cơ chứ! Em không biết, nó ghét Hải Nhạc đến bao nhiêu đâu! Trước kia chỉ cần bọn anh tán gẫu nhắc đến Hải Nhạc, nó sẽ nổi giận, bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ có năm nay nó mới cho Hải Nhạc tiếp xúc với mọi người, trước kia vẫn trực tiếp bỏ qua Hải Nhạc! Không, anh không tin nó sẽ thích Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn kích động và không thể tin.

Thích Hán Lương nói: “Có lẽ trước kia đúng là căm ghét nàng, nhưng, bây giờ thì chưa chắc, nhưng, các người có thể chấp nhận chuyện một người anh trai yêu em gái của mình? Tôi vừa nghĩ đến liền nổi da gà toàn thân, chuyện này quá kinh khủng.” (hồ hàng)

“Không, Hải Nhạc không phải em ruột Thư Dật, bọn họ không cùng cha cũng chẳng cùng mẹ, cha Thư Dật tái giá, mẹ Hải Nhạc cũng là tái giá, bọn họ không có bất kỳ liên hệ huyết thống nào.” Nhã Nghiên ngạc nhiên nói.

Hôm nay cuối cùng trong lòng nàng cũng đã khẳng định được một việc trước đây vẫn không dám xác định, Tạ Thư Dật, thích cô em gái trước kia hắn căm ghét nhất! Mà phỏng chừng, chính hắn cũng không tự biết, mà Hải Nhạc, lại càng không biết.

“Cái gì? Không phải anh em ruột!” Đến phiên Thích Hán Lương lấp bắp kinh hãi.

Thì ra không phải anh em ruột, thì ra không phải Tạ Thư Dật quá điên cuồng quá biến thái, thì ra vẫn là một đoạn tình cảm thế tục cho phép diễn ra?

Đồng thời trong lòng hắn cũng âm thầm kêu khổ, không phải anh em ruột, vậy cũng liền thăm, giữa hai người không có bất kỳ cấm kỵ gì, khó trách Tạ Thư Dật vẫn chẳng biết sợ ai muốn độc bá em gái mình như thế.

“Thầy không biết?” Nhã Nghiên có chút kinh ngạc.

Thích Hán Lương cười khổ lắc đầu: “Từ khi tôi mười hai tuổi, lúc nào cũng ở nước ngoài, lần này trở về, cũng chỉ là cha mẹ tôi muốn tôi ở lại trong nước, ách cái đó phải nói thế nào đây? Ha ha, tóm lại là tôi bị bắt cóc đi đưa vào Năm Châu.”

“Nga, khó trách, bình thường ở tầng lớp này, mọi người đều biết, chỉ có điều, thầy phải biết rằng tứ đại gia tộc đều thập phần kín kẽ, người ngoài bình thường sẽ không biết bất cứ chuyện gì trong tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên nhẹ giọng nói.

Nàng cũng có chút mờ mịt nhìn mặt biển, chẳng lẽ, đoạn tình yêu cho tới bây giờ vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng này của nàng, sẽ chết non nơi đáy lòng sao?

Hứa Chí Ngạn vẫn luôn trầm tư, đang nhớ lại một vài chuyện nhỏ, khó trách mỗi lần hắn vừa nhắc tới hắn thích Hải Nhạc ở trước mặt Tạ Thư Dật, hắn lập tức một bộ kích động, cũng vì điểm này, hắn cũng không dám khẳng định Thư Dật không thích Hải Nhạc như trước nữa.

“Làm sao bây giờ? Nếu Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc, như vậy, hắn theo đuổi Hải Nhạc, dám có khả năng sẽ không thành công.” Ba người trên thuyền đều trở nên lo lắng, nhưng, tâm tư đều không khác nhau lắm cũng trầm sông đổ về một biển, vì hai vị anh em kia.

“Các vị bạn hữu, thật ngại quá, bởi vì hôm nay bản thiếu gia có chút không vui, cho nên, cũng làm cho mọi người không vui rồi, như vậy đi, tôi sẽ lái thuyền về bờ, tất cả mọi người về nhà đi, mấy ngày nữa tôi lại mời mọi người đi Dạ Chi Hoàng Triều, chúng ta lại cùng điên cuồng một hồi, đêm nay, thật là ngại quá.” Tạ Thư Dật đã khôi phục xong bộ dạng nho nhã lễ độ, sao có thể còn giống một tên đầu trâu mặt ngựa lên cơn điên lúc này chứ?

Mọi người chỉ có thể gật đầu đồng ý, chứ còn có thể dị nghị cái gì bây giờ?

Tạ Thư Dật phân phó nhân viên trên du thuyền lái thuyền lái về bờ, mọi người chào tạm biệt Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc ra về, lục tục tả đi, Tạ Thư Dật đuổi tất cả mọi người trên thuyền đi hết, bao gồm cả nhân viên tổ chức buổi tiệc, chỉ lưu lại duy hắn và Hải Nhạc.

“Tôi cũng phải về nhà.” Tạ Hải Nhạc nói.

Nàng mệt mỏi quá, nguyên tưởng rằng sẽ trải qua một cái sinh nhật vui vẻ hạnh phúc, lại bị Tạ Thư Dật quấy phá.

“Không, đêm nay chúng ta sẽ ngốc lại trên thuyền, chúng ta cứ nghỉ tạm ngay tại trên thuyền đi.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

Hắn không muốn về nhà, tuyệt không muốn. Vốn lúc trước hắn còn có một loại ý tưởng, sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, sẽ chỉ trải qua cùng với hắn, hắn không cần có người ngoài nào khác đến chia sẻ tuổi mười sáu của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tôi Muốn Về Nhà!

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Hải Nhạc trong lòng hiện lên một tia bối rối, nguyên cả cái du thuyền, cũng chỉ có hắn và nàng?

“Không, tôi muốn về nhà!” Hải Nhạc kiên trì nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Cô bây giờ, đã không còn quyền được đứng trước mặt tôi mà nói không rồi! Tạ Hải Nhạc, cô rất không biết tốt xấu, cô cũng không đáng cho tôi vì cô mà hao phí bao nhiêu tâm tư, tôi bỏ cuộc! Cho nên, Tạ Hải Nhạc, cô tốt nhất đừng chọc giận tôi, cô muốn ở cùng

với chị cô, thì phải nghe lời tôi!”

Tạ Hải Nhạc một trận đau khổ, trong khoảnh khắc nước mắt lại đảo quanh.

Hắn còn nói hân tốt với nàng, nàng không thèm nhìn vào mắt, nhưng mà, hắn ngoại trừ ép nàng, bắt buộc nàng và uy hiếp nàng, nàng thật sự không biết hân tốt với nàng ở đâu nữa!

“Đừng có khóc trước mặt tôi, từ đêm nay trở đi, nước mắt của cô ở trước mặt tôi sẽ không thu được hiệu quả cô muốn đâu!” Tạ Thu Dật ghét cay ghét đắng nói với nàng.

“Tôi muốn về nhà! Đưa tôi về nhà!” Hải Nhạc ôm mặt khóc lên, hắn đã lâu không đối với nàng như vậy, khi nàng phát hiện hắn thật sự khôi phục lại thái độ với nàng như trước kia, lòng của nàng, bị đá kích nghiêm trọng, cũng vỡ nát trên đất, nàng nhịn không được muốn khóc.

Tạ Thu Dật quả thực không hề để ý đến nàng, thu hồi thang bên mạn thuyền, đến phía trước du thuyền làm thuyền lại khởi động lần nữa, nhanh chóng rời bờ.

Hải Nhạc đứng trên boong thuyền buồn bã khóc, vậy mà Tạ Thu Dật cũng không đi ra nữa, trái tim Hải Nhạc, lại vỡ thêm từng mảnh từng mảnh, hắn, thật sự rất vô tình, giang sơn để đổi a, vô tình chính là bản tính của hắn!

Hải Nhạc thấy vô vọng về nhà, đành phải trở vào dùng trong phòng ngủ nữ trên thuyền, nàng chạy đến phòng tắm, đổ nước vào trong bồn tắm, trên kệ có tinh dầu hoa hồng, tinh dầu hoa oải hương, nàng thuận tay cầm lấy tinh dầu hoa hồng đổ hết cả bình vào trong nước, trong lòng nàng cũng có một cỗ lửa giận vô danh, đem tinh dầu trở thành vật để phát tiết.

Nàng hận! Nàng hận! Nàng hận Tạ Thu Dật, tiệc sinh nhật vốn đang tốt đẹp, vậy mà lại lấy việc mọi người cụt hứng bỏ về, những uy hiếp của hắn và nước mắt của nàng mà xong việc!

Hải Nhạc từ từ còi y phục xuống, ngâm cả người vào trong làn nước ấm áp đang tản ra mùi thơm ngát, nàng phiền chán nín thở dưới nước vài phút, mới lại ngẩng đầu lên.

Trong miệng nàng không hề phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng, nước mắt lại vẫn liên tục chảy xuống, nàng cũng không biết vì sao bản thân mình lại có nhiều nước mắt như vậy, cứ chảy không ngừng không ngừng như thế, rơi vào trong bể nước bồn tắm, truyền đến một tiếng lại một tiếng tí tách rất nhỏ.

Nàng khóc, là vì phát hiện mình chẳng biết tại sao, chợt bắt đầu chịu không nổi hân mắng, khi hắn dùng cái loại ánh mắt lạnh như băng đến thấu xương nhìn nàng, lòng của nàng, vậy mà lại đau đớn thất tim từng trận từng trận, nàng không muốn hắn dùng cái loại ánh mắt đó nhìn nàng, nàng hi vọng hắn có thể giống như đoạn thời gian lúc trước, trong mắt có mang ý cười với nàng, nàng không muốn loại ánh mắt lạnh lùng đó của hắn, nàng không muốn!

Lòng của nàng, thật sự sắp nát, sắp nát, vì sao? Vì sao hắn lại đối với nàng như vậy? Rõ ràng sinh nhật đang yên đang lành, hắn lại có tình làm ra các loại chuyện quái rồi, không cho nàng yên, hắn rõ ràng đã đồng ý với nàng rồi, ngày này là thuộc về riêng nàng!

Nàng khóc, cũng khóc số mình không tốt, đừng phải một tên khắc tinh như vậy! Hắn đúng là khắc tinh mà Thượng Đế phái tới tra tấn nàng a!

Tinh thần của nàng trong suốt buổi tối vì phần nộ và vội vã, lúc nào cũng căng như dây đàn, nàng cảm thấy mình thật mệt mỏi quá, nàng muốn đi ngủ, nhưng, lại không muốn rời đi làn nước ấm ngập hương này, ngâm thêm một lát đi, ngâm xong lập tức về phòng lên giường ngủ.

Bất tri bất giác trong lúc đó, nàng chống đỡ không nổi nữa, lại nằm trong bồn tắm ngủ mất, hơn nữa, còn giấc ngủ rất sâu.

Nàng trong lúc ngủ say, cũng không biết tự mình cẩn thận, giữa con tức giận lại quên khóa cửa phòng lại, việc không khóa trái cửa phòng này, cũng tạo thành một bi kịch giữa nàng và Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật uống xong một ngụm Martini cuối cùng của bình rượu trong tay, đi ra từ trong phòng máy, hắn cảm thấy mình có chút say, hắn chưa từng mạnh tay trút rượu mạnh như lần này, hắn chỉ muốn mượn rượu bình ổn một chút con tức trong bụng hắn, cũng tiện tay chinh đồn suy nghĩ hỗn loạn của mình một chút.

Hắn không phải không nghe được nàng vẫn đứng ở trên boong khóc, hắn buộc chính mình phải xem nhẹ, hắn không thể mềm lòng với nàng nữa, hậu quả của việc mềm lòng với nàng là khiến cho nàng trở nên ngang ngược trước mặt mình, hắn mong nàng vẫn là con cừu nhỏ ngoan ngoãn trước kia, không phải là tiểu mèo hoang giương nanh múa vuốt bây giờ!

Mãi đến sau đó không còn nghe được tiếng khóc của nàng nữa, hắn đoán rằng chắc là nàng đã khuất phục rồi, chắc là trở về phòng đi.

Hắn dùng sức ném bình rượu đang cầm trong tay vào biển, con tức cũng không thấy được ngừng lại, mà ngược lại mượn rượu lại càng nổi lên, càng làm cho hắn tâm hoảng ý loạn.

Hắn rốt cuộc là bị sao vậy? Vì sao bây giờ nàng có thể thao túng tâm tình của hắn chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao hắn có thể bị nàng thao túng?

Hắn tâm phiền ý loạn cào cào tóc, sau đó đi vào bên trong, ngang qua cửa phòng Tạ Hải Nhạc, hắn do dự một chút, hắn cũng chưa tặng quà cho nàng, có muốn đưa cho nàng bây giờ không?

Hắn thử gõ cửa, bên trong cũng không có tiếng trả lời, hắn thăm rùng mình, chẳng lẽ không có ở bên trong?

Hắn thử vặn nắm cửa, cửa nhẹ nhàng bị hắn mở ra, vọt vào trong phòng, cũng không hề thấy nàng ở trên giường.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn gọi một tiếng.

Lúc này, đôi mắt sắc của hắn, lại có thể nhìn thấy có nước tràn ra từ trong phòng tắm, một loại cảm giác xấu làm cho tim hắn này lên thình thịch, chẳng lẽ, nàng vì mình quá nhiều sinh nhật của nàng, vậy mà đã luẩn quẩn trong lòng rồi?

Hắn liêu mạng vọt tới, bởi vì nước dưới đất, thiếu chút nữa trượt ngã một cái, hắn mở cửa phòng tắm ra, không khỏi tròn tròn mắt!

Tạ Hải Nhạc lại nhắm mắt nằm trong bồn tắm!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Em Là Của Tôi!

Tại sao nàng lại ngu như vậy? Tại sao phải ngu như vậy?

Hai chân của hắn không tự chủ được ngã xuống đất, hắn bầu vịu vào một bên bồn tắm găt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, tay run run sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vậy mà nàng một chút phản ứng cũng không có.

“Không!” Hắn tuyệt vọng bật thốt, tay dò về phía hơi thở của nàng.

Vừa lúc đó, đôi mắt Hải Nhạc đột nhiên mở ra, nàng mê mang nhìn Tạ Thu Dật, đôi mắt kia bởi vì khóc rất lâu mà mất đi sự xinh đẹp, lại hồng hồng vừa sung.

Thấy nàng đột nhiên mở mắt, tim Tạ Thu Dật rớt cuộc cũng rơi xuống, một khắc này, trong lòng hắn đang hô hoán tạ ơn trời đất.

Đến khi Hải Nhạc thấy rõ ràng là Tạ Thu Dật, nàng há to miệng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “A!!!! Anh vào đây làm gì?”

Nàng chìm trọn cả người vào bồn tắm lớn, hoảng sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện tức Tạ Thu Dật.

Hắn vào đây đã bao lâu? Hắn vào muốn làm gì? Nàng vô cùng hối hận tại sao mình lại muốn ngủ trong bồn tắm.

Tạ Thu Dật thấy nàng không có việc gì, cũng không có so đo nàng ghét bỏ hắn, hắn nửa quỳ trên mặt đất, thử nước ấm một chút, không khỏi nhíu mày, nước đã trở nên lạnh như băng rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy môi của nàng lo lắng run rẩy, mà trong mắt lộ vẻ sợ hãi, oán hận, thêm chán ghét.

Tìm Tạ Thu Dật, lại vương vít đau đớn, nàng chán ghét hắn! Nàng chán ghét hắn!! Nàng thậm chí còn nói đi ở trên đường tùy tiện chọn một đứa con trai, cũng phải tốt hơn hắn!

Hải Nhạc thấy hắn vẫn không rên một tiếng nhìn mình, mà con người trong mắt, cũng đang trầm như đêm tối, trong lòng nàng càng hoảng.

“Nếu anh dám xằng bậy... tôi... tôi... tôi sẽ giết anh! Tôi nhất định sẽ giết anh!” Nàng dùng hết sức lực hét Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật vừa nghe nàng nói như vậy, trong lòng rất rất tức giận, hắn bước vào, chẳng qua là lo lắng cho nàng, nàng nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ, nàng cho là hắn bước vào, là muốn có ý đồ bất chính đối với nàng sao? Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được lòng người tốt! “Cô lặp lại lần nữa?” Giọng nói của hắn, lạnh như băng, không thấy một tia tình cảm lên xuống.

Mà ánh mắt của hắn càng lộ rõ thâm trầm, cơ hồ giống như hai đầm nước đen sâu không thấy đáy, chỉ có Hải Nhạc biết, chỉ cần ánh mắt của hắn biến thành như vậy, đó là điềm báo bão táp sắp nổi lên, nàng sợ, nàng thật sự rất sợ, nàng không thể đoán ra ngay sau đây hắn sẽ làm ra hành động gì.

Nhưng mà, đâm lao thì phải theo lao, nàng vẫn là tiếp tục la về phía hắn: “Anh là sắc lang! Anh là dâm tặc! Anh tốt nhất đừng chạm vào tôi! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ nói cho bố! Tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết! Anh chạm vào tôi, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nghe thấy nàng nói như vậy, Tạ Thu Dật phẫn nộ quát một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” Hắn hung hăng đánh một quyền vào nước trong bồn tắm, “Rầm!” một tiếng, nước bắn tung tóe lên trên mặt và trên người hắn, cũng bắn tung tóe lên trên mặt Tạ Hải Nhạc, làm mờ mắt của nàng, nàng vội vàng giơ tay lên, định lau khô bọt nước trên mặt.

Lập tức, hai tay của nàng bị Tạ Thu Dật bắt lấy, kéo lê nàng tới trước mặt hắn, hai người mặt đối mặt, Tạ Thu Dật hung tợn nhìn nàng, nói: “Tôi là sắc

lang, tôi là dâm tặc, đã như vậy, tôi phải làm bổn phận của sắc lang và dâm tặc nên làm chứ!” Hấn đưa tay phải ra, không chút lưu tình kéo nàng đi tới phòng trước.

Hai tay Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật dùng một bàn tay gắt gao chế trụ, nàng chỉ có thể thét to giãy dụa lùi về phía sau, hi vọng có thể thoát khỏi cánh tay kia của hắn.

Làm sao nàng có thể thoát khỏi hắn chứ? Khí lực hắn lớn như hổ, khi nàng không thể thoát khỏi tay Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc sắp suy sụp, nàng khàn giọng khóc lớn lên: “Đừng! Đừng! Van xin anh! Tạ Thư Dật, anh muốn tôi làm cái gì tôi cũng bằng lòng, chỉ cần anh đừng làm như vậy với tôi!”

“Không, chậm rồi, nhờ phúc của cô, tôi đã thành sắc lang cùng dâm tặc.” Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nói, xúc cảm ám áp trắng mịn dưới bàn tay, nháy mắt đã châm ngòi dục vọng trong cơ thể vẫn luôn bị hắn cưỡng ngăn ghềnh đè xuống kia.

Đúng vậy, hắn luôn luôn khát vọng nàng, hắn không phải thánh nhân, nhưng vẫn luôn cố nén dục vọng của mình với nàng, nhưng chính cái loại dục vọng không thể nói ra này, hy vọng có thể phát tiết hết, hóa giải hết ra ngoài trong lúc hắn và nàng hôn nhau nồng nhiệt, hắn chính là không muốn làm cho nàng sợ hãi nữa, không muốn xúc phạm tới nàng, nhưng, thì ra hắn ở trong lòng nàng vẫn chỉ là một tên sắc lang và dâm tặc, vậy hắn, đối với nàng còn có cái gì cần bận tâm đây? Hắn còn cần phải xây dựng lại một cái hình tượng tốt trong lòng nàng sao? Không, không còn quan trọng nữa rồi! Hắn còn cần phải thương tiếc nàng sao? Không, cũng không cần nữa rồi! Hơn nữa, cho dù hắn muốn chính mình dừng lại, hắn cũng không dừng được nữa! Lửa toàn thân, đều đang vì làn da trắng mịn dưới tay mà bùng cháy lên! Lửa là nàng chọc, như vậy, công tác dập lửa cũng chỉ có thể giao cho nàng! Hắn không để ý tiếng kêu khóc của nàng, cũng không để ý nàng giãy dụa và phản kháng, không chút lưu tình chút nào mò nàng ra từ trong bồn tắm, ôm nàng đang giãy dụa một phen, ra khỏi phòng tắm, ném nàng lên trên giường, sau đó, hắn đè xuống về phía nàng.

“Đừng! Đừng! Tôi van xin anh! Tôi van xin anh! Tôi sai rồi, anh không phải, anh không phải là sắc lang hay dâm tặc, anh không phải! Tha cho tôi! Tôi là em của anh! Tôi là em gái của anh a! Tôi xin anh, tôi biết anh nhất định đã uống rượu say, chỉ cần anh buông, tôi tuyệt đối sẽ không truy cứu anh đâu! Tôi sẽ đem chuyện đêm nay chôn sâu trong lòng, tôi sẽ không nói với bất kỳ người nào về hành vi anh làm với tôi! Tạ Thư Dật, tôi van anh!” Tạ Hải Nhạc cuồng loạn van xin hắn, không ngừng nằm dưới thân hắn mà giãy dụa.

Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ, nụ hôn của hắn, chỉ chút từ vành tai của nàng rơi xuống nàng xương quai xanh hoàn mỹ, sau đó, lại đi xuống dưới, xuống phía dưới, dừng lại trên đây đã chưa bao giờ bị ai chạm vào của Hải Nhạc.

“Tôi hận anh! Tạ Thư Dật! Tôi hận anh!” Tạ Hải Nhạc thấy mình van hắn như vậy, nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục, dùng cổ họng đã khóc sắp khan tiếng, tâm tàn ý lạnh nói.

Tạ Thư Dật nghe thấy giọng Hải Nhạc tràn ngập hận ý nói nàng hận hắn, chân chờ một lát, thật sự muốn tiếp tục nữa sao?

Nhưng, nhìn dưới thân thuần khiết như thiên sứ, xúc động khát vọng nàng trong lòng, đã che mất một tia lý trí duy nhất còn tồn tại của hắn. “Hận đi, hận đi, đây đúng là kết quả tôi muốn!” Tạ Thư Dật cam chịu nói.

Hắn lại cúi xuống quần con, mở miệng ngậm vào nụ hoa chưa bao giờ từng nở rộ vì bất cứ ai của nàng. Tạ Hải Nhạc hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này đây, hắn, thật sự sẽ không tha cho nàng rồi, lúc này đây, nàng thật sự xong rồi! Hồn nhiên của nàng, nhân sinh của nàng, từ đêm nay trở đi, hoàn toàn bị hắn nghiền nát, bị hắn đảo điên!

Nàng cắn môi mình, không cho mình rơi một giọt nước mắt, nàng cố gắng muốn tìm một tia cơ hội, cũng muốn trốn khỏi dưới thân hắn. Nàng thừa dịp Tạ Thư Dật nâng người lên cởi quần áo trên người hắn ra thì nàng cũng dùng sức nâng thân thể của mình lên, hai tay liều mạng đẩy Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật bị nàng đẩy ngã ở trên giường, nàng chạy trời chết sắp trượt xuống giường, Tạ Thư Dật đưa tay một cái, nàng lại bị hắn dùng lực kéo về giường, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh đè nàng lại một lần nữa, khi dưới thân nàng truyền đến đau đớn bị xò xuyên qua, nàng ngừng giãy dụa, giống như một con búp bê rối gỗ không có sự sống, nằm chết lạng ở trên giường, mặc cho Tạ Thư Dật như một con ngựa mạnh mẽ điên cuồng rong ruổi trên người nàng. Tạ Thư Dật cũng mặc cho dục vọng chi phối chính mình, hắn chỉ biết là, cảm giác chân thật dưới thân, không phải mộng, là thật, nàng thuộc về hắn! Nàng rốt cuộc đã thuộc về hắn! Nàng rốt cuộc hoàn toàn thuộc về hắn! Thăng đến cuối cùng, khi dục vọng trong cơ thể hắn nổ tung như pháo hoa, hắn cuồng loạn gào lên: “Hải Nhạc! Em là của tôi! Em là của tôi! Em là của tôi!” Dục vọng vốn đã bình ổn, nhìn người bên cạnh hoàn mỹ như Venus, hắn không khỏi trở nên không hề dừng lại, hắn một lần lại một lần, giống một con dã thú không thể thỏa mãn, không hề tiết chế đòi lấy ngọt ngào của nàng, Hải Nhạc đã không thể chịu được hắn đòi lấy mà ngất đi, Tạ Thư Dật không hề nhận ra, thăng đến khi hắn dùng hết một tia khí lực cuối cùng, mới xoay người ôm Tạ Hải Nhạc đã ngủ trong sự thỏa mãn cực độ.

Khi Hải Nhạc tỉnh lại giữa những tiếng hải âu kêu to chiêm chiếp chim, phát hiện mình lại ngủ ở trong lòng Tạ Thư Dật, từng màn tối hôm qua lại hiện lên ở trước mắt nàng, lệ nóng lại tràn xuống từ trong mắt nàng.

Nàng dùng sức đẩy Tạ Thư Dật đang ngủ say ra, xuống giường, đau đớn cả người làm cho nàng nghiêng ngã lão đảo, nàng tìm một chiếc áo ngủ mặc trên người, sau đó, lại nghiêng ngã lão đảo chạy ra khỏi cửa phòng.

Tạ Thư Dật bị một tiếng tiếng đóng cửa “Ba” đánh thức, chỉ thấy cửa phòng bị gió biển thổi đưa tới lui, hắn kinh ngạc nhìn chính mình đang trần truồng, lại nhìn đến vết máu đỏ sẫm trên giường kia, hắn ngây người, tất cả xảy ra tới hôm qua, từ từ quay về hiện lên trong não hắn, hắn lại có thể... hắn lại có thể không để ý kháng cự của nàng, lại có thể cưỡng ép muốn nàng! Nàng đâu? Nàng đi đâu rồi? Tạ Thư Dật bất chấp tất cả, cầm drap giường đắp lên người xong lập tức xông ra ngoài, hắn vừa mới tới đã nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ bé đứng trên cái thang bên thuyền, chưa kịp kêu thành tiếng, bóng dáng màu trắng liền thẳng tắp đổ xuống trong biển.

“Không!” Hắn như phát cuồng gào to một tiếng, cũng chỉ có một tiếng rơi vào nước “Ầm ầm” đáp lại hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Nụ Hôn Máu

Chờ hấn vọt tới, đã không còn thấy bóng dáng của nàng trên mặt biển nữa, hấn cũng “Àn” một tiếng nhảy xuống biển, lập tức liền lặn xuống nước, khi nhìn thấy Hải Nhạc tùy ý tự mình chìm vào đáy biển, tim của hấn, bị hung hăng xé rách, nàng cứ vậy chán ghét mình muốn nàng sao? Giả như, hấn muốn vài bước, không phải nàng sẽ cứ vậy vĩnh viễn rời khỏi hấn sao?

“Không, tôi sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, quá khứ, hiện tại, tương lai, tôi cũng sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, cho dù em muốn dùng cái chết để thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ tìm em từ trong tay Diêm Vương trở về!” (câu này làm nhớ trong “Anatolia Story” có câu, “Vì vị thần cai quản âm giới cũng là đàn ông, cho nên anh sẽ không cho em đi gặp ông ấy”); với câu bất hủ trong “Bộ bộ kinh tâm” ấy, “Không được ta cho phép, muội không được chết!”... Arg, lại đau tim rồi huhuhu)

Hấn dùng sức bơi qua phía nàng, ôm nàng vào trong ngực, sau khi nổi lên mặt nước, lại ôm nàng lên trên thuyền đặt ngang trên boong, dùng sức đè ngực nàng, cùng dùng lực ấn, cho đến khi nước từ trong miệng Hải Nhạc phun ra, hấn làm hô hấp nhân tạo, đến khi Hải Nhạc khôi phục hô hấp.

Hải Nhạc yếu ớt mở to mắt, nhìn qua thấy Tạ Thư Dật đang trần truồng quỳ gối bên cạnh nàng, nàng xoay đầu qua, nước mắt dâng lên trong mắt nàng.

“Tại sao muốn cứu tôi? Tại sao không cho tôi đi chết?” Nàng khàn giọng khóc.

“Tại sao? Tại sao muốn đi tìm chết! Tôi trong mắt em, cứ vậy làm cho em thấy khó coi sao? Em chán ghét tôi đến mức muốn dùng cái chết đi giải thoát sao?” Tạ Thư Dật thống khổ hỏi.

“Tôi không còn có cái gì nữa, tôi không còn có cái gì nữa! Tại sao anh không chết đi! Tại sao anh không chết đi?” Hải Nhạc bụm mặt, khóc to lên.

“Chết, có thể giải quyết được vấn đề sao? Em muốn tôi đi chết? Được!” Tạ Thư Dật đứng lên, rầm rầm chạy.

Hải Nhạc không hiểu chuyện gì, nàng chán nản đứng lên, tại sao hấn muốn cứu nàng? Tại sao không cho nàng đi tìm chết quên đi, chết thì xong hết mọi chuyện rồi, nàng cảm thấy mình sống trên đời một chút ý nghĩa cũng không có.

Lúc này, Tạ Thư Dật đã mặc xong một cái quần bơi lại lộn trở về, trong tay hấn lại đang cầm một con dao sắc bén, trong ánh nắng chiếu xuống, lấp lóe những tia sáng lạnh chói mắt, Hải Nhạc đưa tay che hai mắt của mình.

Tạ Thư Dật giữ chặt tay nàng, bỏ cây dao kia vào trong tay nàng, sau đó, nhìn thẳng vào nàng nói: “Em muốn cho tôi chết như vậy, vậy em tự mình động thủ đi, giết tôi, giết tôi xong, quãng thi thể của tôi xuống biển, nói là tôi uống rượu ngâm nước, không có ai tới truy cứu em đâu! Tôi chết! Em sẽ được thanh tịnh rồi!”

Hấn biết đúng là mình làm sai rồi, hấn không nên cưỡng bức nàng, giả như, nàng thật sự muốn hấn đi chết, vậy thì thỏa mãn tâm nguyện của nàng đi!

Trong mắt Tạ Hải Nhạc lóe lên một tia hận ý sâu sắc, nàng từ từ gơ con dao kia lên.

Tạ Thư Dật nhận mệnh nhắm hai mắt lại, xem như hấn nợ nàng đi, nhân tiện cho hấn ném thử mùi vị cái chết là cái gì.

Tạ Hải Nhạc gơ con dao lên, nhắm ngay ngực hấn đâm tới!

Nhưng, vừa nghĩ tới bố, người bố luôn đối với nàng rất tốt, cứ vậy mà mất đi một đứa con trai, cũng mất đi người thừa kế duy nhất của Tạ gia, ông sẽ thương tâm cỡ nào a!

Nàng đột nhiên tỉnh lại, con dao đã rơi trên mặt đất, nàng ôm kín mặt òa khóc.

Tạ Thư Dật nghe thấy tiếng con dao rơi xuống đất, hấn không khỏi mở mắt.

Thấy nàng khóc thương tâm như vậy, tim hấn cũng nát.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể nói với em lời xin lỗi, nhưng, tôi cũng không hối hận đã làm như vậy.” Tạ Thư Dật nói.

Hồn đản cuồng vọng, hồn đản vô si, chạm vào nàng, hấn còn vẫn nói hấn không hối hận! Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, oán hận trừng hấn.

“Tạ Thư Dật, anh sẽ xuống Địa ngục!” Nàng cắn giận kêu.

Tạ Thư Dật buồn bã cúi đầu, nói: “Không sao, xuống thì cứ xuống đi.”

Hấn dừng lại một chút nói: “Tạ Hải Nhạc, tôi muốn nói cho em biết, lúc này đây, em không giết tôi, về sau tôi sẽ không cho em bất kỳ cơ hội nào giết tôi

nữa, em đã trở thành nữ nhân của tôi rồi, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không tha cho em đâu, chính em hiểu cho rõ ràng đi!”

Tạ Hải Nhạc không thể tin được nhìn Tạ Thu Dật, thật không dám tin, hắn còn có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ, hắn đang muốn chết sao? Hắn đang kích nòng giết chết hắn sao?

“Giết một kẻ bại hoại như anh, sẽ ô uế tay tôi! Anh đừng cho rằng tôi không dám xuống tay giết anh! Tôi cũng chỉ nghĩ đến bố sẽ mất đi một đứa con trai, đến lúc đó ông ấy sẽ rất đau lòng đến mức hận người phải chết không thể chính là ông ấy! Tôi chỉ không muốn nhìn thấy bố thương tâm thôi!” Hải Nhạc nắm chặt hai quyền, quát về phía Tạ Thu Dật, nhưng, tuy rằng nòng dùng hết toàn lực, khả năng phát ra thanh âm vẫn rất nhỏ, làm cho nòng chóng đỏ hết nổi ngả xuống chóng trên mặt đất thờ hồn hèn.

Lòng Tạ Thu Dật một trận bi thương, thì ra, giết hắn sẽ ô uế tay nòng, thì ra, đối với hắn nòng không có chút bận tâm nào, chỉ bận tâm đến người bố trong miệng nòng mà thôi!

Thấy bộ dạng suy yếu của nòng, Tạ Thu Dật thật muốn ôm nòng vào trong ngực, nói cho nòng biết, chỉ cần nòng có thể thử tha thứ hắn lần này thôi, nòng muốn hắn làm cái gì, hắn cũng sẽ đáp ứng nòng, mạng của hắn, hắn thật sự nguyện ý cho nòng, thật sự nguyện ý vì nòng đi tìm chết, nhưng, phòng chừng nòng sẽ không, nòng đã hận hắn thấu xương rồi, ngay cả chết cũng không sợ nữa, nòng nào có khả năng tha thứ cho hắn kia chứ!

Tạ Thu Dật nhìn đau đớn trong lòng xuống, cường ngạnh nói: “Muốn giết tôi, tùy em, không muốn giết tôi, cũng tùy em, tóm lại, tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không để cho em rời khỏi bên cạnh tôi, em đã trở thành nữ nhân của tôi, cũng chỉ có thể thuộc về một mình tôi, em là của tôi, là của tôi! Tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đoạt em đi từ trong tay tôi! Ai cũng không thể! Em cũng mơ lại đi chết lần nữa, nếu em dám can đảm làm tiếp ra chuyện giống hôm nay, tôi nhất định sẽ giết chị em, giết mẹ em, để cho họ xuống cùng em!”

Tạ Hải Nhạc kinh hách mở mắt thật to, toàn thân nòng đều run rẩy, vì sự âm tàn của hắn!

“Anh dám! Anh dám! Nếu anh làm như vậy, tôi thành quỷ cũng sẽ không tha cho anh!”

Tạ Thu Dật mặt không chút thay đổi nói: “Tôi dám nói, tôi sẽ dám làm, em không tin, vậy em cứ thử xem đi, nếu em dám đi tìm chết, tôi nhất định sẽ làm như vậy, em cũng chết rồi, tôi còn cái gì đáng bận tâm đây, em chết đừng lo, chỉ là em làm phiền mẹ và chị em đi theo em cùng chết thôi, em sẽ biến thành một tên tội nhân! Ngay cả Thượng đế cũng sẽ không tha thứ cho em!” (vớ vẩn, không tha là không tha cho kẻ giết chứ, mắc mớ gì)

Hải Nhạc tức giận đến hai tay run lên, nhưng, cả người nòng một chút khí lực cũng không có, việc duy nhất nòng có thể làm được, chính là liều mạng phun nước miếng vào mặt Tạ Thu Dật. (ew, mặt hình tượng, xấu xấu)

“Anh cái người điên này, cho dù anh có xuống Địa ngục, ngay cả ma quỷ cũng sẽ không thu linh hồn ác độc như anh!”

Tạ Thu Dật đưa tay lau đi nước miếng trên mặt, thật lâu sau cũng không hề hé răng.

“Không sao, cùng lắm thì giống như trước đây vậy, cùng lắm thì giống như trước đây vậy!”

Hắn đột nhiên cười phá lên.

Tạ Hải Nhạc kinh dị nhìn hắn, hắn cười cái gì?

Tạ Thu Dật cười xong, đột nhiên kéo nòng vào trong ngực của mình, trên mặt nổi lên ý cười thấp phần bất cần đời: “Tiểu Hải Nhạc, em cho em là ai a? Em nhiều lắm chỉ là baby của tôi, là đồ chơi của tôi, tôi muốn đối với em như thế nào thì sẽ đối với em thế ấy, tôi không cần phải áy náy gì với em cả, mà em, em cũng phải nhớ rõ, em chỉ là baby của tôi mà thôi, đừng tự nâng mình thật cao a, em phải nhớ kỹ tôi từng nói với em một câu, ai chọc giận tôi, đều không có quả ngon để ăn, bao gồm cả em! Ai bảo em không ngoan? Em đã không ngoan, tôi liền đưa cho em một phần đại lễ sinh nhật, cho em trở thành nữ nhân của tôi, thế nào? Phần lễ vật này, tính long trọng, cũng không thua lỗ em! Tạ Thu Dật tôi, đi tới đâu cũng sáng chói nhất, trở thành nữ nhân của tôi, đúng là rất nhiều cô gái nằm mơ cũng muốn chứ đâu!”

Hải Nhạc bị hắn chọc tức đến thiếu chút nữa đã bất tỉnh, nòng lại nhổ nước miếng vào mặt hắn: “Vô si! Hạ lưu! Đê tiện! Hồn dân! Tạt toái!” (tạt toái chính là phá lấu í lộn các thứ nội tạng gia súc, còn gọi là bộ lòng)

Tạ Thu Dật không sao cả lau mặt, nói: “Tiểu Hải nhạc, đừng như vậy, giữ lại nước miếng trong miệng em, nếu không tôi dùng.”

“Nhắc em tiếp, em chỉ là món đồ chơi của tôi, được đến em, coi như là mẹ em cho tôi một chút bồi thường đi.” Hắn tự tay giữ chặt mặt nòng, mãnh liệt hôn lên.

Hải Nhạc đã không còn sức gậy dựa, đôi đầu lưỡi của hắn trở quấy trong miệng nòng, đôi mắt dần dần trầm mê, nòng một ngụm hung hăng cắn xuống.

Tạ Thu Dật kêu đau một tiếng, đưa tay bóp cằm nòng, vẫn hôn nòng thật sâu như cũ, trong miệng hai người đều là mùi máu tươi nồng đậm, mà Tạ Thu Dật, cường bức Tạ Hải Nhạc phải nuốt máu tươi của hắn trong miệng nòng xuống, Tạ Hải Nhạc bất đắc dĩ, nuốt vào một miệng đầy máu tươi.

Nàng thật sự tuyệt vọng, cho dù đầu lưỡi hắn đã bị thương, tình nguyện chịu đựng đau đớn, cũng không nguyện ý ngừng hôn nòng! Hắn là người điên, hắn thật sự là người điên! Cả đời này, nòng thật sự chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn rồi!

***

Shi thật sự xúc động khi Thư Dật nguyện ý chết. Chết vì không muốn người mình yêu chết. Arg, chỉ mỗi tội là, đến tận giờ phút này, Thư Dật vẫn chưa biết tình cảm của mình với Hải Nhạc là gì thôi.

Truyện này... có thể nói là ngược. Trong ngược có sủng. Sủng xong sẽ ngược. Rất mệt. Đến nhiều khi trái tim chết lặng. Nhưng phải nói, Hải Nhạc là người đáng cho Thư Dật yêu. Và Thư Dật cũng vậy. Đừng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Là Đứa Con Trai Nào Tổn Thương Tim Nàng

Từ sau sinh nhật Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc lúc nào cũng thấy đứa bé này rất không đúng, bà thấp giọng hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật, con nói cho đi biết, em con rốt cuộc bị làm sao vậy? Di cảm thấy nó làm sao mà qua cái sinh nhật xong, giống như biến thành một người khác vậy nè? Không cười, cũng không nói chuyện, suốt ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn ngơ, cho dù ở ngay trước mặt đi, nó cũng không thêm nói gì, đứa nhỏ này, có phải có tâm sự gì hay không? Nhưng mà, di hỏi nó, nó một chữ cũng không nhả ra, cũng chỉ biết liu mạng lác đầu, Thư Dật, di thật lo lắng cho nó a, không phải là ở trường học bị oan ức gì không thể nói đi?”

Đôi mắt Tạ Thư Dật lóe lóe, chần chờ, thật lâu sau mới nói: “Di à, không có gì, đến mười sáu tuổi, tâm sự con gái sẽ tăng lên, nhưng, các nàng sẽ muốn chỉ để ở trong lòng, sẽ không nói cho bất cứ ai, cũng có thể bao gồm chính cha mẹ của mình, di không cần lo lắng, có lẽ qua khoảng thời gian này, nó sẽ khá hơn.”

“Ở trường học nàng không có xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ Hải Nhạc hoài nghi hỏi.

Tạ Thư Dật lắc đầu: “Ở trường học nó thật sự rất ngoan, di đừng lo cho nó.”

Hắn dừng lại một chút, muốn nói lại thôi.

Mẹ Hải Nhạc dù sao cũng là gừng già, sắc bén nhận ra hắn khó xử.

“Con có cái gì cứ việc nói thẳng đi, đừng lo, không cần phải băn khoăn gì cả.” Mẹ Hải Nhạc cổ vũ hắn.

Tạ Thư Dật mở miệng nói: “Có lẽ, là đứa con trai nào làm tổn thương tim nó đi?”

“Cái gì? Con muốn nói Hải Nhạc của di thích con trai?” Mẹ Hải Nhạc cực kì hoảng sợ, “Sao có thể có chuyện đó chứ, nó còn quá nhỏ a, không thể! Chuyện đó làm sao có thể? Nó cái gì cũng không hiểu, bây giờ hắn là nên lấy bài vở làm trọng! Đứa nhỏ này, di phải đi nói chuyện với nó mới được!”

Tạ Thư Dật mở miệng ngăn cản bà nói: “Di à di đừng vội, giai đoạn này, cứ để cho nó yên tĩnh một chút, tự nó sẽ nghĩ thông suốt thôi, từ trước đến nay nó luôn là một đứa thông minh, tốt nhất di đừng đi nói thẳng ra trước mặt nó, trước giờ da mặt nó cực mỏng, di mà nói, mặt nó không chịu được, sẽ làm cho nó càng thay đổi còn càng áp lực thêm, chúng ta cứ lảng lảng đứng một bên, cho nó chút thời gian hòa hoãn đi, di, di cũng đã từng trải qua lứa tuổi mơ mộng như vậy, bây giờ, tình cảm đối với nó mà nói chỉ là một chút say nắng, qua được rồi sẽ có sức đề kháng tốt lắm, chúng ta, cứ cho phép nó mơ mộng đi.”

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa một chút, đồng ý nói: “Con nói cũng có lý, cũng là con lo lắng chu đáo a, ai, xem ra, tuy rằng di là mẹ nó, nhưng mà, giữa bọn ta vẫn có sự cách biệt về tuổi tác a, chỉ có con, con là anh hai, lại là bạn đồng lứa, cũng là con hiểu Hải Nhạc nhiều hơn a, Thư Dật, di chỉ xin con một chuyện, xin con giờ giờ phút phút trông nom Hải Nhạc giùm di, nếu nó làm sai cái gì, con nhất định phải giúp di dạy nó thật tốt, có thể nó không sợ di với bố con, nhưng di có thể cảm giác được đứa nhỏ này... vẫn còn hơi sợ con, con nói, chắc là nó còn nghe được, cho nên, con giúp di trông em cho tốt a.”

Tạ Thư Dật nghe thấy mẹ Hải Nhạc nói Hải Nhạc vẫn còn hơi sợ hắn, trong lòng thất vọng một trận, thì ra, người bên ngoài vẫn có thể nhìn ra nàng sợ hắn a!

Chỉ có điều, bây giờ nàng không chỉ sợ hắn, mà còn hận hắn, hận đến ngứa răng nữa kia!

“Di, con sẽ, di yên tâm đi!” Tạ Thư Dật trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng hắn cũng đang cười lạnh, Diêu Tư Nguyên, bà không biết được con gái của bà đã là nữ nhân của tôi rồi, tự nhiên tôi sẽ trông nó thật tốt chứ! Ai, không biết hôm nào bà mà biết tâm can bảo bối của bà đã bị tôi ăn, có phải bà sẽ ngất luôn hay không đây?

Chỉ có điều, chưa đến thời điểm quyết định, hắn vẫn sẽ không lòi chuyện này ra đã kích bà, chờ đến lúc đó xem đi. Trong lòng hắn lạnh lùng cười.

Trong lòng Tạ Thư Dật vốn có áy náy với Hải Nhạc, giờ lại biến thành một loại khoái cảm trả thù mà băng đi.

Trước khi xuống xe, Tạ Thư Dật tháo dây an toàn, đứng dậy đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc đang ngồi chờ ở phía sau, tự ý cho nàng một nụ hôn nóng

bồng, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, Tạ Hải Nhạc chỉ có thể nhận, không thể phản kháng, chết lặng mặc cho Tạ Thư Dật sắp xếp.

“Nhắm mắt lại.” Tạ Thư Dật cường ngạnh muốn vuốt mắt nàng xuống, nhưng, nàng vẫn mở mắt thật to.

Tạ Thư Dật tức giận dùng nụ hôn này, ngồi bên cạnh thờ hồn hèn.

“Tạ Hải Nhạc, em muốn cứ tiếp tục như vậy sao? Chẳng lẽ em muốn vĩnh viễn đối chọi với tôi như vậy hoài?” Tạ Thư Dật tức giận hỏi.

Tạ Hải Nhạc không nói gì, cái gì nàng cũng không muốn nói, nàng không muốn nói ra một câu gì trước mặt hắn cả.

“Chẳng lẽ, em không muốn làm cho chị em ở cùng với em nữa rồi? Em cứ làm cái dạng này, tôi muốn xem lại lần nữa có nên giúp chị em hay không đây.” Tạ Thư Dật nói.

Đôi mắt Tạ Hải Nhạc lóe lóe, xoay mặt về phía Tạ Thư Dật, trong mắt là lên án cùng phần nộ.

“Con nhóc kia, em muốn dùng hai mắt thay miệng mà giao tiếp với tôi sao? Em không nói lời nào, tôi cũng sẽ không giúp chị em.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Nàng biến thành bộ dạng câm như hến này, trong lòng hắn cũng cực kì lo lắng, chẳng lẽ nàng muốn lùi về trong vỏ ốc của nàng, dùng tự khép kín để bảo vệ mình sao? Không, hắn sẽ không để cho nàng biến thành búp bê rồi gổ như vậy!

“Hải Nhạc, em không nói lời nào, tôi sẽ không đi giúp chị em.” Hắn diễn lại.

Sự phần nộ trong mắt Tạ Hải Nhạc càng rực cháy, cuối cùng nàng cũng mở miệng: “Anh thật hèn hạ, mười phần tiểu nhân!”

Tuy rằng giọng nói khàn khàn và cứng nhắc, nhưng Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tốt, không có biến thành câm điếc, tôi sẽ bắt tay vào làm, tôi sẽ khiến cho chị em được vào ở.” Tạ Thư Dật mỉm cười hôn nhẹ ngoài miệng Hải Nhạc một ngụm, sau đó xuống xe, lại mở cửa xe Hải Nhạc ra, kéo nàng ra ngoài.

“Đi thôi.” Hắn nói.

Sau đó hắn nắm tay nàng, đi về phía trước.

“Không cần! Tôi không muốn anh nắm tay tôi, tôi không muốn bị bạn nhìn như quái vật.” Hải Nhạc cố gắng rút tay ra.

Bức ra nàng nói thêm một câu, Tạ Thư Dật buông tay nàng ra.

“Em đang ở trường phải ngoan ngoãn biết không, tốt nhất đừng để cho tôi thấy em lại lộn xộn với Thích Hán Lương thế nào, bằng không, tôi sẽ không khách khí, hiểu chưa?” Ngờ khí hắn âm áp như gió xuân, nhưng, cảnh cáo trong ánh mắt hắn, làm cho Hải Nhạc theo bản năng nao núng một chút.

Tạ Thư Dật thờ dài một hơi, nói: “Đi thôi.”

Hắn cũng không muốn phơi bày quan hệ của mình và Hải Nhạc, nàng còn nhỏ, nhất là thân phận đang khoắc trên hai người trên người, nàng cũng không hợp bị cho sáng tỏ.

Từ sau đêm sinh nhật nàng đó, hắn cũng không hề chạm nàng một ngón tay, nhiều lắm chỉ là hôn nàng một chút, cho dù không chạm vào nàng, hắn cũng muốn làm cho nàng quen sự thân mật của hắn với nàng.

Hắn vừa nghĩ, vừa đi thẳng về phía trước, bỏ lại Hải Nhạc vẫn đang đứng tại chỗ rất xa, giống như, hắn và nàng thật sự chính là anh em bình thường mà thôi.

Không có hắn bên cạnh, eo Hải Nhạc, từ từ thẳng lên, nàng chậm rãi đi về phía phòng học của mình.

Sự trầm mặc và không vui của nàng, đem lại sự chú ý của rất nhiều người, kỳ thật, Thích Hán Lương nhìn ra Hải Nhạc không đúng, hắn vẫn muốn tìm cơ hội hỏi nàng một chút, nhưng, Hải Nhạc lại thật giống như luôn trốn tránh hắn, không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào tới gần nàng.

Rốt cuộc là nàng bị sao vậy? Thích Hán Lương đẩy bụng nghi hoặc, nhưng, không có cơ hội hỏi thành lời.

Nàng không để ý tới hắn, hắn cũng không thể biểu lộ rõ ràng quá mức được, dù sao thân phận của hắn là thầy giáo, Hải Nhạc chỉ là học sinh, nhưng mà, hắn thật sự rất lo lắng cho nàng a.

Hắn lấy số điện thoại liên lạc của cả lớp chỉ là lấy cớ, có được số di động của nàng xong, nàng không để ý tới hắn, hắn cũng có thể mượn di động hỏi rõ rốt cuộc nàng bị làm sao.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng biết được sự thay đổi của Hải Nhạc từ trong miệng em gái Nhã Nghiên, trong lòng cũng có chút lo lắng, mỗi ngày Tạ Thư Dật kéo mặt mũi xuống xin lỗi hắn, bọn họ lại hòa hảo như ban đầu, dù sao cũng là bạn bè tốt hơn mười năm, không có khả năng vì Hải Nhạc mà tình bạn liền bể nát.

Hắn vẫn nhìn không được hỏi Tạ Thụ Dật: “Thụ Dật, tao nghe Nhã Nghiên nói, gần đây tâm tình Hải Nhạc rất không tốt, không nói lời nào, cũng không cười nữa, rốt cuộc nàng bị sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra hay không a?”

“Không có gì, chỉ là một vài tâm sự thiếu nữ thôi, hắn là không có chuyện gì.” Tạ Thụ Dật nói như không có chuyện gì.

Nói thật, trong lòng hắn rất có tư vị, thật không ngờ lại có nhiều người nhìn ra Hải Nhạc thay đổi như vậy.

Xem ra, hắn thật sự tôn trọng nàng rất sâu.

“Thụ Dật, không phải là mày làm gì với nàng đi đó?” Hứa Chí Ngạn ruột đẽ ngoài da hỏi thẳng Thụ Dật.

Tạ Thụ Dật đỡ ra, sau đó, sắc mặt liền trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cha Con Đi Rồi

“Vậy mày cho là tao làm gì nó?” Hắn lạnh lùng hỏi Hứa Chí Ngạn.

“Tao cũng chỉ nói như vậy thôi mà, cũng không có nói là mày làm tổn thương nàng.” Hứa Chí Ngạn thấy Tạ Thụ Dật tức giận, vỗ vai hắn nói.

“Nó sẽ khá hơn.” Tạ Thụ Dật nói chắc nịch.

Bất luận thế nào hắn cũng sẽ làm cho nàng tốt hơn, nếu như, để cho chị nàng đến Tạ gia, có thể làm cho nàng vui vẻ hơn một chút, vậy thì, cứ để cho chị của nàng đến đây đi.

“Mẹ nói cái gì? Cha bị tai nạn giao thông? Làm sao có thể? Làm sao có thể? Mẹ, có phải đang nói đùa không?” Tạ Hải Nhạc rốt cục cũng nói chuyện trước mặt mẹ, nhưng, cũng là vì cái tin làm cho người ta không kịp trở tay này.

“Nhạc Nhạc, là thật, cha con đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc gạt đầu đau xót.

“Ô ô...” Tạ Hải Nhạc không khỏi bật khóc òa lên, “Tại sao có thể như vậy chứ?”

Mặc dù ấn tượng với cha chỉ giới hạn trong phạm vi trước tám tuổi thôi, sau, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng gặp lại ông ấy, trước giờ ông ta cũng không hề đến xem nàng, nhưng mà, dù sao ông cũng là cha ruột của nàng, nàng vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Mẹ, mẹ, tại sao phải như vậy? Tại sao ông ấy lại muốn dùng phương thức này rồi bỏ chúng ta đây?” Hải Nhạc thật sự không thể chấp nhận tin tức này.

“Ài, không chừng hắn bị áp lực phải chống đỡ phá sản hơn nữa còn thiếu người ta một khoản nợ lớn, để lại một bức di thư ngắn gọn cho con và Hải Hoan, cứ vậy mà đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc cũng rút nước mắt, dù sao, chồng trước đã đi cùng bà vượt qua sáu năm, trong lòng của nàng, cũng đau xót.

“Ông ta còn nhớ rõ con, nếu nhớ rõ con thì tại sao không đến xem con, cứ vậy mà đi chứ? Ô ô ô...” Hải Nhạc thương tâm ôm mẹ, khóc to roi nước mắt.

“Ài, hắn cũng thật ngu dốt, cho dù ngã xuống, cũng vẫn có thể đông sơn tái khởi (1), sao lại có thể đi con đường này chứ?” Tạ Trường Viên đã ngồi một bên thờ dài, “Được rồi, Tư Nguyên, Nhạc Nhạc, đừng thương tâm nữa, tang sự của hắn, cứ để bọn anh đi lo liệu đi.”

Tạ Thụ Dật mắt lạnh nhìn tất cả, nhú chặt mày hắn, không hề lên tiếng.

Tri Chí Cao đã chết, Tri Hải Hoan tất phải đến Tạ gia này!

Trước mắt Tạ Thụ Dật xẹt qua một khuôn mặt giống hệt Hải Nhạc, hai cô gái có bộ dạng giống nhau như đúc, đến ở cùng nhau, sẽ thành cái dạng gì đây?

Tri Chí Cao hơn tuần thất (2), Tạ Trường Viên cùng mẹ Hải Nhạc đón Hải Hoan đến ở Tạ gia, Hải Hoan nhận lời.

Tri Hải Hoan trở lại nhà thuê của mình thu dọn đồ đạc, nghĩ đến về sau có thể ở lại Tạ gia, khóe miệng của nàng không khỏi nở một nụ cười.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai nàng sẽ rời khỏi nơi này, đi đến cái nhà kia của Hải Nhạc, đi đến chính cái nhà kia của Tạ Thụ Dật! Từ nay về sau, nàng cũng sẽ trở thành con gái nuôi của Tạ Trường Viên, nàng sẽ là Tạ gia đại tiểu thư!

Sắp xếp đồ đạc xong, nàng chuẩn bị đi Kawasaki chính thức từ chức, lúc đi, nàng nhất định phải hất một chén nước, hoặc canh ăn vào mặt trưởng ca luôn khi dễ nàng, như vậy mới hả giận! Vừa nghĩ tới trưởng ca bị nước hoặc canh của nàng hất lên, mà nàng thì có thể lớn tiếng nói, nàng là con gái Tạ Trường Viên, chỉ đến trải nghiệm cuộc sống mà thôi, mà cô ta khi dễ nàng như vậy, Tạ Trường Viên nhất định sẽ tìm à tính sổ! Lại dọa ngốc cô ta luôn!

Vừa nghĩ tới bộ dạng trưởng ca bị sợ ngốc, Trì Hải Hoan cười ha hả lên.

Đi vào Kawasaki, nàng nói nàng từ chức, nàng thậm muốn hất một chén nước ở trên mặt cô ta, sau đó tiền lương tháng này, nàng cũng không cần, mọi người thật không ngờ nàng sẽ nói như vậy, thật không ngờ, nàng thật sự lấy một chén nước bên cạnh hất đến trên mặt trưởng ca!

Trưởng ca hồi phục tinh thần lại, thét to muốn nhào tới đánh nàng, nàng hùng hổ nói: “Tôi là con gái Tạ Trường Viên! Cô dám đụng vào tôi không? Tôi chỉ đi ra trải nghiệm cuộc sống một chút, nhưng lúc nào cô cũng khi dễ tôi, tôi nhin, bây giờ, tôi không nghĩ chơi với cô nữa! Cô có gan dám đánh tôi, cô cứ đến Tạ gia tìm tôi đi! Ha ha ha...” Nàng cười xong, trong lúc mọi người còn ngẩn ngơ đi ra Kawasaki, thật không ngờ, trưởng ca lại cùng đi ra, chạy phía sau nàng, lại để nàng xuống đất, cho nàng một bạt tai.

“Dám hù tôi? Cô họ Trì, ông ta họ Tạ! Cô dám hù tôi?”

Trì Hải Hoan cũng trở tay cho nàng một cái tát, hai người nhào vào đánh nhau.

“Tôi theo họ mẹ tôi! Cô đợi đấy, tôi nhất định sẽ làm cho cô mất đi công việc này! Tôi nhất định sẽ làm cho cô suốt đời này không thể tìm ra công việc!” Trì Hải Hoan dùng sức gào.

Người đứng xung quanh xem náo nhiệt thấy nàng nói như vậy, vội vàng kéo nàng đứng lên.

Trì Hải Hoan đứng lên, chỉ vào trưởng ca tức giận nói: “Ngày mai, đợi ngày mai đi, tôi xem ngày mai cô có còn ác được nữa hay không!”

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy dừng lại, Trì Hải Hoan nhận ra mình cũng không chiếm được tiện nghi, trong lòng vô cùng bức bối, nàng đi từ từ, cũng vừa đưa tay đón taxi.

Lúc này, một chiếc xe dừng ở bên người nàng, một người đàn ông mang kính râm to bản vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nói: “Tiểu thư đi đâu, tôi chờ cô một đoạn đường.”

Trì Hải Hoan nhìn hẩn đề phòng, người nọ nói: “Tiểu thư, giờ này đúng là giờ cao điểm, phóng chừng cô sẽ không đón được xe nào, tôi chỉ là muốn làm một chút việc thiện thôi.”

Trì Hải Hoan cảm thấy hẩn nói cũng đúng, mở cửa xe, lập tức chui vào.

“Đi đường **.” Nàng nói.

Người nọ không hề hé răng, chỉ gạt đầu lái xe về phía trước.

Xe chạy nhanh về phía trước, Trì Hải Hoan đột nhiên cảm thấy có điều không đúng, đây không phải con đường nàng muốn đi.

“Này, ông đi nhầm rồi? Không phải đi hướng này.” Trì Hải Hoan nói.

“Tôi đi tắt.” Người nọ nói.

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu thư, cô hút thuốc không?” Người kia hỏi.

“Không.” Hải Hoan lắc đầu.

“Tôi đây có kẹo cao su.” Người nọ đưa cho nàng một thanh kẹo cao su.

Hải Hoan đưa tay nhận, mở giấy gói, ném kẹo cao su vào miệng.

Không biết làm sao thế này, nàng đột nhiên buồn ngủ, nàng không khỏi lắc lắc đầu, nhưng mà, buồn ngủ càng nặng thối qua nàng, đầu nàng nghiêng một cái, ngủ mê.

Lái xe lấy kính mát xuống, nhìn Trì Hải Hoan cười đậm tà.

“Lão đại, có muốn đánh thức à không ạ?”

Trong lúc Trì Hải Hoan đang mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng người nói mơ hồ.

“Tốt, làm nó tỉnh lại!” Có người nói.

Trì Hải Hoan đang muốn mở to mắt, đột nhiên một chậu nước hắt vào trên mặt nàng, nàng hét lên một tiếng, nước lạnh như băng, làm cho suy nghĩ của

nàng tỉnh táo.

Lúc này, nàng nhìn thấy trước mắt của mình, có ba người đàn ông đang đứng, trong đó có một người, đúng là tài xế đã chở nàng.

Nàng giật giật thân mình, phát hiện mình lại bị cột vào trên một cái ghế, nàng vừa sợ vừa run, giãy dụa kêu to: “Các ông muốn làm gì? Các ông muốn làm gì? Mau thả tôi ra!”

“Xú nha đầu, lần này mày rơi vào tay ông, để ông xem mày còn trốn chỗ nào!” Người đàn ông đứng ở chính giữa ba người, xia răng đen một cái, hung ác nhìn nàng.

Tri Hải Hoan không khỏi sợ hãi òa khóc: “Các vị gia, tôi chưa từng đắc tội các ông a? Các ông trói tôi tới nơi này làm gì? Thả! Thả a! Cha tôi chính là Tạ Trường Viên, các ông làm như vậy, ông ấy sẽ không bỏ qua cho các ông!”

Đại Hắc Nha nghe thấy nàng nói như vậy, cười lên ha hả, cười xong, đi đến trước mặt nàng, nhéo nhéo hai má Hải Hoan: “Nhóc con, tao chính là biết mày là con gái của hắn, mới phải thỉnh mày đến nơi này chứ ị!”

(1) “Đông Sơn tái khởi”: Tể tướng Tạ An thời Đông Tấn, ông là trụ cột của triều đình, sớm đã muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn của quyền lực. Tuy nhiên lúc đó nhà Tấn hết sức suy yếu, sau loạn Bát Vương cùng nhiều chuyện linh tinh khác, Tấn thất phải dời đô về Nam, đóng tại thành Kiến Khang (trước là thành Kiến Nghiệp, thuộc nước Ngô trong thời Tam Quốc).

Tình hình phía Bắc Trung Quốc lúc đó là “quần Hô tranh thực”, Tạ An cứ về Đông Sơn quy ẩn một thời gian lại bị lôi ra gánh vác trọng trách, lần sau chức cao hơn lần trước. Nên ý của câu “Đông Sơn tái khởi” có nghĩa là tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu tốt hơn nhiều. (Sưu tầm)

(2) Tuần thất:

Tuần: – Khoảng thời gian 7 ngày, 9 ngày hay 10 ngày, và cứ lặp lại nhiều lần. – Một lần, một lượt. Thất: 7.

Tuần thất là một tuần 7 ngày.

Trong Tang lễ bên Phật giáo, sau khi chết được 7 ngày thì làm Tuần thất thứ nhất. Không nên làm Tuần thất ở nhà, mà nên đem linh vị của người chết lên chùa để làm Tuần thất ở chùa, vì nơi chùa thì thanh tịnh hơn ở nhà và có nhiều chư tăng và Phật tử đồng hộ niệm cho vong linh thì nguyện lực mạnh hơn, kết quả hơn.

Sở dĩ phải làm Tuần thất là vì người ta tin rằng người chết, sau 7 ngày thì tan một cái vía, mà con người có Bảy Vía nên phải làm tuần 7 lần để cho 7 cái vía lần lượt tan hết thì mới siêu thăng được.

Nhưng có nhiều người chế giễu, không làm Tuần thất từ thứ 1 đến thứ 6, chỉ làm Tuần thất thứ 7 gọi là Chung thất.

Theo Từ Điển Phật Học Hán Việt, nói về Tuần thất:

“Cứ cách 7 ngày lại làm lễ tụng kinh cúng vong một lần thì gọi là Trai thất.

Thời gian 49 ngày sau khi mất gọi là Trung Âm, cúng tới ngày 49 là ngày mãn Trung Âm thì thôi.

Thế tục cho rằng 49 ngày đó là thời kỳ vong linh còn mờ mịt, nổi chìm chưa định, nên phải cúng vong để giúp được chuyển sinh vào chỗ thiện.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Bắt Cóc

“Ông... ông có ý gì?” Tri Hải Hoan cố gắng hỏi, trong lòng đã thầm kêu khổ, biết sớm, không nên mang Tạ Trường Viên ra, kết quả, ngược lại làm cho mình rước họa vào thân.

“Sao thế? Mấy tháng không gặp mày liền quên tao sao? Mày quên tao, nhưng mà tao không quên được mày đâu.” Đại Hắc Nha cười dâm tà đưa tay về phía ngực Hải Hoan, “Lần trước, buông tha mày, nhưng mà lần này, chắc là tao không thể bỏ qua cho mày nữa rồi! Tao muốn đòi lại tất cả những vũ nhục của Tạ Thư Dật tặng cho tao từ trên người mày!”

Tri Hải Hoan bị dọa sợ, nàng run run bật khóc: “Ông có xích mích với Tạ Thư Dật, ông cứ tìm anh ta là được, sao ông lại tới tìm tôi chứ? Quan hệ của tôi với anh ta cũng không phải rất tốt.”

Đại Hắc Nha “Ba “ cho nàng một cái tát, hung tợn nói: “Tiểu gian nhân, còn không phải tại mày? Nếu không phải tại mày sao tao lại phải chịu Tạ Thư Dật vũ nhục chứ? Làm hại tao không dám ngang đầu làm người! Hắn làm rất sạch sẽ, tao còn thật sự nghĩ chuyện đã qua đi coi như xong, thật không

ngờ, hẳn lại làm cho Long gia đoạt toàn bộ địa bàn của tao! Còn làm cho Long gia hãm hại tao thiếu chút nữa bỏ tù! Lúc này đây, mày rơi vào trong tay tao rồi, xem tao chỉnh hẳn ác độc thế nào đây!”

Tri Hải Hoan cuối cùng cũng hiểu, người trước mặt này, là nhân sai nằng thành Hải Nhạc! Thì ra bọn họ nghĩ rằng nằng là Hải Nhạc mới chộp nằng tới đây! Nằng không nên đến Kawasaki vào tối hôm nay, cũng không nên rêu rao mình là con gái Tạ Trường Viên! “Không! Không! Ông không phải tại tôi, ông là tại em gái của tôi mà có xích mích với anh ta! Ông bắt lầm người!” Nằng sốt ruột kêu, không ngừng giãy dụa.

Đại Hắc Nha lại cho nằng một cái tát: “Mày còn gạt tao? Mày có hóa thành tro tao cũng có thể nhận ra mày! Khuôn mặt của mày, giọng nói của mày, mày không phải là con nhỏ kia sao? Chẳng phải lúc mày ở Kawasaki luôn miệng nói mày là con gái Tạ Trường Viên sao? Tao đã điều tra, Tạ Trường Viên chỉ có một đứa con gái nuôi là mày, sao có thể đột nhiên lại chui ra một đứa nữa chứ? Mày đang coi tao như đứa ngốc hả, còn dám nói có một đứa em gái gì...”

“Tôi với em gái là song sinh! Bọn tôi rất giống nhau, thật đó, tôi không lừa ông!” Tri Hải Hoan thầm cầu xin người này có thể buông tha nằng. “Vị tiền sinh này, xin ông tha cho tôi đi, người đắc tội ông không phải tôi a! Là em gái của tôi!” Ba người hai mặt nhìn nhau, sao lại có thể có chuyện như vậy chứ?

“Mặc kệ nó, chỉ cần nó là con gái Tạ Trường Viên, là em gái Tạ Thư Dật là được!” Đại Hắc Nha lạnh lùng nói.

Tri Hải Hoan thấy vô vọng cầu xin được tha, mở miệng khóc rống lên.

Đại Hắc Nha lại vả cho nằng một cái: “Tốt nhất mày nên thức thời cho tao một chút! Nếu mày còn khóc, tao liền...” Tri Hải Hoan nghe hẳn nói như vậy, tiếng khóc im bặt, nằng sợ hãi toàn thân lạnh run.

Hai tên đàn ông khác, vừa nghe Đại Hắc Nha nói như thế, nhìn Tri Hải Hoan nuốt nước miếng mãnh liệt, một người trong đó nói: “Lão đại, không bằng chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, lấy tiền chuộc xong đem con nhóc này...” Hẳn làm một cái động tác tay, Đại Hắc Nha và tên còn lại liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia động lòng.

Tri Hải Hoan run rẩy một cái, không thể nào, không phải bọn họ sẽ thật sự muốn nằng chứ? Cả người nằng không khỏi run lên bần bật.

Không, không thể cứ vậy mà bị bọn họ... Tri Hải Hoan buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

“Các ông bắt tôi, chính là muốn tiền của Tạ gia, số tiền này, các ông muốn bao nhiêu, Tạ gia cũng có thể đưa ra, tôi phải được vô sự, Tạ gia chỉ là tiêu tiền tiêu tai họa, không chắc chắn sẽ truy cứu các ông, nhưng, nếu các ông đụng đến tôi, phòng chừng cho dù các ông cầm tiền, cũng không có cái mạng mà hưởng, chính các ông cần phải rõ ràng, muốn tiền hay là muốn mạng?”

Đại Hắc Nha run lên một cái, nằng nói đúng, hẳn đã từng lĩnh giáo sự ngoan độc của Tạ Thư Dật ở Dạ Chi Hoàng Triều, hẳn nhiều lắm chỉ sờ soạng vài cái xé áo một chút sau đó lại thêm một cái bạt tai, liền hại hẳn khó chịu như vậy, mặc dù nói đồng thịt béo này có thể dễ dàng đến miệng, nhưng, vạn nhất nuốt này miếng thịt này, lại không còn mạng hưởng thụ tiền, “Con nhóc này thật đúng là không thể đụng vào, nếu đụng, chỉ sợ Tạ gia thật sự sẽ không bỏ qua cho chúng ta, quên đi, chúng ta quan trọng là đòi tiền, lấy được số tiền kia, chúng ta xuất cảnh nhập cư trái phép, đi ra ngoài biên, có thể tiêu dao vui vẻ, tội bay nói có đúng hay không?” Đại Hắc Nha nói.

Thấy lão đại nói như vậy, hai tên khác đành phải bỏ qua ý nghĩ kia, nhìn Tri Hải Hoan nuốt nước miếng khan.

Tri Hải Hoan thấy mình lại có thể hóa giải một ải khó qua nhất trong đời kia, rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ cần không chạm vào nằng, là tốt rồi.

Khi Tạ gia nhận được điện thoại tổng tiền từ di động của Hải Hoan gọi tới, hoảng sợ cực kì, mẹ Hải Nhạc lại gấp đến độ thiếu chút nữa té xỉu, Hải Hoan đứa nhỏ này, cha vừa mới chết, sau đó lại bị bọn cướp nhìn trúng, đứa nhỏ này, mạng khổ quá!

Hải Nhạc vẫn cứ khóc mãi, không hiểu được vì sao bọn cướp lại nhìn trúng chị mình.

“Thư Dật, con mau ra ngân hàng rút tiền mặt! Lúc này, cứu người quan trọng hơn!” Tạ Trường Viên nói với Tạ Thư Dật.

“Không báo cảnh sát sao?” Tạ Thư Dật nói.

“Không, không thể, nếu kinh động cảnh sát, chị em sẽ mất mạng! Không thể a!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa phản đối.

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang ngồi trên sofa khóc đến phát run một cái, đáp lời: “Rồi, con đi.”

Hắn vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Long Đế Uy cùng Sở Lâm Phong, một người là hắc đạo thế gia, một người trong nhà văn độc bá toàn thị trường, một người là tập đoàn Đế Quốc nghiên cứu phát triển bảo mật cao cấp bằng sách (không chắc lắm nha), có lẽ hai người bọn họ có thể giúp được vài việc.

Khi Long Đế Uy và Sở Lâm Phong biết được tin Hải Hoan bị bắt cóc, lập tức phóng tới họp cùng Thư Dật.

Tạ Thư Dật cầm tiền, cùng Đế Uy và Lâm Phong quay về Tạ gia, mọi người cùng nhau thương nghị đối sách.

Bọn cướp thật giảo hoạt, sau khi dùng điện thoại Hải Hoan gọi về, liền thay đổi số điện thoại, hơn nữa, cũng không nói vượt qua nửa phút, cho dù có dùng hệ thống vệ tinh truy lùng dấu vết mới nhất do nhà Sở Lâm Phong nghiên cứu chế tạo ra cũng không thể truy ra cái tin hiệu đó, càng không biết một chỗ chính xác nào.

Hơn nữa, địa điểm trao đổi con tin lại thay đổi, cuối cùng, nói muốn đem tiền đến Tân Trúc, hơn nữa, chỉ cho phép một người qua, đến lúc đó tới đó sẽ nghe chỉ thị tiếp theo.

Tạ Trường Viên cho con trai xuất mã, Tạ Thụ Dật cầm tiền, trên cổ áo có khảm máy theo dõi lời đối thoại hình cúc áo của Sở gia, trên tay đeo máy chụp ảnh hình đồng hồ nhà họ Sở, đi vào Tân Trúc, mà Long Đế Uy căn cứ vào tọa độ của Thụ Dật, tùy thời điều động người của Long gia ẩn hình bám sát theo Thụ Dật.

Khi Tạ Thụ Dật đến Tân Trúc, lại bị bọn cướp thông báo đổi một địa điểm giao dịch khác, lại chạy đến Liên Hoa, Tạ Thụ Dật hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể lại chạy đến Liên Hoa, đến Liên Hoa, lại đổi một chỗ khác, lần này là Lan Tỵ, Tạ Thụ Dật công toi một ngày, đầu sắp hôn mê, đuổi tới Lan Tỵ theo bọn cướp đến ngư trường bỏ hoang, trời đã tối đen.

Phòng chừng đây mới là địa điểm giao dịch cuối cùng, Tạ Thụ Dật âm thầm thông báo Sở Lâm Phong và Long Đế Uy, chậm rãi đi đến ngư trường.

Khi hẩn nhìn thấy người bắt cóc Trì Hải Hoan, vậy mà chính là Đại Hắc Nha từng bị mình đánh một trăm bạt tai.

Đại Hắc Nha cười âm hiểm với Tạ Thụ Dật: “Tạ thiếu a, lại gặp nhau.”

“Người đâu?” Tạ Thụ Dật cũng không muốn nói nhảm nhiều với hắn.

“Lấy tiền tới trước đã.” Đại Hắc Nha nói.

“Thấy người, mày có thể thấy tiền.” Tạ Thụ Dật giờ cái vali đen trong tay lên.

Đại Hắc Nha liếc đàn em một cái, chỉ thấy có hai người dùng khăn mặt bịt miệng lời Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan nhìn thấy Tạ Thụ Dật, nước mắt ào ào chảy xuống.

Tạ Thụ Dật đi chậm rãi về phía bọn họ, mà ba người Đại Hắc Nha cũng từ từ đi về hướng Tạ Thụ Dật, Đại Hắc Nha đưa tay cầm cái vali đen qua, đột nhiên mất lóc hung quang, đồ dao ngang cổ Trì Hải Hoan, nói với Tạ Thụ Dật: “Tạ thiếu, thật có lỗi, vẫn còn muốn mượn xuồng dùng trước.”

“Tiểu nhân vô si!” Tạ Thụ Dật chửi âm lên.

“Mày muốn cứu tính mạng của nó, tốt nhất là đứng im tại chỗ đừng cử động, tự nhiên bọn tao sẽ không may may đụng đến nó, nếu, mày không nghe, vậy thì cô em gái xinh đẹp này của mày, cũng chỉ có nước đi gặp Diêm Vương mà thôi.” Đại Hắc Nha nhẹ nhàng vẽ dao trên cổ Trì Hải Hoan một cái, máu tươi ứa ra, Trì Hải Hoan thống khổ phát ra tiếng “Ồ... ồ...”

Ba người xách vali da, ép Trì Hải Hoan đi nhanh về hướng bờ biển.

Thì ra, bọn chúng muốn cầm tiền xong ra biển.

Tạ Thụ Dật nhẹ nhàng nói với cái áo vải câu, sau đó, ngẩng đầu lên, nhìn về hướng ba tên giặc cướp rồi đi cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thật Xin Lỗi

Không đến 20 phút, đám người Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, trong đó đương nhiên cũng có cảnh sát, mang theo ba tên giặc đã bị còng queo xuất hiện ở trước mặt Tạ Thụ Dật, đồng thời ném bọn họ xuống dưới chân Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật lạnh lùng nhìn Đại Hắc Nha, nói: “Mày cho Tạ gia là ngân hàng gửi tiền tiết kiệm của mày chắc? Tiền muốn lấy là lấy à?”

Trì Hải Hoan đã được trả tự do, bước tới đá vào hai chân Đại Hắc Nha: “Mày tên hỗn đản này, vào tù ờ tới kiếp sau đi! Ngừ như mày mà cũng dám bắt cóc bản tiểu thư! Mày đi chết đi!”

Nàng hung hăng đá một cước cuối cùng vào đũng quần Đại Hắc Nha, Đại Hắc Nha hét thảm lên, đau đến toàn thân đều phát run.

Tất cả mọi người đều nhủu mày trước hành động của nàng, nhất là Tạ Thụ Dật.

Cô bé này, thật sự có chút độc, một cước này đá xuống, người này không tuyệt tử tuyệt tôn mới lạ.

Tuy rằng bọn cướp có hơi đáng giận, nhưng, một cước vừa mới rời của Trì Hải Hoan kia, làm cho mọi người đều vô cùng thông cảm với hắn.

“Em có thể đánh vào người hắn, nhưng mà, sao em có thể đá vào chỗ đó của hắn thế?” Long Đế Uy nhin không được mở miệng nói.

Trì Hải Hoan ngẩn người, hơi xấu hổ nói: “Em chỉ là không cẩn thận, em không phải cố ý đá.”

Nàng đã nói vậy, mọi người cũng không nên nói thêm gì nữa.

“Không có việc gì là tốt rồi, mọi người kết thúc mọi việc đi.” Tạ Thư Dật cầm chiếc vali da màu đen mát mà được lại trong tay, thản nhiên nói.

Sau đó, hắn không đợi Trì Hải Hoan mở miệng nói gì, nói với đám Long Đế Uy và Sở Lâm Phong: “Tối nay tôi mời, mọi người cứ ngồi ở Lan Tụ này một đêm, ngày mai khởi hành trở về.”

Tất cả mọi người nói tốt, sau đó rời khỏi ngư trường.

Trì Hải Hoan vẫn luôn buồn bực, suốt cả đường đi Tạ Thư Dật lại chỉ có thể nói bảy chữ “Không có việc gì là tốt rồi”, sau đó, không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái, rõ ràng bộ dạng nàng với Hải Nhạc giống nhau, vì sao lại keo kiệt đến ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho nàng?

“Anh Thư Dật.” Nàng từ thân gọi hắn.

“Chuyện gì?” Tạ Thư Dật nhú mày.

Trì Hải Hoan thấy hắn một bộ không kiên nhẫn, lời vốn đã muốn nói ra cửa miệng... một câu cũng không nói được.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút em gái của em có sao không, có bị chuyện của em dọa sợ hay không thôi.” Trì Hải Hoan vội vã lắc đầu.

“Nha.” Đôi mày của Tạ Thư Dật giãn ra, “Nó đúng là bị cô làm cho khóc muốn chết.”

“Thật sự ngại quá, làm phiền mọi người.” Nàng một câu cũng không nói mình bị bắt cóc là vì giống Hải Nhạc, trong lòng nàng hiểu được kỳ thật lúc Tạ Thư Dật nhìn thấy ba người kia, chắc chắn đã biết rất rõ bọn hắn đã bắt sai người rồi, nhưng, cái gì hắn cũng không nói, nàng lại không dám tự tiện nói ra, nhìn đến lúc đó hắn sẽ phản ứng thế nào.

Vừa nghe nàng nói như thế, vẻ mặt Tạ Thư Dật cũng nhu hòa lại.

“Trì Hải Hoan, lần này, làm cho cô chịu khổ, oan cho cô.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan thờ dài nhẹ nhõm một hơi, giọng điệu thuận theo nói: “Anh Thư Dật, không sao đâu, may mà là em, nếu đổi lại là Hải Nhạc, lá gan của nó nhỏ hơn em nhiều, khó tránh khỏi nó sẽ bị hù thật, hơn nữa, còn có thể sẽ bị...” Nàng một bộ còn vô cùng sợ hãi, “May mà là em, may mà không phải là nó.”

Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt phảng phất như đang đánh giá lại Trì Hải Hoan một lần nữa, Trì Hải Hoan mừng thầm trong lòng.

Tạ Thư Dật, mẹ kế của tôi là mẹ kế khó hầu hạ nhất trên đời này, tôi cũng có thể dỗ bả ta ngoan ngoãn, Tạ Thư Dật, anh so với bả, chắc là còn non hơn một chút chứ nhỉ?

Trong lòng nàng đã thầm bật cười.

“Anh Thư Dật, em và em gái của em, từ nhỏ em đã rất thương nó, vì nó, bảo em làm cái gì, em cũng bằng lòng.” Trì Hải Nhạc nói.

“Nga?” Ngoài miệng Tạ Thư Dật hiện lên một tia cười nhàn nhạt, “Vậy tôi đây muốn nhìn xem sắp tới cô sẽ thương em gái cô như thế nào, Trì Hải Hoan, hoan nghênh cô tới Tạ gia.”

Có một câu này của hắn, trái tim bị treo lơ lửng lâu nay của Trì Hải Hoan, rốt cuộc đã buông xuống.

Trên mặt Trì Hải Hoan cũng hiện lên một nụ cười nhợt nhạt: “Anh Thư Dật, cảm ơn anh.”

Tạ Thư Dật, tôi thật sự không ngờ, Hải Nhạc lại chính là nhược điểm của anh?!

Vừa nghĩ đến điểm này một cái, trong lòng Trì Hải Hoan, lại đau đớn như bị phỏng nước sôi nóng.

Trì Hải Hoan xuống xe, nhìn biệt thự Tạ gia trước mặt mỉm cười.

Hải Nhạc nhào về phía nàng, ôm chặt lấy nàng: “Chị, Chị, chị không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, em lo gần chết.” Hải Nhạc khóc muốn lụy nhà.

“Không sao, chị không sao mà, không phải chị còn nguyên xi đấy sao?” Trì Hải Hoan vỗ vỗ lưng em an ủi, sau đó, nhìn về phía Tạ Thư Dật, “Chị còn phải cảm tạ anh Thư Dật nữa kìa, là anh ấy không màng nguy hiểm, đến cứu chị.”

Hải Nhạc nâng đôi mắt đầm lệ, nhìn Tạ Thư Dật đang đứng bên cạnh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

“Chỉ, trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi, mẹ cũng lo gần chết.” Hải Nhạc lau lau nước mắt nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm hai chị em vào lòng, nói: “Hải Hoan của mẹ, con hù chết mẹ đó, con không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi, về sau chúng ta là người một nhà không bao giờ... xa nhau nữa! Hải Hoan, Hải Nhạc, con gái ngoan của mẹ, mẹ thật sự rất là hạnh phúc a, gia đình chúng ta, rất cuộc được đoàn tụ.”

Ba người ôm nhau khóc to một trận.

Hai cha con Tạ Trường Viên đứng một bên nhìn, cũng nhin không được mũi cay cay.

“Được rồi được rồi, ba vị tiểu thư đừng khóc, người một nhà ở cùng một chỗ không phải là chuyện rất tốt sao? Đến, vào nhà đi đã.” Tạ Trường Viên đứng bên cạnh nói.

“Chào bác Tạ ạ.” Tri Hải Hoan chùi chùi nước mắt, kêu.

Tạ Trường Viên vung tay lên, cười ha hả nói: “Không cần xa lạ như vậy, con gọi bác là cha như Hải Nhạc là được rồi!”

“Chào cha dương.” Tri Hải Hoan ngọt ngào gọi một tiếng.

“Ài, Hải Hoan ngoan a! Tối nay, chúng ta có thể vui vẻ đón gió tẩy trần cho Hải Hoan, từ nay về sau bắt đầu vận may mới!” Tạ Trường Viên thân thiết ôm vai Hải Hoan.

Mà tầm mắt Tạ Thư Dật vẫn thủy chung ở trên người Hải Nhạc đã vài ngày không gặp, không biết vì sao, chỉ có vài ngày như vậy mà thôi, tất cả trong não của hắn đều hiện lên bóng dáng nàng, làm thế nào cũng không bỏ đi.

Hôm nay gặp lại nàng, hắn vẫn có cái loại cảm giác muốn ôm nàng thật chặt vào lòng, hắn cất lực chịu đựng cái xúc động này, muốn nhin thật sự vô cùng vất vả.

Không phải mình trúng tà rồi chứ? Hắn tự hỏi mình trong lòng.

Khi mọi người dùng bữa tối xong, Hải Nhạc đứng dậy xoay người thì không ngờ Tạ Thư Dật đã đi tới sau lưng nàng, sau đó, toàn bộ nước trà trong tay Tạ Thư Dật lại bị hất hết lên trên người nàng.

Tạ Thư Dật nhanh chóng lui về sau vài bước, nói: “Xin lỗi xin lỗi, làm dơ áo em rồi.”

Hải Nhạc nhìn vết trà trên người, nhú mày, nói: “Không sao, đừng lo.”

Nhưng nàng vẫn không thèm liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó nói với mọi người: “Bố, mẹ, chị hai, mọi người nói chuyện trước đi, con đi lên lầu một chút.”

Sau đó, nàng đi lên lầu, mà Tạ Thư Dật cũng mượn cớ trở về phòng ngủ của hắn trên lầu, hắn đi vào ban công phía sau phòng ngủ của hắn, bò lên lan can, sau đó nhẹ nhàng nhảy một phát, liền nhảy tới chiếc ban công cách vách.

Hắn đứng trên ban công một chút, nhẹ nhàng vận mở cánh cửa ban công đó, vừa khéo thấy được Tạ Hải Nhạc đang cời quần áo.

Đẹp quá, nàng đẹp quá, hầu hết Tạ Thư Dật không tự chủ được chuyển động liên tục. (nuốt nước miếng đó =))))))

Mà Hải Nhạc cũng không hề phát hiện trong phòng có thêm một người, nàng chỉ mặc một bộ nội y đứng trước tủ quần áo lục tìm đồ mặc.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, cố nén sự thôi thúc chỗ đặc biệt quan trọng kia (=[)))))), đợi nàng thay áo xong, hắn đi về phía nàng.

“Hải Nhạc.” Đi đến sau lưng của nàng, hắn nhin không được gọi một tiếng.

“A!” Hải Nhạc bị giọng nói đột ngột làm hoảng sợ, xoay người, phát hiện là Tạ Thư Dật, nàng mở miệng sắp thét to.

Tạ Thư Dật nhanh nhẹn bịt miệng nàng lại, nhẹ nói: “Đừng ka, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.”

Hải Nhạc lộ ra ánh mắt như con cừu nhỏ đang sợ hãi.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Tôi thật sự chỉ tới thăm em một chút, tôi muốn ở một mình cùng em trong chốc lát.”

Hắn nhẹ nhàng mà kiên định kéo nàng vào ngực mình, đầu phủ trên cổ Hải Nhạc, tham lam hít vào mùi hương chỉ riêng nàng mới có mang theo hương hoa dành dành thơm ngát.

“Hải Nhạc, tôi nhận ra, mấy ngày nay không thấy em, tôi rất nhớ em, rất nhớ em, nhớ em đến mức cả tim tôi phát đau.” Tạ Thư Dật thầm thì. (awwwwwwwwwwwwwwwwwww)

Hải Nhạc ở trong lòng hần thoáng run rẩy.

“Hải Nhạc, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Trước đây tôi chưa từng phát hiện ra, rồi khỏi em tôi sẽ nhớ em nhớ đến quay quắt như vậy.” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật, mang theo một tia đau đớn e sợ.

Hơi thở ẩm áp phả ra từ miệng hần, nóng nóng phả lên trên cổ của nàng, toàn thân Hải Nhạc đều run rẩy một trận.

“Buông đi.” Hải Nhạc nhẹ giọng nói.

“Không, tôi muốn ôm em, để cho tôi ôm em” Tạ Thư Dật cố chấp ôm nàng càng chặt.

“Buông.” Hải Nhạc bình tĩnh nói.

“Không!” Tạ Thư Dật gắt gao ôm nàng vào trong ngực, “Nhạc Nhạc, đừng bài xích tôi nữa, tôi biết tôi sai rồi, tôi đã sai rồi, em tha thứ cho tôi có được không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi được không?”

Hần cố lấy rất nhiều dũng khí, mới có thể nói ra ba chữ “thật xin lỗi” kia với nàng a, trời cao phù hộ, nàng sẽ nhận lời xin lỗi của hần.

Thân mình Tạ Hải Nhạc ở trong lòng chấn động một cái, Tạ Thư Dật nín thở yên lặng chờ câu trả lời của nàng.

Thật lâu sau, Tạ Hải Nhạc yếu ớt mở miệng: “Tạ Thư Dật, anh cảm thấy nói thật xin lỗi, có thể vãn hồi cái gì sao? Giả như chuyện đã xảy ra, chỉ cần nói ba chữ “thật xin lỗi” có thể vãn hồi lại tất cả, cũng có thể làm cho người ta buông oán hận trong lòng, đã vậy, Tạ Thư Dật, tôi hướng anh nói một tiếng thật xin lỗi, anh có thể tha thứ cho mẹ tôi chứ? Anh có thể tha thứ cho bà sao? Anh có thể không hề hận bà trong lòng nữa sao? Cũng đừng làm những hành động trả thù bà ở trên người tôi được hay không?”

Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn hần giẫm cột nói: “Anh không làm được phải không? Anh không làm được, vậy anh lại có cái lý do gì chỉ nói ba chữ có thể khiến tôi tha thứ cho anh?”

Tạ Thư Dật kinh ngạc buông nàng ra, lui về sau vài bước.

“Tạ Thư Dật, chuyện mình không làm được, cũng đừng mong người khác làm được.” Tạ Hải Nhạc mang theo một nụ cười buồn, quyết tuyệt nhìn hần.

Lời của nàng, nói rất nhẹ nhàng rất dịu dàng như vậy, nhưng, lại giống một cây chùy to, đem viên tâm hèn mọn cầu xin nàng tha thứ của Tạ Thư Dật, nện đến đầm đìa máu tươi.

Ý của nàng, là sẽ không tha thứ cho hần? Sẽ không bao giờ tha thứ cho hần sao?

“Hải Nhạc!” Cho tới bây giờ Tạ Thư Dật chưa từng thất bại như vậy, trong vài ngày không có nàng kia, hần vất vả lắm mới lấy được dũng khí cầu xin nàng, lại bị nàng vung đại chùy đánh cho tứ phân ngũ liệt. (~ thịt nát xương tan)

“Anh đi ra ngoài đi, tôi cũng muốn đi xuống.” Tạ Hải Nhạc cúi đầu nói với hần.

“Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật cũng là bình sinh lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy.

Nàng muốn làm sao mới có thể tha thứ cho hần? Chúa cũng từng nói, mỗi người đều có cơ hội sám hối, vì sao nàng lại không cho hần?

Vì sao không cho hần? Vì sao không cho hần? Hần đã buông tự tôn của mình như vậy, cầu xin nàng tha thứ, vì sao nàng lại không thể tha thứ cho hần?

“Anh không đi, tôi đi đây!” Tạ Hải Nhạc xoay người.

“Không, không được đi!” Tạ Thư Dật hoảng loạn lại dùng sức kéo nàng vào trong ngực mình lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lần Đầu Tiên Chủ Động

“Không được đi, tôi còn một việc chưa làm” Tạ Thư Dật thấp giọng nói ở bên tai nàng.

“Đừng!” Tạ Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, theo phản xạ bịt miệng.

Tạ Thư Dật cười nhẹ một tiếng: “Em vẫn rất hiểu tôi.”

Hắn dùng một bàn tay kéo Tạ Hải Nhạc sát lại, một tay khác đẩy bàn tay che miệng của nàng ra, cúi đầu, mút trên cánh hoa của nàng.

Rốt cuộc cũng được an ủi, Tạ Thư Dật thờ dài một cái thật dài, Hải Nhạc không cam lòng trừng mắt nhìn hắn, nhưng, đêm nay trong đôi mắt của hắn, không còn là ánh mắt giễu cợt và bất cần như trước, mà là một loại sâu và đen không thấy đáy, có thể làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Ánh mắt, ánh mắt của hắn, giống như mang theo một loại ma lực, đang có ý muốn kéo nàng cùng rơi vào trong tròng mắt đen thăm thẳm kia, nàng không khỏi kinh thở hồn hồn một hơi, vội vàng nhắm mắt lại không đối diện với hắn nữa.

“Thật ngoan.” Tạ Thư Dật mang cười nói.

Mặc dù tiểu nha đầu có chút kháng cự ánh mắt phóng điện của hắn, nhưng, nếu dùng để bắt nàng nhắm mắt lại khi hôn môi thì vẫn có thể xem như là một phương pháp tốt.

Vẫn là cái loại mút hôn như trước... Mút hôn chặt chẽ, nhưng mà đêm nay môi của hắn, giống như bị bắt lửa, trần trọc tới lui đốt lửa trên cánh môi Hải Nhạc, môi nàng như bị bỏng cũng nóng lên theo, nàng kinh hãi thở gấp muốn thoát đi làn lửa nóng này, nhưng, Tạ Thư Dật ôm nàng thật chặt, làm cho lồng ngực hắn sát không chừa một khe hở, Hải Nhạc chỉ có thể nhận mệnh từ bỏ giãy dụa, nhắm chặt hai mắt, mặc hắn nặng nề nhắm nháp đôi môi của mình, tay nàng, đã bắt tri bắt giác nín chặt chỗ áo trước ngực hắn.

Tạ Thư Dật hải lòng đem nụ hôn nhẹ trên mặt chuyển thành hôn sâu, buông tha cho môi thơm của nàng, tiến vào khoang miệng khi nàng khẽ nhếch ra để thở, đầu lưỡi nhẹ tìm kiếm khiêu khích cái lưỡi thơm tho e lệ ngủ đông của nàng, không còn là cái loại hôn như bá đạo cuồng mãnh như mãnh thú trước kia nữa, hắn cuộn quanh, liếm láp, rất nhu rất nhẹ, trên từng tắc vuông nhỏ nhỏ của Hải Nhạc, quấy lên ôn nhu triền miên như mặt nước.

Hải Nhạc bắt tri bắt giác trầm mê, trầm mê trong nụ hôn ôn nhu như nước này, bàn tay nhỏ bé của nàng, không tự chủ được trượt theo lồng ngực Tạ Thư Dật xuống dưới, nhẹ nhàng ôm vòng eo gầy mà săn chắc của hắn.

Tạ Thư Dật đã cảm nhận được sự biến hóa của nàng, nội tâm của hắn vô cùng vui sướng, hắn hi vọng nàng có thể cảm nhận được khát vọng trong nội tâm của hắn, cảm nhận được hắn cần thận từng li từng tí đối với nàng, thậm chí muốn dùng cách nàng có thể đón nhận mà thương nàng.

Vì Hải Nhạc không kháng cự lại, nụ hôn này, dưới sự dẫn dắt của Tạ Thư Dật, từ từ từ ôn nhu, trở về lại cái loại cực kì kích cuồng trước kia, còn hôn như vậy tiếp, không chịu nổi, nhưng mà, hắn thật sự không muốn buông nàng ra, hắn không muốn!

Hắn thật sự không muốn chỉ là một nụ hôn mà thôi, nếu còn hôn như vậy nữa, hắn không thể cam đoan chính mình sẽ không lấy cái dạng trước đây đại phát thủ tính, hai tay của hắn, khát vọng được vỗ về da thịt của nàng, khát vọng san phẳng hơi nóng tỏa ra từ làn da nàng, hai tay của hắn đã khát vọng đến mức run rẩy không thôi, nhưng, hắn vẫn còn sợ sẽ lại dọa nàng, ông trời a, ai tới cứu hắn với?

Hắn đành phải đưa tay gạt gao túm chỗ eo sau lưng nàng, đem nàng dán sát chặt vào trên người của hắn.

Hải Nhạc đã sắp quên mất lúc này chính mình đã kháng cự hắn, thậm chí kháng cự hắn tới gần nàng, cho dù hắn cưỡng hôn nàng, nàng cũng chỉ nhận lấy, nhưng nàng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với hành động cưỡng đoạt của hắn, lần này, lần này lại khác, ánh mắt chứa đầy ma lực của hắn, chiếc lưỡi ôn nhu nhẹ hôn của hắn, vòng ôm mạnh mẽ hữu lực của hắn, đều mang đến cho nàng một loại cảm giác hoàn toàn mới chưa từng có bao giờ, lòng của nàng, bị thứ cảm giác mới mẻ này chạm vào mà rung động, một loại tình tứ chưa bao giờ có, ở nơi sâu nhất trong lòng nàng, từ từ dâng lên, truyền đến từ chi bách hải của nàng, làm cho cả người nàng trở nên càng thêm mềm mại, cũng làm cho nàng có cảm giác thật mê muội, nàng không khỏi gắt gao ôm chặt vòng eo của hắn, lần đầu tiên, lần đầu tiên, khiến cho nàng không khống chế được có một loại thôi thúc muốn đáp lại nhiệt tình của hắn, đầu lưỡi nhỏ nhỏ của nàng, cũng là binh sinh lần đầu tiên, vươn ra thử thăm dò đầu lưỡi đang triển cuộn trong miệng nàng của Tạ Thư Dật.

Hành động nhát gan của nàng, làm cho Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, hắn cơ hồ cũng không dám tin, Hải Nhạc lại biết đáp lại hắn! Hắn không khỏi ngây ngốc dừng lại động tác của mình, nhận được sự chủ động của Hải Nhạc mà làm cho cả trái tim của hắn đều kinh ngạc.

Khi hiểu được nàng đang chào đón hắn, hắn khôi phục tinh thần, càng cuồng nhiệt hôn trả nàng, hai tay của hắn, từ từ dời tới sau đầu nàng, định trụ cái gáy của nàng, làm cho hai người lưỡi lưỡi dây dưa, có thể càng kịch liệt hơn, có thể càng mê say hơn.

Nụ hôn này, vẫn nóng bỏng nồng nàn như trước, nhưng, lại vì Hải Nhạc chủ động lần đầu tiên, mà lại trở nên khác biệt cũng càng có ý nghĩa, hai người, đều chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt, không thể tự thoát ra.

“Cộc cộc cộc.” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Nhạc Nhạc, thay quần áo xong chưa?” Là tiếng của Trì Hải Hoan.

Tạ Hải Nhạc từ trong mê say tỉnh táo lại, nàng chợt mở to mắt, muốn tránh thoát Tạ Thư Dật, nhưng, Tạ Thư Dật lại chìm đắm càng sâu hơn nàng nữa, vốn là không hề nghĩ sẽ buông nàng ra, tiếng đập cửa gì, tiếng hỏi gì, hắn nghe thấy cũng giả vờ không nghe.

Hải Nhạc lo lắng đẩy đẩy hắn, Tạ Thư Dật đành phải lưu luyến buông nàng ra.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên càng dồn dập.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!” Trì Hải Hoan kêu lớn hơn.

Hai người đều đang hít sâu, hy vọng có thể bình ổn hai trái tim đều đang xao động.

Tạ Thư Dật khẽ hôn một ngუმ trên khuôn mặt đỏ rùng rục của Hải Nhạc, lấc mình ra ban công, lại nhẹ nhàng nhảy một cái, về tới phòng của chính hần, sau đó, hần đứng ở trên ban công, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vỗ về môi của mình, nhìn Hải Nhạc đang ngây ngốc ở ban công mỉm cười.

Hải Nhạc vội vàng chạy đến gương to soi thử chính mình, trời ạ, mặt hồng như vậy, ánh mắt cũng mơ hồ ngập nước, nhất là môi, qua một nụ hôn nồng nhiệt lâu lắc, đã sưng đỏ như một quả anh đào, cái dạng này, làm sao có thể mở cửa đi gặp chị đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Rốt Cuộc Là Ai?

Nàng chạy đến trong phòng tắm, vỗ nước lung tung vào trên mặt, muốn mượn nó làm biến mất ánh đỏ hồng trên mặt.

Thấy mình bình tĩnh một chút, nàng dùng khăn lau nước trên mặt đi, sửa sang đầu tóc, mở cửa ra.

“Em à, sao lâu như thế mới mở cửa? Hại chị đợi dài cổ.” Trì Hải Hoan thầm oán.

“Nga, em có hơi mệt, đổi quần áo xong lên giường nằm một hồi lưon.” Hải Nhạc nói dối bừa.

Trì Hải Hoan thấy tóc gáy nàng cũng lộn xộn, thật sự tin nàng đang ngủ, không truy cứu nữa.

“Nhạc Nhạc, lần trước chị thấy trong tủ treo quần áo của em có một cái váy dài màu hồng thật đẹp, ngày mai có thể cho chị mượn mặc một lần không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc.

Lần trước nàng đi xem tủ quần áo của Hải Nhạc một chút, nhìn trúng cái váy dài màu hồng kia.

“Không sao, nếu chị thích, chị cứ lấy mặc đi, em chỉ từng mặc có một lần, chị thích, em tặng cho chị.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn em yêu.” Hải Hoan thom trên mặt nàng một cái, hớn hờ nói, “Hải Nhạc, tuần sau nếu có rãnh, chúng ta kéo mẹ đi dạo phố, hồi trước chị có nhìn trúng một bộ áo, mà vẫn không có thời gian đi mua, lần này, nhất định phải dành thời gian mua lại mới được!”

“Vâng, lần sau em và mẹ sẽ cùng đi với chị.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan cầm cái váy kia trong tay, sau đó nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, em biết không? Lần này chị bị bắt cóc, lại chính là đi chịu thay em đó.”

Hải Nhạc có hơi ù ù cạc cạc: “Chị, thế nào lại là chịu thay em a?”

Hải Hoan nghiêng qua liếc nàng một cái nói: “Mấy tên cướp kia, là người từng bị Tạ Thư Dật đắc tội vì em trước đây đó!”

“Không biết a, em chưa từng đắc tội với ai mà.” Hải Nhạc lắc đầu nói.

“Vậ ý của em là chị đang lừa em sao!” Hải Hoan có chút tức lên rồi, “Chị đây hỏi em, em có nhớ ở Dạ Chi Hoàng Triều từng xảy ra chuyện gì hay không?”

“Nga, Dạ Chi Hoàng Triều, đúng là có một chuyện như vậy, em bị một tên Đại Hắc Nha đắg ghét quắn lắy, hần cho em là tiếp viên ở Dạ Chi Hoàng Triều, chiếm tiện nghi của em,” Hải Nhạc gắg đầu nói, sau đó, nàng kinh hô một tiếng, “Chắg lẽ, kẻ bắt cóc chị là Đại Hắc Nha kia sao?”

Hải Hoan gắg đầu nói: “Chính hần! Hần nói Tạ Thư Dật vì em mà làm cho mặt mũi của hần ở Dạ Chi Hoàng Triều đi quét rác, hơn nữa sau đó lại còn sai Long gia thu địa bàn của hần, thiếu chút nữa bỏ tù hần lưon rồi, cho nên, hần nhìn thấy chị ở Kawasaki, nghĩ chị là em, đi bắt cóc chị lưon!”

Hải Nhạc lập tức hoảng lên: “Vậ, hần hần là không có làm gì với chị phải không?” Nếu... Nàng không dám nghĩ tới, thật không ngờ chị lại thay nàng thoát một kiếp!

“May mắn, tính chị thông minh, hù dọa hần một phen, bằng không, chị thật không dám đảm bảo hần sẽ đối với chị như thế nào nữa.” Hải Hoan nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi, “Nhạc Nhạc, không phải chị nói chứ, nếu em mà bị bắt đi, cũng không biết em có thể bảo vệ toàn thân được hay không.”

Hải Nhạc vừa nghe nàng nói như thế, không nhịn được rùng mình một cái.

“Cũng có thể, với em hả, hần sẽ tiền gian hậu sát nữa kia, cái loại người này, chuyện gì cũng có thể làm ra được, may mà chị đủ cơ trí, dọa bọn họ một

trận, em à, chị đã giúp em chần qua hơn một cái kiếp lớn a, còn bằng em hả, nếu cái loại gặp chuyện chỉ biết khóc yếu đuối như em à, đừng phải bọn họ, chắc chắn sẽ đem em tiền gian hậu sát cho xem!” Hải Hoan cường điệu lần nữa.

Hải Nhạc lập tức bật khóc, nàng ôm lấy Hải Hoan nói: “Chị ơi, xin lỗi chị, thật sự xin lỗi chị, vốn nên là em chịu khổ, lại phải bắt chị chần thế, thật sự cảm ơn chị, cảm ơn chị.”

“Ngốc này, may mà là chị, nếu chính là em, em đã sớm không thể đứng đây khóc, cho nên, cũng không sao, chị nói chị là chị em, chị hẳn nên chăm sóc em gái, có thể làm gì cho em, chị nhất định sẽ đi làm! Em là người thân nhất của chị a, bé ngốc.” Hải Hoan hài lòng vỗ vỗ vai nàng.

“Dạ, em biết, ở trong lòng em, em chỉ có chị với mẹ là người thân nhất a, về sau, chỉ cần em có gì, em đều có thể chia sẻ cùng chị! Thật đó, chỉ cần em có, nếu chị nhìn trúng, chị cứ lấy là được, chị bị kinh hách lớn như vậy, đó cũng là chị nên được.” Hải Nhạc nghẹn ngào nói với chị.

“Được rồi, được rồi, chị cũng không lấy của em đâu, em có, sau này chị cũng sẽ có a, chỉ có điều, chị cảm thấy anh Thư Dật hình như không thể nào thích bộ dạng của chị vậy.” Hải Hoan mặt ủ mày chau nói.

Hải Nhạc thấy chị lo âu về Tạ Thư Dật như vậy, vội vàng an ủi nàng nói: “Chị, Tạ Thư Dật chính là một kẻ thờ ơ lạnh lùng, với ai hẳn cũng như vậy cả, ngay cả em đây, bây giờ em nói cho chị biết luôn, từ lúc em tám tuổi đến bây giờ, hẳn lúc nào cũng bắt nạt em chứ đâu, từ nhỏ hẳn cũng đã rất ghét em rồi, chị không biết...” Hải Nhạc do dự một chút nói: “Chị không biết chứ, đêm tiệc sinh nhật của em đó, cũng bị hắn quấy phá, hắn đem laptop thầy em tặng cho em quăng trên mặt đất, sau lại... lại ném thầy em xuống biển, hai người thiếu chút nữa đã đánh nhau, hẳn chính là một tên điên, hẳn chính là không muốn em hạnh phúc, thấy em vừa vui vẻ một chút, hẳn liền nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại.”

“A? Có chuyện này nữa?” Hải Hoan kinh ngạc kêu, “Sao hắn có thể làm như vậy với em a? Vì sao em không đi nói cho mẹ biết a? Để cho mẹ đi xử hắn!”

Hải Nhạc cười khổ lắc đầu: “Chị, em chính là không muốn làm cho mẹ khó xử, mới không nói cho mẹ nghe, dù sao, trên đầu mẹ còn đang đội một cái mũ mẹ kế mà, em không muốn vì em mà mẹ chuốc lấy phiền toái.”

“Ai, Hải Nhạc đáng thương.” Hải Hoan thở dài, “Em nói cũng đúng, không thể để cho mẹ khó xử, ai.”

Thật không ngờ Tạ Thư Dật lại chính là người như vậy, chẳng lẽ, nàng nhìn sai rồi? Nàng còn tưởng rằng hắn tốt với Hải Nhạc lắm chứ, xem ra, Hải Nhạc nàng, ở trong mắt Tạ Thư Dật, cũng không có gì khác biệt a, đã vậy, nàng nhất định tin chắc có thể làm cho vị trí của mình ở trong lòng Tạ Thư Dật vượt qua Hải Nhạc!

*****

“Mẹ La, hôm nay chị con rất xinh đẹp phải không?” Hải Nhạc vui vẻ hỏi mẹ La.

“Àn, đại tiểu thư với tiểu thư giống nhau như đúc, đương nhiên cũng xinh đẹp.” Mẹ La cười meo meo, “Nếu cô không mở miệng, đại tiểu thư mặc cái váy này vào, tôi còn tưởng là cô kia kia.”

“Ha ha, bọn con là chị em song sinh mà ị.” Hải Nhạc lè lưỡi với mẹ La, “Hôm nào, nếu chị hai mặc quần áo của con, con mặc quần áo của chị hai, bác nhất định sẽ nhận nhầm hai người bọn con, ha ha.”

Lúc này, Tạ Thư Dật đi từ trên lầu xuống, ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở trên người Hải Hoan, dò đi dò lại, trên mặt của hắn lại lộ ra vẻ nghi ngờ.

Mà Hải Nhạc, nghĩ tới nọ hôn tới hôm qua, mặt của nàng “vèo” một cái lập tức nóng cháy, cái miệng vốn đang chít chít oa oa, cũng dừng lại, khi Tạ Thư Dật nhìn sang phía nàng, nàng vội vã cúi đầu.

“Các người, rốt cuộc ai là ai?” Tạ Thư Dật nhíu mày.

Mẹ La không nhịn được đứng bên cạnh che miệng cười không ngớt.

“Anh đoán thử coi?” Hải Hoan cười.

Hải Nhạc vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn Tạ Thư Dật, nàng sợ vừa nhìn thấy hắn, sẽ nhớ tới nọ hôn cho nàng cảm giác kỳ diệu tới hôm qua.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi đánh giá Hải Hoan từ trên xuống dưới một lượt, hôm nay Hải Hoan mặc bộ váy màu hồng của Hải Nhạc, thân hình của nàng cũng không khác mấy so với Hải Nhạc, mặc trên người nàng, cũng rất xinh đẹp, nổi bật lên vóc dáng ngọc ngà của nàng.

Bị ánh mắt bình tĩnh kia xem xét làm cho Hải Hoan có chút ngượng ngùng, mặt cũng đỏ lên nhàn nhạt, cuối cùng cũng hấp dẫn được ánh mắt của hắn, nàng thẹn thò hờ hững nhót trong lòng.

“Cởi ra!” Tạ Thư Dật đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hải Hoan không tin vào lỗ tai của mình, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, “Vì sao em phải cởi ra?”

“Tôi kêu cô cởi ra, cô lập tức cởi ra ngay!” Tạ Thư Dật mặt kiên nhẫn nhíu mày.

Đây là váy của Hải Nhạc! Sao lại có thể mặc trên người cô ta chứ?

Hải Hoan xấu hổ không nói thành lời, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hải Nhạc thấy chị đau lòng, vội vàng lên tiếng giải vây: “Không cần cởi ra, cái váy này, em đưa cho chị rồi, chị mặc đẹp hơn em nhiều.”

Tạ Thu Dật thần nhiên liếc nàng một cái, sau đó lại trở lại trên người Hải Hoan: “Tri Hải Hoan, cô muốn mặc quần áo, có thể đi mua đồ mới, Tạ gia không thiếu số tiền này, sau này, quần áo Hải Nhạc, tôi không hy vọng được mặc ở trên người của cô! Bây giờ, cô đi cởi xuống ngay cho tôi!”

“Ô ô ô...” Tri Hải Hoan ôm mặt xông lên lầu.

Hải Nhạc thấy chị bị Tạ Thu Dật làm khó, nàng không nhịn được tức giận chất vấn Tạ Thu Dật: “Sao anh có thể đối với chị tôi như vậy? Chị ấy mới đến, anh đã bắt nạt chị! Tạ Thu Dật, anh thật đáng ghét!”

Tạ Thu Dật trầm mặt xuống: “Tạ Hải Nhạc, không chỉ cô ta, tôi cũng muốn nhắc nhở em, về sau, quần áo nào em đã mặc vào, không thể đưa cho cô ta, có nghe hay không?”

“Tôi không muốn nói chuyện với một tên điên không thể nói lý!” Hải nhạc tức giận cho hấn một cái tròng mắt dữ tợn, cũng rầm rầm chạy lên lầu, gõ cửa Hải Hoan.

Hải Hoan mắt hồng hồng ra mở cửa, trong tay nàng chính là quần áo bị bắt phải đổi.

“Chị, đừng giận, hấn chính là một kẻ quái dị thế đó, chị đừng so đo với hấn, chị...” Hải Nhạc an ủi nàng.

“Không phải một cái áo rách sao? Đáng giá lắm à?” Hải Hoan tức đỏ đỏ ngồi trên giường.

“Chị hai a, em cũng đã mắng hấn là kẻ điên rồi, chúng ta đừng so đo với một kẻ điên được không?” Hải Nhạc nói, “Chị cũng đừng thay ra, mặc kệ nó.”

“Chị mới không thèm mặc đâu, ra giá thiếu gia thôi gì a.” Hải Hoan giận dỗi lau nước mắt trên mặt.

“Được rồi, không mặc thì không mặc, lần sau em với chị đi mua nhiều quần áo đẹp vào, quần áo mới vốn sẽ tốt hơn quần áo cũ, có lẽ hấn chính là nghĩ như vậy a? Chị là cách hấn nói chuyện có hơi đáng ghét đi? Chắc đúng là hấn vì chị mặc quần áo của em mà không vui rồi, hấn không phải nói sao, Tạ gia không thiếu số tiền này, phỏng chừng không muốn cho chị mặc quần áo cũ đấy, hấn kẻ này quái quái, lời nói ra từ trong miệng hấn đều rất khó nghe.” Hải Nhạc nói.

“Thật vậy chăng? Có phải không muốn cho chị mặc quần áo cũ của em không đó?” Hải Hoan bán tín bán nghi hỏi.

“Đúng vậy, chị hai, nhất định là hấn không muốn để cho chị mặc quần áo cũ của em rồi, bằng không sẽ không nói chị muốn mặc quần áo có thể mua đồ mới, chị hai, đừng so đo với hấn, hấn chính là cái loại độc miệng, nói cái gì cũng không thể làm người ta vui được.” Hải Nhạc nói.

Vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, thần sắc trên mặt Hải Hoan tạm hòa hoãn lại.

“Lần sau, em, mẹ với chị đi mua nhiều quần áo chị thích về đi, đừng tức giận nữa, tức giận vì cái loại người này, không đáng.” Hải Nhạc tận tình khuyên bảo.

“Tốt, nghe lời em.” Hải Hoan gật đầu.

Nàng một lần nữa lấy áo thay vào, cùng Hải Nhạc xuống lầu.

Tạ Thu Dật đã ngồi đó ăn điểm tâm, thấy hai người các nàng xuống dưới, cũng không lên tiếng, khó chịu ngồi ăn tiramisu trong tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thích Không?

“Cha với mẹ đâu?” Hải Hoan khó hiểu hỏi.

“Bình thường sáng thứ hai, bố mẹ không kịp ăn sáng ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Đột nhiên, Tạ Thu Dật để một cái đĩa tiramisu khác lên trước mặt Hải Nhạc: “Ăn lẹ lên! Sắp nguội rồi!”

“Không ăn!” Hải Nhạc tức giận lại đẩy ra.

Tạ Thư Dật “rầm” một cái đứng lên, tức giận nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt quật cường của Hải Nhạc, hần thở dài một hơi, xoay người, nói với mẹ La: “Mẹ La, lấy một cái túi giấy dầu lại đây.”

Mẹ La lên tiếng đáp lời đi lấy một cái túi giấy dầu.

“Gói cái tiramisu kia lại.” Hần dặn dò.

Mẹ La bọc tiramisu lại, Tạ Thư Dật đưa tay nhận lấy.

“Không ăn thì không ăn! Vậy đến trường thôi!” Tạ Thư Dật to tiếng với Hải Nhạc.

Hải Nhạc trừng hần một cái dữ dằn, đứng lên, cầm lấy túi xách đặt ở trên sofa, thuận tay cũng nắm lấy Hải Hoan.

“Chị ơi, đi với em đi.” Nàng quan tâm Hải Hoan.

Hải Hoan cũng đứng lên, đang muốn đi về phía Hải Nhạc, Tạ Thư Dật nói: “Em ấy không thuận đường với chúng ta, bác Cương sẽ đưa nó!”

Hải Hoan không biết theo ai đứng đó, Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói như vậy, biết muốn đi cùng chị là vô vọng, nói với chị: “Nếu vậy, chị ơi, bác Cương đưa chị cũng được, bằng không, chị cứ ăn xong bữa sáng trước đi, em đi trước đây.”

Hải Hoan đành phải ngồi xuống lần nữa, nhìn Hải Nhạc và Tạ Thư Dật cùng nhau rời đi.

Tạ Thư Dật vẫn rất xua đuổi nàng! Nhận ra điều này, làm cho Trì Hải Hoan tức sôi máu, nàng “rầm” một tiếng quăng cái bát trên bàn xuống đất.

Mẹ La nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vã chạy ra.

“Đại tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Hải Hoan giật mình, phát hiện mình quá mức kích động, vội vàng nói: “Thật ngại quá, con không cẩn thận làm rơi bát xuống đất rồi.”

“Nga, không sao, tôi đi quét là được.”

“Mẹ La, không sao đâu, con làm cho.” Nàng cười nói.

“Như vậy sao được, cô là tiểu thư, đây chính là chuyện người hầu chúng tôi phải làm.” Mẹ La ngăn cản nàng.

“Con làm cho, bác đi tìm bác Cương giúp con, nhờ ông ấy đưa con đến trường học với.” Hải Hoan nói.

“Vậy được rồi, tôi đi gọi ông ấy.” Mẹ La cười hiền hậu nói, “Đại tiểu thư, cô với tiểu thư giống nhau thật tốt bụng a.”

“Ha ha, mẹ La, ở trong mắt con, bác giống như là bà nội con vậy đó.” Hải Hoan nói.

Mẹ La nở nụ cười: “Con bé ngốc, sao tôi có thể làm bà nội cô cơ chứ?”

“Mẹ La, con không có bà nội a, vậy bác làm bà nội con đi, con còn thật sự muốn gọi bác một tiếng bà nội nữa kia.” Hải Hoan ngọt ngào nói.

“Tiểu thư ngốc, mẹ La không nhận nổi, cô có lòng là đủ rồi, vẫn nên gọi tôi là mẹ La đi, nếu lão gia với phu nhân phát hiện cô phá hỏng quy củ, lại sẽ mắng cô cho coi.” Mẹ La cười ha ha.

Tiểu thư Hải Hoan thật sự là rất được lòng người a, phu nhân sinh con gái làm sao có thể ngoan hết như vậy chứ nhỉ?

Mẹ La cười hiền rồi đi.

Bác Cương đã tới, Hải Hoan cười ngọt ngào nói: “Bác Cương, sau này phải phiền bác đưa con đi học, vất vả cho bác.”

“Đây là công việc của tôi, tiểu thư.” Bác Cương nói.

“Con biết, nhưng mà, vẫn muốn cảm ơn bác, đến lúc đó, con sẽ nói với mẹ, mọi người đều làm việc tốt lắm, đối với con rất tốt.”

Bác Cương ngẩn người, mỉm cười, sau đó cúi người: “Vậy xin cảm ơn tiểu thư.”

Thấy hai người trước mặt trọng xa cách sau biến thành cung kính, Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thu mua lòng người đối với nàng mà nói, rất đơn giản.

Muốn thu mua lòng người, cần phải làm từ đám người hầu trước, nàng muốn cho mọi người ở Tạ gia từ trên xuống dưới đều thích nàng!

Một lần nữa quay về những ngày làm bề trên người khác, tâm tư buồn phiền mới vừa rồi của Hải Hoan, lại bị sự cung kính của đám người hầu với nàng hòa tan mất.

Tạ Thư Dật không cho nàng mặt mũi, không sao cả, nàng sẽ từ từ làm cho hắn thay đổi được!

Nàng thầm nói trong lòng.

“Ăn đi, đến lúc đó lại lạnh.” Tạ Thư Dật đưa cái túi giấy dầu cho Hải Nhạc đang ngồi bên cạnh.

Vẫn là xe thể thao tốt nhất, nàng cũng sẽ không thể mượn có ngồi phía sau, sau này hắn sẽ thường xuyên lái xe thể thao đến trường học.

“Không đói!” Hải Nhạc tức giận nói.

“Em...” Tạ Thư Dật vốn muốn nổi giận, nhưng hắn nhịn được.

Tạ Thư Dật nghĩ nghĩ, vẫn nên nói cho nàng biết đi.

“Vì sao tôi không cho cô ta mặc đồ của em, là bởi vì tôi sợ đến lúc đó tôi sẽ lẫn lộn em với cô ta loạn xạ, tôi sợ tôi sẽ nhầm cô ta thành em mất.” Tạ Thư Dật hơi bút rút vịn tay.

“Không thể nào! Chỉ tôi mặc quần áo của tôi, anh sợ sẽ nhầm chỉ thành tôi?” Hải Nhạc có chút kinh ngạc, thì ra hắn vì vậy nguyên nhân như vậy, không cho chị mặc quần áo của nàng?

Tạ Thư Dật gât gât đầu nói: “Ừ, tôi chưa từng thấy cặp song sinh nào giống nhau hơn các em cả, người ta còn có thể có nốt ruồi hay bớt nổi trên mặt, nhưng mà, hai người các em trên mặt chẳng có gì cả, thật sự rất khó phân biệt.”

Nên nhớ rằng, ngay lần trước hắn đã nhìn nhầm rồi, kết quả là hôn Hải Hoan, hắn không cho phép chính mình sau này lại lặp lại chuyện như vậy nữa.

Hơn nữa, sáng nay vừa nhìn thấy Hải Hoan mặc váy dài màu hồng phấn, hắn còn tưởng rằng là Hải Nhạc nữa chứ, cho nên, hắn không cho Hải Hoan mặc quần áo Hải Nhạc, cũng chính là vì nguyên nhân này.

“Thế nhận nhầm thì cứ nhận nhầm a, có sao đâu? Dù sao tôi với chị cũng giống nhau, không có gì khác biệt cả.” Hải Nhạc ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng, không biết tại sao, lại toát ra một cảm giác vui sướng mơ hồ.

Tạ Thư Dật liếc nàng một cái, lái xe chậm lại, sau đó, hắn nói: “Em cũng không ngại tôi nhận nhầm sao? Thế, nếu tôi xem cô ta là em, hôn cô ta thì sao? Em cũng không để ý sao?”

“Ách...” Lưỡi Hải Nhạc đột nhiên co rút, nói không nên lời.

Nàng... sẽ để ý không? Sẽ sao? Nàng tự hỏi mình trong lòng.

“Bỏ tôi cần phải để ý sao? Nhiều lắm cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, anh không thể chỉ hôn tôi một cái đúng không?” Hải Nhạc hừ hừ vài tiếng, “Trước tôi, tôi nghĩ anh đã từng hôn không biết bao nhiêu cô gái nữa kia? Phi phi phi, thật bẩn, thật bẩn.”

Tạ Thư Dật nghe nàng khinh thường nụ hôn của hắn như vậy, tức muốn chết, hắn lớn tiếng phản đối: “Tôi chưa từng hôn họ, tôi đều không cho các cô ấy chạm vào môi của tôi!”

“Không thể nào? Nhưng mà... nhưng mà... các anh đều đã như vậy như vậy...” Giọng Hải Nhạc càng lúc càng nhỏ.

Nàng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, trong lòng tự ảo não vì sự lỗ mãng của mình.

Tạ Thư Dật thờ dãi một hơi, nói: “Em không tin sao? Tôi cũng không tin, tôi cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra, có lẽ, tôi thích sự sạch sẽ đi, tôi mới không cho họ chạm vào môi của tôi, nhưng, không biết vì sao, tôi hôn em lại hôn phát nghiện, có phải vì em luôn luôn ở bên cạnh tôi, tôi biết em là sạch sẽ chẳng?”

Nói xong lời cuối cùng, hắn gần như biến thành lằm bằm lằm bằm.

Hải Nhạc nghe được câu nói kia, trong lòng vừa tức vừa thẹn, tên khốn khiếp này, đang nói cái gì a, thật đúng là không biết xấu hổ!

“Anh... Không biết xấu hổ!” Nàng ôm gương mặt nóng bừng, nói.

Tạ Thư Dật liếc qua nhìn nàng một cái, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười.

“Nhạc Nhạc, nói cho tôi biết, em đang tính sổ tôi từng hôn những cô gái khác sao?” Hỏi nàng.

“Để ý cái đầu anh á! Anh hôn họ, đầu có liên quan gì tới tôi a? Tôi mới ước gì anh đi hôn bọn họ đi, đừng đi hôn tôi là tốt rồi!” Hải Nhạc tức giận nói.

Đúng là một tên vừa tự kỷ cuồng vừa tự kiêu cuồng! Nàng thầm mắng trong lòng, nhưng mà, khi trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Tạ Thư Dật đang hôn một cô gái khác, trong lòng của nàng đột nhiên thất một cái, đó là một thứ cảm giác rất không thoải mái.

“Em...” Tạ Thư Dật chán nản, “Em đã quên tôi hôm qua rồi sao? Chính nụ hôn tôi hôm qua kia, em dám nói một chút cảm giác em cũng không có sao? Nếu nói không có cảm giác mà nói, tại sao em lại đáp lại tôi?”

Hải Nhạc bị hấn nói như thế, tay cũng run lên.

“Ai đáp lại anh? Ai đáp lại anh? Tôi nào có!”

Vô lại đến nàng cũng dám giỡn, hấn cho là là hấn thì không sao ư?

Tạ Thư Dật đánh tay lái một cái, đỗ xe bên cạnh một cái biển tạm dừng ở trên đường, ánh mắt sáng rỡ nhìn Hải Nhạc.

“Không có sao? Em có muốn tôi giúp em nhớ lại ngày hôm qua em đã đáp lại tôi như thế nào hay không?” Hấn cười hỏi nàng.

“Không cần!” Hải Nhạc vội vàng bịt miệng, “Đến lúc đó sẽ muộn mất.”

Tạ Thư Dật nhìn đồng hồ, thở dài một hơi: “Tạm tha cho em.”

Hấn như đột nhiên nhớ tới cái gì, sờ sờ trong túi quần, lấy một thứ gì đó cầm chặt trong tay, nói với Hải Nhạc, “Nhắm mắt lại.”

“Không!” Hải Nhạc mở trừng mắt thật to.

“Đừng đùa nữa, tôi sẽ không hôn em!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc một cái.

“Thế... anh muốn làm gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Tóm lại là không phải hôn em! Nhắm mắt nhanh lên!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác được đôi tay Tạ Thư Dật phía sau, vòng lên cổ nàng, sau đó, đột nhiên cảm thấy cổ lạnh lên một tí.

“Được rồi, có thể mở mắt ra.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc mở to mắt, sờ sờ cổ, thì ra, hấn đeo lên cho nàng một cái dây chuyền, nàng kéo ra nhìn một chút, là một chú cá heo bạch kim xú xiu, hai mắt khảm kim cương trắng, thật tinh xảo, thật đáng yêu, nhất thời nàng liền yêu thích không buông tay.

“Đẹp quá, đẹp quá.” Hải Nhạc nhìn không được nhẹ giọng la lên.

“Thích không?” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật mang theo một tia gấp gáp.

Hải Nhạc nhìn chú cá nhỏ không chớp mắt, nói: “Thích lắm, đây là một con cá heo, làm sao anh biết tôi thích cá heo a? Tôi thích nhất là cá heo đó, anh biết không? Hồi trước đây tôi đi theo bố với mẹ đến công viên Hải Dương, chỗ tôi thích xem nhất mà cũng thích đi nhất chính là khu cá heo, tôi rất thích xem bọn chúng biểu diễn, chúng nó vừa ngoan vừa đáng yêu, tôi thật sự rất thích!”

“A?” Vậy thì đúng là chó ngáp phải ruồi rồi, lúc trước hấn cũng chỉ là bởi vì trong chữ “tiểu hải đồn” (nghĩa là cá heo) có một chữ trong tên Hải Nhạc mà thôi, thật không ngờ, nàng lại thật sự yêu cá heo, món quà này, thật đúng là chính xác!

“Thích là tốt rồi.” Tạ Thư Dật vui vẻ nói.

Hải Nhạc giương mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Thật không ngờ, ba chữ đó của nàng, lại có thể làm cho Tạ Thư Dật đỏ mặt.

“Con cá heo này, vốn chính là quà sinh nhật tôi muốn tặng cho em, có điều là, vẫn luôn không có cơ hội tặng cho em thôi.” Hấn hồng mặt nói, “Lần trước nói cái kia đại lễ sinh nhật, chỉ là muốn chọc tức em, nói nhầm thôi, con cá heo này, mới đúng là món quà sinh nhật tôi muốn đưa cho em.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chấn động nhìn hấn, nhưng, vừa nghĩ tới tối hôm sinh nhật đó, chuyện hấn làm ra với nàng, ánh mắt của nàng lại u ám xuống.

Có lẽ, hấn chính là đang lừa nàng, bây giờ hấn muốn nàng tha thứ hấn, cho nên, không tiếc tiêu phí tâm tư muốn dùng con cá heo này làm cho nàng vui vẻ, khiến cho nàng tha thứ hấn, là như vậy, nhất định là như vậy! Bằng không, vì sao hôm sinh nhật đó không tặng cho nàng? Ngược lại phải đợi lâu như vậy mới đưa cho nàng chứ?

Chương 81: Tạ Thư Dật Tặng Em?

Hải Nhạc bình tĩnh lại, nằng buông chú cá heo ra, rũ tay xuống, nói: “Tóm lại, cảm ơn anh đã tặng tôi món quà quý giá như vậy.”

Tạ Thư Dật vốn đang rất vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Hải Nhạc từ lúc này kích động biến thành lạnh nhạt, trong lòng hấn lại bất an không yên, hấn đã nói gì sai sao?

“Em không vui.” Tạ Thư Dật nói.

“Đã rất vui rồi, cảm ơn quà này của anh.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật sự có chút sợ nằng mất hứng.

Hấn phát rầu rồi, vì sao bây giờ muốn để ý nằng mất hứng như vậy làm gì chứ?

“Sau này phải đeo, khi tắm cũng không cho lấy xuống!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao?” Hải Nhạc khó hiểu hỏi.

“Bởi vì là tôi tặng cho em! Không được để cho nó rời khỏi cổ của em!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, tại sao tôi phải luôn mang theo nó a?”

“Ách...” Tạ Thư Dật ngẩn người, “Không có tại sao hết, cứ tại vì là tôi tặng thôi!” Hải Nhạc cúi đầu nhìn chú cá heo nho nhỏ kia, trong lòng thâm suy nghĩ, cảm thấy con cá heo này vẫn là rất dễ thương, thường mang theo cũng không có gì là không tốt.

“Ừ, tôi sẽ không để cho nó rời khỏi cổ của tôi.” Hải Nhạc nói.

“Còn nữa, không được cho Trì Hải Hoan mang! Nếu cái dây chuyền này mà xuất hiện ở trên cổ cô ta, em chết chắc rồi đó!” Tạ Thư Dật như đang cảnh cáo trừng mắt nhìn nằng một cái.

“Được rồi, tôi biết rồi, keo kiệt.” Hải Nhạc liếc trắng mắt.

Tạ Thư Dật hài lòng mỉm cười, đưa túi giấy dầu cho nằng: “Mau ăn a.”

“Không muốn ăn.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Không ăn, vậy đi hôn đi, dù sao miệng nhỏ của em cũng đang rãnh rồi.” Tạ Thư Dật cười xấu xa nhìn Hải Nhạc, cũng tà ác vuron đầu lưỡi xoay hai vòng trên môi.

Hải Nhạc sợ tới mức vội vàng giật lại, lấy tiramisu ra nhét vào trong miệng.

Tạ Thư Dật thấy nằng ăn vội vã như vậy, nhét vào miệng đầy ứ ứ, lại cười lên ha hả, trên cọt nằng thật là thú vị a.

***

“Gi? Hải Nhạc, con cá heo bạn đeo hôm nay, lại chính là mẫu “Nụ hôn của cá heo” Tiffany mới tung ra nha, tất cả làm bằng bạch kim, hai mắt cá heo lại dùng kim cương trắng châu Phi một carat nạm vào này, số lượng trên toàn thế giới đúng một trăm cái, giá cả và giá trị đều xa xỉ a! Vậy mà cũng có rất nhiều cặp đôi cầu mà không được dây chuyền tình nhân này a, cái này, là ai tặng cho bạn thế?” Nhã Nghiên tình mắt, nhìn thấy được chú cá heo Hải Nhạc giấu dưới cổ áo, kính hồ lên.

“Nụ hôn của cá heo? Dây chuyền tình nhân?” Hải Nhạc ngẩn ra, không khỏi lòi con cá heo ra ngoài áo, đặt ở trên tay xoay đi xoay lại nhìn.

Chú cá heo xinh xắn này, lại chính là dây chuyền tình nhân sao? Sao hấn lại tặng dây chuyền tình nhân cho nằng a?

Tiếng kêu của Nhã Nghiên, dẫn tới bạn học rất hiếu kỳ, mọi người ào lại như ong vỡ tổ: “Cho nhìn một cái, cho bọn tớ nhìn một cái, cá heo tình nhân trong truyền thuyết a!!!” Hải nhạc cuống quýt nhét cá heo vào trong cổ áo, nói: “Không phải đâu, không phải là nụ hôn cá heo gì đó đâu, cũng không phải dây chuyền tình nhân gì, cái này, là mình mua ở quầy trang sức một cái nhà sách cũ thôi, không đáng tiền.”

Đồ mờ hôi, khi người ta bắt đắc dĩ, không thể không nói dối.

“Cất, không cho xem thì không cho xem, thiên tài mới tin bạn đi tới quầy trang sức nhà sách gì mua đồ.” Các học sinh đều không tin.

“Các bạn, không tin... Ai!” Hải Nhạc xấu hổ.

Nhã Nghiên liếc nhìn nàng một cái, nói với các học sinh: “Tránh ra, tại sao người ta phải cho mấy người xem a.”

Các học sinh cũng thấy không có gì vui, tản ra.

“Hải Nhạc, là ai tặng cho bạn thế?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc trầm mặc không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Của mẹ mình, mình chỉ thấy mang theo chơi cho vui một chút thôi.”

Lại là một câu nói dối khác.

Nhưng mà, vạn nhất cái này thật sự là nọ hôn cá heo dây chuyền tình nhân gì mà Nhã Nghiên nói, nói là Tạ Thu Dật tặng, thật sự sẽ chọc đến rất nhiều phiền toái cho xem.

Thật là, vì sao lại mua cái món quà có thể gặp phải rắc rối như vậy cho nàng chứ? Lần sau, lần sau nàng sẽ không bao giờ đeo nữa! Về nhà, nàng thật sự lấy dây chuyền xuống nhét vào trong ngăn kéo.

Buổi tối, Hải Hoan la cà lại chỗ nàng, khi thấy dây chuyền cá heo trong ngăn kéo của nàng, hai mắt đều phát sáng.

“Em yêu, trước đây chị chưa từng thấy em đây có dây chuyền đẹp như vậy a! Đẹp quá, cho chị mượn mang được không?” Tri Hải Hoan nói.

Hải Nhạc do dự một chút, nhớ tới người nào đó đã nói sợi dây này không thể rời khỏi cổ nàng, nhất là không thể cho Hải Hoan đeo. “Chị, đây là quà sinh nhật người khác tặng cho em, nếu cho chị mượn, người ta sẽ không vui.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan nghe nàng nói như vậy, miệng đỏ lên: “Nhạc Nhạc, em còn nói là chỉ cần chị thích, chị muốn lấy cứ việc lấy, nhưng mà, không phải chỉ là một cái dây chuyền thôi sao, em đã luyện tiết rồi, thì ra em lừa chị...”

“Không có, em không có lừa chị, có điều là dây chuyền này thật sự không thể cho chị mượn, nếu mượn, hai người chúng ta...” Hải Nhạc ngập ngừng.

Hải Hoan nhìn nàng, nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ, là Tạ Thu Dật tặng em?”

Hải Nhạc do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Hải Hoan mặt một trận trắng một trận xanh.

Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật, anh có ý gì a? Đồ của em gái tôi vì sao tôi không thể đụng vào a? Anh quản cũng quá nhiều rồi! “Được rồi, chị cũng không thể để cho em khó xử, cùng lắm thì lần sau nhờ mẹ mua giúp chị một cái vòng trang sức như vậy luôn.” Hải Hoan đành phải cụt hứng nói.

Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng, trong lòng vì từ chối chị mà cảm thấy áy náy, nàng lấy hộp trang sức ra, nói với Hải Hoan: “Em có một cái vòng cổ, là cái mà em thích nhất, nhưng mà, em cũng mang thế nào được, em tặng cho chị thôi.”

Đó là một cái dây chuyền kết sao rũ xuống, cũng rất đẹp, cái vòng cổ này, chắc hẳn trước đây Tạ Thu Dật cũng không chú ý nàng từng đeo rồi, đưa cho chị cũng không sao.

Hải Hoan vừa thấy, cũng rất thích, sau đó nhờ Hải Nhạc đeo lên cổ của mình, chuyện dây chuyền cá heo, cũng không nhắc lại nữa.

Hải Nhạc rất nhanh liền ăn đau khổ do không đeo dây chuyền, một ngày nào đó, Tạ Thu Dật sờ soạng cổ nàng một chút, thấy nàng không có đeo, giận dữ “Tạ Hải Nhạc, bây giờ em cũng không thêm đề lời nói của tôi vào mắt phải không? Tại sao không đeo?” Tạ Thu Dật hỏa lớn hỏi nàng.

“Tôi không muốn mang a, tôi sợ đeo trên cổ không cẩn thận sẽ làm mất, cho nên, tôi cất rồi.” Tạ Hải Nhạc nói trái lương tâm.

“Em gạt người! Dây chuyền thương hiệu này, nếu nói đeo trên cổ đều rơi mất, vậy nó đã sớm đóng cửa rồi! Ngày mai nếu tôi không thấy em đeo vào, em ráng mà chịu!” Tạ Thu Dật lớn tiếng.

“Nhưng mà, tôi thật sự không muốn mang” Tạ Hải Nhạc nói.

“Vì sao?” Tạ Thu Dật hí hóp mắt nhìn nàng đầy nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc ngập ngừng nói: “Tôi không đeo, bạn học tôi đều nói là cái gì gọi là nọ hôn cá heo dây chuyền tình nhân nữa.”

“Thì ra là vậy sao?” Tạ Thu Dật hỏi.

Thì ra là vì vậy a, lúc trước, hẳn chỉ cảm thấy đưa cái này cho nàng, thật hợp với nàng, hẳn cũng không quản cái gì tình nhân hay không tình nhân, thật không ngờ, người biết nhìn hàng xịn rất nhiều, vừa thấy liền nhìn ra là dây chuyền tình nhân “Nọ hôn cá heo”.

Nhưng, món quà hân trăm đắng ngàn cay chọn lựa, nàng lại không đeo, chỉ bởi vì người ta nói đó là dây chuyền tình nhân thì sẽ không đeo! Tình nhân hay không tình nhân, có quan trọng như vậy sao?

“Thế... rốt cuộc nó có phải là dây chuyền tình nhân hay không?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

“Đúng vậy, chính là “Nụ hôn của cá heo”.” Tạ Thu Dật nói mà mặt không chút thay đổi.

“Anh... Tại sao anh muốn mua quà như vậy cho tôi chứ?” Trái tim Tạ Hải Nhạc, đột nhiên đập thật nhanh, nàng đột nhiên rất muốn biết đáp án này.

Tạ Thu Dật nhìn nàng một cái nói: “Tôi thấy bên trong có một chữ “hải”, lại cảm thấy con cá heo này rất dễ thương, cho nên, liền mua lại tặng em.” (cá heo tiếng hoa gọi là “hải đồn”)

Tạ Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra, chỉ là bởi vì bên trong có một chữ “hải: a? Cũng không phải bởi vì những ý nghĩa gì khác. Sau khi thờ phào xong, nàng phát hiện mình còn có hơi thất vọng mơ hồ, nàng vội vàng xóa bỏ ý nghĩ kia ngay.

“Thế... “Nụ hôn của cá heo” là một đôi à?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa, “Nụ hôn của cá heo” đương nhiên là một đôi, một con có thể hôn được sao?” Tạ Thu Dật cười nhẹ nói. (dễ thương =]])

“Vây... một cái nữa đâu? Anh đưa cho ai rồi?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thu Dật ngăn người: “Còn một cái, tôi không tặng ai a, tôi thu.”

“Ồ.” Tạ Hải Nhạc không hé răng.

Hắn không có tặng ai? Vây hắn giữ, làm cái gì?

Trong lòng nàng có chút hối hận mình đi hỏi mấy cái này làm cái gì, tất cả đều là vài chuyện không đâu.

“Em rất để ý chuyện nó là dây chuyền tình nhân sao? Cái của tôi tôi cũng không đeo trên cổ, em sợ cái gì?” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lập tức ngẩng đầu, bật thốt: “Không, không cho anh đeo, không được đeo!” Tạ Thu Dật nhìn nàng kinh dị, nói: “Gi! Em lại dám ra lệnh cho tôi sao?”

Tạ Hải Nhạc giậm chân nói: “Nếu anh đeo, người ta lập tức đều biết là anh tặng tôi, cho nên, không cho anh đeo!” Tạ Thu Dật giậm tím mặt: “Biết là tôi tặng thì thế nào? Chẳng lẽ, tôi không thể tặng quà cho em sao?”

“Nhưng mà nhưng mà...” Tạ Hải Nhạc lại giậm chân, “Người khác sẽ nghĩ như thế nào a? Tôi đeo một cái, anh đeo một cái, anh nói, người ta sẽ nhìn tôi thế nào? Còn tưởng rằng tôi và anh là người yêu nữa kia! Chúng ta là anh em có được không? Ta sao có thể để cho người khác hiểu lầm quan hệ của tôi và anh chứ?”

Sau đó, hai người đều vì lời nàng, bầu không khí thân mật lập tức trở nên tĩnh lặng lại, Tạ Thu Dật trừng Hải Nhạc, Hải Nhạc trừng Tạ Thu Dật.

Thật lâu sau, Tạ Thu Dật chậm rãi hỏi: “Tiểu Hải Nhạc, em có biết em đang nói gì không?”

Hải Nhạc run giọng nói: “Tôi... tôi... tôi không có nói sai.”

“Thì ra em đang sợ người khác cho chúng ta là người yêu sao? Không sao cả, cứ để cho người ta nghĩ đi! Nhờ em nhắc nhở như vậy, bản thân tôi cũng muốn đeo cái dây chuyền của tôi rồi, tôi muốn cho mọi người tình một câu, Tạ Hải Nhạc, là của tôi, cô ấy và tôi là một đôi, những người khác, toàn bộ lẫn hết một bên!” Tạ Thu Dật nói. (ew, đây có thể coi là tỏ tình hay không aaaa?)

Hắn thật đúng là không nghĩ đến chuyện đó, cái dây chuyền kia, không biết đã bị hắn vứt đến chỗ nào, giả như, nếu đeo trên cổ hắn, sẽ như thế nào đây?

Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng: “Không, tôi và anh không phải là một đôi! Không phải! Không phải! Anh không thể làm như vậy! Anh không thể!” Nếu hắn làm như vậy, không phải nói rõ ràng cho mọi người biết, hắn và nàng, có mối quan hệ không thể cho ai biết hay sao? Không được, không được! Nước mắt của nàng, lập tức liền rớt xuống.

Mặt Tạ Thu Dật lập tức u ám.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn vốn muốn phát giận, nhưng nghĩ đến đây là ở trong phòng Hải Nhạc, hắn hạ giọng nói: “Tại sao không thể? Tại sao? Em đã sớm là người của tôi rồi! Chính là để cho người ta biết, thì như thế nào? Em không phải là em ruột của tôi!”

Chương 82: Thật Sự Đau Quá

Hải Nhạc không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống: “Tôi không phải là người của anh, là anh cưỡng bức tôi! Tôi vốn chưa từng muốn làm người của anh! Tạ Thu Dật, đừng làm như vậy, van xin anh, nếu để cho người khác biết, tôi sẽ không thể ngẩng đầu lên được! Nếu như vậy, tôi tình nguyện đi tìm cái chết!”

Tạ Thu Dật lập tức túm lấy bả vai của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi quát nhỏ: “Tạ Hải Nhạc, đừng dùng cái chết đi làm tôi sợ, trong mắt em, quan hệ của tôi và em, cứ làm cho em cảm thấy si nhục như vậy sao? Chẳng lẽ, trong lòng của em, em đang nhớ đứa con trai nào khác sao? Là Thích Hán Lương? Hay là Hứa Chí Ngạn? Nói, nói a! Ở trong lòng em, em sợ ai khác biết thì em sẽ không ngẩng đầu lên được? Nếu hần biết quan hệ của tôi và em, em sẽ đi tìm cái chết sao? Là ai? Là ai? Là Hứa Chí Ngạn phải không? Ở trong lòng em, hần có quan trọng như vậy không? Nói! Nói! Nói a!”

Tạ Hải Nhạc bị hần lắc đầu sắp hôn mê, có phải chỉ cần nói nàng có người trong lòng, hần sẽ buông tha cho nàng hay không? Có lẽ, nếu hần biết trong lòng nàng thật sự thích một người con trai, nếu người đó là Hứa Chí Ngạn, là bạn thân của hần, không phải hần sẽ hết cách với nàng chứ? Không phải nói con trai trọng tình bạn hơn tình yêu sao? Nếu nàng nói nàng thích Hứa Chí Ngạn, có phải sau này, hần xem tình bạn nhiều năm với Hứa Chí Ngạn, không bao giờ quẩn quít lấy nàng nữa hay không?

Nàng có nên thử một lần chăng?

Nghĩ xong, đầu óc đã sắp hỗn loạn một mảnh, nàng hoảng hốt nói bừa: “Đúng! Đúng! Đúng! Tôi thích Hứa Chí Ngạn! Tôi thích anh ấy! Tôi lúc nào cũng thích anh ấy! Từ ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, tôi đã thích anh ấy rồi!”

Tạ Thu Dật nghe nàng vừa nói như vậy, như bị sét đánh đứng lạng ở nơi đó, hần ngo ngác nhìn Tạ Hải Nhạc, trong mắt là sự kinh hoàng không thể tin, cùng với đau xót và tuyệt vọng không thể tin!

Hải Nhạc ổn định hơi thở nhìn hần, nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của hần, trong lòng, đột nhiên có chút không nỡ, nàng, có phải đã làm sai hay không?

Thật lâu sau, Tạ Thu Dật lùi về phía sau mấy bước, thì thào: “Thì ra, em thật sự thích nó, em thật sự thích!”

Sau đó, hần dùng sức kéo tóc mình một chút, lẩm bẩm: “Thì ra, người trong lòng em là nó? Thì ra, tôi lấy đi lần đầu tiên của em, em đau đớn, là vì nó, thì ra là thế, thì ra là thế!”

Sau đó, hần ngẩng đầu, dùng một ánh mắt trống rỗng vô cùng bi thương vô cùng nhìn Tạ Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, em thật sự thích nó sao? Tôi phát hiện tôi...” Hần đưa tay dùng sức ấn lấy ngực trái của mình, “Chỗ này của tôi, thật sự đau quá, đau quá, Hải Nhạc, Hải Nhạc, em thích, thật sự là Hứa Chí Ngạn sao?”

Càng về sau, giọng nói của hần càng trở nên mờ mịt như vậy, trống rỗng như vậy, ánh mắt của hần, không hề có tiêu cự, Hải Nhạc cơ hồ cảm thấy hần nhìn không phải là mình, mà là cái gì khác, lòng của nàng, bởi vì ánh mắt chưa từng xuất hiện trong mắt hần kia, mà quặn đau.

Nhìn hần cái dạng này, hần cũng không như trước đây bá đạo nói nàng không được phải thế này thế nọ, lần này, hần không có, có phải hần thật sự rất đề ý người bạn Hứa Chí Ngạn này hay không?

Không cần tiếp tục dùng những thứ này nọ làm lý do lẫn tránh nữa, một câu xong hết?

“Tạ Thu Dật, chúng ta là anh em, là anh em...” Tạ Hải Nhạc còn chưa nói hết, Tạ Thu Dật cộc cằn cắt ngang: “Không, không, không! Cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi, trong lòng tôi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng xem em là em gái của tôi!”

Hải Nhạc cười đau khổ: “Đó là bởi vì, anh cho là tôi không xứng làm em gái của anh, tôi vẫn luôn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tôi gọi anh là anh trai, anh lại tát tôi một cái, anh còn nói với tôi, mẹ anh chỉ sinh ra một mình anh, anh không có em gái, nhớ không? Cho tới bây giờ, buổi tối có khi tôi còn nằm mơ thấy khung cảnh lúc đó, cuối cùng tôi sẽ hoảng sợ tỉnh lại từ trong mộng. Tạ Thu Dật, anh có biết không? Không, anh chắc chắn không biết, anh không biết mới trước đây tôi sợ anh đến mức nào, sợ đến mức chỉ cần anh liếc tôi một cái, hai chân của tôi sẽ không thể tự chủ được mà run lên, anh lúc nào cũng căm ghét tôi như vậy, hận tôi như vậy, với mẹ tôi nữa, chính vì anh căm ghét tôi, hận tôi, cho nên, cũng luôn không thừa nhận tôi là em gái của anh!”

Nói xong, cổ họng của nàng nghẹn ngào hết, nhớ tới tuổi thơ luôn bị hần bắt nạt của mình, và còn thời niên thiếu cho đến bây giờ vẫn không thể thoát khỏi ma chướng của hần, thậm chí còn bị hần chiếm đoạt đêm đầu tiên, Tạ Hải Nhạc không khỏi ôm kín mặt, nước nỡ bật khóc.

“Tạ Thu Dật, anh không biết, ở trong lòng tôi, thật sự từng khát vọng có một người con trai, rất tốt với tôi, dịu dàng với tôi, sủng tôi yêu tôi, giúp tôi thoát khỏi những đau đớn kia, nhưng, một ngày này còn chưa tới, anh đã đem tôi... đem tất cả của tôi hủy hết! Anh chẳng những hủy người của tôi, anh còn hủy cả cuộc sống của tôi! Anh có biết trong lòng tôi thống hận anh đến mức nào không? Anh cho là, bây giờ anh thoáng tốt với tôi một chút, tặng quà này nọ cho tôi, là có thể lau đi những vết thương anh tạo ra cho tôi hay sao? Không có chuyện đó đâu! Không có đâu! Tôi nghĩ, suốt đời này vĩnh viễn tôi cũng không thể nào quên được! Tạ Thu Dật, anh còn muốn thế nào đây? Tôn thương của anh tôi nhận đủ rồi, tôi sợ, tôi thật sự sợ có một ngày tôi sẽ chết ở trong tay anh! Nếu tôi chết, tôi không thể tưởng tượng mẹ tôi sẽ đau lòng thế nào! Bà nhất định sẽ vì tôi mà hận không thể đi chết theo tôi!”

Không, tôi nghĩ, đó chính là kết quả anh muốn! Không phải anh muốn lấy tôi đi trả thù mẹ tôi đấy sao? Anh không cho phép tôi chết sớm, là vì còn chưa đạt tới mục đích của anh, tôi nghĩ, chừng nào ngày đó tới, anh sẽ ước gì tôi chết nhanh lên một tí? Tôi đang nghĩ, ngày đó, có phải sắp đến hay không?”

“Không, không phải như em nói đâu!” Môi Tạ Thụ Dật lập bắp va vào nhau, nhưng không phát ra chút thanh âm nào.

Ai nói không phải như vậy? Hắn nghĩ chính xác như nàng nói thì có! Hắn thậm chí đã làm như vậy vô số lần, hắn bắt nạt nàng, nhục nhã nàng, thế nào cũng phải khiến cho nàng rơi nước mắt, hắn mới buông tha!

Tạ Thụ Dật chỉ cảm thấy tay chân của mình từ từ trở nên lạnh lẽo, sau đó, tim của hắn, vì lạnh lẽo tới độ, giá lạnh đến cực hạn, “kết” một tiếng, trái tim trong lồng ngực hắn vỡ đầy những mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Sự Trừng Phạt Của Thượng Đế

Hắn, tổn thương nàng nghiêm trọng đến như vậy sao? Nghiêm trọng đến mức nàng khát vọng có một thằng con trai khác tới yêu nàng thương nàng? Thậm chí, muốn thằng con trai kia giúp nàng thoát khỏi đau xót hắn đem lại?

Tim của hắn, vỡ nát đầy đất. Tim, hắn không kịp thu nhặt, để cho nó đau đớn nát trên mặt đất, điều hắn suy nghĩ là, từng ấy năm cho tới nay, rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ cái gì?

Suy cho cùng từ bao giờ, từ khi nào thì hắn bắt đầu từ từ thả gạt bỏ ý muốn bắt nạt nàng? Thậm chí mong có thể thấy nàng tươi cười? Thậm chí đến mức chỉ cần nàng lộ ra nét mặt tươi cười trước mặt hắn, hắn nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì?

Khi hắn vì nàng mà thay đổi, nàng lại nói cho hắn biết, người trong lòng của nàng là Hứa Chí Ngạn! Là Hứa Chí Ngạn! “Không!” Tạ Thụ Dật đau đớn gầm lên một tiếng. Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đầy hung tợn, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, không tự chủ được lùi về phía sau.

“Không, Tạ Hải Nhạc, mặc kệ trong lòng em thích ai! Tôi sẽ không để cho em tiếp tục thích nó! Cho dù là Hứa Chí Ngạn cũng không được! Em là của tôi! Là của tôi!” Lồng Tạ Hải Nhạc, lập tức chìm xuống đáy nước.

Hắn vẫn cứ như vậy! Hắn vẫn không chịu buông tha cho nàng! Nàng không khỏi liếc mắt lắc đầu: “Không, tôi không phải là của anh, không phải, anh có thể có được cơ thể của tôi, nhưng, anh không thể có được lòng tôi!” Tạ Thụ Dật vừa nghe nàng nói như thế, giống bị vừa bị nện một phát vào đầu, hắn không khỏi nắm chặt hai đấm tay, hít hơi vào thật mạnh, bằng không, hắn nhất định sẽ vọt tới trước mặt nàng, che kín miệng của nàng, làm cho nàng thu hồi lại lời nói của mình. “Em có biết em đang nói gì không?” Tạ Thụ Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc gật đầu: “Tôi biết tôi đang nói cái gì, Tạ Thụ Dật, anh có thể cướp đi mọi thứ của tôi, bao gồm cả cơ thể của tôi, nhưng mà, anh không thể đoạt được lòng tôi, lòng tôi, vẫn chỉ có tôi là chúa tể, nó là thứ duy nhất tôi còn lại rồi, tôi sẽ không giao cho anh!” Tạ Thụ Dật nhìn nàng, hồ hững hờ: “Lòng của em... dành cho ai? Cho Hứa Chí Ngạn sao?”

Hải Nhạc nhìn thấy ánh mắt của hắn trở nên thật sắc bén thật dữ tợn, nàng không tự chủ được lùi tiếp một bước.

“Tóm lại, sẽ không thuộc về anh! Vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về anh! Anh cho tôi sỉ nhục, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào quên!” Hải Nhạc miệng nói tay cũng che ngực mình thật chặt, giống như nếu nàng không che, lập tức trái tim của nàng cũng sẽ bị hắn đoạt đi mất.

Tạ Thụ Dật vừa nghe nàng nói như thế, đứng cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích gì được.

Rõ ràng là nàng vẫn đang đứng ở trước mặt hắn, nhưng, hắn lại cảm thấy sao mà xa xôi quá, xa xôi đến mức hắn cảm giác được cả đời mình cũng không thể nào đến gần nàng. Hắn đột nhiên cảm thấy, nàng quá tàn nhẫn, tàn nhẫn không cho hắn giữ lại dù chỉ là một tia dư âm. Nàng chỉ mới làm như vậy với hắn thôi, hắn đã cảm thấy nàng tàn nhẫn, ngấm lại, mình đã làm gì đối với nàng? Nếu cái này gọi là sỉ nhục thì cũng... không có gì quá đáng! Hắn còn có thể nói cái gì đây? Hắn còn có thể nói cái gì đây chứ? Trước kia làm sao mà hắn lại chưa từng nghĩ đến, tim của hắn, cũng sẽ không kiên cố như hắn tưởng, có một ngày, nó sẽ vì nàng mà cảm thấy bị tổn thương?! Sẽ vì nàng mà đau đớn?

Hắn không dám nhìn nàng, nếu còn thấy sự kiên quyết đối với hắn trong mắt nàng một lần nữa, hắn không chắc lòng mình sẽ không đau đớn thêm một lần, chút tưởng tượng như vậy, hắn cũng đã không thể chịu nổi rồi, tim của hắn, đã nhói đau như tê liệt. Lực sát thương của nàng đối với hắn, trong lúc hắn không để ý, đã to lớn vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Trước kia đối xử với nàng như vậy, thật sự đã sai sao? Vẫn luôn sai đấy sao? Cho nên, Thượng Đế không chịu được, bắt đầu trừng phạt hắn! Biện pháp trừng phạt hắn chính là: Bất tri bất giác, hắn đã yêu cô gái thường bị hắn bắt nạt bị hắn lăng nhục này, lại khiến cho cô bé này yêu thương người khác! Hơn nữa, khiến cho trái tim nàng kia, vĩnh viễn thuộc về người khác, sẽ không bao giờ thuộc về hắn! “Không! Không! Không!” Tạ Thụ Dật sợ hãi mở bừng mắt, hắn không thể chấp nhận và tiêu hóa cái ý tưởng mới vừa xuất hiện trong đầu. Không! Không! Làm sao hắn có thể yêu nàng? Làm sao có thể? Không có khả năng! Nàng nói rất đúng, từ nhỏ, hắn đã rất căm ghét nàng, hận thù nàng, không ghét nàng, làm sao hắn có thể trêu chọc nàng, bắt nạt nàng chứ? Từ bao giờ, căm ghét đối với nàng, hận thù đối với nàng, trong khi hắn không để ý, chuyển hóa thành tình yêu?

Vớ vẩn, đúng là quá hoang đường! Không có khả năng! Hắn không có yêu năng! Không có! Hắn có thể bị năng chọc tức giận hồ đồ, mới có thể cho là mình đã yêu năng! Không, hắn thật sự không có yêu năng! Không có! Làm sao hắn có thể yêu một con nhóc ngu ngốc mình đã căm ghét căm hận từ nhỏ chứ?

Tạ Thu Dật cự tuyệt chấp nhận ý nghĩ này, hắn lao đảo xoay người, gần như có chút chênh vênh chói với đến cạnh cửa, sau đó mở cửa, đi ra ngoài, thậm chí cũng quên mất lễ nghi quý tộc cơ bản nhất của hắn: thuận tay nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hải Nhạc không ngờ Tạ Thu Dật không hề nói gì cứ vậy mà dong, có phải trong lòng hắn đã âm thầm chấp nhận rằng trái tim nàng đã không còn thuộc về hắn nữa?

Cửa bị mở ra, đột nhiên thốc vào một trận gió lạnh, Hải Nhạc ngơ ngác đứng ở trong phòng, nhìn không được rung mình một cái.

Nàng lắc đầu, mặc kệ, dù thế nào cũng là con cá nằm trên thớt của hắn, vì sao không để cho mình sống cho có tự tôn một chút? Cho dù nàng phản kháng hắn không được, nàng cũng muốn cho hắn biết, nàng hận hắn, hận hắn áp bức nàng, chiếm đoạt nàng như vậy. Hải Nhạc từ từ đi tới, nhẹ nhàng đóng cửa lại, mới đóng cửa không bao lâu, đã có người tới gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, mở cửa, mở cửa, chị đã về rồi, chị mang đồ ăn vặt về cho em nè.” Là Hải Hoan.

Hải Nhạc mở cửa, Hải Hoan vui vẻ đứng ở trước mặt nàng, giờ giờ túi giấy trong tay.

“Chị hai, là hạt dẻ rang đường, chị còn nhớ trước đây em thích ăn hạt dẻ rang đường nhất a?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ đưa tay nhận lấy, vội vàng mở túi giấy ra, bóc một hạt dẻ cho vào miệng.

“Ăn ngon quá a, chị hai, chúng ta ăn chung đi.” Hải Nhạc bóc một hạt nữa, đưa tới bên miệng Hải Hoan.

Hai người cùng nhau ngồi xuống giường, ăn hạt dẻ nóng hổi.

“Chị hai, sinh nhật bạn học chị có vui không?” Hải Nhạc hỏi.

“Có cái gì mà vui, hôm nay chị đi, cũng chỉ là đi thị uy thôi, ai kêu trước kia bọn nó không để chị vào mắt.” Hải Hoan bĩu môi.

“Thị uy gì a?” Hải Nhạc có hơi khó hiểu.

Hải Hoan có chút dương dương đắc ý nói: “Trước kia tiệc tùng loại này, mấy con nhỏ đó chưa bao giờ gọi chị, nhất là con nhỏ sinh nhật hôm nay nè, trước kia nó còn xem thường chị, giờ, biết chị vào Tạ gia, đến trường lại có xe đưa đón đặc biệt, người người đều tới nịnh bợ chị, vậy chị hôm nay này, cùng phi cái này chôn bạc áo lông áo khoác gia, đều đề nổi bật của ả xuống hết, làm cho chị hả dạ còn ở phía sau kia, bạn trai của nó, sau đó lại mời chị khiêu vũ, còn nói với chị, kỳ thật người trong lòng hắn vẫn là chị nữa cơ, sau đó chị liền nói với hắn, nếu thật sự thích chị, thì phải nói ra với bạn gái hắn ngay trên tiệc sinh nhật, nói người trong lòng hắn là chị, không phải là ả, sau đó phải đi theo chị rời khỏi sinh nhật của ả. Em biết không, cái ngốc kia đưa, thật sự nói với bạn gái hắn, cũng thật sự đi theo chị rời khỏi tiệc sinh nhật của con nhỏ đó! Ha ha ha, thật sự hả giận, rất hả dạ luôn! Rốt cuộc chị cũng có thể nhả ra một ngụm ác khí nhiều năm! Loại cảm giác này thật sự rất sung sướng, rất sung sướng a! Nếu em ở đó thì tốt, em có thể nhìn thấy cảm tượng phấn khích ngay lúc đó, ả đau khổ cầu xin bạn trai ả ở lại, nhưng, bạn trai ả kéo mở tay ả ra, không chút lựa chọn đi theo chị rời khỏi sinh nhật. Em biết không, ả ta khóc đến té xỉu trên mặt đất a! Ha ha ha...”

Hải Nhạc nghe xong lập tức cả kinh, nàng cả lăm hỏi: “Chị... chị... chị làm như vậy... vậy... chị thích thằng con trai đó à?”

“Stop!” Hải Hoan chẳng thèm ngó tới, “Cho dù trước kia chị có một chút hảo cảm với hắn đi chăng nữa, nhưng bây giờ, làm sao hắn có thể xứng đôi với chị chứ? Chị làm gì có khả năng thích hắn a? Chị chỉ lợi dụng hắn một phen, đi đả kích cái con nhỏ trước đây làm cho chị nan kham mà thôi!”

Hải Nhạc không khỏi nhú mày: “Chị, chị không thích cậu ta, chị làm như vậy, hình như... hình như không tốt lắm?”

Hải Hoan liếc Hải Nhạc một cái, nói: “Có cái gì không tốt? Người từng bắt nạt chị, để chị bắt được cơ hội, sẽ trả thù lại gấp bội cho xem, chị muốn làm cho mấy con nhỏ đó nhìn thấy, Trì Hải Hoan chị cũng không phải là người dễ cho người khác bắt nạt! Chị biết con nhỏ đó quan tâm nhất là bạn trai của ả, chị nhất định phải giành lấy thứ ả quan tâm nhất, như vậy mới có thể cho ả đả kích lớn nhất!”

Hải Nhạc nghe nàng nói một cách đương nhiên như vậy, kinh ngạc đến mức ngay cả hạt dẻ trong miệng cũng quên nhai nuốt.

Chị hai, chị hai lớn lên, với chị hai trước đây khác biệt nhiều lắm. “Vậy... thằng con trai chị giành lấy kia chị muốn làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chúng Ta Quen Nhau Đi?

“Còn làm sao nữa? Salad thôi!” Hải Hoan ngả ra phía sau, thoải mái nằm ở trên giường Hải Nhạc.

“Rau trộn? Salad là sao?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

“Có nghĩa là một cước đá văng ra la, vừa ra tới cửa, chị liền nói với thằng đó, chị không có chuyện mà đi thích hấn đâu, cái lựa chọn kia, là chính bản thân hấn lựa chọn, không liên quan gì đến chị, lúc này chị cũng không có nói sẽ thích hấn.” Hải Hoan nói.

“Một cước đá văng ra?” Hải Nhạc tròn tròn mắt.

“Không đá văng ra, chẳng lẽ, chị còn phải nhận hấn a? Hấn cũng không xem thử bây giờ chị có thân phận gì, chị làm sao có thể để cho hấn làm bạn trai của chị chứ? Hấn không xứng.” Hải Hoan hừ lạnh vài tiếng.

Hải Nhạc lúng túng nhìn chị mình, không biết tại sao, mùi hạt dẻ vừa ăn trong miệng, tự nhiên trở nên nhạt hấn.

“Chị, vậy... cậu ta tội nghiệp quá, hấn từ bỏ bạn gái của hấn, kết quả, chị lại chỉ đùa giỡn hấn mà thôi, em cảm thấy, cậu ta thật tội nghiệp.” Hải Nhạc thăm tội nghiệp cậu bạn làm vật hi sinh kia.

Hải Hoan quăng một cái trộn mắt cho Hải Nhạc, nói: “Em yêu, lòng thương hại của em đừng có lộ ra thế chứ? Cái loại người này, có cái gì đáng mà tội nghiệp, không phải chỉ là một thằng con trai đứng núi này trông núi nọ thôi sao! Loại con trai này, đơn giản chỉ là một tí dụ dỗ nhỏ nhỏ, lập tức liền vứt bỏ bạn gái của mình, có thể đáng cho em đi tội nghiệp hay không?”

Hải Nhạc trở nên im lặng.

“Được rồi, chị hơi mệt, chị muốn đi tắm rửa ngủ, em cũng đi ngủ sớm đi.” Hải Hoan đứng dậy, “Hôm nay thật là một ngày hạnh phúc!”

Hải Nhạc nhìn chị rời khỏi gian phòng của mình, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Chị mình làm như vậy, có đúng không?

***

Tạ Thu Dật cũng không biết mình đã uống mấy chai, nhưng mà, vẫn không gây tê được cơn đau trong lòng hấn.

Bỗng nhiên, cửa phòng VIP bị gõ vang, sau đó, đi tới một cô gái có vòng eo như rắn, khi nàng nhìn thấy Tạ Thu Dật, dờ người há to miệng, lại đột nhiên, nàng hồi phục thái độ bình thường, tựa sát lại trên người Tạ Thu Dật ve vãn, một bàn tay, cũng sờ lên gương mặt tuấn tú của Tạ Thu Dật.

“Thật không ngờ anh lại đẹp trai như vậy a.” Nàng không nhịn được khen ngợi, “Em tưởng là sao kim nào lại đến Dạ Chi Hoàng Triều này tìm vui cơ, chỉ có điều, em biết bình thường sao lớn sẽ không thiếu đàn bà, bên người luôn có một bó vệ tinh to khiếp, ha ha, thế, anh là ai đây?”

“Cô chính là hoa khôi của Dạ Chi Hoàng Triều?” Tạ Thu Dật lạnh lùng hỏi.

Cô gái cười duyên một chút gật đầu.

“Bao nhiêu tuổi?”

“Em... hai mươi.” Nữ nhân ngọt ngào đáng yêu trả lời.

“Sao? Vậy cô hấn là rất biết cách hầu hạ đàn ông phải không?” Tạ Thu Dật hỏi nàng.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Nữ nhân quẹo rũ gật đầu, sau đó vươn tay, cời bỏ cổ áo của hấn, lại cời bỏ thêm vài khuy áo của hấn, sau đó, từ từ sờ xuống hướng cơ ngực của hấn, sau đó, vòng eo như rắn, cũng chậm chậm kẻ sát lại gần hấn, như có như không mà sát lồng ngực hấn.

Tạ Thu Dật gắng gượng ngồi về lại trên sofa, đưa rượu brandy trong tay lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt cái ly có chân dài lên trên bàn trà, nhắm mắt lại, để mặc cho tay của cô gái kia di chuyển trên người hấn.

Cô gái thấy hấn vẫn không có phản ứng, môi của nàng, từ từ tiến gần về phía lồng ngực Tạ Thu Dật, để lại từng chuỗi mút hôn ở trên ngực hấn, sau đó, từ từ hôn qua trên mặt, từ trên trán chậm rãi chuyển qua chóp mũi, đang muốn rơi xuống trên môi hấn, Tạ Thu Dật theo phản xạ xoay mặt qua tránh, sau đó đẩy nàng ra.

Cô gái kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất.

Tạ Thu Dật nghĩ nghĩ, đưa tay kéo nàng lên tiếp: “Cô có thể tiếp tục.”

Cô gái thấy hấn nói như vậy, thuận thế liền mượn lực ngồi ở trên đùi Tạ Thu Dật, tay cũng tiếp tục di chuyển làm càn.

Cuối cùng, tay của nàng, từ từ trượt đến còi thắt lưng của hấn.

Tạ Thu Dật hít sâu một hơi, vẫn đẩy nàng ra, đứng dậy rời phòng.

Hấn lái xe đến bờ sông, mở cửa xe, tà tà dựa vào trên xe, đốt một điếu thuốc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la treo đầy sao, nhà ra một vòng khói thật to.

Ngay cả hoa khô liên tục của Dạ Chi Hoàng Triều, cũng không thể khơi dậy nổi hứng thú của hắn.

Theo lý mà nói, hắn cũng không có trong sáng như thế.

Nhưng mà, hắn đúng là đã làm một chuyện chưa bao giờ biết làm trước đây, hắn đẩy ra một cô gái cố gắng làm hắn vui vẻ.

Gió lạnh thổi tới từng đợt, mà lại không thổi tắt ngọn lửa thống khổ nơi đáy lòng của hắn.

Phải làm như thế nào đây? Rốt cuộc hắn phải làm như thế nào?

Nàng thích người khác! Thích người khác!

Tạ Thụ Dật vứt bỏ tàn thuốc, xoay người nện từng quyền từng quyền vào trên thân xe, thẳng đến khi phía trên in ra vết máu loang lổ, đến cuối cùng, hắn như một con thú khốn khổ từ từ trượt xuống ngồi dưới đất, dùng hết sức ôm đầu mình.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc...” Hắn không tự chủ được gào lên cái tên này ở trong lòng.

Nàng thích người khác, ngay khi hắn phát hiện ra mình đã yêu nàng!

Hắn luôn luôn ở bên cạnh nàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày nàng cũng sẽ thích một đứa con trai!

Nước mắt, cũng không thể không ché dậy lên trong mắt hắn.

Cuối cùng hắn cũng ném được mùi vị yêu một người, nhưng, đồng thời hắn cũng ném được mùi vị thất tình!

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Đối với em, tôi cần phải làm sao?” Đáy lòng của hắn, đang đau đớn kêu gào.

Hắn cần bình tĩnh, cần bình tĩnh, có phải nên nhận lời mời của Đế Uy, đi cùng hắn qua Nhật Bản một chuyến? Đến lúc đó có lẽ hắn cũng đã tỉnh táo lại rồi?

Một hồi lâu sau, hắn mới bình tĩnh trở lại, cũng nên về nhà.

Hắn ngồi vào trong xe, khởi động xe lên đường trở về nhà.

Đã vài ngày Tạ Hải Nhạc đều không nhìn thấy Tạ Thụ Dật, nghe bố mẹ nói mới biết được, hắn và Đế Uy cùng đi Nhật Bản, cùng đi giải quyết công việc làm ăn của gia đình Đế Uy bên kia.

Từ trước đến nay Tạ Thụ Dật chưa từng rời đi quá lâu như vậy, bình thường thấy hắn lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình (làm như ma không bằng aaaa), nay đột nhiên không nhìn thấy hắn, Hải Nhạc lại cảm thấy mình có chút không quen. (chắc, có nguy cơ *cười gian*)

Đi ra ngoài cũng tốt, nàng có thể thanh tĩnh một lát, chỉ là, trong lòng vẫn có chút buồn buồn, hắn vì nàng nói thích Hứa Chí Ngạn, bị tổn thương, mới muốn đi Nhật Bản đấy sao?

Mà Nhã Nghiên, thấy nàng luôn một bộ dờ dẫm, liền mời nàng đến nhà cô ấy chơi, làm BBQ gia đình, Hải Nhạc cũng gọi điện về nhà, trực tiếp theo bọn họ Nhã Nghiên về nhà.

Nói là BBQ, kỳ thật, cũng chỉ là hai anh em Nhã Nghiên cùng với nàng là ba người, ba người đều tự tay mình nướng đồ ăn mình thích, Hải Nhạc vẫn chưa từng có nướng đồ ăn ở nhà, cảm thấy mới lạ, cũng buông bỏ tâm sự bồng bong trong lòng xuống.

Cuối cùng, Nhã Nghiên nhận một cú điện thoại, đi ra ngoài, chỉ còn lại Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn, không có Nhã Nghiên, Hải Nhạc vốn cũng không nói gì nhiều lắm, lại trở về “trạng thái tĩnh”.

“Hải Nhạc, anh của em hắn là trong vòng vài ngày này sẽ về nhà phải không?” Hứa Chí Ngạn mở miệng hỏi nàng.

“Không biết, không biết khi nào thì anh ấy về nhà.” Hải Nhạc thờ ơ trả lời.

Đã gần một tuần lễ, cũng không hề nghe bố nói khi nào hắn về nhà, không biết một tuần bài vở học hành này của hắn, sẽ phải đào ở đâu ra đây.

Hứa Chí Ngạn do dự một chút, hỏi: “Hải Nhạc, trong lòng em... có thích ai chăng?”

“Hả?” Hải Nhạc không ngờ Hứa Chí Ngạn đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này, nhất thời, không kịp phản ứng.

“Hải Nhạc, em đã có người thương hay chưa?” Hứa Chí Ngạn mặt đỏ hồng, tiếp tục hỏi nàng.

Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu: “Không có đâu, bây giờ nhiệm vụ đầu tiên của em là học tập, tình cảm, với em mà nói là quá sớm.”

Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, hần không có kính mắt hỗ trợ, cuối cùng, rốt cuộc cũng cố lấy dũng khí nói: “Hải Nhạc, nếu vậy, em cảm thấy anh như thế nào? Chúng ta đi làm quen đi!”

Hải Nhạc trực tiếp phun hết cá mực trong miệng ra ngoài. (:))

[AMCC] Chánh văn : Không có làm phiền hai người chứ?

Bởi vì Hứa Chí Ngạn nói thật sự quá đột ngột, nằng bị thức ăn trong miệng làm nghẹn, không ngừng ho khan.

Hứa Chí Ngạn vội vàng đưa cho nằng một ly nước, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, uống một ngụm.

Sau đó, nói với Hứa Chí Ngạn vẫn đang “thẹn thùng”: “Anh Chí Ngạn, em... em còn... còn nhỏ, em không nghĩ còn nhỏ như vậy đã quen với con trai.”

Nằng lúng túng cũng không biết mình phải nói gì mới đúng.

Hứa Chí Ngạn vốn tràn đầy hi vọng, nghe nằng nói như vậy, ánh sáng trong mắt mờ đi, nhưng lập tức, hần nói với Hải Nhạc: “Không sao đâu, nếu em thấy em còn nhỏ, anh có thể chờ em.”

Hần ngáp ngừng một chút, nói thêm: “Vả lại, cha mẹ hai bên chúng ta, đều rất hoan nghênh chúng ta ở chung một chỗ, Hải Nhạc, nếu chúng ta quen nhau, có thể lập tức được cha mẹ chúc phúc.”

Hải Nhạc cảm thấy nói đề tài này, nằng đúng là không ứng phó nổi, nằng... không muốn tiếp tục đề tài này cùng Hứa Chí Ngạn nữa, Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi? Vì sao còn chưa về?

Nằng đành phải mượn cớ nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em đi tìm Nhã Nghiên.”

Nói xong, nằng vội vàng xoay người, ngay lúc sắp đi khỏi chỗ đó, khi bước vào đường mòn đá cuội ngang bãi cỏ qua nhà họ Tạ, chân nằng bị vấp một cái, “ai da” một tiếng liền chuẩn bị ôm hôn mặt đường.

“Cẩn thận!” Hứa Chí Ngạn nhanh tay lẹ mắt ôm eo Hải Nhạc, kéo nằng vào trong ngực của mình.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hướng hồ lại là người mình thích, tim Hứa Chí Ngạn cứ “bình bịch” chực nhảy ra ngoài.

Mà Hải Nhạc cũng kinh ngạc nhìn Hứa Chí Ngạn, sau đó lên tiếng: “Cảm ơn anh Chí Ngạn.”

Nằng ngồi trong lòng hần định đứng thẳng dậy, nhưng Hứa Chí Ngạn lại không buông tay mình ra, vẫn đặt trên bờ eo nằng như cũ.

Hải Nhạc dùng sức đẩy hần, nhưng, Hứa Chí Ngạn cũng không buông nằng ra.

“Hải Nhạc!” Hần run rẩy gọi nằng một tiếng, sau đó, đầu của hần, từ từ thấp xuống người Hải Nhạc.

Hải Nhạc bị dọa hết hồn, nằng chột nghiêng mặt qua, môi Hứa Chí Ngạn, cứ theo đà rơi trên mái tóc nằng.

“Hai người thật hăng hái!” Một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Hải Nhạc nghe thấy cái giọng nói kia, như nghe sét đánh ngang tai.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng lập tức buông lỏng nằng ra.

Hải Nhạc dùng sức lùi lại, lập tức lùi xa Hứa Chí Ngạn vài bước, nằng không dám quay đầu lại, nằng đã nghe ra sự tức giận trong giọng nói của hần.

“Thư Dật, không phải mày nói muốn đi Nhật Bản nửa tháng mới về đấy sao? Mới một tuần, mày đã về rồi? Thế Đế Uy đâu?” Hứa Chí Ngạn lấp liếm hỏi.

“Cái chỗ quý sứ, không có gì chơi hết, nhàm chán như nhau, cho nên, tao về đây trước, tao không có làm phiền hai người chứ?” Vẫn là giọng nói lạnh tanh kia.

“Không có, không có, mày nói cái gì chứ.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ ho khan hai tiếng, cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, lần đầu tiên cả gan trộm hương, thật không ngờ lại bị Tạ Thư Dật thấy được, khụ khụ.

Hứa Nhã Nghiên đang đi chung với Tạ Thư Dật tới nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, nói không chừng hai người chúng ta đúng là đã quấy rầy bọn họ rồi đó, bằng không, em rút ra sớm làm gì, chính là không muốn làm bóng đèn chen ngang hai người bọn họ còn gì, cũng tại anh tới đây, em cũng chỉ có thể dày mặt đi với anh, anh không tin đi, đó, cho anh nhìn thấy sẽ biết ngay chứ gì.”

Hứa Nhã Nghiên đã thâm kinh ngạc hoài nghi anh hai nhà mình làm sao mà hành động nhanh nhẹn như vậy, mới trong chớp lát, đã ôm mỹ nhân vào trong ngực, đồ mờ mờ, nằng thật đúng là xem thường anh hai rồi. Thế cũng tốt, nếu Hải Nhạc thích anh hai, nói không chừng Tạ Thư Dật mà nhìn thấy tất cả, như vậy sẽ chết tâm với Tạ Hải Nhạc cũng không chừng.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng Tạ Hải Nhạc đang run nhẹ đầy u ám, hai tay đã lặng lẽ nắm thành hai nắm.

Một tuần ở Nhật Bản, hắn đã thử quên nàng, muốn lau sạch bóng dáng nàng ở trong đầu hắn, làm sao nghĩ được nó lại càng ngày càng rõ ràng, cho nên, nếu không thể quên được nàng, ngược lại càng nhớ nàng thêm điên cuồng, nếu như thật sự đã yêu nàng, đã vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi, cũng không có gì cần phải trốn tránh, cho dù lòng của nàng, đã hoàn toàn dán trên người Hứa Chí Ngạn đi nữa, hắn cũng tình nguyện thử một lần, một lần nữa kéo lòng nàng trở về lại đây, sau đó, làm cho nàng yêu hắn! Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn báo Đế Uy một tiếng liền bay về, vừa về tới nhà, vốn tưởng rằng có thể gặp nàng ngay, thật không ngờ, mẹ La nói cho hắn biết, nàng đến Hứa gia rồi, vừa nghe thấy nàng đến Hứa gia, trong lòng hắn lập tức quỳnh lên, lại phóng như bay tới Hứa gia, sau đó, liền nhìn được một màn hai người ôm nhau, hơn nữa, Hứa Chí Ngạn còn dám hôn nàng! Trước mắt hắn như sắp tối sầm, hắn mới rời đi một tuần, thật không ngờ, nàng và Hứa Chí Ngạn, lại có thể phát triển đến trình độ ôm hôn nhau! “Tạ Hải Nhạc, cha với mẹ nhờ anh tới đón em về nhà.” Hắn cố gắng dẫn con phần nộ dưới đáy lòng, làm như bình tĩnh nói với Hải Nhạc.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức đáp lời, nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em phải về nhà, cảm ơn anh đã chiều đãi em, cảm ơn anh.”

“Không ở lại chơi sao? Sao anh Thư Dật vừa mới đến mà đã lập tức phải về nhà rồi thế? Ngồi thêm chút nữa cũng không được sao?” Nhã Nghiên hơi thất vọng.

“Không được, anh mới xuống máy bay, hơi mệt, đón nó về nhà xong, anh cũng phải nghỉ ngơi.” Tạ Thư Dật uyển chuyển hàm súc.

Nhã Nghiên không nhịn được kêu thất thanh: “Mới xuống máy bay? Anh lập tức tới thẳng đây đón Hải Nhạc?”

“Có gì không đúng sao?” Tạ Thư Dật nhún mày.

“Không có, không có gì không đúng, chỉ là em cảm thấy anh thật sự quá thương Hải Nhạc thôi.” Nhã Nghiên không nhịn được nói.

Môi Tạ Thư Dật co giật vài cái, nhưng vẫn không nói lại gì với Nhã Nghiên, lại quay sang Hải Nhạc: “Đi thôi.”

Hải Nhạc ngoan ngoãn theo sau hắn, ngồi lên xe.

Nàng bắt an ngồi trên xe, đứng ngồi không yên.

Mà ánh mắt Tạ Thư Dật, vẫn cứ nhìn thẳng băng về phía trước, giống như là rất không muốn mở miệng nói chuyện với nàng vậy.

Hải Nhạc chịu hết nổi bầu không khí yên lặng đến mức nghe được tiếng tim đập trong xe rồi, nàng mở miệng muốn phá vỡ tình hình căng thẳng giữa hai người: “Nhật Bản rất vui phải không?”

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật mới mở miệng: “Mùa đông đến rồi, có gì mà vui chứ.”

“À.” Hải Nhạc không dám nói tiếp nữa.

“Như Shelly (1) có một kiệt tác truyền lại cho hậu thế rằng: ‘Nếu đông về, xuân có ở sau chăng?’ Câu thơ này, thật sự cho tôi rất nhiều cảm xúc.” Tạ Thư Dật đột nhiên lại nói.

“Ồ.” Hải Nhạc nói.

Mặc dù chỉ là một câu đơn giản, cũng rất cổ vũ lòng người.

“Ừ.”

“Tôi mang quà từ Nhật Bản về cho em.”

“Cảm ơn.”

Một đoạn đối thoại vô vị, làm cho hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi: “Em và Hứa Chí Ngạn... hai người... đang quen nhau sao?”

Những lời này, hắn phải ôm ngực rất chặt, mới có dũng khí hỏi ra miệng những câu ấy.

Nàng không thể nào biết được, một giây khi nhìn thấy Hứa Chí Ngạn hôn nàng kia, ngay cả thứ cảm giác mất đi toàn bộ thế giới hắn cũng có, biết rõ bọn họ một kẻ tình chàng, một người ý thiếp, nhưng, hắn vẫn rất đau lòng.

Người mà nàng yêu, tại sao không phải là hắn? Tại sao không phải là hắn?

Thân thể hắn, vì đau lòng, gần như sắp đè vào trên tay lái.

Tạ Hải Nhạc mâu thuẫn trong lòng, có nên mượn cơ hội này, thừa nhận nàng đang quen với Hứa Chí Ngạn trước hay không?

Nhưng mà, chạy ra khỏi miệng nàng lại thành: “Không có, không có nhanh đến vậy.”

Tạ Thư Dật chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc kiên nhẫn nói: “Tôi... Mặc dù tôi có chút thích anh ấy, anh ấy... “Hải Nhạc dừng một chút, nói, “Anh ấy cũng thích tôi, nhưng mà, tôi không muốn nhanh như vậy đã quen nhau, tôi còn nhỏ, nhiệm vụ đầu tiên của tôi là đi học, tôi nghĩ, anh ấy hẳn sẽ chờ tôi hai năm.”

Chỉ có thể nói như vậy thôi, bằng không, nếu sau này phải đến mức diễn giả thành thật với Hứa Chí Ngạn nữa, vậy cũng sẽ thảm cho coi.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng thở ra, hai năm, trong hai năm, có thể xảy ra rất nhiều thay đổi.

Sau khi hắn đã cân nhắc trong lòng thật lâu, cô lấy dũng khí nói với Hải Nhạc: “Tạ Hải Nhạc, giả như, tôi muốn làm cho mọi thứ lại đến một lần nữa, em có bằng lòng cho tôi một cơ hội không?”

(1) Shelly: đây là nhà thơ Percy Bysshe Shelley, một danh tác Anh nổi tiếng với rất nhiều bài thơ tình lãng mạn. [Link Wiki](#).

Còn đây là bài thơ có câu thơ được trích ở trên: Nguồn thivien.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Thay Đổi Lớn

Tạ Hải Nhạc giật hết cả mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ngay trong xe.

Hắn, rốt cuộc là có ý gì đây a? Chẳng lẽ, cứng rắn không thành, lại muốn đổi sang mềm dẻo bắt đầu cái thứ mà hắn gọi là trò chơi sao?

“Đến một lần nữa? Làm sao đến đây? Làm cho thời gian quay ngược?” Tạ Hải Nhạc hỏi mĩa mai.

Tạ Thư Dật nhất thời mím môi thật chặt, nàng, vẫn cứ không muốn nhận hắn. “Hải Nhạc.” Hắn đau đớn bật ra một tiếng, hắn thật sự có cảm giác bị thất bại rất nặng nề.

“Em, em nói, em khao khát có một thằng con trai, đối tốt với em, dịu dàng với em, đối với em cái gì cái gì nữa, còn giúp em thoát khỏi sự đau khổ tôi mang lại cho em, thằng con trai này, không thể là tôi sao? Những đau khổ kia, là do tôi tạo nên, bây giờ đây, lại để tôi đến vượt lên không tốt sao? Hải Nhạc, cho tôi một cơ hội, để tôi làm người con trai đó được không?” Tạ Thư Dật dùng giọng nói yếu ớt gần như sắp tắt tiếng hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc sùng sốt, thật không ngờ “đến một lần nữa” của hắn là mang ý này.

Nàng cắn cắn môi nói: “Tạ Thư Dật, tôi hiểu anh rất rõ, thôi đi, đừng nghĩ chơi trò gì mới nữa, trước kia anh thế nào, bây giờ anh cứ thế ấy là được, tôi đã mệt muốn chết rồi, nói cái gì tôi không phải em gái của anh, tôi là phụ nữ của anh gì đó đó... đừng nói nữa, bây giờ, tôi thật sự không muốn chơi tiếp với anh, anh cũng tiết kiệm thời gian quý báu đi, không cần lãng phí óc tìm mưu kế trên người tôi.”

Hải Nhạc mặc dù hơi nhẹ giọng, nhưng, trong giọng nói lại có chút cay đắng nhàn nhạt và sự kiên quyết.

Tạ Thư Dật không khỏi bi ai trong lòng, chẳng lẽ, hắn chính là thằng nhóc gọi “sói đến đáy” trong truyện ngụ ngôn đấy ư? Khi hắn nói ra lời trái tim chân thành nhất, nàng cũng không bằng lòng tin tưởng hắn nữa?

“Không, cho dù em không muốn nghe, tôi vẫn cứ muốn nói, em là của tôi, em vốn chính là của tôi! Nhưng mà, tôi muốn được cố gắng một lần, cho em quen biết tôi lại một lần nữa, Hải Nhạc, đừng cự tuyệt thẳng thừng như vậy có được không? Cho tôi một cơ hội cũng không được sao?” Tạ Thư Dật nói thử.

“Cơ hội gì? Anh muốn tôi cho anh cơ hội gì? Sao tôi có thể nói không với anh được cơ chứ? Nếu tôi nghĩ sẽ cự tuyệt anh, anh sẽ làm gì tôi đây?” Tạ Hải Nhạc vẫn thản nhiên mĩa mai như trước.

Lòng thất bại của Tạ Thư Dật, lại bị giọng điệu của nàng đốt lên lửa giận.

Hắn rốt cuộc không tài nào nhìn được nhìn cái loại giọng nói giễu cợt này của nàng, nàng đang nghĩ Hứa Chí Ngạn cũng thích nàng đúng không? Có Hứa Chí Ngạn làm chỗ dựa rồi, cho nên, bây giờ cũng có can đảm dám chống đối hắn?

Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật gần như gào thét: “Tạ Hải Nhạc! Em thật quá đáng! Tôi cũng không để ý chuyện Hứa Chí Ngạn hôn em! Em liền cho là tôi sẽ không làm gì được em phải không? Được rồi, em cự tuyệt đi, em không cho đi! Tôi cho em biết, cự tuyệt không có hiệu quả! Không cho, cũng

phải cho! Tóm lại, tôi đã quyết định từ lâu rồi, tôi sẽ làm như vậy, tôi sẽ làm cho em xem!” Hải Nhạc khiếp sợ nhìn hắn, rụt cổ, cúi đầu. (một hai người này ghê luôn ta ời =.=”)

Hắn, làm sao có thể vì nàng mà thay đổi chứ? Hắn vẫn là hắn, là cái người bá đạo đến không thể nói lý lúc nào cũng hung với nàng, hung đến mức chân nàng phát run, là Tạ gia đại thiếu gia. “Anh đã quyết định từ lâu, anh còn hỏi tôi, muốn tôi cho anh một cơ hội làm gì? Anh đây không phải dư hơi hay sao?” Trong lòng nàng đột nhiên lại trào ra một loại cảm giác bất lực, nàng, vẫn mãi là một nắm bột nhào trong bàn tay hắn, muốn làm hình gì, thì nặn thành hình đó, trước kia là như vậy, bây giờ vẫn cứ là như vậy, sau này, hắn là cũng còn có thể sẽ như vậy. “Tôi. . .” Tạ Thư Dật không nói gì được nữa, đúng vậy, hắn lại đang bức ép nàng, nhưng, không dùng biện pháp này, nàng chắc chắn sẽ không nghe theo hắn! Phải chờ tới khi nào thì nàng mới có thể cam tâm tình nguyện nghe theo hắn đây?

Hai người vẫn cứ căng thẳng về đến trong nhà, Hải Nhạc mới phát hiện cha và mẹ vốn cũng chưa về nhà.

“Không phải anh nói cha mẹ nhờ anh tới đón tôi sao?” Tạ Hải Nhạc không vui nói.

“Tôi không nói như vậy, em sẽ về nhà à?” Tạ Thư Dật cũng hừ lạnh một tiếng.

Hải Nhạc không khỏi tức giận liếc hắn một cái như muốn khoét một lỗ trên người: “Nói dối cho lắm vào, cẩn thận sau này lỗ mũi của anh càng ngày càng dài. . .” Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy Hải Hoan đang đứng ở trên lầu nhìn hai người bọn họ, không khỏi lập tức quăng Tạ Thư Dật ra sau, chạy lên trên lầu: “Chị hai, không phải chị nói tối nay có hẹn với bạn mà? Sao tối nay lại về sớm như vậy a?”

Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật dưới lầu một cái, nói: “À, kỳ thật cũng không có gì vui hết, có mất đứa không đi, cho nên chị về nhà.”

“Ồ, hôm nay em cũng đi qua nhà bạn chơi, bọn em tự nướng đồ ăn, vui ời là vui í.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật đứng ở dưới lầu, trong lòng rất không vui, nàng vừa thấy đến chị, lập tức quăng hắn mất tiêu! Hắn cũng bước từ từ lên lầu, Trì Hải Hoan nghênh đón, cười nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, anh về rồi à?”

“Ừ.” Tạ Thư Dật tránh khỏi nàng không lộ chút dấu vết, thân nhiên đáp một câu.

Hắn đứng ở trước mặt Hải Nhạc, nói với nàng: “Đến phòng anh.”

“Em . . không đi, em mệt lắm, em buồn ngủ.” Hải Nhạc từ chối thẳng thừng.

Có chị hai ở đây, hắn không thể một tay kéo nàng vào trong phòng hắn chứ? Hừ hừ.

Tạ Thư Dật thất vọng nhìn nàng, giống như đang đợi nàng rút lại lời nói trước đó, Hải Nhạc lại kéo chị hai vào phòng ngủ của nàng, ném Tạ Thư Dật một mình trên hành lang.

Tạ Thư Dật cúi đầu cô đơn, hắn phải làm như thế nào a? Bây giờ, hắn không muốn giống như trước kia ép buộc nàng nữa, nhưng mà, không ép buộc nàng, nàng lại không thêm để hắn vào mắt a! Phải làm sao bây giờ đây?

Chờ đến đêm khuya, Tạ Thư Dật lặng lẽ trôi qua ban công phòng Hải Nhạc, nàng không qua chỗ của hắn, vậy hắn sẽ tìm nàng.

Khi hắn nhìn thấy dung nhan say ngủ của Hải Nhạc, hắn không nhịn được đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt của nàng, cũng vụng trộm thòm trên mặt nàng một cái, sau đó, nhẹ giọng gọi nàng: “Hải Nhạc, Hải Nhạc.”

Tạ Hải Nhạc đang ngủ mơ màng, bị hắn gọi tỉnh lại, sau đó, nàng mở mắt thấy là Tạ Thư Dật, sợ tới mức hai mắt tròn trũng.

“Anh. . . anh tới làm gì?” Nàng không ngừng liên tục lùi vào góc giường.

“Em sợ hãi như vậy làm gì? Yên tâm đi, bây giờ tôi không có hứng thú với em.” Tạ Thư Dật tức giận trừng nàng một cái.

Hắn đem hộp quà cao gần bằng hắn giấu sau lưng ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc: “Cho em.” Hải Nhạc chỉ có thể đưa tay nhận lấy, mở ra nhìn lướt qua, không khỏi lộ ra nụ cười ngạc nhiên.

“Cái này, là Hello Kitty với bạn trai của nó Daniel Starr! Không phải người ta nói, nó không còn sản xuất nữa sao? Làm sao anh có được?”

Tạ Thư Dật mỉm cười, hắn biết chắc sẽ không mua sai, trước kia, hắn nhớ rõ mình từng làm hư một con búp bê vải như vậy của nàng, sau đó ba hắn lại mua về một con đền cho nàng, nhưng, sau nàng lại không ôm con búp bê kia nữa, kỳ thật, trong lòng hắn vẫn còn chút áy náy, lần này đi Nhật Bản, trực tiếp chạy đến công ty Sanrio, trả giá đắt mua được Hello Kitty và bạn trai của nó, chỉ vì muốn tặng cho nàng, xem có thể coi bỏ khúc mắc năm đó của nàng không.

Hắn cũng hơi thẹn thùng nói: “Trước kia, tôi từng làm hư một con búp bê của em, bây giờ tôi đền lại cho em, đền một tặng một, ngoài ra còn có bạn trai của nó nữa.”

Hải Nhạc ôm con Hello Kitty thật to kia vào lòng, dùng sức hôn lên mặt nó.

“Cám ơn anh.” Tạ Hải Nhạc hạnh phúc nói với Tạ Thư Dật, “Tôi còn nghĩ rằng, anh sẽ không thêm nhớ trước kia anh từng làm hư con búp bê tôi yêu

nhất đầu.”

“Thế... huề nhau được chưa?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nói với Tạ Thư Dật: “Nề mặt anh làm hư một cái bồi thường một đôi, huề nhau đi.”

“Thế... có thể yêu cầu báo đáp không?” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc tựa người vào con búp bê ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi hắn: “Không phải nói huề nhau sao, sao lại còn muốn báo đáp?”

“Cái này không còn xuất bản nữa đó, tôi phải tìm thật sự rất vất vả a.” Tạ Thư Dật về mặt đau khổ.

“Thế... anh muốn báo đáp cái gì?” Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngồi xuống bên mép giường, chỉ chỉ mặt mình. (lưu manh :))

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ ửng, hắn muốn nằng hùn hùn sao?

“Có thể đổi cái khác không?” Nàng sẽ không làm như vậy đâu.

Tạ Thư Dật hơi thất vọng, nàng vẫn bài xích hắn a, lòng của nàng, có phải đang ở trên người Hứa Chí Ngạn chăng? “Thôi, em không muốn, thì thôi vậy.”
Tạ Thư Dật có chút bị thương, “Cho dù là anh trai đi nữa, em gái cũng có thể hôn mặt anh trai mà?”

“Làm sao mà được?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ hỏi.

“Ở nước ngoài á hã, hôn hai má là phép chào hỏi kính trọng nữa kia, huống hồ gì tôi còn là anh trai em.” Tạ Thư Dật nói đầy ủy khuất. Thấy hắn nói đáng thương như vậy, lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên mềm nhũn, nàng dùng tốc độ ánh sáng hôn trên mặt hắn một chút, sau đó lùi lại.

“Được chưa?” Nàng hồng mặt hỏi hắn.

Thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng, lòng Tạ Thư Dật sóng dâng cuộn cuộn, thật muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực mà cho nàng một cái hôn nồng cháy, nhưng, hắn đột nhiên không dám, sợ rằng đến lúc đó nàng lại cho là hắn đang ép buộc nàng.

Hắn bỗng đứng lên, vội vàng nói với Hải Nhạc: “Nếu em thích thì tốt rồi, tôi cũng phải đi rồi, em đi ngủ đi.”

Sau đó, vọt ra khỏi gian phòng của nàng.

Nhìn hai con búp bê không còn sản xuất nữa, trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Nàng thật đúng là không ngờ tên hỗn đản này sẽ mua búp bê cho nàng, hơn nữa còn là cái đã hết sản xuất. Hắn thật sự muốn lấy lòng nàng sao? Thế sao lại quay sang đòi nàng báo đáp chứ? Hỗn đản! Tạ Hải Nhạc ôm con búp bê vào lòng, mặt đỏ hồng giống như một trái đào chín mọng.

Tạ Thư Dật quả nhiên nói được là làm được, đối với nàng cực tốt, vô cùng dịu dàng, thậm chí nàng muốn thử hắn, đặt ra nhiều cái yêu cầu rất vô lý, chẳng hạn như, có một lần đã muộn, nàng nói với hắn, nàng rất muốn ăn pudding sữa của một quán trên đường Trung Sơn, nghĩ lại có vài quán bán pudding sữa, đều phải đặt trước mới có đó nha, hơn nữa, đã trễ thế này, làm sao có thể có chứ? Nhưng mà, hắn vẫn ngu ngốc lái xe đi ra ngoài, một hồi sau, Hải Nhạc đã cho là hắn đi ra ngoài không phải vì mua pudding sữa cho nàng, nàng cũng đi ngủ rồi, sau đó, lại bị hắn mò vào chăn kéo ra, đút vào tận miệng, vậy mà đúng thật là pudding sữa chính hiệu của quán đó! Một giây này, nàng không phải là không cảm động.

Pudding sữa

“Anh làm như thế nào thế? Làm sao bọn họ có thể nửa đêm đi làm cái này cho anh a? Tôi cũng chỉ nói chơi vậy thôi, anh thật là khờ, làm sao anh có thể thật sự chạy đi mua chứ? Thật ra ngày mai anh đi cũng không muộn mà.”

“Nhưng em nói với tôi mà, tối nay em đã muốn ăn a.” Tạ Thư Dật ủy khuất. (dễ thương quá aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa)

Tạ Hải Nhạc bị bộ dạng buồn cười của hắn chọc phì cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, xem như là cười đi, kỳ thật, trong lòng nàng cũng rất muốn khóc, giờ đây, vì sao lại tốt với nàng như vậy a? Hại nàng cảm thấy cảm động quá, khó trách nữ diễn viên phim truyền hình, luôn bị loại đàn ông hư tình giả ý này mê hoặc, Tạ Hải Nhạc nàng, không chừng cũng sắp trở thành một thành viên nữa rồi.

Vừa ăn pudding, vừa hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, chỉ cần tôi đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần anh có thể làm được, anh thật sự sẽ làm tất cả sao?”

Tạ Thư Dật nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Chỉ cần có thể san bằng những tổn thương tôi từng làm với em, tôi thật sự bằng lòng vì em làm tất cả.”

Đến cuối, Tạ Hải Nhạc không dám đối diện với ánh mắt của hắn nữa, ánh mắt của hắn, phảng phất như là hai cái lỗ đen hút linh hồn con người, nàng thật sự sợ rằng mình chỉ cần sơ sẩy một cái là linh hồn lập tức sẽ bị hắn hút đi mất.

Tóm lại, sự thay đổi vĩ đại của Tạ Thư Dật, tuy lúc đầu Tạ Hải Nhạc có chút không quen, nhưng sau đó, vẫn vô cùng hưởng thụ, để xem hắn có thể kiên trì được bao lâu đi, nàng nghĩ thầm như vậy.

“Tin hot tin hot, tin hot tin hot! Nghe nói, công ty Dove muốn quay quảng cáo cho loại chocolate vị mới mới được nghiên cứu sản xuất của bọn họ, chọn diễn viên nữa ở châu Á, nghe nói, muốn đến các trường đại học lớn chọn diễn viên, muốn tìm ra nữ sinh đẹp nhất trong sáng nhất với nam sinh đẹp trai nhất dữ dội nhất để quay quảng cáo này a! Trời aoi! Thật là may quá, không biết có thể đến Năm Châu bọn mình chọn không nữa!”

Dove chocolate

“Không thể nào? Bạn nghe tin này ở đâu a?”

“Đúng đó? Nghe ở đâu ra a?”

Cô gái bất ngờ nói một cách thần bí: “Nói cho mấy bạn biết, bởi vì, em vợ của nhà em vợ của cậu mình, là tổng đại lý của Dove a, mình đương nhiên phải biết rồi, ai, người ta muốn chọn diễn viên, bằng không, mình đã trực tiếp nói với cậu đề cử mình rồi còn gì?”

“Nói vậy là thiệt hả?”

“Thiệt, thiệt sự là thiệt! Ngẫm lại đi, Năm Châu bọn mình được xưng là học viện hoàng gia có nhiều mỹ nữ soái ca nhất trong tất cả các trường đại học, làm sao họ có thể không đổ vào trường bọn mình đây a?” Cô gái nói.

“Wow, đúng là một cơ hội một bước thành sao cực kì tốt a! Không biết ai sẽ được chọn trúng a? Nghĩ thì cũng vui đấy, nhưng mà, trường bọn mình ai mà xinh xắn đẹp trai, trong nhà đều rất giàu rồi, bọn họ hoàn toàn không cần phải tự lã xê mình đâu.”

“Ai da, bạn cũng không biết, trong nhà Dương Vân Vân kia có tiền đấy, không phải cũng đi đóng quảng cáo mà trở thành ngôi sao quảng cáo hàng đầu hay sao? Nhà Quan Đình cũng là danh gia có tiền, không phải chị ấy cũng ra đóng phim TV? Hai chị em Hà Siêu Quỳnh Hà Siêu Nghi này, con gái Thánh Bài này, không phải cũng lặn lội ra giới giải trí đó sao? Đối với bọn họ mà nói, chỉ là thú vui mà thôi, nói không chừng, mấy người tuyển diễn viên thật sự sẽ chọn đến trường chúng ta, đến lúc đó, mình nghĩ, trong nhà cũng có tiền, vạn nhất bị chọn trúng, cũng có thể dùng điều này rèn luyện khả năng của mình mà!”

“Ừ, nói cũng đúng.”

“Vậy bạn nói xem, ai có cơ hội sẽ bị chọn trúng nhất?”

“Đương nhiên là tứ đại hoa hậu giảng đường rồi!”

“Cũng không chắc đâu nha, kỳ thật, mình cảm thấy có người còn đẹp hơn cả tứ đại hoa hậu giảng đường nữa kia, tỷ như, Hải Nhạc, còn cả Nhã Nghiên nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Em Nhất Định Phải Nhớ Tôi!

Mũi nhọn cuối cùng lại được chuyển tới hai người đang ngồi một chỗ không hề hé răng từ nãy đến giờ.

“Hai người bọn họ, cũng chính là hoa khôi khoa dự bị đại học chúng ta đó nha!” Cô gái bắn tên qua hai người nói.

Hải Nhạc Nhã Nghiên chỉ nhìn nhau cười cười.

Hải Nhạc vẫn không nói gì, chỉ có Nhã Nghiên lên tiếng: “Các bạn nói chọn diễn viên, là thật hay giả đó?”

“Thật đó! Các bạn không tin!” Cô gái tung tin nhảy nhồm.

Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên một cái, nói: “Nhã Nghiên, nếu là thật, bạn có thể đi thử xem sao.”

Nhã Nghiên cười cười nói: “Có bạn ở đây, người ta chắc chắn sẽ liếc mắt một cái nhìn trúng bạn cho xem.”

“Sao bạn lại nói như vậy chứ?” Hải Nhạc hơi ngượng ngùng, “Bạn phải biết rằng, bạn đang đứng ở Thần Phong này đó, danh tiếng không ai át nổi a.”

“Nhờ bạn khiêm tốn hơn mình thôi.” Nhã Nghiên nói.

“Nhã Nghiên, bạn thật sự rất tốt đó.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên cúi đầu, hơi chán nản: “Nếu mình rất tốt, vì sao người con trai mà mình thích, cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý đến mình chứ?”

Hải Nhạc hơi giật mình, dù sao Nhã Nghiên cũng lớn hơn nàng một chút, trưởng thành sớm hơn nàng một tí, nói đến vấn đề tình cảm này, Tạ Hải Nhạc nàng chỉ là một cô ngốc mà thôi.

Người con trai mà nàng thích kia, chắc là Tạ Thư Dật đi, chỉ cần Tạ Thư Dật đứng ở chỗ nào, ánh mắt Nhã Nghiên đều dính chặt lên chỗ đó.

“Mình nghĩ, hình như chuyện người trong lòng của bạn... không có chú ý đến bạn, với chuyện bạn tốt hay không tốt, không có liên quan gì đến nhau thì phải? Bạn ngốc quá, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà?” Hải Nhạc muốn khuyên nhủ.

“Không biết tại sao, lúc nào mình cũng cảm thấy dạo này càng ngày bạn càng đẹp ra, hơn nữa, trên mặt tràn đầy một loại nụ cười vô cùng hạnh phúc, Hải Nhạc, bây giờ anh Thư Dật trông hình như rất tốt với bạn phải không, anh hai mình cũng không tốt với mình được vậy đâu.” Giọng Nhã Nghiên buồn buồn.

Hải Nhạc hơi xấu hổ, đưa tay sờ mặt: “Có hả? Làm gì có chuyện đó, mặt mình có nụ cười hạnh phúc gì chứ, trước giờ mình vẫn luôn như vậy mà?”

“Nhưng mà, bây giờ trông bạn thật là chói lóa a, aizzz, ở cùng một ban với bạn, hào quang của mình hoàn toàn bị bạn che kín hết rồi.” Nhã Nghiên nửa đùa nửa thật.

Hải Nhạc kinh dị: “Nhã Nghiên, không có chuyện đó đâu, mình nào có hào quang gì đâu a? Bạn nói như vậy, lần sau mình đúng là không dám đi chung với bạn nữa đâu nha.”

Nhã Nghiên thấy nàng tưởng thật, vội vàng túm vai nàng lại: “Mình đùa thôi đùa thôi, bạn đừng có tưởng thật nha.”

Hải Nhạc trầm mặc một chút nói: “Nhã Nghiên, kỳ thật mình cảm thấy, Tạ Thư Dật cũng không thích hợp với bạn đâu.”

Nhã Nghiên chấn động một cái, sau đó, thấp giọng hỏi: “Tại sao bạn nói như vậy?”

“Thật ra thì anh ta cũng không phải là một người con trai tốt, không phải mình nói xấu anh ta chứ mình nói cho bạn biết, từ khi lần đầu tiên mình bước vào Tạ gia, anh ta đã luôn bắt nạt mình rồi, cho tới bây giờ cũng vẫn còn như vậy, thứ mà bạn thích chỉ là mặt ngoài của anh ta mà thôi, trong ruột của anh ta chính là một kẻ rất lãnh khốc vô tình, hơn nữa, anh ta còn rất **.” Hải Nhạc dừng một chút, nói: “Mình từng tận mắt nhìn thấy...” Nàng đỏ bừng mặt lên, không biết có nên nói gì thêm nữa hay không.

“Bạn tận mắt nhìn thấy cái gì? Nói cho mình biết đi a? Không có chuyện gì đâu, mình sẽ không nói cho ai nghe hết.” Nhã Nghiên vội vàng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, sau đó, dán sát tai Nhã Nghiên nói một câu, Nhã Nghiên lập tức xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, chỉ trong phút chốc, lại dần dần trở nên trắng bệch.

“Anh ấy... sao lại có thể là loại người như vậy chứ?” Nhã Nghiên thất thần lẩm bẩm.

Thật ra Hải Nhạc lại vô cùng muốn khuyên bạn tốt không nên tiếp tục lún sâu vào nữa, nàng biết, Tạ Thư Dật sẽ không tài nào thích Nhã Nghiên, còn nếu như Nhã Nghiên vẫn cứ muốn chui vào sừng trâu (ý nói chui vào ngõ cụt) thì... Nhã Nghiên có thể sẽ bỏ qua nhiều cơ hội khác trong đường đời của bạn ấy lắm.

“Thật sự thì anh ta... thật sự không thích hợp với bạn, trái tim của anh ta... Mình nghĩ, anh ta tuyệt đối sẽ không yêu bất cứ ai đâu.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, chẳng lẽ, bạn ấy không biết Tạ Thư Dật đang yêu bạn ấy sao? Hay là bạn ấy đang giả ngốc?

Nghĩ tới ý sau thì chắc chắn là không có khả năng rồi, trước đây, chưa từng tiếp xúc với Hải Nhạc, từng nghĩ bạn ấy rất lạnh lùng, sau khi hiểu biết sâu sắc, nàng có thể cảm nhận được Hải Nhạc thật là một cô gái rất đơn giản rất ngây thơ, hơn nữa, trước giờ vẫn luôn thích lo lắng cho người ta, hẳn là bạn ấy đang thật sự lo lắng cho nàng.

“Hải Nhạc, cảm ơn bạn đã nói cho mình biết những chuyện đó.” Nhã Nghiên buồn bã nói.

Kỳ thật, trước đây Tạ Thư Dật **, nàng cũng có nghe nói, lâu lâu nàng cũng hay đi chỗ anh hai nói chuyện chơi, nghe nói Tạ Thư Dật có rất nhiều bạn gái, nhưng cũng không có bạn gái cố định, bây giờ, Hải Nhạc còn nói ra loại chuyện khiến nàng vô cùng kinh dị này, cũng đã dọa nàng rất sợ rồi, Tạ Thư Dật, sao lại có thể là một người con trai như thế chứ? Cái loại chuyện đó, sao có thể để cho Hải Nhạc nhìn thấy?

Tạ Thư Dật, thật sự kinh dị, sao có thể như vậy đây?

Xem ra, nàng thật sự không thể hiểu nổi Tạ Thư Dật, Nhã Nghiên nghĩ.

Trong lòng đột nhiên hơi chán nản, lại hơi đau lòng, anh Thư Dật chính là thần tượng từ nhỏ tới lớn của nàng a, chẳng lẽ, anh ấy thật sự chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần, anh ấy thật sự không thích hợp với nàng hay sao?

Ở một góc nhỏ nơi đáy lòng, lần đầu tiên sinh ra cảm giác mờ mịt, mơ hồ.

Không biết bởi vì một nhọc hay là thân thể tiềm ẩn bệnh tật đã lâu, trong hội nghị định kỳ hàng tháng Tạ Trường Viên té xỉu trong phòng họp, sau đó được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ bắt ông nằm viện một tháng, bất đắc dĩ, Tạ Thư Dật đành phải lên sân, trong một tháng này, hẳn phải chạy

ngược chạy xuôi từ trường sang công ty, phải làm quen với trình tự quản lí công ty và chỉ đạo một vài hạng mục, chủ tịch ngã xuống, nhưng Tạ thị thì không thể ngã xuống được.

Hắn bắt đầu rất nhanh, có lẽ là được kế thừa đầu óc kinh doanh của Tạ Trường Viên, đến ngay cả mẹ Hải Nhạc cũng khen ngợi hắn: “Thư Dật, đợi một thời gian nữa, con sẽ vượt qua cha con luôn cho xem, con có thể làm được tốt hơn ông ấy rất nhiều, An Thác, sẽ được con gây dựng càng thêm lớn mạnh, di thật sự tin tưởng vào con.”

Nghe bà nói vậy, Tạ Thư Dật chỉ cười cười.

Giờ đây, trong lòng hắn cũng sinh ra một tâm lý mâu thuẫn nào đó với mẹ Hải Nhạc, người phụ nữ này, đến Tạ gia nhiều năm như vậy, kỳ thật bà đóng vai mẹ kế rất có trách nhiệm, chỉ cần hắn có đau đầu phát sốt cái gì, bà chắc chắn sẽ là người đầu tiên xuất hiện ở trước giường của hắn, chỉ có điều, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng chấp nhận bà, ở công ty tiếp xúc với bà, bà là một tổng giám tài vụ thương phạt công minh ai cũng kính ngưỡng, đề án kế toán do bà thiết kế, hàng năm đều giúp An Thác tiết kiệm không ít tiền, bà cũng không phải loại người hay đứng ở trước mặt hắn nói huyền thuyên này nọ, bà chỉ muốn giữ một cổ phần tại An Thác, nhờ đó có thể thấy được, bà cũng là một nữ cường nhân tận tụy dốc lòng vì công việc, đúng là trợ lí đắc lực cho ba hắn, về điểm này, người mẹ ruột ốm yếu của hắn, đúng là không làm được chuyện này.

Hơn nữa, trong lúc hắn thực tập, bà luôn tận tâm tận lực giúp đỡ hắn, hắn không phải là một tên ngốc, hắn có thể cảm nhận được, bà đúng thật là đang giúp hắn, giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải, giúp hắn tạo dựng uy tín.

Vậy... sau này hắn tiếp quyền, có nên đuổi bà ra khỏi An Thác hay không? Đuổi ra khỏi Tạ gia?

Hắn đang mâu thuẫn ở điểm này.

Hắn chờ đợi ngày này, đã chờ rất nhiều năm, luôn luôn chờ mong một ngày kia, hắn sẽ nắm giữ quyền lực trong tay, đuổi bà ra khỏi An Thác, đuổi khỏi Tạ gia, nhưng, nếu ngày đó đến thật, hắn có thể ngoan tuyệt như vậy sao? Hắn đột nhiên hoài nghi.

Ai, cũng không muốn nặng như vậy, hắn thở dài một hơi dài thượt.

Thôi không nghĩ chuyện đó nữa, trước mắt hắn, lập tức hiện lên bóng hình người kia, hắn không khỏi mỉm cười, không biết nàng đang ở trường học thế nào.

Hắn thuận tay rút điện thoại ra bấm một dãy số, bên kia bắt máy.

“Alô.” Bên kia truyền đến một giọng nói nghi ngờ.

“Giờ này lạnh, đừng nằm lên bàn ngủ, sẽ cảm lạnh.” Hắn nói.

“Ừ, tôi không có.”

“Có thằng nào tới quấy rầy em không?”

“Không có, bọn họ nào dám? Anh có tai mắt cả mà.”

“Thế, Hứa Chí Ngạn có tới tìm em không?”

“Không có.”

“Nói do dự như vậy, tôi nghĩ, hắn chắc chắn đã tìm em.”

“Anh ấy đến là tìm Nhã Nghiên, rồi nói với tôi mấy câu.”

“Tôi biết ngay mà, hắn đang nhờ Nhã Nghiên tiếp cận em! Em cái đứa ngốc này!” Tạ Thư Dật hơi tức giận.

“Nhưng mà, cho dù hắn đang tiếp cận tôi đi chăng nữa, anh đã nói, anh cho phép tôi tiếp cận với những bạn nam thích hợp, chẳng lẽ, anh chỉ muốn gạt tôi thôi sao? Huống hồ, Chí Ngạn là bạn thân của anh, anh vẫn cứ đề phòng anh ấy như vậy sao?”

Ai, lúc trước không nên đồng ý cho nàng có thể tiếp cận với con trai thích hợp như nàng nói, đó là tại hắn cho là mình sẽ luôn luôn ở bên người nàng, cho nên mới đồng ý với nàng có được không, làm sao nghĩ đến cha sẽ gặp chuyện không may, hắn phải rời khỏi trường học chứ?

“Được rồi, chúng ta không nhắc tới hắn, thế, bây giờ em đang làm gì thế?”

“Bây giờ tôi... ha ha, trường học đột nhiên có người tới cho chocolate miễn phí, phải làm báo cáo điều tra gì đó nữa, tôi đang đứng đây ăn chocolate miễn phí với Nhã Nghiên nè.”

“Gi? Không phải đang giờ lên lớp sao? Sao có thể chạy đi ăn chocolate?”

“Tiết này, vừa mới là tiết thể dục của bọn tôi mà a.”

“Ồ, thì ra như vậy.” Tạ Thử Dật cũng không nói thêm gì nữa, cuối cùng, hắn hỏi một câu mà hắn muốn hỏi nhất: “Nói! Em có nhớ tôi không?”

Bên kia hồi lâu vẫn không truyền đến âm thanh gì, chỉ nghe được tiếng thờ của nàng.

“Nói a, em có nhớ tôi không?”

“Không có, tôi không có nhớ anh.” Bên kia truyền đến giọng nói có chút thẹn thùng.

“Không được, em nhất định phải nhớ tôi chứ! Nhất định phải nhớ tôi!” Tạ Thử Dật mặc kệ, hắn nhớ nàng nhiều như vậy, nàng lại dám không nhớ đến hắn? Làm sao có chuyện đó được! “Nhưng mà, tôi đúng là không nhớ anh a, kỳ cục, tại sao phải nhớ anh chứ?” Giọng nói vẫn còn một chút thẹn thùng đấy.

“Nếu em không nhớ tôi, em chết chắc rồi! Chờ một chút tôi sẽ lập tức quay về trường học! Thế nào cũng phải làm cho em chính miệng nói em nhớ tôi, hơn nữa, tôi sẽ làm cho em đứng ở trước mặt rất nhiều người, nói ra ba chữ đó, bằng không... Hừ hừ!” Hắn bướng bỉnh chơi xấu.

“Anh...!” Hắn có thể nghe ra người ở bên kia đang vừa tức vừa vội.

Cuối cùng, nàng rốt cuộc cũng mở miệng: “Được rồi được rồi, chưa từng thấy ai khó hầu như anh cả! Được rồi, tôi nghĩ anh, nhớ anh, được chưa?”

Khóe miệng Tạ Thử Dật không khỏi vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, cô bé ngốc này, từ trước đến nay đều chịu không được hắn hù dọa.

“Nhớ như thế nào?”

“Nhớ như thế nào? Thì suy nghĩ thôi chứ sao nữa, nghĩ xem lúc này anh sẽ đang làm cái gì a.”

Tạ Thử Dật nghe được câu này, vui vẻ cười lên ha hả: “Thì ra, em thật sự có nhớ tôi à? Vậy mà lúc này em còn gạt tôi, dám nói em không nhớ! Cô bé đáng thương, em không biết nói dối cái mũi sẽ càng ngày càng dài sao?”

“Aizzz, không để ý tới anh nữa!” Bên kia “cách cách” một tiếng cúp điện thoại cái rụp.

Tạ Thử Dật cau mày nhìn di động, nàng mà cũng dám cúp điện thoại như vậy? Lời hắn muốn nói còn chưa nói xong đâu!

Nhưng lập tức, hắn lại cười ngây ngô, tiểu nha đầu này, quả thực có nhớ hắn đó nha!

Hắn không nhận được đứng cạnh cửa sổ khoa chân múa tay vui sướng vùng loạn xa, hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc!

Bỗng nhiên, cửa văn phòng hắn bị đẩy ra, mẹ Hải Nhạc đi vào, thấy từ miệng hắn phát ra tiếng “Bong bong bong”, chân đang bước tới cũng hóa đá, giật mình đứng lại tại chỗ.

Tạ Thử Dật giật cả mình, có chút ngượng ngùng dừng động tác lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tôi Chỉ Mới Mười Sáu Tuổi

Thật đúng là trẻ con a. Mẹ Hải Nhạc nhìn không được mỉm cười.

“Có chuyện gì mà vui như thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang hoạt động gần cốt một chút thôi.” Tạ Thử Dật chỉnh chỉnh caravat, khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc.

“Vậy con ký văn kiện này đi, đúng rồi, tối nay con có một bữa tiệc xã giao, thư ký đã nhắc con chưa?”

“Rồi, tiệc kỉ niệm Thịnh Đạt Hoa tròn ba mươi năm.” Tạ Thử Dật gật đầu.

“Biết là được rồi, thế... bạn gái đã chọn xong chưa?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thử Dật nghe nói phải dẫn bạn gái, không nhận được bật thốt: “Có thể mang theo Hải Nhạc đi gặp Tạ Thế không?”

Mẹ Hải Nhạc nhìn hắn, cười lắc đầu: “Cái này không phải là tiệc bình thường, là tiệc rượu kinh doanh, đến lúc đó tiếp xúc với mọi người đều là nhân vật

nổi tiếng trong giới kinh doanh, nó thì cái gì cũng không biết, đi cũng không giúp được cho con cái gì, đến lúc đó lại còn có thể thêm phiền, bằng không, con cho thư ký con đi với con đi.”

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút, nói: “Dì à, bằng không đi đi theo giúp con, đi quen biết rộng, còn có sức ảnh hưởng lớn, con còn phải nhờ đi giới thiệu giúp.”

Mẹ Hải Nhạc nghe hần nói như thế, nở nụ cười.

Bà gật đầu: “Hiếm khi con có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, còn nhớ tới dì, được rồi, dì sẽ giúp con việc này.”

Tạ Hải Nhạc “Ba” cúp điện thoại xong, cả khuôn mặt đã đỏ ửng rục.

Lại bị hỗn đản này lừa! Đúng là tên hỗn đản! Đúng là nàng có nhớ tới hần, nhưng mà, nàng thật sự thật sự chỉ có nghĩ thầm về hần trong lòng thôi, chỉ muốn biết xem bây giờ hần đang làm cái gì mà thôi! Chỉ là suy nghĩ bình thường thôi mà, trước đây nàng cũng thế, lâu lâu lại nhớ tới hần, nhưng mà, cái đó đâu có gì đâu a, nếu không gặp cha mẹ một hồi lâu, nàng cũng sẽ suy nghĩ về họ a, nàng đột nhiên nhớ tới hần, chắc chắn không phải cái loại nhớ nhưng mà hần nói được chưa?

Hỗn đản, hỗn đản, dám xuyên tạc ý nàng! Nàng cắn cắn môi, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, lại có chút thẹn thùng.

Hần bây giờ, thật sự thay đổi rất nhiều, không còn hung dữ với nàng nữa, trước kia, hần cũng chưa từng nói những câu có thể làm cho nàng tai nóng tim đập, còn bây giờ, hần lại thường thường nói những lời này ở trước mặt nàng, sao lại có thể thay đổi lớn như vậy chứ? Tự nhiên khiến nàng cảm thấy... Ừm, hần thật sự giống như biến thành một người khác vậy.

Nàng cầm thanh chocolate sắp chảy trong tay bỏ vào miệng, chocolate nháy mắt hòa tan trong miệng nàng, vừa thơm vừa nồng, không khỏi khiến cho nàng nhắm hai mắt lại, ngon quá a, cái mùi vị này, có mang theo một chút vị đắng và chất có hữu của chocolate, nhưng, rồi lại là vị ngọt vô cùng, như cái gì ấy nhỉ?

Nàng đột nhiên nhớ lại nụ hôn đầu tiên của mình, tuy rằng lúc ấy là Tạ Thư Dật cưỡng hôn, nhưng, nàng không thể phủ nhận, nụ hôn đó, đúng là đã cho nàng một cảm giác rất tốt, có chút đắng, có chút chất, có tí e sợ, nhưng mà, vẫn làm cho nàng nếm trải được sự rung động vô cùng, ngọt ngào vô cùng, loại chocolate này, chính là loại mùi vị giống hệt như nụ hôn đầu đó của nàng, một loại mùi... Tạ Hải Nhạc không nhận được bất thốt: “Chocolate Dove này, nghe như nụ hôn đầu, hương vị như nụ hôn đầu?”

“Tốt! Tốt! Rất tốt!” Đột nhiên có người đứng bên cạnh vỗ tay la “tốt”.

Tạ Hải Nhạc giật bắn cả người, nuốt chocolate trong miệng xuống. Nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy ông râu xồm phát chocolate miễn phí lúc này, đang đứng nhìn nàng cười.

Hần thấy Hải Nhạc nhìn hần, sai bước đi về phía Hải Nhạc đã đi tới, tiếp tục cười ha ha nói: “Đạp phá thiết hại vô mịch xir, đặc lai toàn bất phí công phu (1)! Bạn chỉ cần nói vài câu này thôi, hoàn toàn có thể trực tiếp dùng làm slogan tuyên truyền quảng cáo đó, rất tốt, thật quá tốt!” Hải Nhạc ngáp ngừng nhìn hần, hần có ý gì?

(1): Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công.

Râu xồm cười đưa tay về phía nàng: “Em gái xinh đẹp, xin chào, tôi là tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa_ Hà Gia Hào, thật sự rất vui được biết bạn.”

Hải Nhạc không khỏi cũng nắm lại một chút: “Chào bác, cháu là Tạ Hải Nhạc.”

Hà Gia Hào đánh giá Hải Nhạc bằng mắt một chút, hai mắt sáng lên lấp lánh: “Tốt quá, thật sự tốt quá.”

Hải Nhạc bị hần nhìn đến xấu hổ, rút tay về.

“Bác Hà, thật xin lỗi, cháu phải đi trước, cảm ơn chocolate của các bác, thật sự rất ngon.”

“Đợi chút! Bạn Tạ à, có muốn chụp quảng cáo không? Chính là quảng cáo cho chocolate bạn vừa ăn đấy? Nói không chừng có thể giúp cho bạn một bước thành danh a.” Hà Gia Hào nói.

Hải Nhạc kinh ngạc quay người lại, thì ra, lời bạn trong lớp nói là thật sao?

“Nhưng mà, cháu chỉ mới mười sáu tuổi, còn đang đi học mà.” Hải Nhạc nói.

“Ai da, thật tốt quá, loại chocolate này, mục tiêu tập trung tiêu thụ chính là lứa tuổi thanh niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi chứ gì nữa! Bạn thật đúng quá là thích hợp! Rất hoàn hảo a!” Hà Gia Hào làm ra vẻ mừng như điên, quả đúng là bộ dạng muốn nhảy nhót hô “vạn tuế”.

“Nói cho tôi biết, lớp bạn ở đâu, tôi còn đi tìm bạn!” Hà Gia Hào nói.

“Hải Nhạc!” Nhả Nghiên chạy tới.

Nàng thấy Hải Nhạc gọi một cuộc điện thoại mà lâu như vậy, vẫn còn chưa về, tò mò muốn qua xem đến cùng là chuyện gì, thật không ngờ Hải Nhạc đang đứng cùng với cái người vừa phát chocolate miễn phí lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Dự Tiệc

“Nhã Nghiên.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Nhã Nghiên, đây là bác Hà Gia Hào tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa, bác Hà, đây là Hứa Nhã Nghiên bạn của cháu.”

Nhã Nghiên cũng nhìn lại thấy người này quen quen, nghe đến họ Hà, lập tức nghĩ tới tin đồn chọn diễn viên gì đó.

“Chào bạn Hứa.” Hà Gia Hào nói, sau đó lại xoay qua nói với Hải Nhạc, “Bạn Tạ à, đừng do dự nữa, quảng cáo này có cát-sê rất cao, chúng tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi bạn đâu.”

“Cái gì? Hải Nhạc? Bạn thật sự được chọn trúng?” Nhã Nghiên kinh ngạc la lên.

“Mình không có nhận lời.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên trách cứ: “Tại sao bạn lại không nhận lời chứ, nhận lời đi, mình nghĩ chụp quảng cáo sẽ cực kì vui cho xem.”

“Nhưng mà...” Hải Nhạc do dự một chút, “Mình sợ đến lúc đó mẹ mình với anh hai sẽ không cho đi đâu.”

Nhã Nghiên đẩy nàng một cái: “Aizzzz, bây giờ bạn đã mười sáu tuổi rồi, có nhiều chuyện bạn hoàn toàn có thể tự mình quyết định mà! Mình ủng hộ bạn! Đi đi!”

Hải Nhạc không phải không động lòng, nhưng vẫn lo lắng có khả năng mẹ và Tạ Thư Dật sẽ không đồng ý.

Hà Gia Hào tiếp tục hát đệm: “Chính xác, bạn hoàn toàn có thể tự mình quyết định! Như vậy đi, hôm nay có thể dẫn bạn đi tham quan công ty của chúng tôi một vòng trước, trùng hợp tối nay cũng là tiệc kỉ niệm công ty chúng tôi tròn ba mươi năm từ ngày thành lập, sẽ rất náo nhiệt, tôi mời hai bạn đi nhé, thế nào? Đến lúc đó bạn hãy tiếp tục suy nghĩ được không?”

Hải Nhạc nghĩ nghĩ rồi nói: “Nhưng mà, mình đã hứa với anh hai mỗi ngày phải về nhà sớm rồi.”

Nhã Nghiên lắc lắc đầu nói: “Bạn không cần phải sợ anh ấy như vậy, cứ tìm đại một lý do gì đó thôi, cứ nói là tiệc sinh nhật bạn cùng lớp a, không đi không được, vậy là được rồi.”

Hà Gia Hào nhìn Nhã Nghiên đầy tán thưởng, nói với nàng: “Bạn Hứa, bằng không, hai bạn cùng đi quay đi, trong đó có một nữ phụ, chọn bạn đi.”

Nếu để cho cô bé trước mặt này tham gia chung, phỏng chừng cô bé này có thể lay chuyển bạn Tạ tham gia quay quảng cáo!

“Thật vậy chẳng? Vậy thì tốt quá!” Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, “Hải Nhạc, đi đi, đi đi, tụi mình đi cũng có đôi a!”

“Nhưng mà, thật sự không cần báo trước một tiếng với cha mẹ và mấy anh sao?” Hải Nhạc do dự.

“Aizzzz, tiên trăm hậu tấu đi, đến lúc đó tụi mình có ký, bọn họ cũng sẽ không nói gì được nữa, nói gì thì nói, là công ty Dove a, không phải công ty nhỏ bé gì, không có gì đáng lo hết, tối nay tụi mình đi thưởng thức tiệc kỉ niệm của Thịnh Đạt Hoa trước đi.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, dù sao cũng không phải là một mình nàng, có Nhã Nghiên đi chung, cũng không có gì phải sợ, hơn nữa, nàng cũng rất tò mò cái quảng cáo này sẽ quay như thế nào.

“Được rồi.” Nàng gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, buổi tối ở trong bữa tiệc, tôi sẽ đưa kịch bản quảng cáo cho các bạn xem, tiện tay thảo luận vấn đề cát-sê luôn, các bạn nghĩ sao?” Hà Gia Hào mừng như điên.

“Vâng.” Nhã Nghiên gật đầu.

“Vậy, các bạn đã có lẽ phục tham gia đêm nay tiệc kỉ niệm tối nay chưa?” Hà Gia Hào hỏi, “Hi vọng các bạn có thể trang điểm xinh đẹp một chút, nếu như các bạn thấy được, tốt nhất là kí hợp đồng ngay tối nay luôn, mấy ngày nữa lập tức vào quay, tôi bắt đầu có cảm giác không thể đợi được rồi, nói

cho các bạn biết, lần quay quảng cáo này, chúng tôi đã phải mời đạo diễn Đường Nhân Kiệt tiếng tăm lừng lẫy đến quay đó nha, ông ta chính là đạo diễn người Hoa nổi tiếng nhất a.”

“A?”

“A!”

Hai cô bé kinh ngạc hét rầm lên.

“Đường Nhân Kiệt a! Đường Nhân Kiệt a!”

“Bọn cháu có lễ phục, chuyện lễ phục của bọn cháu bác không cần lo lắng!” Nhã Nghiên vui mừng nói.

“Đi, bọn mình đi chọn lễ phục thôi! Bọn mình qua xin phép thầy Thích đi!” Nhã Nghiên vừa nói vừa sáp lại, kéo Hải Nhạc đi.

Hà Gia Hào vội vã theo sau hai người, vừa gọi điện thoại: “Toàn bộ rút hết, không cần tìm nữa, tôi tìm được rồi!”

Khi Thích Hán Lương biết nguyên nhân hai người xin nghỉ, cũng ngạc nhiên, nhìn Tà Hải Nhạc, vuốt cằm, trầm ngâm.

Thật lâu sau, hắn cười nói với các nàng: “Để tôi đi cùng các em đến tiệc kỉ niệm đi, tôi sẽ làm tùy tùng cho các em vậy, các em muốn mua lễ phục, tôi cũng phải theo sát, tôi có xe, tùy các em muốn đi đâu cũng được, hơn nữa, tôi rất có khiếu thẩm mỹ nha.”

“Thật vậy ả? Không ảnh hưởng đến thời gian của thầy chứ ả?” Hải Nhạc thấy thầy giúp các nàng như vậy, có chút ngượng ngùng.

“Không sao, các em là học trò của tôi, sau này nếu các em nổi tiếng, tôi là thầy của các em, trên mặt tôi cũng được dát vàng kè.” Thích Hán Lương nói.

Thật ra, hắn chỉ muốn có một cơ hội ở chung với Hải Nhạc, thời cơ tốt như vậy, hắn làm sao có thể bỏ qua?

Tất cả mọi người bật cười.

Thích Hán Lương thu lại nụ cười, hỏi: “Cha mẹ các em, có đồng ý cho các em quay quảng cáo này không?”

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng nàng tự nhiên chột dạ.

“Tôi nghĩ cha mẹ không thành vấn đề, chúng tôi là công ty lớn chính cống, đạo diễn quay quảng cáo lại là Đường Nhân Kiệt, cha mẹ nào có thể từ chối chứ?” Hà Gia Hào tự hào quảng cáo.

Thích Hán Lương nhìn hắn một cái nói: “Chỉ sợ ông vẫn chưa biết xuất thân gốc gác của hai cô này đi, nhà chúng nó không có tiền đâu.”

Hải Nhạc sợ Thích Hán Lương sẽ nói ra thân phận của nàng và Nhã Nghiên, vội vàng nói: “Thầy ơi! Nhà tụi em đúng là không thiếu tiền thật, nhưng mà, tụi em vẫn muốn có những cơ hội ngàn năm có một như vậy, điều này có thể trở thành kỉ niệm đẹp nhất tuổi học trò của bọn em, bọn em muốn đi xem sao! Bọn em muốn tự mình qua trước xem thử, đến lúc đó, bọn em sẽ trung cầu ý kiến cha mẹ sau, chuyện này, xin thầy cứ yên tâm!”

Thích Hán Lương thấy nàng nói như vậy, cũng gật đầu: “Được rồi, đây là chuyện của các em, các em tự quyết định.”

Khi Hải Nhạc kéo tay Thích Hán Lương, xuất hiện trước khách sạn Rome Holiday đang cử hành tiệc kỉ niệm Thịnh ạt Hoa tròn ba mươi năm, trong lòng vừa hồi hộp, lại có hơi tò mò.

Nhã Nghiên đang kéo Hà Gia Hào đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn Hải Nhạc, giơ tay thủ thế chữ V bơm hơi cho nàng.

Thích Hán Lương nhẹ nhàng nắm bàn tay nơi khuỷu tay thật chặt, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng như vậy, tất cả có tôi ở đây, em cứ nghĩ thầm là không ai đang chú ý em cả, cho dù có chú ý đến em đi nữa, cũng không ai quen em, như vậy em sẽ không còn lo lắng như thế này nữa.”

“Dạ.” Hải Nhạc gật gù đầu, hít sâu vài cái, nhắc giày cao gót lép lánh đi theo Thích Hán Lương từ từ đến gần đám đông.

Hà Gia Hào mang hai người Hải Nhạc đi thẳng đến cao ốc Thịnh Đạt Hoa, giới thiệu Hải Nhạc và Nhã Nghiên cho tổng giám đốc Thịnh Đạt Hoa là Thịnh Bắc Tề.

Thịnh Bắc Tề vừa nhìn thấy hai cô nương thật sự quá chuẩn, long tâm đại duyệt, bảo Hải Nhạc Nhã Nghiên đưa ra điều kiện.

Thích Hán Lương đứng một bên mở miệng: “Trước hết cho chúng tôi xem ý tưởng quảng cáo của ông đã, chúng tôi muốn xem xem có phù hợp với hình tượng hai cô nhóc này hay không.”

“Đương nhiên, chúng ta qua bên này nói chuyện.” Thịnh Bắc Tề mang họ đi tới một căn phòng riêng của khách sạn.

Vài người ngồi tùm quanh một cái máy tính xem ý tưởng.

Quảng cáo này, giống như một bộ phim ngắn, nội dung phim là có hai cô gái là bạn thân, kết quả cùng thích một thằng con trai (đến khẩu vị cũng giống

nau, ghê thật!), nhưng người con trai này chỉ thích vai nữ chính của Hải Nhạc, Valentine thì tặng cho nàng hoa hồng và chocolate, cô gái thích luôn loại chocolate này, hai người hẹn ước cùng nhau, nhưng, cô gái vì bệnh tim của mình, không muốn liên lụy nam chính, mượn một thằng con trai khác chia tay với người mình yêu, sau đó, nàng lại bay qua Mỹ làm giải phẫu, kết quả, giải phẫu rất thành công, nàng tiếp tục ở lại Mỹ du học. Sau khi về nước, cô gái phát hiện nam chính đang quen với bạn thân trước kia của mình, nam chính nói với nàng những lời thật khó nghe, nàng lại bị đau lòng rồi đi, khi nam chính nghe được tình địch giải thích chuyện năm đó, mới biết chân tướng sự tình, chạy tới sân bay radio hi vọng cô gái có thể tha thứ, nói là hắn chỉ muốn nhờ bạn nàng để kích thích nàng mà thôi, hắn không hề quen với cô gái kia, nếu như nàng không tha thứ cho hắn, cũng không muốn ở lại, thì xin nhận lấy món quà hắn tặng nàng rồi hãy đi, cô gái vẫn luôn tránh mặt đi ra đối diện với hắn, hắn tặng cho nàng một hộp chocolate, cô gái bóc một viên đặt vào miệng, vẫn là hương vị nàng thích nhất năm đó, cô gái rơi lệ, nam chính đứng trước mặt rất nhiều người, cầu hôn với cô gái, cô gái từ hộp chocolate này thấy được người nam chính thật sự yêu là nàng, gật đầu nhận lời hắn, từ đó về sau hai người hạnh phúc bên nhau trọn đời.

“Lãng mạn quá! Lãng mạn quá a!” Nhã Nghiên cảm động la hét.

Hải Nhạc cũng vui vẻ gật đầu.

Mặc dù chỉ là quảng cáo, nhưng, những nhân vật trong quảng cáo này, thật sự làm cho nàng rất thích a! Nàng diễn chắc rồi!

“Vậy xin hỏi, vai nam chính trong quảng cáo, đã định để cho ai diễn? Chúng tôi muốn biết.” Thích Hán Lương nói.

Hai cô nương xoay mặt nhìn nhau, các nàng chỉ mãi phần khích, cũng chưa nghĩ đến vụ vai nam chính sẽ là do ai diễn.

“Nam chính chúng tôi đã chọn người rồi, đã quyết định chọn ngôi sao thần tượng của cuộc thi chọn thần tượng “Một lần là nổi tiếng” Thường Hàn diễn nhân vật nam chính, ít nhiều gì chúng ta cũng phải chú ý hiệu ứng ngôi sao một chút, không thể tất cả đều dùng người mới bắt đầu làm cho khán giả cảm thấy xa lạ, tôi tin rằng, quảng cáo này, sẽ có thể giành giải thưởng “Olive vàng” dành cho quảng cáo, chúng ta phải cố lên!” Hà Gia Hào nói.

“A! Quá dữ! Thường Hàn a! Thường Hàn đẹp trai lắm đó nha!” Hai cô nhóc lại hoan hô nhảy nhót.

“Thật không ngờ lần đầu tiên bọn cháu vào nghề lại có thể hợp tác cùng với Thường Hàn, trong lòng đúng là có hơi bấn loạn, bọn cháu một chút kinh nghiệm biểu diễn cũng không có.” Vui vẻ xong Hải Nhạc lại đâm chiêu ủ dột.

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ tiến hành một loạt huấn luyện kèm đóng gói cho các bạn trước, cái này bạn yên tâm, chúng tôi xuất vốn lớn như vậy, sẽ không cho phép quảng cáo này thất bại đâu.” Thịnh Bắc Tề nói.

“Vậy là tốt rồi, vừa là thầy giỏi, vừa là ngôi sao nổi tiếng.” Thích Hán Lương rất hài lòng, “Chúc mừng hai vị, thật may mắn quá.”

“Vậy chờ đến ngày mai, hai người các bạn sang đây xem thử hợp đồng, nếu cảm thấy thích hợp, lập tức ký luôn. Đến lúc đó lại bắt đầu một loạt huấn luyện.” Hà Gia Hào nói.

“Dạ dạ.” Hai cô gái gật đầu liên tục.

Bỗng nhiên, Thịnh Bắc Tề có điện thoại, sau đó xin lỗi với mọi người: “Có khách rất quan trọng đến đây, tôi phải đi ra ngoài.”

“Chúng ta cùng nhau đi xuống đi.” Thích Hán Lương nói.

Kịch bản đã xem, thứ cần biết, tất cả mọi người đều đã biết, song phương đều đạt đến thỏa thuận, đi thang máy trở lại lầu 3, đoàn người lại trở về tiệc rượu một lần nữa.

“Ai da, Tạ phu nhân, Tạ thiếu gia, không có đón tiếp từ xa, không có đón tiếp từ xa!” Thịnh Bắc Tề vội vàng đi về phía hai người đang bị người ta bao vây đứng giữa tiệc rượu.

Khi Tạ Hải Nhạc nghe thấy Thịnh Bắc Tề gọi “Tạ phu nhân” và “Tạ thiếu gia”, giật bắn cả người, khi nàng tập trung nhìn lại, không phải mẹ nàng với Tạ Thư Dật thì còn ai?! Nàng sợ tới mức lòng bàn tay cũng gần lạnh như băng!

Nên nhớ rằng, lúc đó khi gọi điện cho mẹ với Tạ Thư Dật nàng luôn miệng nói là đi sinh nhật bạn cùng lớp, thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện hai người họ sẽ xuất hiện ở tiệc kỉ niệm sinh nhật Thịnh Đạt Hoa!

“Nhã Nghiên, chết mình rồi! Chết mình rồi!” Hải Nhạc nói với Nhã Nghiên bên cạnh.

“Sao thế?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc hất hất cằm về phía trước, Nhã Nghiên cũng thiếu chút nữa giật mình la lên.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thảm rồi, mình sợ cha mình cũng tới mất, tại sao lại không nghĩ tới chuyện bọn họ có thể cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ?” Nhã Nghiên cũng gấp đến mức xoay vòng vòng.

Thích Hán Lương cũng thấy, nhưng, hắn cũng không nói gì, muốn nhìn xem rốt cuộc cô bé này sẽ xử lí như thế nào.

“Chúng ta chạy ra nhanh lên, nếu như bị mẹ mình với người kia nhìn thấy, mình chắc chắn sẽ chết rất rất thảm cho coi!” Hải Nhạc liên tục kêu khổ.

“Lúc này không đi, còn đợi khi nào?” Nhã Nghiên đồng ý.

“Vây, tôi cùng đi với các em đi.” Thích Hán Lương nói.

Mẹ Hải Nhạc đã có mặt, hẳn cũng không dám khinh suất.

Ba người đang muốn rời đi thần không biết quỷ không hay, bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Tạ Hải Nhạc, tiệc kỉ niệm sinh nhật Thịnh Đạt Hoa chính là tiệc sinh nhật bạn cùng lớp mà em nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Em Thật Làm Cho Anh Thất Vọng!

Oa oa oa, bị phát hiện rồi! Tạ Hải Nhạc gần như cong chân sắp trôn.

“Tạ Hải Nhạc, đừng mong chạy! Tại sao em lại xuất hiện ở chỗ này? Phải nói rõ ràng cho anh và di nghe!” Tạ Thư Dật lại có thể nhìn ra ý đồ của nàng, nói.

Mẹ Hải Nhạc cũng kinh ngạc hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, nói cho mẹ biết, làm sao con lại xuất hiện ở trong này? Không phải con nói với mẹ là con qua nhà bạn cùng lớp sao?”

Lại quên mất còn mẹ ở đây, cái này, thật sự thâm rồi, nếu mẹ biết nàng nói dối mẹ, chắc chắn sẽ rất đau lòng! Tạ Hải Nhạc âm thầm kêu khổ, chỉ có thể cứng đờ xoay người.

Nhã Nghiên thấy Tạ Hải Nhạc giống như sợ tới mức nói cũng không nói được nữa, ai, bình thường chắc là ngoan quá đáng đây mà, chắc là cho tới bây giờ cũng chưa từng làm loại chuyện âm phụng dương vì này quá?

Nàng thở dài một hơi, vội vàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng gọi: “Chào bác, chào Thư Dật ca ca, bọn cháu vốn là muốn qua nhà bạn, nhưng mà, ở trường bọn cháu được Thịnh Đạt Hoa...”

“Không ai nói chuyện với em.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, tầm mắt tiếp tục dừng lại ở trên người Tạ Hải Nhạc, “Tạ Hải Nhạc, tự mình nói.”

Hắn hoàn toàn không để Nhã Nghiên và Thích Hán Lương vào mắt, cứ mặc hai người kia đứng ở bên cạnh Hải Nhạc xấu hổ không thôi.

Thích Hán Lương thấy Hải Nhạc vẫn tái nhợt cả mặt, hẳn ho khan một tiếng, nói: “Chào bác Tạ, cháu là Thích Hán Lương chủ nhiệm của Hải Nhạc, là vì Hải Nhạc và Nhã Nghiên được Thịnh Đạt Hoa lựa chọn quay một quảng cáo mới cho công ty Dove, cho nên, cháu đi cùng với hai đứa lại đây, thật không ngờ lại gặp phải mọi người trong này, thật sự rất đúng dịp, vậy, cháu giao trả hai cô này lại cho các bác.”

“Nga, thì ra thầy là chủ nhiệm của hai đứa này a, kính chào thầy Thích, Hải Nhạc nhà tôi phải nhờ thầy quan tâm.” Mẹ Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm một hơi, còn tưởng rằng là người xấu gì gạt hai cô nhóc ra đây chứ, thì ra là thầy chủ nhiệm a, vậy cũng an tâm.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng, nói: “Đúng vậy a, thầy Thích đúng là đủ quan tâm quá, nhưng mà, thầy cũng phải biết rằng quyền hạn của thầy chỉ giới hạn ở trong trường học, thầy lại đang mang theo hai cô học sinh ra vào sau giờ học, tôi sẽ nghi ngờ thầy có động cơ dụ dỗ bắt cóc!”

“Thư Dật!” Mẹ Hải Nhạc thấy sắc mặt Thích Hán Lương vì lời nói của Tạ Thư Dật mà trở nên khó coi, không khỏi lên tiếng ngăn cản Tạ Thư Dật, người ta ít nhiều gì cũng là giáo viên chủ nhiệm, Thư Dật không cho người ta mặt mũi quá đáng rồi, tính tình của hắn thật sự cần phải mài dũa lại.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói lời hơi khó nghe, cuối cùng cũng lên tiếng giải thích cho thầy mình: “Thầy Thích thật sự chỉ là tốt bụng, con với Nhã Nghiên được tổng biên kịch Thịnh Đạt Hoa nhìn trúng quay quảng cáo cho họ, bọn con muốn tới đây xem một tí thôi, thật mà, mẹ nếu mẹ không tin, có thể đi hỏi tổng giám đốc với tổng giám Thịnh Đạt Hoa mà lúc này mẹ mới chào hỏi một chút thôi!”

Đang nói chuyện, hai người kia cũng đi tới, Thịnh Bắc Tề thấy mọi người đều đứng ở chỗ này, cười hỏi: “Ồ, mọi người đều quen biết nhau a.”

“Đương nhiên là quen biết, tiểu thư Tạ Hải Nhạc chính là em nhà, đại tiểu thư An Thác, mà vị tiểu thư Hứa Nhã Nghiên kia, là thiên kim đại tiểu thư Hứa gia của chúng ta.” Tạ Thư Dật nói chậm.

Thịnh Bắc Tề và Hà Gia Hào giật nảy mình, hai người ông nhìn tôi tôi nhìn ông, kinh ngạc khó hiểu không thôi.

Khi hắn nhìn thấy tình huống như thế này, phỏng chừng hai vị đại tiểu thư này gạt người nhà tới đây, xem ra, muốn cho các nàng hai cái chụp quảng cáo, chỉ sợ phải uốn lười một phen rồi, nên biết rằng hai cô bé này cũng không phải là thân phận bình thường, không thể dùng giá thị trường bình thường trên người các nàng a! Còn nữa, tư đại gia tộc không cho phép thành viên trong gia tộc xuất đầu lộ diện ở trước mặt công chúng, huống chi là hai cô đại tiểu thư là ngọc cảnh vàng đây?!

Thịnh Bắc Tề hơi hơi đau đầu: “Chuyện này... Tạ tiểu thư lại có thể là Tạ gia đại tiểu thư nhà cậu, Hứa... Hứa tiểu thư cũng là Hứa gia đại tiểu thư? Vậy... lúc này hai vị tiểu thư hẳn là nên nói cho chúng tôi trước một tiếng chứ, miễn cho mạo phạm gia tộc hai người.”

Hải Nhạc ngập ngừng: “Thật xin lỗi, chúng cháu chỉ là muốn xem trước một chút, đến lúc đó lại về nhà nói với cha mẹ sau, thật sự là có lỗi, gây ra rắc rối cho bác Thịnh.”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Em bây giờ lông cánh cứng cáp rồi, chuyện như vậy cũng không cần phải hỏi trong nhà một tiếng, cứ tự tiện quyết định luôn, hôm nay coi như số em gặp may, là quảng cáo nhà bác Thịnh, nếu như là cái loại công ty lừa đảo bắt tay cùng với vài tên giáo viên bất lương lừa gạt dụ dỗ trẻ em vị thành niên trong trường, em cũng muốn xem trước một chút, rồi về nhà nói với cha mẹ phải không? Tạ Hải Nhạc, em thật làm cho anh thất vọng!”

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói như vậy, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ: “Mẹ...” Mẹ Hải Nhạc cũng hơi tức giận, lạnh mặt nói: “Anh hai nói rất đúng, loại hành động này của con, ngay cả mẹ cũng có hơi thất vọng!”

Không riêng mặt Thích Hán Lương không nên được giận, mặt Hà Gia Hào cũng không nên được, nhưng lại không thể giải thích cho mình, dù sao người ta cũng đang dạy dỗ em gái con gái nhà mình.

Nhìn thấy Hải Nhạc nước mắt rùng rùng, Thịnh Bắc Tề hoà giải: “Chị dâu à, thật sự là bọn em nhìn trúng hình tượng cháu nhà thật phù hợp với quảng cáo, cho nên mới mời nàng sang đây xem, thanh niên mà, nàng cũng chỉ muốn chứng minh bản thân một chút, muốn tự mình đi giải quyết chuyện này, nói thì nói, nàng cũng có nói xem xong sẽ về nhà nói với mọi người, chị cũng đừng có trách nàng nữa, muốn trách thì phải trách người của bọn em không hỏi rõ ràng, và lại, hai người vẫn chưa có có ký hợp đồng, chỉ là đến xem trước thôi, đừng trách nặng nữa.”

“Nga, thì ra là người của các ông nhìn trúng hình tượng hai người bọn nó a, hai cô bé nhỏ xíu, có hình tượng gì mà nói a?” Con gái có thể được người ta chú ý, làm mẹ đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Hà Gia Hào thấy mẹ Hải Nhạc cũng không tức giận gì nhiều, vội vàng giải thích: “Tạ phu nhân, thật sự là bọn tôi nhìn trúng Tạ tiểu thư, nàng không chỉ kế thừa vẻ đẹp của bà, nhất là đôi mắt kia, thật sự rất giống bà a, bà xem, ánh mắt của nàng thật trong trẻo, trong đến độ như hồ nước có thể thấy tận đáy, hơn nữa, khí chất trên người nàng, đặc biệt sạch sẽ đặc biệt thuần khiết, lại đặc biệt ngọt ngào đáng yêu, tựa như hoa bách hợp trong mưa làm người ta thấy yêu thấy tiếc a, bà không biết chứ, nàng ăn chocolate của chúng tôi xong, trên mặt liền vẽ ra một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, cái loại cười này, phối hợp với khí chất trên người nàng, làm cho tôi chỉ cần liếc nhìn nàng một cái thôi, lập tức là lên trong lòng, đây đúng là hình tượng quảng cáo tôi cần a! Hơn nữa, bà không biết đâu, sau khi nàng ăn chocolate xong, lại có thể nói ra lời quảng cáo tôi tha thiết mơ cũng cầu không được a!” Hà Gia Hào nói xong một hơi nhiều lời như thế, dừng lại một chút, mọi người đang nghe vô cùng háng say, mẹ Hải Nhạc nhìn không được giục: “Nó nói cái gì?”

“Con... con không có nói gì thêm a.” Hải Nhạc cũng gần như không nhớ nổi chính mình đã nói cái gì, tóm lại nàng vẫn luôn chìm trong niềm vui, quên mất lúc trước mình đã nói cái gì rồi.

Hà Gia Hào thuận tay lấy một ly cocktail trên khay nước đang được bung qua, nhún hống, sau đó nói: “Nàng nói, ‘chocolate Dove này, là cảm giác của nụ hôn đầu tiên, là mùi vị của nụ hôn đầu tiên?’ Lúc ấy tôi vừa mới nghe một cái, như bị sét đánh ngang tai, đó chẳng phải là lời quảng cáo tôi đang tìm mãi sao? Tạ đại tiểu thư nhà bà, thật sự đã giúp chúng tôi một cái đại ân, mọi người nói xem, tôi không mời nàng quay, tôi còn đi mời ai nữa?”

Vừa nghe ông nói như thế, tất cả mọi người đều giật nảy cả mình, ánh mắt nhất loạt chiếu thẳng lên người Hải Nhạc, Hải Nhạc không khỏi ồm ồm kín mặt, thật muốn tìm kẻ đất chui xuống.

Hải Nhạc, vậy mà đã dâng nụ hôn đầu tiên rồi, người hôn nàng là ai? Hứa Nhã Nghiên không khỏi nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt cũng không kiềm được nghiêng đến trên người Tạ Thư Dật, mà lúc này Tạ Thư Dật cũng dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn Tạ Hải Nhạc, chẳng lẽ, cũng không phải anh ấy? Vậy thì là ai đây?

Hải Nhạc đã dâng nụ hôn đầu tiên rồi, chẳng lẽ trong lòng nàng đã có người thương? Là ai? Là ai chứ? Hẳn không phải là Tạ Thư Dật rồi, nếu muốn suy nghĩ, hẳn luôn có thể cảm nhận được nàng cảm ghét Tạ Thư Dật như vậy, chắc là sẽ không phải là Tạ Thư Dật đâu? Tạ Thư Dật thích nàng, cũng chỉ là Tạ Thư Dật đơn phương thôi phải không? Thích Hán Lương ngẩn ngơ suy nghĩ, tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, thấy Hải Nhạc thẹn thùng xấu hổ, trong lòng cũng càng thêm buồn bực.

Mà mẹ Hải Nhạc nhìn con gái, trên mặt lộ ra sự lo lắng, bà nghĩ tới biểu hiện của Hải Nhạc ở sau sinh nhật, đúng là rất giống triệu chứng của bệnh thất tình, tuy rằng sau đó cũng từ từ hồi phục hết, nhưng, khó đảm bảo nó có thể quên được đứa con trai kia, có lẽ, trong lòng nó vẫn luôn nhớ hán đi, cái này làm sao mà tốt cho được chứ?

Cảm giác của nụ hôn đầu tiên, mùi vị của nụ hôn đầu tiên? Một viên chocolate, lại có thể khiến cho nàng cảm khái như vậy, chẳng lẽ, nàng không hề cảm ghét nụ hôn của hán như nàng thể hiện ra sao? Ngẫm lại, lần đầu tiên hán hôn nàng, lại là cưỡng hôn ở trong phòng rửa tay!? Lúc ấy nàng còn thương cho hán một cái tát, bằng không, đó cũng không phải là nụ hôn đầu của nàng, mà là đã có một thằng con trai từng hôn nàng trước cả hán chẳng? Là Hứa Chí Ngạn? Là Hứa Chí Ngạn sao? Tạ Thư Dật suy nghĩ lung tung trong lòng, một cổ chua nồng nháy mắt tràn ngập trái tim của hán.

Nếu không phải là hán, nếu không phải là hán, hẳn thật sự muốn tìm ra thằng kia tính sổ! Tạ Thư Dật không tự chủ được nắm chặt hai nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Bỏ Quá Nuông Chiều Nó

Tạ Thụ Dật lạnh giọng nói: “Nhưng, tứ đại gia tộc chúng tôi có quy tắc, bất cứ ai cũng không được tùy tiện xuất đầu lộ diện trước công chúng, đừng nói chỉ là quay quảng cáo.”

Mẹ Hải Nhạc cũng trầm xuống, hắn nói là đúng sự thật, cho dù năm đó bà cùng Tạ Trường Viên kết hôn, cũng giữ kín không nói ra cho bên ngoài biết, những người biết được, cũng chỉ là một tầng lớp mà thôi, tất cả mọi người đều là người có địa vị, mà tứ đại gia tộc lại là đỉnh kim cương của kim tự tháp, là tứ đại gia tộc mà ai cũng chỉ dùng ánh mắt nhìn lên để giao tiếp, muốn tham gia vào trong phạm vi của tứ đại gia tộc là cực kì khó khăn, còn ai dám đi huyền thuyên lại nhai với tứ đại gia tộc nữa chứ.

“Nhưng mà... không thể ngoại lệ sao? Em rất muốn làm thử mà?” Tạ Hải Nhạc nhìn Tạ Thụ Dật cầu xin.

“Không được, em họ Tạ, thì không thể phá hồng quy củ!” Tạ Thụ Dật nói to.

Trong lòng Hải Nhạc đang tức muốn chết, nàng lại thấy mẹ vẫn không hề hé răng, không có nói “được”, cũng không hề nói là “không được”, nhưng nàng rất hiểu mẹ, mẹ có khi không nói lời nào, cũng có thể là đang không đồng ý với Tạ Thụ Dật.

Để có thể giành được cơ hội này, nàng ngẩng đầu, nói với Tạ Thụ Dật: “Em họ Tạ, nhưng, ở Tạ gia, bố là lớn nhất, anh không cho cũng không sao, em đi tìm bố cái đã!”

Tạ Thụ Dật nghẹn họng một phút, nàng cũng dám mang bố hắn ra dọa hắn! Lá gan lại to lên nữa rồi!

Hắn liếc Thích Hán Lương một cái, chẳng lẽ, là vì có hắn làm chỗ dựa sao?

Tuy rằng hắn và nàng cùng trường, nhưng vẫn không cùng khoa, người có cơ hội tiếp cận nàng nhiều nhất, chính là Thích Hán Lương, hắn là chủ nhiệm của nàng, nhưng, dựa vào trực giác của đàn ông, Thích Hán Lương đối với Hải Nhạc, không phải là tình cảm giữa thầy với trò đơn giản như vậy! Nói không chừng, hắn thậm chí đã lợi dụng ưu thế nghề nghiệp, dám đánh cắp nụ hôn đầu tiên của Hải Nhạc từ lâu rồi!

“...!” Tạ Thụ Dật không tự chủ được bật thốt.

“Thụ Dật, sao con dám mắng em như vậy?” Mẹ Hải Nhạc không nhịn được nhíu mày.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thụ Dật mắng nàng như thế trước mặt đám đông, đã sớm “hoa dung thất sắc”, nước mắt không kiềm được liền chảy xuống.

Nàng dậm chân, chạy ra khỏi tiệc rượu.

“Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Mẹ Hải Nhạc cùng cả đám Thích Hán Lương, Nhã Nghiên đều chạy theo.

Tạ Thụ Dật vẫn đứng đó, trong lòng có chút hối hận, hắn chỉ là hơi tức giận trong lòng, hắn cũng không phải cố ý mắng nàng, không phải thế.

“Bố, cho con đi, cho con đi mà? Con thấy quay quảng cáo vui lắm, hơn nữa, lại là đạo diễn lớn, còn có đại minh tinh, con thật sự rất rất muốn đi thử, bố, cho con đi đi mà? Đi mà? Con sẽ nghe lời, con sẽ không trì hoãn bài học bài tập trên lớp, bố, cho con đi nha, cho con đi nha.” Hải Nhạc ngáy nghiêng qua nằm lên người Tạ ba ba trên giường y như một con mèo meo meo.

Bố Tạ xoa đầu nàng, sùng nịch nói: “Nhưng mà, còn có tổ quy ở đó, bố không thể vi phạm tổ quy a.”

Hải Nhạc đáng thương nhìn bố Tạ: “Bố, con không thể ngoại lệ một chút sao, nói cho cùng, con cũng không phải là con gái ruột của bố, tuy rằng lấy họ Tạ, nhưng dù sao với bố cũng chỉ là con gái nuôi mà thôi, không mang huyết thống Tạ gia a, bố, bố cho con đi đi mà.”

Bố Tạ vừa nghe nàng nói như thế, trầm mặt xuống: “Nhạc Nhạc! Bố thật sự rất thương con, thật sự xem con như con gái ruột mà đối đãi, nếu con không xem mình như một thành viên trong nhà họ Tạ chúng ta Tạ gia, bố lại càng không cho con đi nữa, nếu để cho con đi, đến lúc đó con còn tưởng rằng bố không xem con như con gái!”

Hải Nhạc thấy mình nói vẫn chọc bố giận, không khỏi vội vàng giải thích: “Con mặc dù nói con không phải là con gái ruột của bố, nhưng mà, con biết bố đối với con như đối với con gái ruột a, bố mắng anh hai, nhưng cho tới bây giờ bố đều chưa từng mắng con một lần, con luôn biết hết, bố, nếu bố cho con đi quay quảng cáo, con sẽ đem tiền kiếm được đưa cho bố hết, con sẽ kiếm tiền, con sẽ dùng năng lực của mình hiếu kính bố nha, bố, bố cho con đi đi nha.”

Nàng nũng nịu mềm giọng làm nũng bố Tạ.

“Nga? Thì ra là con muốn đi kiếm tiền cho bố dùng a?” Bố Tạ nở nụ cười, “Đúng thật là con gái có hiếu a, để bố nghĩ xem, coi có nghĩ ra một cái biện pháp gì không, con cứ chờ vài ngày đi đã.”

“Thôi mà, bây giờ bố cho con luôn đi nha, cho con đi mà nha? Nghĩ lại, ta muốn là đem hình quảng cáo chụp Mỹ Mỹ, người ta đâu có, người trên mặt

cũng có quang nha.” Tạ Hải Nhạc “rèn sắt khi còn nóng”, “con sẽ bảo bên Thịnh Đạt Hoa đừng tiết lộ thân phận thật của con là được rồi, cứ nói bọn con là học sinh bình thường với lại người mới là được, bố bố, Nhạc Nhạc rất ít khi xin bố cái gì đúng không? Bố chiều con lần này được không?”

Bố Tạ lung lay, trầm ngâm.

“Bố, thêm vào vài điều kiện nhỏ với bên Thịnh Đạt Hoa, không được tiết lộ thân phận thật của con với Nhã Nghiên, như vậy, sẽ không làm phiền đến gia tộc, bố, cho con đi nha, con kiếm tiền, con sẽ đãi ăn tiệc lớn, mời bố với mẹ dùng tiền con kiếm được đi du lịch, bố, cho con đi đi mà.” Hải Nhạc dốc hết toàn lực, chỉ muốn lay chuyển bố Tạ.

Bố Tạ nghe nàng nói vậy, lộ ra nụ cười tươi rói.

“Nhạc Nhạc, xem ra không uống công bố thương con, kiếm tiền nghĩ đến người đầu tiên là bố, còn muốn cho bố tiêu xài, đúng là con gái ngoan, được rồi, bố cho con đi đó!” Hắc cười lên ha ha.

Mẹ Hải Nhạc và Tạ Thu Dật lánh ngoài cửa nghe lén câu chuyện nãy giờ, một người thì nở nụ cười sùng nịch, một người thì nhủ mảy.

Cuối cùng, Tạ Thu Dật gõ cửa.

“Mời vào!” Bố Tạ nói.

Tạ Thu Dật và mẹ Hải Nhạc cùng đi vào, Hải Nhạc thấy hai người bước vào, nàng ngẩng đầu gọi: “Mẹ, mẹ tới rồi.”

Nhưng đối với ai đó lại vô cùng hồ hững, sau đó dựa vào lòng bố Tạ ẩn ẩn thị uy với mõ nhân.

“Bố, bố quá nuông chiều nó rồi.” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn hấn: “Hứ, anh nghe lén! Coi chừng lỗ tai dài như con lừa cho xem!”

Tạ Trường Viên thở dài một hơi: “Giờ này bố có thể hiểu được rằng, trong đời quan trọng không phải là sự nghiệp, mà là có thể làm cho gia đình mình cảm thấy được hạnh phúc, nếu như quay quảng cáo mà có thể làm cho Nhạc Nhạc cảm thấy vui vẻ, cứ để cho nó đi đi, trách nhiệm của bố là phải làm cho các con cảm thấy hạnh phúc và thoải mái, nó có thể tự mình tìm được niềm vui, bố làm sao có thể nhẫn tâm cướp đi niềm vui của nó chứ?”

Bệnh nặng một trận, giúp cho Tạ Trường Viên thấy ra được rất nhiều chuyện, với danh và lợi, tự nhiên cũng thấy phai nhạt rất nhiều, nhân sinh khổ đoản, sung sướng bao nhiêu, bấy giờ điều ông quan tâm nhất chính là chung sống với gia đình.

Tạ Thu Dật nghe bố mình nói như vậy, trầm mặc.

Xem ra, Hải Nhạc đi quay quảng cáo, chắc chắn rồi.

Mẹ Hải Nhạc cảm động ngồi bên mép giường, đưa tay đặt trên bàn tay bố Tạ, bà phải may mắn biết mấy, mới có thể gả cho một người chồng như vậy!

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều như lắng lại.

Thấy tình thế này, Hải Nhạc đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, Tạ Thu Dật lập tức đi ra theo, Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thu Dật cứ theo đuôi mình, nàng lại bước nhanh hơn, nhưng, ở cuối hành lang, hấn vẫn bắt được nàng.

“Cái gì?” Hải Nhạc phẫn nộ trừng hấn.

“Tạ Hải Nhạc, em giỏi lắm, đến bố mà em cũng dụ được, tòi quá coi thường em rồi.” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Hải Nhạc liếc trắng mắt: “Tạ Thu Dật, tôi biết anh luôn xem thường tôi, nhưng, anh nên nhớ, nếu tôi là con gái của mẹ tôi, tôi sẽ không kém hơn mẹ tôi đâu! Tôi tin chắc sau này tôi lớn lên, tôi cũng sẽ có thể trở nên lớn mạnh như mẹ, tôi cũng sẽ hoàn toàn có thể tìm được một người thương mẹ yêu mẹ giống như bố, cho nên, sau này nếu anh còn dám dùng ánh mắt xem thường mà nhìn tôi nữa, thì anh sai chắc rồi!”

Tạ Thu Dật nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại trở nên vừa tức vừa vội, nói: “Em dám!”

Hải Nhạc lạnh lùng liếc hấn một cái: “Tạ Thu Dật, nhớ rõ những gì anh nói chứ, anh muốn tốt với tôi, nhưng, tôi nhận ra anh vẫn không thể nhìn được tôi vui vẻ, ngay cả khi tôi hạnh phúc nhất, anh vẫn không nhìn được muốn đã kích tôi, anh còn nói nữa, tôi thật không dám tin.”

“Em...” Trong lòng Tạ Thu Dật tự nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, nha đầu kia, thật sự càng ngày càng lợi hại, vì nhìn thấu hấn sẽ không làm gì được nàng sao?

“Đi!” Tạ Thu Dật lôi nàng vào thang máy.

“Buông ra, đau quá.” Tạ Hải Nhạc kêu đau.

“Nói cho tôi biết, em nói cái câu chocolate cảm giác giống như nụ hôn đầu tiên, mùi vị của nụ hôn đầu tiên, cái loại cảm giác đó, rốt cuộc là ai đem tới cho em? Em nói cho tôi biết, tôi sẽ thả em ra!” Tạ Thu Dật vẫn nắm tay nàng chặt cứng như cũ, mặt không chút thay đổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Anh Có Yêu Tôi Không?

“Tôi...” Tạ Hải Nhạc không biết tại sao đột nhiên hắn lại muốn nàng trả lời vấn đề này, cái gì cũng không nói được.

Ngủ ngốc, người đó là anh chứ à! Nhưng mà, nàng nói không nên lời, bởi vì trong lòng ngượng ngùng, cũng bởi vì lòng có sợ hãi.

Nàng thật sự rất sợ, sợ hắn chỉ đang đùa giỡn gì đó thôi, nàng giống y như một con rùa đen, lúc nào cũng núp ở trong mai của mình, có mai cứng, bị tổn thương lớn hơn nữa thì cũng có thể rút về trong mai từ từ chữa thương, nhưng mà, nếu như cả cái mai nàng phải dựa vào mà tồn tại cũng bị hắn xốc lên hết, một con rùa không có mai, có thể sống được nữa không?

Cho nên, nàng vẫn cố thủ trái tim của mình, chỉ vì chính bản thân mình mà đập, nàng không hy vọng có ngày nào đó, đào tẩm lòng mình từ trong trái tim chảy máu đầm đìa ra đưa cho hắn xong, mà hắn, sau khi đạt được mục đích, sẽ hung hăng ném lòng nàng xuống đất, còn dùng chân chà đạp mạnh bạo, cho đến khi nát bấy hết cả, sau đó, hắn sẽ lại giống như lúc trước khi nàng ngã vào trong hồ bơi, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng nhìn nàng sắp chết cũng không đưa tay kéo nàng một cái! Bởi vì, hắn đã có được thứ cuối cùng còn sót lại của nàng, nàng với hắn mà nói, không còn chút giá trị gì nữa, hắn còn cứu nàng làm chi?

“Nói đi!” Tạ Thư Dật giục nàng.

“Không, tôi không nói, không nói, không nói!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ lắc đầu.

Nàng không nói, nàng lựa chọn không nói, như vậy thì, hắn sẽ không thể nào tổn thương lòng nàng được!

Tạ Thư Dật thấy nàng sợ hãi, không khỏi nổi giận lên, đứng rồi, đứng là một kẻ hoàn toàn khác rồi! “Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật rống lớn, “Em tốt nhất là nên nói ra.” “Không! Không nói!” Tạ Hải Nhạc vẫn lắc đầu như cũ.

Thang máy “Ding” một tiếng đến lầu một, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc đi nhanh về phía trước, cả khuôn mặt đều tức đến xanh mét, cơ hồ có thể nhìn thấy từng tia hàn khí toát ra.

“Vì sao? Vì sao tôi phải nói? Tại sao cứ bắt tôi nói chứ? Suy nghĩ trong lòng là được rồi à! Tại sao còn phải nói ra? Tất cả là tại cái ông Hà Gia Hào gì gì kia, ông ta không nói không được sao? Cũng chỉ có hai câu nói mà thôi, sao có thể lấy ra làm lời quảng cáo gì chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo nghiêng ngả lao đảo, vừa khóc rống trong lòng.

Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đến rừng cây nhỏ nhân tạo giúp tạo không khí thoải mái thư giãn cho bệnh nhân sau bệnh viện, Tạ Hải Nhạc càng thêm sợ hãi.

“Tạ Thư Dật, tôi sợ, chỗ này tối quá!” Nàng gần như bật khóc.

“Nếu em không nói, tôi sẽ bỏ em ở chỗ này một mình!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng.

“Nhưng mà, anh phải biết chuyện đó làm cái gì? Chuyện đó, rất quan trọng với anh sao?” Hải Nhạc nước mắt đầm đìa nhìn hắn, nàng rất sợ, nàng thật sự rất sợ cái vẻ mặt bình tĩnh này của Tạ Thư Dật, hắn càng như vậy, nàng càng biết hắn càng tức giận.

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên một tia bối rối.

“Tôi nói rồi, tôi đã đụng vào, chính là đồ của tôi, kẻ khác, đừng mơ có thể nhúng chàm, nói! Người đó là ai?” Giọng nói của Tạ Thư Dật gần như là rít lên qua kẽ răng.

“Không có ai hết, không có ai hết, Tạ Thư Dật, tôi muốn về, tôi muốn đi tìm mẹ!” Tạ Hải Nhạc bật khóc.

Tại sao hắn lại cứ thích ép nàng chứ? Nàng không có quyền giữ lại một chút bí mật của riêng mình hay sao?

Tạ Thư Dật thấy nàng òa khóc, tim của hắn, cũng đã co rút đau đớn rồi, nhưng, nếu hắn không biết là ai, hắn sẽ phát điên mất.

Hắn đột nhiên giơ tay kéo nàng qua, ôm nàng vào lòng thật chặt, đau đớn nói: “Hải Nhạc, tôi không cho em đi tìm mẹ, tôi không cho em đi tìm chị em, không cho phép em đi tìm Thích Hán Lương, lại càng không cho em đi tìm Hứa Chí Ngạn, nếu em muốn khóc, chỉ được phép khóc ở trước mặt tôi! Cho dù là nước mắt của em, tôi cũng chỉ cho phép nó thuộc về mình tôi! Hải Nhạc, chẳng lẽ, em vẫn không hiểu lòng tôi sao? Tôi thể hiện còn chưa rõ ràng hay sao? Tôi lúc nào cũng dùng hành động để nói cho em biết, em là của tôi, là của tôi! Thứ gì tôi đã muốn, không ai có thể ngăn cản tôi muốn, bố không

thể, mẹ em càng không thể! Nhưng mà Hải Nhạc, tôi không muốn làm cho em đau khổ như trước kia nữa, tôi muốn làm cho em hạnh phúc, muốn em được hạnh phúc a! Hải Nhạc, em không thể làm như vậy với tôi! Thật sự, em cứ như vậy, khiến cho tôi không biết phải làm sao, tôi cứ tốt với em, tới bây giờ em cũng không hề đáp lại tôi một chút, cũng không cho tôi chút ngon ngọt nào để trấn an, để cho tôi biết mình cố gắng đã có thể lấy được một ít hồi báo nho nhỏ, cho dù chỉ một chút, một chút thôi! Hải Nhạc, tôi chỉ muốn biết người đó là ai mà thôi, ngay cả chuyện này em cũng không thể nói cho tôi biết hay sao? Em có biết không? Tôi đề ý, tôi đề ý, tôi đề ý muốn chết! Tôi đề ý, tôi đề ý sắp điên rồi! Tôi không thể chấp nhận được ngoài tôi ra, còn có người còn sớm hơn tôi chiếm được nụ hôn đầu của em! Tôi đề ý, tôi thật sự đề ý! Nếu em không nói cho tôi, tôi sẽ điên mất! Tôi sẽ điên mất!” Cho dù Hải Nhạc có ngốc đến mấy, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có muôn vàn thống khổ, nặng nề, chắc là hắn thật sự rất đau đớn đi.

Tạ Thu Dật ôm đầu nàng tựa sát vào trong lồng ngực của hắn, kích động nói: “Em nghe đi, nghe một chút đi, nghe một chút nó đập nhanh đến mức nào! Nó cần đáp án của em, nó cần! Nếu em không nói, nó thật sự sắp không chịu nổi nữa! Mà lòng kiên nhẫn của tôi đối với em, cũng có mức độ, em đừng đi khiêu chiến mức độ này nữa được không? Được không? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!” Hải Nhạc nghe được hắn nói như vậy, nàng thật sự bị cảm động, lòng của nàng, kiên quyết không muốn nhận trái tim của hắn, cũng sắp dao động rồi, không a, nếu cứ nói như vậy, thì cái gì nàng cũng sẽ không còn nữa! Nàng sợ đến khóc càng dữ dội hơn.

“Tạ Thu Dật, đừng có tốt như vậy được không? Anh như vậy, tôi rất sợ, tôi rất sợ, tại sao thế nào anh cũng phải biết cho bằng được chứ? Để cho nó trở thành một bí mật riêng trong lòng tôi được không?” Hải Nhạc buồn bã ngẩng đầu lên, “Tôi biết anh đề ý, nhưng tôi lại càng đề ý hơn, tôi lớn đến hôm nay, những đau khổ anh tặng cho tôi còn ít hay sao? Nhiều đến mức đã làm cho tôi không thể thấy rõ anh đang muốn trả thù tôi hay là muốn tốt với tôi thật sự! Rốt cuộc là anh muốn thân của tôi, hay là lòng của tôi đây? Tôi rất sợ, tôi sợ anh có được toàn bộ tôi rồi, sau đó anh sẽ giẫm lên tôi, khiến cho tôi xương cốt cũng không còn, tôi không chơi nổi đâu, tôi thật sự không chơi nổi! Tôi còn nghĩ hay là, đây chẳng qua là lòng chiếm hữu của anh đang quá phá mà thôi, anh dám nói với tôi, anh yêu tôi sao? Anh yêu tôi không? Anh có yêu tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Bí Mật Không Thể Nói Thành Lời

Nghe thấy Hải Nhạc đột nhiên hỏi hắn có yêu nàng hay không, Tạ Thu Dật ngơ ngác, hắn kinh ngạc buông lỏng hai tay đang ôm nàng ra.

“Tôi... Tôi...” Tạ Thu Dật đau khổ chau mày.

Hắn, thích nàng ư, đương nhiên, cũng rất yêu nàng nữa, hắn đã dùng hành động thể hiện hết ra ngoài rồi, tại sao nàng không thấy? Bảo hắn nói, hắn thật sự không nói nổi ba chữ kia, đó là chuyện sống còn của hắn, hắn nguyện đi lên trời, đi hái sao xuống cho nàng, hắn, cũng không thể nói được ba chữ đó.

“Con trai, đừng yêu bất cứ kẻ nào, không cần yêu! Yêu một người, so với hận một người, còn thống khổ hơn! Con trai à, yêu không phải là thứ gì tốt đẹp cả! Hứa với mẹ, đừng yêu, cho dù thật sự đã yêu, cũng đừng nói cho cô ấy biết, con yêu nàng đến thế nào, yêu chỉ mang đến tổn thương cho con mà thôi! Thậm chí người con yêu, còn có thể sẽ mượn tình yêu để tấn công con, tổn thương con! Cũng dồn con vào chỗ chết! Con trai, mẹ chính là ví dụ, sau này, con chỉ cần yêu chính bản thân mình! Chỉ có chính con mới không làm hại con! Vĩnh viễn đừng nói ra ba chữ “anh yêu em” với bất kỳ ai! Hứa với mẹ! Hứa với mẹ! Nếu không mẹ đến dưới suối vàng cũng sẽ không an tâm!” Năm ấy, hắn mười một tuổi, người mẹ đang bệnh nặng của hắn, nói với hắn một phen, hắn đã hứa với bà, từ nay về sau, hắn chỉ yêu bản thân mình, chưa bao giờ yêu bất kỳ một cô gái nào, hắn cũng không nói chữ “yêu”, lại càng không bao giờ nói ra ba chữ “anh yêu em” nhưng, tại sao nàng lại muốn hắn nói như vậy? Vì sao?

Hải Nhạc thấy hắn vẫn không hé răng, không khỏi lui về sau mấy bước.

Bảo hắn nói ba chữ, hắn cũng phải do dự lâu như vậy! Làm sao nàng còn dám hy vọng xa vời? Nàng không dám với cao nữa, nàng không chịu nổi nữa rồi, xoay người muốn chạy đi, Tạ Thu Dật nhanh tay giữ chặt nàng: “Không, em còn chưa nói người đó là ai!” Hải Nhạc buồn bã nhìn hắn, nói: “Tạ Thu Dật, buông tay đi, anh không muốn nói, anh cũng đừng ép tôi được không?”

Tạ Thu Dật cố chấp kéo tay nàng, khẩn cầu: “Hải Nhạc, tôi tình nguyện vì em làm bất cứ chuyện gì, thật đó! Trừ nói cái đó ra.” Hải Nhạc cười giễu: “Không sao, thật sự không sao, tôi chỉ nói đùa mà thôi, thật đó, anh buông tay đi, thật sự, tôi sẽ không để cho anh làm cho tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ! Tạ Thu Dật, bên cạnh anh, có nhiều cô gái vây xung quanh như vậy, ai cũng chỉ có mình anh trong lòng, mà tôi, tôi nghĩ tôi không thể sinh ra loại tình cảm như cảm nàng dành cho anh được, Tạ Thu Dật, anh buông tha tôi đi, tôi sẽ không bảo anh nói gì nữa, tôi cam đoan vĩnh viễn cũng sẽ không bảo anh nói chuyện đó nữa, mà anh, hãy đi tìm cái cô gái có thể làm cho anh nói ra ba chữ kia đi!” Từng giọt từng giọt nước mắt từ trong đôi mắt sâu như biển cả của nàng rơi xuống.

“Đừng... Đừng tiêu phí tâm tư gì trên người tôi nữa, kỳ thật, anh có thể làm một người anh tốt yêu thương em gái, tôi cũng có thể làm một người em nghe lời anh hai, anh hai, anh hai, anh hai...” Hải Nhạc nghẹn ngào không kêu nổi nữa.

“Hải Nhạc!” Tạ Thu Dật muốn đến ôm lấy nàng, nhưng, Hải Nhạc giãy dụa đẩy mạnh hắn ra.

Nàng lau lau nước mắt, cười với Tạ Thu Dật: “Để cho tôi làm em gái ngoan của anh đi, tôi sẽ quên tất cả những chuyện anh làm ở trên thuyền với tôi trước kia, anh cũng hãy quên những lời tôi hỏi anh hôm nay đi, tôi chỉ là một đứa con nít, anh cũng biết mà, từ trước đến nay tôi luôn thích hồ ngôn loạn ngữ, vốn, trước kia tôi thật sự chỉ có oán hận căm ghét với anh mà thôi, nhưng mà, bây giờ anh rất tốt với tôi, tôi thấy được hết, trong lòng tôi rất vui, thật sự rất hạnh phúc, tôi đồng ý tha thứ cho anh, thật sự, tôi tha thứ cho anh, anh không cần làm cho tôi vui nữa, làm như vậy, sẽ mệt lắm, tôi cũng mệt mỏi

quá, thôi để cho chúng ta về sau đều sống thoải mái hơn tí đi, anh hai, anh thấy sao?”

Lòng Tạ Thư Dật đã rối như tơ vò, nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Hải Nhạc, trong lòng hắn nổi lên một nỗi sợ hãi chưa từng có, có phải là, thật ra là nàng thích hắn, chỉ có điều là, nàng đã bị hắn tổn thương quá nặng rồi, cho nên, quyết định sẽ không thích hắn nữa, chỉ muốn quay về làm anh em hay không?

Không, hắn không muốn nàng làm em gái của hắn, hắn thầm mong nàng sẽ là người con gái mà hắn lúc nào cũng có thể ôm vào trong ngực lúc nào cũng có thể hôn. Tạ Thư Dật tiến lên, kích động lắc lắc bả vai của nàng, hỏi: “Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, em yêu tôi phải không? Nói cho tôi biết! Có phải em yêu tôi hay không?”

Tạ Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Tôi nói rồi, tôi không thể nảy sinh những tình cảm giống như những cô gái kia dành cho anh được, tôi nhớ trước đây tôi có nói với anh, người tôi thích chính là Hứa Chí Ngạn, là Hứa Chí Ngạn! Chẳng lẽ, mới đó anh đã quên rồi sao? Tôi làm sao có thể thích anh cơ chứ? Một người từ nhỏ đã ác độc với tôi, làm mọi chuyện xấu với tôi? Tôi điên rồi mới có thể thích anh! Anh hai, em mệt lắm, mệt mỏi lắm, có thể cho em đi tìm mẹ được chưa? Không, quên đi, anh đưa em về nhà đi, nếu mẹ thấy bộ dạng này của em, không chừng lại nghĩ anh bắt nạt em nữa, nhưng bây giờ anh cũng không có bắt nạt em, không thể để cho mẹ hiểu lầm anh được.”

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang rất bình tĩnh, muốn từ ánh mắt của nàng nhìn ra dù chỉ một tia né tránh, nhưng, không có gì cả.

Thì ra, tất cả cố gắng mà hắn làm ra, đều đổ sông đổ biển cả. Hắn cũng bình tĩnh lại, rốt cuộc là hắn đang làm gì đây?

Rốt cuộc là hắn đang ép nàng, hay là nàng đang ép hắn?

Chẳng lẽ, như lời mẹ nói, thật sự không cần yêu bất kỳ cô gái nào? Chỉ có thể yêu chính mình?

Hắn đã có thể cảm nhận được hắn bị cái gì “yêu” chết tiệt tổn thương rồi, hắn đã có thể nhìn được lòng mình đang chảy máu. Mẹ nói đúng, yêu không phải là thứ tốt, chỉ mang đến đau đớn cho hắn. Hắn buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Đau Quá, Đau Quá!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy mê mang, lần đầu tiên không biết mình nên làm như thế nào, hắn phải làm như thế nào đây? Tiếp tục đơn phương? Hay là thử thu hồi lại tình cảm, cũng vốn là ngay từ đầu, người trong lòng nàng cũng không phải là hắn. Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rồi, hắn trầm mặc một lúc lâu sau, cô đơn nói với Tạ Hải Nhạc: “Được, Tạ Hải Nhạc, tùy em quyết định đi, muốn làm em tôi, thì cứ làm em tôi đi, tôi không sao cả, mà tôi, cũng cần phải xem lại một chút, tôi cảm thấy dạo này mình cũng thật là hoang đường, đã bỏ mặc kệ vài chuyện công ty rồi, nhưng thôi, em yên tâm, tôi sẽ không tiếp tục đối với em như trước nữa, sau này, có chuyện gì cần tôi giúp, em cứ việc mở miệng, tôi sẽ không bao giờ từ chối.”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một trận đau đớn, nàng cúi đầu: “Cảm ơn anh hai, vậy... chúng ta đi về thôi, chắc mẹ em vẫn còn muốn ở lại với bố.”

“Ừ.” Tạ Thư Dật đi thật chậm ở sau lưng Tạ Hải Nhạc, hắn chết lặng nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, dường như muốn đốt sau lưng nàng thành hai cái lỗ, sau đó in dấu ấn của hắn xuống.

Hắn, lại có thể trong một lúc vô ý, vì nàng mà đơn phương rơi vào lưới tình, đơn phương sa lầy, sau đó, đơn phương vì nàng mà chìm đắm, nhưng, trong lòng của nàng, lại vốn chưa từng có hắn! Tất cả mọi thứ, chỉ là chuyện mình hắn đơn phương buồn cười mà thôi! Chẳng lẽ, thật sự phải buông tay nàng như vậy?

Ý nghĩ này chỉ vừa mới hiện lên trong lòng hắn, lập tức đâm hắn đau nhói, hơn nữa, hắn cảm thấy thật tiếc nuối, tiếc vô cùng, cảm giác như nếu mình thật sự buông nàng ra, sẽ đau như có một miếng thịt trên trái tim bị lẹm xuống ngọt lịm vậy. Hắn ôm ngực, thiếu chút nữa sẽ rên thành tiếng.

Thì ra, nàng không phải là “nốt ruồi chu sa trong lòng bàn tay” gì, cũng không phải là “ánh trăng sáng đầu giường” (1) gì, mà là, là một khối u bám trên quả tim của hắn, giả như, cứ mạnh bạo mà cắt nó ra, tim của hắn, cũng sẽ bối vì không có nàng, mà cứ thế không còn đập nữa. Từ bao giờ? Từ khi nào thì nàng biến thành một bộ phận quan trọng nhất của hắn, một thứ mà không có thì không thể sống sót?

(1) Sàng tiền minh nguyệt quang_ trích trong bài thơ *Tĩnh Dạ Tư* của Lý Bạch.

Hắn không muốn nàng trở nên trọng yếu như vậy! Hắn không cần! Tạ Thư Dật ôm ngực mình thật chặt, chết lặng đi theo nàng về phía trước.

Nhìn xem, nàng đi thong thả biết bao nhiêu, dứt khoát biết bao nhiêu, này giờ chưa từng quay đầu lại nhìn hắn chỉ một lần. Một cổ chưa xót, xộc thẳng về hốc mắt Tạ Thư Dật, hắn vội vàng ngăn đầu, không cho đám xót xa kia tràn ra.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như, em cảm thấy quay về làm anh em, đối với chúng ta đều tốt, như vậy, tôi sẽ làm cùng em! Chỉ cần em thấy tốt, tôi sẽ làm cùng em

tất cả!” Tạ Thư Dật cay đắng nghĩ thầm.

Hai người trầm mặc trở về Tạ gia, Tạ Hải Hoan đang ở trong phòng khách xem tivi, thấy hai người bọn họ trở về, vội vàng đứng lên.

“Hai người có phải đi thăm bố không? Em cũng muốn đi lắm, nhưng lại sợ làm phiền bố.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật không để ý tới nàng, đi thẳng lên lầu, theo sau đó là một tiếng đóng cửa thật mạnh, làm cho Hải Nhạc Hải Hoan thiếu chút nữa đều giật nảy lên.

“Chị hai, em mệt lắm, em lên lầu trước nha.” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Chị đi với em.” Hải Hoan nhìn ra được Hải Nhạc đang không vui.

Hải Nhạc trở về phòng mình ngồi lặng trên giường, Hải Hoan cũng ngồi xuống theo.

“Em à, trông em không vui, có chuyện gì vậy?” Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc lập tức bỏ nhào vào trong lòng Hải Hoan, “Oa” một tiếng, bật khóc lên.

Hải Hoan sợ tới mức luống cuống tay chân: “Em gái, em làm sao vậy? Bị cái gì? Có ai bắt nạt em phải không?”

“Hu hu chị ơi, chị ơi, trong lòng em đau quá, đau quá à!” Hải Nhạc khóc đến tê tâm liệt phế.

Hải Hoan thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng nàng, nói: “Tại sao lại đau?”

Hải Nhạc khóc đến mức toàn thân đều phát run, nàng lắc đầu, nước nớc: “Em cũng không biết là tại sao nữa, nhưng mà, em thật sự rất đau, đau quá!”

“Đau thì lúc nào cũng phải có nguyên nhân chứ? Làm sao tự nhiên mà đau được? Nói cho chị nghe, chị sẽ giúp em.” Hải Hoan khuyên nhủ.

Hải Nhạc ghé vào trên vai Hải Hoan, nói đứt quãng: “Hu hu chị ơi, em thật sự không biết, thật sự không biết, em đau sắp thở hết nổi rồi, giống như là có tảng đá đang đặt trong lòng em vậy, chị ơi, em thật sự sắp không thể hô hấp nổi nữa, đau quá, đau quá à!” Lòng của nàng, thật sự đau quá, đau đến mức sắp vỡ nát! Nàng biết rất rõ ràng, lần này nàng lại bị thương nữa rồi, lần bị thương này, với lần trước bị Tạ Thư Dật cưỡng bức trên thuyền đều nghiêm trọng như nhau, giờ đây bị thương, không phải ở trên thân, mà hình như, là bị thương ở trong lòng, hơn nữa, chính là vết thương trí mạng! Nhịp tim của nàng, cũng sắp bị miệng vết thương này hại ngừng đập mất! Vết thương này, lại là nhờ phước của Tạ Thư Dật! Chỉ có憾, chỉ có憾 mới có thể tồn thương nàng được! Cũng chỉ có憾, mới có thể tồn thương nàng nghiêm trọng như vậy! “Tạ Thư Dật, tại sao, anh cho tôi hi vọng, lại làm cho tôi thất vọng? Chẳng lẽ, tất cả những chuyện anh làm, đều là giả dối? Thậm chí, anh còn không muốn nói dối với tôi chỉ một lần nữa?”

Lòng của nàng, đang bị xé rách, đang chảy máu đầm đìa, mà bản thân nàng, cũng đã khóc đến thiên hôn địa ám, thẳng đến khi khóc mệt, nàng thiếp đi trên vai Hải Hoan luôn.

Hải Hoan nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường, đắp chăn cho nàng.

Nàng thở dài một hơi, đi ra khỏi phòng Hải Nhạc.

Khi đi đến hành lang, nàng bỗng thấy Tạ Thư Dật đang dựa vào một cây cột, trên tay cầm một điều thuốc, trong miệng đang chậm rãi nhả ra một vòng khói, nàng giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 94: Rốt Cuộc Không Thể Hồi Đầu

Về mặt nhìn nghiêng của Tạ Thư Dật, dưới ánh đèn hành lang êm dịu nhàn nhạt, tự nhiên có vẻ đẹp trai mạnh mẽ lạ kì, mái tóc vuốt keo tỉ mỉ kia, với vài sợi rù xuống trán, trông có hơi rời rời, lại có hơi ngang ngạnh bất kham, ánh mắt tối tăm như đang trầm tư kia, làm cho hắn trông không giống như người thật, mà lại giống như một hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh vậy, mang theo lực hấp dẫn trí mạng, đủ để thu hút tất cả những trái tim thiếu nữ trên đời, mà cũng làm cho trái tim Trì Hải Hoan, nhảy loạn thịch thịch.

Tạ Thư Dật liếc qua nàng một cái, sau đó, mở miệng: “Nó... không sao chứ?”

Hải Hoan nói theo bản năng: “Nó không có việc gì, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, ngủ rồi.”

Tạ Thư Dật nhú mày, hình như hắn có mơ hồ nghe được tiếng nàng khóc.

“Nó đang ngủ?”

Hải Hoan gật đầu.

Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa, thân nhiên nói: “Vậy em cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Dạ, ngủ ngon.” Hải Hoan thấy hấn không có ý định nói chuyện với nàng, trái tim với đang vui mừng, bị hất một chậu nước lạnh.

Tạ Thư Dật đi tắm, ngã ỵch xuống giường, nhưng, làm như thế nào cũng không ngủ được.

“Anh dám nói với tôi, anh có yêu tôi sao? Anh có yêu tôi không? Có yêu tôi không?” Trong đầu của hấn vẫn luôn quanh quẩn hình ảnh nàng ngẩng đầu gạn hỏi hấn, trong lòng, lại đang rí máu.

Hải Nhạc, Hải Nhạc của tôi, tại sao em lại phải hỏi tôi như vậy?

Chẳng lẽ, em biết rằng tôi chưa bao giờ nói, cho nên, em mới muốn làm khó tôi sao?

Hấn ngơ ngác nhìn trần nhà, trên trần nhà, từ từ lại biến thành gương mặt mang cười của nàng, hấn rất thích rất thích nụ cười của nàng, hấn nhìn nàng cười mãi không chán, nhất là đôi mắt kia, ngay cả khóe mắt cong cong cũng đều mang ánh cười.

Hấn rất muốn, rất muốn bay qua ban công ngắm nàng, rất muốn! Cho dù chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi, hấn cũng có thể ngủ thẳng một đêm đến tận trời sáng, không giống bây giờ cứ lặn qua lộn lại.

Nhưng mà, cũng đã đồng ý với nàng làm anh em rồi, như thế nào có thể lại giống như trước kia muốn đến thì đến đây?

Sau đó, lại nghĩ tới đôi môi hồng nhuận của nàng, không phải chỉ một mình hấn được hưởng qua, hấn không khỏi đau đớn gầm nhẹ một tiếng, xoay người vùi mặt vào gối, rên rí nén cơn đau.

Tạ Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm sao với em bây giờ? Rốt cuộc thì tôi lại không trở về được, em đã dần dần chiếm cứ trọn lòng tôi rồi, ở ngay chỗ sâu nhất sâu tim tôi, vị trí của em, không thể nào phá vỡ, không có gì phá nổi, Tạ Hải Nhạc, vậy còn ở trong lòng em, tôi là cái gì? Tôi là cái gì?

Một chút lòng, chậm rãi theo khóe mắt hấn tràn ra, thấm vào trên chiếc gối nhưng lòng vệt.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, tôi rất đau, tôi thật sự đau quá, em có biết không? Em sẽ biết sao?” Tạ Thư Dật khàn giọng nói.

“Em là của tôi, em là của tôi, tôi không muốn em thích người khác, tôi không muốn em thích Hứa Chí Ngạn, tôi không muốn! Tôi muốn em thích tôi, tôi muốn em yêu tôi, tôi muốn em yêu tôi, Hải Nhạc, tôi muốn em yêu tôi...!” Tạ Thư Dật kiềm mình chảy nước mắt, thì thào.

Hấn chưa từng bị thống khổ như đêm nay bao giờ, mà cũng chưa từng cảm thấy bất lực như giờ phút này bao giờ, trừ lần khóc vì người mẹ đã mất, hấn không còn chảy dù chỉ một giọt nước mắt nào vì ai ngoài mẹ nữa, nhưng, vì nàng, vì cô gái mà trước kia hấn có nằm mơ cũng không muốn yêu này, hấn đã chảy những giọt nước mắt yếu đuối.

“Hải Nhạc, tại sao em thì lại không thể thích tôi chứ? Em phải biết rằng, trước kia tôi cũng hận em đến thế, căm ghét em đến thế, nhưng mà, tôi cũng vẫn thích em mất rồi, thích em như lên cơn điên vậy, còn em, tại sao em lại không thể giống như tôi, thích tôi giống như tôi thích em? Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hấn đau đớn ôm chặt đầu mình vùi thật sâu vào trong gối đầu, tựa như một con đà điểu lúc nào cũng trốn trốn tránh tránh khắp nơi, tìm được đồng cát thích hợp, sau đó vùi đầu vào trong đồng cát, nước mắt, từ khi bắt đầu trượt ra khỏi hốc mắt, chưa từng thấy nó dừng lại bao giờ.

“Hải Nhạc, tôi phải làm gì bây giờ đây? Em không thích tôi, tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?” Hấn tan nát cõi lòng, tự hỏi mình.

“Hải Nhạc, em thật sự có thể quay về làm anh em với tôi sao? Có thể sao? Nhưng mà, tôi là người đàn ông đầu tiên của em mà, không phải người ta nói đôi với con gái người đàn ông đầu tiên, là khắc cốt ghi tâm đấy sao? Còn em, tại sao em thì lại nhìn tôi lạnh nhạt như thế chứ? Cũng bởi vì tôi ép buộc em sao? Nhưng mà, ta đã chuộc tội cho tội nghiệt lần đó rồi, em nói em đã tha thứ cho tôi, như em vốn chưa từng tha thứ cho tôi, nếu em đã tha thứ cho tôi, tại sao lại không đón nhận tôi? Còn nói phải làm quay về làm anh em? Hải Nhạc! Hải Nhạc! Em đâm tôi sâu quá, em đâm tôi sâu quá! Em đang trả thù tôi trước kia từng tổn thương em đấy sao? Hải Nhạc, em chưa một chút tình được không? Được không? Tôi sai rồi, tôi sai lắm rồi, tôi sai lắm rồi còn chưa được sao? Em đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự không chịu nổi nữa, tôi không hề kiên cường như tôi từng nghĩ, đến bây giờ tôi mới biết được, tôi có thể dễ dàng như vậy bị em tổn thương như thế, dễ dàng bị em làm cho đau đớn như vậy, Hải Nhạc...!” Tạ Thư Dật hai tay nắm thành quyền, từng quyền từng quyền nện ở trên giường, đau đớn bất lực.

Hai căn phòng, hai chiếc giường, hai con người, đều đang âm thầm khóc, âm thầm đau thương.

Vì đã được bố Tạ cho phép, vì thế, cha mẹ Hứa Nhã Nghiên cũng bỏ phiếu tán thành, hai cô gái, vùi đầu vào giai đoạn huấn luyện trước ngày quay.

Lâu lâu Tạ Thư Dật cũng sẽ đến đưa đón nàng, nhưng mà, sau đó hấn lại trở nên vô cùng trầm mặc, Tạ Hải Nhạc không muốn ngồi xe của hấn, nàng rất sợ không khí nặng nề trong xe, nàng tha nhờ anh em nhà họ Hứa đưa nàng về hơn, sau đó, nàng từ chối vài lần, Tạ Thư Dật không còn đưa nàng đi, cũng không đón nàng nữa, có đôi khi Hải Nhạc đến khuya mới về nhà, Tạ Thư Dật cũng còn về sớm hơn nàng, đôi khi hấn lại ngồi trên chiếc ghế sắt bên cạnh nhà kính trồng hoa, nhìn Hứa Chí Ngạn đưa nàng về.

Thoạt trông, nàng rất vui vẻ, niềm vui của nàng, chói mắt đến thế, nhưng Tạ Thư Dật lại không tài nào bỏ qua được, hấn và nàng, cứ vậy mà càng bước càng xa, xa đến mức chẳng thể nhìn thấy nhau.

Hai người, đôi khi cũng có chạm mặt, nhưng cũng chỉ là Tạ Hải Nhạc gọi hấn một tiếng “anh hai”, hấn nặng nề đáp lại một tiếng, sau đó, hai người cúi đầu, lướt qua nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Con Chơi Với Em Đi

Sau này, bố Tạ cũng xuất viện, ở nhà tĩnh dưỡng, Hải Nhạc cứ quần quít lấy ông, nhờ bố làm vai nam chính trong lòng nàng, giúp nàng tập luyện lời thoại, đùa bố Tạ vui vẻ không thôi, chỉ có điều là, ông lại không giỏi diễn kịch, chỉ có thể máy móc đọc lời thoại, dùng lời của mẹ Hải Nhạc để diễn tả thì, lời kịch chạy từ trong miệng ông ra ngoài, biến thành phát biểu nghiêm túc ở hội nghị rồi, chọc mọi người phì cười không thôi.

“Bố, bố không thể như vậy được, đây không phải là học thuộc lòng, bố phải có một chút tình cảm trong đó, bố phải nghĩ rằng bố biến thành nam chính kia, sau đó, bố phải dùng ánh mắt say đắm nhìn con, tình cảm nói ra câu này, bố nhập diễn rồi, con cũng mới có thể tìm được cảm giác nha, bố, chúng ta thử lại lần nữa, thử lại lần nữa.”

“Được rồi được rồi, chúng ta thử lại lần nữa.” Bố Tạ không còn cách nào khác, lỡ hứa với nàng rồi.

“Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?” Hải Nhạc làm bộ xấu hổ, then thùng hỏi bố Tạ, sau đó, nhón tay cầm một viên chocolate trong hộp ra bỏ vào miệng.

Bố Tạ vội vàng liếc kịch bản một cái, nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.”

Hấn cố gắng chân thành say đắm nhìn Hải Nhạc, sau đó miệng lại không nhịn được nói: “Tên nào biên kịch, bố cứ cảm thấy hai đứa nhỏ này thật ngốc a, con trai tặng hoa không được sao, từ trước đến nay bố lúc nào cũng tặng hoa cho mẹ con, với lại, hình như chocolate hấn là của con gái đưa cho con trai mới đúng, còn nữa, nói mấy cái câu này, đúng là ngốc nghếch, tặng cũng tặng rồi, rõ ràng là người ta muốn theo đuổi con, còn đi hỏi người ta tại sao lại tặng chocolate, lại còn hỏi vì sao không đưa cho mấy cô gái khác, ngốc quá đáng đi mất, mà cũng phải nói lại, thẳng nhóc này, tặng cũng tặng rồi, người ta đã hỏi như vậy rồi, nói thẳng ra là thích nàng đi, muốn theo đuổi nàng là được rồi, vậy mà lại chỉ nói một câu ‘anh chỉ muốn tặng mình em’, haizzz, ngốc quá đi, nếu là bố, bố chắc chắn sẽ không viết như vậy, bố sẽ thế này... thế này...” Tất cả mọi người ngồi cùng đều phì cười, ngay cả nhóm người hầu đang đứng một bên cũng đều nở nụ cười, mà cả Tạ Thư Dật vẫn trầm mặc cả buổi, nghe bố mình cần nhần liên miên phát biểu cái nhìn của ông, không nhịn được cũng lộ ra ý cười.

“Cắt! Cắt! Cắt! Bố, bố lúc nào cũng như vậy hết, không bao giờ phối hợp với con! Người ta rõ ràng là quảng cáo chocolate, không tặng chocolate thì tặng cái gì? Còn nữa, kịch bản này rõ ràng là tốt lắm, mà tình cảm giữa hai người bọn họ, chính là kín đáo, là âm thầm, nếu mà giống như bố nói, còn gì mà duy mỹ lãng mạn nữa mà nói? Là bố già đi, bất đồng quan điểm với bọn trẻ chúng con rồi! Con cho bố làm nam chính, thế mà bố cứ nghĩ phải làm biên kịch, đúng là tuyệt không cho con mặt mũi! Bố, nghiêm túc một chút được không ạ?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

Tạ Trường Viên giờ tay đầu hàng: “Loại nam chính ngu ngốc này, không làm cũng thế.”

Hấn nhìn Tạ Thư Dật ngồi đối diện không nói lời nào một cái, nghiền ngẫm một chút, nói với Hải Nhạc: “Con nói bố với con có sự khác nhau, vậy chắc con với anh hai hấn là không có sự khác nhau, con đi tìm anh hai đi, tìm anh hai mà dợt lời thoại với con, bố ngồi một bên xem diễn là được.”

Nói xong, hấn cầm xấp kịch bản trong tay quăng cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật theo bản năng đưa tay chụp lấy.

“Thư Dật, con lại chơi với em đi, bố không chơi nổi mấy trò thoại thiếc này đâu.” Tạ Trường Viên nói.

“Con...” Tạ Thư Dật liếc nhìn Tạ Hải Nhạc một cái, mà Tạ Hải Nhạc lỡ bắt phải ánh mắt của hấn, vội vàng cúi đầu.

“Con không chơi!” Tạ Hải Nhạc giận dỗi chu miệng lên.

“Nhóc con, để cho anh hai chơi với con, không phải càng tốt sao? Nói thế nào đi nữa, anh con cũng có tư cách làm nam chính hơn bố mà, con nhìn nó xem, muốn người có người muốn mặt có mặt, nói không chừng so với tên diễn viên diễn cặp với con còn đẹp trai hơn nữa kia, như vậy, con cũng dễ dàng nhập vai a, đi, tìm anh con đi.” Bố Tạ đẩy đẩy Hải Nhạc.

“Không cần! Đều tại bố hết, làm cho con chẳng còn hứng gì cả, bố không giúp con, hừ hừ, con không chơi.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt trên cái khuôn mặt kia, nàng đã nổi ý muốn trốn đi, làm sao còn dám nhờ hấn dợt kịch với nàng a?

Tạ Thư Dật biết nàng cũng không muốn tới gần hấn, hấn có thể cảm nhận được, cho nên, hấn hiểu nàng thả tìm cha diễn cùng, cũng không muốn đi tìm hấn, tại sao phải trốn tránh hấn? Hấn thì lại đáng sợ như vậy sao?

Nhưng, bây giờ đối với nàng, hấn thật sự rất vô lực, nàng không muốn đến gần hấn, mà hấn, cũng ngây ngốc nói cho nàng biết, hấn sẽ không đối xử với nàng giống như trước kia nữa, giả như hấn nói ra... Hấn không làm tiếp được, từ đây về sau chắc chắn nàng sẽ càng không tin tưởng bất cứ câu gì hấn nói nữa rồi, nàng thấy hấn liền trốn mất, hấn cũng là người có lòng tự trọng a, nàng đã tỏ ra xa cách như vậy, làm sao hấn còn có thể cố ý tiếp cận nàng nữa chứ? Cho nên, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng, càng ngày cách hấn càng xa.

Tạ Thu Dật mặt không chút thay đổi lật lật cuốn kịch bản hơi mỏng kia, đọc lướt nhanh qua, biết khái quát tình tiết câu chuyện, bỗng nhiên, hấn thấy được Tạ Hải Nhạc và nam chính lại còn có một cảnh hôn nhau, hấn hoảng sợ.

Cái này sao có thể được? Không được! Tuyệt đối không được!

“Khi nào thì quay?” Tạ Thu Dật hỏi Tạ Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhỏ giọng đáp: “Chắc chờ khoảng một tuần nữa là có thể khai máy, bởi vì khi đó Thường Hàn mới có lịch diễn.”

“Uhm” Tạ Thu Dật cũng không nói thêm gì nữa.

Thịnh Đạt Hoa thật đúng là không tiếc dùng nhiều tiền, mời tới Tiểu Thiên Vương Thường Hàn nghe nói là người có catse cao nhất hiện nay tới đây, lẽ như, hấn hôn Hải Nhạc, có khi nào hấn cũng sẽ yêu Hải Nhạc hay không?

Không, không thể để cho hấn hôn nàng! Càng không thể cho phép hấn yêu nàng!

Hấn lại bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn làm cho hoảng sợ.

Hấn đang bị làm sao vậy? Chỉ cần là chuyện có liên quan đến nàng, hấn liền không nhận được phải suy nghĩ miên man, cứ tiếp tục như vậy, thật sự không được!

Hải Hoan ngồi ở một bên, thấy lực chú ý của mọi người vẫn đều đặt trên người Hải Nhạc, trong lòng nàng rất không vui, so Hải Nhạc nàng cũng chẳng kém bao nhiêu, vì sao tất cả mọi người lại cứ sùng nó như vậy? Mà lại bỏ mặc nàng sang một bên?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Là Tất Cả Của Tôi

“Con tập với nó được rồi, không cần bố đâu.” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc, Hải Hoan đều kinh ngạc nhìn hấn.

“Con là con trai, tập với nó là đúng rồi.” Tạ Thu Dật không giải thích với Hải Nhạc, nói thẳng, “Em muốn tập đoạn nào?”

Hải Nhạc nhìn hấn ngơ ngác, hấn đồng ý tập lời thoại với nàng sao? Nàng còn tưởng rằng hấn không muốn chứ.

“Vậy thôi bắt đầu từ đoạn bố vừa mới nói đi ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng đáp.

Tạ Thu Dật nhắm mắt trong lòng vài lần, sau đó ngẩng đầu nói với Hải Nhạc: “Thế bắt đầu đi.”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cảm xúc, một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt, nghiêm nhiên là đang thẹn thùng, nàng nói với Tạ Thu Dật: “Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?”

Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc, hé đôi môi mỏng nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.” Hấn nói một cách hiển nhiên như vậy, hơn nữa, ánh mắt mà hấn nhìn nàng, hình như vẫn tràn đầy tình ý, Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hấn, hấn cũng lợi hại quá đi, chưa từng được huấn luyện, thế mà thoát trông cũng thật nhập vai... Ai da, đang nghĩ cái gì thế này, dốt lời thoại quan trọng hơn, Tạ Hải Nhạc lắc lắc đầu, nói tiếp: “Vậy... đối với anh, em là cái gì?”

Tạ Thu Dật đến một cái nháy mắt cũng không có mà nhìn nàng, nói: “Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc không khỏi khẽ thờ gập một hơi, hấn có thể ngay lập tức thuộc như cháo chảy như thế, thật là lợi hại, hơn nữa, vẻ mặt của hấn, cũng y như thật như thế, giống như chỉ dành để nói cho một mình nàng nghe thôi vậy, trái tim Tạ Hải Nhạc đập mạnh “thình thịch”, không khỏi cúi đầu xuống.

Chắc là... chắc là nàng nghĩ nhiều thôi phải không? Đúng là gặp quý, không phải chỉ là một câu thoại sao? Vậy mà cũng đứng đó mà ngạc nhiên! Nàng thầm mắng chính mình trong lòng.

Tạ Thu Dật biết tiếp theo, nữ chính sẽ ăn một viên chocolate, chủ động hôn nam chính, sau đó hai người lại bắt đầu yêu đương ngọt ngào, hấn đột nhiên thật hâm mộ tên nam chính trong câu chuyện, chỉ cần một hộp chocolate, liền bắt được ngay một trái tim, gạt hái được một môi tình, còn trong hiện thực,

làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ? Tục ngữ cũng nói, lòng nữ nhân, như kim đáy biển a, cho tới bây giờ hấn cũng không biết trong lòng Hải Nhạc đang suy nghĩ cái gì nữa, giả như, một hộp chocolate có thể đạt được lòng nàng, hấn cũng thật sự muốn ném thử một lần! Chỉ có điều là, aiz, chỉ là một câu chuyện mà thôi, đương nhiên không thể thành sự thật.

Hấn không khỏi cúi đầu, cười khổ trong lòng.

“Chắc chắn, anh hai vẫn là lợi hại hơn, Hải Nhạc, con đã hài lòng chưa? Về sau, có tập lời thoại, cứ đi tìm anh hai đi!” Tạ Trường Viên cười nói.

Hải Nhạc gật đầu: “Dạ, con sẽ.”

Nàng không đi tìm hấn đâu, nàng thật sự rất sợ đối diện với ánh mắt của hấn a, chỉ cần một ánh mắt của hấn, cũng có thể làm cho lòng nàng run lên bần bật. Tạ Thư Dật nghe nàng nói ra ba chữ kia cho có lệ, kéo kéo môi, nàng sẽ không tới tìm hấn, trừ phi, hấn đi tìm nàng. Nhưng mà, hấn, cũng không có dùng khí đi đối mặt nàng, nàng không thích hấn.

Khi đoàn quay phim làm lễ quảng cáo thì Thường Hàn cũng không hề trình diện, đúng là tỏ ra cao giá a, cho nên, lúc bắt đầu cũng chính là cảnh quay của hai người Hải Nhạc và Nhã Nghiên thôi.

Quảng cáo này, chia ra làm bốn đoạn, giống như là một màn kịch ngắn vậy, cũng chính là sản phẩm thử nghiệm của Đường Nhân Kiệt, Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều là người mới, chỉ cần vào quay, hai người đều rất nghiêm túc, Đường Nhân Kiệt rất hài lòng, với sự chuyên nghiệp hai cô bé xuất thân nhà giàu thể hiện, rất là tán thưởng.

Chỉ có điều, trong đoàn có vài người nhìn thấy hai cái người mới bình thường, nhưng cả hai đều là xe sang trọng đưa đón, đưa tới trong đoàn có vài vụ xôn xao nhỏ nhỏ, mà Hải Nhạc lại nghe được có người nói, nàng với Nhã Nghiên là tình nhân được đại gia bao nuôi, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, sau đó, hai người vì không muốn gây phiền toái, không cho phép xe trong nhà xuất hiện ở studio một cách tối đa, cũng không cho người trong nhà đến đó thăm.

“Nhã Nghiên, bạn giúp mình nghiên cứu chỗ này với, chỗ đó nên thể hiện về mặt như thế nào? Mình thật sự không biết phải thể hiện ra làm sao nữa.” Hải Nhạc về mặt đau khổ, nàng lúc nào cũng nghiên cứu đoạn hôn nam chính kia.

“Vội lại, có thật sự phải hôn không a? Mình thật sự có hơi sợ, kỳ thật, mình đã nói dối bố mẹ mình, mình không dám nói cho bọn họ biết có một cảnh diễn hôn, nghĩ lại, slogan cũng là cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của mối tình đầu, chocolate Dove này, bốn mùa đều có vị, làm sao có thể không có cảnh hôn, aiz, không biết đến lúc chiếu, bố mẹ mình nhìn thấy rồi, mình có bị mắng hay không nữa.” Hải Nhạc nói thêm.

Nhã Nghiên liếc nàng một cái, trêu: “Nụ hôn đầu của bạn đã sớm không còn rồi, có gì mà phải băn khoăn nữa chứ, vội lại, Thường Hàn là đại minh tinh, nụ hôn đầu trên màn ảnh hiến cho hấn, coi như số bạn gặp may thì có, rất nhiều nữ minh tinh, muốn được Thường Hàn hôn, soái ca người ta còn chưa chắc đi hôn đâu, mình cũng thật muốn đổi thành bạn, để cho Thường Hàn đến hôn mình, xem mùi vị được hấn hôn là như thế nào, mà có thể làm cho nhiều cô gái được hấn hôn thần hôn điên đảo như vậy, mình thật sự muốn thử xem, ha ha, Hải Nhạc, chúng ta đổi đi, bạn không muốn hôn môi với hấn, để hấn tới hôn mình đi.”

“Nếu có thể đổi, mình cũng thật muốn đổi, nếu bạn muốn đưa tới cửa cho người ta hôn môi đến vậy, bạn đi đi, mình nói thật đó!” Hải Nhạc làm bộ vô cùng chân thành nói.

“Aizz, mình chỉ nói giỡn thôi, mình không dám đi cướp vai nữ chính của bạn đâu.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc che miệng cười khúc khích: “Nhã Nghiên, bằng không, bạn làm cascader cho mình, thế mình đi hôn Thường Hàn? Thế nào?”

Nhã Nghiên đánh Hải Nhạc một chút: “Trước giờ mới nghe nói có khóa thân thể, chứ không có nghe nói đi hôn thế à nha.”

“Thì bọn mình phát minh ra!” Hải Nhạc cười phá lên, trong lòng vốn đang lo lắng tìm Nhã Nghiên hỏi cách diễn, bị Nhã Nghiên quậy phá một cái, cũng đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Rồi rồi, chưa chắc là mình đồng ý đâu nha, nụ hôn đầu của mình, làm sao có thể tùy tiện cho người khác chứ? Đừng tưởng rằng Thường Hàn là đại minh tinh, muốn cho hấn thật sự đi hôn mình, chưa chắc mình đã đồng ý! Nụ hôn đầu mà, quý báu biết bao nhiêu! À đúng rồi, tới giờ mình vẫn chưa hỏi bạn, bạn nói cái gì cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của nụ hôn đầu gì đó, nụ hôn đầu của bạn, rốt cuộc là cho ai rồi huh? Là ai? Mình rất tò mò nha, Hải Nhạc, nói cho mình biết, nói cho mình biết đi mà.” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ lên.

“Nhã Nghiên, đột nhiên mình rất mắc, mình muốn đi toilet.” Nàng vội vàng hốt hoảng chạy trốn.

“Aizz, bạn còn chưa trả lời vấn đề của mình đâu.” Nhã Nghiên kêu với theo bóng lưng của nàng.

Người đó là ai vậy kia? Chẳng lẽ là Tạ Thư Dật? Đừng nói với mình là anh hai nha? Nàng cũng từng moi thông tin từ anh hai rồi, anh hai cũng thừa nhận, hấn có từng hôn nàng, nhưng mà, chỉ là hai gò má thôi, chưa tính là hôn đâu! Aizz cho dù là Tạ Thư Dật đi nữa, vậy thì thế nào? Tạ Thư Dật không thể nào thích nàng được, ngay cả Hải Nhạc cũng nói như vậy mà! Nhã Nghiên cười khổ lắc đầu.

Nàng xoay người sắp bước tới phía trước, kết quả, lại đụng phải một bức tường thịt.

Nhã Nghiền vuốt mũi, bức mình nhìn bức tường thịt chắn ngang này, chỉ thấy hấn đeo một chiếc kính râm siêu lớn, khoe miệng ẩn hiện một tia cười, nhưng tuyệt đối không hề thấy vẻ mặt muốn xin lỗi với nàng.

“Vị tiền sinh này, anh cần đường rồi!” Nhã Nghiền không khách khí nói.

“Em... rất muốn được Thường Hàn hôn môi!” Tường thịt đột nhiên mở miệng.

Nhã Nghiền hiểu ngay lời mình nói hồi nãy đã bị người ta nghe trộm được, vừa thẹn vừa quẫn, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng bừng.

“Nhất định là anh chỉ mới nghe được đoạn đầu, không có nghe được đoạn sau, em nói là, Thường Hàn muốn tới hôn em, chưa chắc em đã đồng ý!” Nhã Nghiền nói cà lăm lăm.

Hấn không phải là phóng viên chứ? Nếu như bị người ta thêm mắm dặm muối viết thành chuyện xấu, vậy cũng thảm! Nhã Nghiền không khỏi nhìn người này đầy cảnh giác.

Từ từ, người này càng nhìn càng thấy quen quen a.

“Huh? Nói như vậy, đến Thường Hàn em cũng không nhìn thuận mắt à?” Người này hai tay ôm ngực, nhàn nhả hỏi.

“Cái đó, cũng không phải, cũng không phải nhìn không thuận mắt, kỳ thật, hấn cũng rất đẹp trai, ngẩng lại, Tiểu Thiên Vương, nào có cô gái nào có thể nhìn hấn không thuận mắt chứ?” Nhã Nghiền nói theo bản năng, nếu là một phóng viên, nàng cũng không muốn gây thù chuốc oán với Thường Hàn, dù sao, sau này người ta còn phải tới đây quay quảng cáo này.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Tường thịt gật đầu hài lòng, sau đó, hấn tháo kính mắt xuống giắt ở bên miệng túi trước ngực áo.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Nhìn Thấy Tất Cả

Thấy rõ gương mặt của hấn, Nhã Nghiền không kềm được che miệng kinh ngạc, hấn... chính là Thường Hàn! Nhã Nghiền xoay người, định bỏ chạy.

Thường Hàn đưa tay giữ nàng lại, Nhã Nghiền lập tức bị hấn kéo vào trong lòng, Nhã Nghiền hoảng sợ nhìn khuôn mặt tuần tú cách mặt mình càng ngày càng gần, nàng sợ hãi cố gắng nghiêng người về phía sau.

“Anh muốn làm gì?”

“Hôn môi a.” Thường Hàn nói vô cùng tự nhiên. (ồ ô, giết người cướp rặng kia bà con ơi)

“Không...!” “muốn” chưa kịp ra khỏi miệng, miệng Nhã Nghiền đã bị Thường Hàn chặn lại, nàng hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hấn, tên hỗn đản này, đây chính là ngày đông đầu tiên của nàng, là ai đang phổ khúc tình ca, có người ngân ca nốt sung sướng, có người lại chỉ có thể ngậm khế trong lòng? (đoạn này Shi không hiểu lắm, dịch theo QT)

Hải Nhạc không rõ vì sao Nhã Nghiền chỉ cần nhìn thấy Thường Hàn thì sẽ lập tức trốn biệt tích, hơn nữa còn làm như né còn không kịp, với lại, mỗi khi nhắc tới anh ấy, lại làm như hận không thể bóp chết Thường Hàn tới nơi, Nhã Nghiền đang bị cái gì thế này?

Kỳ thật nàng cảm thấy Thường Hàn rất tốt, ở trước mặt nàng với Nhã Nghiền, cũng không hề làm ra vẻ ta đây ngôi sao gì, hại nàng lúc trước lo lắng muốn chết, dù sao người ta cũng là đại minh tinh, còn mình thì chỉ là một con tôm nhỏ thôi, áp lực quá trời, nhưng Thường Hàn luôn dịu dàng bảo nàng đừng lo lắng, hơn nữa, đôi khi còn chỉ điểm cho nàng vài chỗ, cho nên, trong lòng nàng vô cùng cảm kích anh ấy, nghe nói người mới mà được tiền bối chỉ dạy cho, chính là một chuyện rất rất hiếm có, nhất là được một đại minh tinh theo kiểu quay xong chỗ này là chạy sang studio khác như Thường Hàn chỉ điểm cho, lại càng là thiên đại vinh hạnh.

Nhưng mà, chỉ cần nàng vừa nhắc tới Thường Hàn rất tốt, Nhã Nghiền liền nghiêng răng nghiêng lợi cãi lộn với nàng, bảo Thường Hàn là một tên thói thi siêu cấp, cuồng tự đại tự ki, đến mức có vài lần Hải Nhạc cũng không biết nên khóc hay cười nữa, trước kia rõ ràng là một Nhã Nghiền hề nhắc tới Thường Hàn là còn hơi kích động, thế nào mà bây giờ thấy người thật rồi, lại đột nhiên thay đổi cái roẹt vậy nè?

Aizzz, ne2zz biết có phải Thường Hàn đã đắc tội gì với vị đại tiểu thư này hay không ta? Hải Nhạc nghĩ thầm trong lòng.

Mà thôi, nàng cũng không có nhiều thời giờ mà đi lo chuyện người khác như vậy, rất không may, vì trong một cảnh quay trên bờ biển, mặc thêm áo chậm một chút, nàng lại bị cảm mất rồi. Nói thật, mùa đông đi quay quảng cáo chocolate, cực kì vất vả, bởi vì nội dung bên trong phim bao gồm cả bốn mùa xuân hạ thu đông, hạ là lần đầu gặp mặt, thu là đính ước, đông là chia lìa, xuân chính là gặp lại cùng với happy ending, cho nên, Hải Nhạc phải mặc váy dài mùa hè đội mũ rom đi chân trần trên bờ cát, sau đó, Thường Hàn lại đi tới từ bên kia của bờ cát, hai người gặp nhau trên bờ cát đồng thời nhất kiến chung tình.

Nhưng chính vì cái cảnh quay nhất kiến chung tình trông vô cùng lãng mạn đẹp đẽ này, mà Hải Nhạc cũng rất thực tế bị cảm một cách thâm hại, nhưng lại không thể vì bệnh cảm của mình mà trì hoãn tiến độ của toàn ekip diễn, Hải Nhạc xốc lại mười phần tinh thần, kiên trì mỗi ngày đều đến studio hoàn thành nhiệm vụ của mình, mẹ Hải Nhạc vô cùng đau lòng, mỗi ngày đều cho người đưa thuốc với canh tắm bổ cho nàng.

Tạ Thu Dật cũng có hơi lo lắng trong lòng, nhưng, lúc nào cũng chôn sâu xuống dưới, thẳng đến khi người phụ trách đưa thuốc đưa canh là mẹ La có việc, Tạ Thu Dật lại vừa vặn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, xung phong nhận nhiệm vụ này, mà vì lúc trước ai đó có thông báo, không được lái xe hơi qua, cho nên, hẳn cười một chiếc máy xe tới.

Đi vào trường quay, chỉ thấy mọi người đang vội thành một đoàn, hẳn nhìn thấy Hải Nhạc mặc một bộ đồng phục học sinh xinh đẹp, trong tay ôm một cái hộp, cười rất ngọt ngào nói gì đó với tên nam sinh đối diện nàng, trong lòng hẳn đột nhiên lộp bộp một cái, lập tức vội vàng chạy qua như điên, không phải nàng định quay thật chứ? Hẳn nhìn thấy Hải Nhạc cầm chiếc hộp, đưa một viên chocolate lên miệng, sau đó, ngửa đầu nở một nụ cười hạnh phúc với Thường Hàn cao hơn nàng rất nhiều, rồi, nàng đặt chiếc hộp ra sau lưng, xem đến đây, trong lòng Tạ Thu Dật quỳnh lên, kêu to một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” Tạ Hải Nhạc vốn đang kiễng mũi chân lên nghe thấy đột nhiên có người kêu tên nàng, kinh ngạc dừng lại, nhìn lại, thì ra là Tạ Thu Dật.

Sao hẳn lại tới đây?

Tạ Thu Dật thở hồng hển chạy tới, đứng trước mặt nàng, lắc lắc cái phích trong tay, nói: “Đây là canh di bảo anh đưa tới cho em.”

Tạ Hải Nhạc hơi tức giận, kéo hẳn đi ra, nói: “Cứ hô to gọi nhỏ như vậy, anh không thấy tôi đang quay phim sao?”

“Tôi... chỉ là muốn đưa cái này cho em thôi.” Tạ Thu Dật nhìn nàng vô (số) tội.

Tạ Hải Nhạc tức giận đưa tay cầm qua, sau đó, mở bình thủy ra, dốc hết thứ nước thuốc đắng nghét vào miệng, thè lưỡi, tiểu trợ lý bên cạnh vội vàng đưa cho nàng một chai nước khoáng, Tạ Hải Nhạc súc miệng xong, nói với Tạ Thu Dật: “Anh đi về đi.”

“Tôi... chờ em về nhà chung đi.” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Tùy anh vậy.”

Lúc này, Tạ Thu Dật quay sang đánh giá Thường Hàn, tiểu tử này, bộ dạng đúng là giết người không đền mạng a, thân hình cao lớn, Hải Nhạc đứng trước mặt hẳn, có vẻ đặc biệt kiêu nhỏ, cái khuôn mặt anh tuấn kia, lại có nét con lai đặc thù rõ ràng, khó trách, hẳn sẽ được hâm mộ như vậy.

Hẳn hẳn nhiên không biết mình cũng bị những người khác đánh giá lại, cũng không biết cả người mình đều đang phát ra sức quyến rũ, không hề kém so với một người thân là ngôi sao như Thường Hàn chút nào, ngay cả Đường Nhân Kiệt cũng nhìn hẳn nhiều hơn vài lần, kinh ngạc vậy mà cũng có người đứng chung một chỗ với Thường Hàn mà có thể đề bạt ánh hào quang của Thường Hàn xuống như vậy.

Bỗng nhiên, Nhã Nghiên đi về phía Tạ Thu Dật, này giờ nàng luôn yên lặng nhìn chăm chú vào hai anh em Hải Nhạc Tạ Thu Dật, kể từ lúc Tạ Thu Dật xuất hiện, nàng phát hiện ánh mắt của hẳn vẫn chưa từng rời khỏi Hải Nhạc, mà Hải Nhạc cũng không tự nhiên mà xoa tay, chẳng lẽ, giữa hai anh em này, đã xảy ra những chuyện gì mà người ta không biết ư?

“Anh Thu Dật.” Nàng chào hỏi một tiếng.

Tạ Thu Dật gật gật đầu: “Chào Nhã Nghiên.”

“Đã lâu không gặp anh, em cũng hơi nhớ anh rồi đấy nhé.” Nhã Nghiên trêu ghẹo.

Tạ Thu Dật cười cười: “Em làm gì mà nhớ tới anh cơ chứ.”

“Thật mà.” Nhã Nghiên không khỏi cong khóe miệng.

Tạ Thu Dật nở nụ cười.

“Xứ nha đâu, trêu cợt anh hai đấy huh? Em mà nhớ anh, trời đổ mưa hồng mắt.”

(Thiên hạ hồng vũ: Theo truyền thuyết, khi lông của chim không tước từ trên trời rơi xuống đẹp như cơn mưa màu đỏ thì nhân dân sẽ được mùa, ấm no hạnh phúc. Ý là chỉ chuyện không thể xảy ra, như kì tích_Nguồn)

Nhã Nghiên cắn cắn môi, vốn chỉ là muốn đùa một chút, mà kỳ thật, cũng là thật sự, làm sao nghĩ đến Tạ Thu Dật lại đem lời nàng nói, không hề để trong lòng tí nào, lòng nàng, đột nhiên cảm thấy bị tổn thương, trong lòng hẳn, vì sao chỉ có thể chứa được một mình Hải Nhạc a?

Lúc này, ánh mắt Tạ Thu Dật lại chuyển về trên người Hải Nhạc, Hải Nhạc và Thường Hàn lại trở về với tiến trình quay phim, khi Tạ Thu Dật nghe được Hải Nhạc hỏi tại sao hẳn muốn tặng chocolate cho nàng mà không đưa cho những cô gái khác, tim của hẳn, thót lên tới trên cổ họng, hai tay cũng không kiềm được nắm chặt thành quyền.

“Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi!” Thường Hàn trả lời ần ần đưa tình.

“Vậy... vậy đối với anh, em là cái gì?”

“Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc lại thẹn thùng để một viên chocolate lên miệng, sau đó, nắm hai tay sau lưng, nằng nề kiễng chân lên.

“Đừng!” Tạ Thư Dật đột nhiên vọt tới, một tay kéo Hải Nhạc ra khỏi người Thường Hàn.

Hải Nhạc tức đến đòi mạng, không biết Tạ Thư Dật lại uống lộn cái thuốc gì rồi.

“Anh đang làm cái gì?” Hải Nhạc tức giận hỏi hấn, “Người ta đang quay ngon lành, anh ra đây quậy phá cái gì nữa?”

Đường Nhân Kiệt cũng tức giận: “Người kia là ai? Rốt cuộc anh đang làm gì vậy hả? Năm lần bảy lượt cắt ngang chúng tôi quay phim, có biết thời gian của chúng tôi chính là vàng bạc hay không?”

“Không, Đường đại đạo diễn, nó không quay, không quay!” Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra sau lưng, nói với Đường Nhân Kiệt.

Hải Nhạc tức đến dậm chân: “Tạ Thư Dật, anh đang đứng đây nói cái gì thế? Anh có quyền gì không cho em quay a?”

Đường Nhân Kiệt giận tím mặt: “Ồ nháo! Nào có ai nói không quay thì không quay chứ, anh có biết tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu?” Tạ Thư Dật sống chết nín chặt tay Hải Nhạc.

“Một trăm ngàn!” Đường Nhân Kiệt nói lạnh ngắt. (~ 250 triệu VNĐ)

Tạ Thư Dật gật gật đầu nói: “Không có vấn đề gì, tôi trả là được.”

Đường Nhân Kiệt tức giận đến sắp váng đầu luôn rồi, cho tới bây giờ ông chưa từng đụng phải chuyện như vậy đâu, dám có người muốn vi phạm hợp đồng với hấn, hơn nữa còn là một người mới nữa kia.

“Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Làm sao anh có thể như vậy chứ?” Hải Nhạc tức muốn chết, trong lúc tình thế cấp bách, giờ quyền cước ra với Tạ Thư Dật.

“Em cứ thích đi hôn người khác như vậy sao?” Tạ Thư Dật quay đầu rồng lớn một tiếng với Hải Nhạc.

“Em...” Tạ Hải Nhạc bị hấn rồng có chút không biết làm sao, “Cái đó... là nội dung phim cần mà...”

“Cái nội dung phim thôi nát gì? Thế nào cũng phải hôn môi sao? Không được! Em không thể quay phim như vậy!” Tạ Thư Dật không khỏi thanh minh.

Tạ Hải Nhạc nước mắt rung rung: “Anh... anh rất vô lý!”

Tạ Thư Dật xoay người nói với Đường Nhân Kiệt: “Nếu như ông muốn cho nó tiếp tục quay, được, nhưng phải để tôi thay thế Thường Hàn, để tôi quay quảng cáo này! Về phần làm tổn thất cho Thường Hàn, tôi sẽ chịu trách nhiệm!” Mọi người đều bị lời của hấn làm cho hoảng sợ, dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Tạ Thư Dật, nhất là Tạ Hải Nhạc, vô cùng khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Anh Thật Quá Đáng!

Hấn điên rồi hay sao vậy? Hấn có biết hấn đang làm cái gì không? Cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, chẳng lẽ, đổi thành hấn và nàng hôn nhau sao? Nhưng mà, nếu để người ta biết bọn họ là anh em, người khác sẽ nghĩ nàng thế nào đây? Đúng là điên rồi, điên rồi!

Thường Hàn đứng bên cạnh cười lên ha ha: “Thú vị, thú vị! Chỉ có điều, lão đệ, cậu có biết catse của tôi là bao nhiêu không? Nếu mà cậu làm cho Thịnh Đạt Hoa vi phạm hợp đồng thì...”

“Tôi trả gấp ba lần catse đủ chưa?” Tạ Thư Dật trầm giọng hỏi.

Thường Hàn duỗi ra ngón tay quơ quơ: “Catse tám trăm vạn, gấp ba chính là hai ngàn bốn trăm vạn.” (~ 720,000,000 VNĐ)

“Được, tôi đồng ý.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Không, em không đồng ý! Anh muốn cố tình gây sự, nếu anh muốn quay, anh đi quay đi, em không quay!” Tạ Hải Nhạc lạnh lùng nói.

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên xoay người, nổi giận với Tạ Thư Dật: “Anh là đại thiếu gia, anh đi chơi đi, anh thích, cứ việc chơi, em không quay.” Tạ Hải Nhạc

tâm tro ý lạnh lấy áo khoác từ trong tay tiểu trợ lý qua, khoác lên người, sau đó, yên lặng rời khỏi studio.

“Kết thúc công việc! Kết thúc công việc!” Đường Nhân Kiệt bị náo loạn như vậy, chỉ có thể nói kết thúc.

Tạ Thư Dật đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Hải Nhạc.

Hắn lại làm sai sao? Lại sai nữa rồi sao?

Hắn vẫn chạy đuổi theo.

Thường Hàn tò mò hỏi Hứa Nhã Nghiên: “Câu ta với em ấy, là quan hệ thế nào?”

Hứa Nhã Nghiên hung hăng liếc hắn một cái: “Không liên quan đến anh.” sau đó cũng tức giận né ra, Hải Nhạc, đương nhiên sẽ đi theo Tạ Thư Dật cùng về nhà, thế, nàng cũng đành phải về nhà một mình thôi.

“A, thật đúng là cái tiểu hạt tiêu a.” Thường Hàn chống cằm, mỉm cười nói.

Cô bé này, thật đúng là khơi dậy hứng thú của hắn.

“Đúng rồi, anh đưa em về nhà cho, nhà em ở đâu?” Thường Hàn cũng đuổi theo.

Hứa Nhã Nghiên thấy hắn lại đây, vội vàng cuống lên chạy về phía trước.

“Tôi mới không thèm ngồi xe của anh đâu, tôi sợ đến lúc đó không cẩn thận một cái, tôi sẽ bị nước miếng của fan của anh làm chết đuối mất, nói không chừng hôm nào đi trên đường, còn có thể bị ném trứng thối nữa kìa!” Hứa Nhã Nghiên mới không thèm chịu ơn gì của hắn.

Thường Hàn nhìn Nhã Nghiên chuẩn bị so với thoát chết còn tệ hơn, đành phải bỏ cuộc không đuổi theo.

Thật đúng là tổn thương lòng tự ái của hắn a, hắn rất rất rất ít khi chủ động đưa ai về nhà đó nha, thật không ngờ, cái tiểu nha đầu này lại không biết cảm kích gì cả. Không sao, thời gian của hắn vẫn còn dài.

Hắn huyết sáo một tiếng, phát hiện ra tâm tình mình hôm nay vô cùng tốt, hắn liếc mắt phía trước một cái, chỉ thấy Hải Nhạc và đứa con trai nọ đứng đằng kia hình như vẫn còn đang âm ỉ, hai người này thoát trông thật là kỳ quái, nói là người yêu, hình như lại không giống, nói không phải là người yêu, nhưng mà, hắn từ xa ới là xa đã ngửi được mùi giấm chua trên người đứa con trai đó rồi, xem ra, chắc là đang theo đuổi Tạ Hải Nhạc đi, nghe giọng điệu của hắn, hắn là một tên công tử nhà giàu, trong miệng hắn gọi là “dì”, cũng đem canh tới cho em ấy, nhưng, Tạ Hải Nhạc đối với hắn cũng không phải rất yêu thích gì cho cam, cái này rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? (ngôi sao mà cũng bà tám thấy ớn chưa cebollita_animated_onion-06)

Thường Hàn lắc đầu, vẫn đừng có ăn no rảnh rồi quản chuyện người khác làm gì, cũng đi mất.

“Tạ Hải Nhạc! Em nói rõ ràng cho tôi!” Tạ Thư Dật tức giận muốn chết, vì sao, vì sao hắn nói hắn muốn tới quay, nàng lại tuyên bố không quay nữa?

“Không có chuyện gì để nói hết!” Tạ Hải Nhạc mất kiên nhẫn nói.

Nàng thật sự hận chết hắn, nàng làm cái gì, hắn cũng phải đến quấy rối, tại sao hắn cứ nhìn nàng vui vẻ vừa mắt như vậy chứ?

“Sao thế, tôi nói tôi muốn thay thế Thường Hàn, em đau lòng rồi sao? Đau lòng cho Thường Hàn rồi sao?” Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội, nói bừa.

Tạ Hải Nhạc lạnh lùng liếc hắn một cái: “Tạ đại thiếu gia, anh khoe khoang cho nhiều vào, chỉ sợ trên đời này không có chuyện anh làm không được mà, anh muốn làm gì thì làm, đã có thể muốn làm gì thì làm, anh đi quay đi, tôi không quay còn chưa được nữa sao?”

Tạ Thư Dật vùng vằng lên giữa không trung, thẹn quá hóa giận quát: “A, thì ra là bởi vì cản trở em hôn Thường Hàn sao? Cho nên, em không quay nữa phải không? Không quay thì không quay, tôi cũng chỉ nói là thú vị thôi, em nghĩ rằng tôi cũng như em đi hiểm lạ quay cái quảng cáo gì hay sao! Tôi mới không giống như người ta, đi muốn mấy thứ hư danh này! Hừ, tôi cũng chỉ không muốn cho em giống như những cái ngôi sao kia, bị người khác hôn tới hôn lui! Bị người khác sờ tới sờ lui! Như vậy, sẽ quăng mất mặt mũi Tạ gia chúng ta em có biết hay không?”

Tạ Hải Nhạc tức đến run cả người: “Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Được rồi, tôi thích bị người khác hôn tới hôn lui đấy, tôi thích bị người khác sờ tới sờ lui đấy, thì sao? Thì sao? Anh quản được không? Không mượn anh xen vào, tôi muốn hôn ai tôi muốn bị ai sờ, là chuyện của một mình tôi, không liên quan đến chuyện của anh! Anh, anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh!” Tạ Thư Dật trừng nàng, nàng lại có thể nói thích bị người khác hôn tới hôn lui, thích bị người khác sờ tới sờ lui? (đoạn này Shi hơ ghét Hải Nhạc một tí, nói hơi quá đáng rồi...)

Hắn không khỏi rùng rợn lên: “Tạ Hải Nhạc! Khả năng nhẫn nại của tôi là có giới hạn thôi! Em đừng nghĩ rằng bây giờ bỏ tôi sủng em, em có thể muốn làm gì thì làm! Em có thể sống như công chúa, em cho là bỏ tôi cho em sao? Em làm rồi! Là tôi cho em! Là tôi! Tôi chỉ đang tuân thủ lời hứa của tôi với em mà thôi, tôi đã nói tôi sẽ không đối xử với em giống như trước kia nữa! Nhưng, nếu em cứ khiêu chiến giới hạn của tôi như vậy, nếu em cứ đối chọi với tôi như vậy nữa, Tạ Hải Nhạc, tôi có thể lập tức làm cho em từ công chúa rơi xuống thành ngay cả người hầu cũng không bằng! Em có dám thách thức tôi nữa không?” (chỗ này thì chết chắc nhà)

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hắn nói như thế, đau lòng liền tiếp lùi về sau vài bước.

Thì ra, hấn vẫn không hề thay đổi, hấn vẫn là hấn của trước kia! Hấn chỉ đang khoác một tấm da dê thôi, nhìn như dụ ngoan rồi đấy, nhưng mà, kỳ thật vẫn là một đầu sói, non sông dễ đổi bản tính khó dời! Tạ Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy tâm như tro tàn, nằng chán nản nói: “Tạ Thu Dật, tùy anh vậy, tóm lại... trong lòng anh, tôi vẫn chính là một con búp bê của anh, thứ anh cần là một con búp bê không có linh hồn mà thôi, tôi... không muốn làm công chúa gì đó, anh làm cho tôi thành ngay cả người hầu cũng không bằng đi! Tôi đang chống mắt chờ ngày đó!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tha Thứ Cho Tôi

Tạ Hải Nhạc nói xong, lập tức chạy vụt về phía trước, mà còn xô Tạ Thu Dật sang một bên nữa, Tạ Thu Dật bị nằng xô lao đảo, khó khăn lắm mới đứng lại được, chờ đến khi hấn đứng lại, hấn vẫn cứ ngơ ngác đứng đó.

Rốt cuộc là hấn bị làm sao vậy? Không phải hấn tức đến mê sáng rồi đấy chứ? Rốt cuộc là hấn đã nói cái gì?

“Hải Nhạc, không phải như thế, tôi tới... không phải để cãi nhau với em, tôi tới, cũng không phải không muốn để cho em quay quảng cáo, tôi chỉ không muốn thấy em ôm ấp người khác, không muốn thấy em chủ động đi hôn mỗi người ta, cho dù chỉ là quay phim, tôi cũng không muốn!”

“Hải Nhạc!”

Hấn xoay người, chạy về phía Hải Nhạc, rất nhanh liền đuổi kịp, từ sau lưng ôm lấy nằng.

“Buông ra! Tạ Thu Dật, anh buông ra!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa la lên, giãy dụa.

Tạ Thu Dật ôm nằng thật chặt, rõ ràng là không muốn buông tay.

“Hải Nhạc, tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi, những gì tôi vừa mới nói, tất cả đều không phải ý thật sự của tôi! Tha thứ cho tôi!” Tạ Thu Dật thống khổ cúi đầu, chống tay trên vai Hải Nhạc.

Hải Nhạc đang giãy dụa kịch liệt, nghe hấn nói như vậy, từ từ bình tĩnh lại.

“Thế... cái gì mới là ý của anh?” Hải Nhạc nức nở hỏi.

“Tôi... tôi không muốn nhìn em đi hôn mỗi người khác, tôi cũng không muốn xem em bị người khác ôm vào trong ngực, tôi không muốn thấy.” Tạ Thu Dật nói.

Thì ra, thì ra là vì vậy, cũng chính bởi vì nằng cùng Thường Hàn quay cái cảnh này, cho nên, hấn mới lúc nào cũng cản trở nằng nhiều lần như vậy!

Hải Nhạc nở nụ cười chua xót.

Hấn không thương nằng, nhưng mà, lại không muốn nằng đi gần gũi với người khác, còn không muốn nhìn thấy nằng bị người khác ôm vào trong ngực nữa, Tạ gia đại thiếu gia, thật đúng là bá đạo a, hấn vẫn cũng chỉ xem nằng như một thứ sủng vật của riêng hấn mà thôi, chỉ có hấn mới có thể ôm nằng, gần gũi nằng, hôn nằng! Người khác, không thể!

“Tạ Thu Dật, có phải anh đang cảm thấy tôi là một con cún nhỏ, mà anh, anh chính là chủ nhân của tôi hay không? Lúc anh mất hứng, anh có thể tùy ý trừng phạt tôi, làm cho tôi ăn hết đau khổ, còn lúc anh cao hứng, anh lại đến đây dụ dỗ tôi, cho tôi chút ngon ngọt, để cho tôi ngoắt ngoắt cái đuôi với anh hay chẳng?” Hải Nhạc nghẹn ngào, nằng cố gắng hít sâu giúp mình bình tĩnh lại nói tiếp, “Nhưng mà, Tạ Thu Dật, anh có nhớ không rằng, thật ra tôi chính là một con người, là một con người có máu có thịt, tôi có suy nghĩ của mình, có quyết định của chính mình, đã bao giờ anh hỏi tôi, tôi muốn cái gì chưa? Anh luôn đem những gì anh muốn áp đặt cho tôi, đối với anh là chuyện bình thường, tôi, không thể không đồng ý, tôi, nhất định phải nhận, hơn nữa, tôi còn phải mang ơn anh, bằng không, anh sẽ mất hứng, anh sẽ nổi giận với tôi, Tạ Thu Dật, tôi không phải là một con cún con của anh, tôi không phải! Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu được điều này? Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu cho rõ ràng rằng, Tạ Hải Nhạc tôi không muốn làm con cún con của anh, Tạ Hải Nhạc không muốn làm một con cún của Tạ Thu Dật! Tạ Hải Nhạc không muốn! Không muốn!”

Nói xong câu cuối cùng, nằng gần như đã dùng hết khí lực toàn thân của mình mà nói, thân thể vốn vì mệt nhọc và sinh bệnh mà đã hơi suy yếu, hơn nữa lúc này cảm xúc lại kích động quá mức, làm cho trước mắt nằng tối sầm lại, yếu ớt ngã sấp ra Tạ Thu Dật phía sau.

Tạ Thu Dật vừa nghe nằng nói như thế, trong lòng đột nhiên thất lại không thờ nổi, không phải, không phải như nằng nói, không phải!

Hấn đang muốn buông nằng ra, không ngờ nằng lại tựa sát vào hấn một cách không bình thường, theo bản năng hấn lại ôm chặt nằng, sức nặng đột ngột làm hấn sinh nghi, hấn quay nằng lại, thấy rõ sắc mặt nằng đã tái nhợt sắp ngất đi.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hấn vỗ vỗ gò má trắng bệch của nàng, “Đừng làm tôi sợ! Tôi không muốn chọc em tức giận, tôi không phải cố ý, em tỉnh lại đi, tỉnh lại, Hải Nhạc!”

Thấy nàng vẫn không hề tỉnh lại, Tạ Thu Dật sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ôm Tạ Hải Nhạc cứ vậy mà ngồi bệt xuống đất.

“Hải Nhạc, em tỉnh, tỉnh, tôi không có xem em như con cún gì cả, tôi không có, tôi đối với em... tôi... đối với em... tôi đối với em là... tôi đối với em là... cái loại tình cảm khác thường mà chỉ nam nhân đối với nữ nhân mới có kia, tôi không phải xem em như một con cún! Tôi chỉ là đang ghen tị, tôi đang ghen tị, tôi chỉ là muốn cho em thuộc về một mình tôi mà thôi, tôi không muốn cùng người khác chia sẻ em đâu! Em đã hiểu chưa? Em có hiểu không? Em tỉnh lại, em tỉnh lại a!” Tạ Thu Dật vừa bóp mạnh nhân trung Hải Nhạc, vừa nói năng lộn xộn.

Rốt cuộc Hải Nhạc cũng từ từ tỉnh lại, nàng nhìn thấy vẻ mặt lo như điên của Tạ Thu Dật, trong lòng đau xót, nước mắt từ từ men theo khóe mắt chảy xuống.

Tạ Thu Dật thấy nàng cuối cùng cũng tỉnh, bất chấp mọi thứ ôm chặt lấy nàng, cũng thiếu chút rơi lệ.

“Hải Nhạc, tôi không chọc em tức giận, tôi không chọc em tức giận, thân thể em yếu ớt như vậy, là tôi không tốt, là tôi không đúng, bằng không, như vậy... như vậy được không.” Trong đầu Tạ Thu Dật đột nhiên lóe lên, nháy mắt, hấn liền sửa đổi quyết định, “Hải Nhạc, thân thể em quá kém, quảng cáo này không thể tiếp tục quay nữa, em để cho Hải Hoan thay thế em tới quay được không? Nó giống em như vậy, nhất định có thể được, nhất định, tôi không cho em quay tiếp nữa đâu, nếu em muốn quay, cũng chỉ có thể quay với tôi! Lần này, bất luận thế nào nào tôi cũng sẽ không cho em đi quay cảnh hôn này, trừ phi... trừ phi để cho Hải Hoan thay thế em, nếu em thế nào cũng phải cứng đầu với tôi, tôi cũng sẽ cứng đầu lại cho xem, tôi nhất định sẽ nghĩ hết cách thay thế Thường Hân cho bằng được, để cho tôi diễn cùng với em! Em có muốn như vậy không? Em nghĩ sao? Nếu như em không muốn, để cho Hải Hoan đi thế em đi, còn em, ngoan ngoãn ở trong nhà tĩnh dưỡng cho tôi!”

“Anh... anh đang ở đây nói cái gì? Làm sao anh có thể làm như vậy?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Cú Đấm Cho Tôi

“Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, nếu em không cho Hải Hoan đến quay, vậy tôi đến quay!” Tạ Thu Dật ngang ngược nói.

Nàng không muốn quay cùng với hấn, không muốn khiến cho người khác chỉ trích nọ bọ họ, đã vậy, để cho Hải Hoan ra trận đi, Hải Hoan giống Hải Nhạc như vậy, hoàn toàn có thể cho Hải Hoan đến quay, mà thay mặt đôi đào như thế, cũng sẽ không vi phạm hợp đồng, hơn nữa cũng không để Thường Hân ăn được đậu hủ của Hải Nhạc, Tạ Thu Dật cảm thấy chủ ý của mình cơ hồ là thiên ý vô cùng, càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn.

“Anh...!” Hải Nhạc yếu ớt nằm trong lòng hấn, thiếu chút nữa lại tức giận ngắt xiu lần nữa, vậy mà hấn cũng nghĩ ra được, có thể để cho Hải Hoan thay thế nàng đi quay quảng cáo này!

“Hải Nhạc, quyết định vậy đi, tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, nói thế nào thì nói, em nói em là cún con, cún con thì cún con đi, em chính là cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Tạ Thu Dật nói.

Hấn đã lâu chưa từng cách nàng gần như vậy, cũng đã lâu chưa được ôm nàng như vậy, trong lòng hấn thậm chí còn đang đáng thẹn cảm tạ nàng đột nhiên té xỉu, mới để cho hấn có cơ hội thừa cơ, hấn không hề nén nổi khát vọng trong lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng mút hôn cánh môi hơi tái nhợt của nàng.

“Hải Nhạc, cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Hấn khẽ thăm thì, ôn nhu trần trọc trên bờ môi của nàng.

Hải Nhạc cố gắng lấy tay muốn đẩy mặt hấn ra, nhưng, Tạ Thu Dật vươn tay, dùng mười ngón đan xen chặt chẽ với hai tay nàng, mà Hải Nhạc chỉ có thể bị động gói lên đùi hấn, tựa vào trong ngực hấn, bị hấn đột ngột hôn, hôn đến vàng đầu lạc óc.

Khó khăn lắm, Tạ Thu Dật mới buông tha nàng, nhìn khuôn mặt nàng vì bị hôn mà nóng đỏ, hải lòng nhẹ vỗ về gương mặt đỏ bừng của nàng, Hải Nhạc không khỏi xấu hổ vui thật sâu vào trong ngực của hấn.

“Cún con nhà ta biết thẹn thùng.” Tạ Thu Dật nhìn không được bật cười khế. (*chọt chọt* tớ cũng thẹn thùng nè)

“Tốt nhất lây bệnh cảm của tôi qua cho anh hết, cho anh đau đầu phát sốt nằm trên giường không bò dậy nổi luôn!” Tạ Hải Nhạc thờ ơ gấp.

Vì đã được thỏa mãn lòng khao khát, tâm tình Tạ Thu Dật đương nhiên rất tốt, hấn cười lên ha hả: “Tôi chỉ biết có một loại tình huống nằm trên giường không bò dậy nổi, nhưng tuyệt đối không phải là bởi vì đau đầu phát sốt!” (lưu manh)

“Tình huống gì?” Tạ Hải Nhạc tò mò.

Tạ Thu Dật tiếp tục cười, cười cho đã xong, nói: “Bây giờ không nói cho em biết, tin chắc sau này sẽ có cơ hội cho em biết.”

“Tôi mới không thèm biết, nghĩ lại chắc cũng không phải là chuyện gì tốt!” Hải Nhạc liếc xéo hắn.

Tạ Thu Dật khề thờ dài một tiếng, hôn môi nàng một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Hải Nhạc, đồng ý với tôi được không? Để cho Hải Hoan thay em được không? Được không?”

“Không được.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Vậy được rồi, bất luận thế nào tôi cũng sẽ thay thế Thường Hàn cho xem!” Tạ Thu Dật chậm rãi nói.

Trong mắt Hải Nhạc lại tràn ra nước mắt: “Tại sao anh cứ phải ép buộc tôi khổ sở như vậy chứ? Không phải chỉ là một cái hôn sao?”

Lông mày Tạ Thu Dật nhất thời lại dựng lên: “Đối với em, ai hôn em cũng được sao?”

Hải Nhạc lắc đầu: “Tạ Thu Dật, tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, tôi mệt muốn chết, anh suy nghĩ đi, chúng ta là anh em, nếu hai người chúng ta quay với nhau, hai người chúng ta miệng đối miệng hôn nhau, người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

“Tôi mới không thèm quan người khác nghĩ gì! Người khác là cái quái gì chứ?” Tạ Thu Dật nổi nóng.

“Nhưng mà, tôi sẽ để ý, nhất là bố với mẹ tôi nhìn thấy rõ ràng là hai anh em, mà lại đi ôm ôm ấp ấp một chỗ, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Anh đã từng nghĩ chưa, bọn họ có chấp nhận được không? Không, bọn họ sẽ không chấp nhận! Bố anh sẽ không chấp nhận! Mẹ tôi cũng sẽ không chấp nhận a! Bởi vì, ở trong mắt bọn họ, chúng ta là anh em, anh em làm sao có thể làm tình nhân chứ? Rốt cuộc anh đã bao giờ nghĩ tới điểm này chưa?” Tạ Hải Nhạc chưa xót nói.

Tạ Thu Dật trầm ngâm, đúng vậy, nếu bố hắn biết hắn đụng vào Hải Nhạc, y cái sự sùng Hải Nhạc lên tận trời kia, xem Hải Nhạc như con gái ruột mà thương, mà hắn làm anh hai, lại đi đụng vào em gái không nên đụng, bố hắn nhất định sẽ không chấp nhận được, nhất định sẽ cảm thấy đây là **, nhất định sẽ đánh gãy hai chân của hắn!

“Bọn họ nghĩ như thế nào, tùy bọn họ! Nói không chừng hôm nào em chọc giận tôi, tôi liền đứng trước mặt em, tuyên bố với bọn họ em đã sớm là người của tôi rồi, xem bọn họ còn nói thế nào!” Tạ Thu Dật đột nhiên bực dọc nóng nảy.

Tạ Hải Nhạc kích động lên, nằng giầy dựa ngời dậy, đối mặt với Tạ Thu Dật: “Tạ Thu Dật, anh không thể làm như vậy, anh không thể làm như vậy, bố không thể chịu kích thích a! Nếu anh muốn bố mau chết sớm một chút, anh cứ đi nói đi! Tôi không cần anh nữa!”

“Em...!” Tạ Thu Dật trừng Tạ Hải Nhạc, một lúc lâu sau, hắn suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Hải Nhạc nói, cũng không phải là không có khả năng.

Đúng là hắn chỉ nghĩ cho riêng mình, không hề nghĩ tới bố mẹ sẽ có ý kiến gì đối với tình cảm của hắn dành cho Hải Nhạc, nhất là trong tình huống Hải Nhạc cũng không thích hắn!

Hắn im lặng.

Hải Nhạc nhìn hắn thật lâu, sau đó nói: “Tạ Thu Dật, anh không cần phải như vậy, quảng cáo này, tôi đã quay một nửa, thì nhất định phải quay tiếp, anh để cho tôi quay hết quảng cáo này, về sau tôi nhất định sẽ không chọc giận anh nữa được không? Được không? Anh đừng nói ra chuyện của chúng ta, với bất cứ ai cũng không được nói ra, nhất là bố mẹ chúng ta, cũng bao gồm cả chị tôi nữa, đều không được! Anh hứa với tôi, hứa với tôi đi, sau này tôi sẽ ngoan mà!”

Tạ Thu Dật trầm mặc hồi lâu, nói: “Được, tôi hứa với em, nhưng, cảnh hôn này, em nhất định phải tìm Hải Hoan tới thay em, nếu em không đồng ý với tôi, tôi... cũng sẽ không đồng ý với em!”

Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, thờ dài một hơi, thỏa hiệp: “Được rồi, tôi hứa với anh, nhưng mà, chắc gì Hải Hoan đã chịu a.”

Tạ Thu Dật cười tự tin, nói: “Cứ để đó cho tôi, chỉ có điều, em đã nói về sau sẽ không chọc tôi tức giận nữa, em phải nhớ cho kỹ đó.”

Hải Nhạc gật đầu.

Tạ Thu Dật cởi áo khoác, khoác lên người Hải Nhạc, kéo nàng đứng lên.

“Đã đỡ hơn chưa? Có thể ngồi xe máy của tôi về nhà không?” Tạ Thu Dật lo lắng hỏi, dù sao nàng mới vừa bất tỉnh xong, không có đang ngồi trên xe lại đột ngột té xuống đường chứ?

Tạ Hải Nhạc gật gù: “Tôi ngồi được.”

Tạ Thu Dật giúp Hải Nhạc cài nón bảo hiểm, sau đó hai người ngồi lên trên xe, hắn khởi động máy, xe lập tức lao như tên bắn, Tạ Hải Nhạc thét chói tai ôm cứng lấy eo Tạ Thu Dật.

Tạ Thư Dật cười trộm, hắn đã phát hiện ra một ưu điểm khác của xe máy, có thể làm cho Hải Nhạc ôm hắn, như vậy hai người gần nhau biết bao nhiêu a, sau này, phải tìm nhiều cơ hội dùng máy xe chờ nàng!

“Cầu xin anh chậm lại một chút được không?” Tạ Hải Nhạc không khỏi dán chặt vào lưng Tạ Thư Dật, sợ hãi nói.

Tạ Thư Dật vui vẻ huýt sáo một tiếng xem như trả lời, chở Hải Nhạc lên đường về nhà.

Tạ Thư Dật lấy lý do thân thể Hải Nhạc không khoẻ, giúp Hải Nhạc xin nghỉ vài ngày, sau đó, hắn chủ động tiếp cận Hải Hoan, đồng thời cũng ngỏ lời với Hải Hoan luôn, hắn cảm thấy kỳ thật Hải Hoan cũng rất có tiềm chất, hoàn toàn có thể thay thế Hải Nhạc đi đóng nhân vật này, Hải Hoan vừa mừng vừa sợ, thật không ngờ Tạ Thư Dật sẽ có lúc khen ngợi nàng như vậy.

“Thật vậy ư? Anh Thư Dật anh nói có thật không? Em rất có tư chất, có thể thay Hải Nhạc đi đóng nhân vật này sao ạ?” Hải Hoan không thể đè nén sự kích động trong lòng, hỏi.

Tạ Thư Dật nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, em không cảm thấy sao? Thật sự thì em cũng không hề kém Hải Nhạc chút nào.”

Hải Hoan vừa nghe hắn nói như thế, cả khuôn mặt đều đỏ hết cả, có thể được Tạ Thư Dật chú ý đến, thật là có công mài sắt có ngày nên kim!

“Nhưng mà, với mấy chuyện đóng phim thế này, em cũng không am hiểu gì lắm.” Hải Hoan ngượng ngùng nói.

Tạ Thư Dật cười lắc đầu: “Em cũng đừng quá mất tự tin chứ? Hải Nhạc có thể làm được, anh tin rằng em cũng có thể làm được, nếu em không tin, anh có thể đi nói với Hải Nhạc, cho em đi diễn thử vài ngày, đến lúc đó, em sẽ biết là anh không nói dối.”

“Cái đó... làm sao mà đi quay thử a?” Hải Hoan nghi ngờ.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn vào mặt Hải Hoan, ánh mắt chăm chú của hắn, làm cho trái tim Hải Hoan đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng không khỏi gương mặt nóng bừng, cúi đầu.

“Gương mặt em với Hải Nhạc thật sự quá giống, quá giống, nếu hai người bọn em mặc quần áo giống nhau như đúc, anh nghĩ ngay cả anh cũng sẽ không phân biệt nổi bọn em là ai, cho nên, anh cảm thấy có thể cho em mặc quần áo Hải Nhạc, đóng giả làm Hải Nhạc, đi thay nó quay vài ngày, để em có thể biết em làm được hay không, rồi em cũng sẽ biết lời nói của anh là thật hay giả.” Tạ Thư Dật nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chị Hai Là Giỏi Nhất

“Cái gì? Như vậy có được không? Nhưng mà đóng giả làm Hải Nhạc thay nó quay vài ngày? Chưa chắc Hải Nhạc đã đồng ý đâu, đây là cơ hội của nó mà.” Tạ Hải Hoan kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Em có muốn thử không? Anh có thể nói giúp em.” Tạ Thư Dật nghiêm túc nói với Hải Hoan, kỳ thật, trong lòng hắn đang cười thầm, đồng thời cũng âm thầm bội phục khả năng diễn xuất của mình.

Hải Hoan gần như đã hoan hô nhảy nhót cả lên: “Được không? Anh Thư Dật đồng ý giúp em ạ?”

Tạ Thư Dật gật đầu: “Đương nhiên, anh đồng ý giúp em rồi, nghĩ lại đi, có thể tiếp cận với Thiên vương Thương Hàn, có thể được đạo diễn danh tiếng chỉ đạo, chính là cơ hội ngàn năm có một a, cho nên, anh đương nhiên thật sự tình nguyện giúp em việc này rồi.”

“Vâng, vậy em cảm ơn anh Thư Dật, cảm ơn anh.” Hải Hoan gật đầu như gà mổ.

Tạ Thư Dật cứ vậy mà thu phục Trì Hải Hoan, còn làm cho Trì Hải Hoan mang ơn hắn, làm sao nàng có thể biết được tính toán thật sự trong lòng Tạ Thư Dật cơ chứ?

Tạ Thư Dật nhắc nhở Tạ Hải Nhạc không được lộ ra dấu vết, không được để cho Hải Hoan biết ý đồ chân chính của hắn, mà Hải Nhạc nhìn thấy chị tỏ vẻ vui vẻ nhiệt tình trong việc đi diễn thay nàng, nàng còn có thể nói gì đây? Nàng chỉ có thể lợi dụng vài ngày ngắn ngủi, dạy cho Hải Hoan không ít bí quyết và kinh nghiệm đối diện với máy quay, đồng thời nói cho nàng biết tổ quay phim chủ yếu tiếp xúc với người nào, tên gọi là gì, gương mặt có đặc điểm gì, Hải Hoan đều một mực ghi nhớ.

Thật không ngờ, Hải Hoan vào đoàn quay phim, ngay cả Nhã Nghiên cũng không nhận ra nàng, thỉnh thoảng nàng có nói sai hoặc nhận lầm người thậm chí bị NG (cảnh quay hỏng), mọi người cũng chỉ nghĩ là nàng ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, có chút không quen mà thôi.

Mà cảnh hôn kia, sau vô số lần NG, rốt cục Hải Hoan cũng có thể thông qua, Hải Hoan hạnh phúc muốn chết, trở về liền nói cho Hải Nhạc nghe, cuối cùng nàng đã có thể thông qua rồi.

“Anh đã nói mà, đúng không? Em cứ không tin anh, chúc mừng.” Tạ Thư Dật chúc mừng Hải Hoan.

“Cái đó còn phải cảm ơn anh Thư Dật nữa kìa, anh giúp cho em có được niềm tin vào chính mình, em tin tưởng chính mình, Hải Nhạc có thể làm được, em cũng có thể, Hải Nhạc, chị hai không kém em chút nào đâu nha.” Hải Hoan được Tạ Thư Dật tán thưởng, mừng như điên.

Hải Nhạc làm bộ không thấy Tạ Thư Dật lén Hải Hoan giờ tay hình chữ V chiến thắng với nàng, dịu dàng nói với chị: “Vâng, chị hai là giỏi nhất.”

Hải Nhạc nhìn chị, trong lòng thật sự có hơi áy náy, Thư Dật lợi dụng chị hai, cũng là vì nàng, mà nàng, cũng là kẻ đồng mưu, nàng thật sự cảm thấy rất có lỗi với chị.

Nàng đồng ý với Hải Hoan, cho nàng thay nàng quay nhiều cảnh một chút, cuối cùng, Hải Hoan lưu luyến gia nhiệm vụ quay phim trả lại cho Hải Nhạc, cuối cùng, quảng cáo cũng có thể hoàn thành phần quay phim một cách thuận lợi, dự kiến sẽ phát sóng trước đêm Valentine năm sau.

Vụ quảng cáo ồn ào qua đi, Hải Nhạc và Nhã Nghiên về lại trường học, tăng cường học bổ túc bài vở, không lâu nữa sẽ phải đối mặt với kì thi cuối kỳ.

Tạ Thư Dật cũng vì bố đã hoàn toàn khôi phục, hẳn cũng một lần nữa trở về trường học, xử lí tấn bài tập trên trường.

Vì hai người đều bận việc bài học bài tập, rất ít chú ý đến những thứ việc vặt khác, Tạ Thư Dật cũng thu liễm tâm tư với Tạ Hải Nhạc lại, chuyên tâm bổ sung kiến thức bài học của mình.

Mất thấy lễ Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán sắp đến, Năm Châu lại muốn tổ chức dạ hội, nhờ Hải Nhạc làm người chủ trì, Hải Nhạc từ chối ngay, đây không phải là thứ thích hợp với nàng, nàng nhường cơ hội lại cho Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên từ sau khi quay quảng cáo, hình như lại nhiều hơn một chút tâm sự, có đôi khi, Hải Nhạc lại có thể bắt gặp nàng ngẩn người, hỏi nàng có chuyện gì, Nhã Nghiên lại cứ nói không có gì, sau khi nhận trọng trách làm người chủ trì, công việc lu bù lên, Hải Nhạc vô cùng thanh nhàn, tập trung dồn hết tâm tư vào trên sách vở.

Hải Nhạc đối với Hải Hoan cũng tốt đến không thể tốt hơn, bởi vì vụ quay quảng cáo, nàng vẫn có can giác áy náy với Hải Hoan, cho nên, vẫn muốn tốt với chị mình hơn một chút, muốn nhờ vậy mà giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, bắt kẻ là đồ ăn, mặc, dùng, nàng đều phải đợi Hải Hoan chọn xong trước, đồ Hải Hoan bỏ thừa lại không cần, mới là của nàng. Tạ Thư Dật vì thế mà nổi giận với nàng rất nhiều lần, nhưng, nàng cứ không nhận được tốt với chị mình như vậy.

“Chị hai, chị xem em đem cái gì đến cho chị nè?” Vì Hải Nhạc vui vẻ quá mức, ngay cả cửa cũng quên gõ, đã xông vào trong phòng Hải Hoan.

Hải Hoan thấy nàng đột nhiên xông vào, nàng bước loạn xạ, cầm lấy vại quyền sách chất lộn xộn lên bàn, kết quả đụng phải cốc nước trên bàn, cốc nước rơi “xoảng” xuống đất, nước và mảnh vụn thủy tinh đều rơi xuống trên đất.

“Nhạc Nhạc, có chuyện gì không?” Hải Hoan hỏi Hải Nhạc.

“Chị, chị làm sao thế?” Hải Nhạc khó hiểu.

“Chị... chị đâu có gì đâu? Chị là em đột nhiên vào, làm chị giật cả mình, mới bắt cần làm rơi cốc nước xuống đất thôi.” Hải Hoan nói.

“Nga, vậy để em giúp chị quét ra đi.” Hải Nhạc nói.

“Không cần đâu, chị tự làm được rồi.” Hải Hoan chạy ra hành lang lấy chổi với ki đến, bắt đầu quét mảnh thủy tinh ra ngoài.

Hải Nhạc ngồi xuống, lấy đồng sách trên bàn ra, chuẩn bị bỏ CD trong tay vào ổ đĩa máy tính Hải Hoan, nhưng khi lấy sách vở ra, nàng thấy rõ ràng bị đè dưới sách vở thì ra chính là ảnh chụp của Tạ Thư Dật! Điều này làm cho Hải Nhạc sững sờ ngồi đó không thể động đậy, làm cho chị hai kích động luống cuống chính là tấm hình của Tạ Thư Dật này sao?

“Nhạc Nhạc!” Khi Trì Hải Hoan đứng lúc nhìn thấy tấm hình kia lại đang nằm trong tay Hải Nhạc, nàng đỏ bừng cả mặt đưa tay giật lại.

“Nhạc Nhạc, làm sao em có thể tùy tiện lục lọi đồ đạc của chị chứ?” Trì Hải Hoan có chút thẹn quá hóa giận.

Hải Nhạc đáp ứng: “Chị hai, em không phải cố ý, em chỉ muốn giúp chị dọn dẹp lại thôi.”

“Ai nhờ em dọn dẹp?” Trì Hải Hoan tức giận nói.

Chương 102: Xem Đủ Chưa?

Hải Nhạc vô cùng xấu hổ, cầm CD đứng đó đi không được, ở lại cũng không xong.

“VẬY... chị hai, em xin lỗi, quấy rầy chị, em đi đây.” Hải Nhạc nói rồi rời khỏi phòng Hải Hoan.

Nàng rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ của mình, chị hai lại có thể vì một tấm hình của Tạ Thư Dật, nổi giận với nàng đến như vậy. Chị hai... để ý ảnh chụp của Tạ Thư Dật như vậy... Bỗng nhiên, trong lòng của nàng đột nhiên ớn lạnh, chị hai... thích Tạ Thư Dật?

CD trong tay nàng nhanh như chớp rớt xuống đất.

Chị hai mà thích Tạ Thư Dật?! Nàng luống cuống ngồi chờ người trên ghế.

Tin chị hai thích Tạ Thư Dật này... giống như một tia sấm sét, ‘rầm’ một tiếng, đánh nát tất cả mọi suy nghĩ của Hải Nhạc. Nàng đột nhiên cảm thấy mình như không thở nổi. Chị hai làm sao có thể thích Tạ Thư Dật chứ? Bắt đầu từ bao giờ?

Không biết vì sao, nàng cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, nàng chỉ nghe được tiếng thở của mình vang lên bên tai vô cùng dồn dập, trong lỗ tai cũng đầy tiếng ong ong.

Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật có cái gì tốt? Làm cho chị hai cũng thích hắn?

Một loại cảm giác như bị chìm trong bể nước ngập đầu ập tới Hải Nhạc, nàng không tự chủ được ôm chặt lấy chính mình, thở gấp từng hơi từng hơi, nàng sắp không còn thở được nữa... Bỗng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tạ Hải Nhạc yếu ớt nói.

Tạ Thư Dật mở cửa, nhìn thấy ánh mắt Tạ Hải Nhạc trừng lớn, trống rỗng và dại ra, hơn nữa, sắc mặt cũng tái nhợt một cách đáng sợ, Tạ Thư Dật hoảng hốt, vội vàng vọt tới trước mặt nàng, đưa tay đặt lên trán nàng, hỏi: “Em làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt thành như vậy, không phải làm sao mà không thoải mái đây chứ?”

Tạ Hải Nhạc thấy người vào lại là Tạ Thư Dật, nàng vội vàng hít thở sâu mấy lần, lắc đầu liên tục: “Không có việc gì đâu, tôi không sao, tôi rất tốt.”

Tạ Thư Dật nhìn nàng hoài nghi: “Thật sự không có chuyện gì sao? Không được gạt tôi.” Tạ Hải Nhạc tiếp tục lắc đầu như trống bỏi: “Tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì.”

Tạ Thư Dật yên lòng, cúi đầu liền trông thấy chiếc CD trên đất.

“Đây là cái gì?” Hắn nhặt CD lên.

“À, là đĩa phim quảng cáo, Thịnh Đạt Hoa copy ra tặng cho tôi với Nhã Nghiên, bên trong còn có nhiều cảnh NG quý giá, nói cho tôi cất giữ.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vốn là cảm về đã muốn cùng chị hai chia sẻ niềm vui này, nhưng mà, lúc này đây, nàng đột nhiên cảm thấy rất nhạt nhẽo, đã không có một tí vui sướng nào.

“Nga? Tôi xem xem.” Tạ Thư Dật bỏ CD vào trong máy tính Hải Nhạc.

Máy tính là của hắn đền cho nàng, Thích Hán Lương tặng Hải Nhạc, được chính hắn sửa lại, mở ra liền thấy trên mặt bàn có địa chỉ MSN Thích Hán Lương cho Hải Nhạc để liên lạc, mặt trên còn dán một phong thư hắn viết cho Hải Nhạc nữa, trong đó ẩn hàm tình ý, hắn xem mà tức sôi máu, hắn biết ngay tên này là một con sói khoác áo giáo viên mà! Laptop Apple quý giá đáng thương, cứ vậy mà bị hắn lấy cớ không sửa được quăng ngay vào thùng rác. Âm nhạc vang lên, Hải Nhạc và Thường Hàn gặp nhau ở trên bờ biển dài lãng mạn, nhờ đó phát triển tình yêu của hai người liên quan đến chocolate, Tạ Thư Dật không hề nháy mắt lấy một cái nhìn màn hình vi tính, Hải Nhạc trong quảng cáo, dù sao cũng đã qua một loạt công đoạn tân trang đóng gói, thoát trông còn xinh đẹp hơn người thật một chút, làm Tạ Thư Dật nín thở trong phút chốc không thể dời tầm mắt.

Tạ Hải Nhạc thấy hắn xem vô cùng nghiêm túc, lần đầu tiên lấy hết can đảm vùng trộm ngắm hắn, không thể không thừa nhận, hắn rất tuấn tú, thật sự rất tuấn tú, đẹp trai đến không thể miêu tả được, đẹp đến không thể diễn tả bằng lời. Mặt bên của hắn, so với mặt chính diện của hắn, cũng có một loại vẻ đẹp khác, mái tóc hơi dài, vì mới vừa tắm rửa lúc nãy, chưa khô hắn từng sợi từng sợi rũ xuống thái dương, mà đuôi tóc lại rõ ràng cong lên, giống như con người của hắn, nhìn như khiêm tốn, kỳ thật vô cùng kiêu ngạo! Dưới vầng trán rộng lớn của hắn là đôi mắt sâu thẳm, đôi mắt bình thường thoát nhìn điem tinh kia, lúc này đang chuyên chú nhìn chằm chằm vào màn hình, hàng mi mảnh dài kia, hơi hơi rung rung, sống mũi thẳng băng kia, bờ môi mỏng thường thường hay nhếch lên kia, lúc này cũng đang khẽ nhếch, cho thấy độ tập trung của hắn đối quảng cáo đến đáng kinh ngạc.

Mà chiếc cằm được hắn cạo rất sạch sẽ kia, hơi hơi lộ ra chút râu lún phún, cực kì mạnh mẽ, cực kì nam tính, lại có một loại quyền rũ không nói nên lời. Khuôn ngực của hắn, cũng rộng lớn như vậy, rắn chắc như vậy, đủ để cất chứa một cái thân hình kiều nhỏ nũng nịu ghé vào... Nghĩ đến đây, Tạ Hải

Nhạc không tự chủ được đỏ mặt lên.

Nàng cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, cho dù hấn chỉ ngồi yên ở đó thôi, đều có vẻ thật cao lớn, thật mạnh mẽ cường tráng, trên người tản ra một loại khí chất vừa khiêm tốn mà cũng vừa đường hoàng cuồng ngạo, làm cho không ai có thể không chú ý đến hấn, làm cho người ta không thể không thần phục hấn. Tạ Hải Nhạc không thể dời ánh mắt của mình, nàng cảm nhận được một cách rõ ràng, Tạ Thư Dật, đã từ một đứa con trai mới lớn ngây ngô, từ từ biến thành một người đàn ông thật thụ! Qua vài năm nữa thôi, lẫn lộn trong xã hội rồi, chắc chắn hấn sẽ biến thành một người đàn ông vĩ đại hào quang bắn ra bốn phía, một vị vua có thể bày mưu tính kế, hô phong hoán vũ bậc nhất! Đột nhiên, nàng thấy khóe miệng của hấn cong lên, lại tiếp tục cong lên nữa, độ cong càng lúc càng lớn, làm cho Hải Nhạc biết giờ phút này tâm tình của hấn đang rất là vui vẻ, nụ cười tươi kia, làm cho toàn bộ khuôn mặt hấn đều nhu hòa lại, tỏa sáng không nói nên lời, khi hấn cười lộ lên, thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, Hải Nhạc không khỏi ngẩn ngơ người, ngay cả trái tim đang đập, cũng không chịu sự khống chế của cơ thể mà tăng nhanh gấp bội.

Chỉ thấy độ cong nơi bờ môi mỏng của hấn lại một lần nữa kéo lớn, thẳng đến khi lộ ra hàm răng trắng nõn, sau đó, môi mỏng mở ra: “Xem đủ chưa? Ân?” ()

“Không... A?” Hải Nhạc trả lời theo bản năng, đến khi hiểu được ý tứ của hấn, nàng không khỏi xấu hổ che kín mặt.

Hấn lại có thể biết nàng đang nhìn lên hấn! Cái bộ dạng hết sức chuyên tâm vào màn hình kia, hại nàng tưởng là hấn không hề phát hiện gì hết, cho nên mới to gan nhìn lên hấn như vậy! Thì ra hấn là cố ý! Hồn dân này!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Em Phải Giúp Chị!

“Nhóc con, em làm cái gì cũng không chạy khỏi đôi mắt của tôi!” Tạ Thư Dật miệng tuy rằng mang mùi thuốc súng, nhưng vẫn không ngăn được ý cười khoái trá.

Tạ Hải Nhạc tựa như một tên trộm bị bắt quả tang, trong lòng xấu hổ muốn chết.

“Em nghĩ rằng tôi là người có thể tùy tiện để cho người khác nhìn lung tung hay sao?” Tâm tình Tạ Thư Dật giờ này đang phi thường sung sướng.

“Tôi không có nhìn anh lung tung! Nhìn một có tí xú, này giờ anh cũng không có thiếu mất cái gì!” Tạ Hải Nhạc không nhịn được liếc xéo hấn, thật đúng là một tên cuồng tự đại, hấn cho mình là ai chứ, xem hai mắt cũng không được.

“Rõ ràng đang nhìn lung tung!” Trong lòng Tạ Thư Dật rõ ràng vô cùng hưởng thụ sự chú ý của Hải Nhạc đối với hấn, nha đầu này, cuối cùng cũng biết chú ý đến hấn. Hấn không nhịn được lại muốn trêu cợt nàng, “Có phải em cảm thấy rằng, kỳ thật tôi còn đẹp hơn quảng cáo em quay hay không? Nếu không vì sao không nhìn quảng cáo của em, quay sang nhìn tôi làm gì?”

Tạ Hải Nhạc bị hấn nói đỏ bừng cả khuôn mặt, thật đúng là, siêu cấp cuồng tự kỷ tự đại. “Chẳng lẽ, tôi thì không thể nhìn anh sao? Nhìn anh vài lần, cũng chẳng có ý nghĩa gì, con người ta có hai con mắt, chính là dùng để nhìn vật nhìn người a! Ít ba hoa!” Tạ Hải Nhạc cố gắng tự che dấu.

Tạ Thư Dật quay sang nàng, sau đó, mở trừng hai mắt, nói: “Chờ tôi xem hết quảng cáo này, tôi lại đến chinh em sau.” Tạ Hải Nhạc đang muốn phản bác, cửa bị đẩy ra.

“Nhạc Nhạc, em còn đang giận chị à?” Trì Hải Hoan nói xong, thấy Tạ Thư Dật ngồi bên bàn học, nàng ngẩng ngẩn cả người.

Hải Nhạc vội vàng đứng lên, nói: “Đâu có, sao em lại giận chị hai chứ? Chị hai đừng suy nghĩ nhiều.”

“Chuyện gì thế? Em nói Nhạc Nhạc đang giận em?” Tạ Thư Dật nhìn Trì Hải Hoan một cái.

“A, không có gì ạ.” Trì Hải Hoan “bùm” một phát liên đỏ mặt, “Uhm... Anh Thư Dật, anh đang ở chỗ Hải Nhạc làm cái gì?”

Nàng thành công chuyển đề tài về trên người Tạ Thư Dật.

“Anh sang đây xem quảng cáo em với Hải Nhạc quay.” Tạ Thư Dật nói.

“A? Em xem với.” Trì Hải Hoan ngồi xuống bên cạnh em gái.

“Đề anh bật lại từ đầu đi, xem chung.” Tạ Thư Dật nói.

Sau khi xem xong, Tạ Thư Dật nói: “Cái quảng cáo này mà phát ra, chocolate của Dove sẽ bị bán sạch sẽ cho xem.”

“Thật không? Tốt vậy sao?” Tạ Hải Nhạc vui mừng hỏi.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng: “Anh đâu có nói em có tốt bao nhiêu gì đâu chứ, anh cảm thấy Hải Hoan quay hay hơn em nhiều.” Thật đúng là đáng giận, nàng ở trong quảng cáo, yêu đương thầm thiết anh em em với Thường Hàn miết, luôn dùng cái loại ánh mắt thâm tình vô hạn kia mà ngáy ngốc nhìn Thường Hàn, khỏi phải nói hấn xem mà chứng mất đến cỡ nào.

“Anh...!” Hải Nhạc bị hấn chê bai, quyết miệng ngồi một chỗ.

Hải Hoan vừa nghe hấn nói như vậy, trong lòng ngọt như đường phèn.

“Anh Thư Dật, em còn phải cảm ơn anh cho em cơ hội đi thử sức này nữa mà.” Nàng ngọt ngào nói.

“Không cần đâu.” Tạ Thư Dật thân nhiên nói.

Thật là con nhóc ngốc nghếch, tưởng hấn cho nàng cơ hội thật sao, hấn chỉ không muốn đề cho Thường Hàn chạm vào Hải Nhạc mà thôi, bằng không, hấn mới lười quản nàng là Trì Hải Hoan hay là Trì Hải Hi thì có.

Hấn liếc Hải Nhạc một cái, nha đầu kia đang ngồi giận dỗi nữa rồi, cho nàng giận đi, trong lòng hấn cũng đang bức bối đây, với Thường Hàn thì ngọt ngào đầm ấm như vậy, mà lại chưa từng như vậy liếc xem hấn một cái! Đáng giận! Chìm trong cơn tức hấn cũng không nghĩ đây chỉ là một cái quảng cáo mà thôi, thật là một tên nam nhân thích chìm trong biển dấm chua không phân rõ đông tây nam bắc a! Aizzzz. “Hai người các em trò chuyện đi, anh đi đây, ngủ ngon.” Tạ Thư Dật đứng dậy rồi đi.

“Tức chết mà! Tức chết mà! Thôi Tạ Thư Dật! Nát Tạ Thư Dật!” Tạ Hải Nhạc tức giận cầm lấy gối đầu đập xuống giường “bình bịch”, giống như đó chính là Tạ Thư Dật vậy.

“Aizzz, có gì mà tức giận, anh ấy cũng chỉ đùa chơi cho vui thôi, chị làm sao có thể diễn tốt hơn em chứ?” Trì Hải Hoan an ủi em gái.

“Em không phải bởi vì cái đó.” Tạ Hải Nhạc nói.

Không phải vì cái đó, thì là vì cái gì? Nàng ngờ ngác suy nghĩ, không được Tạ Thư Dật khen, trong lòng nàng buồn bức muốn chết.

“Thế thì bởi vì sao? Là vì chị phải không, còn đang giận chị à?” Hải Hoan hỏi.

“Không có chị hai, đừng suy nghĩ nhiều.” Hải Nhạc vội vàng trấn an chị mình.

Trì Hải Hoan nhìn em gái, nói: “Lúc này tức giận với em, là chị không tốt, xin lỗi em, chị thừa nhận, chị thích anh Thư Dật.”

“Thật ư?” Hải Nhạc ngẩn người, cho dù nàng đã có thể hiểu được rõ ràng, nhưng mà, từ trong chính miệng chị nói ra, nàng vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ một chút.

Trì Hải Hoan gật đầu: “Đúng vậy, chị thích anh ấy, em biết không? Lần đầu tiên chị gặp anh ấy thì anh ấy đã hôn chị rồi.”

“Cái gì? Lần đầu tiên gặp nhau, hấn hôn chị?” Lòng Hải Nhạc trầm xuống, chìm đến đáy nước.

Trì Hải Hoan tiếp tục gật gật đầu: “Chắc là, ngay tại một khắc này, chị đã thích anh ấy rồi, kỳ thật, chị biết rõ anh có chút hoa tâm, tuy rằng anh ấy hôn chị, nhưng mà chị nghĩ, anh ấy chưa chắc sẽ yêu chị, bên cạnh anh ấy có nhiều cô gái như vậy, nghe nói những cô gái cùng với anh ấy, không chỉ có một người, nhưng mà, chị lại vẫn lún sâu xuống, Hải Nhạc, em phải giúp chị, em phải giúp chị!” Trì Hải Hoan bỗng nhiên rơi nước mắt.

Tạ Hải Nhạc cảm thấy tay chân một trận lạnh lẽo, xem ra, chị hai đối với Tạ Thư Dật, thật sự đến mức vô cùng chân thành rồi. “Giúp chị? Chị muốn em giúp chị thế nào?” Nàng vô thức hỏi, trong lòng cũng dâng lên một nỗi sợ hãi vô cơ, chị hai, sẽ bảo nàng giúp chị như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Muốn Chơi, Phải Chơi Cho Cá Tính!

Tạ Thư Dật đáng ghét, sao mà anh ngay cả chị tôi cũng đi chọc là thế nào? Anh còn đi hôn chị ấy nữa? Trước kia anh còn nói cái gì trừ tôi ra anh chưa từng hôn cô gái nào khác, thì ra đều là nói dối gạt người! Mới gặp chị của tôi lần đầu tiên, anh đã muốn chọc chị! Anh cái tên hỗn đản này! Hỗn đản!

Trong lòng của nàng, buồn đau không thôi.

Trì Hải Hoan kéo kéo tay Hải Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị, chị thật sự rất thích anh ấy, chị muốn làm bạn gái của anh ấy! Anh Thư Dật đối với em tốt như vậy, em có cơ hội, em nhất định phải tác hợp cho chị với anh Thư Dật đó nha!”

“Cái gì? Chị muốn làm bạn gái hân?” Lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại ngạt thở, “Nhưng mà, việc này, em cũng không thể giúp được gì a.”

“Nhạc Nhạc, được, em giúp được, chị cảm thấy thật ra anh Thư Dật vẫn rất thương em, đối với em, anh ấy luôn không giấu giếm gì cả, đối với yêu cầu của em, anh ấy lúc nào cũng hữu cầu tất ứng (có yêu cầu có đáp ứng), Nhạc Nhạc, ở trước mặt anh ấy em ráng nói tốt về chị nhiều nhiều chút, làm cho anh ấy chú ý đến chị, em có thể tạo ra cơ hội ở chung một mình cho chị với anh ấy, chỉ cần chị có thể tới gần anh ấy, chị tin rằng nhất định chị có thể làm cho anh ấy yêu chị!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được lắc đầu: “Em... em không biết, em không làm được, em không làm được!”

Trì Hải Hoan dùng ánh mắt sắc bén nhìn Hải Nhạc: “Em không làm được? Chẳng lẽ, em cũng thích anh ấy à? Em cũng thích phải không? Nhưng mà, chị nhớ là trước kia em lại cực kì căm ghét anh ấy mà ta!”

Hải Nhạc bị lời Hải Hoan nói làm hoảng sợ, lắc đầu như điên: “Không có, em không có, em không có thích hân, em nào có thích hân chứ! Em thật sự là rất căm ghét hân, em không có lừa chị đâu!”

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, miệng lại mềm xuống: “Nhạc Nhạc, mấy năm nay, chị ăn không ít đau khổ, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới có mẹ ở đây, có em gái ở đây, khổ đến đâu chị cũng có thể chịu được, bởi vì, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ chị sẽ được đoàn tụ với mọi người!” Sau đó, giọng nói của nàng trở nên nghiêm nghị, “Nhạc Nhạc, nhớ rõ lần đó, người khác tưởng nhầm chị là em bắt cóc chị không? Mấy ngày mấy đêm bọn họ cũng không cho chị cái gì để ăn, ngay cả nước cũng không cho chị uống, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới chị đang thay em chị mà chịu, cái đó đều trở thành không khí hết, chị có thể chịu được, bởi vì, chị giúp em gái một lần, giúp nó không phải chịu loại tra tấn không đáng này, chị chính là dựa vào niềm tin như vậy mà kiên trì được, Nhạc Nhạc, nếu lần đó là em mà nói... bằng cái thân thể được chiều chuộng sung sướng sống an nhàn nhiều năm của em, em có thể chịu được tra tấn như vậy ư? Chị đã giúp em như vậy, vậy mà, ngay cả việc này em cũng không giúp chị, uống công chị hai giúp em như vậy! Thương em như vậy!”

Nàng làm bộ như muốn rời khỏi phòng Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay giữ nàng lại, nói yếu ớt: “Chị hai, đừng nóng giận, em... em giúp chị!”

Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay người ôm lấy Hải Nhạc, xúc động nói: “Nhạc Nhạc, em thật sự là em gái ngoan của chị!”

Hải Nhạc có chút khó xử cắn cắn môi: “Nhưng mà, hân không đón nhận chị, em cũng bất lực.”

Hải Hoan vỗ mu bàn tay Hải Nhạc trấn an, nói: “Không có việc gì, chỉ cần em tạo cơ hội cho chị, ở trước mặt anh ấy nói tốt cho chị nhiều nhiều lên, chị sẽ khiến anh ấy yêu chị!”

Kỳ thật, trong lòng nàng cũng không chắc chắn gì, nếu làm như vậy, cuối cùng Tạ Thư Dật có thể yêu nàng hay không, nhưng, nàng vẫn muốn thử xem! Hân thương Hải Nhạc như vậy, nói không chừng nghe Hải Nhạc ngu ngốc đó xúi giục, yêu nàng cũng không biết chừng!

Trong mắt nàng đã bắt đầu nảy ra không ít trái tim màu hồng.

Trong lòng Hải Nhạc bách vị tạp trần (ngón ngang tâm sự đầy bối rối), nàng nhìn chị đầy phức tạp, kỳ thật, nàng thật sự không muốn làm như vậy, nàng cũng không muốn nhận lời chị, nhưng mà, chị hai nói như vậy, nàng không đồng ý cũng không được a!

Tạ Thư Dật a, Tạ Thư Dật, anh là tên hỗn đản, anh là tên trướng thối! Anh lưu tình khắp nơi, anh đi chọc hoa đào khắp nơi! Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa!

Hải Nhạc tức giận nghĩ thầm.

“Này, chỗ cấp lớn bọn tôi, trong đêm Giáng sinh, sẽ tổ chức vũ hội cosplay ở nhà Lâm Phong, em, làm partner của tôi! Này, tôi là Inuyasha, em là Kagome, quần áo tôi đã đặt may xong rồi.” Tạ Thư Dật đưa cho Hải Nhạc một cái túi lớn. (Sax, Tạ Thư Dật đi làm Inuyasha)

“Cos-play ư? Không phải là vũ hội mặt nạ sao?” Tạ Hải Nhạc vừa lấy quần áo trong túi ra vừa nói, vốn là không muốn để ý đến hân, nhưng mà, bản thân nàng lại là fan của nhân vật anime Kagome này.

“Tiểu thư, em out rồi, giờ toàn thanh niên, ai lại đi mang cái mặt làm gì? Muốn chơi, phải chơi cho cá tính!” Tạ Thư Dật nghe câu hỏi của Hải Nhạc, cười nhạt.

“Nhưng mà, anh không biết là Inuyasha với Kagome, sẽ có rất nhiều người cosplay hay sao?” Hải Nhạc nói. (Tại sao không làm Sesshoumaru sama với Rin chan)

“Chúng tôi đã phân chia xong hết rồi, ai là nhân vật nào, em yên tâm, không có cùng một Kagome đâu!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao muốn chọn tôi?” Hải Nhạc hỏi hân, “Bên cạnh anh có nhiều cô gái như vậy, tại sao muốn để tôi đi làm partner của anh chứ?”

Tạ Thư Dật trừng nàng một cái, cho nàng một cái bạo phát: “Sao mà lăm lăm thế? Cho em đi, em phải đi!”

Chẳng lẽ, nàng vẫn chưa rõ sao? Nàng thích Kagome, hân cũng tình nguyện ý làm Inuyasha của Kagome a! (quăng Kikyô đi đâu rồi?)

“Nhưng mà, trang điểm... tôi không biết.” Hải Nhạc nói.

“Em cứ làm đại là được rồi, hơn nữa, có tóc giả, em cũng không cần đi xử lý tóc.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc đột nhiên có chút mong đợi, hôm đó nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ?

Khi Hải Hoan thấy đồng quần áo tóc giả chồng chất trên giường nàng, tò mò hỏi: “Di, Hải Nhạc, sao em lại mua mấy thứ này vậy? Làm gì thế?”

“Nga, Tạ Thư Dật đem tới, nói muốn để cho em đi tham gia tiệc cấp lớn của bọn họ tổ chức ở nhà Sở Lâm Phong.” Hải Nhạc thuận miệng nói.

Hải Hoan nghe nàng nói như vậy, giật mình, nàng trầm ngâm một chút, nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, để cho chị đi đi, nhường cơ hội cosplay lần này của em cho chị, chị sẽ cảm tạ em.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Em Cũng Nợ Tôi!

Hải Nhạc từ trên giường đứng lên.

Chị hai... chị hai cũng muốn đi!

“Sao vậy, Nhạc Nhạc, em không muốn giúp chị sao? Không phải em nói em phải giúp chị đấy sao?” Trì Hải Hoan ủy khuất nói.

Hải Nhạc tâm hoảng ý loạn (ruột gan rối bời), phải biết rằng, nàng cũng rất muốn đi xem những dịp thú vị như thế này.

“Nhạc Nhạc! Giúp chị một chút đi mà, chị chỉ thử lúc này thôi, được không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc, “Chỉ lần này thôi, chẳng lẽ, em không muốn giúp chị sao?”

Hải Nhạc thấy chị mình buồn bã, đành phải gật đầu: “Được rồi.”

Hải Hoan mừng muốn chết: “Vậy, chị đi chuẩn bị!”

Nói xong, nàng cầm hết tất cả quần áo tóc giả phụ kiện đi hết.

Hải Nhạc ngồi phịch xuống giường, cái này là chuyện gì a?

Trong lòng nàng, đột nhiên cũng hơi buồn bã, kỳ thật, nàng luôn muốn có một cơ hội làm Kagome a, nhưng mà, cơ hội Tạ Thư Dật lần này, lại bị chị hai lấy mất

Lễ Giáng sinh lúc trời tối, Hải Nhạc cùng cha mẹ ăn tiệc Noel xong, liền trở về phòng của mình, nàng nằm trên giường, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Chị hai hẳn là đang cùng Tạ Thư Dật chơi rất vui vẻ đi, cosplay a, thật thú vị a.

Hải Nhạc thờ dài một hơi, cuối cùng, nàng vẫn mang theo một cổ tiếc nuối chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, nàng đột nhiên có một linh cảm kì lạ, có người đang đứng bên giường nhìn nàng!

Nàng dùng sức mở hai mắt ra, quả thật là vậy, nàng nhìn thấy Tạ Thư Dật trong lớp áo Inuyasha, đang nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn nàng.

Hải Nhạc giật mình một cái, nửa ngồi xuống.

“Tạ Hải Nhạc! Em giỏi lắm!” Tạ Thư Dật lấy mái tóc giả màu bạc trên đầu xuống, ném mạnh vào người Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn ánh mắt trợn trừng đầy phẫn nộ của hắn phẫn nộ, chột dạ cúi đầu.

“Tại sao em không đi? Tại sao em để cho Hải Hoan đi? Nói!” Tạ Thư Dật tức giận hỏi nàng.

“Tôi... thân thể của tôi hơi không thoải mái, cho nên, tôi để cho chị tôi đi.” Hải Nhạc nói không được tự nhiên.

Tạ Thư Dật đột nhiên kéo nàng tới trước mặt hắn, mặt đối mặt nhìn thẳng vào nàng: “Tạ Hải Nhạc, em đang nói dối!”

Hải Nhạc cúi đầu không nhìn hắn, Tạ Thư Dật thô bạo kéo cằm nàng, làm cho nàng đối diện với hắn.

“Tạ Hải Nhạc, tôi muốn biết nguyên nhân thật sự!” Trong giọng nói phẫn nộ của hắn có sự mệnh lệnh bắt buộc.

“Tôi...” Hải Nhạc không biết nói cái gì cho đúng.

“Nói!” Con tức trong mắt Tạ Thư Dật càng lúc càng bốc lên hùng hực.

Trong lòng Hải Nhạc cũng có tức giận, rõ ràng là chính hắn chọc hoa đào, còn dám đến đây chất vấn nàng đòi nguyên nhân!

“Bởi vì anh hôn chị của tôi, chị tôi thích anh.” Hải Nhạc bình thản nói.

Tạ Thư Dật ngẩn ra, buông lỏng bàn tay, trong mắt có chút kinh ngạc.

“Em đang muốn lên án tôi, là tôi khiến cho Hải Hoan thích tôi ư? Bởi vì cô ta thích tôi rồi, cho nên, em khiến để cho cô ta đi tham gia tiệc cosplay?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Thư Dật không phủ nhận, chẳng khác nào chấp nhận đúng là có một chuyện như vậy, làm cho lòng Hải Nhạc vô cùng đau xót, nàng nói: “Không phải, tôi chỉ đang nói một sự thật mà thôi.”

“Chết tiệt!” Tạ Thư Dật tức giận mắng một tiếng.

Hai người đều trầm mặc lại.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật hỏi: “Vì chị em thích tôi, cho nên, em để cô ta đi làm Kagome? Em đang muốn làm lạn (nát) người tốt, muốn đưa chị em cho tôi ư? Có phải không? Trả lời tôi!”

Khó trách dạo này nàng cứ là lạ, hồi lúc nào hắn và nàng thêm Hải Hoan ở chung, nàng luôn kiếm cớ rời đi, ném hắn và Hải Hoan lại, hại hắn luôn bị Hải Hoan quẩn lầy, thì ra, nàng đã sớm muốn tiễn hắn với Hải Hoan làm một đôi rồi!

Thật đúng là làm cho hắn tan nát cõi lòng, trừ không có móc tìm ra cho nàng xem, cái gì hắn cũng làm cho nàng cả! Nhưng, tất cả nàng đều làm như không thấy! Bây giờ, bởi vì chị nàng thích hắn, nàng liền gấp rút giao hắn cho chị nàng! Chị của nàng, quan trọng với nàng đến như vậy sao? Quan trọng đến mức phải đưa hắn cho cô ta ư? Vậy hắn, hắn là cái gì? Một quả bóng cao su sao? Thấy thú vị thì đánh, thấy không thú vị, liền đá một cước đưa hắn cho chị nàng! Thật là một nữ nhân vô tâm vô phế! Đối mặt với con phần nộ của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ tới lúc nào cũng lừa gạt mình, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia phần hận.

“Anh nói cho tôi bây giờ anh đều chưa từng hôn cô gái nào khác, nhưng anh đã hôn chị tôi, nói vậy cảm giác của anh đối với chị ấy cũng khác biệt, mà chị hai tôi cũng thích anh, tôi cho hai người đến với nhau, có gì không tốt?” Tạ Hải Nhạc cười buồn bã.

“Em...” Lòng ngực Tạ Thư Dật không ngừng đập phồng dữ dội, “Tôi, chỉ nhận nhầm cô ta thành em mà thôi, tôi cũng không phải cố ý!”

Hải Nhạc liếc hắn một cái, tiếp tục cười: “Vậy sao? Nhận nhầm chị ấy thành tôi? Tôi đây thật sự không nhận nổi đâu, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, làm sao cho tới bây giờ anh đều chưa từng nhận sai tôi thành Hải Hoan thế? Anh bảo tôi làm sao mà tin anh nhận nhầm Hải Hoan thành tôi đây? Không cần nói mấy thứ buồn tẻ này mà lấy cớ, kỳ thật tôi cũng không ngại anh hôn ai, nếu chị hai tôi thích anh, chị hai tôi cái gì cũng tốt...”

Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội: “Cái đó không giống, tôi biết em chính là em, nhưng, tôi chỉ nhận sai Hải Hoan thành em mà thôi, vì sao em không tin tôi chứ? Vì sao?”

Hải Nhạc cắn cắn môi nói, “Thậm chí, diễn xuất chị ấy cũng tốt hơn tôi, ở trong mắt anh, cái gì chị ấy cũng tốt hơn tôi cả, vì sao anh không thử đón nhận chị ấy, vì sao không thử quen chị ấy chứ?”

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, trừng mắt nhìn Hải Nhạc, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em lặp lại câu đó một lần nữa!”

Hải Nhạc nhìn hắn yếu ớt, vừa rồi giọng nàng quá nhỏ, hắn chưa nghe rõ sao?

Hải Nhạc cúi đầu, cao giọng nói: “Chị tôi thích anh! Chị ấy muốn làm bạn gái của anh! Anh có thể thử quen chị ấy xem sao! Tôi nhớ có lần anh nói với tôi, chỉ cần tôi yêu cầu anh làm gì, anh chắc chắn sẽ không cự tuyệt, hi vọng anh không phải đang gạt tôi! Bây giờ tôi thỉnh cầu anh đi theo đuổi chị tôi, làm cho chị ấy vui vẻ, giúp chị ấy hạnh phúc, hi vọng anh nói chuyện giữ lời, thực hiện lời hứa của anh!”

Tạ Thư Dật đứng phắt dậy, cả lòng mảy đều nhú lại một chỗ, nhìn Hải Nhạc hung tợn.

“Tạ Hải Nhạc, thật đúng là chị em tình thâm a! Thật là làm cho tôi cảm động quá!” Tạ Thư Dật cười lạnh lùng, “Em vì chị của em, vậy mà cũng không tiếc làm bà mối cho tôi với cô ta ư? Em muốn tôi ở cùng cô ta đến như vậy ư? Thấy được tôi ở cùng cô ta, em sẽ vui vẻ sao? Em sẽ hạnh phúc sao? Nói đi, đúng hay không? Có phải không?”

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười khổ mà nói: “Kỳ thật, tôi cũng không muốn làm mai mối gì cho anh với chị ấy, nhưng mà, tôi nợ chị tôi một món ân tình, tôi muốn trả lại cho chị ấy, tôi không muốn nợ chị ấy anh đã hiểu chưa?” (ghét Hải Nhạc quá aaaa)

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu, cười phá lên: “Em nợ cô ta? Làm sao mà em nợ cô ta? Bởi vì em nợ cô ta, cho nên, em biến tôi thành quả xin lỗi đưa cho cô ta à?”

Ánh mắt của hắn, đáng sợ đến như vậy, Hải Nhạc cảm thấy ánh mắt của hắn giống như những mũi dao, đâm thẳng về phía nàng, đâm vào lòng nàng đến phát đau, nàng lại cúi đầu xuống.

Tạ Thu Dật bắt lấy bả vai nàng, kích động nói: “Tạ Hải Nhạc! Nhìn tôi, em nhìn tôi đi, Tạ Hải Nhạc, em cũng nợ tôi mà! Em cũng nợ tôi! Lúc trước, tôi cũng đã từng cứu em một mạng! Ở Phụng Hoàng Sơn chính tôi đã cứu em! Em đã trả được cho tôi cái gì rồi hả?”

Hải Nhạc nhìn ánh mắt dữ tợn của hắn, trong lòng vừa kích động vừa sợ hãi, thấy hắn nói như vậy, nước mắt của nàng lại chảy xuống

“Không được khóc, nói, em muốn trả cho tôi như thế nào!” Tạ Thu Dật thô lỗ đi đến lau nước mắt trên mặt nàng, Hải Nhạc càng khóc dữ dội hơn nữa.

Nàng la về phía Tạ Thu Dật: “Cho dù lúc trước anh đã cứu tôi, nhưng mà, tôi đã trả lại cho anh rồi! Chẳng lẽ, anh quên sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, hôm đó anh đã đối xử với tôi như thế nào hay sao? Tôi trả cho anh rồi! Trả hết cho anh rồi! Anh cứu tôi ở Phụng Hoàng Sơn, nhưng, anh chiếm được tôi một lần, tôi lại vì anh mà chết thêm một lần! Một mạng đổi một mạng, chẳng lẽ, cũng còn chưa đủ trả lại cho anh hay sao?”

Tạ Thu Dật nhìn nàng ngờ ngác, Tạ Hải Nhạc cũng có thể cảm giác được, trong ánh mắt của hắn có cái gì đó đã vỡ vụn rồi, chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng, trống rỗng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Em Còn Ác Hơn Cả Tôi!

Trái tim Tạ Hải Nhạc, cũng nát, nàng không muốn nói những lời này, thật sự như vậy, nhưng mà, hắn lại đòi hỏi nàng này nọ, nàng, đã không còn có thể cho hắn cái gì nữa!

Rất rất lâu sau, Tạ Thu Dật gật gật đầu, giọng nói cũng trở nên cực kỳ vỡ vụn: “Đúng vậy, em đã trả lại hết cho tôi rồi, em đã trả hết rồi, là tôi ngốc, là tôi luôn luôn ngu ngốc, là tôi làm sai trước, là tôi, tôi không có tư cách đòi em làm cái gì cho tôi cả, tôi khờ, tôi nghĩ rằng...” Hết kết của Tạ Thu Dật chuyển động một chút, giọng nói bắt đầu trở nên khàn khàn: “Tôi nghĩ rằng, một ngày nào đó, em sẽ thấy rõ, em sẽ hiểu rõ lòng tôi, là tôi ngốc, là tôi ngốc, tất cả... tất cả, là tôi đang gieo gió gặt bão! Tạ Hải Nhạc, giả như có thể làm cho em cảm thấy vui vẻ, có thể làm cho em cảm thấy hạnh phúc, Tạ Hải Nhạc, như em mong muốn! Tôi sẽ đi theo đuổi chị hai của em! Khiến cho cô ta trở thành bạn gái của tôi!”

Nói xong, hắn đứng lên, bước ra khỏi phòng Hải Nhạc không quay đầu lại lấy một lần.

Hải Nhạc ngã phịch thật mạnh xuống giường, khóc òa lên.

Nàng làm sai rồi sao? Không phải nàng lại làm gì sai nữa rồi chứ? Hắn nói hắn nghĩ rằng một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rõ trái tim của hắn, nói như thế là có ý gì?

Hắn nói, hắn sẽ đi theo đuổi chị hai của nàng, sẽ khiến chị hai trở thành bạn gái của hắn, lòng của nàng, đột nhiên bị xé nát đau đớn, từ trước đến nay, những thứ hắn cho nàng, tất cả đều là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương trắng dưới nước), sở không được, thấy không rõ, nay, ngay cả những thứ sở không được thấy không rõ đó, hắn cũng không muốn cho nàng nữa rồi!

Trước giờ hắn chưa từng xem lời nói của nàng thành chuyện gì to tát, nàng đã nghĩ rằng mình hiểu hắn rất rõ, cho nên, khi nàng nói ra lời nói này, hoàn toàn cho là hắn chắc chắn cũng sẽ bá đạo phản đối, nhưng mà, lần này đây, vì sao lần này đây, hắn lại tưởng thật? Vì sao? Vì sao? (lần này thì Shi không chống chế gì được nữa rồi, mọi người ráng thông cảm cho Hải Nhạc nào tàn lần này đi, từ nay về sau đảm bảo không bao giờ như thế này nữa đâu)

Bởi vì lời nàng nói, đã thật sự tổn thương hắn rồi sao?

Nàng cũng không muốn nói như vậy, không hề muốn, là hắn ép nàng nói! ( )

Tại sao phải biến thành như vậy, hoàn toàn có thể không phải trở thành như vậy, nàng phải làm như thế nào đây? Làm thế nào mới có thể tốt cho cả ba người? Có thể làm cho mình không bị thương, làm cho Tạ Thu Dật không bị thương, mà chị hai cũng sẽ không bị tổn thương?

Tạ Thu Dật thật sự cảm thấy mình sẽ phát điên lên mất, hắn rất tức giận, rất rất rất tức giận, làm sao nàng có thể đối xử với hắn như vậy? Làm sao có thể như vậy chứ? Hắn và chị của nàng, nàng lại trực tiếp vứt bỏ hắn, mà đi chọn cái con chị quái gì đó của nàng!

Lửa giận tràn đầy không chỗ xả ra, hắn đem tất cả mọi thứ trong phòng hắn, toàn bộ đều nện đến không còn một mảnh, đều kinh động đến cả bố mẹ luôn, đều chạy tới đập cửa phòng hắn, hỏi hắn bị làm sao.

“Tránh ra, không cần ai quan tâm đến tôi!” Tạ Thu Dật cầm chiếc đèn bàn quăng mạnh về phía cửa, đèn bàn phát ra một tiếng vang thanh thúy, lại rơi rầm rầm xuống đất.

“Cái tên đó, lười quản hắn khi gió!” Hắn nghe được bố mình ở bên ngoài phẫn nộ nói một câu, sau đó, nghe được tiếng bước chân xa dần, bên ngoài bắt

đầu trở nên im ắng.

Tạ Thư Dật đập mặt, hấn nằm trên đồng phế tích, động cũng không muốn động một chút.

Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá, thì ra, thích một người, là một chuyện mệt mỗi như vậy, nhất là khi, không thể nhìn tới một tia hi vọng gì, không hề được đáp lại một thứ gì

“Tạ Hải Nhạc, em ác hơn cả tôi, em còn ác hơn cả tôi...” Trong mắt hấn, tràn ra những giọt nước mắt trong suốt.

Tri Hải Hoan vừa vào cửa, liền nhìn thấy mẹ với bố Tạ ngồi ở trên sofa, không khí hơi nặng nề, đây là chuyện gì thế? Nàng cũng tự nhiên căng thẳng lên.

“Bố, mẹ.” Hải Hoan thật thận trọng gọi.

Bố Tạ nhìn nàng một cái, nói: “Hải Hoan, ngồi.”

Tri Hải Hoan bất an ngồi xuống, không biết Tạ Thư Dật đã trở về nhà chưa?

Bởi vì Tạ Thư Dật cũng là một trong những người phụ trách bữa tiệc cosplay của trường, những ngày trước đêm Noel lúc nào cũng đi sớm về trễ, mà ngay cả hôm lễ Giáng Sinh đó, hấn cũng đi qua nhà Lâm Phong trước, cùng mọi người bố trí sân bãi, nàng được bác Cương đưa qua giúp

“Sao trễ như vậy mới đến?” Tạ Thư Dật đã hóa trang thành Inuyasha anh tuấn từ lâu, bước đi về phía nàng, tóc trắng trường bào đỏ, hấn thật đẹp trai nha! Hấn kéo nàng đi về phía hội trường chiếu đèn sáng bừng, thật đông người quá, tất cả đều là nhân vật trong anime, có Superman, có Bleach, có Hiệp sĩ Vampire, có Naruto, có cả Sailor Moon dễ thương nữa, tóm lại, nhân vật gì cũng có, mà nàng, chính là một Kagome trong sáng xinh đẹp độc nhất nha!

Tri Hải Hoan hưng phấn đòi mạng.

Chỉ có điều, nàng không dám nói ra sự thật là nàng không phải Hải Nhạc, nàng là Hải Hoan, dù sao lần này là nàng với Hải Nhạc lên tự đổi cho nhau, Tạ Thư Dật cũng không biết sự thật.

Cho nên, nàng cũng không dám nói lung tung, đến lúc đó đợi cho tới khi thích hợp, nàng sẽ thể hiện cho thật tốt, để cho Tạ Thư Dật biết, nàng tốt hơn Hải Nhạc nhiều.

Từng nhân vật đều phải diễn một đoạn hành động kinh điển hoặc lời thoại kinh điển của nhân vật mình, sau đó, còn phải chấm điểm biểu diễn trên từng phương diện trang phục, hình tượng, sau đó, lại chọn ra người diễn xuất sắc nhất, người được tốt nhất, nghe nói sẽ có giải thưởng lớn bí mật.

Hải Hoan có hơi hoảng sợ bất an rồi, nàng nghĩ rằng nhiều lắm chỉ là diễn trang phục với tạo hình, làm sao nghĩ được sẽ có những thứ này nữa, bản thân nàng cũng không thích anime Inuyasha này, cho nên, động tác hay lời thoại kinh điển của nhân vật Kagome này, làm sao mà nàng biết a? (Ờ, Shi cũng không thích nhân vật Kagome với Inuyasha bằng Sesshoumaru sama với Rin chan)

Cuối cùng, đến phiên Tạ Thư Dật lên diễn, mà Hải Hoan, sau khi hấn diễn xong nàng cũng phải lên sân khấu, nàng biểu diễn xong rồi, còn phải diễn chung với Tạ Thư Dật một đoạn nữa, cuối cùng chờ Tạ Thư Dật diễn xong, Hải Hoan cố gắng lên sân khấu, đứng yên đó đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

Dưới đài truyền đến những tiếng xì xào, Tạ Thư Dật cũng không biết Hải Nhạc bị thế nào, lý ra nàng sẽ không bị thành như vậy, hấn nhớ rõ Kagome là nhân vật anime Hải Nhạc thích nhất mà.

Hấn đành phải chạy lên đài, thấp giọng hỏi nàng: “Sao lại thế này? Em nói đại vài câu là được rồi.”

“Phải nói như thế nào? Em chưa từng xem phim Inuyasha, em không biết nói cái gì hết.” Hải Hoan chỉ có thể nói thật.

Tạ Thư Dật ngậy ngậy cả người, làm sao có thể? Hấn nhớ rõ Hải Nhạc mê Inuyasha nhất, cũng thích nhân vật Kagome này nhất, làm sao có thể không biết nói cái gì? Trừ phi... trừ phi cô ta không phải là Hải Nhạc!

“Em là Tri Hải Hoan phải không?” Tạ Thư Dật rõ ràng đã hơi tức giận.

“Em... em là Tri Hải Hoan.” Tri Hải Hoan đành phải thừa nhận.

Tạ Thư Dật cũng không nói gì, xoay người lập tức chạy ra như một con gió lốc, ném nàng đứng một mình ở trên đài, không còn cách nào khác, nàng đành phải chạy xuống theo.

Nàng chưa kịp đuổi theo Tạ Thư Dật, đã tro mắt nhìn Tạ Thư Dật lái xe rời khỏi nhà Sở Lâm Phong.

Nàng thật không ngờ đơn giản chỉ là nàng không phải là Hải Nhạc, vậy mà Tạ Thư Dật lại để nàng lại một mình ở chỗ này rồi! Chỗ này một người nàng cũng không quen biết!

Không còn cách nào, nàng chỉ có thể một mình ngồi taxi về nhà, trở về, liền nhìn thấy khuôn mặt không vui của bố Tạ.

“Hải Hoan, không phải Hải Nhạc nói con với anh hai cùng đi đến nhà Lâm Phong chơi đấy sao? Sao các con đều về nhà một mình thế này? Đã xảy ra chuyện gì?” Bố Tạ hỏi nàng.

Nga, thì ra hấn đã trở về rồi, Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Cũng không có gì ạ, có thể là anh Thư Dật thấy con đứng chung với những anh trai khác, anh ấy bị tức giận một chút, cho nên, anh ấy bỏ con lại về nhà trước thôi.” Hải Hoan nói. (ta chém)

Nàng tổng không thể nói Thư Dật cố ý bỏ lại mình được, cái đó rất mất mặt a.

“Nga, là thế à?” Bố Tạ cùng mẹ Hải Nhạc hai người nhìn nhau, lộ ra vẻ ngẫm hiểu.

“Thì ra tên tiểu tử này vào xuân sớm a! Ha ha ha ha, cái đó, chuyện của tụi nhỏ, không có việc gì không có việc gì, chúng ta đi ngủ đi.” Bố Tạ đứng lên.

Ông cười hi hi nhìn Hải Hoan, nói: “Tên tiểu tử đó, sao có thể để con ở lại một mình cơ chứ, con đừng để ý đến nó, bố sẽ chỉnh lại nó, con cũng đi ngủ sớm đi.”

Sau đó, cười ha ha ôm mẹ Hải Nhạc lên lầu.

Trở lại phòng, ông nói với mẹ Hải Nhạc: “Thật không ngờ, tiểu tử này lại đi thích Hải Hoan nhà em rồi, nổi giận lớn như vậy, thì ra chỉ là vì Hải Hoan đứng cùng với mấy tên con trai khác, anh còn tưởng là có chuyện gì nữa chứ, đứa nhỏ yếu đuối, em nói xem việc này, nên làm sao bây giờ?”

Mẹ Hải Nhạc trầm mặc thật lâu sau, hỏi: “Anh thấy thế nào?”

Bố Tạ phẩy tay, nói: “Còn có thể làm sao nữa? Chúng ta ở một bên nhìn, nếu có thể thành công, chính là một việc vui lớn a, nếu không thể thành công, cũng không có gì cả, vẫn là người một nhà, ha ha, duyên phận a, thật không ngờ tiểu tử này, Hải Nhạc ở bên cạnh hấn đã nhiều năm rồi, hấn không hề vừa ý, cứ xem Hải Nhạc như em gái thôi, Hải Hoan mới đến đây chưa bao lâu, lại chắm trúng Hải Hoan rồi! Duyên phận a! Chỉ có điều, đây đúng là điều anh hi vọng, đem Hải Nhạc cho hấn, anh còn có chút luyến tiếc, anh thật sự xem nó như con gái ruột mà thương đó nha, em cũng biết mà, nếu hai người bọn họ đi cùng nhau, anh cũng thực sự hơi hơi không tiêu nhận được, hơn nữa, Hải Nhạc tính tình hiền lành, Thư Dật tính tình thì lại nóng nảy, chỉ sợ hai người không thích hợp, sau này Hải Nhạc sẽ không quản được nó, Hải Hoan lại khác, anh cảm thấy Hải Hoan rất có chủ kiến, làm chuyện gì cũng rạch ròi rõ ràng, đám người hầu cũng nói nó rất tốt, anh thật sự rất hi vọng Hải Hoan cùng Thư Dật có thể tu thành chính quả đó.

Mẹ Hải Nhạc cười cười: “Nhìn kĩ lại đi, Hải Hoan vẫn là con nít, hơn nữa, bây giờ vẫn chưa rõ Thư Dật có phải vì Hải Hoan mới nổi giận hay không, chúng ta cũng chỉ ở trong này mà suy đoán lung tung mà thôi, lời này, anh nói riêng với em là được, đừng tiết lộ cho bọn nhỏ, bằng không lỡ mà nghĩ sai, về sau mọi người ở cùng với nhau, sẽ rất xấu hổ.”

“Aizzz, con anh anh biết mà, nó nhất định là vì tình cảm mới trở nên như vậy, em yên tâm đi, có muốn đánh cược thử không, anh cá là nó chắc chắn là vì Hải Hoan, không phải vì cô gái nào khác đâu.” Bố Tạ nói chắc như đinh đóng cột.

Mẹ Hải Nhạc cười lắc đầu: “Em không cá cái này với anh đâu, con của anh, em hiểu được bao nhiêu cơ chứ, em chỉ cảm thấy, Thư Dật chưa chắc đã thích Hải Hoan, em cảm thấy Hải Hoan cũng không phải kiểu người mà nó thích, cho nên, việc này, chúng ta tốt nhất là đừng ở đây mà đoán nữa, cũng đừng để lộ ra, chúng ta hãy đứng một bên mà chờ xem thôi.”

“Được rồi, nghe lời em đi.” Bố Tạ cười nói.

“Hải Hoan, em ăn.” Tạ Thư Dật đột nhiên gấp đồ ăn vào bát Hải Hoan.

Hải Hoan sững sờ một chút, không rõ tự nhiên Tạ Thư Dật lại đi lấy lòng nàng, phải biết rằng từ sau lễ Giáng Sinh, Tạ Thư Dật đều không hề nói chuyện với nàng nữa, hại nàng chạy đến chỗ Hải Nhạc hỏi, Tạ Thư Dật có phải đang giận nàng hay không, mà Hải Nhạc cũng không thể tìm ra nguyên nhân gì, bởi vì Tạ Thư Dật cũng không để ý nó nữa.

Thật không ngờ người một nhà ngồi nghiêm chỉnh trong khách sạn ăn tiệc mừng năm mới, hấn lại chủ động gấp rau cho nàng, làm nàng thụ sủng nhược kinh a.

“Cảm ơn anh hai, cảm ơn.” Nàng cười ngọt ngào với Tạ Thư Dật.

Bố Tạ vui vẻ vươn khuỷu tay đụng đụng mẹ Hải Nhạc, nao nao miệng về phía hai đứa nhóc

Mẹ Hải Nhạc làm bộ như không thấy cái gì hết, liếc xéo.

Hải Nhạc cúi gầm, im lặng ăn cơm.

Nàng biết Tạ Thư Dật thật sự tức giận, từ đêm đó về sau, đừng nói là nói chuyện với nàng, ngay cả liếc nhìn nàng một cái, cũng không có, đến trường, hấn cũng đi một mình, không bao giờ chờ nàng nữa, nàng chỉ có thể nhờ bác Cường đưa nàng đi, cho nên, nàng thường thường ngồi cùng với chị hai, trường chị hai phải đi xa một chút, mà chị hai lúc nào cũng quần quít lấy nàng hỏi có chuyện gì liên quan đến Tạ Thư Dật, trong lòng nàng lại cảm thấy thật buồn phiền.

Thật không ngờ, hôm nay hần lại đột nhiên chủ động lấy lòng Hải Hoan, cái này chứng tỏ, hần thật sự chuẩn bị theo đuổi Hải Hoan, chuẩn bị làm cho chị ấy trở thành bạn gái của hần sao?

Nàng giật cả mình, nhẹ buông tay, cây đu đủ bị đánh rơi xuống trên nền đá cẩm thạch của khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Anh Sẽ Không Yêu Em

“Hải Nhạc, con sao vậy? Không thoải mái sao?” Mẹ Hải Nhạc tỉ mỉ hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc lắc đầu, nói: “Con đâu có không thoải mái đâu.”

“Vậy làm sao mà ngay cả cây đu đủ cũng không cầm được thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi nói: “Mẹ, con không cẩn thận, con xin lỗi ạ.”

Lúc này, người phục vụ đã đưa thêm một đôi đu đủ mới cho nàng, Hải Nhạc cười cảm ơn.

Tạ Thư Dật lại gấp rau vào bát Hải Hoan, nói: “Hải Hoan, com nước xong, anh dẫn em ra bờ sông xem pháo hoa.”

Hải Hoan vừa mừng vừa sợ: “Thật ạ? Em vẫn chưa từng được ra sông xem bắn pháo hoa mừng năm mới lần nào đâu, hần là rất vui phải không?”

“Àn, rất đẹp đó.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Bố Tạ cười meo meo nhìn Tạ Thư Dật cùng Tri Hải Hoan, sau đó, dời ánh mắt tới trên người Hải Nhạc, hỏi Hải Nhạc: “Anh hai chị hai đã có kế hoạch, Hải Nhạc, còn con thì sao? Không phải là định cùng với bố mẹ vượt qua buổi tối cuối cùng của năm nay đấy chứ?”

Hải Nhạc nhỏ giọng nói: “Bố, con có kế hoạch rồi ạ, con với Nhã Nghiên hẹn nhau, bạn ấy hẹn con ra quảng trường Thiên Hi, bọn con sẽ đến đó xem biểu diễn, đến lúc đó mọi người sẽ cùng nhau đếm ngược chờ năm mới, cũng rất thú vị, trước đây con cũng không chưa đi, con rất muốn đi xem thử thế nào.”

Nhã Nghiên có hẹn nàng, lúc trước nàng còn không muốn đi, nếu đã vậy, thôi nàng đi đi.

Tạ Thư Dật không khỏi nắm chặt lấy đôi đu đủ, nàng hẹn với Nhã Nghiên? Chỉ sợ là Hứa Chí Ngạn lợi dụng em gái nguy trang đi, cái cô ngốc này...! Nhưng mà, nàng đã nói rồi, nàng thích Hứa Chí Ngạn a! Có lẽ, đang thấy cậu còn không được nữa kia! Tạ Thư Dật nghiêng mặt qua, lại nói với Hải Hoan: “Hải Hoan, chúng ta có thể đi bắn pháo hoa, rất vui đó, anh sẽ nhiều loại cho em, cho em chơi đủ luôn.”

Hải Hoan vui đến mức sắp quên trời quên đất luôn rồi: “Anh Thư Dật, anh đối với em thật tốt.”

“Đưa ngốc, anh đương nhiên phải tốt với em rồi.” Tạ Thư Dật liếc xéo sang bên Hải Nhạc một cái, nói, “Em chính là người con gái tốt nhất anh từng thấy đó.”

Hải Nhạc cúi đầu, trên mặt đều là bình tĩnh, cũng không thể nhìn tới ánh mắt của nàng, Tạ Thư Dật thất vọng đóng mắt.

“Vậy Hải Nhạc, con định trực tiếp đi từ đây qua chỗ Nhã Nghiên, hay là về nhà rồi đi qua?” Bố Tạ vẫn quan tâm tới Hải Nhạc nhiều hơn.

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười với ông: “Nhã Nghiên nói, chờ con ăn com với mọi người xong, bảo con gọi điện thoại cho bạn ấy, đến lúc đó bạn ấy sẽ nhờ anh Chí Ngạn tới đón con.”

Lửa giận trong lòng Tạ Thư Dật lại dâng lên, suy đoán của hần, quả nhiên không sai đi đâu được! Hần thật muốn hét lớn một tiếng vào mặt nàng: “Em không được đi! Không cho phép!” Ân, ngầm lại, hần thật đúng là không có quyền gì không cho nàng đi cả, nàng đã nói cho tới bây giờ hần đều chưa từng hỏi nàng muốn cái gì, cũng không hiểu được nàng muốn cái gì, nếu Hứa Chí Ngạn là điều nàng muốn, hần, có phải phải nói lời chúc phúc chăng?

Hần khó chịu bỏ lại đôi đu đủ, đột nhiên đứng lên, đồng thời đưa tay kéo Tri Hải Hoan.

“Bố, đi, con muốn đi với Hải Hoan trước.” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, đi đi, đi đi, phải chơi cho hết mình đó.” Bố Tạ vui tươi hơn hờ nói.

Hải Nhạc đưa mắt nhìn Tạ Thư Dật cùng Hải Hoan rời đi, trong lòng nàng, lại giống như bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, chua chua, chan chát, đắng đắng.

Hắn quả thực có thể nói được là làm được, nàng cho là hắn không làm được, thật không ngờ, lúc này đây, hắn chẳng những tuân thủ lời hứa với nàng, mà lại còn tuân thủ vô cùng triệt để. Cuối cùng, Hải Nhạc đi theo cha mẹ về nhà.

“Hải Nhạc, không phải con nói Nhã Nghiên muốn tới đón con sao?” Bố Tạ hỏi.

“Bố, tự nhiên con hơi bị đau đầu, không muốn đi chơi nữa, con sẽ gọi điện nói lại cho Nhã Nghiên, con không đi nữa.” Hải Nhạc nói.

Cũng không có cái gì vui mà chơi, bây giờ chuyện đi chỗ nào chơi nàng cũng không thấy có hứng thú.

Nàng gọi điện thoại cho Nhã Nghiên từ chối xong, liền trở về phòng ngủ của mình, nằm trên giường ngẩn người.

Chị hai... sẽ chơi với hắn rất vui về chứ nhỉ? Trong lòng của nàng là muôn vàn chua xót.

Tết Nguyên Đán của Tạ Hải Nhạc, trôi qua ở trên giường, thật lạnh lẽo, thật cô đơn.

Nhưng mà, Tạ Thư Dật không hề biết, hắn nghĩ rằng lúc này Hải Nhạc hẳn là đang chơi đùa rất vui vẻ, hắn có thể tưởng tượng ra được, cho nên, đến ngoài bờ sông, hắn cũng có chút không tập trung, mà Trì Hải Hoan cũng không nhìn ra, tay nàng cầm pháo hoa đốt, chơi không biết vui vẻ đến nhường nào.

1189904901

Bên bờ gần như tất cả đều là người yêu, đến một phút đồng hồ cuối cùng, một trời pháo hoa đều tan mất, trong lòng Tạ Thư Dật cũng chỉ còn là tịch liêu, không phải là cùng người yêu xem pháo hoa, cảnh có đẹp hơn đến mấy, cũng đều là nhạt nhẽo vô vị mà thôi.

Pháo hoa tan hết, tất cả người yêu đều ôm nhau hôn nhau đắm thiết, Trì Hải Hoan nhìn thấy mà tai nóng tim đập, nàng lặng lẽ nhìn sang Tạ Thư Dật một cái, Tạ Thư Dật không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cứ như đang phát ngốc.

Trì Hải Hoan nhìn hắn nòng nài, cổ lấy dũng khí nói: “Anh Thư Dật, Hải Hoan thích anh.”

Tạ Thư Dật như là người đang mơ mới tỉnh quay đầu nhìn nàng: “Em nói cái gì?”

Trì Hải Hoan nói lại: “Anh Thư Dật, em thích anh.”

Tạ Thư Dật cúi đầu xuống, im lặng.

Trái tim Trì Hải Hoan đập bình bịch như chực nhảy ra ngoài, chờ mong Tạ Thư Dật trả lời.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật ngẩng đầu, nói: “Trời lạnh, chúng ta nên về nhà thôi.”

“Anh Thư Dật, anh chưa có trả lời em.” Trì Hải Hoan hơi thất vọng.

Tạ Thư Dật liếc sang nàng một cái, cùng là hai chị em, khuôn mặt cũng giống nhau, nhưng mà, tính tình lại khác xa nhau, hắn không thể tưởng tượng ra nội Hải Nhạc có thể giống được như Hải Hoan, đứng trước mặt một đứa con trai thoải mái nói ra chữ thích, aizzz, nếu nàng có thể nói ra, phỏng chừng hắn cũng sẽ không trăm mê với nàng đến thế, tình yêu có thể dễ dàng nói ra cửa miệng, trân quý ở đâu? (Lời nói đầu môi... 99)

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Hải Hoan, con gái thích anh, rất nhiều, chẳng lẽ em cũng muốn làm một trong số đó? Những cô gái thích anh, đều chỉ bị tổn thương mà thôi.”

“Thế... vì sao anh dẫn em tới nơi này?” Trì Hải Hoan có chút luống cuống.

“Anh...” Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Có người nhờ anh đối tốt với em.”

“Là bố với cùng mẹ ạ?” Trì Hải Hoan nhả ra từng chữ.

Tạ Thư Dật không thèm nhắc lại.

“Thế... anh Thư Dật, anh có muốn quen với em không?” Trì Hải Hoan hỏi dồn.

Tạ Thư Dật nhìn nàng kinh ngạc, Trì Hải Hoan, đúng là người con gái can đảm, nhưng, hắn đang đứng ở chỗ này, lại là vì cái gì? Không phải là muốn thực hiện lời hứa với người kia đấy sao

Tạ Thư Dật thở dài một hơi nói: “Trì Hải Hoan, anh nói, có thể là, anh chỉ luôn mang đến tổn thương cho em, thậm chí, anh cũng không yêu em, em cũng phải quen với anh ư?”

Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói như vậy, giật mình đứng đó.

“Giả như em có thể chịu được tổn thương sau này có thể anh sẽ gây ra cho em, có thể, anh sẽ không cự tuyệt yêu cầu của em, em, có thể chịu được không? Nếu thật sự có thể chịu đựng được, anh cho em làm bạn gái của anh, nhưng, anh, sẽ không yêu em.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắn, làm cho trái tim Trì Hải Hoan rơi xuống nước, sau đó lại bay lên mây, cuối cùng, một lần nữa chìm vào đáy nước.

Hắn nói rất kì cục, vì sao hắn có thể chắc chắn về sau nàng sẽ phải chịu thương tổn đến vậy? Còn muốn hỏi nàng có thể chịu được nỗi hay không nữa, mà còn nói có thể chịu được thì sẽ cho nàng làm bạn gái của hắn, hơn nữa, còn nói, hắn sẽ không yêu nàng, không thương nàng, vì sao lại muốn để cho nàng làm bạn gái của hắn, làm bạn gái của hắn, còn ở đây hỏi nàng có chịu được thương tổn hay không?

“Anh chính là ích kỷ như vậy đấy, anh chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của riêng mình, anh không biết quan tâm đến người khác, em tất phải dễ dàng tha thứ cho anh, hơn nữa, anh sẽ không yêu em, em có thể dễ dàng tha thứ chuyện đó hay sao? Nếu có thể, anh đồng ý làm quen với em, hơn nữa còn một chuyện, em không thể hỏi về mọi chuyện của anh, anh không thích người khác hỏi đến anh, còn nữa, anh có quyền có thể nói ngừng bất cứ lúc nào, đã vậy, Trì Hải Hoan em có còn muốn quen với anh không?” Tạ Thư Dật nói.

Lòng Trì Hải Hoan từng chút từng chút một trở nên lạnh lẽo, đây, gọi là cái gì?

“Em có thể dễ dàng tha thứ, em cũng muốn làm vậy, bởi vì em tin rằng, em sẽ làm cho anh yêu em.” Trì Hải Hoan tự tin nói.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà đi, chuyện chúng ta quen nhau, đừng làm cho bố mẹ biết, anh sợ bọn họ sẽ không chịu được, dù sao em cũng là em gái nuôi của anh.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn hồ thẹn phát hiện ra mình, đang cố tìm đường lui cho mình mà thôi, hắn hoàn thành lời hứa hẹn với nàng, nhưng, hắn vẫn nghĩ sẽ có một ngày có thể bứt ra, hắn đối với nàng, vẫn chưa chết tâm! Trên thế giới này, hắn thậm chí mong muốn một người, chính là Tạ Hải Nhạc! Cho dù là Trì Hải Hoan giống như đức, cũng không thể nào thay thế được nàng.

Hải Nhạc đã ngủ say rồi, nhưng lại nghe được tiếng đập cửa, nàng đứng lên mở cửa, là chị hai.

“Chị hai, đã trễ thế này, có chuyện gì à?” Nàng dụi mắt nói.

“Nhạc Nhạc, nói cho em biết, anh Thư Dật nói muốn quen với chị a, anh ấy để chị làm bạn gái anh ấy rồi!” Hải Hoan mừng như điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tim Đã Mất Rồi

violin-and-roses

Tạ Hải Nhạc không khỏi lui về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn chị mình không thể tin được.

“Thật... thật ư?” Tạ Hải Nhạc ngơ ngác hỏi.

Trì Hải Hoan kích động gật đầu: “Thật đó, thật đó, chính miệng anh ấy nói với chị rồi, nói để cho chị làm bạn gái của anh ấy, chị... chị nhận lời anh ấy.”

Sau đó, vẻ mặt thẹn thùng không tràn đầy nói nên lời.

Trước mắt Tạ Hải Nhạc bỗng tối sầm, bên tai vẫn còn vang vọng câu Trì Hải Hoan nói để cho chị ấy làm bạn gái của hắn.

“Vây... chị hai, chúc mừng chị.” Tạ Hải Nhạc gượng cười nói.

“Hải Nhạc, cảm ơn em, chị biết, chắc chắn là em đã ở trước mặt anh ấy nói không lời hay giúp chị, bằng không, Thư Dật chắc cũng sẽ không đi theo đuổi chị nhanh như vậy, Nhạc Nhạc, cảm ơn em đã giúp chị như thế.” Hải Hoan ôm em gái vào ngực, nói.

Hải Nhạc ngượng ngừng đẩy nàng ra: “Chị hai, em cũng không có giúp chị bao nhiêu, tất cả những điều này, đều là do chị tự giành được.”

“Tóm lại, chị vẫn phải cảm tạ em.” Hải Hoan nói.

“Không cần, thật mà, khuya rồi, em buồn ngủ quá, chị cũng mệt rồi, chị nhanh đi tắm rửa ngủ đi.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan vui vẻ phấn chấn đi mất, Hải Nhạc nhẹ nhàng đóng cửa lại, nước mắt liên trào ra rơi lã chã, mà sức lực toàn thân của nàng, cũng không biết bị cái gì rút hết toàn bộ, nàng tựa vào cửa, từ từ trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất.

Nàng rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, khó chịu đến nỗi không nên lời, khó chịu đến mức sắp té xỉu mất.

Nàng cảm thấy mình thật vô lực, thật bất lực, là cái loại bất lực rõ ràng là thứ gì thuộc về mình lại bị người khác cầm đi mất.

Tạ Thu Dật, sao anh có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Tôi không thể thu hồi lời nói của tôi sao, tôi không thể thu hồi lời nói của tôi sao? Tôi hối hận, tôi thật sự hối hận, Tạ Thu Dật, làm sao anh có thể đối với tôi như vậy? Chẳng lẽ, anh không nghe ra lời tôi nói là nói nhảm hay sao? Tôi không có thật lòng muốn anh đi theo đuổi chị tôi, tôi không có, tôi không muốn chị tôi làm bạn gái của anh, trước giờ anh đều không xem lời tôi nói như điều gì quan trọng cả, nhưng lần này, tại sao anh lại tưởng thật chứ? Sao anh lại không thể giống như trước đây, chưa bao giờ đánh giá nghiêm túc lời nói của tôi chứ? Ô ô ô... Hải Nhạc ôm đầu, bật khóc nức nở.

Sau khi khóc thật lâu, bỗng nhiên nàng nghe được từ phía sau phòng ngủ mơ hồ truyền đến tiếng đàn violon.

Đã bao lâu không nghe được hần kéo đàn violon rồi? Lâu đến mức làm cho nàng gần như quên mất Tạ Thu Dật biết kéo đàn violon, nàng ngừng khóc, không khỏi nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng đàn du dương lại mang theo một tia ai oán, Hải Nhạc không nhận được đứng lên, đi về phía ban công, nàng nhẹ nhàng mở cửa ban công ra, một trận gió lạnh ủa vào, nàng không nhận được run run một chút.

Nàng nghe ra được, bản nhạc này là Liebesleid của Kreisler, có lẽ là bởi vì từ nhỏ mưa dầm thấm đất, nàng thích nghe thanh âm của violon, cho dù trước kia Tạ Thu Dật từng đã kích nàng, nói nàng rất ngu, không có tư chất học đàn violon, nàng đau lòng chưa từng chạm vào thứ nhạc cụ được gọi là đàn violon nữa, nhưng mà, nàng vẫn rất thích nghe biểu diễn đàn violon, nàng biết bản nhạc này tên là Liebesleid.

Liebesleid_Violin.

(Liebesleid: love's sorrow; Liebeslied: love song)

Nỗi đau tình ái, nỗi đau tình ái, hần có cái gì mà phải đau đây? Không phải hần đang quen với chị hai hay sao?

Nước mắt Hải Nhạc, lại từng giọt từng giọt lăn xuống.

Lòng của nàng, sắp bị tiếng đàn của hần quấy nát mất thôi!

Hần không vui sao? Vì sao không vui?

Hải Nhạc tựa vào cạnh cửa, lén lút nhìn về phía ban công bên kia, khuôn mặt bên của Tạ Thu Dật khi kéo đàn violon, ở trong bóng đêm tăm tối, giống như một bức tranh thủy mặc vậy, nàng gần như không thể thấy rõ hần lắm, nhưng mà, nàng muốn thấy hần, nàng muốn thấy hần!

Ánh mắt của nàng cứ nháy mắt cũng không nháy như vật mà dõi theo gương mặt bên đầy ưu thương của hần, dường như đem hần khắc vào trong lòng mình, giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có hần, nàng quên mất rét lạnh, quên mất chính mình.

Sau đó, hần lại đổi một bài khác, là Laputa, vẫn là ưu thương, Hải Nhạc không nghe nổi nữa, bởi vì, tiếng đàn hoàn toàn kích thích nỗi đau tột cùng không thể nói ra được sâu trong lòng nàng, nàng đóng cửa lại, thất tha thất thểu đi về trên giường, sự hối hận đang gặm nhấm từng dây thần kinh một của nàng, nàng nằm ở trên giường, hữu khí vô lực, động cũng không thể động, thứ duy nhất di động, là nước mắt luôn chảy không ngừng, cứ chảy mãi chảy mãi như vậy, giống như bất tận, nỗi đau trong tim, cũng trở nên bất tận, làm nàng cảm giác như mình đang đi trong một khoảng trời đất mông lung mịt mờ vô cùng, nhỏ bé như vậy, cô đơn như vậy, bất lực như vậy, đau đớn như vậy.

Laputa_Violin.

Thì ra, nàng quan tâm hần như vậy, nàng quan tâm hần đến như vậy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ đến, nàng sẽ có một ngày như thế, sẽ có một ngày quan tâm đến hần như vậy! Sẽ quan tâm đến một người con trai nàng cực kì căm ghét cực kì oán hận mà lúc nào cũng khi dễ nàng như vậy!

Là chuyện từ bao giờ đây? Từ bao giờ, tình cảm đối với hần, từ căm ghét cùng oán hận đã chậm rãi chuyển thành quan tâm thế này?

Nhưng, nàng đã ngu xuẩn tự tay đẩy hần ra rồi!

Trái tim của Hải Nhạc, đang nhỏ từng giọt máu hối hận, từng giọt từng giọt tràn đầy trái tim, lấp kín lồng ngực, máu hối hận, cơ hồ có thể phun ra từ trong miệng mất!

Đó là bởi vì nàng nghĩ rằng mặc kệ nàng nói cái gì với hần bảo hần đi làm cái gì, hần cũng sẽ giống như trước đây, không quan tâm không để ý tới lời nàng nói, vẫn sẽ cố chấp xuất hiện ở cạnh nàng, kề cận nàng, làm phiền nàng như trước, nàng cho là hần sẽ như vậy, nàng cho là hần có thể như vậy! Nhưng lần này, tại sao lần này hần lại có tình muốn nghe lời nàng chứ?

Phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Nàng thật sự không biết làm gì nữa.

Nàng co mình trong chăn, cả người không kiềm được run rẩy lên, nàng nhét góc chăn vào miệng, răng nanh cắn chặt góc chăn, nén khóc.

Chỉ có thể trách chính nàng, oán chính nàng! Không trách được người khác! Là nàng đã tùy tiện đưa tay đẩy hần ra!

Thật khờ, phát hiện ra mình thật khờ, vì sao không thể giống như chị hai, thích một người, thì chủ động đi tranh thủ cơ hội chứ? Vì sao rõ ràng là thích

hắn, vì sao còn phải e ngại đi tìm hiểu thứ tình cảm kia chứ?

Có lẽ, kỳ thật hắn cũng thích nàng thì sao? Vì sao mình lại muốn đi trốn tránh? Vì sao không dám tin tưởng, có thể hắn cũng sẽ thích nàng? Bằng không, hắn đối với nàng, lúc nào cũng nói vài câu quái lạ? Có lẽ, lòng chiếm hữu mà hắn thể hiện với nàng, không phải là xem nàng như một con búp bê đồ chơi, mà là thật sự thích nàng?

Tạ Hải Nhạc càng nghĩ, trong lòng lại càng tuyệt vọng, tóm lại, nàng tự tay đẩy hắn ra, giao cho chị hai!

Nàng thống khổ khóc, mờ mịt rối loạn, bất lực tuyệt vọng, tóm lại nàng biết, thứ mà nàng mất đi, có thể là thứ mà cả đời này vĩnh viễn không bao giờ còn tìm lại được nữa, nàng, có thể sẽ phải sống cả đời trong niềm hối hận!

Đợi cho sáng hôm sau tỉnh lại, Tạ Hải Nhạc phát hiện mình cả người vô lực đau đầu muốn đòi mạng, nàng lại bị bệnh.

Bị bệnh cũng tốt, bị bệnh cũng tốt, không cần đi đâu hết, cũng không cần nhìn thấy hắn và chị hai cặp kè nhau, nàng nở nụ cười đau khổ.

Cả nhà thấy Hải Nhạc không có động tĩnh gì, bình thường Hải Nhạc, không phải là như vậy.

“Di, sao Hải Nhạc còn chưa chịu rời giường nữa? Tối hôm qua nó không đi chơi, sao có thể ngủ quên?” Mẹ Hải Nhạc cảm thấy kỳ lạ.

Tạ Thư Dật chân động, không khỏi bật thốt lên: “Di nói, tối hôm qua nó không có đi chơi? Tại sao nó không đi ra ngoài chơi?”

“Nó nói nó hơi đau đầu, không muốn đi.” Mẹ Hải Nhạc nói, nghĩ đến đây, mẹ Hải Nhạc lại đứng bật dậy, “Nguy rồi, phỏng chừng Hải Nhạc lại bị bệnh, đứa nhỏ này, thân thể... aiz, cũng hơi kém quá rồi.”

Trái tim Tạ Thư Dật, đột nhiên xoắn lại, ngày hôm qua nàng không có đi ra ngoài, hại hắn nghĩ rằng nàng ra ngoài, hại hắn cả đêm không ngủ được! Nhưng, nàng lại không hề đi ra ngoài! Chẳng lẽ, thật sự bị bệnh sao?

“Mẹ, chờ con với, con cũng đi xem nó nữa.” Hải Hoan đứng lên.

Mẹ Hải Nhạc gõ cửa một hồi lâu, đều không thấy Hải Nhạc đáp lại, lo lắng mở cửa ra, nhìn thấy Hải Nhạc không có chút sức sống nào nằm bẹp trên giường, hách nhất đại khiêu (kính hoảng).

“Nhạc Nhạc, con bị sao vậy?” Mẹ Hải Nhạc sốt ruột ngồi vào bên giường, lấy lưng bàn tay đặt lên trán nàng, hách nhất đại khiêu, “Nhạc Nhạc! Sao con lại bị sốt cao như vậy!”

“Mẹ...” Hải Nhạc hữu khí vô lực gọi một tiếng, ho khan vài tiếng, nước mắt liền chảy xuống.

Vẫn là mẹ tốt nhất, người đầu tiên nghĩ đến nàng, lúc nào cũng là mẹ! Trong lòng nàng đau xót, nước mắt càng chảy dữ dội hơn, cũng càng ho khan nhiều hơn nữa.

“Ai, thật không ngờ rằng, em gái của chị, là một em Lâm nha, động một chút là bị bệnh, aiz!” Hải Hoan ở một bên nói. (Em Lâm = Lâm muội muội = Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)

“Còn nói nữa! Mau đi kêu bố đi gọi bác sĩ sang đây xem em đi!” Mẹ Hải Nhạc nói với Hải Hoan.

“Nha.” Hải Hoan lên tiếng, vội vàng chạy ra, không bao lâu sau, bố Tạ cũng hoảng hốt vội vàng chạy tới, sau lưng đi theo Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc, làm sao lại bị bệnh thế?” Bố Tạ đưa tay sờ trán nàng, cực kì hoảng sợ, “Làm sao có thể nóng như vậy?”

“Bố, con không sao.” Hải Nhạc cố gắng cười với ông, khi thấy bóng người đứng ở bên người Hải Hoan, nước mắt của nàng, lại chảy xuống mãnh liệt.

Nàng bệnh nặng như vậy, hắn tới, cũng không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, thậm chí ngay cả một câu khách sáo cũng không có! Hơn nữa, hắn với chị hai còn đứng gần như vậy!

Tim đau quá, đau quá, Hải Nhạc lặng lẽ nghiêng đầu đi, không nhìn bất cứ người nào nữa.

Sau nửa giờ, bác sĩ gia đình tới, đo nhiệt độ cơ thể của Hải Nhạc, xem lưỡi của nàng, nói: “Là bị cảm lạnh, bây giờ thời tiết rét lạnh, quần áo phải mặc nhiều vào, đừng có chỉ lo xinh đẹp.”

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Là tối hôm qua bị lạnh, nàng chỉ mặc áo ngủ, đứng ở cạnh cửa gió thổi lâu như vậy, không bệnh mới là lạ. Khi thấy bác sĩ chỉ đạo y tá phối chế truyền dịch, Hải Nhạc sợ hãi, nàng sợ nhất là chích!

“Không thể giống như trước chỉ uống thuốc thôi được không, đừng truyền nước biển, cháu sợ đau!” Nàng tội nghiệp cầu xin bác sĩ.

“Nhưng mà, cháu sốt cao như vậy, không truyền nước biển, chỉ sợ không hạ sốt được, chờ hết sốt, bác sẽ không chích cho cháu nữa, cháu chỉ cần uống thuốc là được.” Bác sĩ của Tạ gia thân thiện nói.

“Nhưng mà, đau lắm, cháu sợ đau, cây kim thử vừa rồi cũng đau lắm, bác sĩ, đừng chích được không?” Hải Nhạc giấu hai tay ra sau lưng, không chịu đưa cho y tá.

Tạ Thu Dật đứng ở một bên, tức giận đến đòi mạng, nếu hần là cái y tá kia thì tốt rồi, hần nhất định sẽ cưỡng chế nàng không được lộn xộn, nhất định phải chích!

“Nhạc Nhạc! Con nghe lời, chích là tốt rồi.” Bố Tạ dụ dỗ nàng, ôm nàng vào trong ngực, kéo tay nàng qua, “Nếu con sợ đau, cứ quay đầu vào trong lòng bố này, không nhìn thấy, sẽ không đau đớn! Bác sĩ cũng rất nhiều việc, nào, đưa tay lấy ra nào.”

Hải Nhạc đành phải vờ tay ra, mà khi kim tiêm lạnh lẽo đột ngột đâm vào, nàng đau đến hét to lên, cố gắng muốn rút tay mình về, y tá đầu đầy mồ hôi dùng băng keo cố định kim tiêm vào trên tay, kết quả truyền dịch không được bao nhiêu, phỏng chừng là lúc này Hải Nhạc gầy lên, kim tiêm đã đâm vỡ mạch máu, thoáng cái, tay Hải Nhạc liền nổi lên một cái bọng, chỉ có thể lại tháo kim xuống, Hải Nhạc nói cái gì cũng không cho tiêm nữa.

Tạ Thu Dật không thể nhìn được nữa, hần la to một tiếng: “Tạ Hải Nhạc, ra về tiểu thư cái gì? Em cũng không phải con nít ba tuổi! Chích có đau đến như vậy không? Nếu không muốn chích, thì cũng đừng chích! Em muốn bệnh chết, cứ đi mà bệnh chết! Là em sinh bệnh, cũng không phải bọn anh sinh bệnh, dựa vào cái gì mà làm cho nhiều người vây quanh một mình em như vậy a!”

Hải Nhạc mở to hai mắt, ngây người, thật không ngờ Tạ Thu Dật sẽ có thể nói nàng như vậy!

Nước mắt lăn ra từ trong đôi mắt do gầy yếu mà trở nên lớn hơn bình thường.

“Tại sao lại nói em như thế chứ? Con muốn đánh a!” Bố Tạ trừng Tạ Thu Dật.

“Bố, là con không tốt, con chích.” Nàng khàn giọng nói, vờ tay cho y tá, dúi chặt đầu vào trong lòng bố Tạ, nước mắt không ngừng chảy xuống, hần hung nàng như vậy! Nói nàng như vậy! Chẳng lẽ, hần nghĩ là nàng cố ý làm vậy để tranh thủ tình thương của mọi người hay sao?

Lúc này đây, cho dù có đau, nàng cũng cắn răng nhìn được, chất lỏng lạnh lẽo chảy vào trong thân thể của nàng, ngay cả trái tim của nàng, cũng nhanh chóng lạnh như băng.

Con cảm của Hải Nhạc, dần dần tốt lên, nhưng, vết thương vỡ nứt trong lòng, lại thế nào cũng không tốt được, nàng trầm lặng lại.

Thoạt nhìn, tình cảm của Tạ Thu Dật với chị hai thật sự rất tốt, tốt đến mức nếu nàng ngồi cùng bọn họ hoặc đứng chung một chỗ với bọn họ, có cảm giác như nàng chính là một cái bóng đèn, cảm giác như mình sẽ quấy rầy đến hai người bọn họ.

Nàng mất lạnh nhìn hai người họ luôn ngáy cùng một chỗ, xem tivi, nhìn thấy chị hai đút Tạ Thu Dật ăn trái cây, ăn một bữa cơm, chị hai cũng không ngại bố mẹ, luôn ở trước mặt Tạ Thu Dật làm nũng, việc này, nàng chưa từng làm với Tạ Thu Dật, nàng luôn trốn tránh hần, ước gì hần cách nàng càng xa càng tốt, nhưng mà, khi hần thật sự càng ngày càng xa nàng, nàng mới phát hiện ra, lòng của nàng, trái tim mà nàng không muốn giao ra, đã mất cho hần từ lâu rồi!

Có lẽ, con trai đều thích những cô gái có thể vui vẻ hài hước còn biết làm nũng như chị hai đi, có lẽ, Tạ Thu Dật thật sự thích chị hai, hần luôn đáp ứng mọi yêu cầu của chị hai, mang chị ấy đi bất cứ chỗ nào chị ấy muốn, cho chị ấy những gì chị ấy đòi, chị hai, nghiêm nhiên là công chúa trong nhà, mà nàng, bởi vì Tạ Thu Dật bỏ lơ nàng, nàng cũng bị mọi người lơ là, cho dù bố mẹ vẫn tốt với nàng, nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy, bố vẫn càng chú ý đến Hải Hoan hơn, được rồi, mấy thứ đó cũng không quan trọng, quan trọng là Tạ Thu Dật bỏ lơ nàng!

Hần với chị hai hữu cầu tất ứng (có yêu cầu có đáp ứng), đối với nàng, lại giống như người qua đường, giống như nàng là không khí không tồn tại, hần đối xử với nàng như vậy, nàng cũng tận lực lùi về trong góc mà hần không nhìn tới, tận lực là không phải xuất hiện trước mắt của hần! Kỳ thật, cuộc sống như vậy, nàng trải qua đã nhiều năm, nhưng mà, lúc ấy không có cảm tình với hần, nhiều năm như vậy cũng qua được! Nhưng còn bây giờ, bây giờ không giống như vậy nữa, nàng thích hần! Bởi vì thích, cho nên những ngày bị hần bỏ lơ như vậy, nàng không thể chịu được như trước đây nữa!

Tạ Thu Dật, anh thật sự sẽ vô tình với em sao? Cho dù chỉ liếc nhìn em một cái, anh cũng không muốn hay sao? Trong lòng Hải Nhạc, là tuyệt vọng đến vô cùng, nàng đang nhớ lại lời Tạ Thu Dật từng nói, hần có thể giúp nàng sống một cuộc sống giống như công chúa, cũng có thể làm cho nàng ngay cả cái người hầu cũng không bằng! Quả thật vậy, hần làm được rồi! Hần có chị hai, không hề cần con búp bê là nàng này nữa, cũng không cần con cún con là nàng nữa rồi!

Thì ra, trước kia nàng có quá nhiều như vậy, nhưng, lúc trước nàng còn tưởng rằng đó không phải là thứ nàng muốn, cho nên nàng một tay đẩy ra! Hiện tại, tất cả những điều này, tất cả đều là của chị hai rồi!

Thì ra, nàng sai quá đáng đến như vậy! Nhưng mà, hối hận cũng không kịp nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Nụ Hôn Nồng Nhiệt Giả Dối

Hải Nhạc hiểu rõ chuyện đó, trong lòng càng thêm thống khổ, cái loại thống khổ này, mỗi ngày mỗi đêm đều đang giày vò nàng, nàng thật sự rất muốn rời khỏi, rời khỏi Tạ Thư Dật với chị hai thật xa, không bao giờ muốn nhìn thấy hai người bọn họ ngọt ngào nữa, như vậy, nàng cũng sẽ không thống khổ thế này. Tết âm lịch, cả nhà đều đi Thụy Sĩ trượt tuyết, suốt mười ngày, Tạ Thư Dật đều không hề nói với Hải Nhạc lấy một câu, những thay đổi này, ngay cả người không nhạy cảm như bố Tạ cũng đã nhìn ra, ông không rõ trước kia thoát trông Tạ Thư Dật rất thương Hải Nhạc, sao đột nhiên lại có thể lạnh nhạt với Hải Nhạc như vậy.

“Thư Dật, con với Hải Nhạc làm sao vậy? Thế nào lại cảm thấy hai người các con gần gũi nhau a? Bây giờ con tốt với Hải Hoan như vậy, nhưng, con cũng không thể lạnh nhạt với Hải Nhạc, trong lòng Hải Nhạc nhất định rất khó chịu, nó chỉ là không nói ra thôi, con có phát hiện không, Hải Nhạc chỉ cần thấy con ở cùng với Hải Hoan, nó liền im lặng lùi ra, có phải con với nó đang cãi nhau hay không? Bố cứ luôn cảm thấy hai người các con là lạ thế nào, nó là em gái, con là anh trai, ít nhiều gì cũng phải nhường nhịn nó một chút, có cái gì, các con nói mở ra là tốt rồi, đừng cứ giấu trong lòng, đều là người một nhà a.” Bố Tạ nói.

Tạ Thư Dật liếc nhìn Hải Nhạc đang cách bọn họ rất xa một cái, nàng đang thử giúp mình nắm vững kỹ năng trượt tuyết, không biết đã ngã mất bao nhiêu lần rồi, sau đó, nàng lại ngã trên mặt đất, bỏ nửa ngày đều không hề đứng dậy.

Thật là ngốc a! Tạ Thư Dật nhin ý muốn chạy qua xuống, chuyển tầm mắt trở về, nói với cha: “Bố già, bố thật đúng là có lòng a, con cũng không phải là không để ý tới nó, mà là nó không để ý tới con, phỏng chừng năm ngoái lúc nó chích con nắn nó, nó không thêm để ý tới con nữa, con cũng không có cách nào, không để ý thì thôi.”

Không phải hán đang tuân thủ hứa hẹn với nàng đấy sao? Hiện tại hán đang thay đổi cách thức, tốt với Hải Hoan, không nói rõ ràng hán rốt cuộc đang làm cái gì, có lẽ, hán đang có cảm giác muốn báo thù nàng, để đền bù cho tự tôn nam tính bị tổn thương của hán, nhưng, có thể trả thù được nàng hay không, trong lòng hán cũng không rõ. Có lẽ, cũng có suy nghĩ chỉ muốn khiến cho nàng chú ý đến hán, đừng lơ là hán mà thôi, muốn cho nàng hiểu được, hán mới là người không chế toàn bộ tình thế, hán muốn làm cái gì, có thể làm cái nấy! Bao gồm tốt với Hải Hoan, bao gồm xem Tạ Hải Nhạc là không khí! Tóm lại, lần này, hán thật sự hạ nhãn tâm, nếu nàng không để ý tới hán, hán cũng sẽ tuyệt đối không để ý đến nàng trước! Bây giờ nàng nhìn đến hán liền trốn ngay lập tức, có nhiều lần chạm mặt nàng, hán không nhìn được khát vọng trong lòng, muốn kéo nàng qua hỏi, còn muốn đấu với hán tới khi nào, nhưng mà, khi thấy vẻ mặt nàng không chút thay đổi lại còn thêm hồ hững, hán lại nhìn xuống, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng! Xem ai là người thắng cuối cùng, xem ai đầu hàng ai trước, lúc này đây, hán nhất định phải làm một người thắng, nhất định không thể bại, ngã xuống dưới tay nàng, cho nên, hán nhất định phải kiên trì đến ngày mà nàng thua cuộc! Chỉ có điều, ngày đó phải chờ đến khi nào thì được đây? Khi nào thì nàng mới có thể giơ tay đầu hàng hán a? Hán chờ đến mức sắp điên mất rồi! Hán thật sự không muốn tiếp tục chơi như vậy nữa! Người đau đớn vẫn chính là hán! Mà nàng, luôn chết tiệt vẫn đậm phong khinh (*)! Tạ Hải Nhạc a Tạ Hải Nhạc, em cứ chắc chắn nhất định là tôi sẽ cúi đầu với em như vậy sao? Lần này, tuyệt không! Tôi tuyệt không cúi đầu với em! Trừ phi em cúi đầu với tôi trước, nói cho tôi biết em không muốn tiếp tục như vậy nữa! Tôi mới có thể bỏ qua cho em! Cũng buông tha cho chính mình! Hao tổn đi, hao tổn đi, xem ai hao tổn được ai!

(*) Văn đậm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đậm (nhân nhật) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

“Hải Nhạc không thể ghi hận lâu như vậy, cho dù có ghi hận đi nữa, con đi nói tiếng xin lỗi với nó không phải là được rồi hay sao?” Bố Tạ nói.

Tạ Thư Dật bĩu môi: “Con không có làm sai cái gì, tại sao phải xin lỗi nó?”

“Aiz, con cái tiểu tử thói này, cho dù con không có làm sai, con cũng không thể cúi đầu đầu gối dành nó sao? Dù sao nó cũng là con gái.”

“Tại sao con phải cúi đầu trước chứ, tự tôn của đàn ông, quan trọng hơn phụ nữ nhiều! Vì sao nó không cúi đầu với con trước? Bố, bố đừng quản nữa! Sức lực của bố, sao có thể dùng vào mấy chuyện lật vật thế này chứ?” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

“Thư Dật, nói thật ra, các con chiến tranh lạnh như thế, thật sự chỉ đơn giản như con nói thôi sao?” Bố Tạ nhìn Tạ Thư Dật chằm chằm hỏi, “Thư Dật, bố thật sự không muốn giữa hai anh em các con xảy ra bất cứ chuyện gì, con... có hiểu ý của bố không?”

Tạ Thư Dật thầm rùng mình trong lòng, hán ho khan một tiếng khòá lắp rồi nói: “Có thể ra được chuyện gì chứ? Chỉ là anh em cãi nhau lộn xộn, con chỉ là muốn trị nó chút mà thôi, tất cả mọi người đều sùng nó, sùng nó đến mức không biết trời cao đất rộng, con chỉ là muốn cho nó nếm chút khổ sở.”

“Được rồi, chúng ta đừng nói Hải Nhạc nữa, chúng ta đi nói Hải Hoan, bố hỏi con, con đối với Hải Hoan, rốt cuộc là cái loại tình cảm gì đấy? Con phải nói thật cho bố!” Bố Tạ nói.

Tim Tạ Thư Dật run lên, do mình thể hiện nhiệt tình qua đáng rồi ư? Đến mức kinh động tới bố phải đi hỏi hán như vậy?

“Bố, con đối với Hải Hoan, không có gì hết, chỉ là nghe nó nói nó ở Trì gia bị chịu khổ, cho nên, muốn thương nó nhiều hơn một chút mà thôi, bố cho là cái gì đây?” Tạ Thư Dật hỏi lại cha.

Bố Tạ nhìn hán nghi ngờ: “Thật không đấy? Ranh con, không được lừa bố đấy nhá, thương cũng phải có mức độ, cứ như con như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho Hải Hoan hiểu lầm con a, con không biết là con thương nó thương đến mức hơi lỗ rồi hay sao? Gần như ném Hải Nhạc sang một bên mặc kệ luôn rồi! Bố cũng không phải là một người mù, con nghĩ rằng bố không nhìn ra a! Nếu con dám đối gạt bố, về sau có gì con tự chịu lấy!” Giọng điệu nghiêm khắc của bố Tạ làm cho da đầu Tạ Thư Dật muốn run lên luôn, xem ra, diễn kịch thật sự hơi quá rồi. “Con biết rồi bố.” Hán chỉ có thể tiếp tục trả lời đến cùng, “Con không có lừa gạt bố đâu.”

“Thế thì tốt nhất, tốt với Hải Hoan, nhưng cũng không được lơ là Hải Nhạc, có biết không?! Con cũng đừng nói bố bắt công gì, Hải Nhạc cái đứa nhỏ

này từ nhỏ đã biết yêu thương mọi người, là khai tâm quả của bố, bố thật sự xem nó như con gái ruột mà nuôi, nếu con dám khi dễ nó, bố sẽ tẩn con cho mà xem!” Bố Tạ gật đầu hài lòng. “Bố đi trước đỡ cái nha đầu kia vui về đây, con cái thằng này, aizz...” Bố Tạ đứng lên, phúi phúi tuyết trên mũ, đi về phía Hải Nhạc.

Trong lòng Tạ Thụ Dật cũng ần ần lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là một biện pháp tốt, chẳng lẽ, hẳn thật sự không đầu lại nàng, thật sự phải cúi đầu với nàng trước hay sao?

Không, không, đã kiên trì lâu như vậy, bất luận thế nào cũng phải kiên trì! Hắn tin rằng Hải Nhạc đã cảm thấy tổn thương, nói không chừng, một ngày nào đó, nàng sẽ đến hỏi hắn, tại sao hắn phải đối xử với nàng như vậy, đến lúc đó, hắn sẽ thắng!

Từ Thụy Sĩ về nhà, đảo mắt, đã phải đi học lại, hơn nữa, lễ tình nhân cũng sắp đến rồi, cái quảng cáo Hải Nhạc cho công ty chocolate Dove kia, không ngừng phát sóng trên truyền hình và các TV ở các quảng trường lớn khác nhau, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt cười tươi ngọt ngào của nàng, khắp nơi đều có thể nghe được giọng nói ngọt ngào nói rằng: “Nghe như nụ hôn đầu, hương vị như mối tình đầu, chocolate Dove, dư vị ngọt khắp bốn mùa.” Công chúng từ lâu đã bị các loại hình tượng từ sexy nóng bỏng đến lộ hàng oanh tạc đã hơi mệt mỏi, phong cách học sinh trong sáng vui tươi của Hải Nhạc, giống như một cơn gió màu xanh lá thổi tan hết bụi bẩn trước mắt mọi người, chỉ trong nháy mắt, Hải Nhạc đã lập tức chinh phục được tất cả khán giả xem quảng cáo trên TV, làm cho trước cửa tất cả các siêu thị cửa hàng, đều xếp cả hàng dài mua chocolate Dove, chỉ vì muốn có được ảnh chụp tự tay kí tên của Hải Nhạc trong hộp chocolate, điên rồi, tất cả điên hết rồi, mà Thịnh Đạt Hoa với công ty Dove cũng đã sắp mừng phát điên rồi, còn chưa tới lễ tình nhân, chocolate đã bán hết hàng rồi, cái kỷ lục này, thật sự có thể đi xin Guinness ghi chép lại mất! Tiềm năng của Tạ Hải Nhạc, bị các công ty điện ảnh và truyền hình nhìn trúng, tất cả đều bắn tiếng, hy vọng có thể hợp tác cùng vị cô gái bí ẩn này, đồng thời còn hứa hẹn mời nàng thành công trên cả lĩnh vực âm nhạc và điện ảnh, nhất định có thể bao nàng sau này trở thành siêu sao, khiến cho Hải Nhạc và Hải Hoan đều không dám ra cửa, sợ bị người ta nhận ra lại bị vây kín mít, Hải Nhạc trải nghiệm được niềm vui của thành công, cũng trải nghiệm được vô số bất tiện và đau khổ sau khi thành danh, tuy rằng cuộc sống của nàng vẫn cứ trôi qua như trước kia, nhưng là, bên trong vẫn có chút thay đổi.

Tạ Thụ Dật thấy Hải Nhạc được hoan nghênh như thế, có chút không yên lòng, hôm khai giảng, hắn vẫn đi cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Hoan lại muốn đi chung xe với bọn họ, Tạ Thụ Dật đành phải mời nàng lên xe, đưa nàng đến trường, đến lúc đó lại cùng Hải Nhạc trở về Năm Châu sau.

Đưa Hải Hoan đến cửa trường của nàng, Tạ Thụ Dật mở cửa xe cho nàng, Hải Hoan xuống xe, Tạ Thụ Dật còn chưa kịp xoay người, Trì Hải Hoan đột nhiên lấy can đảm vòng trên cổ hắn, chu miệng lên mổ cái chóc trên môi Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật ngây người, hắn thật không nghĩ rằng Hải Hoan sẽ làm như vậy, cho tới bây giờ hắn đều chưa từng hôn nàng, cho nên, hắn hoàn toàn thật sự không ngờ đúng vào hôm nay, Hải Hoan lại lựa chọn một trường hợp như vậy chủ động tới hôn hắn. Ánh mắt của hắn, theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc ngồi trong xe, Hải Nhạc đang dùng một loại ánh mắt bị sốc nhìn hắn và Hải Hoan, giống như không tin hắn lại hôn Hải Hoan vậy, trái tim Tạ Thụ Dật bỗng nảy lên, xoay người Trì Hải Hoan về hướng khác, làm cho nàng đưa lưng về phía Hải Nhạc trong xe, mà hắn, cũng thành đối diện với Hải Nhạc, hắn tự tay cố định đầu Hải Hoan, dán môi lại trên môi Hải Hoan một lúc lâu, nhưng, chỉ là môi với môi tiếp xúc nhau, hắn không có tính hôn lưỡi với Hải Hoan một chút nào, chỉ là muốn tạo ra cho Hải Nhạc thấy một cái nụ hôn nồng nhiệt giả dối của hắn với Hải Hoan mà thôi. Hắn trộm liếc nhìn Hải Nhạc, thật không ngờ Hải Nhạc lại cúi đầu mất.

Lãng phí diễn xuất của tôi! Hắn âm thầm nghĩ một tiếng, ngay lúc Hải Hoan nhắm mắt lại chuẩn bị đón một nụ hôn nóng bỏng, hắn đẩy Hải Hoan ra, nói: “Ồ trường muốn nghe lời, đừng để mấy thằng nhóc muốn tiếp cận em tới gần em loạn xạ, có nghe chưa?” (Bạn sẽ hối hận hối hận hối hận)

Hải Hoan thất vọng, gật đầu: “Biết rồi.”

Đáng ghét, nàng đã chủ động đến như vậy rồi, hắn lại còn không biết làm sâu sắc nụ hôn này hay sao? Chẳng lẽ, hẳn thật sự đang bận tâm Hải Nhạc?

Kỳ thật, nàng cũng làm một phép thử, xem thử có phải Tạ Thụ Dật đang thích Hải Nhạc không, nàng vẫn có một nỗi sợ hãi, cảm thấy hình như người trong lòng của Tạ Thụ Dật là Hải Nhạc, hắn luôn dùng một loại ánh mắt đắm chiêu nhìn nàng chăm chú, nhưng mà, lại giống như không phải đang nhìn nàng, mà giống như chỉ là muốn từ trên người nàng tìm ra bóng dáng người kia vậy! Ở trên người nàng, còn có thể tìm ra bóng dáng ai cơ chứ? Giống với nàng, cũng chỉ có Hải Nhạc! Nếu hắn thích Hải Nhạc, vì sao không đi theo đuổi Hải Nhạc? Là bởi vì hắn biết Hải Nhạc chỉ căm ghét hắn, không thích hắn càng không thể nào nhận tình cảm của hắn, hắn mới không còn cách nào khác muốn từ trên người một người tương tự với Hải Nhạc là nàng tìm an ủi hay sao?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc, mặt Hải Nhạc đã quay về phía bên ngoài cửa sổ bên kia, nàng không thể thấy rõ vẻ mặt của nó, có lẽ, nó chưa có phát hiện ra nàng với Tạ Thụ Dật thiếu chút nữa ôm hôn nhau?

Không sao cả, chỉ cần Hải Nhạc không thích Tạ Thụ Dật, nàng nhất định sẽ có thời gian chuyển trái tim của Tạ Thụ Dật ở trên người Hải Nhạc, dòir về trên người nàng!

Tạ Thụ Dật đã chui về xe lại, nói với Hải Hoan: “Buổi chiều gặp lại, chiều anh sẽ tới đón em.”

Sau đó hắn bấm cửa kính lên từ từ, ngăn cách với Hải Hoan, quay đầu xe, rời khỏi trường của Hải Hoan, đi đến Năm Châu của bọn họ.

Tạ Thụ Dật ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu bên trong xe, nhận ra nãy giờ Hải Nhạc luôn cúi thấp đầu đến mức chỉ thấy cái ót, không thể nhìn tới ánh mắt của nàng, hắn cũng không thể nào biết lúc này nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nàng lại có thể bình tĩnh được như vậy, chẳng lẽ, hắn và Hải Hoan hôn nhau, một chút kích thích nàng cũng không có sao?

Hắn hết cách rồi, thật sự rất vô lực rồi, Tạ Thụ Dật thở dài một hơi đầy thất bại.

Hắn bắt đầu sợ lên, cứ tiếp tục chơi như vậy nữa, còn có thể trở lại trước kia không? Nếu nàng thật sự cho là hắn thích Hải Hoan, hắn phải làm sao bây giờ? Sau này phải giải thích như thế nào?

Hải Nhạc vẫn không dám ngẩng đầu lên, nằng sợ rằng đến lúc đó nước mắt trong mắt mình sẽ rơi xuống, sẽ bị Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Khi nàng nhìn thấy hân và chị hai hôn nhau, đầu óc của nàng, trống rỗng hết, tất cả hình ảnh, toàn bộ dừng lại ngay cái hình ảnh Tạ Thư Dật ôm hôn chị hai, lòng của nàng, cũng cứ vậy mà bị cảnh tượng thân mật này đánh đập nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu rơi đầy trên đất. Nàng để ý, nàng để ý! Nàng không thể dễ dàng tha thứ! Nàng không thể chấp nhận được! Hân lại có thể ở trước mặt nàng, ôm hôn chị hai của nàng! Hân... thật sự đã yêu chị hai rồi sao? Đã yêu mất rồi sao? Từ nay về sau, trong lòng hân không còn bất kỳ vị trí nào cho Tạ Hải Nhạc nàng nữa ư?

Hai tay của nàng xoắn chặt lại với nhau, nhưng, cũng vô dụng, không thể hóa giải được nỗi tuyệt vọng trống rỗng trong lòng, nàng dùng móng tay bấm thật mạnh vào lòng bàn tay, từng đợt đau đớn từ tay truyền về trong não, mới không chế được tiếng thét đang chực trào ra cửa miệng của nàng.

Tạ Thư Dật đỗ xe tốt, cứ thế xuống xe, vô thanh vô tức đi về phía F3 còn lại đã chờ từ lâu, Hải Nhạc ở trong xe lại thấy được một đám đông, bình tĩnh lại, xuống xe theo.

Nhã Nghiên vừa thấy nàng, đã cười hi hi nói: “Nhạc Nhạc, Diêu Nhạc Nhạc, thành một cái tên nổi tiếng khắp châu Á rồi nha, chờ nhận hoan hô đi.”

Diêu Nhạc Nhạc, là tên Hải Nhạc đặt ra để làm quảng cáo kia, dùng họ mẹ, cộng thêm tên thân mật mà người thân gọi nàng.

“Hoan hô gì?” Hải Nhạc không rõ, cũng tạm thời để xuống sự không thoải mái trong lòng.

Khi nàng cùng đi về phía trước, thật không ngờ tất cả mọi người đều hét lên, nàng có kinh nghiệm lần trước, vội đến sau lưng bọn họ, không để cho mình có cơ hội bị chen chúc.

Chỉ có điều, lần này tiếng thét chói tai, hô tên Diêu Nhạc Nhạc, lần át tên mọi F4 khác, điều này làm cho Hải Nhạc bất ngờ, nếu không phải Nhã Nghiên dắt nàng, nàng sẽ quên bước đi mất.

Không ngừng có người tặng quà cho nàng, cuối cùng, ngay cả trong tay Sở Lâm Phong cùng Long Đế Uy đều là quà của nàng, mọi người đều rất xấu hổ, sự nổi bật lần này, vậy mà lại bị cô bé Hải Nhạc đoạt đi mất. “Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn!” Hải Nhạc liên tục nói cảm ơn những học sinh đang không ngừng nhét quà cho nàng.

“Trời ạ, nếu biết sớm, chúng ta hân đã lấy một cái túi thật to, để đựng mấy thứ quà cho Hải Nhạc này rồi.” Minh Hi Ca oán giận, “Hải Nhạc, không có việc gì nổi tiếng như vậy làm cái gì? Hai tay ta mỏi hết!” Trong lòng Tạ Thư Dật rất không vui, thật không ngờ rằng Hải Nhạc sẽ được hâm mộ như vậy, sắp vượt qua hân luôn rồi. Hân không khỏi hung ác trừng Hải Nhạc một cái, nhưng mà, lại phát hiện trên mặt nàng cũng không có một tia vui sướng, hân sùng sốt, nàng không vui sao?

Cuối cùng, khi cùng đi đến phòng học của Hải Nhạc, bạn học cả lớp đã chờ ở đó từ lâu, thấy được Hải Nhạc, đều hét to đòi Hải Nhạc kí tên, cả phòng hoàn toàn hỗn loạn.

Cuối cùng, bốn vị soái ca bị vắng vẻ sang một bên, nhìn nhau cười khổ rời khỏi phòng học của Hải Nhạc và Nhã Nghiên.

Cuối cùng, vào lớp, rốt cục cũng yên bình trở lại.

Thích Hán Lương vừa tới, trực tiếp tìm được Hải Nhạc, sau đó, mỉm cười với nàng: “Diêu Nhạc Nhạc, chúc mừng em, bây giờ đã thắng lợi nửa bầu trời, tôi nghĩ rằng em thật đáng tự hào!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Bí Mật Được Bật Mí

“Hoan hô!” Các học sinh đều hoan hô, ai cũng lấy việc học cùng ban với một đại minh tinh làm niềm tự hào.

Hải Nhạc không tiện từ chối: “Nhã Nghiên cũng thể hiện rất tốt, các bạn không được quên bạn ấy đấy nhé.”

“Đương nhiên, Hứa Nhã Nghiên cũng thành công cả nửa bầu trời bên kia còn gì, đêm nay, thầy mời cả lớp đi chúc mừng ngày đầu tiên chúng ta vào học kỳ mới, tiện thể chúc mừng hai vị đại minh tinh thành công luôn!” Thích Hán Lương cười ha hả.

Quả nhiên Thích Hán Lương nói được thì làm được, buổi tối mang học sinh đến một cái quán rượu cao cấp sang trọng happy (chơi đùa vui vẻ), nhưng, trong lòng Hải Nhạc vẫn như đang bị một tảng đá đè nặng, nàng lấy cớ muốn hít thở không khí mới một chút, rồi đi ra ngoài.

“Hải Nhạc, em đi ra làm gì thế? Em không vui sao?” Thích Hán Lương đuổi tới.

Hải Nhạc xoay người, nhẹ cười với Thích Hán Lương: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương đã sớm tỉnh té nhìn ra giữa lòng mây nàng tràn đầy nỗi buồn cùng sự không vui, tiểu cô nương này, có tâm sự gì đây?

Hắn không khỏi sốt ruột lên, chẳng lẽ, trong lòng tiểu nha đầu đã thích ai rồi? Cái này thì phải làm sao mới tốt đây?

Ngẫm lại thật sự quá thất bại, sự quyến rũ bách chiến bách thắng của hắn, làm cho trong trường có rất nhiều nữ sinh đều đang thầm mến hắn, nhưng, vẫn cứ không cura đồ được Tạ Hải Nhạc mà hắn muốn đồ nhất!

Ngẫm lại, một cái thầy giáo lại đi thích chính học sinh của mình, hơn nữa, tuổi lại còn nhỏ, là thứ tình cảm khó mở miệng nói đến chừng nào?

Nàng còn nhỏ, ít nhất hắn còn phải đợi những hai năm nữa, mới có thể công khai theo đuổi nàng a! Hai năm a! 730 ngày a, 730 ngày này, hắn đều phải trải qua trong ản ản cùng với yêu đơn phương, là một nỗi dầy vò lớn cỡ nào a!

Không sao, có dầy vò hơn nữa, hắn đều có thể tiếp tục chịu đựng được, nhưng, điều mà hắn sợ nhất là, khả năng xảy ra biến cố trong hai năm rất lớn, vạn nhất nàng có mối tình đầu, người nàng yêu không phải là hắn, đến lúc đó, hắn phải làm gì bây giờ?

“Hải Nhạc, em có tâm sự?” Thích Hán Lương hỏi.

Hải Nhạc sững sốt, nàng có biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao? Ngay cả thầy cũng đã nhìn ra?

“Em không có tâm sự gì, chỉ là, tự nhiên nổi tiếng như thế, làm cho em có một vài chuyện phiền não thôi.” Hải Nhạc che giấu.

“Thật à? Nhưng, ngay cả Trương Á Linh cũng nói, nổi tiếng thì phải làm sớm, em nổi tiếng sớm, vốn là một chuyện đáng mừng đấy chứ?” Thích Hán Lương tỏ vẻ cực kì hoà nghi, “Hải Nhạc, đến thầy mà em cũng không nói thật sao? Thật ra, thầy cũng đã từng trải qua lứa tuổi của em, em... có phải đang bị chuyện tình cảm quấy nhiễu không?”

Thế nào hắn cũng phải moi ra cho bằng được rằng nàng không phải đang phiền não như vậy là vì chuyện tình cảm, bằng không, hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất, nên biết rằng, mỗi một ngày nghỉ đông, mở mắt suy nghĩ đầu tiên chính là nàng a!

Hải Nhạc vừa nghe Thích Hán Lương nói như vậy, liều mạng lác đầu: “Không có, thầy, em không có bị cái tình cảm gì quấy nhiễu hết, thật đó.”

Làm sao nàng có thể nói ra nỗi thống khổ trong lòng nàng với thầy cơ chứ? Thầy là giáo viên, nàng là học sinh, giáo viên chỉ phụ trách dạy học sinh bài vở và bài tập tốt là được, nàng cũng không cần phải đi phân tích nỗi thống khổ của mình với giáo viên, thầy không phải nàng muốn nói hết rất đúng tượng, thầy là thầy giáo, không phải là bạn của nàng!

Thích Hán Lương có chút thất vọng: “VẬY... có phải em không tin nhiệm thầy rồi không?”

“Không phải, không phải, thầy, em cảm ơn sự quan tâm của thầy, chỉ là đột nhiên có nhiều hào quang gắn vào trên đầu như vậy, em có hơi bị áp lực mà thôi.” Hải Nhạc lác đầu.

“Nga, vậy được rồi, kỳ thật cũng không có chuyện gì, ‘kỷ lai chi, tắc an chi’ (đã đến thì yên tâm ở lại), bình tĩnh đón nhận tất cả những thứ này, đừng để bị thành công che mắt là được.” Thích Hán Lương nói.

“Không sao ạ, em thật không có chuyện gì, thầy, thầy đi trước đi, em chỉ đang muốn ngồi trong này một chút mà thôi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi, em cứ ngồi đây trải lòng, thầy đi trước.” Thích Hán Lương càng thêm khẳng định, trong lòng Hải Nhạc thật sự đang có chuyện!

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy Nhã Nghiên đang đi về phía Hải Nhạc, giật mình, Nhã Nghiên với Hải Nhạc chính là bạn tốt a, biết đâu nàng sẽ nói cái gì đó với Nhã Nghiên thì sao?

Thấy Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều không hề chú ý đến hắn, hắn cũng chỉ lác mình đến dưới một cái giàn hoa khác, tâm phiền ý loạn lặng lẽ nhìn nàng, Thượng Đế phải tha thứ cho hắn, hắn không phải là cái loại người thích nghe lén thế này, hắn chỉ là rất cần được biết rõ ràng, trong lòng của nàng, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Có phải thật sự thích đứa con trai nào rồi hay không? (tại sao không phải là con gái nhỉ)

“Hải Nhạc, sao bạn lại chạy đến đây rồi? Mới nãy bạn nói chuyện gì với thầy thế?” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

“Nga, mình chỉ cảm thấy hơi buồn mà thôi, bạn cũng biết mà, mình cũng không thích náo nhiệt kiểu này cho lắm, mình thích ở một mình yên tĩnh thì hơn.” Hải Nhạc nói, “Thầy Thích cũng không có nói chuyện gì với mình hết, chỉ hỏi tại sao mình không vui thôi.”

“Thầy Thích thật đúng là quan tâm đến bạn a, thế nào mà cho tới bây giờ đều chưa bao giờ thấy thầy quan tâm mình không vui chuyện gì hết nha, thầy Thích thật đúng là bất công a, toàn bộ lực chú ý đều dồn trên người một mình bạn thôi.” Nhã Nghiên nói nửa thật nửa giả.

“Nào có, thầy Thích đâu có bất công gì đâu.” Hải Nhạc ngượng ngừng phản bác.

“Nhưng mà, Hải Nhạc, mình cũng cảm thấy như vậy đó, bạn thật sự không vui, cả ngày hôm nay, mình chưa từng thấy bạn cười lần nào, nhiều người vây quanh bạn như vậy, trên mặt của bạn vẫn luôn mang theo một nỗi bi thương, nói cho mình biết, có phải bạn đã bị chuyện gì hay không?”

Đôi mắt Hải Nhạc đỏ lên, trên mặt nàng có nỗi bi thương rõ ràng vậy sao?

“Mình... mình không sao, thật mà, Nhã Nghiên, bạn đừng để ý tới mình.” Nhưng, giọng nói của nàng, rõ ràng đang nghẹn ngào.

Nhã Nghiên thấy nàng như vậy, biết là thật sự có chuyện, nàng tắt nụ cười, lo lắng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, chẳng lẽ, bạn thật sự đang giấu chuyện gì trong lòng sao? Đừng cứ giấu mãi trong lòng, bạn có thể nói hết ra, mình là bạn của bạn, mình thật sự muốn chia sẻ với bạn, không có vấn đề gì không thể giải quyết được hết, bạn cứ nói thử xem, nói không chừng mình còn có thể giúp bạn suy nghĩ cách giải quyết nữa thì sao, đừng có nghẹn trong lòng một mình được không? Nên nhớ rằng, chúng ta là bạn bè, mình có đáng cho bạn tin nhiệm hay không, trong lòng bạn hẳn là rõ nhất, nói đi, nói ra để mình chia sẻ với bạn, như vậy, trong lòng bạn cũng sẽ thoải mái hơn.”

Hải Nhạc nghe lời Nhã Nghiên nói, tri kỷ đến như vậy, xúc động đến như vậy, thì ra, Tạ Hải Nhạc vẫn còn có một người bạn có thể nói hết mọi điều!

Trong lòng của nàng rất cảm động, đồng thời cũng rất đau đớn, có nên nói ra không? Nói ra trong lòng sẽ thật sự thoải mái hơn nhiều ư?

Mâu thuẫn trong lòng, không bù được nỗi đau khổ trong lòng, nước mắt, giống như vỡ òa, lăn xuống trên mặt Hải Nhạc.

“Không sao hết, Hải Nhạc, nói cho mình biết, mình sẽ chia sẻ giúp bạn, mình sẽ giữ bí mật giúp bạn, mình sẽ không nói cho bất cứ người nào hết, bạn có thể tin tưởng mình.” Nhã Nghiên nhìn nàng cổ vũ.

Hải Nhạc không khỏi òa khóc nức nở, đúng vậy, nàng cần xả ra, bằng không, nàng sẽ bị đau khổ chồng chất trong lòng đè bẹp mất!

Vì thế, nàng như vừa bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, nhào vào vai Nhã Nghiên, khóc òa lên.

“Đúng vậy, Nhã Nghiên, trong lòng mình rất khó chịu, rất khó chịu, mình cảm thấy lòng mình thật đau đớn! Thật đau đớn! Mình thật đau đớn!” Hải Nhạc khóc nức nở nói, nỗi bi thương trong lòng, giống như nước lũ tràn bờ, mặc cho nước mãnh tràn ra mãnh liệt.

“Vậy rốt cuộc là cái gì làm cho bạn đau lòng như thế?” Nhã Nghiên ôm lấy vai nàng an ủi, hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nước mắt lã chã nhìn Nhã Nghiên, nói: “Nhã Nghiên, mình phải làm sao bây giờ? Mình phải làm sao bây giờ? Mình... mình...” Nàng cố lấy hết can đảm, thốt lên bí mật giấu kín nơi sâu nhất trong lòng: “Mình... mình thích Tạ Thư Dật rồi!”

“Cái gì? Bạn nói cái gì? Bạn... bạn thích Tạ Thư Dật anh trai bạn ư?” Nhã Nghiên đột ngột đứng lên, gần như là khiếp sợ kêu lớn lên.

Ông trời ơi, Hải Nhạc, lại có thể thích Tạ Thư Dật? Không có gì có thể làm cho nàng khiếp sợ hơn chuyện này nữa! (Chuyện động trời)

“Nhã Nghiên, nhỏ giọng một chút.” Hải Nhạc bắt an nói, nàng sợ bị người khác nghe được, mặt mũi nàng sẽ bị quăng xuống đất mất.

“Nga, xin lỗi xin lỗi, mình không cố ý, mình chỉ... Ân, chỉ là kinh ngạc quá mà thôi, nhưng mà, cái này là chuyện từ bao giờ rồi?” Nhã Nghiên thấp giọng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, nói: “Mình cũng không biết là chuyện từ khi nào nữa, mình cũng không biết mình bị làm sao mà lại đi thích hắn.”

Trong lòng Nhã Nghiên giống như đang bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, Tạ Thư Dật cũng là người mà nàng thích a! Aiz, nhưng mà, Hải Nhạc thích anh ấy, vậy nàng... Nàng phải làm gì bây giờ?

Aiz, coi như xong, yêu đơn phương không có kết quả mà thôi, kỳ thật người Tạ Thư Dật vốn thích trong lòng cũng chính là Hải Nhạc a, thôi thì nàng hãy nhịn đau cắt ái (bỏ thứ yêu thích), thành toàn cho bọn họ đi!

Nhưng mà, vì sao Hải Nhạc lại giống như không rõ tình hình gì cả, vì chuyện bản thân mình thích Tạ Thư Dật mà đau khổ vậy kìa?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Không Còn Cách Nào Sao?

“Nhưng mà... nhưng mà.. Tạ Thư Dật không biết bạn thích anh ấy sao?” Nhã Nghiên hồ nghi.

Hải Nhạc cười đầy chua xót: “Làm sao hắn có thể biết chứ? Hắn đang quen với chị hai mình mà.” Lại là một trái bom to bùng nổ, Nhã Nghiên bị “trúng bom” thiếu chút nữa té xỉu, sao lại có thể như vậy chứ? Chuyện này... hình như hơi bị quá phức tạp thì phải?

Chị hai Hải Nhạc là Trì Hải Hoan, nàng cũng có nghe sơ qua, nghe anh hai nói, trông cực kì giống Hải Nhạc, lần trước Cosplay, tất cả mọi người đều nhận nhầm nàng thành Hải Nhạc, đủ thấy giống nhau đến mức nào! Nhưng mà, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Hải Nhạc mà ta? Làm sao mà, anh ấy bị làm sao mà, làm sao có thể lén phéng với Trì Hải Hoan cơ chứ, với lại, với lại chưa bao giờ nghe anh hai nói về chuyện Thư Dật quen với Hải Hoan nữa?

Aiz, Hải Nhạc thích anh Thư Dật, vậy ông anh kia của nàng thì làm sao bây giờ? Anh hai của nàng, thật sự cũng thích Hải Nhạc a, nàng còn vẫn cho là trong lòng Hải Nhạc không có thích tên con trai nào, cho nên, nàng cất lực tác hợp cho anh mình với bạn ấy, thật không ngờ, bạn ấy lại thích chính anh trai của mình, Tạ Thư Dật, mà Tạ Thư Dật, lại đi quen với Hải Hoan mất rồi! Cái này... cái này, thật đúng là không phải phức tạp bình thường, mà là siêu siêu phức tạp, phức tạp đến mức làm cho nàng choáng váng luôn rồi. “Cái này... Hải Nhạc, mình... mình cũng không biết nên nói thế nào nữa.” Nhã Nghiên đầu đầu muốn chết.

“Nhã Nghiên, mình biết, bạn cũng thích hần, thậm chí trước kia mình đã từng khuyên bạn đừng đi thích hần, khi đó, mình thật sự không biết mình cũng sẽ có một ngày thích hần như thế này, mình khuyên bạn đừng thích hần, cũng không phải là mình cố ý, mình là thật tình lo lắng cho bạn, bởi vì mình cảm thấy hần không thể thích ai được cả, mình biết những người thích hần, chỉ có thể bị thương tổn mà thôi, nhưng mà, chính mình cũng đã rơi vào mất rồi, Nhã Nghiên, mình phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Mình thật sự đang rất đau khổ, rất thống khổ!” Hải Nhạc lại khóc òa lên.

“Nhưng mà, làm sao anh ấy có thể cùng quen với chị hai bạn a? Mình cảm thấy... mình cảm thấy cũng có hơi nhanh quá, theo lý thuyết, cho dù anh ấy có thích cô gái nào đi nữa, cũng chỉ có thể là bạn a, thế nào mà đột nhiên lại biến thành chị hai bạn chứ?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, nói: “Bởi vì chị mình nhờ vả mình giúp chị ấy, làm cho Thư Dật có thể thích chị, mình vốn cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà... nhưng mà sau đó bởi vì mình nhường cơ hội đi cosplay lại đã cho chị mình, Tạ Thư Dật rất tức giận, sau đó hai người bọn mình liền rùm beng lên.” Hải Nhạc bùm mặt, nén khóc nói: “Sau... sau đó mình lại bảo hần đi theo đuổi chị hai mình, mình thật không ngờ, hần lại đi thật, hơn nữa, nhanh như chớp đã quen với chị hai rồi! Hức hức...”

Nhã Nghiên cá lăm: “Bạn... bạn rõ ràng là thích anh ấy, nhưng mà, bạn lại bảo anh ấy đi theo đuổi chính chị hai của bạn, đầu bạn là bã đậu hả? Bạn... Mình thật không biết phải nói bạn như thế nào nữa.”

“Mình... Trước kia hần luôn không nghiêm túc nghe mình nói, mình muốn hần đi làm cái gì, hần lại cố ý không đi, mình không cần hần đi làm, hần lại cố tình muốn đi, mình nghĩ rằng, lần này mình nói thế, hần cũng sẽ không quan trọng, làm sao có thể nghĩ đến chuyện, hần thật sự đi quen với chị hai mình chứ! Nhã Nghiên, mình nên làm như thế nào? Mình nên làm như thế nào đây? Một người là người mình thích, một người là chị ruột của mình, nói cho mình biết đi, mình nên làm như thế nào?” Trái tim Hải Nhạc tan nát.

Nhã Nghiên thờ dãi một hơi: “Aizz, Hải Nhạc ngốc, phòng chừng, người trong lòng anh Thư Dật là bạn đó! Nhưng mà, những chuyện bạn làm, làm cho anh ấy cảm thấy bị tổn thương, sau đó, anh ấy tức giận, bạn không biết là, có thể anh ấy đang giận lấy, mới có thể quen với chị bạn đấy sao? Bằng không, bạn không đi cosplay, tại sao lại phải tức giận với bạn? Bạn cãi nhau với anh ấy, bạn bảo anh ấy đi theo đuổi chị hai của bạn, anh ấy lại đi ngay, anh ấy thật sự có khả năng chính là đang dối với bạn a! Muốn kích thích bạn nhìn cho rõ tình cảm của bạn đối với anh ấy đi! Aiz, mấy chuyện tình cảm này hiểu biết của mình cũng có hạn thôi, mình đoán phòng chừng anh ấy đang nghĩ như vậy, aiz, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, mấy câu này chắc cũng chính là để diễn tả tình cảnh của bạn với anh Thư Dật đấy, các người... ai cũng không thấy rõ tình cảm hai bên rồi, aiz...”

Hải Nhạc tròn to hai mắt đầm lệ, nhìn Nhã Nghiên kinh ngạc: “Ý bạn là... ý bạn là, có thể hần cũng đang thích mình? Nhưng mà, trước kia mình cũng đã từng hỏi hần, rốt cuộc hần có yêu mình hay không, hần cũng không hề hé răng, mình luôn luôn nghĩ rằng, hần không thương mình, cho nên, mới không nói ra miệng, nếu là bạn, có một người con trai mà bạn không yêu, cậu ta buộc bạn phải nói bạn yêu hay không yêu cậu ta, chắc chắn bạn không có khả năng nói bạn thương cậu ta! Mình cũng nghĩ như vậy, nếu người mình không thương hỏi mình, mình yêu hay không yêu hần, mình chắc chắn sẽ không nói mình yêu hần! Cho nên, mình cảm thấy, hần không thương mình a! Nếu yêu, vì sao ngay cả chữ thích cũng không nói ra miệng chứ?”

“Cái này...” Nhã Nghiên gãi đầu, “Cái này thì... mình cũng không biết nữa, chuyện này... mình phát hiện, tình cảm giữa nam nữ thật là phức tạp nga, sau này mình không ham nữa, mình cũng sợ bị đau khổ sợ bị thương mà.”

“Hức vậy không còn cách nào sao? Mình... vẫn phải tiếp tục đau khổ như thế này ư?” Hải Nhạc tuyệt vọng hỏi, nước mắt lăn xuống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt.

Nhã Nghiên nghĩ nghĩ, nói nghiêm túc: “Hải Nhạc, bạn chỉ có hai lựa chọn, một là, thành toàn cho chị hai bạn, chặt đứt tình yêu của bạn đối với Tạ Thư Dật! Không bao giờ được yêu anh ấy nữa.”

Hải Nhạc lắc đầu: “Mình không làm được, mình không làm được a, mình đã tự nói với chính mình vô số lần, đừng thương hần, đừng thương hần, phải quên tình yêu với hần đi, nhưng mà, mình không làm được a, mỗi sáng sớm, mình mở to mắt ra người nghĩ đến đầu tiên, là hần! Nhã Nghiên, mình không làm được! Không thể buông được! Nhã Nghiên hức hức hức... Mình không cần lựa chọn này, không thể đổi cái khác ư? Đổi một cái lựa chọn khác được không?”

“Đổi cái khác? Đổi cái khác chính là, bạn đi nói cho anh ấy biết, bạn thích anh ấy! Anh ấy không nói, vậy bạn cứ đi mà nói! Giả như dù sao cũng đều thất bại, không bằng nói ra hết, mình cũng sẽ không để lại tiếc nuối! Nói không chừng, có một tia hi vọng thì sao? Nói không chừng, kỳ thật người trong lòng anh ấy là bạn, nhưng mà chỉ vì không biết tâm ý của bạn, mới dối đi quen với chị hai bạn kia kia? Nếu anh ấy biết người trong lòng bạn là anh ấy, hần sẽ chọn bạn thì sao?” Nhã Nghiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Không Thành Công, Cũng Thành Nhân!

“Cái gì cái gì? Bạn... bạn bảo mình đi nói với hắn?” Tạ Hải Nhạc cà lăm, “Mình không làm được, mình sợ... mình sợ đến lúc đó hắn không thích mình, mà có thể còn giẫm cọt mình, đâm nát tụt tồn của mình dưới chân hắn nữa, không, không, mình cũng không làm được đâu.” Tạ Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, muốn nằng thỏ lộ với hắn, đến lúc đó bị nhục nhã, nằng thà vĩnh viễn chôn giấu trong lòng còn hơn.

Nhã Nghiên tức giận nói: “Lá gan của bạn nhỏ quá rồi đó? Cái này không được, cái kia cũng không được, aiz, vậy bạn cũng chỉ có thể tiếp tục đau khổ mà thôi! Kỳ thật cũng không có gì hết, ai nói thế nào cũng phải để con trai thỏ lộ với con gái chứ, con gái hoàn toàn cũng có thể thỏ lộ với con trai mà, bạn cứ lo chuyện này lo chuyện kia, hoang mang sợ sệt, Tạ Hải Nhạc, mạnh mẽ lên một lần đi! Không muốn để cho mình cứ sống đau khổ như vậy nữa, thì hãy mạnh mẽ đứng lên đi! Cướp anh Thư Dật từ trong tay chị bạn trở về!”

“Cướp về? Vậy chị mình phải làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc ngờ ngác nói, thật sự phải làm như vậy sao? Nếu vậy... không phải rất có lỗi với chị hai ư?

Nhã Nghiên đưa tay đỡ trán: “Aiz, được rồi, chữ “cướp” làm bạn sợ, chữ thật ra cũng không phải là cướp, bạn chỉ là đi thỏ lộ... thỏ lộ với anh Thư Dật mà thôi, anh ấy muốn lựa chọn ai, đó là quyền của anh ấy! Anh ấy chọn chị của bạn, bạn cũng không gì cần phải hối hận, nếu mà anh ấy chọn bạn, đó là lựa chọn của anh ấy, chị hai của bạn không thể nào trách cứ gì bạn được, cạnh tranh rất công bằng, rất rất công bằng a, cho nên, bạn không cần phải áy náy gì với chị hai bạn cả.”

Nhã Nghiên xuất ra tất cả vốn liếng của mình, muốn thuyết phục tiểu bạch thỏ lương thiện đang mất hết hi vọng trước mặt này.

“Thật không? Thật sự chỉ là cạnh tranh công bằng à? Không phải là mình cướp bạn trai của chị hai mình ư? Bạn không gạt mình đấy chứ? Lúc này mình thật sự là rất mất bình tĩnh, bạn không được gạt mình đâu đấy.” Tạ Hải Nhạc nói yếu ớt.

Nhã Nghiên giữ chặt tay nằng, nói vô cùng chân thành: “Tin mình, mình sẽ không hại bạn, bạn chỉ cần lo đi thỏ lộ với anh Thư Dật thôi, anh ấy chọn ai, đó là chuyện của anh ấy, trách nhiệm của bạn, chính là đi thỏ lộ! Hiểu chưa?” (Ồi nữ vương a~~~onion_msn_smilies-01)

“Nhưng mà, thật sự có tác dụng không? Vạn nhất... vạn nhất hắn từ chối mình, mình... mình nên làm cái gì bây giờ?”

“Từ chối? Nếu từ chối mà nói... thì hãy chết tâm với hắn a! Trên thế giới nhiều con trai như vậy, không chỉ mỗi mình hắn, có thể còn sẽ xuất hiện nhiều người khác yêu bạn a, không có việc gì hết, Hải Nhạc, mình ủng hộ bạn hết mình, không thành công, cũng thành nhân! Chắc chắn!” Nhã Nghiên kéo Hải Nhạc đứng dậy, hai người đập tay nhau một cái.

“Vậy... vậy mình phải làm như thế nào a? Mình nghĩ, hắn là nên tìm một cơ hội tốt mà thỏ lộ với hắn, không thể tùy tiện tiện nói ra khỏi miệng, trước hết phải tìm thời cơ đi?” Hải Nhạc lại chau mày.

“Ngốc a, lễ tình nhân sắp đến, ngày tới hôm Valentine đi thỏ lộ với anh ấy, vạn nhất anh ấy không từ chối bạn, hai người các bạn ở cùng nhau, vậy hôm đó, sẽ trở thành ngày kỷ niệm ý nghĩa biết bao nhiêu, hắc hắc.” Nhã Nghiên vui vẻ nói.

Đôi mắt Hải Nhạc sáng lên, nhưng tức thì lại ảm đạm xuống: “Nhưng mà, mình nghĩ hôm đó chắc chắn hắn phải dành cho chị hai mình rồi.”

Nhã Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu vậy... bạn hãy nghĩ ra cách nào đó, nghĩ ra một cách làm cho anh ấy rút bớt thời gian đến gặp bạn, bạn nhất định phải thỏ lộ với anh ấy vào ngày hôm đó, chỉ có ngày đó, mới có ý nghĩa mà thôi.”

“Được rồi, mình biết rồi.” Hải Nhạc đột nhiên thoáng cái liền thoải mái lên, trong lòng nằng vô cùng chờ mong Valentine mau đến một chút.

Thích Hán Lương ở bên kia đã biến thành người đá từ lâu onion_msn_smileys-14, nhìn hai cô bé đã làm cho hắn chấn kinh, đồng thời cũng làm cho hắn vô cùng tuyệt vọng rồi đi, Tạ Hải Nhạc lại thích một người đàn ông khác, mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là Tạ Thư Dật, hơn nữa, đến ngày Valentine nằng sẽ bày tỏ với Tạ Thư Dật! Thích Hán Lương hân, vô hình trung đã trực tiếp bị knockout. Thích Hán Lương suy sụp ngồi đó, toàn thân hắn đều yếu hết, không thể nào đứng lên.

Thất tình, đây là mùi vị thất tình sao? Xem hắn đường đường là sinh viên Havard tài giỏi, đáng về đường đường phong lưu tiêu sái, cho tới bây giờ cũng chỉ có để cho người khác thương tâm, còn bản thân mình thì lại chưa từng hưởng qua mùi vị tan nát cõi lòng, lúc này đây, hắn đã thật sự nếm trải được rõ ràng rồi! Hơn nữa, lại là vì một cô học trò mới mười sáu tuổi! Phải làm gì bây giờ đây? Vì thân phận giáo viên và học sinh ngăn cách, hắn không cách nào làm cho nằng biết được, hắn cũng thích nằng! Có phải là không làm giáo viên của nằng, có thể công khai theo đuổi nằng chăng?

Giả như có thể, phần công việc này, hắn cũng không cần! Nhưng, nằng đã thích Tạ Thư Dật rồi! Thích Hán Lương đau đớn cúi đầu.

Không thể làm cho tất cả chuyện đó dừng xảy ra ư? Không thể làm cho hôm đó Hải Nhạc không thể thỏ lộ với Tạ Thư Dật được hay sao?

Thích Hán Lương bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, chỉ cần ngăn cản sao cho hôm đó Tạ Hải Nhạc không thể thỏ lộ với Tạ Thư Dật là được! Thích Hán Lương nheo mắt lại, làm thế nào mới có

thể khiến cho tối hôm đó Hải Nhạc không thể thọ lộ với Tạ Thư Dật đây nhỉ? Làm thế nào để cho Hải Nhạc hết hy vọng với Tạ Thư Dật đây?

Thích Hán Lương trầm tư, thật lâu sau, ánh mắt của hắn đột nhiên chột lóe lên.

Thích Hán Lương ngồi trong một chiếc Maybach màu đen, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cánh cổng trường trung học Thánh Nam, hắn là sắp tan học.

Quả nhiên không lâu sau, cửa trường học mở ra, các học sinh từ trong trường Thánh Nam đua nhau ủa ra như cá.

Gần như tất cả học sinh trong trường học đều đã đi ra hết, mà vẫn chưa nhìn thấy bóng người hắn cần tìm đâu cả.

Thích Hán Lương nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ cô bé gọi là Trì Hải Hoan này, vẫn còn chưa đi học?

Lúc đó, cuối cùng lại đi ra một bóng dáng mặc váy đồng phục màu xanh biển, Thích Hán Lương gần như hít vào một ngụm khí lạnh, nếu không phải trên người nàng đang mặc là đồng phục Thánh Nam, hắn cơ hồ sẽ nghĩ rằng cô bé đó, chính là Tạ Hải Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Anh Có Ý Đồ Gì?

Làm sao bây giờ, Shi thật sự không có hứng viết vởi gì cả huhu

Thích Hán lương đang muốn mở cửa xe đi xuống, bỗng, từ trong trường lại lao tới một nam sinh, vọt tới trước mặt Trì Hải Hoan, kéo tay Trì Hải Hoan, cầu khẩn cái gì, Trì Hải Hoan thì cười lạnh đẩy hắn ra, cuối cùng, cậu bé tựa hồ thẹn quá thành giận, bắt lấy Trì Hải Hoan thế nào cũng không chịu buông tay.

Thích Hán Lương xuống xe, nói với cậu trai kia: “Cậu làm gì đấy? Muốn tìm chết à?”

Nam sinh và Trì Hải Hoan đều nhìn hắn khó hiểu.

“Anh là ai chứ?” Nam sinh hỏi đầy tức giận.

Thích Hán Lương đi nghênh ngang về phía nam sinh, nam sinh thấy hắn cao lớn hơn mình nhiều, oán hận rồi đi.

“Anh là ai?” Trì Hải Hoan tò mò hỏi, “Muốn tìm tôi xin kí tên đây sao? Thật xin lỗi, Diêu Nhạc Nhạc tôi sẽ không tùy tiện kí tên cũng sẽ không tùy tiện chụp ảnh chung với người khác đâu.”

Không phải lại là fan nghĩ rằng nàng là Diêu Nhạc Nhạc đấy chứ? Đã nhiều ngày cứ bị những người nhảm chán này cuốn lấy muốn kí tên muốn chụp ảnh chung, nàng sắp phiền muốn chết rồi.

Thích Hán Lương nhìn Trì Hải Hoan kinh ngạc, không thể nào? Nàng nói nàng là Diêu Nhạc Nhạc? Cái quảng cáo kia, rõ ràng là Hải Nhạc quay mà?

Hắn bất động thanh sắc () nhìn Trì Hải Hoan, cô bé này, khuôn mặt rất giống Tạ Hải Nhạc, nhưng trong khung, hoàn toàn không giống chút nào, chỉ vì lớn lên giống em gái, nàng lại có thể giành vinh quang với em gái mình, cô bé này, lòng hư vinh rất mạnh. Trong nháy mắt đó Thích Hán Lương đã thầm chấm điểm cho Trì Hải Hoan rồi.

“Em là Diêu Nhạc Nhạc? Diêu Nhạc Nhạc không phải là Tạ Hải Nhạc ở Năm Châu sao? Sao lại biến thành em?” Hắn rất không khách khí vạch trần nàng.

Trì Hải Hoan lập tức đỏ bừng cả mặt, nàng lúng túng nói: “Anh quen biết Hải Nhạc? Tôi nói tôi là Diêu Nhạc Nhạc, tôi cũng không có nói sai, Hải Nhạc là, tôi cũng vậy! Bởi vì cái quảng cáo kia tôi cũng có quay nhiều cảnh! Cho nên, vinh dự cũng không hoàn toàn thuộc về Hải Nhạc ! Tôi cũng có phần chứ bộ?” Thích Hán Lương tỏ vẻ hoài nghi.

Trì Hải Hoan vừa tức vừa vội: “Anh không tin? Nói cho anh biết, từ chính cái cảnh kiss với Thường Hàn kia bắt đầu, rất nhiều cảnh sau đó, tất cả đều là tôi quay! Nếu anh không tin, anh đã quen biết Hải Nhạc, anh có thể đi hỏi nó!”

“Anh tin, anh tin!” Thấy nàng nói chắc chắn như vậy, Thích Hán Lương cũng không truy cứu tiếp, nàng có quay hay không quay, hắn không có hứng thú, hôm nay hắn tới tìm nàng, cũng không phải vì chuyện quảng cáo.

Sắc mặt Trì Hải Hoan hơi nguôi nguôi, nghiêng đầu nhìn hắn: “Anh... tôi cũng không quen anh, anh đến tìm tôi làm cái gì?”

Thích Hán Lương mỉm cười: “Nghe nói em với Hải Nhạc lớn lên rất giống nhau, anh tò mò lại đây nhìn một cái, quả thực rất giống a.”

Tri Hải Hoan thấy hần trái một cái Tạ Hải Nhạc, phải một cái Tạ Hải Nhạc, tức giận nói: “Chị em sinh đôi, lớn lên giống có gì kỳ lạ chứ? Trên đời này có nhiều cặp song sinh còn giống hơn nữa kìa!”

“Nhưng mà, có thể xinh đẹp như hai chị em em thế này, vẫn là rất ít.” Thích Hán Lương nói, “Anh còn cảm thấy trên người em có một loại sức quyến rũ mà Hải Nhạc không có được, em thật sự cũng có hương vị hơn em ấy một chút.”

“Thật vậy chăng? Cảm ơn đã khích lệ.” Tri Hải Hoan cười đắc ý rồi, sau đó vẫn làm ra vẻ khiêm tốn nói, “Tuy rằng tôi với em gái chỉ kém mười mấy phút đồng hồ, nhưng mà, chúng tôi cũng vẫn khác nhau, từ nhỏ tôi cũng rất chăm sóc em gái, mà em gái tôi cũng không kém, chỉ có điều tính cách nó hướng nội, từ nhỏ chính là một cái hũ nút không thích hé răng.”

Vốn chính là vậy, từ nhỏ nàng đã là một cái tiêu điểm có thể thu hút ánh mắt người khác, nếu cha mẹ không ly hôn, nếu nàng không đi theo cha, sự nổi bật của nàng, Hải Nhạc làm sao có thể tranh được cơ chứ? Bây giờ ở Tạ gia, nàng cũng đã thành công đè sự nổi bật của em mình xuống rồi, Hải Nhạc nhu nhược yếu đuối, chưa bao giờ biết quan sát sắc mặt người ta mà nói chuyện, lại càng không biết đi đón ý nói đùa người khác, làm sao là đối thủ của nàng?

Thích Hán Lương lại mỉm cười, hần thừa nhận, Tri Hải Hoan và Tạ Hải Nhạc quả thật là có khác nhau, tuy rằng bộ dạng hai người vô cùng giống nhau, nhưng, hần phát hiện mình vẫn cứ thích Hải Nhạc, thích sự văn tĩnh, thuần khiết và lạnh nhạt của Hải Nhạc, những thứ đó, Tri Hải Hoan không có.

“Anh tìm em thật ra là có chuyện khác, vào trong xe của anh bàn.” Thích Hán Lương làm một tư thế mời.

“Nhưng mà, tôi sợ chờ một chút bạn trai tôi lại đây đón tôi, thấy tôi ngồi ở trong xe của anh, anh ấy sẽ ghen.” Hải Hoan nói. (thấy gớm)

“Không sao, từ Năm Châu đến đây cũng có một đoạn đường, Tạ Thư Dật không thể đến đây nhanh như vậy, anh chỉ cần vài phút của em thôi.”

“Anh... biết Tạ Thư Dật?” Tri Hải Hoan hoảng sợ, chuyện nàng quen với Tạ Thư Dật, không có ai biết hết mà? Người này, làm sao có thể biết?

Nếu hần biết, như vậy, hần không phải là một nhân vật đơn giản! Là bạn bè của Tạ Thư Dật?

Nàng liếc chiếc xe màu đen đậu ở bên kia một cái, đó là một chiếc Maybach, vị nam nhân trước mắt này, quả thực không phải là người thường. Tri Hải Hoan ngồi vào xe của hần, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì? Mời nói.”

Thích Hán Lương cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: “Tri Hải Hoan, anh không biết em làm thế nào mà trở thành bạn gái của Tạ Thư Dật, nhưng anh biết người trong lòng của Tạ Thư Dật là Tạ Hải Nhạc! Không phải em!”

“Anh... anh nói cái gì? Chuyện này làm sao có thể chứ?” Tri Hải Hoan trở nên cả lăm, hần nói trúng tâm sự của nàng rồi, đồng thời cũng đã chứng thật chuyện mà nàng vẫn không dám đi chứng thật, Tạ Thư Dật, người trong lòng của hần thật sự là em gái của nàng! Nhưng để giữ mặt mũi, nàng không chịu thừa nhận: “Nào có chứ, người trong lòng của anh ấy là tôi, không phải Tạ Hải Nhạc! Bằng không làm sao anh ấy có thể để cho tôi làm bạn gái của anh ấy?”

“Anh nghĩ, Tạ Thư Dật chỉ đem em làm một vật thay thế cho Tạ Hải Nhạc mà thôi! Đó là bởi vì Hải Nhạc cũng không biết Tạ Thư Dật đang thích nàng! Nếu một ngày kia Hải Nhạc biết được người trong lòng Tạ Thư Dật là nàng, ngày đó, chính là ngày Tạ Thư Dật rời khỏi em!” Thích Hán Lương nói.

Hần đến không phải để khơi mào mâu thuẫn giữa chị em các nàng, Tri Hải Hoan này, qua vài phút nói chuyện, hần có thể cảm nhận được nàng là một người có tâm kế rất lợi hại, Hải Nhạc ngày thơ không phải là đối thủ của nàng, hần cũng không muốn đến lúc đó Tri Hải Hoan ghen ghét Hải Nhạc, sau làm cho Hải Nhạc ăn nhiều đau khổ, hần làm sao bỏ được Hải Nhạc đã bị chị hại lợi hại ăn hiếp chứ?

Tri Hải Hoan như nghe sét đánh bên tai, đôi môi nàng run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Đúng vậy, hần nói rất đúng! Tạ Thư Dật giáo hoạt, quả thật chỉ xem nàng như một cái vật thay thế mà thôi, bằng không, vì sao từ đầu đã nói hần sẽ không yêu nàng, cũng không cho nàng quản thúc hần! Hơn nữa, hần nói hần có quyền lúc nào cũng có thể kêu ngừng với nàng! Hần thật sự chỉ xem nàng như một cái vật thay thế cho Hải Nhạc a! Hần đã tìm đường lui bất cứ lúc nào cho hần từ lâu rồi! Mà nàng, tràn đầy lòng tin cho rằng mình nhất định có thể làm cho Tạ Thư Dật yêu nàng! Ngu ngốc đồng ý tất cả yêu cầu của hần! Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể như vậy?

Tạ Thư Dật đáng giận, Tạ Thư Dật thật đáng giận! Tri Hải Hoan nàng làm sao có thể bị người khác vượt mặt chứ? Nhất là bị em gái của mình vượt mặt? Tri Hải Hoan nàng, làm sao có thể mặc cho người lừa gạt với đùa bỡn? Cho dù người đó là Tạ Thư Dật đi nữa, cũng không được! Thích Hán Lương thấy đã nói đến chỗ đau của Tri Hải Hoan, liền rên sát khi còn nóng (tranh thủ thời cơ): “Giả như, em thật sự yêu Tạ Thư Dật, không muốn bị bỏ rơi, em nhất định phải ở hôm Valentine, đừng cho Tạ Thư Dật tiếp cận Tạ Hải Nhạc! Anh biết Tạ Thư Dật sẽ không buông Tạ Hải Nhạc xuống được! Anh còn biết vào ngày hôm đó, hần nhất định sẽ thẳng thắn tỏ lộ với Hải Nhạc rằng người hần yêu kỳ thật chính là Tạ Hải Nhạc!” Nếu Hải Nhạc thật sự đi tỏ lộ với Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, tuyệt đối sẽ thẳng thắn thừa nhận người hần yêu thật sự cũng là Hải Nhạc! Cho nên, hần cũng không có nói dối, hần chỉ không muốn khơi mào lòng ghen ghét của Tri Hải Hoan đối với em mình mà thôi, như vậy cũng không có chỗ nào tốt đối với Hải Nhạc cả.

Hai tay Tri Hải Hoan, gắt gao siết chặt nhau.

“Tại sao anh muốn nói cho tôi biết những chuyện đó? Anh có ý đồ gì?” Nàng hỏi.

Thích Hán Lương trầm ngâm một hồi, quyết định ăn ngay nói thật: “Anh thích Tạ Hải Nhạc, anh không muốn nàng ở cùng với Tạ Thư Dật, anh hi vọng người cùng với nàng là anh.”

“Nga, thì ra là thế, Tạ Thư Dật là tình địch của anh a, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho anh ấy và Hải Nhạc cùng một chỗ, tôi sẽ để cho Hải Nhạc với anh ở cùng nhau!” Trì Hải Hoan nói.

“Tốt, vậy anh sẽ chờ xem, vậy em có thể đi rồi.” Thích Hán Lương nói, “Đừng cho ai biết anh tới tìm em.”

“Đương nhiên là tôi biết đạo lý này, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi.” Trì Hải Hoan nói, “Anh tên là gì?”

Hắn là ai vậy? Rốt cuộc là ai? Là Hứa Chí Ngạn? Nhưng, thoát trông cũng không giống như là học sinh, vậy, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Em Gái Của Chị Thật Có Mị Lực

“Em chỉ cần biết rằng anh là đồng minh của em là được rồi, em không muốn buông tha cho Tạ Thư Dật, anh cũng không muốn buông tha cho Tạ Hải Nhạc, chúng ta là đồng minh, yên tâm, chúng ta có cùng chung mục tiêu, chỉ mang đến lợi ích cho em thôi, không hại gì đến em đâu, anh cũng phải đi đây.” Thích Hán Lương cũng không nói tên mình cho Trì Hải Hoan.

“Tốt, vậy anh nói cho tôi biết số di động của anh đi, nói không chừng tôi có thể cho anh một vài tin tình báo tốt.” Trì Hải Hoan nói.

“Ừ.” Thích Hán Lương đọc số di động của mình cho nàng.

Trì Hải Hoan đưa mắt nhìn xe Thích Hán Lương rồi đi, nắm thật chặt hai đấm tay.

Tạ Thư Dật, anh là của em! Anh đừng có mơ lợi dụng em xong, rồi một cước đá văng em ra!

Từ rất xa, nàng đã thấy một chiếc xe Lincoln màu đen chạy lại đây, đó là xe của Tạ gia.

Trì Hải Hoan hít một hơi thật sâu, trên mặt đổi lại một nụ cười ngọt ngào.

Xe dừng ở trước mặt nàng, kiếng xe từ từ chạy xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tạ Thư Dật, hắn liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái: “Lên xe.”

Trì Hải Hoan ngồi vào ghế phụ bên cạnh tài xế, quay đầu nhìn Hải Nhạc, nói: “Em gái, ngày mai là Valentine, em có dự định gì chưa?”

“Em... Từ trước đến nay Valentine của em không có dự định gì cả.” Hải Nhạc ngập ngừng cúi đầu.

Hồng bét, vì sao ở trước mặt chị hai lại cảm thấy chột dạ a?

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, không lên tiếng.

“Nhạc Nhạc, điều kiện của em không thể kém hơn chị được, chắc chắn hẳn là có thật nhiều nam sinh đang theo đuổi em đúng không? Có phải em không thích bọn họ không? Hay em vẫn thích Hứa Chí Ngạn gì đó đó?”

“Chị hai!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ hoa dung thất sắc (~ trắng bệch cả mặt), rốt cuộc là chị hai đang nói lung tung cái gì? Nàng nói với chị hai là nàng vẫn thích Hứa Chí Ngạn bao giờ chứ? Chị hai rất tự cho là đúng! Nếu, vạn nhất Tạ Thư Dật nghĩ rằng người trong lòng nàng là Hứa Chí Ngạn, vậy phải làm sao cho tốt chứ?

“Chuyện đó thì có cái gì? Anh Thư Dật cũng không phải người ngoài, cho anh ấy biết em thầm mến Hứa Chí Ngạn, cũng đâu có sao a, hơn nữa Hứa Chí Ngạn là bạn tốt của anh ấy, làm sao anh ấy có thể phản đối em với Hứa Chí Ngạn quen nhau chứ? Anh Thư Dật, anh nói có đúng không?” Trì Hải Hoan như làm nũng với Tạ Thư Dật, “Không cho anh phản đối nga, em chỉ có một cô em gái này thôi đó.”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, vẫn cứ trầm mặc.

Gương mặt Trì Hải Hoan, cứng đơ.

Nàng liếc sang Tạ Thư Dật một cái nhanh như chớp, lại cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Em... em không có thầm mến Hứa Chí Ngạn, chị hai, chị nghĩ sai rồi.”

Trì Hải Hoan cười nói: “Không có chuyện gì hết, không cần phủ nhận nhanh như vậy, em càng phủ nhận nhanh như vậy, chị liền càng rõ ràng vị trí của

Hứa Chí Ngạn ở trong lòng em, tính cách của em chị còn không rõ hay sao? Chị biết em thật thích anh ấy, em chỉ sợ bọn chị sẽ giễu cợt em, đánh chết em cũng không chịu thừa nhận thôi, àiz, xấu hổ cái gì chứ, chị là chị em, Thư Dật là anh, không cần phải thẹn thùng trước mặt bọn chị gì cả, thích thì thích, nói ra là được, không cần phải cứ giấu ở trong lòng, cứ sợ mọi người biết, em cứ nhất gan, cái chuyện tình cảm này, nhất gan thì làm được gì chứ? Thích anh Chí Ngạn của em, em phải dũng cảm nói ra với anh ấy a!”

“Chị hai em ơi! Em... em thật sự...” Tạ Hải Nhạc vừa tức vừa vội muốn phản bác, nhưng mà, nghĩ đến trước kia mình từng đứng trước mặt Tạ Thư Dật lớn tiếng nói, mình thích Hứa Chí Ngạn, bây giờ, nàng giải thích, hấn sẽ tin ư? Sắc mặt của nàng từ hồng chuyển sang trắng, một câu cũng không nói nên lời.

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, nhìn đến sắc mặt quần bách của ai đó, hơn nữa, lại không hề phản bác, một cổ lửa giận vô danh, đột nhiên dâng trào trong lòng hấn.

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trì Hải Hoan, em đã đủ chưa! Em cho là em lợi hại đến mức có thể đi hướng dẫn chuyện tình cảm cho người ta hay sao? Người ta có thể còn lợi hại hơn cả em kia kìa, không biết có thể làm cho bao nhiêu nam sinh thần hồn điên đảo vì nàng nữa đâu, em tỉnh lại đi!”

Trì Hải Hoan bị hấn mắng một trận như vậy, quên mất mình vốn muốn nói cái gì rồi, ngồi ở đó sững sờ cả người.

“Đương nhiên, em tin chắc em gái em có sức quyến rũ đó.” Trì Hải Hoan cười gượng nói.

Nàng chỉ mới nói có thể, vậy mà hấn đã phát hỏa lớn như vậy, xem ra, cái đồng minh kia của nàng thật không có lừa nàng! Hấn quả thực yêu Tạ Hải Nhạc sâu vô cùng, nàng kích một cái như vậy, người tức giận không phải Hải Nhạc, ngược lại là hấn! Trì Hải Hoan tức giận nắm chặt hai nắm tay.

Mặt Tạ Hải Nhạc hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, nhưng, nàng không biết nên phản bác lời chị nói như thế nào, nàng ủy khuất cúi đầu, nếu, nàng có lợi hại như hấn nói thì tốt rồi, nàng cũng sẽ không trì hoãn đến trễ như vậy mới phát hiện ra tình cảm của mình đối với hấn!

“Thư Dật đừng tức giận nha, em biết anh nói năng chua ngoa tâm đầu hủ (khẩu xà tâm Phật), được rồi, chúng ta không nói Nhạc Nhạc nữa, vậy... ngày mai anh chuẩn bị tặng quà gì cho em đây? Em muốn anh dẫn em đi ăn đại tiệc Valentine, còn phải mang em đi xem phim, xem phim xong, anh phải dẫn em đi ra bờ sông đốt pháo hoa, em cảm thấy sẽ rất thú vị a.” Trì Hải Hoan nũng nịu nói.

Tạ Thư Dật trầm mặc một hồi, ánh mắt không tự chủ được lại trôi về phía kính chiếu hậu, mang theo chút ác ý nói: “Đương nhiên, anh sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho em, anh còn dẫn em đi đảo tình nhân ăn tiệc Valentine, dẫn em đi xem phim, lại dẫn em ra bờ sông đốt pháo hoa, tóm lại, anh sẽ làm cho em trải qua một Valentine cực kì vui vẻ cực kì hạnh phúc.”

Đảo tình nhân

Tạ Hải Nhạc kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật, chỉ cảm thấy cả người mình đang từ từ trở nên lạnh lẽo.

Hấn sùng chị hai như vậy, nếu nàng thổ lộ, lựa chọn của hấn vẫn là chị hai thì phải làm sao bây giờ?

Nàng lại muốn không thờ nổi rồi.

Buổi tối, Hải Nhạc ở trên giường trần trọc.

Tạ Thư Dật lại kéo đàn violon rồi, không biết vì sao, bây giờ cơ hồ mỗi đêm hấn đều phải kéo đàn violon, khi thì thâm tình, khi thì ai oán, trái tim Hải Nhạc, cũng theo tiếng đàn khi thì thư hoãn khi thì vội vã đó mà khi thì thả lỏng, khi thì buộc chặt, nàng hiện tại, cơ hồ đều sắp biến thành không nghe thấy tiếng đàn của hấn thì không nằm ngủ không được rồi.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai, nàng chờ mong ngày mai đến, cũng sợ ngày mai sẽ đến.

Nàng đưa tay rút điện thoại gọi cho Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, mình cần phải xác định lại lần nữa với bạn, ngày mai mình thật sự sẽ thổ lộ với hấn ư?”

“Aiz, Hải Nhạc, rốt cuộc là bạn đang sợ cái gì a? Bạn không thử, làm sao mà biết tâm ý thật sự của anh Thư Dật đây? Mình vẫn là câu nói kia, bạn nhất định phải thổ lộ với anh ấy, nhất định phải! Bạn nhất định phải lớn tiếng nói ra bạn thích anh ấy! Cứ như vậy! Yên tâm, mình sẽ cổ vũ cho bạn! Tất cả mọi chuyện, cứ giao cho ngày mai đi! Đêm nay ngủ một giấc cho thật ngon, dùng ý chí chiến đấu dũng mãnh nhất mà nghênh đón ngày mai đến! Thành công thành công! Hải Nhạc thổ lộ với Thư Dật, nhất định sẽ thành công!” Nhã Nghiên ở bên kia nói. (iêu Nhã Nghiên quá đi mất!)

Hải Nhạc không khỏi bị ý chí chiến đấu dâng trào của Nhã Nghiên chọc cười ra tiếng: “Àn, được rồi, vậy bạn ngủ ngon, mình không âm ỷ bạn nữa.”

“Ngủ ngon.” Nhã Nghiên cúp điện thoại.

Đúng vậy, tất cả cứ giao cho ngày mai, ngày mai, lại là một ngày mới.

Ở trong tiếng đàn du dương, Hải Nhạc chìm vào giấc ngủ.

Nhưng, có người lại đang rất bất an, Trì Hải Hoan này giờ vẫn cứ ở trong phòng ngủ đi tới đi lui, thật lâu sau, nàng quyết định xong, gọi một cú điện thoại.

“Nhã Nghiên, mình không thể không đi thổ lộ à? Mình không muốn, không muốn, mình sợ hấn sẽ cự tuyệt mình, mình đây sẽ đau lòng mà chết mất!” Hải Nhạc liều mạng nói với Nhã Nghiên.

“Nếu đã vậy, dù sao cũng đau lòng mà chết, không bằng bất cứ giá nào thử một phen?” Nhã Nghiên ở một bên giậm chân, “Bây giờ mình đã trang điểm cho bạn xinh đẹp như vậy, nếu bạn không nghĩ cách hẹn anh Thư Dật đi ra, uống phí một phen công sức của mình mất! Về sau... về sau mình sẽ không để ý đến bạn nữa! Tự bạn xem mà làm đi!”

“Vậy... vậy bạn đi theo với mình đi, bạn cứ ở bên cạnh mình cho mình đỡ khi được không? Được không?” Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên khẩn cầu.

Nhã Nghiên nhận mệnh lác đầu: “Aizzz, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, được rồi, mình đi với bạn.”

Hải Nhạc mừng rỡ ôm lấy Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, cảm ơn bạn, cảm ơn bạn!”

“Bạn nhớ cho kĩ, bạn phải gọi điện thoại cho anh ấy trước, nói cho anh ấy biết bạn đang ở đâu, sau đó...”

“Mình... mình không dám gọi điện thoại cho hấn a.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đòn Hiểm

“Aiz, nếu vậy, để mình gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến quảng trường 101 gặp bạn được không? Ngay tại bên cạnh đài phun nước? Nếu anh ấy đến, mình liền biến? Biết chưa?” Nhã Nghiên nói.

“Được rồi, nhưng mà, ở nơi đó, có khi nào bị người ta nhận ra không?” Hải Nhạc có chút lo lắng.

“Aiz, không có đâu, bạn mang cái kính này vào, đảm bảo không có ai nhận ra bạn hết.” Nhã Nghiên lấy từ trong bao ra một cặp kính râm bự đưa cho Hải Nhạc.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng, đột nhiên có một chiếc xe lửa đỏ mang theo một tiếng phanh chói tai, dừng ở phía trước hai người không xa, lúc này, từ trong xe đi ra một người đàn ông, đang sải bước đi về phía các nàng.

“Hứa Nghiên Nghiên, Diêu Nhạc Nhạc, đã lâu không gặp.” Chính là Thường Hàn.

Sắc mặt Nhã Nghiên đại biến, lập tức kéo Hải Nhạc quay đầu chạy.

“Là Thường Hàn mà, tại sao chúng ta phải chạy?” Hải Nhạc hỏi.

“Đừng hỏi.” Nhã Nghiên nói.

Thường Hàn nhanh chóng chặn ở trước mặt các nàng, đồng thời dùng sức một cái đã kéo Nhã Nghiên qua.

“Anh làm cái gì?” Nhã Nghiên tức giận nắm đá hấn.

Thường Hàn cười cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, từ trường học theo đến đây, theo các em thật lâu, không muốn tiếp tục theo nữa, anh muốn làm cho Nghiên Nghiên theo giúp anh trải qua ngày Valentine, yên tâm, không phải bắt cóc đâu, chỉ cho anh mượn Nghiên Nghiên một buổi tối thôi, đến lúc đó, anh sẽ đưa em ấy về nhà, em không cần phải lo lắng.”

“Buông ra! Buông ra! Anh tên đại phôi đản này!” Nhã Nghiên liều mạng giãy dụa.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Hàn khiêng Nhã Nghiên đang la lên cứu mạng đi, nhét vào trong xe.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, trăm ngàn lần đừng để cho người nhà mình biết mình bị Thường Hàn mang đi, nếu không, mình sẽ chết đó! 555555 (huhuhu), buông ra!” Nhã Nghiên la lên với Hải Nhạc, sau đó gào thét Thường Hàn.

“Nhạc Nhạc, em đi tìm nam sinh chia sẻ ngày Valentine đi! Valentine của Hứa Nghiên Nghiên, là của anh rồi!” Thường Hàn cười ha hả nói với Hải Nhạc, sau đó, chiếc xe thể thao đỏ rực của hấn ở trước mắt Hải Nhạc nghênh ngang rời đi.

Ông trời ơi, Thường Hàn thích Nhã Nghiên? Hải Nhạc che miệng lại.

Vậy nàng phải làm sao bây giờ? Không có Nhã Nghiên ở bên cạnh nữa, nàng phải làm sao bây giờ a?

Bỗng nhiên, có một người thờ hồn hèn chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi?”

Hải Nhạc hách nhất đại khiêu (hết hồn): “Anh Chí Ngan, sao lại là anh?”

Hứa Chí Ngan đỏ mặt.

“Anh Chí Ngan, làm sao anh lại ở chỗ này?” Hải Nhạc hỏi.

Không khéo đến mức tình cờ gặp phải anh ấy ở trong này như vậy chứ? Ít nhất anh ấy biết Nhã Nghiên đi chung với nàng.

“Em nói cho anh biết trước, Nhã Nghiên đi đâu đã, anh sẽ nói cho em biết tại sao anh ở trong này.” Hứa Chí Ngan đẩy mắt kiếng lên.

“Ách...” Hải Nhạc nghĩ nghĩ, nói, “Bạn ấy đi hẹn hò với một đứa con trai rồi.”

“Không thể nào? Đi hẹn hò với một đứa con trai? Không phải nó muốn đi thổ lộ với Thư Dật với em sao?” Hứa Chí Ngan không tin.

“Anh... anh... anh Chí Ngan! Làm sao anh biết?” Mặt Hải Nhạc lập tức đỏ bừng lên, nàng không khỏi lui về phía sau, sắc mặt lại từ từ chuyển trắng, “Nhã Nghiên nói cho anh à?”

Không phải Nhã Nghiên đã nói đây là bí mật của mình với bạn ấy hai người thôi sao? Sao có thể nói cho anh Chí Ngan chứ?

Hải Nhạc xấu hổ xoay người bỏ chạy, Hứa Chí Ngan đưa tay giữ nàng lại: “Không phải Nhã Nghiên nói cho anh biết, là anh vô tình nghe được điện thoại liên thông của em với nó, ngày tối qua, anh không có lừa em, anh thật sự vô tình biết mà thôi.”

Lúc ấy hẳn gần như đã bị cuộc điện thoại kia đã kích như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm đánh bên tai), một buổi tối đều không hề ngủ. Hắn nghĩ rằng, hắn có cơ hội, hắn nghĩ rằng, trong khoảng thời gian ngắn Hải Nhạc sẽ không thích ai, hắn có thời gian làm cho nàng thích hắn! Hắn thậm chí còn nghĩ thừa dịp ngày Valentine này, mới dốc sức mà theo đuổi Hải Nhạc, nhưng, tất cả hi vọng hoàn toàn biến thành ảo tưởng! Hải Nhạc, đã có người trong lòng! Người kia lại chính là Tạ Thư Dật! Hơn nữa, nàng còn muốn lấy dũng khí thổ lộ với hắn ta! Nên biết, Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc đó! Vậy bọn họ nhất định có thể ở cùng một chỗ! Làm sao còn cơ hội nào cho Hứa Chí Ngan nữa! Hắn đau khổ một buổi tối thêm một ngày Valentine, cho nên, khi Nhã Nghiên nói muốn đi chơi với Hải Nhạc, hắn cũng không nói gì, chỉ chờ hai cô bé từ trường học xuất phát, đi theo hai người các nàng vòng vo cả một ngày, nào là mua quần áo, nào là làm tóc, nào là đi trung tâm trang điểm, xem ra, Hải Nhạc quyết tâm phải thổ lộ với Tạ Thư Dật bằng mọi giá rồi, hắn mang trái tim tan nát đi theo vòng vòng cả một ngày, sau đó chờ xem Hải Nhạc Thư Dật hai người ôm chặt lấy nhau, để làm cho mình hoàn toàn chết tâm. Nhưng mà, cái nha đầu Nhã Nghiên kia, chạy đi đâu rồi? Thật sự đã đi theo con trai hẹn hò rồi ư? Nha đầu kia, không có khả năng trọng sắc khinh bạn như vậy đi?

“Hải Nhạc, em không tin anh ư? Em không tin? Anh không cần phải lừa em, tối hôm qua em có gọi điện thoại cho Nhã Nghiên hay không em tự biết rõ mà.” Hứa Chí Ngan nói.

Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt gật gật đầu, quả thực, tối hôm qua gọi một cú điện thoại, Hứa Chí Ngan có thể nghe được, huhuhu thật xấu hổ a.

Hứa Chí Ngan cười chua xót: “Kỳ thật, Nhã Nghiên cũng thích Thư Dật, không biết em có biết không.”

“Em biết.” Hải Nhạc gật đầu.

“Nhưng, nàng lại đồng ý giúp em theo đuổi người mà nó thích, người Hứa gia bọn anh, đều rất ngạc nhiên.” Hứa Chí Ngan lắc đầu cười khổ.

“Thật xin lỗi, có phải anh cảm thấy em rất ích kỷ không?” Hải Nhạc cắn môi nói.

“Không, anh không hề cảm thấy như vậy, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ là, có vài tình yêu, sẽ nhất định không được đáp lại, giả như không được đáp lại, vậy cứ gửi lời chúc phúc đi, anh... cũng ủng hộ em đi thổ lộ với Thư Dật.”

Hứa Chí Ngan thật vất vả mới nói ra hết những lời muốn nói, hắn thẳm cười khổ trong lòng, không phải hắn thể hiện hơi vĩ đại quá rồi đấy chứ?

“Anh Chí Ngan...” Hải Nhạc nhìn hắn rung động, Hứa Chí Ngan từng thổ lộ với nàng, chỉ là, bị nàng cự tuyệt, bởi vì, đối với hắn, nàng không có tình yêu nam nữ, chỉ ý lại vào hắn giống như ý lại anh lớn mà thôi, so với nói Tạ Thư Dật này là anh hai, còn không bằng nói Chí Ngan mới là người anh mà nàng nhận định, hắn cẩn thận chăm sóc nàng, quan tâm nàng, nhưng... nàng chỉ có thể xem hắn như anh trai.

“Aiz, tình yêu, tình yêu, đối với vài người mà nói, là ngọt ngào, đối với vài người khác, lại là thống khổ vô hạn.”

“Cám ơn anh, anh Chí Ngan.” Hải Nhạc xúc động nói, bởi vì trong lòng cảm động, hốc mắt cũng đã hơi ươn ướt.

“Aiz, Hải Nhạc, em phải cố lên nga!” Hứa Chí Ngan giơ tay hình chữ V thắng lợi với nàng, “Yên tâm đi, tình cảm của anh dành cho em, anh sẽ chậm rãi chuyển hóa nó thành một loại tình bạn, một loại tình thân, anh sẽ giống như anh trai đối với em gái, đứng ở sau lưng em vĩnh viễn cổ vũ cho em, em không cần bận tâm đến anh đâu.”

“Anh Chí Ngan, thật sự rất cảm ơn anh, em sẽ làm người em gái thứ hai của anh, anh vĩnh viễn sẽ là anh trai em.” Hải Nhạc cảm động ôm Chí Ngan một cái.

Chí Ngan vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Có muốn anh đi cùng em không? Anh có thể đi với em, anh cổ vũ cho em.”

“Nhưng mà, lúc này em với Nhã Nghiên đã bàn, bạn ấy gọi điện giùm em, nhắn hắn đến quảng trường 101.” Hải Nhạc nói.

Chí Ngan bấm số Nhã Nghiên, tắt máy.

“Nha đầu kia, sao lại tắt điện thoại chứ? Đã hứa với em rồi, aiz.” Chí Ngan nói.

Trong lòng Hải Nhạc hiểu rõ, phòng chừng điện thoại của Nhã Nghiên đã bị người nào đó đoạt đi cũng không chừng, aiz, cái tên Trình Giáo Kim Thường Hàn đáng chết này.

“Em có biết Thư Dật đang ở đâu không? Bằng không, anh gọi điện thoại cho hần?” Chí Ngan nói.

“Hình như hần với chị hai em đang ở đảo tình nhân thì phải.” Hải Nhạc buồn bã nói.

“Cái gì? Hần và chị em ở đảo tình nhân? Sao thế, sao hần lại mang chị em đi đảo tình nhân ăn tối chứ? Anh... có chút không hiểu nổi.” Chí Ngan nói.

“Hần... đang quen với chị hai em.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Chí Ngan đưa tay ôm trán, “Không thể nào? Cho tới bây giờ đều không có nghe Thư Dật nói chuyện hần và quen với chị em gì hết mà? Đây là xảy ra chuyện gì a? Vậy... em còn muốn thổ lộ à?”

Thấy Hứa Chí Ngan nói như vậy, Hải Nhạc trở nên nhát gan lại lần nữa, “Anh muốn nói là... không được sao? Nhưng mà, Nhã Nghiên nói không sao hết, em chỉ muốn nói ra thôi, Tạ Thư Dật lựa chọn như thế nào, là chuyện của hần, chị em cũng không thể trách gì em được.”

Hứa Chí Ngan thở dài một hơi, nói: “Được, được, như vậy đi, chúng ta trực tiếp đến đảo tình nhân đi.”

“Trực tiếp đi đảo tình nhân? Không phải chị em sẽ biết em thổ lộ với hần sao?” Hải Nhạc kinh hoàng nói.

“Có đôi khi, với vài người, cần một vài phép khích tướng mới được! Anh đi với em, nói không chừng sẽ đem đến cho em hiệu quả không thể tưởng được.” Hứa Chí Ngan mỉm cười nói.

“Nhưng mà, em sợ hần hiểu lầm a.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Muốn làm cho hần hiểu lầm mà.” Hứa Chí Ngan nói, “Giả như, nếu như hần thích em, hôm nay là một ngày đặc biệt, nếu hần thấy em ở cùng một chỗ với anh, em cũng khỏi cần thổ lộ, hần sẽ nhào đầu về phía anh trước rồi, hần a, anh hiểu nhất.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

“Giống như chơi cờ vậy, cũng phải dùng chiêu hiểm, mới có thể chiến thắng vì bất ngờ, Hải Nhạc, anh chính là đòn hiểm mà em có thể vận dụng kia, em cứ thử xem đi, vừa vặn, anh có đặt chỗ bên đảo tình nhân bên kia rồi.” Hứa Chí Ngan nói.

Aiz, vốn là muốn hẹn Hải Nhạc đi ăn cơm, hần đã sớm vị trí tốt nhất đảo tình nhân, Hải Nhạc muốn đi thổ lộ với Thư Dật, tưởng rằng bàn đặt đã vô dụng rồi, không ngờ, vẫn có tác dụng, Tạ Thư Dật cũng ở đảo tình nhân! Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại hần có thể cùng nàng ăn một bữa tối dưới ánh nến, cho dù không phải xuất phát từ tình yêu, hần cũng đủ hài lòng, hần thật tình muốn giúp Hải Nhạc, nàng không thích hần mà thích Tạ Thư Dật, nếu đã vậy, hần sẽ rời khỏi trận đấu này, chỉ cần nàng vui vẻ nàng hạnh phúc, hần cũng đều vì nàng mà vui.

“Àn.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu, “Thật sự rất cảm ơn anh Chí Ngan.”

Khi hai người xuất hiện ở trên tầng cao nhất nhà hàng quay xung quanh đảo tình nhân kia, nhân viên nhà hàng cung kính dẫn Hải Nhạc và Chí Ngan đến vị trí bọn họ đặt.

Từ rất xa Hải Nhạc đã thấy được Tạ Thư Dật cùng chị hai, lòng của nàng, nhấc lên thật cao, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, Chí Ngan thấy nàng căng thẳng đến trắng bệch cả mặt, nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, nói: “Đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, có anh ở đây, anh sẽ giúp em.”

Tạ Thư Dật vốn đang nhàm chán cắt bít tết, miễn cưỡng nghe Hải Hoan nói chuyện, nói thật, một câu hần cũng không có nghe lọt, trong đầu của hần, đang nghĩ đến một bóng dáng khác, giờ phút này, nàng đang ở nơi nào? Có phải đang hẹn hò với tên nào đó hay không? Thật hi vọng rằng người ngồi đối diện với mình là nàng biết bao...

“Hứa thiếu gia, đây là vị trí ngài đặt.”

“Cám ơn.”

Tạ Thư Dật đang chìm trong tưởng niệm, đột nhiên nghe được một tiếng giọng nhu hòa nói tiếng cảm ơn, hần chấn động cả người, không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngay tại chiếc bàn trống kế hần phía trước, Hứa Chí Ngan đang kéo một cái ghế ra, ngồi xuống chính là cô gái kia, vậy mà lại là ai đó hần vừa mới nhớ! Chết tiệt, nàng thật sự ngồi vào đối diện hần rồi! Nhưng, cũng cách một cái bàn, do một người đàn ông khác kéo ghế ra cho nàng! Máu toàn thân hần, tựa hồ cũng đang chảy ngược, Tạ Thư Dật nắm thật chặt dao nĩa trong tay, gắt gao nhìn nàng chằm chằm!

Chương 116: Thật Sự Đáng Giận!

Lúc này người nào đó ngẩng đầu lên, lập tức chạm phải ánh mắt của hắn, trong mắt tràn đầy kinh hoàng, sau đó lại giống như một kẻ trộm bị bắt quả tang, cúi đầu thật thấp.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng chột dạ của nàng, một con tức cứ nghẹn trong ngực thế nào cũng không nhả ra được!

Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Còn nói Valentine không có hẹn gì, còn nói nàng không có thầm mến Hứa Chí Ngạn, tất cả đều là lừa đảo! Xem đi, còn để cho hắn bắt gặp nàng hẹn hò với Hứa Chí Ngạn rồi đấy! Nàng còn nói không cái gì đây?

Hắn thật muốn lập tức đứng lên, thật muốn lập tức chạy tới, đi chất vấn nàng, biết rõ hắn sẽ đến chỗ này, vì sao nàng còn muốn đến đây cùng với Hứa Chí Ngạn chứ!

Lòng ngực Tạ Thư Dật không ngừng phập phồng lên xuống, cố gắng khống chế bản thân không được làm ra chuyện gì quá đáng trong hoàn cảnh như thế này.

Tri Hải Hoan vốn đang không ngừng lải nhải, ngẩng đầu nhìn thấy hắn khác thường, không khỏi men theo tầm mắt của hắn nhìn lại, khi nàng nhìn thấy Hải Nhạc và Hứa Chí Ngạn, không khỏi ngây người theo.

Nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục thái độ bình thường, lên tiếng chào hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Em dám lừa chị, rõ ràng em nói Valentine em không có làm gì hết, em xem đi, bây giờ lại đi cùng người ta tới đây ăn tiệc tình nhân đấy thôi!”

Hải Nhạc kinh hoàng nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, Hứa Chí Ngạn hiểu ý, nói: “Nga, em chính là chị hai Nhạc Nhạc, Hải Hoan phải không? Khuôn mặt thật đúng là giống, nếu hai người các em không ở chung một chỗ, anh còn sẽ thật sự nhận lầm người mất, Nhạc Nhạc à, em cũng biết tính tình của em ấy, em ấy cũng không thích đi đâu, là anh cứ ép em ấy đi bằng được, sao thế, Hải Hoan cảm thấy anh với Nhạc Nhạc không nên tới nơi này sao? Chê bọn anh quấy rầy đến hai người các em à? Thế thì lúc trước các em hẳn là phải bao hết toàn bộ nhà hàng này mới đúng a.”

Tạ Thư Dật này giờ chưa hề lên tiếng, buông dao nĩa xuống bàn ăn gây ra tiếng vang thật to, lạnh lùng mở miệng: “Hứa Chí Ngạn, người rất đặc ý a? Người đang khoe ra với tụi này đấy sao? Khoe người đã theo đuổi được Tạ Hải Nhạc? Người cảm thấy chuyện đó cần thiết à?”

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Thư Dật, ta nghĩ, người hiểu lầm rồi, ta không có ý đó, hôm nay là Valentine, ai cũng muốn trải qua thật vui cùng người mình thích, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, các người chơi các người, bọn này chơi riêng vọn này, người... đang tức giận cái gì đây?”

“Đúng rồi, đúng rồi, Hải Nhạc với anh Chí Ngạn ở cùng nhau, cũng là một chuyện đáng phải vui mừng, anh Thư Dật, mọi người rất vui vẻ mà, anh Chí Ngạn, Nhạc Nhạc, có muốn kéo lại chung thành một cái bàn không?”

Tạ Hải Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu chị hai, em với anh Chí Ngạn ngồi cùng nhau là được rồi.”

Khi thấy Tạ Thư Dật trừng nàng đầy hung tợn, nàng sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cái hung tính kia, nàng quả thực rất muốn chạy đi ngay.

“Anh Chí Ngạn, chúng ta... bằng không, chúng ta đổi lại chỗ khác?” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói với Hứa Chí Ngạn, nàng sợ.

“Ồ trong này là tốt rồi, Nhạc Nhạc, em không cần cảm thấy ngượng ngùng gì hết.” Hứa Chí Ngạn cười nói, tiếng nói không cao cũng không thấp, vừa vặn mọi người đều nghe được.

“Chí Ngạn, mọi người cùng hiếm khi gặp nhau thế này, kéo thành một bàn đi.” Tạ Thư Dật nói.

Muốn một mình anh anh em em sao? Hừ hừ, vậy thì ngồi cùng nhau hết đi.

Hứa Chí Ngạn cho Hải Nhạc một ánh mắt trấn an, quay đầu nói: “Tốt, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tri Hải Hoan đột nhiên có hơi hối hận mình nói kéo thành một cái bàn chung rồi, cơ hội khó có được, lại phải cùng chia sẻ với Hải Nhạc cộng với cả Hứa Chí Ngạn nữa, thật là...!

Phục vụ nhận được yêu cầu, chuyển ghế qua bên chỗ Tạ Thư Dật, bốn người ngồi chung một cái bàn, điều này làm cho Hải Nhạc cứ đứng ngồi không yên, vở kịch này, phải diễn tiếp như thế nào đây a?

Nếu chiêu hiểm này không có hiệu quả, ngược lại còn cho kết quả trái ngược, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

“Nhạc Nhạc, anh Chí Ngạn ca ca, vậy hai người ăn cơm xong, chuẩn bị đi nơi nào?” Trì Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc ấp a ấp úng: “Bọn em... bọn em...”

“Bọn anh sẽ đi nghe buổi độc diễn của Maksim, chẳng lẽ, hai người không đi sao? Anh đã sớm nhìn thấy quảng cáo từ lâu, Maksim sẽ đến diễn riêng một ngày hôm nay, một vé khó cầu a, cho nên anh đã phải đi đặt vé tốt từ lâu rồi, hai người thì sao?” Hứa Chí Ngạn nói.

Đúng là, hần có vé, vì chờ hôm nay, thật là, không biết có thể đi cùng với nàng được hay không đây, trước khi nàng chưa thổ lộ, hần có thời gian ở cùng với nàng một mình, đợi đến khi nàng thổ lộ thành công, sẽ không còn cơ hội nào nữa! (tội nghiệp quá à oa oa oa)

“Anh Chí Ngạn...” “Hải Nhạc lại càng bất an, chẳng lẽ, anh ấy đã đi chuẩn bị ngày hôm nay từ rất lâu rồi sao? Tiệc tối ở đảo tình nhân, buổi độc diễn của Maksim, những thứ đó, có phải anh ấy vốn chính là chuẩn bị cho nàng không?”

“Wow, hai người thật là lãng mạn nga, em với Thư Dật sẽ đi xem điện ảnh, aiz, em không biết có buổi diễn tấu, nếu em biết, em cũng sẽ bảo anh Thư Dật mang em đi, bởi vì em cũng rất thích Maksim, anh ta kéo đàn violon rất hay, em cũng thường hay nghe lắm.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống, Hứa Chí Ngạn ho khan vài tiếng, Hải Nhạc cũng không biết có nên giúp chị hai giải vây không, phỏng chừng chị nhớ lắm thôi nhỉ? Kéo đàn violon hần là Gil Shaham, không phải Maksim, một người là hoàng tử đàn violon, một người ông hoàng piano, chắc là chị hai nhớ sai rồi.

“Trì Hải Hoan, em đã nghe Maksim kéo đàn violon? Thế nào anh lại chưa từng nghe qua? Anh chỉ nghe Maksim diễn tấu piano, sao thế, chẳng lẽ Maksim đổi nghề rồi, hần kéo đàn violon cho một mình em nghe à?” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Thật đúng là mất mặt! Ngay cả Maksim diễn tấu cái gì cũng không biết, không biết còn dám nói biết, ăn nói lung tung, không nói tiếng nào, cũng không có ai xem nàng là cảm xúc, hại hần ở trước mặt Hứa Chí Ngạn mà mất hết mặt mũi rồi!

“Em...” “Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói nàng như vậy, nàng lập tức không xuống đài được, mặt hết hồng lại trắng.

“Chị hai cũng chỉ nhất thời nhớ nhầm tên người mà thôi, chị ấy nhớ Maksim thành Gil Shaham thôi mà, cái này cũng đâu có gì đâu, có lúc em cũng sẽ nhớ nhầm tên một số người mà.” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói.

Trì Hải Hoan nhìn em mình một cái, nói: “Đúng đúng đúng, em chỉ nhất thời nhớ nhầm mà thôi, kéo đàn violon là Gil Shaham, là Gil Shaham”

Maksim Mvrica

Xem thêm về Maksim Mvrica ở đây. (bạn rất thích bài Hann's Eyes của bạn này)

Gil Shaham

Xem thêm về Gil Shaham ở đây.

Thật là, vì sao cái gì Hải Nhạc cũng biết? Nàng còn phải để cho nó giải vây giùm? Thật là đáng ghét!

Tạ Thư Dật không khỏi liếc nhìn sang Hải Nhạc một cái, thật không ngờ, nàng còn biết cả Gil Shaham! So sánh với nhau, Trì Hải Hoan thật nông cạn hơn nàng nhiều!

Nhìn Hứa Chí Ngạn mỉm cười với Hải Nhạc, trong lòng không khỏi giống như bị lấp một tảng đá lớn vậy.

Bởi vì sự lạnh nhạt của hần, làm nổi bật lên sự hoạt bát của Hứa Chí Ngạn, Hứa Chí Ngạn không ngừng trò chuyện với Hải Nhạc về mọi loại đề tài, từ âm nhạc đến điện ảnh và truyền hình, từ nhân văn đến địa lý, từ chiến tranh đến bóng đá, hai người gần như không chuyện gì không nói, điều này làm cho Tạ Thư Dật càng thêm bức bối, thì ra, hai người bọn họ, hợp rơ nhau đến như vậy!

Hần cũng lần đầu tiên phát hiện, Hải Nhạc nho nhỏ là thế, vậy mà lại biết nhiều chuyện đến như vậy! Mỗi một đề tài Chí Ngạn nói, nàng đều có thể tự giải thích theo ý kiến của mình, hần thật sự đã quá coi thường nàng rồi! Nguyên tưởng rằng cái gì nàng cũng đều không hiểu, làm sao có thể nghĩ đến, trong cái đầu nho nhỏ của nàng, cái gì cũng biết hết!

Nhìn lại Trì Hải Hoan, trước mặt hai người họ, khuôn mặt tái nhợt đến cỡ nào, gần như một câu cũng chen không lọt! Mà hần, cũng lười nói chuyện, cho nên, chỉ nghe được tiếng cười nói của Hứa Chí Ngạn cùng với Hải Nhạc, điều này làm cho hần, càng thêm buồn bức, một bữa ăn tối, nhạt nhẽo vô vị.

Rốt cuộc, hần không thể nhịn được nữa, hần phải rời khỏi! Rời khỏi hai người bọn họ cho thật xa! Miễn cho đến lúc đó xúc động, làm ra chuyện gì mất lý trí nữa!

“Hải Hoan, em đã ăn no chưa? Chúng ta cũng nên đi thôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, em chỉ chờ anh thôi.” Trì Hải Hoan đã ước gì rồi đi cho sớm, chỉ còn chờ những lời này thôi, nàng lập tức đứng lên.

“Chúng ta đây đi chung với nhau đi, ta trả tiền cho.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đạt được tâm nguyện, hắn cũng đã thỏa mãn rồi, Hải Nhạc, Hải Nhạc đáng yêu, Hải Nhạc dịu dàng, Hải Nhạc tài trí, nói chuyện với nàng, là một chuyện hạnh phúc sung sướng đến cỡ nào! Quả thực là làm cho hắn không muốn cứ vậy mà buông tay!

“Không cần, ta tự trả.” Tạ Thư Đạt nói.

Hai đôi đứng ở trong bóng tối, Tạ Thư Đạt nói: “Bọn ta đi trước.”

Hắn kéo Trì Hải Hoan cùng đi đến bên xe của hắn, hai người lên xe, rồi đi.

“Anh Chí Ngạn, việc thử của chúng ta có phải đã thất bại hay không?” Hải Nhạc có chút âm đạm.

“Anh cũng không chắc nữa, tên nhóc này bây giờ ngay cả anh cũng đoán không ra hắn rồi, nếu là trước kia, hắn hẳn là cũng sẽ ném anh ra ngoài cửa sổ giống như lúc quảng Thích Hán Lương xuống biển vậy, nhưng hôm nay, hắn lại không có làm gì cả!” Hứa Chí Ngạn có chút không biết làm sao.

“Ý của anh là, không có hy vọng ư?” Nước mắt Hải Nhạc lập tức chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thổ Lộ

“Cũng không hẳn, nhưng mà, anh có thể nhìn ra hắn cũng không vui, Hải Nhạc, chúng ta vẫn có thể thử cách của Nhã Nghiên thử xem, anh đi hẹn hắn ra giùm em thế nào?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nhưng mà, hắn đã đi xem phim với chị em mất rồi!” Hải Nhạc tuyệt vọng muốn khóc.

“Chúng ta không đi quảng trường 101 nữa, chúng ta đi đến gần rạp chiếu phim bọn họ tới, tìm một chỗ nào đó, anh hẹn hắn ước đi ra! Anh sẽ nghĩ cách hẹn hắn ra ngoài, em không cần lo lắng!” Hứa Chí Ngạn thấy nàng buồn bã, trong lòng thậm chí còn có chút đau lòng, nếu... nàng vì mình mà buồn bã, thì thật tốt biết bao.

“Vâng, cảm ơn anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc gật đầu, “Cảm ơn anh đã giúp em nhiều như vậy.”

Hai người ngồi xe đi đến khu gần rạp chiếu phim, tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

“Anh gọi điện thoại cho hắn.” Hứa Chí Ngạn nói, đồng thời liền đưa tay bấm điện thoại.

“Thư Đạt, ta là Chí Ngạn, bây giờ có tiện nói chuyện điện thoại với ta không? Có thể tránh Trì Hải Hoan được không? Ta có chuyện cần nói với ngươi, chuyện rất quan trọng!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Đạt ngồi ở trong rạp chiếu phim, hắn lơ đãng nhìn về phía trước, nhưng suy nghĩ vốn không hề nằm trên bộ phim kia.

Vừa nghĩ tới chuyện nàng lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn, tim của hắn, tan nát.

Hắn sai rồi ư? Hắn sai lầm rồi ư? Vì sao lúc trước phải đánh cược ván này? Phải nghe lời nàng ở cùng với Hải Hoan? Cứ nghĩ rằng có thể làm cho nàng cảm thấy khó chịu vì bị hắn lạnh nhạt, có thể giác ngộ được cái gì đó, làm sao có thể nghĩ đến, nàng lại vô thanh vô tức (~không rên một tiếng) ở bên Hứa Chí Ngạn! Ở trên xe còn nói chắc như bập, không có gì với Hứa Chí Ngạn! Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Đại lừa đảo!

Nhưng mà, hắn thì có cái tư cách gì mà nói nàng là kẻ lừa đảo, rõ ràng là chính hắn cũng không thích Trì Hải Hoan, lại dám đùa giỡn với nhau! Nhìn mặt nàng ta, nhưng cũng chỉ nghĩ đến một người khác! Kích động nhất thời, hoàn toàn không có kế hoạch tốt, thật sự nằm mơ cũng không ngờ nhanh như vậy nàng đã đi chung với Hứa Chí Ngạn rồi!

Là hắn sai! Tất cả đều là hắn sai! Hắn không nên trừng phạt nàng như vậy, kết quả không có trừng phạt được nàng, ngược lại đâm ra trừng phạt chính mình! Chẳng lẽ, cứ vậy mà trở mặt nhìn nàng ở cùng với Hứa Chí Ngạn ư? Chẳng lẽ, cứ vậy mà từ nay về sau không bao giờ được thân cận nàng nữa, cũng đừng mơ yêu đương với nàng ư?

Hải Nhạc! Hải Nhạc! Hải Nhạc ơi! Sao em có thể đối xử với tôi như vậy? Làm sao em có thể ở bên Chí Ngạn chứ?

Nếu hắn mà là cái loại công tử ốm yếu thời cổ đại, phỏng chừng lúc này hắn đã nôn hết máu tươi tích tụ trong lòng ra rồi!

Hắn thật đúng là muốn phun máu ngum máu tươi ra thử, như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ thoải mái hơn được một chút, không còn khổ sở như thế nữa.

Đang lúc hần đang miên man suy nghĩ đau thương phần nộ trong lòng, lại nhận được điện thoại của Chí Ngạn, nghe được câu Chí Ngạn hỏi có tiện nghe điện thoại của hần hay không, còn phải tránh mặt Trì Hải Hoan, trong lòng giật thột, chuyện gì mà bí ẩn như vậy?

Hần liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái, nói: “Thật xin lỗi, anh nhầm số rồi.”

Hần cúp điện thoại.

“Ai gọi nhầm số à?” Trì Hải Hoan vừa ăn bắp rang vừa hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thu Dật gật đầu, “Không có gì, xem phim.”

Qua vài phút sau, hần ngáp một cái nói: “Con nghiện thuốc lá của anh đến đây, đi ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Đi đi.” Hải Hoan gật đầu.

Không phải chỉ hút điếu thuốc thôi sao? Trì Hải Hoan cũng không nghĩ ngợi gì, bởi vì nàng nghĩ rằng, Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đã đi nghe hòa nhạc rồi, Hải Nhạc ở cùng Hứa Chí Ngạn, hần nào còn cơ hội đi thổ lộ gì với Hải Nhạc a?

Hải Nhạc quen với Hứa Chí Ngạn, tin chắc Tạ Thu Dật sẽ chết tâm này thôi!

Hại nàng tối hôm qua còn gọi điện thoại cho đồng minh hy vọng có thể được hần giúp, giúp nàng ngăn chặn Hải Nhạc, kết quả, đồng minh không có xuất hiện, Hải Nhạc lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn! Hơn nữa, còn đề cho Thu Dật thấy tận mắt, cái này thật là quá tốt! Không có gì so với kết quả này hoàn mỹ hơn được nữa!

Nàng vừa thương hại cho đồng minh của nàng, aiz, cho dù Tạ Thu Dật không thổ lộ với Hải Nhạc, đồng minh cũng không có cơ hội, Hải Nhạc đã bị Hứa Chí Ngạn bắt đi rồi!

Tạ Thu Dật đi ra khỏi phòng chiếu, đi ra hành lang, gọi điện thoại cho Hứa Chí Ngạn: “Hứa Chí Ngạn, tự nhiên người lại tìm ta, có chuyện gì rất trọng chứ? Có cái gì thì nói mau!”

Giọng điệu của hần cực kì không tốt, vừa nghĩ tới chuyện bây giờ hần đang ở cùng Hải Nhạc, trong lòng hần lại khó chịu như mèo cào vậy.

“Bây giờ ta đang ở chỗ người, quán cà phê đối diện phía bên trái rạp chiếu phim, tốt nhất là người nên chạy tới trong vòng 5 phút, ta thật sự có chuyện tìm người rất gấp! Nếu không đến, người sẽ phải hối hận!” Hứa Chí Ngạn nói.

“Không phải người đi nghe hòa nhạc à? Sao lại chạy đến bên này? Không phải muốn giỡn ta đấy chứ?” Tạ Thu Dật có chút không tin.

“Người có tới hay không? Người không tới, người vĩnh viễn cũng sẽ không biết được bí mật! Cho người tiếc nuối cả đời!” Hứa Chí Ngạn ở bên kia nói.

“Bí mật? Bí mật gì?” Tạ Thu Dật cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

“Người không hiểu kỳ à? Bí mật liên quan đến hạnh phúc cả đời của người! Người có đến hay không, đừng lãng phí thời gian! Qua 5 phút người mà không có xuất hiện ở cửa bên trái, ta sẽ đi đấy!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thu Dật suy nghĩ: “Được rồi, ta lập tức tới ngay!”

Hứa Chí Ngạn đang giờ trò quý gì đây?

Tạ Thu Dật cúp điện thoại, chạy ra phía bên ngoài rạp chiếu phim, hần thở hổn hển chạy đến quán cà phê phía bên trái, cửa thủy tinh cảm ứng nhận ra hần đến, từ từ mở ra, hần đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, lại thấy được Hải Nhạc đang ngồi ở bên trong, há hốc miệng nhìn hần, trong mắt mang theo một tia bối rối, cũng mang theo một tia kinh hi.

Kinh hi? Không thể nào? Hần nhìn lầm rồi phải không? Tạ Thu Dật nhú mày, đi tới.

“Ê! Chí Ngạn đâu? Không phải hần có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” Hần lớn tiếng hỏi Hải Nhạc.

Trên mặt Hải Nhạc hiện lên một tia ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Anh Chí Ngạn, đột nhiên có việc đi trước rồi!”

“Làm cái quái gì đây? Chơi ta à? Nói muốn nói cho ta biết cái bí mật gì, ta tới rồi, vậy mà hần lại chạy đi! Tên thần kinh!” Tạ Thu Dật không nhịn được bạo phát lửa giận, mồm miệng ra mắng, mắng xong, xoay người rời đi.

Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng lên: “Tạ Thu Dật! Đợi chút! Đừng đi!”

Tạ Thu Dật không khỏi nghi hoặc xoay người lại, nhìn nàng.

“Làm sao? Có gì thì nói mau! Tôi không có nhiều thời gian mà đứng ở chỗ này nghe em dài dòng!” Tạ Thu Dật tức giận nói.

Hải Nhạc thấy giọng điệu hần hung ác như thế, trong lòng tràn đầy lời nói, vậy mà một câu cũng không nói được.

“Nói mau! Tôi không có thời gian!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc.

“Em... em...” Hải Nhạc chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nàng không nhận được vuron đầu lưỡi liếm liếm cho môi bớt khô, “Em...” Nàng không nói nên lời! Hải Nhạc không khỏi suy sụp ngồi phịch xuống ghế.

Tạ Thư Dật lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng: “Một tên ngu ngốc!”

Nghe thấy hần nằng nằng, Hải Nhạc không khỏi cả đôi mắt đều đỏ lên hết, quên đi! Quên đi, chưa nói ra, cũng đã có thể đoán được kết quả! Hần chắc chắn không có khả năng yêu nàng!

“Không có việc gì thì tôi đi đây! Hai tên bệnh thần kinh! Hứa Chí Ngạn, dám chơi ta! Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó mắt kiên nhẫn xoay người đi ngay.

Hải Nhạc đau đớn nhìn hần sải bước đầy dứt khoát ra cửa quán cà phê, chuẩn bị nhiều như vậy, cố gắng nhiều như vậy, lại vì mình nhát gan mà bị mất đi tất cả cố gắng hay sao? Như vậy, thật sự sẽ rất có lỗi với anh em Hứa gia đã giúp nàng a!

“Hải Nhạc, mi phải cố lên! Đừng bị hần hù dọa! Bất kể như thế nào! Nhất định phải nói ra khỏi miệng! Nhất định phải! Bằng không sẽ bỏ lỡ mất cơ hội ngày hôm nay!” Nàng nói thầm trong lòng xong, đứng lên, bối rối lấy trong ví ra một tờ tiền giá trị lớn đặt lên trên bàn, cũng vội vàng bước chạy ra ngoài.

Tạ Thư Dật cũng đã đứng ở trước vạch kẻ đường cho người đi bộ chờ đèn xanh, Tạ Hải Nhạc vội vã chạy về phía hần, mắt thấy đèn xanh sáng lên, hần sắp đi qua mất! Trong lúc tình thế cấp bách nàng kêu lên: “Tạ Thư Dật, em thích anh!”

Có thể tiếng nói quá nhỏ, Tạ Thư Dật cũng không nghe được rõ ràng, nhưng, hần vẫn là hồ nghi dừng lại, quay đầu nhìn xung quanh.

Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại sợ hãi, nàng không khỏi dừng bước.

Cuối cùng, Tạ Thư Dật cũng đã phát hiện ra nàng, giật mình đứng yên đó.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được nắm chặt hai tay lại với nhau, nàng cố nén ý muốn chạy đi, nhìn hần đầy tội nghiệp.

Tạ Thư Dật đứng đó, lẳng lặng nhìn nàng, giống như đang chờ mong nàng mở miệng trước.

Tạ Hải Nhạc không khỏi cô lấy dũng khí, kêu về phía hần: “Tạ Thư Dật! Em thích anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Thổ Lộ 2

Khuôn mặt vốn đã hơi lạnh nhạt của Tạ Thư Dật, trở nên cực kì kinh ngạc không thể tin được, hần ngây như phỗng đứng ở đó, thật lâu sau, hần mở miệng hỏi: “Em nói cái gì? Tôi không có nghe rõ! Nói cái gì, đến trước mặt tôi mà nói!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi lui về sau hai bước, hần vẫn còn chưa nghe sao? “Em...” Nàng đã nói những hai lần rồi, vậy mà một lần hần cũng không có nghe rõ! Trong lòng nàng đầy đau đớn, nước mắt không khỏi rung rung nơi khóe mi.

“Nói mau!” Tạ Thư Dật giục nàng.

Tạ Hải Nhạc cắn răng, nhắm mắt lại, đánh liều nói: “Em... em thích anh.” Thật lâu sau, nàng không nghe thấy tiếng trả lời nào, nàng không khỏi khó hiểu mở mắt ra nhìn Tạ Thư Dật.

“Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, Tạ Hải Nhạc, làm ơn đừng có đùa như vậy!” Tạ Thư Dật nhướn mày hung ác gào to với nàng, “Em thích tôi ư? Em thích tôi sao em không nói sớm? (=]]]) Sao em vẫn ở cùng với Hứa Chí Ngạn? Vẫn cứ nắm tay hần ăn tiệc tình nhân! Em bảo tôi làm sao mà tin tưởng em đây?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hần hỏi như vậy, cứng họng đứng đó, hần... cũng không tin nàng?

Nước mắt không khỏi lăn xuống: “Tạ Thư Dật, đó là bởi vì Hứa Chí Ngạn muốn kích thích anh lên, muốn nhìn xem thử có phải anh có tình cảm với em hay không! Em với anh ấy, thật sự không có gì hết! Anh ấy chỉ muốn giúp em mà thôi! Luôn luôn giúp em! Anh không tin em, anh phải tin anh ấy!” Sắc mặt Tạ Thư Dật trở nên nhu hòa hơn, trầm mặc một lúc lâu sau, hần mới nói: “Cám ơn em đã thích tôi, nhưng mà, bây giờ tôi đã quen với Hải Hoan rồi, em cũng không phải không nhìn thấy.”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe được Tạ Thu Dật nói như thế, trước mắt lập tức tối sầm, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên trắng bệch, ý của hắn là, hắn muốn chọn chị hai ư?

Cõi lòng tràn đầy hi vọng, cứ vậy mà bị những lời tàn nhẫn này của hắn làm dập nát.

Nàng không nhìn được thương tâm cúi đầu xuống, nước mắt giống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt lìa dài xuống hai má.

“Em... em thấy được, thật xin lỗi, làm cho anh khó xử, em... em cũng không có nói gì, ý của em là, em...” Nàng dùng sức cúi người chào Tạ Thu Dật, “Em phải đi.”

Nàng gần như không dám nhìn hắn, lập tức cúi đầu xoay người bỏ chạy.

Thật xấu hổ! Thật đáng xấu hổ! Đúng là bị hắn cự tuyệt, con đau đớn trong lòng còn chưa trôi qua đã vỡ nát, nàng càng chạy càng nhanh, vừa chạy vừa khóc.

Tạ Thu Dật, em phải mất đi anh vĩnh viễn ư? Từ nay về sau, anh sẽ thuộc về chị hai ư? Mà em, chỉ có thể vô vọng nhìn anh từ thật xa ư? Tạ Thu Dật, là em đã đẩy anh ra! Là em! Em hối hận cũng vẫn chưa đủ ư?

Nàng tuyệt vọng nghĩ muốn chạy ra xa tầm mắt của Tạ Thu Dật, cứ chạy mãi chạy mãi, chạy đến bên cạnh một cái bồn hoa nho nhỏ, nơi đó có một chiếc ghế hình cung cho mọi người nghỉ ngơi, nàng ngồi phịch xuống, ôm đầu òa khóc lớn.

“Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật, huhuhu anh thật sự không cần em nữa sao? Anh không quan tâm đến em nữa sao? Em đã nói tất cả, em thích anh! Em thích anh! Anh cũng không cần em nữa ư? Em sai rồi! Em sai rồi, em không nên khiến anh theo đuổi chị của em, em sai lầm rồi! Em thích anh! Em thích anh mà! Em biết em sai rồi! Hức hức hức...” Nàng nói đầy tuyệt vọng và thống khổ, giống như Tạ Thu Dật đang ở ngay trước mặt nàng vậy.

“Thật vậy ư? Em thật sự đã biết sai rồi sao?” Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Huhuhu em thật sự biết rồi, hức hức, em không nên cứ mãi trốn tránh tình cảm đối với anh như thế, em không nên dễ dàng từ bỏ anh! Em hối hận, em hối hận! Em thật sự hối hận!” Tạ Hải Nhạc trả lời theo bản năng.

Gi? Sao lại có thể nghe thấy giọng nói của hắn chứ? Tạ Hải Nhạc không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, đứng trước mặt nàng, không phải là Tạ Thu Dật đấy ư?

Chỉ thấy hắn cũng chạy đến thở hổn hển, lồng ngực phập phồng không yên, hắn kéo Tạ Hải Nhạc một cái, kéo nàng vào trong ngực mình, Tạ Hải Nhạc cảm thấy tất cả những chuyện này, tựa như đang nằm mơ vậy, nàng không tự chủ được vươn tay, ôm chặt lấy eo hắn lại.

“Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật, anh không có không cần em nữa phải không? Phải không?” Nàng nằm trong lòng hắn không nhìn được òa khóc lớn lên.

“Tôi thật muốn bóp chết em một phen a! Thật là rất muốn bóp chết em đó! Em chạy nhanh như vậy làm gì? Lời của tôi cũng còn chưa nói hết, vậy mà em đã dám chạy đi rồi!” Tạ Thu Dật còn mang theo chút hơi thờ dốt, nói.

“Vậy anh muốn em nói cái gì?” Tạ Hải Nhạc nước mắt lã chã nhìn hắn, “Không phải anh đã nói anh quen với chị hai sao?”

“Tôi chỉ hận em, đã để cho tôi đau khổ lâu như vậy, lâu đến mức tôi sắp phát điên lên mất! Tôi nghĩ rằng, cuối cùng tôi cũng không đợi được em! Em còn cùng Hứa Chí Ngạn đến chọc giận tôi! Em có biết tâm tình của tôi là gì không? Tôi muốn giết người! Tôi thật sự muốn giết người!” Tạ Thu Dật nói, “Em để cho tôi đau đớn lâu như vậy, thì tôi không thể làm cho em cũng nếm chút đau khổ hay sao? Ai bảo em làm cho tôi tức giận như vậy chứ?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi đâm vào trong ngực hắn, òa khóc: “Anh là tên trướng thối, anh hại em thiếu chút nữa đã tan nát cõi lòng mà chết! Em nghĩ rằng... em nghĩ rằng anh không còn cần em nữa.” Tạ Thu Dật thở dài một hơi, nói: “Cần em! Tôi cần em! Làm sao tôi có thể không cần em chứ? Nhạc Nhạc, em có thể nói lại lần nữa được không? Nói lại lần nữa cho tôi nghe đi? Tôi thật sợ là tôi chỉ đang nằm mơ mà thôi.”

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn Tạ Thu Dật, lúc này đây, nàng không hề lùi bước nữa, kiên định nói: “Em thích anh, Tạ Thu Dật, em thích anh.” Tạ Thu Dật hít vào thở ra một hơi, sau đó cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng nhưng nhớ đã lâu, Tạ Hải Nhạc không nhìn được quàng tay ôm cổ của hắn, cho hắn một sự đáp lại nhiệt liệt.

Hải Nhạc đáp lại, làm cho toàn bộ tình yêu nồng cháy đối với nàng chất chứa nơi đáy lòng Tạ Thu Dật đều bạo phát hết, hắn khát khô cổ quẩn quít cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của Hải Nhạc, quẩn rừ nàng múa cùng với hắn, mà bàn tay to của hắn, đã ôm sát nàng thật chặt, dường như muốn khám nàng vào trong thân thể của mình, trở thành một bộ phận trên người của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hạnh Phúc Và Sợ Hãi

Hải Nhạc níu lấy Tạ Thư Dật thật chặt như một sợi dây leo quấn quít lấy thân cây, nàng thuận theo sự đòi hỏi của Tạ Thư Dật, nụ hôn nồng nhiệt đầy hạnh phúc và ngọt ngào này làm cho nàng rơi lệ, lần đầu tiên, nàng cảm nhận được, thì ra hôn môi là ngọt ngào đến như vậy, hạnh phúc đến như vậy! Giờ phút này, chỉ cần Tạ Thư Dật muốn, chỉ cần nàng có, nàng sẽ cho hắn tất cả.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn, quên mất không gian, quên cả thời gian, vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời, cũng xấu hổ trốn vào trong những tầng mây.

Không được, nếu còn tiếp tục hôn nữa, Tạ Thư Dật hẳn sẽ không thể khống chế dục vọng của mình đối với nàng nữa rồi, hắn buộc mình phải chấm dứt nụ hôn nóng bỏng trên miền này, thở hổn hển ôm Hải Nhạc vào trong lồng ngực, Hải Nhạc cũng ôm chặt lấy hắn, nghe nhịp tim đầy mạnh mẽ đang loạn lên của hắn, cảm thấy ngọt ngào đến ngất ngất.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc của tôi, em không biết... em không biết... tôi khát vọng em đến mức nào! Khát vọng đến mức cả trái tim tôi đều đang đau đớn! Cảm tạ trời cao, chân thành cảm ơn ông trời, đã cho em thích tôi, Nhạc Nhạc, tôi cảm thấy tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, tôi cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên cả thế giới này!”

Tạ Thư Dật vẫn chưa thể bình ổn sự kích động trong lòng lại, hắn không ngừng hôn lên mái tóc Hải Nhạc, tựa như không hôn nàng đủ vậy.

“Em cũng vậy, em cũng vậy.” Nghe được Tạ Thư Dật cũng có cảm giác giống như nàng, nước mắt Hải Nhạc lại chảy xuống nữa.

“Nhạc Nhạc, thật sự cảm ơn em thật sự rất cảm ơn em, cảm ơn em đã cứu tôi ra khỏi cơn bão đau khổ kia, để cho tôi từ một người đau khổ nhất trên thế giới, nhảy một bước đã trở thành người hạnh phúc nhất trên đời! Nhạc Nhạc, cảm ơn em, thật sự cảm ơn em nhiều lắm!” Đôi mắt Tạ Thư Dật cũng đã hoe hoe.

Hết thấy những điều này, rất không dễ dàng mà có được a! Hắn cho là hắn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, thiếu chút nữa đã làm cho hắn có ý muốn nhảy lầu rồi, nhưng mà, nàng vẫn cứu hắn lại, nói cho hắn biết nàng thích hắn! Trái tim hắn, cơ hồ đã đập nhẹ đến mức sắp nhảy lên mây rồi! Nàng thích hắn! Năm mơ thấy vô số lần nàng nói thích hắn, thật không ngờ, đã thật sự biến thành thật sự rồi! Trên thế giới này, thật không có ai có thể hạnh phúc hơn hắn nữa! Hắn có nàng! Hắn thật sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới!

“Em cũng vậy, cảm ơn anh trong lòng còn có em! Em thật sự... em cũng cảm thấy rất hạnh phúc!” Hải Nhạc nghẹn ngào nói.

Hắn vẫn còn thích nàng! Không phải chị hai! Là nàng!

Vừa nghĩ tới chị hai, niềm vui sướng của nàng đột nhiên trầm xuống, vậy... chị hai thì phải làm sao bây giờ? Chị hai cũng thích hắn a!

Nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi, càng ôm Tạ Thư Dật chặt hơn.

“Nhưng mà... nhưng mà, chị em phải làm sao bây giờ? Chị ấy phải làm sao bây giờ?” Toàn thân nàng đều run rẩy cả lên, nàng không muốn mất đi hắn a! Thật sự không muốn, cho dù người kia là chị hai, nàng cũng không muốn mất hắn!

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng trầm xuống, rốt cục hắn cũng nhớ tới Hải Hoan.

Hắn cảm nhận được toàn thân Hải Nhạc đột nhiên đều run rẩy, lòng đầy đau đớn, hắn đứng là đáng chết, dám làm cho nàng sợ hãi như vậy!

“Đừng sợ gì hết, thật sự không cần phải sợ, em yên tâm, tôi sẽ xử lý, Hải Hoan, tôi sẽ đi xử lý!” Hắn không khỏi ôm nàng thật chặt, hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

“Chị hai... nếu chị hai biết, chị ấy có thể nhường anh cho em không?” Hải Nhạc thật sự vô cùng sợ hãi, vừa nghĩ tới chuyện sau này sẽ mất hắn, Hải Nhạc sợ đến bật khóc, “Tại em, tại em hết cả, em không nên đẩy anh ra, kỳ thật rõ ràng là em đã cảm thấy anh thích em rồi, nhưng mà, em không dám chắc chắn, em sợ là anh cố ý làm như vậy, muốn cho em thích anh, chờ em giao trái tim ra, anh sẽ lại dùng tình cảm để mà tổn thương em đã kích em, em sẽ không chịu nổi những đau đớn như vậy, em sẽ chết mất, em sẽ chết mất, Tạ Thư Dật, nói cho em biết, nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ làm như vậy chứ?”

Tạ Thư Dật đau lòng tốt độ, không ngừng hôn lấy những giọt lệ trên gương mặt nàng, vừa nói liên tục: “Không đâu, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy, tôi thề, tôi sẽ không làm như vậy, tôi sẽ đưa cả trái tim mình cho em, tôi là của em, Nhạc Nhạc, tôi là của em, lòng tôi, chỉ thuộc về em! Em hãy yên tâm được không? Đừng sợ Hải Hoan, tôi sẽ xử lý, tôi sẽ xử lý thật tốt, không cần sợ hãi.”

Trước kia hắn đã từng nói với Hải Hoan rồi, hắn có quyền nói ngừng bất kì lúc nào, bây giờ, Hải Nhạc đã nói thích hắn, hắn cũng không cần phải tiếp tục diễn với Hải Hoan nữa!

“Thật vậy ư? Anh có thể xử lý tốt không? Anh nhất định phải xử lý thật tốt, bằng không, không có anh, em thật sự không biết sau này sẽ phải sống như thế nào nữa! Anh nhất định phải xử lý tốt đó!” Hải Nhạc ôm chặt lấy Tạ Thư Dật, giống như làm như thế, hắn cũng sẽ không bị chị hai đoạt đi.

“Yên tâm, Hải Nhạc, em phải tin tưởng tôi, tôi có thể xử lý tốt, đừng sợ nữa được không?” Tạ Thư Dật hôn lên trán nàng, nói.

“Vậy bây giờ chị hai còn đang ở trong rạp chiếu phim à? Anh muốn giải thích chuyện anh biến mất lâu như vậy thế nào?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

Tạ Thư Dật trầm tư một chút nói: “Như vậy đi, em về nhà trước, anh thì trở về rạp chiếu phim, chúng ta tạm thời dừng lộ ra, chờ tôi xử lý Hải Hoan xong, đến lúc đó, tôi sẽ công khai quan hệ của chúng ta với cha mẹ!”

Vừa nhắc tới cha mẹ, Hải Nhạc lại trở nên sợ hãi: “Nhưng mà, vạn nhất cha mẹ sẽ không đồng ý, chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn họ vẫn cho chúng ta là quan hệ anh em, em sợ bọn họ không tiếp nhận được sự thật chúng ta quen nhau, cha có thể nổi giận hay không, có thể đuổi em ra ngoài hay không, có thể không bao giờ để cho em nhìn thấy anh nữa hay không?”

“Không được suy nghĩ bậy bạ, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cha mẹ đồng ý, tôi sẽ thuyết phục được bọn họ, tin tưởng tôi!” Tạ Thư Dật nói xong, không ngừng hôn lấy nàng.

Được hân cổ vũ, nỗi sợ của Hải Nhạc từ từ thả lỏng.

“Thế... anh mau trở về rạp chiếu phim đi, em về nhà trước đây!” Hải Nhạc đẩy Tạ Thư Dật ra, “Đi mau đi!”

Tạ Thư Dật đưa tay đón một chiếc xe, lưu luyến hôn môi nàng, sau đó đưa nàng lên xe, đưa mắt nhìn nàng rồi đi xong hân mới trở về, suy tư về việc phải giải thích với Hải Hoan về chuyện này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Về Nhà

Chính đang đi trên đường, trên người vang lên chuông điện thoại di động, hân bấm nhận: “Àlo.”

“Anh đi đâu vậy? Thế nào mà hút một điếu thuốc lại lâu như vậy? Em tìm anh khắp nơi, không thấy anh đâu cả!” Là giọng nói đầy tức giận của Trì Hải Hoan.

“Anh quên mang thuốc là trên người rồi, trên xe cũng không có, tìm một hồi cũng không thấy thuốc là anh muốn, được rồi, không mua được thì thôi, anh hút một loại khác cũng được, anh sẽ về gấp cho.” Tạ Thư Dật bịa một nói dối, lập tức cúp điện thoại.

Hân chạy đến trong một quán rượu mua đại một gói thuốc lá, đốt một điếu hút vài hơi thật sâu, biến cả người thành đầy mùi thuốc lá sau đó chạy về rạp chiếu phim, không ngờ Trì Hải Hoan đã chạy ra khỏi rạp chiếu phim, đang đứng đó nhìn chung quanh lo lắng, nhìn thấy Tạ Thư Dật chạy về, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh a, thế nào cũng phải hút cái loại thuốc lá này sao? Thiếu gia chính là khác người mà.” Trì Hải Hoan oán thăm nói.

“Vậy chúng ta cứ dứt khoát đi về nhà là được, cũng đừng xem phim này nữa, hơn nữa, anh hơi đau đầu rồi.” Tạ Thư Dật nói, hân đang lo cho Tạ Hải Nhạc còn đâu.

Hơn nữa, chắc chắn không thể nào nói trắng ra cho nàng biết, hân muốn chia tay nàng mà quen với Hải Nhạc, chờ thêm đêm nay nữa, hân nhất định phải tìm một cơ hội tốt mà nói với nàng, tốt nhất làm cho nàng dừng hận Hải Nhạc.

Trì Hải Hoan thất vọng: “Vậy... chúng ta cũng không đi ra bờ sông ư?”

“Lần sau đi, lần sau đi!” Tạ Thư Dật nói.

Còn có lần sau ư? Không có lần sau nữa đâu!

Nhưng, hân thật sự có chút đau đầu, hân phải làm sao mở miệng với Trì Hải Hoan đây, chỉ có thể tự trách lúc trước mình quá điên cuồng, nghĩ rằng ở cùng một chỗ với nàng có thể bức ra thực tâm của Hải Nhạc, nay đã thật sự bức thực tâm của Hải Nhạc ra được rồi, nhưng mà, Hải Hoan lại là một vấn đề nan giải a!

Thật đúng là tự tìm khổ ăn a! Tạ Thư Dật cúi đầu thăm mắng chính mình.

“Vậy lần sau là lúc nào a?” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật này giờ vẫn cứ suy nghĩ đầu đầu, không biết tại sao, trong lòng lại có một dự cảm không rõ ràng.

“Vài ngày nữa đi đi, anh sẽ dẫn em đi, hôm nay anh thật sự đau đầu.” Tạ Thư Dật cười nói, đầu của hân thật sự đang rất đau.

Đau đầu, hừ, phỏng chừng là vì Hải Nhạc đi, nghĩ đến cảnh Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đang quen nhau thì có! Trì Hải Hoan nghĩ thầm trong lòng.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, CHÚNG TA VỀ NHÀ ĐI, KỲ THẬT EM CŨNG HƠI MỆT MỘT CHÚT.” TRÌ HẢI HOAN CŨNG THUẬN THEO.

Tạ Thụ Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn đã dồn hết tình cảm vào một người rồi, cả trái tim, cũng đã bay về phía nhà, bay về phía người chắc đã đến nhà từ lâu kia.

Hai người cùng trở về, trong nhà im ắng.

“Aiz, phòng chừng cha với mẹ cũng đang đi đâu chơi Valentine đi, làm sao tình cảm hai người bọn họ có thể tốt như vậy chứ? Em cũng hâm mộ mẹ em mất rồi.” TRÌ HẢI HOAN oán giận.

Tạ Thụ Dật không hề hé răng.

“KHÔNG BIẾT CHỪNG NÀO HẢI NHẠC VỀ NHÀ, CHẮC CHẴN NÓ ĐANG Ở CÙNG VỚI HỨA CHỈ NGẠN KHÔNG BIẾT VUI VỀ ĐẾN BAO NHIÊU, TỐI NAY CÓ TRỞ VỀ HAY KHÔNG CŨNG KHÔNG CHẮC NỮA.” TRÌ HẢI HOAN BỰC MÌNH NÓI.

“EM CÓ MUỐN LÊN LẦU HAY KHÔNG? ANH VỀ TRƯỚC NGHỈ NGƠI.” MẶC DÙ MỚI TÁCH RA KHÔNG BAO LÂU, NHƯNG MÀ, HẮN CỰC KÌ MUỐN ĐƯỢC NHÌN THẤY HẢI NHẠC NGAY BÂY GIỜ.

“ANH ĐI TRƯỚC ĐI, EM NGỒI DƯỚI NÀY CHÚT NỮA, EM MUỐN XEM TIVI.” TRÌ HẢI HOAN NÓI.

“ĐƯỢC RỒI.” TẠ THỤ DẬT VỘI VÀNG XOAY NGƯỜI, SẮP RỒI ĐI.

“CHỜ MỘT CHÚT!” TRÌ HẢI HOAN KÊU.

Hôm nay là lễ tình nhân, hắn cũng không nghĩ sẽ hôn nàng một cái ư?

Tạ Thụ Dật chỉ đành phải dừng lại.

“Còn chuyện gì nữa?” ĐÁNG GIẬN, HẮN ĐÃ CÓ HƠI KHÔNG KIÊN NHẫn NỔI RỒI.

“ANH CŨNG KHÔNG HÔN EM MỘT CÁI Ư? HÔM NAY LÀ LỄ TÌNH NHÂN ĐÓ!” TRÌ HẢI HOAN CHU MIỆNG LÊN, ẦM ỨC NÓI, “RỒT CUỘC ANH CÓ XEM EM BẠN GÁI CỦA ANH HAY KHÔNG CHỨ!”

Muốn hân hôn nàng? Không được, trừ Tạ Hải Nhạc, hắn không muốn hôn bất kì cô gái nào nữa! Hôn nữa bây giờ còn đang ở nhà, hắn cũng không muốn làm cho bất cứ kẻ nào lại đi hiểu lầm hắn và TRÌ HẢI HOAN nữa, hắn sẽ không để cho nàng làm được!

“TRONG MIỆNG ANH CÓ MÙI THUỐC LÁ, RẤT KHÓ NGƯỜI.” TẠ THỤ DẬT NÓI XONG, RẤT KHÔNG KHÁCH KHÍ QUAY NGƯỜI CHẠY THĂNG LÊN LẦU.

“TẠ THỤ DẬT!” TRÌ HẢI HOAN TỨC MUỐN CHẾT, ĐỨNG TẠI CHỖ DẬM CHÂN TỨC GIẬN.

Mẹ La ở bên trong đã nghe được tiếng động cơ xe về rồi tắt từ hồi nãy, tưởng lão gia và phu nhân đã trở lại, bà vội vàng chạy ra, nhìn thấy là TRÌ HẢI HOAN, cười kêu: “DẠI TIỂU THƯ, CÔ ĐÃ VỀ RỒI.”

“Àn, tôi đã về, mẹ La, mau đi pha ly trà cho tôi!” TRÌ HẢI HOAN ĐANG NỔI NÓNG, MỞ MIỆNG CHỈ NÓI LỜI THẬT, BÂY GIỜ NÀNG DỰA VÀO QUAN HỆ VỚI TẠ THỤ DẬT, TIN CHẮC NGƯỜI HẦU BÊN DƯỚI CŨNG XEM TRONG MẮT, NÀNG CŨNG KHÔNG MUỐN GIẢ BỘ NGOAN HIỀN GÌ NỮA HẾT... MẸ LA NGẮN NGƯỜI, ĐÁP LỜI: “VÀNG, TÔI ĐI LIỀN.”

Đợi đến khi bà bung nước trà đến trước mặt TRÌ HẢI HOAN, TRÌ HẢI HOAN ĐƯA TAY LẤY QUA LẬP TỨC UỐNG MỘT NGỤM, KẾT QUẢ BỊ BÓNG ĐẾN THÈ CẢ LƯỠI RA.

“NÓNG QUÁ! BÀ MUỐN BỎNG CHẾT BẠN TIỂU THƯ SAO?” TRÌ HẢI HOAN CÒN ĐANG BỰC BỘI TỨC GIẬN ĐẾN MỨC HẮT HẾT NƯỚC TRÀ TRONG TAY LÊN NGƯỜI MẸ LA, NÀNG TÌM KHÔNG THẤY CÁCH XẢ GIẬN, LIỀN XẢ HẾT VÀO NGƯỜI MẸ LA LUÔN.

Mẹ La thật không ngờ TRÌ HẢI HOAN BÌNH THƯỜNG VẪN CỨ CƯỜI NGỌT NGÀO, ĐỘT NHIÊN TRỞ MẶT, LẠI CÒN HẮT NƯỚC TRÀ LÊN TRÊN CÁNH TAY TRẦN CỦA BÀ, CON ĐAU THẤU XƯƠNG LÀM CHO BÀ HẾT LÊN.

Ở TRÊN LẦU TẠ THỤ DẬT VÀ TẠ HẢI NHẠC CŨNG NGHE ĐƯỢC TIẾNG HÉT TO CỦA MẸ LA, AI CŨNG MỞ CỬA CHẠY RA XEM, TẠ HẢI NHẠC THẤY TẠ THỤ DẬT, MẶT ĐỎ CẢ LÊN, LẤP BẤP NÓI: “ANH ĐÃ VỀ? EM... EM ĐI XEM MẸ LA.”

“TÔI CŨNG ĐI NỮA.” TẠ THỤ DẬT NÓI.

Ở TRONG LÒNG HẮN MẸ LA THẬT SỰ CÓ CHÚT ĐỊA VỊ, TRƯỚC ĐÂY VÌ MẸ HẮN THÂN THỂ KHÔNG TỐT, CÓ THỂ NÓI HẮN LÀ DO MỘT TAY MẸ LA NUÔI LỚN, HẮN ĐỐI VỚI VỊ NGƯỜI HẦU GIÀ ĐÃ ĐỨNG TRONG TẠ GIA VÀI THẬP NIÊN RẤT CÓ CẢM TÌNH.

Hai người đang chạy xuống lầu, mẹ La đang đứng đó rơi nước mắt, mà TRÌ HẢI HOAN THẤY HAI NGƯỜI BỌN HỌ XUỐNG, TRỞ NÊN CHỘT DẠ LÚNG TÚNG.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ghen À?

Hải Nhạc vội vàng chạy đến bên mẹ La, liên tục hỏi: “Mẹ La, mẹ La, bà làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

“Sao lại thế này?” Tạ Thu Dật quát hỏi.

Trì Hải Hoan thấy hấn trừng mắt, không khỏi lùi về phía sau vài bước, lắp bắp nói: “Em nhờ mẹ La pha trà cho em, em nhất thời lơ tay không có cầm chắc, làm bà bị phỏng.”

“Ai da, nhất định sẽ đau lắm cho xem, trông còn có hơi nghiêm trọng đó.” Hải Nhạc nhìn sơ qua tay mẹ La, bỗng đến sưng đỏ hết cả tay.

Mẹ La giàn giụa nước mắt, bà nằm mơ cũng không nghĩ tới Trì Hải Hoan là người như vậy, cố ý dỗi bà, vậy mà lại nói là lơ tay!

Tạ Thu Dật cũng vội vàng sang đó xem thử, không khỏi tức giận nói với Trì Hải Hoan: “Em rất bất cần đó, ngẩng lại xem cả một ly trà nóng mới pha, phỏng trên tay đau đến cỡ nào!”

“Người ta... người ta cũng là không cẩn thận mà!” Hải Hoan chép miệng, “Đã nói là không phải cố ý rồi, anh còn nói em như vậy.”

“Mẹ La không đau, tôi đi giúp bà lấy thuốc mỡ.” Hải Nhạc vội vàng chạy vào trong nhà bếp lấy hộp cấp cứu, lấy thuốc trị phỏng ra, chạy về đại sảnh dùng bông vải thật cẩn thận bôi lên cho mẹ La.

“Cám ơn tiểu thư Nhạc Nhạc, cám ơn cô.” Mẹ La nói đầy cảm kích.

Thì ra vẫn là tiểu thư Nhạc Nhạc tốt nhất, lòng của cô ấy mới là lương thiện chân chính, đẹp đẽ như dung mạo của cô, lúc này đây, bà thật sự đã nhìn thấu Trì Hải Hoan rồi, thì ra cô ta lại chính là một kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm như vậy! Bà đã nhìn lầm cô ta rồi!

“Bà cầm cái này về lại chỗ ở đi, buổi tối nếu đau đón liền bôi trên tay.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn tiểu thư, cám ơn thiếu gia, mẹ La không sao nữa rồi.” Mẹ La cầm thuốc mỡ lui xuống, trong phòng khách cũng chỉ còn lại ba người.

“Nhạc Nhạc, em trở về hồi nào thế? Không phải em đi nghe nhạc à?” Hải Hoan thật không ngờ Hải Nhạc lại về trước cả nàng.

Hải Nhạc hơi chột dạ cúi đầu: “Em cảm thấy hơi không thoải mái, nhờ anh Chí Ngạn đưa em về nhà trước.”

“À.” Hải Hoan gật đầu.

Thật đúng là quý dĩ, một người đau đầu, một người không thoải mái!

“Chị hai, em lên lầu trước đây.” Hải Nhạc thầm nghĩ muốn né chị hai càng nhanh càng tốt, không biết vì sao mỗi khi gặp chị ấy trong lòng nàng cực kì có cảm giác chịu tội.

“Đi đi.” Hải Hoan nói.

Tạ Thu Dật nhìn bóng nàng rời đi, sau đó quay đầu lại nói với Trì Hải Hoan: “Mẹ La chính là người đã ở Tạ gia chúng ta mấy chục năm, bình thường anh đều phải kính bà ba phần, em cũng phải tôn kính với bà một chút, về sau phải biết cẩn thận hơn, đừng để cho chuyện hôm nay xuất hiện lần nữa.”

“Em nào có không tôn kính bà chứ, em đã nói rồi, em chỉ bất cẩn mà thôi.” Hải Hoan giả bộ đáng thương.

“Được rồi được rồi, lần sau cẩn thận một chút!” Tạ Thu Dật xoay người, cũng đi thẳng lên lầu.

Hải Hoan đứng đó tức giận đến mức ném ly trà trong tay xuống đất, Tạ Thu Dật dừng lại nhìn nàng một cái, vẫn tiếp tục lên lầu.

Hắn vội vàng tắm rửa, biến mình thành sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, men theo bờ tường duyên đi tới chỗ ban công Hải Nhạc, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy Hải Nhạc đang đứng trước gương to lau mái tóc ướt sũng.

Hắn mở cửa, đi vào, Hải Nhạc nghe thấy tiếng động, nhìn thấy là hắn, mặt lại đỏ lên.

“Hi.” Hắn nhìn nàng say đắm, bước từng bước về phía nàng.

Dưới ánh mắt phóng điện nồng cháy của hắn, Hải Nhạc ngượng ngùng cúi đầu: “Em đây rõ ràng là có cửa trước, anh cứ muốn len lút vào từ phía sau.”

“Từ phía sau tốt hơn, không có ai quấy rầy chúng ta.” Tạ Thu Dật nói.

Hắn kéo nàng vào trong lòng, không nói lời nào cho nàng một nụ hôn nóng bỏng trước đã, hắn thật đúng là hôn nàng không đủ, hắn thậm chí nghĩ muốn mỗi thời mỗi khắc đều có thể đứng bên cạnh nàng, nếu có thể buộc nàng vào người mình, vậy thì tốt biết mấy.

Đến cuối cùng khi Hải Nhạc cho là mình sắp không hít thở được nữa, Tạ Thu Dật mới kết thúc nụ hôn này, nàng tức giận thở hổn hển hỏi Tạ Thu Dật: “Anh nói với chị hai như thế nào?”

Tạ Thu Dật vuốt be mái tóc ẩm ướt của nàng, nói: “Em yên tâm, tôi sẽ nói với cô ta, tôi sẽ không để cho cô ta gây rắc rối cho em.”

“Àn, em tin anh.” Hải Nhạc gật đầu, sau đó, nàng lại lo lắng, “Nếu vậy, chị hai có thể rất đau đớn không? Điều là tại em, nếu trước kia em không bảo anh đi theo đuổi chị ấy là tốt rồi, em cũng chỉ nói nhảm vậy thôi, làm sao mà biết anh lại đi theo đuổi thật cơ chứ, nhanh như vậy đã quen với chị hai rồi.”

“Chuyện lúc trước không được truy cứu nữa, chúng ta không nghĩ tới trước kia, chúng ta phải nghĩ về sau này, tôi sẽ xử lý tốt, tôi cũng chỉ dỗi thôi, tôi vốn cũng không có nghĩ tới chuyện muốn quen với cô ấy, lúc trước tôi đã nói, tôi sẽ không thích cô ấy, hơn nữa tôi cũng sẽ không vì cô ấy mà thay đổi điều gì, nhưng, cô ấy vẫn muốn đồng ý quen với tôi, tôi cũng đã bảo cô ấy phải đồng ý chuyện có thể nói ngừng bất kì lúc nào, cô ấy có đồng ý thì tôi mới quen, kỳ thật, thật ra cũng không tính là quen nữa, cho tới bây giờ, lòng tôi vốn không có ở trên người cô ấy, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng chạm vào cô ấy bao giờ.” Tạ Thu Dật nói.

“Nói dối! Lần trước hôm khai giảng, anh còn hôn chị ấy kìa.” Hải Nhạc nói thật chua.

“Aiz, lần đó là cô ta chủ động có được không?” Tạ Thu Dật hơi xấu hổ giải thích, “Tôi chỉ... Àn, tôi chỉ muốn nhìn xem em có ghen hay không, nhưng mà, lúc đó biểu hiện của em không hề giống ghen chút nào, tôi còn là nghĩ rằng em cũng không thích tôi, trong lòng tôi thật sự cực kì thông khổ, tôi thậm chí còn suy nghĩ, có phải hôm nào em thấy được tôi với cô ta lần trên giường, em mới có thể ý thức được hai chữ ghen tuông hay không nữa.”

Hải Nhạc đánh một quyền vào trong ngực hắn: “Anh dám! Không đứng đắn! Cứ đi nghĩ mấy chuyện như vậy không thôi! Anh... Chẳng lẽ kỳ thật trong lòng anh muốn lần lên giường với chị hai sao chứ?”

Tạ Thu Dật nâng cằm nàng lên, nhìn nàng cười: “Ghen à? Em yên tâm, từ khi trong lòng có em, từ nghĩ tới em ra, không còn nghĩ tới chuyện lên giường cùng cô gái khác nữa, như vậy, em đã hài lòng chưa?”

“Ai da! Anh đi chết đi! Không để ý tới anh nữa! Lúc nào cũng nói mấy câu đáng ghét như vậy, trứng thối, lưu manh!” Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt, định đẩy Tạ Thu Dật ra.

Tạ Thu Dật ôm chặt lấy nàng không buông tay, ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói: “Nhạc Nhạc, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ nữa bắt buộc em đi làm chuyện em không muốn làm nữa, tôi sẽ chờ đến ngày mà em muốn tự động vào trong lòng tôi, tôi sẽ dành tất cả kiên nhẫn của mình cho em, chỉ có điều là, em không được để cho tôi chờ lâu lắm, hiểu chưa?”

“Không để ý tới anh, anh lại muốn đi đâu nữa đây?” Hải Nhạc nghe hắn nói trái tim cứ nhảy thình thịch trong lòng, người này, trong đầu đang suy nghĩ cái gì a?

Tạ Thu Dật thở dài kéo nàng vào trong lòng: “Nhạc Nhạc, dọa hổng em rồi ư? Hay là, trong lòng em, vẫn còn để lại bóng ma những chuyện tôi đã làm trước kia? Tôi sẽ chờ em, tôi sẽ chờ em, chờ lâu đến đâu tôi cũng sẽ chờ em!”

Tạ Hải Nhạc tựa đầu chôn trong ngực hắn, đếm lấy tiếng tim đập của hắn.

Lăn lên giường? Nàng... hình như là vẫn chưa nghĩ tới sau này sẽ cùng với hắn như vậy, kí ức đáng sợ hôm sinh nhật, vẫn còn ở lại trong trí óc của nàng, nàng sợ hãi, thật không rõ sao đêm nay vừa mới thổ lộ, hắn đã nói đến việc này rồi, không phải hắn...? Thật đúng là một tên trứng thối!

Bỗng nhiên, lại vang lên tiếng đập cửa, Hải Nhạc hoảng sợ, vội vàng đẩy Tạ Thu Dật ra.

“Nhất định là chị hai, anh mau đi đi!”

Tạ Thu Dật tức muốn chết, chỉ có thể hôn trộm trên mặt nàng một cái liền vội vàng rời khỏi phòng Hải Nhạc, cứ như vậy đúng là bất tiện, phải mau mau giải quyết vấn đề Hải Hoan với cha mẹ cho xong xuôi, bằng không, cứ làm trộm thế này, khó chịu muốn chết.

“Đến đây.” Hải Nhạc thấy Tạ Thu Dật đã đi, mới yên tâm đi ra mở cửa.

“Nhạc Nhạc.” Trì Hải Hoan sầu mi khổ kiêu (buồn bã đau khổ) tiến vào.

“Làm sao vậy?” Hải Nhạc cẩn thận hỏi.

“Chị sắp phiền muốn chết đi được đây! Phiền muốn chết! Chị phát hiện đã nhiều ngày Thu Dật giống như đã lạnh nhạt với chị rồi, không có yêu thích chị như trước kia nữa! Không phải anh ấy thích người khác đấy chứ?” Trì Hải Hoan đi đến bên giường Hải Nhạc, đặt mông ngồi phịch xuống.

Hải Nhạc không biết vì sao, trái tim cứ nhảy bình bịch bình bịch, có lẽ chị hai nói bằng quơ thôi, nhưng mà, nàng có cảm giác như chị hai đang nói với chính nàng vậy.

“Nhưng mà, hôm nay hai người cũng còn đi chơi rất vui về mà.” Hải Nhạc nói.

“Nào có chứ? Tạ Thư Dật lúc nào cũng phụng phịu! Chị nghĩ, không biết anh ấy đang có tâm sự gì đây.” Trì Hải Hoan nói, đột nhiên nàng bắt lấy tay Hải Nhạc, nước mắt cũng lập tức rơi xuống. “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị hai a, chị thật sự rất thương anh ấy, bây giờ chị cũng không thể không có anh ấy! Anh ấy cứ lúc nóng lúc lạnh như vậy, trong lòng chị hai thật sự rất đau khổ, rất đau khổ rất đau khổ, chị thật sự không thể không có anh ấy, chị không thể nghĩ đến chuyện nếu chị mất đi anh ấy, chị sẽ thành bộ dạng gì nữa!”

Trì Hải Hoan bắt lực khóc nức nở.

Tâm tình Hải Nhạc vốn đang ngọt ngào, lập tức trở nên lạnh lẽo, làm sao bây giờ? Chị hai cũng đã lún sâu như vậy, nếu chị hai biết, kỳ thật Tạ Thư Dật không thương chị hai, mà người hấn yêu là Hải Nhạc nàng, lựa chọn của hấn cũng là Hải Nhạc nàng, chị hai phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Yêu Cầu Vô Lý

“Em... em... em có thể giúp chị cái gì chứ?” Hải Nhạc lặng lẽ rút tay ra ngoài, “Cái loại người như Tạ Thư Dật, tâm tư của hấn, không ai có thể hiểu rõ được, chuyện tình cảm, chỉ sợ em thật sự không giúp chị được, nếu ngày nào đó, hấn làm chị tổn thương, đừng trách em không nhắc nhở chị, cái loại người đó, lúc nào cũng thích đứng núi này trông núi nọ, trước kia bạn gái bị hấn quăng xong, nhảy lầu vì hấn cũng có nữa kia, cho nên, chị phải chuẩn bị tốt tâm lý bị hấn tổn thương bất cứ lúc nào đó.”

Nàng chỉ có thể nói như vậy thôi, không phải là nàng muốn đẩy trách nhiệm lên người ta, mà là, nàng chỉ nói sự thật, hấn thật sự là một người đứng núi này trông núi nọ, trước kia lúc nào nàng cũng thấy hấn thừa dịp cha mẹ không ở nhà thì luôn thích mang những bạn gái khác nhau về, cô gái bị mang về tới hai lần đã là kỳ tích, không có người nào có thể vượt qua ba lần cả! Mà nàng đây, có lẽ một ngày kia, khi hấn chán nàng, cũng có thể sẽ dùng một cước đá văng nàng ra, nhưng mà, ít nhất bây giờ người hấn yêu là nàng! Hấn đã nói rõ, Hải Hoan chính là một quân cờ hấn dùng để dò xét và kích thích nàng mà thôi! Nàng thật sự có chút áy náy với chị hai, nếu không phải vì nàng, Hải Hoan cũng sẽ không biến thành một con cờ.

“Nhạc Nhạc! Em lại còn nói như thế nữa?” Hải Hoan nhìn em mình không thể tin được, nước mắt lã chã, “Chẳng lẽ, trong lòng em đã sớm hi vọng chị hai bị anh ấy đá văng ra bị anh ấy tổn thương hay sao?”

“Không có! Em không có! Em chỉ nói sự thật mà thôi, chính chị cũng nhìn thấy, hấn là một người buồn vui thất thường, ai có thể nhìn ra được tiếp theo hấn muốn làm cái gì đây chứ? Chị ở bên cạnh hấn lâu như vậy, cũng đã tính là kỳ tích rồi, nghe nói trước kia bạn gái hấn nhiều lắm là trụ ở bên hấn được có một tuần, chị đã có mấy tháng rồi! Hấn vốn chính là một kẻ lăng nhăng! Người yêu hấn, chỉ có thể biết đến tổn thương mà thôi!” Hải Nhạc không khỏi giải thích, đồng thời nói thầm trong lòng, nói không chừng sau này em cũng sẽ bị hấn tổn thương cho xem.

“Em... “ Hải Hoan ghen hòng, “Em không muốn giúp chị ư?”

“Chị muốn em giúp chị như thế nào?” Hải Nhạc thật sự có chút mất kiên nhẫn.

“Cầu xin em sau này cách xa anh ấy một chút được không? Bây giờ em đã có Hứa Chí Ngạn, cách xa anh ấy ra đi, giờ một chút cảm giác an toàn chị cũng không có, chỉ cần đứa con gái nào có thể tới gần anh ấy, chị đều sợ anh ấy sẽ yêu người đó a! Nhạc Nhạc, về sau, em cách xa anh ấy ra một chút được không? Tốt nhất là bắt hòa với anh ấy! Giúp chị hai đi!” Hải Hoan lắc tay Hải Nhạc.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn chị mình, chị hai... vậy mà lại yêu cầu nàng như vậy?! Thật sự, yêu cầu của chị ấy rất quá đáng rồi. “Nhưng mà, chúng ta ở cùng trong một cái nhà, cho dù cúi đầu không thấy, nhưng ngẩng đầu lên cũng thấy a! Hơn nữa, em với hấn cũng cùng một trường, sao em có thể trốn xa hấn đây?” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Mặc kệ, chị không cần biết! Nhạc Nhạc, tóm lại, em phải giúp chị hai, đợi cho sau này chị hai với Thư Dật tu thành chính quả rồi, chị hai nhất định sẽ hậu tạ em đây đủ!” Hải Hoan lay năng giống như lên cơn điên vậy.

Trì Hải Hoan thật sự rất sợ hãi, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Nhạc Nhạc chứ không phải nàng! Nàng còn chưa làm cho hấn yêu nàng! Làm sao có thể để cho Nhạc Nhạc lúc nào cũng xoay quanh bên cạnh hấn cơ chứ?

“Bằng không, em, chúng ta trao đổi thân phận, em làm chị, chị làm em có được không?” Trì Hải Hoan đột phá ý tưởng, “Dù sao chúng ta cũng giống nhau như đúc, không ai phát hiện ra chúng ta đâu.” Hải Nhạc không nhịn được đứng phắt dậy, mở to mắt nhìn chị hai, rốt cuộc là chị ấy đang nói cái gì đây?

“Nhưng mà, tại sao phải làm như vậy? Em chính là em, chị chính là chị, tại sao phải trao đổi thân phận? Vì sao chị phải làm em chứ? Em có cái gì tốt đâu?” Đột nhiên trong lòng Hải Nhạc tràn ra một cảm giác rất không thoải mái, thật sự không biết chị hai đang nói cái gì. Trì Hải Hoan cũng giật mình hoảng sợ, mặt nàng ta ghen đến đỏ bừng, sau đó lắp lẩm: “Chị... chị chỉ... chỉ đùa chút thôi, em đừng để trong lòng nha, chẳng qua là chị đùa giỡn một chút thôi, trước đây không phải chúng ta cứ thích làm chuyện như vậy sao, lừa cha mẹ vòng vòng, em không nhớ à?”

“Nhưng mà, bây giờ chúng ta đều đã lớn hơn, làm sao có thể chơi tiếp cái loại trò chơi cũ đó chứ? Chị hai, em biết chị tâm tình cũng không tốt lắm, nhưng mà, chuyện khác em có thể giúp chị, chuyện tình cảm, em thật sự không giúp gì được cho chị cả, chị hai, chị trở về ngủ đi, có lẽ đến ngày mai chị sẽ thông suốt ra đó.” Lần đầu tiên Hải Nhạc lên tiếng tiễn khách với chị mình.

“Nhạc Nhạc! Chị biết chị nói sai rồi còn chưa được sao? Em đừng tức giận.” Trì Hải Hoan không cam lòng đứng lên.

“Không có gì hết, em không có ý trách chị, em hơi mệt, muốn đi ngủ sớm, chị cũng về ngủ đi.” Hải Nhạc cố gắng cười nói.

Trì Hải Hoan đành phải rời đi.

Bây giờ em nó không thèm nghe lời nàng gì cả! Chẳng phải chỉ là một con nhóc yên lặng thẹn thùng, nói chuyện nhỏ tiếng một tí thì được bảo là ôn nhu à? Thật không rõ tại sao có thể có nhiều đứa con trai thích nó như vậy! Cái đồng minh kia, Hứa Chí Ngạn, nhất là Tạ Thu Dật nữa! Rốt cuộc là bọn họ đã nhìn trúng điểm nào của nó chứ? Trì Hải Hoan có điểm nào kém nó đâu? Chị nói có một câu là muốn làm nó, nó đã tức giận như vậy! Nàng còn không thèm đi làm nó đâu nhé? Nó có cái gì tốt chứ! Sớm muộn gì nàng cũng có thể làm cho Tạ Thu Dật yêu nàng! Sớm muộn mà thôi! Trì Hải Hoan suy nghĩ đầy oán hận.

Hải Nhạc ngồi trên giường suy nghĩ lung tung, phải làm sao bây giờ? Xem ra chị hai sẽ không có dễ dàng từ bỏ Tạ Thu Dật như vậy đâu! Nếu để cho chị ấy biết nàng đã thổ lộ với Tạ Thu Dật, chị ấy không hận nàng chết mới lạ. Rõ ràng là hai người có thể yêu nhau ở cùng một chỗ với nhau, nhưng mà, vì sao bây giờ lại phải trở thành một cục diện phức tạp như thế này đây? Tạ Thu Dật nên kết thúc mọi chuyện như thế nào đây! Chẳng lẽ nàng phải lén lút lút quen chung một bạn trai với chị hai ư? Không, nàng không làm được! Đau đầu quá, thật là đau đầu quá! Hải Nhạc không tự chủ được ôm lấy đầu, rên ra tiếng.

Cứ tiếp tục như vậy thật sự không được, Tạ Thu Dật hẳn là nên kết thúc mau mau lên.

Hải Hoan vốn nghĩ rằng Tạ Thu Dật còn đang tức giận vì chuyện nàng làm phông tay mẹ La, đột nhiên Tạ Thu Dật lại hẹn nàng đi ra bờ sông chơi pháo hoa, trong lòng nàng mừng như điên, thì ra trong lòng hắn vẫn còn có nàng. Tạ Thu Dật nhìn Trì Hải Hoan vui vẻ phấn khởi cây pháo trong tay giờ giờ, hắn vẫn mở miệng một cách khó khăn: “Hải Hoan, đây là lần cuối cùng anh bắn pháo hoa với em”

Pháo hoa trên tay Hải Hoan đã rơi xuống nước, nàng hoảng hốt nhìn Tạ Thu Dật: “Thu Dật, anh có ý gì?”

“Chúng ta chia tay đi!” Tạ Thu Dật nói.

“Không, không, em không muốn! Ta không chịu!” Hải Hoan không ngừng lui về phía sau, hai tay ôm đầu hét rầm lên, “Vì sao? Vì sao? Không phải chúng ta đang rất tốt đây sao? Vì sao đột nhiên phải chia tay? Em không muốn! Em không muốn!” Chuyện nàng sợ hãi nhất, cuối cùng vẫn đã xảy ra. Chị mới qua Valentine chỉ có ba ngày, hắn lại đột nhiên nói chia tay với nàng! Lòng nàng... thật sự tan nát.

“Hải Hoan, em là một cô gái tốt, ở chung lâu như vậy, anh vẫn cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau, anh ở cùng với em, anh cũng không thấy vui vẻ, anh không muốn tự ép buộc mình.” Tạ Thu Dật nói, thật đúng là đau đầu, tại sao lại làm ra cái chuyện Hải Hoan này không biết nữa?

Hải Hoan nhào tới, ôm chặt lấy hắn, khóc to chảy nước mắt: “Chúng ta hợp, chúng ta hợp mà! Em sẽ làm cho anh vui vẻ lên! Chỉ cần anh có thể quên Hải Nhạc đi! Em có thể cho anh vui vẻ lên! Van xin anh! Đừng chia tay! Đừng chia tay! Em yêu anh mà! Em yêu anh đến như vậy! Từ cái nhìn đầu tiên! Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã hôn em, em đã yêu anh rồi! Lúc trước anh không thích em, vì sao anh còn muốn hôn em? Vì sao? Bây giờ thật vất vả chúng ta mới ở chung một chỗ! Đừng nói chia tay nhẹ tênh như vậy được không? Đừng chia tay! Không cần chia tay được không?”

Tạ Thu Dật chấn động cả người, thì ra Trì Hải Hoan cũng không phải một tên ngốc, kỳ thật nàng đã sớm nhìn ra người trong lòng hắn là Hải Nhạc! Đã vậy, hắn cũng không cần phải giấu diếm gì với nàng nữa. “Hải Hoan, thật xin lỗi, tại sao trước kia anh muốn hôn em, anh tin rằng trong lòng em cũng hiểu được, bởi vì em rất giống với Hải Nhạc, mới nhìn đến, anh nghĩ rằng em là em ấy, cho nên anh hôn em, anh chỉ nhìn nhầm em thành Hải Nhạc thôi, thật xin lỗi.” Tạ Thu Dật nói.

“Nhưng mà... nhưng mà người trong lòng nó không phải là anh, mà là Hứa Chí Ngạn mà! Bây giờ nó đã quen với Hứa Chí Ngạn rồi! Chẳng lẽ anh còn muốn chia rẽ bọn họ, chẳng lẽ anh còn muốn đoạt lấy Hải Nhạc từ trong tay bạn anh hay sao chứ? Anh có thể làm như vậy ư? Anh muốn tổn thương đến bao nhiêu người đây!” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thu Dật cầu xin, “Thu Dật, đừng rời khỏi em! Đừng mà! Anh cứ xem em như là Hải Nhạc đi! Không phải anh nói em rất giống nó à? Thậm chí vì giống mà còn hôn em! Vậy anh cứ xem em là nó đi! Van xin anh, đừng chia tay! Em không muốn chia tay!”

***

Mệt quá, y như phim Hàn Quốc á.

Thật ra, sau này khi đọc những đoạn cuối cùng, nhớ lại ngày hôm nay, Shi đã nghĩ rằng Hải Hoan cũng thật sự thích Thu Dật và kỳ thật cô ta cũng chỉ là một nạn nhân mà thôi. Tuy là một nạn nhân bởi sự ngu xuẩn của chính mình, nhưng thật sự với những gì mình đã trải qua, Hải Hoan cũng rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 123: Đau Bụng

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đẩy nàng ra: “Anh đã thử rồi, anh đã thử đem em thành em ấy, nhưng, không được, em là em, em ấy là em ấy, tuy rằng các em giống nhau, nhưng hoàn toàn không phải cùng một thân thể, Hải Hoan, anh chỉ có thể nói xin lỗi với em thôi! Thật xin lỗi! Giữa chúng ta, em cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì đi! Anh sẽ bồi thường cho em! Em muốn bồi thường cái gì, cứ việc nói với anh là được!”

Đối với Tri Hải Hoan không phải là hắn không có áy náy, cho nên, hắn sẽ tận lực bồi thường nàng, làm cho lòng nàng có thể cân bằng trở lại.

Hải Hoan lại nhào về phía hắn, ôm lấy hắn không chịu buông tay: “Em không cần bồi thường gì cả, em chỉ muốn anh! Em chỉ muốn anh thôi! Đừng rời khỏi em! Không cần phải rời khỏi em! Đừng rời khỏi em được không?”

Trong lòng Tạ Thư Dật đã hơi tức giận rồi, nhưng coi sự áy náy trong lòng, hắn vẫn tiếp tục nhẹ nhàng đẩy nàng ra: “Lúc trước anh cũng đã nói rồi, anh có quyền nói ngừng bất cứ lúc nào, chúng ta thật sự không thích hợp, Hải Hoan, em xinh đẹp như vậy, hắn là sẽ có rất nhiều con trai thích em, em sẽ tìm được một người tốt hơn anh nhiều!”

“Không! Không! Em chỉ muốn anh! Em không cần những người khác! Em không cần!” Tri Hải Hoan sắp điên rồi.

Sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy? Nói chia tay liền chia tay?

“Muộn rồi, chúng ta về nhà đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Không! Xin anh! Chúng ta đừng chia tay!” Hải Hoan cầu khẩn, “Cho em thêm vài ngày nữa thôi! Cho em vài ngày thôi!”

“Không được, Hải Hoan, không cần phải như vậy! Em thật sự đáng có một người đàn ông tốt hơn anh! Chúng ta không cần phải tiếp tục dây dưa nữa!” Tạ Thư Dật lên giọng.

Hải Hoan không khỏi ôm kín mặt, hắn thật sự quá tuyệt tình!

“Đi thôi, chúng ta trở về.” Tạ Thư Dật thấy nàng đứng im, đành phải lôi kéo nàng, nhét nàng đang khóc sụt sùi vào trong xe rồi lái xe về nhà.

Cũng tại tối nay Hải Nhạc không có ở nhà, nàng đến nhà Nhã Nghiên ngủ lại một đêm, tâm tình Nhã Nghiên không tốt, nàng muốn đi an ủi em ấy, bằng không, thế nào hắn lại rút thời gian ra giải quyết chuyện Hải Hoan chứ? Trước giờ tất cả thời gian đều phải ở cùng Hải Nhạc, giờ hắn không muốn rời khỏi nàng dù chỉ 1 phút, rồi đi 1 phút trong lòng hắn đều đã nhớ nhung muốn chết, hắn còn hận mình không thể chạy về đi ở lại lớp học chung một ban với Hải Nhạc, suốt ngày hai người đều có thể ở cùng một chỗ! Mới nghe qua, thật là giống như bị điên, nhưng mà, hắn chính là một tên điên điên cuồng vì Hải Nhạc như thế!

Về nhà, ngay lập tức hắn liền gọi điện thoại cho Hải Nhạc.

“Đang làm gì thế?” Hắn hỏi.

“Đâu có làm gì đâu, đang ở chung với Nhã Nghiên, tâm tình bạn ấy hơi không tốt một chút.” Hải Nhạc nói.

Từ sau hôm Valentine Nhã Nghiên bị Thường Hàn mang đi, trở nên cực kì không vui vẻ, Hải Nhạc biết chắc chắn giữa bạn mình và Thường Hàn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà, bạn ấy không nói, nàng cũng không hỏi, khi Nhã Nghiên nói muốn nàng qua nhà bạn ngủ chung một buổi tối, nàng liền nhận lời ngay.

Khi hai người đang nằm ỳ trên giường nói chuyện phiếm, Tạ Thư Dật liền gọi điện thoại đến.

“Mình có cần tránh đi hay không?” Nhã Nghiên cười hỏi.

“Không cần đâu, cũng không có nói chuyện gì khác hết.” Hải Nhạc đỏ hồng mặt nói.

“Có nhớ tôi không?” Người ở đầu kia hỏi.

Hải Nhạc nhìn qua Nhã Nghiên một cái, mặt đỏ đến mức có thể luộc trứng gà luôn rồi, Nhã Nghiên thấy thế, nhảy xuống giường.

“Mình đi toilet đây.” Nàng nói.

Giờ mà còn không đi, người ta cũng không dễ mở miệng nói chuyện được.

Ài, thật là hâm mộ Hải Nhạc quá! Người trong lòng của bạn ấy, đã thích bạn ấy rồi, nhưng thế nào mà Hứa Nhã Nghiên nàng cứ không may như vậy là thế nào? Gặp phải cái con heo Thường Hàn không thể nói lý cứ tự cho là đúng này chứ?

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên đi ra, nhỏ giọng nói: “Nhớ anh a.”

“Àn, nhớ tôi, vậy em nên làm cái gì?” Tạ Thư Dật hỏi nàng.

“Anh muốn em làm cái gì?”

“Tôi? Tôi muốn em hôn tôi.”

“Đáng ghét, đây là điện thoại, làm sao mà hôn chứ?” Người này, thật là!

Bỗng nhiên, bên kia truyền đến một tiếng “chụt” rõ kêu: “Hôn giống như tôi đó, tôi vừa mới hôn em, em cũng phải hôn tôi một cái, bằng không tối nay tôi ngủ không yên đâu.”

“Thôi đi, em mới không thèm tin đâu.” Hải Nhạc xùy một tiếng.

“Hôn tôi một cái đi, em hẳn là không nỡ để cho tôi cả đêm ngủ không được phải không? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc yêu dấu, hôn một cái đi mà.” Có người ở bên kia vô lại làm nũng.

Hải Nhạc không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào, thật là một tên trứng thối!

Nàng nhẹ nhàng “chụt” một tiếng với di động.

“Em hôn rồi.”

“Nhưng mà, tôi không hề nghe thấy tiếng em hôn tôi gì hết.” Có người kháng nghị bên kia.

Hải Nhạc chỉ có thể “chụt” một tiếng thật mạnh.

“Đủ chưa?”

“Đủ, đủ, hôn mà lòng tôi tê luôn.” Có người vui rạo rức nói, “Để cảm ơn nụ hôn này của em, tôi quyết định sẽ nói cho em một tin tức tốt.”

“Tin tốt gì?” Trái tim Hải Nhạc không khỏi thót lên.

“Nói cho em biết, tối nay tôi đã ngã bài với nàng rồi, tôi đã nói chia tay.” Tạ Thu Dật nói.

“Thật vậy ư?” Hải Nhạc hơi ngạc nhiên vui sướng, nhưng lập tức nàng lại lo lắng, “Vây... chị hai em... không phải chị ấy sẽ rất đau khổ ư?”

Tạ Thu Dật trầm lại.

Thật lâu sau hắn nói: “Đúng là có chút, hẳn là qua một thời gian sẽ tốt hơn.”

“Àn, em hi vọng về sau anh cũng tốt với chị ấy một tí, dù sao, aiz, cũng là anh tổn thương chị ấy.” Hải Nhạc thở dài một tiếng.

Cuối cùng nàng cũng yên tâm, rốt cuộc Tạ Thu Dật đã ngã bài với chị hai rồi.

Aiz, chị hai, thật sự xin lỗi, tóm lại sớm muộn gì Tạ Thu Dật cũng sẽ chia tay với chị, sớm muộn gì chị cũng sẽ đau, đau dài không bằng đau ngắn, không phải em ích kỷ, mà là, người trong lòng Tạ Thu Dật, thật sự không phải là chị! Em... cũng không phải là cướp bạn trai của chị, em với hắn thật tình yêu nhau, chị hai, nếu chị biết được sự thật này, hi vọng chị có thể chấp nhận! Hải Nhạc thầm nghĩ trong lòng, tuy nói vậy tự an ủi mình, nhưng ở sâu trong lòng, nàng vẫn cực kì áy náy với chị.

“Tôi biết, vậy... tôi không quấy rầy hai người các em nữa, em phải đi ngủ sớm, ngủ trễ sẽ trở thành mắt gấu mèo 0.0, tôi thật sự không muốn thấy có con gấu trúc tên là Nhạc Nhạc đâu đấy.”

“Được rồi, anh cũng đi ngủ sớm đi đó.” Hải Nhạc dịu dàng nói.

“Àn, chỉ có điều, nằm mơ nhất định phải mơ thấy tôi à nha, tôi coi vậy chứ mỗi tối đều mơ thấy em đó.” Tạ Thu Dật nói.

“Chuyện đó... làm gì có chuyện muốn mơ thấy thì có thể mơ thấy chứ?” Hải Nhạc buồn cười muốn chết.

“Nhưng mà, vì sao mỗi đêm tôi đều có thể mơ thấy em? Cái này không công bằng, xem ra em vẫn là không nhớ tới tôi đủ rồi! Sau này phải nhớ tôi từng giây từng phút! Như vậy, ban ngày suy nghĩ nhiều, ban đêm sẽ nằm mơ, buổi tối em mới có thể mơ thấy tôi! Nghe rõ chưa? Nếu mà không nghe thấy, bắt đầu từ tối nay tôi sẽ chạy vào trong giấc mơ của em xem, nếu em không có mơ thấy tôi... Về đây tôi đánh vào mông em cho xem!”

Thiếu chút nữa Hải Nhạc đã cười đến tắt thở luôn, từ sau khi hai người hiểu rõ lòng nhau, Tạ Thu Dật liền lộ ra những trò gian xảo nàng chưa từng thấy trước kia ở trước mặt nàng, có khi, hắn thật sự đáng yêu đến bá đạo, lại bá đạo đáng yêu.

“Anh biết không? Anh thật sự đúng là bá đạo! Ngay cả chuyện em nằm mơ anh cũng muốn quản, được rồi, em muốn cúp máy, anh cũng phải đi ngủ sớm, ngủ ngon nha!” Hải Nhạc nói xong cũng muốn gác điện thoại.

“Chờ một chút, hôn tôi thêm một cái.”

“Nhưng mà, lúc này em đã hôn rồi.”

“Hôn rồi cũng có thể hôn lại mà, đừng keo kiệt vậy chứ, hôn tôi thêm một cái, tôi đi tắm rửa sạch sẽ sau đó sẽ ngủ thấy gặp gỡ cùng em trong mơ cho xem.”

“Đáng ghét, không hôn, em quyết không hôn, em cúp đây, Nhã Nghiễn tới rồi.” Hải Nhạc vội vàng cúp điện thoại, nếu còn tiếp tục vậy nữa, cú điện thoại này sẽ không thể kết thúc được, dù sao cũng đang ở trong nhà người ta mà.

Tạ Thư Dật nhìn đi động thờ dài một hơi, thật đúng là keo kiệt với hân a, chỉ muốn nàng cho một cái hôn nữa, nàng không thềm cho, thật là keo kiệt.

Bất quá, hân thích Nhạc Nhạc như vậy, một Nhạc Nhạc biết cự tuyệt hân, một Nhạc Nhạc biết không mắc mưu, Nhạc Nhạc như vậy, mới là đáng yêu nhất, còn rất có hương vị, liếc mắt đưa tình như vậy mới có tư vị a, ha ha.

Hân không nhịn được cười đàn ra. (cười ngu =]])

Aiz, mặc kệ nàng làm cái gì, bây giờ cái gì hân cũng thích, phòng chừng nếu hôm nào nàng tát hân một cái, hân cũng thích nốt, hơn nữa còn ngại nàng đánh quá nhẹ không đủ sức cho xem.

Aiz, trúng độc trúng độc rồi, khó trách trong lịch sử đều nói mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a, hân cứ vậy mà ngã sấp xuống dưới váy người nào đó không bao giờ muốn bò dậy nữa rồi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại vang lên, hân cầm lên nhìn, thì ra là Trì Hải Hoan gọi tới.

“Hải Hoan, có chuyện gì không?”

“Thư Dật, tự nhiên em đau bụng quá, đau quá...” Trì Hải Hoan rên rỉ trong điện thoại, còn mang theo vài tiếng nức nở.

Tạ Thư Dật thăm rùng mình, đau bụng?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Ở Cùng Em Thêm Chút Nữa!

“Nghiêm trọng lắm à? Đề anh gọi điện thoại mời bác sĩ tới khám cho em một chút.” Tạ Thư Dật nói.

Hân thật đúng là không muốn đi qua, vào phòng cô ta làm gì, vạn nhất đi qua để cô ta quần lấy hân, mất công lại chẳng được gì, không muốn đi. “Không cần, anh qua đây xem em trước đi, em có thuốc giảm đau, nhưng giờ em đau quá, không có sức đi qua gần kéo lấy, anh lại đây lấy giúp em với.” Trì Hải Hoan giống như đang cực lực nhịn đau đón.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật đành phải bất đắc dĩ nhận lời nàng, vạn nhất có chuyện gì thật, cũng không tốt cho lắm.

Khi hân đẩy cửa phòng Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan đang ôm bụng nằm trên giường khóc, nhìn thấy cửa mở ra, Tạ Thư Dật đi đến, nước mắt của nàng lại chảy xuống.

“Đau quá! Thật sự đau quá!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

Tạ Thư Dật thờ dài một hơi: “Thế nào đang yên lành lại đột nhiên đau bụng? Thuốc để ở đâu? Nói mau cho anh biết.”

“Ồ trong ngăn kéo thứ hai bên trái.” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật lấy ra nhìn nhìn, lại đi rót một ly nước cho nàng, đưa đến tay Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan cầm thuốc uống.

Tạ Thư Dật đặt cái ly ở trên chiếc tủ cạnh đầu giường, muốn đứng dậy: “Uống thuốc xong em nghỉ ngơi cho tốt, anh muốn về ngủ.”

“Đừng, đừng đi nhanh như vậy, ở lại với em đi.” Trì Hải Hoan bắt lấy tay Tạ Thư Dật, không chịu buông ra.

“Trì Hải Hoan, em đừng như vậy, nếu em cứ như vậy, anh sẽ tức giận.” Tạ Thư Dật gắng sức muốn hất tay nàng ra.

Nước mắt Trì Hải Hoan lại rơi lã chã: “Đừng tuyệt tình với em như vậy, đừng, không phải anh nói bồi thường cho em sao? Đã thế, ngồi đây, ở với em một buổi tối, em chỉ cần một buổi tối, về sau, anh là anh, em là em, em sẽ không bao giờ dây dưa với anh nữa, em sẽ cách thật xa anh ra.”

“Không được! Anh không thể nào ở trong này với em một buổi tối, nếu ở lại chỗ em lâu, người khác còn tưởng rằng anh với em có chuyện gì nữa, trong khi thật ra anh với em lại chẳng có gì, anh phải đi! Em buông tay đi!” Tạ Thư Dật quả quyết cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Trì Hải Hoan không khỏi òa khóc: “Tạ Thư Dật! Tạ Thư Dật! Để em ngủ, để em ngủ anh hãy đi có được không? Em chỉ muốn bồi thường như thế thôi! Em thề, về sau em tuyệt đối không quán quít lấy anh nữa! Van xin anh! Em chỉ muốn một cái yêu cầu nho nhỏ thế thôi, anh cũng không thể đáp ứng hay sao? Xem như là quà chia tay tặng em được không? Van xin anh.” Nhìn Trì Hải Hoan khóc đến khàn giọng, nghe cô ta nói hèn mọn như vậy, lại nghĩ tới Hải Nhạc nói là hấn tôn thương cô ta, dằn dò hấn đối xử tốt với cô ta một chút, hấn không khỏi thở dài một hơi, ngồi lên mép giường.

“Được rồi, anh nhìn em ngủ.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, cảm ơn anh Thư Dật.” Trì Hải Hoan lau lau nước mắt.

Nàng nằm xuống rồi, nhưng mà, ánh mắt vẫn nhìn Tạ Thư Dật, giống như sợ hấn đi mất vậy.

“Em mau nhắm mắt lại ngủ! Anh sẽ trông cho em ngủ.” Tạ Thư Dật nhẫn nại nói.

“Vâng.” Trì Hải Hoan tiếc nuối nhắm mắt lại.

Tạ Thư Dật ngồi không yên, thấy nàng giống giống như đang ngủ, đang muốn đẩy tay nàng ra, đột nhiên Trì Hải Hoan lại mở mắt: “Đừng đi!”

“Sao em còn chưa ngủ nữa? Có phải em đang giỡn với tôi có phải không!” Tạ Thư Dật thật sự có chút tức giận.

“Em... em có cái thói quen buổi tối uống ly rượu đỏ mới ngủ được.” Trì Hải Hoan áp úng nói, len lén nhìn Tạ Thư Dật một cái, lại cúi đầu, “Em luôn có tật là mất ngủ, bác sĩ nói trước khi ngủ uống ly rượu đỏ có thể giúp dễ ngủ, hơn nữa còn có thể dưỡng da làm đẹp, em... em đi uống ly rượu đỏ.”

Thật đúng là phiền toái, tại sao con gái có thể có nhiều thói quen lộn xộn như vậy chứ? Tạ Thư Dật sắp điên rồi.

“Để ở đâu? Anh đi rót cho em!” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh tìm không thấy đâu, em làm cho, giờ bụng em cũng không đau nhiều nữa, để tự em đi rót, anh ngồi đi, em uống rượu đỏ xong, anh ở lại đến khi em ngủ, anh có thể đi ngay.” Trì Hải Hoan vén chăn lên, trượt xuống giường.

Nàng lấy rượu đỏ ra, thuận tay đưa cho Tạ Thư Dật một ly: “Anh cũng uống một ly đi, có thể dễ ngủ hơn.”

Tạ Thư Dật do dự một chút, đưa tay nhận lấy, nhưng cũng không uống, nhìn Trì Hải Hoan uống xong, ly rượu của hấn còn ở trong tay.

“Thư Dật, chẳng lẽ anh sợ em chinh anh à? Sợ em bỏ thuốc? Anh nghĩ đi đâu thế?” Trì Hải Hoan cười khổ một cái, cầm ly rượu trên tay hấn qua, rót vào trong ly của mình, uống một hơi cạn sạch, sau đó đùa giỡn, “Thế này, anh đã tin chưa?”

“Anh không có ý đó.” Tạ Thư Dật có chút ngượng ngùng.

“Nếu không có ý đó, hãy uống một ly với em đi.” Trì Hải Hoan lại rót cho hấn một ly.

Lần này, Tạ Thư Dật không do dự nữa, hấn uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không nhìn tới một tia cười lạnh hiện lên nơi khóe miệng Trì Hải Hoan.

“Vậy... anh Thư Dật, anh ở lại chờ đến khi em ngủ, anh hãy đi đi.” Trì Hải Hoan leo lên giường nằm xuống.

“Được.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Àn.” Trì Hải Hoan nói, nhưng ánh mắt lại vẫn cứ nhìn Tạ Thư Dật.

“Mau ngủ!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn thúc giục.

“Vâng.” Trì Hải Hoan đành phải nhắm hai mắt lại, nhưng nàng nắm tay Tạ Thư Dật thật chặt, “Nếu tay em buông lỏng ra, nghĩa là em đã ngủ rồi, anh có thể đi được.”

“Được rồi.” Tạ Thư Dật chỉ có thể nhận lời, hấn sắp phát điên, cô ta thế nào lại lăm lăm như vậy chứ?

“Em chuẩn bị ngủ nha.” Trì Hải Hoan nói.

“Mau mau mau!” Tạ Thư Dật đã rất mất bình tĩnh rồi, nếu không cô ta nói tính là bồi thường, về sau sẽ không quán quít lấy hấn nữa, nếu không phải người nào đó dằn trước rồi, hấn mới mặc kệ nàng!

Trì Hải Hoan nhắm mắt lại, nhưng bàn tay vẫn nắm thật chặt tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn đánh ngáp một cái, mí mắt từ từ đánh nhau, hắn cũng buồn ngủ nữa, thật sự buồn ngủ quá!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cô Muốn Thế Nào?

Buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá! Hắn ngửa mặt ngã xuống giường Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan mở mắt, nhìn Tạ Thu Dật ngã xuống giường mình, nàng cười lạnh.

“Tạ Thu Dật, anh cũng quá xem thường tôi rồi, tôi lớn thế này, vẫn chưa có người nào có thể chơi trên tay tôi, anh muốn lợi dụng tôi xong liền đá văng tôi ra, tôi sao có thể chịu nổi sỉ nhục như vậy chứ? Vốn luôn nghĩ rằng thuốc này sẽ không có đất dụng võ với anh, thật không ngờ vẫn phải dùng tới rồi, Tạ Thu Dật, anh đừng mơ đã được tôi!” Nàng hừ lạnh nói.

Nàng cời giày vớ của Tạ Thu Dật, cố sức mang Tạ Thu Dật lên trên giường, sau đó, xé, kéo, lột, bỏ đi tất cả quần áo của Tạ Thu Dật.

Nghe thấy một trận tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Tạ Thu Dật không khỏi bị đánh thức, a! Đầu đau quá!

Hắn dùng tay nâng đầu, có điều lại cảm thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức này không giống tiếng đồng hồ báo thức của hắn a!

Đột nhiên cảm giác có cái gì đang đặt ở trên người mình, hắn cúi đầu, hách nhất đại khiêu!

Hắn nhìn xung quanh nội thất trong phòng, trái tim, chìm xuống đáy nước!

Đang ghé vào lồng ngực hắn ngủ say chính là người kia, bởi vì thân mình Tạ Thu Dật giật nảy lên một chút, bị đánh thức, nàng cũng vội vàng đứng lên, mặt cũng ngẹn đỏ bừng.

Tạ Thu Dật nhìn vết đỏ trên cổ và xương quai xanh của nàng ta, rên rỉ ôm đầu, ông trời ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu, rống to về phía Trì Hải Hoan: “Nói! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trì Hải Hoan bị hắn rống sững sờ cả người, sau đó, mắt của nàng đỏ lên.

“Anh còn hỏi em là chuyện gì xảy ra? Em còn chưa hỏi anh đó? Chuyện tối hôm qua chẳng lẽ anh đã quên không còn một mảnh hay sao? Anh đối với em như thế nào, tất cả anh đều quên hết rồi sao?” Trì Hải Hoan đau khổ ai oán.

“Bản thân tôi đối với cô như thế nào? Tôi chỉ ngủ một giấc mà thôi, tôi không có làm gì đối với cô cả! Cô đừng tưởng ngấm máu phun người!” Tạ Thu Dật bực dọc nói.

“Thật vậy ư? Anh thật sự cái gì cũng không có làm ư?”

Trì Hải Hoan đột nhiên xóc chấn lên, lộ ra thân thể lửa lò của hai người, còn có một đóa hoa mai đỏ tươi ghé người trên giường!

Tạ Thu Dật giật mình nhìn vết máu này, hắn như bị sét đánh, không nhận được tê liệt ngã xuống giường!

Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy?

Hắn nghi ngờ nhìn Trì Hải Hoan, mà Trì Hải Hoan lại lạnh lùng nhìn hắn: “Tạ Thu Dật, thế nào, không tính nhận nợ à?”

Cuộc đời Tạ Thu Dật lần thứ hai cảm nhận được nỗi sợ hãi, lần đầu tiên là nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mẹ nằm trên giường bệnh bị bác sĩ phủ kín vải trắng, lần này đây, lần này đây hắn lại cảm nhận được loại sợ hãi sắp sửa mất đi thứ quan trọng nhất sinh mệnh lần nữa!

Nếu Nhạc Nhạc biết, nếu Nhạc Nhạc biết!

“Không!” Tạ Thu Dật tuyệt vọng bật thốt.

Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi không thể không có em a! Chúng ta vất vả như vậy mới đến được với nhau!

“Tạ Thu Dật, từ tối hôm qua trở đi, em đã là người của anh, Tạ Thu Dật, em sẽ không buông tay nữa! Cả đời này, em bám theo anh chắc rồi! Tối hôm qua lại chính là lần đầu tiên của em, em từng lập lời thề, nếu ai có được lần đầu tiên của em, cả đời em đều phải đi theo người đó!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thu Dật nghĩ tới ly rượu uống tối hôm qua, hắn không khỏi nhìn Trì Hải Hoan đầy phần nộ, lửa giận phá tan lý trí của hắn, hắn hung hăng quăng nàng

một cái tát!

“Tri Hải Hoan! Cô cũng dám tính kế tôi?! Cô thật sự ác độc, cô thật đúng là gian!” Hấn chửi ầm lên.

Tri Hải Hoan bị một cái tát của hấn đánh cho mặt nghiêng cả một bên, nằng ôm bên mặt bị đánh, thật lâu sau mới xoay đầu lại, cười nói với Tạ Thư Dật: “Đúng, em ác độc, em gian, nhưng mà, em chính là không muốn mất anh!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nằng, nói: “Đừng tưởng rằng cô hy sinh một tấm mạng, cô đã có thể buộc tôi lại! Tôi không thích cô! Tôi không yêu cô! Là cô tự mình đưa tôi cửa! Tạ Thư Dật tôi sao có thể nặc cho người khác sắp xếp chứ?”

Nói xong, hấn đi thẳng xuống giường, đi thu gom quần áo bị ném trên mặt đất.

“Tạ Thư Dật, cánh cửa này, cũng không phải là cánh cửa phòng anh đâu, cánh cửa này là cửa của em, anh vào rồi, làm sao em có thể cho anh dễ dàng đi ra ngoài chứ? Huống chi anh còn đánh em?” Tri Hải Hoan cười lạnh nói.

Tạ Thư Dật mới mặc quần lót vào, nghe nằng nói như vậy, hấn bỗng nhiên quay đầu, nhìn nằng hung tợn: “Cô muốn thế nào?”

“Em không muốn thế nào cả.” Tri Hải Hoan cười cười nói, trong khi Tạ Thư Dật còn chưa kịp phản ứng, nằng đột nhiên liên tiếp phát ra những tiếng kêu sợ hãi, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Tạ Thư Dật tiến lên muốn che miệng nằng lại, nhưng đã không tới kịp.

Hấn không khỏi tức giận lại quạt nằng một bạt tai nữa: “Tri Hải Hoan! Cô vu bà (~ phù thủy) này!”

Một bạt tai này dùng toàn bộ sức lực, nhất thời khoe miệng Tri Hải Hoan có một dòng máu tươi chảy xuống.

“Tạ Thư Dật, anh nhớ cho kỹ, anh đánh em hai cái tát, tin chắc chờ một chút ba anh có thể đánh về trên mặt anh cho xem!” Tri Hải Hoan khàn giọng nói.

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn, cũng kèm theo tiếng kêu đầy lo lắng kinh hoàng của mẹ Hải Nhạc: “Hoan Hoan, Hoan Hoan, con không có việc gì chứ?”

Tạ Thư Dật suy sụp ngồi xồm xuống, hấn đánh giá Tri Hải Hoan quá thấp! Hấn sai lầm rồi! Hấn sai lầm rồi! Chỉ sợ hôm nay, cho dù Tạ Thư Dật hấn có có một ngàn miệng, cũng không thể nói rõ ràng!

Hấn rồi ren muốn tìm quần dài của mình, sau khi tìm được nhặt lên lập tức mặc vào người, sau đó, cửa phòng Tri Hải Hoan bị người chạm vào đột nhiên mở ra, đứng cạnh cửa chính là mẹ Hải Nhạc và bố Tạ, lúc này thứ mà bọn họ nhìn thấy là Tạ Thư Dật một chân đang ở trong ống quần một chân trần trụi bên ngoài, cùng với Tri Hải Hoan đang núp ở trong chăn yên lặng rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Cam Tâm Tình Nguyên

Mẹ Hải Nhạc nhìn đến cảnh tượng như vậy, không khỏi hít vài hơi khí lạnh, lùi về vài bước, run giọng kêu: “Trường... Trường Viên, Hải Hoan mới bao nhiêu, Thư Dật, sao Thư Dật có thể như vậy?”

“Nghịch tử! Làm sao mà có thể làm ra chuyện như vậy?” Bố Tạ tức giận đến mức hai tay run cả lên.

Ông vọt tới trước mặt Tạ Thư Dật, liền cho Tạ Thư Dật hai cái tát vang dội.

Tạ Thư Dật bụm mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Bố Tạ lại đập hấn một cước: “Mày làm cho chúng ta rất thất vọng rồi” Tạ Thư Dật bị đá lùi vài bước, hấn vẫn không lên tiếng.

Thấy hấn vẫn không lên tiếng, bố Tạ lại một trận quyền đấm cước đá hấn: “Hải Hoan mới lớn bao nhiêu? Mày lại đối với nó như vậy? Mày thật sự là quá đáng!”

Tri Hải Hoan đã mặc đồ xong xuôi, thấy Tạ Thư Dật bị bố Tạ giáo huấn như vậy, trong lòng nằng hả giận xong, cũng đến phiên nằng ra sân rồi.

Nằng chạy đến trước mặt bố Tạ kéo ông lại: “Cha, đừng đánh anh Thư Dật! Đừng đánh anh ấy!”

“Cha phải đánh! Cha phải đánh! Hôm nay cha phải đánh chết nó!” Bố Tạ nói.

“Muốn đánh, cha đánh luôn cả con đi! Con là cam tâm tình nguyện mà!” Trì Hải Hoan nói.

“Cái gì?” Bố Tạ kinh ngạc dừng động tác đánh người lại, đơ người đứng đó, “Con tình nguyện?”

“Đúng vậy, chỉ là tối qua anh Thư Dật có uống chút rượu, mới dẫn đến xúc động như vậy, con cũng không đúng, con cũng có uống một ít, cho nên, con không trách anh ấy, thật sự không trách anh ấy!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

“Con nói có thật không?” Bố Tạ tức giận dừng tay.

“Thật mà, cha không tin, cha đi hỏi anh Thư Dật ấy!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật phẫn nộ nhìn nàng, gào thét: “Trì Hải Hoan! Không cần cô đến giả hào tâm!” Hấn xoay người nói với bố Tạ: “Cha tin thì tốt, không tin cũng tốt! Bình rượu kia là Trì Hải Hoan hạ độc! Con đã uống phải rượu ả đưa mới biến thành như vậy! Con hoàn toàn không có ấn tượng gì đã làm cái việc kia với cô ta hết! Các người tốt nhất nên mang cô ta đi nghiệm thử xem.”

“Anh Thư Dật! Làm sao anh có thể nói như vậy?” Trì Hải Hoan bùm mặt òa khóc, “Em dám cam đoan, tối hôm qua chắc chắn là lần đầu tiên của em! Trong sạch của em bị anh hủy rồi! Anh còn oan uổng em như thế...” Nàng đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa: “Con không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi! Con đi chết đây! Con đi chết! Con chết quên đi!” Chạy đến cạnh cửa, mẹ Hải Nhạc đau đớn ngăn cản nàng, ôm nàng vào trong ngực.

“Con gái đáng thương của mẹ, con gái đáng thương của mẹ a!” Mẹ Hải Nhạc khóc rống lên.

Hai người khóc thành một đoàn.

Bố Tạ suy sụp đi về phía hai người, ôm mẹ Hải Nhạc vào lòng.

“Em yên tâm, anh sẽ bắt hấn chịu trách nhiệm này với Hải Hoan!” Bố Tạ nói, “Đến lúc đó chọn ngày tốt xong, cho các con đính hôn đi.” Tạ Thư Dật không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, chuyện hấn không muốn nhất đã xảy ra, nói ra từ trong miệng ba hấn rồi.

“Không! Con sẽ không chịu trách nhiệm với ả! Người con thích, căn bản là không phải cô ta! Con đã nói, là cô ta tính kế con! Con sẽ không đính hôn với cô ta! Con tuyệt đối sẽ không đính hôn với cô ta!” Hấn hét về phía cha mình.

“Tên súc sinh này! Mày không thích nó? Mày không thích nó thì cũng đừng có động vào nó! Mày không đính hôn? Mày không đính hôn mày phải đi chết! Chết ra khỏi Tạ gia bọn ta! Tạ gia chúng ta không có một người không biết xấu hổ như mày! Mất hết mặt mũi liệt tổ liệt tông!” Bố Tạ vừa định xông lên đánh hấn, nhưng bị mẹ Hải Nhạc gắt gao kéo lại.

“Tốt, con đi chết! Con đi chết con cũng sẽ không đính hôn với cô ta!” Tạ Thư Dật nói xong lập tức lao ra phòng Hải Hoan.

Mẹ Hải Nhạc lại xông tới kéo Tạ Thư Dật lại, nói: “Thư Dật, nam nhân phải dám làm dám chịu! Ba con nói đúng, con không thích Hải Hoan, con cũng đừng có chạm vào nó! Con chạm vào lại không muốn chịu trách nhiệm! Đây không phải là việc nam nhân tốt nên làm! Nhiều năm vậy rồi, di chưa từng bạc đãi con a! Con cứ vậy mà đi hay sao! Ngẫm lại, con đã tổn thương trái tim bao nhiêu người rồi? Nói mở ra, cái này có thể trở thành một chuyện vui! Chính con suy nghĩ cần thận đi.”

“Dì, dì không biết, dì không hiểu! Dì thật sự không hiểu! Con...” Tạ Thư Dật thật muốn nói thẳng ra người mình thích là Hải Nhạc, nhưng, như vậy chỉ có thể càng tệ hơn thôi, hấn chỉ có thể thắt chặt miệng, “Tóm lại, con sẽ không chịu trách nhiệm này với Hải Hoan, con gái này của dì, cô ta không giống dì, cũng không giống Hải Nhạc! Cô ta là một tên ma quỷ! Cô ta là một ác quỷ! Cô ta chính là không muốn cho con dễ chịu, không muốn để con theo đuổi người con thích thật sự!” Tạ Thư Dật nghẹn ngào nói không nên lời.

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, tim của hấn thật sự cứ vậy mà vỡ nát, nếu Nhạc Nhạc biết, nàng chỉ đi vắng có một buổi tối, liền xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất như vậy, có khi nào nàng cũng sẽ tan nát cõi lòng mà chết hay không đây?

“Nhưng mà, lúc trước con tốt với Hải Hoan như vậy, bọn ta cũng nhìn ở trong mắt, chẳng lẽ con đối với Hải Hoan một chút cảm giác cũng không có hay sao? Vậy vì sao con còn sùng nó như đối với bạn gái như thế chứ? Đã xảy ra việc này, con gái quan trọng nhất là trong sạch, chẳng lẽ con liền tuyệt không muốn chịu trách nhiệm?” Mẹ Hải Nhạc nói đầy sắc bén.

Tạ Thư Dật cười khổ nhìn mẹ Hải Nhạc, nếu... bà biết người trong lòng hấn là Nhạc Nhạc, mà Nhạc Nhạc cũng thích hấn, bà vì Hải Hoan, lại tự tay bóp chết hạnh phúc cả đời của Nhạc Nhạc, trong lòng bà có thể vì vậy mà thông khổ hay không?

“Dì, con chỉ có thể nói xin lỗi với dì, con sẽ không vì bất cứ người nào mà miễn cưỡng chính mình! Ba con không thể, dì không thể, Trì Hải Hoan lại càng không thể! Nếu cứ như vậy, con tình nguyện thoát ly quan hệ với Tạ gia!” Tạ Thư Dật nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Chỉ Muốn Biết Rõ Chân Tướng

“Thằng súc sinh này! Tốt! Mày thoát ly quan hệ! Nhưng trách nhiệm này mày làm sao cũng trốn không thoát đâu! Bất luận thế nào mày cũng phải đính hôn với Hải Hoan!” Bố Tạ cũng lên con ương ngạnh.

“Không! Con sẽ không đồng ý! Như vậy là không công bằng với con!” Tạ Thu Dật nói.

“Công bằng? Làm sao không công bằng? Mày muốn trong sạch của người ta, mày phải lấy nó! Mày đi ra ngoài mà làm loạn người khác! Ta không xen vào mày! Nhưng nó là Hải Hoan, là Hải Hoan!” Bố Tạ nổi trận lôi đình.

“Tóm lại, con sẽ không đồng ý! Cô ta muốn chết! Con còn muốn chết hơn đây!” Tạ Thu Dật không chịu thỏa hiệp, “Tùy các người, cứ nói trong sạch của cô ta trong sạch của cô ta, dựa vào cái gì chỉ có cô ta mới có trong sạch? Cho tới bây giờ con đều chưa từng nghĩ tới muốn chạm vào cô ta! Chưa từng nghĩ tới lên giường với cô ta! Trong sạch của con còn hủy ở trong tay cô ta nữa kia!”

“Thằng nghịch tử này!” Bố Tạ vừa định xông lại đánh Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật dùng sức vung tay mẹ Hải Nhạc ra, hắn sẽ không đính hôn với Tri Hải Hoan, suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn hiện tại, hắn muốn đi gặp Nhạc Nhạc! Hắn nhất định phải gặp được Nhạc Nhạc! Tạ Thu Dật chạy xuống lầu, hắn bức thiết phải gặp được nàng, hắn cần Nhạc Nhạc cho hắn dừng khí phản kháng tất cả!

“Nhóc con! Mày trở lại cho ta! Trở lại cho ta! Mày muốn tức chết ta hay sao?” Bố Tạ định tiếp tục đuổi theo đi xuống. Mẹ Hải Nhạc kéo ông lại.

“Để cho nó đi bình tĩnh một chút cũng tốt, em tin tưởng nó sẽ trở lại, chuyện này, chúng ta từ từ thương lượng, nhìn nó dạng này, anh càng ép nó, nó sẽ càng phản nghịch.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Bố Tạ chỉ phải chờ dài một hơi: “Tại sao có thể như vậy a? Rõ ràng không phải hắn rất tốt với Hải Hoan hay sao? Thế nào đột nhiên lại trở nên cứng đầu không muốn ở cùng nó như vậy chứ?”

Mẹ Hải Nhạc liếc nhìn Hải Hoan một cái, Hải Hoan co rúm lại một chút, cúi đầu đầy đáng thương.

“Trường Viên, anh đi ra ngoài trước đi, em với Hoan Hoan muốn trao đổi một chút.”

“Được rồi, các em trò chuyện đi.”

Bố Tạ đi ra ngoài, nói với những người hầu đứng đối diện: “Mọi chuyện sáng hôm nay... Những gì mọi người nhìn thấy, đều phải làm bộ như không nhìn thấy, nếu ta nghe ra bên ngoài có phong thanh gì, các người, ta sẽ đuổi hết tất cả ra ngoài. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài!”

“Không đâu! Chúng tôi sẽ không làm! Đây là việc nhà của lão gia! Hơn nữa, cũng không phải chuyện gì không qua được, chúng tôi sẽ không nói ra.” Mẹ La vội vàng đi đầu nói.

Mọi người vội vàng gật đầu phụ họa.

“Tốt, tiền lương tháng này ta sẽ trả cho mọi người gấp đôi, mọi người đi làm việc đi!” Bố Tạ nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

“Hải Hoan! Hiện tại mẹ muốn lời nói thật của con!” Giọng điệu mẹ Hải Nhạc phi thường nghiêm khắc.

Hải Hoan hoảng sợ, lui về phía sau vài bước, sau đó ủy khuất nước mắt lưng tròng: “Mẹ, mẹ lại không tin con? Mẹ cảm thấy con sẽ làm loại chuyện đó?”

“Thu Dật đứa nhỏ này, mặc dù có lúc nó làm việc có chút quá đáng, nhưng, nếu nó thật sự không thích con, hơn nữa con lại là một thành viên trong nhà... Nó là không có khả năng động tới con được! Mẹ thật sự hiểu nó, tính hắn cao ngạo không kèm chế được, còn rất nhiều con gái vây xung quanh nó, nó không lạ gì một mình con! Hải Hoan! Nói thật cho mẹ!” Mẹ Hải Nhạc càng nghiêm khắc.

Hải Hoan òa khóc lên: “Mẹ, mẹ hiểu hắn? Mẹ không hiểu con gái của mình hay sao? Con sẽ dùng chuyện như vậy để đùa à? Con nói, tối hôm qua chúng con đã uống lên một ít rượu, mới trở nên như vậy! Đã nói rượu có thể loạn tính, mẹ, vì sao mẹ không tin con?”

Trên mặt mẹ Hải Nhạc có chút buồn lòng, nhưng bà vẫn nói: “Lấy bình rượu tới.” Hải Hoan lập tức dừng tiếng khóc, ngơ ngác nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ muốn bình rượu làm gì? Mẹ nghĩ rằng con thật sự bỏ thuốc hắn hay sao? Mẹ, làm sao mẹ có thể như vậy? Con thật hoài nghi mẹ có phải là mẹ ruột của con không nữa! Con là mẹ nhặt được đấy à? Làm sao mẹ có thể không tin con như vậy chứ?”

Hải Hoan cơ hồ đã hét rầm lên.

Nếu mẹ thật sự cầm bình rượu đi xét nghiệm, nàng liền thăm “Mẹ, con đã như vậy rồi! Mẹ lại vẫn không tin con!” Nàng tức giận chạy đến bên giường, xóc chân lên, chỉ vào dấu vết trên giường, nói, “Mẹ xem đi, mẹ tự xem đi!” Mẹ Hải Nhạc cũng không khỏi ngáy người.

“Mẹ! Tạ Thu Dật, hắn đã cướp đi trong sạch của con! Mẹ không lấy lại công bằng giúp con còn chưa tính, nhưng mà, mẹ còn muốn nghi ngờ con như

vậy nữa! Con thật sự muốn... đi chết đây!” Tri Hải Hoan nói xong liền định chạy ra ngoài, mẹ Hải Nhạc lại phải nắm chặt nàng lại.

“Mẹ cũng không phải không tin con! Mẹ cũng biết lần đầu tiên quan trọng với con gái, nhưng mà, mẹ chỉ là muốn biết rõ ràng chân tướng mà thôi.”

Tri Hải Hoan quay đầu lại nói với mẹ: “Chân tướng chính là: trong sạch của con đã mất! Tạ Thử Dật không thể làm như vậy với con! Mẹ, chẳng lẽ con gái của mẹ cứ không đáng giá như vậy! Mẹ liền mặc cho Tạ Thử Dật kiêu ngạo như vậy hay sao? Hắn là đại thiếu gia, là có thể tùy ý đùa giỡn con hay sao? Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng cho con! Con chỉ có mẹ với Hải Nhạc là hai thân nhân! Nếu mẹ sợ bọn họ, không nói chuyện cho con, Hoan Hoan thật sự không muốn sống ở trên đời này nữa!”

“Ai da, Hoan Hoan, không phải cha nói, sẽ khiến hắn chịu trách nhiệm đấy sao?” Mẹ Hải Nhạc nói, lập tức bà lại ngăn ra, “Lúc trước không phải con nói con là cam tâm tình nguyện đấy sao? Tại sao lại nói nó đùa giỡn con?”

Trong mắt Hải Hoan hiện lên một tia bối rối, sau đó nàng nói: “Mẹ, con chỉ không muốn thấy hắn bị đánh! Con mới làm vậy giúp hắn giải vây, nhưng mà, mẹ cũng thấy đấy, hắn chẳng những không lĩnh tình, ngược lại còn mở miệng oan uổng con! Hắn rõ ràng là không muốn chịu trách nhiệm, mới như vậy! Con thừa nhận, con thích hắn, nhưng mà, con cũng không muốn xảy ra quan hệ như vậy với hắn! Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng giúp con!”

“Được rồi được rồi! Mẹ biết rồi! Mẹ sẽ thương lượng với bác Tạ con!” Mẹ Hải Nhạc đành phải nói.

Thấy thuyết phục được mẹ, Hải Hoan lộ ra ý cười chiến thắng.

“Sao anh tới đây? Em đang chuẩn bị đến trường với Nhã Nghiên rồi, anh không cần tới đón em.”

Hải Nhạc nhìn Tạ Thử Dật đột nhiên xuất hiện trước mắt, có chút kinh ngạc, hắn thoạt nhìn hình như thật không tốt, nhìn nàng với vẻ mặt thống khổ, hơn nữa, hắn vậy mà lại mặc quần áo ngày hôm qua, đây không phải là điều mà Tạ Thử Dật bình thường cực yêu sạch sẽ làm, rốt cuộc hắn bị sao vậy?

“Tôi không phải tới đón em, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.” Tạ Thử Dật như đáng thương, lại như cực kì đau đớn mà nhìn Hải Nhạc.

Nếu nàng về nhà biết chuyện kia... Hải Nhạc... còn có thể cần hắn không?

Thật không muốn cho nàng về nhà! Thật muốn cứ vậy mang nàng rời khỏi Tạ gia thật xa, không bao giờ trở về là tốt nhất! Anh em họ Hứa cũng có chút kinh ngạc, hai người hai mặt nhìn nhau, Tạ Thử Dật giống như rất không bình thường.

“Các người trò chuyện đi, bọn ta đi ra ngoài trước.” Hứa Chí Ngạn kéo em gái định rời đi.

“Đợi chút Chí Ngạn, hôm nay ta không muốn đi trường học, người giúp ta đi xin nghỉ bệnh một ngày đi! Nhạc Nhạc cũng vậy, hôm nay em ấy không đến trường học! Nhã Nghiên em giúp em ấy xin nghỉ phép! Hôm nay bọn ta không đến trường học, cầu xin hai người các người.” Tạ Thử Dật nói.

“Vì sao? Đang yên lành vì sao không đến trường học? Em muốn đi, em không muốn trễ bài vở.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên thấy sắc mặt Tạ Thử Dật lập tức liền trở nên thật khó coi, nàng vội vàng nói: “Mới một ngày thôi, mình sẽ giúp bạn ghi bài, sẽ không để cho bạn trễ bài đâu.”

Hải Nhạc thấy Tạ Thử Dật thoạt trông thật sốt ruột bất an, thật sự có hơi lạ thường, trong lòng không khỏi có chút kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ), đành phải nói: “Được rồi, vậy cảm ơn Nhã Nghiên.”

Tạ Thử Dật thấy nàng đồng ý, kéo nàng bước đi.

“Ta sẽ dẫn em ấy đi đây.” Hắn nói.

“Vây... anh Chí Ngạn, Nhã Nghiên, em đi trước.” Hải Nhạc nói.

Thử Dật nhìn đồng phục trên người nàng, lại dừng lại, nói với Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, tìm một bộ quần áo khác cho em ấy mặc đi ra, đừng để em ấy mặc đồng phục đi ra ngoài.”

“Dạ, Nhạc Nhạc, bạn đi theo mình.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc không rõ Tạ Thử Dật đang muốn làm gì, chỉ đành phải đi đổi một bộ đồ bình thường của Nhã Nghiên, mới vừa đi ra, Tạ Thử Dật liền không dẫn lòng nổi vội và kéo nàng lên xe, gắt gao ôm nàng vào lòng.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc của tôi! Đừng rời khỏi tôi! Hứa với tôi đừng rời khỏi tôi!” Tạ Thử Dật ôm chặt nàng, thống khổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Dẫn Em Đến Một Chỗ

Hải Nhạc đã sắp bị hấn ôm không thở nổi rồi, cố sức hỏi hấn: “Rốt cuộc anh làm sao vậy? Như thế nào cứ là lạ vậy?”

“Em hứa với tôi trước đã! Em sẽ không rời khỏi tôi! Mặc kệ chúng ta gặp phải trở ngại gì em cũng sẽ không rời khỏi tôi! Bất luận xảy ra chuyện gì bất lợi đối với tôi, em đều phải lựa chọn tin tưởng tôi! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Hứa với tôi! Van em!” Tạ Thu Dật rên rỉ.

Bọn họ mới quen nhau nhiều lắm là ba ngày! Nhiều lắm là ba ngày thôi! Tại sao ông trời muốn tàn nhẫn với hấn như vậy!

“Anh nói cho em biết xảy ra chuyện gì trước đã?” Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên có một cảm giác rất không lành.

Tạ Thu Dật nói: “Không! Không! Em nhất định phải hứa với tôi trước! Hứa với tôi em sẽ không rời khỏi tôi! Có xảy ra chuyện lớn tày trời đi nữa, em cũng sẽ không rời đi tôi! Nhạc Nhạc! Van cầu em! Hứa với tôi đi!”

Hải Nhạc thờ dãi một hồi, nói: “Được rồi! Em hứa với anh! Vậy anh cũng nên nói, anh đây là làm sao vậy?”

Tạ Thu Dật thở phào nhẹ nhõm một hồi thật mạnh, hôn môi Hải Nhạc một cái.

“Cảm ơn em! Cảm ơn em đã hứa với tôi, tôi thật muốn cho em một nụ hôn thật sâu, nhưng mà, tôi chưa có đánh răng! Tôi sợ em chê miệng tôi hôi hám, có điều em phải nhớ kỹ em còn nợ tôi một cái là tốt rồi.”

“Đáng ghét! Vậy vì sao anh chưa đánh răng đã bỏ chạy ra đây? Hôn nữa ngay cả quần áo cũng không thay!” Hải Nhạc đập hấn một quyền thật mạnh.

“Tôi nghĩ nhớ em mà! Rất nhớ em, cho nên, tôi mới không kịp đánh răng, tối hôm qua cũng quên thay quần áo, Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi, tôi đi tìm một chỗ đánh răng rửa mặt trước đã, sau đó lại đi mua một bộ quần áo, đến lúc đó, tôi sẽ dẫn em đến một chỗ.” Tạ Thu Dật nói.

Đúng vậy, hấn muốn mang nàng đi.

“Dẫn em đi đâu?” Hải Nhạc hỏi.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tạ Thu Dật nói.

“Vâng.” Hải Nhạc vui vẻ đồng ý.

Vì thế, Hải Nhạc cùng Tạ Thu Dật đi đến một trung tâm spa tắm rửa sạch sẽ một cái, lại cùng hấn đi mua quần áo, Tạ Thu Dật thẳng hướng tiệm quần áo độc quyền Armani, chọn mua một loạt phục sức (trang phục + phụ kiện), khi hấn mặc bộ đồ mới thần thái sáng láng đứng ở trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng nhìn ngây ngốc, tuy rằng hấn là khách quen của tiệm, nhưng nhân viên cửa hàng vẫn bị phong thái của hấn làm choáng váng, sao Thượng Đế có thể sáng tạo ra một người đàn ông xuất sắc đến vậy? Quần áo khi mặc trên người hấn, hoàn toàn biến thành một quảng cáo sống của Armani a!

Có điều, cô gái bị hấn thường thường ôm vào trong ngực đầy thân mật lần này, bộ dạng thật trong sáng xinh đẹp, hình như nhìn hơi quen mắt thì phải?

“Tôi đẹp trai không?” Tạ Thu Dật hỏi.

“Đẹp, đẹp ơi là đẹp.” Hải Nhạc không nhịn được che miệng cười.

“Àn, tôi cũng cảm thấy tôi đẹp, đẹp một cách hiếm thấy!” Tạ Thu Dật búng búng chóp mũi nàng, hấn thật đúng là muốn hôn nàng, ngặt nỗi là nhiều người nhìn bọn họ như vậy, Hải Nhạc lại quá thận thùng, quên đi.

Vài nhân viên cửa hàng tụt lại một chỗ xi xào bàn tán, có một người dũng cảm đứng ra hỏi Hải Nhạc: “Xin hỏi, có phải bạn là Diêu Nhạc Nhạc không?”

“A? Là tôi?” Hải Nhạc nhất thời không phản ứng kịp.

“Trời ạ! Là bạn? Thật sự là bạn ư?” Nhân viên cửa hàng kinh hỉ kéo Hải Nhạc lại, “Có thể cho tôi một chữ kí được không? Tôi rất thích bạn đó.”

Tạ Thu Dật một tay đẩy cô nàng ra: “Thực xin lỗi, cô ấy không phải! Cà thẻ cho tôi, chúng tôi muốn đi!”

“Không phải à? Nhưng mà... rõ ràng đúng mà!” Nhân viên cửa hàng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy Tạ Thu Dật trợn mắt trừng, nàng sợ tới mức vội vàng cầm thẻ đi thanh toán, sau đó trả thẻ lại cho Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật ôm Hải Nhạc bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Hấn nhìn bên ngoài đầy cảnh sát, như sợ có người phát hiện vậy, bây giờ Hải Nhạc có chút nổi tiếng, chỉ sợ có vài người sẽ đến làm phiền nàng.

“Vì sao anh nói em không phải?” Hải Nhạc hỏi.

“Không muốn để em cướp đi nổi bật của tôi.” Tạ Thu Dật nói.

Hấn đúng là không muốn Hải Nhạc bị người khác nhận ra, sợ ảnh hưởng đến Hải Nhạc, dù sao bây giờ nàng còn ở trung học mà thôi, cho dù chỉ chụp

được cảnh hấn và nàng ở cùng một chỗ, nhưng mà, tóm lại sẽ có ảnh hưởng không tốt.

“Stop! Nổi bật của anh, anh có cái gì nổi bật chứ! Đầu ong vàng á.” Hải Nhạc giễu cợt hấn.

“Ha ha.” Thư Dật cười cười, “Chúng ta đến cửa hàng bán hoa.”

“Đến cửa hàng bán hoa làm gì?”

“Mua hoa.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc mừng thầm trong bụng, không phải muốn mua hoa đưa cho nàng đấy chứ.

Đến cửa hàng bán hoa, Tạ Thư Dật chọn một bó hoa cúc trắng nõn.

Không thể nào? Đưa hoa cúc cho nàng? Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy là lạ.

“Giúp tôi gói lại.” Tạ Thư Dật nói.

Hấn liếc sang nàng một cái, thấy trong mắt nàng có tia thất vọng, nở nụ cười, đi đến trước mặt một đồng hoa hồng, rút một cành hoa hồng dài, đưa đến trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc vui mừng nhận lấy.

“Tuy rằng chỉ có một cành, nhưng nó đại diện cho toàn tâm toàn ý.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngọt ngào cúi đầu: “Em biết, cảm ơn anh tặng hoa cho em, đây là lần đầu tiên em nhận hoa của con trai đó.”

Tạ Thư Dật hôn nàng một ngụm, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Hải Nhạc nhìn bó hoa cúc màu trắng trong tay hấn, không rõ thế nào hấn lại mua loại hoa này.

Khi xe Tạ Thư Dật chạy đến một cái đỉnh núi, Hải Nhạc đột nhiên có một vài kí ức, lúc nàng mười tuổi, đã từng tới một lần, đây là con đường đi về phía mộ của mẹ Tạ Thư Dật!

Hấn... mang nàng tới nơi này làm gì? Trong lòng của nàng đột nhiên bất an không yên.

Quả nhiên, hấn thật sự dẫn nàng đến mộ của mẹ hấn!

Khi Tạ Thư Dật mang nàng đứng ở trước mộ mẹ Thư Dật, nhìn Tạ Thư Dật đặt hoa tươi ở phía dưới bia mộ của bà, hai người đều trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!

Hải Nhạc nhìn ảnh chụp trắng đen trên bia mộ mẹ Thư Dật, nụ cười vương chút sầu lo, xem ra, bà vẫn có tâm sự a, kỳ thật, mẹ Thư Dật cũng là một mỹ nhân hiếm có, Thư Dật và mẹ có sáu phần tương tự.

“Mẹ, con tới thăm người.” Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng, “Lần này, con còn mang một người tới thăm mẹ, trước kia, cô ấy cũng đã tới một lần, không biết mẹ còn nhớ rõ không? Có điều, khi đó cô ấy còn nhỏ.”

Hải Nhạc hồi hộp nhìn hấn, cảm thấy đáng vẻ của hấn thật là trang trọng.

Tạ Thư Dật xoa người, nói với Hải Nhạc: “Em nói cho mẹ tôi biết, em có yêu tôi không? Sau này em có tổn thương tôi không?”

Hải Nhạc thấy vẻ mặt nghiêm túc của hấn, mơ hồ hơi hiểu được, hấn mang nàng đến đây, là muốn cho mẹ hấn nhìn thấy nàng, đồng thời để cho nàng biết, hấn đối với nàng, là thật tâm thật tình, bởi vì, nàng luôn biết rõ vị trí của mẹ Thư Dật ở trong lòng hấn quan trọng đến nhường nào! Nói cách khác, về sau, hấn chỉ nhận định nàng, còn muốn làm cho mẹ hấn cũng nhận định nàng!

Trong lòng Hải Nhạc ngọt ngào và chua xót quện chung một chỗ, nước mắt không nhịn được ứa ra, nàng không khỏi tới gần Tạ Thư Dật, ôm hông của hấn thật chặt, sau đó mỉm cười nhìn ảnh chụp mẹ Thư Dật nói: “Di ơi, cháu là Hải Nhạc, thật vui khi Thư Dật dẫn cháu tới gặp di, thật vui khi được gặp

lại đi, cháu có thể nói cho đi biết chắc chắn, cháu yêu Thư Dật, cháu yêu anh ấy, rất yêu rất thương anh ấy! Cháu tuyệt đối sẽ không tổn thương anh ấy! Đi có thể yên tâm, cho dù có một ngày anh ấy sẽ tổn thương cháu, cháu cũng sẽ không làm chuyện tổn thương anh ấy! Cháu có thể thề với dì, kiếp này cháu chỉ thương một mình anh ấy! Dì ơi, xin dì chúc phúc cho cháu và Thư Dật! Cháu sẽ tuyệt đối không làm cho dì thất vọng!”

Tạ Thư Dật vừa kinh ngạc vừa cảm động nhìn Hải Nhạc, hắn ôm lấy Hải Nhạc thật chặt, kích động đến không thể tự chủ chính mình, hắn hôn lên trán Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc của tôi! Thật sự cảm ơn em! Cảm ơn em! Cảm ơn em đã yêu tôi đến vậy!”

Cổ họng của hắn đã trở nên nghẹn ngào, thì ra, nàng yêu hắn đến như vậy! Như vậy, sao hắn có thể không hồi báo cho nàng tình yêu ngang thế?

Hắn nhìn về phía ảnh chụp trên bìa mộ mẹ mình, nghẹn ngào nói: “Mẹ, cô ấy yêu con đến như vậy! Yêu con của người đến như vậy! Người hắn nên yên tâm con trai sẽ không bị tình yêu tổn thương nữa rồi! Mẹ, con cũng từng luôn nghĩ rằng, con sẽ không bao giờ thích ai, không ai có thể làm cho con nói ra ba chữ kia, con cũng từng nghĩ rằng, yêu không phải điều gì tốt, nó sẽ mang đến tổn thương cho con, tựa như con yêu mẹ đến vậy, mà mẹ lại sớm rời bỏ con đi! Mẹ, con đã hứa với mẹ, không nói với bất cứ kẻ nào ba chữ kia, nhưng mà mẹ ơi, Nhạc Nhạc cô ấy nói cô ấy yêu con, đời này chỉ yêu một mình con! Hiện tại sao con có thể không nói ra tình yêu của con chứ? Mẹ cũng không nhẫn tâm con của mẹ sống trong nỗi đau khổ không thể nói yêu phải không? Không thể nói với cô ấy, trong lòng con càng đau khổ hơn! Mẹ, mẹ liền cho phép con nói ra ba chữ kia với cô ấy đi!”

Nước mắt Hải Nhạc lập tức chảy xuống, thì ra, thì ra trước kia hắn vẫn không chịu nói, không phải hắn không thương nàng, mà là hắn đã hứa với mẹ hắn, không thể nói với người khác ba chữ đó! Thì ra, hắn mang nàng đến, chính là vì hy vọng có thể cầu được sự đồng ý của mẹ mình, có thể nói ra ba chữ kia với nàng!

“Thư Dật! Thư Dật! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em không nên hiểu lầm anh! Em không đúng! Là lỗi của em! Trước kia có lẽ anh muốn nói với em, nhưng là đi không cho anh nói! Không phải anh không yêu em! Thư Dật! Thật xin lỗi!” Nàng ôm hắn, khóc nức nở, nếu, nếu như không có khúc mắc về mẹ hắn, không phải hắn đã nói ra hắn yêu nàng từ lâu rồi sao! Có phải cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy không? Không có nhiều đau khổ đến thế?

Nước mắt Tạ Thư Dật cũng lăn ra khỏi hốc mắt, hắn kêu to với ảnh chụp mẹ mình: “Mẹ, con yêu Nhạc Nhạc! Con yêu cô ấy! Xin mẹ nhất định phải chúc phúc cho chúng con! Xin mẹ nhất định phải phù hộ cho chúng ta sẽ không gặp chướng ngại gì, phù hộ chúng con nhất định có thể đi đến với nhau! Mẹ! Con trai van người! Con trai và Hải Nhạc nhất định sẽ không để cho người thất vọng! Sẽ không dẫm vào bước chân của mẹ và cha, chúng con nhất định sẽ rất hạnh phúc rất vui vẻ! Mẹ, mẹ nhất định phải chúc phúc cho con và Nhạc Nhạc! Chúng con sẽ kết hôn, chúng ta sẽ sinh ra thật nhiều thật nhiều cục cưng! Mẹ sẽ có rất nhiều cháu trai cháu gái! Đến lúc đó bọn chúng đều sẽ tới quỳ lạy dâng hương cho mẹ! Mẹ, mẹ nhất định phải chúc phúc cho con và Nhạc Nhạc vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

“Thư Dật! Thư Dật!” Hải Nhạc cảm động đến òa khóc lớn lên, nàng chỉ biết kêu tên hắn lên, “Thư Dật! Thư Dật! Thư Dật!” Tạ Thư Dật hôn lấy lệ trên mặt nàng, nói với nàng: “Cho tới tận nay, tôi đều muốn nói với em, nhưng mà, tôi vẫn nói không nên lời, thật xin lỗi, Nhạc Nhạc, thật xin lỗi! Hôm nay, tôi muốn ở trước mặt mẹ tôi, nói ra ba chữ tôi vẫn hằng muốn nói với em kia, thật xin lỗi! Trước kia chỉ làm cho em đau khổ, cho em thương tâm, thật xin lỗi! Thật xin lỗi, về sau sẽ không như thế nữa, về sau tôi sẽ chỉ yêu em gấp bội! Nhạc Nhạc, tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi...” Cảm động đến vô cùng, Hải Nhạc khóc dùng làn môi chặn miệng của hắn, nuốt chữ “yêu em” còn chưa nói hết kia của hắn vào trong bờ môi của nàng, Tạ Thư Dật gắt gao ôm nàng vào trong ngực của mình, nhận lấy nụ hôn ngây ngô của nàng, hai người nóng bỏng cuốn hút nhiệt tình của đối phương, không ngừng có nước mắt chảy vào miệng, không biết là nước mắt của hắn, hay là của nàng. Nụ hôn này, hai người đều hoàn toàn giao ra sâu thẳm đáy tim, đều thầm hi vọng hai người sẽ vĩnh viễn ngọt ngào và hạnh phúc, Tạ Thư Dật buông Hải Nhạc ra, nhìn Hải Nhạc nồng nàn, giống như không nhìn đủ nàng vậy, mà Hải Nhạc cũng rơi nước mắt nhìn hắn, ánh mắt hai người quện cùng một chỗ, đều có thể từ trong ánh mắt đối phương thấy được tình yêu say đắm của người kia đối với chính mình.

“Nhạc Nhạc, tôi thật sự nói không nên lời tôi yêu em đến bao nhiêu!” Tạ Thư Dật lại ôm nàng vào trong ngực nói.

“Em cũng yêu anh! Em sẽ yêu anh còn nhiều hơn anh yêu em!” Hải Nhạc hạnh phúc nói.

“Không! Tôi nhất định sẽ yêu em nhiều hơn em yêu tôi! Tình yêu tôi dành cho em, nhất định sẽ là người nhiều nhất trên thế giới này!” Tạ Thư Dật nói.

Hắn vui mừng nhìn ảnh chụp của mẹ, “Mẹ, mẹ có thấy được không? Mẹ thấy không? Chúng con yêu nhau! Chúng ta yêu nhau như thế! Mẹ nhất định phải làm cho chúng con vĩnh viễn ở cùng nhau đó!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chúng Ta Không Trở Về Nhà!

Mẹ hắn vẫn cười, trong nụ cười vẫn mang theo một tia sầu lo.

“Dì ơi, Nhạc Nhạc ở đây cảm ơn dì sinh ra Thư Dật, làm cho Nhạc Nhạc có được một người yêu xuất sắc như thế, Nhạc Nhạc cảm tạ dì! Về sau Nhạc Nhạc cũng sẽ tới thăm dì!” Hải Nhạc cười nói.

“Àn, chúng con sẽ mang con cái của bọn con tới thăm mẹ.” Tạ Thư Dật bổ sung, “Mẹ, con và Hải Nhạc phải đi đây, tương lai chúng con kết hôn, chúng con sẽ trở lại thăm mẹ.”

Hắn và Nhạc Nhạc khom người chào mẹ, sau đó đi từ từ ra nghĩa địa.

“Mới nãy anh vừa nói đến con cái với dì, anh nói chuyện đó có hơi xa xôi thì phải?” Hải Nhạc then thùng cúi đầu nói.

“Không xa đâu, chờ em đến mười tám tuổi, tôi liền khiến cho em sinh con cho tôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Em không cần nhanh như vậy đâu, em muốn tốt nghiệp đại học mới có thể lo đến chuyện con cái đó, anh phải tự chờ thôi!” Hải Nhạc cười nói.

“Em mười tám tuổi tôi đã tốt nghiệp lâu rồi, em có thể sinh con xong lại đi học, tôi liền ở nhà làm vú em!” Tạ Thư Dật cười nói.

“Vậy anh không cần đi ra ngoài kiếm tiền nuôi em với con à? Thật là một tên ngốc!” Hải Nhạc nở nụ cười khanh khách.

“Tôi sẽ vừa chăm đứa nhỏ vừa kiếm tiền chứ sao! Tôi có thể vừa hạp vừa đút con uống sữa đó.” Tạ Thư Dật nghiêm trang nói.

Tưởng tượng đến Tạ Thư Dật tây trang giày da ngồi trong phòng hội nghị, trên tay lại ôm một em bé, vừa chủ trì hội nghị vừa mớm sữa dỗ con nít, Hải Nhạc không khỏi phá lên cười.

“Thật mệt anh nghĩ ra được, chẳng lẽ, sau này anh muốn sống cuộc sống vú em như thế à? Em vừa nghĩ tới đã cảm thấy cực kì buồn cười.”

Thư Dật cong miệng lên: “Buồn cười à? Tôi cảm thấy chẳng buồn cười chút nào, tôi chỉ là muốn làm ông bố tốt, ai kêu lúc đó em còn đang đi học chứ? Không có cách nào, nhiệm vụ chăm đứa nhỏ chỉ có thể là của tôi, em sinh đứa nhỏ cho tôi vậy. Tôi không lo cho bảo bối sao được? Đương nhiên tôi phải tự thân vận động, sẽ không mượn tay người khác!”

Hải Nhạc không khỏi vươn tay đánh hắn: “Anh còn càng nói càng hăng nữa!” Nhưng mà, trong lòng của nàng, thật sự rất khát khao một cuộc sống như hắn nói, về sau, bọn họ sẽ thật sự có con ư? Đứa bé kia sẽ như thế nào? Giống nàng, hay là giống hắn?

Ai da, nghĩ đi đâu rồi? Đến chuyện xa như vậy? Trái tim của nàng vì chính khát khao của mình mà vội vàng loạn nhịp, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Thư Dật mở cửa xe cho nàng, chuẩn bị giúp nàng cài dây an toàn.

“Chúng ta trở về trước, hay là đi đâu nữa?” Hải Nhạc hỏi.

Thư Dật vừa nghe thấy nàng nói ra hai chữ “trở về”, trái tim vốn đang hạnh phúc đột nhiên lại trầm xuống, nếu Nhạc Nhạc về nhà, nếu biết chuyện xảy ra giữa hắn và Hải Hoan, Nhạc Nhạc, còn có thể yêu hắn như vậy nữa hay không?

Hắn không khỏi sợ hãi lại ôm lấy nàng lần nữa.

“Không, không, chúng ta tạm thời không trở về nhà! Chúng ta không trở về nhà!”

Hắn đột nhiên chen vào trong ghế Hải Nhạc, ôm Hải Nhạc ngồi lên đùi hắn, sau đó, điên cuồng hôn Hải Nhạc nồng cháy.

Cho dù hắn đã thắng thần với nàng, cũng đã ở trước mặt mẹ nói hắn yêu nàng, nhưng, trong lòng hắn vẫn rất sợ hãi, thật sợ hãi, hắn sợ Nhạc Nhạc biết được tối hôm qua Hải Hoan đã lên giường với hắn xong, sẽ không cần hắn nữa! Cho nên, hắn khao khát ở trước khi Nhạc Nhạc biết được tin này, có được Nhạc Nhạc, hắn không muốn mất đi nàng a!

Tạ Hải Nhạc bị cơn điên cuồng đột ngột của Thư Dật làm hoảng sợ, hắn đói khát ham muốn nàng như thế, nàng cũng không phải đứa ngốc, không thể nào không cảm nhận được, hắn, sao đột nhiên lại như vậy?

Khi bàn tay Tạ Thư Dật tiến vào trong áo của nàng, nàng lo lắng ngăn cản hắn.

“Đừng như vậy, đừng như vậy được không?”

“Nhạc Nhạc, tôi yêu em! Tôi không muốn đợi! Đợi lát nữa tôi sẽ điên mất!” Tạ Thư Dật nói.

Tay hắn vẫn cố chấp muốn cởi cúc áo của nàng như trước, hơn nữa, trong hai mắt của hắn đã sắp phun ra lửa, Hải Nhạc đã cảm giác như mình sẽ bị hắn thiêu đốt thành tro tàn rồi, nhưng, lý trí nói cho nàng biết, không thể tiếp tục như vậy.

“Hãy nghe em nói, Thư Dật, hãy nghe em nói được không? Chúng ta sẽ ở cùng nhau, sớm hay muộn em sẽ cùng anh đi đến bước này, nhưng mà, em không nghĩ ở hiện tại, em không muốn, em còn nhỏ, những chuyện này, có thể chờ một chút được không? Chờ em.” Mặt nàng đỏ bừng, nhưng nàng vẫn nhìn Tạ Thư Dật khẩn cầu, “Chờ em có thể nhận những chuyện đó, chờ em trưởng thành một chút, được không? Anh đã nói, bao lâu anh cũng sẽ chờ! Thư Dật, đừng để cho em thất vọng với anh được không?”

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, ngọn lửa trong mắt bị dập tắt, còn lại chính là ảm đạm, hắn thở dài một hơi, yên lặng giúp nàng cài lại những nút áo bị hắn cởi ra.

Thật lâu sau hắn nặng nề nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá vội.”

Hắn kéo Nhạc Nhạc vào trong ngực của mình, chậm rãi làm cho mình trở bình thường trở lại.

So với đề nàng về nhà nghe được tin tức kia, không bằng tự mình chính miệng nói với nàng đi?

Nhưng, nàng có thể cứ thế mà không cần hắn nữa không?

Trái tim của hắn, sắp bị hành hạ đến phát điên.

Tóm lại nàng sẽ biết, hãy để cho hắn chính miệng nói cho nàng biết đi.

Hắn mở miệng, hỏi có chút khó khăn: “Nhạc Nhạc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh tôi, đều sẽ tin tưởng tôi phải không?”

“Ân, em sẽ tin tưởng anh vô điều kiện!” Hải Nhạc gật đầu kiên định.

Tạ Thụ Dật không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, kia, hắn có thể nói ra chăng?

Nói ra đi, bằng không, để cho Trì Hải Hoan đoạt tiên cơ, hắn sẽ càng bị động.

Hầu kết của hắn trượt vài cái, khó khăn nói: “Nhạc Nhạc, tối hôm qua em không ở nhà, tối hôm qua, đã xảy ra một chuyện.”

Hải Nhạc ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tạ Thụ Dật hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi bị chị em gái bắt, tối hôm qua trong tình trạng cái gì cũng không biết, tôi đã lên giường cùng cô ta!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Em Không Thể Không Tin Tôi!

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Hải Nhạc không khỏi nhảy dựng lên, đầu chạm vào nệm xe thật mạnh, nàng cũng quên đau, quên mất tất cả, chỉ còn một tiếng vang ong ong cùng với câu Tạ Thụ Dật nói đã lên giường với chị hai kia!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tạ Thụ Dật, vậy mà đã lên giường với chị hai tối hôm qua rồi?! Chẳng qua nàng chỉ không ở nhà một buổi tối mà thôi! Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hắn và chị hai lên giường rồi! Hắn và chị hai lên giường rồi!

Như vậy, chị hai... chị hai chắc chắn sẽ không buông tha cho Tạ Thụ Dật nữa rồi!

Làm sao hắn có thể lên giường với chị hai? Trong miệng hắn vừa nói hắn yêu nàng xong, nhưng mà, tối hôm qua, lại đã lên giường với chị hai rồi!

Trái tim nàng đau quá, giống như vạn tiễn xuyên tâm (~ vạn mũi tên đâm vào tim)!

Nàng nhìn Tạ Thụ Dật si ngốc, không thể tin được. Nước mắt, từ trong đôi mắt hoảng sợ của nàng lăn một giọt thật to ra ngoài.

Thấy nàng lộ vẻ kinh hoàng như vậy, đầu óc Tạ Thụ Dật rối loạn toàn bộ, hắn có chút hối hận đã nói ra.

“Nhạc Nhạc!” Hắn nhìn nàng cầu xin, ý định kéo nàng vào trong lòng lần nữa.

“Tạ Thụ Dật! Anh gạt em!” Hải Nhạc hét to dùng sức đẩy hắn ra, nàng khóc mờ cửa xe xe, lập tức xông ra ngoài.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Em đừng chạy! Em nghe tôi giải thích! Em nghe tôi giải thích đã!” Tạ Thụ Dật lập tức xông ra ngoài theo.

Ông trời ơi, rốt cuộc hắn đã làm cái gì? Hại nàng thống khổ như vậy?

Hải Nhạc lao đi vừa vội vừa nhanh, nhưng, Tạ Thụ Dật rất nhanh đã đuổi kịp nàng, từ sau lưng ôm chặt lấy nàng!

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Nhạc Nhạc! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Tạ Thụ Dật không biết mình nên nói gì, hắn chỉ có thể khấn cầu nói “thật xin lỗi”.

“Buông ra! Buông ra! Anh tên lừa đảo này! Miệng anh nói bao nhiêu tiếng yêu em! Nhưng mà...! Tối hôm qua anh lại lên giường với chị em rồi! Anh bảo em phải tin tưởng anh như thế nào đây!” Hải Nhạc giãy dụa, hét chói tai, liều mạng muốn tránh khỏi vòng ôm của Tạ Thụ Dật.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi nói, là cô ta bắt bắt tôi! Em suy nghĩ một chút đi! Người tôi yêu là em! Mà người em yêu cũng là tôi! Cô ta lại là chị của

em! Hơn nữa, tối hôm qua tôi cũng đã ngã bài chia tay với cô ta rồi! Tạ Thử Dật tôi làm sao có thể lại đi lên giường với cô ta chứ? Em suy nghĩ một chút đi! Dùng trí thông minh của em suy nghĩ lại! Nếu tôi thật sự muốn lên giường với cô ta, tôi đã sớm lên rồi! Làm sao tôi có thể đợi cho đến lúc chia tay cô ta lại còn đang quen với em, mới lên giường với cô ta chứ? Xin em! Nhạc Nhạc, em phải tin tưởng tôi! Em nói, tôi làm cái gì em đều sẽ lựa chọn tin tưởng tôi vô điều kiện! Tôi không có gạt em! Thật sự là chị em hại tôi! Nhạc Nhạc! Van xin em! Em phải tin tưởng tôi! Em phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Em phải tin tôi! Em không tin tôi, tôi lập tức mất hết tất cả! Em không thể bỏ lại tôi! Em không thể!”

Tạ Thử Dật không khỏi hoảng loạn bật khóc lên, hẳn thật sự sợ hãi Nhạc Nhạc cứ vậy mà không bao giờ cần hẳn nữa! Vậy hẳn phải làm sao bây giờ? Đã không có tình yêu của nàng, hẳn phải làm sao bây giờ? (biến truyện này thành ngược luyến tình thâm thôi chứ sao =))

Nước mắt của hắn, một giọt tiếp một giọt dừng lại ở trên cổ Hải Nhạc, Hải Nhạc không phải không cảm thấy hắn nói có lý, cũng không phải không cảm nhận được nước mắt của hắn, nhưng mà, trái tim của nàng đau như vậy, đau đến nàng cảm giác như một giây sau mình sẽ chết mất, nàng không muốn tha thứ cho hắn! Thật sự tuyệt không muốn!

Tạ Thử Dật chảy nước mắt, nghẹn ngào khản cầu: ”Nhạc Nhạc! Đừng bỏ lại tôi! Đừng bao giờ không cần tôi nữa! Người tôi yêu, vẫn luôn là em! Trì Hải Hoan, cho tới bây giờ tôi vẫn không có bất kỳ cảm giác gì với cô ta cả! Cô ta biết người tôi thích là em! Tối hôm qua tôi lại nói chia tay với cô ta nữa! Cô ta không muốn cho hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cô ta lại dùng cách thức hạ lưu như vậy! Ặc muốn trói chặt tôi! Nhạc Nhạc, em có thể tha thứ cho tôi không? Trước giờ tôi đều không có một chút ý niệm lên giường với cô ta trong đầu, tôi thậm chí còn chưa từng nắm tay cô ta, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng hôn cô ta, một vài lần cũng là cô ta chủ động, mà tôi... chỉ là muốn nhìn xem em có thể ghen không, cho nên dừng lại hơn vài giây đồng hồ, nhưng tôi có thể thề với em, cho tới bây giờ tôi vẫn thật sự không hề có ý nghĩ lên giường với cô ta! Nhạc Nhạc! Em không thể không tin tôi! Tôi không thể mất đi em! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Nhạc Nhạc, van em!”

Hải Nhạc vẫn run run chậm rãi quay lại, nàng rơi lệ đầy mặt nhìn hắn.

“Tạ Thử Dật, làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể? Anh có biết trái tim... trái tim... nếu nó đã bể nát rồi, sẽ không còn là một trái tim tròn vẹn nữa! Làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể như vậy? Tạ Thử Dật, nếu... nếu... nếu giờ phút này là em cùng người con trai khác lên giường, lòng của anh... lòng của anh... sẽ cũng xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?” Hải Nhạc nhìn hắn bi thương.

Tạ Thử Dật ngây dại, nhưng mà... nhưng mà hắn không phải cố ý!

“Nhạc Nhạc!” Tim của hắn cũng nát! Chẳng lẽ, nàng muốn cứ vậy mà rời khỏi hắn sao?

Hải Nhạc thấy hắn không trả lời, bị ai nói: “Tạ Thử Dật, cho dù chị ấy gài bẫy anh đi nữa! Làm sao anh có thể cho chị ấy cơ hội để cho chị ấy gài bẫy được anh?”

Tạ Thử Dật thấy nàng vậy mà lại tin hắn là bị gài bẫy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi lại nôn nóng tiếp tục giải thích: “Lúc ấy cô ta gọi điện thoại cho tôi, nói cô ta đau bụng, nói cô ta nằm trên giường không dậy nổi, bảo tôi đi qua tìm thuốc giùm cô ta, nếu em không tin, trên điện thoại còn có nhật kí ghi lại!”

Hắn vội vàng mở nhật kí điện thoại trong điện thoại di động ra, đưa cho Hải Nhạc xem, Hải Nhạc liếc một cái, không có hé răng.

Tạ Thử Dật thấy nàng không mở miệng, tiếp tục nói.

“Tôi tin là thật, đi qua tìm thuốc cho ả, tôi đưa thuốc cho cô ta xong, tôi liền định đi ngay, nhưng cô ta giữ chặt tôi lại, nói cô ta chỉ có một yêu cầu, chính là bảo tôi ở lại đến khi cô ta ngủ, về sau, cô ta có thấy cũng sẽ không dây dưa tôi nữa, lúc ấy tôi cực kì muốn ở cùng một chỗ với em, thấy cô ta nói như vậy, tôi liền nhận lời cô ta, nhưng mà, cô ta còn nói buổi tối cô ta phải uống một ly rượu đỏ mới có thể ngủ được, cô ta cũng rót một ly cho tôi, lúc ấy tôi cũng không muốn uống, nhưng mà, cô ta thấy tôi không uống, liền đổ rượu trong ly tôi ra uống hết, sau đó lại rót một ly cho tôi lần nữa! Tôi nghĩ không có chuyện gì, cũng uống theo, thế nào lại nghĩ đến chuyện trong ly rượu kia không có việc, việc ra ở trong bình rượu kia kìa, tôi uống ly rượu kia xong, lập tức cực kì buồn ngủ, kết quả, sau đó cái gì cũng không biết, buổi sáng tỉnh lại, tôi liền nhìn thấy tôi với cô ta đang nằm cùng nhau! Nhạc Nhạc, đây là toàn bộ chuyện đã xảy ra!”

Hắn nói xong một hơi, sau đó nhìn Hải Nhạc đầy đáng thương, chờ đợi Hải Nhạc cho hắn phán quyết cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Chị Hai Thật Sự Quá Đáng Sợ

Hải Nhạc vẫn cúi đầu, cũng không hề mở miệng.

Tạ Thử Dật hoàn toàn không cần phải nói dối chuyện này với nàng, tuy rằng trước kia hắn luôn luôn ở trước mặt cha mẹ âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh) về chuyện liên quan tới nàng, nhưng, thật sự thì hắn chưa bao giờ nói dối trước mặt nàng, hắn muốn nói cái gì, muốn làm cái gì, cho tới bây giờ đều chưa từng giấu diếm nàng, trừ sau đó lại không hề để cho nàng biết chính xác tình cảm của hắn đối với nàng, còn tưởng rằng hắn chỉ là muốn chơi trò tình cảm thôi, mới dẫn đến chuyện hai người cứ luôn ở đó mà lòng vòng lòng vòng, nhưng mà, cho tới bây giờ hắn vẫn nghĩ sao nói vậy, nói cái gì thì làm

cái đó, hẳn thật sự không cần phải vì đã lên giường với chị hai mà đi giao hết trách nhiệm cho chị ấy. Hơn nữa chị hai, từ thu đoạn lúc chị ấy vì trả thù bạn học, ở sinh nhật bạn đoạt lấy bạn trai người khác, lại lập tức đá người ta đi thì có thể nhìn ra, chị hai, cũng không phải là chị hai trước đây nữa! Cho nên, nếu chị ấy không muốn buông tay với Tạ Thu Dật, đúng là chị ấy có thể sẽ không từ thu đoạn cũng muốn trói chặt Tạ Thu Dật, lên giường với Tạ Thu Dật hy sinh lần đầu tiên của mình, là thu đoạn cũ nhưng lại nhanh nhất cũng có hiệu quả nhất rồi, trừ biện pháp này, thật đúng là không còn biện pháp gì có thể buộc Tạ Thu Dật lại được. Quả thật không ngờ chị hai lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự là quá khủng khiếp! Chị ấy mới bao nhiêu chứ? Vậy mà lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự quá đáng sợ! Hải Nhạc không khỏi run lên một cái.

Tạ Thu Dật cũng không dám giục nàng, đứng ở cạnh nàng chờ một giây như qua một năm.

Thật lâu sau, Hải Nhạc ngẩng đầu lên.

“Em tin tưởng anh! Em tin anh không phải muốn lên giường với chị ấy! Em tin là chị ấy hãm hại anh!” Hải Nhạc nói.

Trái tim đang treo lủng lẳng của Tạ Thu Dật rốt cuộc cũng rơi xuống, hắn kích động ôm Hải Nhạc vào lòng, liên tục hỏi: “Nhạc Nhạc! Tôi không có mắt em phải không? Em thật sự vẫn còn cần tôi? Phải không? Em thật sự vẫn cần tôi phải không?”

Hải Nhạc gật đầu thật mạnh.

“Thật tốt quá! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Cảm ơn em! Cảm ơn em!” Tạ Thu Dật dùng sức hôn môi Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nhẹ giọng nói: “Cho dù em tin tưởng anh đi nữa, nhưng mà, chị hai sẽ không bỏ qua, sớm muộn gì chị ấy cũng sẽ làm cho cha mẹ biết chuyện này.” Tạ Thu Dật thờ dãi một hồi, không biết có nên nói cho nàng biết, cha mẹ đã biết rồi hay không.

“Chị ấy làm như vậy, chắc chắn là không buông tay với anh! Em sợ đến lúc đó cha mẹ mà biết, sẽ ép anh ở cùng chị ấy! Chị ấy làm như vậy, chính là muốn đạt tới mục đích này!” Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là, Hải Nhạc thật sự rất thông minh, những chuyện hắn không dám nói ra khỏi miệng này, đều bị nàng đoán trúng! Lo là, bọn họ phải đối mặt với những thứ phiền toái liên tiếp này thế nào đây?

Tạ Thu Dật áp úng nói: “Cha mẹ biết rồi.”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Hải Nhạc giật mình mở to hai mắt.

“Tại tôi quá tức giận, đánh Hải Hoan một bạt tai, Hải Hoan liền không ngừng hét to lên, dẫn tới cha mẹ đến, bọn họ thấy được tôi đang mặc quần áo, mà Hải Hoan thì đang ngồi ở trên giường, ba tôi cho là tôi khi dễ Hải Hoan, đánh tôi vài cái.” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc che đầu, không nhìn được rên lên: “Em phải nói anh thế nào đây? Tạ Thu Dật, bình thường anh thoát nhìn rất thông minh, làm sao anh lại có thể xúc động như vậy chứ?”

“Tôi không đánh cô ta, cô ta cũng sẽ làm ồn lên cho cha mẹ biết.” Tạ Thu Dật tức giận nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ: “Cũng đúng.”

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại tràn ra: “Chị hai thật sự quá đáng, sao có thể làm như vậy chứ? Chị ấy thế nào lại biến thành người như vậy?”

Tạ Thu Dật không nói gì, trong lòng hắn chỉ có nỗi hối hận vô tận, nếu hắn biết Hải Hoan có thu đoạn lợi hại như vậy, cho hắn một trăm lá gan, hẳn cũng sẽ không đi chọc cô ta.

Hải Nhạc cắn môi, nói yếu ớt: “Em nghĩ, cha chắc chắn sẽ nói, bảo anh phải chịu trách nhiệm này đúng không?”

“Đúng vậy.” Tạ Thu Dật gật đầu bất đắc dĩ.

Hải Nhạc nhìn hắn, nước mắt lại không thể nổi lăn xuống, nàng nghẹn ngào hỏi: “Vậy anh muốn làm gì bây giờ?”

Tạ Thu Dật vội vàng nhìn nàng, nói: “Vấn đề không phải là tôi làm gì bây giờ, mà là em! Em không thể vì chuyện này mà từ bỏ tôi! Em phải cùng tôi chống chọi áp lực này!”

Nước mắt Hải Nhạc càng chảy dữ dội hơn, nàng không ngừng lắc đầu: “Em cũng không biết, em cũng không biết phải làm sao bây giờ, nếu anh không cho Hải Hoan một câu trả lời thỏa đáng, cha với mẹ em chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh. Tại sao phải như vậy? Tại sao phải như vậy? Thu Dật, em muốn được ở bên anh! Nhưng mà, tại sao lại khó như vậy?” Hải Nhạc nghĩ rằng rất có thể sẽ phải tách khỏi Thu Dật, nàng không khỏi lại khóc nức nở.

Tạ Thu Dật cũng bị nàng khóc buột giá cả người, cho dù hai người kiên trì đi nữa, nhưng, có chuyện Hải Hoan này, cha mẹ sẽ cho phép hắn và nàng ở bên nhau ư?

“Nhạc Nhạc! Em không thể từ bỏ tôi, chúng ta thật vất vả mới đến được với nhau! Em không thể từ bỏ! Tôi không có khả năng đính hôn với Hải Hoan, đánh chết tôi cũng sẽ không làm! Tôi nói, cho dù tôi phải thoát ly quan hệ với Tạ gia, tôi cũng sẽ không đính hôn với cô ta!”

Nghe Tạ Thu Dật nói như vậy, lòng Hải Nhạc lại tràn đầy tuyệt vọng, nàng đau đớn đến không thể tự chủ.

“Trời ạ! Bọn họ đều đã bắt anh đính hôn với chị ấy! Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Cho dù em

tin là anh bị chị hai em gái bắt, em cũng có thể tha thứ anh, nhưng mà, cha mẹ không thể nào tin tưởng anh! Bọn họ tận mắt nhìn thấy a! Tạ Thư Dật, chúng ta cứ mãi không thể ở bên nhau như vậy sao? Thư Dật, em cũng không muốn mất đi anh a! Em không muốn mất đi anh! Chúng ta mới ở trước mặt mẹ anh nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ! Em không muốn mất anh!” Hải Nhạc liều mạng ôm lấy Tạ Thư Dật, khóc như đứt từng khúc ruột.

“Tôi cũng không muốn thế! Tôi cũng không muốn rời xa em! Tôi cũng muốn vĩnh viễn ở bên em! Cho nên, tôi sẽ tuyệt đối không đồng ý đính hôn với Hải Hoan! Có đánh chết tôi! Có đuổi tôi ra khỏi Tạ gia, tôi cũng sẽ không đính hôn với a!” Tạ Thư Dật chảy nước mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Có Thể Có Cách Gì Đây?

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc hoang mang lo sợ bật khóc, vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật sẽ đính hôn với chị hai, từ nay về sau hai người không còn khả năng gì nữa, đến lòng tim chết nàng cũng có. Dù sao Tạ Thư Dật vẫn lớn hơn Hải Nhạc một chút, tuy rằng gặp việc này trong lòng có hơi kinh hoàng, nhưng biết Nhạc Nhạc sẽ không vì chuyện này mà hết thương hấn, trong lòng hấn có lo lắng, nhưng vẫn an ủi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, đừng khóc, đừng khóc, chuyện gì cũng có cách giải quyết, tôi biết sẽ có chút khó khăn, nhưng, chúng ta chắc chắn có thể nghĩ ra biện pháp!”

Hải Nhạc nước mắt lã chã nhìn hấn: “Biện pháp gì đây? Có thể có biện pháp gì? Em thật sự không biết anh có thể nghĩ ra biện pháp gì để không cho chị hai tiếp tục quấy rối lấy anh nữa.”

“Nhạc Nhạc, nếu tôi không đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào ép được tôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà, cách này cũng không phải là cách lâu dài, anh có thể trì hoãn được bao lâu?” Hải Nhạc nói.

“Vì em, tôi có thể chống cự lại, nếu thật sự không được... Tôi nhất định sẽ mang em rời khỏi Tạ gia, bây giờ chúng ta liền rời đi thôi! Tôi nhất định có thể nuôi sống em!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc hoảng sợ: “Anh thật sự có ý định muốn rời khỏi nhà ư? Rời khỏi nhà, chúng ta có khả năng đi nơi nào? Nhưng mà như vậy, cha làm sao bây giờ? Mẹ em phải làm sao bây giờ? Chúng ta...” Nàng nói không nên lời, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi cha mẹ, đối với mẹ nàng cực kì quyến luyến, cha cũng tốt với nàng như vậy, nàng cũng luyến tiếc phải rời đi!

Tạ Thư Dật nhìn nàng nói: “Hải Nhạc! Tôi có thể từ một thiếu gia con dưng tận miệng, biến thành một người bình thường vì yêu mà dốc sức làm việc! Chỉ cần em đồng ý đi theo tôi cùng tôi chịu khổ, chúng ta có thể có một cuộc sống thật sự hạnh phúc!” Hải Nhạc chấn động, nhìn hấn: “Em cũng không ngại đi theo anh chịu khổ, em chỉ đau lòng. Anh luôn ở tít trên cao, là người thừa kế duy nhất của Tạ gia, bắt anh phải hạ mình, đi làm những chuyện trước nay anh chưa từng làm, anh có thể làm được không? Đời thật cũng không phải giống như anh nghĩ, anh sẽ đụng phải rất nhiều áp lực, rời khỏi Tạ gia, anh không có xe thể thao mà phải đi bộ, anh không thể như bây giờ mà tùy ý cả thể tùy ý dùng tài khoản của anh mua bất kỳ vật gì anh thích, có lẽ, mỗi ngày anh đều phải làm việc không ngừng, mỗi ngày mệt mỏi muốn chết, nhưng cho dù anh có phấn đấu nửa năm, cũng không mua nổi bộ quần áo anh đang mặc trên người lúc này, hơn nữa, kiếm được tiền, anh phải tiết kiệm chi tiêu, phải có kế hoạch mua sắm, những chuyện đó đó, anh có cảm thấy có thể mãi mòn mỏi tình yêu của anh dành cho em không? Anh đã từng nghĩ đến đó chưa?”

Tạ Thư Dật nghe nàng nói vậy, không khỏi im lặng, nàng nói rất đúng sự thật, nhưng mà, hấn không nghĩ đến trong tình trạng đầy lo lắng thế này nàng còn có thể suy xét đến thực tế đó.

“Nhạc Nhạc, làm sao em biết những điều đó?” Tạ Thư Dật hơi suy sụp, “Chẳng lẽ, em không muốn trải qua những ngày khổ cực như vậy cùng tôi?”

Hải Nhạc cười cười, nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tạ Thư Dật: “Anh biết không? Lúc nhỏ, em đi theo mẹ em ở ngoài trải qua ba năm cực khổ như vậy, ba em không cho mẹ em gì cả, liên tục nói cho em phí nuôi nấng đều lần lữa khát nợ, mẹ em thật mạnh mẽ, chưa từng đến đòi bao giờ, em nhìn mẹ em mỗi ngày đều đi sớm về trễ, lại không kiếm về được bao nhiêu tiền, bởi vì, bà trải qua cuộc sống thiếu phụ nhân nhiều năm vậy rồi, bị ngăn cách với xã hội lâu lắm, bà gần như chẳng khác gì phải bắt đầu lại tất cả một lần nữa, em học ở trường có khi phải chờ tới rất tối, bà mới có thể lại đó đón em, đôi khi, còn phải gửi em ở nhà bà cụ cách vách, có điều, em biết mẹ vất vả, em chưa bao giờ làm cho bà phiền lòng, em sẽ tự mình giặt quần áo tự mình làm cơm gì đó, kỳ thật khoảng thời gian đó mặc dù rất mệt, nhưng em cảm thấy thật sự rất hạnh phúc, bởi vì em có mẹ, sau đó, cha lại đi vào cuộc sống của bọn em, lại sau đó, bọn em đi đến nhà các anh, tuy rằng cuộc sống mẹ con em trở nên tốt hơn, nhưng mà, em... Những chuyện xảy ra trong thực tế, em hiểu rõ hơn anh nhiều lắm, em sợ anh không kiên cường được giống như mẹ em, em sợ đến lúc đó gánh nặng cuộc sống sẽ áp đảo anh mất, em sợ đến lúc đó anh sẽ oán hận vì yêu em mà liên lụy anh...”

Tạ Thư Dật đưa tay che miệng nàng lại, nói: “Không, em tuyệt đối sẽ không là liên lụy gì của tôi, tôi cũng không vô dụng như em nghĩ đâu, em đừng xem thường tôi, tôi chính là một tiểu cô thần (~ thần cô phiêu, chắc vậy) đấy! Biết không, từ khi mười ba tuổi tôi đã bắt đầu tiếp xúc với cô phiêu, về mặt thị trường chứng khoán, tôi thật sự rất có thiên phú, tôi nghĩ ba tôi cũng không biết tôi có năng khiếu trên phương diện này đâu, tôi dùng chính năng lực của mình, trong tay có rất nhiều cổ phiếu tàn sát ngoài thị trường của các công ty, tôi rất ít khi nào chịu lỗ, đừng nhìn tôi lúc nào cũng đi học, nhưng mà, tôi lại không có bỏ mặc sở thích tự kiếm tiền đâu.” Nói xong, Tạ Thư Dật cũng tràn đầy tự tin thẳng người lên.

“Hơn nữa, có thể em không biết, tôi, Đế Uy, Lâm Phong, Chí Ngạn, bốn người bọn tôi đang kí một cái công ty trên Internet, chuyên giao dịch trực tuyến

phục vụ nhu cầu nền tảng cho người sử dụng Internet, rất kiếm tiền, bất quá, tôi chưa bao giờ đi quản lý, toàn quyền đều từ Đề Uy quản lý, Đề Uy là cao thủ máy tính và Internet, mấy người chúng tôi, chỉ để ý chia hoa hồng, Nhạc Nhạc, đừng xem thường tôi, tôi tin rằng tôi có thể kiếm tiền, tôi tin chắc tôi có thể nuôi sống em, tuy rằng không tốt được như bây giờ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho em không lo cơm áo, chuyện này, em không cần lo lắng gì nữa!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi nhìn hấn đầy sùng bái: “Anh lợi hại như vậy, sao em lại không biết?”

Tạ Thu Dật cọ cọ đầu mũi của nàng, nói: “Chuyện em không biết còn rất nhiều, về sau cứ từ từ khám phá tôi đi, cho nên, tôi không sợ phải rời khỏi Tạ gia, cho dù rời đi, chúng ta cũng có thể sống tốt!”

Hải Nhạc nhìn hấn lo lắng: “Thật muốn đi con đường này à? Không phải em không buông cuộc sống bây giờ ra được, anh phải biết rằng, từ khi em tới Tạ gia, anh đối xử với em như thế nào, em luôn ước gì được rời đi, nhưng mà, như vậy, cha mẹ sẽ rất đau lòng.”

Tạ Thu Dật thấy nàng nhắc tới quá khứ, trong lòng còn chút băn khoăn, hấn ôm lấy nàng đầy áy náy: “Thật xin lỗi, trước kia tôi đối xử ác độc với em tôi cảm thấy thật có lỗi, tôi sẽ dùng cả đời tôi để bồi thường cho những sai lầm tôi đối với em trước kia, em cũng không cần phải lo cho cha mẹ, kỳ thật ba tôi rất dễ mềm lòng, nếu chúng ta thật sự rời đi, đến lúc đó ông ấy chắc chắn sẽ là người đầu hàng trước.”

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

“Nếu chúng ta có đường đi, chúng ta không cần phải sợ hãi nữa, chúng ta về nhà đi.” Tạ Thu Dật nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135

“Àn, em về nhà với anh.” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, hứa với em, không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không bỏ nhà đi, nếu hai chúng ta mà đi, em sợ bố mẹ sẽ rất đau lòng, hứa với em, đừng dễ dàng nói ra đi, được không?”

“Được, chỉ cần tôi có thể chống lại, không dính hôn với mẹ phù thủy kia, tôi sẽ không nói bỏ nhà ra đi!” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc vốn muốn cười, nhưng nước mắt vẫn cứ rung rung.

Thủ đoạn của chị hai lợi hại như vậy, chỉ sợ nàng và Tạ Thu Dật cũng không phải đối thủ của chị ấy. Không, thủ đoạn của chị hai hèn hạ quá rồi! Xem như hôm nay nàng đã nhìn rõ bộ mặt của chị! Nàng tuyệt đối sẽ không để chị ấy tiếp tục thực hiện nữa! Chị hai đã làm như vậy, nàng sẽ không cần phải cảm thấy thua thiệt gì cho chị ấy nữa! Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không lại dễ dàng từ bỏ Thu Dật nữa.

“Nhạc Nhạc, trước tiên em cứ làm bộ như không biết chuyện này, tôi nghĩ, chỉ cần có em ở đó, cha mẹ nhất định sẽ ngại không nói chuyện này ra, cho nên, tôi ở đâu, em cứ ở đó, làm cho bố mẹ không có cơ hội nói ra miệng.” Tạ Thu Dật nói.

“Em hiểu rồi.” Hải Nhạc gật đầu, “Thu Dật, em sẽ đứng về phía anh, lần này, em sẽ không để cho chị hai làm được đâu! Em sẽ giúp anh.”

Tạ Thu Dật kích động ôm nàng vào lòng, nói: “Tôi biết chắc Nhạc Nhạc của tôi là tốt nhất mà! Nhạc Nhạc, cảm ơn em! Thật sự rất cảm ơn em.”

Hai người lái xe về nhà, vừa mới qua buổi cơm chiều, bố Tạ ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, hỏi một tiếng: “Nhạc Nhạc, con về rồi à? Nhà con bé Nhã Nghiên có vui không con?”

Ông còn đang giận Tạ Thu Dật mà, ông thật muốn quăng Thu Dật qua một bên cho khuất mắt.

“Vui lắm ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng trả lời.

Sau đó, nàng nhìn lướt qua chị hai một cái, chị hai đang ngồi rất ngoan hiền, vừa thấy nàng và Thu Dật, lập tức làm một bộ bị lo lắng bất an trông thật đáng thương, nếu là trước đây, nàng mà thấy chị hai như vậy, nhất định sẽ chạy tới hỏi chị ấy bị làm sao vậy, nhưng lần này, nàng không muốn lãng phí sự quan tâm và nước miếng của mình nữa, chị hai thật đúng là quá ghê tởm.

“Nhạc Nhạc, qua ngồi với mẹ nè.” Mẹ Hải Nhạc vỗ vỗ vào chiếc sofa bên cạnh bà.

Hải Nhạc đi tới, ngồi xuống trước mặt mẹ mình.

“Mẹ.” Hải Nhạc hôn lên mặt mẹ một cái, “Tôi hôm qua con không có nhà, mẹ có nhớ con không? Con thì nhớ mọi người lắm lắm luôn đó nha.”

“Nhớ con chứ, Nhạc Nhạc của chúng ta là ngoan nhất, đương nhiên mẹ phải nhớ con rồi.” Mẹ Hải Nhạc được con gái hôn cười vui vẻ.

Hải Hoan thấy thế, ngồi bên cạnh hỏi: “Mẹ, sao hôm nay hai người về sớm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc đang định trả lời, Hải Nhạc cướp lời: “Nhất định là trong công ty không có việc gấp, cho nên mới trở về sớm như vậy a, mẹ, có đúng không? Con đoán đúng rồi phải không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, bố mẹ không còn việc gì nữa, nên mới trở về sớm.” Bố Tạ cũng cười hiền lành ngồi xuống bên cạnh Hải Nhạc, “Nhạc Nhạc a, không thể bắt công nha, con đã hôn mẹ rồi, sao có thể quên bố chứ, bố sẽ ghen đó nha.”

Hải Nhạc ôm lấy bờ vai bố Tạ, hôn một cái thật kêu: “Bố, Nhạc Nhạc không có bắt công đâu, ở trong lòng con, cả bố và mẹ đều quan trọng như nhau, mà thật ra, bố còn quan trọng hơn cả mẹ nữa đó, bởi vì bố là cha mẹ tái sinh của mẹ với con, không có bố thì không có mẹ với Nhạc Nhạc bây giờ, bố, Nhạc Nhạc cảm kích bố nhất, cho nên, trong lòng con, bố còn quan trọng hơn mẹ nữa.”

Nên nhớ, bố mới là điểm mấu chốt của toàn bộ vấn đề, chỉ có bố mới có quyền ép Thư Dật làm chuyện hần không muốn.

Bố Tạ cười lên ha hả: “Cái con bé này, miệng càng ngày càng ngọt, y như lau mật, có điều, nghe con nói thế, bố thật sự rất vui về.” Ông cười nói với mẹ Hải Nhạc: “Tư Nguyên à! Cảm ơn em đã sinh ra một đứa con gái tốt như vậy, chộc cho anh vui đến mức không biết mình là ai luôn.”

Mẹ Hải Nhạc cũng cười trả lời: “Tiểu trướng thôi chỉ cần bố không cần mẹ, có gì mà tốt chứ! Không cần cả em rồi kia, em thật là đau lòng mà.”

Hải Nhạc quay người lại hôn mẹ một ngụm: “Mẹ, Nhạc Nhạc đâu có không cần mẹ, tóm lại mẹ phải nhớ kỹ là, bố với mẹ, là những người Nhạc Nhạc yêu nhất trên đời, mẹ mệt rồi, đây, để Nhạc Nhạc đắp lưng cho mẹ.” Nàng bò lên sofa, xoa bóp vai cho mẹ mình.

“Nhạc Nhạc, con thật là chuyên nghiệp, mẹ thoải mái hơn nhiều.” Mẹ Hải Nhạc nhắm mắt lại hưởng thụ.

Chị, em sẽ không cho chị có cơ hội mở miệng đâu! Chị đừng có mơ mà bắt mẹ nói đến chuyện của chị! Hải Nhạc liếc nhìn chị mình một cái, nói thầm trong lòng.

Hải Hoan thấy mẹ hưởng thụ như vậy, đương nhiên không thể mở miệng quấy rầy, nàng tức giận trừng Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc làm bộ như không thấy.

Tạ Thư Dật này giờ không hé răng, thấy một màn này, khóe miệng không khỏi cong lên, tiểu nha đầu, kỳ thật vẫn có chút thông minh. Chị có điều, chuyện này không phải việc nhỏ, hần thật sự không biết phải giải quyết như thế nào, thật là đau đầu.

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, đến giờ ăn cơm rồi.” Mẹ La đi ra nói với mọi người.

Mẹ Hải Nhạc mở mắt, nói: “Tới giờ cơm rồi à? Tốt, chúng ta ăn cơm.”

Tất cả mọi người ngồi quanh bàn ăn.

“Bắt đầu đi.” Bố Tạ ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Mọi người mới ăn vài ngụm, Hải Hoan đột nhiên nói: “Mẹ, cha, mọi người ăn trước đi, hôm nay tâm tình con cực kì không tốt, con không ăn đâu.”

Sau đó nàng đứng lên, đẩy ghế ra.

“Chị hai, tâm tình không tốt hả? Vậy... Nhạc Nhạc đi với chị hai nha.” Hải Nhạc không đợi cha mẹ mở miệng, đứng lên, “Để em về phòng với chị.”

Hải Hoan giật mình, nói: “Không cần em đi theo, chị tự đi lên.”

Đáng ghét, nàng chỉ nói vậy mà thôi, muốn cho cha mẹ mở miệng giữ nàng lại, sau đó lại dạy dỗ Tạ Thư Dật vài câu, rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, nàng liền đốt một đám lửa có lợi cho mình, vậy mà nha đầu kia lại giống như đã nhìn thấu hết tâm tư của nàng vậy! Nàng nhìn Hải Nhạc, trong lòng thâm hận, trên mặt lại nở nụ cười âm u: “Nhạc Nhạc, em có biết tối qua Thư Dật ca ca của em đã làm gì với chị không?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Một Cái Tát Bất Ngờ

“Hải Hoan! Con nói chuyện đó với em làm gì?” Bố Tạ lên tiếng can, “Em con mới mấy tuổi? Chuyện như thế, có cần phải nói với em con không?”

Hải Hoan sững người một chút, cha của Tạ Thư Dật thật đúng là bất công! Ông ta lúc nào cũng thích Hải Nhạc nhiều hơn!

“Cha, cha cũng đừng quên, con chỉ lớn hơn nó có mười phút thôi, con đều thành như thế này rồi, tại sao nó không thể biết chứ?” Hải Hoan hỏi. Mẹ Hải

Nhạc nhìn Hải Hoan, không nói gì.

“Con nghe không hiểu gì hết, bố, mẹ, có chuyện gì vậy? Ca ca, chuyện gì thế?” Hải Nhạc đành phải nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có gì không có gì, cũng không có chuyện gì đâu, ngoan, ngồi xuống ăn cơm, ăn cơm” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Đúng rồi, không có gì, nào, ăn cơm đi.” Bố Tạ đột nhiên rất không thích cái thái độ hùng hùng hổ hổ kia của Hải Hoan, cũng nói theo.

“Chị hai, nếu chị đã không thoải mái như thế, chị cứ lên trước đi, em ngồi ăn cơm với bố mẹ xong rồi lên với chị liền.” Hải Nhạc nói không hề khách khí. Thấy không ai thèm để ý tới quả bom nòng vừa quăng ra, tính toán của Hải Hoan bị thất bại, nòng tức muốn chết, Hải Nhạc đã nói thế, làm sao nòng còn có thể mặt dày ở lại, đành phải xoay người, chạy lên lầu.

Tạ Thụ Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tri Hải Hoan, thật đúng là độc, may mà hắn đã nói cho Nhạc Nhạc trước rồi, bằng không, bị nòng náo loạn như thế một phát, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm tày trời với hắn, may mắn may mắn, may mắn hắn đã mạo hiểm nói cho Nhạc Nhạc biết từ trước, may quá.

Có điều tiểu nha đầu thật biết giả bộ hồ đồ a, hắn không khỏi nhìn Hải Nhạc đầy bội phục, Hải Nhạc nhìn hắn, mỉm cười, Tạ Thụ Dật cảm thấy cả trái tim mình đều rơi xuống, hắn nhìn nòng cười dần ra, Nhạc Nhạc lại vội vàng trừng hắn một cái, hắn nhìn cha mẹ, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Nhạc Nhạc, cho dù đêm nay không nói, Hải Hoan vẫn sẽ quần quít lấy cha mẹ, vậy lần tới, lần tới nữa làm sao chúng ta chặn nòng đây? Tôi thật đau đầu quá.” Buổi tối, Tạ Thụ Dật vẫn không yên lòng, hắn lại chạy đến phòng Nhạc Nhạc, nói với nòng.

“Ai kêu anh giả hào tâm, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy? Anh biết không, em thật sự rất muốn hung hăng đánh anh mấy cái cho hả giận!” Hải Nhạc liếc hắn một cái đầy tức giận.

“Đừng giận, đừng giận được không? Tôi thật sự không có ý mà, tôi thật không hề nghĩ đến chuyện làm việc đó với cô ta, em phải tin tôi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Tạ Thụ Dật nói.

“Haiz, đây cũng không phải là kẻ lâu dài, cuối cùng chị hai cũng sẽ nói ra thôi, tóm lại, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, chúng ta nhất định không thể để chị ấy thực hiện được, anh hiểu không?” Hải Nhạc nói.

“Tôi biết.” Tạ Thụ Dật gật đầu.

“Có điều là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh với chị hai náo loạn thành cái dạng này, nếu để cho bố mẹ biết thêm chuyện hai người chúng ta nữa, em sợ là mẹ em sẽ không chịu nổi, em rất sợ hãi, nếu bố mẹ biết người anh thích là em, kết quả lại như thế với chị hai, bọn họ sẽ chết vì đau lòng thật mất!” Tạ Hải Nhạc lo lắng nói.

Tạ Thụ Dật im lặng, hắn cũng đang rất đau đầu, nếu cha hắn biết hắn và hai chị em Hải Nhạc rắc rối kiểu này, cha hắn cũng sẽ bị tức chết!

“Ông trời ơi, vì sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ!” Tạ Thụ Dật như muốn ngửa mặt lên trời mà la to.

“Anh về ngủ đi, em cũng muốn yên lặng một chút, em buồn ngủ rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi.” Tạ Thụ Dật lưu luyến không rời, định hôn nòng, lại bị Hải Nhạc đẩy ra. Tạ Thụ Dật biết trong lòng Hải Nhạc vẫn sẽ có chút tức giận, sợ lại chọc nòng giận thêm, đành phải tội nghiệp rời khỏi phòng Hải Nhạc.

Hải Nhạc nằm trần trọc trên giường, chị hai thật sự rất lợi hại, nòng rất sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của chị ấy.

Vừa nghĩ tới Tạ Thụ Dật và chị hai ở bên nhau, lòng nòng lại bắt đầu đau như bị dao cứa.

Nàng khó ngủ một đêm, lúc nào cũng miên man suy nghĩ, khó khăn lắm nòng mới thiếp đi, buổi sáng lại bị tiếng chuông đánh thức, nòng đành phải đứng dậy, rửa mặt đánh răng xong sau đó xuống lầu ăn điểm tâm, Tạ Thụ Dật đang mở cửa ra, thấy nòng đi xuống lầu, cũng lập tức đi xuống.

Bố Tạ và mẹ Hải Nhạc mặc đồ trong nhà cũng xuống lầu, bố Tạ vừa uống cà phê sáng, vừa cầm báo đọc.

“Con bé Hải Hoan chưa xuống à?” Bố Tạ nói.

“Con xuống rồi, cha.” Tri Hải Hoan vừa nhấc đã thấy, ngồi vào chỗ của nòng, giữ yên lặng, tối hôm qua nòng dỗ cả đêm, cảm thấy cha mẹ không xem chuyện của nòng làm chuyện quan trọng gì.

“Àn, xuống là tốt rồi.” Bố Tạ vừa lòng gật đầu, hắn đeo mắt kính tiếp tục xem báo.

Đang xem, sắc mặt ông đột nhiên đại biến, đặt ly cà phê trong tay lên bàn cái rầm, vì dùng sức quá mạnh, cà phê bị bắn tung tóe ra.

Ông đập tờ báo lên bàn, lập tức đứng dậy nhào tới trước mặt Tạ Thụ Dật cho Tạ Thụ Dật một cái tát.

Hải Nhạc Hải Hoan đều bị dọa choáng váng, không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Mày cái thằng súc sinh này! Mày làm chuyện tốt!” Hấn đánh xong lại mắng hai câu, đang định đánh tiếp, mẹ Hải Nhạc sức tình lại kéo ông: “Anh!”

Cái tát bất ngờ này, khiến Tạ Thu Dật bị đánh choáng váng cả đầu, hấn bụm mặt, không nhìn được nổi giận: “Cha ngài điên rồi ư!”

Lần này, bố Tạ cầm tờ báo nện vào mặt hấn, gầm to: “Tốt nhất là mày nên giải thích cho tao cho rõ ràng chuyện này là thế nào! Mày mà không giải thích rõ ràng thì cút ngay khỏi Tạ gia cho tao!”

Tạ Thu Dật cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, nhất thời tái cả mặt, tờ báo từ trong tay hấn rơi xuống, hấn không nhìn được nhìn về phía Hải Nhạc đầy bất lực, Hải Nhạc thấy trong mắt hấn tràn đầy sự hoảng sợ, trái tim cũng không nhìn được nhảy thót lên cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Một Đồng Hồn Loạn

Tạ Thu Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn com, rên ri ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thu Dật, bà không nhìn được nhặt tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: ***! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thu Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thu Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thu Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Đi, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thu Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hấn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thu Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Tri Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩn đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Tri Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thu Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đồng hồ loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Tri Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thu Dật: “Tạ Thu Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi treu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quảng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thu Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngã, giọng bà run run hỏi Tạ Thu Dật: “Thu Dật! Di biết con luôn cho rằng đi đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù đi à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trầm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quăng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoa người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm cho mẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, nhìn hai đứa con gái đầy tức giận: “Các con lại có thể để cho cùng một thằng con trai đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy đây! Bị hắn quay như quay dế! Mẹ thật sự quá thất vọng rồi! Mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra hai người các con! Các con dứt hết cho mẹ! Mẹ không muốn nhìn thấy các con nữa!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Trong lòng Hải Nhạc đang thống khổ muốn chết. Mẹ Hải Nhạc quay đầu không để ý tới nàng, nàng chỉ có thể khóc chạy ra khỏi phòng ngủ của mẹ, Tạ Thư Dật và bố Tạ đang đứng trên hành lang một gần một xa, nàng rất muốn chạy vào trong lòng Tạ Thư Dật khóc cho hết nước mắt, nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng ôm hai cánh tay của mình yên lặng chảy nước mắt.

Tạ Thư Dật thấy nàng đau khổ như thế, rất muốn xông lại ôm chặt lấy nàng an ủi, nhưng, phụ thân đứng ở chính giữa, hắn đành phải đứng yên đó như pho tượng.

Sau đó, Hải Hoan cũng đi ra, cũng đầm đìa nước mắt, Hải Nhạc thấy chị hai đi ra, nàng lập tức rời đi, nàng thật không muốn nhìn chị ấy thêm một cái nào nữa, rõ ràng không phải như chị ấy nói, chị ấy lại đổ hết tất cả lên người Tạ Thư Dật!

Khi đi ngang qua Thư Dật, Thư Dật vẫn không nhìn được đưa tay giữ nàng lại, hắn muốn giúp nàng lau nước mắt trên mặt.

“Không cần.” Hải Nhạc hất tay hắn ra, bố đang đứng bên cạnh nhìn kia kìa, lá gan của hắn thật là lớn.

“Thư Dật, em con nói không cần, con buông nó ra đi.” Bố Tạ cực lực che giấu con tức giận của mình, bình thản nói.

Ông thật sự đang rất đau đầu! Không biết tại sao Tạ Thư Dật lại phải làm ra một chuyện như vậy, ông gần như đã lập tức già đi thêm mười tuổi.

“Cha, các người cũng đã biết rồi, con cũng vậy không muốn giấu diếm nữa, cha, người con thích là Hải Nhạc, cho nên hôm qua con mang cô ấy đi cho

mẹ con nhìn một chút.” Tạ Thư Dật nói.

“Tạ Thư Dật!” Hải Nhạc cản hấn lại, hấn còn ngại chưa đủ loạn à?

“Tạ Thư Dật, nếu người trong lòng anh đã là Hải Nhạc, tại sao anh còn muốn gây chuyện với em?” Hải Hoan khóc kêu, “Người trong lòng của anh là nó! Vậy còn em, trong lòng anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật nhìn nàng lạnh lùng: “Trì Hải Hoan, cô không là cái gì hết! Tôi chưa từng gây chuyện với cô, là tự cô nhào đến đây! Cô cũng đừng có mơ mà ép tôi đính hôn với cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu một người là Nhạc Nhạc! Là cô chen ngang một cước! Bằng không, tôi và Nhạc Nhạc cũng sẽ không đi đến mức như hôm nay!”

Trì Hải Hoan không khỏi khóc rống lên: “Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Anh cướp đi lần đầu tiên của em, bây giờ anh lại nói với em, từ đầu tới cuối người anh yêu là Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật, sao anh có thể làm như vậy?”

Bố Tạ tức giận tới mức ôm ngực, run run kêu: “Tất cả các con cầm miệng hết cho bố! Các con cút hết lên trường cho bố! Các con không lo ngoan ngoãn đi học mà lại đi làm ra nhiều chuyện như vậy! Các con thật sự muốn tức chết bố thì các con mới vừa lòng có phải không?”

“Con xin lỗi, bố, con thật sự xin lỗi! Con xin lỗi!” Hải Nhạc rơi nước mắt, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Bố Tạ ba ba không nhìn nàng nữa, đi vào phòng ngủ của ông và vợ.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đầy tức giận: “Chuyện đã đến nước này rồi, anh không bớt tranh cãi được một chút à?”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nếu còn không nói, chúng ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết thôi!” Tạ Thư Dật nói, “Tóm lại, đời này trừ em ra, tôi sẽ không rung động với bất kì người con gái nào nữa! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ chấp nhận em mà thôi!”

“Chúng ta đến trường đi.” Không thèm liếc Trì Hải Hoan lấy một cái, hấn kéo Hải Nhạc xuống lầu.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng hai người họ xuống lầu, trong đôi mắt chỉ còn nỗi hận, không còn bất cứ gì khác.

Nàng cũng đành phải bảo tài xế đưa nàng đến trường, chuyện xảy ra hôm nay làm đầu óc nàng cũng rối loạn, còn làm hỏng cả tâm tình của nàng.

Lần này náo loạn như vậy, tình thế lại nghiêng về phía có lợi cho Nhạc Nhạc rồi! Mẹ với bố Tạ đã biết người trong lòng Tạ Thư Dật là Nhạc Nhạc, làm sao nàng còn có ưu thế mà đính hôn với Tạ Thư Dật chứ? Bọn họ đều rất thương Nhạc Nhạc!

Trì Hải Hoan chẳng nghe được nửa chữ vào tai, trong đầu đều là những đồng hồ loạn, một hồi nghĩ thế này, hồi sau lại nghĩ thế kia, thật muốn Nhạc Nhạc cứ vậy mà biến mất vĩnh viễn cho rồi, đến lúc đó, trái tim của Tạ Thư Dật cũng sẽ không dán trên người nó nữa!

Nàng bị suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa nhảy dựng, làm sao Nhạc Nhạc lại có thể biến mất vĩnh viễn chứ!

Sau đó tan học, nàng liền bị bạn bè chỉ trích, nghe thấy người khác nói sau lưng nàng nói nàng chính là cô Diêu Nhạc Nhạc thích chơi trò tình yêu ** kia, nàng tức giận gào to về phía đám người nhảm chán kia: “Nếu tao thật sự là Diêu Nhạc Nhạc, tao sẽ cho bọn bay bay đi chết!”

Thấy nàng hung hăng như thế, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, nếu là Diêu Nhạc Nhạc thật, chỉ dựa vào thế lực của Tạ gia lớn như vậy, cho các nàng đi chết cũng không phải việc gì khó!

Trì Hải Hoan cũng thật sự bị tức muốn chết!

Nàng đang tâm phiền ý loạn, tan học xong, vừa mới đi đến cửa trường học, vô số ánh đèn chớp lóe trên người nàng, Trì Hải Hoan sợ choáng váng, chuyện gì thế này?

“Xin hỏi, cô là Diêu Nhạc Nhạc phải không? Tại sao cô lại giống y như Diêu Nhạc Nhạc vậy?”

“Sao cô lại đồng ý yêu đương với chính anh trai của mình vậy? Cô không biết đó là ** sao?”

“Diêu Nhạc Nhạc tiểu thư, xin hỏi, cô và anh trai cô đến với nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Trì Hải Hoan gần như hét lên: “Tôi không phải Diêu Nhạc Nhạc! Tôi là Trì Hải Hoan! Các người nhận lầm rồi!”

“Cô không phải vì sao lại giống y như đức vậy? Vậy cô có quan hệ như thế nào với Diêu Nhạc Nhạc? Cô có quan hệ gì với Tạ gia?”

Đột nhiên, có người đến kéo Trì Hải Hoan bỏ chạy.

“Đi theo mình!”

Trì Hải Hoan nhìn lại, là tên nam sinh kêu Phạm Triết, bị nàng đoạt được trong sinh nhật của bạn rồi lại lập tức bỏ rơi, từ đó về sau lúc nào cũng dây dưa với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: Chúng Ta Đi High Một Chút?

Vì trốn tránh bọn phóng viên, Trì Hải Hoan đành phải chạy theo hấn lùi về bên trong trường. Phạm Triết dẫn nàng treo tường ra mặt sau của trường, cắt đuôi được bọn phóng viên.

“Cám ơn anh.” Trì Hải Hoan bắt đầu nói.

“Xem ra em đang gặp chuyện đau đầu! Bây giờ anh thấy em cứ nghĩ đầu đầu, đi thôi, đừng nghĩ nữa, anh mời em uống một ly.” Phạm Triết nói.

“Nhưng chúng ta đều đang mặc đồng phục, chúng ta không vào được quán bar đâu.” Trì Hải Hoan cũng muốn ra ngoài xả stress, chuyện hôm nay khiến nàng rất mất tinh thần, làm cho nàng cứ tức anh ách.

“Anh dẫn em đi, có một chỗ, chỗ đó không hạn chế học sinh tiêu tiền, anh của anh là hội viên trong đó, anh đã lén lấy thẻ hội viên của anh ấy, vậy là chúng ta có thể dùng danh nghĩa của anh đi rồi.” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

Trì Hải Hoan hơi do dự: “Những chỗ như vậy... sợ là không phải chỗ chúng ta nên đi đâu.”

“Sợ gì chứ? Không phải chỉ uống hai ly rượu à? Sao thế, Trì Hải Hoan, lá gan của em cũng chỉ nhiều đó thôi à? Chẳng lẽ, em còn sợ anh ăn em chắc? Yên tâm, anh chỉ muốn theo đuôi em mà thôi, nếu em không tin anh thì thôi quên đi.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, hôm nay trong lòng em đang rất rất phiền, anh dẫn em đi đi, hay là anh kêu thêm vài người nữa?” Trì Hải Hoan nói.

“Nhiều người chơi không vui, hai chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta học cùng một trường, chẳng lẽ em còn sợ anh làm gì em chắc?” Phạm Triết vỗ ngực nói.

Phóng chừng Phạm Triết cũng chỉ thật tình muốn tán tỉnh nàng mà thôi, lượng hấn cũng không dám làm gì phi pháp với nàng đâu, đi thì đi!

Khi nàng đi theo Phạm Triết đến quán đó, hai người bao một phòng riêng, Hải Hoan uống rượu đầy buồn phiền, ca hát cũng đầy buồn phiền, hai người thì có thể vui được cái nỗi gì, Trì Hải Hoan cảm thấy không thú vị gì cả, bỗng, di động vang lên, là điện thoại từ Tạ gia.

Nàng ra hiệu cho Phạm Triết tắt nhạc, nhận điện thoại, thì ra là mẹ La mẹ gọi.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tôi hỏi cô, vì sao vẫn chưa về nhà, hỏi có phải cô đang ở chung với bạn không.”

“Àn, tôi đang ở chơi với bạn, nói cha với mẹ tôi đừng lo, tôi đây đã lớn chừng này rồi, bọn họ không cần lo lắng nữa, tôi tự có chừng mực.” Trì Hải Hoan nói.

Sau đó, nàng cúp điện thoại.

“Chán quá, Phạm Triết, em chuẩn bị về nhà đây.” Trì Hải Hoan nói, không còn hứng thú gì.

“Bằng không, chúng ta đi high một chút?” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

“High cái gì?” Trì Hải Hoan không khỏi đề phòng, hỏi.

“Bột đó, hút bao giờ chưa? Siêu thích, nghe nói sẽ không bị nghiện, nhưng có thể làm cho người ta high lên trời! Anh đã thử một lần rồi!” Phạm Triết nói xong, hít mũi đầy say mê, “Nó có thể làm cho người ta quên hết tất cả phiền não trời đời! Nó thật sự có thể làm cho người ta sướng như tiên đó!”

Trì Hải Hoan hoảng sợ, nàng nhảy dựng lên: “Anh tưởng em là đồ ngốc à! Cái đó là thuốc phiện, hít vào làm sao có thể không nghiện chứ? Phạm Triết, anh cũng không thể buông thả bản thân như vậy được, cái thứ đó thật sự không thể dính vào đâu!”

Phạm Triết không thêm đề ý: “Thứ này chỉ có thể coi là thuốc kích thích, làm sao coi là thuốc phiện được?”

“Không được! Anh làm vậy là sẽ tha em xuống nước mất! Em muốn về nhà! Nếu anh không cho em về nhà, em sẽ gọi điện báo cảnh sát nói anh bắt cóc con gái vị thành niên!” Trì Hải Hoan nói thẳng.

Tuy nàng có thích chơi, nhưng nàng vẫn biết nếu có thứ gì tuyệt đối không thể dính vào, thì đó chính là thuốc phiện! Làm sao nàng có thể để Phạm Triết dụ dỗ đi chạm vào cái thứ không thể đụng vào đó chứ?

“Trời ơi, đừng có vậy mà! Anh chỉ thật tâm muốn mang em đi chơi, vậy mà em còn không cảm ơn gì hết!” Phạm Triết vừa nghe nàng nói vậy, đành phải đứng lên theo, “Được rồi, nếu em không muốn hít thử đó thì chúng ta uống rượu, uống rượu đi!”

Uống rượu cũng có thể chuốc cho cô say mềm, trước kia cô đã trêu chọc làm tôi vứt bỏ bạn gái xong lại một cuộc đá văng tôi, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy à! Phạm Triết tức giận nghĩ thầm trong bụng.

“Thôi, em không muốn chơi nữa, em muốn về nhà!” Trì Hải Hoan đã nghĩ ra một tia nguy hiểm, Phạm Triết đã mang nàng tới nơi này, chỉ sợ hắn thật sự có chút ý đồ với nàng!

Có điều, nàng cũng không hề tỏ ra bối rối, không trúng kế của hắn là được rồi!

Phạm Triết thấy Trì Hải Hoan đã đề phòng, đành phải bỏ kế hoạch, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội khác, lấy được sự tín nhiệm của cô ta trước rồi tính sau!

“Được rồi, nếu em không muốn chơi nữa thì chúng ta đi đi.” Phạm Triết nói đầy bất đắc dĩ.

Trì Hải Hoan bước qua lấy cặp sách của mình trên xô pha, đột nhiên, có người gõ cửa, Phạm Triết đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra đã bị người ta đâm một cú vào mặt.

“A!” Phạm Triết lao đảo lùi về sau vài bước mới đứng lại, hắn đưa tay sờ thử, chảy máu, hắn hoảng sợ nhìn ba tên đàn ông đang nghênh ngang đi vào phòng, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Trì Hải Hoan cũng hoảng sợ, lại diễn trò gì thế này, nhưng nét hoảng sợ và máu tươi trên mặt Phạm Triết cũng không giả, nàng không khỏi lấy cặp che trước ngực.

“Phạm Hào! Phạm Hào! Mày đi ra cho tao!” Tên cầm đầu chạy vào trước toilet trong phòng kêu to, thấy trong đó không có người hắn muốn tìm, hung tợn xông lại túm áo Phạm Triết, gào to, “Phạm Hào đâu? Phạm Hào đâu? *** Phạm Hào đâu? Chạy đi đâu rồi? Tao nghe đàn em nói, tối nay nó có tới đây chơi! Nói mau! Mày mà không nói bố mày cho một súng bây giờ!”

Hắn đồng thời rút từ trong túi quần ra đến một khẩu súng, chìa vào ót Phạm Triết, Phạm Triết sợ tới mức bấp chân run lên, đừng quần đã nhỏ giọt.

“Anh tôi... anh tôi không có tới! Là tôi cầm thẻ hội viên của anh đi chơi! Đại ca... bỏ... bỏ qua cho tôi đi, tôi mới là học sinh thôi...” Phạm Triết nói đầy hoảng sợ.

“Ồ, thì ra mày là em trai nó à!” Đại hán có vết sẹo ngang mặt hơi thất vọng, thấy Phạm Triết đã sợ tới mức són ra quần, đẩy hắn ra, “Một lũ nhát cáy!”

Đồng thời, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía người này giờ không hề lên tiếng là Trì Hải Hoan, hắn bỗng sáng bừng cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Luyện Ngục

* Luyện ngục, hay còn gọi là ngục a tỳ, là tầng thứ mười tám, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục. Tương truyền rằng đó là nơi có hình phạt tàn bạo nhất trong tất cả các tầng. Đọc thêm ở đây.

Trì Hải Hoan thấy hắn nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, không khỏi lùi ra sau hai bước. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh xuống, nói: “Tôi hoàn toàn không liên quan đến bất kỳ ai trong bọn họ, các người muốn tìm ai thì cứ việc đi tìm người đó, tôi phải đi đây.”

Nàng vội vàng định rời khỏi ghế lô, nhưng tên cầm đầu lại ngăn nàng lại.

“Cái mặt em xinh quá ta! Mà khuôn mặt này nhìn rất quen nha! Chẳng lẽ anh đây đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi?” Đại hán cất súng vào túi, hai mắt sáng lên nhìn Trì Hải Hoan, chỉ thiếu điều không chảy nước miếng.

Hắn cười cười đi về phía Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan thấy tình hình không đúng, hai chân cũng như sắp nhũn ra, hắn ta có súng chứa oi!

“Các người... các người muốn làm gì?” Trì Hải Hoan run run hỏi.

Nàng đang cực kì hối hận, đáng lẽ không nên đi theo Phạm Triết tới chỗ này!

“Tên Phạm Hào ngay cả đàn bà của bố cũng dám thượng (~ đụng vào)! Con mẹ nó! Chỉ sợ mày cũng có liên quan gì với Phạm Hào! Hôm nay bố mày sẽ thượng mày ngay ở đây!” Đại hán nghênh ngang tới gần Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan vừa nghe hần nói như thế, không khỏi hét toáng lên: “Tôi không có quan hệ gì với tên Phạm Hào đó hết! Tôi còn chưa nhìn thấy hần bao giờ nữa là!”

“Các người không thể làm vậy! Nếu các người làm như thế bọn tôi... bọn tôi sẽ đi báo cảnh sát! Ông phải biết, nàg có quan hệ với tứ...” Phạm Triết sợ hãi, không phải bọn họ đang định muốn Trì Hải Hoan đây chứ? Trì Hải Hoan còn chưa làm bao giờ đâu! Hơn nữa, Trì Hải Hoan nói cô ta có quan hệ với Tạ gia, vạn nhất người của Tạ gia tìm Phạm gia của hần gây phiền toái, vậy cũng thảm!

Một thẳng đứng bên cạnh chém một quyền vào thẳng gáy Phạm Triết, Phạm Triết mềm nhũn cả người, lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Các người... các người không được lại đây! Tôi chính là con gái của Tạ Trường Viên, Tạ gia trong tứ đại gia tộc! Nếu các người dám đụng đến tôi, cha tôi sẽ nghiền xương các người thành tro cho xem!” Trì Hải Hoan cuối cùng cũng ném mùi sợ hãi, nước mắt cũng rơi xuống.

Tên cầm đầu nghe nàg nói vậy, sùng sốt một chút.

“Là con Diêu Nhạc Nhạc gì đó quay quảng cáo rồi làm ** với anh ruột trên báo đấy hả? Đúng là có hơi giống giống đó?” Một người trong đó nói.

“Vậy... có làm không?” Một người khác nói.

Tên cầm đầu thấy nàg còn mặc đồng phục, trên tay mang cặp sách, vươn tay về phía Trì Hải Hoan: “Lấy cặp ra, đưa thẻ học sinh đây!”

“Đừng!” Hải Hoan ôm chặt cái cặp vào lòng, nàg biết tên ghi trên cuốn sách, vở nào cũng là Trì Hải Hoan. Tên cầm đầu đoạt lấy chiếc cặp của nàg, mở ra nhìn, lục lấy thẻ học sinh coi, lấy thêm vài cuốn sách ra lật lật, sau đó ném xuống đất.

“Không gọi là Diêu Nhạc Nhạc, cũng không kêu là Tạ Hải Nhạc, cũng dám nói mình là con gái Tạ Trường Viên!”

Hải Hoan kinh hoàng nói: “Tôi... tôi là con gái riêng của ông ấy! Nếu các người dám đụng vào tôi, các người chắc chắn sẽ chết không từ tế!”

Tên thủ lĩnh đánh một bạt tai vào mặt nàg cái bốp: “Sao Tạ Trường Viên lại có thể để con gái mình đi học ở cái trường bình thường thế này chứ? Cho dù là con gái riêng, ít nhất cũng phải cỡ Mary chứ? Dám hù tao à?”

Trì Hải Hoan bị hần tát cho ngã vào xô pha không ngồi dậy nổi, sau đó, đại hán kia nhào về phía nàg, tay vuốt loạn xạ trên người nàg: “Đây, để anh đây thương em, em phải ngoan nha!”

Trì Hải Hoan thét to đưa tay cào mặt hần, trên mặt hần lập tức có vài đường rướm máu, hần đưa tay sờ sờ mặt, then quá thành giận.

“Mẹ mày, mày dám cào mặt bố à!” Hần quật tay một phát, đánh cho Trì Hải Hoan nhả mọ kim tinh, một hơi không lên nổi, ngất xỉu trên xô pha. Đợi đến khi ý thức nàg trở lại, con đầu đốn phía dưới nói cho nàg biết chuyện gì đã xảy ra, nước mắt nàg chảy xuống.

“Ha ha, thật không ngờ mày vẫn còn trinh nha!”

Tên nằm đè lên người nàg hào hứng nói to.

“Đại ca, nhanh lên, nhanh lên, bọn em chờ không kịp rồi nè!” Một tên khác đứng bên cạnh vừa chảy nước miếng vừa kêu.

“Đừng! Ai cứu tôi với!” Đau đớn truyền đến từng cơn cộng thêm trong lòng vô cùng sợ hãi làm cho Trì Hải Hoan lại mất đi ý thức, hoàn toàn ngất xỉu một lần nữa. Đợi đến khi nàg tỉnh lại, nàg nhận ra trong phòng chỉ còn một mình nàg, mà trên người nàg là đầy những vết xanh xanh tím tím, giữa hai chân đang chảy máu, làm cho ngay cả trên sàn nhà cũng rơi đầy những bông hoa máu!

Nàng gầy dựa ngồi dậy, toàn thân đau đớn nói cho nàg biết, nàg, vừa mới dạo một vòng luyện ngục trở về!

“Huhuhu...” Nàng ôm thân thể lỏa lồ của mình khóc nức nở.

“Phạm Triết, mày sẽ chết không từ tế!” Nàng lớn tiếng gào khóc.

Thật lâu sau, nàg ngẩng đầu lên, gào thét như điên: “Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Đều tại hai chúng bay, đều tại hai chúng bay! Nếu không phải tại hai chúng bay, sao tao có thể bị người ta làm như vậy? Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Các người đã để tao chịu khổ, Trì Hải Hoan tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Không! Tao sẽ đòi lại thêm gấp trăm lần!”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đã có dự kiến trước, không hề xuất hiện ở trường học, bọn họ không dám đi, sợ ánh mắt khác thường của bạn bè, sợ sẽ bị đám phóng viên vô lương chặn ngay trước cổng trường, vì hình như Long Đế Uy cũng xin nghỉ bệnh, Tạ Thư Dật liền dẫn Hải Nhạc đến Long gia.

Long Đế Uy nghe tin Tạ Thư Dật đến tìm hần, đã đứng chờ sẵn bên ngoài đại trạch.

Thấy Thư Dật cùng Hải Nhạc, nửa đùa nửa thật: “Xem ra hai người đã gặp phiền toái tương đối lớn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Đuổi Sóng

Tạ Thư Dật không phủ nhận, “Cha cậu không ở nhà đấy chứ?”

“Cha tớ không có nhà, cậu không cần sợ bị mắng, đúng lúc ông ấy không ở nhà.” Long Đế Uy cười nhìn Hải Nhạc, “Vừa lúc chị Trương Tư nhà tớ có nhà đó.”

“Chị Trương Tư lại về nhà?” Tạ Thư Dật hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, về hôm qua rồi.” Long Đế Uy nói ngắn gọn.

Thì ra là chị gái xinh đẹp kia đã trở lại, chị Trương Tư, trước kia khi đi dã ngoại nàng và chị ấy đã gặp nhau một lần, thoát nhìn có chút thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), mỗi người một cá tính, lúc đó chị luôn chỉ cười cười, lâu lâu nói vài câu, nhưng lúc nào cũng rất có trọng lượng, hơn nữa giọng nói chị ấy rất rất êm tai, nghe nói chị là một họa sĩ, còn có chút danh tiếng ở nước ngoài nữa, thoát nhìn, Đế Uy, Thư Dật, Chí Ngạn, Lâm Phong đều rất sùng bái chị ấy, có lẽ bởi vì chị lớn nhất chẳng?

“Thế... phỏng chừng chị ấy cũng biết chuyện của mình rồi chứ hả?” Tạ Thư Dật có chút xấu hổ.

“Biết rồi, nói cậu đã đem lại vinh quang cho tứ đại gia tộc chúng ta, có điều, chị ấy nói chị đã nhìn ra cậu thích Hải Nhạc từ lâu rồi.” Long Đế Uy cười nói.

Tạ Thư Dật đứng đó, mặt hơi đỏ: “Bộ tớ dễ bị nhìn thấu đến vậy à?”

“Thôi đi cậu, tớ đã nhìn ra từ đầu rồi, lúc nào tớ cũng chú ý tình hình phát triển của các cậu hết, chỉ là không ngờ cậu mà không lên tiếng thì thôi, vừa lên đã nổi như cồn, chiếm hết toàn bộ trang nhất của người ta luôn!” Long Đế Uy vỗ vai Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật liếc xéo: “Làm trò, nếu chị Trương Tư ở nhà, tớ muốn gặp chị Trương Tư.”

“Bé Thư Dật, gặp chị xong rồi sao nữa?” Một giọng nói thanh thúy, ngọt nhu vang lên, đột nhiên, từ trên lầu đi xuống một cô gái tóc quăn cuộn sóng, mặc áo theo phong cách Bohemien, trong mắt hơi phiếm ý cười nhìn Thư Dật và Hải Nhạc.

“Nhân vật trang nhất đến đây, không tiếp đón từ xa.” Long Trương Tư cười nói, nàng đi xuống, cẩn thận nhìn Hải Nhạc, “Hình như em càng ngày càng đẹp, có phải là vì được tình yêu tươi mát mới trở nên như vậy không?”

Hải Nhạc không khỏi thẹn thùng trốn ra sau lưng Tạ Thư Dật, nói: “Chị, chị đang chê cười em đấy à?”

Long Trương Tư bật cười khanh khách, đưa tay đánh Tạ Thư Dật một chút: “Cô bạn gái nhỏ của em thật sự quá đáng yêu đi, rất thuận mắt chị, chị thật thích em ấy.”

“Đương nhiên, gần như ai từng gặp cô ấy cũng đều thích cô ấy hết.” Tạ Thư Dật trả lời đồng dạng.

Long Trương Tư che miệng nở nụ cười: “Nhưng mà, yêu một người mà ai cũng yêu như vậy, em sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải bây giờ em đang dính phải phiền toái đấy thôi.”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cho nên bé Thư Dật cần chị chỉ cách.”

Long Trương Tư thối thối bộ móng tay xinh xắn của nàng: “Cuối cùng cũng khô.”

Nàng giơ mười ngón thon dài, hỏi mọi người: “Đẹp không?”

“Đẹp đẹp.” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, hôm nay tâm tình chị rất tốt, chị sẽ xem xét chỉ cách cho em, có điều, lâu rồi chị không đi ra ngoài shopping, hai đứa con trai phải đi shopping với hai tụi chị, thế nào?”

“Như vậy sao được? Đến lúc đó lại bị chụp hình thì sẽ không tốt.” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, mất hứng quá đi, thế... đi Hoa Liên ngắm cảnh với chị đi, chị rất thích cảnh biển ở đó.”

* Hoa Liên là một thành phố lớn nhất ở Đài Loan nằm bên bờ Thái Bình Dương, xem thêm ở đây.

Biển Hoa Liên

“OK, bọn em đi với chị.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Bốn người lái xe chạy tới Hoa Liên, Long Tương Tư lại bỏ mặc bọn hắn, một mình ngồi vẽ cảnh biển, hai người con trai và Hải Nhạc thì đi dọc bờ cát nhặt hào, chuẩn bị lát về nhà nấu canh ăn.

Đến khi bọn họ nhặt được chừng một thùng nhỏ, bức tranh của Long Tương Tư cũng hoàn thành, ba người chạy tới nhìn tranh của nàng, rõ ràng đã nhìn thấy cảnh biển thật rồi, nhưng lại vẫn bị rung động bởi bức tranh của Long Tương Tư, sóng biển vô biên vô hạn vuốt ve bờ cát, mà trên bãi cát có bóng lưng một cô gái chân trần, nàng kéo mép váy, một chân nâng lên, dường như muốn đi về phía biển, lại giống như đang chơi đùa với hoa, tóm lại, ý cảnh thật sự quá đẹp.

“Sao mà... em cứ cảm thấy cô bé đó trông giống Nhạc Nhạc thì phải?” Tạ Thư Dật ngẩn ngơ nói.

“Tớ thì cảm thấy giống Tương Tư hơn.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư mỉm cười nói: “Đợi nó khô xong, bức họa này, chị sẽ lấy cho nó một cái tên thật hay, gọi là “Đuổi sóng” đi, kỳ thật, trong lòng mỗi người đều sẽ có một thứ gì đó mà mình theo đuổi, nhưng thật ra đôi khi trong lòng cũng sẽ rất hoang mang, không biết mình đang theo đuổi cái gì, giống như chị vậy, lúc nào chị cũng rất hoang mang, không biết điều mình muốn là gì, uhm, bức “Đuổi sóng” này sẽ là hàng không bán, chị muốn cất giữ cho riêng mình.”

“Chị ơi, chị là người cực kì cực kì có máu nghệ thuật cũng là người thông minh nhất trong bốn gia tộc mình, em cần chị chỉ đường cho em.” Tạ Thư Dật nói vô cùng khẩn thiết.

Long Tương Tư nhìn hắn, rồi lại nhìn Hải Nhạc: “Thật ra, các em không cần chị chỉ gì nữa, nếu các em thật sự yêu nhau đến mức không thể thiếu đối phương, các em sẽ biết nên xử lí tất cả mọi chuyện như thế nào, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại gì, các em đều có thể vượt qua được, chị biết trên báo nói rất khó nghe, có lẽ cha mẹ các em cũng đang nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện đó đều không là gì cả, các em chỉ cần nói cho mọi người biết các em yêu nhau là đủ rồi! Không cần nói gì nhiều cả. Nếu đã vậy, các em tội gì phải hoang mang cho người ta nói các em loạn luân chứ? Loạn ở đâu ra? Các người cũng không phải anh em ruột thịt gì.”

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như đặt xuống được một tảng đá to, hắn kính cẩn nói: “Chị ơi, cảm ơn lời chỉ dẫn của chị, em biết em nên làm thế nào rồi.”

Hải Nhạc nghe Long Tương Tư nói, trong lòng cũng rộng mở ra thêm, nàng cũng nói: “Chị Tương Tư ơi, em cũng biết em nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc

Long Tương Tư cười: “Cảm ơn chị làm gì? Chị còn phải cảm ơn các em đã cho chị cảm hứng sáng tác bức tranh này nữa kìa, các em thật đúng là hai đứa bé ngoan, có điều là đôi khi trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nếu những lời chị nói có thể giúp các em xóa tan màn đêm, vậy cũng coi như chị đã tích được một chuyện công đức, ok, tranh khô rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Vâng, công đức vô lượng, về mời chị ăn đồ ăn chính gốc bản địa, em biết chị thích nhất mà.” Tạ Thư Dật nói.

“Tốt, em không biết chị ở nước ngoài thêm ăn đồ ăn Trung Quốc bọn mình đến cỡ nào đâu, nhưng mà lại hoàn toàn không có cái vị như thế này, bọn họ làm theo khẩu vị người nước ngoài, thành ra ngọt ngọt lờ lờ, em không biết đâu, chị cực kì nhớ hương vị quê nhà.”

“Vậy thì ở lại, đừng đi nữa.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư thở dài một hơi nói: “Chị là một người quen phiêu bạt, linh hồn chị luôn hướng về những nơi chị chưa từng đến, chị đã không quen ở lâu một chỗ, chị nghĩ kiếp trước chắc chị từng là một người Gypsy (dân du mục), cho nên kiếp này vẫn muốn lần theo dấu chân kiếp trước.”

“Nhưng cho dù là chim thì cũng sẽ có một ngày nó bay mệt, nó sẽ trở về tổ, thuyền đi trên biển cũng có ngày trở về nơi xuất phát, cập vào cảng tránh gió của riêng mình.” Long Đế Uy nói.

“Thì không phải chị đã về tổ rồi à? Không phải chị cũng đang trở về tránh gió đấy thôi?” Long Tương Tư cười nói.

Long Đế Uy hơi tức giận, nói: “Nhưng mỗi lần chị đều vội vàng trở về, rồi lại vội vàng bỏ đi ngay!”

“Em cái thằng nhóc này, những gì chị đang theo đuổi không giống với những thứ các em đang theo đuổi mà.” Long Tương Tư vẫn cười.

“Có gì không giống chứ? Chị chỉ là không quên được thằng đàn ông đó mà thôi! Chị cũng không muốn thừa nhận! Cái gì mà lần theo dấu chân kiếp

trước, chị chỉ muốn lần theo dấu chân của hắn mà thôi! Chẳng lẽ, chị bị tổn thương còn chưa đủ hay sao?”

Khuôn mặt Long Tương Tư lập tức trở nên tái nhợt, nàng cười gượng nói: “Em cái thằng nhóc này, nói cái gì đó? Ai quên không được chứ?”

Sắc mặt Long Đế Uy cũng rất dọa người, hắn tròn mắt nhìn chị hắn: “Đừng cứ em cái thằng nhóc này em cái thằng nhóc nọ! Tôi không phải một đứa con nít! Tôi là một thằng đàn ông! Là một thằng đàn ông! Chị chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi mà thôi! Ba tuổi! Ở trước mặt tôi mà giả bộ trưởng thành cái gì? Tôi còn trưởng thành hơn chị nữa kia! Tôi sẽ không bao giờ đi thương nhớ một kẻ đã từng tổn thương mình! Thật đúng là tức chết được!”

“Cho dù chỉ lớn hơn em 1 phút, em cũng phải gọi chị là chị, đây là sự thật không thể thay đổi.” Long Tương Tư cũng không nổi giận, vẫn thản nhiên nói đầy đắc ý.

Long Đế Uy nhìn chị của hắn đầy tức giận, Tạ Hải Nhạc cảm thấy bộ dạng hắn thật sự rất đáng sợ, hơi bất an lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, Long Đế Uy bại trận dưới sự bình thản của Long Tương Tư, ánh mắt hắn trầm xuống, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Còn Long Tương Tư xoay người, bình tĩnh tháo bức tranh giấy xuống, nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, lấy giá về giùm chị nha.”

“Dạ.” Tạ Thư Dật xếp giá về lại, ba người đi theo dấu chân của Long Đế Uy, trở về xe, trong khi chờ khởi động máy, Hải Nhạc nói với Tạ Thư Dật: “Em cảm thấy hai chị em họ có gì đó hơi... kì lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ, mỗi người đều có chuyện khó nói, Đế Uy cậu ta...” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, “Nhạc Nhạc, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện riêng, giống như chúng ta vậy, chúng ta có ưu phiền của mình, bọn họ cũng sẽ có ưu phiền của bọn họ, Nhạc Nhạc, sau này, có lẽ có một ngày em sẽ biết được... em sẽ biết câu chuyện của bọn họ, nhưng không phải bây giờ, Nhạc Nhạc, em đã biết chúng ta nên làm gì rồi chứ?”

“Em biết, em sẽ không buông tay anh đâu! Lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh nữa!” Hải Nhạc nói thật kiên định, nhưng ngay lập tức sắc mặt nàng lại trở nên buồn bã, “Nhưng mà, chị hai em lợi hại như vậy, em rất sợ là em đâu không lại chị ấy mất!”

Tạ Thư Dật cầm tay nàng an ủi: “Chỉ cần em đừng buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ không buông tay em, tôi sẽ luôn là hậu thuẫn mạnh mẽ của em, em cũng sẽ là hậu phương kiên cường của tôi, chúng ta không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta kiên trì, tôi tin là cha mẹ sẽ không ép tôi đính hôn với cô ta! Tôi sẽ không bỏ cuộc, em cũng nhất định không được bỏ cuộc! Em phải hứa với tôi!”

“Em hứa.” Hải Nhạc nắm lại tay hắn thật chặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đã tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Chờ bọn họ với Long Tương Tư com nước xong, về đến nhà thì đêm đã khuya rồi, lúc bọn họ mở đèn trong phòng khách lên, đột nhiên thấy Trì Hải Hoan đang ngồi trên sofa.

Trì Hải Hoan hồ hững nhìn hai người họ, nói: “Hai người đi đâu vui về thế? Tay trong tay, thật đúng là hạnh phúc.”

Tạ Thư Dật đang định mở miệng, tay Hải Nhạc lại nắm chặt lại ra hiệu, Hải Nhạc mở miệng nói: “Chị hai, trễ vậy rồi chị còn chưa ngủ à?”

“Chờ hai người.” Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, nói, “Các người về rồi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong nàng đứng dậy, bước lên lầu.

“Em cảm thấy chị ấy hơi là lạ.” Hải Nhạc lo lắng nói, “Chúng ta làm thế này, có phải rất tổn thương chị ấy không? Chị ấy cứ như vậy, trong lòng em thật sự có hơi đau lòng, không phải chúng ta đã tổn thương chị ấy quá nhiều đó chứ? Thư Dật, em đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, em thật sự rất sợ hãi.”

Ánh mắt lạnh lẽo của chị hai quét về phía nàng đầy oán độc lập tức khiến toàn thân nàng đều lạnh như băng, nàng chưa từng thấy chị hai có ánh mắt đó, giống như muốn giết nàng vậy! Thật sự rất đáng sợ! Chị hai đã hận nàng đến vậy rồi ư?

Nàng không nhịn được nhích vào lòng Tạ Thư Dật, ôm chặt lấy hắn, muốn chia sẻ một ít ấm áp, giúp cho mình không còn lạnh run như vậy nữa.

Tạ Thư Dật cũng cảm nhận được sự khác thường của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan càng bình tĩnh thì lại càng kỳ lạ, càng không bình thường, à ta lại muốn làm gì bọn họ đây? Cô ta lại định giờ trò gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Mềm Lòng

“Đừng sợ cô ta, mọi chuyện có tôi đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, em không cần phải sợ á.” Tạ Thư Dật an ủi nàng.

Mặc dù Trì Hải Hoan không nói gì, hơn nữa còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô ta thoát nhìn đúng là có hơi đáng sợ thật, kỳ thật, trong lòng hẳn cũng có chút bất an, nhưng nếu Nhạc Nhạc biết hẳn bất an, nàng sẽ còn sợ hơn nữa, cho nên, nếu hẳn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho nàng, nhất định phải khiến cho nàng an tâm.

Hải Nhạc cứ lo lắng bất an không thể đi vào giấc ngủ, hôm nay chị hai nhìn thật đáng sợ, nàng thật sự có hơi sờ sợ.

Nhưng nàng lại nhận ra mình đã quá lo rồi, sáng hôm sau chị hai lại chủ động chào hỏi nàng như không có chuyện gì xảy ra, có điều... trong lòng nàng vẫn còn một chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc, mấy ngày nay chị thấy không thoải mái lắm, em đến trường chị xin nghỉ giùm chị ba ngày đi.” Trì Hải Hoan nói.

“Dạ, nếu chị không thoải mái thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chừng nào khỏe thì đi học cũng không muộn, em đi xin phép giùm chị cho.” Nhạc Nhạc nhận lời.

Đến trường Hải Hoan, Tạ Thu Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đi cho, em ngoan ngoãn ngồi trong xe không được ra đấy.”

Khi Tạ Thu Dật đến lớp Hải Hoan xin nghỉ phép giùm, hẳn không thêm quan tâm đám người chỉ trích, lúc sắp ra đến cửa trường thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Anh là Tạ Thu Dật à?”

Tạ Thu Dật quay đầu nhìn lướt qua, là một nam sinh. “Là tôi, cậu là ai?”

Tên nam sinh do dự một chút: “Tôi tên là Phạm Triết.”

“Cậu có chuyện gì?” Tạ Thu Dật hỏi.

Nam sinh chần chờ, hỏi: “Trì Hải Hoan... có khỏe không?”

Tạ Thu Dật gật đầu, nói: “Nó chỉ hơi không thoải mái thôi, mấy ngày nữa đi học lại, cậu sẽ thấy nó.”

“Dạ.” Phạm Triết muốn nói lại thôi.

“Sao thế, cậu thích nó à?” Tạ Thu Dật hỏi, “Nếu vậy, cậu nên cố gắng hơn nữa, cho dù gặp gian nan trở ngại thế nào, cũng phải theo đuổi nó cho bằng được, tôi thay gia đình cảm ơn cậu.”

Nếu thẳng nhóc này mà thích Trì Hải Hoan thật thì tốt nhất, hi vọng hẳn có thể theo đuổi Trì Hải Hoan giùm, như vậy hẳn và Hải Nhạc sẽ tránh khỏi không ít phiền toái.

“Thật không? Chẳng lẽ các người cho phép tôi theo đuổi Trì Hải Hoan?” Phạm Triết có chút kinh ngạc.

“Cậu không thích nó à?” Tạ Thu Dật hỏi.

“Không, không phải là tôi không thích cô ấy, chỉ là...” Phạm Triết lại ấp a ấp úng.

“Thích thì theo, có gì đâu chứ, Tạ gia chúng tôi rất thoáng, nó là em rể của tôi, trong trường cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn đấy.” Tạ Thu Dật nói.

“Vâng, tôi biết rồi.” Phạm Triết nói.

“Cậu tên là Phạm Triết phải không? Tốt, tôi nhớ cậu rồi, nhớ kĩ cậu đã hứa với tôi rồi đấy.” Tạ Thu Dật xoay người định đi.

“Chờ chút, anh... anh nói là em rể? Vậy... anh với cô Diêu Nhạc Nhạc kia không phải là anh em ruột à? Diêu Nhạc Nhạc và Trì Hải Hoan là chị em? Vậy... người anh yêu là Diêu Nhạc Nhạc?” Phạm Triết hỏi.

“Đúng, người tôi yêu là Diêu Nhạc Nhạc, cô ấy chỉ là em rể của tôi, chúng tôi không hề loạn luân, trên báo chỉ toàn nói bậy, tôi đi đây.” Tạ Thu Dật xoay người rời đi.

Phạm Triết ngơ ngác đứng đó.

Cái này lớn chuyện rồi, thì ra Trì Hải Hoan thật sự có quan hệ với Tạ gia, có điều, hình như Tạ gia cũng không biết tối hôm qua Trì Hải Hoan xảy ra chuyện gì, lẽ mà họ biết được, có thể mang đến tai họa gì cho Phạm gia bọn họ không đây? Chuyện này làm sao cho tốt đây?

Phạm Triết đứng dưới ánh nắng chang chang mà phát run.

Tạ Thu Dật ngồi vào xe, khởi động máy.

“Thật không ngờ Trì Hải Hoan cũng có người thích, có một thằng tên Phạm Triết có vẻ thích cô ta.” Tạ Thu Dật nói.

“Nhưng người khác thích chị ấy, chị ấy không thích người ta thì cũng vô dụng, người trong lòng chị ấy là anh mà.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng người tôi thích không phải là cô ta, mà là em.” Tạ Thư Dật cười cười, nói.

Hải Nhạc liếc xéo hắn, nhưng trong mắt đã có ý cười rất rõ. Thật ra, nếu người mình thích lại thích người khác thì đúng là một chuyện rất đau đớn, “Có đôi khi, em thật sự cảm thấy hơi tội nghiệp chị hai, lúc trước em cứ tưởng là anh không thích em, đau khổ cứ luôn gặm nhấm trái tim em, thật sự có lúc còn cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa.” Hải Nhạc thở dài một hơi, nói.

“Tình cảm vốn không thể nói cho công bằng hay tương xứng được, có người lấy được tình yêu, thì nhất định sẽ có người chỉ lấy được đau khổ.” Thư Dật cũng thở dài một hơi, “May mà hai chúng ta đều có được tình yêu của nhau, không bị tổn thương.”

“Nói vậy, chị hai nhất định là người sẽ bị tổn thương rồi, nhưng mà, ngoại trừ chuyện muốn ở bên anh ra, trừ anh ra là em không thể chia sẻ với chị ấy, em thật sự bằng lòng dùng tất cả những gì em có để đổi lấy anh, chỉ cần chị hai chịu đổi.” Hải Nhạc nói đầy buồn bã, “Em cũng thật sự không muốn chị ấy đau khổ như vậy, dù sao, chị ấy cũng là chị hai em.”

“Nhạc Nhạc, em thật là... haiz... mềm lòng quá đấy.” Tạ Thư Dật lắc đầu.

Nhưng ngặt nỗi hắn lại thích Nhạc Nhạc như vậy, haiz.

“Hải Hoan, con tới thăm mẹ, mẹ rất vui, con không đi học à? Có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không? Không sao đâu, bây giờ mẹ đã có thể chịu mọi đã kích rồi.” Mẹ Hải Nhạc cảm quả táo Hải Hoan gọt khê cắn một ngụm, liền đặt lên tủ đầu giường, nhìn Hải Hoan nói.

Lúc trước bố Tạ có chút lo lắng về mẹ Hải Nhạc, nên mới ép bà nằm viện vài ngày.

“Mẹ, con chỉ muốn đến thăm mẹ, nói chuyện phiếm với mẹ mà thôi.” Hải Hoan nói.

“Hoan Hoan, mẹ cảm ơn con trong lòng con còn có mẹ, có điều là con ơi, chuyện giữa con và Thư Dật đã làm cho mẹ thật sự rất đau lòng, làm sao con có thể ngốc như thế chứ? Con thích ai không tốt, lại cứ phải đi thích Thư Dật làm gì?” Mẹ Hải Nhạc vẫn đau đớn khôn nguôi.

“Mẹ, là Thư Dật chọc con trước đấy chứ, mới gặp con lần đầu tiên hắn liền hôn con, con tưởng... con tưởng là hắn thích con, sau đó mẹ cũng thấy mà, hắn đối xử với con tốt như vậy, làm sao con có thể không động lòng? Sau đó hắn tỏ tình với con, sao con lại không nhận lời cho được?” Hải Hoan nói đầy bi thương.

“Nó tỏ tình với con trước à?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Dạ.” Hải Hoan trả lời đầy ai oán, “Nhưng mà, con cũng không biết thì ra Nhạc Nhạc cũng thích hắn! Con cứ nghĩ là mỗi khi con và Tạ Thư Dật ở bên nhau thì Nhạc Nhạc lảng tránh chính là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, nó cũng biết con thích Thư Dật, trước giờ con chưa từng giấu nó gì cả, nó biết từ đầu rồi! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà nó lại chưa từng nói cho con biết nó cũng thích hắn! Nó biết rõ con với Thư Dật đang quen nhau, nhưng nó lại dám lên lút quen với Tạ Thư Dật sau lưng con! Hôm Valentine, con đi xem phim với Tạ Thư Dật, nó rõ ràng đã đi nghe nhạc với Hứa Chí Ngạn rồi, nhưng sau đó nó lại dám chạy tới ngoài rạp chiếu phim, gọi điện thoại hẹn Tạ Thư Dật ra ngoài, hại con ngồi một mình trong rạp xem phim, còn tưởng Tạ Thư Dật có chuyện gì, báo hại con cứ sốt hết cả ruột cho Tạ Thư Dật, mẹ, con không có gạt mẹ đâu! Nếu mẹ không tin, mẹ cứ hỏi Hải Nhạc hay Thư Dật cũng được, có phải bọn họ lên lút hẹn hò sau lưng con mới bị phóng viên chụp hình lại không! Cuối cùng, Tạ Thư Dật còn cưỡng đoạt con, nhưng hắn lại muốn cao chạy xa bay! Mẹ, mẹ phải lấy lại công bằng cho con!” Hải Hoan òa khóc nức nở.

Mẹ Hải Nhạc đau đầu sờ trán, thở dài, nói: “Mẹ thật sự không hiểu nổi ba người các con, sao mà lại phức tạp đến thế, mẹ nghe cha Thư Dật nói, Thư Dật luôn một mực khẳng định người nó yêu là Nhạc Nhạc, con mới là người chen ngang vào, mẹ thật đau đầu với các con, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Hoan Hoan, con muốn mẹ phải làm thế nào đây?”

“Không!” Hải Hoan kích động, nói, “Kẻ thật sự chen ngang không phải là con! Là Nhạc Nhạc! Còn Tạ Thư Dật thì có mới nói cũ, hắn chiếm được con xong đã muốn đá văng con! Hắn muốn ở chung với Hải Nhạc mà thôi!”

Mẹ Hải Nhạc đau đầu nói: “Nếu Thư Dật đã thật sự ác độc như con nói, con còn tranh giành làm gì? Tốt nhất hai chị em con đều từ bỏ nó đi! Mẹ sẽ không cho phép bất kỳ kỷ đứa nào đến với nó hết!”

**

Hải Hoan nghe mẹ nói vậy, không khỏi lại rơi lệ, nằng thán thở khóc lóc: “Mẹ, mẹ bất công! Mẹ thiên vị Nhạc Nhạc! Bởi vì Nhạc Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ, mẹ mới thương nó nhiều hơn một chút, con đó giờ không ở bên cạnh mẹ, mẹ đã xa lạ với con rồi, mẹ không có cái loại tình cảm giống như mẹ dành cho Nhạc Nhạc! Mẹ, con với Nhạc Nhạc ai cũng là con gái của mẹ! Mẹ không thể thiên vị được! Ngẫm lại, lúc đầu con cũng không phải không muốn đi theo mẹ, lúc ấy con thấy cha chỉ có một mình, mẹ có Nhạc Nhạc, nếu con đi theo mẹ, cha sẽ không còn gì hết! Lúc ấy con chỉ nghĩ như vậy, mới đi theo cha! Mẹ phải biết là, ai lại không muốn đi theo mẹ ruột chứ? Ai lại muốn mẹ kẻ? Con là vì cha đó! Mấy năm này, con đã chịu khổ biết bao nhiêu, bị mẹ kẻ tra tấn biết bao nhiêu, con chỉ có một niềm tin, một ngày nào đó, con có thể nhìn thấy mẹ và Hải Nhạc! Mẹ, nếu mẹ không thể thương Hoan Hoan, mẹ cũng phải tội nghiệp con đã chịu khổ nhiều năm đến vậy, mà Nhạc Nhạc đã đi theo mẹ hưởng phúc từng ấy năm rồi, mẹ cũng phải đem Tạ Thư Dật cho con chứ! Mẹ, Hoan Hoan cầu xin mẹ đó!”

Mẹ Hải Nhạc nghe nàng nói như vậy, không phải là không mềm lòng, nhưng Tạ Thư Dật cũng không phải bà nói ghép là có thể ghép được.

“Hoan Hoan, con cũng thấy đấy, không phải là mẹ không nói cho con, nhưng Tạ Thư Dật nó không chịu, còn nói nếu ép nó đính hôn, nó sẽ rời khỏi Tạ gia, cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, nó đã nói cứng như vậy rồi, làm sao mẹ có thể đi ép nó đây?” Mẹ Hải Nhạc nói, bà chịu thua.

“Nói thế thì có gì đâu chứ, chỉ hù dọa ba mẹ mà thôi, hấn làm gì bỏ được, phỏng chừng hấn cũng tiếc, mẹ, con cầu xin mẹ đấy! Trừ Tạ Thư Dật ra, cái gì con cũng không cần! Cái gì con cũng có thể cho Nhạc Nhạc! Con chỉ cần Tạ Thư Dật mà thôi!” Tri Hải Hoan nài nỉ.

“Hoan Hoan, con đang làm khó mẹ đấy! Tóm lại, mẹ không muốn bất cứ ai trong hai chị em con quen Tạ Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không được!” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, mẹ không thể làm vậy với con được, mẹ không thể! Trong sạch của con đã cho Tạ Thư Dật rồi, không quen hấn, con quen ai bây giờ? Mẹ! Con là con gái của mẹ mà! Mẹ mà không giúp con thì còn ai giúp con đây? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông minh như vậy, giờ lại còn là đại minh tinh, nhiều người thích nó như vậy, Hứa Chí Ngạn kia cũng thích nó đấy! Sau này nó còn nhiều đàn ông để mà chọn, còn Hoan Hoan cũng chỉ có một mình Tạ Thư Dật mà thôi, cho dù hấn là Sở Khanh, hay còn đang thích người con gái khác, con cũng chỉ muốn hấn!” Hải Hoan khóc, nói.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi chảy nước mắt: “Con ngốc à, rốt cuộc là Tạ Thư Dật có chỗ nào tốt chứ? Con cứ phải dán chết mắt vào nó thế à? Sau này con cũng sẽ tìm được một người yêu con thật lòng! Còn bây giờ người trong lòng nó không phải là con! Không phải con con biết không! Nếu con cứ khăng khăng muốn gả cho nó, sau này con sẽ sống rất khổ sở cho xem! Mẹ chính là bài học cho các con đây, lúc trước mẹ chọn cha con, mà từ bỏ cha Thư Dật, mẹ cho là chỉ cần mẹ yêu cha con, cha con cũng có thể cho mẹ một tình yêu tương xứng, nhưng khi mẹ mới sinh hai chị em con không bao lâu, cha con lièn lén phét, ở ngoài ăn chơi đàng điếm, quá đáng đến mức sau đó còn mang đàn bà về nhà! Cuối cùng mẹ thật sự chịu không nổi, quyết định ly hôn, Hải Hoan, mẹ từng rất yêu cha con, nếu không mẹ cũng đã không gả ông ấy! Nhưng mà... nhưng mà ông ta lại đối xử với mẹ như thế nào? Cho nên, con phải tìm đứa con trai nào yêu con, chứ không phải một đứa mà con yêu nó nhưng nó lại không thương con.”

Tri Hải Hoan nhìn mẹ mình đầy kinh ngạc: “Trước kia mẹ lại từ bỏ cha Thư Dật mà đến với cha à? Sao mẹ lại làm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc thờ dãi một hơi, nói: “Lúc trước mẹ cảm thấy, Tạ gia là người đứng đầu tứ đại gia tộc, tuy ông ấy yêu mẹ, lúc nào cũng theo đuổi mẹ, nhưng mà, môn hộ kém nhau quá xa (“môn hộ” ở đây trong câu “môn đăng hộ đối”), nhà ông bà ngoại chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu, không thể so với nhà họ Tạ được, mẹ sợ đến lúc đó mình lại không hạnh phúc, mẹ tự biết mình ở đâu, nên năm đó lúc mẹ từ chối ông ấy, trong lúc tức giận ông ấy lièn qua loa kết hôn, mà mẹ thì lại chọn cha con, một người có điều kiện kém hơn ông ấy rất nhiều, chờ đến khi mẹ tốt nghiệp thạc sĩ xong, mẹ lièn gả cho cha con, cứ tưởng là ông ta sẽ đối xử tốt với mẹ, nhưng mẹ đã nghĩ sai rồi, ông ta chỉ là một cậu ấm bị làm hư, có lẽ, ông ta chỉ xem mẹ như là một trong những chiến công của ông ta mà thôi, dù sao thì mẹ cũng là con đàn bà đoạt được từ tay Tạ Trường Viên mà! Điềm này, ông ta đã thắng Tạ Trường Viên còn gì! Với ông ta mà nói, vinh quang biết bao nhiêu! Có lẽ, ông ta đã từng thật lòng yêu mẹ, nhưng với ông ta mà nói, tình yêu chỉ là một ít mới mẻ nhất thời mà thôi, đến khi hết mới mẻ rồi, ông ta lièn quay đầu đuổi theo những thứ mới mẻ khác, sau đó mẹ ly hôn với cha con, còn mẹ Tạ Thư Dật lại vì bệnh tim rồi khỏi thể gian, mẹ với cha Thư Dật mới lại một lần nữa đến với nhau, mẹ nghĩ, đây là ông trời đã định sẵn, mẹ nhất định sẽ ở bên ông ấy, may mà ông ấy yêu mẹ thật lòng, cũng không ghét bỏ mẹ tha nhi mang nữ (~ có con riêng), đối xử với mẹ mấy chục năm như một ngày, cho nên mới có mẹ hôm nay, Hoan Hoan, nếu phải chọn con nên chọn người đàn ông nào yêu con nhất, như vậy con mới có thể hạnh phúc cả đời.”

“Mẹ, con thật sự không ngờ mẹ lại từng có một chuyện như vậy, đến bây giờ con cũng không biết, nhưng mà, trước giờ cha chưa từng nhắc tới bố Tạ bao giờ, con chẳng nghe nói gì cả, sau đó mẹ lại gả cho bố Tạ rồi!” Tri Hải Hoan vẫn còn rất ngạc nhiên.

“Mẹ nghĩ, sau này cha con cũng có hối hận, ông ta hối hận đã ly hôn với mẹ, ông ta từng cầu xin mẹ quay đầu, nhưng mà, ông ta đã tổn thương mẹ quá nhiều, làm sao mẹ có thể quay lại đây? Cho nên, ước chừng là bởi vì nguyên nhân đó mà ông ta cũng không còn nhắc tới mẹ, nhắc tới bố Tạ trước mặt con nữa, nhưng hối hận thì có ích gì chứ? Mà cuối cùng ông ta lại rơi vào kết cục như thế, mẹ cũng rất bất ngờ.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi rơi nước mắt.

Hải Hoan nhất thời không biết nói gì, thật không ngờ lúc còn trẻ mẹ lại từng từ chối cha Thư Dật theo đuổi, chuyện đó cần phải có bao nhiêu can đảm mới có thể từ chối? Đặt ở hiện tại, có cô gái nào lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mẹ, haiz, mẹ vẫn còn may mắn hơn nàng nhiều, cuối cùng vẫn đến bên cha Thư Dật, sống với nhau hạnh phúc như thế, không, nàng sẽ không từ bỏ Tạ Thư Dật, nàng đã trả giá đắt như vậy, Tạ Thư Dật, chỉ có thể là hồi báo của nàng, bất luận thế nào nàng cũng muốn có được hấn!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?

“Mẹ, mẹ ơi! Con chỉ có thể thương một mình Tạ Thư Dật mà thôi, mẹ, nếu mẹ không hứa với con, chỉ sợ... chỉ sợ...” Nàng chảy nước mắt không nói tiếp.

“Chỉ sợ cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi hỏi.

“Nếu mẹ không giúp con, chỉ sợ... chỉ sợ về sau mẹ cũng sẽ không thấy được con nữa, nếu con không thể ở bên Thư Dật, con sẽ thật sự đi chết mất, con không thể không có hấn, nếu mẹ không giúp con ở cạnh hấn, ở trên đời này, con có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!” Tri Hải Hoan nói.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nàng kinh ngạc, tức giận đến mức thờ không ra hơi, thật lâu sau, bà cho Hải Hoan một bàn tay: “Con dám? Vì một thằng đàn ông thậm chí cả mẹ con cũng không cần nữa à?”

Hải Hoan ôm mặt khóc lớn nói: “Không phải là con không cần mẹ, là mẹ không quan tâm đến con! Mẹ, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con thật sự có ý muốn chết đó! Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn thấy xác con gái được vớt lên từ dưới sông hay dưới biển thì mẹ cũng đừng quan tâm đến con làm gì!” Nói xong, nàng chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa khóc.

Chưa chạy ra đến hành lang, nàng đã nghe thấy sau lưng mẹ mình đang lo lắng kêu: “Hoan Hoan, về đây, về đây! Mẹ hứa với con! Mẹ hứa với con!” Trên mặt Trì Hải Hoan nở nụ cười đắc ý, nàng không xoay người, cứ đứng tại chỗ mà khóc, mẹ nàng tháo kim tiêm chạy theo nàng ra, đau lòng ôm nàng vào lòng: “Mẹ hứa với con! Mẹ sẽ nghĩ cách làm cho Thư Dật đồng ý! Có điều là, sau này con không được nói với mẹ những lời như hôm nay nữa, mẹ sẽ đau lòng mà chết! Con có biết không?”

Trì Hải Hoan xoay người, ôm mẹ khóc: “Mẹ, con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nói nữa, chỉ cần con có thể ở bên Thư Dật.”

“Con cái đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc chỉ tiếc rên rắt không thành tiếng, cũng bật khóc.

Thư Dật lái xe tới trường, hỏi Hải Nhạc: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Thư Dật hôn má nàng, xuống xe giúp nàng mở cửa xe, hắn tự tay kéo chiếc dây chuyền trên cổ Hải Nhạc lộ ra ngoài áo, đồng thời kéo con cá heo trên cổ mình ra luôn, hắn cầm con cá heo của hắn và con cá heo của Hải Nhạc đụng đụng miệng, cười nói: “Cho chúng nó cũng hôn nhau một cái, rồi khỏi nhau lâu vậy rồi, nhất định chúng cũng rất nhớ nhau.”

Sau đó, hắn đan tay hai người vào nhau, dắt Hải Nhạc nghênh ngang đi vào trường.

Nếu quan hệ của hai người đã bị báo chí phơi bày, đã vậy, hắn có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Nhạc, cho dù ở đâu, hắn cũng đều nắm tay nàng, nói cho mọi người, hắn và nàng, không phải anh em! Bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm!

Tất cả mọi người giật mình nhìn đôi anh em đang ngăm công khai quan hệ yêu đương kia, xì xào bàn tán.

Thư Dật một tay nắm tay Hải Nhạc, một tay cầm cặp sách cho nàng, ngẩng đầu đi về phía trước.

Hải Nhạc thoáng cúi đầu, nhưng vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt người khác, Tạ Thư Dật đưa nàng đến trước cửa phòng 18, đúng lúc Thích Hán Lương cũng đang đi từ bên kia tới, thấy hai người nắm tay nhau, vẫn còn hơi sững sờ.

Thật ra Thư Dật liếc qua khoe mắt đã thấy hắn rồi, hắn cười cười, sau đó hạ một nụ hôn trên má Hải Nhạc, Hải Nhạc đỏ mặt nhìn hắn mỉm cười.

“Cô nương, đứng đứng đó cười ngây ngô nữa, hôn tôi lại đi chứ.” Thư Dật nói.

“Dạ.” Hải Nhạc kiễng chân hôn lên mặt hắn một ngụm, Thư Dật hài lòng lại hôn trán nàng một chút, sau đó, nghênh ngang bước đi, không thèm nhìn Thích Hán Lương lấy một cái.

Thích Hán Lương nhìn một màn này mà mặt xanh mét, hai sợi dây chuyền trước ngực hai người bọn họ rõ ràng là một đôi! Kỳ thật hắn cũng đã đọc báo rồi, nhưng hắn vẫn không tin đó là Hải Nhạc, hắn vẫn cảm thấy có lẽ người đó chính là Trì Hải Hoan, thật không ngờ lại đúng là Hải Nhạc! Càng không thể ngờ, bọn họ đến trường học, dùng nắm tay, hôn má để tuyên bố với tất cả mọi người, bọn họ đang quen nhau! Hắn không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng nó vẫn đã đến! Hắn không muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng vẫn thấy được. Hắn vẫn không thể nào ngăn cản nàng ở bên hắn ta! Tất cả những việc này đều xảy ra quá nhanh! Thật sự là quá nhanh! Thích Hán Lương đứng đó một lúc thật lâu, trong đầu trống rỗng.

Hải Nhạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy Thích Hán Lương, nàng ngẩn người, lễ phép chào: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương phục hồi tinh thần lại, nói: “Chào Hải Nhạc.”

Hải Nhạc lễ phép cười cười, đi vào phòng học.

Từ khi Thích Hán Lương đến Năm Châu dạy học, lần đầu tiên bị mất phong độ, đứng giảng bài mà mắc đầy lỗi, còn thiếu chút nữa té xuống bục giảng, cảnh nguy hiểm đó làm cả lớp đều đứng dậy la to, may mà hữu kinh vô hiểm, hắn quơ quơ tay cầm phấn ra vài cái để giữ thăng bằng, rồi vội vàng bước vào sâu trong bục giảng lại, mới không bị ngã xuống. Thích Hán Lương xấu hổ lau mồ hôi, làm sao lại có thể để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc chứ?

Hắn cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình lại, thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, hắn chạy ngay ra khỏi phòng học như đang trốn cái gì, hắn thật sự không dám đối diện với đôi mắt trong suốt đang tràn đầy những dấu chấm hỏi kia, hắn sợ rằng chỉ cần hắn lại nhìn thêm lần nữa, hắn sẽ lập tức bay lại, chất vấn nàng vì sao không hiểu lòng hắn! Hắn chạy về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Trì Hải Hoan, hỏi: “Trì Hải Hoan, chuyện này là thế nào? Tại sao Trì Hải Nhạc lại ở bên Tạ Thư Dật? Cô đã làm cái gì vậy? Tại sao lại không bắt được Tạ Thư Dật chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Một Đồng Hồn Loạn

Edit : Lãnh Nguyệt Phong

Tạ Thu Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn com, rên rì ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thu Dật, bà không nhịn được nhặt tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thu Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thu Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thu Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Đi, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thu Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại can hấn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thu Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Tri Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rung rung, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Tri Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thu Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đồng hồ loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Tri Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thu Dật: “Tạ Thu Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quăng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lên lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thu Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thu Dật: “Thu Dật! Di biết con luôn cho rằng đi đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù đi à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Đi! Con không có! Con không có!” Tạ Thu Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quảng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thu Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thu Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm cho mẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thu Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thu Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Một Đồng Hồn Loạn

Edit: Lân Nguyệt Phong

Tạ Thu Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn com, rên rì ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thu Dật, bà không nhận được nhột tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghế người: Tình báo độc nhất vô nhị: ***! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thu Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thu Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thu Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dặt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Đi, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thu Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hân: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thu Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bắt gặp lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thu Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đống hỗn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đắm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay đé! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi treu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quăng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lên lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Di biết con luôn cho rằng đi đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù đi à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Đi! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quăng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hỏi hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm cho mẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hỏi hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không có ý nói ra những lời đó!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Một Cái Tát Bất Ngờ

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

“Hải Hoan! Con nói chuyện đó với em làm gì?” Bố Tạ lên tiếng can, “Em con mới mấy tuổi? Chuyện như thế, có cần phải nói với em con không?”

Hải Hoan sững người một chút, cha của Tạ Thư Dật thật đúng là bất công! Ông ta lúc nào cũng thích Hải Nhạc nhiều hơn!

“Cha, cha cũng đừng quên, con chỉ lớn hơn nó có mười phút thôi, con đều thành như thế này rồi, tại sao nó không thể biết chứ?” Hải Hoan hỏi. Mẹ Hải Nhạc nhìn Hải Hoan, không nói gì.

“Con nghe không hiểu gì hết, bố, mẹ, có chuyện gì vậy? Ca ca, chuyện gì thế?” Hải Nhạc đành phải nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có gì không có gì, cũng không có chuyện gì đâu, ngoan, ngồi xuống ăn cơm, ăn cơm.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Đúng rồi, không có gì, nào, ăn cơm đi.” Bố Tạ đột nhiên rất không thích cái thái độ hùng hùng hổ hổ kia của Hải Hoan, cũng nói theo.

“Chị hai, nếu chị đã không thoải mái như thế, chị cứ lên trước đi, em ngồi ăn cơm với bố mẹ xong rồi lên với chị liền.” Hải Nhạc nói không hề khách khí. Thấy không ai thêm đề ý tới quả bom nòng vừa quăng ra, tính toán của Hải Hoan bị thất bại, nòng tức muốn chết, Hải Nhạc đã nói thế, làm sao nòng còn có thể mặt dày ở lại, đành phải xoay người, chạy lên lầu.

Tạ Thu Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trì Hải Hoan, thật đúng là độc, may mà hắn đã nói cho Nhạc Nhạc trước rồi, bằng không, bị nòng náo loạn như thế một phát, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm tày trời với hắn, may mắn may mắn, may mắn hắn đã mạo hiểm nói cho Nhạc Nhạc biết từ trước, may quá.

Có điều tiểu nha đầu thật biết giả bộ hồ đồ a, hắn không khỏi nhìn Hải Nhạc đầy bội phục, Hải Nhạc nhìn hắn, mỉm cười, Tạ Thu Dật cảm thấy cả trái tim mình đều rơi xuống, hắn nhìn nòng cười dần ra, Nhạc Nhạc lại vội vàng trừng hắn một cái, hắn nhìn cha mẹ, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Nhạc Nhạc, cho dù đêm nay không nói, Hải Hoan vẫn sẽ quán quít lấy cha mẹ, vậy lần tới, lần tới nữa làm sao chúng ta chặn nòng đây? Tôi thật đau đầu quá.” Buổi tối, Tạ Thu Dật vẫn không yên lòng, hắn lại chạy đến phòng Nhạc Nhạc, nói với nòng.

“Ai kêu anh giả hào tâm, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy? Anh biết không, em thật sự rất muốn hung hăng đánh anh mấy cái cho hả giận!” Hải Nhạc liếc hắn một cái đầy tức giận.

“Đừng giận, đừng giận được không? Tôi thật sự không cố ý mà, tôi thật không hề nghĩ đến chuyện làm việc đó với cô ta, em phải tin tôi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Tạ Thu Dật nói.

“Haiz, đây cũng không phải là kẻ lâu dài, cuối cùng chị hai cũng sẽ nói ra thôi, tóm lại, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, chúng ta nhất định không thể để chị ấy thực hiện được, anh hiểu không?” Hải Nhạc nói.

“Tôi biết.” Tạ Thu Dật gật đầu.

“Có điều là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh với chị hai náo loạn thành cái dạng này, nếu để cho bố mẹ biết thêm chuyện hai người chúng ta nữa, em sợ là mẹ em sẽ không chịu nổi, em rất sợ hãi, nếu bố mẹ biết người anh thích là em, kết quả lại như thế với chị hai, bọn họ sẽ chết vì đau lòng thật mất!” Tạ Hải Nhạc lo lắng nói.

Tạ Thu Dật im lặng, hắn cũng đang rất đau đầu, nếu cha hắn biết hắn và hai chị em Hải Nhạc rắc rối kiểu này, cha hắn cũng sẽ bị tức chết!

“Ông trời ơi, vì sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ!” Tạ Thu Dật như muốn ngửa mặt lên trời mà la to.

“Anh về ngủ đi, em cũng muốn yên lặng một chút, em buồn ngủ rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi.” Tạ Thu Dật lưu luyến không rời, định hôn nòng, lại bị Hải Nhạc đẩy ra. Tạ Thu Dật biết trong lòng Hải Nhạc vẫn sẽ có chút tức giận, sợ lại chọc nòng giận thêm, đành phải tội nghiệp rời khỏi phòng Hải Nhạc.

Hải Nhạc nằm trần trọc trên giường, chị hai thật sự rất lợi hại, nòng rất sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của chị ấy.

Vừa nghĩ tới Tạ Thu Dật và chị hai ở bên nhau, lòng nòng lại bắt đầu đau như bị dao cứa.

Nàng khó ngủ một đêm, lúc nào cũng miên man suy nghĩ, khó khăn lắm nòng mới thiếp đi, buổi sáng lại bị tiếng chuông đánh thức, nòng đành phải đứng dậy, rửa mặt đánh răng xong sau đó xuống lầu ăn điểm tâm, Tạ Thu Dật đang mở cửa ra, thấy nòng đi xuống lầu, cũng lập tức đi xuống.

Bố Tạ và mẹ Hải Nhạc mặc đồ trong nhà cũng xuống lầu, bố Tạ vừa uống cà phê sáng, vừa cầm báo đọc.

“Con bé Hải Hoan chưa xuống à?” Bố Tạ nói.

“Con xuống rồi, cha.” Trì Hải Hoan vừa nhấc đã thấy, ngồi vào chỗ của nòng, giữ yên lặng, tối hôm qua nòng dỗ cả đêm, cảm thấy cha mẹ không xem chuyện của nòng làm chuyện quan trọng gì.

“Àn, xuống là tốt rồi.” Bố Tạ vừa lòng gật đầu, hắn đeo mắt kính tiếp tục xem báo.

Đang xem, sắc mặt ông đột nhiên đại biến, đặt ly cà phê trong tay lên bàn cái rầm, vì dùng sức quá mạnh, cà phê bị bắn tung tóe ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Một Cái Tát Bất Ngờ

Ông đập tờ báo lên bàn, lập tức đứng dậy nhào tới trước mặt Tạ Thử Dật cho Tạ Thử Dật một cái tát.

Hải Nhạc Hải Hoan đều bị dọa choáng váng, không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Mày cái thằng súc sinh này! Mày làm chuyện tốt!” Hấn đánh xong lại mắng hai câu, đang định đánh tiếp, mẹ Hải Nhạc sực tỉnh lại kéo ông: “Anh!”

Cái tát bất ngờ này, khiến Tạ Thử Dật bị đánh choáng váng cả đầu, hấn bụm mặt, không nhìn được nổi giận: “Cha ngài điên rồi ư!”

Lần này, bố Tạ cầm tờ báo nện vào mặt hấn, gầm to: “Tốt nhất là mày nên giải thích cho tao cho rõ ràng chuyện này là thế nào! Mày mà không giải thích rõ ràng thì cút ngay khỏi Tạ gia cho tao!”

Tạ Thử Dật cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, nhất thời tái cả mặt, tờ báo từ trong tay hấn rơi xuống, hấn không nhìn được nhìn về phía Hải Nhạc đầy bất lực, Hải Nhạc thấy trong mắt hấn tràn đầy sự hoảng sợ, trái tim cũng không nhìn được nhảy thót lên cổ họng.

[AMCC] CHÁNH VĂN : MỘT ĐỒNG HỒN LOẠN

Edit: Lanh Nguyệt Phong

Tạ Thử Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn com, rên rí ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thử Dật, bà không nhìn được nhất tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: ***! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thắc đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thử Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thử Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thử Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Đi, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thử Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hấn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thử Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩn đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rung rung, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bắt giác lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thử Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đồng hồ hỗn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thử Dật: “Tạ Thử Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi treu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quăng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lên lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thử Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thử Dật: “Thử Dật! Di biết con luôn cho rằng đi đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù đi à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Đi! Con không có! Con không có!” Tạ Thử Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quảng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoa người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thụ Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thụ Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm cho mẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thụ Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thụ Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, nhìn hai đứa con gái đầy tức giận: “Các con lại có thể để cho cùng một thằng con trai đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy đây! Bị hắn quay như quay đê! Mẹ thật sự quá thất vọng rồi! Mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra hai người các con! Các con cút hết cho mẹ! Mẹ không muốn nhìn thấy các con nữa!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Trong lòng Hải Nhạc đang thống khổ muốn chết. Mẹ Hải Nhạc quay đầu không để ý tới nàng, nàng chỉ có thể khóc chạy ra khỏi phòng ngủ của mẹ, Tạ Thụ Dật và bố Tạ đang đứng trên hành lang một gần một xa, nàng rất muốn chạy vào trong lòng Tạ Thụ Dật khóc cho hết nước mắt, nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng ôm hai cánh tay của mình yên lặng chảy nước mắt.

Tạ Thụ Dật thấy nàng đau khổ như thế, rất muốn xông lại ôm chặt lấy nàng an ủi, nhưng, phụ thân đứng ở chính giữa, hắn đành phải đứng yên đó như pho tượng.

Sau đó, Hải Hoan cũng đi ra, cũng đầm đìa nước mắt, Hải Nhạc thấy chị hai đi ra, nàng lập tức rời đi, nàng thật không muốn nhìn chị ấy thêm một cái nào nữa, rõ ràng không phải như chị ấy nói, chị ấy lại đổ hết tất cả lên người Tạ Thụ Dật!

Khi đi ngang qua Thụ Dật, Thụ Dật vẫn không nhìn được đưa tay giữ nàng lại, hắn muốn giúp nàng lau nước mắt trên mặt.

“Không cần.” Hải Nhạc hất tay hắn ra, bố đang đứng bên cạnh nhìn kia kìa, lá gan của hắn thật là lớn.

“Thụ Dật, em con nói không cần, con buông nó ra đi.” Bố Tạ cực lực che giấu con tức giận của mình, bình tĩnh nói.

Ông thật sự đang rất đau đầu! Không biết tại sao Tạ Thụ Dật lại phải làm ra một chuyện như vậy, ông gần như đã lập tức già đi thêm mười tuổi.

“Cha, các người cũng đã biết rồi, con cũng vậy không muốn giấu diếm nữa, cha, người con thích là Hải Nhạc, cho nên hôm qua con mang cô ấy đi cho mẹ con nhìn một chút.” Tạ Thụ Dật nói.

“Tạ Thư Dật!” Hải Nhạc cắn hần lại, hần còn ngại chưa đủ loạn à?

“Tạ Thư Dật, nếu người trong lòng anh đã là Hải Nhạc, tại sao anh còn muốn gây chuyện với em?” Hải Hoan khóc kêu, “Người trong lòng của anh là nó! Vậy còn em, trong lòng anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật nhìn nàng lạnh lùng: “Tri Hải Hoan, cô không là cái gì hết! Tôi chưa từng gây chuyện với cô, là tự cô nhào đến đây! Cô cũng đừng có mơ mà ép tôi đính hôn với cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu một người là Nhạc Nhạc! Là cô chen ngang một cước! Bằng không, tôi và Nhạc Nhạc cũng sẽ không đi đến mức như hôm nay!”

Tri Hải Hoan không khỏi khóc rống lên: “Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Anh cướp đi lần đầu tiên của em, bây giờ anh lại nói với em, từ đầu tới cuối người anh yêu là Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật, sao anh có thể làm như vậy?”

Bố Tạ tức giận tới mức ôm ngực, run run kêu: “Tất cả các con cầm miệng hết cho bố! Các con cút hết lên trường cho bố! Các con không lo ngoan ngoãn đi học mà lại đi làm ra nhiều chuyện như vậy! Các con thật sự muốn tức chết bố thì các con mới vừa lòng có phải không?”

“Con xin lỗi, bố, con thật sự xin lỗi! Con xin lỗi!” Hải Nhạc rơi nước mắt, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Bố Tạ ba ba không nhìn nàng nữa, đi vào phòng ngủ của ông và vợ.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đầy tức giận: “Chuyện đã đến nước này rồi, anh không bớt tranh cãi được một chút à?”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nếu còn không nói, chúng ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết thôi!” Tạ Thư Dật nói, “Tóm lại, đời này trừ em ra, tôi sẽ không rung động với bất kì người con gái nào nữa! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ chấp nhận em mà thôi!”

“Chúng ta đến trường đi.” Không thêm liếc Tri Hải Hoan lấy một cái, hần kéo Hải Nhạc xuống lầu.

Tri Hải Hoan nhìn bóng lưng hai người họ xuống lầu, trong đôi mắt chỉ còn nỗi hận, không còn bất cứ gì khác.

Nàng cũng đành phải bảo tài xế đưa nàng đến trường, chuyện xảy ra hôm nay làm đầu óc nàng cũng rối loạn, còn làm hỏng cả tâm tình của nàng.

Lần này náo loạn như vậy, tình thế lại nghiêng về phía có lợi cho Nhạc Nhạc rồi! Mẹ với bố Tạ đã biết người trong lòng Tạ Thư Dật là Nhạc Nhạc, làm sao nàng còn có ưu thế mà đính hôn với Tạ Thư Dật chứ? Bọn họ đều rất thương Nhạc Nhạc!

Tri Hải Hoan chẳng nghe được nửa chữ vào tai, trong đầu đều là những đống hỗn loạn, một hồi nghĩ thế này, hồi sau lại nghĩ thế kia, thật muốn Nhạc Nhạc cứ vậy mà biến mất vĩnh viễn cho rồi, đến lúc đó, trái tim của Tạ Thư Dật cũng sẽ không dán trên người nó nữa!

Nàng bị suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa nhảy dựng, làm sao Nhạc Nhạc lại có thể biến mất vĩnh viễn chứ!

Sau đó tan học, nàng liền bị bạn bè chỉ trích, nghe thấy người khác nói sau lưng nàng nói nàng chính là cô Diêu Nhạc Nhạc thích chơi trò tình yêu ** kia, nàng tức giận gào to về phía đám người nhảm chán kia: “Nếu tao thật sự là Diêu Nhạc Nhạc, tao sẽ cho bọn bay đi chết!”

Thấy nàng hung hăng như thế, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, nếu là Diêu Nhạc Nhạc thật, chỉ dựa vào thể lực của Tạ gia lớn như vậy, cho các nàng đi chết cũng không phải việc gì khó!

Tri Hải Hoan cũng thật sự bị tức muốn chết!

Nàng đang tâm phiền ý loạn, tan học xong, vừa mới đi đến cửa trường học, vô số ánh đèn chớp lóe trên người nàng, Tri Hải Hoan sợ choáng váng, chuyện gì thế này?

“Xin hỏi, cô là Diêu Nhạc Nhạc phải không? Tại sao cô lại giống y như Diêu Nhạc Nhạc vậy?”

“Sao cô lại đồng ý yêu đương với chính anh trai của mình vậy? Cô không biết đó là ** sao?”

“Diêu Nhạc Nhạc tiểu thư, xin hỏi, cô và anh trai cô đến với nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Tri Hải Hoan gần như hét lên: “Tôi không phải Diêu Nhạc Nhạc! Tôi là Tri Hải Hoan! Các người nhận lầm rồi!”

“Cô không phải vì sao lại giống y như đúc vậy? Vậy cô có quan hệ như thế nào với Diêu Nhạc Nhạc? Cô có quan hệ gì với Tạ gia?”

Đột nhiên, có người đến kéo Tri Hải Hoan bỏ chạy.

“Đi theo mình!”

Tri Hải Hoan nhìn lại, là tên nam sinh kêu Phạm Triết, bị nàng đoạt được trong sinh nhật của bạn rồi lại lập tức bỏ rơi, từ đó về sau lúc nào cũng dây dưa với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chúng Ta Đi High Một Chút?

Edit: Lân Nguyệt Phong

Vì trốn tránh bọn phóng viên, Trì Hải Hoan đành phải chạy theo hấn lùi về bên trong trường. Phạm Triết dẫn nàng treo tường ra mặt sau của trường, cắt đuôi được bọn phóng viên.

“Cám ơn anh.” Trì Hải Hoan bắt đầu nói.

“Xem ra em đang gặp chuyện đau đầu! Bây giờ anh thấy em cứ nghĩ đầu đầu, đi thôi, đừng nghĩ nữa, anh mời em uống một ly.” Phạm Triết nói.

“Nhưng chúng ta đều đang mặc đồng phục, chúng ta không vào được quán bar đâu.” Trì Hải Hoan cũng muốn ra ngoài xả stress, chuyện hôm nay khiến nàng rất mất tinh thần, làm cho nàng cứ tức anh ách.

“Anh dẫn em đi, có một chỗ, chỗ đó không hạn chế học sinh tiêu tiền, anh của anh là hội viên trong đó, anh đã lén lấy thẻ hội viên của anh ấy, vậy là chúng ta có thể dùng danh nghĩa của anh đi rồi.” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

Trì Hải Hoan hơi do dự: “Những chỗ như vậy... sợ là không phải chỗ chúng ta nên đi đâu.”

“Sợ gì chứ? Không phải chỉ uống hai ly rượu à? Sao thế, Trì Hải Hoan, lá gan của em cũng chỉ nhiều đó thôi à? Chẳng lẽ, em còn sợ anh ăn em chắc? Yên tâm, anh chỉ muốn theo đuôi em mà thôi, nếu em không tin anh thì thôi quên đi.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, hôm nay trong lòng em đang rất rất phiền, anh dẫn em đi đi, hay là anh kêu thêm vài người nữa?” Trì Hải Hoan nói.

“Nhiều người chơi không vui, hai chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta học cùng một trường, chẳng lẽ em còn sợ anh làm gì em chắc?” Phạm Triết vỗ ngực nói.

Phóng chừng Phạm Triết cũng chỉ thật tình muốn tán tỉnh nàng mà thôi, lượng hấn cũng không dám làm gì phi pháp với nàng đâu, đi thì đi!

Khi nàng đi theo Phạm Triết đến quán đó, hai người bao một phòng riêng, Hải Hoan uống rượu đầy buồn phiền, ca hát cũng đầy buồn phiền, hai người thì có thể vui được cái nỗi gì, Trì Hải Hoan cảm thấy không thú vị gì cả, bỗng, di động vang lên, là điện thoại từ Tạ gia.

Nàng ra hiệu cho Phạm Triết tắt nhạc, nhận điện thoại, thì ra là mẹ La mẹ gọi.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tôi hỏi cô, vì sao vẫn chưa về nhà, hỏi có phải cô đang ở chung với bạn không.”

“Àn, tôi đang ở chơi với bạn, nói cha với mẹ tôi đừng lo, tôi đây đã lớn chừng này rồi, bọn họ không cần lo lắng nữa, tôi tự có chừng mực.” Trì Hải Hoan nói.

Sau đó, nàng cúp điện thoại.

“Chán quá, Phạm Triết, em chuẩn bị về nhà đây.” Trì Hải Hoan nói, không còn hứng thú gì.

“Bằng không, chúng ta đi high một chút?” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

“High cái gì?” Trì Hải Hoan không khỏi đề phòng, hỏi.

“Bột đó, hút bao giờ chưa? Siêu thích, nghe nói sẽ không bị nghiện, nhưng có thể làm cho người ta high lên trời! Anh đã thử một lần rồi!” Phạm Triết nói xong, hít mũi đầy say mê, “Nó có thể làm cho người ta quên hết tất cả phiền não trời đời! Nó thật sự có thể làm cho người ta sướng như tiên đó!”

Trì Hải Hoan hoảng sợ, nàng nhảy dựng lên: “Anh tưởng em là đồ ngốc à! Cái đó là thuốc phiện, hít vào làm sao có thể không nghiện chứ? Phạm Triết, anh cũng không thể buông thả bản thân như vậy được, cái thứ đó thật sự không thể dính vào đâu!”

Phạm Triết không thêm đề ý: “Thứ này chỉ có thể coi là thuốc kích thích, làm sao coi là thuốc phiện được?”

“Không được! Anh làm vậy là sẽ tha em xuống nước mất! Em muốn về nhà! Nếu anh không cho em về nhà, em sẽ gọi điện báo cảnh sát nói anh bắt cóc con gái vị thành niên!” Trì Hải Hoan nói thẳng.

Tuy nàng có thích chơi, nhưng nàng vẫn biết nếu có thứ gì tuyệt đối không thể dính vào, thì đó chính là thuốc phiện! Làm sao nàng có thể để Phạm Triết dụ dỗ đi chạm vào cái thứ không thể đụng vào đó chứ?

“Trời ơi, đừng có vậy mà! Anh chỉ thật tâm muốn mang em đi chơi, vậy mà em còn không cảm ơn gì hết!” Phạm Triết vừa nghe nàng nói vậy, đành phải đứng lên theo, “Được rồi, nếu em không muốn hít thử đó thì chúng ta uống rượu, uống rượu đi!”

Uống rượu cũng có thể chúc cho cô say mềm, trước kia cô đã trêu chọc làm tôi vứt bỏ bạn gái xong lại một cuộc đá vắng tôi, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy à! Phạm Triết tức giận nghĩ thầm trong bụng.

“Thôi, em không muốn chơi nữa, em muốn về nhà!” Trì Hải Hoan đã ngửi ra một tia nguy hiểm, Phạm Triết đã mang nàng tới nơi này, chỉ sợ hấn thật sự có chút ý đồ với nàng!

Có điều, nàng cũng không hề tỏ ra bối rối, không trùng kếp của hấn là được rồi!

Phạm Triết thấy Trì Hải Hoan đã đề phòng, đành phải bỏ kế hoạch, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội khác, lấy được sự tín nhiệm của cô ta trước rồi tính sau!

“Được rồi, nếu em không muốn chơi nữa thì chúng ta đi đi.” Phạm Triết nói đầy bất đắc dĩ.

Trì Hải Hoan bước qua lấy cặp sách của mình trên xô pha, đột nhiên, có người gõ cửa, Phạm Triết đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra đã bị người ta đâm một cú vào mặt.

“A!” Phạm Triết lao đảo lùi về sau vài bước mới đứng lại, hấn đưa tay sờ thử, chảy máu, hấn hoảng sợ nhìn ba tên đàn ông đang nghênh ngang đi vào phòng, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Trì Hải Hoan cũng hoảng sợ, lại diễn trò gì thế này, nhưng nét hoảng sợ và máu tươi trên mặt Phạm Triết cũng không giả, nàng không khỏi lấy cặp che trước ngực.

“Phạm Hào! Phạm Hào! Mày đi ra cho tao!” Tên cầm đầu chạy vào trước toilet trong phòng kêu to, thấy trong đó không có người hấn muốn tìm, hung tợn xông lại túm áo Phạm Triết, gào to, “Phạm Hào đâu? Phạm Hào đâu? *** Phạm Hào đâu? Chạy đi đâu rồi? Tao nghe đàn em nói, tối nay nó có tới đây chơi! Nói mau! Mày mà không nói bố mày cho một súng bây giờ!”

Hấn đồng thời rút từ trong túi quần ra đến một khẩu súng, chìa vào ót Phạm Triết, Phạm Triết sợ tới mức bấp chân run lên, đừng quần đã nhỏ giọt.

“Anh tôi... anh tôi không có tới! Là tôi cầm thẻ hội viên của anh đi chơi! Đại ca... bỏ... bỏ qua cho tôi đi, tôi mới là học sinh thôi...” Phạm Triết nói đầy hoảng sợ.

“Ồ, thì ra mày là em trai nó à!” Đại hấn có vết sẹo ngang mặt hơi thất vọng, thấy Phạm Triết đã sợ tới mức són ra quần, đẩy hấn ra, “Một lũ nhát cáy!”

Đồng thời, ánh mắt của hấn chuyển hướng về phía người này giờ không hề lên tiếng là Trì Hải Hoan, hấn bỗng sáng bừng cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Luyện Ngục

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

* Luyện ngục, hay còn gọi là ngục a tỳ, là tầng thứ mười tám, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục. Tương truyền rằng đó là nơi có hình phạt tàn bạo nhất trong tất cả các tầng. Đọc thêm ở đây.

Trì Hải Hoan thấy hấn nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, không khỏi lùi ra sau hai bước. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh xuống, nói: “Tôi hoàn toàn không liên quan đến bất kì ai trong bọn họ, các người muốn tìm ai thì cứ việc đi tìm người đó, tôi phải đi đây.”

Nàng vội vàng định rời khỏi ghế lô, nhưng tên cầm đầu lại ngăn nàng lại.

“Cái mặt em xinh quá ta! Mà khuôn mặt này nhìn rất quen nha! Chẳng lẽ anh đây đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi?” Đại hấn cất súng vào túi, hai mắt sáng lên nhìn Trì Hải Hoan, chỉ thiếu điều không chảy nước miếng.

Hấn cười cười đi về phía Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan thấy tình hình không đúng, hai chân cũng như sắp nhũn ra, hấn ta có súng chứa ời!

“Các người... các người muốn làm gì?” Trì Hải Hoan run run hỏi.

Nàng đang cực kì hồi hận, đáng lẽ không nên đi theo Phạm Triết tới chỗ này!

“Tên Phạm Hào ngay cả đàn bà của bố cũng dám thượng (~ đụng vào)! Con mẹ nó! Chỉ sợ mày cũng có liên quan gì với Phạm Hào! Hôm nay bố mày

sẽ thượng mầy ngay ở đây!” Đại hán nghênh ngang tới gần Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan vừa nghe hán nói như thế, không khỏi hét toáng lên: “Tôi không có quan hệ gì với tên Phạm Hào đó hết! Tôi còn chưa nhìn thấy hán bao giờ nữa là!”

“Các người không thể làm vậy! Nếu các người làm như thế bọn tôi... bọn tôi sẽ đi báo cảnh sát! Ông phải biết, nàng có quan hệ với tứ...” Phạm Triết sợ hãi, không phải bọn họ đang định muốn Trì Hải Hoan đây chứ? Trì Hải Hoan còn chưa làm bao giờ đâu! Hơn nữa, Trì Hải Hoan nói cô ta có quan hệ với Tạ gia, vạn nhất người của Tạ gia tìm Phạm gia của hán gây phiền toái, vậy cũng thảm!

Một thẳng đứng bên cạnh chém một quyền vào thẳng gáy Phạm Triết, Phạm Triết mềm nhũn cả người, lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Các người... các người không được lại đây! Tôi chính là con gái của Tạ Trường Viên, Tạ gia trong tứ đại gia tộc! Nếu các người dám đụng đến tôi, cha tôi sẽ nghiền xương các người thành tro cho xem!” Trì Hải Hoan cuối cùng cũng ném mùi sợ hãi, nước mắt cũng rơi xuống.

Tên cầm đầu nghe nàng nói vậy, sững sốt một chút.

“Là con Diêu Nhạc Nhạc gì đó quay quảng cáo rồi làm ** với anh ruột trên báo đấy hả? Đúng là có hơi giống giống đó?” Một người trong đó nói.

“Vậy... có làm không?” Một người khác nói.

Tên cầm đầu thấy nàng còn mặc đồng phục, trên tay mang cặp sách, vươn tay về phía Trì Hải Hoan: “Lấy cặp ra, đưa thẻ học sinh đây!”

“Đừng!” Hải Hoan ôm chặt cái cặp vào lòng, nàng biết tên ghi trên cuốn sách, vở nào cũng là Trì Hải Hoan. Tên cầm đầu đoạt lấy chiếc cặp của nàng, mở ra nhìn, lục lấy thẻ học sinh coi, lấy thêm vài cuốn sách ra lật lật, sau đó ném xuống đất.

“Không gọi là Diêu Nhạc Nhạc, cũng không kêu là Tạ Hải Nhạc, cũng dám nói mình là con gái Tạ Trường Viên!”

Hải Hoan kinh hoàng nói: “Tôi... tôi là con gái riêng của ông ấy! Nếu các người dám đụng vào tôi, các người chắc chắn sẽ chết không từ tế!”

Tên thủ lĩnh đánh một bạt tai vào mặt nàng cái bốp: “Sao Tạ Trường Viên lại có thể để con gái mình đi học ở cái trường bình thường thế này chứ? Cho dù là con gái riêng, ít nhất cũng phải cỡ Mary chứ? Dám hù tao à?”

Trì Hải Hoan bị hán tát cho ngã vào sô pha không ngồi dậy nổi, sau đó, đại hán kia nhào về phía nàng, tay vuốt loạn xạ trên người nào: “Đây, để anh đây thương em, em phải ngoan nha!”

Trì Hải Hoan thét to đưa tay cào mặt hán, trên mặt hán lập tức có vài đường rướm máu, hán đưa tay sờ sờ mặt, then quá thành giận.

“Mẹ mầy, mầy dám cào mặt bố à!” Hán quật tay một phát, đánh cho Trì Hải Hoan nhần mạo kim tinh, một hơi không lên nổi, ngã xỉu trên sô pha. Đợi đến khi ý thức nàng trở lại, con đau đón phía dưới nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra, nước mắt nàng chảy xuống.

“Ha ha, thật không ngờ mầy vẫn còn trinh nha!”

Tên nằm đè lên người nàng hào hứng nói to.

“Đại ca, nhanh lên, nhanh lên, bọn em chờ không kịp rồi nè!” Một tên khác đứng bên cạnh vừa chảy nước miếng vừa kêu.

“Đừng! Ai cứu tôi với!” Đau đớn truyền đến từng cơn cộng thêm trong lòng vô cùng sợ hãi làm cho Trì Hải Hoan lại mất đi ý thức, hoàn toàn ngất xỉu một lần nữa. Đợi đến khi nàng tỉnh lại, nàng nhận ra trong phòng chỉ còn một mình nàng, mà trên người nàng là đầy những vết xanh xanh tím tím, giữa hai chân đang chảy máu, làm cho ngay cả trên sàn nhà cũng rơi đầy những bông hoa máu!

Nàng gầy dựa ngồi dậy, toàn thân đau đớn nói cho nàng biết, nàng, vừa mới dạo một vòng luyện ngục trở về!

“Huhuhu...” Nàng ôm thân thể lỏa lồ của mình khóc nức nở.

“Phạm Triết, mầy sẽ chết không từ tế!” Nàng lớn tiếng gào khóc.

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, gào thét như điên: “Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Đều tại hai chúng bay, đều tại hai chúng bay! Nếu không phải tại hai chúng bay, sao tao có thể bị người ta làm như vậy? Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Các người đã để tao chịu khổ, Trì Hải Hoan tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Không! Tao sẽ đòi lại thêm gấp trăm lần!”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đã có dự kiến trước, không hề xuất hiện ở trường học, bọn họ không dám đi, sợ ánh mắt khác thường của bạn bè, sợ sẽ bị đám phóng viên vô lương chặn ngay trước cổng trường, vì hình như Long Đế Uy cũng xin nghỉ bệnh, Tạ Thư Dật liền dẫn Hải Nhạc đến Long gia.

Long Đế Uy nghe tin Tạ Thư Dật đến tìm hán, đã đứng chờ sẵn bên ngoài đại trạch.

Thấy Thư Dật cùng Hải Nhạc, nửa đùa nửa thật: “Xem ra hai người đã gặp phiền toái tương đối lớn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Đuổi Sóng

Edít: Lãnh Nguyệt Phong

* Thật ra Shi không biết nên dịch tựa đề này thế nào. Truy lãng đích xác (追浪的确), truy trong truy tìm, lãng là con sóng, ngọn sóng; đích là của; xác trong chính xác.

Tạ Thư Dật không phủ nhận, “Cha cậu không ở nhà đấy chứ?”

“Cha tớ không có nhà, cậu không cần sợ bị nắng, đúng lúc ông ấy không ở nhà.” Long Đế Uy cười nhìn Hải Nhạc, “Vừa lúc chị Trương Tư nhà tớ có nhà đó.”

“Chị Trương Tư lại về nhà?” Tạ Thư Dật hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, về hôm qua rồi.” Long Đế Uy nói ngắn gọn.

Thì ra là chị gái xinh đẹp kia đã trở lại, chị Trương Tư, trước kia khi đi dã ngoại nàng và chị ấy đã gặp nhau một lần, thoạt nhìn có chút thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), mỗi người một cá tính, lúc đó chị luôn chỉ cười cười, lâu lâu nói vài câu, nhưng lúc nào cũng rất có trọng lượng, hơn nữa giọng nói chị ấy rất rất êm tai, nghe nói chị là một hoạ sĩ, còn có chút danh tiếng ở nước ngoài nữa, thoạt nhìn, Đế Uy, Thư Dật, Chí Ngạn, Lâm Phong đều rất sùng bái chị ấy, có lẽ bởi vì chị lớn nhất chăng?

“Thế... phòng chừng chị ấy cũng biết chuyện của mình rồi chứ hả?” Tạ Thư Dật có chút xấu hổ.

“Biết rồi, nói cậu đã đem lại vinh quang cho tứ đại gia tộc chúng ta, có điều, chị ấy nói chị đã nhìn ra cậu thích Hải Nhạc từ lâu rồi.” Long Đế Uy cười nói.

Tạ Thư Dật đứng đó, mặt hơi đỏ: “Bộ tớ dễ bị nhìn thấu đến vậy à?”

“Thôi đi cậu, tớ đã nhìn ra từ đầu rồi, lúc nào tớ cũng chú ý tình hình phát triển của các cậu hết, chỉ là không ngờ cậu mà không lên tiếng thì thôi, vừa lên đã nổi như cồn, chiếm hết toàn bộ trang nhất của người ta luôn!” Long Đế Uy vỗ vai Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật liếc xéo: “Làm trò, nếu chị Trương Tư ở nhà, tớ muốn gặp chị Trương Tư.”

“Bé Thư Dật, gặp chị xong rồi sao nữa?” Một giọng nói thanh thúy, ngọt nhu vang lên, đột nhiên, từ trên lầu đi xuống một cô gái tóc quăn cuộn sóng, mặc áo theo phong cách Bohemien, trong mắt hơi phấp phấp cười nhìn Thư Dật và Hải Nhạc.

“Nhân vật trang nhất đến đây, không tiếp đón từ xa.” Long Trương Tư cười nói, nàng đi xuống, cẩn thận nhìn Hải Nhạc, “Hình như em càng ngày càng đẹp, có phải là vì được tình yêu tươi mát mới trở nên như vậy không?”

Hải Nhạc không khỏi thẹn thùng trốn ra sau lưng Tạ Thư Dật, nói: “Chị, chị đang chê cười em đấy à?”

Long Trương Tư bật cười khanh khách, đưa tay đánh Tạ Thư Dật một chút: “Cô bạn gái nhỏ của em thật sự quá đáng yêu đi, rất thuận mắt chị, chị thật thích em ấy.”

“Đương nhiên, gần như ai từng gặp cô ấy cũng đều thích cô ấy hết.” Tạ Thư Dật trả lời đồng dạng.

Long Trương Tư che miệng nở nụ cười: “Nhưng mà, yêu một người mà ai cũng yêu như vậy, em sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải bây giờ em đang dính phải phiền toái đấy thôi.”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cho nên bé Thư Dật cần chị chỉ cách.”

Long Trương Tư thổi thổi bộ móng tay xinh xắn của nàng: “Cuối cùng cũng khô.”

Nàng giơ mười ngón thon dài, hỏi mọi người: “Đẹp không?”

“Đẹp đẹp.” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, hôm nay tâm tình chị rất tốt, chị sẽ xem xét chỉ cách cho em, có điều, lâu rồi chị không đi ra ngoài shopping, hai đứa con trai phải đi shopping với hai tụi chị, thế nào?”

“Như vậy sao được? Đến lúc đó lại bị chụp hình thì sẽ không tốt.” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, mất hứng quá đi, thế... đi Hoa Liên ngắm cảnh với chị đi, chị rất thích cảnh biển ở đó.”

* Hoa Liên là một thành phố lớn nhất ở Đài Loan nằm bên bờ Thái Bình Dương, xem thêm ở đây.

Biển Hoa Liên

“OK, bọn em đi với chị.” Tạ Thu Dật gật đầu.

Bốn người lái xe chạy tới Hoa Liên, Long Tương Tư lại bỏ mặc bọn hấn, một mình ngồi vẽ cảnh biển, hai người con trai và Hải Nhạc thì đi dọc bờ cát nhặt hào, chuẩn bị lát về nhà nấu canh ăn.

Đến khi bọn họ nhặt được chừng một thùng nhỏ, bức tranh của Long Tương Tư cũng hoàn thành, ba người chạy tới nhìn tranh của nàng, rõ ràng đã nhìn thấy cảnh biển thật rồi, nhưng lại vẫn bị rung động bởi bức tranh của Long Tương Tư, sóng biển vô biên vô hạn nuốt ve bờ cát, mà trên bãi cát có bóng lưng một cô gái chân trần, nàng kéo mép váy, một chân nâng lên, dường như muốn đi về phía biển, lại giống như đang chơi đùa với hoa, tóm lại, ý cảnh thật sự quá đẹp.

“Sao mà... em cứ cảm thấy cô bé đó trông giống Nhạc Nhạc thì phải?” Tạ Thu Dật ngần ngừ nói.

“Tớ thì cảm thấy giống Tương Tư hơn.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư mỉm cười nói: “Đội nó khô xong, bức họa này, chị sẽ lấy cho nó một cái tên thật hay, gọi là “Đuổi sóng” đi, kỳ thật, trong lòng mỗi người đều sẽ có một thứ gì đó mà mình theo đuổi, nhưng thật ra đôi khi trong lòng cũng sẽ rất hoang mang, không biết mình đang theo đuổi cái gì, giống như chị vậy, lúc nào chị cũng rất hoang mang, không biết điều mình muốn là gì, uhm, bức “Đuổi sóng” này sẽ là hàng không bán, chị muốn cất giữ cho riêng mình.”

“Chị ơi, chị là người cực kì cực kì có máu nghệ thuật cũng là người thông minh nhất trong bốn gia tộc mình, em cần chị chỉ đường cho em.” Tạ Thu Dật nói vô cùng khẩn thiết.

Long Tương Tư nhìn hấn, rồi lại nhìn Hải Nhạc: “Thật ra, các em không cần chị chỉ gì nữa, nếu các em thật sự yêu nhau đến mức không thể thiếu đối phương, các em sẽ biết nên xử lí tất cả mọi chuyện như thế nào, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại gì, các em đều có thể vượt qua được, chị biết trên báo nói rất khó nghe, có lẽ cha mẹ các em cũng đang nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện đó đều không là gì cả, các em chỉ cần nói cho mọi người biết các em yêu nhau là đủ rồi! Không cần nói gì nhiều cả. Nếu đã vậy, các em tội gì phải hoang mang cho người ta nói các em loạn luân chứ? Loạn ở đâu ra? Các người cũng không phải anh em ruột thịt gì.”

Tạ Thu Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như đặt xuống được một tảng đá to, hấn kính cẩn nói: “Chị ơi, cảm ơn lời chỉ dẫn của chị, em biết em nên làm thế nào rồi.”

Hải Nhạc nghe Long Tương Tư nói, trong lòng cũng rộng mở ra thêm, nàng cũng nói: “Chị Tương Tư ơi, em cũng biết em nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc

Edit: Lân Nguyệt Phong

Long Tương Tư cười: “Cảm ơn chị làm gì? Chị còn phải cảm ơn các em đã cho chị cảm hứng sáng tác bức tranh này nữa kìa, các em thật đúng là hai đứa bé ngoan, có điều là đôi khi trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nếu những lời chị nói có thể giúp các em xóa tan màn đêm, vậy cũng coi như chị đã tích được một chuyện công đức, ok, tranh khô rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Vâng, công đức vô lượng, về mời chị ăn đồ ăn chính gốc bản địa, em biết chị thích nhất mà.” Tạ Thu Dật nói.

“Tốt, em không biết chị ở nước ngoài thêm ăn đồ ăn Trung Quốc bọn mình đến cỡ nào đâu, nhưng mà lại hoàn toàn không có cái vị như thế này, bọn họ làm theo khẩu vị người nước ngoài, thành ra ngọt ngọt lơ lơ, em không biết đâu, chị cực kì nhớ hương vị quê nhà.”

“Vậy thì ở lại, đừng đi nữa.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư thở dài một hơi nói: “Chị là một người quen phiêu bạt, linh hồn chị luôn hướng về những nơi chị chưa từng đến, chị đã không quen ở lâu một chỗ, chị nghĩ kiếp trước chắc chị từng là một người Gypsy (dân du mục), cho nên kiếp này vẫn muốn lần theo dấu chân kiếp trước.”

“Nhưng cho dù là chim thì cũng sẽ có một ngày nó bay mệt, nó sẽ trở về tổ, thuyền đi trên biển cũng có ngày trở về nơi xuất phát, cập vào cảng tránh gió

của riêng mình.” Long Đế Uy nói.

“Thì không phải chị đã về tổ rồi à? Không phải chị cũng đang trở về tránh gió đầy thôi?” Long Tương Tư cười nói.

Long Đế Uy hơi tức giận, nói: “Nhưng mỗi lần chị đều vội vàng trở về, rồi lại vội vàng bỏ đi ngay!”

“Em cái thằng nhóc này, những gì chị đang theo đuổi không giống với những thứ các em đang theo đuổi mà.” Long Tương Tư vẫn cười.

“Có gì không giống chứ? Chị chỉ là không quên được thằng đàn ông đó mà thôi! Chị cũng không muốn thừa nhận! Cái gì mà lần theo dấu chân kiếp trước, chị chỉ muốn lần theo dấu chân của hắn mà thôi! Chẳng lẽ, chị bị tổn thương còn chưa đủ hay sao?”

Khuôn mặt Long Tương Tư lập tức trở nên tái nhợt, nằng cười gượng nói: “Em cái thằng nhóc này, nói cái gì đó? Ai quên không được chứ?”

Sắc mặt Long Đế Uy cũng rất dọa người, hắn tròn mắt nhìn chị hắn: “Đừng cứ em cái thằng nhóc này em cái thằng nhóc nọ! Tôi không phải một đứa con nít! Tôi là một thằng đàn ông! Là một thằng đàn ông! Chị chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi mà thôi! Ba tuổi! Ở trước mặt tôi mà giả bộ trưởng thành cái gì? Tôi còn trưởng thành hơn chị nữa kia! Tôi sẽ không bao giờ đi thương nhớ một kẻ đã từng tổn thương mình! Thật đúng là tức chết được!”

“Cho dù chỉ lớn hơn em 1 phút, em cũng phải gọi chị là chị, đây là sự thật không thể thay đổi.” Long Tương Tư cũng không nổi giận, vẫn thản nhiên nói đầy đắc ý.

Long Đế Uy nhìn chị của hắn đầy tức giận, Tạ Hải Nhạc cảm thấy bộ dạng hắn thật sự rất đáng sợ, hơi bất an lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, Long Đế Uy bại trận dưới sự bình thản của Long Tương Tư, ánh mắt hắn trầm xuống, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Còn Long Tương Tư xoay người, bình tĩnh tháo bức tranh giấy xuống, nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, lấy giá về giúp chị nha.”

“Dạ.” Tạ Thư Dật xếp giá về lại, ba người đi theo dấu chân của Long Đế Uy, trở về xe, trong khi chờ khởi động máy, Hải Nhạc nói với Tạ Thư Dật: “Em cảm thấy hai chị em họ có gì đó hơi... kì lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ, mỗi người đều có chuyện khó nói, Đế Uy cậu ta...” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, “Nhạc Nhạc, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện riêng, giống như chúng ta vậy, chúng ta có ưu phiền của mình, bọn họ cũng sẽ có ưu phiền của bọn họ, Nhạc Nhạc, sau này, có lẽ có một ngày em sẽ biết được... em sẽ biết câu chuyện của bọn họ, nhưng không phải bây giờ, Nhạc Nhạc, em đã biết chúng ta nên làm gì rồi chứ?”

“Em biết, em sẽ không buông tay anh đâu! Lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh nữa!” Hải Nhạc nói thật kiên định, nhưng ngay lập tức sắc mặt nàng lại trở nên buồn bã, “Nhưng mà, chị hai em lợi hại như vậy, em rất sợ là em đâu không lại chị ấy mất!”

Tạ Thư Dật cảm tay nàng an ủi: “Chỉ cần em đừng buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ không buông tay em, tôi sẽ luôn là hậu thuẫn mạnh mẽ của em, em cũng sẽ là hậu phương kiên cường của tôi, chúng ta không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta kiên trì, tôi tin là cha mẹ sẽ không ép tôi đính hôn với cô ta! Tôi sẽ không bỏ cuộc, em cũng nhất định không được bỏ cuộc! Em phải hứa với tôi!”

“Em hứa.” Hải Nhạc nắm lại tay hắn thật chặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đã tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Chờ bọn họ với Long Tương Tư com nước xong, về đến nhà thì đêm đã khuya rồi, lúc bọn họ mở đèn trong phòng khách lên, đột nhiên thấy Trì Hải Hoan đang ngồi trên sofa.

Trì Hải Hoan hồ hững nhìn hai người họ, nói: “Hai người đi đâu vui về thế? Tay trong tay, thật đúng là hạnh phúc.”

Tạ Thư Dật đang định mở miệng, tay Hải Nhạc lại nắm chặt lại ra hiệu, Hải Nhạc mở miệng nói: “Chị hai, trễ vậy rồi chị còn chưa ngủ à?”

“Chờ hai người.” Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, nói, “Các người về rồi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong nàng đứng dậy, bước lên lầu.

“Em cảm thấy chị ấy hơi là lạ.” Hải Nhạc lo lắng nói, “Chúng ta làm thế này, có phải rất tổn thương chị ấy không? Chị ấy cứ như vậy, trong lòng em thật sự có hơi đau lòng, không phải chúng ta đã tổn thương chị ấy quá nhiều đó chứ? Thư Dật, em đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, em thật sự rất sợ hãi.”

Ánh mắt lạnh lẽo của chị hai quét về phía nàng đầy oán độc lập tức khiến toàn thân nàng đều lạnh như băng, nàng chưa từng thấy chị hai có ánh mắt đó, giống như muốn giết nàng vậy! Thật sự rất đáng sợ! Chị hai đã hận nàng đến vậy rồi ư?

Nàng không nhìn được nhích vào lòng Tạ Thư Dật, ôm chặt lấy hắn, muốn chia sẻ một ít ấm áp, giúp cho mình không còn lạnh run như vậy nữa.

Tạ Thư Dật cũng cảm nhận được sự khác thường của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan càng bình tĩnh thì lại càng kỳ lạ, càng không bình thường, à ta lại muốn làm gì bọn họ đây? Cô ta lại định giờ trò gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Mềm Lòng

“Đừng sợ cô ta, mọi chuyện có tôi đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, em không cần phải sợ á.” Tạ Thư Dật an ủi nàng.

Mặc dù Trì Hải Hoan không nói gì, hơn nữa còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô ta thoát nhìn đúng là có hơi đáng sợ thật, kỳ thật, trong lòng hấn cũng có chút bất an, nhưng nếu Nhạc Nhạc biết hấn bất an, nàng sẽ còn sợ hơn nữa, cho nên, nếu hấn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho nàng, nhất định phải khiến cho nàng an tâm.

Hải Nhạc cứ lo lắng bất an không thể đi vào giấc ngủ, hôm nay chị hai nhìn thật đáng sợ, nàng thật sự có hơi sờ sợ.

Nhưng nàng lại nhận ra mình đã quá lo rồi, sáng hôm sau chị hai lại chủ động chào hỏi nàng như không có chuyện gì xảy ra, có điều... trong lòng nàng vẫn còn một chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc, mấy ngày nay chị thấy không thoải mái lắm, em đến trường chị xin nghỉ giùm chị ba ngày đi.” Trì Hải Hoan nói.

“Dạ, nếu chị không thoải mái thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chừng nào khỏe thì đi học cũng không muộn, em đi xin phép giùm chị cho.” Nhạc Nhạc nhận lời.

Đến trường Hải Hoan, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đi cho, em ngoan ngoãn ngồi trong xe không được ra đấy.”

Khi Tạ Thư Dật đến lớp Hải Hoan xin nghỉ phép giùm, hấn không thèm quan tâm đám người chỉ trích, lúc sắp ra đến cửa trường thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Anh là Tạ Thư Dật à?”

Tạ Thư Dật quay đầu nhìn lướt qua, là một nam sinh. “Là tôi, cậu là ai?”

Tên nam sinh do dự một chút: “Tôi tên là Phạm Triết.”

“Cậu có chuyện gì?” Tạ Thư Dật hỏi.

Nam sinh chần chờ, hỏi: “Trì Hải Hoan... có khỏe không?”

Tạ Thư Dật gật đầu, nói: “Nó chỉ hơi không thoải mái thôi, mấy ngày nữa đi học lại, cậu sẽ thấy nó.”

“Dạ.” Phạm Triết muốn nói lại thôi.

“Sao thế, cậu thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi, “Nếu vậy, cậu nên cố gắng hơn nữa, cho dù gặp gian nan trở ngại thế nào, cũng phải theo đuổi nó cho bằng được, tôi thay gia đình cảm ơn cậu.”

Nếu thẳng nhóc này mà thích Trì Hải Hoan thật thì tốt nhất, hi vọng hấn có thể theo đuổi Trì Hải Hoan giùm, như vậy hấn và Hải Nhạc sẽ tránh khỏi không ít phiền toái.

“Thật không? Chẳng lẽ các người cho phép tôi theo đuổi Trì Hải Hoan?” Phạm Triết có chút kinh ngạc.

“Cậu không thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Không, không phải là tôi không thích cô ấy, chỉ là...” Phạm Triết lại ấp a ấp úng.

“Thích thì theo, có gì đâu chứ, Tạ gia chúng tôi rất thoáng, nó là em rể của tôi, trong trường cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn đấy.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, tôi biết rồi.” Phạm Triết nói.

“Cậu tên là Phạm Triết phải không? Tốt, tôi nhớ cậu rồi, nhớ kĩ cậu đã hứa với tôi rồi đấy.” Tạ Thư Dật xoay người định đi.

“Chờ chút, anh... anh nói là em rể? Vậy... anh với cô Diêu Nhạc Nhạc kia không phải là anh em ruột à? Diêu Nhạc Nhạc và Trì Hải Hoan là chị em? Vậy... người anh yêu là Diêu Nhạc Nhạc?” Phạm Triết hỏi.

“Đúng, người tôi yêu là Diêu Nhạc Nhạc, cô ấy chỉ là em rể của tôi, chúng tôi không hề loạn luân, trên báo chỉ toàn nói bậy, tôi đi đây.” Tạ Thư Dật xoay người rời đi.

Phạm Triết ngơ ngác đứng đó.

Cái này lớn chuyện rồi, thì ra Trì Hải Hoan thật sự có quan hệ với Tạ gia, có điều, hình như Tạ gia cũng không biết tối hôm qua Trì Hải Hoan xảy ra chuyện gì, lỡ mà họ biết được, có thể mang đến tai họa gì cho Phạm gia bọn họ không đây? Chuyện này làm sao cho tốt đây?

Phạm Triết đứng dưới ánh nắng chang chang mà phát run.

Tạ Thư Dật ngồi vào xe, khởi động máy.

“Thật không ngờ Trì Hải Hoan cũng có người thích, có một thằng tên Phạm Triết có vẻ thích cô ta.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng người khác thích chị ấy, chị ấy không thích người ta thì cũng vô dụng, người trong lòng chị ấy là anh mà.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng người tôi thích không phải là cô ta, mà là em.” Tạ Thư Dật cười cười, nói.

Hải Nhạc liếc xéo hần, nhưng trong mắt đã có ý cười rất rõ. Thật ra, nếu người mình thích lại thích người khác thì đúng là một chuyện rất đau đớn, “Có đôi khi, em thật sự cảm thấy hơi tội nghiệp chị hai, lúc trước em cứ tưởng là anh không thích em, đau khổ cứ luôn gặm nhấm trái tim em, thật sự có lúc còn cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa.” Hải Nhạc thở dài một hơi, nói.

“Tình cảm vốn không thể nói cho công bằng hay tương xứng được, có người lấy được tình yêu, thì nhất định sẽ có người chỉ lấy được đau khổ.” Thư Dật cũng thở dài một hơi, “May mà hai chúng ta đều có được tình yêu của nhau, không bị tổn thương.”

“Nói vậy, chị hai nhất định là người sẽ bị tổn thương rồi, nhưng mà, ngoại trừ chuyện muốn ở bên anh ra, trừ anh ra là em không thể chia sẻ với chị ấy, em thật sự bằng lòng dùng tất cả những gì em có để đổi lấy anh, chỉ cần chị hai chịu đổi.” Hải Nhạc nói đầy buồn bã, “Em cũng thật sự không muốn chị ấy đau khổ như vậy, dù sao, chị ấy cũng là chị hai em.”

“Nhạc Nhạc, em thật là... haiz... mềm lòng quá đấy.” Tạ Thư Dật lắc đầu.

Nhưng gạt nổi hần lại thích Nhạc Nhạc như vậy, haiz.

“Hải Hoan, con tới thăm mẹ, mẹ rất vui, con không đi học à? Có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không? Không sao đâu, bây giờ mẹ đã có thể chịu mọi đã kích rồi.” Mẹ Hải Nhạc cầm quả táo Hải Hoan gọt khế cắn một ngụm, liền đặt lên tủ đầu giường, nhìn Hải Hoan nói.

Lúc trước bố Tạ có chút lo lắng về mẹ Hải Nhạc, nên mới ép bà nằm viện vài ngày.

“Mẹ, con chỉ muốn đến thăm mẹ, nói chuyện phiếm với mẹ mà thôi.” Hải Hoan nói.

“Hoan Hoan, mẹ cảm ơn con trong lòng con còn có mẹ, có điều là con ơi, chuyện giữa con và Thư Dật đã làm cho mẹ thật sự rất đau lòng, làm sao con có thể ngốc như thế chứ? Con thích ai không tốt, lại cứ phải đi thích Thư Dật làm gì?” Mẹ Hải Nhạc vẫn đau đớn khôn nguôi.

“Mẹ, là Thư Dật chộc con trước đấy chứ, mới gặp con lần đầu tiên hần liền hôn con, con tưởng... con tưởng là hần thích con, sau đó mẹ cũng thấy mà, hần đối xử với con tốt như vậy, làm sao con có thể không động lòng? Sau đó hần tỏ tình với con, sao con lại không nhận lời cho được?” Hải Hoan nói đầy bi thương.

“Nó tỏ tình với con trước à?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Dạ.” Hải Hoan trả lời đầy ai oán, “Nhưng mà, con cũng không biết thì ra Nhạc Nhạc cũng thích hần! Con cứ nghĩ là mỗi khi con và Tạ Thư Dật ở bên nhau thì Nhạc Nhạc lảng tránh chính là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, nó cũng biết con thích Thư Dật, trước giờ con chưa từng giấu nó gì cả, nó biết từ đầu rồi! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà nó lại chưa từng nói cho con biết nó cũng thích hần! Nó biết rõ con với Thư Dật đang quen nhau, nhưng nó lại dám lén lút quen với Tạ Thư Dật sau lưng con! Hôm Valentine, con đi xem phim với Tạ Thư Dật, nó rõ ràng đã đi nghe nhạc với Hứa Chí Ngạn rồi, nhưng sau đó nó lại dám chạy tới ngoài rạp chiếu phim, gọi điện thoại hẹn Tạ Thư Dật ra ngoài, hại con ngồi một mình trong rạp xem phim, còn tưởng Tạ Thư Dật có chuyện gì, bảo hại con cứ sốt hết cả ruột cho Tạ Thư Dật, mẹ, con không có gạt mẹ đâu! Nếu mẹ không tin, mẹ cứ hỏi Hải Nhạc hay Thư Dật cũng được, có phải bọn họ lén lút hẹn hò sau lưng con mới bị phóng viên chụp hình lại không! Cuối cùng, Tạ Thư Dật còn cưỡng đoạt con, nhưng hần lại muốn cao chạy xa bay! Mẹ, mẹ phải lấy lại công bằng cho con!” Hải Hoan òa khóc nức nở.

Mẹ Hải Nhạc đau đầu sờ trán, thở dài, nói: “Mẹ thật sự không hiểu nổi ba người các con, sao mà lại phức tạp đến thế, mẹ nghe cha Thư Dật nói, Thư Dật luôn một mực khẳng định người nó yêu là Nhạc Nhạc, con mới là người chen ngang vào, mẹ thật đau đầu với các con, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Hoan Hoan, con muốn mẹ phải làm thế nào đây?”

“Không!” Hải Hoan kích động, nói, “Kẻ thật sự chen ngang không phải là con! Là Nhạc Nhạc! Còn Tạ Thư Dật thì có mới nói cũ, hần chiếm được con xong đã muốn đá văng con! Hần muốn ở chung với Hải Nhạc mà thôi!”

Mẹ Hải Nhạc đau đầu nói: “Nếu Thư Dật đã thật sự ác độc như con nói, con còn tranh giành làm gì? Tốt nhất hai chị em con đều từ bỏ nó đi! Mẹ sẽ không cho phép bất kỳ đứa nào đến với nó hết!”

**

Hải Hoan nghe mẹ nói vậy, không khỏi lại rơi lệ, nằng thán thở khóc lóc: “Mẹ, mẹ bất công! Mẹ thiên vị Nhạc Nhạc! Bởi vì Nhạc Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ, mẹ mới thương nó nhiều hơn một chút, con đó giờ không ở bên cạnh mẹ, mẹ đã xa lạ với con rồi, mẹ không có cái loại tình cảm giống như mẹ dành cho Nhạc Nhạc! Mẹ, con với Nhạc Nhạc ai cũng là con gái của mẹ! Mẹ không thể thiên vị được! Ngẫm lại, lúc đầu con cũng không phải không muốn đi theo mẹ, lúc ấy con thấy cha chỉ có một mình, mẹ có Nhạc Nhạc, nếu con đi theo mẹ, cha sẽ không còn gì hết! Lúc ấy con chỉ nghĩ như vậy, mới đi theo cha! Mẹ phải biết là, ai lại không muốn đi theo mẹ ruột chứ? Ai lại muốn mẹ kẻ? Con là vì cha đó! Mấy năm này, con đã chịu khổ biết bao nhiêu,

bị mẹ kể tra tấn biết bao nhiêu, con chỉ có một niềm tin, một ngày nào đó, con có thể nhìn thấy mẹ và Hải Nhạc! Mẹ, nếu mẹ không thể thương Hoan Hoan, mẹ cũng phải tội nghiệp con đã chịu khổ nhiều năm đến vậy, mà Nhạc Nhạc đã đi theo mẹ hưởng phúc từng ấy năm rồi, mẹ cũng phải đem Tạ Thư Dật cho con chứ! Mẹ, Hoan Hoan cầu xin mẹ đó!”

Mẹ Hải Nhạc nghe nàng nói như vậy, không phải là không mềm lòng, nhưng Tạ Thư Dật cũng không phải bà nói ghép là có thể ghép được.

“Hoan Hoan, con cũng thấy đấy, không phải là mẹ không nói cho con, nhưng Tạ Thư Dật nó không chịu, còn nói nếu ép nó đính hôn, nó sẽ rời khỏi Tạ gia, cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, nó đã nói cứng như vậy rồi, làm sao mẹ có thể đi ép nó đây?” Mẹ Hải Nhạc nói, bà chịu thua.

“Nói thế thì có gì đâu chứ, chỉ hù dọa ba mẹ mềa thôi, hấn làm gì bỏ được, phỏng chừng hấn cũng tiếc, mẹ, con cầu xin mẹ đấy! Trừ Tạ Thư Dật ra, cái gì con cũng không cần! Cái gì con cũng có thể cho Nhạc Nhạc! Con chỉ cần Tạ Thư Dật mà thôi!” Tri Hải Hoan nài nỉ.

“Hoan Hoan, con đang làm khó mẹ đấy! Tóm lại, mẹ không muốn bất cứ ai trong hai chị em con quen Tạ Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không được!” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, mẹ không thể làm vậy với con được, mẹ không thể! Trong sạch của con đã cho Tạ Thư Dật rồi, không quen hấn, con quen ai bây giờ? Mẹ! Con là con gái của mẹ mà! Mẹ mà không giúp con thì còn ai giúp con đây? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông minh như vậy, giờ lại còn là đại minh tinh, nhiều người thích nó như vậy, Hứa Chí Ngạn kia cũng thích nó đấy! Sau này nó còn nhiều đàn ông để mà chọn, còn Hoan Hoan cũng chỉ có một mình Tạ Thư Dật mà thôi, cho dù hấn là Sở Khanh, hay còn đang thích người con gái khác, con cũng chỉ muốn hấn!” Hải Hoan khóc, nói.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi chảy nước mắt: “Con ngốc à, rốt cuộc là Tạ Thư Dật có chỗ nào tốt chứ? Con cứ phải dán chết mắt vào nó thế à? Sau này con cũng sẽ tìm được một người yêu con thật lòng! Còn bây giờ người trong lòng nó không phải là con! Không phải con con biết không! Nếu con cứ khăng khăng muốn gả cho nó, sau này con sẽ sống rất khổ sở cho xem! Mẹ chính là bài học cho các con đây, lúc trước mẹ chọn cha con, mà từ bỏ cha Thư Dật, mẹ cho là chỉ cần mẹ yêu cha con, cha con cũng có thể cho mẹ một tình yêu tương xứng, nhưng khi mẹ mới sinh hai chị em con không bao lâu, cha con liền lén phăng, ở ngoài ăn chơi đàng điếm, quá đáng đến mức sau đó còn mang đàn bà về nhà! Cuối cùng mẹ thật sự chịu không nổi, quyết định ly hôn, Hải Hoan, mẹ từng rất yêu cha con, nếu không mẹ cũng đã không gả ông ấy! Nhưng mà... nhưng mà ông ta lại đối xử với mẹ như thế nào? Cho nên, con phải tìm đứa con trai nào yêu con, chứ không phải một đứa mà con yêu nó nhưng nó lại không thương con.”

Tri Hải Hoan nhìn mẹ mình đầy kinh ngạc: “Trước kia mẹ lại từ bỏ cha Thư Dật mà đến với cha à? Sao mẹ lại làm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Lúc trước mẹ cảm thấy, Tạ gia là người đứng đầu tứ đại gia tộc, tuy ông ấy yêu mẹ, lúc nào cũng theo đuổi mẹ, nhưng mà, môn hộ kém nhau quá xa (“môn hộ” ở đây trong câu “môn đăng hộ đối”), nhà ông bà ngoại chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu, không thể so với nhà họ Tạ được, mẹ sợ đến lúc đó mình lại không hạnh phúc, mẹ tự biết mình ở đâu, nên năm đó lúc mẹ từ chối ông ấy, trong lúc tức giận ông ấy liền qua loa kết hôn, mà mẹ thì lại chọn cha con, một người có điều kiện kém hơn ông ấy rất nhiều, chờ đến khi mẹ tốt nghiệp thạc sĩ xong, mẹ liền gả cho cha con, cứ tưởng là ông ta sẽ đối xử tốt với mẹ, nhưng mẹ đã nghĩ sai rồi, ông ta chỉ là một cậu ấm bị làm hư, có lẽ, ông ta chỉ xem mẹ như là một trong những chiến công của ông ta mà thôi, dù sao thì mẹ cũng là con đàn bà đoạt được từ tay Tạ Trường Viên mà! Điểm này, ông ta đã thắng Tạ Trường Viên còn gì! Với ông ta mà nói, vinh quang biết bao nhiêu! Có lẽ, ông ta đã từng thật lòng yêu mẹ, nhưng với ông ta mà nói, tình yêu chỉ là một ít mới mẻ nhất thời mà thôi, đến khi hết mới mẻ rồi, ông ta liền quay đầu đuổi theo những thứ mới mẻ khác, sau đó mẹ ly hôn với cha con, còn mẹ Tạ Thư Dật lại vì bệnh tim rời khỏi thế gian, mẹ với cha Thư Dật mới lại một lần nữa đến với nhau, mẹ nghĩ, đây là ông trời đã định sẵn, mẹ nhất định sẽ ở bên ông ấy, may mà ông ấy yêu mẹ thật lòng, cũng không ghét bỏ mẹ tha nhi mang nữ (~ có con riêng), đối xử với mẹ mấy chục năm như một ngày, cho nên mới có mẹ hôm nay, Hoan Hoan, nếu phải chọn con nên chọn người đàn ông nào yêu con nhất, như vậy con mới có thể hạnh phúc cả đời.”

“Mẹ, con thật sự không ngờ mẹ lại từng có một chuyện như vậy, đến bây giờ con cũng không biết, nhưng mà, trước giờ cha chưa từng nhắc tới bố Tạ bao giờ, con chẳng nghe nói gì cả, sau đó mẹ lại gả cho bố Tạ rồi!” Tri Hải Hoan vẫn còn rất ngạc nhiên.

“Mẹ nghĩ, sau này cha con cũng có hối hận, ông ta hối hận đã ly hôn với mẹ, ông ta từng cầu xin mẹ quay đầu, nhưng mà, ông ta đã tổn thương mẹ quá nhiều, làm sao mẹ có thể quay lại đây? Cho nên, ước chừng là bởi vì nguyên nhân đó mà ông ta cũng không còn nhắc tới mẹ, nhắc tới bố Tạ trước mặt con nữa, nhưng hối hận thì có ích gì chứ? Mà cuối cùng ông ta lại rơi vào kết cục như thế, mẹ cũng rất bất ngờ.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi rơi nước mắt.

Hải Hoan nhất thời không biết nói gì, thật không ngờ lúc còn trẻ mẹ lại từng từ chối cha Thư Dật theo đuổi, chuyện đó cần phải có bao nhiêu can đảm mới có thể từ chối? Đặt ở hiện tại, có cô gái nào lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mẹ, haiz, mẹ vẫn còn may mắn hơn nàng nhiều, cuối cùng vẫn đến bên cha Thư Dật, sống với nhau hạnh phúc như thế, không, nàng sẽ không từ bỏ Tạ Thư Dật, nàng đã trả giá đắt như vậy, Tạ Thư Dật, chỉ có thể là hồi báo của nàng, bất luận thế nào nàng cũng muốn có được hấn!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?

“Mẹ, mẹ ơi! Con chỉ có thể thương một mình Tạ Thư Dật mà thôi, mẹ, nếu mẹ không hứa với con, chỉ sợ... chỉ sợ...” Nàng chảy nước mắt không nói tiếp.

“Chỉ sợ cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi hỏi.

“Nếu mẹ không giúp con, chỉ sợ... chỉ sợ về sau mẹ cũng sẽ không thấy được con nữa, nếu con không thể ở bên Thư Dật, con sẽ thật sự đi chết mất, con không thể không có hân, nếu mẹ không giúp con ở cạnh hân, ở trên đời này, con có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!” Trì Hải Hoan nói.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nàng kinh ngạc, tức giận đến mức thở không ra hơi, thật lâu sau, bà cho Hải Hoan một bàn tay: “Con dám? Vì một thằng đàn ông, thậm chí cả mẹ con cũng không cần nữa à?”

Hải Hoan ôm mặt khóc lớn nói: “Không phải là con không cần mẹ, là mẹ không quan tâm đến con! Mẹ, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con thật sự có ý muốn chết đó! Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn thấy xác con gái được vớt lên từ dưới sông hay dưới biển thì mẹ cũng đừng quan tâm đến con làm gì!” Nói xong, nàng chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa khóc.

Chưa chạy ra đến hành lang, nàng đã nghe thấy sau lưng mẹ mình đang lo lắng kêu: “Hoan Hoan, về đây, về đây! Mẹ hứa với con! Mẹ hứa với con!” Trên mặt Trì Hải Hoan nở nụ cười đắc ý, nàng không xoay người, cứ đứng tại chỗ mà khóc, mẹ nàng tháo kim tiêm chạy theo nàng ra, đau lòng ôm nàng vào lòng: “Mẹ hứa với con! Mẹ sẽ nghĩ cách làm cho Thư Dật đồng ý! Có điều là, sau này con không được nói với mẹ những lời như hôm nay nữa, mẹ sẽ đau lòng mà chết ! Con có biết không?”

Trì Hải Hoan xoay người, ôm mẹ khóc: “Mẹ, con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nói nữa, chỉ cần con có thể ở bên Thư Dật.”

“Con cái đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc chỉ tiếc rên sất không thành thép, cũng bật khóc.

Thư Dật lái xe tới trường, hân hỏi Hải Nhạc: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Thư Dật hôn má nàng, xuống xe giúp nàng mở cửa xe, hân tự tay kéo chiếc dây chuyền trên cổ Hải Nhạc lộ ra ngoài áo, đồng thời kéo con cá heo trên cổ mình ra luôn, hân cầm con cá heo của hân và con cá heo của Hải Nhạc đụng đụng miệng, cười nói: “Cho chúng nó cũng hôn nhau một cái, rồi khỏi nhau lâu vậy rồi, nhất định chúng cũng rất nhớ nhau.”

Sau đó, hân đan tay hai người vào nhau, dắt Hải Nhạc nghênh ngang đi vào trường.

Nếu quan hệ của hai người đã bị báo chí phơi bày, đã vậy, hân có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Nhạc, cho dù ở đâu, hân cũng đều nắm tay nàng, nói cho mọi người, hân và nàng, không phải anh em! Bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm!

Tất cả mọi người giật mình nhìn đôi anh em đang ngăm công khai quan hệ yêu đương kia, xì xào bàn tán.

Thư Dật một tay nắm tay Hải Nhạc, một tay cầm cặp sách cho nàng, ngẩng đầu đi về phía trước.

Hải Nhạc thoáng cúi đầu, nhưng vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt người khác, Tạ Thư Dật đưa nàng đến trước cửa phòng 18, đúng lúc Thích Hán Lương cũng đang đi từ bên kia tới, thấy hai người nắm tay nhau, vẫn còn hơi sững sốt.

Thật ra Thư Dật liếc qua khóe mắt đã thấy hân rồi, hân cười cười, sau đó hạ một nụ hôn trên má Hải Nhạc, Hải Nhạc đỏ mặt nhìn hân mỉm cười.

“Cô nương, đứng đứng đó cười ngây ngô nữa, hôn tôi lại đi chứ.” Thư Dật nói.

“Dạ.” Hải Nhạc kiễng chân hôn lên mặt hân một nụ, Thư Dật hài lòng lại hôn trán nàng một chút, sau đó, nghênh ngang bước đi, không thèm nhìn Thích Hán Lương lấy một cái.

Thích Hán Lương nhìn một màn này mà mặt xanh mét, hai sợi dây chuyền trước ngực hai người bọn họ rõ ràng là một đôi! Kỳ thật hân cũng đã đọc báo rồi, nhưng hân vẫn không tin đó là Hải Nhạc, hân vẫn cảm thấy có lẽ người đó chính là Trì Hải Hoan, thật không ngờ lại đúng là Hải Nhạc! Càng không thể ngờ, bọn họ đến trường học, dùng nắm tay, hôn má để tuyên bố với tất cả mọi người, bọn họ đang quen nhau! Hân không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng nó vẫn đã đến! Hân không muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng vẫn thấy được. Hân vẫn không thể nào ngăn cản nàng ở bên hân ta! Tất cả những việc này đều xảy ra quá nhanh! Thật sự là quá nhanh! Thích Hán Lương đứng đó một lúc thật lâu, trong đầu trống rỗng.

Hải Nhạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy Thích Hán Lương, nàng ngăn người, lễ phép chào: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương phục hồi tinh thần lại, nói: “Chào Hải Nhạc.”

Hải Nhạc lễ phép cười cười, đi vào phòng học.

Từ khi Thích Hán Lương đến Năm Châu dạy học, lần đầu tiên bị mất phong độ, đứng giảng bài mà mắc đầy lỗi, còn thiếu chút nữa té xuống bục giảng, cảnh nguy hiểm đó làm cả lớp đều đứng dậy la to, may mà hữu kinh vô hiểm, hân quơ quơ tay cầm phấn ra vài cái để giữ thăng bằng, rồi vội vàng bước vào sâu trong bục giảng lại, mới không bị ngã xuống, Thích Hán Lương xấu hổ lau mồ hôi, làm sao lại có thể để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc chứ?

Hân cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình lại, thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, hân chạy ngay ra khỏi phòng học như đang trốn cái gì, hân thật sự không dám đối diện với đôi mắt trong suốt đang tràn đầy những dấu chấm hỏi kia, hân sợ rằng chỉ cần hân lại nhìn thêm lần nữa, hân sẽ lập tức bay lại, chất vấn nàng vì sao không hiểu lòng hân! Hân chạy về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Trì Hải Hoan, hỏi: “Trì Hải Hoan, chuyện này là thế nào? Tại sao Trì Hải Nhạc lại ở bên Tạ Thư Dật? Cô đã làm cái gì vậy? Tại sao lại không bắt được Tạ Thư Dật chứ?”

Chương 156: Người Con Yêu Là Hải Nhạc

Thư Dật cùng Hải Nhạc tay trong tay về đến nhà, trong nhà rất yên tĩnh, bọn họ mới trở về không có bao lâu, Tà ba ba cũng đã nhanh chóng trở về, ba người trầm mặc ăn xong cơm tối, Tà ba ba không nhìn Tà Thư Dật nói: "Thư Dật, uống xong trà, tới thư phòng gặp ba".

Thư Dật đi đến thư phòng, Tà Trường Viên đang đứng suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông thờ dài một cái, nói: "Thư Dật, ba biết rõ con cho là ba là một người cha thất bại, là ba đã không quan tâm tới con, mới để cho con làm ra cái chuyện hoang đường này."

Tà Thư Dật không khỏi kích động ngắt đầu lên: "con không hề nghĩ muốn trả thù gì". Tà ba ba đưa tay phải ra, ngăn trở hấn nói chuyện.

Tà Thư Dật không khỏi có chút tổn thương nhìn ba, hấn phát hiện, ba hấn từ khi nào trên đầu đã điểm bạc vài sợi, hấn không khỏi cũng hít một hơi lạnh, xem ra, chuyện của hấn và hai chị em Hải Nhạc đã khiến ba hấn chịu áp lực rất lớn.

"Thư Dật, di là một người phụ nữ tốt, năm đó, ba gặp mẹ Hải Nhạc trước khi di con quen ba ruột con bé, ta một mực theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy luôn cự tuyệt lời cầu hôn của ta, nói rằng chúng ta không cùng một loại người, hơn nữa lại không yêu ta! Lúc ấy ta bị đả kích rất lớn, khi đó, bà nội của con đã không có ở đây, ông nội vẫn một mực ép buộc ta cưới mẹ con, ta thừa nhận là trong con tức giận mới cưới mẹ con, trước cũng chưa từng có cô yêu bà ấy, nhưng là, kết hôn về sau, phát hiện bà ấy thật ra thì cũng là cô gái tốt, cưới bà ấy, ba lại trở thành người chồng vô trách nhiệm. Tuy không có tình yêu nhưng cũng có tình nghĩa vợ chồng, chúng ta vẫn luôn bình thân đối mặt nhau, nhưng mẹ con sau khi sinh con thì sức khỏe ngày một kém đi! Thư Dật, không nên oán hận ba, ba có thể không phải là một người chồng tốt, nhưng rất muốn làm một người ba tốt, mặc dù ta luôn nghiêm khắc với con nhưng là ta vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của 1 người ba." Tà ba ba tự trách

"Con biết rõ, con đều biết, chẳng qua là, ba đối với mẹ lãnh đạm như vậy, con vẫn luôn suy nghĩ, ba không yêu bà ấy, nhưng lại vẫn cưới bà, không để cho bà được một ngày vui vẻ, ba chưa từng có quan tâm tới bà ấy! ba đã có bà ấy, nhưng trong lòng ba còn có nữ nhân khác! Đây đối với mẹ thật không công bằng!" Tà Thư Dật có chút lên án mà nói.

Ánh mắt Tà ba ba có chút âm trầm, ông quay người, đưa lưng về phía Tà Thư Dật: "Thư Dật, chuyện tình cảm không có hai chữ "công bằng", chỉ có yêu mà không nên phận, chịu đựng cùng không thừa nhận thống khổ, ba không cách nào cho mẹ con công bằng, giả như, trong lòng con thật sự là đang hạnh phúc bên Hải Nhạc, như vậy, con có thể cho Hải Hoan công bằng sao?"

"Cái này..." Tà Thư Dật có chút á khẩu không trả lời được, đúng là, lúc trước hấn đã nói qua, tình cảm thật là không công bằng, nhiều năm như vậy sự căm hận của hấn đối với ba thật sự là một chút ý nghĩa cũng không có, bởi vì, hấn hiện tại biết, tình cảm xác thực không công bằng, chính bản thân hấn cũng không thể đem trái tim phân cho hai cô gái, hấn lấy tư cách gì lên án ba đây?

"Thư Dật, ta đối với mẹ con, không thể cho bà ấy tình yêu, nhưng ta vẫn luôn chung thủy trong hôn nhân, một điểm này ta không phụ mẹ con, ta cũng không phải là không có nghĩ qua cả đời này cùng mẹ con trăm tuổi già, chẳng qua là, mẹ con đi sớm. Thư Dật, ta cũng đã nghĩ, sẽ không cưới thêm mẹ kế cho con, nhưng ta lại gặp mẹ Hải Nhạc. Khi đó, cô ấy đã ly hôn, còn mang theo Hải Nhạc, cuộc sống thực sự rất khổ cực, cô ấy cũng không có ý nguyện phải gả ta, ta cũng vậy cũng không có ý nguyện muốn cưới cô ấy. Nhưng là ta phát hiện tâm ta vẫn luôn khao khát che chở cho cô ấy, cùng cô ấy một chỗ, mà cô ấy sau lại cũng không có cự tuyệt ta, chúng ta cứ như vậy đi ở cùng nhau" Tà ba ba xoa người lại, nghiêm túc nhìn con trai, nói: "ba hiểu con đối với chuyện này, vẫn ghi hận trong lòng, cũng có thể vì nghe lời nói một bên từ bà ngoại con cho rằng là bởi vì mẹ Hải Nhạc rời đi nhân thế. Sự thật cũng không phải là như thế! Mẹ con, bởi vì phẫu thuật thất bại! Mới rời đi! Ba một mực hết sức cứu vãn tính mạng của cô không để cho con mất đi mẫu thân! Mà sau khi mẹ con mất ba mới gặp lại di! Thư Dật! Qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ con xem không ra được di là thật tâm chân ý đối con? Di của con, thật ra thì vẫn luôn suy nghĩ về con, cô ấy nói với ta, muốn chăm cho con thật tốt, sẽ không sinh thêm con của baa, năm đó, nếu cô ấy là muốn hài tử, là chuyện rất dễ dàng, ba cũng vậy rất muốn một đứa con của chúng ta, bất kể là trai hay gái! Ba rất muốn! Nhưng bà ấy không có muốn, bà ấy muốn con trở thành người thừa kế duy nhất của Tà gia, coi như là chuyện mà bà ấy có thể làm vì con! Bà ấy luôn như vậy, nhưng con vẫn luôn có thành kiến! Mấy năm này, ba thật ra thì có thể nhìn ra, con cũng hận bà ấy, chẳng qua là con không có biểu hiện được rõ ràng như vậy, con rất thông minh ẩn nhẫn che dấu di hận thù, ba thực sự rất muốn một ngày con sẽ bộc phát ra nỗi căm hận trong lòng. Chẳng lẽ, đùa bốn tình cảm hai chị em nó, chính là con đang trút hận sao? Thư Dật! Con có biết là làm như vậy chính là đang phá hủy một nhà a! Con chính là đang tổn thương người thân trong gia đình hay không?". Tà Trường Viên không nhịn được liền đứng dậy.

Tà Thư Dật trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ chua xót, hấn đã rất lâu không có thấy ba tức giận như vậy, hơn nữa còn là bởi vì chính tình cảm của mình.

"Ba, con không có đùa bốn tình cảm của bọn họ! Con là thật lòng thích Hải Nhạc đấy! Con yêu cô ấy! Con đối với cô ấy là nghiêm túc!" Tà Thư Dật hô to nói.

Tà Trường Viên chấn động nhìn hấn: "Lời con nói là thật? Nhưng là, con thích con bé, tại sao, tại sao lại còn muốn cùng Hải Hoan ở chung một chỗ?"

Tạ Thư Dật thấy hần nhắc tới Hải Hoan, có chút xấu hổ: "Đó là bởi vì Hải Nhạc vẫn luôn không hiểu tâm ý của con, cô ấy một mực trốn tránh, năm ngoái lễ Giáng Sinh, con hẹn cô ấy cùng đi Cosplay, đồng phục con đều đã chuẩn bị rồi, nhưng là, cô ấy lại để cho Hải Hoan giả mạo mình đi, chúng con đã cãi nhau, mới biết được là Hải Hoan thích con, cô ấy lại còn ủng hộ con theo đuổi chị mình, con nhất thời tức giận, nói sẽ làm như cô ấy muốn. Sau Hải Hoan lại thổ lộ với con, muốn làm tình nhân của con, con liền đáp ứng chỉ là muốn dùng cô ta bức Hải Nhạc bày tỏ tấm lòng, khi biết rõ Hải Nhạc thật ra thì cũng yêu thích con Hải Hoan lại nhất quyết không buông tay! Thật xin lỗi, là con không tốt, là con làm không đúng, chuyện này, là lỗi tại con."

Tạ Trường Viên giận đến run rẩy, chỉ vào lỗ mũi Tạ Thư Dật nói: "mày đây là chơi với lửa! mà không thích Hải Hoan nhưng lại cùng nó làm ra cái chuyện kia! Sao mày lại quên những lời ba đã nói ở Thụy Sĩ chứ? Nếu không thích cũng không cần đi trêu chọc người ta! ba nói rõ ràng như vậy! Lỗ tai của mày để ở đâu hả?"

Tạ Thư Dật vội vã giải thích: "đêm đó, tuyệt đối là cô ta giả vờ! Đêm đó, con thật sự một chút ấn tượng cũng không có! ba, suy nghĩ một chút, người con yêu là Hải Nhạc, huống chi con biết cô ấy cũng yêu con đấy! Con làm sao có thể còn đi đụng Tri Hải Hoan? ba, người phải tin tưởng con".

Tạ Trường Viên có chút chán nản ngồi xuống: "Ba cũng không biết phải làm sao rồi, ở trong mắt ta, Nhạc Nhạc là con gái của ta a! Nhưng là con trai ta lại cùng con gái ta yêu nhau, ta thật sự không cách nào tiếp nhận!"

Tạ Thư Dật nghe hần ba vừa nói như thế, liền bị dọa sợ, hần vọt tới trước mặt ba, lo lắng hô to: "Ba, Nhạc Nhạc cũng không phải con ruột của người, không phải em gái của con! Con yêu cô ấy! Con yêu Hải Nhạc! Chúng con là yêu nhau! Chúng con vừa không có loạn luân! Ba tại sao không thể tiếp nhận chứ?"

"Nhưng trong lòng ba con bé chính là con gái ba! Ba thật sự có chút không thể tiếp nhận chuyện con yêu Hải Nhạc! Nếu là yêu Hải Hoan, ba còn là có thể tiếp nhận!" Tạ Trường Viên nói.

"Tri Hải Hoan đừng mơ tưởng! Trên thế giới không có nữ nhân, con cũng không yêu cô ta. Con chỉ yêu Nhạc Nhạc! Ba! Một câu nói, con muốn hoà thuận vui vẻ cùng cô ấy! Trừ cô ấy, những người khác, nhất là Tri Hải Hoan, không có cửa đâu!" Tạ Thư Dật kích động nói. Tạ Trường Viên khó hiểu nhìn tạ Thư Dật, hỏi: "Con trước kia luôn xem Nhạc Nhạc là em gái. Từ khi nào lại yêu nó? Sao lại thành thế này?"

"Con cũng không biết là lúc nào, cái đó không quan trọng, mấu chốt là con hiện tại yêu Nhạc Nhạc, về sau cũng chỉ cô ấy! Tựa như ba, trong lòng ba chỉ thích mẹ Hải Nhạc không có chỗ cho mẹ con! ba, ba bức con cùng Tri Hải Hoan ở cùng một chỗ là muốn con lặp lại chuyện của ba cùng mẹ con sao? Mỗi ngày mỗi đêm sống trong đau khổ khi phải đầu ấp tay gối người mình không yêu? ba, con chỉ muốn Nhạc Nhạc! Con không cần cô ấy là em gái! Con muốn cưới cô ấy làm vợ của con! Con muốn chung sống cả đời cùng Nhạc Nhạc!" Tạ Thư Dật trực tiếp hướng phụ thân biểu đạt nguyện vọng của mình.

Tạ Trường Viên chấn động nhìn hần, nói: "nhưng là, Nhạc Nhạc còn nhỏ!"

Tạ Thư Dật không do dự mà nói: "Con có thể đợi a! Con có thể đợi Nhạc Nhạc trưởng thành rồi mới kết hôn với Nhạc Nhạc! Con chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc chung một chỗ. Cho nên, ba, con muốn người chúc phúc cho con, con đã đưa Nhạc Nhạc đến gặp mẹ cũng có thể được mẹ chúc phúc cho chúng con! Con thật sự chính là yêu cô ấy! Tuyệt đối không phải muốn trả thù ba với dì!"

Hần dừng lại một chút một chút, nói: "ba, đồng ý nhé, đồng ý cho con cùng Nhạc Nhạc lui tới chứ! Mặc dù tình cảm là chuyện của mình, nhưng là hần con cần lời chúc phúc cầu mọi người!"

Tạ Trường Viên ánh mắt lóe lóe, thở dài một cái: "ba và con, thật ra lại có rất nhiều điểm chung, được rồi, ta ủng hộ con theo đuổi người mình yêu."

"Ba, thật cảm ơn ba, thật sự rất cảm ơn ba!" Tạ Thư Dật kích động đến muốn chết, "con nhất định phải nói cho dì, Hải Nhạc dù sao cũng là con gái của dì, để xem dì con có tán thành hay không" Tạ ba ba suy nghĩ sâu xa nhìn tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật có chút khó xử rồi, nhưng là, hần rất nhanh lại lòng tin gấp trăm lần, hần không phải đã được ba đồng ý sao? Như vậy, Nhạc Nhạc cũng có thể thuyết phục mẹ của cô, hần và Nhạc Nhạc về sau cũng không còn trở ngại!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Quyết Định Của Mẹ Hải Nhạc

Vài ngày sau, mẹ Hải Nhạc ra khỏi viện, về nhà liền gọi mọi người cùng nói chuyện cho rõ, lần này không khí rất ngưng trọng, mẹ Hải Nhạc ngay cả cười cũng không có cười qua.

"Gọi mọi người ra đây, nói vậy mọi người cũng biết là bởi vì chuyện gì." Trên mặt mẹ Hải Nhạc cũng chưa có giãn ra cái biểu tình kia.

Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc đứng chung một chỗ, hần đột nhiên cảm nhận được một loại bất an, hần không khỏi kéo lại tay Hải Nhạc.

Mẹ Hải Nhạc ngó hần một cái, liền gọi Hải Nhạc: "Nhạc Nhạc con lại đây với mẹ"

“Dạ” Hải gỡ tay ra khỏi tay Tạ Thư Dật, trong lòng bất an đi đến bên mẹ.

“con ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn nói.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc chỉ đành phải ngồi ở mẹ bên cạnh.

“Trường Viên, em hôm nay phải làm một quyết định, giả như anh có thể tiếp nhận là tốt rồi, giả như anh không thể tiếp nhận, em sẽ dẫn hai chị em nó rời đi Tạ gia!” Mẹ Hải Nhạc đối với ba Tạ nói.

Tạ Trường Viên kinh hãi: “em muốn làm gì?”

Hải Nhạc cùng Hải Hoan, nhất là Thư Dật, càng thêm thất kinh.

“Em quyết định, để cho Thư Dật cưới Hải Hoan, nếu anh không đồng ý, Thư Dật cũng bất đồng toan tính, em liền mang Hải Hoan cùng Hải Nhạc lúc này rời đi thôi, nơi này không phải là nhà của chúng tôi!” Mẹ Hải Nhạc như đinh chém sắt mà nói.

“Mẹ!” Hải Nhạc không khỏi đứng lên, sắc mặt tái nhợt là không thành bộ dáng, cô đang muốn mở miệng nữa, mẹ công ngăn trở cô.

“Nhạc Nhạc! Mẹ lần này đã quyết, con đừng cho rằng mẹ đang làm khó con! Con tuổi còn nhỏ, biết cái gì gọi là tình yêu à? Tương lai con trưởng thành có người theo đuổi, lúc đó con sẽ hiểu bây giờ cần bản không phải là yêu! Con hoàn toàn có tư cách có được một cuộc sống tốt, có được người đàn ông tốt hơn trăm lần Tạ Thư Dật! Lần này chị gái con trình tiết là bị Tạ Thư Dật hủy hoại, Thư Dật phải chịu nổi trách nhiệm này!

Tạ Thư Dật không khỏi cả người rét run, không nghĩ tới mẹ Hải Nhạc lại quyết định như vậy. Muốn đem cả hai chị em đi để ép hẳn cưới Tri Hải Hoan.

“Mẹ!” Hải Nhạc không khỏi tuyệt vọng khóc thút thít, cô xoay người lại, định ra khỏi phòng, Tạ Thư Dật rống lớn một tiếng: “Nhạc Nhạc, không cho đi! Mọi người tốt nhất hôm nay nói cho rõ ràng!”

“Vậy cậu nói đi, muốn nói thế nào?” Mẹ Hải Nhạc lạnh lùng hỏi Tạ Thư Dật. “Cậu cảm thấy Hải Hoan là món đồ chơi sao? Chơi đùa mà có thể vứt?” Đòi mất sâu cô xoay người nói với Tạ Trường Viên: “Trường Viên, em không phải là không giảng đạo lý, Hải Hoan và Hải Nhạc ai cũng là con gái em, là trái tim của em, em cũng xem Tạ Thư Dật như con mình, nhưng phát sinh chuyện như vậy, chỉ có thể để cho Thư Dật cưới Hải Hoan, mới có thể thờ bình thường, bằng không, cái nhà này, cứ như vậy giải tán! Đây là anh muốn nhìn thấy như vậy sao? Vậy anh nói đi không làm thế thì nên xử lý như thế nào?”

Tạ Thư Dật lo lắng hướng về phía ba của hắn hô to: “ba, người đã đáp ứng con để cho con theo đuổi tình yêu này”

Tạ Trường Viên nhìn con trai, rồi lại nhìn vợ, ông lúc này lại rơi vào tình thế khó xử.

Tạ Thư Dật lòng của càng lạnh hơn, ánh mắt của hắn chuyển sang Hải Nhạc, Hải Nhạc con mắt nước mắt lưng tròng không nhìn hắn, lòng của Tạ Thư Dật không khỏi hàng loạt co rút đau đớn.

Trách hắn, chỉ đồ thừa hắn, đem tất cả mọi chuyện làm cho bết bát như thế!

Hắn nắm chặt quả đấm hồi lâu, mẹ Hải Nhạc cho là hắn đã thỏa hiệp, nói: “nếu tất cả mọi người không có dị nghị, như vậy, kế tiếp liền chọn ngày tốt định xuống chứ! Trước đính hôn chứ! Chờ Hải Hoan đến mười tám tuổi, các con có thể suy tính chuyện kết hôn.”

“Không! Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý! Tôi sẽ không đính hôn với Tri Hải Hoan! Người tôi thích là Hải Nhạc! Là Hải Nhạc! Cũng chính là con gái của đi! Dì tại sao không cho phép con với Hải Nhạc? Người con thích là cô ấy! Là cô ấy!” Tạ Thư Dật không khỏi cuồng bạo hô to lên.

Mẹ Hải Nhạc chần chờ một chút, Hải Hoan thấy vậy lại nức nở một tiếng khiến cho ánh mắt của mẹ Hải Nhạc lại trở nên kiên định đứng lên: “Thư Dật, con thích Nhạc Nhạc, đi hiện tại cũng không phủ nhận, nhưng là, con cùng Hải Hoan làm thành ra như vậy, con chỉ có thể lựa chọn Hải Hoan! Hải Hoan cùng Hải Nhạc đáng đáp gối nhau như đúc, có cái gì bất đồng? Con đến lúc đó cũng sẽ thích nó! Con bé cũng là cô gái tốt!”

“Không! Không giống nhau! Làm sao có thể một dạng? Tôi thích cũng không phải dung mạo Nhạc Nhạc, mà là con người cô ấy. Cho dù họ có giống nhau như đúc, tôi cũng vậy không cách nào thích cô ta! Cô ta sao? Chỉ sợ đi đã không hiểu người con gái này của mình. Cô ta cùng Hải Nhạc một dung mạo, nhưng là, Nhạc Nhạc là thiên sứ, còn Tri Hải Hoan cô ta chính là ác ma!” Tạ Thư Dật hận hận nhìn Tri Hải Hoan nói, “Các người ép buộc tôi cùng cô ta cũng chẳng có hạnh phúc! Trong lòng tôi thích là Nhạc Nhạc! Là Nhạc Nhạc! tôi cả đời chỉ yêu Nhạc Nhạc! Tôi chỉ yêu cô ấy! chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc ở chung một chỗ! Các người ai ép ta cũng vô ích”

Tri Hải Hoan nghe hắn nói như vậy, toàn thân cũng run rẩy, tại sao, tại sao hắn chính là không thích cô? Tại sao?

Mà mẹ Hải Nhạc cũng là giận đến sắc mặt tái xanh, bà mấp máy môi nhiều lần rốt cuộc cũng không có nói ra.

“Bà xã à” Tạ Trường Viên cũng là khó khăn, muốn nói lại thôi.

Tạ Thư Dật hướng Hải Nhạc ngoắc: “Nhạc Nhạc, em qua đây! Chúng ta đi! Không có gì để nói nữa rồi!”

Hải Nhạc không tự chủ được đi về phía hắn.

“Nhạc Nhạc! Conđám cùng cậu ta rồi đi! Mẹ sẽ chết ở tại trước mặt con!” Mẹ Hải Nhạc hét lên.

Tạ Thư Dật giận đến toàn thân phát run, không khỏi hô to nói: " Di! Tôi tôn kính bà là mẹ Nhạc Nhạc! Bà như vậy với Nhạc Nhạc công bằng sao? Bà ép tôi cưới Tri Hải Hoan vì trinh tiết. Như vậy trinh tiết của Nhạc Nhạc, ở sinh nhật một đêm kia trên biển đã cho tôi! Vậy đi muốn nói thế nào?"

“Cậu nói cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi bỗng nhiên đứng lên.

“Tạ Thư Dật, anh điên rồi.” Hải Nhạc kinh hoàng chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật muốn che miệng hắn.

“Nhạc Nhạc! Hiện tại là lúc nào? Em tại sao phải sợ bọn họ biết chuyện?” Tạ Thư Dật một phát bắt lấy tay Hải Nhạc, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

“Nói cho bọn họ biết lần đầu tiên của em đã sớm trao cho anh!” Tạ Thư Dật thỉnh cầu nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc liếc nhìn mẹ một cái thấy trên gương mặt bà không tin cùng thống khổ.

Hải Nhạc không khỏi vẫn lắc đầu: " Đừng ép em! Thư Dật đừng ép em mà!" Chỉ nghe được bịch một tiếng, Hải Nhạc không khỏi trở lại nhìn một cái, mẹ của cô lại lao đảo ngất đi.

“Mẹ!” Hải Nhạc hét lên xông lên quỳ gối bên cạnh bà.

Tạ Trường Viên bước đến trước mặt Tạ Thư Dật hung hăng cho hắn một cái tát: " Cái tên súc sinh này! Làm sao nguoi đối với Nhạc Nhạc ác độc như vậy?" Mắt trừng Tạ Thư Dật.

Mà Tạ Trường Viên cũng quá tức giận, sắc mặt tái xanh cũng khụy ngã, Tạ Thư Dật vội vàng ôm lấy hắn.

“ba! ba!” Tạ Thư Dật lại cảm nhận được một loại sợ hãi, ba không phải là bị hắn tức được lần nữa phát bệnh đi?

“Nghịch tử! Nghịch tử!” Tạ Trường Viên một hơi thở không được, ngất đi.

“ba! ba!” Tạ Thư Dật sợ choáng váng Tri Hải Hoan xông ra ngoài, lớn tiếng hướng lầu dưới kêu: " Vú La, vú La! Nhanh lên gọi điện thoại cấp cứu a! Nhanh lên! Cha mẹ tôi đều ngất đi rồi!”

Tại sao có thể như vậy? Làm sao sẽ biến thành như vậy? Hắn chỉ bắt quá nói lời nói thật, tại sao bọn họ ai cũng không nguyện ý tiếp nhận? Hơn nữa cũng tức thành bộ dáng như vậy?

Tạ Thư Dật không khỏi tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc song nhập viện rồi, nhưng là, mẹ Hải Nhạc cự tuyệt, không muốn gặp mặt Hải Nhạc.

Cuối cùng, Hải Nhạc quỳ gối trước phòng bệnh, thỉnh cầu mẹ cho vào, Tạ ba ba cùng một phòng bệnh cũng đau lòng không nổi, đành mở cửa cho cô vào.

“Mẹ, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Hải Nhạc khóc đến không kềm chế được.

Mẹ Hải Nhạc rung rung nhìn cô: " Nhạc Nhạc, là thật sao? Là thật sao? Con thật cùng Thư Dật, cùng Thư Dật?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: " mẹ, không thể nào, đó là hắn bị các người bức ép, nên hắn mới nói như vậy.

“Con thể đi,con cùng Thư Dật cũng không có chuyện gì phát sinh! Nếu không mẹ thật muốn đụng chết!” Mẹ Hải Nhạc kích động đối với Hải Nhạc nói.

Tâm can Hải Nhạc thiếu chút nữa không thử nổi, cô toàn thân cơ hồ đều ở đây phát run, còn phải thế sao?

Rốt cuộc, cô cắn răng lên tiếng, chẳng qua là, thanh âm kia chính cô nghe vào thật đau đớn.

“Con cùng tạ Thư Dật giữa, chuyện gì cũng không có, nếu không,con Tạ Hải Nhạc vĩnh viễn không nơi dung thân.”

Cô cùng Thư Dật, mẹ như vậy bài xích, thật không có khả năng! Cô rất muốn cùng Thư Dật ở chung một chỗ! Nhưng là, không thể bởi vì họ mà để cho bà tức đến liên tục nhập viện. Thư Dật! Thư Dật!Nếu chúng ta yêu nhau mà khiến cho ba mẹ đau khổ thì em làm sao can tâm?

“Ô ô ô” Hải Nhạc ngồi bên giường bệnh không khỏi khóc ò lên.

“Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi, không có mẹ an tâm!” Mẹ Hải Nhạc yên tâm mà nói.

Thư Dật, Thư Dật, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi. Hải Nhạc ở trong lòng thống khổ la lên.

“Con gái, mẹ cũng không muốn như vậy a, các con là hai chị em sao có thể cùng chung một người đàn ông?Hải Hoan còn chưa tính, nếu con cũng bị tạ Thư Dật làm vậy, mẹ thật sẽ điên mất đấy!” Lòng mẹ Hải Nhạc vẫn còn sợ hãi

"Mẹ biết ngay, Nhạc Nhạc ngoan nhất, Nhạc Nhạc nhất định không sẽ chọc cho mẹ tức giận, Nhạc Nhạc vẫn là con gái ngoan của mẹ, Nhạc Nhạc, con vẫn không để cho mẹ thất vọng, mẹ thật sự rất vui về". Thanh âm bà cũng nhẹ nhàng.

Hải Nhạc cười khỏ nhìn mẹ, nói: "mẹ, con cầu xin mẹ một chuyện, mẹ đừng như vậy ép Thư Dật được không? Hẳn là như vậy, mẹ càng ép buộc càng khiến cho hẳn không cam tâm, nhất định sẽ không nghe theo. Chuyện này mẹ cứ từ từ thôi, được không?"

Mẹ Hải nhạc nhìn con gái, còn bé thế mà qua chuyện kia liền trưởng thành như vậy. Hồi lâu bà mới nói: "nhưng chị của con không đợi kịp nữa, nó vẫn luôn đang ép mẹ, vẫn luôn ép mẹ, nói nếu mẹ không bắt Thư Dật cưới nó, nó sẽ đi tìm cái chết! Con biết nó vẫn là đứa ngang ngạnh, từ nhỏ muốn cái gì liền phải có trong tay, nếu không nhất định phải liều chết có được. Mẹ thật sự là sợ nó nhất thời nghĩ không ra đi làm việc ngốc a! Con hiểu ý nghĩ của mẹ sao? Mà con so với nó lại nhiều cơ hội hơn, con ôn nhu, thiện lương, lại xinh đẹp, tính tình lại tốt, tương lai người như Tạ Thư Dật theo đuổi không ít! Con cần gì phải cố chấp đây?"

Hải Nhạc trong lòng khổ vô cùng, mẹ, chỉ là bởi vì những thứ này, bởi vì cô liền phải thối lui khỏi sao? Không, cô không muốn nữa ăn nhằn đi xuống, cô không muốn làm cô gái ngoan ngoãn như vậy.

Hải Nhạc bình tĩnh nhìn mẹ, nói: "Mẹ, có phải hay không mặc cho ngang ngược? Bởi vì con trước giờ khiêm nhường quá mà phải rút lui sao? Mẹ, mẹ có phải hay không cảm thấy con tương đối dễ nói chuyện một chút, dễ dỗ một chút, cho nên mới dễ buông tha cho tạ Thư Dật, để cho chị có thể hài lòng? Mẹ, thật là muốn như vậy? Có thể hay không để cho con cũng vậy lần đầu tiên đòi hỏi? Con cũng thích Tạ Thư Dật a! Hơn nữa, người hẳn thích là con! Là con a! Mẹ, con cũng vậy van cầu mẹ, để con ở bên hẳn được không?"

Mẹ Hải Nhạc tròn tròn mắt, bà thật là không ngờ Hải Nhạc sẽ nói như vậy, há hốc mồm cứng lưỡi ở nơi đó, một câu cũng nói không nên lời.

"Mẹ, Con đây là đang làm khó mẹ sao? Mẹ có thể đáp ứng cho chị, tại sao lại cự tuyệt con? Con với Tạ Thư Dật mới là một đôi thật lòng yêu nhau. Mẹ tại sao chỉ nghĩ vì chị muốn mà không có vì Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút đây? Ai không muốn cùng người mình thích ở chung một chỗ? Hơn nữa, hơn nữa con là cùng tạ Thư Dật yêu nhau? Mẹ a! Con sẽ không đi tìm chết, nhưng là, con thật sự muốn mẹ đáp ứng Nhạc Nhạc, đừng chia rẽ con và Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không thể không có hẳn a!" Hải Nhạc khóc không thành tiếng rồi.

Mẹ Hải Nhạc chỉ cảm thấy như đầu một hồi hơn hẳn một hồi, bà miễn cưỡng mình nói: "nhưng thanh bạch của con vẫn còn đó, tương lai muốn tìm bạn trai, thật sự là chuyện dễ dàng a! Mà chị con đã không còn sự trong sạch của mình a! Nhạc Nhạc a! Con bảo mẹ phải làm sao? Mẹ phải làm sao mới có thể làm cho hai chị em con vừa lòng?"

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nói: "Để cho con với chị tự do cạnh tranh như thế nào? Ba mẹ không cần nhúng tay vào như thế nào? Cho chúng con trong thời gian 1 tháng, giả như chị có thể có được tâm của Thư Dật con sẽ tự động rút lui! Nếu như chị cố gắng mà Thư Dật vẫn không thích chị ấy thì chị ấy hãy rút lui! Dù sao, lần đầu tiên của chị cũng là do chị bày trò thiết kế, Tạ Thư Dật hoàn toàn cũng không nghĩ tới cùng chị phát sinh quan hệ."

"Nhưng chị của con... haiz. Người trong lòng Thư Dật chính là con, làm sao nó có thể cùng con cạnh tranh công bằng đây?" Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc trấn định đối với mẹ nói: "Mẹ cũng biết điều này, vậy sao vẫn không hiểu đưa hái xanh thì không ngọt a? Người lớn là buộc Thư Dật cùng chị đính hôn, mẹ cho rằng đây là vì muốn tốt cho chị ấy, nhưng mẹ đã từng nghĩ qua Thư Dật tính bùng bình chưa? Hẳn nói rồi, coi như hẳn và chị ở chung một chỗ, chị ấy cũng sẽ không hạnh phúc! Chẳng lẽ mẹ cho đến bây giờ cũng chưa từng cân nhắc chuyện này sao? Nếu là mẹ, cùng người mình không yêu trải qua cả đời, người có thể chịu được sao? Mẹ chính là không thể chịu được, mới cùng ba kết hôn? Mẹ! mẹ cho rằng đây là thương chị! Thật ra chính là hại chị cả một đời! Rõ ràng là hố lửa, chị muốn nhảy xuống, mẹ cũng biết rất rõ đó là hố lửa thế nhưng giúp đỡ chị nhảy xuống! Mẹ a! Cái này không gọi yêu thương, cái này gọi là nuông chiều, gọi là dung túng a! Mẹ, con cũng không cần tình thương như vậy, con chỉ muốn mẹ cho con một cơ hội cùng chị cạnh tranh công bằng! Một tháng, chỉ cần một tháng! Chỉ cần chị ấy có được tâm của Thư Dật, con tuyệt đối sẽ rút lui. Chỉ cầu mẹ như vậy, con cũng không oán thán mẹ đối với chị thiên vị a"

Mẹ Hải Nhạc trầm tư một chút, thờ dài một hơi mà nói: "Nếu như cưỡng ép Hải Hoan cùng Thư Dật kết hôn thật sự không cân bằng với con. Được rồi, mẹ đồng ý cho ba đứa thời gian 1 tháng, ba mẹ cũng sẽ không can thiệp để các con tự mình giải quyết. Như vậy, Hải Hoan cũng đừng có phản đối, một tháng sau ba mẹ muốn thấy kết quả! Nếu như Thư Dật lựa chọn con, các con liền lui tới nhé, giả như Thư Dật lựa chọn chính là Hoan Hoan, con sẽ phải thối lui khỏi!"

Hải Nhạc vui mừng như điên, cô không ngừng hôn mẹ mặt của: "mẹ, cảm ơn mẹ! Thật sự rất cảm ơn mẹ!"

Một tháng, rõ ràng người Thư Dật yêu là cô, sao có thể đi lựa chọn chị hai? Cô chỉ là muốn giảm bớt đả kích cho chị mình mà thôi, để cô ấy tiếp nhận sự thật cô cùng Thư Dật yêu nhau mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Các Người Đùng Hồng Ở Bên Nhau

Khi Trì Hải Hoan biết mẹ quyết định, cô tức giận đến không nói được, vội tới phòng Hải Nhạc, Hải Nhạc không phòng bị liền nhận một cái tát.

Hải Nhạc che bị đánh mặt, nhìn chị với ánh mắt khó tin nói: " tại sao đánh em?"

“Tao liền muốn đánh tình mày! Từ nhỏ đến lớn, tao với mày giành đồ chơi, mày từ khi nào giành thắng rồi hà?” Trì Hải Hoan nói.

“Thư Dật không phải là đồ chơi, hần là người.” Hải Nhạc đã bình tĩnh lại, cô nhanh chóng hơn đối diện với chị gái đang tức giận nói chuyện.

“Mày biết như mày vậy, Tao đã nói rất nhiều lần, tao tuyệt đối sẽ không cho chúng mày toại nguyện! Mày muốn cùng Tạ Thư Dật ở chung một chỗ! Đó là chuyện không thể nào! Vĩnh viễn không thể nào!” Trì Hải Hoan tức giận quát.

Hải Nhạc lạnh lùng nhìn chị: " Chị đã nói như vậy em cũng nói luôn, em sẽ không từ bỏ! Tại sao thứ gì chị muốn cũng đều phải có trong tay? Tại sao? Thư Dật chắc là sẽ không thích chị! Thế nào đều sẽ không thích chị! Chị, hãy tỉnh lại và rút lui đi!

Trì Hải Hoan tức giận đến mức thở hổn hển, chỉ vào mặt Hải Nhạc nói: " Mày cho rằng mày thiện lương sao! Giả tình kiết! Tiểu nhân! Biết rất rõ ràng tao thích Tạ Thư Dật, tao cùng hần đã lui tới mà vẫn một mực chen vào. Mày đây là đang có ý gì a! Mày chính là tiểu Tam, người thứ ba! Người thứ ba!

Hải Nhạc nhẹ nhàng giật tay ra khỏi tay Trì Hải Hoan, nói: "Không cần đổ tội cho em, em không phải là người thứ ba, cho tới bây giờ đều không phải! Ban đầu, ta cũng là thích Thư Dật, trái lương tâm giúp chị, thật ra thì, ta cũng vậy thích hần! Chẳng qua là, em đem cơ hội nhường cho chị! Thư Dật vì cosplay chuyện tình cùng em gây gỗ, là em đã khuyên hần đuổi theo chị! Cùng chị lui tới đây! Em hiện tại mới hiểu được, là em đã sai! Thư Dật căn bản không thích chị! Chị vì cùng em gây gỗ, mới nhất thời xung động cùng chị lui tới! Đây đúng là chuyện đã làm cho em hối hận cả đời, em đáng ra không nên vì tình tỷ muội mà hi sinh tình yêu của mình. Chị, chị có chắc là trình tiết đã giao cho Thư Dật rồi? Mẹ tin chị nhưng em không hề tin! Chị cho Thư Dật lần đầu tiên tuyệt đối là giả. Chị chẳng qua chỉ là lợi dụng thiết kế hần ngủ say cái gì cũng không biết!"

“Mày” hải vui mừng bị ghen đão, nhưng cô rất nhanh đã nói, " Nói như vậy là mày nói tao vu khống? lần đầu tiên của chị đích thực là trao cho hần! Mẹ tạn mắt thấy”

Hải Nhạc khinh thường cười cười: " em nghe nói cái loại đó, cũng có thể làm giả, chị là người thông minh, làm sao có thể thật giao ra lần đầu tiên? Chị chính là nghĩ ra cách dẽ cho ba mẹ nghĩ rằng đó là lần đầu tiên! Nhưng là dùng lần đầu tiên tới buộc lại một người đàn ông, chị có cảm giác hay không làm như vậy thật hèn hạ quá mức? Hoàn toàn cũng thiếu đi ý nguyện chu đáo, áp đặt trên đầu Tạ Thư Dật, cưỡng bách Thư Dật cùng chị đính hôn, chị là chị đã hành động quá mức rồi!"

Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, đưa em gái nhu nhược bây giờ nói chuyện như vậy không khách khí, thì ra em gái cũng không phải dạng yếu đuối như cô ta tưởng, là cô ta đã quá xem thường rồi.

“Mày... Tao nói rồi, mày có mơ tưởng cũng đừng nghĩ. Tạ Thư Dật là của tao”. Trì Hải Hoan nói xong liền ôm một bụng tức ra khỏi phòng.

Hải Nhạc bây giờ mới thả lỏng thần kinh, ngồi xuống giường, khuôn mặt trắng trẻo in đậm vết bàn tay thật ghê sợ.

Má của cô sưng lên, chị hai thật là hung ác, hạ thủ tuyệt không lưu tình! Lần này cô không so đo với chị ta, nhưng lần sau tuyệt đối sẽ không cho chị ta có cơ hội đánh mình!

Khi tạ Thư Dật thấy trên mặt cô rõ ràng dấu tay, giận dữ, muốn đi tìm Hải Hoan tính sổ, Hải Nhạc chỉ đành phải kéo hần.

“Thư Dật, đây là chuyện của hai chị em em, em sẽ tự xử lý, anh không cần lo được không? Anh yên tâm, em sẽ xử lý tốt.”

“Em không tránh sao? Làm sao em lại ngu ngốc như vậy đây? Mặt của em là để cho người ta đánh sao? Tôi thật tức điên vì em mà! Tại sao cứ để cô ta khi dễ mình? Em xem cô ta là chị nhưng cô ta có xem em là em gái không? Thứ người như cô ta, không cho cô ta một bài học, cô ta sẽ thật tự cho mình là nữ vương, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa! Tại sao cô ta lại tới đánh em? Tại sao? Tạ Hải Nhạc! Tại sao em đàn như vậy! Thật là tức chết tôi mà!”

Tạ Thư Dật thật bị tức điên, hần không cách nào nhịn được Hải Nhạc rõ ràng bị khi dễ, thế nhưng không thềm đánh trả.

“Tôi muốn người con gái biết tự bảo vệ lấy mình! Không phải loại người mềm yếu không phản kích như em! Tạ Hải Nhạc, em không đem một cái tát này trả cho cô ta, tôi về sau sẽ không bao giờ quản em, cũng không để ý đến em nữa!” Tạ Thư Dật bị tức giận mà nói.

Hải Nhạc thấy hần tức giận như vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng là cũng có chút ngọt ngào, hần không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ cô, nhưng thật ra là quan tâm cô.

Hải Nhạc thấy hần thực sự tức giận, liền xuống nước: “ Lần sau em sẽ không như vậy, em chỉ vì nghĩ đó là chị nên không có phòng bị chị tới đánh mà thôi. Lần sau, lần sau nếu chị đánh em, em sẽ đáp lại. Đừng, anh không để ý em thực sự em sẽ rất đau lòng, anh thực sự muốn thấy em đau lòng sao?” Hải Nhạc ôm cổ Tạ Thư Dật thanh âm mềm mại, nhỏ nhẹ làm nũng, mong rằng chiêu này sẽ làm hần nguôi giận.

Tạ Thư Dật về mặt thần nhiên cũng chùng xuống, nhất thời không có thích ứng kịp, Hải Nhạc làm nũng với hần.

“ Không nên tức giận được không? Lần sau, em nhất định sẽ không để cho anh thất vọng, bất kể chị có làm gì khi dễ em, em đều sẽ hung hăng phản kích! Em là của anh, Thư Dật, lần sau sẽ không như vậy, không cần giận em, anh tức giận, trong lòng em rất khổ sở, không để cho em khổ sở được không?” Hải Nhạc không mất thời cơ chủ động hôn hần một hớp.

Mấy câu mềm nhũn mang theo lời nói làm nũng, đem tạ Thư Dật tức giận hoàn toàn mềm hoá rồi, hần thật chặt ôm cô, trở về cho cô một nụ hôn sâu.

Hôn hồi lâu, hần buông cô ra, vẻ mặt ngoan ác nói: " Phải nhớ kỹ lời vừa nói, nếu thật có lần sau tôi sẽ không để ý đến em nữa! Tôi không cần một nữ nhân vô dụng!"

"Biết rồi." Hải Nhạc dựa vào trong ngực hần, nói: " Không đánh trả, không có nghĩa là em vô dụng, em chỉ là vì chị ấy là bề trên, lần này, xem ra lần này chị ấy không màng đến tình chị em, em cũng sẽ không cam chịu nữa."

"Em chính là lòng mềm yếu rồi, chính là đứa nguốc! Ai,tôi Tạ Thư Dật không biết uống lộn thuốc gì, thích một đứa ngu nguốc như vậy!" Tạ Thư Dật vẫn còn tức giận.

"Ngu nguốc có ngu nguốc tốt, ngu nguốc sẽ một lòng một dạ thích anh, sẽ một lòng một dạ tin tưởng anh a." Hải Nhạc cười hi hi.

"Thật là một nha đầu ngu nguốc! Toàn bị người nhà khi dễ!" Tạ Thư Dật lại định hướng môi cô hành hạ.

"Hừ, anh còn không phải như vậy khi dễ em?" Hải Nhạc tránh né hần đánh lén.

Tạ Thư Dật liếc Hải Nhạc một cái: " Tôi không giống họ, em là của tôi, tôi lại thế nào khi dễ em? Tôi đối với em đánh là hôn, mắng là yêu, thật sự là như vậy, không sai, chính là như vậy!"

Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, liền phì cười, ở trên đầu hần gõ một cái: " Oa, tiểu tử thú! Tiểu tử thú, chuyên khi dễ ta, tiểu tử thú! Anh thật cho rằng em dễ bị khi dễ à?"

"Em dám đánh tôi?" Tạ Thư Dật nhanh chóng bắt được Hải Nhạc đang muốn trốn.

"Là anh tự nói , đánh là hôn, mắng là yêu, em đánh anh là hôn anh, mắng anh là yêu anh a!" Hải Nhạc hướng tới hần le lưỡi một cái.

Tạ Thư Dật vừa bực mình vừa buồn cười: " Tiểu Bại Hoại, cho em một mét ánh mặt trời, em nghĩ toàn cầu rực rỡ!"

Hai người cười nháo, đã sớm quên đi sầu muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Mời Cơm Bồi Tội

Hôm sau, điều Hải Nhạc không nghĩ tới là, Trì Hải Hoan thế nhưng nhận lỗi với cô, nói mình không nên giận dữ mà nói ra mấy lời kia, càng thêm không nên đánh cô, muốn mời cô ăn cơm đền tội.

Hải Nhạc trong lòng nghi ngờ, chị hai là đang hát tuồng nào à?

"Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, chị lúc ấy thật chỉ là bởi vì quá mức tức giận, chị xin lỗi, tối nay chị mời em ăn cơm tạ tội, em cũng không cần từ chối chị" Trì Hải Hoan nói với cô.

Hải Nhạc có chút do dự, ba đang nằm viện, trong công ty trùng hợp lại xảy ra chuyện, làm người ta bị thuron, Tạ Thư Dật thay mặt ba đi xử lý, một ngày hay hai ngày cũng chưa về.

"Nhạc Nhạc, chẳng lẽ, em không muốn tha thứ cho chị sao? Chị là thành tâm thành ý, chúng ta hãy bỏ chuyện Thư Dật qua một bên mà nghĩ đến tình chị em được không, trong 1 tháng này, em cũng cho chị cơ hội đến gần Thư Dật, chị thật sự rất cảm kích a. Là thật, chúng ta vừa ăn cũng tốt cùng nhau hàn huyên một chút, đã lâu rồi chị còn chưa có mời em ăn cơm. Chỉ tại Tạ Thư Dật luôn có ở đây, chị làm gì còn cơ hội? Nhạc Nhạc, đi đi, nếu là giữa chúng ta còn có cái gì thì nói rõ là được, chúng ta lại là chị em tốt." Trì hải vui mừng nói.

"Được rồi, em đi." Hải Nhạc nói.

Nếu chị cô đã thành tâm đối với cô thì cô cũng không nên từ chối.

Trì Hải Hoan thực sự rất kì lạ, lại còn đối với Hải Nhạc rất ân cần, chọn món ăn cho cô, lại còn lôi kéo cô tán gẫu này tán gẫu kia, so với trước kia tựa như một người khác vậy.

Trời sinh voi sinh cỏ, có ăn thì ăn, Hải Nhạc cũng không sợ cô ta giở trò gì, ăn lâu, và lại hiện tại đang ở bên ngoài, chị có thể làm trò gì chứ?

Hải Nhạc đang ăn được cao hứng thì Trì Hải Hoan đột nhiên nói: " Anh chàng kia đáng đáp rất đẹp trai nha"

"Ai?" Hải Nhạc không khỏi hồ nghi ngẩng đầu lên nhìn quanh.

“Đó, chính là anh ta.” Hải Hoan dùng chiếc đũa chỉ đến người đàn ông kia.

Hải Nhạc chỉ nhìn được một bên mặt có chút quen quen, nghĩ lại thì ra cái người đẹp trai mà chị nói lại chính là Thích Hán Lương.

Nhà hàng này không đặt bình phong bao kín mà là dùng bình phong rời xa cách, bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, mà bên ngoài cũng vậy có thể nhìn rõ bên trong.

Không nghĩ tới Thích Hán Lương xuất hiện ở nhà hàng này, nhưng mà cách xa như vậy Hải Nhạc cũng không muốn đến chào hỏi, không ngờ Thích Hán Lương lại hướng bên này đi tới, hần đảo mắt một cái liền nhìn ra cô đang ngồi đó, đưa tay hướng cô chào hỏi: “Hải Nhạc sao em lại ở đây?”

Hải Nhạc nhanh lên đứng lên, cười nói: “Thầy Thích, em cùng chị gái đến đây ăn lẩu, anh có muốn ngồi cùng hay không? su, có muốn hay không cùng nhau?”

Trì Hải Hoan cười cười đứng lên nói: “Ra đây chính là thầy Thích mà em đã nói sao?”

Thích Hán Lương cười cười: “Đúng, tôi là Thích Hán Lương, giáo viên của Hải Nhạc, không nghĩ tới em ấy lại có một người chị sinh đôi, thật là cho một cặp chị em xinh đẹp, để cho tôi mở rộng tầm mắt, ha ha”

“A, hiểu, tôi hiểu.” Trì Hải Hoan liền tiếp gật đầu, nở nụ cười, “Thầy Thích thật biết nói chuyện, thầy là đang khích lệ Hải Nhạc, hay là đang khích lệ em đây? Bất kể khích lệ người nào, nghe chính là thoải mái a.”

“Các cậu đi đi, tôi đi trước có chút chuyện.” Thích Hán Lương hướng người quen của mình nói

“Thầy và các em cùng nhau ăn.” Thích Hán Lương mỉm cười đối với hai cô gái nhỏ nói.

“Tốt tốt, hoan nghênh vô cùng.” Hải Nhạc cười nói.

Hải Nhạc không nghĩ đến lại đụng phải thầy giáo của mình ở đây, hần lại còn đồng ý cùng họ ngồi ăn lẩu.

Ba người tán gẫu rất vui vẻ, Thích Hán Lương hướng hai cô gái nhỏ kể chuyện mà hần đã gặp phải khi còn ở nước ngoài, chọc cho họ vui vẻ cười to.

Đang cười nói, Hải Nhạc điện thoại vang lên, vừa nhìn, là Thư Dật gọi tới.

“Em xin phép ra ngoài nghe điện thoại.” Hải Nhạc đứng lên xin lỗi, chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu? Ở nhà sao? Có nhớ tôi không?” Tạ Thư Dật thanh âm có chút mệt mỏi hỏi.

“Em đang ở bên ngoài ăn cơm, là chị mời”. Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Cô ta mời em ăn cơm, không phải Hồng Môn Yến chứ? Em phải cẩn thận, có quỷ mới biết cô ta chơi bài gì.” Tạ Thư Dật có chút nóng nảy.

*****

(1) Hồng Môn Yến: sự kiện quan trọng diễn ra năm 206 TCN tại Hồng Môn, với sự tham gia của Lưu Bang và Hạng Vũ. Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

*****

“Không đâu, chị ấy là thành tâm mời em ăn cơm, trong lòng chính là hối hận cho nên mời em ăn cơm bồi tội, anh không cần lo, chị ấy có thể chơi trò gì chứ, không cần nhớ nhiều, em sẽ không có chuyện gì...” Hải Nhạc nhẹ nhàng nói.

“chúng em cơm nước xong sẽ về nhà... anh hãy yên tâm đi.”

“Ừ, em phải cẩn thận chút!” Tạ Thư Dật thiên đình vạn chúc.

“Em biết rồi, anh yên tâm, nhớ giữ gìn sức khỏe đó...” Hải Nhạc lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Trở lại phòng ăn, chỉ thấy Trì Hải Hoan cười đến nghiêng ngả, mà Thích Hán Lương cũng nở nụ cười.

Trì Hải Hoan hướng Thích Hán Lương nói: “Em thật không có nghĩ đến thầy cũng thật hài hước, cứ luôn cho rằng thầy Thích là người nghiêm túc, thật hâm mộ Nhạc Nhạc có người thầy như vậy, nếu thầy là thầy giáo của em thì thật là tốt” Trì Hải Hoan bật cười, lau nước mắt nói. Thích Hán Lương nghe xong cũng chỉ mỉm cười.

“Thầy là người rất hài hước, thầy ấy là khóa trên rất được lòng mọi người.” Hải Nhạc nói.

“Thầy Thích, thầy đã có bạn gái chưa a?” Trì Hải Hoan tình nghịch hỏi.

Thích Hán Lương lắc đầu một cái: “Một người cô đơn, không có ai muốn a.”

“Không thể nào?” Hải Nhạc giật mình hỏi.

“Có cái gì không thể? Người nào quy định thầy phải có bạn gái a?” Thích Hán Lương nhìn cô một cái.

“Ách, em chỉ là cảm thấy có chút khó tin a, thầy là người rất ưu tú a” Hải Nhạc lắp bắp mà nói.

“Này, thầy Thích, thầy không có bạn gái, em không có bạn trai, thầy thấy em thế nào, đủ tư cách làm bạn gái thầy chứ?” Trì Hải Hoan đùa giỡn nói.

“Ha ha, em thật là thích nói giỡn.” Thích Hán Lương có chút xấu hổ.

“Cái này thì có cái gì không thể hay sao? Em cũng không phải là học sinh của thầy, ở Nhật Bản, dù là học sinh và thầy giáo, nhưng lại là một cặp đôi hoàn mĩ a.” Trì Hải Hoan chép miệng.

Thích Hán Lương cười cười nói: “Nhưng mà đây không phải là ở Nhật Bản.”

Hải Nhạc lẳng lặng nhìn Thích Hán Lương, rồi lại nhìn ngắm chị mình, trong mắt lóe lên một tia sáng, mặt không biến sắc cúi đầu.

Có phải chị thích thầy Thích không? Chị đã không còn thích Thư Dật rồi sao? Nhìn chị cùng thầy Thích tán gẫu vui vẻ như vậy, xem ra là rất hứng thú. Nói vậy nếu như cô thuận nước đẩy thuyền cho họ, lúc đó không chừng chị sẽ quên đi Thư Dật mà từ đó thích thầy giáo?

Trong lòng cô xuất hiện ý tưởng này mà trở nên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Xuân Dục

“Thầy, chúng ta com nước xong thì đi chơi được không, em biết một nơi thật sự rất vui.” Hải Nhạc nói.

“Hả? Là nơi nào?” Thích Hán Lương hỏi.

“Đó là Dạ Chi Hoàng Triều, em sẽ đi cùng với chị em”. Hải Nhạc cười nói.

“Tốt, chị cũng rất muốn ra ngoài giải sầu, thầy Thích thầy cũng không cần từ chối, em gái em cũng chỉ có ý tốt thôi.” Trì Hải Hoan làm bộ dạng kích động mà khuyên hẳn.

“Ha ha, vậy cũng tốt, vậy lần này để thầy mời.” Thích Hán Lương cười cười nói.

Ba người rời khỏi nhà hàng, rất nhanh đã đi tới Dạ Chi Hoàng Triều. Hải Nhạc ngồi trên ghế sofa, nhìn thầy Thích cùng chị gái hát đối thoại nhìn rất vui vẻ, không biết thầy Thích có thể hay không thay thế được địa vị của Tạ Thư Dật trong lòng chị?

Trì Hải Hoan hát xong, tới bàn lấy ly nước đá, cô ta hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, sao em không hát a?”

“Chị hát so với em hay hơn a”. Hải Nhạc cười cười nói.

“Vậy em ngồi đây chẳng có gì chơi hay chúng ta chơi đoán số đi, nếu thua sẽ bị phạt rượu.” Trì Hải Hoan nói.

“Không được, không được, chỉ không phải không biết là em không biết uống rượu a.” Hải Nhạc liếc chết khua tay.

“Ai da, khó có được ngày vui như vậy, không rượu giúp vui thì cũng chẳng có gì thú vị.” Trì Hải Hoan giả bộ tiếc nuối, không nói thêm gì liền đưa cho Hải Nhạc bài bia đá: “Hay là em cứ thử uống một chai tìm chút cảm giác, thật ra thì chị rất thích cảm giác khi say, cả người l lâng lâng, rất thoải mái.”

Hải Nhạc có chút do dự: “Nhưng ngộ nhớ uống say, người nào đưa chúng ta về nhà a?” Hải Nhạc lo lắng nói.

“Không phải là có thầy Thích sao? Sợ cái gì?” Trì Hải Hoan không thôi chỉ liên lời Thích Hán Lương vào.

“Các em đang đùa trò chơi gì, thầy cũng muốn tham gia một chút.” Thích Hán Lương không khách khí nói.

“Chúng ta chơi chơi đoán số, thua phạt rượu, anh cũng có thể tham gia, như vậy càng hay.” Trì Hải Hoan như càng quyết tâm hơn lôi kéo,

“Tốt, Hải Nhạc chúng ta đang chơi rất vui, không nên làm chuyện mất hứng.” Thích Hán xảo quyết nói.

Được rồi." Thầy đã nói như vậy, em cũng không tiện từ chối."

Hải Nhạc rất ít chơi đùa nên từ đầu đến cuối cũng là cô thua, uống mấy bình rượu hiện tại có chút chóng mặt rồi.

"Chị, em không thể uống được nữa rồi." Hải Nhạc thấy Trì Hải Hoan hưởng ly rượu của mình rót thêm liền từ chối.

"Hải Nhạc, tử lượng của e sao lại kém vậy chứ, để thầy đưa em về nhà thôi." Thích Hán Lương có chút lo lắng.

"Nhạc Nhạc tử lượng của em thực sự quá tệ a." Trì Hải Hoan lắc đầu một cái đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, sau đó đem vào một viên thuốc màu trắng đưa cho Hải Nhạc: "Chị ra quầy lấy cho em viên thuốc giải rượu đây, em uống đi sẽ khá hơn đó."

"Nha." Hải Nhạc đem thuốc bỏ vào trong miệng, cùng nước đá nuốt xuống.

"Em đi nhà vệ sinh rửa tay." Hải Nhạc say đến đầu lười cũng lớn lên..

"Đi đi, có cần chị đỡ em không? Trì Hải Hoan làm bộ quan tâm muốn tiến lên đỡ Hải Nhạc.

"Không cần đâu." Hải Nhạc lắc đầu một cái, đi vào phòng vệ sinh.

Thấy Hải Nhạc rời đi, Thích Hán Lương đến trước mặt Trì Hải Hoan thấp giọng hỏi: "Trì Hải Hoan, cô thật sự phải làm thế sao?"

"Cũng đã rất khá, không cần tôi mở miệng, là chính nó tự chui vào lưới! Lại nói, không làm như vậy, anh có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn? Đây là có chút bất đắc dĩ nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất!" Trì Hải Hoan liếc Thích Hán Lương một cái

"Thầy Thích, lòng của anh cũng quá mềm nhũn, tôi chính là vì muốn giúp anh mới làm như thế. Suy nghĩ một chút đi, nếu chuyện xảy ra, Tạ Thư Dật sẽ rất tức giận cùng Hải Nhạc gây gỗ, lúc đó nó sẽ thuộc về anh! Nếu không làm thế, anh làm sao có thể chia rẽ bọn họ? Thầy Thích, không cần mềm lòng, sau chuyện này Hải Nhạc là của anh, Tạ Thư Dật là của tôi, vậy có sao mà không làm?"

"Thôi, tôi tốt nhất chỉ đưa các người về nhà thôi." Thích Hán Lương nói, "nếu đúng như vậy, tôi sợ Hải Nhạc sẽ hận tôi."

"Được, Thích Hán Lương, anh không cần làm vậy, chỉ cần tôi nhắc một cú điện thoại sẽ có cả tá đàn ông đứng chờ ở đó, anh đưa tôi về nhà, tôi vẫn có cách thực hiện được. Hải Nhạc đừng mơ tưởng tránh được chuyện này." Trì Hải Hoan mặt không chút thay đổi mà nói: "Đây là nó thiếu nợ tôi! Là nó thiếu nợ tôi, tôi muốn nó phải trả." Thanh âm của cô ta gần như là gào lên, nhưng cũng may mắn chưa đánh động gì đến Hải Nhạc.

"Trì Hải Hoan, cô ấy nợ cô cái gì? Tôi muốn cùng Nhạc Nhạc ở chung một chỗ nhưng không có nghĩ sẽ dùng cách này! Trì Hải Hoan, tôi đúng là xem thường cô rồi, cô ấy là em gái cô! Cô làm như vậy sao không suy nghĩ một chút, Tạ Thư Dật chắc gì đã tin tưởng? Nếu hần là thật tâm thích Hải Nhạc, hần sẽ quan tâm cái này sao? Tôi nghĩ..." Thích Hán Lương còn chưa nói hết, đã nghe tiếng bồn cầu xả nước, hần thở dài một cái, đứng lui ra.

"Quan tâm không quan tâm, tôi đều muốn thử một lần, không có người đàn ông nào lại không quan tâm chuyện người mình yêu lại phát sinh quan hệ với người đàn ông khác. Suy nghĩ đi, suy nghĩ một chút Hải Nhạc về sau nằm ở trong lòng anh chứ không phải trong lòng ngực Tạ Thư Dật, cho dù là dùng cách nào cũng đều đáng giá." Trì Hải Hoan thật nhanh đối với Thích Hán Lương cương quyết nói.

Lúc này, Hải Nhạc say lao đảo đi ra, Trì Hải Hoan giống như không có chuyện gì, đối với Thích Hán Lương nói: "Em gái em tử lượng không được, chúng ta liều đi, em hiện tại rất muốn uống tiếp a."

"Thôi, đừng uống nữa để tôi đưa em về nhà nhé, Hải Nhạc cần nghỉ ngơi." Thích Hán Lương nói. Mất nhìn sắc mặt Trì Hải Hoan thay đổi, cô ta nhìn chằm chằm hần, nhưng hần làm bộ không có thấy, đến bên đỡ lấy Hải Nhạc, nói: "Nếu em không thoải mái thì để tôi đưa em về."

"Được, làm phiền đến thầy rồi a!" Hải Nhạc vuốt cái trán nói: "Đầu rất đau a, lần sau em sẽ không uống rượu nữa".

Thích Hán Lương đỡ Hải Nhạc, mở cửa, Trì Hải Hoan cũng chỉ đành hậm hực đi theo sau lưng.

Ở trên xe, điện thoại của Hải Nhạc lại vang lên, Trì Hải Hoan vừa mới nhìn thấy tên người gọi lại ném trả về túi.

"Là ai gọi điện thoại tới?" Thích Hán Lương vừa lái xe vừa trở về nhìn,: "Là Tạ Thư Dật sao?"

"Không biết là người nào, tôi đang muốn giúp em ấy nhận, bên kia lại cúp rồi." Trì Hải Hoan làm bộ không có chuyện gì xảy ra nói.

Nói xong, trên mặt của cô hiện lên một tia nụ cười âm lãnh toan tính, Thích Hán Lương trong lúc vô tình qua kính chiếu hậu nhìn thấy, hần không khỏi lạnh run một cái, Trì Hải Hoan không biết cô ta đang giờ trò gì mà lại cười đến quỷ dị như vậy? Làm cho lòng người trong tề đại a.

Đến cửa Tạ gia thì Hải Nhạc đã ở trên xe ngủ thiếp đi, Thích Hán Lương đành phải ôm cô về phòng.

"Thích Hán Lương, anh nghĩ xem, khi Tạ Thư Dật trở về gặp anh đang ở trong phòng của Hải Nhạc, anh cảm thấy như thế nào?" Trì Hải Hoan đột nhiên nói. "Thật ra thì anh đưa Hải Nhạc về nhà so với bên ngoài hiệu quả hơn nhiều a."

Thích Hán Lương kỳ quái nhìn cô ta: "Tôi tại sao lại phải ở đây, tôi sẽ đi ngay, nhưng cô tuyệt đối không được kêu người đàn ông khác tới đây."

Hải Hoan che miệng cười: “Thích Hán Lương, anh thật ngây thơ, tối nay anh nhất định là phải ở đây rồi! Nói thật tôi đã cho Hải Nhạc uống không phải thuốc mê mà là xuân dược a, anh nhất định tối nay phải ở đây chăm sóc cho em gái tôi rồi, nếu anh không giúp nó, e là sẽ không chịu nổi mà phải nhảy lầu đó, ha ha ha..”

“Tri Hải Hoan! Cô không phải đã nói chỉ cho Hải Nhạc uống thuốc mê thôi để đánh lừa Tạ Thu Dật thôi sao? Cô tại sao lại cho cô ấy uống cái đó? Cô đúng là không phải người mà.” Thích Hán Lương giận đến run người.

“Thích Hán Lương, tôi biết anh là thương hoa tiếc ngọc, tôi nó trắng như thế anh là vẫn không thể từ chối? Xem đi tôi đã dày công chuẩn bị như vậy, nếu như anh biết trước là loại thuốc kia, anh sẽ đồng ý sao?” Tri Hải Hoan cười lên ha hả.

“Nóng quá, nóng quá” nằm ở trên giường Hải Nhạc đột nhiên mê sảng, Thích Hán Lương không khỏi quay đầu nhìn lại, Hải Nhạc ở trên giường không khó khăn chút vật.

“Tri Hải Hoan, cô lợi hại! Cô thật ác độc không xứng làm chị của Hải Nhạc!” Thích Hán Lương tức giận liền cho Tri Hải Hoan một bạt tai ngã sòng soài trên sàn.

Tri Hải Hoan lắc đầu cười cười: “Thích Hán Lương, vô si, tôi chính là giúp anh, muốn làm quân tử ư? Không có cửa đâu, muốn làm người tốt thì người còn đang ở trên giường đó! Tự anh hãy lựa chọn đi! Tôi đi trước, cho dù thế nào, đối với tôi đêm nay quả thật là một đêm tuyệt vời. Thầy giáo thân yêu, em gái thân yêu, chúc hai người có một buổi tối kích tình tuyệt vời a! ha ha ha...”

Tri Hải Hoan khanh khách cười liêu xiêu ra khỏi phòng Hải Nhạc.

“Thích Hán Lương, mày đúng là đáng chết, lại bị cô ta bày trò! Xem mày làm sao xử lí đây!” Thích Hán Lương hung hăng cho mình một bạt tai.

Hắn áy náy xoay người lại, nhìn Tạ Hải Nhạc lăn lộn trên giường, hối hận mà nói: “Hải Nhạc, thật xin lỗi, là tôi không tốt, tôi muốn chia rẽ em và Tạ Thu Dật, vì tôi thực sự rất thích em, là thật! Tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nghe lời chị em đầu độc. Tôi cũng rất muốn có được em nhưng tuyệt đối không phải bằng phương thức này. Tôi muốn em cam tâm tình nguyện đến bên cạnh tôi, là thật. Tôi yêu em nhưng tuyệt đối không muốn làm em tổn thương a! Chuyện này phải làm sao đây? Em đã uống loại thuốc đó, em bảo tôi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tôi phải trơ mắt đứng nhìn em chịu đau đớn? Hải Nhạc, em nói đi, anh phải làm sao bây giờ?”

Lúc này, tạ Hải Nhạc từ từ mở mắt, nhìn hắn: “Thầy Thích...” Thích Hán Lương vừa mừng vừa sợ gần Hải Nhạc: “Hải Nhạc! Hải Nhạc! Em đã tỉnh? Em không có chuyện gì chứ? Em đừng hù dọa thầy mà”.

Tạ Hải Nhạc chặt vật kéo tay Thích Hán Lương, nói: “thầy, hãy giúp em một chút.”

Thích Hán Lương cả kinh ngây người như phỗng, hồi lâu, hắn lắp bắp mà nói: “Hải Nhạc, em biết em đang nói cái gì không? Em biết hậu quả thế nào mà?”

“Thầy, giúp em. Thầy nhất định phải giúp em! Hải Nhạc van xin thầy.” Hải Nhạc van cầu Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương nhìn Hải Nhạc, cúi đầu, đại não không ngừng tranh đấu, hồi lâu hắn ngẩng đầu lên có chút khó khăn nói: “Hải Nhạc, em muốn tôi làm gì? Em muốn tôi làm gì giúp em? Em phải biết, có một số việc đã làm, chúng ta không thể quay đầu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Chúng Ta Chia Tay Đi

“Em biết rồi Em biết! Thầy Thích xin thầy hãy giúp em đi, giúp em...” Hải Nhạc kiên định trả lời. “Được rồi, tôi giúp em” Thích Hán Lương gạt đầu một cái.

Từ khi gọi cho Hải Nhạc mà không nghe máy, không biết vì sao trong lòng Tạ Thu Dật nổi lên một cỗ lo lắng, một điềm xấu.

Hắn rất sợ, nghe đến Hải Nhạc ở cùng Hải Hoan, hắn đã trong lòng bất ổn, mặc dù Hải Nhạc nói là không có chuyện gì, nhưng trong lòng hắn thật sự sợ hãi, sợ hãi cái gì hắn cũng không rõ. Tóm lại, Tri Hải Hoan rất lợi hại, hắn không biết cô ta rốt cuộc lại muốn làm cái gì?

Trần trọc trở mình, hắn lại gọi một cú điện thoại cho Hải Nhạc? Nhạc Nhạc sẽ lại không nghe máy? Hắn không từ bỏ tiếp tục gọi, nhưng điện thoại đã tắt máy. Làm sao có thể? Chẳng lẽ Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì?

Hắn rất muốn gọi điện thoại cho Tri Hải Hoan hỏi xem Hải Nhạc bây giờ thế nào, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt cô ta thì ngay lập tức hủy đi cuộc gọi.

Như vậy làm sao hắn có thể yên tâm? Tạ Thu Dật bật dậy, không được! Hắn nhất định phải về nhà! Hắn muốn thấy cô vô sự, như vậy hắn mới yên tâm được!

Chiếc Pagani màu trắng chạy như bay trên đường cao, Tạ Thu Dật lòng nóng như lửa đốt, càng chạy nhanh hơn. Hắn đi xe suốt đêm, về đến Tạ gia cũng vừa rạng ban giờ sáng. Hắn không có kinh động bất kì ai, yên tĩnh đi vào, ngẩng đầu thấy phòng Hải Nhạc mơ hồ có ánh đèn, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại có chút nghi ngờ, hắn vội vã lên lầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy Hải Nhạc đang ngủ, trái tim treo lơ lửng rồi cuộc cũng buông xuống.

Lúc này, trong phòng tắm lại truyền đến tiếng nước chảy, nha đầu này, thế nhưng lại quên tắt nước sao? Hắn đi tới phòng tắm, nhưng cũng nhẹ nhàng quay người đi đến bên Hải Nhạc sợ làm cô thức giấc, hắn ngồi bên mép giường, cúi xuống khẽ hôn lên mặt cô. Hôn nhẹ không đủ cho nỗi nhớ của hắn dành cho cô, hắn chuyển sang hôn đôi môi tái nhợt, cạy hàm răng trao cho cô một nụ hôn sâu, nồng nhiệt.

Hải Nhạc đang ngủ kinh tỉnh lại, cô đẩy hắn ra: "Thầy Thích, đừng làm vậy. Hải Nhạc rất mệt! Thầy đã đáp ứng em mà." Tạ Thu Dật không khỏi giật mình, trong lòng hết sức tức giận, hắn nghiêng răng nghiêng lợi chặn lời cô: "Thầy Thích? Em cho rằng tôi là Thầy Thích của em sao? Đáng chết? Nằm mơ cũng là mơ thấy hắn sao? Tạ Hải Nhạc! Nhìn cho rõ, tôi không phải là tên thầy giáo thân yêu của em! Tôi là tạ Thu Dật! Tôi lo lắng cho em như vậy! Đi suốt đêm về nhà tìm em! Em thế nhưng đáng chết lại là mơ thấy người khác!"

Nghe được thanh âm của hắn, Hải Nhạc từ mơ hồ buồn ngủ tức liền kinh tỉnh lại, cô sợ hãi tròn to hai mắt, hàm răng như dính chặt vào nhau: "Thu...Thu Dật, anh sao lại trở về?"

Lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Hải Nhạc nhìn về phía phòng tắm, đôi mắt hoảng sợ trừng càng lớn, Tạ Thu Dật nghi hoặc nhìn theo ánh mắt cô, máu toàn thân như dồn về não, chỉ thấy Thích Hân Lương quần khăn tắm quanh hông đang đứng ở cửa phòng tắm, hắn cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía tạ Thu Dật.

"Tao sẽ giết chết mày."

Rất nhanh, Thích Hân Lương phản ứng kịp, hắn nhanh chóng lui về phòng tắm, rầm một cái đem cửa nhà tắm đóng lại.

Tạ Thu Dật không khỏi một hồi ngẩn ra, là hắn nhìn lầm rồi? Là hắn hoa mắt? Thích Hân Lương làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này? Hắn không khỏi giật dử, bắt lấy bà vai Hải Nhạc không ngừng lắc lắc: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói! Nói!"

Tạ Hải Nhạc liều mạng lắc đầu nói: "Không phải như anh nghĩ đâu, không phải là như anh nghĩ! Thật sự không phải như anh nghĩ a!"

"Vậy là cái gì? Là cái gì?" Tạ Thu Dật như phát điên gào lên, "Nói a! Hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Em nói yêu tôi, là yêu tôi! Nhưng mà tôi không có ở đây, liền có thằng đàn ông khác trong phòng em! Lại còn chỉ mặc áo tắm! Tạ Hải Nhạc! Tôi là đứa ngốc? Em cho rằng tôi là một thằng ngu sao?"

Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, nước mắt chậm rãi chảy xuống: "Tạ Thu Dật, anh nói chị hãm hại anh, muốn em tin anh, em liền tin. Nhưng em nói chuyện này không phải như anh nghĩ, anh tại sao không tin em đây?"

Tạ Thu Dật mãnh lực đẩy ra tạ Hải Nhạc, thống khổ rống to: "Em bảo tôi làm thế nào tin tưởng? Phải thế nào tin tưởng? Tôi chỉ cảm giác được, em phản bội tôi! Phản bội tôi! Tạ Hải Nhạc! Em là đang trả thù tôi sao? Trả thù tôi cùng Trì Hải Hoan phát sinh chuyện như vậy? Trong lòng em vẫn luôn cảm thấy không công bằng? Em làm vậy để lấy lại công bằng sao? Có phải hay không? Có phải như vậy hay không? Em lợi hại! Em thật ác độc!"

"Không phải vậy! Không phải vậy! Em chưa từng nghĩ như vậy! Tạ Thu Dật anh thật khiến cho em thất vọng." Hải Nhạc không khỏi ôm đầu khóc.

"Tôi không tin! Tôi không tin!" Tạ Thu Dật tức đến hai mắt đỏ ngầu, hận hận nhìn Hải Nhạc, "Tạ Hải Nhạc! Tôi cho rằng cô khác với những người con gái khác, thì ra đều là cùng một dạng, không có gì khác biệt!"

Lúc này, cửa phòng tắm lại bị mở ra, Thích Hân Lương đã mặc chỉnh tề đi ra, Tạ Thu Dật vọt tới, vung một quyền vào mặt hắn, Thích Hân Lương tránh được đòn thứt nhất nhưng không tránh được đòn thứ hai, Tạ Thu Dật nắm cổ hắn, chống lên tường, dường như phát điên mà công kích hắn khiến hắn không cách nào tránh né. Tạ Thu Dật gioongd như điên rồi, nắm đầm cái nào vung ra cũng là dùng hết sức.

"Tạ Thu Dật, chuyện không phải là như cậu tưởng tượng! Cậu phải là tỉnh táo lại, chúng ta từ từ mà nói chuyện!" Thích Hân Lương tránh được một đòn, cố gắng ngăn cản hắn.

"Họ Thích kia! Còn dám đến tận nhà tao giờ trò! Tao sẽ không tha cho mày! Không! Tao hiện tại liền muốn cho mày chết! Tao muốn giết chết mày! Tao muốn giết chết mày!" Tạ Thu Dật thống khổ rống to nói.

"Được rồi, giết thầy ấy đi! Ngay cả tôi cũng giết luôn đi, ở trong lòng anh chính là cho rằng tôi phản bội anh!" Phía sau hắn vang lên thanh âm sâu kín.

Tạ Thu Dật nghe được thanh âm Hải Nhạc, không khỏi buông lỏng tay ra, hắn chậm rãi xoay người, tan nát cõi lòng nhìn tạ Hải Nhạc, thanh âm cũng thống khổ đến bề tan tành: "Tạ Hải Nhạc! Vì sao lại phải đối với tôi như vậy? Tại sao?"

Hải Nhạc há miệng, lúc này, cánh cửa đóng kỹ cửa đột nhiên bị mở ra, Trì Hải Hoan mặc áo ngủ dụi mắt đi vào, thấy Tạ Thu Dật cùng Thích Hân Lương, cô ta kinh ngạc tròn tròn mắt.

"Thầy Thích? Thế nào? Làm sao thầy còn chưa đi? Sao lại ở đây? Thu Dật, anh tại sao trở về giờ này? Kỳ quái? Đây là xảy ra chuyện gì a?"

Thích Hân Lương hừ lạnh một tiếng, không có mở miệng nói, đến lúc đó Tạ Thu Dật lên tiếng: "Trì Hải Hoan, cô biết Thích Hân Lương tới đây?"

"Đúng a! Chúng em vốn là ở Hòa oa thành ăn lẩu, đột nhiên thầy Thích xuất hiện, Nhạc Nhạc nói đó là thầy của em ấy, rồi sau đó muốn chúng em đi Dạ

Chi Hoàng Triều, chúng em lại đi, khi Nhạc Nhạc có chút say rồi, em liền để thầy Thích đưa chúng em về nhà, thầy Thích ôm Hải Nhạc về phòng, em cũng về phòng, em còn tưởng thầy ấy đã đi rồi, đâu ngờ thầy ấy không đi chứ.” Trì Hải Hoan nói xong ngáp một cái, vươn lưng ra về mệt mỏi.

Tạ Thư Dật nghe xong cô nói, xoay người đe dọa nhìn Hải Nhạc: "Cô ta nói là sự thật sao?"

Hải Nhạc nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, lui về sau một bước nói: "Em không phủ nhận chuyện chị nói là sự thật, nhưng là, em cùng với thầy ấy thật sự không có cái gì."

Trì Hải Hoan không khỏi cười lên ha ha: “ Không có gì? Không có gì? Thầy Thích sao lại ở trong phòng của em làm cái gì a? Các người nói chuyện phiếm đến đêm khuya vẫn không có rồi đi hay là thầy Thích dậy kèm cho em đến nửa đêm vẫn không đi à? Thật là một học sinh chăm chỉ, một thầy giáo hết mình! Giữa các người thật sự là thuần khiết! ha ha ha...” Trì Hải Hoan không khỏi cười lên ha ha.

“Trì Hải Hoan cô có thể cắt được rồi, đây là chuyện của tôi với Hải Nhạc.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

“Cậu...” Thích Hán Lương tức giận hướng Tạ Thư Dật xông tới.

“Thầy Thích, xin hãy về nhà trước, chuyện ngày hôm nay thật xin lỗi, không có trách thầy, trách em đã không xử lý tốt, xin lỗi! Thầy hãy trở về đi! Chờ anh ấy tỉnh táo, em sẽ giải thích rõ ràng, thầy không cần lo lắng.” Tạ Hải Nhạc kìm nén nước mắt đang chực trào, kiên cường nói với Thích Hán Lương.

“Em xác định không có chuyện gì?” Thích Hán Lương hỏi.

“Em sẽ không có chuyện gì, thầy cũng thấy đấy, em không có sao!” Tạ Hải Nhạc vẫn một mực khuyên hắn trở về.

“Được rồi, tôi đi đây.” Thích Hán Lương nhìn tạ Thư Dật một cái, cũng rời đi khỏi phòng Hải Nhạc.

“ Cũng mời rời đi, em rất mệt mỏi, em muốn ngủ.” Hải Nhạc xoay người lại, hướng bên giường đi, cô chỉ muốn khóc một trận, hắn không muốn cô! Hắn không muốn cùng cô tiếp tục nữa!

Hải Nhạc cơ hồ đau đến không muốn sống lao về phía giường, vùi mặt ở trong chăn, không tiếng động chảy nước mắt.

Hắn không tin cô a! Không tin cô..., cô muốn giải thích thế nào chuyện tối nay? Muốn giải thích thế nào? Hắn lúc này cố chấp như vậy, lời nào cũng đều là dư thừa. Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng yếu đuối của cô, trong lòng lại nữa toát ra một cỗ lửa giận, lạnh đậm như vậy, giống như không kịp chờ đợi muốn hắn biến mất! Cái gì là yêu a! Cái gì cô thương hắn! Chó má! Tất cả đều là chó má!

“Thật là vô tình a, có thằng đàn ông khác, liền đuổi tôi đi, Tạ Hải Nhạc, em là muốn đuổi tôi đi? Tôi càng quyết không đi!” Tạ Thư Dật bước nhanh lại chạy đến Hải Nhạc bên giường, thần thờ nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc quay đầu, kinh nghi nhìn hắn, hắn tại sao còn không rời đi? Không phải nói phải tỉnh táo, phải để lý trí sao? Không phải nói phải suy nghĩ cho kỹ sao?

“Tạ Hải Nhạc, để xem là Thích Hán Lương hay tôi có thể thỏa mãn em?” Tạ Thư Dật đột nhiên cúi người xuống, lãnh khốc đem Hải Nhạc đặt ở phía dưới, điên cuồng hôn cô, cũng điên cuồng xé rách áo ngủ.

Vừa nghĩ tới cô cùng Thích Hán Lương ở trước đó không lâu, đang trên chiếc giường này lăn lộn, tim của hắn, dường như nhỏ máu!

Cô là của hắn! Cô là của hắn a! Hắn luôn thận trọng che chở cho cô, chỉ sợ bởi vì chính mình thất thố mà làm cho cô sợ hắn, hắn vẫn cố kìm nén dục vọng của mình, chỉ muốn đợi đến ngày cô cam tâm tình nguyện đem tất cả hiến tặng cho hắn! Nhưng giờ đây mọi thứ cả thầy đều bị phá hủy, đều bị cô làm cho vụn vỡ.

Cô tại sao muốn đối với hắn như vậy? Hắn yêu cô yêu còn chưa đủ sao? Chỉ kém không có đem tâm moi ra cho cô nhìn! Hải Nhạc tại sao cứ như vậy không hiểu biết hắn có cùng đến có bao nhiêu yêu cô đây? Tại sao phải làm ra chuyện như vậy tổn thương tới tình cảm của hắn? Hắn thật tan nát cõi lòng muốn chết.

“Tạ Thư Dật! Không nên như vậy! Không nên như vậy đối với em! Anh sẽ phải hối hận! Nhất định phải hối hận. Van anh!” Hải Nhạc nằm dưới thân hắn giằng giằng, kêu gào.

“Không! Chuyện tôi hối hận nhất là đã quá cưng chiều em! Quá nhẫn nhịn em! Em là của tôi! Là của tôi! Tôi hối hận không có thật sớm lấy được em! Tôi hối hận!” Tạ Thư Dật gào thét, hắn cũng không có dừng lại động tác của mình, tay ngoan mệnh một xé, áo ngủ của Hải Nhạc liền rách toạc, không nhìn ra hình dạng.

Hải Nhạc khóc rống lên: " Tạ Thư Dật, đừng để tôi hận anh! Không cần! Đã có lần thứ nhất, anh còn muốn có lần thứ hai sao? Anh bao giờ cũng chỉ là cưỡng bách tôi sao?"

“Là em ép tôi! Là em ép tôi đấy! Tôi yêu em như vậy! Đụng em một ngón tay cũng chỉ sợ làm em sợ! Nhưng em tại sao không biết quý trọng? Tại sao phản bội tôi cùng Thích Hán Lương ở chung một chỗ? Tại sao? Tại sao?” Tạ Thư Dật cũng rơi lệ, hắn không muốn buông tay, hắn không muốn, cô là của hắn a! Là người mà hắn yêu nhất! Kết quả chỉ là một cái không lưu ý, rồi lại bị người ta vượt lên trước hải rồi! Hắn và cô, nhất định không thể thuộc về nhau sao?

Hải Nhạc không buồn giãy giụa, mệt mỏi mà nói: "Tạ Thư Dật, anh nhất định phải nhớ, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh! Tôi hận anh cả đời! Thân thể tôi, anh lấy đi! Lấy đi! Lấy đi! Lấy được rồi, xin anh biến mất trước mặt tôi, tôi không muốn gặp lại anh."

Tạ Thư Dật không khỏi dừng lại động tác, cô vĩnh viễn cũng không tha thứ hắn? Sẽ cả đời hận hắn?

Hắn bị đá kích đến, không khỏi lật người ngã lăn vừa thờ nặng nhọc.

Hải Nhạc vội vàng co lại đến góc giường, khóc thút thít khóc, Tạ Thư Dật như vậy thật sự rất đáng sợ, hắn bị điên rồi, hắn thật muốn điên rồi!

"Anh tại sao không tin em? Tại sao? Em cùng thầy Thích thật không có gì! Em cùng thầy ấy cũng là bị Trì Hải Hoan hãm hại! Tạ Thư Dật em cứ như vậy tin tưởng anh! Nhưng anh lại lựa chọn hoài nghi em phản bội anh! Anh thật sự làm em rất thất vọng!" Hải Nhạc khóc nói.

Tạ Thư Dật hết lửa giận không chỗ xả, hắn ngồi dậy, trượt xuống giường, đưa lưng về phía tạ Hải Nhạc nói: "Tôi cũng vậy rất thất vọng! Tôi cũng vậy rất thất vọng! Trì Hải Hoan làm sao thiết kế em? Là cô ta để tên họ Thích ngủ lại hay sao? Là cô ta ép em cùng hắn phát sinh quan hệ? Tôi lúc đầu bị cô ta bày trò, cái gì cũng không nhớ! Là trực giác cho tôi rõ ràng tôi cùng cô ta chuyện gì cũng không có phát sinh! Nhưng em thì sao, đầu óc em thanh tỉnh, suy nghĩ cái gì cũng tốt! Em ở chính là muốn hắn ngủ lại, là ý chí của mình không kiên định, tại sao muốn đẩy lên đầu Trì Hải Hoan? Tạ Hải Nhạc, không phải tôi không tin tưởng em, mà là chính em không cách nào tự bào chữa cho mình! Nói đi, em chứng minh thế nào cùng hắn trong sạch? Em phải chứng minh như thế nào?"

Hải Nhạc hoàn toàn lọt vào trong tuyệt vọng, cô không khỏi lộ vẻ sầu thảm nở nụ cười: "Tạ Thư Dật, anh cũng chỉ là như vậy! Cũng chỉ là như vậy thôi! Là tôi đã yêu lầm anh! Là tôi đã yêu lầm anh! Tôi không cần hưởng anh chứng minh cái gì, tất cả chỉ dựa vào sự tin tưởng của anh đối với tôi, bằng tôi vô điều kiện tin nhiệm anh! Anh tin tôi, thì chuyện là như vậy rõ ràng, nếu anh đã không tin tôi, vậy tôi cũng không còn lời nào để nói, tôi chỉ biết hận mình, là tôi đã tin lầm người rồi! Là tôi tin lầm người rồi!"

Lòng của Tạ Thư Dật cũng như vậy, đau tựa như dao cắt tại sao phải biến thành như vậy? Rõ ràng hết thấy đều tốt, tại sao đột nhiên liền nghiêng trời lệch đất thay đổi thành thế này?

Hồi lâu, hắn hờ hững mà nói: "Thật ra thì, tôi cũng không phải là muốn lấy được thân thể em, tôi chỉ là muốn em thuộc về tôi, chỉ sợ, không thể, không thể nữa rồi! Em là yêu lầm tôi rồi, đúng không, là tôi không đáng giá để em yêu, em đi yêu Thích Hân Lương nhé, hắn xứng đáng! Em yêu tôi là sai lầm! Em rất thương hắn! Vậy được tôi thành toàn em, tôi thành toàn em cùng hắn! Tạ Hải Nhạc, tôi cũng vậy, tôi vĩnh viễn hận em cả đời, vĩnh viễn sẽ đều không tha thứ cho em! Tạ Hải Nhạc, xin lỗi, tôi thật sự không thể tinh táo, thật sự không còn cách nào lý trí. Chúng ta chia tay đi!"

Hải Nhạc ngưng khóc thút thít, lời của Tạ Thư Dật như như sét đánh làm vỡ nát mọi suy nghĩ của cô, đầu óc của cô giờ này tất cả đều là trống rỗng, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập, dường như không còn hô hấp!

"Chia tay đi! Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không muốn tình yêu đau đớn như vậy, tôi thực sự không chống đỡ nổi cái loại thống khổ kia! Chia tay đi!" Tạ Thư Dật lại nặng nề mà nói.

Hải Nhạc thật hận không được mình ở giờ phút này vì vậy chết đi, hắn tại sao có thể đối với cô vô tình như vậy? Không tin cô thì thôi, nhanh như vậy liền nói với lời chia tay, trong mắt hắn, yêu rồi cuộc là cái gì? Còn nữa hắn căn bản cũng không có yêu cô? Yêu chẳng qua là thân thể của cô? Chỉ vì cho là cô cùng thầy Thích quan hệ rồi, thân thể dơ bẩn, nên cũng không muốn?

Hải Nhạc không khỏi cười lên ha ha, nhưng cô cười, so với khóc còn khó hơn nghe.

"Tôi phải đi, sẽ không quấy rầy em" Tạ Thư Dật ở bên trong lòng hàng loạt đau đớn, hắn thật sợ mình sẽ xoay người lại ôm cô cô, nói cho cô biết, hắn thật sự rất yêu cô, yêu đến sẽ nổi điên, bởi vì yêu cô, hắn thật không cách nào dễ dàng tha thứ cô cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ. Hắn chỉ muốn toàn bộ cô! Hắn không cách nào cùng người khác chia sẻ cô! Như vậy, chỉ có thể chia tay! Chỉ có thể chia tay! Hắn tại sao có thể dễ dàng tha thứ mình và tên đàn ông khác cùng hưởng cô?! Cái hắn muốn là toàn bộ mọi thứ thuộc về cô a! Chia tay! Chia tay rồi cũng sẽ không phải thống khổ nữa!

Tạ Hải Nhạc ám ám nói: "Tạ Thư Dật, anh cứ như vậy muốn chia tay, giữa chúng ta đúng là xong rồi. Được, chia tay đi, cùng lắm cũng là chia tay! Người đàn ông ích kỷ như anh không xứng đáng để tôi yêu! Không xứng để tôi yêu! Tôi không muốn tiếp tục nữa, không muốn! Anh hãy đi đi! Đi cho thật xa! Đừng để cho tôi gặp lại anh!"

Tạ Thư Dật nghe Hải Nhạc nói như vậy, hắn mờ mịt đứng ở nơi đó, không biết mình là muốn đi hay ở.

"Tạ Thư Dật, anh không cần hối hận a! Ngần vịn lần không được hối hận! Nếu như anh hối hận, tôi sẽ coi thường anh đấy!" Tạ Hải Nhạc ha ha mà cười cười.

Tạ Thư Dật rút cuộc giơ chân lên, chặt vật xoay người, cũng không quay đầu rời khỏi phòng của Hải Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chia Tay Thật Đau Đớn

Hải Nhạc ngơ ngác nhìn tạ Thụ Dật biến mất khỏi tầm mắt mình, hồi lâu cô mới buông tầm mắt xuống, tan nát cõi lòng té nhào trên giường, nước mắt tuôn ra như mưa. “ Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật...” Hải Nhạc ô ô mà khóc lên.

Cô thật sự cũng không muốn nói như vậy, nhưng cô rất hận hắn, hận hắn tại sao nói ra lời chia tay dễ dàng như vậy! Không lẽ tình cảm mặn nồng trước đó đều là giả sao? Nói chia tay liền chia tay? Thật là tàn nhẫn a!

Cô thật ra rất muốn cầu khẩn hắn đừng bỏ lại cô một mình, cầu hắn đừng bỏ cô, nhưng tự trọng lại không cho phép cô làm thế. Cô chỉ có thể cố giả bộ so với hắn không để ý, so với hắn còn máu lạnh hơn, so với hắn càng vô tình hơn!

Cô rất muốn chết! Cô cảm thấy mình như chết đi rồi! Hắn tại sao đối xử với cô như vậy? Hắn không cho cô một đao chết ngay nhưng lại nói ra lời chia tay không khác gì vạ tiền xuyên tâm

Tạ Thụ Dật trở lại phòng của mình, nặng nề lết thân thể đến bên giường, ngửa mặt lên trời mà đổ xuống. Hắn cảm thấy như khí lực của mình đã bị rút cạn đi rồi, linh hồn cũng như bị rút cạn, hắn bây giờ chỉ còn là cái xác không hồn. Hắn nghiêng người co chân rúc toàn thân ở trên giường, nước mắt xẹt qua gò má, thấm vào chăn tựa như chưa từng xuất hiện.

Chia tay thật sẽ làm mình tốt hơn một chút sao? Tại sao cảm thấy thống khổ hơn? Tại sao cảm thấy trước mắt tất cả đều là một mảnh đen tối?

Là cô nói, cô nói hắn không được hối hận, nếu hối hận cô sẽ coi thường hắn! Hắn sao có thể để cô coi thường hắn?

Trước khi yêu cô, hắn làm gì cũng tùy ý, hắn làm gì cũng không quan tâm, không biết cái gì là vui vẻ, cái gì là niềm vui, hắn muốn làm cái gì thì làm đó. Nhưng kể từ khi hắn biết mình yêu Hải Nhạc, hắn đoạn tuyệt không để tâm đến những nữ nhân khác, một lòng một dạ yêu cô, nhưng tại sao yêu cô khoảnh khắc ngọt ngào lại quá ngắn ngủi như vậy? Thật là quá ít ỏi, những thống khổ này sao lại chất chồng nhiều như vậy, nhiều giống như ngọn núi Ngũ Chỉ Sơn, chèn ép hắn muốn tắt thở mà không tài nào chết được, cái này so với chết còn thống khổ hơn vạn lần!

Tạ Hải Nhạc, em vì sao phải đối xử với tôi như vậy? Sớm biết như vậy, ban đầu ở trên thuyền, em nên giết chết tôi cho rồi, tôi sẽ không thống khổ như vậy!" Hắn nức nở hỏi.

“Tạ Thụ Dật, tại sao lại cứ phải yêu cô ấy? Nhiều phụ nữ như vậy nhưng tại sao không thương, tại sao hết lần này đến lần khác chỉ yêu cô ấy? Một người con gái không có trái tim! Một người con gái không biết yêu là cái gì! Cô ấy có cái gì tốt, tại sao cứ phải đâm đầu vào chứ?” Hắn chảy nước mắt hỏi mình.

Hôm sau, Tạ Hải Nhạc thân thể nóng rần lên, mê man suốt ba ngày đêm, không ăn uống gì... Ba Tạ cùng mẹ Hải Nhạc vừa mới xuất viện thì đến lượt con gái ngã bệnh, thật là tức đến điên đầu. Mẹ Hải Nhạc kiên trì muốn đưa Hải Nhạc đi bệnh viện nhưng cô cũng kiên quyết không đi, thân thể cứ như vậy vô lực nằm trên giường, không muốn đi đâu, cũng không muốn gặp bất kì ai, kể cả ba mẹ cô.

Cô chỉ muốn thấy người kia, hắn đến giờ vẫn chưa hề xuất hiện, giống như không khí vậy cứ thế mà biến mất, hắn thật sự muốn biến mất khỏi cuộc đời của cô sao?

Cô muốn chết, cô rất muốn chết! Hắn cũng không thèm nhìn cô một cái sao?

Cô hữu khí vô lực nằm ở trên giường, mặc cho bác sĩ đem ống tiêm ghim vào tay mình, kim tiêm dù đau nhưng so với nỗi đau trong tim cô có là gì?

Hắn đã chuẩn bị quên cô, quên đi quá khứ của bọn họ! Quên rồi, hắn thậm chí đã quên rồi! Cô cũng muốn quên hắn! Cô nhất định phải quên hắn! (huhu, thương tâm quá đi. Đến khổ với 2 anh chị này)

Hứa Nhã Nghiên thấy cô vẫn không đến trường học, sang đây xem Hải Nhạc, khi cô thấy Hải Nhạc gầy đến chỉ còn lại hai con mắt, giật mình.

“Làm sao mà cậu biến thành như vậy? Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Hứa Nhã Nghiên gấp gấp hỏi.

Nước mắt kìm nén bao lâu như được giải tỏa, không ngừng tuôn ra, Hứa Nhã Nghiên là người duy nhất mà cô muốn ôm chặt để khóc một trận cho đã, nhưng là cô lúc này một chút khí lực cũng không có.

“Tớ với Tạ Thụ Dật chia tay rồi!” Cô khàn giọng nói.

Nhã nghiên thất kinh nhảy lên: " Không thể nào? Các cậu, các cậu, mới vừa không bao lâu mà? Tại sao muốn chia tay? Không phải là rất tốt sao?"

“Tóm lại, chuyện có chút phức tạp, rất phức tạp, anh ấy nói muốn chia tay, cứ như vậy, chúng tớ chia tay.” Hải Nhạc nói.

Nhã nghiên ngồi ở đầu giường, nắm thật chặt Hải Nhạc tay: " Hải Nhạc đáng thương, cậu vì hắn mà mới để bệnh nặng thế này sao?"

“ Cũng không phải là vì hắn, tớ vốn dĩ cũng sẽ bị bệnh, chẳng qua là, hắn để cho tớ bệnh thêm nặng hơn thôi”. Hải Nhạc miễn cưỡng mình cười, nhưng là, nước mắt lại rơi không ngừng.

“Tớ nghe anh hai nói, Tạ Thụ Dật gọi cho anh ấy, nói đang ở Nam Đầu, công chuyện nhất thời không về được, nên xin nghỉ mười ngày, tớ thật sự không

nghĩ tới anh ta lại nói lời chia tay với cậu! Thật quá đáng!” Nhã Nghiên tức giận bất bình mà nói.

Mười ngày? Dùng mười ngày là có thể quên mất cô sao? Xem ra, là cô đã xem nặng phần cảm tình này, đối với kẻ đã trải qua chuyện tình cảm dày dạn như hân mà nói, thật không tính là cái gì, chỉ là một con cảm mạo, mười ngày là có thể khỏi hân, mà cô, lại quả thật giống như chết một lần a! Có thể đến kiếp sau mới có thể quên hân! Bọn họ sao lại khác nhau đến vậy! Mười ngày sau hân trở về cũng vừa vặn là một tháng, hân sẽ lựa chọn như thế nào? Là lựa chọn Tri Hải Hoan sao? Cô cần mỗi một hồi buồn bực, hân cùng Hải Hoan sẽ ở chung một chỗ sao?

Không! Cho dù hân không cùng cô ở chung một chỗ, cô cũng sẽ không để hân đến bên Tri Hải Hoan, chị ta không xứng với hân!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Tớ Muốn Đi Khỏi Đây

“Nói vậy, cậu về sau phải làm sao?” Nhã Nghiên chần chờ hỏi.

Hải Nhạc trầm lặng nhìn trần nhà, trống rỗng mà nói: “Tớ lúc này nên đi khỏi đây thôi, tớ muốn theo chị Trương Tư đi Mỹ, nhờ chị ấy tìm trường học giúp tớ, hân không khó khăn gì!”

Nhã Nghiên nghe cô vừa nói như thế, kinh hoàng mà nói: “Không được, không được, cậu không thể đi Mỹ, cậu đi rồi, tớ làm sao bây giờ? Không nên đi Mỹ! Không nên đi Mỹ? Không phải là chia tay sao? Vậy thì chia tay đi sao phải đi xa như thế! Tớ sẽ rất lo lắng cho cậu.”

Nhã Nghiên không nhịn được khóc, xem ra, Tạ Thư Dật cho Hải Nhạc đã kích rất lớn, để cho cô ấy phải có ý muốn bỏ nhà mà đi.

“Tớ cần phải suy nghĩ mọi chuyện cho thật tốt, nếu chúng tớ không thấy nhau mọi chuyện sẽ tốt hơn, vì thế tớ phải đi! Nhã Nghiên, cảm ơn cậu, ta thật sự rất hạnh phúc khi có cậu là bạn”. Hải Nhạc kim nén nước mắt, thanh âm nghẹn ngào.

“Nhưng tớ nghe anh Đế Uy nói, chị Trương Tư nửa tháng nữa sẽ đi! Chẳng lẽ cậu cũng muốn đi cùng sao! Không được! Đi Mỹ có cái gì tốt! Có cái gì tốt? không phải chỉ có Hamburge thôi với vài cọng khoai tây thôi sao? Cậu đến đó sẽ không quen, rất khó chịu! Ở lại đây đi, đừng đi mà! Cậu đi rồi, tớ nhất định sẽ rất thảm”. Nhã Nghiên vừa nghĩ tới Hải Nhạc muốn đi, trong lòng đau xót, lớn tiếng khóc lớn lên.

Hải Nhạc dùng giằng ngồi dậy, kéo Nhã Nghiên, mỉm cười nói: “Nhã Nghiên, cậu là chị em tốt của tớ, tớ sang bên đó thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, chừng đó cậu muốn sang thăm tớ cũng đâu phải chuyện khó khăn gì a? Về sau nói không chừng tớ sẽ quay lại tìm cậu, đừng khóc mà! Hải Nhạc tớ là người mạnh mẽ, cậu cũng vậy mà, nhớ, sau này yêu đương tuyệt đối không được yêu mẫu người như Tạ Thư Dật, loại người như hân chỉ làm cho phụ nữ đau khổ, sẽ không có hạnh phúc!”

“Nhưng ở đó xa như vậy, một mình cậu sẽ rất cô đơn, Tớ sẽ đi cùng với cậu” Nhã Nghiên không từ mà nói.

“Không cần, một mình tớ có thể sống tốt, với lại cậu đi Thưởng Hàn sẽ đồng ý sao?” Hải Nhạc nhìn được trong lòng đau khổ, trêu ghẹo mà nói.

“Anh ta? Mắc mớ gì tới anh ta? Cái tên đầu heo đó, đừng có nhắc tới anh ta, tớ ghét anh ta!” Nhã Nghiên có chút xấu hổ mà nói.

“Nhã Nghiên, tớ thật tâm hi vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc, đừng giống như tớ, chỉ thu được thất bại thảm hại.” Hải Nhạc nói.

“Sẽ không đâu, nói không chừng anh Thư Dật nghĩ thông rồi, các cậu vẫn có thể ở chung một chỗ.” Nhã Nghiên lắc đầu khuyên can.

“Hân một ngày còn chưa bỏ được chuyện đó, chúng tớ chắc chắn sẽ không có kết quả, hân sẽ phải hối hận, nhất định hối hận!” Hải Nhạc chịu đựng nước mắt nói.

“Cái này là khẳng định, anh ta nhất định sẽ hối hận! Cậu là người con gái tốt như vậy anh ta thế nhưng nhẫn tâm nói chia tay! Thật làm cho tớ tức điên mà!” Nhã Nghiên tức giận nói.

“Không có sao, tớ sẽ không có sao, cậu không cần lo lắng, đúng rồi, thầy Thích sao rồi? Thầy ấy đang đi dạy sao?” Hải Nhạc hỏi.

“Thầy Thích?” Nhã Nghiên ngần ra, “Thầy Thích hôm qua đi công tác, hai ngày rồi cũng không có nhìn thấy, là thay mặt giáo sư đi, thầy ấy có vẻ như rất buồn phiền, nản lòng. Thầy Thích có tâm sự gì sao? Mà tại sao cậu đột nhiên lại hỏi thầy ấy?”

“A, vài ngày rồi tớ không có đến trường, sợ thầy ấy không thấy sẽ hỏi tớ thôi.”

“Thầy thật sự có hỏi cậu thế nào rồi, cho nên tớ mới không yên lòng mà ghé thăm cậu.” Nhã Nghiên nói.

Thầy Thích, thầy là một người tốt. Hải Nhạc thở dài một cái, vốn là muốn nói cho Nhã Nghiên biết chuyện cô chia tay Tạ Thư Dật là có liên quan đến Thích Hán Lương, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt trở vào, tốt hơn là không nên nói.

Hai người ở trong phòng trò chuyện, mà mẹ Hải Nhạc cũng vô tình ở ngoài cửa nghe được chuyện Hải Nhạc cùng Tạ Thử Dật chia tay mà trong lòng không khỏi hốt hoảng? Hải Nhạc vì chuyện đó mà bị bệnh, lại còn muốn đi nước ngoài! Hai đứa này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ Hải Nhạc đến phòng Trì Hải Hoan hỏi con gái: “Hoan Hoan, con từ hôm đó đến nay cùng em gái ở nhà, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại bị bệnh?”

“Chuyện này, con cũng không biết, cái này mẹ phải đi hỏi Nhạc Nhạc.” Trì Hải Hoan từ ngữ mập mờ, làm bộ như không nên nói ra.

Mẹ Hải Nhạc thấy Trì Hải Hoan bộ dáng có vẻ như muốn nói lại thôi, càng thêm nóng lòng cùng sinh nghi, bà không khỏi cau kinh hãi: “Hải Hoan, mẹ hỏi con, con thật sự không muốn nói...?”

“Mẹ, không phải là con không muốn nói a... cái này, không phải chuyện hay ho gì, không lẽ con phải nói ra Hải Nhạc cùng thầy Thích sao? Trì Hải Hoan gặm chân nói, giống như vừa lờ lờ mà nói ra.

“Cái gì, Nhạc cùng thầy Thích? Là ý gì?” Mẹ Hải Nhạc có chút giật mình.

“Mấy ngày trước, con mời em ấy đi ăn lẩu, lại gặp thầy giáo của nó, Nhạc Nhạc kêu chúng con đi Dạ Chi Hoàng Triều chơi, kết quả Nhạc Nhạc uống say, thầy Thích đưa chúng con về nhà. Nhạc Nhạc lúc đó đã ngủ thiếp đi, con cũng mệt nên quay về phòng, thầy Thích đưa Nhạc Nhạc về phòng rồi cuộc ở đến tận sáng. Đột nhiên nghe tiếng ồn ào từ phòng của Nhạc Nhạc, con mới thức dậy đến xem thử, không nghĩ tới thầy giáo đó vẫn ở trong phòng, mà Tạ Thử Dật không hiểu sao lại quay trở về. Hai người họ đánh nhau một trận! Sau đó thầy Thích rời đi, Tạ Thử Dật cũng đi khỏi từ khi nào, đến giờ cũng chưa có quay lại. Haiz, con cũng không biết giữa em con cùng thầy Thích có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mà Tạ Thử Dật rất tức giận, đánh thầy Thích đến thâm luân! Con là lo lắng không biết Nhạc Nhạc có phải là bị thầy Thích làm tổn thương hay không, cũng sẽ không đến mức ưu thương như vậy! Dù sao người mà em con yêu cũng là Tạ Thử Dật a!” Trì Hải Hoan thực xuất sắc ra vẻ lẳng thẳng cho Hải Nhạc.

“Sao lại có chuyện này? Trời ạ? Hải Nhạc rốt cuộc là làm sao rồi?” Mẹ Hải Nhạc giận đến thiếu chút nữa ngắt đi.

“Mẹ, mẹ ngàn vạn lần không được đi hỏi em ấy! Con sợ nếu mẹ mắng nó, nó nhất thời sẽ nghĩ không thông, mà thật ra cũng không hoàn toàn trách nó được, thầy giáo kia cũng rất kì quái, con nghĩ là do anh ta thích Nhạc Nhạc nên mới làm như vậy với em gái con. Mẹ không cần tức giận như vậy, trước tiên hãy chờ Nhạc Nhạc hết bệnh, Tạ Thử Dật quay về rồi hãy tính.” Trì Hải Hoan nói.

“Hai chị em con thật không để cho mẹ được yên mà! Con cùng Thử Dật làm ra cái chuyện như vậy đã đành, bây giờ lại cả Hải Nhạc cùng cái người thầy giáo kia! Các con là cố tình muốn làm mẹ tức chết mới dừng tay sao? Mẹ Hải Nhạc vịn vào ghế ngồi xuống, nước mắt không khỏi tuôn ra.

“Mẹ, mẹ đừng giận, con sẽ không làm như vậy nữa, mẹ hãy yên tâm đi, bây giờ Nhạc Nhạc phải làm sao đây? Thầy giáo kia...! haiz” Trì Hải Hoan ra vẻ khó xử.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Mẹ Hải Nhạc hai tay xoa xoa thái Dương, thật nhức đầu, Hải Nhạc sao lại làm ra cái chuyện như vậy? Không phải nó nói thích Tạ Thử Dật sao? Còn cầu xin bà cho kỳ hạn một tháng, tại sao lại đột nhiên cùng thầy giáo...?

Cái người thầy này, cũng thật quá bỉ ổi, tại sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy? Nhạc Nhạc là con gái bảo bối của bà, sao có thể để cho hắn khi dễ rồi ném đi như vậy? Không phải quá hời cho hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Chỉ Là Hiểu Lâm

Hứa Nhã Nghiên từ biệt Hải Nhạc ra về, về đến nhà, cô càng nghĩ càng giận, Tạ Thử Dật sao có thể làm như vậy? Hải Nhạc là người con gái tốt như vậy, anh ta dám nói chia tay liền chia tay! Không được, Nhã Nghiên cô nhất định phải hỏi anh ta cho ra lẽ.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Tạ Thử Dật, vừa nghe tiếng tút, Nhã Nghiên như súng liên thanh mà nói: “A lô, Tạ Thử Dật! Anh đúng là không phải đàn ông? Làm sao có thể đối xử với Nhạc Nhạc như vậy a? Cậu ấy làm sai cái gì? Anh cùng Nhạc Nhạc mới bên nhau được bao lâu? Lại cứ nhiên nói lời chia tay? Anh sao có thể làm như vậy? Anh chính là làm cho Nhạc Nhạc đau lòng muốn chết! Hai cậu ấy ôm liền mấy ngày Lại còn nói sẽ cùng chị Tương Tư đi Mỹ! Anh có biết, chị Tương Tư nửa tháng nữa là đi rồi! Tạ Thử Dật! anh tại sao có thể tổn thương Nhạc Nhạc khiến cậu ấy phải trốn ra tận nước ngoài chứ?”

“Em nói cái gì? Cô ấy muốn đi theo Chị Tương Tư đi Mỹ?” Tạ Thử Dật nghe xong người ngây ra như phỗng.

Cô muốn đi khỏi nhà, muốn đi ra nước ngoài sao? Tạ Thử Dật toàn thân máu tươi trong một khắc kia chảy ngược rồi, cả người hắn nhũn ra, ngồi phịch xuống đồng cát.

“Cô ấy chính miệng nói với em sao?” Hắn không khỏi hỏi.

“Phải, Nhạc Nhạc còn nói, về sau có yêu đương tuyệt đối không được yêu kẻ như anh! Nói là chỉ đem đến đau khổ, sẽ không có hạnh phúc! Nhạc Nhạc tốt như vậy! Có chỗ nào không xứng với anh? Anh đối với cậu ấy không khác gì so với những người con gái khác, vui đùa chán rồi thì ném đi! Tạ Thư Dật, uống công trước kia tôi cũng từng thích anh, anh đúng là rất khôn kiếp a!” Hứa Nhã Nghiên nổi giận mà nói.

“Hứa Nhã Nghiên, em không biết chuyện gì đã xảy ra, đừng vội chỉ trích tôi!” Tạ Thư Dật cũng có chút tức giận.

“Tôi không cần biết giữa 2 người xảy ra chuyện gì! Tóm lại, tôi chỉ biết Hải Nhạc vô cùng yêu anh! Cậu ấy yêu anh không một người con gái nào có thể bằng! Cậu ấy yêu không phải ngoại hình của anh, cũng không phải tiền của anh! Cậu ấy chính là yêu anh! Thuần túy quý trọng, tôn thương cậu ấy như vậy! Anh biết không, cậu ấy bây giờ không còn chút sức lực nào, vô dụng nằm ở nhà chỉ còn sót lại bộ xương cùng với đôi mắt vô hồn rồi! Tạ Thư Dật! Cái tên khôn kiếp nhà anh! Tôi không cho phép đối xử với Hải Nhạc như vậy! Anh làm như vậy tôi sẽ không tha cho anh!” Hứa Nhã Nghiên ở bên kia rống, tức giận đến nỗi muốn khóc.

Tạ Thư Dật trong lòng đột nhiên đau xót, phải không? Cô thương hán sao? Nhưng là, tại sao phải để cho thầy giáo trẻ như vậy còn xuất hiện ở trong phòng của cô?

“Cám ơn em đã bênh vực cho Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc có người bạn tốt như em là phúc khí của cô ấy. Nhưng mà có một số việc không tiện nói ra cho em biết, tôi cùng cô ấy chia tay bởi vì cô ấy thật không có yêu tôi như em nói.” Tạ Thư Dật cổ họng như mắc xương cá đau đớn nói.

“Làm sao có thể? Cậu ấy làm sao mà không yêu anh như tôi nói? Anh biết không, cậu ấy trước kia, ánh mắt luôn trong suốt, sáng ngời như thể, nhưng bây giờ, ánh mắt đó cũng bụi. Bên trong đó bây giờ chính là sự tuyệt vọng, đau khổ! Anh! Chính anh đã để cho cậu ấy tâm ý nguội lạnh! Cho nên trong đôi mắt cậu ấy cũng không có chút tia sáng nào! Tạ Thư Dật, anh nhất định phải tin! Anh có thể về nhà mà xem, xem cậu ấy bây giờ thành cái bộ dạng gì rồi? Cậu ấy vì anh mà biến thành cái gì? Chẳng lẽ anh nhân tâm để cậu ấy đi Mỹ sao? Cô đơn một mình sao? Chị Trương Tư lớn tuổi hơn Nhạc Nhạc, lại còn có chuyện riêng của chị ấy, làm sao có thể ở bên cạnh làm bạn Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc thật đáng thương, nghĩ tới Hải Nhạc về sau phải cô đơn một mình, lòng em thật rất khổ sở! Tạ Thư Dật, anh làm sao lại như vậy, sao lại tổn thương cậu ấy? Không được, em không cho phép hai người chia tay. Em muốn thấy nụ cười của Nhạc Nhạc, không muốn nhìn thấy cậu ấy đau khổ như vậy! Cậu ấy như vậy em thật là khổ sở! Ô ô ô...”

“Chia tay cô ấy, không phải vì tôi không yêu cô ấy!”

Tạ Thư Dật liên tưởng đến tạ Hải Nhạc một thân một mình ở Mỹ, không có ai giúp cô làm bữa trưa, không có ai giúp cô cầm cặp sách, không có ai theo cô học, chung quanh tất cả đều là người lạ, ngay cả người nói chuyện cũng không có, tim của hán, liền rối rắm, đau đớn.

Cô thật muốn rời bỏ gia đình, muốn đi Mỹ sao?

Hán mới vài ngày không thấy cô, cũng không có gọi điện thoại cho cô, hán nhớ cô đến mất hồn, nếu cô chạy đến nước Mỹ rồi, hán sẽ không còn được thấy cô nữa! Vậy hán phải làm sao? Hán chỉ nói là bọn họ chia tay! Không có nói để cho cô rời đi khỏi hán! Không! Hán sẽ không cho phép cô ra khỏi nước! Coi như chia tay, cô sống cũng phải để cho hán thấy!

“Không! Tôi không cho cô ấy đi Mỹ!” Tạ Thư Dật không khỏi rống to nói, dọa cho nhân viên đứng bên kia thiếu chút nữa là ngã vào đồng cát.

“Nhưng mà cậu ấy đã quyết định, anh có thể can sao? Cũng tại anh cả! Nếu không phải anh nói chia tay cậu ấy làm sao lại đau khổ đến mức muốn bỏ đi chứ? Tạ Thư Dật, em mặc kệ, tóm lại anh phải giữ cậu ấy lại! Anh nhất định phải giữ cậu ấy lại! Nếu không anh đừng trách em!”

“Nhã Nghiên.” Tạ Thư Dật trong lòng vừa đau xót, đúng vậy, nếu như không phải là vì hán, Hải Nhạc yêu gia đình như vậy, làm sao có thể nghĩ đến muốn đi Mỹ?

Nếu cô bị đã kích lớn đến mức muốn xuất ngoại thì chuyện của cô cùng Thích Hán Lương có phải hay không cũng chỉ là hiểu lầm?

“Em hỏi anh, anh có yêu cậu ấy không? Trả lời em!” Hứa Nhã Nghiên ở bên kia hung hời.

Tạ Thư Dật theo bản năng tức giận phản bác: “Tôi yêu cô ấy! Tôi dĩ nhiên yêu cô ấy! Chúng tôi chia tay, không phải tôi không thương cô ấy! Mà bởi vì ngoài tôi ra cô ấy còn ở bên tên đàn ông khác!”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Nói a!”

Tạ Thư Dật không thể nhịn được nữa, đối với người bên cạnh rống to: “Cút! Không thấy tôi đang nói chuyện điện thoại sao? Toàn bộ tất cả cút khỏi tầm mắt của tôi! Trước khi tôi nói xong cú điện thoại này, tất cả không một ai được đến gần đây!”

“A a a, chúng tôi cút, chúng tôi cút!” Người nhân viên đi đầu thấy Thái Từ Gia nổi đóa, vội vàng mang người tề ra quần cút ngay rồi.

“Thật là khó hầu, chừng mấy ngày đều là như vậy vô duyên vô cớ giận, thì ra là, nguyên lai Thái Từ Gia chuyện tình cảm xảy ra vấn đề a, ai, xem ra mọi người lại phải hứng tai ương rồi!” Đám nhân viên xúm lại to nhỏ.

“Chẳng qua là, hán nói yêu cái cô gái đó sẽ là ai? Sẽ là em gái của hán? Qua báo chí, xào xáo cả lên thật là làm nhục môn phong Tạ gia! Ai da, những người có tiền chuyện gì cũng làm được!”

“Các người muốn chết a! Các người không muốn bụng trên tay chén cơm á!” Người nhân viên đi đầu mở miệng quát mắng.

“A a, không nói không nói, Phó tổng đừng nóng giận!” Người kia thấy Phó tổng nổi giận liền xuống nước.

Ai, Thái Từ Gia thật quá cẩn trọng a, chỉ sợ bọn họ nghe được sẽ đi tám chuyện, xua bọn họ đi phải xa như vậy!

Tạ Thu Dật trầm tư hồi lâu, đối với Nhã Nghiên nói: "Nhã nghiên, Hải Nhạc tối hôm trước cùng Trì Hải Hoan ra ngoài đi chơi, đừng phải Thích Hán Lương, Hải Nhạc sau đó uống rượu say, tên họ Thích đưa họ về nhà, nhưng mà hắn không có về mà vẫn ở trong phòng của Hải Nhạc, tôi trở về nhà tìm Hải Nhạc thì họ Thích ở trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ mặc khăn tắm. Nhã Nghiên, em đã hiểu chưa?"

“Trời ạ! Tại..tại sao có thể có...có..chuyện như vậy? Hải Nhạc không có nói với em." Nhã Nghiên cả lâm nói.

“Có lẽ, là khó có thể mở lời rồi, nếu không phải là em ép tôi, tôi cũng sẽ không nói với em” Tạ Thu Dật khổ sở nói.

“Nhưng là, nhưng là, a, em hiểu, anh cho là Hải Nhạc cùng thầy Thích có cái gì sao? Trực giác nói cho em biết! Cậu ấy cùng thầy tuyệt đối không có gì!”

“Nhưng là Thích Hán Lương thích cô ấy! Vẫn thích Hải Nhạc! Hắn có được cơ hội! Hắn không đụng vào cô ấy sao?” Tạ Thu Dật nói.

“Anh! Anh thật là quá hồ đồ! Đồ óc heo! Cứ coi như thầy Thích thích Hải Nhạc, nhưng mà người trong lòng Hải Nhạc chính là anh! Là anh! Coi như thầy Thích là có cái ý tưởng kia nhưng Hải Nhạc sẽ đồng ý sao? Người cậu ấy yêu là anh! Hơn nữa lúc đó là đang trong nhà của anh đó! Cũng không phải là trong nhà của thầy Thích! Hải Nhạc chỉ cần tùy tiện mở miệng kêu thầy Thích có cơ hội không? Anh sao có thể nghĩ thầy Thích thành kẻ xấu, nghĩ Nhạc Nhạc thành con gái hư hỏng? Bọn họ chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì! Chắc chắn không có! Thầy Thích ở trong phòng của Hải Nhạc chắc cũng vì Hải Nhạc say rượu, chỉ muốn chiều cô cậu ấy! Nếu là anh, anh có thể bỏ lại Hải Nhạc một mình sao? Tóm lại, thầy Thích không phải loại người như vậy, Hải Nhạc lại càng không có bụng dạ như vậy! Cậu ấy lại ngu ngốc đến mức đưa thầy Thích về nhà để cho các người bắt gặp sao? Trong chuyện này nhất định có ẩn tình! Tuyệt đối là hiểu lầm!”

Tạ Thu Dật giật mình, Nhã Nghiên nói không phải không có lý, và lại hắn thật không ccos nghĩ tới, mấy ngày nay vẫn luôn chui rúc ở trong rừng sâu, căn bản là chưa có nghĩ qua, chỉ một lòng cho rằng cô muốn phản bội hắn, Nhã Nghiên nói như vậy thật sự rất có đạo lý!

“Nhưng là, hắn ta hoàn toàn có thể gọi Trì Hải Hoan hoặc người giúp việc tới chăm sóc cô ấy! Tại sao cứ phải là hắn?” Hắn không khỏi phản bác.

“Ai da, cái này, ai, nói như thế nào đây? Gọi trì Hải Hoan? Nhạc Nhạc nói đến cô ta là người chị ngoan độc, quả thật chính là tránh còn không kịp, sao có thể đi tìm cô ta? Lại nói, Hải Nhạc lại là người con gái không hề ra về tiểu thư đài các, nếu người giúp việc đã ngủ rồi, anh nghĩ cậu ấy làm sao mà dám đi gọi đây? Cậu ấy tình nguyện tha mình đau chết còn hơn. Có khả năng là thầy Thích ở đó, thầy không đành lòng nên muốn chăm sóc thôi! Nếu như không suy nghĩ kĩ thì sẽ thấy có cái gì, nhưng mà, anh hãy nghĩ đi, giữa bọn họ sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Nói cho anh biết, em cũng đã từng đàn ông ở chung một nhà! Nhưng mà em đã cự tuyệt yêu cầu của hắn, lại còn cùng hắn cả đêm vô sự ngủ đến tận sáng! Em tin tưởng thầy Thích cũng sẽ như vậy! Hải Nhạc là người con gái tốt! Tạ Thu Dật anh thật rất đáng giận! Chỉ vì chuyện như vậy mà hiểu lầm Hải Nhạc! Aanh đúng là không phải đàn ông a! Hải Nhạc đối với anh tốt như vậy, lại chỉ vì chút chuyện đó mà anh lại muốn chia tay! Tạ Thu Dật anh thật quá đáng!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Tha Thứ Cho Tôi Được Không?

Tạ Thu Dật giữ chặt hai tay Hải Nhạc, mạnh mẽ cạy đôi môi của cô, quán lấy cái lưỡi dính hương của cô, nhưng Hải Nhạc lại cắn hắn, đầu lưỡi truyền đến 1 tia đau đớn, hắn khẽ rên một tiếng, tay không tự chủ buông lỏng ra, Hải Nhạc thừa dịp dùng sức đẩy hắn ra khỏi người mình. “Tạ Thu Dật, chúng ta đã chia tay rồi, anh đã không còn là bạn trai của tôi nữa, đừng tùy tiện hôn tôi!” Hải Nhạc mặt không chút thay đổi, dùng sức lau môi của mình, giống như muốn lau sạch đi dấu vết của Tạ Thu Dật trên môi mình.

Tạ Thu Dật bị thương che miệng, đầu lưỡi thật là đau, nhìn Hải Nhạc ra sức lau miệng mình thì lòng càng đau hơn.

“Nhưng trước kia tôi đã hôn em! Lúc chúng ta chưa lui tới tôi cũng đã hôn em!” Tạ Thu Dật rống to nói.

Đầu lưỡi đau nhói khiến hắn càng thêm điên, Hải Nhạc không đành lòng nhìn lại, cúi đầu nói: "Đó là tôi trước kia không hiểu chuyện, tôi hiện tại hiểu chuyện rồi, biết hôn môi là giữa cặp tình nhân mới có thể làm, không thể cùng đàn ông tùy tiện hôn, chẳng lẽ, anh cảm thấy chúng ta đã chia tay mà anh sau này vẫn có thể tới hôn tôi? Anh thật quá tham lam rồi! Tạ Thu Dật, đừng để tôi phải coi thường anh! Anh cho rằng tôi vẫn là món đồ chơi của anh sao? Không! Tạ Hải Nhạc tôi từ bây giờ không còn là đồ chơi của anh nữa, tôi sẽ là Tạ Hải Nhạc, một Tạ Hải Nhạc tự do tự chủ, đừng ai nghĩ có thể cầm tù tôi.”

Tạ Thu Dật cổ họng cũng nghẹn ngào, Nhạc Nhạc của hắn, thật sự cứ như vậy không chút do dự muốn rời xa hắn sao?

“Tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi được không?” Nhạc Nhạc cho chúng ta một cơ hội nữa, chúng ta làm lại từ đầu, cho dù em cùng Thích Hán Lương xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không để ý, Nhạc Nhạc đừng bỏ tôi, đừng bỏ lại tôi được không?”Tạ Thu Dật gấp gáp, giọng nói đầy hoảng hốt.

Là lỗi của hắn, là lỗi của hắn, đáng lẽ hắn không nên nói chia tay, đáng lẽ hắn không nên không tin cô, một mực đem cô đẩy ra! Là lỗi của hắn! Là hắn

sai lầm rồi! Hấn biết mình sai rồi! Cô không thể tha thứ cho hấn sao?

Tạ Hải Nhạc nháy nháy lông mi, ngẩng đầu lên, mỉm cười đối với tạ Thư Dật nói: " Không phải là tôi không để ý tới anh, mà là anh, là anh không qua tâm tôi! Là chính anh nói lời chia tay! Tôi nói rồi, khi anh nói ra hai chữ chia tay, chuyện giữ chúng ta coi như xong! Tôi cũng đã nói chúng ta cùng lắm thì cũng chia tay đấy thôi! Tạ Thư Dật, anh biết không? Tạ Hải Nhạc tôi không phải một món đồ chơi, không phải là không muốn thì vứt qua một bên, muốn thì nhặt từ dưới đất lên hôn một cái, ngay lập tức lại thành đồ chơi tốt! Anh vẫn chưa rõ sao?"

“Không có, không có, tôi không có xem em là một món đồ chơi! Tôi chỉ xin em tha thứ cho tôi! Tha thứ cho lỗi lầm của tôi lần này! Tôi không muốn em đi, tôi không muốn!” Tạ Thư Dật che kín đầu, không còn chút sức lực để biện bạch nữa.

“Chúng ta đều không nên quên lời mình đã nói ra, đã làm thì phải chịu trách nhiệm. Chúng ta hãy buông tha nhau đi. Tôi mệt rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc đem lấy chính mình vùi vào trong chăn, đưa lưng về phía tạ Thư Dật.

Hồi lâu, cô cảm giác chiếc giường nhẹ hẫng, hấn đã đứng lên, trong lòng của cô đột nhiên đau xót, nước mắt lặng lẽ trượt xuống. Tạ Thư Dật chán nản đi ra mở cửa, nhưng vẫn không nhìn được quay đầu nhìn Hải Nhạc một cái, nhưng mà cô cũng không quay đầu lại nhìn hấn. Trong lòng Tạ Thư Dật một loạt co rút đau đớn, hấn không muốn xa cách cô, hấn không muốn! Nhưng cô không cần hấn nữa, cô không cần hấn nữa rồi. Hấn cần rằng, đi ra khỏi phòng đóng cánh cửa lại, chán nản đi xuống lầu, hai chị em Long gia về mặt đồng tình đứng nhìn hấn.

“Làm phiền mọi người rồi.” Tạ Thư Dật nói thật nhỏ.

“Ờ lại ăn cơm rồi đi, Hải Nhạc có lẽ đang nổi nóng nhé, có lẽ chờ mấy ngày sẽ khá lên thôi.” Long Đế Uy nói.

“Cám ơn nhiều, tôi nghĩ tôi nên về nhà thì hơn” Tạ Thư Dật thất hồn lạc phách mà nói.

“Vậy, Đế Uy, em hãy đưa Thư Dật về nhà đi.” Long Tương Tư nói.

“Được” Đế Uy đi theo phía sau Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật ngồi ở trong xe Đế Uy, đi qua chỗ đỗ xe của mình đã không có ở đây mà bị xe taxi kéo đi rồi, không biết là mang xe hấn đi đâu.

“Có muốn xuống nói với họ một tiếng không?” Đế Uy nói.

“Không cần, một chiếc xe mà thôi.” Tạ Thư Dật nhắm mắt lại, mệt mỏi mà nói.

“anh đã không còn là bạn trai của tôi nữa, đừng tùy tiện hôn tôi!” là cô nói với hấn.

“Tạ Hải Nhạc tôi từ bây giờ không còn là đồ chơi của anh nữa, tôi sẽ là Tạ Hải Nhạc, một Tạ Hải Nhạc tự do tự chủ, đừng ai nghĩ có thể cầm tù tôi.” Đây cũng là cô nói với hấn.

“Chúng ta hãy buông tha nhau đi” Đây là cô nói với hấn.

Nhạc Nhạc a! Nhạc Nhạc không cần hấn, lòng của hấn thật đau, giống như trái tim của hấn đã không còn ở đây.

Hấn không khỏi thống khổ rên rỉ.

“Cậu không sao chứ?” Long Đế Uy không đành lòng hỏi.

“Tôi không sao.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

Hấn có chuyện, hấn có chuyện! Hấn nhất định là đau muốn chết! Hấn sẽ bị mất đi cô, đau cho đau chết, Tương Tư đã nói với Long Đế Uy như vậy.

“Hải Nhạc thật ra thì rất thích cậu, chẳng qua là, cậu quá yêu cô ấy, Tương Tư nói cậu không biết quý trọng.” Long Đế uy nói.

“Đừng nói nữa, xin cậu đừng nói nữa, tôi không muốn nghe thấy tên cô ấy!” Tạ Thư Dật mắt không chế lớn tiếng hô lên.

Hấn hối hận, hấn thật hối hận! Giống như Nhã Nghiên nói, lần này, hấn mất đi cô, hấn là sẽ vĩnh viễn mất đi cô! Cô đối với hấn lãnh tình như vậy, tuyệt tình như vậy, vô tình như vậy!

“Được rồi, chúng ta không nói về cô bé nữa, haiz, tình là gì, tình rồi cuộc là thứ gì?” Long Đế uy than thở.

Tạ Thư Dật chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hấn không chế không được phát run lên.

“Có rượu chưa? Tôi muốn uống rượu!” Hấn khàn giọng đối với Long Đế Uy nói.

Vừa vặn lần trước trộm của ba tôi một chai Laffey 83, đặt ở trong tủ lạnh của xe, tôi còn chưa mở đấy, cậu uống một chút cho ấm người, quần áo cậu ướt hết rồi, thân thể lại không khỏe, không khéo lại cảm mạo” Long Đế Uy nói.

Tạ Thư Dật không kịp chờ đợi đem rượu cầm ở trong tay, rượu lạnh như băng dịch theo cổ họng chạy vào dạ dày, liền hóa thành dòng lửa ấm, an ủi đi

phần nào tâm can lạnh băng của hắn.

“Way, không phải là Lý Bạch! Nào có ai uống như cậu chứ, quả thật lãng phí.” Long Đế Uy đáng tiếc mà nói.

Tạ Thư Dật ừm ừc uống, hắn chỉ là muốn mê hoặc bản thân mà thôi.

Rất nhanh, trong tay chỉ còn lại có chai rượu không, chai rượu nặng nề rót xuống chân hắn, hắn thờ dài, nặng nề ngã đầu trên ghế. Long Đế Uy không khỏi lắc đầu một cái, khi về tới Tạ gia mưa cũng đã tạnh, Tạ Thư Dật lao đảo xuống xe, Long Đế Uy diu hắn vào phòng, xả nước ấm rồi đẩy hắn vào phòng tắm.

“Trước hết đi tắm, tâm tình sẽ khá hơn.” Long Đế Uy nói.

Tạ Thư Dật như tượng gỗ tựa như đi vào phòng tắm, hắn không có nhảy vào bồn tắm, mà bước tới bật vòi sen, đem cả người mệt mỏi cuốn đi, từ từ cởi quần áo xuống.

Cô không cần hắn! Như Nhã Nghiên nói, hắn thật sự mất đi cô.

Hắn ngẩng đầu lên, cố gắng không để cho mình rơi lệ, nhưng trong mắt đã chảy ra dòng lệ nóng, theo nước ấm cuốn đi rồi, hắn chỉ muốn phóng túng mình, không tiếng động khóc ồ lên.

Long Tương Tư nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy trong chăn run lên, biết Hải Nhạc đang khóc, cô thờ dài một cái, chậm rãi ngồi vào bên giường Hải Nhạc.

“Cậu ta nói gì rồi hả?”

Tạ Hải Nhạc xoay người lại, ánh mắt đã khóc thành nước mi đào, cô nhào vào lòng Long Tương Tư, lên tiếng khóc lớn: “chị, trong lòng em thật là đau, thật là đau! Hắn nói em hãy thứ hắn, em không muốn tha thứ hắn a! Không muốn tha thứ hắn! Nhưng mà em lại thật đau lòng, em lại đau vì hắn, em phải làm sao đây? Em phải làm sao đây?”

Long Tương Tư thờ dài một cái, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nói: “Nhạc Nhạc, thật ra thì Thư Dật, haiz, nó chính là yêu em, chẳng qua là, nó còn trẻ, không biết nên yêu em như thế nào, chị cảm thấy được, các em hiện tại tình huống như thế, hai người hãy tách nhau ra một thời gian, thật tốt tình tảo lại, thật tốt suy nghĩ một chút, em cũng còn nhỏ, còn chưa chịu nổi chuyện tình cảm sâu nặng như vậy, cứ thế sẽ chỉ khiến em hít thở không thông, như vậy đi, em theo chị đi Mỹ hóng mát một chút cũng tốt.”

Hải Nhạc ngưng khóc, từ từ suy nghĩ lại: “em thật đúng là vì chuyện tình cảm này mà sắp hít thở không thông rồi, em như vậy thật rất mệt mỏi, mệt quá, mệt không thở nổi, quá đau khổ, em thật khắp không chịu nổi rồi, thật sự em cũng muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, mở mang tầm mắt của mình, để cho mình thành thực, phải thay đổi mạnh mẽ giống như chị vậy, sẽ không bị chuyện tình cảm ràng buộc. Rời xa hắn, lúc này rồi đi thôi, cho nhau thời gian, thời gian có thể đậm hóa tất cả, em như bây giờ đau khổ chết đi sống lại, có lẽ, mấy năm đi qua, mọi chuyện sẽ trở nên mờ nhạt, khi trở lại nhớ đến, có thể sẽ cảm thấy bây giờ thật buồn cười.”

“Nhạc Nhạc, cô bé này” Long Tương Tư sờ sờ tóc của cô, “chị chỉ không muốn nhìn các em đau khổ, nếu như không chịu nổi thì hãy lựa chọn rời đi, dù là trốn tránh nhưng lại là phương thuốc tốt nhất, không thấy cậu ta tất cả sẽ tốt lên.”

“Em hiểu, chị Tương Tư, cảm ơn chị đã giúp em nhiều như vậy, cảm ơn” Hải Nhạc nước mắt lưng tròng mà nói.

“Hải Nhạc, trong những người mà chị quen, không biết vì sao a, chị thích nhất là em, đây chính là duyên phận a, về sau, chúng ta đi Mỹ sống nương tựa lẫn nhau thôi.” Long Tương Tư cười nói.

“Dạ” Hải Nhạc gật đầu một cái.

Thật nghĩ tới muốn đi khỏi, thế nhưng, phát hiện mình rất luyến tiếc, rất luyến tiếc rồi đi, vừa nghĩ tới về sau sẽ không có thể ngày ngày nhìn đến hắn, lòng của cô lại trống rỗng, điều này làm cho cô cảm thấy sợ hãi, thật sự cô không muốn tha thứ hắn, thứ tình yêu không có sự tin tưởng này tất cả đều là giả, chính hắn còn nói dù cô cùng thầy Thích làm cái gì, hắn có thể tha thứ cho cô nhưng cái cô muốn không phải câu nói này! Không phải câu này! Trong lòng hắn, hắn còn là đã cho rằng, cô cùng Thích lão sư làm cái gì! Vậy thì đi khỏi đây, đi khỏi! Rời xa hắn! Hắn sẽ không thể tổn thương cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Cháu Thích Hải Nhạc!

Thích Hán Lương có chút bất ngờ khi mẹ Hải Nhạc đến tìm mình.

Mẹ Hải Nhạc đưa tay đón lấy ly trà nghệ, đưa lên ngửi một cái, sau đó thông thả ung dung nói: “Thầy Thích, tôi tìm cậu không phải là hỏi về chuyện học tập ở trường của Hải Nhạc, tôi tin rằng cậu biết lý do lần này tôi đến tìm cậu?”

Thích Hán Lương không nghĩ tới mẹ Hải Nhạc lại thẳng thắn như vậy, ngẩn người, hần mím cười, nhận lấy trà nghệ: " Có thể gọi phu nhân là bác gái không? Phu nhân xem đứng lên còn trẻ như vậy, vốn muốn gọi phu nhân là chị, nhưng vẫn là sợ rối loạn bốn phận. Mẹ cháu có thể nếu so với bác lớn hơn mấy tuổi, không chăm sóc tốt được như bác gái, bác xem đứng lên vẫn xinh đẹp động lòng người. Cháu có thể hay không thay bà ấy thỉnh giáo, người là chăm sóc bảo dưỡng như thế nào a?"

Mẹ Hải Nhạc nghe Thích Hán Lương nói như vậy, không khỏi sờ sờ mặt, cười nói: " Da mặt cũng đã nhăn nheo rồi, làm sao lại vẫn xinh đẹp động lòng người đây? Thầy Thích thật là biết cách trêu chọc người ta vui vẻ, ha ha"

Thiên xuyên vạn xuyên, vuốt đuôi không xuyên, nhất là nói xong thật tình như thế thành khẩn nịnh bợ, càng thêm làm người khác ưa thích, mẹ Hải Nhạc trong lòng thầm đánh giá, cảm thấy thầy giáo Thích Hán Lương này thật là hiểu chuyện lễ nghĩa, hơn nữa đáng đáp cũng rất được, là một người đàn ông tốt, chỉ tiếc là hần chỉ là một thầy giáo nhỏ a.

"Nghe Hải Nhạc nói cậu mới đi du học về, gia phụ cũng ở nước ngoài sao?" Mẹ Hải Nhạc thử thăm dò hỏi.

Thích Hán Lương khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó đặt ly trà xuống ở trên bàn, kính cẩn mà nói: " Cha mẹ cháu đều ở trong nước, cha cháu là Thích Hộ Sinh, mẹ là Trình Phương Lan, không biết bác gái có gặp qua?"

Mẹ Hải Nhạc không khỏi che miệng, không nghĩ tới, Thích Hán Lương cũng là xuất thân từ dòng dõi hiền hách, khó trách trên người cậu ta bức ra khí thế không thể coi thường.

"Chúng ta chỉ là một kẻ thô bỉ thương nhân, nghề nghiệp nông cạn, nào có may mắn nhìn thấy Thích Thượng tướng cùng Trình Bộ Trưởng, chỉ e bây giờ còn không đủ tư cách đây." Mẹ Hải Nhạc không khỏi khách khí.

Thích Hán Lương mỉm cười: " bác gái quá khiêm tốn rồi, bác gái là một thương nhân tinh anh, mẹ cháu vừa nhắc tới bác gái, đây chính là khen không dứt miệng, bà nói bác là có thể sánh ngang Cung Như Tâm một nữ thương nhân mạnh mẽ, vẫn luôn rất ngưỡng mộ bác đấy."

"Xem cậu nói kia!" Mẹ Hải Nhạc thư tâm nở nụ cười.

Bà bị Thích Hán Lương nói chuyện lễ phép như vậy, trở nên ôn hòa, đã quên mất mục đích ban đầu là hỏi tội.

Giả như, nếu là cậu ta thật thích Hải Nhạc, cũng chưa hẳn không thể suy tính. Bà ở trong lòng đã bắt đầu lung lay.

"Nhưng mà làm sao cậu lại chạy đến Ngũ Châu, chịu thiệt làm một thầy giáo đây?" Mẹ Hải Nhạc hỏi.

"Làm thầy giáo cũng không có cái gì không tốt, đây thật ra thì cũng là một công việc tốt, cháu rất thích công việc này, thích cùng bọn trẻ thiện lương kết giao, tốt hơn so với kết giao với một đám người quyền cao chức trọng."

"A, vậy Nhạc Nhạc nhà tôi không có gây cho cậu phiền toái chứ?" Mẹ Hải Nhạc rất nhanh liền liên hệ đến Hải Nhạc mà hỏi.

Thích Hán Lương trầm ngâm một chút, nói: " Nói thật, Nhạc Nhạc đúng là mang đến cho cháu phiền não, cháu thật sự không muốn gât bác gái, Nhạc Nhạc thật sự rất ưu tú, cháu thích cô ấy, thật sự rất thích!"

"Cậu thích Nhạc Nhạc nhà tôi sao? Nhưng mà con bé vẫn là học sinh?" Mẹ Hải Nhạc trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn là mặt mày nhảy lên, hỏi.

"Nếu như bác gái không để ý, cháu sẵn lòng đợi Nhạc Nhạc lớn lên." Thích Hán Lương như đinh chém sắt mà nói.

Đến phiên mẹ Hải Nhạc trầm ngâm, Tạ gia cùng Thích gia đám hỏi, Tạ gia thế lực sẽ nâng cao một bước, vô luận từ khắp nơi mà nói, đối với Tạ gia cũng có lợi, chẳng qua là, Hải Nhạc nha đầu này, trong lòng là nghĩ như thế nào? Con bé là thích Thư Dật? Đối với thầy giáo này có ý tứ gì? Bà muốn thật tốt hỏi cô một tiếng!

"Cậu Thích, cảm ơn cậu đã yêu thích Nhạc Nhạc nhà chúng tôi, đây là phúc phận của nó. Nhưng mà con bé hiện tại còn nhỏ, chuyện này nhất thời không nên nóng lòng, đúng là cậu nên chờ con bé lớn lên rồi nói." Mẹ Hải Nhạc cẩn thận nói.

"Vâng, có người hiểu cho, cháu thấy nay Nhạc Nhạc vẫn chưa đi học, thân thể vẫn chưa khỏe lên sao? Cháu có thể đi xem em ấy không?" Thích Hán Lương được đà mở lời.

Mẹ Hải Nhạc sừng sốt một chút, sau đó nói: " Dĩ nhiên, cậu có thể đi thăm con bé, chúng tôi nhiệt tình hoan nghênh."

"Kia rất cảm tạ bác gái, cảm tạ người mời cháu tới uống trà, hay là để cháu mời bác." Thích Hán Lương lễ phép nói.

"Như vậy sao được? Là tôi gọi cậu ra ngoài, để tôi mời." Mẹ Hải Nhạc nói.

"Người cũng đừng khách khí, là cháu nên mời bác." Thích Hán Lương nói.

"Vây cũng tốt, vậy lần sau cháu bớt chút thời gian, bác mời cháu đến nhà ngồi một lát, nhưng mà, mấy ngày nay Hải Nhạc đi nhà họ hàng nghỉ ngơi đi, nếu con bé về nhà, cậu có thể sang đây thăm nó." Mẹ Hải Nhạc cũng không miễn cưỡng, theo hần.

Bà cảm thấy anh chàng này thật là khá, tương đối có nuôi dạy a, Thư Hương đòi thứ bồi dưỡng ra được, thật không giống nhau, so với Tạ Thư Dật cuồng ngạo, Thích Hán Lương ôn nhu khiêm nhường, một giống như là ngồng cuồng mạnh mẽ, một là ảm áp gió xuân, cái nào mới tốt đây?

Lại nói, Hải Nhạc đi Long gia, rõ ràng là muốn trốn tránh Tạ Thư Dật, haiz, Tạ Thư Dật tính khí quá nóng nảy, Hải Nhạc lại điềm tĩnh nhẹ nhàng, rõ ràng nhìn là nằm trong lòng bàn tay Tạ Thư Dật, muốn uốn nắn thành cái gì liền thành cái đấy, ở chung với nhau sẽ không tốt, bà vốn không muốn Hải Nhạc và Thư Dật ở cùng nhau, giống như chồng bà nói, Hải Hoan vẫn là khá toan tính, không chừng lại có thể kìm lại Tạ Thư Dật. Nhưng khổ nỗi Tạ Thư Dật lại không thích Hải Hoan, đúng là khiến cho người ta nhức đầu a!

Nhưng mà, Hải Nhạc đứa nhỏ này thật là may mắn a, có thể để cho đàn ông ưu tú như vậy yêu nó!

Mẹ Hải Nhạc đã quên mất lúc ban đầu là muốn tới hỏi đêm đó rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì. Thích Hán Lương cũng thờ dài một hơi, hẳn đâu phải không biết mẹ Hải Nhạc đến tận đây tìm hấn, không phải là muốn tra hỏi chuyện hấn ở trong phòng Hải Nhạc lần trước hay sao? Hấn không có nói cho Tạ Thư Dật a!

Hấn nghe qua Nhã Nghiên, biết được Hải Nhạc cùng Thư Dật đã chia tay rồi, hơn nữa còn là tạ Thư Dật tự mình nói lời chia tay, cho nên Hải Nhạc mới thương tâm bị bệnh.

Trong lòng hấn đối với Hải Nhạc không phải là không có áy náy, Tạ Thư Dật đối với Hải Nhạc nói lời chia tay, đoán chừng cũng là vì hấn. Nhưng so với áy náy thì trong lòng hấn thật cao hứng, lại thật sự muốn cảm ơn Trì Hải Hoan mà hấn từng khinh bỉ, không nghĩ tới cô nàng thật có khả năng, huyền ảo để cho Hải Nhạc và Thư Dật chia tay. Mặc dù hấn không thích Trì Hải Hoan, nhưng hấn thật muốn cao giọng mà hô vạn tuế, lần này nếu không phải Tạ Thư Dật mở lời thì không gì có thể tách họ ra, thật sự rất đáng để ăn mừng!

Nếu như Mẹ Hải Nhạc ngầm cho phép hấn theo đuổi Hải Nhạc, hấn cũng không có cái gì bận tâm! Hướng chỉ, Hải Nhạc và Tạ Thư Dật đã chia tay! Đây chính là cơ hội tốt nhất cho hấn, không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Theo Đuổi Em Lần Nữa!

“Chị Tương Tư, chị nói xem, anh ấy đang muốn làm gì đây?” Tạ Hải Nhạc nhìn một phòng hoa hồng, nhức đầu.

“Cậu ấy nói muốn một lần nữa theo đuổi em!” Long Tương Tư cười cười nói, “cậu ấy nói trước kia chỉ đưa cho em một nhánh Mân Côi, bây giờ muốn bù đắp cho em!”

“Ách” tạ Hải Nhạc không nói gì.

Đúng là, cô chỉ nhận của hấn nhánh Mân Côi, theo đuổi lần 2 có tính toán là điều đương nhiên, nhưng là, lần đầu tiên đột nhiên đưa nhiều như vậy, có phải điên rồi hay không?

“Hấn không phải nghĩ rằng chỉ cần tặng hoa là em liền có thể thay đổi quyết định chứ?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

“Không biết, nhưng mà chị chắc chắn cậu ta rất luống cuống a.” Long Tương Tư nói.

Tạ Hải Nhạc khổ sở cười cười, làm cái gì đây? Nói chia tay chính là hấn, nói làm lại từ đầu cũng là hấn!

“Hải Nhạc, cậu ta chính là đứa trẻ con, một đứa trẻ không hiểu chuyện, ai yêu đương phần lớn đều là mù quáng, không hiểu chuyện, tùy tính và nhiệt liệt, mãnh liệt lên là lửa, dịu dàng là nước, Thư Dật là Lửa, mà cũng là nước.” Long Tương Tư nói.

Tạ Hải Nhạc trầm mặc, không nói lời nào.

“Nhạc Nhạc, chị nghĩ, em sẽ không đi được, cậu ta sẽ không để em đi” Long Tương Tư thờ dài.

“Chân ở trên người của em, em muốn đi thì sẽ đi” Tạ Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà em thật sự chịu được khi rời xa cậu ấy sao? Chị nghĩ chính em cũng không thể bỏ được, em muốn thấy cậu ấy nhưng lại không muốn tha thứ, em chính là trong lòng đang mâu thuẫn. Chị cảm giác được, ý muốn đi nước ngoài của em cũng không mãnh liệt, bằng không hãy cho cậu ấy một cơ hội, tha thứ cho cậu ấy đi.” Long Tương Tư nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Chị, chị cho là em nên tha thứ cho hấn sao? Nếu về sau lại xảy ra chuyện như vậy em phải làm sao?” Hải Nhạc khổ sở nói, “Em không muốn như vậy, em nghĩ, chỉ bằng em dồn tất cả vào việc học, dù sao nhiệm vụ quan trọng lúc này không phải là yêu đương trai gái mà là học hành, em muốn có tương lai tốt hơn, mà trước hết là phải trang bị đầy đủ cho mình.”

Long Tương Tư thở dài một cái: " hai người các em cũng rất quật cường, hết lần này tới lần khác muốn đi chính là hướng ngược lại, được rồi, chị tôn trọng ý muốn của em"

Đúng là, Tạ Thu Dật là một lần nữa theo đuổi Hải Nhạc, nhưng là Hải Nhạc cũng không tiếp nhận hắn, để cho hắn rất ủ rũ cúi đầu, hắn biết mình sai lầm rồi, là sai lầm lớn, nhưng cô tại sao vẫn không chịu tha thứ cho hắn đây? Hắn làm vậy còn không được sao?

"Xem ra, trái tim Hải Nhạc thật sự là làm bằng sắt rồi."Long Đế Uy đồng tình nói.

Tạ Thu Dật khổ não, buồn bực uống rượu, hắn cũng đã rất lâu không có cùng ba người Lâm Phong, Chí Ngạn, Đế Uy đi tới đây giải sầu rồi. Lúc trước hắn toàn bộ chú tâm đều dồn trên người Hải Nhạc, thời gian của hắn toàn bộ đều dành cho cô, hôm nay, bốn người bọn hắn lại có dịp ở chung một chỗ, nhưng trong lòng hắn thực sự không chút nào thoải mái, không hề có ý định vui chơi.

"Chúng ta ra ngoài giải sầu, mục đích là để vui vẻ, Đế Uy, nói chút chuyện làm cho người ta vui vẻ đi". Lâm Phong nói.

"Đúng vậy a, ra ngoài chính là để vui vẻ,, chúng ta tới nói chuyện cười, nếu là nói ra không thể để cho người cười, phạt rượu 3 chén,, tôi sẽ nói trước, bảo đảm để cho các cậu cười đến đau bụng, tôi nghe mà cũng cười chảy cả nước mắt đây". Hứa Chí Ngạn nói.

"Tốt, rửa tai lắng nghe." Tất cả mọi người đều tỏ vẻ hứng thú.

Hứa Chí Ngạn hưng trí bùng bùng mà nói: " Có một ngày, Sở Khanh cùng Ba Hoa gặp nhau, Ba Hoa cười đối với Sở Khanh nói: huynh đệ, ắt sẽ phải nhận thêm mấy bộ y phục; Sở Khanh nói: Bậy, thời tiết thế này, cậu còn muốn tôi nhận thêm ý phục, muốn tôi nóng chết sao?"

Sau đó, hắn cười lên ha ha, cười lăn lộn, nhưng là ba khuôn mặt còn lại chỉ lãnh đạm nhìn nhau, Hứa Chí Ngạn dừng cười, kì quái hỏi: " Các cậu không cảm thấy nó rất buồn cười sao?"

"Cái chuyện cười này, thật đúng là đủ lạnh, hại tôi muốn nhiều hơn mấy bộ y phục rồi." Long Đế Uy không nhịn được nhún vai một cái.

"Đúng vậy a, chúng tôi đã nghe qua rồi, cũng không có cười, Chí Ngạn, phạt rượu 3 chén". Sở Lâm Phong rót một chén rượu cho Hứa Chí Ngạn, " Hứa đại thiếu gia không có nói chuyện cười thiên phú, cũng không cần nói đánh cuộc ba chén rượu, đoán chừng cậu sẽ say như chết về nhà."

Kết quả, Đế Uy cùng Lâm Phong nói chuyện cười, mọi người cũng cảm thấy không buồn cười, mỗi người cũng bị phạt, đến phiên Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật nhú nhú mày nói: " Cần gì phải kể chuyện cười, bản thân tôi đây chính là câu chuyện cười, gặp gỡ tôi như bây giờ,các cậu không cảm thấy buồn cười sao? Chưa từng nghĩ sẽ yêu, kết quả lại yêu, chưa từng nghĩ sẽ chia tay, kết quả, rất dễ dàng chia tay, thế nhưng bây giờ lập tức liền hối hận, lại muốn làm lại từ đầu, kết quả lại bị người ta cự tuyệt. Các cậu đã thấy tất cả, không cảm thấy buồn cười hay sao?"

Ba người còn lại nghe hắn nói như vậy liền cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không ai nói cho ra lời. Lại càng không có cách nào trêu chọc cho Tạ Thu Dật vui vẻ, càng về sau lại càng tệ nhạt, cuối cùng cũng chẳng còn ai muốn tiếp tục, tất cả đều ai về nhà nấy.

Tạ Thu Dật nằm ở trên giường trần trọc trở mình, ngheLong Đế Uy nói,Long Tương Tư đã đặt vé máy bay, bao gồm Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thật sẽ phải âm thầm như vậy rời khỏi tính mạng của hắn sao?

Tại sao không đáp ứng hắn lần nữa theo đuổi? Tại sao lại cương quyết như vậy? Hắn hoàn toàn là thật lòng! Tại sao cô xem không tới đây?

Tạ Thu Dật hoàn toàn tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chân Tướng 1

Tạ Hải Nhạc nhận được điện thoại của mẹ, ý muốn cô về nhà một chuyến, mẹ điện thoại của, ẩn dụ để cho cô về nhà một chuyến, Tạ Hải Nhạc đoán chừng mẹ cũng là vì cô nói cái thời hạn một tháng đó, nhưng cô cùng Tạ Thu Dật biến thành như vậy, cái thời hạn một tháng đó còn có cái gì ý nghĩa? Nhưng dù sao cũng là cô yêu cầu, cũng phải cho mẹ một câu trả lời thoả đáng.

Thân thể của cô cũng chăm sóc không khác trước mấy rồi, trốn tránh cũng không có tác dụng gì, tốt hơn vẫn là nên về nhà cùng ba mẹ nói rõ.

Cô vừa về đến nhà, thế nhưng lại phát hiện Thích Hán Lương cũng đang ở đó.

"Thầy Thích, thầy cũng ở đây?" Cô sững sờ.

"Hải Nhạc, đã lâu không gặp a." Thích Hán Lương nhìn Hải Nhạc, phát hiện cô thật sự rất gầy, tiều tụy hơn trước.

Mà Hải Nhạc cũng thấy Tạ Thư Dật đang ngồi ở đằng kia, hần đang dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô, cô không khỏi dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn thấy cùng mẹ ba người chung một chỗ, Trì Hải Hoan đang đùa bỡn móng tay của mình, bộ dáng có vẻ chán nản.

“Nhạc Nhạc, mẹ đã mấy tuần lễ không có gặp con rồi, con gái, tới đây nào.” Mẹ Hải Nhạc hướng Hải Nhạc ngoắc, Hải Nhạc cũng ngồi xuống bên bà.

“Nhạc Nhạc, con gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần xem ra không tệ, mẹ hôm nay phân phó đầu bếp làm tất cả đều là món mà bình thường con thích ăn, khó có được dịp thầy Thích cũng lưu lại ăn cơm, mọi người tối nay thật tốt lại được dịp tụ họp”.

Thầy Thích cũng sẽ lưu lại ăn cơm? Hải Nhạc không khỏi nhìn về Thích Hán Lương, Thích Hán Lương hướng cô gật đầu mỉm cười, Hải Nhạc vội vàng hướng hần cười một tiếng.

Tạ Thư Dật nhìn ở trong mắt, tức ở trong lòng, nhưng rồi lại không lên tiếng.

Trong lúc ăn cơm, vẫn luôn là Thích Hán Lương cùng vợ chồng Tạ gia chuyện trò vui vẻ, Tạ Thư Dật trong lòng buồn bực ăn cơm.

“Đi? Hôm nay Thư Dật vì sao nảy giờ không nói gì?” Trì Hải Hoan nói, nhưng là Tạ Thư Dật không để ý tới cô ta.

Tạ ba ba cũng lên tiếng: “Đúng vậy a, Thư Dật, khó được thầy Thích tới nhà chúng ta làm khách, con lại không nói một tiếng”.

“Ăn không nói, ngủ không nói.” Tạ Thư Dật nói.

Hần vừa nói như thế, cũng biểu hiện đối với Thích Hán Lương không chút ý tốt.

Cơm nước xong, mọi người lại ngồi vào trong phòng khách nói chuyện phiếm. Mẹ Hải Nhạc lên tiếng: “Nhạc Nhạc, con còn nhớ rõ tháng trước con xin mẹ cho thời hạn một tháng không?”

“Nhớ.” Hải Nhạc cúi đầu.

Mãn cho là sẽ biến cạn đá mòn, trong một tháng, đã là người và vật không còn.

“Thư Dật, Hia Hoan các con còn nhớ chứ?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Nhớ.” Tạ Thư Dật trầm giọng nói, hần chỉ là kinh ngạc, chuyện riêng của gia đình sao có thể cho phép Thích Hán Lương ngồi đây mà nghe.

Thích Hán Lương cũng có cùng suy nghĩ với Tạ Thư Dật, đ mẹ Hia Nhạc cáo từ: “Bác trai, bác gái, cảm tạ các người đã chiêu đãi cháu, cháu nghĩ, cháu cũng nên cáo từ”.

“Tiểu Thích, cậu cũng ngồi xuống, chuyện này, để cho cậu biết, cũng không có cái gì.” Mẹ Hải Nhạc nói Thích Hán Lương ngồi xuống, từ chối thì bất kính, đoán chừng có mấy lời liên quan với hần, bằng không sao lại giữ lại người ngoài như hần?

“Thư Dật, đi hỏi con, trong một tháng này con phải đưa ra quyết định rồi, hai chị em nó, con chọn người nào?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn một chút Hải Nhạc nói: “muốn con chọn, vẫn là trước kia lựa chọn, con muốn cùng Hải Nhạc ở chung một chỗ.”

Nghe được hần nói như vậy, Hải Nhạc ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng là, trong lòng quý động như ba đào lặn lội, hần là thật muốn sẽ cùng cô làm lại từ đầu sao? Hần vẫn là chọn cô sao?

Cô không tự chủ nhìn về phía hần, hần cũng đang nhìn cô, trong mắt của hần có thâm tình, cũng có thống khổ, còn có hối hận, lại còn kỳ cầu, cô vội vàng bỏ qua ánh mắt đó, nhìn đi hướng khác.

Trì Hải Hoan nghe Tạ Thư Dật nói vậy, sắc mặt cũng không thay đổi.

“Nhưng mà, Thư Dật ca ca, em gái em không nhất định sẽ chọn lựa anh, nó hần là muốn anh ngồi đây cùng lời mà nói, tại sao thầy Thích lần trước lại ngủ ở phòng của nó? Em gái, em cứ nói đi? Hôm nay thầy Thích vừa vặn cũng ở đây, em cũng không cần xấu hổ, có cái gì mọi người cứ nói thẳng ra.” Trì Hải Hoan mở miệng nói.

Cô biết hai người bọn họ đã chia tay nhưng lại không ngờ Tạ Thư Dật lại muốn lựa chọn Hải Nhạc! Cô sắp bị tức chết rồi!

Thích Hán Lương không nghĩ tới Trì Hải Hoan lại hướng hần khai hòa, hần không khỏi nhìn về Hải Nhạc, nói: “Đêm đó chúng tôi thật không có cái gì.”

Trì Hải Hoan không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Nhưng nếu không có gì anh tại sao muốn ngủ lại trong phòng của em gái tôi? Anh là muốn vì em gái tôi che dấu, vẫn là suy nghĩ muốn vì mình mà che dấu? Thật ra thì chuyện này, mẹ tôi đã sớm biết, anh không cần phải băn khoăn gì cả, hay là anh sợ ba mẹ tôi bắt anh chịu trách nhiệm sao? Thật ra thì ba mẹ tôi rất sáng suốt.”

“Trì Hải Hoan! Cô không nói có ai nói cô bị câm sao?” Tạ Thư Dật nghe được trong lòng cực kỳ khó chịu, hần cao giọng nói.

Trì Hải Hoan không khỏi phản bác mà nói: “Em nói sai chỗ nào chứ?”

“Đến phiên cô nói chuyện sao?” Tạ Thụ Dật thanh âm lại nâng lên mấy thanh bậc.

“Hai người các con, chớ quấy rầy!” Tạ ba ba lên tiếng ngăn trở, sau đó, hần hỏi Thích Hán Lương, “Thích tiểu tử, cậu là thật yêu thích Hải Nhạc nhà chúng ta sao?”

“Đúng, cháu không giấu giếm cháu thích Hải Nhạc, cháu cũng đã sớm thừa nhận với bác gái cháu thích cô ấy, nếu như mọi người đồng ý, cháu muốn theo đuổi Hải Nhạc.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt”. Tạ ba ba hài lòng gật đầu, đây cũng là nguyên nhân giữ Thích Hán Lương lại, chính là cùng mọi người thấy được thái độ của hần.

Tạ ba ba hướng Hải Nhạc hỏi: “Nhạc Nhạc, con thì sao? Ba cảm thấy được, Thích tiểu tử không tệ, nếu như các con...” – “Ba, xem ra, con phải hướng các người giải thích một chuyện, nếu không giải thích con thật sự là chịu oan, thầy Thích cũng phải chịu oan.” Hải Nhạc thật nhanh nói.

“A, chẳng lẽ các con thật không có cái gì?” Tạ ba ba kinh ngạc.

“Chẳng lẽ mọi người vẫn cho rằng chúng con có cái gì sao?” Hải Nhạc không khỏi cười khổ.

Tạ Thụ Dật hiểu lầm, cô có thể nhìn, nhưng là, nếu là ngay cả ba mẹ cũng hiểu lầm cô, cô không cách nào nhìn được, xem ra, không làm sáng tỏ lời mà nói, chính là đi đến nơi xa nữa cũng phải đeo trên lưng một đoạn tiếng xấu, cô không thể chịu được!

Cô đứng lên, nhìn chung quanh mọi người, sau đó nói, “Mọi người hãy chuẩn bị thật tốt, con sẽ cho mọi người nghe một đoạn ghi âm, mọi người đợi chút”.

Cô rất nhanh đem lấy thẻ nhớ cầm xuống, để lên bàn, sau đó nói: “Con cho mọi người nghe một đoạn ghi âm, vốn là con cũng không muốn nói ra, nhưng tình hình thế này, bằng vào miệng nói, không có người có thể tin tưởng! Như vậy, để cho sự thật nói chuyện chứ!”

Cô mở ra Computer, tìm tòi ra đoạn ghi âm kia, rất nhanh bên trong truyền đến âm thanh của Trì Hải Hoan: “Em gái tôi từ lượng không tốt, tôi với anh chơi tiếp đi, tôi hiện tại rất rất muốn uống rượu a”.

“Thôi, đừng uống nữa, tôi đưa em về nhà, Hải Nhạc cần nghỉ ngơi.” Âm thanh của Thích Hán Lương.

“Nếu như em cảm thấy không thoải mái, tôi đưa em về nhà”. Vẫn là âm thanh của Thích Hán Lương.

Sau đó vừa một chút đối thoại, những người khác nghe được như rơi vào trong sương mù, nhưng sắc mặt Thích Hán Lương chợt thay đổi, mà mặt của Trì Hải Hoan, càng trở nên trắng phờ phạc không có một tia huyết sắc.

“Em, em thế nhưng thu âm lại?” Cô run rẩy nói.

“Đúng vậy, em cảm thấy chị thời điểm chị đưa em viên thuốc có chút lạ, em ở phòng rửa tay đã mở máy ghi âm. Chuyện này thực ra phải cảm tạ Hi Ca tỷ tỷ, chị ấy từ chỗ Lâm Phong ca ca lên lên cầm một vài thứ, cảm thấy chơi khá thú vị thuận tiện cũng tặng em mấy cái, trong đó có máy ghi âm. Lúc em không ngồi ở đó thật ra là đã bật máy ghi âm trong váy”. Hải Nhạc mặt không chút thay đổi mà nói.

Trì Hải Hoan ngồi thừ trên ghế sa lon, lúc này cô ta nghe được chính âm thanh của mình: “Thầy Thích, anh thật là ngây thơ, anh tối nay nhất định phải ở lại chỗ này rồi! Ngại quá, cái tôi cho nó uống, căn bản không phải thuốc mê, ấy là loại thuốc làm cho người ta tận tình phóng túng, anh nhất định phải ở lại đây, tôi chỉ thương muội muội, tối nay nếu không chiếm được phóng túng sẽ theo trên lầu nhảy xuống đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Chân Tướng 2

Trì Hải Hoan cơ hồ muốn ngất đi! tạ Thụ Dật nghe đoạn ghi âm này, hai tay không thể khống chế nắm thật chặt thành hai quả đấm, hần thật sự là không nghĩ tới, Trì Hải Hoan thế nhưng lại ác độc như thế, để cho Nhạc Nhạc ăn thuốc như vậy! Cô ta còn là con người sao? Coi như là người khác, cũng không thể như vậy dùng cái dạng thủ đoạn tiện này, huống chi, Nhạc Nhạc chính là muội muội của cô ta! Hần thật muốn vì vậy giết cô ta! Thật muốn giết cô ta!

Mà Tạ ba ba cùng Mẹ Hải Nhạc cũng đứng ở nơi đó ngây người như phỗng, bọn họ thật sự là không thể tin, không thể tin!

Máy tính tiếp tục phát ra âm thanh: “Em hiểu rất rõ! Em hiểu! Thầy Thích, xin thầy giúp em”. Là âm thanh suy yếu của Hải Nhạc.

“Được, tôi giúp em” Âm thanh Thích Hán Lương.

“Lão sư, viên thuốc kia bị em để ở đầu lưỡi không có nuốt xuống, em đã đến phòng rửa tay phun ra, nhưng mà còn tan chảy một chút, em bây giờ đang bị tác dụng của thuốc ảnh hưởng, toàn thân đều nóng lên, trong lòng rất khó chịu. Hiện tại thuốc còn chưa phát tác được bao nhiêu, ý thức của em còn thanh tỉnh thầy hãy lấy giúp em bộ quần áo trên ban công, nếu như em ý thức không tỉnh táo nữa rồi thầy ở bên ngoài cho dù có thể nào cũng tuyệt đối không được mở cửa, được không? Thầy nhất định phải giúp em”. Là tiếng khóc của Hải Nhạc.

“Bằng không, để tôi đưa em đến bệnh viện đi, ngâm nước lạnh không phải là biện pháp, em sẽ bị cảm lạnh mất.”

“Không, không còn kịp rồi! Lão sư, đi đi! Đi giúp em đồ đầy nước!”

“Được rồi! Tôi đi!” Sau đó truyền tới là tiếng ào ào, cùng với tiếng Hải Nhạc thở hổn hển.

“Tốt lắm, tôi đỡ em vào trong”.

“Không, không nên đụng em, tự em đi, lão sư nhớ nhất định phải kiên định! Em ở bên trong nếu có hồ ngôn loạn ngữ xin thầy mở cửa, thầy tuyệt đối không thể mở!”

“Được, lão sư đồng ý giúp em, em hãy yên tâm đi”.

Mặc dù chỉ là âm thanh, nhưng lòng của Tạ Thụ Dật thật đau, hẳn có thể tưởng tượng ra được Hải Nhạc phải dùng bao nhiêu ý chí, dựa vào chính mình mà đi tới phòng tắm, đem thân thể nóng rực của mình ngâm vào nước lạnh! Nếu là hẳn, hẳn có thể làm được sao? Hẳn có thể sao?

“Lạnh quá a! Lạnh quá” Hải Nhạc run lẩy bẩy.

Quả nhiên, đến lúc Hải Nhạc liền hồ ngôn loạn ngữ rồi, cô gõ cửa, cũng tưởng môn kéo đến cách cách vang, để cho Thích Hán Lương mở cửa, nói cô quá lạnh rồi, sắp lạnh muốn chết, cầu xin hẳn nhanh lên một chút mở cửa, Thích Hán Lương một mực bên ngoài nói để cho cô kiên trì, kiên trì mọi chuyện sẽ tốt lên. Tạ Thụ Dật đau lòng nước mắt từ trong mắt của hẳn tràn mi ra.

Thì ra là, cô nóng rần lên nhiều ngày thế kia, cũng bởi vì đêm đó ngâm mình quá lâu trong nước lạnh!

Cô chịu nhiều thống khổ như vậy, nhưng là, hẳn thế nhưng không tin cô! Còn nháo cùng cô chia tay! Hẳn đến cùng là đã làm cái gì? Ông trời, trừng phạt hẳn chứ! Trừng phạt hẳn xuống Địa ngục chứ! Hẳn nguyện ý đi trong Địa ngục tiếp nhận Luyện Ngục nổi khổ! Để hẳn bù đắp lại tổn thương cho cô!

Lúc này Hải Nhạc, mặt không chút thay đổi về mặt chết lặng ngồi ở trước máy vi tính, giống như nghe được là âm thanh của người khác, không phải là chính cô, lòng của Tạ Thụ Dật đau hơn rồi, so đao cắt còn đau hơn!

Hẳn không nhìn được nước nở nhen ngào ra tiếng, hẳn thật muốn ôm cô vào lòng, thật chặt ôm vào trong ngực, để cho cô quên mất những thứ đau đớn kia!

Cuối cùng, truyền đến thanh âm Hải Nhạc mệt mỏi: “Lão sư, em nghĩ em đã tốt rồi, thật sự tốt rồi, được lực đã qua, em rất mệt mỏi, rất lạnh, em đã tắm xong, em muốn ngủ, thầy có thể thả em ra rồi.”

“Được rồi.”

Âm thanh cửa phòng tắm mở ra.

“Vậy em ngủ đi, tôi cũng vậy bị em hù dọa ra khỏi một thân mồ hôi, có thể hay không mượn phòng tắm của em tắm rửa một chút?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Đoán chừng máy nghe lén để ở lại phòng tắm, chỉ nghe được trong phòng tắm hoa lạp lạp tiếng nước chảy, cùng thanh âm Thích Hán Lương lầm bầm lâu bầu: “Thích Hán Lương, người giúp cô ấy, người hỏi hận không? Có phải hay không trong lòng có chút hối hận? Người hoàn toàn có thể mượn cơ hội này lấy được cô ấy! Nhưng là người tại sao không có làm như vậy đây? Tại sao phải làm chính nhân quân tử đây? Ai, nhưng là Hải Nhạc đáng giá để người làm vậy, một cô gái tự ái, đáng giá để bất kì nam nhân nào trợ giúp cùng thật lòng đối đãi, ài, chẳng qua là cô ấy làm như vậy, không phải hơn phân nửa là vì tạ Thụ Dật sao? Không biết là tạ Thụ Dật biết ta cùng Hải Nhạc sống chung một phòng, có thể hay không ghen? Tốt nhất là ghen, tốt nhất hai người sẽ huyền náo chia tay! Chia tay tốt nhất! Ai, tạ Thụ Dật thật may mắn, gần quan được ban lộc! Hải Nhạc đến bây giờ cũng không biết mày thích ấy. Haiz, lạn hảo nhân a! Lạn hảo nhân!”

Huyền truyền một đồng lớn lầm bầm lâu bầu, nghe được, Thích Hán Lương mình mặt đỏ rần.

Một lát sau, tiếng nước chảy đóng, Thích Hán Lương mở ra cửa phòng tắm, sau đó, liền truyền đến tạ Thụ Dật tiếng rống to.

Xong rồi xong rồi! Ta chỉ nói là chơi thật khá, tạ Thụ Dật thật trở lại! Lần này Hải Nhạc hồng bet! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ à? Tạ Thụ Dật nhất định sẽ cho là ta cùng cô ấy có cái gì rồi! Hải Nhạc thật nguy rồi!” Thanh âm Thích Hán Lương vội vã cuống quýt huyền truyền, nữa là thanh âm tát mặt mặc quần áo.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng đánh nhau, còn có Trì Hải Hoan nói mỗi một câu, rõ ràng truyền tới, cuối cùng là tạ Thụ Dật nói chia tay rồi đi, tiếng Hải Nhạc khóc rống lên.

Chương 170: Đi Mỹ Quốc, Rời Khỏi Anh!

Hải Nhạc nhanh chóng ngưng hẳn đoạn ghi âm kia.

“Đây là mọi chuyện xảy ra đêm hôm đó.” Cô bình tĩnh nói.

Cả trong phòng khách yên tĩnh, ngay cả roi một cây kim trên mặt đất cũng có thể phát ra tiếng vang ròi.

Hải Nhạc thờ dài một cái, nói: “Ba, mẹ, xin lỗi, con vốn là không muốn nói ra, sợ các người hiểu biết rõ chân tướng lại thương tâm, nhưng là, con không muốn làm cho các người hiểu lầm con, con không muốn đeo cái nôi đen này.”

Trước khi rời đi, cô quay lại nói với Trì Hải Hoan: “Chị, lần này lại để em được lợi rồi, thật xin lỗi, nhưng em cũng không ngờ chị lại ngu xuẩn như vậy, lúc đó em đã tin Thư Dật, chị hẹn em ra ngoài, dĩ nhiên em sẽ có phòng bị. Chị, em cũng không phải ngu ngốc, càng không muốn cùng chị tranh giành cái gì, chị là chị song sinh cùng một bào thai với em, nhưng việc làm của chị thật khiến em quá thất vọng! Nếu như tối nay chị ở trước mặt ba mẹ không quật gió thổi lửa, em còn không định đem đoạn ghi âm này ra ánh sáng, em sẽ chôn giấu nó ở trong lòng, nhưng chị thật sự khiến em thất vọng! Em càng không muốn nói ra chuyện chị đối với em gái mà ra tay độc ác như vậy, là do chị ép em nói ra sự thật! Đây gọi là gì chị biết không? Là gieo gió gặt bão thôi. Trì Hải Hoan toàn thân cũng phát run, một câu cũng nói không nên lời.

Hồi lâu, Mẹ Hải Nhạc kiên khó khăn lên tiếng: “Nhạc Nhạc...” Bà thực chất nói không ra lời mà khóc rống lên.

“Đừng khóc, đừng khóc, Nhạc Nhạc không phải là rất tốt sao?” Tà ba ba vội vàng ôm vợ, an ủi bà.

Sau đó, ông đối với Trì Hải Hoan nói: “Trì Hải Hoan, cô rất dễ cho tôi thất vọng, Tà gia đã không hoan nghênh cô.”

Trì Hải Hoan cũng khóc ồ lên: “ba, con sai lầm rồi, con sai lầm rồi! Tha thứ con đây lần thứ nhất! Tha thứ cho con được không? Con lần sau cũng không dám nữa! Thích lão sư ở chung một chỗ, con không có ác ý! Mẹ! Con xin mẹ!”

Tà Thư Dật lạnh lùng lên tiếng: “Trì Hải Hoan, cô tốt nhất liền ra khỏi đây, đừng ép tôi động thủ đánh phụ nữ! Về sau cấm cô bước vào cửa Tà gia một bước”.

Trì Hải Hoan thấy mẹ im lặng không lên tiếng liền vọt tới trước mặt Hải Nhạc cho là muốn đánh cô liền lùi về sau hai bước, Tới Hải Nhạc trước mặt, Hải Nhạc cho là cô muốn đánh cô, không khỏi lui về sau hai bước, Tà Thư Dật thấy Trì Hải Hoan xông tới, sợ cô ta làm hại Hải Nhạc cũng xông tới, kéo Hải Nhạc vào trong ngực hẳn.

“Trì Hải Hoan! Cô còn muốn làm gì? Cô hãm hại phải Nhạc Nhạc còn chưa đủ sao? Cô hành hạ cô ấy còn chưa đủ sao?” Hần rống giận nói.

Trì Hải Hoan nước mắt lưng tròng nhìn Nhạc Nhạc, cách oành một tiếng quỳ rạp xuống bên chân của Hải Nhạc, than thở khóc lóc lấy tay đánh vào mặt của mình: “Nhạc Nhạc, em hãy tha thứ cho chị, tha thứ cho chị có được không? Chị là nhất thời hồ đồ, ma xui quỷ khiến nên mới làm như vậy, em hãy tha thứ cho chị, chị lần sau cũng không dám nữa! Nhạc Nhạc! Em hãy tha thứ cho chị! Tha thứ cho chị đi!”

Tà Thư Dật thấy vậy không nhị được nữa một cước đã Hải Hoan ngã ra, hấn điên cuồng rống lên: “Không cách nào tha thứ! Cũng không đáng được tha thứ! Cô tránh ra! Cô không xứng làm chị của Nhạc Nhạc! Lòng dạ ác độc như cô, thủ đoạn ti tiện như vậy cũng nghĩ ra được! Cô không phải là người! Cô là một con quỷ đội lốt người!”

Trì Hải Hoan hét lên một tiếng ngã xuống, ngẩng đầu lên chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng từ mọi người, ngay cả mẹ cũng nhìn cô với ánh mắt xa lạ, Hải Hoan ô ô ôm mặt mà khóc lên.

Hải Nhạc trong lòng có chút không nhẫn tâm, cô nói: “Chị đứng lên đi, đứng lên nói chuyện.”

“Thứ người như thế! Em vẫn để ý cô ta làm cái gì? Em quên cô ta đối xử với em như thế nào rồi sao?” Tà Thư Dật cơ hồ nổi trận lôi đình.

Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, nhàn nhạt nói: “Phải, tôi biết rõ không thể nào tha thứ, chị hung hăng đâm tôi một dao, còn anh, anh thì sao? Sự lựa chọn của anh là đang sát muối lên vết thương của tôi, để cho tôi càng thêm đau, đau đến chết đi sống lại. Tôi đã nói với anh, tôi với Thích lão sư cái gì cũng không có, thế nhưng anh lại lựa chọn chia tay, lựa chọn vứt bỏ tôi! Khi đó, tôi cần nhất sự quan tâm của anh, cần nhất là anh yêu tôi, nhưng anh lại khiến tôi tổn thương, chị ta không đáng được tha thứ! Nhưng anh thì sao? Anh cùng chị ta có gì khác nhau? Mặc dù chị ta muốn tổn thương tôi, nhưng không được như ý muốn, mà anh, anh tạo cho tôi một vết thương không cách nào bù đắp được, anh so với chị ta lại càng không đáng được tha thứ” Lời cuối cùng là Hải Nhạc nghẹn ngào nói ra trong nước mắt.

Tà Thư Dật ngơ ngác đứng ở nơi đó, trên mặt trượt xuống hai hàng nước mắt trong suốt.

Cô nói không có sai, thời điểm đó cô cần nhất là sự quan tâm của hấn, thế nhưng hấn lại hung hăng xát muối vào vết thương lòng của cô! Là hấn sai rồi! Là hấn sai rồi!

Hải Nhạc đến bên mẹ, đưa tay ôm lấy bà mà khóc lên, mẹ Hải Nhạc quay người ôm lấy Hải Nhạc, vừa khóc vừa nói: “Nhạc Nhạc, tha thứ cho mẹ, tha thứ cho mẹ, là mẹ không tốt! Là mẹ không bảo vệ tốt cho con! Mẹ xin lỗi! Mẹ xin lỗi con gái!”

“mẹ, Nhạc Nhạc không phải là đã không sao sao? Không cần tự trách.” Hải Nhạc nói.

“Nhạc Nhạc, là ba cũng có lỗi, ba nhận lỗi với con, ba không nên cho là con cùng Thích lão sư có cái gì, thật xin lỗi!” Tà ba ba cũng đưa tay ôm lấy Hải Nhạc.

“Ba, con không trách ba, là trách bản thân con không có xử lý tốt, hại ba mẹ phải lo lắng, là lỗi của con, con xin lỗi” Hải Nhạc nói.

“Con có thể tha thứ cho ba mẹ không?” Tà ba ba nói.

“Ba mẹ không có làm sai cái gì, bảo con làm sao tha thứ a!” Hải Nhạc thần nhiên cười.

“Hảo, thật tốt, thật là đứa con gái ngoan của ba!” Tà ba ba cảm khái mà nói.

“Chẳng qua là ba mẹ, Nhạc Nhạc có thể muốn rời khỏi nhà một thời gian, con muốn cùng chị Tương Tư đi Mỹ, ba mẹ hai người nhất định phải chăm sóc mình thật tốt.”

“Con đi nước Mỹ? Con thật sự là muốn đi Mỹ? Ba còn cho là con nói chơi? Con đến nơi đó làm cái gì? Không cho đi, không có con, ba sẽ rất nhớ, ba không cho con đi.” Tà ba ba hoảng loạn.

“Nhưng mà con cũng đã hoàn tất thủ tục rồi, chị Tương Tư hiệu suất rất nhanh, con ci nhắc tới chị ấy đã giúp con làm xong hộ chiếu rồi, con bây giờ có thể theo chị ấy rời đi.” Hải Nhạc mỉm cười nói, thật ra thì trong lòng cô cũng có chút chua xót, lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng không có rời khỏi nhà xa ba mẹ, đột nhiên sẽ phải rời đi, hơn nữa còn là vạn dặm ở tận nước Mỹ, cô thật sự không nỡ.

“Nhạc Nhạc! Con thậm chí còn không thêm nghĩ đến ba mẹ sao? Tại sao lại muốn đi khỏi đây? Người một nhà đoàn tụ ở chung một chỗ không phải rất tốt sao?” Mẹ Hải Nhạc lại khóc nữa.

“Mẹ, con không thể nào mãi sống bên cạnh ba mẹ, coi như con là chú chim nhỏ, đến lúc đủ lông đủ cánh, con muốn bay xa hơn, mẹ, con cũng không phải là sẽ không trở lại, hơn nữa mẹ cũng có thể đến nước Mỹ để thăm con mà.” Hải Nhạc an ủi nói.

“Hải Nhạc, em phải đi Mỹ, tôi ở bên đó có rất nhiều bạn bè họ sẽ giúp đỡ cho em. Đợi qua hết học kì này, tôi sẽ qua đó giúp em” Thích Hán Lương cơ hồ kích động muốn hoan hô rồi, nếu là Hải Nhạc đi Mỹ, hấn nhất định lập tức từ chức, hấn muốn lập tức đi Mỹ, đến đó không còn sự tồn tại của Tà Thư Dật, hấn không tin là hấn không thể khiến cho Hải Nhạc yêu hấn.

“mẹ không thể xa con, không nên đi! Không đi có được không! Con không phải là muốn cùng Thư Dật ở chung một chỗ sao, các con đang ở cùng nhau, ba mẹ sẽ không ngăn cấm con nữa, chỉ cần con ở lại đây bên cạnh mẹ, dù con muốn qua lại với ai mẹ cũng sẽ không ngăn cấm nữa! Nhạc Nhạc, ở lại đây đi con.” Mẹ Hải Nhạc thương tâm khẩn cầu.

Hải Nhạc khổ sở cười cười, lời này của mẹ nói ra đã quá muộn, cô bây giờ cùng Tà Thư Dật còn có cái gì có thể đây? Cô sẽ không cần một tình yêu mà không có sự tin tưởng.

“Mẹ, con sẽ quay về thăm mẹ, con với chị Tương Tư đi cùng nhau, con nhất định sẽ sống tốt, tương lại mẹ nhất định sẽ nhìn thấy một Hải Nhạc hoàn hảo, hoàn toàn lột xác.” Hải Nhạc vẫn như cũ, không chút nào lung lay ý định.

Liên tiếp mấy ngày, Mẹ Hải Nhạc cùng Tà ba ba một mực giữ Hải Nhạc ở lại, nhưng Hải Nhạc là kiên định muốn đi Mỹ, bọn họ cuối cùng cũng đành phải từ bỏ ý định thuyết phục cô.

Mà Trì Hải Hoan, cũng đành phải đi khỏi Tà gia, bắt đầu đi ngủ tại trường, cô khóc thút thít thỉnh cầu, nhưng Tà ba ba cứng rắn đuổi cô đến trường, cô gái này, tâm can thật quá độc ác, thủ đoạn làm cho người ta không rét mà run. Xem ra lần trước Thư Dật nói bị cô ta bày trò thật đúng là không lừa bọn họ, tuyệt đối cũng là do cô ta bày trò!

“Haiz, tuổi còn nhỏ thế nhưng lại mang tư tưởng tiêu cực như vậy... rõ ràng là một mẹ sinh, vì sao Nhạc Nhạc thiện lương, mà Trì Hải Hoan lại trở nên như vậy không thể nói lý? Thật là kinh khủng, nhỏ như vậy đã dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối phó người khác, trưởng thành sẽ làm đến mức nào đây?” Tà ba ba một mực than thở.

“Haiz, nó từ nhỏ đã hiểu thắng tranh đoạt, hơn nữa em cùng cha nó ly hôn, cha ti ở trong tù, mẹ kế lại là một người đàn bà âm độc, có đủ trò, mưa dầm thấm đất Trì Hải Hoan cứ như vậy mà học được điều xấu. Chỉ sợ là để nó ở trường học cũng không phải biện pháp, em nghĩ nên để nó ra nước ngoài chứ không phải là Nhạc Nhạc.” Mẹ Hải Nhạc lo lắng tròng trùng.

“Thế này nhé, đợi qua học kỳ này, chúng ta đi Anh quốc giúp nó tìm một nữ tu sĩ nghiêm khắc ở trường dạy bảo nó, đem nó từ từ khuyên bảo?” Tà ba ba nói.

Mẹ Hải Nhạc gật đầu, thờ dãi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 171: Tôi Muốn Em, Chỉ Cần Em!

Mất thấy ngày mai sẽ phải rời đi, Hải Nhạc cũng đã dọn hành lý xong, cô kiểm tra xem có quên thứ gì không, sau đó ngồi trên giường gấp quần áo từng cái bỏ vào vali.

Lúc này, có người ở bên ngoài gõ cửa, Hải Nhạc ngẩng đầu nói: "mời vào."

Tạ Thư Dật từ bên ngoài đi vào.

"Anh hai, có chuyện gì sao?" Hải Nhạc nhàn nhạt liếc nhìn hắn.

"Tôi... tôi ghé thăm em một chút." Tạ Thư Dật lấp bắp mà nói.

Từ ngày vạch trần Trì Hải Hoan, sau cũng không còn gọi hắn tình cảm như trước, đứng mặt liền lễ phép gọi hắn một tiếng anh hai, thật khiến hắn tức đến học máu, cô chính là bài xích hắn, trong lòng hắn thực sự thống khổ, nhưng lại không thể tìm được lý do nào đến gần cô, chỉ đành phải tan nát cõi lòng nhìn cô lạnh lùng xa cách. Ngày mai, cô thật sự sẽ đi, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cô lại! Từ giờ về sau, cô ở cách xa Đại Tây Dương rất có thể sẽ lại động tâm trước những thằng đàn ông khác! Hơn nữa, con sói Thích Hán Lương này, mười hai tuổi đã sống ở Mỹ, bây giờ Nhạc Nhạc đi Mỹ, không phải là thỏa mãn tâm nguyện của hắn sao? Hắn ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này liền chạy theo. Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc của Tạ Thư Dật lại tay trong tay cùng Thích Hán Lương đi dạo ở Mỹ, hắn thật muốn điên lên rồi! Nhưng bây giờ hắn lại vô lực ngăn cản! Chỉ có thể tro mắt nhìn Hải Nhạc rời xa hắn sao? Tương lai gặp lại, hai người quen thuộc nhất nay sẽ phải trở thành người xa lạ? ((đáng đời huynh, cái thói gia trưởng, bắt nạt Nhạc nhi.... một lần tồn tại già nhé cưng...))

"Nhạc Nhạc, em đi Mỹ rồi, em sẽ không nhớ đến tôi sao?" Tạ Thư Dật khổ sở hỏi.

Tối nay cô mặc áo ngủ Winnie the Pooh màu hồng phấn dễ thương, trên người truyền đến mùi hoa son chi, là loại sữa tắm cô dùng, rất dễ chịu. Có thể là cô vừa mới tắm xong, trên mặt vẫn còn chút hồng hồng do hơi nước bốc lên, đôi mắt to tròn sáng ngời. Hắn thật sự rất muốn kéo cô vào trong ngực mình, tận tình mà hít lấy mùi thơm trên người cô, nhưng hiện tại hắn cũng không dám làm chuyện gì, hắn không cách nào nhịn được ánh mắt dạt dào của cô nhưng lại không dám làm càn.

"Tôi cũng không phải mất trí nhớ, sao có thể không nhớ anh?" Hải Nhạc khó được cười một tiếng.

"Ách" tạ Thư Dật bị sặc.

"Tôi sau này không còn ở nhà nữa, mẹ tôi phải phiền anh chiều cô rồi." Hải Nhạc thở dài một cái, cô không phải là không có nhìn ra trong mắt của hắn thống khổ cùng giằng co, cô thật sự có loại xung động, muốn ôm lấy hắn, dùng bàn tay nhỏ bé làm đôi mày của hắn dịu xuống, nhưng cô cố đè xuống ý định trong lòng.

"Tôi biết rồi." Tạ Thư Dật khàn giọng nói.

"Còn có ba, thân thể ba không tốt, anh cũng nên chú ý nhiều một chút, nếu ba uống hết thuốc rồi anh phải mua giúp ông ấy, tôi sợ mẹ tôi sẽ có lúc sơ sót đấy." Hải Nhạc nhẹ nói.

"Biết, tôi sẽ làm." Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

"Vậy được rồi, ngày mai tôi đi rồi, tôi muốn đi nghỉ sớm." Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật lỗ mũi đau xót, cổ họng căng thẳng, cô là đang đuổi hắn đi sao?

"Nhạc Nhạc, mẹ em dặn dò, ba em cũng dặn dò, nhưng còn tôi đây? Em tại sao không đoái hoài gì đến tôi?" Tạ Thư Dật run rẩy hỏi. ((Chắc Chắc, bạn Dật, bạn hơi quá đòi đây... bạn đánh ng ta còn đòi người ta tới thương yêu bạn... Có mị vẫn đi bên bạn là phước cho bạn lắm rồi đây...))

Hải Nhạc ngẩn người, nói: "Anh? Anh không phải rất tốt sao? Thân thể anh cũng rất tốt, có cái gì cần dặn dò đây?"

Tạ Thư Dật không khỏi bộc phát: "không tốt! Tôi nhất định sẽ không tốt! Em không còn ở bên tôi nữa, tôi làm sao có thể sống tốt?"

Hải Nhạc không khỏi giật mình, hồi lâu, cô nói: "Nhưng tôi cũng không cảm thấy bản thân tôi đối với anh quan trọng như vậy, nếu như tôi quan trọng với anh như vậy anh cũng sẽ không như lần đó không tin tưởng tôi, cũng sẽ không phũ phàng mà nói chia tay."

"Tôi sai rồi! Tôi biết rõ tôi sai lầm rồi! Em không thể tha thứ cho tôi sao? Lúc trước là do tôi không tìm hiểu chân tướng, tôi biết tôi sai rồi! Tôi sẽ một

mực cố gắng để cho em một lần nữa trở lại bên cạnh tôi! Tôi sẽ sửa đổi mà, em tha thứ cho tôi được không! Về sau tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn em!” Tạ Thư Dật cầu khẩn nói.

Hải Nhạc cúi đầu nói: "Tạ Thư Dật, tôi chỉ xin anh một tấm chân tình, tôi toàn tâm toàn ý yêu anh, cũng hi vọng là anh một lòng một dạ với, nhưng anh đối với tôi như thế nào hả? Sự tin nhiệm cơ bản nhất cũng không có! Cứ coi anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh, nhưng anh có từng nghĩ chưa, một tình yêu mà không có sự tin tưởng như vậy có thể đi được bao xa?"

Tạ Thư Dật không chế không được, tiến về phía trước hai bước, đem Hải Nhạc ôm thật chặt vào lòng, như muốn khảm cô vào trong thân thể hần, không thể tách rời: “Nhạc Nhạc, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi là vì ghen tỵ mà đầu óc mê muội, không phải là tôi không tin tưởng em. Tôi sau đó rất hối hận, tôi biết là mình sai lầm rồi! Nhưng em, tại sao lại không thể tha thứ cho tôi đây?"

Hải Nhạc cố gắng muốn tránh ra hần, nhưng sức cô so với hần chỉ như mèo cào, thử mấy lần cũng không đẩy hần ra nổi, Hải Nhạc đành mặc hần ôm lấy, thở dài.

“Chúng ta không cần phải rồi rắm với tình yêu này nữa được không? Yêu như vậy, để cho tôi đè nén mà anh cũng đau khổ, tôi không muốn bây giờ đáp ứng anh, để rồi chuyện đó lại một lần nữa xuất hiện, đau lắm, tôi thật sự sẽ không chịu nổi. Tạ Thư Dật, tôi vẫn còn nhỏ, tôi muốn được bay cao hơn nữa, anh hãy để tôi bay đi, đừng dùng tình yêu của anh trói buộc tôi được không? Hơn nữa tương lai của anh có thể sẽ còn bay cao hơn tôi! Sau này, khi nhớ lại chuyện của chúng ta anh sẽ cảm thấy nó thật buồn cười. Có lẽ là do chúng ta vô duyên, anh, sẽ có một cô gái tốt hơn tôi phù hợp với anh...” Hải Nhạc khổ sở nói.

“Không, tôi chỉ muốn em, tôi không cần ai cả, tôi chỉ muốn em! Chỉ cần em! Bất kể tôi hiện tại 21 tuổi, hay 31 tuổi, 41 tuổi, 81 tuổi, tôi đều chỉ cần em, chính là em!” Tạ Thư Dật kích động nói.

Trong lòng Hải Nhạc thật đau đớn, cô rất muốn đưa tay ôm chặt lấy hần, cô muốn nói cho hần biết thật ra là cô không muốn rời đi, nhưng cô không thể, cô muốn quên hần, cô muốn xoá đi ảnh hưởng to lớn của hần đối với mình. Lần này, cô nhất định không thể mềm yếu, cô nhất định phải cự tuyệt tình cảm của hần, cô muốn đi một cuộc đời mà không có hần!

“Có lẽ chúng ta như vậy sẽ tốt cho cả hai, tôi thấy rõ chúng ta không thích hợp, anh đi đi. Tôi muốn ngủ, sáng sớm mai tôi phải lên máy bay rồi!” Hải Nhạc liều mạng đẩy hần. “Nhạc Nhạc! Tôi không muốn em xa tôi! Tôi không muốn em ra khỏi cuộc đời tôi!” Tạ Thư Dật liều mạng không buông cô ra, hần không thả, cô ngày mai sẽ phải đi. Vừa nghĩ tới về sau không thể nhìn thấy cô, tim của hần, đã không còn nguyên vẹn mà vỡ thành trăm mảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Không Phải Anh Muốn Tôi Tình Nguyên Sao?

Hải Nhạc trong lòng hung ác, cúi đầu hung hăng cắn lấy cổ tay hần, Tạ Thư Dật không nghĩ tới cô thế nhưng lại cắn hần, hần a một tiếng, nhưng vẫn kiên quyết không buông cô ra.

Hải Nhạc ngửi thấy trong miệng đã có mùi máu tươi, nhưng hần vẫn không chịu buông tay, cô không khỏi buông lỏng miệng ra, giọt lệ lạnh như băng từ khoé mắt chảy xuống.

“Tại sao? Anh tại sao luôn cố chấp như vậy chứ? Cứ tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ khiến tôi thêm coi thường anh! Trên đời không chỉ có một mình tôi là phụ nữ! Tạ Thư Dật, anh chẳng lẽ không tìm được một người đến yêu anh sao? Chỉ cần anh vẫy tay một cái thì ngoài kia đã có bao cô gái xếp hàng chờ anh yêu thương! Buông tôi ra đi! Tôi van xin anh đấy!” Hải Nhạc sức cùng lực kiệt mà khóc nức lên.

“Tôi chỉ muốn em! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ muốn em! Chỉ muốn duy nhất một mình em!” Tạ Thư Dật vui đầu vào cổ Hải Nhạc, nức nở nói.

Hải Nhạc cắn cắn môi, nói: "Có phải là anh chưa từng lấy được sự cam tâm tình nguyện của tôi cho nên mới không muốn buông tay?"

Tạ Thư Dật nhất thời buông lỏng cô ra.

“Tôi nói đúng rồi sao?” Hải Nhạc đùa cợt, cười hỏi, sau đó, cô xoay người lại, từ từ nâng hai tay cởi ra cúc áo đầu tiên.

Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc đem cúc áo cởi ra, cởi một viên, rồi lại một viên, đôi gò bồng đảo từ từ hiện ra trước mắt Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật rất muốn đem tầm mắt dời đi nhưng đại não không bị khống chế vẫn để hần nhìn chằm chằm vào bầu ngực trắng nõn của cô.

Cô rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng hần bất an nghi vấn.

“Tạ Thư Dật, tối nay, tôi cam tâm tình nguyện đem lấy chính mình cho anh.” Hải Nhạc cởi ra chiếc cúc áo cuối cùng, bình tĩnh nhìn chằm chằm tạ Thư Dật, nhẹ nói.

ta sẽ giao trả cho hần

tạ Thư Dật không khỏi lui về sau vài bước, cô là đang cho là hắn tới đây để chiếm lấy thân thể cô sao? Công hồ hắn là kẻ như thế sao?

“Tạ Hải Nhạc, sao em có thể đối với tôi tàn nhẫn như vậy?” Long Tạ Thư Dật vỗ vụn, hắn nhìn chăm chăm Hải Nhạc, đau đớn mở miệng.

“ Chẳng lẽ, anh không muốn sao? Không phải anh vẫn luôn muốn có được tôi sao?” Hải Nhạc bình thản, từ từ đem áo ngủ từ trên bờ vai cởi ra, “ Chỉ cần anh đến gần tôi, tôi sẽ là của anh”.

Tạ Thư Dật há hốc mồm, hắn bị thương nhìn Hải Nhạc. ((chỉ muốn nói là... mị thông cảm với bạn Dật... haiz))

Hải Nhạc cắn răng, tay lôi kéo, áo ngủ rơi vào dưới chân của cô, cô nhẹ nhàng chuyển bước, hướng tạ Thư Dật đi tới.

Tạ Thư Dật không ngừng lắc đầu, hắn ngốc trệ nhìn Hải Nhạc, từ từ lui về phía sau.

“ Tạ Thư Dật, trước khi tôi đi, tôi sẽ thỏa mãn tâm nguyện của anh, lấy được thứ anh muốn rồi, chúng ta liền hoàn toàn chấm dứt, đường ai nấy đi.” Hải Nhạc nói.

“ Tạ Hải Nhạc, tôi hận em!” Tạ Thư Dật thống khổ xoay người lại, nặng nề mở cửa ra, lại nặng nề đóng cửa lại.

Đứng ở trong phòng, Hải Nhạc khụy xuống, cô không khỏi ôm lấy mình, nước mắt lại nặng nề rơi xuống khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp.

Cái này có thể coi là đoạn tuyệt không? Hắn thực sự muốn có thân thể cô, rất tốt cô sẽ cho hắn, từ đó nhất đao lưỡng đoạn, mãi không gặp nhau nữa. Nhưng là hắn lại xoay người rồi đi, lại còn cả ánh mắt đau thương của hắn nữa, đã đâm cô một nhát thật đau nhói, cô đã làm sai rồi sao? Giả như cô làm như vậy đã tổn thương đến hắn, điều đó có đại biểu rằng hắn thật sự yêu cô hay không?

Tạ Thư Dật vọt tới trong phòng của mình, miệng mở to thở hổn hển, ánh mắt chớp chớp, hơi nóng lại xông ra bên ngoài, hắn ngẩng đầu lên, nỗ lực đem nó nháy mắt trở về.

Cô như thế này mà hiểu lầm hắn! Cô cho là hắn chỉ muốn thân thể của cô mà thôi! Tạ Thư Dật điên cuồng đập lên tường, trong miệng không ngừng gào thét như dã thú.

Cô tại sao có thể đối với hắn như vậy? Tại sao có thể?

Cho đến khi máu ở mu bàn tay trở nên chết lặng, hắn mới chán nản xoay người lại tựa vào trên tường, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên màn hình chờ máy tính, là hình của Hải Nhạc. Cô đang mặc đồng phục đem hai tay để sau lưng, bả vai hơi nghiêng quay mặt lại đối diện với Tạ Thư Dật cười nói tự nhiên. Tạ Thư Dật đứng dậy bước tới, không nhìn được đưa tay sợ nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh đang cười tươi, lại không cẩn thận làm dính lên đó một giọt máu, hắn vội vã lấy áo lau đi, mà hình chờ cũng biến mất, Tạ Thư Dật buông thõng ngồi trên ghế, đôi mắt vô hồn. Hắn chỉ có thể ngồi trước màn hình, chỉ có thể nhìn ảnh của cô mà vượt qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Hắn Quả Thật Không Đến!

Tạ Thư Dật xoay người mở máy tính, mở chiếc CD mà hắn đã để sẵn trong máy. Đó là đoạn video quảng cáo của Hải Nhạc, hắn không nhìn được click mở CD.

Trong quảng cáo, Hải Nhạc thật ngọt ngào, khả ái, thường Hàn dù là đại minh tinh nhưng cũng không làm lu mờ đi vẻ hào quang từ người cô. Tạ Thư Dật đột nhiên có chút hối hận vì lúc đầu đã không thay thế Thường Hàn, nếu đổi lại là hắn thì bây giờ trên màn hình hắn đã có thể cùng cô ở một chỗ, lại nghĩ, hắn và Hải Nhạc cho đến bây giờ cũng không hề có một tấm ảnh nào chụp chung trừ bỏ tấm hình bị báo chí chụp lén. Nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, ở sân lớn cái tên Thường Hàn đó quỳ một chân trên đất cầu hôn Hải Nhạc, Tạ Thư Dật nheo mắt không khỏi bức bối.

Tay Tạ Hải Nhạc nắm lấy sợi dây chuyền cá heo, nội tâm lại có chút mâu thuẫn, vốn dĩ là tối hôm qua muốn đem trả lại cho Tạ Thư Dật nhưng lại bị hắn làm cho quên mất.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó đến trước cửa phòng của Tạ Thư Dật, gõ cửa nhưng không ai lên tiếng, Hải Nhạc không khỏi có chút ngờ ngợ.

Hải Nhạc đưa tay mở cửa cũng ghé đầu nhìn, lại phát hiện trong phòng không có bóng dáng Tạ Thư Dật, mới sáng sớm hắn đã chạy đi đâu rồi chứ?

Hải Nhạc trong lòng có chút chán nản, cô lần nữa trở lại phòng mình, vú La cùng Tiểu Thiên đã cầm hành lý xuống giúp cô, ba mẹ cũng đang chờ cô dưới lầu.

“Tiểu thư a, đi Mỹ quốc, cô nhất định phải chăm sóc tốt cho mình a” Vú La không thôi lau khô mắt.

Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm vú La: "Con biết rồi vú La, vú nhất định phải chăm sóc cho ba mẹ con thật tốt, con phải nhờ vú rồi."

"Vú biết rồi, tiểu thư nhất định phải viết thư gửi về hoặc gọi điện về báo bình an cho chúng tôi đấy." Vú La nghẹn ngào.

"Tiểu thư, cô đi rồi, trong lòng chúng tôi thực sự rất buồn." Tiểu Thiển đứng bên cạnh cũng mếu máo.

"Không có chuyện gì, em sẽ quay trở về thăm mọi người mà." Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Thiển an ủi khiến cô gái cứ thế mà ô ô khóc lên.

Ba người cùng nhau xuống lầu, ba mẹ Hải Nhạc kiên quyết đưa cô đến sân bay, dọc đường đi cả hai người dặn dò trăm điều, Hải Nhạc chỉ đành gật đầu lia lịa đáp ứng.

Đến sân bay, Long Tương Tư cùng Long Đế Uy đã sớm chờ ở cửa.

Mà anh em Hứa gia cùng Sở Lâm Phong, Minh Hi Ca cũng đang đi về phía bọn họ, Hứa Nhã Nghiên ôm lấy Hải Nhạc khóc suốt không chịu buông tay, bên cạnh Minh Hi Ca cùng với mẹ Hải Nhạc cũng rất không ít nước mắt.

Cuối cùng mọi người lưu luyến không rời tách ra, Hải Nhạc chần chờ một chút, đem dây chuyền cá heo đưa cho Long Đế Uy: "Anh Đế Uy, nếu anh gặp được anh ấy, hãy thay em trả lại cho anh ấy." Cô nhẹ giọng nói.

Long Đế Uy do dự một chút, cuối cùng cũng thò tay mà tiếp nhận: "Được, anh sẽ giao trả cho cậu ta."

"Cám ơn anh Đế Uy" Hải Nhạc muốn nặn ra khuôn mặt tươi cười, nhưng nước mắt vẫn tràn mi ra.

Hắn thế nhưng cũng không tới đưa cô!

"Mọi người cũng nên trở về đi, ba mẹ hai người còn phải đi làm, anh chị Ngạn, anh Lâm Phong, chị Hi Ca còn Nhã Nghiên nữa, mọi người còn phải đi học đó. Tổng quân thiên lý, chung nhất hữu biệt,(nghĩa là tiền quân ngàn dặm cuối cùng rồi cùng phải tạm biệt. Mị đề nguyên câu cho hay)), mọi người trở về đi nếu không con sẽ khóc dữ dội nha." Hải Nhạc hít mũi một cái.

"Đề bọn anh tiễn em lên máy bay." Hứa Chí Ngạn lên tiếng.

"Không cần, nhìn mọi người đứng ở đây, em sẽ khóc, em sẽ không nỡ, mọi người hãy về đi." Hải Nhạc nói.

Tất cả mọi người không cuối cùng cũng đành phải từng người một lưu luyến ra về.

Khi Tạ Thụ Dật chạy tới sân bay cũng không thấy thân ảnh quen thuộc đâu cả, trông lòng hắn gấp muốn chết chẳng lẽ đã đi rồi?

Hắn móc điện thoại ra gọi cho Long Đế Uy: "Họ đi rồi sao?"

"Đã đi rồi." Tạ Thụ Dật chán nản cúp điện thoại, trong lòng không vui! Tay của hắn, theo bản năng siết chặt thành nắm đấm.

Đều do hắn quá ngu ngốc, vẫn không suy nghĩ chu toàn, hắn muốn cho cô chiếc nhẫn tốt nhất cho nên mới tốn thời gian chọn lựa, lại không nghĩ tới cô đã lên máy bay trước khi hắn tới. Cũng may, tối hôm qua suy nghĩ cả đêm, hắn quyết định tại sân bay cầu hôn cô, nếu cô ừ cô lên máy bay rồi thì hắn sẽ đuổi theo cô đến Mỹ quốc! Đuổi kịp đến Mỹ quốc có thể kéo cô quay trở về, hắn lập tức chạy đến quầy phục vụ, đang muốn mở miệng hỏi thăm chuyến bay của Hải Nhạc đã bay đi chưa thì một người đàn ông mang giày Tây đen bóng bước tới gần Tạ Thụ Dật, trên tay anh ta cầm chiếc vé máy bay, nói với nhân viên quầy phục vụ: "Mẹ tôi ở nhà đột nhiên phát bệnh, thật xin lỗi, tôi muốn trả lại vé đi Los Angeles."

Los Angeles? Tạ Thụ Dật giật mình, bây giờ hắn đi đến Los Angeles, sau đó lại bay tới New York, không phải là cũng được gặp cô sao?

"Tiên sinh, anh có thể đem vé máy bay nhượng lại cho tôi không? Tôi hiện tại rất cần nó." Tạ Thụ Dật dễ tính nói.

Tạ Hải Nhạc! Em cứ đi đi! Em đi đến chỗ nào! Tôi liền tới chỗ đó! Tóm lại em phải luôn ở bên tôi! "Tiên sinh, nếu như anh cần vé máy bay, phiền anh lấy hộ chiếu ra." Nhân viên làm việc lễ phép nói.

Tạ Thụ Dật lấy hộ chiếu ra đưa cho nhân viên, rất nhanh đã làm xong thủ tục, hắn cầm trên tay vé máy bay hài lòng cười. Ông trời có mắt, kịp thời tặng vé máy bay đi Mỹ cho hắn, hắn lại nghĩ tới xuất hiện ở nhà của Long Tương Tư bên Mỹ, Hải Nhạc ra mở cửa, thấy hắn ở đó có phải sẽ rất kinh ngạc? Khi đó hắn sẽ nhân cơ hội cô còn ngây ngốc nhìn hắn mà đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô, không bao giờ để cô tháo xuống, Tạ Thụ Dật chỉ nghĩ đến đó trong lòng đã cảm thấy cực kì vui vẻ.(ừ, quả là lưu manh, mất hình tượng quá nha Dật ca....)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Sao Anh Ngốc Như Vậy!

Rất nhanh, Tạ Thử Dật đã lên máy bay đi Los Angeles, nhìn phía ngoài cabin, hẳn nghĩ cô lúc này có lẽ đang ngủ trên máy bay đến New York rồi.

Hắn kìm lại xúc động muốn gọi điện thoại cho cô, hẳn nhất định phải đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, có như vậy mới có thể khiến cho Hải Nhạc cảm động, cô mới có thể đồng ý quay về với hắn. Đến lúc đó hẳn sẽ đưa cô về Đài Bắc! Tuyệt đối không để cô đi đâu nữa! Dù là đã sắp gặp được Hải Nhạc, nhưng hẳn vẫn không nhận được liên lạc điện thoại gọi cho cô, hẳn muốn nghe được giọng nói của cô, có như vậy hẳn mới yên tâm.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, hẳn nghe được tiếng Hải Nhạc truyền tới: “A lô?”

“Nhạc Nhạc, em chưa ngủ sao?” Tạ Thử Dật hỏi.

“Anh đang ở đâu?” Hải Nhạc nhẹ giọng mà hỏi.

“Tôi, tôi đang ở ngoài. Em mấy giờ thì đến New York?” Tạ Thử Dật hỏi.

“Tôi nay mới bay, nhưng phải chờ thêm ba giờ nữa mới có thể bay, anh đã đi đâu vậy?” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tôi nay mới cất cánh sao?” Tạ Thử Dật lớn tiếng hô lên, “Tại sao có thể như vậy? Nhưng mà tôi đang định bay đi Los Angeles a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Anh nói cái gì? Anh đang trên máy bay đi Los Angeles? Đã cất cánh rồi sao?” Tạ Hải Nhạc không khỏi đứng lên, chạy đến phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài nhìn những máy bay đã cất cánh.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thử Dật cơ hồ là khóc không ra nước mắt a, làm sao mà tối nay cô mới đi? Tại sao hắn ban đầu cũng không mở miệng hỏi hỏi đây? Hiện tại hẳn đang ở trên trời, cũng không thể khiến họ dừng lại, hẳn bây giờ phải qua mười mấy tiếng đồng hồ bay đến Los Angeles.

“Anh đến Los Angeles làm cái gì?” Tạ Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc hỏi.

Hắn đi Los Angeles làm cái gì a? Cũng không có ai nghe nói là hắn sẽ đi.

“Đuổi theo em! Tôi muốn đưa em quay trở về! Em muốn đến nước Mỹ, tôi cũng sẽ đến đó đưa em trở lại, em đến chân trời góc biển tôi cũng sẽ đuổi theo đưa em trở về! Tóm lại tôi chỉ muốn em mãi ở bên cạnh tôi!” Tạ Thử Dật vừa nóng vừa giận, thật xấu hổ a, người muốn đi Mỹ hiện tại vẫn ở dưới đất, còn người vốn dĩ không đi lại đang ngồi trên máy bay.

Tạ Hải Nhạc nghe được hắn nói như vậy liền nở nụ cười, nhưng nước mắt lại không nhận được rơi xuống. “Anh đó, sao không chịu hỏi trước một tiếng xem tôi đã đi chưa? Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tôi cho là em đã đi rồi! Có quý mới biết là tối nay mới cất cánh!” Tạ Thử Dật hoàn toàn không chú ý hình tượng hô to lên.

“Anh quả là người ngu ngốc nhất mà tôi thấy, Tạ Thử Dật ngu ngốc, Tạ Thử Dật đại ngốc!” Tạ Hải Nhạc ở bên kia cười khanh khách lên.

Thật sự là cái kẻ ngu, cho là cô bay rồi, cũng không kịp chờ đợi liền bay đi Mỹ! Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy vừa buồn cười vừa thương, cô khề rơi nước mắt.

Cô khóc nhưng không may lại để cho Tạ Thử Dật nghe thấy, cảm lạnh làm thỉnh nói: “Em đừng khóc a, đừng khóc.”

“Anh thật làm cho người ghét!” Hải Nhạc khóc nói, “Ai cho anh đi Mỹ hả? Lại còn bay trước tôi, thật đáng ghét. Tôi đến New York cũng sẽ không gặp anh.”

Nói xong, Hải Nhạc liền cúp máy, ngồi ở phòng chờ khóc lớn lên. Đúng là một tên ngốc! Ngu ngốc đến mức không ai bằng hắn! Cô muốn đi Mỹ, còn chưa lên máy bay mà hắn đã chạy trước cô một bước liền leo lên máy bay đi rồi! Hắn ngu ngốc như vậy, cô làm thế nào có thể buông tay?

Long Tương Tư đi tới, nhẹ giọng mà hỏi: “Hắn lại đi trước chúng ta một bước bay đến Mỹ rồi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tên ngốc đây đưa! Thật là quá ngu ngốc!” Hải Nhạc khóc trả lời.

Long Tương Tư không khỏi nở nụ cười: “Tạ Thử Dật chính là Tạ Thử Dật a! Đây chính là tác phong của hắn! Không đạt được mục đích thì không bỏ qua, chuyện mà hắn đã nhận định, chín trâu cũng không thể kéo hắn trở lại. Haiz, sao lại giống Đế Uy như vậy chứ? Xem ra, cho dù em có chạy đến Mỹ cũng không sống yên ổn, cậu ta cũng sẽ không có ý buông tha em. Nếu như em đi thật, nói không chừng hắn cũng sẽ theo em tới Mỹ học, em cũng sẽ không thoát khỏi hắn. Chỉ sợ là cả đời này cũng không thoát khỏi rồi, ha ha, Hải Nhạc, em vẫn muốn đi?”

Hải Nhạc xin lỗi ngưng khóc thút thít. “Hắn như vậy, em thật sự có chút không yên lòng, em sợ nếu em không ở bên cạnh, hắn sẽ giống như bây giờ lại làm ra những chuyện điên rồ”

Long Tương Tư sờ sờ đỉnh đầu Hải Nhạc nói: “Hải Nhạc, tránh né cũng không phải là biện pháp, nếu như trong lòng em còn yêu hắn, mà hắn đối với em

lại là thật lòng... Nhạc Nhạc, em hãy để thuận theo tự nhiên đi, không cần miễn cưỡng mình, muốn bên nhau thì hãy ở bên nhau, đừng trốn tránh.”

Hải Nhạc cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, gạt đầu một cái.

“Đi, em vẫn muốn đi, chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể không đi chứ?” Hải Nhạc nói.

Hai người đến New York cũng không quá chênh lệch là bao lâu, Hải Nhạc xuống máy bay mà đầu muốn ngất, cũng may là cô đi theo Long Tương Tư, bằng không dựa vào khả năng mù đường của cô thì không biết sẽ lạc đến nơi nào, nam bắc cũng không phân biệt nổi.

Đứng trong căn biệt thự hơn ngàn mét vuông của Long Tương Tư, Hải Nhạc không khỏi chặc chặc lên tiếng: “Chị Tương Tư, khó trách chị lại không muốn ở lại Đài Bắc, nơi này thật sự rất đẹp, chỉ có điều ở đây nhiều phòng lớn như vậy, không phải quá vô ích sao?”

“Haha, em gái! Chị của em chưa bao giờ uỷ khuất mình, tất cả chị đều muốn thứ tốt nhất, bao gồm cả hưởng thụ vật chất, haha. Căn biệt thự này là do một tay chị kiếm tiền mà có được, một đồng của Long gia chị cũng không có lấy. Ông chủ trước vì công ty phá sản, cần gấp tiền mặt nên mới bán tháo, chị may mắn vớt được tiện nghi, hơn nữa chị cũng thích căn nhà này. Kiếm tiền chính là để hưởng thụ, nếu không thì kiếm tiền ra để làm gì?” Long Tương Tư cười cười nói.

“Wow, thật hâm mộ chị nha. Em khi nào thì mới có khả năng như chị đây?” Hải Nhạc thật sự rất hâm mộ cuộc sống của Long Tương Tư, sống vô tư, thoải mái. Đến khi nào thì cô mới có cuộc sống như vậy đây?

“Em giỏi như vậy, chị tin tưởng em, sau này sẽ là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy a.”

“Hi vọng là như vậy. Chị à, em rất muốn đi ngủ, ở trên máy bay em không có ngủ, bây giờ em thực sự rất mệt.” Hải Nhạc nũng nịu kéo tay Long Tương Tư.

“Ừ, chị dẫn em về phòng, chị đã gọi trước để người làm chuẩn bị phòng cho em rồi.” Long Tương Tư mang Hải Nhạc đến phòng của khách, Hải Nhạc nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được. Cô đã đến New York rồi, tại sao hân còn chưa xuất hiện?

Vừa nghĩ tới tay Thư Dật, trong lòng Hải Nhạc lại là cảm giác ê ẩm, đau lòng. Cô như đồ ngọc, cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không chống cự nổi cơn buồn ngủ liền ngủ mất.

Trong giấc mộng, Hải Nhạc cảm giác có người đột nhiên kéo tay cô, cô không khỏi giật mình một cái, vừa mở mắt thì thân ảnh quen thuộc đập vào mắt. Là Tạ Thư Dật, hân đã tới?

Trong lòng cô có chút vui mừng, nhưng lại có chút xúc động muốn khóc, cô cắn môi, cố nén lệ, nói: “Anh thật sự đã tới?”

“Phải, anh đã tới, anh nói rồi, dù em đi đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ đuổi theo em đến đó.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc thật sự vừa muốn khóc mà vừa muốn cười, khi cô cố đem tâm tình đè nén xuống thì thấy hân đang lấy thứ gì đó để trên tay cô.

“Anh làm gì đây?” Cô theo bản năng muốn rút tay về.

Tạ Thư Dật không có lên tiếng, rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy đốt ngón tay đau xót, không khỏi thờ ơ nhẹ ra thành: “Thật là đau đấy.”

Mới nói xong, sau đó, trên ngón vô danh có một vòng lạnh như băng, mà Tạ Thư Dật cũng buông lỏng cô ra, Hải Nhạc không khỏi đưa ngón tay giờ lên, thì ra là trên tay lại là một chiếc nhẫn sáng chói. Cô sợ hết hồn, cuống quýt tháo chiếc nhẫn ra. Tạ Thư Dật nhanh chóng bắt được tay của cô, đem tay cô đến bên miệng hôn nhẹ lên ngón tay đang đeo nhẫn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hải Nhạc. Ánh mắt hân lên tia máu có chút mệt mỏi nhưng lại thâm tình vô hạn.

“Không lớn không nhỏ, mới vừa thích hợp a, cho nên, nhất định em là của anh, nhất định em trốn không thoát.” Tạ Thư Dật có chút mừng rỡ.

Không nghĩ tới chiếc nhẫn này quả thực là vì Hải Nhạc mà được tạo ra mà, ánh mắt của hân, thật không có tệ a!

Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, nói: “Tạ Thư Dật, anh là có ý gì đây? Anh cảm thấy một chiếc nhẫn, là có thể níu kéo tâm của tôi sao?”

Tay Tạ Thư Dật run rẩy hạ xuống, hân trầm thấp mà nói: “Nhạc Nhạc, anh ngày hôm qua dậy sớm như thế, không tiếc mang ra danh tiếng thiếu gia nhà họ Tạ để nói cho mấy tiệm vàng kia đi làm nhẫn, anh chọn một tiệm, rồi lại một tiệm. Anh chỉ muốn chọn cho em cái tốt nhất, chờ anh mua xong, chạy đến sân bay lại không thấy em đâu. Anh cho là em đã đi rồi, hại anh vội vàng mua lại vé của người khác, từ Đài Bắc đuổi theo em đến nơi này, chỉ muốn đeo nó lên ngón tay của em. Em hãy nhìn chân tình của anh, đừng tháo nó xuống được không?”

“Anh có hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì không? Anh không cảm thấy anh hành động như vậy thật quá trẻ con sao?” Hải Nhạc nhú mày nói với hân.

Rất nhanh, Tạ Thư Dật đã lên máy bay đi Los Angeles, nhìn phía ngoài cabin, hân nghĩ cô lúc này có lẽ đang ngủ trên máy bay đến New York rồi.

Hân kìm lại xúc động muốn gọi điện thoại cho cô, hân nhất định phải đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, có như vậy mới có thể khiến cho Hải Nhạc cảm động, cô mới có thể đồng ý quay về với hân. Đến lúc đó hân sẽ đưa cô về Đài Bắc! Tuyệt đối không để cô đi đâu nữa! Dù là đã sắp gặp được Hải Nhạc, nhưng hân vẫn không nhẫn nhịn được liền lấy điện thoại gọi cho cô, hân muốn nghe được giọng nói của cô, có như vậy hân mới yên tâm.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, hần nghe được tiếng Hải Nhạc truyền tới: “A lô?”

“Nhạc Nhạc, em chưa ngủ sao?” Tạ Thử Dật hỏi.

“Anh đang ở đâu?” Hải Nhạc nhẹ giọng mà hỏi.

“Tôi, tôi đang ở ngoài. Em mấy giờ thì đến New York?” Tạ Thử Dật hỏi.

“Tôi nay mới bay, nhưng phải chờ thêm ba giờ nữa mới có thể bay, anh đã đi đâu vậy?” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tôi nay mới cất cánh sao?” Tạ Thử Dật lớn tiếng hô lên, “Tại sao có thể như vậy? Nhưng mà tôi đang định bay đi Los Angeles a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Anh nói cái gì? Anh đang trên máy bay đi Los Angeles? Đã cất cánh rồi sao?” Tạ Hải Nhạc không khỏi đứng lên, chạy đến phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài nhìn những máy bay đã cất cánh.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thử Dật cơ hồ là khóc không ra nước mắt a, làm sao mà tôi nay cô mới đi? Tại sao hần ban đầu cũng không mở miệng hỏi hỏi đây? Hiện tại hần đang ở trên trời, cũng không thể khiến họ dừng lại, hần bây giờ phải qua mười mấy tiếng đồng hồ bay đến Los Angeles.

“Anh đến Los Angeles làm cái gì?” Tạ Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc hỏi.

Hần đi Los Angeles làm cái gì a? Cũng không có ai nghe nói là hần sẽ đi.

“Đuổi theo em! Tôi muốn đưa em quay trở về! Em muốn đến nước Mỹ, tôi cũng sẽ đến đó đưa em trở lại, em đến chân trời góc biển tôi cũng sẽ đuổi theo đưa em trở về! Tóm lại tôi chỉ muốn em mãi ở bên cạnh tôi!” Tạ Thử Dật vừa nóng vừa giận, thật xấu hổ a, người muốn đi Mỹ hiện tại vẫn ở dưới đất, còn người vốn dĩ không đi lại đang ngồi trên máy bay.

Tạ Hải Nhạc nghe được hần nói như vậy liền nở nụ cười, nhưng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống. “Anh đó, sao không chịu hỏi trước một tiếng xem tôi đã đi chưa? Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tôi cho là em đã đi rồi! Có quý mới biết là tôi nay mới cất cánh!” Tạ Thử Dật hoàn toàn không chú ý hình tượng hô to lên.

“Anh quả là người ngu ngốc nhất mà tôi thấy, Tạ Thử Dật ngu ngốc, Tạ Thử Dật đại ngốc!” Tạ Hải Nhạc ở bên kia cười khanh khách lên.

Thật sự là cái kẻ ngu, cho là cô bay rồi, cũng không kịp chờ đợi liền bay đi Mỹ! Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy vừa buồn cười vừa thương, cô khẽ rơi nước mắt.

Cô khóc nhưng không may lại để cho Tạ Thử Dật nghe thấy, cảm lạnh làm thỉnh nói: “Em đừng khóc a, đừng khóc.”

“Anh thật làm cho người ghét!” Hải Nhạc khóc nói, “Ai cho anh đi Mỹ hả? Lại còn bay trước tôi, thật đáng ghét. Tôi đến New York cũng sẽ không gặp anh.”

Nói xong, Hải Nhạc liền cúp máy, ngồi ở phòng chờ khóc lớn lên. Đúng là một tên ngốc! Ngu ngốc đến mức không ai bằng hần! Cô muốn đi Mỹ, còn chưa lên máy bay mà hần đã chạy trước cô một bước liền leo lên máy bay đi rồi! Hần ngu ngốc như vậy, cô làm thế nào có thể buông tay?

Long Tương Tư đi tới, nhẹ giọng mà hỏi: “Hần lại đi trước chúng ta một bước bay đến Mỹ rồi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tên ngốc đây đưa! Thật là quá ngu ngốc!” Hải Nhạc khóc trả lời.

Long Tương Tư không khỏi nở nụ cười: “Tạ Thử Dật chính là Tạ Thử Dật a! Đây chính là tác phong của hần! Không đạt được mục đích thì không bỏ qua, chuyện mà hần đã nhận định, chín trâu cũng không thể kéo hần trở lại. Haiz, sao lại giống Đế Uy như vậy chứ? Xem ra, cho dù em có chạy đến Mỹ cũng không sống yên ổn, cậu ta cũng sẽ không có ý buông tha em. Nếu như em đi thật, nói không chừng hần cũng sẽ theo em tới Mỹ học, em cũng sẽ không thoát khỏi hần. Chỉ sợ là cả đời này cũng không thoát khỏi rồi, ha ha, Hải Nhạc, em vẫn muốn đi?”

Hải Nhạc xin lỗi ngưng khóc thút thít. “Hần như vậy, em thật sự có chút không yên lòng, em sợ nếu em không ở bên cạnh, hần sẽ giống như bây giờ lại làm ra những chuyện điên rồ”

Long Tương Tư sờ sờ đỉnh đầu Hải Nhạc nói: “Hải Nhạc, tránh né cũng không phải là biện pháp, nếu như trong lòng em còn yêu hần, mà hần đối với em lại là thật lòng... Nhạc Nhạc, em hãy đề thuận theo tự nhiên đi, không cần miễn cưỡng mình, muốn bên nhau thì hãy ở bên nhau, đừng trốn tránh.”

Hải Nhạc cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, gạt đầu một cái.

“Đi, em vẫn muốn đi, chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể không đi chứ?” Hải Nhạc nói.

Hai người đến New York cũng không quá chênh lệch là bao lâu, Hải Nhạc xuống máy bay mà đầu muốn ngất, cũng may là cô đi theo Long Tương Tư, bằng không dựa vào khả năng mù đường của cô thì không biết sẽ lạc đến nơi nào, nam bắc cũng không phân biệt nổi.

Đứng trong căn biệt thự hơn ngàn mét vuông của Long Tương Tư, Hải Nhạc không khỏi chặc chặc lên tiếng: “Chị Tương Tư, khó trách chị lại không muốn ở lại Đài Bắc, nơi này thật sự rất đẹp, chỉ có điều ở đây nhiều phòng lớn như vậy, không phải quá vô ích sao?”

“Haha, em gái! Chị của em chưa bao giờ uỷ khuất mình, tất cả chị đều muốn thứ tốt nhất, bao gồm cả hưởng thụ vật chất, haha. Căn biệt thự này là do một tay chị kiếm tiền mà có được, một đồng của Long gia chị cũng không có lấy. Ông chủ trước vì công ty phá sản, cần gấp tiền mặt nên mới bán tháo, chị may mắn vớt được tiện nghi, hơn nữa chị cũng thích căn nhà này. Kiếm tiền chính là để hưởng thụ, nếu không thì kiếm tiền ra để làm gì?” Long Tương Tư cười cười nói.

“Wow, thật hâm mộ chị nha. Em khi nào thì mới có khả năng như chị đây?” Hia Nhạc thật sự rất hâm mộ cuộc sống của Long Tương Tư, sống vô tư, thoải mái. Đến khi nào thì cô mới có cuộc sống như vậy đây?

“Em giỏi như vậy, chị tin tưởng em, sau này sẽ là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy a.”

“Hi vọng là như vậy. Chị à, em rất muốn đi ngủ, ở trên máy bay em không có ngủ, bây giờ em thực sự rất mệt.” Hải Nhạc nũng nịu kéo tay Long Tương Tư.

“Ừ, chị dẫn em về phòng, chị đã gọi trước để người làm chuẩn bị phòng cho em rồi.” Long Tương Tư đưa Hải Nhạc đến phòng khách, Hải Nhạc nằm trên , ta dẫn người đi phòng ngủ, ta đã sớm gọi điện thoại làm cho người ta cho người chuẩn bị xong căn phòng.” Long Tương Tư mang Hải Nhạc đến phòng của khách, Hải Nhạc nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được. Cô đã đến New York rồi, tại sao hân còn chưa xuất hiện?

Vừa nghĩ tới Tạ Thu Dật, trong lòng Hải Nhạc lại là cảm giác ê ẩm, đau lòng. Cô như đồ ngọc, cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không chống cự nổi cơn buồn ngủ liền ngủ mất.

Trong giấc mộng, Hải Nhạc cảm giác có người đột nhiên kéo tay cô, cô không khỏi giật mình một cái, vừa mở mắt thì thân ảnh quen thuộc đập vào mắt. Là Tạ Thu Dật, hân đã tới?

Trong lòng cô có chút vui mừng, nhưng lại có chút xúc động muốn khóc, cô cắn môi, cố nén lệ, nói: “Anh thật sự đã tới?”

“Phải, anh đã tới, anh nói rồi, dù em đi đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ đuổi theo em đến đó.” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc thật sự vừa muốn khóc mà vừa muốn cười, khi cô cố đem tâm tình đè nén xuống thì thấy hân đang lấy thứ gì đó để trên tay cô.

“Anh làm gì đây?” Cô theo bản năng muốn rút tay về.

Tạ Thu Dật không có lên tiếng, rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy đốt ngón tay đau xót, không khỏi thở nhẹ ra thành: “Thật là đau đấy.”

Mới nói xong, sau đó, trên ngón vô danh có một vòng lạnh như băng, mà Tạ Thu Dật cũng buông lỏng cô ra, Hải Nhạc không khỏi đưa ngón tay giờ lên, thì ra là trên tay lại là một chiếc nhẫn sáng chói. Cô sợ hết hồn, cuống quýt tháo chiếc nhẫn ra. Tạ Thu Dật nhanh chóng bắt được tay của cô, đem tay cô đến bên miệng hôn nhẹ lên ngón tay đang đeo nhẫn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hải Nhạc. Ánh mắt hân lên tia máu có chút mệt mỏi nhưng lại thâm tình vô hạn.

“Không lớn không nhỏ, mới vừa thích hợp a, cho nên, nhất định em là của anh, nhất định em trốn không thoát.” Tạ Thu Dật có chút mừng rỡ.

Không nghĩ tới chiếc nhẫn này quả thực là vì Hải Nhạc mà được tạo ra mà, ánh mắt của hân, thật không có tẻ a!

Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, nói: “Tạ Thu Dật, anh là có ý gì đây? Anh cảm thấy một chiếc nhẫn, là có thể níu kéo tâm của tôi sao?”

Tay Tạ Thu Dật run rẩy hạ xuống, hân trầm thấp mà nói: “Nhạc Nhạc, anh ngày hôm qua dậy sớm như thế, không tiếc mang ra danh tiếng thiếu gia nhà họ Tạ để nói cho mấy tiệm vàng kia đi làm nhẫn, anh chọn một tiệm, rồi lại một tiệm. Anh chỉ muốn chọn cho em cái tốt nhất, chờ anh mua xong, chạy đến sân bay lại không thấy em đâu. Anh cho là em đã đi rồi, hại anh vội vàng mua lại vé của người khác, từ Đài Bắc đuổi theo em đến nơi này, chỉ muốn đeo nó lên ngón tay của em. Em hãy nhìn chân tình của anh, đừng tháo nó xuống được không?”

“Anh có hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì không? Anh không cảm thấy anh hành động như vậy thật quá trẻ con sao?” Hải Nhạc nhú mày nói với hân.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 175: Em Không Bỏ Được Anh!

“Tất nhiên anh biết ý nghĩa của nó, chính là muốn buộc em bên cạnh anh, cả đời chỉ bên cạnh anh.” Tạ Thu Dật thâm tình nói.

Tạ Hải Nhạc lại muốn rút tay ra khỏi tay Tạ Thu Dật. “Không được.” Tạ Thu Dật không chịu buông tay.

“Em chỉ muốn nhìn chiếc nhẫn một chút.” Hải Nhạc nhẹ nói. (((((((Cho Hải Nhạc xưng em nhé...)))))))))

Tạ Thu Dật buông lỏng tay, Hải Nhạc giơ tay lên trước mặt, cẩn thận nhìn chiếc nhẫn. Hải khoá sáng bạc kim nối liền nhau, không lớn không nhỏ, vừa vặn ở nơi hai khoá sáng liền kết là một viên kim cương sáng lấp lánh. Chiếc nhẫn đeo trên ngón tay trắng trẻo mảnh khảnh của Hải Nhạc thật sự rất hài hoà, tựa như từ tay cô tạo ra vậy.

Tạ Thu Dật chăm chú, nín thở hỏi: “Thích không?”

Hải Nhạc không nói gì.

“Nhưng anh đến Mĩ làm gì chứ?” Hải Nhạc nói.

Tạ Thu Dật kích động nói: “Em nói thử xem? Em nói đi anh tới đây là vì cái gì chứ? Anh dùng tấm lòng chân thành của mình, nói với em, anh muốn cùng em ở bên nhau, cả đời ở bên nhau. Anh sẽ không làm em tức giận nữa, cho dù em làm cái gì, anh cũng sẽ tin tưởng em! Về sau em bảo anh đi hướng đông anh tuyệt đối sẽ không đi hướng tây. Em là trời của anh, em là của anh, là tất cả của anh. Nhạc Nhạc, đừng rời xa anh, tha thứ cho anh được không? Anh sẽ bù đắp cho em, đối xử tốt với em gấp bội! Được không? Được không? Đừng rời xa anh mà! Nếu như em rời bỏ anh, Tạ Thu Dật anh sẽ điên mất.” Không có Tạ Hải Nhạc, Tạ Thu Dật sẽ thành kẻ điên, Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, không khỏi rơi lệ.

“Nhạc Nhạc, đừng khóc! Đừng khóc! Em khóc anh rất đau lòng.” Tạ Thu Dật ngồi trên đầu giường, ôm Hải Nhạc vào trong ngực, Hải Nhạc khóc càng mãnh liệt hơn.

“Thu Dật, anh biết không? Anh như vậy khiến em không thể nào bỏ được.” Hải Nhạc khóc nói.

“Cái gì? Em nói lại lần nữa đi.” Tạ Thu Dật cho là mình nghe nhầm, hần không tin vào lỗ tai mình nữa.

“Em không bỏ được anh! Em thật sự không thể xa anh!” Hải Nhạc lặp lại lần thứ nhất.

Cô tới nước Mĩ xa xôi, hần cũng điên loạn đuổi theo, cô cũng không phải tâm địa sắt đá, sao có thể không vì hành động điên cuồng của hần làm cho cảm động chứ?

Hải Nhạc đối với hần luôn mềm yếu như vậy, vẫn bị hần làm cho cảm động, trong sinh mệnh của Hải Nhạc đã khắc sâu hình ảnh của hần, không có cách nào để quên hần! Cô không cách nào quên mất hần! Tất cả đã thành thói quen, dù Hải Nhạc đến nước Mĩ nhưng cô vẫn yêu hần! Cô vẫn sẽ luôn nhớ hần, cũng sẽ bị cái nỗi nhớ tương tư hành hạ đến phát điên. Hải Nhạc tự nói với mình, nếu ở bên nhau là đau khổ, xa nhau còn đau khổ hơn, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên như lời Long Tương Tư nói, để cả hai được bên nhau đi.

“Nhạc Nhạc! Oh, Nhạc Nhạc! Oh My GOD, cảm ơn em! Cảm ơn thượng đế.” Tạ Thu Dật mừng như điên lau nước mắt trên má Hải Nhạc, hần thực sự đã nhận được câu trả lời của cô, thật sự được cô đáp lại.

Hần không kiềm chế được hướng môi Hải Nhạc khẽ cắn để bày tỏ sự kích động của mình.

Tạ Thu Dật không dám đối với Hải Nhạc làm ra động tác quá mãnh liệt, sợ lại kinh động đến cô, sau đó lại bị cô cự tuyệt, hần không muốn ngay thời khắc mừng như điên này lại bị cô cự tuyệt.

Tay Hải Nhạc cũng chậm chậm ôm vòng lên lưng Tạ Thu Dật, nếu như đã nghĩ thông suốt, cô cũng không cần trốn tránh hần nữa, hơn nữa, hần yêu cô như vậy, cô cũng nên đáp lại hần một chút.

Thật ra Tạ Thu Dật vốn chỉ muốn cho Hải Nhạc một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, nhưng khi ôm lấy thân thể mềm mại của Hải Nhạc, Tạ Thu Dật không thể nào dời khỏi đôi môi của cô, cũng không kiềm chế được dịu dàng mà bắt đầu hôn điên cuồng, không buông tha cô một tia ngọt ngào.

Đã rất lâu rồi Tạ Thu Dật không được thân mật với Hải Nhạc như vậy. Hải Nhạc thật sự rất ngọt ngào, khiến hần một lần lại một lần hôn mãnh liệt, ném hết ngọt ngào của cô, cướp đoạt từng hơi thở của cô. Tạ Thu Dật như muốn dùng cách này cô biết hần yêu cô như thế nào, Tạ Thu Dật không khỏi ôm Hải Nhạc chặt hơn, hần thật sự muốn khảm cô vào trong thân thể mình, lúc nào cũng được ở bên cô.

Không được, nếu như tiếp tục đi xuống, hần thật sự sẽ không kiềm chế được, hần đành phải dùng chút lí trí buộc cô ra, sau đó lật người ngồi dậy thở dốc, thật sự là muốn thử thách lí trí của hần mà.

Hải Nhạc cũng không ngừng thở gấp, hô hấp của cô vốn đã bị hần đoạt sạch.

Cô thích, cô rất thích được hần hôn như vậy, hần khiến cho cô có cảm giác được hần yêu sâu đậm. Hơn nữa cô rất thích nhìn bộ dạng kiềm chế dục vọng của hần, Hải Nhạc nhẹ nhàng tựa vào tấm lưng rộng rãi của Tạ Thu Dật, lúc này cô có thể nghe thấy tiếng đập thùng thùng mạnh mẽ của trái tim hần.

“Nhạc Nhạc!” Giọng nói Tạ Thu Dật cũng vì hành động của Hải Nhạc mà trở nên khàn khàn, Hải Nhạc dựa vào vai hần thân mật như vậy, đã là bao lâu rồi? Tạ Thu Dật thật sự xúc động muốn khóc, tạ ơn Thượng Đế, hần lại một lần nữa có được Hải Nhạc.

“Vâng” Hải Nhạc như giọng đáp.

Tạ Thu Dật lại lần nữa xoay người, ôm cô vào trong ngực, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Nhạc Nhạc, em đồng ý gả cho anh chứ?” Tạ Thư Dật thận trọng hỏi.

“Em nào có đồng ý gả cho anh a.” Hải Nhạc ngồi trong lòng hắn, vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, miễn cưỡng trả lời.

Tạ Thư Dật không khỏi tức giận túm lấy hai tay Hải Nhạc, lay động: “Em tại sao lại như vậy? Em...” Hắn nghe xong thì không kịp suy nghĩ, gấp đến nỗi không thể nói được câu tiếp theo.

Hải Nhạc thân nhiên cười, lại gần Tạ Thư Dật, ngọt ngào hôn một cái lên mặt của hắn, vẻ mặt như đưa đám của Tạ Thư Dật khi được hôn lại có vẻ vừa muốn khóc mà vừa muốn cười.

“Đồ ngốc, chúng ta sẽ đính hôn trước, đợi khi em tốt nghiệp đại học rồi, chúng ta liền kết hôn! Em thật sự cũng rất muốn hai chúng ta ở cùng nhau!” Hải Nhạc khẽ vuốt ve mặt của Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, quả thật cao hứng muốn điên, hắn ngẩng đầu lên, trên mặt cơ hồ là cười đến nở hoa: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn!” Hắn ôm chặt Hải Nhạc, hôn loạn trên mặt cô: “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, anh... Nhạc Nhạc, thật sự cảm ơn em! Thật sự cảm ơn em!”

Tạ Thư Dật mừng đến phát điên, như vậy không đủ để bày tỏ niềm vui của hắn, hắn buông Hải Nhạc ra, mở cửa liền lớn tiếng kêu lên: “Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn! Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn! Chị Trương Tư, Nhạc Nhạc đã đồng ý đính hôn với em rồi! Chị Trương Tư! Chị Trương Tư! Nhạc Nhạc đồng ý đính hôn với em rồi!” Tạ Thư Dật nóng lòng chia sẻ niềm vui sướng, không ngừng hét to với Long Trương Tư.

“Chị biết! Chị biết! Xem em cao hứng thành cái dạng gì rồi a! Người ta nghe được còn tưởng em trúng số mừng đến điên đấy!hahaha” Dưới lầu truyền đến tiếng cười nham nhở của Long Trương Tư.

Long Trương Tư bước lên lầu, Tạ Thư Dật không kịp chờ đợi mà chạy đến ôm chầm lấy cô: “Chị Trương Tư, em thật sự rất cao hứng, thật sự rất cao hứng! Em thật sự cao hứng đến điên mất!”

“Được rồi, tiểu tử thú! Chị bị em ghim chết rồi đây! Biết rồi, chúc mừng em đã xóa tan mây mù, nhưng trước hết hãy buông chị ra đã, em lắc như vậy vai chị sắp gãy rồi đây!” Long Trương Tư không chịu nổi nhiệt tình của Tạ Thư Dật liền lên tiếng kháng nghị.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải ngượng ngừng buông Long Trương Tư ra.

“Đi mà ôm nữ nhân của em đi, ôm chị làm cái gì hả, bộ xương già này của chị chịu không nổi sắp gãy rồi đây.” Long Trương Tư oán trách mà nói.

“Chị sao có thể già chứ? Chị so với em chỉ lớn hơn có ba tuổi thôi mà.” Tạ Thư Dật cười nói: “Ngày mai em sẽ đưa Nhạc Nhạc trở về.”

“Sao lại về sớm như vậy a. Hai đứa cũng có quyền đi du lịch mà, đi chơi mấy ngày rồi trở về!” Long Trương Tư liếc Tạ Thư Dật một cái.

“Vậy cũng tốt, chúng em có thể ở chỗ này chơi thêm mấy ngày, sau đó em sẽ đưa Nhạc Nhạc về nhà!” Tạ Thư Dật vui rạo rực.

Hải Nhạc cũng không có nghĩ đến mình ban đầu kiên quyết muốn đi Mỹ như vậy, nhưng cuối cùng lại bị Tạ Thư Dật truy đuổi mà gờ tay đầu hàng, cam tâm tình nguyện theo hắn về Đài Bắc, nơi đó có tình yêu của ba mẹ dành cho cô, có gia đình ấm áp, còn nữa... dĩ nhiên là bởi vì tình yêu của ai đó, khiến cô không cách nào đi khỏi.

Mấy ngày sau đó, Long Trương Tư đưa đôi tình nhân đi tham quan khắp New York rồi mới lưu luyến không rời tiễn họ ra sân bay về Đài Bắc.

Hai người vừa xuống máy bay, Hải Nhạc có chút ngượng ngừng nói: “Mặc dù ba mẹ nói là hoan nghênh em về nhà, nhưng em thấy thật hổ thẹn quá, ban đầu cũng là do em nhất quyết đòi đi Mỹ, kết quả chưa tới một tuần đã trở về rồi. Thật là xấu hổ mà!”

Tạ Thư Dật hôn cô một cái nói: “Có cái gì mà phải xấu hổ chứ? Cứ xem như chúng ta đi hưởng tuần trăng mật là được, hahaha!” “Tuần trăng mật là vợ chồng mới cưới mới gọi như vậy, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ được gọi là nghỉ phép á!” Hải Nhạc không khỏi đánh hắn một cái.

“Thế nào cũng được, chỉ cần là được ở cùng em!” Tạ Thư Dật bất cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Chúng Tôi Sẽ Đính Hôn!

Khi hai người vừa nói vừa cười đi ra sảnh ngoài, xa xa đã nhìn thấy một đám người nam nữ trên tay gờ bảng hiệu viết chữ cực bắt mắt “THƯỜNG HÂN, EM YÊU ANH” (((((((((((NẾU LÀ NAM THÌ HIỂU LÀ “THƯỜNG HÂN TÔI YÊU BẠN “NHÉ. DO LÀ MINH TINH NAM NÊN ĐỂ VẬY CHO HAY, TOÀN FAN GIRL))))))))))

Nghe nói sự nghiệp của Thường Hàn ở Hollywood rất phát triển, năm ngoái đạt giải điện ảnh gì đó, liền trở thành tên tuổi đắt khách, lần này lại giành được giải thưởng Oscar, cũng chính là người Trung Quốc đầu tiên đoạt giải thưởng cao quý này. Thường Hàn thực sự rất được nha, nghe nói nhận được giải thưởng liền quay lại studio Hollywood để chụp ảnh. “Không lẽ hôm nay hân cũng trở về sao?” Tạ Thu Dật nói.

“Ừ, Thường Hàn bây giờ thực sự lợi hại nha, nhưng mà em cho anh biết một bí mật, nói không chừng còn hù ngã anh đó.” Hải Nhạc cười nói.

“Bí mật gì a? Chẳng lẽ em còn có chuyện gì gạt anh?” Tạ Thu Dật hỏi.

Hải Nhạc kể tai hân nói nhỏ: “Em nói cho anh biết, Thường Hàn đang theo đuổi Nhã Nghiênn đó. Lễ tình nhân lần trước chính anh ta đã đưa Nhã Nghiênn đi, em thực sự đã rất bất ngờ.”

“Phải không? Có chuyện này sao? Thường Hàn thích Nhã Nghiênn?” Tạ Thu Dật thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, Hải Nhạc vội vàng che miệng hân.

“Đừng nói lớn tiếng như vậy chứ!” Hải Nhạc ai oán nói.

Đúng lúc này, Tạ Thu Dật đột nhiên có cảm giác có ánh sáng lướt qua bọn họ, trong lòng Tạ Thu Dật cả kinh, lập tức che đầu Hải Nhạc lại.

“Không xong rồi, chúng ta hôm nay lại bị chụp lên!”

“Không thể nào!” Hải Nhạc cũng sợ hết hồn, chuyện lần trước vẫn luôn là bóng ma trong lòng cô.

Hai người vốn đang chìm đắm trong bể tình nên cũng không quan tâm đến mấy cái quy tắc trong giới Giải trí, nào ngờ hôm nay Thường Hàn lại trở về. Chắc chắn đã có một đám chó săn trực sẵn ở chỗ này hướng ống kính về hai người họ, kiểu gì trên mặt báo cũng xuất hiện tin tức của họ.

“Phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc kinh hoàng hỏi.

Tạ Thu Dật lời còn chưa nói hết thì một đám kí giả không biết từ đâu lao tới, chặn đường bọn họ.

“Nhạc Nhạc, không kịp rồi!” Tạ Thu Dật nói – “Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi, cho dù bọn họ đến cũng không thay đổi được gì, chúng ta không phải anh em ruột. Anh nghĩ, chúng ta nên chặt đứt lòng hiếu kì của bọn họ, nếu như họ muốn từ trên người chúng ta moi móc được tin tức gì đó, tại sao ta không để họ biết? Nếu như ta nói cho bọn họ biết chúng ta không phải anh em ruột, hơn nữa lại sắp đính hôn, như vậy không phải là tin giả trị sao?”

Tạ Hải Nhạc sững sốt, lời hân nói cũng đúng, mà hơn nữa, Hải Nhạc có thể rửa sạch được tội danh loạn luân mà người ta sỉ nhục cô, Hải Nhạc nhìn Tạ Thu Dật cười nói: “Được, tuy anh.”

Hải Nhạc nắm chặt tay Tạ Thu Dật, hai người mười ngón tay đan xen nhau, nhìn nhau cười một tiếng, sau đó hào phóng đối mặt ống kính.

Cả hai người rất bình tĩnh nhưng lại khiến cho tất cả paparazzi đều vô cùng sững sốt.

“Tạ thiếu cùng Tạ tiểu thư thoát nhìn tình cảm rất ngọt ngào, hai người cùng nhau đi nước ngoài nghỉ phép sao?” Có người to gan hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi cùng nhau đi Mỹ nghỉ phép.” Tạ Thu Dật hào phóng nói.

“A, nhưng mà hai người công khai như vậy không sợ ảnh hưởng đến gia tộc sao?” Có người hỏi.

Tạ Thu Dật khẽ mỉm cười: “Không phải nói là các vị có bản lĩnh chui xuống đất sao? Không phải các vị lần trước còn theo dõi chúng tôi đến tận nghĩa trang sao? Lần đó tôi đưa em gái đến bãi tế mẹ ruột tôi, các vị hãy nhớ, Tạ Hải Nhạc không phải em gái ruột của tôi, chúng tôi không có bất cứ một mối liên hệ máu mủ nào. Chúng tôi là tình cảm thanh mai trúc mã, vậy mà các người, chưa tìm hiểu sự thật đã viết những viết cuội. Tại đây, tôi muốn nói cho các vị rõ, tôi cùng Tạ Hải Nhạc đang kết giao, chúng tôi cũng chuẩn bị đính hôn, hơn nữa còn nhận được sự chúc phúc của ba mẹ.”

Tạ Thu Dật cố ý nâng bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, giờ ngón tay đang đeo nhẫn của Hải Nhạc trước mặt kí giả.

“Xoạt! Tin tức cực lớn!” – “Không thể nào! Hai người sẽ đính hôn?”

Các kí giả đều vô cùng kinh hoàng, thảo luận âm ỉ.

“Tạ tiểu thư, cô cảm thấy như thế nào khi cùng anh trai mình đính hôn?” Có người hỏi.

“Đính hôn là chuyện đại sự đời người, cảm nghĩ tất nhiên là rất vui vẻ, cái này không cần hỏi. Cô ấy hơi mệt, không tiện nói chuyện, xin mọi người thứ lỗi, mọi người muốn biết chuyện gì thì hỏi tôi, tôi sẽ trả lời.” Tạ Thu Dật nhanh chóng kéo Hải Nhạc về phía sau mình.

“Tạ tiểu thư chẳng qua vẫn là một học sinh trung học, hai người đính hôn như vậy không phải sẽ ảnh hưởng đến việc học sao?” Có người hỏi.

“Chuyện này không liên quan, chúng tôi hiện tại là đính hôn, cũng không phải là kết hôn. Được rồi, chúng tôi chỉ có thể trả lời nhiều như vậy, mong các vị chúc phúc cho chúng tôi. Hi vọng các vị hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho chúng tôi, tương lai chúng tôi kết hôn, nhất định sẽ mời các vị uống rượu mừng, nhất định.” Tạ Thu Dật cười nói.

“A, chúc mừng chúc mừng, chúng tôi rất mong đợi đến ngày hai vị kết hôn a, tin vui này nhất định là tin tức tốt trong giới truyền thông nha.”

“Phải a, hôn lễ của Tứ Đại Gia Tộc chưa bao giờ lộ ra ngoài, Tạ thiếu, hi vọng ngài nhớ lời nói hôm nay, đến lúc đính hôn nhất định phải phát thiệp mời cho chúng tôi nha, xem như cho chúng tôi miếng cơm ăn.”

Mấy câu này của Tạ Thụ Dật tao nhã, lễ độ, chu đáo giọt nước không lọt, khiến cho đám kí giả biết ý mà lui, không tiếc lời lấy lòng.

“Được, lúc đó tôi sẽ mời các vị, còn bây giờ chúng tôi phải đi, xin mọi người nhường đường.” Tạ Thụ Dật lễ phép nói.

Những ký giả kia nhanh chóng tản ra, Tạ Thụ Dật cúi đầu kéo Hải Nhạc vẫn cúi đầu rời khỏi tầm mắt đám kí giả.

Tay Tạ Hải Nhạc ướt đầm mồ hôi, từ đầu tới đuôi, cô thủy chung không nói một câu nào, tâm trạng cực kì khẩn trương.

“Thụ Dật, chúng ta cứ như vậy chưa được sự đồng ý của ba mẹ mà đã công khai ra ngoài ánh sáng, liệu có ảnh hưởng gì không?” Hải Nhạc có chút bận tâm.

“Sẽ không! Anh đã xử lí tốt rồi, không phải sao? Tin tưởng anh, chúng ta sau này có thể tự do rồi.” Tạ Thụ Dật chắc chắn mà nói – “Hơn nữa, anh nhất định phải cùng em đính hôn! Chuyện này ba mẹ không thể không đồng ý!”

“Ừ.” Trong lòng Hải Nhạc sợi dây vướng mắc cũng chùng xuống.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thụ Dật, lấy hiểu biết của mình về hắn, cô dám chắc hắn sẽ không mời đám kí giả đó, nếu như hắn lẩn vào Làng Giải Trí tuyệt đối sẽ có một đám kí giả đi xu nịnh.

Hơn nữa, hắn rất dễ dàng liền ngăn cản đám người gây khó khăn cho Hải Nhạc, một mực bảo vệ cho cô, hắn thực sự là ngọn núi kiên cố để cô dựa vào! Tạ Hải Nhạc suy nghĩ một chút trong lòng đã cảm thấy ngọt ngào.

Khi Hải Nhạc cùng Tạ Thụ Dật về nhà, Mẹ Hải Nhạc cao hứng còn hơn cái gì nữa, bà vốn là không nguyện ý để con gái đi Mỹ, bây giờ Hải Nhạc lại theo Tạ Thụ Dật trở về, bà thật sự rất vui vẻ.

Nhưng mà bà cũng chú ý đến ngón tay Hải Nhạc đang đeo nhẫn, bà ngăn người, đoán chừng là như vậy nên Tạ Thụ Dật mới đưa Hải Nhạc về. Nếu đã không ngăn cản được hai người ở bên nhau, mà hai người lại thật tâm yêu nhau, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên.

Khi đến buổi tối, trên tivi truyền ra tin tức Hải Nhạc và Thụ Dật tuyên bố đính hôn, Tạ ba ba trầm mặc thật lâu, cho đến khi màn hình không còn chiếu hình ảnh của hai người nữa, ông cũng không nói một câu nào.

Trong lòng Hải Nhạc vẫn luôn bất an, ba không lên tiếng, khiến cho cô cả đại não đều vô vùng khẩn trương.

“Ba, hi vọng ba chúc phúc cho chúng con.” Tạ Thụ Dật nói.

Tạ ba ba thờ dài, nói: “Thật ra thì, con xử lí rất, ba cảm thấy vui mừng.”

Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Tạ ba ba trầm ngâm.

Lòng Hải Nhạc lại nhảy lên một cái.

“Hiện tại liền đính hôn, có phải qua gấp rút hay không?” Tạ ba ba nói – “Ba cảm giác được, Hải Nhạc mới chỉ là học sinh trung học năm 2, con công bố như vậy có nghĩ tới sẽ ảnh hưởng đến Hải Nhạc chưa?”

Tạ Thụ Dật nhìn Hải Nhạc một cái, không nói gì.

“Ba cũng không ngại ảnh hưởng đến ba...” “Con chỉ sợ là ba mẹ sẽ không đồng ý.” Hải Nhạc nói – “Con sợ hai người không cho phép còn với Thụ Dật ở chung một chỗ.”

Mẹ Hải Nhạc thờ dài một cái: “Con tới Mỹ trước một bước, Thụ Dật liền theo sau, ba mẹ cho dù không đồng ý cũng không thể ngăn cản được hai đứa rồi.”

“Phải, haiz, nếu như các con là thật tâm yêu nhau, ba chỉ muốn hai đứa ở chung một chỗ thật vui vẻ, ba mẹ như vậy cũng có thể yên tâm, chỉ sợ hai đứa đến lúc đó lại phát sinh ra chuyện này chuyện kia.” Tạ ba ba nói.

“Sẽ không, chúng con sẽ không xảy ra vấn đề gì, cả đời này con sẽ đối xử tốt với Hải Nhạc, dì, người yên tâm, ba, ba cũng yên tâm” Tạ Thụ Dật chắc nịch nói.

Tạ ba ba suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng tốt, ba sẽ để cho hai đứa đính hôn, ba mẹ sẽ giúp hai đứa chọn ngày tốt! Nhớ a, các con đính hôn rồi, Thụ Dật, Nhạc Nhạc sẽ là trách nhiệm của con a!”

Tạ Thu Dật cao hứng muốn chết, kích động chỉ biết nói: “Cảm ơn ba, cảm ơn ba, con đã nhớ, con đã nhớ a.” Tạ Thu Dật đứng phắt dậy nắm tay Hải Nhạc, vừa thâm hôn: “Ba rút cuộc cũng giao em cho anh rồi, anh thật sự rất vui mừng.”

Hải Nhạc xấu hổ rút tay về, cô còn chưa dám ở trước mặt ba mẹ cùng hấn làm ra cử chỉ thân mật.

Mẹ Hải Nhạc nhìn ở trong mắt, không khỏi ẩn dụ mà nói: “Mặc dù chúng ta đồng ý cho các con đính hôn, nhưng mà, Thu Dật, coi như là đính hôn, Nhạc Nhạc cũng còn nhỏ, còn là một đứa trẻ, di hi vọng hai đứa không đi quá giới hạn, hai đứa việc quan trọng nhất bây giờ là việc học, không phải chuyện tình cảm, con hiểu ý di chứ?”

Mẹ Hải Nhạc nói thẳng một câu, để cho Thu Dật có chút xấu hổ, Hải Nhạc càng thêm mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Di, chuyện này người cứ yên tâm, con sẽ không làm tổn thương Nhạc Nhạc, con sẽ chờ cô ấy đến khi lên Đại Học.” Tạ Thu Dật nói. Tạ Thu Dật nói xong cũng có chút xấu hổ, hấn có thể chờ Nhạc Nhạc cho đến lúc đó sao? Ba năm a! Chỉ sợ hấn không phải là thánh nhân a! Nhưng là, sợ Mẹ Hải Nhạc lo lắng Hải Nhạc, chỉ có thể nói như thế!

“Vậy di an tâm, con phải nhớ kỹ lời mình đã nói qua a.” Mẹ Hải Nhạc thoả mãn mà gật gật đầu.

“Con nhớ được.” Tạ Thu Dật nhắm mắt gật đầu một cái.

Có một số việc, thực sự chỉ có thể nói một đằng làm một nẻo, đợi đính hôn rồi, hấn còn có cái gì bận tâm? Dĩ nhiên, hấn muốn ở tình huống đôi bên tình nguyện.

Tạ Thu Dật khôn khéo tưởng tượng đến cuộc sống hạnh phúc của hấn cùng Hải Nhạc, thật là ở trong mộng cũng sẽ cười ra tiếng a.

“Nhạc Nhạc, em nói đi, mẹ em là có ý gì a” Hấn cố ý giả vờ ngu, hỏi Hải Nhạc, hấn thích xem bộ dạng cô đỏ mặt nói không nên lời.

Hải Nhạc đỏ mặt liếc hấn một cái: “Anh bây giờ là đang giả ngu sao? Vừa rồi không phải trả lời vô cùng tốt sao? Anh phải nhớ kỹ lời mình nói, trước khi em lên Đại học, tuyệt đối không được chạm vào người em!”

Tạ Thu Dật phát hiện mình lại bị Hải Nhạc cảm đoán, vội vàng nói: “Ặc, anh chỉ nói là cho Nhạc mẫu đại nhân nghe thôi, không phải nói cho em nghe, em đừng có để trong lòng.”

Thấy mặt Hải Nhạc mặt trầm xuống, hấn chỉ phải nói: “Chuyện này, em hoàn toàn có quyết quyết định, anh nói rồi, em bảo anh đi về phía đông, anh tuyệt đối sẽ không đi về phía tây, anh sẽ không ép buộc em làm chuyện mình không thích.”

“Được rồi, chúng ta không cần thảo luận vấn đề này, thật là, thật không biết trong đầu anh cả ngày lẫn đêm rốt cuộc là suy nghĩ cái gì a.” Hải Nhạc cảm thấy cái vấn đề này thật sự rất lúng túng, khó chịu chết rồi.

“Trong đầu ta cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến em a, em không tin sao? Đem nó mở ra nhìn một chút!” Tạ Thu Dật cười hi hi lôi kéo Hải Nhạc tay gõ đầu của mình – “Em mở ra xem đi, trong này tất cả đều là em”

“Ghét, đối với anh hơi tốt một chút, anh lại trở mặt thành người khác, trong đầu toàn suy nghĩ lưu manh a!” Hải Nhạc gõ một cái lên đầu của hấn.

“Bộ mặt lưu manh của anh, chỉ có em mới thấy, chỉ có em anh mới có thể lưu manh, còn những người khác, đến nhìn mặt một cái cũng thấy lười rồi, sao có thể lưu manh chứ!” Tạ Thu Dật ôm lấy Hải Nhạc, hôn lên làn da mềm mịn của cô, Hải Nhạc bị nhột, cười trốn ra khỏi vòng tay hấn.

Về sau, Thu Dật nhớ lại Long Đế Uy giao trả lại cho hấn dây chuyền cá heo, hấn trịnh trọng đem dây chuyền đeo lên cổ Hải Nhạc, nói: “Về sai không cho phép lấy xuống, nếu em lấy nó xuống anh sẽ trừng phạt em thật nặng!”

“Biết rồi, sẽ không nữa lấy xuống á.” Hải Nhạc le lưỡi một cái.

Thu Dật cốc đầu cô một cái: “Còn chiếc nhẫn cũng không cho lấy xuống! Anh tặng đồ cho em, em phải quý trọng nó!”

“Biết rồi mà.” Hải Nhạc suy nghĩ một chút – “Hình như em cũng chưa tặng cho anh một món đồ nào.”

Cô gỡ miếng ngọc trên cổ xuống, trịnh trọng đeo lên cổ Tạ Thu Dật.

Đây là miếng ngọc bảo hộ, mẹ giúp em cầu được, em vẫn luôn đeo lên cổ, cho đến bây giờ cũng chưa từng lấy xuống. Bây giờ em đưa nó cho anh, hi vọng nó có thể phù hộ cho anh cả đời bình an vô sự, thấy nó cũng chính là thấy em, anh cũng không được gỡ xuống nha!” Hải Nhạc nói.

“Anh biết rồi, cảm ơn em đã tặng anh món đồ mà em quý nhất, anh sẽ không bao giờ tháo nó xuống!” Nói xong, Tạ Thu Dật liền hướng môi Hải Nhạc cho cô một nụ hôn sâu.

Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc quả thật nói được là làm được, hai người nhanh chóng đi tìm một đại sư để xem ngày hoàng đạo, nhưng mà đại sư nói ngày tốt trong năm này phải chờ tới nguyệt phân ngày 6 tháng 9, cho dù là ngày âm hay dương cũng đều là ngày đại cát. Hơn nữa ngày sinh của hai người cũng thích hợp để kết hôn ngày đó, nói cách khác, bọn họ phải tháng 9 mới có thể đính hôn.

Tạ Thư Dật gấp đến độ muốn chết, cuộc sống tốt đẹp của hắn lại phải đến nguyệt phân mới có được sao? Thật sự phiền toái.

Dù sao hai người có thể ở cùng nhau, sớm muộn đều ở cùng nhau, muộn mấy tháng đính hôn, có quan hệ gì?

“Nhưng là, nhưng là” Tạ Thư Dật trong lòng đầy tâm tình, ở trước mặt Hải Nhạc không cách nào nói được, hắn thật như đưa đám muốn chết.

“Không có sao á..., chỉ là đợi thêm mấy tháng thôi mà, bây giờ đã là tháng 6 rồi, tháng 6, Rằm tháng 7, qua tháng 8 chúng ta liền đính hôn, chẳng qua chỉ là 3 tháng thôi mà!” Hải Nhạc hôn một cái an ủi hắn.

“Ái, được rồi, anh có thể chịu đựng, có thể chịu đựng, cũng chỉ là ba tháng, chẳng qua chỉ là hơn 90 ngày mà thôi, đếm trên đầu ngón tay rất nhanh sẽ tới.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

“Trong ba tháng này ba mẹ vừa vặn có thể chuẩn bị cho chúng ta a. Được rồi, chẳng qua là hơn chín mươi ngày mà thôi á..., lại nói, cho dù chúng ta không có đính hôn, chúng ta còn không phải là ngày ngày đều ở cùng nhau sao?” Tạ Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà, đính hôn, giống như là mua bảo hiểm, trong lòng anh sẽ an tâm hơn, hơn nữa... ải!” Tạ Thư Dật không khỏi ngừng lại câu chuyện.

Trong lòng hắn thực sự có suy nghĩ như vậy, Hải Nhạc không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu trong lòng hắn là cỡ nào nôn nóng nảy, hắn muốn cùng cô ở chung một chỗ, hắn cũng muốn tất cả của cô thuộc về hắn. Nhưng mà, ải, Hải Nhạc là một cô gái đơn thuần, căn bản cũng không biết, sống ở bên cô như vậy trong 3 tháng, hắn còn không phải Liễu Hạ Huệ nha! ải! Thật là ông trời không chiều ý lòng người nha, đợi lâu như vậy, hắn thực sự nổi điên mất. (((((((Liễu Hạ Huệ, danh nhân Trung Quốc... không gần nữ sắc, ở bên phụ nữ mà không nổi một tia dục vọng))))))

Xem ra, cũng chỉ có thể đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Đứa Bé Là Của Tạ Gia!

“Này, các cậu nhìn tin tức chưa? Hai anh em Tạ gia tuyên bố đính hôn rồi, Tạ Hải Nhạc trong tay cũng đã đeo nhẫn rồi, oa, thật hạnh phúc a.”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, tớ phát hiện bọn họ thực sự rất xứng đôi a! Tớ bây giờ mê hai người họ mất rồi, tớ còn tải hình hai người nắm tay nhau xuống làm hình nền điện thoại nha, cậu xem đi, thực sự rất hạnh phúc a!”

“Hai người thì ra là không phải là anh em ruột, lúc trước cứ nghĩ rằng họ là anh em cùng cha khác mẹ, thì ra là cũng không có chung cha mẹ ruột. Lúc trước báo chí viết như vậy hại tớ vỡ mộng, bây giờ hai người họ đính hôn, tớ thực sự rất cao hứng nha.”

“Đúng vậy a! Đúng vậy a, tớ thực sự thấy vui về thay họ nha, Tạ Thư Dật rất đẹp trai a, tớ quyết định vừa mê anh ấy, vừa mê Thường Hàn! Tạ Hải Nhạc thật hạnh phúc khi có được tình yêu của Tạ Thư Dật, thật hâm mộ nha!”

Mấy nữ sinh ở bên cạnh rôm rả thảo luận về chuyện tình anh em Tạ gia.

Trì Hải Hoan nằm ngủ trên giường, không chịu nổi, bật dậy hô to: “Các người có biết phiền không hả? Không thấy người ta đang ngủ sao?”

Trong đó một nữ sinh cười cười, nói: “Nhưng mà, bạn học Trì Hải Hoan, không phải cậu nói cậu và Tạ Hải Nhạc là chị em song sinh sao? Cậu nên chúc mừng cho bọn họ mới phải chứ? Hay là cậu ghen tỵ với em gái của mình? Cậu và em gái giống nhau như vậy, hại chúng tớ lúc trước còn cho rằng cậu là Diêu Nhạc Nhạc. Nhưng mà Tạ Thư Dật không có yêu cậu, lại yêu em gái cậu, cậu có phải là đang tức giận a?”

Vốn là vô tình nói giỡn như vậy, lại vừa vặn đâm trúng chỗ đau của Trì Hải Hoan, cô từ trên giường tuột xuống, lao tới vị nữ sinh kia, nữ sinh kia không có phòng bị, bị Trì Hải Hoan tóm tóc, hướng lên mặt cho mấy bạt tai, thét lên chói tai, đột nhiên xảy ra đánh nhau khiến hai cô bé bên cạnh sợ đến ngây người.

“Chết đi! Mày chết đi! Mày chết đi!” Trì Hải Hoan túm lấy mái tóc dài của cô bạn kia, không ngừng đập đầu cô bé vào tường. Cô gái yếu ớt, vô lực phản kích, thét lên hô cứu mạng, hai người bạn luống cuống tay chân muốn kéo Trì Hải Hoan ra, nhưng Trì Hải Hoan nổi cơn điên nhất quyết không chịu buông tay, mà còn nắm chặt hơn. Hai nữ sinh bất lực đành phải mở cửa phòng kí túc xá chạy ra ngoài cầu cứu.

Nữ sinh bị đánh trong lúc rối loạn giờ chân đá lung tung về phía Trì Hải Hoan, may thay lại có một cước đập trúng bụng Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan đột nhiên buông cô ta ra, lùi lại vài bước, lập tức ôm bụng ngồi xuống, thống khổ mà kêu lên.

Bạn cùng phòng cùng từ bên ngoài chạy tới người cửa, nhìn Trì Hải Hoan ngồi dưới đất liền bị dọa sợ.

“Tớ chỉ đá nhẹ cô ta một cái thôi, chuyện không liên quan đến tớ a.” Nữ sinh kia bị Trì Hải Hoan đánh cho mặt mũi máu me tùm lum, tóc tai cũng bị kéo bù xù, nhìn rất chật vật.

“Trì Hải Hoan, cậu không sao chứ?” Một nữ sinh tốt bụng đỡ Trì Hải Hoan đau đớn thống khổ: “Cậu có muốn đến phòng y tế xem qua hay không? Hay là trực tiếp đi bệnh viện nha?”

“Đưa tôi đi bệnh viện, tôi muốn đi bệnh viện!” Trì Hải Hoan nhịn đau nói.

Cô phải đi bệnh viện, như vậy mẹ mới có thể đến xem cô, cô không muốn làm một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Mẹ Hải Nhạc nghe tin liền vội vã chạy tới bệnh viện.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trì Hải Hoan, con làm sao vậy? Sao lại bị đưa đến bệnh viện a?” Mẹ Hải Nhạc ngồi ở bên giường lo lắng hỏi.

Bà đối với Trì Hải Hoan vẫn rất quan tâm, cũng là muốn cô nhận ra hành vi sai trái của mình, bà sẽ tha thứ cho cô, dù sao Trì Hải Hoan cũng còn nhỏ, không hiểu chuyện nên mới làm ra những chuyện không có đầu óc như vậy! Nhưng mà không có nghĩ tới, khi gặp mặt lại ở trong bệnh viện, dù sao Trì Hải Hoan cũng là con gái bà, trong lòng bà thật sự rất lo lắng.

“Mẹ!” Trì Hải Hoan trên mặt trượt xuống hai hàng nước mắt, cô nức nở tựa đầu vào lòng bà.

“Con nói đi, con không có chuyện gì chứ?” Mẹ Hải Nhạc hỏi

Vị nữ bác sĩ đứng một bên nói: “Ngài là mẹ của đứa trẻ này sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Mẹ Hải Nhạc gần đầu lia lịa.

“Tôi có lời muốn nói với phu nhân.” Nữ bác sĩ nói.

Mẹ Hải Nhạc thấy bác sĩ gương mặt ngưng trọng, không khỏi trong lòng bất an, đi theo bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ nói: “Con gái phu nhân đang mang thai, thai nhi cũng đã được ba tháng.”

“Cô nói cái gì?” Tin tức này quá mức đột ngột, quả thật là tin động trời, thiếu chút nữa đã hù mẹ Hải Nhạc bất tỉnh!

“Ông trời ơi! Ông trời ơi!” Mẹ Hải Nhạc không tin nổi, loạng choạng mấy bước, bà thật sự không có cách nào tiếp nhận nỗi đứa con gái của mình mới 16 tuổi mà lại mang thai, hơn nữa, lại còn được 3 tháng.

“Các vị nên xem xét lại muốn hay không muốn giữ đứa bé lại.” Bác sĩ thấy mẹ Hải Chính các người xem một chút đứa nhỏ này là muốn, còn chưa phải muốn.” Bác sĩ thấy Mẹ Hải Nhạc khiếp sợ như vậy, không khỏi lắc đầu thở dài không hiểu nỗi thiếu nữ bây giờ.

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ nhắc nhở”

Mẹ Hải Nhạc hữu khí vô lực một lần nữa đi vào phòng bệnh, bà thật sự muốn đánh Trì Hải Hoan một bạt tai, nhưng nhìn thấy con gái nước mắt lưng tròng thì trong lòng lại không nỡ, bà không nhìn được lại rơi lệ.

“Nói, đứa nhỏ này là của ai? Nói! Tôi muốn giết hắn! Tôi muốn giết hắn!” Mẹ Hải Nhạc cau kinh hỏi Trì Hải Hoan.

“Mẹ” Nước mắt Trì Hải Hoan cứ thế không ngừng rơi, cô nức nở nói: “Mẹ, mẹ nói xem? Mẹ nói xem là của ai? Đứa bé này còn có thể là của ai chứ?”

Trì Hải Hoan thực sự không biết là mình đang mang thai, bởi vì kì kinh nguyệt của cô không đều, hai tháng mới có một lần là chuyện bình thường, hơn nữa nghe nói lúc mang thai không phải sẽ có phản ứng thai nghén sao? Trì Hải Hoan ngoại trừ lúc trước có chút ghê tởm muốn ói nhưng vẫn rất thèm ăn, vẫn tham ăn, vẫn có thể nằm. Cho nên cô cho rằng dạ dày mình không tốt, lại không nghĩ đến mình đã mang thai.

Rõ ràng Trì Hải Hoan nghe người ta nói dùng thuốc là có thể ngừa thai, cô cũng đã uống rồi, cũng xác định là vượt qua ngày nguy hiểm rồi, tại sao lại vẫn mang thai chứ?

Không lẽ thuốc bị hỏng sao? Tại sao chứ?

“Tạ Thu Dật, Trì Hải Nhạc, tất cả đều tại chúng mày hại tao! Đều do chúng mày! Đều do chúng mày!”

Vừa nghĩ tới trên màn hình TV Tạ Thu Dật và Hải Nhạc thân mật mười ngón tay đan xen, lại còn nói sẽ cùng với Hải Nhạc đính hôn, mong mọi người chúc phúc, lòng của Trì Hải Hoan lại co rút đau đớn.

Không, cô sẽ không chúc phúc cho bọn họ, Trì Hải Hoan nguyện rửa bọn họ, trăm lần nguyện rửa bọn họ đòi đòi kiếp kiếp cũng không được ở bên nhau.

Tạ Thu Dật! Tôi sẽ không để cho các người ở bên nhau! Tôi nói đứa bé là của anh, thì nó chính là của anh!

Tôi nói rồi, những đau khổ mà tôi phải chịu, tôi sẽ đòi lại từ các người gấp trăm lần!

Tri Hải Hoan ở trong lòng không ngừng gào thét, mẹ Hải Nhạc không hề biết trong lòng con gái mình là cái ý nghĩ ngoan độc kia, bà như bị người ta đánh cho một gậy, đứng im không hề hé một câu.

Hồi lâu, bà mới run giọng hỏi: “ là Thư Dật hay sao? Là tạ Thư Dật hay sao?”

Tri Hải Hoan cắn môi, cúi thấp đầu khóc thút thít.

“Trời ạ! Nghiệp chướng a! Nghiệp chướng a! Tại sao có thể như vậy a!” Mẹ Hải Nhạc cơ hồ thống khổ đến điên rồi.

Ngày Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc đính hôn cũng an bài tốt lắm a, nghĩ đến Tri Hải Hoan lại mang thai đứa con của hắn? Chuyện này làm sao có thể là tốt chứ? Mẹ Hải Nhạc thống khổ phải thật muốn chết đi.

“Sớm biết tội này xuống hành hạ mẹ, thì mẹ ban đầu không nên sinh ra tội này a! Nghiệp chướng a! Nghiệp chướng a!” Mẹ Hải Nhạc khóc đến sắp bất tỉnh.

“Mẹ, mẹ, con biết phải làm gì bây giờ? Con biết phải làm gì bây giờ?” Tri Hải Hoan cũng khóc hỏi mẹ.

“Mẹ không biết, mẹ cũng không biết.” Mẹ Hải Nhạc cũng vô định mà nói.

“Mẹ, mẹ! Đây là đứa bé của Tạ gia! Là cốt nhục của Tạ gia.” Tri Hải Hoan khóc rống kêu.

“Ôi đứa con gái tội nghiệp của tôi! Đứa con tội nghiệp của tôi!” Mẹ Hải Nhạc cũng khóc rống đem Tri Hải Hoan ôm vào trong lòng, bà hoàn toàn quên mất Tri Hải Hoan đã đối xử tệ như thế nào với Hải Nhạc, dù nói thế nào thì Tri Hải Hoan cũng là con gái của bà. Bà làm sao có không giúp cô? Làm sao có thể thấy chết mà không cứu?

“Tri Hải Hoan mang thai, là con của Thư Dật.” Mẹ Hải Nhạc mặt không chút thay đổi lên tiếng.

“Cái gì?” Tạ ba ba giật mình.

“Không thể nào! Không thể nào!” Tạ Thư Dật cơ hồ nhảy lên.

Mà nòi đảng kia giật mình một cái, mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Tỷ tỷ mang thai? Nghi ngờ là con của Thư Dật, cô một hồi suy nghĩ trong lòng, trước mắt liền như một mảnh đen tối.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Cô ta nhất định là lừa gạt đi! Là lừa gạt đi! Nhất định là cô ta thấy con cũng Hải Nhạc hoà thuận vui vẻ nên mới bày trò phá hoại chúng con! Nhất định không thể nào mang thai con của con, con với cô ta không hề xảy ra chuyện kia, không hề!” Tạ Thư Dật kích động hướng không trung vung quyền.

Mẹ Hải Nhạc ngó hắn một cái, nói: “ Con bé bây giờ còn nằm trong bệnh viện để quan sát, bác sĩ hỏi đi có muốn bỏ đứa bé, nhưng Hải Hoan nó nhất định không chịu.”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thư Dật do kích động mà trở nên si ngốc, hắn ngã ngồi trên ghế salon, không nói nổi tiếng nào.

Hắn rõ ràng cảm giác mình không có cùng Tri Hải Hoan xảy ra chuyện nam nữ thân mật, tại sao cô ta có thể mang thai chứ?

Tạ Thư Dật không khỏi thống khổ ôm kín đầu.

Mà Hải Nhạc, ánh mắt dờ dẩn nhìn chằm chằm vào Tạ Thư Dật đang che kín đầu.

Ông trời thật là không muốn cho bọn họ ở bên nhau sao? Cho nên, đợi cô cùng hắn đính hôn rồi đến chia rẽ bọn họ sao?

Nước mắt lạnh băng từ trong mắt Hải Nhạc không ngừng tuôn rơi.

“ Ông xã, phải làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?” Mẹ Hải Nhạc cũng không kiềm chế được mà khóc lên.

Đầu của Tạ ba ba thật sự rất đau, cái nhà này cứ như vậy huyền ảo, còn có thể là một nhà sao?

Làm sao bây giờ? Ông cũng không biết nên làm sao làm sao đây rồi!

Tri Hải Hoan đứa nhỏ trong bụng, không nên xuất hiện! Như vậy Thư Dật cùng Hải Nhạc sẽ được ở bên nhau!

Không phải là ông thiên vị, Thư Dật muốn cùng Hải Nhạc ở chung một chỗ, ông cũng muốn như vậy. Đứa trẻ Hải Nhạc này là ông nhìn nó lớn lên, tính thiện lương, không như Tri Hải Hoan, nghĩ tới thủ đoạn thâm độc mà Tri Hải Hoan đối phó Hải Nhạc, ông không rét mà run. Ông không muốn đứa trẻ tâm địa xấu xa làm con dâu mình!

Nhưng mà, Tri Hải Hoan lại mang thai đứa con của Thư Dật, lại không chịu bỏ đứa bé, chuyện này phải xử lý như thế nào mới tốt a?

Nếu như là đứa con gái nhà khác, có thể dùng tiền mà đuổi cô ta đi, đằng này Tri Hải Hoan lại là con gái của Tư Nguyên, là con gái của vợ ông! Tại sao lại như vậy chứ? Ông trời có phải là đang đùa giỡn Tạ gia? Vui đùa như vậy không phải là quá mức rồi, là liên quan đến mạng người a!

Trong nháy mắt, Tạ ba ba trông như vừa già đi mười tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Không Phải Anh, Thì Là Ai Chứ?

“Bây giờ anh cũng không biết phải làm sao, để anh suy nghĩ một chút, anh muốn suy nghĩ thật kĩ một chút.” Tạ ba ba mệt mỏi dùng tay phải chống cái trán, ông thật sự không biết nên xử lí như thế nào mới tốt.

“Ông xã, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Mẹ Hải Nhạc lại khóc hỏi lần nữa, bà thật sự không biết làm sao, Hải Nhạc là con gái bà, Tri Hải Hoan cũng là con gái của bà. Hải Nhạc đính hôn với Tạ Thư Dật là chuyện vui, nhưng vấn đề là Tri Hải Hoan lại mang thai với Tạ Thư Dật!

Hải Nhạc có cảm giác nước mắt mình rơi cũng không hết, Tạ Thư Dật thống khổ, cô nhìn thấy, ba mẹ khó xử, cô cũng nhìn thấy. Hải Nhạc biết Thư Dật đau khổ vì cái gì, cô biết ba mẹ vì cái gì mà khó xử, mà cô lại chính là nhân vật chính của câu chuyện kia, nội tâm cô thực sự rất đau đớn, cô có thể âm thầm nuốt vào trong bụng sao?

“Ba, mẹ không cần phải cảm thấy khó xử, Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc bỏ cuộc là được rồi!” Hải Nhạc lẳng lặng nói.

Hải Nhạc trong lúc này giống như ném ra một quả bom, khiến mọi người đều giật mình, khiếp sợ.

“Nhạc Nhạc.” Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc khiếp sợ nhìn Hải Nhạc.

Tạ Thư Dật đột nhiên ngẩng đầu lên, hần nhảy lên, khủng hoảng nhìn Hải Nhạc, điên cuồng lắc đầu: “Không thể! Nhạc Nhạc! Em không được bỏ cuộc!”

Hải Nhạc buồn bã cười một tiếng: “Đáng lẽ em không nên theo anh trở về, em đáng lẽ nên sống ở Mi.”

Tạ Thư Dật đi tới bên người Hải Nhạc, nửa quỳ ở bên người cô, nắm bàn tay cô thật chặt, cầu khẩn nhìn cô: “Nhạc Nhạc! Anh xin em! Đợi thêm ba tháng! Đợi thêm ba tháng! Chúng ta liền đính hôn! Em không được nói bỏ cuộc! Không được! Em không thể bỏ rơi anh!”

Hải Nhạc rút tay ra khỏi tay hắn, nói: “Anh cảm thấy chúng ta còn có thể đi tiếp sao? Anh có thể, nhưng em không thể, chị ấy...” Hải Nhạc nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, cô hít thở một cái thật sâu, khàn giọng nói: “Chị ấy có con với anh, anh nói đi, em không bỏ cuộc thì còn cách nào đây? Đó là một sinh mệnh nhỏ bé a!”

“Không! Không! Đó không phải là sinh mệnh mà anh muốn! Anh cũng không hề dự tính sẽ có nó!” Tạ Thư Dật nước mắt không ngừng rơi.

“Anh không muốn? Anh thật sự làm được như vậy sao? Anh có thể làm được, nhưng em không thể! Em không thể! Thật xin lỗi Tạ Thư Dật, em tuyên bố hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, không, không hủy bỏ cũng được, chỉ đến ngày đó anh cùng Tri Hải Hoan làm lễ đính hôn. Tạ Thư Dật, như vậy là đủ rồi, chỉ cần anh yêu em, như vậy là đủ rồi, chúng ta có lẽ cả đời này nhất định không thể ở bên nhau. Thư Dật, buông tha em cũng là buông tha cho anh, đứa trẻ vô tội!” Hải Nhạc mệt mỏi mà nói.

Sau đó, Hải Nhạc đứng lên, bước đi cứng ngắc, bước lên lầu.

Cô mệt quá, cô buồn ngủ, có lẽ khi ngủ một giấc, tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh dậy, giấc mộng cũng sẽ tan biến.

Tạ Thư Dật ngơ ngác nhìn cô rời đi, hai chân không khỏi run run, ngã nhào trên sàn nhà.

Hắn thật sắp điên rồi, tại sao mọi chuyện lại như vậy chứ? Rõ ràng hạnh phúc đang ở trước mắt, chỉ thoáng qua một cái đã tan thành bọt biển!

Khi Tri Hải Hoan từ bệnh viện trở về Tạ gia, mẹ Hải Nhạc đã đến trường làm thủ tục thôi học cho cô, đưa cô về nhà tỉnh dưỡng.

Có cách nào khác chứ? Tri Hải Hoan không chịu bỏ đứa bé, không lẽ lại để cho cô ườn bụng bầu đi học?

Tri Hải Hoan nhìn thấy Hải Nhạc tiều tụy, tái nhợt, lại đem tầm mắt chuyển sang Tạ Thư Dật này giờ vẫn đứng chết lạng ở cửa.

Nhìn xem, hai người bọn họ thực sự không tốt a!

Tri Hải Hoan ở trong lòng đắc ý mà cười cười, sau đó, cô quay mặt chào hỏi Hải Nhạc: ‘Em gái tốt của chị, chị rất nhớ em, chị thực sự rất nhớ em!’

Phải, tao thực sự nhớ mày, nhớ mày đến nỗi chỉ mong mày nhanh chóng biến mất khỏi cuộc đời tao, biến mất khỏi thế gian này! Tri Hải Hoan miệng cười

nhưng trong lòng một bụng oán khí.

Hải Nhạc miễn cưỡng đối với cô cười cười: “Cảm ơn đã nhớ tới em!”

“Không lẽ em không có nhớ chị sao?” Trì Hải Hoan không thuận theo mà nói.

Hải Nhạc nhìn tỷ tỷ của cô, nói: “Có chứ! Em còn đã nghĩ chị sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, sớm muộn gì chị cũng quay trở lại. Chị xem, kết quả chị cũng đã quay trở lại rồi!”

“Nhạc Nhạc, sao em lại nói như vậy chứ? Chẳng lẽ em cho rằng chị có ý mang thai đứa bé này sao? Chị vẫn còn là một nữ sinh trung học, em cho rằng chị lại nguyện ý mang thai đứa bé này sao?” Trì Hải Hoan làm bộ không thể tin mà nói với Hải Nhạc.

“Em không có nói chị có ý.” Hải Nhạc lẳng lặng trả lời.

“Xem ra, em thật ra thì không hoan nghênh chị à, Nhạc Nhạc, chị hiểu rõ mình sai rồi, em tại sao không thể tha thứ cho chị chứ?” Trì Hải Hoan ủy khuất mà nói.

Hải Nhạc há miệng, miệng lưỡi Trì Hải Hoan so với cô lợi hại hơn nhiều.

“Em không phải không hoan nghênh chị, chị là một thành viên của cái nhà này, bây giờ chị trở về, ngôi nhà này cũng không còn thiếu sót nữa rồi.” Hải Nhạc miễn cưỡng mình nói.

Cô thật sự không muốn đối mặt với Trì Hải Hoan, tuyệt không muốn.

“Hải Hoan, con không phải mệt mỏi rồi sao, mau lên lầu nghỉ ngơi thôi.” Mẹ Hải Nhạc nhúc nhủ lên tiếng.

Nếu như hai chị em ở cùng nhau, lại còn có Tạ Thu Dật thì cái nhà này sẽ không có một ngày yên tĩnh rồi!

Mặc dù Tạ Thu Dật vẫn luôn im lặng không có nói một câu, nhưng mà cuộc đối thoại của Hải Nhạc với Trì Hải Hoan cũng đủ khiến hấn tức sùi bọt mép rồi, hấn chỉ là đang cố kìm nén mà thôi.

Mẹ Hải Nhạc ở trong lòng thờ dài một cái.

“Mẹ, con không mệt, con chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc trò chuyện mấy câu mà thôi!” Trì Hải Hoan nói, thấy mặt mẹ Hải Hoan có vẻ không vui liền nhẹ giọng— “được rồi, Bảo Bảo có thể sẽ chịu không nổi, con cũng muốn đi nghỉ chút.”

Cô xoa xoa bụng nói: “Bảo Bảo, chúng ta về tới nhà rồi a, con nhìn một chút đi, đó là vừa là bà nội vừa là bà ngoại con nha; đó là di con, dáng dấp giống mẹ như đúc a, di là cô gái ngoan ngoãn, thiện lương nhất nhà đó; Còn kia, là ba của con, có phải rất đẹp trai hay không? Mẹ nghĩ, sau này con trưởng thành nhất định so với ba con còn đẹp trai hơn nha.” Trì Hải Hoan đứng trước mặt mọi người diễn một màn mẫu tử tình thâm.

“Trì Hải Hoan!” Tạ Thu Dật giận đến mặt xanh môi trắng, hấn không khỏi giận hô một tiếng.

“Ba của con tức giận rồi, thôi được, chúng ta đi nghỉ ngơi nhé, mẹ cũng mệt rồi.” Trì Hải Hoan cười hì hì mà nói, buông lỏng đi lên lầu.

Tạ Thu Dật xoa người lại, nhìn toàn thân Hải Nhạc thân hình phát run, tâm can hấn liền trở nên đau đớn.

Tạ Thu Dật hấn sao lại có thể để cho người như Trì Hải Hoan đến uy hiếp hấn? Uy hiếp người hấn yêu thương nhất chứ?

Nhưng mà hấn thật sự không thể làm gì, lại có cảm giác bất lực, không thể làm gì.

Không, đứa nhỏ này, nhất định không phải của hấn! Nhất định không phải là của hấn! Trên đời này nhiều nam nhân như vậy không phải là chỉ có một mình hấn! Hấn tuyệt đối không cùng cô xảy ra loại chuyện nam nữ thân mật kia! Đứa bé này! Tuyệt đối không phải là của hấn!

Nói vậy, sẽ là ai chứ? Kẻ kia là ai đấy chứ?

Buổi tối, Tạ Thu Dật gõ cửa phòng Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan mở cửa, thấy hấn đến tìm mình, sùng sốt một chút.

“Khó được, khó được, khó được anh sẽ chủ động đến tìm em” Trì Hải Hoan cười mỉm mà nói.

Tạ Thu Dật khinh thường nhìn cô, nói: “Trì Hải Hoan, tôi biết rõ, đứa bé trong bụng cô không phải là của tôi.”

Ánh mắt của Trì Hải Hoan lóe lóe, cười khanh khách hỏi: “Không phải là của anh? Vậy anh nói đi, nó là của ai chứ?”

“Trong lòng cô tính toán cái gì, tự cô biết rõ.” Tạ Thu Dật trầm giọng nói— “Cô đừng hòng mơ tưởng gài chúng cứ lên đầu tôi, trên đầu tôi có trời chứng giám, cô làm chuyện như vậy, nhất định sẽ gặp quả báo!”

“Nhưng mà nó chính là con của anh, chẳng lẽ, anh muốn chối bỏ trách nhiệm sao?” Trì Hải Hoan nhẹ giọng nở nụ cười.

“Tạ Thư Dật, đứa bé này, tôi thật là đúng lúc a, nói thật, lúc trước em không hề biết mình đã mang thai đứa con của anh, khi biết được em đang mang thai, hơn nữa còn là con của anh. Anh nói đi, ông trời ban cho em lễ vật tốt như vậy, em sao có thể bỏ nó được chứ? Đứa bé là kết tinh của chúng ta, em làm sao chịu được mà bỏ nó chứ? Chỉ sợ là ba mẹ cũng không muốn bỏ đấy.” Trì Hải Hoan vẫn như cũ cười.

“Không, đứa bé không phải con tôi, không phải con của tôi. Trì Hải Hoan, lúc trước cô dùng cái màng trinh kia đến trói buộc tôi, lần này lại dùng đứa bé này uy hiếp tôi? Lần đầu tiên cô đã không được như ý, thì lần này tôi nhất định sẽ không để cho cô toại nguyện! Tôi và Hải Nhạc, bất luận là kẻ nào cũng không thể chia rẽ được! Tôi tới đây, là để cảnh cáo cô, đừng ở trước mặt Hải Nhạc mà lớn lối như vậy! Lá bài chủ chốt trên tay cô bây giờ chính là đứa nhỏ trong bụng, đợi khi cô đánh mất lá bài này, Trì Hải Hoan, tôi xem cô còn có chiêu gì đối phó tôi!”

“Tạ Thư Dật, lần thứ nhất, là anh quyết định chia tay với Hải Nhạc, cho dù anh đã đưa được nó quay trở về, nhưng lần này, biết đứa bé là con của tôi với anh, dựa vào cá tính của nó, anh nghĩ nó sẽ tiếp tục đính hôn với anh sao?” Trì Hải Hoan cười lên ha ha - “Thư Dật, hãy nhìn con của chúng ta đi, anh không thể đối xử như vậy với em”

Hết Chương-----Đợi đến ngày mai nhé!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Là Bị Người Ta Cường Bức?

“Trì Hải Hoan, dù cô toan tính điều gì, thì hãy nhớ lấy, cô sẽ không đắc ý được lâu đâu, tôi sẽ khiến cô thảm bại.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan đột nhiên đưa tay kéo hần lại, hỏi: “Nói cho em biết, anh tại sao lại không thích em?”

Giọng nói của Trì Hải Hoan đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, yếu đuối: “Tạ Thư Dật, em thật lòng thích anh, còn anh, tại sao một chút cũng không để ý tới em?”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn, kéo tay cô ta ra khỏi tay mình, Trì Hải Hoan co rúm lại, hạ tay xuống, nhưng kiên quyết không chịu buông tay.

“Cô vẫn không chịu hiểu sao? Cho dù cô xuất hiện trước thì tôi vẫn chỉ yêu Nhạc Nhạc, tôi cũng sẽ không bao giờ yêu cô. Loại nữ nhân ác độc như cô, tất cả đàn ông cũng không một kẻ nào dám yêu! Buông tôi ra! Đừng chạm bàn tay bẩn thỉu vào người tôi.” Tạ Thư Dật chán ghét vứt bỏ nói với Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan buông lỏng tay của hần ra, Tạ Thư Dật nhanh chóng rời khỏi phòng của cô.

Nước mắt của Trì Hải Hoan từng giọt trong hốc mắt tràn ra.

“Tạ Thư Dật, em thật lòng yêu anh, anh tại sao không thể yêu em chứ?” Cô nức nở nói trong vô vọng.

Trì Hải Hoan thực sự nghĩ không ra, cô có điểm nào thua kém Hải Nhạc chứ? Rốt cuộc là cô thua kém Hải Nhạc ở điểm nào? Tại sao Tạ Thư Dật không thể yêu cô?

Tạ Thư Dật quyết định phải đi điều tra chuyện của Trì Hải Hoan, phải tìm ra cái tên nam nhân kia! Hần sẽ không để cho Trì Hải Hoan mang con của người khác đến uy hiếp mình.

Khi cậu nam sinh Phạm Triết đến gặp hần, Tạ Thư Dật nhìn ra được, nam sinh này có chút sợ hãi, hần đang sợ điều gì?

Tạ Thư Dật mặt không biến sắc nói: “Bạn học Phạm, ngồi đi, muốn uống gì?”

“Tuỳ tiện cái gì cũng được!”

Phạm Triết trong lòng bất an ngồi đối diện Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật tự tay rót giúp hần một ly rượu vang, đẩy tới trước mặt cậu ta.

“Cám ơn, cám ơn.” Phạm Triết có chút sùngnhục kinh giờ ly rượu lên.

Tạ Thư Dật chẳng qua là cùng hần tùy ý trò chuyện mấy câu, khi Phạm Triết buông lỏng tâm trạng xuống, Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi một câu: “Cậu biết lý do Trì Hải Hoan tạm nghỉ học chứ?”

Phạm Triết bị Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi những lời này dọa cho đến run tay, làm đổ ly rượu lên quần áo.

“Tôi, tôi, tôi không biết.” Phạm Triết cảm lạnh làm thỉnh nói.

Phạm Triết có chút sợ người thanh niên tên Tạ Thư Dật này, dù sao hần cũng là thiếu gia có Gia thế lớn, chỉ cần hai tay nhẹ nhàng bóp một cái, là có thể

đễ dàng bóp chết Phạm gia như bóp chết một con kiến.

Chẳng lẽ, Tạ Thư Dật là vì chuyện kia của Tri Hải Hoan mà tìm cậu ta hỏi tội sao?

Da đầu Phạm Triết như căng lên từng mạch máu.

“Cậu thật sự không biết? Hay là giả vờ không biết?” Tạ Thư Dật thấy bộ dạng hẩn, càng thêm hoài nghi.

“Tôi, tôi thật sự không biết.” Phạm Triết nhắm mắt nói.

Có đánh chết cậu ta cũng không thể nói ra sự việc, nếu như Tạ Thư Dật biết cậu ta có mặt ở đó nhưng lại không cứu Tri Hải Hoan, dám chắc cậu ta sẽ bị chặt thành tám khúc a!

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng chột dạ của Phạm Triết, lại thấy nghi ngờ, đứa bé trong bụng Tri Hải Hoan, lẽ nào là của Phạm Triết?

“Rầm” Tạ Thư Dật đập tay một cái lên khay trà thủy tinh.

“Phạm Triết, cậu còn không chịu nói thật? Cậu cho rằng tôi không biết? Tri Hải Hoan cái gì cũng đã kể với tôi rồi! Cậu vẫn còn dám ở trước mặt tôi nói mình không biết?” Tạ Thư Dật rống to nói.

Hai chân Phạm Triết nghe xong không khỏi mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế salon. Tri Hải Hoan rõ ràng uy hiếp cậu ta không được nói ra ngoài, nếu như Phạm Triết nói ra, Tạ gia nhất định sẽ không bỏ qua cho Phạm gia! Thế nên Phạm Triết cũng không có nói với bất kì ai về chuyện đó, kể cả Phạm Hào, anh trai cậu ta. Bây giờ Tri Hải Hoan lại nói ra, Tạ gia liền bảo Tạ Thư Dật đến tìm cậu ta tính sổ sao?

“Cậu cho rằng cậu không nhận tội là xong sao? Nào có chuyện đơn giản như vậy? Hãy suy nghĩ cho thật kỹ, cậu phải nói thật, cậu cho rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy sao? Chưa từng có một ai dám nói dối trước mặt tôi, nếu như cậu vẫn ngoan cố lựa chọn nói dối, vậy thì tự suy ra kết quả của mình đi!” Tạ Thư Dật tiếp tục hừ lạnh nói.

Phạm Triết nghe Tạ Thư Dật vừa nói như thế, liền bị dọa sợ đến tè ra quần, quay sang Tạ Thư Dật, khom lưng cầu khẩn: “Tạ thiếu, Tạ thiếu, không phải là tôi giả bộ ngu, cũng không phải là tôi muốn giấu giếm, lúc đó tôi cũng bị bọn chúng đánh bất tỉnh, khi tôi tỉnh dậy thì em gái anh đã bị cưỡng bức rồi! Thật sự không phải tôi cố ý không cứu cô ta, chuyện này Tri Hải Hoan có thể làm chứng, tôi thật sự là bị bọn chúng đánh bất tỉnh! Tôi không hề bỏ mặc Tri Hải Hoan, tôi thật sự muốn cứu cô ta, nhưng lúc đó tôi chỉ có một mình, bọn chúng lại có đến ba người. Hơn nữa lại còn có súng, chúng dí súng vào đầu tôi! Tôi xin thề, không phải là tôi không nhận tội a! Tạ thiếu, van xin anh, thực sự đó không phải lỗi của tôi, lúc đó tôi bị đánh bất tỉnh, khi tỉnh dậy Tri Hải Hoan đã bị làm nhục rồi! Anh hãy tin tôi! Tôi với bọn chúng không hề liên quan đến nhau, một chút quan hệ cũng không có! Mọi chuyện thực sự không liên quan đến tôi a! Nếu tôi có một câu nói láo, liền bị trời đánh, chết không toàn thây! Tạ thiếu, anh đại nhân đại lượng, bỏ qua cho tôi được không? Van xin anh hãy bỏ qua cho tôi!” Phạm Triết nước mắt nước mũi tèm lem, quỳ rạp bên chân Tạ Thư Dật khóc nức nở.

“Lời của cậu là thật?” Tạ Thư Dật dường như không thể tin vào lỗ tai của mình, Tri Hải Hoan, bị người ta cưỡng bức? Trời ạ, là thật, là thật!

“Chúng tôi đang định đi khỏi đó, nhưng đột nhiên ba người kia bước vào, bọn chúng hỏi anh trai của tôi ở nơi nào, bởi vì tôi lấy thẻ hội viên của anh ấy để đến đó chơi, bọn chúng nhận được tin tức, nghĩ rằng anh tôi đến đó, nên mới xảy ra chuyện. Mọi chuyện không phải tôi cố ý, không hề liên quan đến tôi! Tôi tuyệt đối không phải đồng bọn của bọn chúng, anh hãy tin tôi, tôi đưa Tri Hải Hoan đến đó, mục đích là muốn tỏ tình với cô ta, bởi vì cô ta lúc trước phá hoại tình cảm của tôi để tôi chia tay với bạn gái, sau đó lại tuyệt tình vứt bỏ tôi, nói không muốn cùng tôi ở chung một chỗ. Tôi chỉ là có chút không cam tâm, chứ không hề có ý muốn gọi người tới làm hại cô ta! Tôi cũng biết cô ta cùng Tạ gia có quan hệ, có cho mượn thêm trăm cái mạng tôi cũng không dám làm chuyện như vậy a! Tạ thiếu, Tạ thiếu, tôi van xin anh! Thật sự không liên quan đến tôi!”

Tạ Thư Dật nhất thời vẫn còn khiếp sợ, đầu óc của hắn thiếu chút nữa ngừng vận động rồi. Mọi chuyện quá ngoài dự đoán của hắn, có mơ hắn cũng không nghĩ chuyện là như vậy, Tri Hải Hoan là bị người ta cưỡng bức, nói vậy, đứa bé trong bụng cô ta chính là do kẻ kia lưu lại?

Nhưng tại sao cô ta lại không nói ra chuyện mình bị đám người côn đồ đó cưỡng bức? Tại sao? Tạ gia nếu biết được sẽ không để cô ta chịu oan ức, nhất định sẽ thay cô ta đi rửa mối nhục này? Cô ta không nói ra, chẳng phải là quá tiện nghi cho bọn chúng sao? Tri Hải Hoan sao lại ngu xuẩn như vậy chứ?

Phạm Triết thấy hẩn này giờ không nói gì, sợ hãi, không ngừng đập đầu lên sàn: “Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh hãy minh xét! Thật sự không liên quan đến tôi! Cầu xin anh bỏ qua cho tôi! Bỏ qua cho tôi!”

Tạ Thư Dật bây giờ đã hoàn hồn lại, trầm giọng hỏi: “Cậu còn nhớ ngày xảy ra chuyện là ngày nào chứ?”

“A, tôi nhớ, tôi nhớ, sau hôm đó anh còn tới trường, sau đó xin nghỉ cho cô ta sao ta chuyện xảy ra vào tối trước đó a! Anh không nhớ sao? Anh không phải đến xin nghỉ cho Tri Hải Hoan sao? Lúc đó tôi còn nghĩ rằng các người đã biết chuyện này rồi, đến khi Tri Hải Hoan đi học lại, cô ta uy hiếp bảo tôi không được nói ra, nếu không Tạ gia tuyệt đối sẽ không tha cho Phạm gia chúng tôi. Cho nên tôi đến bây giờ cũng không nói chuyện này với ai, kể cả với anh trai tôi, tôi cũng không có nói a!”

Tạ Thư Dật không khỏi nhủ chân mày, Phạm Triết nói là cái đêm hôm trước khi hắn tới xin nghỉ học cho Tri Hải Hoan?

Khó trách đêm hôm đó, Tri Hải Hoan lại dùng ánh mắt thù hận như vậy nhìn hắn và Nhạc Nhạc, thì ra là đêm đó lại xảy ra chuyện kinh khủng như vậy với cô ta?

Chẳng lẽ, Tri Hải Hoan vì chuyện này mà đem tất cả tội lỗi đẩy lên đầu hấn và Nhạc Nhạc? Mới cho Hải Nhạc uống xuân dược?

Tạ Thư Dật không khỏi lạnh run một cái. “Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh đã nhớ ra chưa? Chính là tối ngày hôm trước.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, tôi tin cậu, đứng lên đi.” Tạ Thư Dật hướng Phạm Triết gạt đầu một cái.

Phạm Triết thở phào nhẹ nhõm, đứng lên.

“Đưa tôi đến gặp anh cậu!” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết lại sợ hết hồn, cậu ta cầu khẩn mà nói: “Anh ấy, anh ấy không hề biết chuyện này, nếu để ba tôi biết được sẽ đánh anh ấy chết mất!”

“Cậu chọn hấn ta bị ba cậu đánh chết hay là cả nhà cậu chết theo cậu? Tự mình lựa chọn, tôi muốn biết, đêm đó, đám người đến tìm anh cậu rồi đụng tới Tri Hải Hoan là kẻ nào, tất nhiên sẽ không nói cho anh cậu biết, tôi muốn từ hấn ta mà tìm ra bọn người kia, hiểu ý tôi chứ? Chuyện này, ngoại trừ nói với tôi, cậu tốt nhất đem nó nuốt vào trong bụng, nếu như tôi nghe được một chút gì từ người khác, cậu sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu. Hiểu chưa?” Tạ Thư Dật cau kinh nói.

“A, vâng, vâng, vâng. Tôi nhất định sẽ nuốt nó vào trong bụng, cả đời này cũng không nói với ai, để tôi đưa anh đi gặp anh trai tôi.” Phạm Triết tựa như con gà mổ thóc gật đầu.

“Nói cho tôi biết, đêm đó có mấy người? Có đặc điểm gì, tự tôi sẽ đi tìm anh cậu.” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết vội vàng miêu tả căn cứ đặc điểm của ba người kia, Tạ Thư Dật nghe không sót một chữ, không cần biết lý do vì sao Tri Hải Hoan giấu giếm Tạ gia chuyện này, hấn nhất định sẽ không tha cho ba tên khốn kia! Tri Hải Hoan đúng là ghê tởm, nhưng dù cô ta ghê tởm thế nào hấn cũng không thể để ba tên cận bã kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được! Chuyện này không thể chấm dứt như vậy! Dù nói thế nào, Tri Hải Hoan cũng là chị của Nhạc Nhạc, là con gái của di Tư Nguyên, sao có thể để cho kẻ khác dễ dàng khi dễ? Đó không chỉ là sĩ nhục Tri Hải Hoan, mà còn là sĩ nhục Tạ gia!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Không Thể Bàng Quang!

“Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh đã nhớ ra chưa? Chính là tối ngày hôm trước.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, tôi tin cậu, đứng lên đi.” Tạ Thư Dật hướng Phạm Triết gạt đầu một cái.

Phạm Triết thở phào nhẹ nhõm, đứng lên.

“Đưa tôi đến gặp anh cậu!” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết lại sợ hết hồn, cậu ta cầu khẩn mà nói: “Anh ấy, anh ấy không hề biết chuyện này, nếu để ba tôi biết được sẽ đánh anh ấy chết mất!”

“Cậu chọn hấn ta bị ba cậu đánh chết hay là cả nhà cậu chết theo cậu? Tự mình lựa chọn, tôi muốn biết, đêm đó, đám người đến tìm anh cậu rồi đụng tới Tri Hải Hoan là kẻ nào, tất nhiên sẽ không nói cho anh cậu biết, tôi muốn từ hấn ta mà tìm ra bọn người kia, hiểu ý tôi chứ? Chuyện này, ngoại trừ nói với tôi, cậu tốt nhất đem nó nuốt vào trong bụng, nếu như tôi nghe được một chút gì từ người khác, cậu sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu. Hiểu chưa?” Tạ Thư Dật cau kinh nói.

“A, vâng, vâng, vâng. Tôi nhất định sẽ nuốt nó vào trong bụng, cả đời này cũng không nói với ai, để tôi đưa anh đi gặp anh trai tôi.” Phạm Triết tựa như con gà mổ thóc gật đầu.

“Nói cho tôi biết, đêm đó có mấy người? Có đặc điểm gì, tự tôi sẽ đi tìm anh cậu.” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết vội vàng miêu tả căn cứ đặc điểm của ba người kia, Tạ Thư Dật nghe không sót một chữ, không cần biết lý do vì sao Tri Hải Hoan giấu giếm Tạ gia chuyện này, hấn nhất định sẽ không tha cho ba tên khốn kia! Tri Hải Hoan đúng là ghê tởm, nhưng dù cô ta ghê tởm thế nào hấn cũng không thể để ba tên cận bã kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được! Chuyện này không thể chấm dứt như vậy! Dù nói thế nào, Tri Hải Hoan cũng là chị của Nhạc Nhạc, là con gái của di Tư Nguyên, sao có thể để cho kẻ khác dễ dàng khi dễ? Đó không chỉ là sĩ nhục Tri Hải Hoan, mà còn là sĩ nhục Tạ gia!

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phạm Hào, lên tiếng hỏi lai lịch ba kẻ kia, hoá ra chính là lão đại của Trúc bang – Đại Tiểu Cửu Tử, còn gọi là Kim Cương, là kẻ hết sức phách lối. Phạm Hào đêm nào cũng lui tới sông bãi của hấn, lại không ngờ đụng tới nữ nhân của hấn, khiến hấn hôm nào cũng ráo riết truy lùng anh ta, thậm chí Phạm Hào bây giờ lúc nào cũng núp trong nhà, không dám ra ngoài.

“Cái gì? Tên khốn này đắc tội Tạ thiếu sao? Nói vậy, Tạ thiếu cũng không nên dễ dàng bỏ qua cho hấn! Tốt nhất đem hấn chặt thành tám khúc, dám chọc giận Tạ thiếu, thật là không muốn sống nữa mà!” Phạm Hào vừa nghĩ tới Kim Cương đắc tội tạ Thư Dật, cuộc sống của hấn liền chấm dứt thi tổng

lòng không khỏi mừng thầm, vui sướng.

“Đó là điều hiển nhiên! Hẳn cũng không phải đắc tội với tôi, mà là một họ hàng thân thích của tôi, tôi chỉ thay mặt đòi lại công bằng.” Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói.

Trúc bang, ở dưới thế lực của Long Bang, nhưng cũng không thể coi thường, năm đó tranh giành địa bàn với Long Bang, liều mạng cả người chết ta sống, nhưng cuối cùng vẫn bị Long Bang đàn áp, đành chịu dưới trướng của Long Bang.

Tri Hải Hoan, thật rất ghê tởm, có lúc trong lòng hẳn hận không thể giết được cô ta! Nhưng mà Tri Hải Hoan lại xảy ra chuyện sỉ nhục như vậy như vậy, dù trong lòng có chút hả dạ nhưng lại có chút đồng tình với cô ta, dù có ghê tởm thế nào, hẳn cũng không thể bàng quang nhìn cô ta bị người ta ô nhục!

Cứ cho là Kim Cương là lão đại của Trúc Bang, nhưng đối mặt với Tạ gia cũng phía bò không dám ngẩng mặt lên, Tạ Thư Dật dám chắc, dựa vào tính cách của Tri Hải Hoan thế nào cũng đem danh thế nhà họ Tạ ra dọa唬. Chỉ không ngờ, tên Kim Cương thật quá kiêu ngạo, ngay cả Tạ gia cũng không coi ra gì, Tạ Thư Dật hẳn sao có thể không tính sổ đây? Nếu không Tạ gia còn mặt mũi nào?

Kim Cương dám đụng tới huyệt sống của Tạ Thư Dật, thì cho dù có là lão đại của bang nào đi chăng nữa thì cũng phải quỳ xuống huyệt sống của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chúng Ta Phải Nói Cho Rõ Ràng!

“Hải Nhạc, hôm nay cậu có vẻ không vui, không phải là lại có chuyện gì với anh Thư Dật rồi chứ? Hai người các cậu đi một vòng luẩn quẩn, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, cậu không nên giận dỗi anh ấy.” Hứa Nhã Nghiên nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc kinh ngạc cười khổ mà nói: “Nhã Nghiên, tớ không hề giận dỗi vô cớ, chỉ là dù tớ có muốn đến mấy thì tớ và Thư Dật thật sự không có duyên phận.”

“Sao lại không có duyên phận? Hai người là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, duyên phận so với người khác là hơn chứ không kém, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa?” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc thờ dãi một cái, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cô không thể mở miệng nói với Hứa Nhã Nghiên chuyện của mình và Tạ Thư Dật được. “Nhã Nghiên, suy cho cùng tớ không nên quay trở về, đáng lẽ tớ nên sống ở Mỹ, đáng tiếc trên đời này cũng không có thuốc hồi hận để mà uống.”

“Ai da, chẳng lẽ cậu với anh Thư Dật lại xảy ra chuyện gì sao? Anh ấy cũng không có cái kính với cậu, cậu cũng không nên giận dỗi quá lâu a, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người nha.” Nhã Nghiên nói.

Không thể làm gì! Tạ Thư Dật nhất định là không thể làm gì, xảy ra chuyện như vậy, cho dù Tạ Thư Dật có lợi hại hơn nữa cũng là vô phương cứu chữa.

Ai, cũng không thể trách hắn, là do Tri Hải Hoan bày trò hãm hại hắn, hắn cũng không hề muốn như vậy a!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Hải Nhạc vẫn thật là đau! Thật là đau! Đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ lại là con của hắn a! Nghĩ một chút thôi, Hải Nhạc đã cảm thấy khó khăn giống như nuốt một con bọ a! Dù biết hẳn không hề có ý, nhưng Hải Nhạc cũng không phải thánh mẫu, trong lòng cô vô cùng ghen tức, vô vùng uỷ khuất mà đau đớn, khiến cho cô đêm nào cũng khóc ướt đầm gối. Chỉ nghĩ tới mình muốn cùng Tạ Thư Dật ở bên nhau nhưng lại bị người khác chia rẽ, tâm của Hải Nhạc thật đau quá, cảm giác như bị dao cứa đến nhò máu.

Hải Nhạc và Tạ Thư Dật rõ ràng là yêu nhau, nhưng hết lần này tới lần khác Tri Hải Hoan lại xen vào giữa bọn họ! Còn chưa nói, chị ta lại cố ý bày trò lên giường cùng Thư Dật, lại còn mang thai đứa nhỏ của hắn! Còn đúng lúc họ chuẩn bị đính hôn!

Định mệnh có phải muốn cô một bước rời khỏi Tạ Thư Dật hay không?

Nếu nhất định phải đi, sao không để cô sớm rời đi? Sao lại bắt cô ở đây chịu nhiều đau khổ đến như vậy?

Mỗi lần nhìn thấy Tri Hải Hoan xuất hiện trước mặt, nhìn thấy bụng cô ta cũng đã lộ ra nhiều, Hải Nhạc liền cảm thấy gai tâm!

Phải đi thôi, phải đi, cô nhất định phải rời khỏi nơi này!

“Tạ Hải Nhạc, Thích lão sư tìm cậu!” Có một nữ sinh gọi Hải Nhạc

“Ừ. Cảm ơn.” Hải Nhạc lên tiếng trả lời.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, Thích lão sư tìm cô làm cái gì?

Vừa nghĩ tới lúc trước Thích lão sư ở trước mặt ba mẹ cô nói cũng thích cô, nói muốn theo đuổi cô, lại còn nghe được những lời của hấn trong đoạn ghi âm, khiến cho Hải Nhạc lại có chút lúng túng khi phải gặp hấn, nhất là ở ghi âm hấn nói những lời đó, để cho cô bây giờ nhìn đến hấn, cảm giác có chút lúng túng.

“Đi đi, thầy tìm cậu có thể có chuyện gì đó?” Nhã Nghiên đẩy một cái Hải Nhạc.

Hải Nhạc đi tới phòng làm việc của Thích Hán Lương, chỉ thấy Thích Hán Lương đang chống cằm ngồi trên ghế trầm tư.

“Thích lão sư, thầy tìm em có chuyện gì ạ?” Hải Nhạc nhẹ giọng hỏi.

Thích Hán Lương vừa ngẩng đầu, thấy Hải Nhạc liền lộ ra nụ cười.

“Hải Nhạc, ngồi đi.”

Đối mặt Thích Hán Lương, Hải Nhạc có chút không tự nhiên, nhất là bây giờ Thích Hán Lương hoàn toàn không che giấu được cái bộ dạng to gan, ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô, Hải Nhạc cúi đầu không dám ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Hải Nhạc, ai, sao em lại từ Mi trở về rồi? Hấn cầu hôn em, chỉ một chiếc nhẫn đã kéo em trở lại?” Thích Hán Lương có chút ê ẩm nói.

“Thích lão sư, nếu như không có chuyện gì khác, Hải Nhạc có chút vội, em muốn làm cho xong bài tập.” Hải Nhạc nói.

“Tôi nói rồi, để tôi giúp em học thêm, nhưng em lại thà chết cũng không đồng ý, em cảm thấy tôi sẽ ăn thịt em sao? Nếu như muốn, thì lần kia tôi đã đem em nuốt vào bụng rồi!” Thích Hán Lương tức giận nói.

“Thầy, em không có ý đó, thầy đừng hiểu lầm, chỉ là em không muốn các bạn học khác hiểu lầm khi thấy thầy giúp em học thêm.”

Thích Hán Lương có chút tức giận: “Em rõ ràng là có ý đó, từ khi em quay trở về, em vẫn luôn trốn tránh tôi! Tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi chẳng qua là thấy em sau đạo này có vẻ không vui nên mới lo lắng cho em! Chẳng lẽ, Tạ Thư Dật không đối xử tốt với em sao? Không phải hấn muốn đính hôn với em sao? Nếu không hấn đưa em trở về làm cái gì chứ?”

Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên đau xót, tâm tình của cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Người người đều có thể nhìn ra được sao? “Không liên quan đến anh ấy, là chuyện của cá nhân em, em chỉ là có chút không vui mà thôi, chỉ nghĩ đến bài tập dồn dập chất như núi, em liền thấy mệt mỏi không muốn đi học.” Hải Nhạc nói.

Thích Hán Lương không khỏi đứng lên: “Không nghiêm trọng như thế chứ?” Thành tích của em không phải đã đuổi kịp rồi sao? Lần này, chỉ cần chờ thêm hai mươi ngày nữa học kì một sẽ kết thúc! Em rốt cuộc là đang gặp chuyện gì? Có thể nói với thầy?”

Hải Nhạc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Thầy, em thật sự không có chuyện gì, thầy không cần phải phí tâm, cảm ơn thầy đã quan tâm đến em, em còn một núi bài tập cần phải làm nữa.”

Cô cũng không đợi Thích Hán Lương phản đối, cũng như chạy trốn trốn ra phòng làm việc của hấn.

Đi tới cuối hành lang Hải Nhạc cũng không nhịn được nữa, nước mắt điên cuồng trào ra khỏi hốc mắt.

Tạ Thư Dật, chúng ta biến thành như vậy, em sao có thể tỉnh tâm mà đi học chứ?

Em thật sự hối hận khi theo anh từ Mi trở về! Thật sự rất hối hận!

“Ba, ba nói đi, chuyện này nên xử lí như thế nào?” Tạ Thư Dật hỏi Tạ ba ba.

Tạ Thư Dật đã nói chuyện của Trì Hải Hoan nói cho Tạ ba ba, hấn cũng đã điều tra căn cứ, đem tư liệu của Kim Cương cho Tạ ba ba xem qua, chuyện lớn như vậy, hấn cũng muốn nói cho ba hấn. Quan trọng hơn, là có thể chứng minh đứa nhỏ trong bụng Trì Hải Hoan không phải là của hấn!

“Thật không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, tại sao Trì Hải Hoan lại không nói cho chúng ta? Nếu nói ra chúng ta nhất định sẽ thay nó chủ trì công đạo, tại sao có thể bỏ mặc cho bọn chúng nhờn nhợt như vậy? Ai, có lẽ nó không xem Tạ gia chúng ta là nhà, xảy ra chuyện như vậy, đối với một đứa trẻ, quả thật là tai hoạ ngập đầu. Chỉ có điều, đứa bé trong bụng Trì Hải Hoan...” Tạ ba ba trầm ngâm nói.

“Ba, chúng ta bây giờ đều biết rõ rồi, nó không phải của con, thì cũng không thể để cô ta sinh đứa bé ra! Con sẽ có cách để cô ta tự làm mất đứa bé!” Tạ Thư Dật chắc chắn mà nói.

Tạ ba ba thở dài một cái: “Có thể là do con bé cảm thấy nhục nhã, không muốn để cho người ta biết, vì tự ái mà cất giấu trong lòng. Chuyện này đừng nói cho dì của con biết, chỉ cần hai chúng ta biết là được rồi, còn cái tên Kim Cương kia cứ giao cho ba xử lí, ba sẽ không bỏ qua cho hấn! Lão đại Trúc Bang thì sao chứ? Những người có quyền có của xúc phạm đến Tạ gia chúng ta, mấy ai có kết quả tốt? Thư Dật, con bây giờ vẫn còn trẻ tuổi, không nên tạo kẻ thù quá nhiều, ba đã đắc tội với nhiều người rồi, một tên Kim Cương này, không thành vấn đề, con hãy xử lí tốt chuyện của Trì Hải Hoan, chuyện của Trúc Bang để ba xử lí!”

“Được rồi, con để hấn cho ba xử lí, con sẽ lo chuyện của Trì Hải Hoan.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn nói xong liền lập tức đi làm.

“Tri Hải Hoan, tôi đưa cô đến một nơi, tôi nghĩ có có một số chuyện chúng ta phải nói cho rõ ràng.” Tạ Thư Dật nói.

“Được.” Tri Hải Hoan cũng sáng khoái đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Tất Cả Là Lỗi Của Anh!

Khi tạ Thư Dật đưa Tri Hải Hoan tới hộp đêm mà lần trước Phạm Triết đã đưa cô tới, sắc mặt của Tri Hải Hoan lập tức thay đổi.

“Chúng ta, hay là đổi chỗ khác đi được không?” Tri Hải Hoan kì quái nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật trong lòng có chút không kiên nhẫn, như vậy đối với Tri Hải Hoan đúng là có chút tàn nhẫn, nhưng nếu như không làm như vậy, Tri Hải Hoan sao dễ dàng mà nghe lời chứ?

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, tôi cũng là hội viên ở đây, yên tâm đi, chúng ta nói chuyện ở đây sẽ không có ai biết.”

“Em không lo lắng chuyện đó.” Tri Hải Hoan nói.

Tri Hải Hoan còn ước gì Hải Nhạc biết Tạ Thư Dật hẹn cô ta, chẳng qua là nơi này đối với Tri Hải Hoan là địa ngục, đụng chạm tới nỗi đau sâu kín trong lòng cô!

Khi Tạ Thư Dật đưa Tri Hải Hoan tới trước cửa phòng đã đặt trước, đột nhiên Tri Hải Hoan thét lên rồi quay người bỏ chạy: “Không! Không cần!”

Tạ Thư Dật nhanh chóng giữ cô lại, nói: “Làm gì đây? Làm gì đây?”

Tri Hải Hoan toàn thân đều phát run, sợ hãi mà nói: “không, không, có thể đổi phòng khác hay không?”

“Tại sao à? Phòng khác không phải cũng giống như vậy hay sao?” Tạ Thư Dật nói – “Vào thôi, chẳng lẽ, cô sợ tôi sẽ ăn thịt cô hay sao?”

“Không phải, em không có ý đó.” Tri Hải Hoan chỉ đành phải nhắm mắt đi theo hắn vào căn phòng địa ngục, ám ảnh cô bao lâu nay.

Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy kì quái, sẽ không trùng hợp như vậy chứ, lại là hộp đêm này, lại là căn phòng này? Không lẽ Tạ Thư Dật đoán ra được rồi?

Không thể nào đâu! Không có khả năng! Hắn cũng không phải là Gia Cát Lượng! Làm sao có thể sẽ biết? Có thể là trùng hợp thôi!

Cô cắn răng, xoay người, đi vào căn phòng.

Tạ Thư Dật nhìn thấy Tri Hải Hoan sắc mặt trắng bệch, đối với cô ta mà nói, nơi này là địa ngục, như vậy chỉ cần mở cửa đi vào là nói thôi.

“Tri Hải Hoan, tìm cô tới đây không phải là để uống rượu, cũng không phải tới để ca hát nguoi, không phải là tới uống rượu cũng không phải là tới ca hát. Tôi cũng không muốn dài dòng nữa.” Tạ Thư Dật lấy trong túi ra ba tấm hình, ném lên trên bàn. – “Lại gần một chút nhìn xem, cô biết ba người đó chứ?”

Tri Hải Hoan chần chờ cầm hình lên, mới nhìn thoáng qua một cái, cô liền thét lên xé đôi tấm hình, Tạ Thư Dật lạnh lùng đứng nhìn cô xé ba tấm hình thành từng mảnh vụn.

Tri Hải Hoan che lại mặt, ngồi sụp trên ghế sofa khóc nức nở.

Tạ Thư Dật biết, thì ra là hắn biết rồi! Hắn thế mà còn đưa cho cô xem ba tấm hình đó!

“Tạ Thư Dật, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh tại sao không để lại cho tôi một chút tôn nghiêm cuối cùng, trở nên đáng thương như vậy trước mặt anh! Tôi hận anh!”

Tạ Thư Dật để cho cô khóc, không hề ngăn cản cô, đợi đến Tri Hải Hoan khóc mệt, hắn nói: “Tri Hải Hoan, cô cũng không cần quá đau khổ, không có ai nghĩ chuyện đó xảy ra với cô, người biết chuyện này không nhiều. Theo tôi và ba tôi, cô không cần phải cảm thấy không ngóc đầu lên được, cũng không cần cảm thấy người ta coi thường mình, nói thật, con đường của cô vẫn còn rất dài.”

Tri Hải Hoan ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy lửa hận nhìn Tạ Thư Dật, kích động kêu: “Tôi không cần anh tới già mù sa mù! Tôi không cần anh tới thương hại! Tôi rơi vào hoàn cảnh này tất cả là do anh! Nếu không phải vì anh xa lánh tôi, anh ruồng bỏ tôi, tôi sẽ cùng Phạm Triết đến nơi này để giải sầu sao? Đều tại anh! Đều tại anh!”

Tạ Thư Dật ngớ ngẩn, nói: “Sao cô có thể đổ hết lỗi lên đầu tôi? Ai quy định tôi phải yêu cô sao? Có rất nhiều nữ sinh yêu tôi, không lẽ tôi cũng vậy đáp trả yêu tất cả bọn họ? Giả như có đáp trả yêu lại bọn họ, nhiều người như vậy cũng sẽ không tới lượt cô! Thế nên là cô tự mình nghĩ không ra! Một mực chui rúc vào sừng trâu! Chuyện xảy ra với cô, tôi vạn lần đồng tình với cô, còn cô sao có thể đem nguyên nhân đổ hết lên đầu tôi?”

“Tạ Thư Dật, là lỗi của anh! Là lỗi của anh! Tóm lại, nếu không phải vì anh, tôi cũng sẽ không ra nông nỗi này!” Tri Hải Hoan lại gào lên.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, cũng không cùng cô so đo, trực tiếp nói: “Tri Hải Hoan, đứa bé trong bụng cô không phải là con của tôi, là của bọn chúng, cô phá bỏ đứa bé đó.”

“Ai nói không phải là của anh? Nó đúng là của anh! Lần trước chúng ta ngủ với nhau, tôi mang thai, là đứa con của anh!” Tri Hải Hoan hận hận nói.

“Được rồi, nếu như cô nhất định muốn sinh ra, tôi liền để cô toại nguyện. Khoa học bây giờ tân tiến như vậy, nếu kiểm tra ra đứa nhỏ không phải cốt nhục của Tạ gia, Tri Hải Hoan, cô muốn sống ở Tạ gia, tuyệt không có khả năng! Cũng đừng mơ tưởng lấy được một đồng nào của Tạ gia! Cũng đừng mơ mộng tới cuộc sống của một thiên kim tiểu thư! Lúc đó hãy đem con mình đi mà tự mưu sinh, cô cùng Tạ gia cũng không còn quan hệ.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Vốn là hắn đồng tình với cô ta, thế nhưng cô ta lại quá cứng đầu, lại còn đổ lỗi cho hắn, chút đồng tình trong lòng cũng biến mất như bọt biển rồi.

Tri Hải Hoan ngưng khóc thút thít, ngơ ngác nhìn tạ Thư Dật, hắn thật là vô tình a! Cô đáng thương như vậy, cũng rất buồn rồi, hắn lại còn dùng lời nói lạnh băng vô tình như vậy mà uy hiếp cô. Trước kia là cô rất thích hắn, nhưng bây giờ trong lòng Tri Hải Hoan chỉ có hận, cô hận Tạ Thư Dật!

“Tạ Thư Dật! Tri Hải Nhạc rốt cuộc có cái gì tốt? Để cho anh chỉ yêu mỗi mình nó? Tại sao anh không thể đối với tôi tốt một chút? Chỉ cần anh đối xử với tôi tốt một chút! Chỉ cần anh quan tâm tới tôi một chút thôi! Tôi cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này! Tôi cũng sẽ cảm động mà khắc sâu trong lòng! Tại sao? Tại sao? Tại sao anh có thể yêu nó, mà lại không thể yêu tôi?” Cô bi ai nhìn Tạ Thư Dật, gương mặt tuyệt vọng.

Tạ Thư Dật thật sự sắp mất hết kiên nhẫn, hắn kiềm chế nói: “Tri Hải Hoan, không vì cái gì cả, bởi vì tôi yêu cô ấy, cho nên mới yêu, cả đời này tôi chỉ yêu, chỉ cần cô ấy! Tôi chỉ có thể yêu một mình cô ấy, không thể san sẻ trái tim mình cho người khác! Đối với cô tôi chỉ có thể nói xin lỗi! Còn nữa, ba người kia, tôi đã giúp cô xử lý, sau này cũng không cần sợ sẽ đụng phải hay bị chúng uy hiếp nữa, bọn chúng sẽ mãi mãi biến mất khỏi mắt cô. Đó cũng coi như tôi bù đắp lỗi lầm cho cô. Tri Hải Hoan, cô nên biết điều này, thứ gì của cô tất sẽ là của cô, nếu đã không phải thì có tranh giành thế nào, cũng sẽ không thuộc về cô! Tôi có gì tốt chứ? Tôi chẳng có gì tốt cả, tính khí tôi rất tệ, chính là một tên công tử thích ăn uống vui đùa mà thôi, nam nhân trên đời nhiều như vậy, cô sau này nhất định sẽ tìm được một nam nhân tốt yêu thương cô. Tôi chỉ nói nhiều như vậy thôi! Đứa nhỏ trong bụng, cô muốn giữ thì cứ giữ, tôi không ép buộc cô, nó không uy hiếp được tôi, chỉ sợ là sau khi sinh nó ra cô cũng sẽ không muốn giữ lại, sẽ phải xử lý nó! Càng kéo dài đối với cô sẽ càng tổn hại đến thân thể! Có muốn trở về hay không? Nếu về nhà thì tôi đưa cô về.”

Tri Hải Hoan vẫn đang khóc. Cô cảm thấy số mệnh mình thật là khổ, Hải Nhạc lại luôn gặp may mắn, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, muốn sao cho sao, tại sao? Tại sao a?

Mặc dù trong lòng thù hận, nhưng cũng phải thừa nhận là Tạ Thư Dật nói đúng, đứa bé này sinh ra cũng không thể uy hiếp hắn, nó vốn không phải là con của Tạ Thư Dật, nếu sinh ra, chỉ cần làm xét nghiệm DNA thì chẳng phải sẽ rõ trắng đen sao?

Nhưng Tri Hải Hoan chính là không cam tâm mình lại dễ dàng thua trên tay hắn, không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 183: Đau Đớn Khôn Ngươi!

Khi hai người cùng nhau trở lại Tạ gia, vừa vặn Hải Nhạc đang trong phòng hoa tươi hoa, Hải Nhạc mỗi khi có tâm sự sẽ vào phòng hoa, mỗi lần trò chuyện với những bông hoa nhỏ tâm trạng coi là một loại phương thức giúp cô giải sầu.

Hải Nhạc xác bình hoa ra ngoài vừa vặn nhìn thấy xe Tạ Thư Dật đang về tới cổng, cô kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, chưa nhìn thấy người của hắn, chỉ thấy xe thôi mà lòng của cô lại đau đớn như vậy.

Hải Nhạc nhanh chóng xoay người, bước vào nhà kính trồng hoa.

Tri Hải Hoan liếc mắt, liền thấy Hải Nhạc đứng trước cửa nhà kính trồng hoa, nhìn thấy xe Tạ Thư Dật thì trốn vào đó, Tri Hải Hoan cứ thế ngồi bất động trên xe, Tạ Thư Dật thấy vậy đành phải xuống xe thay cô ta mở cửa.

Tri Hải Hoan từ trong xe chui ra, cô kêu lên một tiếng liền nhào tới Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không nghĩ nhiều, vội vàng vịn cô ta lại, dù sao Tri Hải

Hoan cũng là phụ nữ mang thai, nếu ngã xuống thì thật phiền toái.

“Cô làm sao vậy?” Hân cau mày hỏi.

“Ài ya, chân em bị chuột rút rồi!” Tay Trì Hải Hoan bám chặt vào tay Tạ Thụ Dật, toàn thân như không xương mà dựa hẳn vào người Tạ Thụ Dật.

“Sao lại đúng lúc vậy chứ?” Nhìn thấy mặt Trì Hải Hoan nhăn nhó, Tạ Thụ Dật cũng không còn cách nào khác, đỡ lấy Trì Hải Hoan, để cô ta dựa vào mình cùng bước vào cửa chính, hân cần bản không hề thấy Hải Nhạc đang trốn trong nhà hoa.

Tạ Hải Nhạc nhìn trân trân một màn tình cảm kia, trong lòng đau đớn, cô tình nguyện thà rằng mình không có thấy cái gì.

Không, không nên suy nghĩ lung tung! Có thể Tạ Thụ Dật sợ Trì Hải Hoan mang thai, đi bộ sợ có sơ suất mà thôi.

Nhưng mà trong lòng Hải Nhạc vẫn không nhịn được suy nghĩ sâu xa, dù sao cũng chính là cô nói rút lui! Dù sao, chính là cô lãnh đạm với hân! Dù sao Hải Hoan cũng đang mang thai đứa con của hân a! Về điểm này, Hải Nhạc cô so ra đã thua Trì Hải Hoan rồi, lòng của Hải Nhạc đau đớn muốn nổ tung lên rồi, hai chân Hải Nhạc mềm nhũn, cả người buông theo chậu hoa, ngã ngồi trên mặt đất.

Thì ra là, nhìn thấy Tạ Thụ Dật cùng chị mình thân mật như vậy, cô thực sự chịu không nổi. Trái tim cô đau đớn đến sắp bể nát, chỉ mới như vậy thôi mà cô đã chịu không nổi rồi! Vậy sau này, đến khi bụng Trì Hải Hoan càng lúc càng lớn, đến khi bọn họ cùng nhau đính hôn, đến khi đứa bé được sinh ra, Hải Nhạc có thể chịu đựng được sao?

Hải Nhạc ném bình nước trong tay ra, mặt chôn giữa hai đầu gối, khóc nức lên.

Hải Nhạc thà chết, chứ không muốn phải hứng chịu cảm giác thống khổ như vậy khi mất đi Tạ Thụ Dật.

Có thể không cần chịu đựng nữa không? Chỉ cần nhắm mắt làm ngơ thì có thể sẽ không phải đau đớn như vậy? Đến lúc cô cần rời đi rồi có phải hay không?

Hải Nhạc khóc thút thít, cũng không biết mình đã khóc bao lâu, cuối cùng khóc đến cả người mệt mỏi, cô mới đứng lên, hồn siêu phách lạc bước vào nhà. Đi tới cửa phòng mình, vô tình mở cửa đi theo ánh đèn hắt ra, lúc này mới phát hiện ra Tạ Thụ Dật, người đã thay quần áo, tóc ẩm ướt, nửa người nằm trên giường của cô.

Tạ Thụ Dật thấy cô trở lại, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng, lại có một chút tức giận.

“Em đã đi đâu? Anh tìm em khắp nơi nhưng không thấy, đợi em một lúc lâu nhưng em cũng chưa về, mà vú La nói em không có đi ra ngoài. Rốt cuộc là em đã đi đâu?” Âm điệu của Tạ Thụ Dật có chút cao, hân vẫn có chút tức giận trong khi hân mau mắn về nhà tìm cô, nhưng cô cần bản lại đi đâu mất.

“Em ở trong phòng hoa.” Hải Nhạc khẽ đáp.

“Nha.” Tạ Thụ Dật thả lỏng xuống – “Em ở phòng hoa cũng có thể ngủ sao?”

Hải Nhạc không có lên tiếng, đi tới bên tủ quần áo, lấy quần áo đi tắm.

Tạ Thụ Dật đi tới từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Hải Nhạc, cầm đặt lên gáy cô: “Anh nhớ em, rất nhớ.”

Tạ Thụ Dật tham lam hít lấy mùi hương thiếu nữ thuộc về Hải Nhạc, hân rất muốn cô, nhưng cô lại không hề quan tâm tới hân. Toàn thân Hải Nhạc cứng đờ.

Cô cũng nhớ hân, cô rất muốn ở bên hân, nhưng chợt nhớ tới một màn kia trước cổng, trong lòng liền thấy khó chịu, không khỏi ra sức đẩy Tạ Thụ Dật ra.

“Đừng làm rộn, anh về phòng đi.” Hải Nhạc nói – “Như vậy không tốt, thật sự không tốt.”

Tạ Thụ Dật đưa tay xoa người Hải Nhạc về phía hân, bi thương hỏi: “Sao lại không tốt? Chỗ nào không tốt? Em không còn yêu anh sao? Em thực sự không muốn quan tâm anh nữa sao?”

“Tạ Thụ Dật, chúng ta là không thể nào.” Cô cúi đầu.

Tạ Thụ Dật nhảy cảm nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của Hải Nhạc, không khỏi kinh hoàng hỏi: “Em khóc sao? Em khóc có phải không?”

“Không có.” Hải Nhạc ra sức muốn thoát khỏi vòng tay Tạ Thụ Dật, nhưng Tạ Thụ Dật nhanh hơn một bước, ôm chặt lấy cô, trong lòng hân là vô hạn áy náy.

“Đã làm em thiệt thòi rồi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mọi chuyện sắp ổn rồi, Trì Hải Hoan, cô ta...” nghĩ tới Tạ ba ba đã dặn hân, Tạ Thụ Dật không nói ra sự thật, chỉ nói là: “Nhạc Nhạc, tin tưởng anh, tất cả mọi chuyện sẽ ổn, chúng ta sẽ lại được ở bên nhau, lễ đính hôn của chúng ta vẫn sẽ tổ chức đúng hạn, em phải tin tưởng anh!”

Hải Nhạc cười khổ một cái, hân là đang muốn chọc cười cô sao? Cái gì gọi là sẽ tổ chức đúng hạn chứ? Có khả năng sao? Trì Hải Hoan có lá bài chủ

chốt trong tay, cô với Tạ Thư Dật không thể đính hôn, càng không thể ôm bất kì hy vọng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tạ Hải Nhạc Giết Con Tôi!

“Ừ, em tin anh.” Hải Nhạc khề nói – “anh ngoan ngoãn trở về phòng đi nhé, em muốn đi tắm.”

Không, cô không tin, cô không tin, cô cùng hấn, nhất định không thể nào ở cùng một chỗ!

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Hải Nhạc, hấn đau lòng nói: “Nhạc Nhạc, không nên như vậy, anh thích nhìn thấy em cười, cười lên nào!” Tạ Thư Dật vừa nói vừa xoa môi cô.

Hải Nhạc miễn cưỡng cười lên, nhưng thực ra chỉ là nhếch mép một cái, cô đến bây giờ khóc cũng không đủ sức nữa rồi.

“Đây mà là cười sao? Anh nhìn thấy còn tưởng em khóc đấy!” Thư Dật có chút không vừa ý.

Tạ Thư Dật cúi đầu, đính hôn lên môi Hải Nhạc thì cô đã xoè tay ra che kín miệng hấn.

“Không nên như vậy.” Cô nói.

“Tại sao?” Tạ Thư Dật trong lòng tức giận, cô vẫn còn chưa hết tức giận sao?

“Không muốn, em rất mệt.” Hải Nhạc lấy cớ.

Tạ Thư Dật thờ dãi một cái, là lưỡi liếm bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc, thật đáng ghét, hôn cũng không cho, chỉ có thể liếm liếm bàn tay nhỏ bé rồi, giống như là một con cún nhỏ đáng thương, không chiếm được thức ăn mình muốn, chỉ đành phải ngoan ngoãn cầu xin.

Lòng bàn tay truyền đến một loạt tê ngứa, Hải Nhạc không chịu nổi thấp giọng hít hơi, cố gắng rút tay trở về.

Tạ Thư Dật lúc này cũng cảm thấy có gì không đúng, hấn cầm tay Hải Nhạc lên nhìn một chút, sắc mặt liền đại biến: “Chiếc nhẫn đâu? Chiếc nhẫn đâu? Tại sao em không mang? Anh nói rồi, không cho phép lấy ra! Tại sao em lại lấy ra? Ở đâu rồi, em phải đeo vào! Nhất định phải đeo vào!”

Hải Nhạc thờ dãi một cái, giờ tay lấy trong cổ ra sợi dây chuyền cá heo, chiếc nhẫn bị cô luồn vào sợi dây, ngay phía trên con cá heo.

“Ở đây, đeo ở tay thì rộng quá, em đem nó luồn vào dây chuyền, cũng là đeo a!”

Thật ra thì chiếc nhẫn không rộng lắm, chẳng qua là, đeo trên tay nhìn đã cảm thấy gai tâm, nhưng Hải Nhạc lại sợ đặt ở chỗ khác sẽ tìm không thấy, cô liền luồn vô dây chuyền, đeo lên cổ. Cô không nhìn thấy, người khác cũng không thấy được, mà cô cũng có thể mang nó bên người.

“A, vậy cũng tốt, đợi sau này em mập lên một chút là có thể đeo lên tay rồi. Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm, hấn nhân cơ hội thòm lên mặt Hải Nhạc một cái, không thân với hấn, hấn là sẽ không cam lòng.

“Đừng như vậy, anh còn như vậy, em thật sự sẽ tức giận, anh về phòng đi!” Hải Nhạc ngang ngạnh nói. Tạ Thư Dật lần nữa thờ dãi, chán nản buông cô ra.

“Được rồi, anh đi, anh sẽ không chọc giận em.”

Hấn thất vọng cúi đầu rời khỏi phòng của Hải Nhạc.

Nhìn hấn rời đi, nước mắt Hải Nhạc nhanh chóng lăn thành từng hàng: “Tạ Thư Dật, anh muốn tâm tình em vui vẻ, em hiểu, nhưng Tạ Hải Nhạc từ bây giờ sẽ không ngu ngốc để bị lừa gạt nữa, không phải em không tin anh, mà là em không thể tin tưởng anh.”

“Không, không khóc, Hải Nhạc, mày hãy vui vẻ mà nhìn đi, khó khăn nào mày cũng phải vượt qua, lần này nhất định mày có thể! Cố lên!” Hải Nhạc nhìn mình trong gương dù đang cười nhưng lại chảy nước mắt dừ dội.

Cuộc sống như thế, lúc nào thì mới kết thúc? Có phải chỉ cần cô rời đi, mọi thứ sẽ kết thúc?

Nhưng mà cô có thể đi được nơi nào?

Là đi đến chỗ của chị Trương Tư sao?

Không có chỗ khác có thể đi a, cũng chỉ có thể đi Mi thôi.

Trong tâm Trì Hải Hoan thực sự rất rối, đứa bé này rốt cuộc là muốn hay không muốn?

Giữ lại, có thể vì vậy cùng tạ Thụ Dật đính hôn, nhưng mà không chừng sẽ bị đuổi ra Tạ gia! Nghĩ kĩ lại, chỉ có cách là bỏ nó!

Nhưng thật không cam tâm! Thật không cam tâm!

Lúc này, Trì Hải Hoan đứng ở trên hành lang, thấy Hải Nhạc đeo cặp sách đang cúi người cời giày, trên người mặc bộ đồng phục học sinh, cả người toát ra vẻ thanh thuần, trong tâm Trì Hải Hoan liền cảm thấy tức giận. Rõ ràng là lớn lên giống nhau nhưng tại sao Hải Nhạc lại hồn nhiên không tỳ vết, còn cô lại phải trải qua bao nhiêu chuyện bi thảm như vậy? Bị người yêu ruồng bỏ Lại còn bị đám người kia làm nhục? Cũng là vì nó! Tất cả là vì nó! Trì Hải Hoan thâm tâm không ngừng oán trách.

Trì Hải Hoan lẳng lặng chờ Hải Nhạc lên lầu, khi Hải Nhạc vừa lên tới lầu, cô ta liền bước tới.

“Em gái, đã về rồi sao? Thi như thế nào? Đã làm bài xong?”

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn chị, cười cười: “Cũng khá tốt, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, ngày mai không cần đi trường học, nhưng mà có rất nhiều bài tập phải làm.”

“A, ai, cũng là do chị đang mang Bảo Bảo, bằng không, lúc này chị cũng đang ngồi trong phòng làm bài thi a!” Trì Hải Hoan thở dài một hơi mà nói.

“Không có sao a, đợi chị sinh đứa nhỏ ra rồi, chị vẫn có thể tiếp tục đi học a.” Hải Nhạc nói.

Trì Hải Hoan cười: “Ừ, Thụ Dật cũng nói như vậy, ba mẹ cũng tán thành đấy!”

“A, phải không?” Hải Nhạc cười lớn mà nói.

Thụ Dật cũng đã nói? Phải không?

“Sao em không trở về cùng Thụ Dật? Anh ấy đâu rồi?” Trì Hải Hoan hỏi – “A, em xem, thật đúng là phụ tử liên tâm, chị vừa nói đến Thụ Dật, thì cảm giác Bảo Bảo động đấy, Nhạc Nhạc, em sờ đi, nó đã có nhịp tim rồi a!”.

Trì Hải Hoan không nói lời gì liền kéo tay Hải Nhạc đặt ở trên bụng của cô ta, Hải Nhạc theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Trì Hải Hoan gắt gao lôi kéo không buông ra.

“Bảo bối, đây là tay di con a, con cảm nhận được không? Tay di thật ấm áp đúng không? Ha ha, con phải nhớ kĩ, khi con còn ở trong bụng mẹ di đã sờ qua nha. Còn con, con có nhớ không, lần trước ba con sờ con, tay của ba rất to, còn tay của di lại nhỏ. Không có bàn tay lớn của ba con, con phải nhận ra tay của di nha.” Trì Hải Hoan mỉm cười nói.

Trì Hải Hoan hài lòng nhìn Hải Nhạc mặt không còn chút huyết sắc, trong mắt toàn là bi thương cùng thống khổ.

Trì Hải Hoan buông lỏng tay Hải Nhạc ra, cười nói: “Thụ Dật thật ra thì đối với cái gì cũng có chút hiếu kỳ, ha ha.”

“Ừ, là có chút, lòng hiếu kỳ của hắn so với ai khác cũng phải lớn hơn.” Hải Nhạc phụ họa mà nói.

Hải Hoan nhất định là đang nói dối, là nói dối! Thụ Dật cũng không hề muốn đứa nhỏ này, sao có thể đi sờ bụng chị chứ? Chị nhất định là muốn cô hiểu lầm Thụ Dật mà thôi!

Hải Nhạc ở trong lòng nghĩ như vậy, nhưng thật tâm vẫn là từng hồi đau đớn, vừa nghĩ tới tay của Tạ Thụ Dật đặt trên bụng Trì Hải Hoan mà vuốt ve, Hải Nhạc liền muốn phát điên!

“Chị, em về phòng trước!” Hải Nhạc nhanh chóng chạy trốn về phòng của mình.

Hải Nhạc ném cặp sách lên bàn, cả người mệt mỏi, lão đảo nằm lên giường

Trong lòng thật sự rất đau, lại rất tức giận, nhưng lại không có nơi để phát tiết, cô dùng sức đánh vào tấm mền, ô ô mà khóc lên.

Tại sao muốn như vậy? Tại sao phải như vậy? Mang thai đứa nhỏ liền không dậy nổi sao? Là nữ nhân thì sẽ sinh con a! Có gì đặc biệt hơn người? Có cái gì tốt mà khoe khoang chứ?

Tâm trạng quá đau khổ thật là đau! Giờ khắc này, trong lòng Hải Nhạc thống khổ thật hận Tạ Thụ Dật, nếu không phải là hắn làm ra loại chuyện đó, Trì Hải Hoan làm sao sẽ mang thai con của hắn? Thật sự là quá ghê tởm! Quá ghê tởm! Ban đầu sao cô lại có thể tha thứ cho hắn chứ?

Hải Nhạc không biết mình tại sao lại nhiều nước mắt đến như vậy, động một chút là rớt ra rồi, cũng biến thành một đứa con nít thích khóc nhè rồi.

Nước nỏ thật lâu, lúc này, có người gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, ăn cơm a, chúng ta đi xuống ăn cơm.” Là Trì Hải Hoan ở bên ngoài gọi cô.

“Nha.” Hải Nhạc sờ soạn lau vội nước mắt, thế nào nhanh như vậy đã ăn cơm rồi? Chẳng lẽ cô đã khóc lâu như vậy sao?

Không biết hẳn trở lại chưa?

Hải Nhạc lại bắt giác mà nhớ tới Tạ Thư Dật, nhớ thương hẳn.

Hải Nhạc trên người vẫn mặc đồng phục học sinh, Trì Hải Hoan tươi cười nhìn cô: “Đi thôi, chúng ta xuống ăn cơm, ba mẹ đã về rồi, đang ở dưới chờ chúng ta đây, cũng không biết Thư Dật làm cái gì, giờ này vẫn chưa về?”

“A, hình như bọn họ thi xong rồi, Thư Dật đi với Lâm Phong, anh Chí Ngạn có chút chuyện.” Hải Nhạc nói.

“A, như vậy.” Trì Hải Hoan không hề nữa nói gì.

Hải Nhạc nhìn xuống lầu, quả thật ba mẹ đã về tới.

“Sao hôm nay ba mẹ lại về sớm như vậy?”

“Có thể công việc ít.” Trì Hải Hoan nói.

Trì Hải Hoan thân thiết lôi kéo tay Hải Nhạc, Hải Nhạc toàn thân cũng nổi lên da gà, nhưng vẫn cố nén khó chịu, không có hất tay Trì Hải Hoan ra.

Hai người cùng đi đến bên cầu thang, Trì Hải Hoan đột nhiên ngừng lại.

“Em gái, có biết người chị hận nhất là ai không?” Trì Hải Hoan đột nhiên nói.

Hải Nhạc ngơ ngẩn, lắc đầu một cái: “Em không biết, làm sao em biết được?”

Trì Hải Hoan cười nói: “Không biết? Vậy coi như xong, sau này em sẽ biết.”

Trì Hải Hoan đột nhiên cao giọng nói: “Em không thích? Tại sao lại không thích? Đứa nhỏ trong bụng chị không có làm phiền tới em! Em tại sao muốn rủa nó chết? Tại sao muốn rủa nó chết? Nhạc Nhạc? Làm sao em có thể như vậy?”

Hải Nhạc ngạc nhiên nhìn Trì Hải Hoan, cô ta đang nói cái gì à? Cô nguyên rủa đứa nhỏ chết khi nào?

Hải Nhạc còn không có phản ứng kịp, sau đó Trì Hải Hoan điên cuồng lắc lắc cô, trong miệng kêu: “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, em điên rồi sao? Em điên rồi sao? Chị van em, trong bụng chị còn có Bảo Bảo a!”

Hải Nhạc không thể tiếp tục nhịn, cô không nhịn được bộc phát, lớn tiếng hô lên: “Chị đang nói cái gì đây? Là chị điên hay là em điên chứ?”

Trì Hải Hoan trên mặt hiện lên nụ cười cổ quái, Hải Nhạc theo bản năng lui về phía sau một bước, lúc này, Trì Hải Hoan lại buông lỏng tay của cô ra, ngã người ngã xuống bậc thang thẳng tắp.

“A! Nhạc Nhạc, sao em lại đối với chị như vậy!”

Hải Nhạc căn bản cũng không có kịp phản ứng, nhìn Trì Hải Hoan thét lên kêu tên của cô, rồi lăn xuống bậc thang, mà ba mẹ Hải Nhạc nghe được tiếng thét chói tai của Trì Hải Hoan thì liền chạy vội tới, trùng hợp thấy cảnh Trì Hải Hoan lăn xuống bậc thang, mà Hải Nhạc lại đứng trân trân ở trên đầu cầu thang.

Lăn đến dưới bậc thang Trì Hải Hoan chật vật nhúc nhích, giữa hai chân cô, chiếc váy trắng đã sớm bị nhuộm đỏ.

“Trời ạ! Hoan Hoan! Con gái của tôi!” Mẹ Hải Nhạc không khỏi nhào tới bên người Trì Hải Hoan.

“Thật là đau! Thật là đau! Mẹ! Con của con và Thư Dật không còn nữa rồi! Mẹ, cứu, cứu con của con!” Trì Hải Hoan sờ sờ máu dưới chân, thấy trên tay toàn là máu tươi, liền đau khổ xoay đầu nhìn mẹ Hải Nhạc.

“Trời ạ, trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tay chân Mẹ Hải Nhạc luống cuống ôm lấy Trì Hải Hoan, cũng sờ soạn hai tay máu.

Tạ ba ba đứng đó nhìn Hải Nhạc nãy giờ vẫn đứng trên cầu thang, mặt không chút huyết sắc, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi xe cấp cứu, nói sơ sơ tình hình của Trì Hải Hoan rồi cúp máy, sau đó nửa quỳ bên người Trì Hải Hoan, xem xét tình huống.

Trì Hải Hoan hận hận nhìn Hải Nhạc đang đứng trên cầu thang, nói: “Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Sao em lại đối xử với chị như vậy? Coi như chị xin lỗi em, nhưng nó là một tiểu sinh mệnh a! Là em đã giết nó! Em đã giết nó! Hãy trả Bảo Bảo cho chị! Trả Bảo Bảo cho chị! Bảo Bảo của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 186: Tướng Anh Là Ba Của Tiểu Bảo Bối!

Phần 3:

À, bắt đầu từ phần này sẽ là nội dung khác, là câu chuyện khi Hải Nhạc gặp nạn.

Mới đầu mình cũng thấy khó hiểu, nhưng vì truyện được viết khá lâu rồi, các bản trung và bản dịch bị thất lạc, bị mất đi một phần diễn biến. Tác giả sẽ giải thích nguyên nhân trong quá trình hồi tưởng sau này. Nhưng vì sợ các bạn khó hiểu nên mình sẽ nói sơ qua.

Sau lần Tri Hải Hoan ngã cầu thang, cô ta đã sảy thai, mọi biến cố đi qua, Hải Nhạc và Thụ Dật đến biệt thự Hải Giác để vui chơi, chuẩn bị đính hôn, thì bị Hải Hoan lên kế hoạch hãm hại. Tri Hải Hoan hẹn Hải Nhạc lên vách núi, lấy chiếc nhẫn đính hôn của Hải Nhạc, rồi đẩy Hải Nhạc xuống núi. Tụ Thụ Dật nhảy theo tìm, nhưng không thấy.

Sau đó Tri Hải Hoan mạo danh Hải Nhạc, vì một số lý do nên Tụ Thụ Dật không nói ra sự thật với mẹ Hải Nhạc và báo chí, thế nên mọi người nghĩ người ngã xuống vực chết là Hải Hoan, chỉ có Tụ Thụ Dật biết rõ, nên rất đau khổ.

Hắn đến biệt thự của gia đình ở trên đảo riêng để ở một thời gian thì gặp một cặp song sinh 5 tuổi, hai đứa bé bị bắt nạt bị thương, Thụ Dật đưa tụi nhỏ đến gặp bác sĩ...Hai đứa nhỏ là con của Thụ Dật và Hải Nhạc, khi ngã xuống vực Hải Nhạc đang mang thai. (((((((Tiếp theo xin mời các bạn đọc tiếp truyện ạ. Rất cảm ơn.)))))))))

Phần 3: Ta Muốn Lập Tức Gặp Lại Ngươi!

Đời sau ta cũng vậy chỉ biết yêu ngươi!

Lần này, còn dám khiêu chiến với ta sao?

Thiếu phu nhân là đang ghen?

Ngươi là lên kế hoạch mưu sát chồng à?

Chúng ta đều tin tưởng rằng ngươi mềm lòng đối với nàng ta!

Chỉ là sợ dẫn sói vào nhà ngươi là ác ma!

Tạ ba ba đề nghị làm sao ngươi liền nhớ rõ ràng như thế?

Hoàn mỹ trong Nhất Đại nét bút hồng ta muốn Nhạc Nhạc ta cũng vậy chỉ có một Nhạc Nhạc, Phương Viễn Chi, hắn và nàng, phải hạnh phúc chứ?

Hải chi lệ Tạ Thụ Dật năm năm vui mừng dật truyền thông ngươi xem chính là người nào?

Có thể hay không tới Đài Bắc công ty chúng tôi một chuyến?

Nàng là ai?

Thật sự tin có thể báo cho ngài tên thực sao?

Mong đợi ngươi đến ba của chúng ta, mẹ các ngươi tên gọi là gì?

Ngươi không có thích nữ sinh sao?

((((((((((((Khúc này có lẽ là trailer chẳng, mình tôn trọng tác giả nên sẽ đưa ra, các bạn đọc không hiểu thì chịu khó nhé!!!!!!1))))))))))))))

Tiểu Bảo sợ chú này nghe được nó sẽ trả tiền thì sẽ không đưa nó về nhà, nếu như nó nói chú ấy đưa về nhà, chắc chắn chú sẽ đồng ý, đến lúc đó để mẹ trả tiền cho chú, mẹ nhất định sẽ cảm tạ chú ấy a. Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy mình thật thông minh.

Tạ Thụ Dật nhìn ánh mắt khẩn cầu của hai đứa bé, trầm ngâm một lát, gật đầu một cái: “Được, nói cho chú biết nhà hai đứa ở đâu, chú đưa hai đứa về.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Bối vỗ bàn tay nhỏ bé, cô bé cao hứng muốn chết, nó rất thích chú đẹp trai này.

“Cũng tốt, anh đưa bọn trẻ về nhà, vậy tôi cũng yên tâm. Thuận tiện anh hãy nói với mẹ của Tiểu Bảo, miệng vết thương trên đầu thẳng bé còn chưa có khép lại, không thể gội đầu, ngày mai lại tới đây để thay băng mới.” Vị bác sĩ ôn tồn căn dặn.

“Được, tôi biết rồi.” Tạ Thụ Dật cười đem Tiểu Bối ôm vào trong ngực, mặc dù Tiểu Bối cả người có chút bẩn, nhưng hắn thật sự rất yêu thích tiểu cô

nuong này, càng không ngại cô bé làm bẩn bộ đồ tây của hần.

“Con nhớ rồi, cảm ơn đi! Chú, chúng ta đi thôi.”

Bác sĩ cười nói: “Nếu không phải anh ôm Tiểu Bảo Tiểu Bối tới gặp tôi, mà để tôi thấy cảnh anh ôm bọn nhỏ như thế này, tôi còn cho rằng anh là ba của bọn nhỏ đây! Càng nhìn lại càng thấy anh và Tiểu Bảo rất giống nhau a, haha, anh và Tiểu Bảo thật sự rất có duyên phận đây!”

Tạ Thu Dật nghe được bà bác sĩ nói như vậy, khoe miệng giật giật, trong lòng đột nhiên có chút chán nản, nếu như Nhạc Nhạc ở đây, đoán chừng hần cùng cô cũng đã có con rồi, coi như không lớn như Tiểu Bảo Tiểu Bối thì ít nhất cũng phải được một tuổi rồi!”

Nghĩ đến Nhạc Nhạc, tim của hần, liền không nhìn được đau đớn.

Bác sĩ thấy hần đột nhiên đổi sắc mặt, cho là mình nói lời có chút không ổn, vội vàng nói: “Nhìn tôi xem, mở miệng lại nói lung tung rồi, nhìn tiên sinh khi phải, lại đẹp trai như vậy, chắc hần là phải lấy thiên kim tiểu thư hay đại minh tinh rồi, Phương Viễn Chi, Phương Viễn Chi...ai, tôi đây chỉ là lỗ miệng, tiên sinh bỏ qua cho a.”

“Không có, bác sĩ nói đúng, tôi với Tiểu Bảo đúng là có duyên phận, tôi thật sự thích cặp anh em này đây.” Tạ Thu Dật thấy bác sĩ hoang mang trong lòng, cười nói: “Tôi muốn đưa bọn trẻ về nhà, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Bác sĩ vội vàng khoát khoát tay.

Người đàn ông này, thoạt nhìn liền biết không phải bình thường người, người lại trẻ tuổi như thế, bà lại dám nói hần cùng Tiểu Bảo giống nhau, người ta không tức giận mới là lạ!

Kỳ quái, bà cũng không hiểu mình tại sao lại có cái ý nghĩ này a? Phương Viễn Chi xấu như vậy, người đàn ông này lại đẹp trai làm sao có thể có con với cô ta?

Nhưng mà Phương Viễn Chi lại có thể sinh ra được một cặp song sinh Tiểu Bảo, Tiểu Bối đáng yêu như vậy, nếu như trên mặt không bị thương thì nhìn rất xinh đẹp nha.

Cô nhớ tới mấy năm trước khi Phương gia đưa Phương Viễn Chi còn hôn mê đến gặp cô, trên mặt miệng vết thương bị ngâm nước biển trắng bệch ra, cô cảm thấy mình không đủ sức nên bảo họ đưa cô ấy lên bệnh viện thị trấn hoặc lên tỉnh đi. Cũng không ngờ Phương Viễn Chi có thể sống, hơn nữa còn sinh ra được hai đứa bé, sống ẩn dật ở làng chài cũng đã được 6 năm a. Phương Viễn Chi đúng là một nữ nhân mệnh khổ a, cô cũng là một người phụ nữ từng trải, lại ngoan hiền nhưng ngặt nỗi cũng chẳng ai để ý tới cô.

Lại suy nghĩ đi nơi nào rồi? Bác sĩ không khỏi hết than lại thở, lúc này có bệnh nhân từ ngoài cửa đi vào, cô nhanh chóng ném hết những suy nghĩ kia ra sau đầu, vội vàng chạy tới xem bệnh nhân.

Tạ Thu Dật một tay ôm Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo, thật ra thì, hần rất ít tiếp xúc với con nít, chứ đừng nói là nhỏ như Tiểu Bảo Tiểu Bối, hần luôn cảm thấy con nít thật sự phiền toái, nhưng hôm nay gặp Tiểu Bảo, Tiểu Bối đã để hần cảm thấy được trẻ con lại đáng yêu như vậy. Nếu là bảo bối của hần và Hải Nhạc, cũng sẽ đáng yêu như vậy chứ?

Nghĩ đến điểm này, tim của hần, lại cuu đau.

Lúc này, Tiểu Bảo đột nhiên hỏi: “Chú à, chú có con rồi a?”

“À.” Tạ Thu Dật phục hồi tinh thần lại sau trả lời nói, “Không có, chú còn chưa có kết hôn.”

Tiểu Bảo ồ một tiếng, sau đó hần thận trọng hỏi: “Vậy, chú không muốn kết hôn sao? Không lẽ, chú không thích con gái?”

Tạ Thu Dật trên trán nhất thời hiện ba vạch đen, không nghĩ tới đứa trẻ năm tuổi lại hỏi hần loại vấn đề này, trẻ con bây giờ, quả thực quá sớm thông minh rồi, không, phải là trưởng thành quá sớm a!

“Chú có thích con gái.” Hần trả lời.

“Chú thích con gái, tại sao lại không kết hôn? Cô ấy không thích chú sao?” Tiểu Bối cũng hỏi.

“Ách, không, cô ấy cũng thích chú.” Tạ Thu Dật lại không hiểu, trẻ con nhỏ như vậy, làm sao hiểu được thế nào là thích đây?

“Vậy tại sao hai người không kết hôn?” Tiểu Bảo quyết tâm đánh vỡ nỗi hoài nghi đến cùng.

“Chúng ta là chuẩn bị kết hôn, nhưng cô ấy rồi đi, cho nên chú bây giờ vẫn là một người độc thân.” Tạ Thu Dật có chút chán nản mà nói.

“Người này sao lại xấu như vậy, tại sao cô ấy lại muốn rời bỏ chú?” Tính tò mò của trẻ con thật không thể ngăn nổi.

“Không, là chú không tốt, là chú không tốt, chú đã không bảo vệ tốt cho cô ấy, cho nên cô ấy mới rời đi.” Tạ Thu Dật nói.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn vị thúc thúc (chú) trước mặt, phát hiện hần rất đau lòng, hần là đang đau lòng vì không bảo vệ được cô gái kia?

“Chú à, chú có thể giải thích, nói không phải chú cố ý, cô ấy sẽ trở lại mà, bà với ông con chính là như vậy, mỗi lần ông gây gổ với bà, sau đó ông nói không phải ông cố ý gây với bà, bà con sẽ tha thứ cho ông a!”

Tạ Thụ Dật không khỏi dừng bước lại, nhìn Tiểu Bảo, cậu nhóc này, trình độ hiểu chuyện ngoài sức tưởng tượng của hắn rồi, thời điểm hắn năm tuổi, mặc dù cũng cảm giác được giữa ba mẹ có chuyện gì đó, nhưng hắn cũng chưa bao giờ nói những lời hiểu chuyện như vậy.

“Tiểu Bảo, con thật sự không giống một đứa trẻ năm tuổi a.”

“Ba của Tiểu Bảo rất thông minh, cho nên Tiểu Bảo cũng rất thông minh.”

Nghe được ra khen như vậy, không khỏi cười hi hi, đứa trẻ thì vẫn còn con nít.

Đúng là...

“Chú! Tiểu Bối cũng rất thông minh, Tiểu Bối cũng thuộc rất nhiều thơ cổ a, thầy giáo cũng khen con rất thông minh a!” Tiểu Bối thấy anh hai được khen như vậy thì cũng muốn.

“Vậy sao, vậy Tiểu Bối đọc cho chú nghe một chút.” Tâm tình Tạ Thụ Dật khá tốt.

“Tĩnh Dạ Tư, Lý Bạch, đầu giường ánh trăng rọi, mặt đất như phủ sương...” Tiểu Bối một hơi đọc mười câu thơ cổ, Tạ Thụ Dật không khỏi khích lệ một câu: “Tiểu Bối thật sự rất thông minh, cũng không kém anh hai nha.”

“Con cũng sẽ học khiêu vũ, mẹ cũng biết khiêu vũ, có một lần con thấy mẹ ở trong phòng khiêu vũ nha, mẹ nhảy so với Tiểu Bối Nhìn rất đẹp, mẹ của Tiểu Bối, là mẹ cực kỳ đẹp nha.”

“Sẽ khiêu vũ a, oa, vậy là con cũng được đi truyền từ mẹ con, cho nên Tiểu Bối khiêu vũ nhất định cũng sẽ rất đẹp a!” Tạ Thụ Dật cười nói.

“Vâng” Lại nói tiếp – “Mẹ là tốt nhất trên đời.”

“Phải, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời.” Tiểu Bảo cũng xen vào một câu, khuôn mặt hồng hồng chứa đầy tự hào.

“Chú tin, chỉ có người mẹ thông minh, tốt nhất trên đời mới có thể nuôi dạy ra những đứa trẻ thông minh, ngoan ngoãn như các con a!” Tạ Thụ Dật mỉm cười nói.

“Oa, chú, con thật sự rất yêu thích chú a!” Tiểu Bối cao hứng ôm chặt cổ Tạ Thụ Dật, hôn một cái thật vang lên má của hắn.

Tạ Thụ Dật vốn là ghét nhất người ta đụng chạm, nhưng mà Tiểu Bối là ngoại lệ, cô bé khá ái như vậy, hắn thật sự cũng không ngại để con bé hôn thêm vài cái nữa, cũng không ngại bị bôi một mặt toàn nước miếng.

Tiểu Bảo không khỏi hâm mộ nhìn em gái, em gái lại được thơm má chú đẹp trai đấy!

Tạ Thụ Dật nhìn ra tâm tư của Tiểu Bảo, ai, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ: “Tiểu Bảo, con cũng có thể hôn chú a, chú cũng rất thích Tiểu Bảo.”

“Không cần a, nam sinh sao có thể hôn nam sinh.”

“Nam sinh ở thời điểm nhất định, vẫn có thể hôn nam sinh đó, bởi vì con là một đứa trẻ, chú là người lớn a, vậy, để chú hôn con một cái nha.” Tạ Thụ Dật hôn lên má Tiểu Bảo một cái, Tiểu Bảo có chút thẹn thùng, nhưng là trong lòng nó thật sự rất cao hứng, chú đẹp trai thật sự rất tốt.

“Tiểu Bối cũng muốn chú hôn nha.” Tiểu Bối bĩu môi.

Tạ Thụ Dật nhìn khuôn mặt nhỏ bé lấm lem của Tiểu Bối, cả khuôn mặt bẩn như thế, hôn chỗ nào đây?

Nhưng thấy vẻ mặt hi vọng của cô bé, Tạ Thụ Dật cúi đầu hôn lên mi mắt Tiểu Bối một cái, cô bé mặt mày hớn hờ, lại hôn lên má Tạ Thụ Dật một cái, cô bé hỏi Tạ Thụ Dật: “Chú à, chú có thích Tiểu Bảo với Tiểu Bối không?”

“Thích.” Tạ Thụ Dật gật đầu một cái.

“Vậy, chú làm ba của Tiểu Bảo, Tiểu Bối có được không? Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng rất thích chú a!” Hai đứa nhỏ hỏi một câu khiến Tạ Thụ Dật không khỏi run, nghĩ tới đứa nhỏ không có cha ở bên, nên trong lòng vô cùng khát vọng tình thương của cha, tình hữu khả nguyên, chẳng qua là, hắn có chút xấu hổ, hắn là đàn ông chưa lập gia đình, làm sao có thể nói làm liên làm, hơn nữa lại còn là con của người khác a?

Tiểu Bối ngây thơ hỏi hắn, nhìn thấy ánh mắt ngây thơ đầy hi vọng kia, Tạ Thụ Dật thật sự không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Thấy Tạ Thụ Dật không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, cô bé chép miệng, bộ dạng gần như muốn khóc vì bị cự tuyệt.

Tiểu Bảo cũng ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tạ Thụ Dật, cậu bé cũng rất muốn nghe câu trả lời của hắn, bởi vì trong lòng nó nghĩ nếu như chú đẹp trai là ba của mình thì sẽ rất tốt a.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, nói: “Chú vẫn chưa kết hôn, sao có thể làm ba của hai đứa đây? Đàn ông phải kết hôn, sinh con, rồi mới có thể làm ba, cho nên chú tạm thời vẫn chưa có tư cách làm ba của các con a.”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy chú đẹp trai nói rất đúng, cũng không có lừa gạt cô bé.

“Chú, chú không kết hôn, mẹ con cũng không kết hôn, hai người có thể kết hôn với nhau không? Sau đó chú liền làm ba của con?” Tiểu Bối hỏi.

Tạ Thư Dật càng thêm lúng túng, sức tưởng tượng của đứa trẻ thật quá xa, lại có những ý nghĩ muốn đột phát như vậy.

“Không thể, bởi vì, chú thích người con gái khác, mà mẹ con cũng thích ba con, bởi vì chúng ta không yêu nhau, cho nên không thể kết hôn, chú không có cách nào làm ba của các con.” Tạ Thư Dật phát hiện mình thật ra lại có kiên nhẫn, giải thích rõ như vậy.

“Chú có thể làm ba nuôi của con a, các bạn có ba ruột, còn có cả ba nuôi nữa a.”

“Ách” Tạ Thư Dật sau lưng đều muốn đổ mồ hôi, xem ra, hẳn muốn từ chối cũng không được, hai đứa trẻ này giống như đã định sẵn hẳn làm ba của bọn chúng rồi.

“Chú, làm ba nuôi được không?” Tiểu Bối cao hứng hỏi Tạ Thư Dật – “Chú không cần kết hôn với mẹ con, cũng có thể làm ba của chúng con a!”

“Chú...” Tạ Thư Dật nội tâm âm thầm kêu khổ - “Chỉ sợ là coi như làm ba nuôi, khi muốn kết hôn cũng không hợp lý, hơn nữa, chú chỉ là đi ngang qua đây, hơn nữa, chỉ mấy ngày nữa, chú lại quay về Đài Bắc rồi, hiểu chưa?”

Hắn lại không thường ở nơi này, sao có thể cho hai đứa trẻ niềm hi vọng đây, đến lúc đó không phải thất vọng càng nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Là Tạ Thiếu Gia!

“A, chú tới từ Đài Bắc sao? Chú đến nơi này làm gì?” Tiểu Bảo hỏi.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, nói: “Chú tới đây là để quay phim,”

“Chú là minh tinh sao? Khó trách chú lại đẹp trai như vậy, chú so với chú kia còn đẹp trai hơn a.”

Không nghĩ tới chú đẹp trai sẽ là minh tinh!

“Ha ha, đẹp trai không nhất định là minh tinh.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà chú so với mấy chú minh tinh còn đẹp trai hơn a, sao có thể không phải là minh tinh chứ?” Tiểu Bảo cảm thấy kỳ quái.

“Oa, chú đẹp trai là minh tinh, vậy phòng của chú rất lớn sao? Chú minh tinh kia cùng với di xing đẹp cũng ở trong căn phòng lớn ở thôn phía trên a, lần đầu con đi qua căn phòng lớn đẹp như vậy a!” Tiểu Bối cả gương mặt như bừng sáng lên.

Đúng là Tiểu Bối đã đi qua Hải Giác, là di Tĩnh mang cá sang tặng cho cậu của di ấy, thuận tiện cho cô bé đi theo. Tiểu Bối cho đến bây giờ cũng chưa thấy qua căn phòng nào đẹp như vậy, cô bé thấy chú minh tinh và di xing đẹp cũng ở đó.

“Con đã thấy một lần rồi?” Tạ Thư Dật biết cô bé đang nói đến biệt thự Hải Giác, làm sao cô bé lại đi đến đó chứ?

“Đúng vậy a, là di Tĩnh đưa con đi, ở đó có ông cậu của con và anh hai nữa!” ((((((((((mẹ tội nhỏ gọi ông ấy là cậu, nên tội nhỏ gọi là Ông Cậu, tiếng Trung là cữu mỗ mỗ.))))))))))

“À? Ông cậu của con?”

Chẳng lẽ là chú Phúc! Chú ấy làm ở Hải Giác cũng khá lâu, tuổi cũng lớn rồi!

“Đúng vậy, lần trước di Tĩnh dẫn con đi đưa cá cho ông cậu, phòng ở đó thật sự rất đẹp a, anh hai, để lần sau di Tĩnh đưa anh đi xem một chút, thực sự rất đẹp, rất lớn giống mấy ngôi nhà trên ti vi nha!” Tiểu Bối vẫn không ngừng ca ngợi.

“Chú minh tinh, chú ở nơi đó sao?” Tiểu Bảo hỏi.

“Đúng vậy, chú ở đó.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Oa, vậy thì tốt rồi. Thì ra là chú ở đó, vậy thì Tiểu Bối sẽ tới tìm chú đi chơi a!” Tiểu Bối thực sự cao hứng.

“Được, rất hoan nghênh.” Tạ Thu Dật cười cười, đứa trẻ mà, lời nói qua đầu sẽ quên mất thôi.

“Vậy, nếu chú ở đây, chú sẽ đến thăm Tiểu Bối sao?” Tiểu Bối nháy mắt hỏi.

“Nếu như chú ở đây, khi có thời gian, sẽ đến thăm các con.” Tạ Thu Dật nói.

“A, không cho gạt tụi con, ngoắc tay nào.” Tiểu Bối nắm lấy tay Tạ Thu Dật, ngoắc ngón út với nhau.

Ba người vừa nói vừa cười, một lát sau đứa nhỏ lên tiếng: “Chú minh tinh, đây chính là nhà con.”

Tạ Thu Dật ngẩng đầu nhìn lên, nhanh vậy đã đến rồi, hần thở ra một hơi, hần buông Tiểu Bối ra, đang muốn trêu chọc Tiểu Bối một cái, lúc này, điện thoại di động vang lên, là Thường Hàn gọi tới.

“Cậu không phải sẽ tới trường quay sao, sao bây giờ còn chưa tới? Cậu đi đâu vậy hả?” Thường Hàn hỏi hần.

“A, đừng phải một chuyện, tôi lập tức tới ngay.” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Thu Dật cúp máy, rồi quay sang hai đứa trẻ: “Rất xin lỗi, chú có công chuyện, chú phải đi rồi.”

“Chú, uống một ly trà đã được không?”

“Không được! Lần sau đi, lần sau chú sẽ tới tìm hai đứa.” Tạ Thu Dật nói với hai đứa trẻ: “Hẹn gặp lại.”

“A, gặp lại!” Tiểu Bảo, Tiểu Bối lru luyến không rời vẫy tay với Tạ Thu Dật.

Hai đứa nhỏ bước vào nhà, mẹ chúng nghe được tiếng động nên chạy ra, nhìn thấy Tiểu Bảo trên đầu bọc băng gạc, thất kinh!

“Mẹ, con không cẩn thận vấp ngã, là một chú minh tinh mang con đi gặp bác sĩ lấy thuốc.” Cậu bé sẽ không nói sự thật vì sao mình lại bị thương.

“Ông trời ơi, vậy tốt rồi.” Hải Nhạc lo lắng kéo Tiểu Bảo qua, cẩn thận nhìn vết thương trên đầu nó, xác nhận không có chuyện gì lớn, thì trong lòng mới yên tâm một chút.

“Bác sĩ nói thế nào?” Cô hỏi Tiểu Bảo.

“Đi bác sĩ nói anh hai không sao, ngày mai phải tới để thay băng, cũng không được gọi đầu.” Tiểu Bối đột nhiên lấy chiếc khăn tay dính máu trong túi áo ra, nói: “Đây là của chú minh tinh, mẹ, con muốn giúp chú ấy giặt nó thật sạch.

Hải Nhạc không khỏi đưa tay cầm lấy kia khăn tay dính máu kia, cô nhìn một chút, trong lòng không khỏi giật mình, đây giống như là hàng hiệu được thiết kế riêng mà!

Rất nhiều đàn ông thích nhãn hiệu này, nhưng duy chỉ có hần là cố chấp, quần áo, tất cả phụ kiện mà hần mặc đều dính nhãn hiệu này!

Hải Nhạc đưa khăn tay lên mũi, ngoài trừ mùi máu tươi, cô còn ngửi thấy mùi hương thoang thoang, khoan khoái quen thuộc. Hần cũng thích dùng nhất là khăn tay và nước hoa hiệu này.

Hải Nhạc thất thần đứng ở nơi đó, nước mắt thiếu chút nữa sẽ tràn mi ra.

“Mẹ, chú ấy rất đẹp trai, là minh tinh đẹp trai nhất rồi, chú ấy ở cùng với những minh tinh khác, trong ngôi nhà lớn ở trên bờ biển sau núi.”

Hải Nhạc nghe được, không khỏi chột đứng lên, là hần sao? Sẽ là hần sao?

“Chú ấy vừa mới đưa con và em về nhà, con mời chú ấy vào uống trà, nhưng mà chú ấy nhận điện thoại xong liền đi ngay.”

Hần bây giờ đã tới Hải Giác sao? Không phải là hần chứ? Không thể nào là hần! Nhất định là người khác, nhất định là người khác! Có lẽ cũng là một người đàn ông khác cũng giống hần, thích nhãn hiệu ARMANI!

Nhưng mà hai chân Hải Nhạc vẫn không tự chủ được mà xông về phía trước đi ra ngoài, cô hoảng sợ bước vội tới trước cửa Liễu gia, dọc con đường này có thể đi đến biệt thự Hải Giác kia. Hải Nhạc không khống chế được trong lòng vội vàng, càng chạy càng nhanh, cô muốn nhìn một chút, có phải là hần hay không, đến cùng phải hần hay không!

Khi cô chạy đến đỉnh núi, Hải Nhạc che ngực, thở hổn hển dựa vào gốc cây đại thụ, nhìn qua phía bên kia là có thể thấy biệt thự Hải Giác. Cô nhìn con đường đi vào Hải Giác nhưng cũng không có thấy thân ảnh của hần.

Hải Nhạc thất vọng trượt theo cây đại thụ chậm rãi ngồi xuống.

Cô nhìn góc phòng lộ ra, nơi đó đã từng là nơi mà hai bọn họ ngọt ngào ân ái, cô đã từng có, nhưng bây giờ, đối với Hải Nhạc nó thật sự quá xa vời!

Nước mắt, chậm rãi lần nữa chảy xuống gương mặt của cô.

Hải Nhạc cũng chưa từng nghĩ tới mình một ngày nào đó, mình sẽ quay trở lại nơi đó, cô đã không còn là Tạ Hải Nhạc nữa rồi, cô bây giờ chỉ là Phương Viễn Chi!

Coi như là hấn, thì thế nào đây? Cô có thể làm gì chứ?

Hải Nhạc nắm chiếc khăn tay dính máu thật chặt, che lấy hai mắt của mình, không tiếng động mà khóc ò lên.

Khóc một lúc, đột nhiên nghĩ tới mình chạy đi như vậy, hai đứa bé nhất định sẽ lo lắng cô, Hải Nhạc ngừng khóc, đứng lên, xoa xoa nước mắt, nhìn hướng biệt thự Hải Giác một cái rồi xoay người, đi theo con đường lúc này trở về.

Quả nhiên, hai đứa bé cũng đi theo ra, thấy mẹ đi trở về, Tiểu Bảo hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên chạy đi a?”

“Mẹ muốn cảm tạ chú ấy.” Hải Nhạc cười, dùng ngôn ngữ của người câm điếc nói với đứa trẻ.

“Vậy mẹ đuổi theo chú ấy sao?” Tiểu Bối hỏi, “đuổi theo chú đẹp trai đó rồi sao?”

“Không có.” Hải Nhạc lắc đầu một cái.

“Mẹ, chú ơi giúp con trả 400 nguyên tiền thuốc, mẹ, sau này con muốn trả cho chú ấy.”

“Phải không? Tiền thuốc thang cũng là hấn trả hay sao?” Hải Nhạc có chút giật mình hươ hươ tay.

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà mẹ lại không biết chú ấy, không biết là người nào, về sau trả thế nào? Ngộ nhớ hấn sẽ không trở lại thôn chúng ta?” Hải Nhạc liền thấy gấp trong lòng.

“Mẹ, con và em biết chú ấy, con biết chú ấy ở trong ngôi nhà lớn đó, bây giờ cũng không còn som, ngày mai con và em sẽ đi trả lại cho chú ấy.” Tiểu Bảo lanh lợi nói.

“Nơi đó còn có chút xa, mẹ không yên lòng để các con đi a.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Vậy mẹ đi cùng chúng con nhé!”

“Không không không, mẹ không đi, mẹ không đi.” Hải Nhạc không ngừng lắc lắc tay.

Cô không đi, cô bây giờ có thói quen không muốn gặp người lạ, nhất là ở đó lại đang quay phim, cô không đi!

“Vậy, để ông đất chúng con đi, nếu không thì để dì Tĩnh đất đi cũng tốt.”

“Được.” Hải Nhạc gật đầu một cái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Thư Dật từ bên ngoài chạy bộ trở về, thấy chú Phúc đang xách một giỏ cá lớn đứng bên cửa nói chuyện phiếm, chú Phúc nhìn thấy hấn, vội vàng chạy tới chào hỏi: “Thiếu gia, đây là anh rể tôi, anh ấy nói đến tìm một người, chiều hôm qua có một người nhìn thấy Tiểu Bảo bị thương nên giúp đỡ, lại nói mình ở đây nên anh rể tôi muốn cảm ơn một tiếng.”

“a, chuyện này a, không quan trọng, không cần cảm tạ, đại thúc, Tiểu Bảo vẫn tốt chứ?” Tạ Thư Dật dùng khăn lông xoa xoa đầu đầy mồ hôi nói.

“A, hoá ra là thiếu gia đã giúp Tiểu Bảo a!” Phương ba ba không khỏi có chút giật mình, là thiếu gia a! Nói vậy, giỏ cá kia thật sự không xứng với thân phận của người ta a.

Ông đề giỏ cá xuống đất, nói: “Thiếu gia, cảm ơn cậu hảo tâm, cảm ơn cậu đã dẫn cháu tôi đi khám bệnh, đây là chút cá mà nhà chúng tôi đi biển đánh bắt được, là sáng nay tôi mới lấy, còn rất tươi, mong thiếu gia nhận lấy ăn thử.”

Tạ Thư Dật cười cười, người trong làng chài này thật sự rất chất phác, chỉ là một việc nhỏ thế nhưng lại đem một giỏ cá bự tới đây cảm tạ hấn.

“Chẳng qua là chuyện nhỏ, không có cần thiết mang giỏ cá lớn như vậy tới đây, quá phí a.” Tạ Thư Dật khách khí nói.

“Chúng tôi là ngư dân nghèo chỉ biết đánh cá, thứ có thể cảm tạ thiếu gia cũng chỉ có cá.” Phương ba ba chân thật mà nói.

“Thiếu gia, hay là cậu cứ nhận lấy, dù sao đây cũng là một chút tâm ý của anh ấy.” Chú Phúc nói.

“Được rồi, vậy chú mang tới đi.” Tạ Thư Dật nói.

“A, còn có 400 nguyên tiền thuốc thang, cảm tạ cậu vì Tiểu Bảo nhà chúng tôi mà trả tiền thuốc.” Phương ba ba lại từ trong túi móc ra 400 nguyên đưa cho tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật đưa tay ngăn tay của Phương ba ba: “Không cần, cũng chỉ là 400 nguyên mà thôi, tôi rất thích Tiểu Bảo Tiểu Bối, cũng không cần khách khí như vậy.”

“Như vậy sao được? Trong mắt cậu có thể chỉ là một khoản tiền nhỏ, nhưng nhà chúng tôi cũng không thể thiếu ân tình của thiếu gia được.” Phương ba ba kiên trì.

“Thật không cần, chủ như vậy tôi sẽ tức giận a, chú đã tặng tôi một giỏ cá tươi kia, tôi cũng đã nhiều năm chưa ăn cá lấy từ ngoài biển xa vào rồi, 400 nguyên đó, tôi làm sao có thể lấy a? Tốt lắm, chú à, hãy giữ tiền lại, thật sự chỉ là chuyện nhỏ, không có cái gì.” Tạ Thư Dật nói.

400 nguyên, trong mắt hắn, thật không coi vào đâu, có lúc đi ra ngoài đưa người ta tiền boia cũng còn hơn 400 nguyên, huống chi là trợ giúp một đứa trẻ?

“Vậy, thiếu gia đã không lấy, anh rể, anh cũng không cần đẩy tới đẩy lui, hãy cầm về.”

“Vậy cũng tốt.” Phương ba ba có chút không thể làm gì, thu hồi tiền bỏ vào túi áo.

“Hai người nói chuyện, tôi vào nhà trước, chú, vào nhà ngồi.” Tạ Thư Dật lên tiếng chào, liền vào nhà đi.

“A Phúc, thiếu gia thật tốt a, một chút kiêu ngạo cũng không có.” Phương ba ba nói.

Nhưng mà ông liền thấy khó hiểu, thiếu gia thoát nhìn rất không tệ, làm sao lại đem chuyện xấu đổ lên đầu Tiểu Tĩnh, rồi đuổi việc con bé chứ? Trong lòng Phương ba ba chợt có chút suy nghĩ.

“Đúng vậy, thiếu gia bây giờ đã không còn là thiếu gia của năm, sáu năm trước nữa rồi. So với trước kia, cậu ấy giản dị, gần gũi hơn rất nhiều, chẳng qua là, nhìn cậu ấy bây giờ u buồn nhiều, trong lòng đầy tâm tư.” Chú Phúc cảm thán mà nói.

“Là người cũng sẽ có việc phiền lòng, người có tiền cũng không tránh khỏi.” Phương ba ba nói – “A Phúc, tôi về nhà trước, lần sau, lại đưa cá tới đây.”

“Được, thỉnh thoảng tới đây chơi một chút, ha ha. Đúng rồi, anh rể, vì thiếu gia tới đây, Hải Giác lại thiếu người làm, Tiểu Tĩnh dạo này ở nhà, có thể để con bé tới đây giúp mấy ngày không? Thiếu gia cùng lắm là một tuần nữa sẽ quay trở về Đài Bắc rồi, để Tiểu Tĩnh đến đây giúp mấy ngày, em sẽ trả lương cho con bé gấp đôi.”

“Được, để tôi trở về nói với nó.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Chỉ Cần Lặng Lẽ Nhìn Hắn Mà Thôi!

Ba Phương về nhà, trong lòng không ngừng hưng phấn nói với người nhà: “Mẹ Tiểu Tĩnh à, ngày hôm qua người đưa Tiểu Bảo đi khám bệnh lại là một người trẻ tuổi, là Tạ thiếu gia a!”

“Cái gì? Tạ gia thiếu gia? “Mẹ Phương cùng Tiểu Tĩnh cơ hồ trăm miệng một lời hô lên miệng.

“Choang!” Trong phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng vang chén đập xuống đất.

“Viễn Chi, em không sao chứ?” Tiểu Tĩnh nhanh lên chạy vào phòng bếp.

Tiểu Tĩnh chạy vào thì thấy Viễn Chi vội vàng cúi húi dọn dẹp mảnh vụn trên sàn nhà: “Ai da, đừng có dùng tay, cẩn thận cắt trúng tay bị thương a!” Tiểu Tĩnh chạy lại ngăn cản động tác của Viễn Chi nhưng lại chậm một bước, rất nhanh đã thấy máu chảy ra vài giọt từ ngón tay của cô.

Tiểu Tĩnh vội vàng đi tìm băng gạc băng ngón tay bị thương của Hải Nhạc.

“Ai da, sao em lại không cẩn thận như vậy chứ, chén làm vỡ rồi thì thôi, còn lấy tay nhặt làm cái gì?” Ba Phương cùng mẹ Phương nhìn thấy cũng có chút đau lòng, mẹ Phương nhanh chóng lấy chổi quét mảnh vỡ ra ngoài.

Hải Nhạc đi theo họ trở lại phòng khách, trái tim cô vẫn nhảy liên hồi trong lồng ngực.

Là hắn, thật sự là hắn! Hắn tới Hải Giác rồi!

Không nghĩ tới, hắn lại gặp được Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, còn đưa Tiểu Bảo đi phòng khám bệnh rồi! Có phải là ông trời có ý sắp đặt để hắn tới bên

cạnh con mình hay không a?

Hải Nhạc nhất thời rối loạn, trong đầu cũng trở nên hỗn loạn một mảnh, mà trong lòng cũng không ngừng nhớ tới tên hắn.

“Đúng rồi, Tiểu Tình, cứ cứ muốn con đến Hải Giác giúp mấy ngày, bởi vì thiếu gia ở lại đây, một tuần nữa sẽ đi Đài Bắc, bọn họ lại thiếu người, ngày mai con liền qua đó đi.” Ba Phương nói.

Tiểu Tình kêu to lên: “Ba, con không đi! Con ghét Tạ Thư Dật! Con không muốn nhìn thấy hắn! Con không đi! Muốn đi thì ba đi đi!”

“Nha đầu này, thiếu gia chọc tới con sao hả? Ba đã đồng ý với cậu con rồi! Bảo ba đi, ba đi làm cái gì? Ba đi thì ai đi đánh cá đây? Ngươi trường trăm chuyện, con lại không biết cái gì!” Ba Phương trừng mắt nhìn Tiểu Tình một cái.

“Tóm lại con không đi! Con ghét hắn! Con không đi!” Tiểu Tình tức giận.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tình một cái, cô biết Tiểu Tình vẫn còn hận Tạ Thư Dật cái chứng cứ rồi đuổi cô ấy ra khỏi Tạ gia. Chuyện Thư Dật làm trước kia thật sự rất đáng khiến người ta hận.

“Hắn muốn ở chỗ này một tuần lễ sao?” Hải Nhạc đột nhiên xung động, đi tới trước mặt ba Phương.

“Tiểu Tình không đi, con đi!”

Ba Phương nhìn Hải Nhạc, có chút kinh ngạc.

“Con đi? Không phải con còn phải viết văn sao?” Ba Phương nói.

“Ba nuôi đã đồng ý với cậu con rồi, Tiểu Tình lại không muốn đi, chỉ có con đi là hợp lý. Yên tâm, con sẽ làm tốt, văn con có thể viết vào buổi tối.” Hải Nhạc nói.

“Vây, được rồi! Cùng lắm cũng chỉ một tuần lễ, Tiểu Tình không đi, vậy thì ở nhà phụ trách đưa đón Tiểu Bảo Tiểu Bối đi học, sau khi tan học thì trông nom, không được để bọn trẻ chạy loạn a.” Ba Phương nói.

“Nhưng mà Viễn Chi, em mà đi chị chỉ sợ họ sẽ không hiểu được ý của em nha.”

“Chỉ cần em hiểu ý của họ là tốt rồi!” Hải Nhạc mỉm cười.

“Được rồi, vậy con đi đi, đến lúc đó cứ cứ cũng sẽ chiều cô con.”

Khi Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi học về, Hải Nhạc đưa Tiểu Bảo đi thay thuốc: “mẹ, thay thuốc xong chúng ta có thể đến ngôi nhà lớn đó trả tiền cho chú đó được không? Ta có thể về tới nhà trước khi trời tối mà.”

“Ông ngoại sáng sớm nay đã đi cảm tạ người ta rồi.” Hải Nhạc nói.

“À? Nhanh như vậy? Ông ngoại tại sao lại không cho con đi cùng?” Tiểu Bảo có chút thất vọng.....

“A, như vậy, vậy sau này không gặp được chú đó nữa sao?” Tiểu Bảo vẫn có chút thất vọng.

Hải Nhạc dừng bước, nhìn Tiểu Bảo, chẳng lẽ, đây chính là mối liên kết tình phụ tử sao?

“Con rất thích chú đó sao?” Hải Nhạc ngồi chồm hổm bên cạnh, khẽ hỏi.

“Đúng vậy a, con rất thích chú ấy, chú ấy là người tốt, Tiểu Bối cũng vậy, em còn cười cười, hỏi chú ấy có muốn làm ba của chúng con không.”

Hải Nhạc nghe được trong lòng thấy thật chua xót, cô ở trong lòng nói: ‘Tiểu Bảo a, hắn vốn chính là ba của các con a!’

“Vây chú ấy nói thế nào?” Hải Nhạc hỏi Tiểu Bảo.

“Chú ấy nói chú ấy thích một người con gái, mà mẹ cũng thích ba ruột của Tiểu Bảo, hai người không yêu nhau thì không thể ở chung một chỗ.”

Hắn thích một người con gái? Hắn yêu người con gái đó! Phảng phất một con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Hải Nhạc, cô không khỏi ôm Tiểu Bảo vào trong lòng thật chặt, dường như muốn mượn Tiểu Bảo đến hoá giải nỗi đau trong tim mình.

Cô gái kia, là ai chứ? Là thể thân của Hải Nhạc, Trì Hải Hoan sao?

Không có tình yêu, không yêu nhau thì không thể ở bên nhau, phải không? Nhưng mà bọn họ trước kia thật lòng yêu nhau, nhưng sao lại không thể ở cùng nhau?

“Mẹ, mẹ ôm con chặt quá, con thở không nổi.” Tiểu Bảo bị ôm chặt kháng nghị.”

Hải Nhạc vội vàng buông lỏng nó ra.

“Mẹ, mẹ khóc soa?” Tiểu Bảo thấy Hải Nhạc mắt đỏ đỏ liền hỏi.

Hải Nhạc lắc đầu.

“Nhưng mà con cảm thấy được mẹ đang khóc a!”

Hải Nhạc lần nữa lắc đầu, dắt Tiểu Bảo đi vào trong thôn khám bệnh.

Tiểu Bảo cũng không hỏi mẹ tại sao muốn khóc nữa, nó mơ hồ cảm thấy tâm trạng của mẹ không tốt, có phải vì nó nhắc tới ba nó không? Rốt cuộc là mẹ yêu hay không yêu người ba mà nó chưa bao giờ gặp mặt kia?

Nhưng tất cả cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, Tiểu Bảo không dám hỏi ra ngoài, sợ tâm tình mẹ lại thêm không tốt.

“Viễn Chi, là cháu sao, không phải nói là Tiểu Tĩnh sẽ tới sao?” Chú Phúc có chút kinh ngạc.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu.

“Không có sao không có sao, cháu tới cũng được.” Chú Phúc cũng không tiện nói thêm, dẫn cô vào cửa lớn biệt thự Hải Giác, một khúc kia, trong lòng Hải Nhạc không ngừng kích động, bao nhiêu năm đã không đặt chân vào Hải Giác rồi!

Chú Phúc gọi tất cả người giúp việc ra cho Hải Nhạc biết, sau đó mới quay lưng dặn dò thím Phúc: “Bà hãy đưa Viễn Chi đi một vòng, tìm mấy công việc nhẹ cho nó làm.”

“Biết.” Thím Phúc kéo tay Hải Nhạc, nói: “Viễn Chi a, bởi vì thiếu gia tới có chút đường đột, cho nên tất cả rèm cửa trong biệt thự cần phải thay mới hết. Cháu hãy gỡ rèm cũ xuống đi thay toàn bộ đi. Còn nữa, cháu nhớ đổi cả trong phòng thiếu gia, thiếu gia thích sạch sẽ, ga trải giường với vỏ gối đều phải thay hàng ngày, việc này giao cho cháu làm nhé. Trước tiên cháu hãy thay trong phòng thiếu gia, giao cho phòng giặt quần áo, rồi mới đi thay rèm cửa nhé. Có cần thêm người giúp không?”

Hải Nhạc gật đầu một cái, lại lắc đầu.

“Không cần thêm người, vậy được rồi, để mợ dẫn cháu đi phòng của thiếu gia, đúng rồi, thao tác cháu phải nhanh, trước khi thiếu gia ra ngoài chạy bộ về, cháu phải ra khỏi đó, hần không thích có người trong phòng mình. Ngày hôm qua hần trở về mà Tiểu Liên vẫn còn ở trong đó, hần liền đuổi việc Tiểu Liên rồi, đoán chừng cháu cũng còn nửa tiếng để dọn dẹp a!”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Cho dù thím Phúc không nói thì Hải Nhạc cũng sẽ rời đi trước khi hần về, chuẩn bị xong tất cả, cô chỉ cần đứng len lén mà nhìn hần thôi, như vậy là đủ rồi. Hôm nay cô chỉ cần thật cẩn thận, không thể gây chú ý tới Tạ Thu Dật, cô chỉ muốn nhìn thấy hần, chỉ cô thấy hần là tốt rồi.

Khi thím Phúc cầm ga trải giường cùng vỏ gối đến phòng của Tạ Thu Dật, trong lòng Hải Nhạc kích động không thôi, không nghĩ tới mình bây giờ lại có thể ở gần hần như vậy.

Hải Nhạc nhìn xung quanh phòng ngủ của Tạ Thu Dật, mọi thứ hầu như chẳng thay đổi gì cả, đoán chừng là hần dặn người làm, cho nên mới có thể giữ nguyên vẹn được năm năm.

Hải Nhạc kinh ngạc ngồi bên giường lớn, ở căn phòng này, cô và hần có bao nhiêu ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng đến hôm nay thì cả người và vật đều không còn nữa rồi!

Nước mắt Hải Nhạc không tự chủ lại chảy xuống.

Nghĩ đến thím Phúc dặn chỉ có nửa tiếng, Hải Nhạc sợ Tạ Thu Dật về tới, vội vàng tháo ga giường với vỏ gối ra thay mới.

Thấy không khí trong phòng có chút tăm tối, Hải Nhạc mở cửa sổ ra để cho không khí trong lành tiến thẳng vào căn phòng.

Hải Nhạc nhìn trên ghế thấy một đồng quần áo của Thu Dật, thuận tay liền lấy xuống đưa đến phòng giặt quần áo.

“À? Làm sao cô lại đem quần áo của thiếu gia xuống đây a? Cô gặp chuyện lớn rồi, nhanh trả về chỗ cũ đi! Thiếu gia thích sạch sẽ, trừ thím Phúc ra, hần sẽ không cho ai đụng vào quần áo đã thay ra! Trong phòng của thiếu gia đã có sẵn máy giặt và máy sấy, nhanh cầm lên đi! Nhanh lên a!” Người phụ trách giặt đồ ở Hải Giác thấy Hải Nhạc mang theo cả quần áo của Thu Dật xuống thì không khỏi hoảng hốt.

Hải Nhạc sợ hết hồn, đúng rồi, quần áo của Tạ Thu Dật ở Tạ gia cũng đặc biệt đề ví La làm, lúc đi đến Hải Giác thì cô giúp hần giặt đồ, ủi quần áo, cũng có lúc là hần tự làm. Thế nhưng bây giờ cô cũng không còn là Hải Nhạc, cô là Phương Viễn Chi, lấy tư cách gì mà có thể đem đồ của hần đi giặt đây?

Hải Nhạc vội vàng đem quần áo Tạ Thu Dật tới về phòng, rồi ren để quần áo lên ghế. Đúng lúc này cô lại nghe được ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Hải Nhạc hoảng sợ muốn chết, làm sao bây giờ? Hần đã về rồi! Hần đã về rồi a!

Tạ Thư Dật bước tới cửa phòng mình, phát hiện cửa đang mở rộng, hần không khỏi cau mày bước vào cửa phòng, khi thấy bên cạnh ghế dựa có một cô gái đeo khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, hần không khỏi ngẩn ra, ánh mắt đó rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó? Hần đang nghĩ tới có khi là cô gái Ả Rập ở phòng 101 kia chăng?

“Cô là ai?” Tạ Thư Dật không khỏi hỏi ra lời. Cô gái giống như rất sợ hần, toàn thân đứng một chỗ cũng phát run.

“Cô không cần phải sợ tôi, tôi không có đáng sợ như vậy, cũng sẽ không boe khăn trùm đầu xuống, nhưng tại sao cô lại xuất hiện ở đây?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

Hải Nhạc run run đứng nhìn Tạ Thư Dật trước mặt mình, cô rất sợ, nhớ tới thám Phúc nói qua, Tiểu Liên vì khi hần trở lại mà vẫn còn ở trong phòng của hần, lập tức bị hần sa thải rồi. Da đầu Hải Nhạc bắt đầu tê dại rồi, cô không muốn vừa mới vào đã bị Tạ Thư Dật đuổi ra ngoài a! Cô chỉ muốn khi nào hần đi khỏi Hải Giác, thì mình cũng sẽ rời khỏi đây, nhưng không phải là bây giờ a!

Hải Nhạc đứng đó cũng không nghĩ tới Tạ Thư Dật không hề giận dữ, con nói sẽ không bắt cô gỡ khăn che mặt ra, trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Ở trước mặt Tạ Thư Dật, Hải Nhạc mãnh liệt muốn nói với hần một câu, nhưng mà cô há hốc miệng, một câu cũng không nói được, lại không thể phát ra âm thanh nào, Hải Nhạc bắt lực huơ huơ tay, dùng ngôn ngữ của người khiêm thính nói với hần: “Tôi là giúp việc mới tới.”

Tạ Thư Dật không hiểu tại sao cô gái bí ẩn này lại ra dấu tay, bởi vì hần cũng không hiểu cô đang muốn nói cái gì?

Hải Nhạc bắt lực bỏ qua, thương tâm cúi đầu.

Cô và hần, bây giờ đã là người của hai thế giới rồi! Hần không có cách nào hiểu được ý của cô, không giống như trước kia, chỉ cần dùng ánh mắt, hần liền hiểu ngay ý của cô là muốn nói gì... Ăn ý, đã sớm biến mất từ lâu rồi!

“Hay là để tôi hỏi cô đi, nếu đúng thì cô gật đầu, không đúng thì lắc đầu thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Lần này hần không nghĩ được trên người cô mùi nước hoa mà Hải Nhạc dùng, tuy nhiên, biết cô là người câm, hần cũng không có cách nào nói chuyện với cô mau lẹ như những cô gái khác được. Trong lòng Hải Nhạc lại có chút đau.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn hần, không tự chủ được gật đầu một cái.

“Cô là người làm chủ Phúc tìm về thay thế người giúp việc Tiểu Liên sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc gật đầu một cái, lại lắc đầu, cô chỉ là tới giúp việc, cũng không phải tới thay thế Tiểu Liên làm người giúp việc lâu dài ở đây.

Tạ Thư Dật nghi ngờ, vừa gật đầu, vừa lắc đầu, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Xem ra, cái phương pháp này cũng không được, cô gái này không phải là người thay thế Tiểu Liên sao? Vậy làm sao cô ta có thể xuất hiện trong phòng của hần?

“Xem ra, chỉ có thể tìm thám Phúc tới.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc trong lòng bất an nhìn hần đi ra khỏi phòng, cô cũng vội vàng đi theo ra khỏi phòng của hần.

“Thám Phúc!” Tạ Thư Dật hô một tiếng.

“Đến đây! Thiếu gia, có chuyện gì?” Thám Phúc ở dưới lầu nghe được Tạ Thư Dật gọi bà, vội trả lời rồi một mạch chạy lên lầu, thấy Phương Viễn Chi đứng đằng sau Tạ Thư Dật liền hoảng hồn.

Chẳng lẽ, là thiếu gia không ưa Viễn Chi sao? Bà trong lòng không ngừng nghĩ ngợi, chờ Tạ Thư Dật phân phó.

Tạ Thư Dật chỉ chỉ Hải Nhạc, hỏi thám Phúc: “Thám Phúc, cô ta là ai?”

“A, cô ấy tới đây để giúp việc, chúng tôi gọi cô ấy là A Ly.” Thám Phúc vội vàng nói – “thiếu gia, cô ấy không thể nói chuyện, nhưng vẫn có thể làm việc, tay chân nhanh nhẹn, cũng là một cô gái thông minh, cho nên chúng tôi mới để cô ấy tới đây giúp một tay.”

“A Ly?” Tạ Thư Dật thuận miệng đọc cái tên này.

Không nói chuyện được, không lẽ cô ta là mẹ của Tiểu Bảo, Tiểu Bối, Phương Viễn Chi? Sẽ không phải là cô gái A Ly trước mắt này chứ?

Hần không khỏi quan sát cô gái A Ly trước mặt, thấy hần nhìn cô, cô vội vàng sợ hãi cúi đầu.

Mẹ Tiểu Bối là một nhà văn sao? Cũng đã xuất bản vài cuốn sách, một nhà văn lại có thể hạ thấp thân phận đi làm giúp việc?

“Cô là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối phải không? Tên của cô là Phương Viễn Chi?” Hần hỏi.

Hải Nhạc do dự một chút, gật đầu một cái, xem ra, hẳn nghĩ đến cái này, cũng phủ nhận không được.

“Đúng vậy, tên cô ấy là Phuong Viễn Chi, là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối.” Thím Phúc vẫn như cũ không hiểu trong đầu thiếu gia đang nghĩ cái gì, nhưng nghe được khẩu khí của hắn đã hạ xuống, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hình như Viễn Chi cũng không có gây ra phiền toái gì.

“Được rồi, không có gì, tôi chỉ là hỏi thế thôi. Thím hãy đi làm việc của mình đi.” Tạ Thư Dật nói với thím Phúc.

Hắn xoay người lại, nói Hải Nhạc: “Chuyện này, mẹ Tiểu bảo, ở đây cũng không có chuyện của cô, cô cũng đi xuống đi.”

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, hẳn không có nói muốn đuổi việc cô, thật tốt quá.

Hải Nhạc vội vàng đi theo thím Phúc xuống lầu, bước xuống lầu dưới cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Thư Dật, không nghĩ tới hắn vẫn đang nhìn cô, Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng cúi đầu.

Tạ Thư Dật nhìn thấy rất rõ phản ứng của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy giật mình, vẻ mặt hoảng hốt của cô ấy lại khiến hắn nhớ đến Hải Nhạc, vẻ mặt của Hải Nhạc khi nhìn trộm hắn, bị hắn bắt gặp chính là bộ dạng như vậy.

Suy nghĩ đi nơi nào rồi? Hắn làm sao có thể đem cô ta so sánh với Hải Nhạc đây? Tạ Thư Dật lắc đầu một cái, không hiểu mình tại sao có thể có suy nghĩ cổ quái như vậy.

Một cô gái phải đi làm giúp việc, thì cuộc sống có lẽ cũng không tốt lắm, thế nhưng lần trước hắn lại thấy cô xuất hiện ở phòng cao cấp 101 đó! Cô có thể xuất hiện ở nơi đó, thế nào lại tới đây làm giúp việc chứ?

Hơn nữa lại là một nhà văn, càng không thể nào ở trong nhà người khác làm người giúp việc a, thật là một nữ nhân kỳ quái!

Tạ Thư Dật cảm thấy nữ nhân này thật sự thần bí, còn có chút kì quái, tạo cho hắn cảm giác rất kì lạ.

Tạ Thư Dật trở về thư phòng liên lạc với thư kí, triệu tập hội nghị công ty qua video, khi hắn xử lí công việc xong mới ra khỏi thư phòng, khi đi ngang qua hành lang, thấy cô gái đó đang leo thang tháo rèm cửa sổ ra, hắn không khỏi dừng chân đứng lại nhìn.

Hải Nhạc cũng không biết mình đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Tạ Thư Dật, trong lòng vui vẻ, hưng phấn tháo rèm cũ ra rồi thay cái mới vào, không hề nhận ra có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chú.

Nhìn cô, giống như là tới để làm việc, không hề giống như có mục đích khác, chẳng lẽ, là hắn cảm giác sai rồi? Tạ Thư Dật có chút nghi ngờ.

Phuong Viễn Chi, Phuong Viễn Chi, cái tên này, là cái tên rất nhỏ nhả, giống như là ba mẹ cô rất có tri thức, nhưng mà nhìn ba Phuong ngày hôm qua, lại không giống như người đọc nhiều sách. Trong lòng của Tạ Thư Dật không khỏi suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Tại Sao Người Ra Đi Không Phải Là Tôi!

Buổi tối, hắn không nhận được hỏi chú Phúc: “Chú Phúc, Phuong Viễn Chi là cháu ruột của chú sao?”

Chú Phúc trầm ngâm một lúc, nói: “Viễn Chi cũng không phải là cháu ruột của tôi, là anh rể tôi cứu từ ngoài biển về.”

“Cái gì? Cứu từ ngoài biển về?” Tạ Thư Dật không khỏi kinh hô ra miệng.

Tìm của hắn, trong một khắc kia không tự chủ được nhảy lên vài cái, là từ biển cứu về? Là từ biển đưa về?

Chú Phúc gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, đó đã là chuyện nhiều năm trước, lúc ấy, anh rể tôi ra biển đánh cá, lại phát hiện một cô gái trôi dạt vào hòn đảo gần đó, không ai biết vì sao con bé lại xuất hiện ở đó. Gương mặt con bé lúc đó cũng bị phá hủy rồi, chúng tôi còn tưởng là không cứu được, may mắn, con bé không chết, nhưng lại không nói chuyện được. Mọi người cho rằng con bé bị câm, bị người ta truy sát rồi ném xuống biển lớn. Kia con bé đúng là mạng lớn, lại có thể thoát khỏi Diêm vương nhật về một cái mạng, a không, phải là một thân ba mạng mới đúng, lúc đó con bé đã mang thai Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi!”

Chú Phúc thờ dãi một cái, lại nói: “Mọi người còn suy đoán rằng con bé bị nhà chồng ruồng bỏ, cùng đường mới gieo mình tự vẫn cũng không chừng, lại có người nói nó bị nhà chồng ruồng bỏ, rồi đẩy xuống biển. Tóm lại, vì con bé không thể nói, chỉ viết ra tên mình gọi là Viễn Chi. Mọi người cũng không biết là rốt cuộc nó từ đâu tới, xảy ra chuyện gì, cũng chỉ ngồi đó mà đoán mò mà thôi. Anh rể tôi thấy tội nghiệp con bé, cho nên đưa nó về nhà, nhận làm con gái nuôi. Con bé sống trong làng chài, học xong ngôn ngữ của người khiếm thính, cũng không chịu nhắc đến chuyện trước kia, đoán chừng là bị nhà chồng vứt bỏ, cho nên mới không muốn nhắc lại chuyện đau lòng đi. Nhưng mà, phải công nhận, con bé sinh ra được hai đứa trẻ Tiểu Bảo Tiểu Bối rất đáng yêu, người gặp người thích, cậu cũng thấy đấy.”

Tạ Thư Dật nghe Chú Phúc nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, nói như vậy, thì sẽ không thể nào là Hải Nhạc!

Trong lòng của hắn đau nhói gay gắt, Nhạc Nhạc của hắn, không có may mắn như Phương Viễn Chi, Nhạc Nhạc nếu có được may mắn như Phương Viễn Chi thì thật tốt quá, hắn chỉ muốn cô có thể sống sót, nào sợ cô sẽ trở nên xấu xí như Phương Viễn Chi, hắn không để ý chuyện đó. Hắn chỉ cần Hải Nhạc sống trên cõi đời này, chỉ cần để cho hắn được thấy cô sống là tốt rồi, dù có xấu xí hơn nữa, hắn vẫn chỉ yêu mình Nhạc Nhạc, đáng tiếc, ông trời lại không mở to mắt ra mà nhìn thấu lòng hắn a!

“Thật không ngờ, Phương Viễn Chi lại xảy ra chuyện như vậy, cũng là một người con gái đáng thương. Tạ Thư Dật chán nản mà nói.

“Đúng vậy, nhưng mà con bé cũng rất may mắn, gặp phải người có tấm lòng từ bi như anh rể và chị gái tôi, có thể nói, họ cũng giống như cha mẹ tái sinh của nó a!” Chú Phúc cảm thán nói.

“Đúng, chị và anh rể chú quả thực rất tốt.” Tạ Thư Dật đồng ý.

Có thể cru mạng một cô gái đáng thương như vậy, còn có thể không phải là người tốt sao?

“Người tốt ắt sẽ có đền đáp, anh chị tôi cũng như là có thêm được một đứa con gái, lại còn được thêm hai đứa cháu ngoại đáng yêu như vậy.” Chú Phúc nói.

“Đúng vậy, người tốt sẽ được đền đáp.” Tạ Thư Dật thở dài một cái, đứng lên – “Chú Phúc, cảm ơn chú đã cùng tôi nói chuyện phiếm, đã quấy rầy chú rồi, tôi cũng nên quay về phòng nghỉ ngơi rồi.”

“Đi đi thiếu gia.” Chú Phúc cũng đứng lên, nhìn Tạ Thư Dật buồn bực rồi đi, trong lòng lại có chút suy nghĩ, thiếu gia sao lại tò mò về Viễn Chi như vậy?

Tạ Thư Dật trở lại trong phòng, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực như điên, Phương Viễn Chi bị người ta đẩy xuống biển, lại có thể sống sót, mà Nhạc Nhạc của hắn, Nhạc Nhạc của hắn tại sao lại không thể chứ? Tại sao hết lần này tới lần khác cô toàn phải chịu oan ức như vậy?

“A! A! A!” Trong lòng hắn thật đau, thật đau đớn. Hắn Không nhận được vung tay đâm vào chiếc gương đang phản chiếu khuôn mặt đau khổ của mình.

Chiếc gương to bị hắn đâm liên tục thành nhiều mảnh, lồm vào, bị hắn đâm thêm một cái nữa thì vỡ vụn ra thành từng mảnh.

“Tạ Thư Dật, là lỗi của mày! Đều tại mày! Đều tại mày không bảo vệ tốt cho cô ấy! Đều tại mày để cho cô ấy đến gần Trì Hải Hoan! Đều tại mày! Tất cả là do mày hại cô ấy!” Tạ Thư Dật mất đi lý trí, hắn điên cuồng ném tất cả đồ vật trong phòng xuống đất, một cái rồi lại một cái, không ngừng bị rơi vỡ trên sàn nhà.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Cậu không sao chứ?” Chú Phúc và thím Phúc ở bên ngoài lo lắng gõ cửa.

Bọn họ ở dưới lầu nghe được tiếng đồ vật liên tục rơi vỡ trên mặt đất phát ra từ phòng thiếu gia, thì vội vàng chạy tới.

Không chỉ có hai người họ nghe thấy mà tất cả gia nhân trong nhà đều nghe thấy, Hải Nhạc trong lòng cũng đau đớn, chua xót, hắn lại làm sao rồi? Tại sao đột nhiên lại lên cơn ném đồ như vậy chứ?

Hải Nhạc thật sự rất muốn cùng chú Phúc xông lên, nhưng bây giờ cô chỉ là một người giúp việc, cô không có địa vị gì ở đây cả, đi lên cũng có tác dụng sao!

“Tôi không sao, các người đi ngủ đi.” Tạ Thư Dật mệt mỏi mà nói.

Hắn chỉ muốn phát tiết, đem tâm tình giải tỏa ra ngoài thật tốt mà thôi.

Hắn nhìn bàn tay đầm đìa máu tươi, trong lòng lại cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhìn bàn thân chảy máu, thần kinh của hắn như được làm dịu lại, hắn đang tự hành hạ chính bản thân mình, như vậy hắn mới bớt đau đi một chút.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, tại sao lại là em? Tại sao không phải là anh chứ? Anh tình nguyện! Anh thà rằng người đi là anh!” Tạ Thư Dật lấy đôi bàn tay rướm máu ôm chặt đầu mình, đau đớn, bị ai mà nói.

Nhạc Nhạc của hắn đi quá sớm rồi! Hắn nguyện ý người phải ra đi là hắn, không phải cô!

“Thiếu gia, cậu mở cửa ra đi.” Chú Phúc sợ Tạ Thư Dật nghĩ quẩn làm liều, trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

“Tôi không sao, tôi thật sự không có chuyện gì, các người đừng tới làm phiền tôi nữa, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Tạ Thư Dật có chút không nhận được mà nói.

“A, vậy được rồi.” Chú Phúc đành phải rời đi.

Hải Nhạc thấy Chú Phúc với thím Phúc xuống, không khỏi nhìn chằm chằm vào họ.

“Ai, thiếu gia không biết lại làm sao rồi, lần này cậu ấy quay về, lại giống như bộ dạng ngày trước. Lần này Hải Nhạc cũng không tới đây, hay là chuyện

tình cảm của hai người bọn họ có vấn đề?” Thím Phúc lo lắng nói.

“Ai, ai biết, những chuyện này cũng không phải chuyện mà đám gia nhân chúng ta xen vào được.” Chú Phúc thờ dai, nói một câu.

Hải Nhạc cười khỏ nghe Chú Phúc nói chuyện với vợ, bọn họ cũng không hề biết, Hải Nhạc thực sự là Phương Viễn Chi, còn Hải Nhạc đang sống vui vẻ kia, chính là Trì Hải Hoan thể thân cô!

Nói như vậy, Trì Hải Hoan không thể khiến hấn vui vẻ, hạnh phúc sao? Tại sao lại như vậy, chị ta có tất cả, tại sao lại khiến cho Thư Dật đau khổ như vậy chứ?

Hải Nhạc vừa đau lòng vừa tức giận, nước mắt cũng châu trực trào ra, nhưng lại bất lực, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn cánh cửa đóng kín kia.

Đến cuối cùng, Hải Nhạc vẫn không thể nhịn được, chạy lên lầu, đâu biết là bây giờ hấn đang nổi giận, ngay cả chú Phúc cũng bị hấn đuổi xuống, chứ đừng nói là cô, thế nhưng Hải Nhạc lại không thể làm chủ đôi chân mình, cô muốn tận mắt xem hấn rốt cuộc có sao không.

Hải Nhạc đi tới trước cửa cũng không dám gõ cửa đi vào, đợi một lúc bên trong cũng khôn có động tĩnh gì, có thể lúc này hấn đã bình tĩnh lại.

Trong lòng Hải Nhạc thầm thở dài một cái, không sao là tốt rồi. Đúng lúc cô xoay người rời đi thì Tạ Thư Dật đột nhiên mở cửa ra, Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng quay mặt bỏ chạy.

Tạ Thư Dật nhìn bóng dáng đang muốn chạy trốn kia, trong lòng có chút nghi hoặc, sao cô ta lại ở trên này?

“Phương Viễn Chi, cô chạy đi đâu?” Hấn không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

Hải Nhạc trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ đành phải dừng bước.

Cô xoay người lại, nhìn thấy Tạ Thư Dật cau mày, hai tay không ngừng đưa ra trước mặt phe phẩy, cô muốn giải thích là cô không hề cố ý.

Tạ Thư Dật lại cau mày lần nữa, hấn cũng không hiểu hai tay cô phe phẩy là có ý gì.

“Thôi, cô đi lấy cho tôi một lọ cồn iot với bông băng tới đây, thuận tiện tìm cái nhíp luôn.” Tạ Thư Dật nói.

Trên tay hấn bị thủy tinh đâm vào, cho nên phải lấy ra.

Hải Nhạc lúc này mới phát hiện tay Tạ Thư Dật máu chảy không ngừng, cô không khỏi kinh sợ hít một hơi, vội vàng chạy xuống lầu tìm đồ cho hấn.

Tạ Thư Dật lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thường Hàn: “Thường Hàn, tối nay các người đi đâu vậy? Sao vẫn chưa về?”

“Ồ đây còn chưa xong. Cậu chờ cửa tôi sao?” Thường Hàn còn có tâm tình nói giỡn.

“A, cái tên lẩm lời này, được rồi cậu bận rộn, tôi cúp máy đây.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật cúp máy, hấn vốn muốn gọi Thường Hàn về giúp hấn lấy mảnh thủy tinh trên tay ra, xem ra không được rồi.

Tìm Chú Phúc, thím Phúc sao, hai dù sao cũng đã lớn tuổi, mắt lại kém, cũng không được, xem ra lại chỉ còn cách tự thân hấn làm mà thôi.

Cô gái Phương Viễn Chi sao còn chưa xuất hiện, chỉ tìm một chút đồ y tế, sao lại lâu như vậy?

Vừa mới nghĩ thì Tạ Thư Dật đã thấy Phương Viễn Chi chạy tới, cô chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, hấn đuổi tay về phía cô, nói: “Đưa đồ cho tôi, cô có thể đi rồi.”

Hải Nhạc không nghe theo, giữ khư khư còn với bông băng trước ngực, nhất quyết không chịu đưa cho hấn.

Tạ Thư Dật thờ dài một cái, hỏi: “Cô muốn giúp tôi xử lý vết thương sao?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật xoay người – “Vô phòng trước đi.”

Trong lòng của hấn, đối với cô gái Phương Viễn Chi này là có chút thương hại, cuộc đời của cô khiến hấn có chút đồng cảm, cũng không nỡ cự tuyệt lòng tốt của cô.

Hai người đi vào phòng, Hải Nhạc nhìn xung quanh một lượt, sợ hết hồn, trong căn phòng tối đen một mảng, mọi đồ vật trong phòng của hấn đều nằm rải rác trên sàn nhà.

Hấn và Trì Hải Hoan xảy ra mâu thuẫn gì? Để cho hấn tức giận như thế?

Xem ra, hấn thật không sung sướng, không vui vẻ. Cô không nhìn được trong lòng chua xót. Tạ Thư Dật bật đèn lên, thấy đôi mắt kính ngạc của cô, liền

mở miệng nói: “Tâm trạng tôi có chút không tốt.”

Hải Nhạc sáng tỏ gật đầu một cái, sau đó ý bảo tạ Thư Dật vươn tay ra, Tạ Thư Dật lần này đã hiểu, hần đưa tay ra trước mặt cô.

Hải Nhạc không khỏi cũng hít một hơi khí lạnh, trên tay vết máu loang lổ, thật sự có chút dọa người.

Nước mắt không kìm hãm được đang ở trong mắt của cô đảo quanh rồi.

Tạ Thư Dật vốn là có chút ngưng ngừng, thấy trong mắt cô lại có chút rung rung nước mắt, hần không khỏi lấy làm kinh hãi, Phương Viễn Chi là đang lo lắng cho hần sao?

“Ách, tôi không sao mà.” Tạ Thư Dật không tự chủ được nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, bày tỏ không tin lời của hần nói, cũng tự tiện kéo qua tay của hần, dùng bông băng dính rượu còn cẩn thận lau vết máu trên tay hần.

Còn thấm vào vết thương, dĩ nhiên là rất đau, Tạ Thư Dật không khống chế được rên lên một tiếng nho nhỏ, Hải Nhạc nghe được vội vàng dừng tay, ngừng đầu cẩn thận nhìn hần.

“Không có sao, cứ tiếp tục.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc cẩn thận dùng cồn lau sạch vết máu, sau đó lấy cái nhíp đã khử độc, cẩn rằng gấp từng mảnh thủy tinh ra khỏi tay hần.

Rất đau, Tạ Thư Dật trong lòng cố nén đau, hần dòi tầm mắt lên người con gái kì lạ chỉ lộ ra đôi mắt trước mặt mình.

Đừng làm cho ta coi không dậy nổi người!

Lông mi cô dài mà cong vút, cho dù là che mặt nhưng cũng có thể nhìn ra cái sống mũi dọc dừa cao thẳng, Tạ Thư Dật không khỏi tò mò, hần muốn biết rốt cuộc khuôn mặt ẩn sau chiếc khăn kia như thế nào? Rất xấu sao?

Cô ta gặp phải nhà chồng tệ bạc sao? Ai, sao trên đời lại có những người độc ác như vậy chứ? Thật không dám tin là trên đời lại có những người như vậy tồn tại, giống như Trì Hải Hoan, hết lần này tới lần khác làm chuyện xấu hại người.

Nghĩ tới Trì Hải Hoan, hần liền nghĩ tới Nhạc Nhạc, nhớ tới Nhạc Nhạc, hần không khỏi ngẩng đầu lên, tâm tình lại khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Đừng Để Tôi Phải Coi Thường Cô!

Tạ Hải Nhạc gấp mảnh thủy tinh cuối cùng ra ngoài, lau sạch sẽ liền thở dài một hơi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Thư Dật có vẻ thống khổ ngẩng đầu lên, đau lắm sao? Sao cứ phải cố nhịn đau như vậy chứ?

Hải Nhạc theo thói quen nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay Tạ Thư Dật, cố gắng trấn an hần.

Tạ Thư Dật cảm giác được cô chạm vào mình, hần theo bản năng đẩy cô ra.

“Cô định làm gì?” Hần gầm lên một tiếng.

Chẳng lẽ cô ta cũng có tư tưởng ngu ngốc như Tiểu Liên, muốn câu dẫn hần sao?

Tạ Thư Dật hần có chỗ nào giống loại nam nhân đối bụng ăn quàng sao? Thiếu thốn đến mức phải cần một người phụ nữ xấu xí sao?

Tạ Thư Dật hần dù thiếu nữ nhân đi nữa cũng sẽ không hạ mình đến mức động tới giúp việc nữ trong nhà, những nữ nhân này, rốt cuộc là trong đầu đang suy nghĩ cái gì đây? Quạ đen nào có dễ dàng mà bay lên cành cao thành phượng hoàng đây?

Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật đẩy phải lùi lại mấy bước, cô bị dọa đến trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn hần. “Tôi ghét phụ nữ chủ động dâng tới, cho dù có xinh đẹp tuyệt trần!” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, nhấn tâm câu kinh nói – “Đáng tiếc, cô không hoàn nữ, mà lại còn xấu xí, tôi càng không có chút hứng thú! Phương Viễn Chi! Đừng khiến tôi coi thường cô! Tạ Thư Dật tôi dù không ăn kiêng, cũng sẽ không đụng đến loại nữ nhân xấu xí như cô, hãy nhớ bốn phận của mình! Nề mặt Tiểu Bảo, Tiểu Bối, lần này tôi sẽ cho qua! Nếu như còn có lần sau thì lập tức cắt khỏi tầm mắt của tôi! Tiểu Liên sẽ là kết quả của cô!”

Hải Nhạc vừa then thùng vừa lúng túng vừa tức, hần nghĩ cô thành hạng người như thế nào chứ? Hần cho rằng cô muốn câu dẫn hần sao? Cô chỉ là

muốn trấn an hắn, để cho hắn thanh tỉnh lại mà thôi! Hắn lại hiểu lầm cô thành loại nữ nhân như vậy!

Có điều, hắn nói cũng đúng, thật sự phút giây đó cô đã quên đi bổn phận của mình, quên mất một điều rằng, cô bây giờ đã không còn là Tạ Hải Nhạc nữa. Hải Nhạc bây giờ là Phương Viễn Chi, lại còn là một nữ nhân xấu xí, chỉ có Hải Nhạc mới có tư cách chạm vào hắn, cô bây giờ phải làm tốt bổn phận của Phương Viễn Chi!

Hải Nhạc không cách nào giải thích, cô chỉ biết lắc đầu, nước mắt cũng như mưa từ trong mắt cô rơi xuống, nhưng Tạ Thụ Dật chỉ lạnh lùng nhìn cô, không có chút nào động lòng, càng nghĩ rằng là cô muốn quyến rũ hắn.

“Đi ra ngoài! Nơi này đã không cần cô!” Tạ Thụ Dật xoay người lại, không hề nữa nhìn cô.

Tạ Thụ Dật thật không nghĩ tới Phương Viễn Chi cũng không khác gì với những nữ nhân kia, Tạ Thụ Dật hắn đẹp trai đến nỗi khiến cho nữ nhân tới gần là sẽ có tư tưởng đó sao? Trong lòng Tạ Thụ Dật thấy thật bi ai, một tia đắc ý cũng không có.

Phương Viễn Chi sao lại cùng một dạng với Tiểu Liên chứ? Lại to gan dám tới quyến rũ hắn, cô cho rằng Tạ Thụ Dật hắn là loại đàn ông chỉ cần nữ nhân chủ động dâng tới thì sẽ gục ngã dưới chân họ sao? Trong lòng Tạ Thụ Dật thật sự tức giận.

Tạ Hải Nhạc tan nát cõi lòng xoay người, chặt vật lao ra khỏi phòng của Tạ Thụ Dật, nước mắt cũng ướt đầm một mảng.

Hải Nhạc chạy về phòng của mình, té nhào lên giường, khóc đến tê tâm liệt phế.

Lòng của cô tan nát, máu của cô thật lạnh, toàn thân cô bị một đá kích, bây giờ không khác gì một con búp bê đã hỏng, vỡ vụn rồi. Tại sao hắn lại hiểu lầm lòng tốt của cô chứ? Chẳng lẽ, chỉ cần nữ nhân đến gần hắn, đụng chạm hắn thì đều muốn quyến rũ hắn sao? Tạ Thụ Dật không hề thay đổi, một chút cũng không có, hắn vẫn như lúc trước, tự cao tự đại, ngông cuồng như vậy.

Hắn còn nói dù hắn không ăn kiêng, cũng sẽ không coi trọng loại nữ nhân xấu xí như cô, câu này thật sự đá kích Hải Nhạc, khiến tâm can cô đau đớn khôn nguôi.

Thì ra là, cô cho tới bây giờ vẫn yêu, vẫn nhớ mãi không quên một người đàn ông không khác gì những nam nhân khác, chỉ yêu về bề ngoài! Nếu như một ngày nào đó hắn biết được, nữ nhân xấu xí mà hắn nói lại chính là Tạ Hải Nhạc mà hắn từng yêu thương, thì sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Hải Nhạc có thể tưởng tượng đến vẻ mặt của hắn, sẽ từ kinh ngạc chuyển thành khinh bỉ đi, coi như không khinh bỉ thì cũng là thương hại. Thương hại cô phải chịu khổ suốt mấy năm dài, đối tốt với cô chẳng qua là vì hai đứa trẻ mà thôi, hắn đối với cô sau này sẽ chỉ như vậy, sẽ không có tình yêu nữa! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng cười mỉa mai!

Cô cười cười, nhưng lại khóc, nước mắt như đê vỡ, không ngừng trào ra khỏi đôi mắt xinh đẹp, thống khổ.

Không người nào có thể tổn thương cô sâu như vậy, khiến cô đau đớn đến tan nát cõi lòng như vậy, chỉ có Tạ Thụ Dật mà thôi! Những lời này từ miệng người khác nói ra cô cũng không đau lòng đến như vậy, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại nghe được từ trong miệng của hắn! Cô lại không cách nào kiềm chế mình, cứ thế yêu hắn!

Thì ra là trong mắt hắn, bây giờ cô chính là một nữ nhân xấu xí, lại không nhớ rõ bổn phận của mình, tham vọng muốn dùng thân thể câu dẫn hắn mà thôi! Hải Nhạc chưa từng cảm thấy đau đớn đến muốn chết như vậy, nếu như biết được có ngày hắn khinh thường mình như thế, cô thà rằng ban đầu mình không được ba Phương mẹ Phương cứu về, thà rằng mình vẫn cứ đứng ở dưới lầu, như vậy sẽ không có chuyện gì, sẽ không phải nghe hắn nói lời đá thương người như vậy!

Tạ Thụ Dật, tôi đối với anh hoàn toàn chết tâm! Hoàn toàn chết tâm rồi! Cũng không hề có chút tham vọng nào! Bởi vì nữ nhân xinh đẹp Tạ Hải Nhạc mà anh yêu đã biến mất trên thế giới này rồi! Bây giờ chính là nữ nhân xấu xí mà anh nhìn không nổi đây!

Tạ Hải Nhạc đáng thương, tựa như một con thú bị thương, co rúc người ở góc giường, cô bị hắn đâm một đao, lại là vết thương trí mạng, không thể nào khép lành lại được.

Có lẽ, một ngày kia cô không chịu nổi loại đau đớn như vậy nữa, sẽ lại một lần nữa nhảy xuống biển, kết thúc tất cả, sẽ không còn đau khổ nữa!

Không, cô sẽ không làm thế, cô còn có Tiểu Bảo và Tiểu Bối, bây giờ đã xác định được rồi, cô cũng nên chết tâm, làm tốt bổn phận của Phương Viễn Chi, nuôi Tiểu Bảo Tiểu Bối lớn lên thật tốt!

Tạ Thụ Dật, tôi sẽ quên anh, tôi sẽ quên được anh! Tôi nhất định sẽ quên được anh! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng gào thét.

Hải Nhạc cho rằng nước mắt mình bây giờ cũng khô cả rồi, thế nhưng đến rạng sáng, khuôn mặt Hải Nhạc vẫn ướt đầm nước mắt, khóc mệt rồi, Hải Nhạc lên giường nằm, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mới ngủ được một lát, đã có người tới gõ cửa.

“A Ly a, dậy đi thôi.” Là tiếng của thím Phúc. nên rời giường.”

Hải Nhạc vội vàng từ trên giường bò dậy, cô lấy ra một bộ đồ hầu gái, chuẩn bị thay, nghĩ đến vẻ khinh thường cùng ánh mắt lạnh lùng của Thụ Dật tới qua, Hải Nhạc lại có chút do dự.

Cô còn ở nơi này làm gì? Có ý nghĩa sao?

“A Ly a, nhanh lên một chút, chớ thiếu gia rời giường sẽ không tốt, nếu thiếu gia thức dậy, cháu mà trễ thì sẽ bị khiển trách đó.” Thím Phúc lại thúc giục.

Hải Nhạc vội vàng thay quần áo, đeo khăn che mặt lại, mở cửa đi theo thím Phúc ra bãi cỏ ngoài sân, tất cả mọi người đã đứng ở đó, chỉ thiếu một mình cô.

Vốn là mọi người đang trò chuyện rôm rả, nhìn thấy Hải Nhạc đi ra thì đột nhiên tĩnh lặng lại, tất cả ánh mắt đều hướng về phía cô, lại có vẻ như căm thù mà khinh bỉ. Hải Nhạc không hiểu tại sao mọi người lại thay đổi như vậy, trong lòng lại bất an đi tới đó, đợi chú Phúc đi ra.

Chú Phúc ra ngoài, dặn dò những công việc hôm nay mọi người phải làm, tất cả mọi người nghe xong thì tán ra, Hải Nhạc trầm mặc đi theo sát bọn họ, nhưng mà cũng không ai để ý tới cô, vẫn dùng ánh mắt kì lạ đó nhìn cô.

Công việc hôm nay của Hải Nhạc chính là dọn dẹp lại các phòng trên lầu, lúc cô đang chuẩn bị lên lầu thì nghe được tiếng tám chuyện của hai cô người làm.

“Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình, cô ta thế nhưng dám cả gan đi quyến rũ thiếu gia!”

“Thật không có nhìn ra cô ta là cái loại nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, đã vậy mà vẫn còn mặt dày ở lại.”

“Thiếu gia làm sao có thể để ý cô ta? Nếu như cô ta gỡ khăn che mặt xuống, không hù chết thiếu gia mới là lạ đó! Thiếu gia là người như thế nào chứ, sao có thể muốn một nữ nhân xấu xí như cô ta đây, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

“Đúng vậy a, cô ta cho rằng mình là đại mỹ nữ a, đi quyến rũ thiếu gia, đúng là lại rước nhục vào thân mà!”

“Thật không hiểu tại sao thiếu gia vẫn không đuổi cô ta đi? Cô ta cũng thật là da mặt dày, nếu đổi lại là người khác, bị thiếu gia mắng như vậy, đã sớm nhục nhã mà cuốn gói rời đi rồi, Tiểu Liên không phải thế sao? Cô ta so với Tiểu Liên, da mặt còn dày hơn.”

“Có thể thiếu gia thương hại cô ta là người câm, nên mới không đuổi cô ta đi thôi.”

Hải Nhạc tay chân rét run đứng ở nơi đó, người mà họ đang nói là cô a! Họ đang nói cô!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Tôi Không Hề Quyến Rũ Anh!

Khó trách hôm nay mọi người cứ nhìn cô kì thị như vậy, hoá ra là hiểu lầm cô tội qua quyến rũ Tạ Thư Dật!

Là cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, cô có thể lên chạy lên lầu tìm Tạ Thư Dật, nữ giúp việc khác sao lại không thể đây?

Nghe khẩu khí Tạ Thư Dật, Tiểu Liên bị đuổi ra đi, là do không làm tròn bổn phận của người giúp việc sao?

Cũng phải, cô là một nữ nhân xấu xí, thế còn dám đi quyến rũ thiếu gia đẹp trai của họ, bọn họ ngoài tức giận ra, chắc hẳn là đổ kị rồi, bởi vì họ không có cái dũng khí đó.

Nhưng cô thật sự cũng không có quyến rũ hẳn, là Tạ Thư Dật hiểu lầm cô!

Hải Nhạc đứng ở nơi đó, lòng bàn chân rét run, cô không phải là loại người như vậy a, làm thế nào mới rửa sạch được cái tội danh quyến rũ thiếu gia này?

Bây giờ cô đã hiểu tại sao Tiểu Tĩnh lại hận Tạ Thư Dật đến như vậy, tội danh gì cũng được, nhưng cô không muốn đeo trên lưng cái tội dâm dăng quyến rũ nam nhân!

Hải Nhạc hữu khí vô lực đi lên lầu, cô không có dũng khí sống ở chỗ này, cô muốn rút lui, sống ở chỗ này đã không còn ý nghĩa nữa, nhưng cô thật sự không muốn Tạ Thư Dật hiểu lầm rằng cô muốn quyến rũ hẳn!

Cho dù phải đi, cũng không thể nào cứ như vậy mà đi, không thể để cho mọi người hiểu lầm cô quyến rũ hẳn!

Hải Nhạc lại đi lặng lẽ xuống lầu, nhìn thấy chú Phúc, liền ra dấu tay nói cho ông biết cô muốn về nhà một chuyến lấy chút đồ.

“Cháu muốn về nhà một chuyến sao?” Chú Phúc có chút đã hiểu.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Được rồi, vậy người trở về một chuyến, nhớ mau sớm tới đây." Chú Phúc đáp ứng.

Hải Nhạc hai tay hợp thành chữ thập cảm tạ chú Phúc, vội vã rời đi biệt thự.

Hải Nhạc núp sau một bụi cây thấp, không biết đợi bao lâu, cô nhìn thấy tạ Thư Dật đã chạy bước tới đây, cô vội vàng co rút người lại.

Khi tạ Thư Dật đi qua đoạn đường đó, rẽ bên phải đi về hướng bờ biển, Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hắn đi ra bờ biển, cô mới có thể giải thích cho hắn, Hải Nhạc lặng lẽ theo đuôi hắn.

Tạ Thư Dật chạy bộ trên bờ biển qua một đoạn dài, mỗi lần đi đến đây, bước chân của hắn cũng bất giác chậm lại, bờ cát dài này, chứa đầy khoảnh khắc ngọt ngào của hắn và Nhạc Nhạc. Tất cả tựa như một thước phim quay chậm không ngừng trong đầu hắn, cô với hắn đuổi bắt nhau trên đoạn đường này, từng dấu chân của hai người bọn họ in thật sâu, họ cùng nhau xây lâu đài cát, cùng nhau xây lên ngôi nhà hạnh phúc của hai người. Họ còn cùng nhau vẽ nên hai trái tim lồng vào nhau, dùng ngón tay viết tên hai người vào đó, tiếng cười của Nhạc Nhạc vang lên thật vui vẻ, lúc này giống như ở bên tai hắn vang lên, giống như Hải Nhạc vẫn đang đứng nơi đây, nhẹ giọng ri rai với hắn: “Thư Dật, em yêu anh.” – “Nhạc Nhạc, anh cũng yêu em.” Tạ Thư Dật không khỏi huyền hoặc lẫn bả mồi.

Hồi tỉnh lại, tạ Thư Dật không khỏi cười khổ, chẳng qua là ảo giác của mình mà thôi.

Linh hồn của cô, sẽ thấy hắn sao? Linh hồn của cô, sẽ cảm nhận được hắn sao? Có thể biết được hắn rất nhớ cô sao?

Nếu như hắn ở Hải Giác, linh hồn của cô sẽ không phải cô đơn nữa phải không? Mặc dù hắn không cảm giác được cô, nhưng cô có thể nhìn thấy hắn đúng không? Phải hay không?

Nghĩ đến điểm này, hắn không khỏi dừng bước, đứng ở nơi đó sợ run.

Nhưng trên vai hắn vẫn còn có gánh nặng, không cho phép hắn sống ở Hải Giác, hắn không có cách nào ở đây bên cô được.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng bước chân, tạ Thư Dật nghi ngờ quay đầu lại, không nghĩ tới lại là Phương Viễn Chi, hắn nhú mào một cái, cô tới nơi này làm gì?

Tạ Thư Dật quay đầu, không để ý tới cô, tiếp tục chạy bộ, không nghĩ tới Phương Viễn Chi lại chạy vượt qua hắn, nắm trong tay một cái nhánh cây ngăn cản đường đi của hắn.

“Cô bị bệnh sao? Chạy tới nơi này làm gì? Mau tránh ra, đừng cản đường tôi!” tạ Thư Dật không nhịn được rống.

Hải Nhạc thấy hắn dữ như vậy, co rúm lại một chút, nhưng vẫn cứng đầu không chịu tránh ra.

Tạ Thư Dật không để ý tới cô, lướt qua cô, tiếp tục đi tới trước, Hải Nhạc nóng nảy, đưa tay kéo hắn lại.

“Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?” tạ Thư Dật không khỏi nổi cơn thịnh nộ, chưa từng gặp qua nữ nhân nào như vậy, cô ta theo hắn tới đây muốn làm gì chứ?

Hải Nhạc nóng nảy lắc đầu, cô dùng nhánh cây, viết lên bờ cát mấy chữ, sau đó dùng tay trái chỉ vào đó, ý bảo tạ Thư Dật sang đây xem.

Tạ Thư Dật nghi ngờ ghé đầu nhìn, trên bờ cát viết mấy chữ: ‘Nghe tôi giải thích! Tôi không có quyền rũ anh!’

A, thì ra là cô ta chạy tới đây là muốn giải thích chuyện tới ngày hôm qua a.

Tạ Thư Dật không khỏi hai tay ôm ngực, nhìn Phương Viễn Chi đang đứng trước mặt, nói: “Phải không? Ý của cô là tôi hiểu lầm?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái, cũng ở trên bờ cát kéo lê hai chữ: ‘đúng vậy! Cũng đánh một dấu chấm than thật to.

Sau đó cô nhanh chóng ở trên bờ cát vạch lên: “Tôi biết rõ anh không để ý tới tôi, dù tôi xấu xí, nhưng cũng chưa một lần có ý nghĩ đi quyến rũ nam nhân, huống chi là một thiếu gia ưu tú như anh, tôi là một nữ nhân xấu xí, tôi tự biết rõ, mình không xứng với thiếu gia. Chúng ta là người của hai thế giới, cho dù tôi không xấu xí, anh cũng sẽ không nhìn trúng tôi, tôi hiểu vì sao anh hiểu lầm là tôi muốn quyến rũ anh, có thể là vì có người từng làm ra hành động như vậy với anh. Nhưng Viễn Chi tôi có thể thề, tôi thật sự không có ý nghĩ muốn quyến rũ anh! Lúc đó tôi thấy anh ngẩng đầu lên trông rất đau đớn cho nên chỉ muốn trấn an, muốn cho anh thanh tĩnh lại, không cần đau đớn như vậy, không nghĩ tới tôi có lòng tốt lại bị anh hiểu lầm muốn quyến rũ anh! Thật sự oan uổng! Tôi lúc đó là có ý tốt, xin anh đừng tội tôi thành cái loại nữ nhân kia! Phương Viễn Chi tôi không phải như vậy!”

Viết xong, cô tỉnh con mắt lẳng lẳng nhìn tạ Thư Dật, chờ đợi phản ứng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Làm Sao Quên Được Quá Khứ!

Tạ Thư Dật nhìn cô ở trên bờ cát viết mấy chữ, cô nói hần lúc đó ngẩng đầu lên bộ dạng rất đau khổ, chỉ là muốn trấn an hần, không lẽ lúc đó, trông hần rất đau khổ sao? Lúc đó hần nhớ tới Nhạc Nhạc, là lúc hần nhớ tới cô, bộ dạng hần rất đau khổ?

Tạ Thư Dật một lần nữa nhìn kĩ người con gái trước mặt, bởi vì chạy nhanh, hần loáng thoáng có thể nghe được tiếng cô thở dốc dồn dập, đôi mắt trong suốt khăn cầu nhìn hần.

“Cô nói là cô chỉ muốn trấn an tôi? Là tôi hiểu lầm cô?” Tạ Thư Dật lạnh lạnh hỏi.

Hải Nhạc gật đầu, viết tiếp: ‘ Tôi không hề có ý muốn quyến rũ anh! Anh si nhục nhân cách của tôi, anh phải nhận lỗi với tôi!’

Tạ Thư Dật không khỏi thấy buồn cười, cô dám nói hần si nhục nhân cách của cô, muốn hần nhận lỗi với cô đấy.

Hải Nhạc giận đến muốn chết, cô viết: “Anh đừng cười! Không có gì hay mà cười, đừng tưởng rằng anh là thiếu gia, mà có thể tùy ý bẻ cong ý tốt của người khác, tùy ý nhục mạ người khác! Anh phải nhận lỗi với tôi! Hơn nữa, còn phải trước mặt nhân viên trong Hải Giác nhận lỗi với tôi! Bởi vì bọn họ có người nghe được anh mắng tôi, cũng cho rằng tôi quyến rũ anh, cho nên nói tôi rất khó nghe! Anh nhất định phải ở trước mặt mọi người nhận lỗi với tôi, trả lại trong sạch cho tôi!”

“Người khác hiểu lầm cô, đó là chuyện của cô, chẳng liên quan đến tôi!” Tạ Thư Dật vô tâm nói.

Hải Nhạc càng tức, tức đến cơ hồ cả người đang phát run, hần quá ghê tởm! Hần vẫn là Tạ Thư Dật ghe tởm của sáu năm trước, vô lý và cuồng vọng, hoàn toàn không bận tâm tự ái của người khác, không, là hoàn toàn không đem người bên cạnh để ở trong mắt!

“Nhưng tất cả đều do anh gây ra! Là anh hiểu lầm tôi, khiến cho tất cả mọi người đều hiểu lầm tôi! Đây là trách nhiệm của anh! Anh nhất định phải nhận lỗi với tôi trước mặt mọi người! Nếu không, tôi và anh chuyện này sẽ không xong đâu!”

Hải Nhạc tức giận, dùng sức vạch lên bờ cát, nhánh cây cũng yếu thế mà gãy đôi.

Tạ Thư Dật nhìn vào cặp mắt tràn đầy lửa giận kia, đột nhiên cảm thấy cô gái này thật có dũng khí, không có một nữ nhân nào lại dám cùng hần thị uy như vậy! Tạ Thư Dật không khỏi nở một nụ cười.

“Được, tôi thừa nhận, là tôi hiểu lầm cô, làm tương, đem lòng tốt của cô hiểu thành cô muốn quyến rũ tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngớ ngẩn, hần thừa nhận hiểu lầm cô sao? Nhưng mà chỉ có hần thừa nhận với cô cũng không được, tất cả mọi người đều hiểu lầm cô!

“Không, không chỉ là một câu xin lỗi ngang nhiên như vậy! Anh phải ở trước mặt mọi người nói xin lỗi tôi! Nói cho mọi người biết là anh hiểu lầm tôi! Anh nhất định phải làm như vậy!” Hải Nhạc lại là tả viết mấy hàng chữ.

Tạ Thư Dật lắc đầu một cái nói: “Không, tôi chỉ có thể làm được như vậy.”

“Không, anh nhất định phải ở trước mặt mọi người nhận lỗi với tôi!” Hải Nhạc vẫn như cũ không thỏa hiệp.

“Tôi vì sao phải làm như vậy?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

“Cái người tự cao tự đại này! Làm tổn thương người khác cũng không quan tâm! Anh giúp Tiểu Bảo, tôi còn cho là anh có tâm, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là một cậu ả ỷ vào mình có tiền có thế mà không xem người khác ra gì! Anh thật sự khiến tôi thất vọng!” Hải Nhạc tức giận hoạch xuất ra mấy hàng chữ.

Tạ Thư Dật cảm giác mình nói cũng đủ rồi, hần chỉ là muốn thử dò xét cô một chút, Phương Viễn Chi rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì, lại có thể dùng cảm tình hần tới giải thích cho mình, còn muốn hần trả lại trong sạch cho cô. Điều khiến hần kinh ngạc chính là, cô gái này mặc dù xấu xí, nhưng cô không có đem mình thấy hèn mọn, cô cố gắng để bảo toàn tôn nghiêm của mình, nào sợ đối phương là Tạ Thư Dật hần! Nữ nhân như vậy, đáng giá hần lau mắt mà nhìn đấy! Thật ra thì, cô giương nanh vuốt không khác gì một con sư tử cái, nếu như cô mở miệng nói chuyện, hần có thể tưởng tượng ra lời nói có bao nhiêu mạnh mẽ, trong lòng Tạ Thư Dật ca thán.

Hần trầm tư một chút, nói: “Muốn tôi làm như vậy, cũng được! Nhưng.....” Hần hơi chếch nhìn Phương Viễn Chi một cái, dừng lại không nói.

“Nhưng cái gì?” Hải Nhạc có chút nóng nảy viết ra ba chữ.

“Nhưng mà tôi có một điều kiện.” Tạ Thư Dật nói.

“Điều kiện gì?” Hải Nhạc lại là tả viết ra ba chữ.

“Phương Viễn Chi, tôi với quá khứ của cô cảm thấy rất hứng thú, nếu như cô kể toàn bộ chuyện quá khứ của cô cho tôi nghe, tôi sẽ ở trước mặt mọi người nhận lỗi với cô!” Tạ Thư Dật khó có được dịp nếm cười nói. (((((((((((Gian thân, anh quá đều))))))))))

Hải Nhạc không khỏi hốt hoảng lui về phía sau mấy bước, hần cảm thấy hứng thú với quá khứ của cô? Tại sao lại cảm thấy hứng thú với quá khứ của cô

chứ?

“Thế nào? Tôi làm khó cô sao? Vậy, coi như xong, người ta hiểu lầm cô, không liên quan đến tôi!” Tạ Thụ Dật làm bộ muốn rời đi.

Hải Nhạc vội vàng kéo hắn, ở trên bờ cát viết ra mấy chữ: “Tôi không nhớ gì về quá khứ cả, tôi đã quên rồi!”

“Nhưng tại sao cô vẫn nhớ tên mình là Viễn Chi?” Tạ Thụ Dật có chút không tin tưởng hỏi.

Hải Nhạc trầm ngâm, thật ra thì, Viễn Chi cái tên này, ban đầu cũng chỉ là chính cô bịa chuyện, khi biết Tạ Thụ Dật cùng Trì Hải Hoan đã đứng hạn đính hôn, tâm cô lạnh như tro tàn, Trì Hải Hoan đã thay thế Tạ Hải Nhạc thật sự, còn Tạ Hải Nhạc thật sự lại không có cách nào chứng minh mình là Tạ Hải Nhạc! Ba Phương, mẹ Phương với Tiểu Tinh hỏi tên của cô, cô không thể nào nói mình tên Tạ Hải Nhạc được, cô bây giờ không khác gì sống lại làm một người khác. Như vậy, cứ gọi là Viễn Chi, cô liền nói cho bọn họ biết mình tên là Viễn Chi, ý là cô bây giờ giống như đã xa cách nhưng thực chất vẫn luôn ở đây.

“Không biết, tôi chỉ nhớ tên của mình, những thứ khác, toàn bộ quên mất, quên sạch.” Hải Nhạc chết lặng viết.

Cô bây giờ đang ở trước mắt của hắn, là một nữ nhân xấu xí mà hắn nhìn không thuận mắt, quá khứ của cô, cuộc sống của bọn họ trước kia không còn quan trọng nữa, những thứ kia đã là quá khứ rồi, tất cả đã là quá khứ rồi, đều không thể quay về được nữa. Hiện tại chỉ có một nữ nhân Phương Viễn Chi xấu xí mà thôi, càng không thể quay về như xưa!

“Chẳng lẽ, cô không nhớ cha của Tiểu Bảo Tiểu Bối là ai ư?” Tạ Thụ Dật có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không nhớ! Tôi đã quên rồi! Xin anh, đừng vạch ra vết sẹo trong lòng tôi nữa được không? Như vậy rất tàn nhẫn, tôi không hề muốn nhớ về nó! Quá khứ đối với tôi mà nói, chỉ là một loại tổn thương!” Hải Nhạc mang theo một loại phản hận là tả viết.

Tạ Thụ Dật nhìn cô viết ra chữ, suy tư.

“Không, cô nhớ, không có quên, nếu như không nhớ rõ, làm sao biết khi tôi nhắc tới sẽ là vết sẹo của cô? Làm sao biết quá khứ của cô là một loại tổn thương? Cô không hề quên, cô nhớ tất cả, chẳng qua là, cô không muốn nghĩ về quá khứ của mình!” Tạ Thụ Dật sắc bén mà nói.

Hải Nhạc hoảng hốt nhìn Tạ Thụ Dật, tại sao hắn vẫn có thể đoán được ý của cô? Cô đã không phải là Tạ Hải Nhạc rồi, hắn tại sao vẫn có thể phân tích được tâm tình của cô?

Tạ Thụ Dật thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, biết mình đã đoán đúng.

“Xin lỗi, tôi cũng không phải muốn vạch trần vết thương của cô, chỉ là, nếu như cô vẫn nhớ về quá khứ, tại sao lại không đi tìm cha của Tiểu Bảo, Tiểu Bối? Nếu như là hắn phụ cô, cô cũng không muốn tìm hắn đòi lại công bằng sao?” Tạ Thụ Dật nói.

Công bằng? Cô còn có thể tìm về công bằng cho mình sao? Cô bây giờ là Phương Viễn Chi là một nữ nhân xấu xí, hắn không còn yêu cô, cô đi tìm hắn làm cái gì? Không thể! Chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể rồi! Nước mắt Hải Nhạc trong hốc mắt trào ra.

“Xem ra, hắn tổn thương cô rất sâu.” Tạ Thụ Dật nhìn Viễn Chi nước mắt lưng tròng, thờ dãi một hơi mà nói – “Dù thế nào đi nữa cũng không thể nào thay đổi được sự thực hắn là ba của Tiểu Bảo Tiểu Bối, bọn trẻ có quyền được biết ai là ba của chúng.”

Ba của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là anh a! Là anh Tạ Thụ Dật! Hải Nhạc cười khô, nước mắt lại từ trong hốc mắt rớt xuống.

Cô cũng muốn cho bọn nhỏ biết ai là ba của chúng, nhưng mà mẹ của chúng lại không muốn để ba chúng biết được Hải Nhạc xinh đẹp trước kia, bây giờ đã biến thành một Phương Viễn Chi xấu xí dọa người. Chính cô còn không thể tiếp nhận được, huống chi là hắn? Hắn nhất định không chấp nhận nổi! Hắn yêu Hải Nhạc xinh đẹp trước kia, chưa chắc sẽ tiếp tục yêu Hải Nhạc biến dạng như bây giờ! Chính hắn nói ra, hắn không kén chọn, cũng sẽ không để ý loại nữ nhân xấu xí như cô, hơn nữa còn muốn cô nhớ kỹ bổn phận của mình! Đúng vậy, cô sẽ nhớ thật kỹ! Từ giờ trở đi, cô sẽ quên mình đã từng là Tạ Hải Nhạc, cô sẽ quên mình đã từng là người được Tạ Thụ Dật yêu đến chết đi sống lại, cô sẽ quên đi tất cả những khoảnh khắc ngọt ngào yêu thương của hai người. Tất cả đều đã qua, đều đã là quá khứ, không thể quay trở về, cô cũng phải an phận làm Phương Viễn Chi, cố gắng làm tròn bổn phận của Phương Viễn Chi!

Hải Nhạc yên lặng chảy nước mắt, mặc dù không tiếng động, nhưng Tạ Thụ Dật cảm giác được sự bi thương của cô, trong lòng đột nhiên có chút không nhẫn tâm.

Hải Nhạc là tả viết ra mấy hàng chữ: “Nói cho hắn biết? Muốn nói cho hắn biết như thế nào? Nếu như hắn không muốn chúng tôi, hắn không muốn tôi thì còn muốn Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Nếu vậy, nói ra cho hai đứa trẻ không phải là tàn nhẫn hơn, càng tổn thương chúng hơn sao?”

Tạ Thụ Dật thờ dãi một hơi, trở nên im lặng, hắn không phải là người nam nhân kia, hắn không thể nào biết ý nghĩ của người ta, điều cô băn khoăn không phải không có lý, nếu như năm đó người đàn ông kia ruồng bỏ cô, thì cho dù sau này Phương Viễn Chi có sinh cho hắn hai đứa con, cũng chưa chắc sẽ hồi tâm chuyển ý.

“Nếu như hắn khiến cô băn khoăn như vậy, tôi nghĩ, tốt nhất là nên quên đi.” Tạ Thụ Dật có chút đồng tình nói.

Hải Nhạc bị ai nước mắt lại từ trong mắt chảy ra ngoài.

Hắn cũng là nói như vậy, như vậy cô sẽ đem bí mật mình là Hải Nhạc vĩnh viễn chôn giấu trong lòng! Giống như ẩn sâu dưới đáy biển, mãi mãi không nhìn thấy mặt trời!

Cô ta thật sự là một nữ nhân mệnh khổ, Tạ Thư Dật ở trong lòng nói.

“Tôi vừa rồi cũng chỉ là nói chơi một chút, tôi biết trong sạch đối với cô rất quan trọng, chờ tôi trở về, sẽ ở trước mặt toàn bộ gia nhân nhận lỗi với cô!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc lặng yên nhìn hắn một hồi lâu, viết xuống ba chữ: “Cám ơn anh!”

“Không có gì, là tôi hiểu lầm cô, tôi cũng muốn giúp cô giải thích.” Tạ Thư Dật lắc đầu một cái nói – “Trước đó tôi nói lời khó nghe, hi vọng cô đừng để trong lòng!”

Hải Nhạc chảy nước mắt lắc đầu một cái, cô làm sao có thể sẽ không để ở trong lòng? Cô đã để ở trong lòng! Cũng không quên được nữa rồi!

Tạ Thư Dật thấy cô lắc đầu, yên lòng, ngay sau đó hắn nhìn Hải Nhạc, khổ não và vội vàng hỏi: “Chẳng qua là, cô thật sự có dễ dàng như vậy quên quá khứ sao? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết cô làm như thế nào? Tại sao tôi lại không thể quên? Tại sao tôi vẫn không thoát được quá khứ? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!”

Hải Nhạc ngưng roi lệ, kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, thật sự cô nghe có chút không hiểu ý tứ của hắn.

Tạ Thư Dật thấy trong mắt cô nghi hoặc, cười khổ lắc đầu một cái: “Thôi, cô cũng không hiểu, cô muốn quên cho nên liền quên, mà tôi lại không muốn quên, tôi sẽ không tự chủ mà nhớ đến quá khứ. Thật ra thì mấu chốt ở tự bản thân tôi, cô cứ coi như tôi chưa nói gì đi.”

Hải Nhạc thật sự muốn hỏi hắn, anh có quá khứ như thế nào?

Nhưng vẫn chần chờ ở bên trong, cô không có hỏi ra lời, Tạ Thư Dật liền nói với cô: “Cô về trước đi, tôi muốn chạy thêm một lát.”

Nói xong, hắn liền quay mặt chạy đi, Hải Nhạc đành phải ngơ ngác nhìn hắn càng chạy càng xa.

Khi hắn bóng dáng của Tạ Thư Dật càng lúc càng nhỏ, Hải Nhạc xoay người đi trở về.

Hắn có thể đồng ý giúp cô giải thích, đã rất tốt rồi, cô còn có thể hy vọng xa vời cái gì? Rất tốt, thật sự rất tốt!

Hải Nhạc cô đơn mà cười cười, nước mắt, lần nữa từ trong mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Xin Lỗi Cô!

Hải Nhạc cũng không trở về nhà, cô lại quay trở về Hải Giác, bình tĩnh tiếp tục làm công việc của mình.

Tạ Thư Dật chạy bộ trở lại, ăn bữa sáng, sau đó đứng đối nhau ở bên cạnh Chú Phúc nói: “Mau gọi tất cả mọi người tới đây, tôi có lời phải nói.”

Chú Phúc không biết hắn muốn nói gì, vội vàng đem tất cả mọi người triệu tập tới đây.

Tạ Thư Dật quét mắt một vòng sáu người làm nữ, nói: “Tôi hôm qua có ai lên lầu?”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, Hải Nhạc cũng không biết hắn muốn nói gì.

“Tôi đang hỏi, tối hôm qua rốt cuộc có ai bước lên lầu hả?” Tạ Thư Dật hỏi.

Đột nhiên một cô gái thông dong đứng dậy nói: “Tối hôm qua Chú Phúc lên lầu, còn có Phương Viễn Chi cũng lên lầu.”

“A? Làm sao cô biết?” Tạ Thư Dật hỏi.

“..... Tôi nhìn thấy.” Cô giúp việc nói.

“Cô nhìn thấy? Vậy cô thấy cái gì? Hay là, cô nghe thấy cái gì?” Tạ Thư Dật bình tĩnh hỏi.

“Tôi.....” Cô giúp việc chần chờ một chút, nhìn Hải Nhạc một cái, thiếu gia hỏi như thế, là có ý gì? Thiếu gia muốn đuổi ra Phương Viễn Chi sao? Nhưng cũng không tới mức phải hỏi ý kiến người làm mà!

Cô giúp việc ngay thò, tiếp tục nói: “Tôi nghe thấy tiếng thiếu gia mắng Phuong Viễn Chi, nói ngài ghét nhất nữ nhân chủ động dâng tới, cho dù có xinh đẹp tuyệt trần, ngài còn nói không có hứng thú với nữ nhân xấu xí như cô ta, đừng để ngài phải xem thường cô ta, ngài còn nói, nếu có lần sau, thì Phuong Viễn Chi hãy rút khỏi tầm mắt của ngài, Tiểu Liên chính là kết quả của cô ta.”

“Ừ, cô nói cũng đúng, xem ra, cô nghe được rất rõ ràng.” Tạ Thu Dật nói – “Lỗi tai của người rất thính đó, làm sao có thể nghe rõ ràng như vậy chứ? Lúc ấy cô phải cô cũng đang ở ngoài cửa phòng tôi?”

Cô giúp việc ngay lập tức đỏ mặt, lắp bắp, một câu biện bạch cũng nói không ra được.

“Không có tôi gọi, ai cũng không thể lên lầu, cô là không biết điều đó à?” Tạ Thu Dật đột nhiên cau kinh nói – “Nhất là loại người như vậy, nghe lén chuyện của người khác còn cắt xén đi xuyên tạc khắp nơi! Tôi ghét nhất cái loại bà tám chuyện thị phi! Cô, không cần phải sống ở Tạ gia nữa, chú Phúc, cho cô ta tiền lương gấp đôi, để cô ta đi khỏi Hải Giác.”

“Thiếu gia! Tôi sai lầm rồi! Tôi sai lầm rồi! Tôi lần sau không bao giờ dám tái phạm nữa, thiếu gia, hãy để tôi ở lại! Để cho tôi ở lại! Người phải đi là Phuong Viễn Chi! Không phải là tôi a! Cô ta quyến rũ ngài, mà tôi cũng chỉ nói thật mà thôi!” Cô giúp việc khóc ngất, thiếu chút nữa muốn quỳ xuống trên mặt đất.

Không cần đuổi cô ta đi, cô ta không muốn đi, cô ta chỉ là thấy Phuong Viễn Chi lên lầu, muốn nhìn xem cô ấy muốn làm gì, mới theo sau nhìn lên đấy! Cô ta là có chút ghen tỵ với Phuong Viễn Chi xấu xí, thế nhưng có thể đến gần thiếu gia như vậy! Đó chỉ vì cô ta ghen tỵ! Trong lòng cô ta ghen ghét, mới đi nói cho mọi người nghe, nghe được mọi người mắng Phuong Viễn Chi, trong lòng cô ta cảm thấy thật sáng khoái, nào có nghĩ đến, thiếu gia lại muốn đuổi mình đi mà không phải Phuong Viễn Chi!

Tạ Thu Dật lạnh lùng nhìn cô ta, nói: “Tại sao lại đuổi cô ấy? Cô ấy giúp tôi xử lý vết thương, tôi cảm kích còn không kịp, những lời nói đó là vì tôi uống chút rượu, nói năng hồ đồ! Sáng nay, tôi biết rõ mình đã nói sai, cho nên ở trước mặt gia nhân trong nhà, trịnh trọng nhận lỗi với cô ấy!”

Tạ Thu Dật từ từ đi tới trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc tay chân luống cuống đứng ở nơi đó, cô thật là không ngờ hẳn lại muốn đuổi cô gái kia, cô chỉ muốn hẳn ở trước mặt mọi người xin lỗi mình mà thôi! Không phải là muốn hẳn đuổi việc người ta!

Tạ Thu Dật đem tay phải đặt ở trên ngực trái, eo hơi hướng Hải Nhạc cúi xuống: “Phuong Viễn Chi, thật xin lỗi, tôi rút lại những lời nói làm tổn thương cô tối hôm qua, đó là do tôi say rượu nói năng hàm hồ, đem lòng tốt của cô ta nghĩ thành lòng lang dạ thú, xin cô không nên để ở trong lòng, cũng cảm ơn cô đã xử lý vết thương giúp tôi, cảm ơn cô!”((((((((((E hèm, nghe anh nói, tôi nổi hết cả da gà...))))))))))

Hải Nhạc có chút chấn động nhìn hẳn, không nghĩ tới người như hẳn lại cúi mình thành kính nhận lỗi với cô.

Tất cả gia nhân trong nhà cũng giương to mắt nhìn Tạ Thu Dật cùng Hải Nhạc, không ai ngờ tới thiếu gia cao cao tại thượng lại cúi mình xin lỗi Viễn Chi, xem ra, chuyện tối hôm qua, nhất định là hiểu lầm rồi, Phuong Viễn Chi xấu xí như vậy, tư cách gì mà đi quyến rũ thiếu gia? Đáng đáp bọn họ so với cô tốt hơn nhiều, cũng đều không dám làm như vậy, chỉ ở trong lòng hâm mộ vọng tưởng mà thôi, dùng đầu óc hơi suy nghĩ một chút, Phuong Viễn Chi quyến rũ thiếu gia, đúng là chuyện không thể nào.

Mà Hải Nhạc không tự chủ được lắc lắc hai tay, ý là không sao.

“Tốt, nếu cô đã tha thứ cho tôi, chuyện này dừng lại ở đây.” Hào, người tha thứ ta liền hảo, vậy chuyện này liền đến đây là ngừng.” Tạ Thu Dật ngồi thẳng lên, sau đó quay sang nói với cô giúp việc xui xẻo ngồi trên mặt đất: “Còn cô, bây giờ cũng nên đi khỏi đây rồi!”

“Không! Không! Thiếu gia! Đừng đuổi tôi đi! Đừng đuổi tôi đi! Tôi sai lầm rồi! Tôi sai lầm rồi! Cho tôi một cơ hội được không!” Cô giúp việc than thở khóc lóc.

Hải Nhạc vội vàng chạy đến trước mặt Tạ Thu Dật, thỉnh cầu lắc lắc tay Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật gạt mình nhìn Phuong Viễn Chi đang đứng trước mặt hẳn, chỉ có Nhạc Nhạc mới có thể lôi kéo tay của hẳn như vậy, vì người khác hay vì chính cô ấy mà cầu xin, những nữ nhân khác không có ai dám mà làm ra những cử chỉ thân mật như Phuong Viễn Chi vậy. Rõ ràng không phải là Hải Nhạc, nhưng lại rất tự nhiên mà lôi kéo tay của hẳn lắc lắc, giống như đã từng làm như vậy với hẳn rất nhiều lần.

Hắn không khỏi ngơ ngác nhìn cô, cô cũng đang cầu khẩn nhìn hẳn, ánh mắt đó cực kì giống vẻ mặt của Nhạc Nhạc khi cầu cạnh hẳn!

Làm sao có thể? Hoàn toàn là hai nữ nhân khác nhau! Là hẳn lại phát bệnh cũ sao? Cứ như trước kia, chỉ thấy bóng lưng giống Nhạc Nhạc hẳn liền đuổi theo xoay người ta lại, kết quả chỉ khiến hẳn thất vọng, lần này, lần này lại như vậy! Nhưng mà lần này so với những lần trước thật sự mãnh liệt hơn, giờ khác này, hẳn quả thật muốn rất muốn tìm thấy niềm hi vọng từ trên người Phuong Viễn Chi!

Thật là kỳ quái, thật thật là kỳ quái!

Tạ Thu Dật kéo mình từ cái cảm giác kì lạ đó quay trở lại, chậm rãi hỏi cô: “Cô muốn cầu xin cho cô ta? Cô không muốn tôi đuổi cô ta đi?”

Hải Nhạc vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc. “Được rồi, nếu cô đã cầu xin cho cô ta, vậy được, cứ để cô ta ở lại đây đi.” Tạ Thu Dật gạt đầu một cái.

Hải Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai tay hợp thành chữ thập cảm ơn Tạ Thu Dật, trong mắt cũng hắt lên nụ cười, Hải Nhạc vội vàng cúi người xuống, đỡ cô giúp việc kia đứng lên.

“Cô hãy nhớ, là Phương Viễn Chi vì cô cầu xin, lần này tôi bỏ qua, nếu để tôi lần sau nghe được trong nhà có ai chế giễu Phương Viễn Chi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Tạ Thụ Dật lạnh lùng nói – “Được rồi, chuyện đến đây chấm dứt, tất cả mọi người đi xuống đi.”

Tất cả người giúp việc cũng tam hoảng loạn rời khỏi, lúc Hải Nhạc muốn đi làm việc, đột nhiên nghe được Tạ Thụ Dật nói: “Phương Viễn Chi, tôi có lời muốn hỏi cô!”

Hải Nhạc không khỏi dừng lại bước chân, trong lòng chợt thấy bất an nhìn Tạ Thụ Dật.

Tạ Thụ Dật trầm tư một hồi, nói: “Tôi có thể biết ngày sinh nhật của cô không? Có thể nói cho tôi biết không?”

Hải Nhạc không ngờ rằng Tạ Thụ Dật đột nhiên sẽ hỏi như thế, cô không khỏi hốt hoảng lắc đầu, sau đó lại cúi đầu.

Sinh nhật của cô, cô làm sao lại không nhớ chứ? Chẳng qua là ngày sinh nhật đối với cô đã không còn quan trọng rồi, ngày sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối mới là quan trọng nhất, mà ba Phương mẹ Phương cũng lấy ngày nhật được cô ở biển mà làm giấy khai sinh lại cho cô, cứ thế ngày đó trở thành ngày sinh nhật của cô.

Nhưng tại sao Tạ Thụ Dật lại đột nhiên muốn biết ngày sinh nhật của cô? Hẳn rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Chẳng lẽ, cả ngày sinh nhật cô cũng quên rồi sao?” Tạ Thụ Dật thở dài một hơi mà nói, - “Thôi cô đi làm đi, tôi không có ý gì khác, chỉ là nghĩ tới sinh nhật sắp tới của Tiểu Bảo Tiểu Bối, sinh nhật của con, người mẹ như cô lại chịu nhiều khổ cực như vậy, cho nên mới tùy tiện hỏi một chút, cô không cần bận tâm.”

Hải Nhạc yên lặng xoay người qua, đi ra ngoài. Tạ Thụ Dật đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng cô rời đi, cô toàn thân đều là mê!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Dò Xét Chỉ Thêm Thất Vọng!

Trong lòng chợt nhói, bởi vì Phương Viễn Chi cũng được người ta cứu từ biển lên, nhất là khi cô lôi kéo tay của hắn lắc lắc, càng khiến Tạ Thụ Dật thêm tò mò, hành động của cô, lại khiến hắn sinh ra một cảm giác kì lạ, chính hắn cũng kinh ngạc. Những ý nghĩ đó đột nhiên nảy sinh, khiến hắn không từ chủ mà hỏi sinh nhật của cô, đáng tiếc lại không nhớ đến cô không nói chuyện được, hỏi cũng vô ích, xem ra, có một số chuyện phải tự mình tìm hiểu mới có được đáp án.

Sau bữa ăn tối, Tạ Thụ Dật dặn dò chú Phúc nói Hải Nhạc tới thư phòng của hắn, trong lòng Hải Nhạc không ngừng nghi vấn theo chú Phúc đi vào thư phòng của Tạ Thụ Dật.

Sau khi chú Phúc rời đi, Tạ Thụ Dật hỏi Hải Nhạc: “Phương Viễn Chi, có thể gọi cô là Viễn Chi chứ?”

Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Cô biết đọc sách chứ? Mấy ngày này tôi rất bận, ngày mai lại có một cuộc họp, cô tới giúp tôi soạn thảo một biên bản hội nghị. Tôi vừa lái xe vừa nhớ thì thật phiền toái.” Tạ Thụ Dật nói.

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thụ Dật.

Nhiều nữ nhân như vậy, tất cả mọi người đều biết viết chữ, tại sao lại gọi cô?

“Yên tâm, tôi sẽ nhắc cô những cái quan trọng, cô nhớ kỹ là được.” Tạ Thụ Dật nhàn nhạt nói.

Hải Nhạc lắc lắc tay, tỏ vẻ cự tuyệt.

“Tôi phát hiện chúng ta nói chuyện có chút khó khăn, à, có cây bút đây, cô muốn nói gì thì cứ viết ra như lúc ở bên bờ biển vậy.” Tạ Thụ Dật đem cây bút đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chần chờ không chịu nhận.

“Cô biết viết chữ, hơn nữa tôi thấy chữ của cô rất đẹp...Đừng nói với tôi là cô không biết dùng bút, chỉ biết dùng cành cây đó?” Tạ Thụ Dật thật bình tĩnh nhìn Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc hết cách, chỉ đành phải thò tay mà tiếp nhận chiếc bút trên tay Tạ Thụ Dật.

Tạ Thụ Dật thuận tay lấy ra một quyển giấy ghi chép, kéo một chiếc ghê qua.

“Thật rất xin lỗi, tôi không hiểu ý của cô, cô ngồi xuống viết ra thì tôi mới hiểu được.” Tạ Thu Dật bày ra tư thế mời cô ngồi.

Hải Nhạc nhắm mắt ngồi ở trong ghế, tay cầm bút bất giác mà run lên.

Phải làm sao? Phải làm sao? Chữ viết trên giấy, cũng không giống như là nhánh cây viết trên cát, nét chữ hoàn toàn khác nhau a.

Cô thật không hiểu hẳn tại sao muốn làm như vậy, thật sự không hiểu.

Cứ cho rằng hành động lúc sáng bên bờ biển là thông minh, nhưng lại thật ngu xuẩn, bây giờ cô phải làm sao? Sau lưng Hải Nhạc không ngừng đổ mồ hôi hột, trán cũng lâm thâm mồ hôi, cũng may bị khăn trùm đầu che khuất, mới không nhìn ra.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, lần nữa nhìn Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật nhú mày, nói: “Viễn Chi, viết chữ đối với cô mà nói, cũng không phải là việc khó, tại sao tại chậm chậm không viết? Tôi thấy thật kì lạ.”

Hải Nhạc cắn răng, đem giấy ghi chép chuyển qua trước mặt của mình, lúc chuẩn bị viết thì điện thoại Tạ Thu Dật vang lên, Tạ Thu Dật nhú mày một cái, thò tay nghe máy: “Alo, anh Thu Dật, nghe nói anh đi Hoa Liên, ở đó chơi có vui không?” Bên kia đầu dây có tiếng nói.

Tạ Thu Dật không nói gì liền cúp máy, cô ta làm sao lại biết được số điện thoại mới của hắn chứ? Biết số này, không nhiều người lắm, là ai nói cho cô ta biết số của hắn? Là Giao Tinh? Là ba? Hay là anh em Hứa Gia? Không lẽ là Sở Lâm Phong?

Ban đầu vì để che miệng Trúc Bang, hắn đã tuyên bố với bên ngoài người chết là Tri Hải Hoan, người được đưa đi Anh là Tạ Hải Nhạc. Ngay cả Hứa Nhã Nghiên cũng chán nản khi Hải Nhạc mất trí nhớ mà quên đi cô, chỉ nhớ được Tạ Thu Dật, ba hắn với dì, chỉ có Long Đề Uy biết rõ cô ta là Tri Hải Hoan, không phải Hải Nhạc, còn tất cả mọi người đều cho rằng người đang xuất hiện trước mặt bọn họ là Hải Nhạc. Tạ Thu Dật biết chuyện này cũng không còn cách nào khác, Trúc bang ngày nào còn tồn tại thì ba sẽ gặp nguy hiểm, vì an toàn của ba hắn, thà để phòng một chút, để cô ta tạm thay mặt Hải Nhạc. Thật sự là không có biện pháp, chỉ cần Hải Nhạc trở về, không, chỉ cần Trúc Bang tan rã, hắn sẽ lập tức làm rõ danh phận! Hắn sẽ không cho phép Tri Hải Hoan tráo mạo đổi đảo! Cô ta làm ô nhục tên tuổi của Nhạc Nhạc đã quá lâu rồi!

Nhưng mà hắn cũng đã cảnh cáo Tri Hải Hoan, cô ta dựa vào danh tiếng của Hải Nhạc chỉ được một lúc, không phải là vĩnh cửu, chỉ cần Trúc bang không còn tồn tại, cô ta sẽ trở về đúng thân phận của mình, cho nên ngoài lúc cùng gặp mặt cha mẹ, khi chỉ có hai người cô ta cũng thức thời tự xưng mình là Tri Hải Hoan mà nói chuyện với hắn! Tri Hải Hoan một mực đi du học ở Anh, một năm về nhà mấy lần, cũng không nhìn thấy cô ta nhiều, thế nhưng hắn vẫn không thể nào chấp nhận cô ta tồn tại trong cuộc sống của hắn, vì ba, hắn chỉ còn cách tạm thời nhịn xuống ác cảm với cô ta, dù cô ta thay thế thân phận Hải Nhạc hắn cũng không đối tốt với cô ta, vì cô ta không phải Hải Nhạc!

Tri Hải Hoan từ lúc nào quên mất thân phận của mình rồi? Lại còn còn điện thoại tới làm phiền hắn?

Chờ hắn phục hồi tinh thần, Phương Viễn Chi đã mặt bình tĩnh đứng ở ghế dựa bên cạnh bên, Tạ Thu Dật chậm rãi kéo mảnh giấy quá, nhìn chữ trên đó viết: “Tôi từ chối, tôi với anh nói chuyện không thuận lợi, tôi không thể giúp anh được.”

Tạ Thu Dật không khỏi có chút thất vọng, đây không phải là chữ viết trong tưởng tượng của hắn, Tạ Thu Dật ném mảnh giấy lên bàn, nói: “Nếu cô đã không muốn, vậy tôi tìm người khác.”

Hải Nhạc như trút được gánh nặng, đi ra khỏi thư phòng của Tạ Thu Dật, cô nhẹ nhàng đóng cửa thư phòng, khuôn mặt dưới khăn trùm đầu ướt đầm mồ hôi.

Không biết là nhận được điện thoại của ai, hắn đứng bần thần một lúc, cô cũng có thời gian cái khó ló cái khôn, Hải Nhạc thay đổi tư thế cầm bút, chữ viết cũng thay đổi, có nét giống với chữ ở trên bờ cát, tất cả không chệch vào đâu được, hắn, hoàn toàn không nhìn ra cái gì.

Hắn cũng có thể là muốn tìm một người tới làm giúp một chút, sửa bản ghi chép cũng không phải việc mà một tổng tài làm, hắn tìm cô cũng dễ hiểu, nhưng mà cô lại không thể. Cô không thể làm giúp hắn công việc đó! Trải qua chuyện tối hôm qua và sáng nay, cô hoàn toàn không muốn cho hắn biết mình là Hải Nhạc, cô muốn bí mật này mãi mãi chìm sâu vào đáy biển!

Hải Nhạc trở lại phòng mình, chưa được bao lâu, cô liền nghe được tiếng violon buồn bã vang lên, đó là bài rất quen thuộc ‘Mệnh Chi Dạ’, nhưng hắn trước kia vẫn còn ngang ngược, vui vẻ, sao bây giờ lại buồn bã như vậy? Hắn kéo violon lúc tâm tình phiền muộn, còn cô là tiếng đàn của người mang tâm tình phiền muộn sao? Hải Nhạc cũng mơ hồ

Hải Nhạc nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng của mình, cẩn thận lắng nghe.

Khi Hải Nhạc ra khỏi thư phòng, Tạ Thu Dật cũng đứng dậy rồi đi, thử dò xét là phí công, càng khiến cho tâm tình hắn thêm thất vọng, hắn cảm thấy thần kinh mình thật sự có vấn đề rồi, cứ cho rằng chuyện gì cũng có thể, thế nhưng tất cả hắn nhận được luôn là thất vọng tột cùng!

Trong lòng Tạ Thu Dật rất buồn bực, cầm chiếc đàn Violon mang từ Đài Bắc lên kéo một chút, cảm giác tay mình cũng không có vấn đề gì, hắn liền ra ban công kéo một bài. Bởi vì hắn đã từng hứa với Nhạc Nhạc, mỗi đêm sẽ kéo đàn Violon cho cô nghe, tối hôm qua vì tay bị thương nên bị lỡ, tối nay hắn muốn bù lại.

Hải Nhạc yên tĩnh đứng đó nghe, càng nghe lòng càng chua xót, cô cảm nhận được nỗi nhớ của hắn qua tiếng đàn réo rắt, hắn đang nhớ ai? Là nhớ Tạ Hải Nhạc trước mắt hắn sao?

Hải Nhạc muốn rời đi, nhưng vẫn không nỡ, sáu ngày, chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn, để cho cô đến gần hắn nhiều hơn được mấy ngày thôi!

Người đứng trên ban công si ngốc kéo đàn, người đứng dưới lầu si ngốc nghe, đêm thật yên tĩnh, nhưng tâm lại dậy sóng.

Cho đến Tạ Thụ Dật ngừng lại, Hải Nhạc vẫn cứ ngây ngốc đứng tại chỗ, hồi lâu, Hải Nhạc mới lưu luyến đi về phòng.

Bởi vì lúc trước Tạ Thụ Dật nói xin lỗi, Hải Nhạc bình tĩnh ở lại hai ngày, nhưng buổi tối, tiếng đàn violon của Tạ Thụ Dật khiến cho Hải Nhạc không tài nào chọn mắt nổi.

Hai người đều có tâm sự, thật ra thì trong lòng vẫn luôn nhớ về nhau!

Rõ ràng là người đứng ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể quen biết nhau, không thể nói với nhau!

Số mạng, luôn đùa giỡn nhau như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Trì Hải Hoan Trở Về

Đoàn phim Hải Giác Chi Ái phần lớn đều đã trở về khách sạn mới ở trong thị trấn, chỉ có Thường Hàn cùng với nam nữ chính tới, có lúc nam nữ chính cũng không tới đây. Đã năm năm rồi không thấy Thường Hàn, Hải Nhạc thiếu chút nữa không có nhận ra hắn, không hiểu hắn tại sao lại để râu ria như vậy, nhưng xem ra nhìn hắn bây giờ lại có vẻ thành thực hơn, có mùi vị nam tính hơn. Hắn buổi tối đi đâu đó mới về, sáng ra thì đúng lúc mới xuất hiện, xem ra đạo diễn phải khổ cực rồi. Thường Hàn luôn lặng lẽ đi khỏi Hải Giác, rất ít chạm mặt người làm ở đây, Thường Hàn vẫn chụp hình chung với fan hâm mộ nữ ở đây, tác phong cũng không có thay đổi, không biết người trong lòng hắn có còn là Nhã Nghiên không?

Nghĩ đến Nhã Nghiên, trong lòng Hải Nhạc tràn đầy khổ sở, lần trước gặp lại, cô và Nhã Nghiên đã không thể đứng chung được nữa, người trên trời kẻ dưới đất. Người ta thấy Nhã Nghiên mất liên sáng ra, còn thấy cô, chỉ cảm thấy khó chịu. Nếu như Nhã Nghiên với Thường Hàn có thể đến bên nhau, cô cũng thấy mừng thay cho cô ấy, dù sao năm đó Nhã Nghiên giúp đỡ Hải Nhạc nhiều như vậy, nghĩ đến trong lòng Hải Nhạc lại có chút áy náy. Hải Nhạc vẫn luôn cảm tạ Nhã Nghiên, nhưng bây giờ cô không có cách nào báo đáp, chỉ có thể thiếu cô ấy ân tình này.

Hải Nhạc lại bấm tay tính toán một chút, đã qua bốn ngày, hôm nay là ngày thứ năm rồi, Hải Nhạc đột nhiên nhớ đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, không biết mấy ngày này, bọn nhỏ có ngoan hay không, có nhớ mẹ hay không?

Vừa nghĩ tới con, trong lòng Hải Nhạc lại bắt đầu áy náy, sao cô lại có thể vì nam nhân không hề nhớ đến mình mà quên đi Tiểu Bảo Tiểu Bối đây?

Hải Nhạc cảm thấy mình thật quá ngu muội rồi, để con ở nhà, để lại văn chương, chỉ vì tới gặp mặt hắn, đáng giá sao?

Có lẽ là đáng giá, để cho cô hoàn toàn chặt đứt đoạn tình cảm còn sót lại trong lòng.

Trong lòng Hải Nhạc không khỏi cười khổ.

“A Ly, hôm nay cháu không có việc gì cần làm thì đi theo mợ ra thị trấn một chuyến, mợ cần mua chút đồ dùng với thực phẩm.”

Chiếc xe thể thao chậm rãi lái vào cổng biệt thự Hải Giác, khi xe dừng lại ở bên cạnh xe của Tạ Thụ Dật, một cô gái mang đầm xanh ngọc tới đầu gối, trên eo nổi bật lên sợi thắt lưng Diệu Linh Nữ Tử, cô gái gỡ mắt kính xuống, quan sát một lượt biệt thự trước mắt, môi đỏ hé miệng cười cười, sau đó đi thẳng vào cửa chính.

Bởi vì chú Phúc và thím Phúc cùng thím Phúc đều không ở đây, trong biệt thự chỉ còn lại vài người làm nữ với một nhân viên chăm sóc vườn hoa, thế nên cũng không có ai nhận ra cô gái này là thần thánh phương nào. Gia nhân vội vàng đi thông báo với Tạ Thụ Dật, Tạ Thụ Dật vừa nghe tới chiếc xe thể thao màu đỏ, mặt thoáng cái đã đen lại.

“Nói với cô ta, nơi này không hoan nghênh cô ta, bảo cô ta đi đi.” Tạ Thụ Dật nói.

“Vâng.” Nữ giúp việc nghe xong liền quay người muốn đi, nào ngờ cô gái kia đã tựa ngay cạnh cửa, trên tay cầm mắt kính lắc qua lắc lại.

“Tôi cũng tới rồi, sao phải muốn em đi?” Cô hơi chếch nhìn Tạ Thụ Dật một cái.

Tạ Thụ Dật từ trong chỗ ngồi mở hai mắt ra, lông mày rậm nhíu lại.

“Cô đi ra ngoài trước.” Tạ Thư Dật nói người làm đi ra ngoài, cô người làm cúi người rồi đi ra ngoài.

“Trì Hải Hoan, da mặt cô cũng quá dày đi, lại còn dám chạy tới nơi này? Cô tới làm gì?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi cô.

“Em đã trở về, cho nên tới đây để gặp anh a!” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật khẽ mỉm cười.

“Tôi rất khỏe, cũng không mượn cô quan tâm. Xin hãy cắt khỏi mắt tôi!” Tạ Thư Dật không chút khách khí mà nói.

“Anh Thư Dật, đừng như vậy mà.” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật cầu khẩn.

“Nơi này, không phải chỗ cô nên tới! Cô! Đừng có được voi đòi tiên!”

Trì Hải Hoan chán nản cúi đầu, nói: “Em không có, em không có được voi đòi tiên, em vẫn nhớ mình là ai, em chưa hề ở trước mặt anh mà lẫn lộn qua.”

“Đi ra ngoài!” Tạ Thư Dật gầm nhẹ nói.

“Không.” Trì Hải Hoan quật cường ngẩng đầu lên.

“Đi ra ngoài!” Hai tay của Tạ Thư Dật cũng nắm thành nắm đấm – “Tôi nhìn thấy cô đã thấy ghê tởm!”

“Không!” Trì Hải Hoan liều chết không đi.

Tạ Thư Dật giận đến mắt nỏ đom đóm, hấn giận đến gật đầu nói: “Được, cô không cần đi, tôi đi!”

Tạ Thư Dật đi tới cửa, đẩy mạnh Trì Hải Hoan ra, liền đi thẳng ra ngoài.

“Tạ Thư Dật! Tạ Thư Dật!” Trì Hải Hoan đuổi theo.

“Đừng tới chọc giận tôi! Nếu cô tới gần tôi, tôi sẽ không khách khí với cô như bây giờ đâu!” Tạ Thư Dật giọng điệu ác độc mà nói với Trì Hải Hoan nói, sau đó, hấn liền đi xuống lầu.

Trì Hải Hoan đuổi theo mấy bước, cuối cùng phần nộ quay trở lại phòng của Tạ Thư Dật.

Trì Hải Hoan nhìn xung quanh phòng một lượt, cũng không có chú tâm, trong lòng cô ta bây giờ chỉ có Tạ Thư Dật.

Năm năm rồi, năm năm a! Thế nhưng Tạ Thư Dật vẫn là một tảng băng, là một tảng băng lãnh khốc vô tình không thể hoà tan.

Trì Hải Hoan cảm thấy có chút mệt mỏi, thân mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi, mới từ Anh trở về, vội vội vàng vàng lái xe từ Đài Bắc đến Hoa Liên, thần kinh khẩn trương cao độ, mà Tạ Thư Dật lại đối xử với cô như vậy, khiến cho cô càng thấy thêm mệt mỏi.

Trì Hải Hoan mệt mỏi nằm lên giường của Tạ Thư Dật, ngáp một cái, liền ngủ mất.

Khi Hải Nhạc cùng thím Phúc đi mua đồ về, tay xách túi lớn túi nhỏ trở về Hải Giác, Hải Nhạc liền chú ý tới chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ bên cạnh xe của Tạ Thư Dật, đó không phải xe của hấn, cũng không phải xe của Thường Hàn, là của ai đây?

Hình như Hải Giác có khách quý, là ai vậy?

Trong lòng Hải Nhạc có chút nghi ngờ.

“A Ly, cháu đem cái máy đuổi muỗi lên phòng thiếu gia nhé, hôm qua thiếu gia nói trong phòng cậu ấy có muỗi.” Thím Phúc nói.

Hải Nhạc gật đầu một cái, tay cầm máy đuổi muỗi đi lên lầu.

Hải Nhạc gõ cửa, không nghe thấy tiếng Tạ Thư Dật trả lời.

Tạ Thư Dật không có ở trong phòng sao? Như vậy càng tốt. Hải Nhạc tiện tay khẽ mở cửa phòng Tạ Thư Dật ra.

Đột nhiên Hải Nhạc nhìn thấy trên giường của Tạ Thư Dật có một cô gái đang nằm ngủ, mái tóc dài gọn sóng, một tay gối đầu, một khắc đó, tim của Hải Nhạc như ngừng đập.

Là ai đang ngủ trên giường của hấn? Là ai?

Là chủ nhân của chiếc xe màu đỏ sao?

Hải Nhạc không có dũng khí đi qua đó, đem máy đuổi muỗi để trên bàn, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài, không ngờ lúc đi lui không cẩn thận, chân đá vào ghế, Hải Nhạc thiếu chút nữa trật chân té lăn trên đất, nhưng tiếng động đã đánh thức cô gái nằm trên giường làm ra tới tiếng vang đem chuàng shang nữ nhân thức tỉnh.

“Anh Thư Dật?” Cô gái trở mình một cái, tay dụi dụi mắt, nửa ngồi dậy.

Khi Hải Nhạc thấy rõ ràng là ai, máu toàn thân cô liền chạy lên não, toàn thân vô lực, một bước cũng không di chuyển được, chỉ có thể đứng ngơ ngác tại chỗ.

Khi Trì Hải Hoan tỉnh táo lại, phát hiện trước mặt là một người phụ nữ trùm kín mặt, cô giật mình.

“Cô là ai? Đi vào đây làm gì?” Trì Hải Hoan quát to một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Một Tát Này, Là Cho Cô Một Bài Học!

Hải Nhạc lạnh lùng nhìn trì Hải Hoan, cô ta đáng đáp càng ngày càng đẹp, không có Hải Nhạc ở đây, vẻ đẹp của cô ta không còn ai có thể át đi được.

Lòng của cô, thật là đau, thật là đau! Cô ta quả thật đã bò lên giường Tạ Thư Dật!

Là dùng tên Trì Hải Hoan mà leo lên giường hấn sao?

Hải Nhạc dám khẳng định, là chị ta dùng thân phận Hải Nhạc mà bò lên giường của Tạ Thư Dật, bởi vì Tạ thư Dật ghét chị ta như vậy, còn không cho chị ta tới gần, chớ nói chi là bò lên giường của hấn, hàng đêm cùng hấn ân ái!

Tất cả mọi thứ, tất cả, rõ ràng là thuộc về Hải Nhạc, thế nhưng lại bị Trì Hải Hoan vô sỉ, ác độc chiếm đoạt toàn bộ!

Có lẽ, khoảng thời gian cô ra thị trấn mua đồ, bọn họ đã ở trên chiếc giường này mà ân ái!

Hải Nhạc nghĩ đến đây, máu trong người như dừng lại, cả người lạnh băng. Giờ khắc này, cô thật sự hận Trì Hải Hoan, thật sự rất hận cô ta!

Không, cô càng hận Tạ Thư Dật hơn, so với Trì Hải Hoan, cô càng hận hấn hơn!

Chỉ trong thời gian gian năm, sáu năm, hấn lại ở cùng một chỗ với cô ta vui vẻ như vậy! Còn cô phải mang theo Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối trải qua cuộc sống khó khăn suốt năm năm nay, hấn lại có thể ôm lấy Trì Hải Hoan mà ân ái ái ái. Hấn thậm chí còn không có cảm giác ra rằng đó không phải là Hải Nhạc, không cảm nhận được người đó chỉ là giống cô thôi sao? Trì Hải Hoan cho tới bây giờ cũng chưa lộ ra sơ hở gì hay sao? Cho dù cô ta nói mình mất trí nhớ, nhưng trong lòng hấn, người hấn yêu thật sự là Tạ Hải Nhạc, hấn làm sao lại không thể phát hiện ra một chút dấu vết chứ? Một chút nghi ngờ cũng không có sao?

Hấn không thể phát hiện ra cô ta là giả! Hấn gọi cái này là yêu cô sao? Giả, tất cả tất cả đều là giả! Hấn không hề yêu cô như cô tưởng tượng! Ít nhất, không giống như cô yêu hấn!

Hai tay của cô bắt giắc nắm chặt thành quyền, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay cũng không hay biết!

Mặt của Trì Hải Hoan trầm xuống, người làm nữ này, lá gan cũng quá lớn đi? Cô đang hỏi mà cô ta lại không thèm trả lời!

Trì Hải Hoan từ trên giường bò dậy, đi vào chiếc dép ở dưới giường của Tạ Thư Dật, chậm rãi đi tới trước mặt Hải Nhạc, cao cao tại thượng hỏi Hải Nhạc: “Cô bị điếc sao? Không nghe thấy tôi đang hỏi cô sao? Cô vào đây làm gì? Quấy rầy giấc ngủ của tôi, nhưng ngay cả câu nói xin lỗi cũng không có!”

Hải Nhạc nhìn thẳng vào mắt Trì Hải Hoan, cô rất muốn nói: “Trì Hải Hoan, cô có cái gì hay mà phách lối? Cô chẳng qua chỉ là tráo mạn đồi dào mà thôi!”

Đáng tiếc, miệng của cô mở ra đến mức lớn hơn nữa, cũng không phát ra âm thanh nào.

Trì Hải Hoan thấy cô đứng ở nơi đó vẫn không nói lời nào, không khỏi tức giận.

“Khăn thì trùm kín đầu, lại không nói tiếng nào, là tôi ban ngày thấy ma sao?” Trì Hải Hoan lớn tiếng nói.

Thế nhưng người đứng trước mắt này vẫn không nói lời nào, một chút phản ứng cũng không có.

Trì Hải Hoan cảm giác mình bị coi thường, ngay cả một gia nhân trong nhà cũng coi thường cô ta! Làm sao có thể như thế chứ!

Trì Hải Hoan nhanh chóng vung tay lên, dùng sức đánh Hải Nhạc một bạt tai!

Hải Nhạc không nghĩ tới cô đột nhiên động thủ đánh mình, hơn nữa lại còn dùng sức đánh mạnh như vậy, một tát này để cho cô mất nỏ đom đóm, lỗ tai cũng ong ong lung bùng, Hải Nhạc lao đảo mấy bước mới đứng vững lại được.

“Một tát này, là dạy dỗ cho cô nhớ! Một gia nhân nhỏ nhoi mà lại dám đối đầu với bốn tiểu thư Tạ gia, lần sau hãy nhớ bổn phận của cô, hỏi cái gì thì phải trả lời cái đó.” Trì Hải Hoan lạnh lùng nói.

Hải Nhạc bụm mặt, ánh mắt hận hận nhìn Trì Hải Hoan, cô ta vẫn là Trì Hải Hoan của trước kia! Trì Hải Hoan đúng là chó không bỏ được ăn c*t (shit)!

Bổn phận, bổn phận! Tạ Thu Dật nói cô nhớ bổn phận của mình, cô có thể ngâm đắng nuốt cay mà im lặng, nhưng Trì Hải Hoan, cô ta có tư cách gì tới nói cô nhớ bổn phận của mình? Cô ta cũng lắm chỉ là một kẻ vô sỉ, không biết xấu hổ đi cướp đoạt thân phận của Tạ Hải Nhạc cô mà thôi!

Trì Hải Hoan cùng người trước mặt mang theo đôi mắt đầy hận thù nhìn nhau, trong lòng vừa giận vừa sợ, ở trong mắt cô ta, một nữ giúp việc làm sai, chịu một cái tát của chủ nhân thì sẽ sợ mất mặt, thế nhưng người phụ nữ trước mặt này lại nhìn cô ta với ánh mắt thù hận như thế?

Phản! Phản! Thật là phản!

“Xem ra! Tôi cho cô một cái tát, cũng chưa đủ khiến cô nhớ lâu a.” Trì Hải Hoan nhàn nhạt nói, bàn tay mảnh khảnh hất mái tóc trước ngực ra phía sau, thần thái vô cùng phong tình vạn chủng.

Nhưng dù cô ta phong tình vạn chủng thế nào, rơi vào trong mắt của Hải Nhạc, đó là dấu hiệu Trì Hải Hoan nổi điên, Hải Nhạc không khỏi phòng bị lùi về sau một bước.

“Nói! Cô tên gì?” Trì Hải Hoan bước về trước một bước.

Hải Nhạc lắc đầu một cái.

“Thế nào, cô bị câm hả? Tôi hỏi tên cô, đã là vinh hạnh của cô rồi!” Trì Hải Hoan lại bước về trước một bước.

Hải Nhạc tiếp tục lắc đầu.

“Tôi thật sự vô cùng tò mò, cái biệt thự Hải Giác này lại có thể nhận người như cô vào làm, Thu Dật rốt cuộc là đang làm gì a?” Trì Hải Hoan thông thả ung dung nói.

Trì Hải Hoan bước đến trước mặt Hải Nhạc, tò mò nhìn Hải Nhạc.

“Cô tại sao phải trùm đầu che mặt? Khuôn mặt cô bị dị dạng, người không nhận ra sao?” Trì Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc thật muốn rống to nói với cô ta: “Tôi không phải người! Là ác ma bò từ địa ngục lên, là do cô ban tặng.”

Nhưng khổ nỗi Hải Nhạc không có cách nào mở miệng nói chuyện, chỉ có thể ở trong lòng reo hò không biết bao nhiêu lần! Hận ý không cách nào tiêu tán, cô chỉ có thể tức giận nhìn Hải Hoan!

“Cô dám ở trước mặt tôi không nói tiếng nào, còn dám dùng cái ánh mắt này nhìn tôi, là ai cho cô lá gan này? Là ai? Là Tạ Thu Dật sao? Có phải là hấn hay không?” Trì Hải Hoan đột nhiên cau kinh hỏi.

Hải Nhạc cắn môi, cô không biết Trì Hải Hoan lại đang nghĩ cái gì.

“Hay là, khuôn mặt cô quá đẹp, không muốn cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của mình? Không lẽ là Thu Dật đưa cô tới đây? Là Thu Dật cứ để cô nhõm nhõm ở đây sao?” Trì Hải Hoan nghiêng đầu hỏi.

Hải Nhạc tức giận đến toàn thân phát run, rõ ràng là cô, là cô! Là kẻ lòng dạ hiểm độc như cô, không nhớ tới tình chị em mà tạo thành!

“Xem đi, tôi chỉ mới nói vậy thôi, mà toàn thân cô đã phát run lên rồi. Không lẽ, tôi đoán đúng rồi?” Trì Hải Hoan cười diễm lệ nói.

Nụ cười đó lọt vào trong mắt Hải Nhạc khiến cô ghê rợn tóc gáy.

Cô không muốn nhìn lại nàng, liền đem mặt phiệt qua vừa, mà Trì Hải Hoan dĩ nhiên cũng làm vào thời khắc này đột nhiên đưa tay dùng sức lôi kéo đầu của cô khăn, Hải Nhạc vội vàng không kịp chuẩn bị, khăn trùm đầu bị Trì Hải Hoan cả vạch trần xuống tới!

Không, không thể! Khăn trùm đầu như là mặt của cô! Không có khăn trùm đầu, mặt của cô lộ sẽ cũng sẽ bị mọi người cười chê! Hải Nhạc phản xạ lấy tay che kín đầu, nhưng khăn trùm đã bị Trì Hải Hoan kéo đi rồi, cả khuôn mặt cứ như vậy lộ ra trước mặt Trì Hải Hoan!

“Có quý a!” Trì Hải Hoan bị dọa cho sợ đến hết thất thanh, cô ném khăn trùm đầu trên tay xuống, không ngừng lùi về phía sau, “Quý a!”

Tạ Hải Nhạc vốn là đang trong lúc bối rối, nhìn thấy Trì Hải Hoan bị sợ thành cái dạng kia, trong lòng cô đột nhiên sinh ra cảm giác sáng khoái, Hải Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười đi tới chỗ Trì Hải Hoan.

“Đừng tới đây! Đừng tới đây!” Trì Hải Hoan cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn Hải Nhạc, cô ta hét lên, hai tay quơ lung tung trước mặt: “Cứu tôi

với! Cứu tôi với! Có quý a!”

Tạ Hải Nhạc vẫn như cũ cố chấp đi về phía cô ta, nếu như lúc này cô có thể nói, nhất định sẽ phát ra âm thanh giả thần giả quỷ, càng ghê rợn càng tốt, hù dọa cho Trì Hải Hoan khiếp vía. Đáng tiếc, cô lại không thể nói được!

Mọi người ở dưới lầu nghe tiếng Trì Hải Hoan hoảng sợ kêu cứu, vội vàng chạy lên. Hải Nhạc nghe được tiếng bước chân, thấy việc này không nên chậm trễ, cô nhanh chóng vọt tới trước mặt Trì Hải Hoan, bắt lấy cánh tay đang cào loạn của cô ta, Trì Hải Hoan giật mình mở to mắt nhìn cô.

Trì Hải Hoan, tôi sẽ không để cho cô muốn làm gì với tôi thì làm! Cô làm cái gì, tôi sẽ toàn lực trả lại cho cô! Trong lòng Hải Nhạc nói, cô vung tay trả lại cho Trì Hải Hoan một cái tát, Trì Hải Hoan thét lên, ngã ngổ ở trên sàn nhà.

Hải Nhạc nhanh chóng quay người lại, nhặt khăn trùm đầu lên, nhanh chóng cột lại sau ót, rồi đứng lui lại vách tường.

Rất nhanh, mọi người chạy lên, tất cả mọi người đều tập trung trong phòng của Tạ Thư Dật.

“Hải Nhạc, cháu làm sao vậy?” Chú Phúc nhanh chân chạy tới đỡ Trì Hải Hoan đứng dậy, Trì Hải Hoan đẩy ông ra, vùng vằng đứng lên.

Cô ta lại bị một người làm khuôn mặt như quỷ tát một cái! Sao cô ta có thể chịu được nhục nhã như vậy!

Trông thấy tất cả mọi người đã tới, lá gan của cô cũng lớn mạnh, nhìn thấy Hải Nhạc còn đứng ở bên kia, cô âm thầm chạy đến trước mặt Hải Nhạc, định vung tay đánh Hải Nhạc một bạt tai.

Nhiều người ở đây như vậy, Hải Nhạc cũng không dám xoay tay lại, cô nhấc chân phải muốn chạy ra ngoài, nhưng lại bị Trì Hải Hoan nắm tay kéo lại.

“Cái người quái dị này! Dám làm tôi sợ! Lại còn dám đánh tôi!”

Trì Hải Hoan vừa mắng, tay phải vung lên tát Hải Nhạc, Hải Nhạc giờ tay, thật nhanh bắt được tay của Trì Hải Hoan nắm thật chặt, cô ta vùng ra hết sức nhưng thế nào cũng bị Hải Nhạc nắm chặt. Trì Hải Hoan không ngờ, người phụ nữ yếu đuối này lại mạnh như vậy, khiến cô không đánh nổi, cô ta thật sự bị chọc giận, nổi cơn điên.

“Chú Phúc! Chú đánh cô ta cho tôi! Đánh cho cái nữ nhân không biết phân rõ tôn ti trật tự này hiểu ra!”

“Hải Nhạc.....” Chú Phúc có chút khó xử.

“Thế nào? Ngay cả lời tôi nói cũng không nghe sao?” Trì Hải Hoan bỗng nhiên quay đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn chú Phúc.

Chú Phúc chỉ đành phải nhắm mắt đi tới, lúc này, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Nhiều người ở trong phòng tôi như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Thư Dật chậm rãi xuất hiện ở cửa, mặt hắn không chút thay đổi đảo mắt nhìn một lượt tất cả mọi người có mặt trong phòng.

Trì Hải Hoan với Hải Nhạc bị sự xuất hiện của Tạ Thư Dật mà dọa sợ hết hồn, Hải Nhạc vội vàng buông cánh tay Trì Hải Hoan ra.

Ánh mắt của Trì Hải Hoan âm trầm xuống, nhưng ngay sau đó cô ta đổi lại nụ cười, chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, làm nũng nói: “Thư Dật, em chỉ là thay anh dạy dỗ mấy người giúp việc cứng đầu cứng cổ một chút mà thôi!”

Trì Hải Hoan chỉ tay vào Hải Nhạc nói: “Cái người giúp việc này lại dám xúc phạm em! Em hỏi cô ta tên gì nhưng cô ta không chịu nói, em thuận miệng hỏi cô ta mấy câu, thế mà cô ta lại kéo khăn trùm đầu xuống hù dọa làm em sợ! Anh cũng biết đó, đáng về cô ta thật kinh khủng! Xấu xí giống như quỷ! Thiếu chút nữa hù chết em rồi!”

Tạ Thư Dật lười nói chuyện, hất liếc chú Phúc một cái, chú Phúc vội vàng nói: “Hải Nhạc, con bé tên là A Ly, nó vốn là người câm, không nói chuyện được, Hải Giác chúng ta vì mấy ngày này thiếu người làm, cho nên mới tìm con bé tới làm mấy ngày mà thôi, không phải là người giúp việc lâu dài

Tạ Thư Dật không khỏi gi皱 cọt nhìn trì Hải Hoan, từ từ nói: “Người ta là một người câm, cô hỏi tên cô ấy, bảo cô ấy trả lời thế nào?”

Trì Hải Hoan không nghĩ tới người phụ nữ A Ly này lại là người câm, ch책 trách khi cô hỏi lại không nói một lời nào, thật là tức chết mà!

“Nhưng mà cô ta gỡ khăn trùm đầu xuống muốn dọa sợ em! Cô ta lại còn đánh em nữa! Anh nhìn đi! Mặt em cũng sưng lên rồi!” Trì Hải Hoan dậm chân nói.

Tạ Thư Dật cũng không có lập tức nhìn cô ta, hắn vừa nghe thấy lời nói của Trì Hải Hoan, theo phản xạ kinh ngạc nhìn Phương Viễn Chi, không thể nào? Cô gái đó lại dám đánh Trì Hải Hoan? Dù sao Trì Hải Hoan cũng mang thân phận tiểu thư Tạ gia, cô ấy lại có can đảm đánh cô ta?

Phương Viễn Chi trấn định nhìn hắn, cô thật sự muốn nhìn xem, hắn sẽ vì Tạ Hải Nhạc giả mà đến xử lý Hải Nhạc thật này như thế nào!

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phương Viễn Chi bình ổn đứng đó, không khỏi có chút khó hiểu, chẳng lẽ là Trì Hải Hoan nói láo? Cô ta đúng là ‘Chó không bỏ được ăn c*t’ sao? Chỉ vì Phương Viễn Chi không trả lời câu hỏi của cô ta, mà đến làm khó Phương Viễn Chi sao?

Hắn nhẹ nhàng liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái, phát hiện trên má trái cô ta có chút ửng đỏ, lòng mày rậm khề cau lại.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ, Phương Viễn Chi thật sự đánh cô ta?

Nhưng mà lời nói của Trì Hải Hoan không thể tin được, nói không chừng cô ta biết Phương Viễn Chi là một người câm, nên muốn gài chứng cứ cho cô ấy, người ta không thể nói, thì giải thích thế nào? Nhất định là như vậy rồi!

Hắn lạnh lùng quét một vòng, sau đó nói: “Các người, tất cả đều đi xuống! Tôi có chuyện muốn nói!”

“Thư Dật, sao anh có thể cứ như thế mà bỏ qua cho cô ta? Anh phải đuổi việc cô ta ngay!” Trì Hải Hoan không thuận theo dậm chân.

“Tất cả đều đi xuống!” Tạ Thư Dật tiếp tục lạnh lùng nói.

Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới Tạ Thư Dật lại dễ dàng như thế để cô đi, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 197: Cô Vĩnh Viễn Không Bằng Cô Ấy!

Chờ mọi người đi hết, Tạ Thư Dật lạnh lùng quay sang nhìn Trì Hải Hoan, nói: “Cô đi tới chỗ nào liền muốn gây chuyện chỗ đó sao? Nếu cô nổi cơn điên, cũng đừng si nhục danh tiếng của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc sẽ không làm chuyện nhảm chán như cô. Cô ấy tuyệt đối không bao giờ đi bắt nạt một người câm, nếu là cô ấy, Nhạc Nhạc sẽ tới đồng cảm giúp đỡ Phương Viễn Chi. Còn cô, chỉ vì người ta không trả lời câu hỏi của cô, cô liền muốn dạy dỗ người ta, lòng dạ của cô, sao lại nhỏ nhen đến mức đó? Phương Viễn Chi có thể đánh cô sao? Cô ta dám đánh cô sao? Không nên nói láo trước mặt tôi, tôi vĩnh viễn không bao giờ tin lời của cô! Cô tốt nhất hãy khiêm tốn một chút, đừng bôi nhọ tên tuổi Nhạc Nhạc!”

“CÔ ta thật sự đánh em mà! Là thật! tại sao anh không chịu tin em?” Trì Hải Hoan giận đến đầu óc choáng váng, không ngờ Tạ Thư Dật lại không tin cái người giúp việc Phương Viễn Chi kia đã đánh cô!

Tạ Thư Dật mỉm cười cười một tiếng: “Coi như cô ấy đánh cô đi, chỉ sợ là cô đánh người ta trước, người ta không có điên khùng, tại sao vô duyên vô cớ đánh cô? Cô chỉ là lợi dụng người ta bị câm, đổ hết tội lỗi lên đầu người ta! Hơn nữa, lúc tôi vừa tới, đã nghe thấy tiếng bập tạn cô đánh người ta, nhưng cô vẫn còn chưa thỏa mãn, mà tiếp tục ép chú Phúc ra tay. Trì Hải Hoan, vốn tưởng rằng cô sẽ có thay đổi, nhưng cô thật sự khiến tôi thất vọng. Cái tên Tạ Hải Nhạc, cô tốt nhất nên quý trọng nó! Đừng có mang tên tuổi của cô ấy mà đi làm xằng bậy! Nghe chưa?”

“Anh....” Trì Hải Hoan nhe răng nói không ra lời, nước mắt liền trào ra ngoài. Đáng tiếc, nước mắt của nữ nhân như cô có thể khiến người khác cảm động, lại không thể cảm động Tạ Thư Dật.

“Trì Hải Hoan, mau ra khỏi phòng tôi, cô không thể sống ở chỗ này.” Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi mà nói.

“Em không đi.” Nước mắt Trì Hải Hoan là chảy rơi xuống, “Hải Nhạc đã đi rồi, anh tại sao lại không thể quên nó đi chứ? Được rồi, coi như anh không quên được nó, nhưng em nguyện ý làm thế thân Hải Nhạc, anh có thể xem em là Hải Nhạc, em thật sự không để ý. Đã nhiều năm như vậy, dù là tăng băng ngàn năm cũng bị hâm nóng, nhưng anh tại sao vẫn luôn cự tuyệt em? Em có điểm nào không tốt? Em kém nó ở điểm nào? Cho dù nó hoàn hảo, Thiên hạ vô song, thì nó cũng đã chết rồi, không còn tồn tại trên đời này nữa! Một người sống lại thua kém một kẻ đã chết sao?”

Tạ Thư Dật bỗng nhiên quay đầu lại, gương mặt tức giận, hồi lâu, giọng hắn trầm xuống, băng lãnh mà nói: “Trì Hải Hoan, cô tất cả đều thua kém cô ấy, cô vĩnh viễn cũng không bằng cô ấy! Nhớ rõ thân phận của cô, cô vĩnh viễn không bao giờ thay thế được cô ấy? Tôi làm sao có thể thích một người đàn bà mà kẻ khác luôn muốn giết chứ? Hiện tại cô có thể đứng trước mặt tôi, là vì cái gì?”

Trì Hải Hoan mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, hồi lâu, cô nở nụ cười, nói: “Ý của anh, giá trị tôi tồn tại, là vì ba phải không? Các người cũng chỉ là lợi dụng tôi mà thôi! Các người không hề thật lòng đối tốt với tôi! Cùng lắm thì tôi lại trở về làm Trì Hải Hoan!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Tốt, hoan nghênh vô cùng, cô trở về thân phận Trì Hải Hoan, tất cả có thể kết thúc! Họa là cô đưa tới! Ba tôi là vì cô mà mới rước họa vào thân! Ông ấy là vì thương di chi còn một đứa con gái, không muốn giao cô ra ngoài nên mới để cô thế chỗ, đóng vai Tạ Hải Nhạc! Nếu không, cô nghĩ với thế lực Tạ gia chúng tôi lại không thể đối phó được với Trúc bang sao? Cô muốn trở về làm Trì Hải Hoan, tùy cô, vậy thì hãy sẵn sàng để người ta chặt cô ra làm trăm mảnh ném cho chó gặm! Cô chết, tất cả mọi chuyện cũng kết thúc! Là chính cô lựa chọn!”

Hắn quay người đi tới trước giường cầm hộp đàn vi-ô-lông vác lên vai, mặt không chút thay đổi bước ra khỏi phòng.

Đến thư phòng, Tạ Thư Dật đem văn kiện bỏ vào trong túi xách, dọn dẹp một chút đồ đạc, muốn đi khỏi Hải Giác. Thấy Trì Hải Hoan hắn liền thấy khó chịu, như đã nói ở Đài Bắc, hắn sẽ không để cô ta tới gần mình.

Hắn đi xuống lầu, hô một tiếng: “Chú Phúc!”

“Thiếu gia, chuyện gì ạ?” Chú Phúc hỏi.

“Tôi chuẩn bị trở về Đài Bắc rồi, nơi này tất cả giao cho chú.” Tạ Thư Dật nói.

“Chuyện này... , Hải Nhạc mới tới mà thiếu gia đã đi rồi sao?” Chú Phúc hỏi.

“Cô ta? Tôi không có ở đây, cô ta tự khắc cũng sẽ đi, không cần để ý đến cô ta!” Thư Dật nhàn nhạt nói.

Lúc này, Trì Hải Hoan cũng nhanh chóng đi xuống, nói: “Tôi tất nhiên sẽ đi.”

Tạ Thư Dật không để ý tới cô, đi thẳng ra ngoài, Trì Hải Hoan cũng theo đuôi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Mẹ Tốt Nhất Trên Đời!

Tạ Thư Dật đem đàn vi-ô-lông cùng tài liệu bỏ vào trong xe, lúc này, hắn đột nhiên nghe được bên ngoài một loạt tiếng nói vui vẻ của trẻ con: “Mẹ, Tiểu Bối rất nhớ mẹ a! Rất nhớ mẹ a!”

“Mẹ, con cũng vậy, con rất nhớ mẹ!” Là tiếng của Tiểu Bảo.

Tạ Thư Dật giật mình, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đã tới? Là sang đây tìm mẹ chúng à?

Hắn bắt gặp ra khỏi xe, đóng cửa xe lại, đi tới gần bọn họ.

Hai đứa nhỏ rất đáng yêu, hắn muốn qua chào hỏi một tiếng, thuận tiện xem thương tích của Tiểu Bảo đã lành chưa.

Tạ Thư Dật đi ra khỏi cổng lớn, nhìn thấy thấy Phương Viễn Chi ngồi chồm hổm, ôm hai đứa nhỏ vào lòng, kích động ôm hôn rồi lại hôn.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối!” Hắn bước nhanh tới.

Hai đứa bé nghe được có người kêu, cũng hướng bên này nhìn sang, nhìn thấy là Tạ Thư Dật, hai đứa nhỏ cao hứng kêu: “Chú! Chú minh tinh!”

Hải Nhạc không khỏi buông lỏng hai đứa bé ra, Tiểu Bảo Tiểu Bối rất nhanh liền chạy tới chỗ Tạ Thư Dật chạy đi, Tạ Thư Dật không khỏi mở rộng hai cánh tay ôm Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vào trong lòng.

Hải Nhạc không khỏi mỉm cười nhìn ba cha con, một lớn hai nhỏ đang thân thiết trò chuyện. Cô thật sự không ngờ Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối lại thích Tạ Thư Dật như vậy, chẳng lẽ thật sự có cái gọi là máu mủ tình thâm, để cho hai đứa bé như có trực giác mà đối với cha đẻ Tạ Thư Dật sinh ra cảm giác gần gũi sao?

Tiểu Tĩnh bĩu môi, nói: “Hôm nay Chủ nhật á..., Tiểu Bảo Tiểu Bối chỉ được nghỉ nửa ngày thôi, em đưa bọn nhỏ từ trường về nhà, tụi nó rùm beng lên đòi đi gặp chị, em cũng hết cách đành phải đưa chúng tới. Nếu biết cái người kia cũng có ở đây, em chả thèm tới.”,

Hải Nhạc chỉ đành phải cảm kích lại không thể nói gì, chỉ nhìn cô cười cười.

Hải Nhạc thật sự cảm kích Tiểu Tĩnh đã mang Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đến đây, gặp được bọn trẻ, khiến cô quên đi những đau đớn mà Trì Hải Hoan đã gây ra.

Lúc này Tiểu Tĩnh đột nhiên giật mình nhìn về phía cổng, cảm lạnh làm thỉnh nói: “Đó...? Cũng ở đây sao?”

Hải Nhạc nhìn theo tầm mắt Tiểu Tĩnh, hoá ra là Trì Hải Hoan đang đi ra, khó trách Tiểu Tĩnh giật lại giật mình như vậy, có lẽ Tiểu Tĩnh khẳng định cô ta là Hải Nhạc rồi. Tiểu Tĩnh chần chờ một chút rồi bước nhanh chạy tới, chạy đến trước mặt của Trì Hải Hoan, chậm rãi nói: “Hải Nhạc, chị là Tiểu Tĩnh, Phương Tĩnh! Trước kia ở Tạ gia em nói chị là bằng hữu tốt nhất! Em còn nhớ chị không?”

Trì Hải Hoan đang nổi nóng, đột nhiên một người lạ đi tới gọi cô một tiếng Hải Nhạc, trong lòng lại sinh ra oán hận cái tên Hải Nhạc này.

“Cô là ai? Tôi không biết cô!” Trì Hải Hoan thấy Tạ Thư Dật đang đứng gần đó, khẩu khí cũng hoà hoãn hơn một chút, nhưng trong lòng chán ghét muốn chết, cái gì mà bằng hữu của Hải Nhạc chứ?

Tiểu Tĩnh lui lại mấy bước, nước mắt nhất thời ở trong hốc mắt đảo quanh, Hải Nhạc thật sự quên mất cô!

Tiểu Tĩnh thương tâm nói: “Hải Nhạc, Hải Nhạc, em thế nhưng lại quên chị! Chị từ trước tới giờ vẫn ở đây mà nhớ về em, không ngờ em lại quên mất chị.”

Hải Nhạc toàn thân đều phát run, cô thật sự rất muốn nói với Tiểu Tĩnh: “Đó không phải là Hải Nhạc của chị, cô ta là giả! Em mới là Hải Nhạc mà chị vẫn nhớ! Em vẫn luôn ở bên cạnh chị!”

Nhưng mà Hải Nhạc chỉ có thể bước tới, nhẹ nhàng kéo Tiểu Tĩnh ôm vào trong ngực mình, đau xót nhìn Tiểu Tĩnh thương tâm.

Trì Hải Hoan vội vàng lui về phía sau mấy bước, cái người Tiểu Tĩnh này với đám nhóc kia lại là người nhà của người xấu xí đó.

Mà Tạ Thu Dật nghe được lời nói của Tiểu Tĩnh, hần không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Tĩnh, khó trách ở 101 hần nhìn thấy cô có chút quen mặt, thì ra cô là Tiểu Tĩnh! Là Tiểu Tĩnh, cô giúp việc đã từng giúp Nhạc Nhạc bị hần đuổi ra khỏi Tạ gia!

Hần buông ra Tiểu Bảo Tiểu Bối ra, đi về phía Tiểu Tĩnh.

“Cô là Tiểu Tĩnh?” Tạ Thu Dật hỏi.

Tiểu Tĩnh nâng lên đôi mắt đầm lệ, trừng mắt liếc hần một cái: “Tôi là Tiểu Tĩnh!”

“Khó trách gặp lại cô tôi lại cảm thấy quen.” Tạ Thu Dật cảm thán nói.

“Anh nhìn thấy chẳng qua cũng chỉ là thấy quen mặt, còn anh, hoá thành tro tôi cũng vẫn nhận ra!” Tiểu Tĩnh tức giận nói.

Hải Nhạc thật sự quên Tiểu Tĩnh rồi, mặc dù biết cô ấy bị mất trí nhớ, nhưng Tiểu Tĩnh thật sự đau lòng, trong lòng lại cảm thấy ghét Tạ Thu Dật hơn.

Tạ Thu Dật cũng không có tức giận, nghĩ đến cô trước kia mạo hiểm bị đuổi ra Tạ gia vì giúp Nhạc Nhạc, hần đột nhiên cảm thấy Tiểu Tĩnh rất tốt, mà bây giờ, hần cũng có thể cảm giác được là cô thật lòng nhớ thương Nhạc Nhạc, hần đang trên tâm lý không khỏi đối với Tiểu Tĩnh thân cận hơn. Hơn nữa, nhà cô lại cư mang Phương Viễn Chi đáng thương như vậy, Tiểu Tĩnh và gia đình thực sự rất hiền lành, tốt bụng, cho nên hần quyết định xin lỗi Tiểu Tĩnh về chuyện năm đó.

“Tiểu Tĩnh, năm đó là tôi nhất thời hồ đồ, có ý nói cô quyến rũ tôi mà đuổi cô ra khỏi Tạ gia, tôi trịnh trọng hướng cô nói lời xin lỗi, thật xin lỗi!” Tạ Thu Dật chân thành nói.

Tiểu Tĩnh kinh ngạc nhìn hần, Tạ thiếu lại biết đi xin lỗi ng khác? Hơn nữa đối tượng là Phương Tĩnh?

Nhưng Phương Tĩnh chỉ hừ lạnh một cái: “Anh cho rằng nói một câu xin lỗi thì mọi chuyện liền quên sao? Tổn thương mà anh tạo cho tôi có thể nói ba từ thật xin lỗi mà xoá bỏ được sao? Phải, anh là người có tiền, tôi chỉ là một người giúp việc, nhưng bây giờ tôi cũng không ở Tạ gia các người, cho nên anh là người tôi cũng là người. Ba chữ thật xin lỗi đối với tôi mà nói, không có tác dụng!”

Tạ Thu Dật cười khò một tiếng, nói: “Tôi biết rõ nó không có tác dụng nhưng tôi vẫn muốn nói với cô lời xin lỗi, cũng cảm ơn cô trước đây đã thật lòng bảo vệ Nhạc Nhạc như vậy, cũng cảm ơn cô vẫn luôn nhớ ở đây mà nhớ thương cô ấy.”

“Ách.....” Tiểu Tĩnh không nghĩ tới Tạ Thu Dật lại chân thành như vậy, có chút cảm động. Tiểu Tĩnh đưa mắt từ Tạ Thu Dật sang Hải Nhạc đứng trước mặt, Hải Nhạc mất trí nhớ, nhưng cô cảm giác cô ấy thật xa lạ.

“Tiểu Tĩnh, thực sự tôi muốn cảm ơn cô năm đó đã đối tốt với Nhạc Nhạc, ra sức giúp đỡ cô ấy, thật sự cảm ơn cô. Tôi nghĩ nếu như biết cô bây giờ vẫn luôn nhớ cô ấy, trong lòng Nhạc Nhạc nhất định sẽ thấy rất vui.” Tạ Thu Dật buồn buồn nói.

Lời của hần nói, khiến cho Tiểu Tĩnh cùng Hải Nhạc cũng ngẩn người.

Lòng của Hải Nhạc bính bính trực nhảy, “Tạ Hải Nhạc” đó, rõ ràng đang ở phía sau hần, nhưng là, điệu bộ của hần giống như là nhớ lại mà nói, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

“Đúng vậy a, tôi thật sự rất vui, Tiểu Tĩnh, cảm ơn cô ban đầu đã trợ giúp tôi, mặc dù tôi không nhớ rõ, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cô.” Trì Hải Hoan bước tới trước mấy bước, cười ngọt ngào với Tiểu Tĩnh, than thiết kéo tay cô gái: “Cảm ơn cô, Tiểu Tĩnh, cảm ơn cô đã vì tôi mà chịu vất vả, oan ức.”

Tạ Thu Dật vận nhướng mày, đang muốn nói chuyện, lúc này, Tiểu Bối kéo vạt áo của hần, hỏi: “Chú, chú biết di Tĩnh của Tiểu Bối sao? Vậy chú đã biết mẹ của Tiểu Bối chưa?”

Cô bé chỉ vào Hải Nhạc đang đứng bên cạnh Tiểu Tĩnh, kiêu ngạo nói: “Chú, đó chính là mẹ của Tiểu Bối! Mẹ tốt nhất trên đời!”

Sau đó cô bé lại rất thần khí đối với mẹ nói: “Mẹ, chú ấy chính là chú mình tính mà Tiểu Bối đã nói a, chú ấy rất đẹp trai phải không ạ? Mẹ, chú ấy rất đẹp phải không?”

Tạ Thu Dật cùng Hải Nhạc đều nở nụ cười, Tiểu Bối, là một cô bé rất khả ái.

Hải Nhạc thấy Tiểu Bối mong đợi nhìn nàng, dùng sức gật đầu một cái, Tiểu Bối mặt mày hớn hở đối Tạ Thu Dật nói: “Mẹ con cũng nói chú rất đẹp trai

nha.”

Tạ Thư Dật ôm lấy Tiểu Bối, nói: “Chú sớm đã biết mẹ của Tiểu Bối rồi, cô ấy thực sự là người mẹ tốt nhất trên đời.”

Tạ Thư Dật lại lần nữa nhìn về phía Phương Viễn Chi, thâm ý nói: “Cũng là người mẹ dũng cảm nhất trên đời.”

Hải Nhạc hốt hoảng cúi đầu, ý hẩn là nói cô sáng hôm ấy chặn hẩn lại ở trên bờ biển sao?

Trong lòng của Hải Nhạc bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào.

Tri Hải Hoan nhìn lại thấy rằng Tạ Thư Dật đang nói chuyện cái người Phương Viễn Chi này dám gây chuyện với cô ta, khiến cho Tạ Thư Dật nhìn cô mà há hê, Tri Hải Hoan không khỏi xấu hổ nói: “Đáng tiếc, mẹ con lại xấu xí dọa người a!”

Tầm mắt mọi người toàn bộ dồn lên người Tri Hải Hoan. Tiểu Tĩnh không dám tin tưởng những lời này lại nói ra từ miệng cô, cô ấy không thể nào nói ra những lời lẽ độc ác tổn thương người khác như vậy? Tại sao cô ấy lại biến thành người như vậy?

Tạ Thư Dật hung hăng trợn mắt nhìn tri Hải Hoan một cái, hẩn hướng Phương Viễn Chi xin lỗi, chỉ thấy cô cúi đầu thật thấp, hẩn nhìn ra được cô rất khó chịu, trong lòng Tạ Thư Dật không khỏi vì Tri Hải Hoan mà tức giận.

Tạ Thư Dật còn chưa mở miệng, Tiểu Bảo đã lên tiếng: “Mẹ con không có xấu xí, nói người khác xấu xí thì mình mới là người xấu, thầy giáo đã nói rồi, người có tâm hồn xinh đẹp mới là người đẹp thực sự, tâm hồn của cô không đẹp. Giống như công chúa Bạch Tuyết và mẹ ghê Hoàng Hậu vậy, cô mặc dù rất xinh đẹp nhưng tâm hồn cô xấu xa, là một người phụ nữ xấu! Mẹ con là người có tâm hồn đẹp, mẹ mới là người đẹp thực sự! Cô nói mẹ con xấu xí, cô chính là mẹ ghê của Bạch Tuyết, là người phụ nữ tâm địa xấu xa!”

Tri Hải Hoan không nghĩ đến một đứa trẻ con lại có thể nói ra nói lợi hại như vậy, cô đứng bên cạnh tức giận nói không nên lời, cô ta thật sự lại bị một đứa bé chặn miệng! Thật sự quá đáng rồi!

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, Tri Hải Hoan cũng không biết nói gì đáp trả lời nói của đứa nhỏ!

Tri Hải Hoan ngơ ngác đứng đó, tức đến không thờ ra hơi.

“Tiểu Bảo! Con. ....” Tiểu Tĩnh không ngờ Tiểu Bảo nhỏ như vậy, lại khôn ngoan như vậy.

Tầm mắt của Tiểu Tĩnh không khỏi nhìn về phía Tri Hải Hoan, cô ta bị Tiểu Bảo chọc giận đến sắc mặt cũng tái đi rồi!

Mà Hải Nhạc đứng đó cũng hít vào một hơi, trời ạ, Tiểu Bảo nhỏ như vậy mà lại có thể nói ra lời nói mạnh mẽ như vậy! Trời ạ, thằng bé so với người lớn còn hơn gấp trăm lần!

Tạ Thư Dật cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, chỉ thấy thằng bé chần trước người mẹ, bộ dạng giống như một con nhím đang xù gai nhọn lên đâm Tri Hải Hoan, hoặc giống như là một Tiểu Đầu Sĩ đang chuẩn bị chiến đấu. Tạ Thư Dật buồn cười, nhưng lại cảm thấy rất cảm động, đứa nhỏ này rất rất được, chỉ vì không muốn người khác coi thường mẹ mình mà dám cùng người lớn đối chất, quả thật rất được lòng hẩn! Giờ khắc này, Tạ Thư Dật cảm nhận được hẩn thật sự rất yêu thích đứa nhỏ này! Trong lòng đột nhiên nảy sinh một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Chú Sẽ Làm Ba Nuôi Của Các Con!

“Đúng vậy a, mẹ con là công chúa Bạch Tuyết á..., ai nói mẹ con xấu xí, tất cả đều là hoàng hậu phù thủy xấu xa!” Tiểu Bối cũng ở bên cạnh nói thêm

Tạ Thư Dật hôn Tiểu Bối một cái nói: “Chú thấy con và anh hai nói rất đúng, chú quyết định cho hai đứa một phần thưởng!”

Tiểu Bối cao hứng hỏi: “Chú, chú định cho con và anh hai phần thưởng gì a?”

Tạ Thư Dật ngồi xổm, đặt Tiểu Bối xuống rồi ngoắc tay với Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, tới đây!”

Tiểu Bảo đi tới gần Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ôm thằng bé vào lòng, nói với hai đứa: “Các con không phải là muốn chú làm ba nuôi sao? Chú quyết định, chú sẽ làm ba nuôi của các con, chú sẽ không để cho đám bạn khi dễ hai con, chú cũng sẽ không để người xấu xúc phạm mẹ các con! Mau gọi chú là ba nuôi!”

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vui mừng khôn siết, nhất là Tiểu Bối, vỗ tay cao hứng kêu: “Oa! Chú đồng ý làm ba nuôi chúng ta rồi, chúng ta có ba rồi!”

Tiểu Bảo lớn tiếng hướng về phía Tạ Thư Dật hô một tiếng: “Ba nuôi!”

“Ồi!” Tạ Thư Dật lớn tiếng đáp ứng.

Tiểu Bối cũng vội vàng ngọt ngào hô một tiếng: “Ba nuôi!”

“Ồi! Tiểu Bối rất ngoan, ba nuôi có đứa con gái đáng yêu như vậy, ba thật sự rất vui nha.” Tâm tình Tạ Thư Dật cũng trở nên vui vẻ, hẳn không ngừng hôn Tiểu Bối.

Nước mắt Hải Nhạc nước mắt trong một khắc kia liền chảy xuống, Tiểu Bảo a, Tiểu Bối a, các con không có gọi sai a! Hẳn vốn chính là ba ruột của các con a!

Cho dù thế nào đi nữa, cũng là chuyện rất tốt. Ba nuôi cũng là ba, ít nhất hai đứa nhỏ cũng có thể gọi ba, hơn nữa là gọi đúng người! Cuộc đời của cô cũng không còn gì hối tiếc nữa!

Hải Nhạc lau nước mắt không ngừng chảy xuống, hạnh phúc nhìn ba người quan trọng nhất đối với sinh mệnh của cô, con của cô, người yêu của cô! t

Tạ Thư Dật, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã quan tâm đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, Tạ Hải Nhạc em không hề yêu lầm người! Anh đáng giá để em yêu cả đời này! Tạ Thư Dật cảm ơn anh! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng nói thầm.

Ngay sau đó Tạ Thư Dật vỗ trán mình, nói: “Ai nha, ba nên tặng cho các con quà ra mắt, nhưng chuyện gấp quá, ba nuôi chưa có chuẩn bị quà cho các con rồi!”

“Không có quà cũng không sao, chỉ cần chú trở thành ba nuôi của chúng con là rất tốt rồi!”

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, hẳn lấy xuống trên cổ miếng ngọc mà Hải Nhạc cho hắn, trình trọng đeo lên cổ của Tiểu Bối.

Hải Nhạc không ngờ mình đưa cho hắn ngọc bội, hắn lại đưa cho Tiểu Bối, một khắc đó lòng của cô lại thấy nhói nhói.

Tạ Thư Dật lại lấy xuống Dolphin Kiss, rút lại bớt mắc xích rồi đeo lên cổ của Tiểu Bảo.

“Tạ Thư Dật, làm sao anh lại đem Dolphin Kiss cho đứa nhỏ đấy chứ!” Trì Hải Hoan không ngờ Tạ Thư Dật lại có thể đem Dolphin Kiss và ngọc bội luôn đem bên mình tặng cho hai đứa nhỏ hạ nhân kia!

Tạ Thư Dật không có để ý nàng, trình trọng đối với Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối nói: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, đây là hai sợi dây chuyền, là bảo bối quan trọng nhất trong cuộc đời ba, còn quan trọng hơn sinh mạng của ba! Bây giờ ba tặng lại cho hai đứa, các con hãy cất giữ chúng thật tốt. Sau này các con đến Đài Bắc, chỉ cần người khác nhìn thấy ngọc bội cùng với Dolphin Kiss này, sẽ không có bất kỳ ai dám khi dễ các con! Bởi vì các con là con trai và con gái của Tạ Thư Dật! Con của Tạ Thư Dật ta, không ai có thể đụng tới!”

Ta điện thoại cho người số Tiểu Bảo cũng trình trọng nói: “Ba nuôi, bảo bối so với sinh mạng của ba nuôi, cũng chính là bảo bối so quan trọng nhất của Tiểu Bảo, con sẽ cất giữ bảo bối thật cẩn thận.”

Tạ Thư Dật khẽ cười, nói: “Ba biết Tiểu Bảo rất biết điều, Tiểu Bối cũng ngoan, ba nuôi chuẩn bị trở về Đài Bắc rồi, các con phải ngoan, phải nghe theo lời của mẹ các con, chờ lần sau trở lại, ba nuôi sẽ mang quà tới cho các con.”

Hai đứa bé vốn đang rất vui vẻ, nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xị xuống.

“Không sao, ba nuôi, 4 ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Bảo với Tiểu Bối á..., ba có thể đến sinh nhật chúng con rồi mới quay trở lại Đài Bắc không?” Tiểu Bảo mong đợi nói.

Tạ Thư Dật nghe được tiểu bảo nói như vậy, có chút làm khó cho hắn rồi.

Hải Nhạc cũng đang đợi Tạ Thư Dật trả lời, không nghĩ tới lại làm khó hắn rồi, trong lòng cô mặc dù có chút thất vọng, nhưng Hải Nhạc vẫn đi tới, vỗ vỗ bả vai hai anh em, sau đó dùng ngôn ngữ khiếm thính nói với bọn nhỏ: “Các con phải ngoan, chú là người lớn, chú còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, hãy để chú ấy trở về Đài Bắc.”

Hai đứa nhỏ hiểu mẹ nói gì, khuôn mặt có chút thất vọng, nhưng Tiểu Bảo lại nói: “Ba nuôi là người lớn có rất nhiều việc, con và Tiểu Bối rất biết điều, ba cứ trở về Đài Bắc đi nhé, con và Tiểu Bối sẽ chờ ba quay trở lại gặp chúng con.”

Tạ Thư Dật vỗ vỗ bả vai của Tiểu Bảo, nói: “Tất nhiên rồi, chỉ cần có thời gian rảnh, ba nuôi sẽ đến thăm các con, còn bây giờ ba phải đi rồi.”

“Vâng, chúng con sẽ ngoan, sẽ nghe lời của mẹ, ba nuôi hãy sớm quay trở lại nhé.” Tiểu Bối dùng sức gật đầu.

Tạ Thư Dật đứng lên, nói với Hải Nhạc nói: “Viễn Chi, cô dạy dỗ bọn trẻ rất tốt, cô hãy chăm sóc tốt cho hai đứa bé này, tôi thật sự rất yêu thích Tiểu Bảo và Tiểu Bối.” Hải Nhạc nhìn hắn, gật đầu một cái.

“Ba nuôi, ba có thể cho con số điện thoại không? Nếu như ba không thể tới, con và Tiểu Bối có thể gọi cho ba, có thể nghe được giọng nói của ba rồi.” Tiểu Bảo nói với Tạ Thư Dật.

“Đúng vậy a, ba nuôi, mỗi khi chúng con nhớ ba, con và anh hai sẽ gọi cho ba, hay khi ba nhớ chúng con, ba cũng có thể gọi điện thoại a.” Tiểu Bối cười mĩ mĩ nói.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, lấy ra cây bút, viết số điện thoại của mình lên lòng bàn tay của Tiểu Bảo, nói: “Ừ, ba cho con số điện thoại, con đến lúc đó nhất định phải gọi cho ba, nhớ chưa?”

Tiểu Bảo quý trọng nắm bàn tay thành nắm đấm nhỏ, gật gật đầu nói: “Tiểu Bảo nhất định sẽ gọi điện thoại cho ba nuôi.”

“Phải rồi, con và Tiểu Bối hãy đứng cạnh nhau, ba sẽ chụp cho hai đứa mấy tấm hình, đến khi không có các con ở bên, ba nuôi nhìn điện thoại là có thể thấy hai đứa con rồi!” Tạ Thư Dật lấy điện thoại di động ra nói với Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối.

“Vâng!”

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối phối hợp làm ra rất nhiều tư thế lạnh lùng mà dễ thương, Tạ Thư Dật hết sức hài lòng lật xem một chút, sau đó đưa điện thoại di động cho Hải Nhạc: “Phương Viên Chi, cô hãy giúp tôi chụp với các con vài tấm.”

Hải Nhạc vội vàng nhận lấy điện thoại di động, Tạ Thư Dật ngồi xổm xuống cùng hai đứa bé, lại đem hai đứa bé ôm vào trong ngực chụp mấy tấm. Rốt cuộc Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng thoả mãn, lưu luyến không rời đưa mắt nhìn xe Tạ Thư Dật rời đi tầm mắt.

“Mẹ, mẹ nói xem, ba nuôi có thể tới đây nữa không?” Tiểu Bảo hỏi.

“Hai đứa các con đáng yêu như thế, ba nuôi nhất định sẽ quay trở lại.” Hải Nhạc nói.

“Vâng, từ nay về sau, mỗi buổi tối con sẽ gọi cho ba nuôi một cuộc điện thoại, mẹ nói có được không?” Tiểu Bảo nói.

“Được” Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Chị hôm nay dám khẳng định Tiểu Bảo của nhà chúng ta chính xác là người gặp người yêu, mệnh thiên hạ vô song a! Ngay cả đại thiếu gia hách dịch, lạnh lùng khó tính như Tạ Thư Dật cũng bị hai tiểu tử kia cảm động, lại còn nhận hai đứa làm con nuôi! Bảo Tiểu Bối của nhà chúng ta quả thật lợi hại! Thật lợi hại! Nếu như ông bà ngoại mà biết không biết sẽ vui tới mức nào đây!” Tiểu Tĩnh ở bên cạnh cảm thán mà nói.

Hai tiểu tử kia nghe được khích lệ liền phấn khích nở nụ cười.

“Cái cô xe đỏ đi theo ba nuôi đó thật đáng ghét, dám nói mẹ con xấu xí! Cô ta mới xấu xí! Con thấy cô ta không hề đẹp chút nào! Thật đáng xấu hổ!” Tiểu Bảo đột nhiên nói.

Sắc mặt của Tiểu Tĩnh sắc mặt âm trầm xuống, Hải Nhạc mắt trí nhớ, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Nếu là trước kia, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói ra như vậy, Tiểu Tĩnh nhất thời không thể chấp nhận được chuyện này.

Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm bả vai Tiểu Tĩnh an ủi.

“Thật không hiểu, chỉ là mắt trí nhớ, tại sao lại thay đổi thành người khác như vậy, những lời cô ấy nói với chị hôm nay, thật sự khiến cho chị rất buồn, chị thật sự rất thất vọng.” Tiểu Tĩnh chán nản mà nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, nói mình không sao, Tiểu Tĩnh cũng không nên để tâm làm gì.

“Chị không sao, chị cũng biết trước Hải Nhạc mắt trí nhớ, chắc chắn sẽ không nhận ra chị, chẳng qua là chị thấy có chút khó chịu, cô ấy lúc trước rất thiện lương nhưng bây giờ lại nói ra những lời khó nghe như thế?” Mắt Tiểu Tĩnh cũng có chút đỏ.

“Con người ai cũng sẽ thay đổi.” Hải Nhạc dùng ngôn ngữ khiếm thánh nói với Tiểu Tĩnh.

“Nhưng cô ấy thay đổi làm cho người ta quá thất vọng rồi!” Tiểu Tĩnh nói xong, nước mắt ở trong hốc liền trào ra.

Hải Nhạc ôm cô vào trong ngực, an ủi, cô thật muốn nói cho cô ấy biết: “Tiểu Tĩnh, em mới là Hải Nhạc, em vẫn luôn nhớ thương chị, chị không cần phải đau lòng, không cần khổ tâm, vì một kẻ giả mạo, không đáng giá!”

Nhưng Hải Nhạc chỉ có thể nói trong lòng mà thôi!

Bởi vì Tạ Thư Dật đã rời khỏi, Hải Nhạc cũng chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại, cô đi gặp chú Phúc lấy tiền lương, sau đó cùng Tiểu Tĩnh và hai đứa nhỏ đi khỏi Hải Giác.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Thật Sự Không Cam Tâm!

Về đến nhà, Hải Nhạc liền mở máy tính ra, mở ra email, mở trang tiểu thuyết của mình, sau đó lên MSN. Hộp thư tràn lan tin nhắn, sắp đầy rồi. Hải Nhạc mở tin nhắn ra, không phải là của fan bình luận về tác phẩm của cô nữa mà là thư của Nhà Xuất Bản Tác Hiệp. Họ yêu cầu thông tin của Hải Chi Lệ, họ muốn mời Hải Chi Lệ gia nhập Tác Hiệp, trở thành tân Tác gia tham gia Hội đàm Tác Gia của Tác Hiệp vào tháng 7 này.

Hải Nhạc vui mừng đến muốn khóc, thật là chuyện vui liên tiếp a, cứ tưởng rằng không chuyện gì vui bằng việc Tạ Thư Dật nhận Tiểu Bảo Tiểu Bối làm con nuôi, nào nghĩ đến Tác Hiệp lại muốn tuyển cô làm thành viên. Chuyện này đối với một nhà văn mà nói, chính là một ước mơ tha thiết. Hải Nhạc vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một nhà văn trên Internet, sẽ không khiến cho Tác Hiệp để ý, thật không ngờ họ lại chọn cô, Hải Nhạc quả thật là mừng rỡ như điên rồi!!

Nhưng mà trước kia cô vẫn luôn để cho Tiểu Tinh thể thân mình, lần này chỉ sợ là không thể để Tiểu Tinh thay cô chống đỡ được, dù sao Tác Hiệp là một công ty lớn, quy định nghiêm khắc, Tiểu Tinh khó có thể qua được, phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, chỉ có cách tự mình xuất hiện sao? Nhưng bộ dạng cô như thế này sao có thể đi gặp người ta? Không lẽ đành từ bỏ sao? Trời ạ, làm sao có thể từ bỏ được? Đây chính là con đường mà mỗi nhà văn đều hướng tới, muốn được mà không được, cô sao có thể từ bỏ? Thật là khó xử!

Hải Nhạc từ vui sướng tốt cùng rơi xuống, lại lâm vào khổ não.

Hải Nhạc đang phiền não suy nghĩ, thì ngoài cửa có tiếng gõ dồn dập.

“Viễn Chi! Viễn Chi! Mau ra mở cửa a! Không xong rồi!” Tiểu Tinh ở bên ngoài lo lắng nói.

Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng mở cửa, Tiểu Tinh nói như sấm sét: “Chị vừa mới nhận được điện thoại của cô Nhã Nghiên, cô ấy nói mời chị, a không, không, mời em, mời em á...”, cô ấy nói chuẩn bị tới Hoa Liên, còn đi cùng rất nhiều nhà báo tới studio ở đây phỏng vấn, thuận tiện muốn mời em đi cùng đến studio muốn phỏng vấn em lên TV a!”

Hải Nhạc nghe xong lại càng hoảng sợ, không hề nghĩ tới Nhã Nghiên sẽ đến nơi này, cô ấy thật sự rất tâm huyết, biết cô ở Hoa Liên nên muốn mời cô đến studio, nhưng phải làm sao bây giờ? Có nên để cho Tiểu Tinh đi không? Nhưng mà còn có ký giả đi cùng, nói Tiểu Tinh là tác giả Hải Chi Lệ, vậy bên Tác Hiệp phải làm sao? Đến lúc vỡ lẽ, không phải là cô lừa dối họ sao?

Hải Nhạc cũng gấp đến độ không biết phải làm sao rồi. Tại sao mọi chuyện lại đổ dồn đến cùng một lúc như vậy chứ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Viễn Chi, nếu như có ký giả ở đó, chị không dám đi thay em rồi, chị từng đi làm ở Đài Bắc, mọi người đều biết chị chỉ là một nha đầu giúp việc, không phải nhà văn gì cả, đến lúc đó bị người ta phát hiện ra thì thật thảm a. Lần này, em đành phải ra mặt rồi...” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc thật sự khổ não.

“Cô ấy nói khi nào tới đây?” Hải Nhạc hỏi.

“Cô ấy nói là bốn ngày sau, hình như là đúng ngày sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy!” Tiểu Tinh nói.

Hả? Thế nào lại vào trùng ngày đó đây?

Hải Nhạc một mình ngồi trên ghế.

“Lần này, chị không phải dám đi làm đồ giả mạo rồi, Viễn Chi, hay là chúng ta nói thật với Nhã Nghiên nhé, lúc đó chị làm phiên dịch là được mà.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc khoát khoát tay, nói: “Em muốn suy nghĩ một chút.”

“Được rồi, vậy em suy nghĩ cho kỹ, lần này, có đánh chết chị cũng không dám, chị lại không biết gì về văn chương, họ mà nói chị viết văn, chị liền thảm rồi... Tóm lại, lần này em không thể tìm chị.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc như đưa đám lấy tay che đầu.

Hải Nhạc không muốn Nhã Nghiên đến nơi này nhìn thấy cô như vậy, nhưng một mặt nghe tin cô ấy sắp tới, Hải Nhạc lại rất muốn gặp cô ấy, cô rất nhớ cô ấy, cũng muốn biết bây giờ cô ấy và Thường Hàn có ở bên nhau hay không?

Tại sao cô lại trở nên xấu xí? Tại sao cô lại bị hủy dung? Tại sao cô và Nhã Nghiên bây giờ đến quen biết nhau cũng không thể? Tại sao?

Cô rất nhớ, cô rất nhớ Nhã Nghiên, muốn ôm lấy cô ấy mà khóc một trận, nói cho cô ấy biết, mấy năm này Hải Nhạc vẫn luôn nhớ thương cô ấy!

Trong lòng Hải Nhạc vô cùng phiền não, bi thương.

Cô không cam lòng, cô đột nhiên cảm thấy không cam lòng, tại sao Trì Hải Hoan lại được sống vui vẻ dưới cái tên của cô? Tại sao lại để cô ta vô si mà chiếm đoạt tình yêu mà vốn là của Tạ Hải Nhạc với Tạ Thư Dật? Rốt cuộc tại sao lại là cô ta?

Hải Nhạc muốn là Phương Viễn Chi an phận, nhưng cô không bỏ được quá khứ của Tạ Hải Nhạc, không bỏ được Nhã Nghiên, không bỏ được Tạ Thư Dật, cô càng không thể quên được ba mẹ. Họ vẫn luôn cho rằng người chết đi là Trì Hải Hoan, không phải Hải Nhạc, cho nên sẽ càng yêu thương Hải Nhạc giả phải không?

Tại sao ông trời lại để Trì Hải Hoan hưởng thụ tất cả mà đáng lẽ đều thuộc về cô, Tạ Hải Nhạc? Tại sao? Tại sao?

Tiểu Bảo Tiểu Bối, rõ ràng là kết tinh tình yêu của cô và Tạ Thư Dật, thế nhưng lại bị mọi người mắng chửi là con hoang, đây là công bằng với Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Công bằng sao? Tại sao có thể vì mình trở nên xấu xí không muốn lại gần Tạ Thư Dật mà lại khiến con mình mất đi tình thương của cha chứ? Cô, có phải đã quá ích kỷ rồi không? Là cô quá ích kỷ, chưa từng vì Tiểu Bảo Tiểu Bối mà cân nhắc chuyện đó?

Nước mắt nóng hổi lại trào ra từng giọt, lăn xuống hai gò má trắng nõn của Hải Nhạc.

Cam tâm sao? Cam tâm sao? Thật sự rất không cam tâm a!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a!

Thượng Đế, ông tại sao muốn đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy đây? Ông để cho Tạ Hải Nhạc biến thành Phương Viễn Chi, được rồi, ông đối xử với tôi như thế nào cũng được, nhưng tại sao lại bắt con tôi đi theo chịu khổ đây?

Hải Nhạc không tiếng động khóc, cô thật muốn điên rồi, cô rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Em Thích Anh, Tạ Thư Dật!

“Thư Dật ca ca, anh mới ở Hải Giác về, Thường Hàn có khá hơn chút nào chưa?” Hứa Nhã Nghiên hỏi.

Tạ Thư Dật liếc Nhã Nghiên một cái, khóe miệng hơi cong lên, nói: “Em hãy tự mình đến đó xem, không cần phải hỏi anh.”

Hứa Nhã Nghiên mặt của lập tức liền đỏ: “Anh thật đáng ghét! Người ta đến đó là vì công việc!”

“Anh biết, làm việc điên cuồng, trong mắt em hầu như không tồn tại bóng dáng nam nhân. Anh thật không hiểu, tại sao Thường Hàn lại có thể chờ em lâu như vậy?”

“Chuyện đó... em đã gọi điện cho Phương Tĩnh ở thôn Hoa Liên, à cũng chính là Hải Chi Lệ. Em hẹn cô ấy tuần này gặp mặt ở Studio, thế nhưng cô ấy lại từ chối, thật kì lạ.” Hứa Nhã Nghiên nói lảng ra chuyện khác.

“Cái gì? Hải Chi Lệ là Phương Tĩnh? Không thể nào đâu!” Tạ Thư Dật lấy làm kinh hãi.

Hứa Nhã Nghiên nghe khẩu khí Tạ Thư Dật, không khỏi cảm thấy kỳ quái, cô hỏi: “Chẳng lẽ anh biết Phương Tĩnh?”

Tạ Thư Dật gật một cái đầu, Phương Tĩnh là Hải Chi Lệ? Chuyện này thật khiến cho hắn kinh ngạc? Phương Tĩnh thế nhưng lại có thể viết ra “Dấu vết Tình Yêu” và “Dolphin Kiss” hay như vậy?

Thật sự không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài!

“Anh biết Phương Tĩnh? Anh làm sao lại biết cô ấy?” Hứa Nhã Nghiên thật tò mò.

“Cô ấy từng làm giúp việc ở Tạ gia, cậu của cô ấy là quản gia ở Hải Giác, cô ấy sống ở làng chài ngay dưới thị trấn Hải Giác.” Tạ Thư Dật nói.

“A, khó trách, trong tiểu thuyết của cô ấy bối cảnh là một làng chài nhỏ. Khó trách, lần trước nói về điểm hẹn, cô ấy còn biết em là người Hứa gia, còn hỏi thăm Hải Nhạc, hỏi xem Hải Nhạc hiện tại thế nào. Thì ra là có ý sâu xa đó a.

“Nhưng mà, sao anh lại chưa hề nghe chú Phúc nói về chuyện cô ấy là nhà văn chứ?” Tạ Thư Dật có chút nghi ngờ.

“Ah, có lẽ chỉ nói với người thân...” Hứa Nhã Nghiên nói, cô suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Nói thật, em thật không thể ngờ cô ấy là Hải Chi Lệ, đúng là không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Lần trước em hẹn gặp, cô ấy còn đưa em gái mình đi cùng, hình như là tên Phương Viễn Chi. Cô gái đó rất kỳ lạ, che mặt giống như phụ nữ Á Rập vậy, mỗi lần em hỏi Tiểu Tĩnh, cô ấy đều phải hỏi ý kiến của cô gái Phương Viễn Chi kia, thật sự khiến em cảm thấy rất khó hiểu.”

“Cái gì? Lần trước em đi Hoa Liên, Phương Viễn Chi cũng có mặt ở đó?” Tạ Thụ Dật ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, cô gái đó nhìn rất trầm tĩnh, nhưng lại là nữ nhân rất quyết đoán, mạnh mẽ, Phương Tĩnh luôn hỏi ý cô ta rồi mới đến trả lời em, em thấy rất kỳ quái.” Nhã Nghiên nhớ lại nói.

Tạ Thụ Dật trầm ngâm, nói như vậy, thật sự có chút kỳ quái.

Hắn đột nhiên nhớ ra, Tiểu Bối đã từng kêu gọi nói mẹ cô bé là một nhà văn, xuất bản rất nhiều tác phẩm, nhưng Tiểu Bảo không cho Tiểu Bối nói ra, nói rằng nếu mẹ biết đến lúc đó sẽ mắng chửi tui nhóc, Nhã Nghiên còn nói Phương Tĩnh là Hải Chi Lệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Phương Viễn Chi cũng là nhà văn? Chẳng lẽ cô ấy cùng Tiểu Tĩnh viết văn?

Hay là, hay là.... Chẳng lẽ Tạ Thụ Dật đầu đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nói với Nhã Nghiên: “Em có số điện thoại của Phương Tĩnh không? Hãy đưa cho anh, anh rất ngạc nhiên, không ngờ người giúp việc lại trở thành một nhà văn nổi tiếng, chuyện này không phải rất thú vị sao?”

Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ một chút, cười đem số điện thoại của Tiểu Tĩnh viết cho Tạ Thụ Dật.

“Anh không phải là muốn tạo dựng mối quan hệ với nhà văn nổi tiếng đó chứ? Hơn nữa, anh hùng không lộ danh tính, có lẽ người ta không muốn để lộ quá khứ của mình, cô ấy lại từng là nữ giúp việc, bây giờ đã là nhà văn nổi tiếng, quá khứ cũng không phải chuyện hay a.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Anh biết, anh chỉ là có chút tò mò thôi.” Tạ Thụ Dật không biến sắc trả lời, “Vậy em gọi cho cô ấy, nói cô ấy không cần đi, đến lúc đó em sẽ đích thân tới làng chài gặp cô ấy.”

“Hả? Cô ấy ở làng chài, không phải ở Hoa Liên?” Hứa Nhã Nghiên có chút kinh ngạc, “Vậy sao hôm đó lại từ chối lời mời của em a, thật sự rất kì lạ!”

Tạ Thụ Dật cười cười, nói: “Anh nghĩ, có thể cô ấy có chuyện khó nói, bây giờ em hãy gọi cho cô ấy, xem cô ấy nói như thế nào?”

Hứa Nhã Nghiên lập tức gọi một cú điện thoại cho Phương Tĩnh, rất nhanh, cô buông điện thoại xuống, nói: “Cô ấy nói cô ấy bị bệnh, không thể nhận lời chúng ta.”

“Oh.” Tạ Thụ Dật trầm tư, sau đó nói với Nhã Nghiên, “Thứ 5 đúng không? Anh sẽ đến đó cùng em một chuyến.”

“Anh cũng đi?” Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc hỏi, ngay sau đó cô nói, “Tốt, nhưng mà chúng em đi vì kế hoạch quảng bá, có rất nhiều kí giả a.”

“Vậy em cứ đi đường em, anh đi đường anh. Hôm nay là thứ 3, ngày mai anh sẽ quay lại đó.”

“Oh.” Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thụ Dật, “Anh cảm thấy rất hứng thú về Phương Tĩnh sao?”

“Không phải, anh ở Hải Giác có nhận một cặp song sinh là con nuôi, là một cặp song sinh rất đáng yêu. Thứ 5 trùng hợp chính là sinh nhật của bọn nhỏ, anh quay trở lại Hải Giác là muốn chuẩn bị sinh nhật cho chúng.” Tạ Thụ Dật nói, “Nếu như Đại Tác Giả bị bệnh, anh thuận tiện đến sinh nhật cháu cô ấy, cũng ghé thăm một chút.”

“Cái gì? Anh, anh, anh thế nhưng lại nhận hai đứa con nuôi? Lại còn là một cặp song sinh đáng yêu? Em trước giờ không biết là anh lại yêu trẻ con như vậy a?” Hứa Nhã Nghiên có chút không tin tưởng nói, “Phương Tĩnh là di của con nuôi anh, nói đi nói lại vẫn liên quan đến Phương Tĩnh, anh định theo đuổi Phương Tĩnh sao?”

Tạ Thụ Dật không khỏi lườm cô một cái: “Càng nói càng hồ đồ, thiên hạ phụ nữ nhiều như vậy, anh lại đi theo đuổi Phương Tĩnh sao?”

“Chuyện này cũng không phải là không thể, nói không chừng mấy năm trước anh và Hải Nhạc đã kết thúc rồi? Mấy năm nay anh cũng không có qua lại với cô gái nào, chuyện của hai người kết thúc, không lẽ anh định không yêu nữa sao? Em cảm nhận được, mặc dù Hải Nhạc mất trí nhớ, không nhớ ra chuyện trước kia, nhưng vẫn còn rất thích anh a!” Hứa Nhã Nghiên thử thăm dò hỏi.

“Người anh thích chính là Hải Nhạc trước khi mất trí nhớ, cô ấy của bây giờ mất đi kí ức, giống như đã thành người khác rồi, không còn cảm giác như ngày xưa, anh sẽ không lựa chọn cô ấy. Các người vẫn biết mà, anh là một kẻ đào hoa.” Tạ Thụ Dật có chút phiền não mà nói.

Hứa Nhã Nghiên con mắt lóe sáng nhìn hắn, đột nhiên nói với hắn: “Thụ Dật ca ca, nếu như, nếu như... Nếu như anh không còn cảm giác với Nhạc Nhạc, có thể để tâm tới em một chút không?”

Hiện tại, Tạ Thụ Dật mới hiểu rõ mọi chuyện.

“Em.... Nhã Nghiên, anh..... Chuyện đó, em đang nói đùa sao?” Tạ Thụ Dật cho là mình là nghe lầm.

Nhã Nghiên lắc đầu một cái nói: “Không, không phải là nói đùa, em rất nghiêm túc, nếu không anh cho rằng em ở Hứa Gia, làm việc ở Hải Dật để làm gì a?” (((Là công ty truyền thông điện ảnh của Dật ca mở ra nhé mn.)))))))))

“Nhưng mà, ban đầu em nói với anh, em không muốn dựa dẫm vào ba mẹ em, em muốn đi con đường của mình, muốn đi theo con đường điện ảnh và truyền thông để phát triển sự nghiệp, anh cho rằng em muốn tới gần Thường Hàn...” Tạ Thụ Dật mở miệng, hắn thực sự kinh ngạc.

“Phải, em muốn tiếp cận một người, là anh, chính là anh.” Nhã Nghiên lấy hết dũng khí nói, “Em từ nhỏ đã rất thích anh, lớn lên vẫn thích anh, nhưng vì anh và Hải Nhạc ở bên nhau nên em mới lựa chọn từ bỏ, thu hồi đoạn tình cảm này. Nhưng sau này hai người lại không ở bên nhau đã cho em thêm hi vọng, em muốn sống bên cạnh anh, em muốn trở thành người phụ nữ luôn sát cánh bên anh. Thư Dật ca ca, em muốn ở bên anh! Cũng đã nhiều năm như vậy, anh cũng chưa một lần cảm nhận được tình cảm của em sao? Em không muốn chờ thêm nữa, em quyết định, em sẽ theo đuổi anh!”

“Nhã Nghiên.....” Tạ Thư Dật chấn kinh đến đứng tại chỗ không thể động đậy, hần một câu cũng nói không nên lời.

Nhã Nghiên đến gần hần, nói tiếp: “Thư Dật ca ca, anh không có lập tức từ chối, em hiểu là anh đã đồng ý để em theo đuổi anh.”

Tạ Thư Dật không khỏi lui về sau một bước: “Không, không được, anh từ trước tới giờ vẫn luôn xem em là em gái.”

“Không, đây chỉ là cái cớ của anh mà thôi, Hải Nhạc trước kia cũng là em gái của anh, anh và cô ấy có thể bên nhau, tại sao em lại không thể?” Mặt của Nhã Nghiên hồng hồng, nhưng cô vẫn dũng cảm nói.

“Chuyện đó khác, hai người không giống nhau, hơn nữa, anh vẫn yêu cô ấy, chẳng qua là lúc đó anh không hiểu đó chính là tình yêu của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.” Tạ Thư Dật không chấp nhận được chuyện Nhã Nghiên vẫn thích hần, tâm phiền ý loạn, “hơn nữa, không phải em cũng biết sao? Anh và cô ấy đã chia tay, đã không còn ở bên nhau nữa.”

“Trừ phi anh nói cho em biết, anh vẫn còn yêu Hải Nhạc, thì em có thể xem chuyện hôm nay như chưa từng xảy ra, nhưng nếu như anh không hề muốn quay lại với Hải Nhạc thì em, em nhất định sẽ theo đuổi anh!” Nhã Nghiên lớn tiếng nói.

“Nhã Nghiên, hãy nghe anh nói, anh đối với em, thật chỉ là tình cảm anh em” xem người như làm muối muối." Tạ Thư Dật cố gắng thuyết phục Nhã Nghiên, “Anh không yêu Hải Nhạc nữa, nhưng cũng sẽ không yêu em”

Nhã Nghiên hơi cười cười, nói với Tạ Thư Dật: “Thật ra thì, anh trai em vẫn luôn yêu Hải Nhạc, cũng giống như em, anh ấy vẫn luôn yên lặng chờ đợi cơ hội đến với mình. Thư Dật ca ca, nếu như anh không còn yêu Hải Nhạc nữa, em sẽ nói với anh trai em, anh ấy có thể buông xuống tất cả băn khoăn mà theo đuổi Hải Nhạc rồi, em hi vọng anh trai em hạnh phúc, cũng hi vọng anh hạnh phúc, em hi vọng mọi người đều hạnh phúc. Thư Dật ca ca, không, từ bây giờ nên gọi là Thư Dật rồi, bắt đầu từ hôm nay, em muốn chủ động theo đuổi anh, chủ động theo đuổi hạnh phúc của mình! Anh hãy chờ mà tiếp nhận đi!”

Tạ Thư Dật còn chưa có phản ứng kịp, Nhã Nghiên đột nhiên vọt tới trước mặt của hần, hôn mạnh lên gò má của Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật ngơ ngác nhìn cô, Nhã Nghiên thích hần? Nhã Nghiên thích hần? Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hần không tự chủ được đưa tay xoa xoa gò má mà bị Nhã Nghiên hôn lên đó.

Nhã Nghiên nhìn thấy hành động của Tạ Thư Dật, ánh mắt mong đợi liền sụp xuống, cô lui về phía sau mấy bước, nói: “Tạ Thư Dật, hôm nay, em đã đem lòng của mình móc ra rồi, em sẽ không lùi bước, em nhất định không buông tha anh!”

Cô không đợi Tạ Thư Dật trả lời, xoay người liền chạy.

Tạ Thư Dật lui về phía sau, lui về phía sau đến bên bàn làm việc, ngồi sụp lên bàn.

Tại sao có thể như vậy? Khó trách có một lần Thường Hàn là lạ nói với hần: “Tạ Thư Dật, tôi chưa từng thổ lộ tình cảm với ai, nhưng tôi thật sự hâm mộ cậu. Cậu thật sự rất có năng lực, có thể khiến cho mọi nữ nhân nguyện ý vì cậu mà chìm xuống vũng lầy cũng không muốn thoát khỏi. Chỉ sợ là chính cậu cũng không biết, luôn có người yên lặng mà yêu cậu, không cần hỏi báo. Tôi rất hâm mộ cậu, thật sự hâm mộ cậu.”

Lúc ấy Tạ Thư Dật còn cười nói với Thường Hàn: “Yêu người phụ nữ yêu mình, cậu còn ngại thiếu sao? Trên thế giới này không thiếu phụ nữ, chỉ cần cậu ngoác tay là đã có một đồng nữ nhân xếp hàng mà đợi cậu yêu thương.”

“Nhưng mà trong số những nữ nhân kia, lại không có người mà tôi muốn.” Lúc đó Thường Hàn nói.

“Người cậu yêu không phải là Nhã Nghiên sao? Vậy là ai?” Hần còn kỳ quái hỏi Thường Hàn.

Thường Hàn lắc đầu cười khổ, hồi lâu mới nói: “Người phụ nữ sát đá kia? Trong mắt người phụ nữ đó chỉ có công việc, không có nam nhân, tôi yêu cô ta làm gì?”

Hiện tại, hần mới mình bạch rõ ràng, Thường Hàn tại sao lại nói hâm mộ hần, tại sao Thường Hàn lại nói trong những nữ nhân kia không có người phụ nữ mà hần muốn! Thì ra là, thì ra là Thường Hàn đã sớm biết, người trong lòng Nhã Nghiên là hần! Là hần Tạ Thư Dật! Cho nên lúc đó mới nói ra những lời kì lạ như vậy!

Tạ Thư Dật áo não gõ đầu của mình, “Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao có thể như vậy?”

Là hần nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, cho rằng nn thật sự muốn đi con đường của mình, nếu như biết cô ấy còn thích hần, hần sẽ không đồng ý để cô ấy làm trong công ty của mình!

Thường Hàn một mực chờ đợi Nhã Nghiên, hần cho là Nhã Nghiên là xấu hổ, mới chậm chạp không đồng ý cùng Thường Hàn lui tới, thì ra là, cô giống như Thường Hàn chờ đợi cô, vẫn luôn chờ đợi Tạ Thư Dật hần!

Hắn thật quá tri độn rồi! Quá tri độn rồi! Tạ Thư Dật khở nảo nắm tóc.

Vậy hôm nay Nhã Nghiên hưởng tới hắn thổ lộ, cô hành động thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Ba Nuôi Tới Thăm Các Con!

Hắn không muốn tổn thương Nhã Nghiên, nhưng hắn thật sự không thể nào tiếp nhận Nhã Nghiên! Hắn chỉ coi cô như một đứa em gái! Hắn không cách nào quên được Nhạc Nhạc! Hắn còn không thể mở lòng đón nhận người phụ nữ khác, huống chi người con gái mà hắn xem như em gái? Làm sao hắn có thể đón nhận Nhã Nghiên chứ?

Thật phiền phức! Nếu như Thường Hàn biết, cậu ta có trách hắn không?

Tạ Thư Dật nhức đầu thở dài một hơi. Có nên nói rõ sự thật cho Nhã Nghiên hay không? Nói cho cô ấy biết rằng hắn vẫn còn yêu Hải Nhạc! Nói cho cô ấy biết người đã chết chính là Hải Nhạc chứ không phải Hải Hoan?

Trời ạ, chuyện này sao lại rối tung lên như vậy? Tạ Thư Dật vò đầu bứt tai phiền não.

Nghĩ lại, sắp đến thứ 4 rồi, hắn sẽ quay lại Hải Giác. Hắn đột nhiên rất muốn quay về một chuyến, hắn cảm giác Phương Viễn Chi quá là thần bí, một cô gái kỳ quái, cô giống như một bức màn sương mù, hắn rất muốn đem toàn bộ sương mù đó vạch ra. Có thể nói, vc đã khơi dậy lòng hiếu kỳ trong lòng hắn.

“Viễn Chi, em thật sự không muốn đi à? Tại sao lại muốn chị từ chối? Còn nói là chị bị bệnh! Nhìn xem, thân thể chị vô cùng khỏe mạnh, ngộ nhờ Hứa Nhã Nghiên tới nhà chúng ta, nhìn thấy chị mạnh khỏe như vậy, thì họ sẽ nghĩ như thế nào đây?” Tiểu Tinh chu môi nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc cười lắc lắc đầu, dùng ngôn ngữ của người câm điếc nói: “Không, cô ấy sẽ không tới.”

“Làm sao em biết cô ấy sẽ không tới à?” Tiểu Tinh kỳ quái Viễn Chi làm sao lại chắc chắn như vậy.

“Em biết, cô ấy sẽ không tới đây, cô ấy không thích làm khó người khác.” Hải Nhạc nói.

“Em biết? Kỳ lạ, làm sao mà em biết chứ? Nhưng mà, dù không nói được, nhưng em lại có cái đầu thông minh hơn chị, có thể đoán được trong đầu người khác đang suy nghĩ cái gì. Được rồi, không đến là tốt, như vậy chị cũng yên lòng.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc khẽ mỉm cười.

“Nhưng mà, em không cảm thấy như vậy là bỏ lỡ một cơ hội tốt sao? Đó là cơ hội để em nổi tiếng nha? Lần này có ký giả đi theo, nếu như họ biết tác phẩm nổi tiếng lại do một người phụ nữ sống thầm lặng chôn này viết ra, không lớn tiếng truyền tin mới là lạ a! Em không cảm thấy rất đáng tiếc sao?” Tiểu Tinh tiếc hận mà nói, Hải Nhạc chỉ cười lắc lắc đầu.

“Em đó, ý nghĩ của em luôn trái ngược với chị, nếu chị là em, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Haiz, đáng tiếc a, chị không phải là em, hơn nữa, gặp phải trường hợp như vậy, chị không có gan cho em đóng giả rồi!” Tiểu Tinh không ngừng nuối tiếc thay cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chẳng qua là cười.

Cô là cần danh tiếng, cũng muốn danh tiếng của mình lớn hơn một chút, danh tiếng cùng lợi ích luôn đi cùng với nhau, nhưng mà, cô thật không thích hợp xuất hiện ở trước mặt công chúng, cô không có tư cách, thà rằng không lộ diện còn có thể để lại trong lòng công chúng sự tò mò và sự tưởng tượng huyền diệu, còn hơn là dùng khăn che mặt rồi xuất hiện trước mặt họ, thật sự rất kì quái, cô không muốn như vậy. Hơn nữa, ngày mai chính là sinh nhật của tt, Hải Nhạc muốn cùng các con trải qua ngày sinh nhật, cho nên, dù mất đi cơ hội này cô cũng không nuối tiếc.

“Ai da, đã đến giờ đón Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối rồi, chị phải đi đây.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc nhẹ nhàng kéo Tiểu Tinh ngồi xuống ghế, nói với Tiểu Tinh: “Đề em đi, chị hãy ra ngư trường với ba mẹ đi, mấy ngày nay, ngư trường bề boonj nhiều việc, em không thể nào giúp được, ngày mai là sinh nhật của tt, em muốn qua trường xin cô giáo cho tụi nhỏ nghỉ học một ngày. Ngày mai, em sẽ dẫn tụi nhỏ đi khu vui chơi Hoa Liên.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ ở nhà hảo hảo chuẩn bị, chị sẽ đi đặt bánh sinh nhật, để cho bọn nhóc về đến nhà là có thể được nếm vị bánh sinh nhật. Vậy chị đi ngư trường, có thể tối nay sẽ ngủ lại ở đó, mấy con cá kia thật không biết nghe lời, mấy ngày nay chúng ta có thể sẽ rất bận rộn.” Tiểu Tinh nói.

Tiểu Tinh ngồi trong nhà phương tiện duy nhất của cả nhà là một chiếc xe nhỏ nhanh chóng chạy đến ngư trường. Hải Nhạc đi bộ tới nhà trẻ trong thôn

đón Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô giáo Hương biết ngày mai sinh nhật 2 đứa nhỏ nên đồng ý cho tụi nhỏ nghỉ học, khi hai đứa bé nghe nói mẹ muốn dẫn bọn chúng đi khu vui chơi thiếu nhi Hoa Liên, cao hứng hươ tay múa chân.

Hải Nhạc hai tay dắt hai đứa, nghe Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối tranh nhau kể chuyện ở lớp học, nói bạn nào được nhận hoa, có bạn học lại tè giẫm trên giường, lại nói có bạn bị đánh khóc, hai đứa nhỏ vừa nói vừa cười đi về nhà mình.

Qua chỗ ngõ, liền nhìn thấy nhà bọn họ, Hải Nhạc thấy giống như có người cầm đồ đang đứng ở cửa nhà, là nhân viên chuyển phát đưa thứ gì tới sao?

“Mẹ, hình như có người đứng ở cửa nhà chúng ta, trong tay còn giống như cầm đồ gì đó.” Tiểu Bảo cũng nhanh mắt nhìn thấy người kia.

“Phải rồi, con cũng thấy, là ai vậy? Hình như trong tay còn ôm một cái hộp thiệt to a! Oa, Oa, mẹ! Là di Tinh sao? Di Tinh mua quà sinh nhật cho chúng con sao?” Tiểu Bối hưng phấn liền chạy tới chỗ người đó.

Tiểu Bảo cũng nhanh chân chạy theo em gái.

Hải Nhạc chỉ đành phải chạy theo tụi nhỏ, khoảng cách được thu hẹp, khi người kia quay đầu lại, thấy tt liền nở nụ cười, nói với hai đứa trẻ: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, ba nuôi tới thăm các con đây!”

“A! Ba nuôi mà!” “Ba nuôi mà!” Hai đứa trẻ hét lên vui vẻ cái miệng nhỏ nhanh nhẩu chạy tới chỗ Tạ Thu Dật.

Hắn đến rồi! Hải Nhạc không nghĩ rằng hắn sẽ đến a! Trong lòng cô không ngừng dao động, tốc độ cũng chậm dần lại, từ từ đi tới chỗ Tạ Thu Dật.

“Mẹ! Mẹ! Mau đến xem! Ba nuôi mua cho con một con Hello Kitty rất to a! Mẹ! Con rất thích! Mau đến đây đi mẹ!” Tiểu Bối cao hứng hướng về phía Hải Nhạc kêu.

“Mẹ! Ba nuôi mua cho con xe đồ chơi àm con thích nhất! Con không cần phải đi bộ nữa! Mẹ! Thật tốt quá! Con rất thích a!” Tiểu Bảo cao hứng không thua gì em gái.

Tạ Thu Dật hai tay ôm hai đứa nhỏ trên bả vai, mỉm cười nhìn Hải Nhạc đang đi tới chỗ bọn họ.

Tâm của Hải Nhạc nhảy được loạn như vó ngựa, cô không tự chủ được lấy tay áp lên ngực, dường như ngăn không cho trái tim nhảy ra ngoài.

“Mẹ, ba nuôi rất tốt, đến thăm chúng con, lại còn tặng quà sinh nhật cho chúng con nữa! Con rất yêu ba nuôi!” Tiểu Bối ôm búp bê, oa oa hưng phấn kêu.

“Viễn Chi, chào cô, tôi lần trước đã nói sẽ tới chúc Tiểu Bảo Tiểu Bối sinh nhật vui vẻ.” Tạ Thu Dật đối với Hải Nhạc gật đầu một cái.

Hải Nhạc ngượng ngùng nhìn hắn gật đầu một cái, sau đó cô hướng về phía Tiểu Bảo dùng tay ra hiệu nói: “Mẹ có lời muốn nói với chú ấy, con hãy phiên dịch cho chú nghe.”

“Vâng.” Tiểu Bảo gật đầu một cái.

Tiểu Bảo nhìn mẹ thủ ngữ nói: “Ba nuôi, mẹ con nói, cảm ơn ba đã đến thăm hai anh em con, lại còn mua quà cho chúng con nữa.”

“Không cần cảm ơn, đó là chuyện đương nhiên, các con là con nuôi của ba, ba tất nhiên phải yêu thương hai đứa.” Tạ Thu Dật nói.

“Mẹ con mời ba nuôi vào nhà uống trà!” Tiểu Bảo nói.

“Được” Tạ Thu Dật gật đầu một cái.

Có một tiểu phiên dịch ở đây, hắn cũng không khó xử khi không hiểu lời của Phương Viễn Chi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Đôi Mắt Cô Cười Lên Rất Đẹp!

Hải Nhạc mời Tạ Thu Dật vào nhà, Tạ Thu Dật đi qua sân, đi vào trong nhà Phương gia, hắn vẫn nhìn cách trang trí bày biện trong nhà, tuy đơn giản nhưng lại rất ấm cúng, đem lại cảm giác gia đình.

Hai đứa bé vừa vào nhà, liền hưng phấn lấy đồ chơi ra xem, Tiểu Bảo vội vàng ngồi ở phòng khách trên sàn nhà loay hoay chơi xe ô tô, mà Tiểu Bối đem búp bê Tạ Thu Dật mua cho đặt lên kệ búp bê của mình, bắt đầu chơi trò cô dâu chú rể, chẳng còn ai nhớ tới chuyện phiên dịch cho người lớn. Kết quả chỉ còn lại Tạ Thu Dật và Hải Nhạc đang đứng ở đằng kia, Hải Nhạc không thể nói, Tiểu Tinh lại không có ở đây, chỉ có mình cô và hắn, cả người Hải

Nhạc liền thấy khăn trương, luồn cuống tay chân đi pha trà, bàn tay run rẩy đưa tách trà cho hắn.

“Cám ơn.” Tạ Thụ Dật đưa tay tiếp nhận.

Hắn thổi ra trà bọt, uống một hớp, không ngờ, Phương Viễn Chi pha trà thơm ngọt vô cùng, hắn lại không kìm hãm được uống thêm vài ngụm.

“Là lấy lá trà từ núi A Lý, hơn nữa còn là thanh minh trước khi lấy lá, cá nhân tôi tương đối thích uống loại trà Diệp này.” Tạ Thụ Dật nói.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Trong lòng Tạ Thụ Dật là thầm muốn thử một chút, xem ra xuất thân của Phương Viễn Chi lúc trước tương đối tốt, bởi vì, hắn không nghĩ rằng nhà họ Phương khi uống trà sẽ có cách thưởng thức như thế.

Tạ Thụ Dật sau lại không nói gì, Hải Nhạc khổ nỗi mình không cách nào mở miệng nói chuyện, tay cô chân luống cuống đứng ở nơi đó.

Tạ Thụ Dật biết cô không được tự nhiên, liền kiếm đề tài nói: “Nuôi hai đứa nhỏ lớn, có phải rất vất vả hay không?”

Hải Nhạc cười khổ cúi đầu, nuôi hai đứa bé, dĩ nhiên là cực khổ, nhưng may thay, có ba mẹ Phương giúp đỡ, bằng không, cô làm sao có thể chống đỡ?

“Cô thật sự rất may mắn, có thể gặp được một gia đình tốt như Phương gia, họ xem cô như người một nhà, Phương Viễn Chi, cô thật sự rất may mắn.” Tạ Thụ Dật cảm thán nói.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Tạ Thụ Dật đồng tình thờ dài một cái, hắn lại nhẹ nhàng nói: “Cô rất kiên cường, thật đó.”

“Bởi vì có các con là chỗ dựa của tôi.” Hải Nhạc dùng ngôn ngữ của người cảm kích nói, nhưng nhớ tới Tạ Thụ Dật xem không hiểu, hai tay lại buông thõng xuống.

Tạ Thụ Dật không khỏi khẽ mỉm cười, hắn giống như có thể nhìn ra cô buồn bã, thật ra thì hắn cũng muốn cùng cô trao đổi, chẳng qua là, cô không thể nói chuyện, thật sự là không có cách nào.

“Đúng rồi, Tiểu Tinh đâu? Ba mẹ Phương đâu?” Tạ Thụ Dật hỏi.

Lúc này Tiểu Bối đi tới, thay mẹ trả lời: “Dì Tinh cùng với ông bà ngoại đi ra ngư trường rồi ạ.”

“A, đi ngư trường rồi hả? Dì Tinh của con cũng đi rồi sao?” Tạ Thụ Dật nói.

Hắn tới đây, thật ra là còn muốn hỏi hỏi Tiểu Tinh một chuyện, thế nhưng cô lại không có ở đây.

“Ba nuôi muốn gặp dì Tinh sao? Con có thể gọi nói dì Tinh về nhà a!” Tiểu Bối nói.

“Không cần không cần, ba tới đây chủ yếu là thăm các con.” Tạ Thụ Dật vội vàng nói.

“À, ba nuôi, ngày mai ba vẫn còn ở đây chứ? Ngày mai là sinh nhật của con và anh rồi, mẹ muốn dẫn chúng con đi khu vui chơi thiếu nhi, ba nuôi có thể đi cùng chúng con không?” Tiểu Bối khát vọng nói với Tạ Thụ Dật.

Hải Nhạc tranh thủ thời gian nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, không nên như vậy, ba nuôi bề bộn nhiều việc như vậy, thật sự không có thời gian để đi cùng các con.”

“Mẹ, những đứa trẻ khác đều là cùng ba mẹ đi sân chơi, ngày mai chúng ta đi rồi, chỉ có mẹ, con với anh hai thôi, vẫn còn thiếu một người ba á! Cho nên Tiểu Bối muốn ba nuôi đi cùng với chúng ta a.” Tiểu Bối ôm con búp bê Halloki cao gần bằng mình mà Tạ Thụ Dật cho, chu môi nói.

Tạ Thụ Dật cười ngồi chồm hồm nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, ba nuôi sẽ rút ra một ngày, ngày mai ba sẽ cùng các con trải qua ngày sinh nhật. Vốn là ngày mai ba định đưa các con đến studio bên bờ biển xem một chút, nhưng nếu các con muốn đi khu vui chơi, mà thiếu một người cha, vậy thì để người cha nuôi này tạm thay mặt người cha kia, ba sẽ cùng với mẹ các con, đưa hai đứa đi khu vui chơi nhé!”

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc nhìn Tạ Thụ Dật, cô thật sự có chút không hiểu, Tạ Thụ Dật sao lại đối tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy.

“Thế nào? Cô không đồng ý đi chơi cùng với tôi sao?” Tạ Thụ Dật cố ý hỏi.

Không biết vì sao a, thấy Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, tâm tình của hắn lại cảm thấy vui vẻ, không khiếm tốn nợ nần cười tươi rồi.

Hải Nhạc sợ vội lấy tay xoa xoa, lắc đầu.

Cô mừng không kịp, để cho hắn cùng con của cô đi khu vui chơi là chuyện nằm mơ cô cũng muốn, sao có thể không đồng ý chứ?

“Vậy thì tốt.” Tạ Thụ Dật cười nhìn cô, hắn cảm thấy, trên người Phương Viễn Chi cũng có một loại khí chất dịu dàng điềm tĩnh, để cho hắn không nhận

được liền muốn thân cận cô. Tạ Thư Dật không khỏi thở dài một cái, bởi vì, Nhạc Nhạc của hắn cũng là người nhẹ nhàng, điềm tĩnh như vậy!

Hải Nhạc không dám nhìn thẳng vào mắt Tạ Thư Dật, hốt hoảng cúi đầu, khi cô nghe được Tạ Thư Dật than thở, lại không kìm hãm được ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy trên mặt Tạ Thư Dật tia cô đơn cùng ưu sầu, trong lòng cô liền không yên, hắn có vẻ không vui, là Tri Hải Hoan khiến hắn phiền lòng sao? Lần trước cô vẫn cảm thấy giữa hắn và tri Hải Hoan có chút cổ quái, là bọn họ đang cãi nhau sao? Tạ Thư Dật đối với tri Hải Hoan có chút lạnh lùng, rất giống như đang cãi nhau vậy!

Không lẽ, hắn cho tới bây giờ cũng không hề nghi ngờ gì hay sao, Tạ Hải Nhạc sao có thể ương ngạnh như vậy? Hắn không hề hoài nghi sao? Hắn thật sự cho rằng “Hải Nhạc” mất trí nhớ nên mới thay đổi sao? Sao hắn lại có thể ngu ngốc tới mức đó chứ?

“Anh hai! Anh hai! Ngày mai ba nuôi cùng chúng ta cùng đi khu vui chơi á! Anh hai! Anh hai!” Tiểu Bối vội vàng chạy đi tới chỗ anh hai báo tin mừng. Tiểu Bảo nghe được, đứng dậy từ dưới đất, chạy đến bên người Tạ Thư Dật, cao hứng hỏi Tạ Thư Dật: “Ba nuôi, là thật sao? Ngày mai người sẽ cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối với mẹ đi khu vui chơi chơi sao?”

“Là thật, sáng sớm ngày mai sẽ ba lái xe tới đón ba mẹ con.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Quá tốt! Thật tốt quá!” Hai đứa bé kích động nhảy nhót không ngừng.

Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, Tạ Thư Dật không khỏi ngẩn ngơ, hắn chưa bao giờ có thấy Phương Viễn Chi ở trước mặt hắn cười qua, không nghĩ tới, thời điểm Phương Viễn Chi cười lên, đôi mắt cong lên thành hình lưỡi liềm, rất giống, rất giống, người kia khi cười lên, đôi mắt cũng y hệt như vậy!

Một khắc kia, tim của hắn không khỏi bính bính trực nhảy, tim hắn đập nhanh đến nỗi hắn thất thanh nói: “Đôi mắt của cô khi cười lên rất đẹp.”

Hải Nhạc sợ hãi lùi về phía sau, cô không tin trọn to hai mắt ngạc nhiên nhìn Tạ Thư Dật, hắn dám nói ánh mắt của cô cười lên thật là đẹp?! Cái chữ ‘đẹp’ đó, còn có thể dùng ở trên người của cô sao?

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phương Viễn Chi liền ngây ra, đột nhiên ý thức được mình giống như có chút lơ lửng, không biết Phương Viễn Chi sẽ ở trong lòng nghĩ như thế nào, hắn có chút ảo não, nói: “Xin lỗi, đôi mắt của cô khiến cho tôi nhớ đến một người! Xin lỗi.”

Ánh mắt sáng trong của Hải Nhạc nhất thời ảm đạm xuống, nói cô cười lên ánh mắt thật rất đẹp, bởi vì này đôi mắt không có bị tổn thương sau tai nạn đó, nhưng hóa ra lại khiến hắn nhớ đến một người khác, là ai? Là ai vậy? Là Tri Hải Hoan sao?

Giữa hai người bọn họ, xảy ra vấn đề gì rồi sao? Trong lòng cô có chút lo sợ nghi hoặc, đột nhiên lại có chút khoái ý, nếu là thật có vấn đề thì đúng là chuyện đáng mừng a!

Đây là báo ứng mà Tri Hải Hoan phải nhận! Chỉ mong Tạ Thư Dật có thể biết được bộ mặt thật của cô ta, rồi nhẫn tâm cho cô ta một bài học.

Ai, chẳng qua đó chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi, người cẩn thận như Tri Hải Hoan rất biết che dấu bản thân, lừa gạt mọi người, cô ta sẽ không để lộ ra sơ hở!

Hải Nhạc nghĩ tới trong lòng lại có chút như đưa đám.

Tạ Thư Dật phát hiện nói như vậy còn có chút không đúng, vội vàng nói: “Đôi mắt của cô thực sự khi cười lên rất đẹp, cho nên mới khiến tôi nhớ đến một người.”

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật, ở trong lòng bi thương hỏi hắn: ‘Đôi mắt cuarem, khiến anh nhớ tới người nào đây? Nhớ tới ai? Là Tri Hải Hoan sao? Có phải không?’

Tạ Thư Dật nhìn ra được trong mắt cô có chút tổn thương, hắn càng thêm ảo não rồi, chỉ đành phải thở dài một hơi mà nói: “Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết nói thế nào, tôi chỉ nghĩ rằng, cô có thể sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối xinh đẹp đáng yêu như vậy, thì trước kia cô dù không phải đại mỹ nhân thì cũng rất xinh đẹp, con cái là di truyền từ cha mẹ. Cô không nên nghĩ nhiều, tôi không ngại ngoại hình cô như thế nào, giống như Tiểu Bảo đã nói, về bề ngoài không hẳn là quan trọng, tâm hồn cao đẹp mới thực sự là cái đẹp.”

Hải Nhạc không khỏi cười khò cúi đầu, ở trong lòng nói: ‘Thư Dật, Thư Dật, đó là bởi vì anh không biết người trước mắt anh chính là Tạ Hải Nhạc, nếu như biết được người phụ nữ xấu xí này chính là Tạ Hải Nhạc, anh thật sự sẽ không để ý sao?’

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Viễn Chi, Cô Chính Là Hải Chi Lệ?

Tạ Thư Dật thấy cô vẫn còn có chút đề ý, cũng không biết phải nói những lời nói an ủi cô như thế nào, dù sao an ủi một người không phải sở trường của

hắn.

Cứ đứng ở đây như vậy thật sự có chút lúng túng, hắn lại quên mất hôm nay đến đây còn có mục đích khác. Tạ Thử Dật xoay người chạy đến trước mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối, hỏi: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, ba nuôi có thể gửi ảnh lần trước từ điện thoại sang máy vi tính, các con về sau có thể xem lại ảnh chụp chung của chúng ta rồi, có muốn ba ảnh kỷ niệm không?”

“Muốn muốn!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối trăm miệng một lời mà nói.

“Vậy, ba nuôi cho hai đứa nhé, máy vi tính để ở đâu rồi?” Tạ Thử Dật hỏi.

“Ồ trong phòng của mẹ con.” Tiểu Bối nói.

“Ba nuôi, để Tiểu Bảo dẫn ba nuôi đi.” Hải Nhạc không còn kịp nữa ngăn cản, Tiểu Bảo đã dắt tay Tạ Thử Dật đi vào phòng ngủ của cô.

Cô đành phải theo đuôi phía sau.

Tạ Thử Dật vào phòng ngủ của Hải Nhạc, lặng lẽ nhìn chung quanh một lượt, bài biện cũng là tương đối đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ cùng an tĩnh, bên cửa sổ trên bàn sách bày một máy in, bên cạnh là một chậu hoa Tiên Nhân đầy sức sống (((((Mì cũng không biết nó là cây mèo gì...))))), phía sau máy in là một bộ sách xếp ngay ngắn, Tạ Thử Dật bị Tiểu Bảo lôi kéo ngồi ở lên ghế. Tiểu Bảo nhanh nhẹn mở máy vi tính ra, Tạ Thử Dật thấy màn hình máy tính trên có các file sáng tác (software), trong lòng có chút khẳng định, hắn giơ tay lên thuận tiện cầm lên một quyển sách trên bàn, lại không ngờ chính là 《Cá Heo Chi Hôn》, trang bìa vẽ rất đẹp, hai con cá heo lóe sáng nhảy lên khỏi mặt biển, miệng chạm vào nhau, trên bờ cát là một cô gái váy trắng phiêu phiêu, lấy hai tay giữ nón cỏ, nhìn hai con cá heo. “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, các con biết quyển sách này không? Tác giả là ai vậy?” Tạ Thử Dật hỏi.

Hải Nhạc lo lắng vội vàng ra hiệu ngăn cản hai đứa bé, Tiểu Bảo thấy được, há miệng, không nói gì, nhưng Tiểu Bối không nhìn thấy, cô chuyên chú nhìn ảnh bìa cuốn sách, vui vẻ nói: “Con biết, đây là sách mà mẹ con viết, di Tinh đã nói với con rồi, tên sách là “Cá Heo Chi Hôn”, tác giả là Hải Chi Lệ. Hải Chi Lệ là bút danh của mẹ con a!”

Bị Tiểu Bối nói ra toàn bộ, Hải Nhạc không khỏi như đưa đám cúi đầu.

Tạ Thử Dật, hắn rốt cuộc đang có ý gì? Là hắn vô tình hay cố tình đây? “Bối Bối, mẹ không cho em nói á! Em không nhìn thấy a!” Tiểu Bảo thấy mẹ giống như mất hứng, có chút tức giận nói em gái.

Tiểu Bối nhìn một chút mẹ, le lưỡi một cái nói: “Mẹ, không có sao á..., thật ra con đã nói ba nuôi từ lâu rồi, chuyện mẹ là nhà văn a! Ba nuôi cũng không phải người khác, mà là người mà Tiểu Bối thích nhất, lại còn là ba nuôi của Tiểu Bối, nhất định ba nuôi sẽ không nói ra ngoài đâu.” Tạ Thử Dật lấy được tin tức mình muốn, không khỏi khẽ mỉm cười, hắn sờ sờ đầu Tiểu Bối đầu nói: “Tiểu Bối, mẹ các con thật sự rất có tài, là nhà văn được mọi người yêu thích, ba nuôi cũng rất thích các tác phẩm của Hải Chi Lệ, nhất là quyển “Cá Heo Chi Hôn” này. Chi là ba lại không hề nghĩ tới, Hải Chi Lệ chính là mẹ Tiểu Bảo Tiểu Bối, khiến ba quá kinh ngạc rồi.”

Hải Nhạc trong lòng lại sợ vừa lo, hắn xem qua 《Cá Heo Chi Hôn》 sao? Không phải là hắn nhìn ra điều gì rồi chứ? Bởi vì chuyện tình trong tiểu thuyết khá giống với chuyện tình mà họ cùng nhau trải qua, thật sự là cô có chút hận ý trừng phạt nam chính trong truyện, để cho hắn cả đời cũng sống trong hối hận. Có thể là trong vô thức, Hải Nhạc đã đem nam chính coi thành Tạ Thử Dật, mà người nữ phụ kia chính là Trì Hải Hoan. Trong cuốn tiểu thuyết, ai cũng đều không thể có được thứ mình muốn, cô vốn chỉ muốn gửi gắm tâm tư của mình vào trong đó, cho rằng thể loại bi kịch, nội tâm như vậy độc giả sẽ không thích, nhưng ngược lại “Cá Heo Chi Hôn” còn được hoan nghênh, đem đi xuất bản, lại rất nổi tiếng, là điều mà cô không hề nghĩ tới.

“Ba nuôi, ba cũng yêu thích tác phẩm của mẹ con sao? Mẹ con thật sự rất vĩ đại, có thể khiến cho ba nuôi yêu thích sách của mẹ a!” Tiểu Bối vui rạo rức.

Tạ Thử Dật nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc có chút xấu hổ cúi đầu.

Tạ Thử Dật cũng không có nói cái gì, lấy điện thoại đi động ra tháo thẻ nhớ, đem cắm ở trong máy vi tính ảnh vào máy tính của Hải Nhạc.

“Được rồi!” Sau đó hắn mở file hình ra từng cái một cho Tiểu Bảo Tiểu Bối xem, hai đứa nhỏ thích thú, tranh cãi xem tấm nào xấu nhất. “Đúng rồi, ba nuôi có mấy trò chơi rất bổ ích, để ba vào máy vi tính, con với em gái khi rảnh có thể vào chơi một chút.” Tạ Thử Dật nói với Tiểu Bảo.

Hắn không nói lời gì đem mấy trò chơi bỏ vào máy vi tính Hải Nhạc, hai tiểu hài tử hoan hô chơi trò chơi, liền xúm lại mở ra chơi. Tạ Thử Dật nhanh chóng nhường chỗ thoát thân, hắn đi tới bên cạnh Hải Nhạc, nói với cô: “Chuyện này... Viễn Chi, tôi có thể nói chuyện với cô một chút không?” Hải Nhạc cúi đầu im lặng hồi lâu, gật đầu một cái.

Tạ Thử Dật dẫn đầu đi ở phía trước, Hải Nhạc trong lòng bất định bất an theo ở phía sau, Tạ Thử Dật là tổng tài của Hải Dật, có thể hắn đã nghe Nhã Nghiên nói Tiểu Tinh chính là Hải Chi Lệ, bây giờ hắn đã biết được chân tướng Hải Chi Lệ thật ra là cô cho nên muốn chất vấn cô chuyện giấu diếm thân phận Hải Chi Lệ sao?

Cô đang suy tư, không nghĩ tới Tạ Thử Dật đột nhiên dừng lại cũng xoay người lại, Hải Nhạc không kịp phản ứng liền lao thẳng vào ngực hắn, đến khi phản ứng kịp, Hải Nhạc vội vàng lui về phía sau, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Hắn vẫn không hề thay đổi, trước kia mỗi lần cô đi ở phía sau hắn, hắn luôn đột nhiên xoay người, khiến cô đụng vào ngực hắn, sau đó trêu chọc cô.

Tạ Thử Dật nhún mày, nhìn Hải Nhạc, nói: “Hải Chi Lệ rõ ràng là cô, tại sao khi Hải Dật đến thỏa thuận hợp đồng thì Tiểu Tinh lại nói mình là Hải Chi

Lệ? Cô có thể giải thích rõ chuyện này không?”

Hải Nhạc tiếp tục cúi đầu, phải giải thích thế nào? Cô lại không thể nói ra bằng lời, Tạ Thư Dật nhìn cử chỉ của cô cũng không hiểu, cô phải nói với hắn bằng cách nào đây?

“Cô có điện thoại di động chứ?” Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi cô.

Hải Nhạc nghĩ Tạ Thư Dật muốn mượn dùng điện thoại di động của cô, vội vàng lấy điện thoại trong túi quần ra đưa cho hắn. Thật ra thì điện thoại của cô cũng chẳng mấy khi dùng đến, chỉ dùng để liên lạc với bà mẹ Phương và Tiểu Tĩnh, cô cũng chẳng có người bạn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Xin Lỗi Vì Đã Tổn Thương Cô, Viễn Chi!

Tạ Thư Dật lưu số điện thoại của mình vào điện thoại của Hải Nhạc, nhưng không ngờ màn hình lại hiện lên dòng chữ: ‘Danh bạ đã tồn tại, có muốn ghi đè?’

Tạ Thư Dật trong lòng chợt nhói một cái, hắn trực tiếp bấm gọi, rất nhanh điện thoại di động của hắn liền reo lên.

“Làm sao cô lại biết số điện thoại của tôi?” Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc có chút hốt hoảng, số điện thoại di động là Tiểu Bảo sợ quên mất nên mới lưu vào, chứ không phải cô cố ý lưu. Biết số điện thoại của hắn thì sao chứ, cô có thể nói chuyện sao? Hải Nhạc chỉ vào Tiểu Bảo đang ngồi chơi trò chơi say sưa.

“Là Tiểu Bảo lưu vào điện thoại của cô sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc vội vàng gật đầu.

Tạ Thư Dật không khỏi tự giễu cười cười, hắn hiện tại trở nên ngu xuẩn rồi, hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy, số điện thoại nhất định là Tiểu Bảo cho, bằng không, cô làm sao có thể biết.

Tạ Thư Dật trả điện thoại cho Hải Nhạc, nói: “Tôi hỏi cô mấy câu, cô hãy nhấn tin trả lời.” Hải Nhạc chần chờ gật đầu một cái.

“Viễn Chi, nói cho tôi biết, Hải Chi Lệ rõ ràng chính là cô, tại sao lại để Tiểu Tĩnh giả mạo mình?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc cười khò một tiếng, gửi một tin nhắn cho Tạ Thư Dật: “Bởi vì hình tượng của tôi không tốt.”

Tạ Thư Dật nhận được tin nhắn, trầm tư nhìn cô, hồi lâu, hắn nói: “Ngoại hình của cô có cái gì không tốt, chỉ là do cô vẫn luôn để ý. Nếu như cô tin vào bản thân mình, thì ngoại hình của cô là rất thu hút người khác. Lại nói, khi cô che mặt in hình trên sách, tôi tin chắc rằng độc giả sẽ thêm phần hiếu kỳ về cô.”

Hải Nhạc kích động lắc đầu một cái, nhanh chóng gửi tin nhắn: “Không! Tôi không cần họ tò mò về mình, tôi không thể nào lộ diện trước mặt mọi người. Cảm giác khi họ nhìn thấy khuôn mặt mình, bị mắng là người đàn bà xấu xí, tôi cảm thấy mình giống như một quái vật, mọi người đều chán ghét, xa lánh tôi! Tôi chỉ muốn tránh xa họ, càng xa càng tốt! Tốt nhất là không một ai được nhìn thấy tôi!”

Tạ Thư Dật nhận được tin nhắn, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

“Tôi không hề thấy cô xấu xí, cô có một đôi mắt rất đẹp, cô nhất định không hề xấu xí. Cô có thể tháo khăn trùm xuống để tôi xem qua một chút không?” Tạ Thư Dật nhẹ nói. Hải Nhạc nghe được Tạ Thư Dật nói như vậy, cô vội vàng lui về phía sau mấy bước, hoảng sợ lắc đầu, sau đó quay người bỏ chạy đến phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Tạ Thư Dật thấy cô phản ứng kịch liệt như thế, có chút hối hận vì mình quá nóng vội rồi, mới vừa tạo dựng lên lương hảo quan hệ lại bị mình cho phá hư.

Hắn vội vàng chạy lại gõ cửa: “Viễn Chi, xin lỗi, tôi cũng không phải là có ý tứ gì khác, xin đừng hiểu lầm, tôi không phải là tò mò về khuôn mặt của cô, tôi chỉ muốn cho cô biết, không phải ai nhìn thấy cô cũng đều nói cô xấu xí. Một khuôn mặt xinh đẹp, rồi cũng có một ngày sẽ già nua đi. Cô hãy suy nghĩ một chút, ở trong lòng của Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô là người mẹ xinh đẹp nhất. Bà mẹ Phương cũng không thấy cô xấu xí, Tiểu Tĩnh cũng đối xử với cô rất tốt. Chỉ cần tiếp xúc với cô, họ đều nhận ra được sự ôn nhu và tâm hồn đẹp của cô, tôi cũng cảm nhận được điều đó. Tin tưởng tôi, tôi không có ác ý.”

Bên trong vẫn im bất, nhưng không lâu sau điện thoại Tạ Thư Dật có tiếng chuông tin nhắn, hắn vội mở ra tin nhắn.

“Thiếu gia tôn kính, lời nói đẹp đều nói ra, nhưng tôi vẫn nhớ lúc đầu anh nói tôi quyến rũ anh, anh nói loại phụ nữ xấu xí như tôi anh không nhìn nổi, anh có biết lời nói của anh tổn thương người ta tới mức nào không? Anh không biết đâu, vì anh không phải là tôi, anh không thể nào hiểu được cảm giác của

tôi lúc ấy là đau đớn như thế nào. Vậy mà bây giờ anh lại nói với tôi rằng anh có thể cảm nhận được tôi ôn nhu, tâm hồn đẹp, tôi làm sao có thể tin? Đừng tò mò về tôi, tôi chẳng có gì khác, chỉ là một người phụ nữ hạ đẳng xấu xí mà thôi! Hãy rút lại lòng hiếu kỳ của anh, quay trở về Đài Bắc đi! Ngày mai không cần anh đi cùng chúng tôi đến khu vui chơi đâu. Cảm ơn anh đã đối xử tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi không muốn bọn trẻ với cao tới thiếu gia như anh, hãy lấy lại ngọc bội và Dolphin Kiss? Con tôi vẫn còn nhỏ, không xứng nhận được món quà quý giá như vậy từ thiếu gia!”

Tạ Thụ Dật trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, hiểu lầm lẫn trước đã khiến cô tổn thương rất sâu, hán đáng lẽ không nên nói cô như vậy!

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi! Tôi một lần nữa nhận lỗi với cô, xin cô đừng kích động, tôi thật lòng yêu thương Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi sẽ không lấy lại thứ gì đã đưa cho bọn trẻ. Có thể cô không biết, miếng ngọc bội và Dolphin kiss đó, đối với tôi mà nói là vật vô cùng quan trọng, tôi thật sự không lừa cô. Ngọc bội đó là của người con gái mà tôi yêu nhất tặng cho tôi, tôi đưa nó cho Tiểu Bối, là hy vọng Tiểu Bối sau này lớn lên có thể giống cô ấy xinh đẹp, lương thiện. Còn Dolphin Kiss, cô đã từng viết ra cuốn “Cá Heo Chi Hôn”, tôi nghĩ cô hiểu ý nghĩa của nó, nó chính là tín vật đính ước của chúng tôi. Tôi đưa cho Tiểu Bảo Tiểu Bối là thật lòng quan tâm bọn trẻ, cho nên tôi sẽ không lấy lại những đồ vật đó! Vừa rồi tôi đã lỡ mồm rồi, rất xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

Rất nhanh, hán lại nhận được tin ngắn: “Anh về đi, xin anh hãy về đi! Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, xin anh đừng tới quấy rầy cuộc sống bình yên của chúng tôi nữa! Hãy về đi, nơi này không phải nơi anh nên tới! Cảm ơn anh đã thật lòng yêu thương Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, cầu mong thượng đế phù hộ cho anh! Thiếu gia, anh hãy trở về đi, khuya lắm rồi! Ngày mai anh không cần tới đón chúng tôi, thân phận của anh cách xa tôi rất nhiều, tôi hiểu rõ, người ta biết được sẽ thành chuyện cười mất, tôi không muốn mình trở thành trò cười, xin anh hãy về đi!”

Tạ Thụ Dật trầm mặc hồi lâu, hán thở dài một cái, nói: “Được rồi, tôi sẽ về, cô hãy mở cửa đi, tôi có vài lời muốn nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối.”

“Mẹ, đừng khóc mà..., đừng khóc, Tiểu Bối về sau sẽ nghe lời, mẹ đừng khóc.” Tiểu Bối cũng ở trong phòng sợ hãi mà nói.

Cô vẫn còn khóc sao? Xem ra, hán thật quá mức tồi tệ rồi! Tạ Thụ Dật trong lòng tràn đầy hối tiếc.

“Mẹ đừng khóc, ba nuôi cũng nhận lỗi với mẹ rồi, mẹ, mẹ mở cửa đi, ba nuôi có lời muốn nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối mà.” Tiểu Bảo cũng ở bên cạnh nói.

Tạ Thụ Dật đứng ngoài cửa chờ đợi cửa mở ra, Tiểu Bảo Tiểu Bối vừa ra khỏi phòng thì cánh cửa liền đóng lại cái păng, thiếu chút nữa đụng gãy mất cái mũi của hán.

Tạ Thụ Dật chỉ đành phải cười khổ lui ra.

“Ba nuôi, ba muốn nói gì với chúng con a?” Tiểu Bảo mong đợi nhìn Tạ Thụ Dật.

“A, ba nuôi sợ các con quên, muốn nói với hai đứa là ngày mai các con phải dậy sớm, ba nuôi sẽ tới đây thật sớm để đưa các con đi chơi!” Tạ Thụ Dật nói.

“Vâng, chúng con sẽ dậy thật sớm.” Hai tiểu tử kia dùng sức gật đầu.

Tạ Thụ Dật nhìn cánh cửa kia một cái, nói: “Ba nuôi phải đi rồi, ngày mai gặp lại.” Tạ Thụ Dật nói xong liền hôn lên má Tiểu Bảo và Tiểu Bối.

“Vâng, ba nuôi về cẩn thận nhé.”

“Ừ, ba đi đây, ngày mai gặp.” Tạ Thụ Dật nói xong, liền rời đi Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Tiểu Bảo Thật Sự Rất Giống Tạ Thiếu Gia!

Tạ Thụ Dật rời khỏi Phương gia, đi bộ trên con đường bên bờ biển. Hán đứng trên bờ cát, nhìn hoàng hôn trên biển lớn, biển lúc này rất đẹp, mặt biển vàng óng, từng làn sóng gợn lăn tăn, cực kỳ giống tâm tình nhộn nhạo trong lòng hán. Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc! Em chưa chết phải không? Em vẫn đang sống ở đâu đó phải không? Anh không tin em cứ như thế mà rời xa anh! Anh sẽ không dừng tìm kiếm! Anh nhất định sẽ tiếp tục đi tìm em! Anh tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau! Cho dù em vì lý do gì mà không muốn trở về! Hãy chờ anh đến tìm em!

“Nhạc Nhạc! Em phải chờ anh! Nhất định phải chờ anh!” Tạ Thụ Dật nắm chặt hai bàn tay, hướng về phía biển rộng bao la mà hô to. Biển rộng im lặng, bầu trời im lặng, nhưng lại nhẹ nhàng đánh vào lòng Tạ Thụ Dật, trong lòng hán trào dâng lên một chút kích động, một chút hy vọng, Nhạc Nhạc của hán, nhất định đang ở một nơi nào đó, chờ hán đến tìm cô!

Mà giờ khắc này, Hải Nhạc vẫn đang dựa lưng vào cánh cửa, nước mắt yên lặng rơi từng giọt.

Cô không hiểu hán tại sao lại đối với cô kỳ lạ như vậy, ban đầu nói cô nói khó nghe như vậy, nhưng bây giờ lại nói có thể cảm nhận được nội tâm ôn nhu và xinh đẹp của cô. Buồn cười, thật sự rất buồn cười, hán cho rằng cô sẽ tin hay sao?

Không hiểu, cô thật sự không hiểu hần!

Coi như hần biết cô là Hải Chi Lệ, vậy thì thế nào, cũng không thể thay đổi cái gì, cô vẫn là phương Viễn Chi, là một Phương Viễn Chi xấu xí.

Tạ Thư Dật, đừng xuất hiện trước mặt em, xin anh đừng xuất hiện trước mặt em, nếu không anh sẽ khiến em phát điên mất! Thế nhưng, không những Tạ Thư Dật không biến mất khỏi tầm mắt cô mà còn xuất hiện cực kì sớm. Sáng sớm hôm sau, mới tờ mờ sáng Tạ Thư Dật đã gõ cửa Phương gia, cô vốn là muốn đuổi hần đi, không muốn hần đưa bọn nhỏ đi Hoa Liên, không ngờ mới sáng sớm, khi cô đang mặc quần áo cho bọn trẻ thì hần đã đứng ngoài gõ cửa.

Trực giác của cô biết là hần đang đứng ở ngoài, nhưng trong lòng cô không có một tia vui vẻ nào mà rất buồn bực, tại sao? Khi cô muốn tới gần hần thì hần lại tuyệt tình, khi cô bắt đầu lùi bước thì hần lại không giải thích được đi thân cận với cô!

Tiểu Bảo như một làn khói chạy đi mở cửa, không phải là hần, còn là người nào?

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, sinh nhật vui vẻ a, ba nuôi đồng ý đưa các con đi chơi, ba nuôi sẽ không nuốt lời.” Tạ Thư Dật đứng ngoài sân lớn tiếng nói.

“Ba nuôi!” Tiểu Bối vừa nghe đến giọng nói của Tạ Thư Dật, vội vàng buông Hải Nhạc đang chải tóc cho cô bé, hưng phấn chạy ra ngoài.

Hải Nhạc muốn tránh, nhưng Tạ Thư Dật rất nhanh liền đi vào nhà, Tạ Thư Dật hướng về phía cô nhe răng cười một tiếng: “ chào buổi sáng nè.”

Hải Nhạc chỉ đành phải hướng về phía hần gật đầu một cái.

Xem ra thần sắc hần vô cùng sáng khoái, còn cô hai con mắt thâm quầng tựa như gấu trúc, hơn nữa, hần ăn mặc rất giản dị, một thân màu trắng an nhàn dưới ánh nắng mặt trời, tràn đầy sức sống. Từ lúc gặp lại, Hải Nhạc chưa hề thấy qua dáng vẻ tóa sáng này của Thư Dật, đáng vẻ thâm trầm, ưu tư trước đây của hần như bị quét sạch rồi.

Hần như vậy, khiến cho Hải Nhạc không khỏi nhìn mấy lần, đã nhiều năm như vậy, hần vẫn thích mặc màu trắng. Nhưng mà, nhìn hần mặc đồ màu trắng so với tây trang màu đen thuần mắt hơn nhiều, cô thích khi hần mặc nhưng bộ đồ giản dị, huu nhân hơn, khi hần mặc đồ tây trang, cô thực sự cảm thấy không thể với tới. Ai da, muốn đi đâu à? Bọn họ đã không phải là cùng một thế giới người của rồi, Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, có chút tinh thần chán nản.

Tạ Thư Dật nói với cô: “Viễn Chi, nếu tất cả mọi người đều chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát chứ!” Hai đứa bé vốn cho là mẹ không muốn ba nuôi đi cùng chúng, trong lòng đang cảm thấy vô cùng khó sở, nhưng nào ngờ ba nuôi vẫn tới, hai đứa bé vui mừng khôn siết, đứng vây quanh Tạ Thư Dật. “Đừng vậy a Đừng vậy a, mẹ, chúng ta lên đường đi!” Hai vật nhỏ nịnh bợ nhìn mẹ, chỉ sợ mẹ sẽ đuổi ba nuôi đi.

Thấy ánh mắt khẩn cầu của hai đứa bé, trong lòng Hải Nhạc thở dài một cái, chỉ đành phải gật đầu.

“Oa a! Chúng ta lên đường thôi!” Hai đứa nhỏ hoan hô, đội nón, đeo chai nước rồi chạy ra ngoài.

“Mẹ, con có thể mang Tiểu Miêu (((Con mèo nhà này nuôi)))) đi không? Nó phải ở nhà một mình a!” Tiểu Bối đột nhiên nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, ra hiệu nói với Tiểu Bối: “mang tới sân chơi thì sẽ lạc mất, nó sẽ không biết đường trở về. Phải để nó ở nhà thôi, chúng ta trở về sẽ cho nó đồ ăn ngon.”

“Vâng” Tiểu Bối gật đầu một cái.

Bốn người lên xe của Tạ Thư Dật, lại chính là chiếc Pagani màu trắng của mấy năm trước. Kỳ lạ, hần lần này tại sao lại đi chiếc này? Hải Nhạc nhớ lần trước lúc hần tới là một chiếc Lamborghini màu trắng mà? (((((((Minh thích thì mình đi thôi J))))))

“Á, ba nuôi à, chỉ có hai chỗ ngồi, làm thế nào ngồi đây?” Mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối xụ xuống. “Hả? Ba lấy nhầm xe rồi.” Tạ Thư Dật lúc này cứ như từ trong mộng tỉnh dậy. “Vậy phải làm thế nào?” Tiểu Bảo sốt ruột, chỉ sợ cha nuôi lại đi không được rồi.

“Ừm, chúng ta có thể đi xe buýt a!” Tạ Thư Dật giống như không thể làm gì mà nói.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật, cũng có chút không thể làm gì, chỉ sợ hần cả đời này cho tới bây giờ cũng không có đi ngồi phương tiện công cộng, lần này sao có thể cùng ba người bọn họ mà chen chúc trên xe buýt chứ.

Nhưng bất đắc dĩ, Hải Nhạc buộc phải gật đầu một cái.

“Vậy anh đem xe vào trong sân đi.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật liền quyết định chủ ý muốn ngồi xe buýt, không cần mình lái xe, có thể cùng hai đứa bé càng thân cận một chút.

Hần lái xe vào trong sân, liền cùng bọn họ đi chuyển xe buýt sớm, trên xe đều là người trong thôn, khi thấy Tạ Thư Dật bế Tiểu Bảo Tiểu Bối lên xe, Hải Nhạc theo phía sau thì có chút nán lại.

“Viễn Chi, đi chơi à?” Có người hướng Hải Nhạc chào hỏi.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu một cái.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối, các cháu muốn đi đâu?” Có người hỏi. “Hôm nay là sinh nhật của cháu và em gái, chúng cháu muốn đi khu vui chơi.” Tiểu Bảo lớn tiếng nói.

Lần này có cha nuôi cùng nhau phụng bồi nó và em gái, hẳn cảm thấy thật là rất thoải mái.

“A? Chú đó là ai vậy?” Lại có người hỏi.

“Là cha nuôi của cháu!” Tiểu Bối cướp lời, “Ba nuôi là thiếu gia của ông cậu, ở trong ngôi nhà lớn phía bên kia a!” Không thể nào? Thiếu gia của ông cậu Tiểu Bối? Chẳng lẽ là Tạ gia thiếu gia? Người này đáng về cùng rất khí chất a.

Khó trách, khó trách đẹp trai như vậy, còn trẻ mà lại có khí chất như thế! Hóa ra là Tạ đại thiếu gia! Cậu ăm trăm năm khó gặp! (((((Gì mà ghê vậy trời)))))) Nhưng mà, cậu ta làm sao lại có quan hệ với Viễn Chi? Chuyện gì xảy ra à? Một đại thiếu gia cao cao tại thượng như vậy, sao lại là ba nuôi của Tiểu Bảo, Tiểu Bối? Đúng là Viễn Chi có phúc ba đời nha. Mặc dù Viễn Chi xấu xí, nhưng hai đứa nhỏ lại vô cùng xinh đẹp, không nghĩ tới ngay cả Tạ đại thiếu gia cũng thích cặp song sinh này! Đúng là phúc ba đời mà!

Vì vậy mọi người liền cảm thấy nể Viễn Chi, người phụ nữ này, thật không đơn giản, lại khiến cho đại thiếu gia trở thành cha nuôi của con mình!

Tạ Thư Dật hướng về phía mọi người khẽ vuốt cằm “Chào mọi người.”

“Ngài là Tạ gia đại thiếu gia?” Có người không xác định hỏi. “Tôi là Tạ Thư Dật.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái nói.

Cả xe đầy tiếng tán phục, khiến Hải Nhạc có chút không thoải mái.

“Thiếu gia, ngồi bên này, ngồi bên này.” Tất cả mọi người tranh nhau nhường chỗ ngồi.

“Không cần đâu, chúng tôi còn có con nhỏ, ngồi phía sau được rồi.” Tạ Thư Dật lễ phép nói.

Hải Nhạc nghe hẳn nói hai chữ chúng tôi, cô nhìn Tạ Thư Dật ôm Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo, mà cô theo ở phía sau, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác ấm áp khó tả, cảm giác là một gia đình nhỏ hạnh phúc?

Thật ra thì bọn họ chính là người một nhà, nhưng chỉ một mình cô biết được sự thực đó mà thôi! Trong lòng Hải Nhạc lại cảm thấy chán nản. Bởi vì trên xe toàn là những người nông dân bình thường, không có cô hội được gặp những nhân vật lớn, vốn dĩ là phải nói chuyện dè dặt, nhưng đột nhiên một người không hề câu nệ, liền nói một câu: “Nhìn kỹ thì thấy Tiểu Bảo thật sự rất giống thiếu gia nha, ha ha, một thôn dân chưa bao giờ đã biết đại nhân vật, vốn là tán gẫu phải hảo hảo Nhất Đại xe người đột nhiên cũng câu nệ, đột nhiên có người đã viên trảng nói: “khoan hãy nói, Tiểu Bảo cùng Tạ thiếu gia thật là có chút giống nhau đầu rồi, ha ha, dù không phải là người một nhà, Tiểu Bảo xem ra là tìm đúng cha nuôi rồi a, thật sự so với con trai ruột không có gì khác biệt.” “Phải ha, càng nói càng có chút giống, anh xem cái mũi kia, ánh mắt kia...”

Tất cả mọi người phụ họa nói.

Tạ Thư Dật nghe bọn họ nói như vậy, cũng không khỏi cẩn thận quan sát Tiểu Bảo, không nói không nghĩ ngờ, vừa nói, hẳn thật đúng là cảm thấy Tiểu Bảo cùng mình có chút giống rồi.

Không thể nào? Làm sao lại giống hẳn như vậy? Tim của hắn thỉnh thoảng nháy, không khỏi nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc có chút bối rối, nhưng cô vẫn trấn định nhìn Tạ Thư Dật, cũng lắc đầu một cái, cô vỗ vỗ ba vai Tiểu Bảo, Tiểu Bảo hiểu ý, nhìn mẹ ra hiệu, sau đó nói với Tạ Thư Dật: “mẹ ta nói, ba không cần để ý, bọn họ chỉ là đang nói đùa mà thôi, chúng ta không giống nhau.”

Tạ Thư Dật cười cười, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tôi không ngại, đáng lẽ như ông trời cho tôi đứa con ruột thịt như vậy mới phải, tôi cao hứng còn không kịp a, đột nhiên lại có thêm được một con trai một con gái nuôi, đúng là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ tới.”

Hải Nhạc nghe được hẳn nói như vậy, trong lòng không khỏi áy náy, cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật, hẳn nói là sự thật sao? Nếu là ruột thịt mới phải sao? Hẳn cao hứng không kịp?

“Có thật không? Có thật không? Vậy ba nuôi làm ba ruột của chúng con nhé!” Tiểu Bối cao hứng muốn chết.

Hải Nhạc tròn mắt nhìn Tiểu Bối một cái, Tiểu Bối le lưỡi một cái: “Con thực sự rất muốn như vậy nha, nhưng còn phải do ba nuôi quyết định a!”

Hải Nhạc sợ hãi nhìn Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật lắc đầu nói với cô: “Một lời nói ra, tôi không ngại.” Hải Nhạc thấy hẳn làm bộ dạng như không có gì, yên lòng.

Nhìn Tiểu Bối vẫn ngồi trong lòng Tạ Thư Dật, hỏi chuyện hẳn, Tạ Thư Dật cũng rất kiên nhẫn phụng bồi Tiểu Bối trò chuyện, Tiểu Bảo ngồi trên đùi Hải Nhạc thỉnh thoảng chen vào mấy câu. Hải Nhạc nhìn ba người bọn họ, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, có hẳn ở đây, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối mới có thể vui vẻ như vậy, nếu như hôm nay hẳn không tới, đoán chừng Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối nhất định sẽ mặt mày ủ rũ, không thể hiếu động như vậy.

Cái gì gọi là duyên phận? Tạ Thư Dật cùng hai đứa bé này chính là duyên phận!

Hải Nhạc ở trong lòng cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Cô Cũng Sợ Sét Đánh?

Tạ Thư Dật nhấn cho cô: “Tôi hôm qua thật sự xin lỗi, mong cô đừng giận.” Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật một cái lại thấy hắn đang nhìn cô cười. Hải Nhạc nhìn về phía hắn lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt rồi.” Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì trong lòng vẫn còn một tia hy vọng mong manh, có thể vẫn sẽ là thất vọng, hắn đột nhiên lại để ý tới tâm tình của Phuong Viễn Chi, khi biết cô cũng không có đang tức giận, hắn thật yên lòng.

Cuối cùng xe buýt cũng tới trạm Hoa Liên, Hải Nhạc gọi các con đây, bốn người cùng nhau xuống xe, Tạ Thư Dật đưa tay gọi một taxi đi đến khu vui chơi Hoa Liên.

“Oa! Thật là xinh đẹp! Oa! Mẹ! Đu quay thật là cao a! Mẹ, con muốn ngồi! Con muốn ngồi!” Còn chưa vào trong sân, Tiểu Bối liền rùm beng muốn đi ngồi đu quay rồi.

Bốn người cùng nhau vào khu vui chơi, Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật chỉ có thể đi theo hai đứa trẻ chạy đằng trước, đi ngồi vòng tròn ngựa gỗ, xe cáp treo, thuyền hải tặc, sau đó là Ma Thiên Luân (((Vâng là cái đu quay đấy ạ)))))), lần đầu tiên tới khu vui chơi, hai đứa bé rất cao hứng, chơi quên cả trời đất.

Khi bước tới nhà ma cương thi, Tiểu Bảo tò mò dừng lại.

“Bên trong này có cương thi sao?” Tiểu Bảo hỏi. “À, bên trong có cương thi trẻ em sao? Tiểu Bối thích cương thi trẻ em.” Tiểu Bối ôm lấy Tạ Thư Dật chân, ngẩng đầu mong đợi nhìn Tạ Thư Dật.

“Tiểu Bối không sợ cương thi sao? Lá gan lớn như vậy?” Tạ Thư Dật bế cô bé lên.

“Con không sợ..., những thứ này đều là giả.” Tiểu Bảo nói, “Cha, mẹ, con muốn đi vào chơi.”

Tiểu Bảo ngay cả chữ ‘Cha nuôi’ cũng tiết kiệm, chỉ gọi là cha, cậu bé thật sự rất muốn Tạ Thư Dật trở thành cha ruột của mình a!

“Con cũng vậy, con không sợ, có cha ở đây, con không sợ gì hết, con muốn nhìn thấy cương thi trẻ em, cương thi trẻ em rất đáng yêu a!” Tiểu Bối thấy ca ca gọi là cha, cô bé cũng gọi theo. “Được, Tiểu Bảo thật là dũng cảm, nếu con muốn đi, vậy thì cha nuôi đi cùng con.” Tạ Thư Dật nói, hắn rất tự nhiên nắm tay Hải Nhạc kéo đi, “Đi nào, chúng ta cùng đi!”

Hải Nhạc thấy hắn thế nhưng lại kéo tay mình, cô giật mình, dùng sức giật tay ra, vừa lùi lại phía sau vừa lắc đầu.

Tiểu Bảo nói với Tạ Thư Dật: “Cha nuôi, mẹ con rất sợ quỷ, sợ cương thi, mẹ không đi cùng được, hai chúng ta đi đi, Tiểu Bảo cái gì cũng không sợ, không sợ quỷ, cũng không sợ cương thi.”

Tạ Thư Dật nghe được Tiểu Bảo nói như vậy, hắn không khỏi kinh ngạc nhìn Hải Nhạc một cái, lá gan của cô lại so ra kém Tiểu Bảo à?

Hải Nhạc lúng túng không thôi, ngượng ngùng cúi đầu, đúng là, cô sợ ma với cương thi, bởi vì khi còn bé có lần Tạ Thư Dật cầm lão quỷ cùng cương thi tới hù dọa cô, đến bây giờ dù đã lớn, nhưng cô vẫn không thoát khỏi ám ảnh sợ hãi lúc nhỏ khi thấy cương thi.

“Oa, Tiểu Bảo rất dũng cảm a, cái gì cũng không sợ, là một Tiểu Dũng sĩ! Không tệ! Không tệ!” Tạ Thư Dật không khỏi khích lệ Tiểu Bảo.

Sau đó cậu bé lại kiêu ngạo nói: “Tiểu Bảo còn không sợ sét đánh nữa, tuyệt không sợ sét đánh, chỉ có mẹ là sợ sét đánh thôi, có lần trời rất tối, sét đánh một cái, dọa cho mẹ con chạy vô phòng ôm lấy con và Tiểu Bối, cả người run lên. Tiểu Bối cũng không sợ, con cũng không sợ, con đã an ủi để mẹ và em gái không sợ nữa, có con ở đây, con sẽ bảo vệ mẹ với Tiểu Bối!” Tạ Thư Dật nghe Tiểu Bảo nói như vậy, hắn quả thực là kinh hãi, hắn bình tĩnh nhìn Hải Nhạc, cơ hồ là run rẩy hỏi cô: “Cô.....cô sợ sét đánh?”

Hải Nhạc thấy hắn như vậy kinh ngạc, liền cảm thấy lúng túng, cô cúi đầu xin lỗi, ra dấu tay nói: “Sợ sét đánh không có gì đáng cười cả, không có gì hay mà cười, rất nhiều người sợ sét đánh.”

“Mẹ con nói, sợ sét đánh không có gì đáng cười cả, không có gì hay mà cười, rất nhiều người sợ sét đánh.” Tiểu Bảo nói.

Tạ Thư Dật từ trong con chấn kinh phục hồi tinh thần lại, vội vàng giải thích: “Không có, tôi không phải là cười cô, chẳng qua là cảm thấy, cô có vẻ

không giống người nhất gan như vậy, có chút ngoài dự liệu của tôi.”

“Hắc hắc, cho dù mẹ con sợ cũng chẳng sao, vì đã có Tiểu Bảo ở đây rồi, mẹ, mẹ nói có đúng không?” Tiểu Bảo nói.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu.

“Phải a, còn có con, còn có con nữa, con cũng có thể làm chỗ dựa cho mẹ, không để mẹ phải sợ hãi.” Tiểu Bối cũng nói.

“Các con thật là những đứa trẻ ngoan, mẹ các con đúng là rất hạnh phúc a!” Tạ Thu Dật hôn Tiểu Bối một cái.

Nhưng tim của hắn, vẫn cảm thấy khiếp sợ, Hải Nhạc cũng rất sợ sấm sét đánh, hai người khi còn ở Hải Giác, ban ngày sấm đánh vang dội, cô cũng gắt gao chui vào lòng, ôm chặt lấy hắn, đầu cũng không dám ngẩng lên. Sau này cô mới nói cho hắn biết, bởi vì khi còn bé hắn nhốt cô ở trong tầng hầm, có lúc trời tối sấm sét vang dội, mà chỉ có một mình cô trong cái căn phòng tối mịt đó, cô bị dọa đến ngất đi, hơn nữa còn sốt cao ba ngày ba đêm. Cũng vì vậy mà mẹ Hải Nhạc mới tới chùa, xin cái ngọc bội đó cho cô để phù hộ. Lúc đó Tạ Thu Dật nghe cô kể lại, trong lòng áy náy muốn chết, hắn cảm thấy thật tội lỗi vì đã tạo cho cô quá nhiều tổn thương, cho nên hắn thề cả đời này sẽ đối xử tốt với cô, sẽ không bao giờ mang lại cho cô bất kỳ tổn thương nào nữa. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không thực hiện được lời hứa đó, hắn vẫn không thể nào bảo vệ tốt cho cô, đã để cô rời xa vòng tay của hắn. Nếu như ông trời cho hắn một cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không để cho tri Hải Hoan đến gần cô nữa bước!”

Phương Viễn Chi trước mặt hắn, ngoại trừ việc không thể nói và khuôn mặt bị sẹo kia, thì khí chất vui vẻ hòa thuận trên người cô ta thật sự rất giống Hải Nhạc. Đây là không phải là đã nói lên, trực giác của hắn hoài nghi là có cơ sở hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Cô Thích Ăn Vị Hải Sản Sao?

“Mẹ con đã không muốn đi, vậy thì chúng ta không đi nữa, nếu chúng ta đi chơi mà để mẹ con một mình chỗ này, không tốt nha.” Tạ Thu Dật nói.

“A, vậy cũng được, chúng ta không đi.” Tiểu Bảo nói.

Tạ Thu Dật nói: “Các con có đói bụng không? Cha nuôi đưa hai đứa đi ăn, hai đứa có muốn ăn hamburger không, hay là ăn pizza?”

“Con muốn ăn hamburger.” Tiểu Bảo nói.

“Con muốn ăn pizza.” Tiểu Bối nói.

“Vậy, chúng ta đi ăn Pizza Hut trước, rồi chiều lại đi ăn Hamburger.” Tạ Thu Dật nói.

“Tốt, tốt, chúng con còn chưa được ăn Pizza Hut, cũng chưa ăn Hamburger bao giờ, thật muốn ăn a, cảm ơn cha nuôi.” Tiểu Bảo Tiểu Bối cao hứng gật đầu.

Hải Nhạc không khỏi áy náy cúi đầu, cô đã từng mang qua hải tử đã tới Hoa Liên lần thứ nhất, nhưng vẫn là bởi vì hải tử cảm mạo nóng rần lên, sau lại thành viêm phổi, là dẫn bọn hắn đến khám bệnh, sau lại cùng phương mẹ vợ và mang theo hải tử về nhà, căn bản không có nghĩ đến mang cô cửa đến Pizza Hut hoặc là Khổng Đức Cơ đi!

Tạ Thu Dật mang theo Hải Nhạc cùng bọn trẻ tới Pizza Hut.

“Cha nuôi sẽ phụ trách việc chọn món, các con phụ trách ăn nha.” Tạ Thu Dật nói.

Tạ Thu Dật gọi 1 pizza rau củ, 1 pizza hải sản, hai phần điểm tâm ngọt, một phần Tira(((chả biết nó là cái thứ gì chỉ biết nó là một loại bánh ngọt))) và thêm một phần việt quất.

Tạ Thu Dật thích ăn loại hương cay, nhưng Nhạc Nhạc cũng không thích ăn, bởi vì bên trong có cà rốt, cô thích vị hải sản hơn.

Tạ Thu Dật đưa chiếc pizza rau củ tới trước mặt Hải Nhạc, nói: “Cái này rất ngon, cô với Tiểu Bối hãy ăn cái này.” Tạ Thu Dật đẩy pizza hải sản đến trước mặt mình và Tiểu Bảo, nói: “Chúng ta ăn cái này.”

Hải Nhạc về mặt đau khổ nhìn chiếc Pizza trước mắt, cô không thích ăn cái này a, bên trong có cà rốt, cô rất ghét vị cà rốt, chỉ cần đồ ăn mà chứa cà rốt thì cô nhất định không đụng vào. Tạ Thu Dật biết cô không ăn cà rốt, nhưng cô bây giờ không phải Tạ Hải Nhạc mà là Phương Viễn Chi.

Hải Nhạc cắt một miếng nhỏ cho Tiểu Bối, nhưng mình thì một miếng cũng không đụng vào.

Tiểu Bối ăn rất ngon, thấy mẹ không nhúc nhích thì vội vàng xiên một miếng, đưa lên miệng Hải Nhạc: “Mẹ, ăn rất ngon nha.”

Hải Nhạc lắc đầu một cái, cô lấy bánh Tira để trước mặt mình, cười với Tiểu Bối tay xua xua. “Mẹ, mẹ thích ăn bánh ngọt, không thích pizza sao?” Tiểu Bối hỏi.

Hải Nhạc gật đầu một cái, đem cô lấy bánh Tira mở ra, cắt cho Tiểu Bối một phần, sau đó chậm rãi ăn phần của mình.

Tạ Thư Dật một mực lặng lẽ nhìn cô, tim của hắn cũng bính bính trực nhảy, cô không ăn pizza vị rau củ, việt quất pho mát cùng Tira để ở chỗ khác, cô trực tiếp liên bụng Tira qua, hơn nữa, động tác cô cắt bánh ngọt lại ưu nhã như vậy, mặc dù trên mặt che khăn, ăn cái gì có chút không tiện, nhưng mà cô tay kéo khăn, một tay đưa bánh ngọt vào miệng. Tuy không thấy khẩu hình miệng khi nhai của cô, nhưng tư thế của cô khi ăn rất lịch sự, nhã nhặn và cao quý. Nếu như không phải xuất thân trong một gia đình khá giả hay không trải qua nền giáo dục nghiêm khắc thì tuyệt đối sẽ không có tư chất như vậy!

Tim của hắn, đang run rẩy, tay cũng cơ hồ run rẩy!

“Cô không thích ăn vị đó sao? Vậy cô có muốn thử qua vị hải sản không?” Tạ Thư Dật không nói lời gì xiên một miếng bỏ vào đĩa của Hải Nhạc. Hải Nhạc do dự một chút, trong mấy năm này, cô rất ít ra khỏi làng chài, nào có cơ hội ăn pizza? Là loại pizza mà mình thích ăn, cô cũng muốn nếm thử một chút, cô cầm miếng pizza mà Tạ Thư Dật đưa cho ăn một miếng. Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc ngồi phía đối diện chậm rãi ăn miếng pizza mà hắn đưa cho cô, mà máu chạy thẳng lên não, cô ấy là Nhạc Nhạc sao? Là cô ấy sao? Là cô ấy sao? Hắn cơ hồ kích động muốn đứng lên mà hỏi cô: Cô có phải là Nhạc Nhạc không? Cô đến cùng có phải là Nhạc Nhạc không? Nhưng là vừa nghĩ tới lúc hắn muốn cô mở khăn che mặt ra cho hắn nhìn thì cô liền kinh sợ thành cái bộ dạng kia, Tạ Thư Dật cố nén kích động trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng vào cô. Hải Nhạc ăn xong miếng pizza, vừa ngừng đầu lên thì phát hiện Tạ Thư Dật đang chuyên chú nhìn mình, cô cười cười, cúi đầu mà xin lỗi.

Cô nhìn có vẻ rất tham ăn sao? Sao hắn lại dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn cô?

Hay là, tướng ăn của cô rất xấu? Khiến hắn hiểu kỳ?

Vừa nghĩ tới, Hải Nhạc đột nhiên không muốn ăn nữa, cô nhẹ nhàng buông dao nĩa trong tay xuống, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

“Ăn ngon không? Ăn thêm nhé.” Tạ Thư Dật lại muốn nữa xiên một miếng đưa đến trước mặt cô, Hải Nhạc dùng sức lắc đầu một cái.

Tạ Thư Dật thấy cô không ăn, cũng không có nói cái gì, sau đó liền cùng Tiểu Bảo tán gẫu, một bên hắn tán gẫu, vừa không khỏi cẩn thận nhìn Tiểu Bảo, còn nhỏ tuổi cũng đã có ngoại hình xuất sắc thế này, tiêu tử này trưởng thành nhất định là soái ca, tuyệt đối khiến bao nữ sinh mê mẩn, cha của Tiểu Bảo, nhất định cũng rất đẹp trai! (((((((Nghe đâu có mùi anh đang tự khen mình a))))))))))

Nhìn Tiểu Bảo anh tuấn, sau đó nhìn sang Tiểu Bối hồng hào xinh xắn, rồi lại nhìn Hải Nhạc, lúc sáng nghe thấy những lời nói trên xe buýt, Tạ Thư Dật cảm thấy đó chỉ là những lời nịnh bợ khách sáo, hắn cũng không đặc biệt để ý, thế nhưng lúc này hắn lại không khỏi đặt trong lòng mà suy nghĩ.

Chờ hai đứa bé ăn no, mọi người cùng nhau rời đi Pizza Hut, lại trở về khu vui chơi tiếp tục du ngoạn, chơi đến xế chiều Tiểu Bảo Tiểu Bối mới hoàn toàn vui vẻ, Tạ Thư Dật đưa ba người đến, mang theo bọn họ đi ăn Hamburger, sau đó lại lên xe buýt trở về làng chài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Anh Có Thể Đi, Còn Em Không Được Sao?

Bởi vì về muộn, xe buýt chỉ còn hai ghế trống sau cùng, Tạ Thư Dật nhường chỗ ngồi gần cửa sổ cho Hải Nhạc, còn hắn ngồi ngay kế bên. Tạ Thư Dật ngồi trò chuyện với hai đứa trẻ, vì chơi cả ngày cũng mệt mỏi, chẳng mấy chốc mà hai đứa nhỏ liền chảy nước miếng ngủ thiếp đi. Hải Nhạc cũng mệt mỏi, cô ôm Tiểu Bảo ngủ thiếp đi, đầu cũng bất giác nghiêng qua tựa vào vai Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc ngủ gục trên vai mình, đôi mắt cô khép lại, hàng lông mi dài, vừa dài vừa cong. Đôi mắt của cô rất đẹp, khiến Tạ Thư Dật thật sự tò mò, hắn rất muốn xem rõ cuộc đáng vẻ của cô trông như thế nào. Tạ Thư Dật bất giác nhắc tay lên đến gần mặt cô, chỉ cần nhẹ nhàng gỡ mạng che mặt ra là hắn có thể thấy mặt của cô rồi! Nhưng mà, làm như vậy không tốt!

Tạ Thư Dật mạnh mẽ kìm nén cảm xúc muốn kéo cái khăn xuống, thở dài một cái, hắn bế Tiểu Bảo vào trong ngực mình, điều chỉnh đầu Hải Nhạc để cô dựa hẳn vào mình cho thoải mái hơn.

Dọc theo đường đi, ánh mắt của Tạ Thư Dật không phải là nhìn ngoài cửa xe mà là người phụ nữ ngồi bên cạnh hắn, chính là nhìn ba người bên cạnh hắn, khiến hắn cảm giác đi vào thế giới của một gia đình hạnh phúc! Hơn nữa càng đi càng gần? Gần đến nỗi hắn cơ hồ có cảm giác chỉ có khi ở chung với bọn họ hắn mới cảm nhận được thế nào là vui vẻ!

Khi về đến làng chài thì trời cũng đã tối, Tạ Thư Dật nhẹ nhàng gọi Hải Nhạc dậy. “Phương Viễn Chi, tới nhà rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện thế nhưng đã đến nhà ga làng chài, mà ngoài cửa sổ đã là một mảnh tối đen rồi!

Trời ạ, cô thế nhưng lại ngủ say như vậy!

Cô vội vàng đánh thức Tiểu Bảo, Tạ Thư Dật cũng vỗ khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Bối, hai đứa bé đã tỉnh. “Đến nhà rồi sao?” Tiểu Bảo mơ hồ hỏi.

“Đến nhà rồi.” Tạ Thư Dật gạt đầu một cái, hân ôm Tiểu Bảo vào trong ngực của mình, rồi ôm hai đứa bé xuống xe.

Hải Nhạc có chút khản trương đi theo phía sau của hắn, cô thật sự rất lo, liệu hắn có thừa dịp cô ngủ quên mà vén khăn che mặt ra nhìn mặt cô không?

Hắn có làm thế không?

Không đâu, hắn không phải loại người như vậy.

Suy nghĩ một chút, cô lại an tâm buông xuống.

Bốn người cùng nhau đi dọc con đường nhỏ về nhà, từ xa đã thấy ánh đèn hắt ra từ Phương gia, xem ra ba mẹ Phương đã trở về rồi. “A, ông bà ngoại với dì Tĩnh đã về rồi!” Tiểu Bảo nói.

Đi tới cửa, Tạ Thư Dật đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối để xuống, hai đứa bé hoan hô chạy vào nhà.

“Ông ngoại, bà ngoại.” Tiểu Bối vui vẻ gọi.

Ba mẹ Phương đi ra, ba Phương vươn tay ôm Tiểu Bối vào lòng: “Tiểu Bối, sinh nhật vui vẻ a!”

Ba Phương cũng vui vẻ ôm cháu vào lòng mà chúc mừng sinh nhật hai đứa bé.

Sau đó Tiểu Tĩnh cũng đi ra, mọi người nhìn thấy Tạ Thư Dật, cũng hơi kinh ngạc.

Ba Phương như ở trong mộng mới tỉnh, cười lớn nói: “Tôi vừa mới nói, sao lại có chiếc xe trong sân nhà mình, suy nghĩ một chút thì là Tạ thiếu tới đây đón Tiểu Bảo Tiểu Bối đi!”

Tạ Thư Dật cười cười: “Dù sao tôi cũng không có việc gì, Tiểu Bảo Tiểu Bối là con nuôi của tôi, sinh nhật của bọn trẻ, tôi tự nhiên cũng muốn dành thời gian để đi chơi với chúng.” Lúc này, từ trong nhà lại một người nữa đi ra, mỉm cười nói: “Thư Dật, không nghĩ tới an lại tốt như vậy, người như anh lại phụng bồi con trai con gái nuôi đi chơi ở Hoa Liên cả ngày a!” “Nhã Nghiên? Sao em lại ở đây?” Tạ Thư Dật có chút kinh ngạc.

“Anh có thể đi, còn em không thể sao?” Hứa Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc đang đứng sau lưng Tạ Thư Dật một cái, cười nói.

Hải Nhạc cũng có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao Nhã Nghiên lại tới làng chài này?

“Cô ấy chờ ở đây đã lâu rồi, lúc chúng ta chưa về nhà, cứ cữu (((Chú Phúc đó ạ)))) đã đưa cô ấy tới đây, đứng chờ ngoài cửa khá lâu.” Tiểu Tĩnh nói.

“Cũng không phải đâu..., vừa vặn mọi người về nhà, tôi cũng mới vừa đến thôi.” Hứa Nhã Nghiên mỉm cười nói, sau đó từ trong túi lấy ra hai bao tiền lì xì, đưa cho Tiểu Bảo Tiểu Bối mỗi đứa một cái: “Dì không có mang theo quà sinh nhật, chỉ có hai Tiểu Hồng Bao, chúc hai Tiểu Thọ Tinh Công sinh nhật vui vẻ a!”

Tiểu Bảo Tiểu Bối không nhận, ngẩng đầu nhìn mẹ.

Hải Nhạc nhìn chúng gạt đầu một cái, bọn nhóc mới thò tay mà tiếp nhận.

“Cám ơn dì.” Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bối ngọt ngào nói: “Cám ơn dì xinh đẹp.”

Nhã Nghiên lập tức liền thích miệng ngọt ngào của Tiểu Bối, cô không khỏi đưa tay đón cô bé qua ôm vào trong ngực: “Con là Tiểu Bối sao?”

“Đúng vậy a, con là Tiểu Bối, đây là Tiểu Bảo ca ca của con, đây là mẹ con.” Tiểu Bối chỉ vào ca ca và mẹ nói.

Nhã Nghiên không khỏi hôn cô một cái: “Tiểu Bối thật đáng yêu a.”

“Dì cũng rất đáng yêu nha!” Tiểu Bối cười mi mi mà nói.

“Dì không có đáng yêu, dì là người lớn, đã sớm không còn đáng yêu nữa rồi!” Nhã Nghiên không khỏi nở nụ cười.

Khó trách Tạ Thư Dật lại nhận hai đứa trẻ này làm con nuôi, cô bé xinh đẹp khả ái phần nộn như vậy cô gặp cũng rất thích. Nhã Nghiên không khỏi quan sát Hải Nhạc đang đứng cạnh Tiểu Tĩnh, Tiểu Bảo Tiểu Bối chính là con của cô thần bí này sao, Nhã Nghiên thật sự không hiểu vì sao trời nóng như vậy mà cô ấy vẫn che mặt? “Cô khỏe chứ, tôi là Hứa Nhã Nghiên, nữ sĩ Phương Viễn Chi, rất vui khi gặp lại cô.” Hứa Nhã Nghiên lễ phép nói.

Hải Nhạc hướng cô gạt đầu một cái, Nhã Nghiên hôm nay mặc một cái áo màu tím cổ chữ V rất quyến rũ, rất nữ tính, hoàn toàn khác với hình tượng của cô 5 năm trước.

Hải Nhạc đột nhiên thật hâm mộ Nhã Nghiên, thật sự rất hâm mộ cô ấy!

“Tiểu Bảo Tiểu Bối nhà ta thật sự rất đáng yêu a!” Hứa Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc mỉm cười dao động lắc đầu.

“Ai da, vào trong nhà ngồi đã, vào nhà rồi hăng nói.” Phương mẹ chào hỏi.

“Để tôi lái xe ra ngoài trước.” Tạ Thử Dật vừa nói liền đem xe ra ngoài, lúc quay trở vào thì thấy Hải Nhạc đang đứng ngoài cửa nhà, cô ngây ngốc nhìn người trong nhà Phương gia đang trò chuyện vui vẻ với Nhã Nghiên..

“Đây là nhà của cô, tại sao không vào?” Tạ Thử Dật hỏi.

Hải Nhạc bị dọa giật mình, cô quay đầu lại nhìn Tạ Thử Dật một cái, Tạ Thử Dật nhanh mắt nhanh chóng phát hiện trong mắt cô thể nhưng lại rung rung nước, cô khóc? Hải Nhạc vội vàng cúi thấp đầu, che giấu lau đi nước mắt, nhìn thấy Nhã Nghiên khiến cô nhớ lại bản thân mình, đau buồn không kiềm chế được liền rơi lệ.

Hải Nhạc vội vàng lui về phía sau ra, để cho hấn vào nhà trước.

Ba Phương nói với Tạ Thử Dật và Hứa Nhã Nghiên: “Nếu như các vị không chê thì hãy ở lại Phương gia chúng tôi, ăn bữa cơm!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ở lại dùng chút cơm!” Mẹ Phương cũng phụ họa nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy a, cha nuôi, di xinh đẹp, hai người ở lại ăn cơm nha.” Tạ Thử Dật không khỏi nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc hướng Tạ Thử Dật gật đầu.

“Được rồi.” Tạ Thử Dật nói.

Hứa Nhã Nghiên đem tất cả nhìn ở trong mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, không biết là cảm giác gì, cô lập tức lại không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Tạ Thử Dật Bắt Cá Hai Tay?

Trong khi chờ Tạ Thử Dật cùng Phương Viễn Chi trở về thì Nhã Nghiên ngồi tán gẫu với ba mẹ Phương, thì ra Phương Viễn Chi không phải con ruột của họ, mà là họ cứu vớt ở ngoài biển, sau thấy cô ấy không có nơi ở, ba mẹ Phương liền nhận cô ấy làm con nuôi, sau đó Viễn Chi còn sinh ra được một cặp sinh đôi long phụng. Nhã Nghiên chợt cảm thấy có chút đồng tình với cô gái này.

Hứa Nhã Nghiên liếc Tạ Thử Dật một cái: “Em nghe anh”

Tiểu Tĩnh đem bánh sinh nhật bày ở trên bàn, Hải Nhạc và Tiểu Tĩnh cùng nhau gắp nặn lên trên rồi thấp sáng, hai đứa bé oa oa cười vang, chấp tay cầu nguyện rồi thổi nến, mọi người ăn cơm, ăn bánh ngọt xong, Hải Nhạc mượn cớ dọn dẹp nhà bếp liền chạy đi, cô không muốn ngồi ăn cùng Tạ Thử Dật và Nhã Nghiên, cô sợ phải nhìn mặt bọn họ, sợ phải đối diện ánh mắt vừa tò mò, vừa thương hại của họ.

“Ai da, Viễn Chi, đừng làm nữa, lại đây ngồi ăn cơm, Tạ thiếu gia cùng Hứa tiểu thư có thể ở lại dùng cơm là vinh hạnh của chúng ta, Tạ thiếu gia lại còn cha nuôi của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, làm sao con lại không tới đây ăn cùng chứ?” Phương mẹ vừa nói vừa kéo Hải Nhạc từ nhà bếp đi lên, Hải Nhạc chỉ đành phải ngồi ở bên cạnh bàn ăn. Hứa Nhã Nghiên kéo Tạ Thử Dật ngồi xuống, cô dịu dàng gấp thức ăn vào trong chén, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này, Tiểu Bối không khỏi tò mò hỏi: “Cha nuôi, di xinh đẹp là bạn gái của cha sao?”

Tạ Thử Dật thiếu chút nữa mắc nghẹn, đứa trẻ nhỏ như vậy, lại biết bốn chữ “bạn gái của cha”?

Hấn không khỏi theo bản năng nhìn Hải Nhạc ngồi phía đối diện một cái, chỉ thấy cô cúi đầu, lông mi khẽ rung.

Hải Nhạc nghe được Tiểu Bối hỏi như vậy, trong lòng có chút cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy có chút buồn bã, Tạ Thử Dật phải là cùng tri Hải Hoan ở chung một chỗ, Nhã Nghiên phải là cùng Thường Hàn ở chung một chỗ, Nhã Nghiên và Tạ Thử Dật muốn cũng không thể nào tới bên nhau được.

Ba Phương nghe vậy cũng nói: “Khăng định là vậy đi. ...cô ấy nếu không phải bạn gái của cha nuôi con thì làm sao lại tới đây tìm cha nuôi con chứ? Ha ha, Tạ Thiếu gia và Hứa tiểu thư rất xứng đôi a, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, đúng là trời sanh một cặp a! Nói vậy chắc là trường bối hai nhà cũng vội vã chuẩn bị chuyện vui cho các vị a!” Nghe được lời nói của ba Phương, mặt của Hứa Nhã Nghiên liền hồng lên như quả đào.

Tạ Thư Dật có chút lúng túng, đang muốn giải thích, Hứa Nhã Nghiên đột nhiên mở miệng nói: “Cha mẹ của chúng cháu đúng là có chút gấp gáp rồi, chẳng qua là, chúng cháu không vội, chúng cháu vẫn còn trẻ.”

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ý tứ của Nhã Nghiên là sao, cha mẹ hai bên cũng muốn bọn họ ở chung một chỗ? Mà bọn họ không vội? Ý là một sau này, một ngày nào đó họ sẽ ở chung một chỗ sao?

Nhã Nghiên, Nhã Nghiên vẫn còn thích Tạ Thư Dật sao? Vẫn còn thích Tạ Thư Dật sao?

Hải Nhạc nhất thời cảm thấy như Ngũ Lôi Oanh Đinh!

Nhã Nghiên thấy Hải Nhạc thần thờ đang nhìn mình, không khỏi có chút kỳ quái, hướng về phía cô cười nhẹ một tiếng, Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, trước mắt là một mảnh mờ mịt.

“Nhã Nghiên!” Tạ Thư Dật có một chút tức giận, hất lên giọng, nhưng là, hất lại không đành lòng ở trước mặt người nhà Phương gia nặng lời với cô, chỉ đành phải ân hận tỏ về ý cảnh cáo.

“Thư Dật, cha mẹ chúng ta là có chút gấp gáp a, chẳng lẽ bá hai bác không lo lắng chuyện của chúng ta sao?” Nhã Nghiên quay đầu hướng Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc cũng dời tầm mắt nhìn sang Tạ Thư Dật, chỉ thấy hán khê cau mày, nhưng là, hán cũng không có nói lời nào phủ nhận lời Nhã Nghiên nói, chẳng lẽ, hán và Nhã Nghiên thật sự ở chung một chỗ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ hiện tại Tạ Thư Dật cùng Nhã Nghiên ở cùng một chỗ sao? Năm năm này trong, giữa bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trì Hải Hoan kia thì sao? Cô ta thì sao đây? Tạ Thư Dật cùng Trì Hải Hoan rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lần trước không phải Trì Hải Hoan vẫn ngủ trên giường của Tạ Thư Dật sao? Bọn họ đáng lẽ ra vẫn ở bên nhau? Nhưng tại sao Nhã Nghiên lại nói những lời như vậy?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Tạ Thư Dật bắt cả hai tay?!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tạ Thư Dật tại sao có thể như vậy? Đó là Nhã Nghiên, không phải là người khác! Là Nhã Nghiên!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Anh Sợ Người Nào Sẽ Hiểu Lâm Đây?

Hải Nhạc chỉ cảm thấy như trời đất rung chuyển, Tạ Thư Dật, là người như vậy sao?

Hán sẽ đi lừa gạt Nhã Nghiên sao? Phải không? Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên tức giận vô cùng, nếu như Tạ Thư Dật ngay cả Nhã Nghiên cũng không bỏ qua, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hán! Tại sao có thể một chân đứng hai thuyền?

Hứa Nhã Nghiên nhìn thấy Tạ Thư Dật có vẻ không vui, cô cũng thông minh không nói thêm gì nữa, dù sao mình là một cô gái, cho dù muốn theo đuổi hán, nhưng nếu biểu hiện ra bằng lời quá mức rõ ràng, có thể sẽ khiến người ta chán ghét?

Cơm nước xong, Tạ Thư Dật cáo từ ba mẹ Phương ra về.

“Cha nuôi, khi nào thì cha quay trở lại thăm Tiểu Bảo với Tiểu Bối a?” Tiểu Bảo có chút lưu luyến không rời hỏi((((mình sẽ đổi cách xưng hô Ba=> Cha nhé, vì một số lý do, mọi người thông cảm))))))))

“Tiểu Bảo, con phải ngoan a, cha nuôi chỉ cần có thời gian, sẽ sang đây thăm các con” Tạ Thư Dật sờ sờ đỉnh đầu của thằng bé nói.

“Con và Tiểu Bối sẽ nghe lời, chúng con sẽ chờ cha đến.” Ta cùng mọi người cũng sẽ thật biết điều, chúng ta sẽ chờ người đến.” Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối lưu luyến không rời đưa mắt nhìn Tạ Thư Dật lái xe đi, Tiểu Bối nói với Hải Nhạc: “Mẹ, thật ra thì con không muốn đi kia làm bạn gái của cha nuôi.”

“Tại sao?” Hải Nhạc hỏi.

“Nếu sau này họ kết hôn, cha nuôi sẽ có con của mình, sẽ không còn quan tâm đến Tiểu Bảo, Tiểu Bối nữa rồi.” Tiểu Bảo trầm muộn nói.

Hải Nhạc không khỏi đau lòng ôm thẳng bé vào trog ngực, đứa trẻ đáng thương, tình cảm của chúng đối với Tạ Thư Dật đã rất sâu nặng, các con của cô lo lắng sau này Tạ Thư Dật có con, sẽ không còn yêu thương chúng nữa!

Trong lòng Hải Nhạc vô cùng đau khổ, chỉ có thể đem hải tử ôm càng chặt hơn.

Cô thật cảm thấy thống khổ, rất thống khổ rất thống khổ!

Tạ Thư Dật trừ trừ Hải Hoan, vẫn cùng Nhã Nghiên quấn quít lấy nhau, hẳn, cũng không phải là một người đơn độc, một bên hẳn có tri Hải Hoan, hơn nữa cũng đã có hôn ước, nhưng một bên lại cùng Hứa Nhã Nghiên nói chuyện yêu đương. Trong khi cô, Tạ Hải Nhạc chân chính, cũng bị đá ra ngoài, vĩnh viễn là người ngoài cuộc!

Tâm trạng quá đau khổ, thật sự rất đau!

Nhã Nghiên tại sao lại ngu ngốc như vậy? Lại bỏ qua Thương Hàn tốt như vậy, biết rất rõ ràng Tạ Thư Dật cùng” Hải Nhạc” đính hôn, vì sao còn có thể cùng Tạ Thư Dật ở chung một chỗ?

Mấy năm trời cô không ở cạnh bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc có cái gì mà Tạ Hải Nhạc cô không biết?

Trở lại Hải Giác!

“Nhã Nghiên, anh không thích em lắm như vậy!” Tạ Thư Dật có chút tức giận nói với Hứa Nhã Nghiên.

“Em cũng không có nói sai cái gì a, cha mẹ của chúng ta không phải rất gấp chuyện hôn nhân của chúng ta đó sao? Nhưng chúng ta vẫn còn trẻ, không cần vội vàng a!” Nhã Nghiên giáo hoạt mà nói.

“Nhưng em nói như vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm là hai chúng ta có hôn sự a!” Tạ Thư Dật nói.

Nhã Nghiên ngăn ra, rất nhanh liền hỏi hắn: “Người khác hiểu lầm? Anh sợ ai sẽ hiểu lầm? Người trong nhà Phương gia, anh sợ ai hiểu lầm anh?” “Anh không phải sợ người của Phương gia hiểu lầm, tóm lại, lời của em nói mơ hồ không rõ, sau này em tốt nhất không nên như vậy! Anh nói rồi, anh chỉ là xem em như em gái! Là em gái! Em không nên cố chấp như vậy, chúng ta nhất định không thể nào.” Tạ Thư Dật tức giận mà nói.

“Chỉ cần anh còn có thể yêu, em liền cảm thấy chúng ta có thể, nếu anh có thể chọn một người phụ nữ ngoài Hải Nhạc ra, tại sao lại không thể chọn em? Em mới là người thích hợp với anh nhất! Giống như Phương bá nói, chúng ta môn đăng hộ đối, còn là Tứ Đại Gia Tộc, chúng ta cũng có tình cảm mà người khác không sánh bằng, chỉ cần đem loại tình cảm đối thành tình yêu là được! Thư Dật, em mới là sự lựa chọn tốt nhất của anh!” Nhã Nghiên nói.

“Không, em không phải! Tình cảm của anh đối với em chỉ là tình cảm anh em, mãi mãi không thể nào trở thành tình yêu.”

“Thế nào không thể? Ban đầu Hải Nhạc cũng là em gái của anh? Em gái ruột cũng chỉ là cái có đó thôi?” Nhã Nghiên vẫn ngoan cố, cô không muốn từ bỏ đoạn tình cảm này.

Tạ Thư Dật không thể nhịn được nữa: “Anh sẽ không yêu em! Hứa Nhã Nghiên, chớ làm điều điên rồ, người anh yêu vẫn chính là Hải Nhạc! Là Hải Nhạc!”

Nhã Nghiên lấy làm kinh hãi: “Anh vẫn chỉ yêu cậu ấy? Nhưng mà anh lại đối xử với Hải Nhạc lạnh nhạt như vậy, thế mà anh cũng nói rằng mình yêu cậu ấy sao?”

Tạ Thư Dật không khỏi nhúc nhủ đầu, chuyện này, muốn nói thế nào? Trong lúc nhất thời hẳn không biết nói rõ ràng như thế nào.

“Dù anh đối xử với cô ấy không có vẻ gì là yêu, nhưng trong lòng anh vẫn chỉ yêu một mình cô ấy!” Hắn nói.

Nhã Nghiên ngăn ngại, không khỏi hô to: “Làm sao có thể? Làm sao có thể? Lần trước rõ ràng anh nói rằng anh không còn yêu cậu ấy! Dù không chọn cậu ấy, anh cũng sẽ không chọn em! Thế nhưng bây giờ anh lại nói vẫn còn yêu cậu ấy? Anh gạt em! Anh gạt em! Anh căn bản chỉ muốn lấy Hải Nhạc làm cái có để cự tuyệt em!”

Tạ Thư Dật không khỏi hai tay vỗ trán, Nhã Nghiên rõ ràng là người thông minh, nhưng tại sao vẫn vì hắn mà rúc vào rừng sâu chứ?

“Nhã Nghiên, tin lời anh, hai chúng ta không thích hợp, Thương Hàn, Thương Hàn một mực chờ đợi em cũng đã nhiều năm như vậy, cậu ta đối với em vẫn không hề thay đổi, chẳng lẽ em từ trước tới nay không vì hắn mà cảm động sao?” Tạ Thư Dật nói.

Hứa Nhã Nghiên cười khổ một tiếng, nhẹ nói: “Nếu như lòng của người ta dễ dàng bị cảm động như vậy, tại sao anh lại không thể vì em mà cảm động một lần chứ? Nếu như anh cảm thấy em nên bị Thương Hàn cảm động, vậy thì em từ nhỏ đã thích anh rồi, anh cũng phải cảm động vì em chứ!”

Tạ Thư Dật thật sắp phát điên, bộ dạng Nhã Nghiên cố chấp như vậy, hẳn thật sự có chút vô kế khả thi, nữ nhân, nữ nhân cố chấp, thật sự dọa người mà, hẳn thật sự rất hối hận khi để cho Nhã Nghiên làm việc ở Hải Dật! Quá hối hận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 212: Nhã Nghiên, Anh Chờ Em! Thường Hàn Mãi Chờ Em!

Thật sự có chút khiếp sợ, khi bọn họ trở về đến Hải Giác thì cái người luôn về rất khuya là Thường Hàn đại minh tinh đã ngồi sẵn ở phòng khách. Thấy Tạ Thu Dật và Nhã Nghiên cùng nhau trở về, anh chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Về rồi à?” Tạ Thu Dật thấy anh bề ngoài thì bình tĩnh như vậy, nhưng lại phá luật về nhà trước mười giờ, xem ra anh ta biết Nhã Nghiên tới đây, hẳn không khỏi mở miệng nói: “Tôi đi Hoa Liên, đưa con nuôi của tôi đi khu vui chơi, 8h tối mới về tới nhà, gặp Nhã Nghiên ở Phuong gia.”

“Ah? Là tới nhà của Hải Chi Lệ đã từ chối đi studio sao?” Thường Hàn dáng vẻ câu thả hỏi, nhưng bộ mặt của hắn cũng đã thả lỏng xuống.

Tạ Thu Dật cũng không muốn giải thích nhiều, gật đầu một cái.

“Thật là khó hiểu, cô ta rõ ràng đang ở làng chài, tại sao muốn cự tuyệt tới studio?” Thường Hàn hỏi.

“Là ngày sinh nhật con của cô ấy, cho nên không có cách nào đến studio.” Tạ Thu Dật nói.

Nhã Nghiên lúc này mới kinh ngạc: “Anh nói là, Phuong Viễn Chi mới là Hải Chi Lệ? Là cô gái kỳ quái đó sao?”

“Đúng vậy, cô ấy mới thật sự là Hải Chi Lệ.” Tạ Thu Dật nói.

“Khó trách, khó trách trước kia Phuong Tĩnh muốn cho cô ấy xem hiệp ước, nhưng mà, nhưng mà tại sao cô ấy lại để cho Tiểu Tĩnh thế thân mình?” Hứa Nhã Nghiên búng tỉnh hiểu ra.

“Cô ấy nói ngoại hình của mình không tốt, không thích hợp xuất đầu lộ diện trước công chúng.” Tạ Thu Dật nói.

“Ặc, thật ra thì, không có cần thiết như vậy, cô ấy che mặt, có thể trên mặt có vết thương, đoán chừng là cô ấy có chút tự ti thôi.” Hứa Nhã Nghiên nói.

Thật không nghĩ tới, cái đó cô gái như người Ả Rập đó mới thật sự là Hải Chi Lệ, đúng là nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài a!

“Có lẽ.” Tạ Thu Dật nói.

“Cô ấy thật sự rất thú vị, một người phụ nữ kì quái, hơn nữa lại còn là một phụ nữ có bề ngoài xấu xí, nhưng lại có thể viết ra những lời văn đẹp đẽ như vậy, rất đáng được tuyên truyền, công khai.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Cô ấy cũng không thích công khai.” Tạ Thu Dật nói.

“Thật sự có chút khiếp sợ a.” Hứa Nhã Nghiên nói

Tạ Thu Dật quyết định kết thúc nói chuyện: “Tôi muốn đi tắm, cả ngày bụi bặm rồi!”

Sau đó hắn bỏ lại Thường Hàn cùng Nhã Nghiên ngồi trong phòng khách, ung dung đi lên phòng mình.

Đợi đến Tạ Thu Dật lên lầu, Thường Hàn có chút cười cười nhìn Hứa Nhã Nghiên: “Hứa gia lớn như vậy, em đúng là tích cực trong công việc a, trực tiếp đến tìm người a!”

Nhã Nghiên liếc hắn một cái: “Ai cần anh lo!”

Sau đó cô ngẩng cao lên đầu cũng lên lầu.

Thường Hàn tối tăm nhìn bóng lưng của cô, từ năm Nhã Nghiên mười sáu tuổi cho đến bây giờ, anh vẫn luôn bị cô từ chối, hẳn một mực theo đuổi, cô cũng cố chấp. Lúc nghe nói cô vào làm ở Hải Dạ, anh cũng không chút do dự mà kí kết hợp đồng với Hải Dạ chỉ để có thể lúc nào cũng nhìn thấy cô. Bất quá, trong mắt Nhã Nghiên không hề có anh! Mà nam nhân trong mắt cô lại yêu một người con gái khác, cô ngốc này biết rõ ràng nhưng vẫn muốn liều mình đi vào vũng lầy, giống như anh cũng biết rất rõ ràng cho tới bây giờ cô chỉ thích Tạ Thu Dật, nhưng lại cam tâm tình nguyện chờ cô! Chờ một ngày cô bị thương đến sứt đầu chảy máu, chờ một ngày cô nhận ra tất cả sự thật rằng Tạ Thu Dật không yêu cô nhưng vẫn anh vẫn luôn đứng nơi đây, chờ đợi cô!

((((((((Huhuhu, Hàn Ca, thương anh nhất. Sao lại khổ thế hả anh. Soái ca đích thực là đâyL((((((O)))))))))

Trong lòng Hứa Nhã Nghiên bây giờ đang nghĩ đến một chuyện khác, cô nghĩ đến Tạ Thu Dật gần gũi cô gái Phuong Viễn Chi như vậy, liệu có phải hắn có hứng thú với Phuong Viễn Chi không?

Không thể nào không thể nào! Tạ Thư Dật là tuyệt đối sẽ không để ý Phương Viễn Chi, cô ta chỉ là một người cầm, nói chuyện cũng khó khăn, hơn nữa lại còn xấu xí, nếu không tại sao lại phải che mặt?

Là cô suy nghĩ nhiều rồi! Nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi! Nhã Nghiên ở trong lòng đột nhiên rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Đứa Bé Trai Này Không Phải Con, Cha Nghĩ Sao?

Tạ Thư Dật trở lại Đài Bắc, Tạ ba ba hỏi hần: “Con sao lại chạy tới Hải Giác, xảy ra chuyện gì sao?” “Không có gì, chỉ là muốn đi giải sầu mà thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba thở dài một cái, nói: “Con đến đó, cũng coi như có thể buông xuống được rồi, cha nói với con này, con bé Nhã Nghiên cũng rất tốt, Hứa bá bá, bá mẫu vẫn rất coi trọng con. Bằng không con nghĩ làm sao mà Hứa gia lớn như vậy, lại để con gái mình làm ở Hải Dật, nếu không phải họ có ý tác hợp, họ sẽ dễ dàng đưa con gái mình tới cái công ty nhỏ đó sao?”

“Nhã Nghiên chẳng liên quan tới con, đừng nhắc cô ấy trước mặt con!” Tạ Thư Dật có chút không khách khí trả lời cha.

“Coi như không nói tới Nhã Nghiên, anh cũng không thể cứ tiếp tục sống như vậy! Anh vẫn không thể quên được Hải Nhạc sao? Hải Nhạc đã đi rồi, con bé không thể nào quay trở lại nữa!”

“Không, cô ấy không có đi, chắc chắn tương lai không lâu, con sẽ tìm được cô ấy, con nhất định sẽ tìm được cô ấy!” Tạ Thư Dật nói, sau đó hần đến bên máy vi tính, lấy file ảnh chụp cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối ở Hải Giác và ảnh chụp đi khu vui chơi chuyển tất cả vào máy vi tính. “Ngu ngốc a, chẳng lẽ anh phải tìm cả đời như vậy? Như vậy lúc nào thì mới thấy đây hả? Đã biết rõ ràng chỉ là vô dụng a.” Tạ ba ba bóp cổ tay thờ dài.

Tạ Thư Dật cũng không có đáp lời của cha đâu, chuyên tâm loay hoay chép những tấm hình kia.

Tạ ba ba thấy hần vẫn không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn vào máy vi tính, ông liền chạy lại gần, khi thấy tấm hình Tiểu Bảo Tiểu Bối hiện lên màn hình, ông không khỏi có chút ngạc nhiên, liền hỏi Tạ Thư Dật: “Tại sao ngày xưa cha chưa thấy tấm hình này của con? Là mẹ con đưa con đi sao? Thăng bé nhỏ chính là con không sai, nhưng cô bé nhỏ xinh xắn này là ai?”

“Cha, cha nói đây là con?” Tạ Thư Dật thất kinh.

“Không phải là con thì là ai à? Đây cũng là lúc con 5, 6 tuổi thì phải? Là ai đưa cho con? Ta không nhớ rõ mẹ con hoặc ta có chụp cho con tấm hình này nha? Là ai đưa con đi chụp sao? Sao trước giờ ta chưa thấy tấm hình này? Chẳng lẽ là mẹ con? Nhưng mà mẹ con mấy năm đó vẫn bị bệnh nằm liệt giường, sao có thể chụp hình cho con? Rốt cuộc là ai đưa con đi chụp hình? Cha vẫn còn áy náy trong lòng, năm đó bởi vì bận rộn mà không quan tâm nhiều đến con, cũng chưa khi nào dẫn con đi chơi, nhà chúng ta ngay cả ảnh chụp chung cũng không có! Cũng bởi vì ít nói chuyện với con, cho nên tính tình con mới trở nên khó gần như vậy, bây giờ suy nghĩ mới thấy, đáng lẽ ban đầu cha nên dành ra nhiều thời gian hơn để ở bên con! Ai da, những tấm hình này chẳng lẽ thật sự là mẹ con chụp sao? Bất quá, cô bé nhỏ này quá thật nhìn không ra, không phải là Tương Tư, Tương Tư lúc đó có cao hơn con một chút, cũng không phải là Nhã Nghiên, con bé lúc còn nhỏ không có mập như vậy! Mà bạn bè của mẹ con cũng không có đưa con gái nào như vậy... Là con gái nhà ai đây?” Tạ ba ba vừa lật xem vừa nói, ông cảm thấy kỳ quái, cô tiểu công chúa này rốt cuộc là con cái nhà ai?

Tạ Thư Dật nghe được lời của cha nói liền không kiềm chế được kích động, trời ạ, thật sự rất giống hần sao? “Cha khẳng định là rất giống con sao? Con không nhớ năm đó mình có giống như vậy hay không?” Hần không chắc chắn nói với cha.

“Cha tuy già nhưng cũng không đãng trí tới mức ngay cả ngoại hình của con trai mình cũng quên đâu! Bất quá, lúc đó con đúng ra là không có mập như vậy? Lúc 6 tuổi con đi nghỉ hè ở đó, khi quay trở lại thì gầy tong teo, haiz.” Tạ ba ba nói.

“Tấm hình này là chụp ở ngoài cổng Hải Giác sao? Tấm hình này đáng quý tới mức nào chứ, lúc đó chú Phúc còn chưa tới, khả năng là Hàn lão quân gia đưa con đi rồi chụp hình đây, sau này bác ấy cũng già bệnh tật, có thể đã đem cái hình này cho mẹ con, sau nhiều năm như vậy con lại tìm ra nó.” Niềm vui đột nhiên ập tới khiến Tạ Thư Dật gần như muốn điên!

Nếu quả thật như lời cha hần nói thì chỉ có thể xảy ra một tình huống, Tiểu Bảo có thể chính là con trai ruột của hần!

Phương Viễn Chi cũng chính là Hải Nhạc mà hần vẫn tìm kiếm bao lâu nay? Trời ạ! Mọi chuyện có phải là sự thật không? Có thật không?

“Cha, nếu con nói, đứa bé trong tấm hình này không phải là con, cha nghĩ sao?” Tạ Thư Dật thanh âm đều là run rẩy.

“Chuyện này không thể nào chứ! Không phải là con? Vậy là ai? Không lẽ ta nhận lầm?” Tạ ba ba kinh ngạc cảm đều muốn rớt xuống.

Tạ Thư Dật đột nhiên đứng lên, hần cầm lấy chìa khóa xe để lên bàn rồi chạy ra ngoài.

“Thư Dật, con còn chưa nói cho ta biết đây là chuyện gì a!” Tạ ba ba đuổi theo hần kêu.

“Chờ con quay trở lại sẽ nói cho cha biết!” Tạ Thư Dật quay đầu lại hướng về phía cha nói.

“Không thể nào đâu? Không phải là hình của Thư Dật khi còn bé ư? Là ta nhận lầm?”

Tạ ba ba nhìn đứa con trai biến mất trước mặt như một con gió, miệng kinh ngạc lắm lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Chúng Ta Cùng Nhau Về Đài Bắc!

Tạ Thư Dật lái xe giống như mũi tên lao ra khỏi Tạ gia, hần muốn trở lại Hải Giác! Hần muốn biết rõ! Hần nhất định phải biết rõ!

Nếu như Phương Viễn Chi thật sự là Nhạc Nhạc, tại sao cô lại không muốn gặp hần? Tại sao muốn trở thành người dung? Tại sao?

Phương Viễn Chi, nếu như em là Nhạc Nhạc, anh rõ ràng đang ở trước mặt em, tại sao lại giả bộ không biết anh? Tại sao?

Hần càng nghĩ càng không hiểu, thật không nghĩ ra, nếu như thực sự là cô ấy, tại sao lại không chịu nhận hần!

Lòng Tạ Thư Dật nóng như lửa đốt, hần điên cuồng phóng xe, chỉ hận sau lưng mình không mọc ra ngay một đôi cánh, mau mau bay đến Hải Giác!

Khi hần lái xe đến Hoa Liên cũng đã là hai giờ sáng, hần không có lái xe đến Hải Giác mà đi thẳng một mạch tới Phương gia, khi nhìn thấy nhà dân, tâm tình kích động của hần cũng bắt đầu lý trí một chút.

Nếu như quả thực là cô ấy, mà cô lại không muốn nhận hần, hần càng không thể lỗ mãng, càng không thể gấp gáp mạo nhận, trước tiên hần muốn biết vì sao cô lại không muốn nhận biết hần!

Năm năm a! Năm năm! Trong đời có bao nhiêu lần năm năm? Cô ấy tại sao muốn ẩn núp một mình nơi này? Tại sao lại phải sống với cái tên Phương Viễn Chi? Tại sao phải tránh hần, để hần suốt năm năm tìm cô mà không thấy?

Trong lòng của Tạ Thư Dật như bị thiêu đốt, không ngừng đau đớn, hần chờ trời sáng đến mức tim cũng như muốn ngừng đập. Hần chỉ mong sao trời mau sáng, hần rất muốn sớm nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối, hần muốn xác nhận một chuyện, hần nhất định phải xác nhận một chuyện!

Chờ đợi sao lại dài đến như vậy, Tạ Thư Dật ngồi ở trong xe, không cách nào làm cho mình ngủ, cảm giác không khác gì những năm mà cô rời bỏ hần!

Không biết nghe mấy lần tiếng gà gáy, rớt cuộc trên mặt biển dần dần hé lên ánh bình minh, Tạ Thư Dật đã nghe được tiếng ngư dân gõ kèng, tiếng chèo sũa liên tiếp cùng với tiếng gà gáy. Làng chài buổi sáng sớm thật yên tĩnh mà sống động, tựa như tâm tình hần lúc này, muốn bình tĩnh lại không có cách nào bình tĩnh được.

Rớt cuộc, cánh cửa mà hần chờ đợi cuối cùng cũng kèn kẹt mở ra, hần vội vàng mở cửa kính xe, vút điều thuốc còn hút trên tay xuống đất, tính chạy đến gần nhưng nhìn lại thì mới nhận ra ba mẹ Phương cùng Tiểu Tĩnh đang cười nói vui vẻ, trong lòng Tạ Thư Dật có chút thất vọng, chỉ thấy ba mẹ Phương và Tiểu Tĩnh đi vòng ra phía bên trái, rất nhanh qua khúc cua đã không thấy bóng dáng họ đâu, đoán chừng cả nhà họ lại ra ngư trường bắt đầu một ngày làm việc rồi.

Nói vậy, ở nhà chỉ có mỗi Phương Viễn Chi với Tiểu Bảo Tiểu Bối? Tạ Thư Dật lập tức xuống xe, đi thẳng tới nhà Phương gia, đi được nửa đường thì thấy Phương Viễn Chi và Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra, chỉ vừa nghĩ tới cô ấy là Nhạc Nhạc, tim của hần liền đau đớn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Tạ Thư Dật chạy thật nhanh về phía Hải Nhạc.

Hải Nhạc hai tay dắt hai con, cô chuẩn bị đưa bọn nhỏ đi nhà trẻ, mới đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Phương Viễn Chi, chờ một chút!”

Đây là giọng của Tạ Thư Dật mà, sớm như vậy, hần làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Hải Nhạc ngạc nhiên quay đầu, kinh ngạc nhìn hần đang vội vã chạy đến chỗ cô và Tiểu Bảo Tiểu Bối.

“Không sai, chính là cha nuôi mà! Cha nuôi!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối hoan hô vội vàng chạy tới đón Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật vừa nghĩ tới Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối có thể là những đứa con ruột thịt của mình thì liền kích động ôm hai đứa bé vào trong ngực hôn rồi lại hôn. Râu ria trên cằm Tạ Thư Dật đâm vào khuôn mặt trứng non mềm mại của hai đứa bé khiến chúng bị nhột không thôi.

“Râu của cha nuôi đâm vào mặt con rồi, thật là nhột, nhột quá a!” Tiểu Bối cười tránh né Tạ Thư Dật.

“Cha nuôi, con không sợ đêm” Tiểu Bảo cũng hôn Tạ Thụ Dật một hôn, “Cha nuôi đã mấy ngày rồi mới tới thăm chúng con, Tiểu Bảo thật sự rất vui a!”

“Bởi vì cha nhớ các con.” Tạ Thụ Dật đứng dậy, thẳng tắp nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc cảm thấy ánh mắt của hắn hôm nay đặc biệt nóng bỏng, giống như là hai cây đuốc muốn thiêu cháy cô vậy, cô cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt của hắn, có chút không đỡ nổi liền vội vàng cúi đầu.

Tạ Thụ Dật chỉ cần nghĩ đến cô có khả năng chính là Nhạc Nhạc mà mình đi tìm bấy lâu nay, tim của hắn liền bính bính trực nhảy, hắn hít một hơi thật sâu, từng bước từng bước từ từ đi về phía cô.

Hải Nhạc tình không tự tin lui về phía sau mấy bước, hôm nay Tạ Thụ Dật thật kỳ quái, ánh mắt của hắn, vẫn nhìn cô chăm chăm, lại mang theo một loại câu hồn, cũng có thể đủ để đốt cháy lý trí của cô. Ánh mắt mị hoặc và nóng bỏng như vậy, khiến cho cô trống ngực đập thình thịch, mặt của cô nóng hừng hực thiêu đốt, gặp quý a, cô đứng là bị điên rồi, đứng ra mà nói, hắn không nên dùng loại ánh mắt này nhìn cô, hắn là đang bị gì sao?

Tạ Thụ Dật đi tới trước mặt cô, bình tĩnh nhìn nữ nhân gầy yếu trước mắt mình, lúc này lòng cô bất an như con thỏ nhỏ bị lang sói nhìn trúng, tay chân luống cuống, cúi đầu không dám nhìn hắn, chả lẽ nhìn hắn đáng sợ như vậy sao? Nhưng bây giờ hắn không quan trọng nhiều như vậy, hắn ở trong lòng la lên: ‘Nhạc Nhạc, thật sự là em sao? Là em sao? Em chính là Nhạc Nhạc sao?’

Tạ Thụ Dật cố nén kích động muốn ôm cô vào trong ngực, hắn sợ rằng mình sẽ làm kinh động đến cô, khiến cô sợ hãi, cho nên nhẹ giọng hỏi: “Viễn Chi, gặp lại?”

Ngữ khí của hắn, sao lại nhẹ nhàng như vậy, tựa như một cơn gió nhẹ thoảng qua lòng của Hải Nhạc, khiến cho nội tâm của cô lại một trận rung động. Hải Nhạc chần chờ, không tự tin ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thụ Dật, đối diện với đôi mắt tinh mịch sâu thẳm như đêm tối kia, trong mắt của hắn khiến cô cảm nhận được một thứ như là thâm tình? Đợi chút, thâm tình? Làm sao có thể? Cô rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung những thứ gì? Trong mắt của hắn, làm sao lại có thâm tình với cô?

Hải Nhạc trong lòng rét lạnh, không khỏi lại lui về sau một bước, sau đó vội vàng đối hắn gật đầu một cái.

Tạ Thụ Dật thấy cô vẫn dảng dẻ sợ hãi như vậy, hắn quay người dùng bàn tay kích động ôm lấy Tiểu Bối vào trong ngực để tránh mình đến lúc kích động không kiềm chế được đem cái nữ nhân trước mắt này đến trong ngực của mình. Như vậy quá đường đột rồi, lòng của cô bây giờ yếu ớt như thế, nếu hắn làm ra hành động không ổn, có thể sẽ đem cô hù dọa hồn bay phách tán mất, đến lúc đó cô lại càng tránh xa hắn, cho nên hắn phải nhẫn, phải nhẫn nhịn!

Tạ Thụ Dật nỗ lực hít sâu, để cho mình có thể ở trước mặt cô bình tĩnh một chút, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng nghi ngờ nhìn hắn, không biết cha nuôi bị làm sao. Tạ Thụ Dật cảm giác được mình có thể bình tĩnh đối mặt cô rồi, hắn xoay người, cười cười nói với Hải Nhạc: “Viễn Chi, tôi hôm nay tới đây là muốn đưa Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi Đài Bắc chơi một chuyến, cô có thể đi xin nghỉ cho bọn trẻ không? Ngày mai là Quốc tế Thiếu nhi rồi, chúng sẽ có hai ngày nghỉ?”

“A a a, cha nuôi thật là tốt a, cha lại đưa chúng con đi chơi sao!” Tiểu Bối cao hứng hôn lên má của Tạ Thụ Dật.

“Con muốn đi, con cũng muốn đi, con và em cũng chưa từng đi đến Đài Bắc, chúng con muốn đi!” Tiểu Bảo cũng lôi kéo vạt áo Tạ Thụ Dật kích động hô lên.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn Tạ Thụ Dật, hắn muốn đưa Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi Đài Bắc chơi một chuyến? Hắn thật sự thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vậy à? Bất quá, bọn họ mới đi khu vui chơi Hoa Liên cách đây mấy ngày mà?

Hải Nhạc không tự chủ được lắc lắc đầu.

“Không cho lắc đầu! Tôi không cho phép cô từ chối!” Tạ Thụ Dật thấy cô lắc đầu, không khỏi lườm cô một cái, “Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng muốn đi đây!” (((((Anh quá gian xảo rồi nha!))))))

“Đừng vậy a, mẹ, để cho con với anh hai đi chơi Đài Bắc một chuyến nhé! Mẹ là tốt nhất, là mẹ tốt nhất trên đời! Mẹ để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối đi nhé!” Tiểu Bối ngẩng đầu giương đôi mắt to trong khăn cầu nhìn mẹ.

Hải Nhạc không khỏi có chút mềm lòng, chẳng qua là cô thật không ngờ Tạ Thụ Dật sẽ thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối như vậy, năm ngày ba bữa lại tới Hải Giác, hắn không cần đi làm sao?

Cô ở trong lòng hoài nghi.

Tiểu Bảo đã chạy tới, kéo kéo vạt áo của mẹ, ngẩng đầu lên nói với mẹ: “Mẹ, chúng con sẽ rất ngoan, mẹ đồng ý cho con và em gái đi nhé, Tiểu Bảo rất thích ở cùng cha nuôi a!”

Trong lòng Hải Nhạc liền đau xót, Tiểu Bảo rất yêu mến Tạ Thụ Dật, là huyết nhục thân cận, mới khiến cho Tiểu Bảo thích Tạ Thụ Dật như vậy sao?

Hải Nhạc ôm Tiểu Bảo vào trong ngực, gật đầu một cái.

Tạ Thụ Dật thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy, để tôi đưa cô tới nhà trẻ xin nghỉ, chúng ta cùng nhau đến Đài Bắc!”

Cái gì? Nghe khẩu khí của hắn là ngay cả cô cũng phải đi sao? Hải Nhạc nhất thời trợn to hai mắt.

Tạ Thư Dật nhìn ra trong mắt cô có nghi vấn, nói: “Tất nhiên là cô sẽ đi cùng, chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi chỉ muốn mời Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, sẽ không muốn mời cô đi cùng sao?”

Hải Nhạc vội vàng lắc đầu một cái, dùng ngôn ngữ của người câm điếc nói: “Không, Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, tôi sẽ không đi, có anh ở bên cạnh bọn trẻ là tôi yên tâm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Ngày Mai Sẽ Có Kết Quả Dna !

Cô không muốn đi cùng hắn, lần trước là đủ rồi, tuy rằng cô cũng muốn gần gũi với hắn nhưng mỗi lần ở bên hắn, lòng của cô lại không ngừng kích động mà muốn dựa vào hắn, gần hơn!

Nhưng không làm như vậy được, cô bây giờ đã trở thành Phương Viễn Chi hèn mọn, mà hắn là vì sao trên cao mà cả đời Phương Viễn Chi không thể với tới! Đó chính là sự khác biệt giữa bọn họ, khoảng cách giữa họ như trời và đất! Cho dù cô không cam tâm cỡ nào, dù cô không tình nguyện đi nữa, nhưng sự thật là mỗi lần ở bên hắn, hết lần này đến lần khác đều là người của hai thế giới.

“Không! Cô nhất định phải đi!” Tạ Thư Dật chấp nhận chuyện cô muốn từ chối, đưa tay kéo Hải Nhạc. Hải Nhạc tránh xa hắn như tránh tà, liên tục lui về phía sau, không ngừng lắc đầu.

“Tại sao không đi? Cô tại sao lại không muốn đi? Là chán ghét tôi sao?” Trong lòng Tạ Thư Dật thật sự có chút sốt ruột.

Đầu Hải Nhạc vẫn cứ lắc đầu, cũng ra dấu tay nói với hắn: “Không phải vậy, là tôi hiện tại bề bộn nhiều việc, đọc giả và Nhà Xuất Bản vẫn luôn thúc giục tôi nộp bản thảo, tôi không thể kéo dài thêm. Cảm ơn anh đã nghĩ tới tôi, anh thật sự thích Tiểu Bảo Tiểu Bối là tôi vui lắm rồi, hi vọng bọn trẻ theo anh tới Đài Bắc sẽ không gây phiền phức cho anh!”

“Tiểu Bảo, mẹ con nói cái gì?” Tạ Thư Dật nóng ruột hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đem lời của mẹ nói lại cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc nói: “Không cần liều mạng như vậy, bây giờ nên nghỉ ngơi, đi đi, đi cùng chúng tôi.” Tạ Thư Dật cơ hồ là dùng vẻ khẩn cầu mà nói chuyện với cô.

Hải Nhạc chần chờ một chút, thật ra thì, cô không phải là không muốn đi, cô cũng muốn đi, nếu như lần này đến Đài Bắc, nói không chừng còn có thể gặp lại cha mẹ, cô rất nhớ bọn họ a! Nhưng mà cô sợ đến đó sẽ gặp lại Tri Hải Hoan, cô không muốn thấy cô ta, một chút cũng không muốn nhìn!

Hải Nhạc kiên quyết lắc đầu.

Tạ Thư Dật thất vọng cúi đầu.

Thôi, không đi, cũng còn nhiều thời gian.

Tạ Thư Dật đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, Hải Nhạc đứng nhìn xe Tạ Thư Dật biến mất khỏi tầm mắt, cô đợi lát nữa sẽ phải đi giúp bọn nhỏ xin nghỉ.

Thật ra ở trong lòng Hải Nhạc là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô thật sự hy vọng Tạ Thư Dật sẽ thích Tiểu Bảo Tiểu Bối cả đời, cả đời cũng yêu thương chúng, nhưng mà có thể sao?

Giống như lời Tiểu Bảo nói, nếu Tạ Thư Dật kết hôn, hắn sẽ có gia đình của chính mình, có con của chính mình, Tạ Thư Dật sẽ còn thương Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy sao?

Nghĩ đến đây một chút, lòng của cô lại đau đớn, nếu hắn có gia đình, có con riêng của mình, làm sao lại đối tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy nữa chứ! Hai đứa con đáng thương của cô lại sống cuộc sống không có cha như trước kia! Trời a, cô rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Cô lại một lần nữa tước đoạt đi tình thương yêu của cha dành cho bọn trẻ sao? Tạ Hải Nhạc cô rốt cuộc phải làm gì mới đúng đây?

Tạ Thư Dật cũng không trực tiếp đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối tới Tạ gia, hắn trực tiếp đưa hai đứa bé tới bệnh viện tốt nhất Đài Bắc, đến thẳng khoa giám định. “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha nuôi muốn xem trên người con có bệnh gì không, sẽ lấy mỗi người các con một giọt máu thôi! Còn nữa..., về nhà các con không được nói cho mẹ, đây là bí mật giữa chúng ta, không được nói cho bất kỳ ai, cả mẹ con a, các con có thể làm được không?” Tạ Thư Dật cúi thấp người nói với hai đứa bé.

“Trên người chúng con không có bệnh gì cả, con không muốn chích, con sợ chích a!” Tiểu Bối không ngờ cha nuôi lại dẫn mình tới bệnh viện, trong lòng cô bé khá sợ.

“Cha nuôi cũng phải xem trong thân thể có bệnh hay không, Tiểu Bối không cần sợ, chỉ là lấy một giọt máu trên ngón tay của con thôi.” Tạ Thụ Dật dụ dỗ Tiểu Bối nói.

Tiểu Bối sợ liều mạng lắc đầu: “Tiểu Bối biết thân thể Tiểu Bối không có bệnh gì cả, Tiểu Bối không cần chích, Tiểu Bối không muốn chích tay, sẽ rất đau, Tiểu Bối không muốn!”

Tạ Thụ Dật thấy Tiểu Bối sợ chích như vậy, không khỏi có chút nhẫn nhịn, hần chỉ đành chờ dài một hơi mà nói: “Vây thôi, con sợ đau, không chích cũng được.”

“Cha nuôi, con không sợ chích, ta cũng vậy không sợ ra máu, người đừng nhìn muội muội, nhìn ta trong thân thể có hay không Trùng Trùng thôi.” Tiểu Bảo hướng Tạ Thụ Dật giơ lên ngón tay của mình.

Tạ Thụ Dật suy nghĩ một chút, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là sanh đôi, chỉ cần xét nghiệm DNA Tiểu Bảo cũng có thể chứng minh Tiểu Bối.

“Oa, Tiểu Bảo thật là dũng cảm, vậy cũng tốt, nhưng cha muốn chúng ta móc tay hứa, không cho nói vụ này cho mẹ, nhất định không thể nói, bằng không cha nuôi về sau cũng sẽ không yêu mến các con nữa.” Tạ Thụ Dật hướng hai đứa bé cong ngón út nói((((((((aaaaa, Tạ Thụ Dật thật lưu manh, đi lừa trẻ con kìa))))))))))

Nghe hần nói như vậy, Tiểu Bảo Tiểu Bối vội vàng cùng hần móc tay.

“Móc tay hứa, một trăm năm không thay đổi!” Hai bàn tay nhỏ bé vỗ vào bàn tay to của Tạ Thụ Dật.

Khi máu Tạ Thụ Dật và Tiểu Bảo bị bác sĩ mang đi, hần mới yên lòng.

Hai ngày, nhiều lắm là hai ngày, là có thể biết kết quả!

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha đưa các con về nhà.” Tạ Thụ Dật nói.

Hần đem hai tiểu tử kia tới Tạ gia.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, đến nhà rồi.” Tạ Thụ Dật một tay ôm lấy Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo xuống xe, xuất hiện trước mặt người của Tạ gia.

“Con muốn biết một chuyện, cha nuôi, trong nhà cha nuôi phòng ốc thật đẹp a, cái tivi đó nhìn rất đắt tiền a, cha nuôi quả thật là người giàu có sao?” Tiểu Bối hỏi. Tạ Thụ Dật mỉm cười nói cười, hôn cô một cái, nói: “Nói không chừng, cha nuôi so với cái tivi trong đó lại chẳng có tiền đâu!” “Dù cha nuôi là người có tiền hay không có tiền, chúng con cũng đều thích cha nuôi. Bởi vì nhà chúng con không có tiền, con và Tiểu Bối cũng không phải con nhà giàu.” Tiểu Bảo nói.

“Cha biết, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là những đứa trẻ ngoan nhất.” Tạ Thụ Dật nghe Tiểu Bảo nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất cảm động, đứa bé này thật hiểu chuyện a, nếu như thực sự là con trai của Tạ Thụ Dật hần, dù thằng bé đòi hỏi sao trên trời hần nhất định sẽ chạy đi hái cho nó!

“Thiếu..... thiếu...” Vũ La cả lăm nhìn Tạ Thụ Dật trong tay dắt đứa bé trai kia, đứa bé đó nhìn giống thiếu gia như đúc hời còn bé, tại sao đột nhiên lại xuất hiện đứa trẻ này?

“Vũ La mẹ, đây là Tiểu Bảo Tiểu Bối.” Tạ Thụ Dật nói.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cùng kêu lên kêu: “Chào bà nội.”

“Ai da, hai cái hài tử này, miệng thật là ngọt a.” Vũ La mẹ cơ hồ kinh ngạc, “thiếu gia a, là hài tử nhà nào a?”

Tạ Thụ Dật tâm tình rất tốt, cười nói: “Bây giờ là con nuôi của cháu.”

“a, à?” Vũ La bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai là thiếu gia nhận con nuôi, chẳng qua là, lời của hần nói, nghe như có thâm tình nha.

Bà không hiểu lắm, thiếu gia còn chưa có kết hôn, thế nào vô duyên vô cớ nhận một đôi song sinh làm con nuôi? Bất quá, hai tiểu hài tử thật sự rất khả ái a, đứa bé trai đáng yêu rất tuần tú, trên trán đã có loáng thoáng ánh khí, bờ môi của thằng bé nghiêm túc mím chặt, cố gắng làm ra một bộ dáng người lớn, ha ha, thật là khả ái. Thiếu gia ôm cô gái nhỏ kia, đôi mắt to tròn, nháy nháy tò mò nhìn chung quanh, phấn điều ngọc trác tựa như hoa. Hai đứa bé này, thật sự rất xinh đẹp, khó trách thiếu gia lại muốn nhận chúng làm con nuôi.

“Lão gia đâu?” Tạ Thụ Dật hỏi.

“A, lão gia đi công ty, có thể buổi tối mới trở về.” Vũ La nói.

Bà chủ đâu? Bà chủ có ở đây không?

“Bà chủ đi Tây Tạng nửa tháng rồi, ít nhất còn phải một tuần lễ mới trở về.” Vũ La nói.

“Nha.” Tạ Thụ Dật cũng nhớ tới, mẹ Hải Nhạc bây giờ đã trở thành cư sĩ tín Phật rồi, nếu như, nếu như Phương Viễn Chi thật sự là Nhạc Nhạc lời, cô

chắc chắn sẽ rất vui! Tạ Thư Dật vô cùng đang mong đến buổi chiều, thật ra thì hẳn hi vọng chiều nay là có thể ra kết quả, chứng minh Phương Viễn Chi chính là Nhạc Nhạc!

“Các con có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?” Tạ Thư Dật hỏi hai đứa bé.

“Con có chút đói bụng.” Tiểu Bối nói.

“Vây vù La, bà lập tức phân phó đầu bếp làm mấy thứ tiểu hài tử thích ăn, chúng đói bụng rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, thiếu gia.” Vũ La vội vàng chạy đi tìm đầu bếp, hai đứa trẻ này, khiến thiếu gia coi trọng như thế, xem ra không phải là con cái nhà bình thường.

Khi hai tiểu hài tử đã no bụng, Tiểu Bối lại kêu mệt nhọc, Tạ Thư Dật đưa hai đứa bé đi vào phòng ngủ trưa, nghe hẳn kể chuyện xưa, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối một lát sau liền ngủ.

Tạ Thư Dật nhìn hai trong ngủ mê hài tử, không khỏi hôn một cái bọn họ khuôn mặt nhỏ bé, hẳn thật sự có chút lòng như lửa đốt a, càng mong ngày mai sẽ có kết quả, không được, hẳn thật sự có chút không kịp đợi, hẳn muốn ngày mai sẽ có ngay kết quả!

Tạ Thư Dật sau đó liền lái xe đến bệnh viện, trực tiếp tìm được phòng làm việc của viện trưởng, hẳn nói: “Tôi là Tạ Thư Dật, ta phát hiện khu nội trú của bệnh viện các vị có chút cũ rách rồi, tôi sẽ trang bị thêm các thiết bị, tu sửa lại cho bệnh viện.” Bầu trời đột nhiên rơi xuống một roi xuống nện ở trên đầu viện trưởng, viện trưởng thiếu chút nữa muốn ngớ ngẩn, tên tuổi Tạ Thư Dật, hẳn nghe được không nhiều không ít.

“Cảm tạ Tạ thiếu, cảm tạ Tạ thiếu khẳng khái giúp đỡ, bệnh viện chúng tôi vô cùng cảm kích Tạ thiếu từ thiện.” Viện trưởng vội vàng cảm tạ.

“Không muốn gạt ông, hôm nay tôi tới bệnh viện của ông có làm giám định DNA, tôi muốn ngày mai sẽ có kết quả luôn.” Tạ Thư Dật thông thả ung dung nói.

“À? Giám định DNA?” Viện trưởng sợ hết hồn, không có nghe nói Tạ Thư Dật kết hôn mà? Làm sao lại phải làm giám định DNA? Đúng là người có tiền, viện trưởng liền khôi phục tinh thần, gạt đầu như gà mổ thóc: “Không có vấn đề, cứ để tôi lo, Tạ thiếu không cần chờ đợi bao lâu, ngày mai tuyệt đối có thể để cho cậu thấy được kết quả.”

“Được, vậy thì cảm tạ.” Tạ Thư Dật thoả mãn mà gạt gạt đầu.

Ngày mai sẽ có thể nhìn đến kết quả, hẳn chỉ cần chờ thêm 1 ngày thôi, số tiền này, rất đáng.

Suy nghĩ một chút, hẳn cũng đi đến công ty, Tạ ba ba nhìn thấy hẳn, có chút kinh ngạc: “Thư Dật? Con về rồi à? Tối qua con đi đâu vậy hả?”

“Đi Hải Giác.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba không khỏi la thốt thành một tiếng: “Con điên rồi, trẻ như vậy, lại chạy về góc bể làm gì?”

“Con chỉ muốn xác định một chuyện.” Tạ Thư Dật nói.

“Muốn xác định chuyện gì? Đúng rồi, con nói khi trở lại sẽ nói cho cha biết, bây giờ nói đi, rốt cuộc là cái gì chuyện để cho con vội vội vàng vàng từ trong nhà chạy đi Hải Giác?” Tạ ba ba vội vàng hỏi.

“Cha phải cùng con về nhà, cha sẽ biết rõ là con muốn xác định cái gì.” Tạ Thư Dật nói.

“Chuyện con cần xác định có liên quan gì tới ta?” “Cha có muốn cùng con về nhà không đây?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Tiểu tử thú, rốt cuộc là anh đang giờ trò quý gì à?” Tạ ba ba có chút hồ nghi, lòng hiếu kỳ của ông bị con trai gọi lên, “đi thôi đi thôi, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Khi hai người về đến nhà, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đã ở dưới lầu, Tiểu Bảo ngồi ở trên ghế sa lon, mà Tiểu Bối ngồi ở bên cạnh hẳn, đang khóc, Tiểu Bảo an ủi em gái: “cha nuôi đi có chuyện á..., em gái không khóc, chờ một chút cha nuôi sẽ trở lại rồi, sẽ không bỏ lại chúng ta.”

“Con muốn tìm cha, cha đi nơi nào rồi? Cha không cần Tiểu Bối nữa sao?” Tiểu Bối đang khóc hỏi vũ La.

“Ngao nào, cha nuôi các con rất bận, hãy đợi một chút, không chừng là sắp về rồi a!” Vũ La đang khuyên Tiểu Bối.

Tiểu Bảo nhanh mắt nhìn thấy Tạ Thư Dật, hoan hô nói: “Cha nuôi đã về rồi! Cha nuôi đã về rồi!”

Cậu bé hưng phấn hướng Tạ Thư Dật chạy tới.

Tạ ba ba giương mắt kinh ngạc nhìn cậu nhóc đang chạy tới chỗ Tạ Thư Dật.

“Là ta nhìn lầm sao?” Ông không tin hỏi Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật cười lắc đầu, hẳn giang hai cánh tay nghênh đón Tiểu Bảo, ôm thẳng bé vào trong ngực.

“Cha nuôi, cha đi đâu vậy? Con và em gái cứ tưởng cha không còn quan tâm tới chúng con nữa.” Tiểu Bảo có chút oán giận mà nói.

“Không có, cha nuôi có chuyện phải ra ngoài.” Tạ Thụ Dật nói.

Tiểu Bối cũng từ vội vàng từ trên ghế sa lon nhảy xuống, vui mừng kêu lên chạy tới Tạ Thụ Dật: “Cha nuôi, Tiểu Bối rất nhớ người!”

Tạ Thụ Dật lại cúi người xuống ôm cô bé vào trong ngực.

Tạ ba ba không thể tin nhìn hấn ôm vào trong ngực hai đứa bé, cả lẫn nói: “Thụ Dật, Thụ Dật, cái hai tên Tiểu Gia Hòa này mới là đứa bé trong hình sao?”

“Con tối hôm qua đã nói với cha rồi, đứa trẻ trong hình không phải là con.” Tạ Thụ Dật nói.

“Ý của con là?” Tạ ba ba có chút nghi ngờ, sau đó ông trợn to hai mắt nhìn Tạ Thụ Dật, “Cái tên tiểu tử thúi này, là anh ở bên ngoài hoa tâm gieo giống có con riêng sao?”

Tạ ba ba lớn tiếng liền đem hai đứa bé trong ngực Tạ Thụ Dật dọa sợ. Tạ Thụ Dật nhìn thấy, có chút không vui nói với cha: “Cha, cha hù bọn trẻ rồi, không thể nói nhỏ chút sao?” “Làm sao mà ta có thể nói nhỏ được? Hai đứa nhỏ này rốt cuộc là từ nơi nào tới? Nhất là thằng bé này, nếu anh nói nó và anh không có quan hệ, Thụ Dật, cha tình nguyện chặt đầu xuống cho anh làm bóng đá! Bằng không cha đem đầu của anh đi chặt làm bóng đá!” Tạ ba ba vẫn như cũ kích động kêu lên.

Tiểu Bối” oa” một tiếng khóc: “Không được, không được đem cha nuôi con đi chặt đầu xuống làm bóng đá! Kề xấu! Không cho phép đem đầu của cha nuôi chặt xuống làm bóng đá! Tiểu Bối sẽ tìm chú cảnh sát tới bắt ông!”

“Cha! Cha xem đi! Cha khiến đứa nhỏ sợ quá khóc rồi đây!” Tạ Thụ Dật trợn mắt nhìn tạ ba ba một cái, để Tiểu Bảo xuống, vội vàng an ủi Tiểu Bối, “Tiểu Bối, ông ấy không phải là kẻ xấu, là cha của cha nuôi, là ông nội của Tiểu Bối. Ông nội chỉ nói giỡn thôi, sẽ không đem cha nuôi đi chặt đầu xuống làm bóng đá, ông nội chỉ có một đứa con trai, cha roi cọng tóc cũng khiến ông nội đau lòng, làm sao lại muốn đem cha đi chặt đầu chứ?”

“Con không thích ông ấy, ông ấy rất xấu xa, ông ấy không thích Tiểu Bối và anh hai, ông ấy nói chúng con là từ nơi nào tới, chúng con không phải từ nơi nào tới mà là cha nuôi đưa từ nhà tới đây. Ông xấu xa, ông không thích Tiểu Bối và anh hai, Tiểu Bối cũng sẽ không thích ông!” Tiểu Bối khóc nói.

Tạ ba ba thấy mình lời nói nói xong có chút quá nóng vội, đem hai từ sợ quá khóc, ở trong lòng không khỏi hối hận, nghe tới Tiểu Bối tố cáo, Tạ ba ba không khỏi hi hi nở nụ cười, tiểu cô nương này, không chỉ có bảo vệ Tạ Thụ Dật, hơn nữa còn hiểu được bảo vệ chính mình, đúng là một đứa trẻ thông minh a!

“Con là Tiểu Bối sao? Ông nội không phải không thích con và ca ca, chẳng qua là ông nội đột nhiên nhìn thấy các con, có chút kinh ngạc, không phải là không thích các con... Ông nội thật sự rất thích các con, cháu ngoan của ta a!” Tạ ba ba vừa nói vừa xòe tay ra muốn ôm Tiểu Bối.

Thân thể nhỏ bé của Tiểu Bối quay ngoắt một cái, ôm chặt lấy Tạ Thụ Dật, nói: “Không muốn, không muốn ông ôm, ông hư lắm, ông hung dữ với cha nuôi, mắng con và cha nuôi, Tiểu Bối không thích ông.”

Tay của Tạ ba ba cứng đờ, ông dờ khóc dờ cười.

Tạ Thụ Dật không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, đám con nít thích chính là thích, không thích chính là không thích.

“Tiểu Bối, gọi ông nội nhé, ông nội là cha của cha nuôi, tất nhiên là phải có tư cách mắng cha rồi, Tiểu Bối ngoan, gọi ông nội!” Tạ Thụ Dật dụ dỗ Tiểu Bối.

Tiểu Bối nghe hấn nói như vậy, ngẩng đầu lên nhìn Tạ ba ba một chút, miễn cưỡng hô một tiếng: “Ông nội.”

Tạ Thụ Dật quay sang nói với Tiểu Bảo nãy giờ vẫn im lặng: “Tiểu Bảo, con cũng gọi ông nội đi!”

Tiểu Bảo có chút sợ hãi nhìn Tạ ba ba, khi thằng bé nghe được Tạ Thụ Dật nói người ông nội này có tư cách mắng cha nuôi, nó đột nhiên đối với Tạ ba ba kính sợ.

“Ông nội!” Thằng bé ngoan ngoãn gọi một tiếng. “Oh, Tiểu Bảo sao? Tới đây, để cho ông nội hảo hảo nhìn con một chút.” Tạ ba ba cười nói.

Tiểu Bảo đi từ từ đến trước mặt của hấn, ngẩng đầu tò mò nhìn ông nội trước mắt này, mới vừa rồi ông còn hung hăng, gọi một tiếng ông nội, ông liền mặt mày hờ hờ rồi.

Tạ ba ba cúi người xuống, cẩn thận nhìn đứa bé trước mắt này, tạo hóa thật quá thần kỳ, đứa bé này, so với Tạ Thụ Dật khi còn bé thật sự rất giống như đúc, lông mi, chóp mũi, lỗ tai, không có một chỗ nào không giống đấy! Cảm giác so với khi Tạ Thụ Dật còn bé thì tuần tú hơn mấy phần.

Người thật đúng là hào phóng! Trong lòng của Tạ ba ba đột nhiên kích động, nếu như đứa bé này không phải con của Tạ Thụ Dật, ông dám đem chữ Tạ viết ngược a!

“Thụ Dật, nói thật cho cha, đứa bé này, rốt cuộc là thế nào?” Tạ ba ba hỏi. “Cha, chúng ta vào thư phòng nói.” Tạ Thụ Dật nói.

“Được.” Tà ba ba gật đầu một cái.

Tà Thư Dật cúi đầu nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối: “Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối phải ngoan, cha nuôi và ông nội muốn đi nói chút chuyện, chờ một chút cha sẽ xuống bồi các con.”

“Vâng!” Tiểu Bảo gật gật đầu mà nói.

“Con sẽ ngoan!” Tiểu Bối cũng gật đầu một cái.

“Vú La, bà hãy trông coi tiểu thiếu gia và tiểu thư.” Tà Thư Dật phân phó vú La.

“Tôi hiểu, thiếu gia.” Vú La trả lời.

Đi tới thư phòng, Tà Thư Dật nói với cha: “Cha, cha cảm thấy Tiểu Bảo sẽ là con của con sao?”

“Thối tiểu tử, cha còn chưa hỏi mày, tới lượt mày hỏi sao?” Tà ba ba tức giận tới mức trợn mắt.

Tà Thư Dật thở dài một hơi mà nói: “Con cũng không biết, lần đầu tiên nhìn thấy chúng, một khắc kia ở trong lòng con thật sự có một loại cảm giác kỳ quái, con gặp bọn nhỏ thêm mấy lần, sau không biết mà xui quýt khiến thế nào con lại nhận chúng làm con nuôi. Cha, nếu như không phải cha nói đứa trẻ trong hình giống con, con thật sự cũng sẽ không nghi ngờ điều này.”

“Cha hỏi mày, nếu chúng là con của mày, làm thế nào?” Tà ba ba giận dưng dưng hỏi, “Là mày ở bên ngoài đang điểm không cần thận gieo xuống hay sao?”

“Sao lại nói khó nghe vậy chứ, con trai của cha cũng không có trác táng tới mức như vậy, cha có muốn biết mẹ của hai đứa bé là người thế nào không?” Tà Thư Dật nói.

“Mẹ chúng là người nào?” Tà ba ba không khỏi hỏi.

“Một người phụ nữ bị câm, đáng dấp xấu xí, cả ngày phải che mặt.” Tà Thư Dật nói.

Tà ba ba liền nhủ mày một cái: “Không thể nào? Nữ nhân xấu xí lại có thể sinh ra hai đứa bé xinh đẹp như vậy?”

“Cha, con nghi ngờ cô ấy chính là Nhạc Nhạc.” Tà Thư Dật nói.

Tà ba ba thất kinh ngẩng đầu lên: “Con là đang nói đùa sao! Một người phụ nữ câm, đáng dấp xấu xí, làm sao có thể là Nhạc Nhạc?”

“Con nghi ngờ là bởi có căn cứ, trên người cô ấy có quá nhiều điểm giống với Nhạc Nhạc, hơn nữa cha cũng thấy đấy, chỉ có thể là cô ấy sinh, nên Tiểu Bồi mới giống con như vậy.” Tà Thư Dật nói.

“Nếu như là Nhạc Nhạc, tại sao con bé không trở về? Làm sao có thể ở bên ngoài sinh cho con hai đứa bé?” Tà ba ba không chịu thừa nhận lời của Tà Thư Dật.

“Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là một đôi sanh đôi, không phải là sinh hai thời điểm.” Tà Thư Dật nói.

“Con nói gì? Chẳng lẽ, ài, chuyện này, xem ra Nhạc Nhạc thật sự sanh đôi, như lời con nói, ta thật sự có chút tin tưởng. Nhưng mà, nếu thực sự là Nhạc Nhạc, tại sao con bé không quay trở về? Nó ở bên ngoài lâu như vậy, ngay cả điện thoại cũng không có gọi về nhà? Con bé không muốn gặp mẹ nó sao? Cha lại có chút không tin tưởng, bởi vì nếu như cô ta thật là Nhạc Nhạc, nhất định sẽ không bỏ được mẹ nó!” Tà ba ba nói.

“Con cũng đang khổ não đây!” Tà Thư Dật nói.

Tà ba ba nói: “Nếu muốn biết có phải Nhạc Nhạc hay không, vậy tìm di con về, để bà ấy nhìn Tiểu Bối một chút xem có phải là con của Nhạc Nhạc không, chắc chắn di con biết rõ.”

Tà Thư Dật lắc đầu một cái nói: “Không cần, con đã có biện pháp tốt hơn.”

“Biện pháp gì?”

“Phương pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất, giám định DNA.” Tà Thư Dật chắc nịch nói.

Tà ba ba trầm mặc hồi lâu, nói: “Vậy nếu kết quả thật sự là con là cha hai đứa bé, là có thể chứng minh Nhạc Nhạc là mẹ của Tiểu Bảo?”

“Đúng vậy, ta dám khẳng định!” Tà Thư Dật gật gật đầu mà nói.

“Con có chắc chắn đó không phải là con ra ngoài đào hoa dẫn đến có con riêng chứ?” Tà ba ba vẫn có chút không tin tưởng.

“Con nói rồi, con không có. Cha tưởng tượng quá hoang đường rồi, chỉ có Nhạc Nhạc có cơ hội mang thai hài tử của con, ban đầu con sợ mọi người sẽ không để cho con và cô ấy ở bên nhau, cho nên muốn để cho Nhạc Nhạc mang thai con của chúng con, như vậy mọi người liền không cách nào ngăn

cán chúng con ở chung một chỗ, cho nên dù có sử dụng biện pháp an toàn nhưng cũng có gian lận.” Tạ Thư Dật nói.

“Trời ạ, ta không cách nào tưởng tượng, không cách nào tưởng tượng, ta quả thật không cách nào tiếp nhận.” Tạ ba ba không ngừng đi tới đi lui trong thư phòng.

“Ngày mai, sáng ngày mai là có thể biết rõ ràng sự thật rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“Nếu như thực sự là con bé, tại sao nó không chịu về nhà? Tại sao?” Tạ ba ba thật sự là không nghĩ ra.

“Con cũng muốn làm rõ chuyện này.” Tạ Thư Dật nói.

“Được, vậy chúng ta liền chờ xem kết quả ngày mai thôi.” Tạ ba ba có chút nhúc nhích đầu mà nói, “Mà con đi giám định ở bệnh viện nào?”

“Vinh tổng, nơi giám định uy tín nhất.” Tạ Thư Dật nói.

“A, ở nơi nào a, nơi đó không phải là nhanh nhất cũng phải 3 ngày mới có kết quả sao?” Tạ ba ba nói.

“Con đồng ý tài trợ trang thiết bị cho bệnh viện của họ, cho nên ngày mai là đã có thể biết kết quả rồi.” Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói.

Tạ ba ba cười khổ nói: “Con thật đúng là hào phóng.”

“Đáng giá.” Tạ Thư Dật nói.

“Được rồi, ngày mai nhớ ở nói cho ta biết trước tiên.” Tạ ba ba nói.

“Con biết.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

Sau đó hai người lại hàn huyên một chút những chuyện khác, cuối cùng vú La ở bên ngoài gõ cửa mời ra ăn cơm, hai người mới từ trong thư phòng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Người Lớn Phạm Lỗi Sẽ Bị Bỏ Tù!

Khi Tạ Thư Dật cùng tạ ba ba đi xuống lầu, phát hiện tri Hải Hoan thế nhưng không biết từ lúc nào đã về nhà, cô ngồi trên ghế salon đối diện Tiểu Bảo Tiểu Bối, mà trên mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối đầy vẻ hoảng sợ đứng ngồi không yên. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối mặc dù hiểu chuyện, nhưng mà mẹ không có ở bên cạnh của chúng, chúng cũng không phải là đang ở nhà mình, cho nên ngồi đối diện với Tri Hải Hoan mà chúng chúng thích, chúng không sợ mới là lạ.

Tạ Thư Dật không khỏi bước nhanh hơn chạy xuống lầu.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối!” Hấn hô to.

“Cha nuôi!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vừa thấy hấn chạy xuống, giống như gặp được cây cỏ cứu mạng chạy về phía hấn.

“Các con không có sao chứ?” Tạ Thư Dật vội vàng đem bọn họ kéo, hơi chếch nhìn Tri Hải Hoan một cái: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha vẫn đang ở đây, các con không cần sợ bất kỳ kẻ nào, sẽ không có ai dám tổn thương các con, cha nuôi không cho phép chuyện đó xảy ra!”

Tri Hải Hoan nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh cô ta liền khôi phục sắc mặt, cười cười nói: “Tiểu Bảo Tiểu Bối là con nuôi của anh, ai dám tổn thương tới chúng a! Em cũng sẽ không cho phép kẻ nào tổn thương chúng.”

“Hi vọng như lời cô nói, chúng chỉ là những đứa trẻ.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Tri Hải Hoan thân thiết nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, hoan nghênh các con tới nhà chúng ta làm khách, cô rất thích trẻ con, nhất là những đứa trẻ đáng yêu như các con a!”

Tiểu Bối một mực ôm chặt lấy cha, cô bé một mực cự tuyệt, nhìn Tri Hải Hoan bĩu môi: “Cô nói láo, cô căn bản không hề yêu thích bọn con, cô không thích mẹ, còn mắng mẹ là người xấu xí, Tiểu Bối sẽ không thích cô, Tiểu Bối chán ghét cô!”

Đứa nhỏ xác láo, tức chết mà! Cô đã hạ thấp mình như vậy tới lấy lòng chúng, vậy mà nó dám nói ghét cô! Trong lòng Tri Hải Hoan vô cùng tức giận, nhưng vì Tạ Thư Dật đang đứng trước mặt nên không thể để lộ ra được.

Nếu không phải là nể mặt Tạ Thư Dật, cô đã cho con nhóc đó một cái tát cho hả giận rồi.

Trì Hải Hoan ráng nhìn xuống, cô biết, sau này mình không thể dễ dàng qua mặt được hai đứa nhóc này, chúng là những tên tiểu quý, người lớn khó mà lấy lòng chúng.

“Cô nói lời xin lỗi với Tiểu Bối nha, là lỗi của cô, lúc ấy là do tâm tình cô không được tốt, mới nói mẹ con như vậy, thật xin lỗi, cô xin lỗi nhé!” Trì Hải Hoan vẫn như cũ cười nói với Tiểu Bối.

Hai đứa bé bán tín bán nghi nhìn cô.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, quả thực là cô nói sai rồi, cô biết mình sai rồi, quả thực là lúc đó tâm tình cô không tốt, là cô vô ý, lần sau nếu có cơ hội, cô sẽ tìm mẹ các con nói lời xin lỗi.” Trì Hải Hoan nói.

“Có thật không?” Tiểu Bảo hoài nghi hỏi.

“Thật.” Trì Hải Hoan gật đầu một cái.

“Tốt lắm, mẹ nói biết sai có thể sửa chính là đứa trẻ ngoan, vậy cô biết sai mà sửa chữa, nên cô là người tốt, chúng con sẽ tha thứ cho cô lần đầu, nhưng không được có lần sau nha. Nếu như còn có lần sau, con sẽ phạt cô, nhất định sẽ phạt cô...” Tiểu Bảo nỗ lực hồi tưởng lời mẹ nói, suy nghĩ hồi lâu, cô này là người lớn, nếu như cô còn phạm lỗi lần nữa, thì phải đánh vào tay? Hay là đánh mông? Hay là phạt đứng góc tường 3 tiếng?

Tạ ba ba và Tạ Thư Dật đứng một bên mỉm cười nhìn thẳng bé nói hết câu.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, cô cô là người lớn, nếu trừng phạt thì phải nhiều hơn so với một đứa trẻ, cuối cùng cậu bé nói: “Nếu như có lần sau, sẽ đánh tay của cô trước, rồi đánh mông, sau đó sẽ phải đứng ở góc tường 3 tiếng nha.” Đó đi góc tường đứng ba giờ!

“Đúng rồi, nếu như có lần sau, phải đánh tay, rồi đánh mông, còn phải đứng ở góc tường nữa! Chúng con làm sai, mẹ cũng phạt chúng con như vậy! nếu như cô còn mắng con nữa, nhất định sẽ phạt cô như vậy!” Tiểu Bối ở một bên cứ như con gà mổ thóc mà phụ họa.

“Hà? Ha ha! Thật thú vị, thật là thú vị!” Tạ ba ba không nhịn được phá lên cười, “Cái hình phạt này thật đúng là nặng a!”

Ông cúi người ôm chầm lấy Tiểu Bảo vào ngực, hôn rồi lại hôn: “Con nói đúng, người lớn mà lần sau tái phạm, thì nhất định phải bị phạt, đánh tay và đánh mông, còn phải đứng góc tường nữa, đúng là hình phạt rất tốt! Bất quá, ông nội cảm thấy những hình phạt này đối với người lớn mà nói thì vẫn còn nhẹ tay a!”

Suy nghĩ của hai đứa bé này thật là ngây thơ, thú vị a! Tạ ba ba thấy hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, liền cảm thấy rất yêu thích, nếu chúng quả thật là con của Tạ Thư Dật, dù có là con riêng đi chăng nữa, nhất là thằng bé Tiểu Bảo này, ông nhất định phải giữ nó bên mình, yêu thương nó, bù đắp lại những năm tháng mà ông không thể cho Thư Dật khi còn bé!

Mà Tạ Thư Dật nhìn Tiểu Bảo nói nghiêm túc như vậy, hần liếc mắt nhìn Trì Hải Hoan giận đến nổi mặt hết trắng lại đỏ, Tạ Thư Dật cũng không nhịn được khẽ nở nụ cười.

Tiểu Bảo nghe Tạ ba ba nói quá nhẹ, không khỏi tò mò hỏi: “Vậy người lớn phạm lỗi thì phải phạt như thế nào a?”

“Nếu là sai lầm nhỏ, chỉ cần không có lần sau thì có thể tha thứ, nhưng nếu là phạm lỗi quá mức nghiêm trọng.....” Tạ ba ba không khỏi nhìn Trì Hải Hoan một cái, nói, “phạm lỗi quá mức nghiêm trọng, tất nhiên phải bị nghiêm nghị trừng phạt! Không người nào phạm lỗi mà lại xử phạt như nhau được, bằng không đối với những người khác sẽ không công bằng!”

Tạ ba ba nghĩ đến nếu như mẹ Tiểu Bảo thật sự là Hải Nhạc, chuyện Trì Hải Hoan đẩy Hải Nhạc xuống vách núi, ông mặc kệ cô ta mất trí nhớ hay không, nhất định không bỏ qua cho cô ta để dàng chuyện hại người ác độc như vậy!

Trì Hải Hoan thấy tạ cha cha thâm ý nhìn mình, mà trong lời nói cũng có vẻ như đang nói mình, cô có chút bối rối cúi đầu.

“Có phải là để chú cảnh sát tới bắt đi đưa vào nhà giam không a?” Tiểu Bối tò mò hỏi.

“Ừ, Tiểu Bối thật thông minh, nếu như người lớn phạm lỗi quá mức nghiêm trọng thì sẽ bị chú cảnh sát bắt giam vào nhà tù.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái nói.

“Oa, vậy Tiểu Bối làm người tốt, không làm người xấu, người xấu mới chịu bị đưa đến trong ngục giam a.” Tiểu Bối nói.

“Đúng vậy, Tiểu Bối thật biết nghe lời.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan thấy bọn họ cha một câu, con một câu, hoàn toàn không để ý gì tới mình trong lòng thực khó chịu, cô vẫn chưa thể hòa hợp trong cái nhà này. Đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn không thể sống hòa hợp với nơi đây, nga cả mẹ cũng đối xử với cô lãnh đạm như thế! Đến bao giờ thì cô mới thay thế được đại vị của Hải Nhạc trong ngôi nhà này?

“Lão gia, cơm đã xong ạ. “Vú La từ trong phòng ăn đi ra gọi.

“Được, đi ăn cơm thôi!” Tạ ba ba nói.

Cơm nước xong, Tà ba ba nói với hai tiểu tử: “Các con có muốn ông nội đưa đi chơi không?”

“Con muốn cha dẫn chúng con đi chơi.” Tiểu Bối đối với người ông nội muốn chặt đầu cha nuôi làm bóng đá vẫn còn có chút bài xích.

Tà ba ba đứng sát tường, không khỏi có chút ngượng ngùng, nói: “Vậy chúng ta cùng đi ra ngoài a, cha nuôi cũng sẽ đi, ông nội sẽ mua búp bê đẹp cho con nha”.

Tà Thư Dật nhìn thấy cha rất muốn gần gũi hai đứa bé này, trong lòng cũng có chút cao hứng, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đúng là khiến người gặp người thích.

“Con chỉ mua cha mua đồ chơi cho con thôi.” Tiểu Bối vẫn kiên quyết không đi cùng Tà ba ba.

Tà ba ba vô kế khả thi, cầu cứu nhìn Tà Thư Dật.

Tà Thư Dật hội ý, nói với hai đứa bé: “Đi thôi, cha và ông nội cùng nhau đưa các con đi chơi a.”

“Hoan hô, cha nuôi cũng đi, vậy Tiểu Bối và ca ca cũng đi.” Tiểu Bối cao hứng nói.

Rất nhanh, Tà ba ba cùng Tà Thư Dật mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối đi dạo chợ đêm, hai Tiểu Bảo Bối không ngừng khen thành phố lớn thật đẹp.

“Mẹ cũng đi thì tốt biết mấy.” Tiểu Bảo đột nhiên nói.

Thằng bé đã có chút nhớ mẹ rồi.

“Đúng vậy a, mẹ cũng ở đây thì tốt biết mấy.” Tiểu Bối cũng muốn mẹ.

Tà Thư Dật đột nhiên cũng có chút nhớ người phụ nữ an tĩnh đó, không biết cô lúc này đang làm gì, là đang ngồi trước máy vi tính chăm chú viết bài sao? Sáng tác, là chuyện rất cực khổ chuyện, hẳn từng thấy một biên kịch nổi danh bởi vì áp lực mà mắc bệnh trầm cảm, cũng thật khó cho Phương Viễn Chi thế nhưng chống đỡ nhiều năm như vậy.

Lúc này, điện thoại của Tà Thư Dật đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn.

Hắn mở điện thoại di động ra, là Phương Viễn Chi gửi tin nhắn: “Tà thiếu, làm phiền anh rồi, bọn trẻ bây giờ có ở bên cạnh anh không? Tôi muốn nghe giọng của Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi rất nhớ chúng”.

Thật đúng là cùng bọn nhỏ tâm ý tương thông a, bọn nhỏ mới nghĩ đến cô, cô liền gửi tin nhắn nói nhớ chúng.

Hắn đem điện thoại cho gọi tới, bên kia nhắc máy, Tà Thư Dật chỉ nghe được tiếng ít thở nhẹ nhàng, hẳn thở dài một cái, nếu cô có thể mở miệng nói chuyện, thì tốt rồi!

“Viễn Chi? Tôi là Tà Thư Dật, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối rất tốt, thật biết điều rất nghe lời, cô không cần lo lắng, tôi gọi bọn trẻ tới nghe điện thoại.”

Hắn đưa điện thoại cho Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, mẹ con nhớ các con, muốn nghe giọng nói của các con.”

Tiểu Bảo vội vàng đem điện thoại để ở bên tai: “Mẹ, con là Tiểu Bảo, con và cha nuôi, còn có cả ông nội nữa, đang đi dạo phố a. Mẹ, nơi này rất đẹp, chơi rất vui, cha nuôi mua cho con rùa nhỏ, mua cho em cả nhóc rất đẹp a! Mẹ, nếu như mẹ cũng đi thì tốt rồi, con và em rất nhớ mẹ, Tiểu Bối, em đến đây nói chuyện với mẹ này!”

Tiểu Bối cùng mẹ nói chuyện một lúc, sau đó Tà Thư Dật cầm lấy điện thoại nói: “Viễn Chi, cô vẫn nghe đó chứ? Các con ở đây có tôi, cô yên tâm, cô ở nhà hãy giữ gìn thân thể, không nên thức khuya quá, chờ thêm hai ngày nữa, tôi sẽ đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối mạnh khỏe về nhà với cô. Yên tâm đi, nhớ ngủ sớm một chút. Tôi cúp máy nhé.” Tà Thư Dật có chút luyến tiếc cúp máy, hẳn thật sự rất mong đợi kết quả ngày mai a!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Tại Sao Không Phải Là Con Tôi?

Mà Trì Hải Hoan đêm nay ở trong phòng của mình, từng giờ từng phút thấp thòm không yên, bất an đi tới đi lui.

Hồi lâu, cô cắn răng, gọi một cú điện thoại: “Angle, tôi là Tà Hải Nhạc, cậu có có nhà không? Tôi có việc tìm cậu, ừ, cha tôi nói chị của cậu chính là trưởng khoa giám định của bệnh viện Vinh Tổng, cha tôi muốn nhờ chị cậu giúp Tà gia một chuyện, cậu có thể giúp tôi hẹn cô ấy tối nay không? ... Đúng vậy, cha tôi cần chị cậu giúp, vốn là việc xấu trong nhà không thể nói ra, nhưng phải nhờ cậu giúp một tay, tôi cũng không ngại nói thẳng, cậu nhất định

phải giữ bí mật cho tôi đây! Chuyện là như vậy, mấy năm trước Tạ Thử Dật ở bên ngoài chơi bời, bây giờ người ta ôm con tới cửa nhà, cha tôi bị hấn chọc giận tức muốn học máu! Tạ gia sao có thể để cho người ta tùy ý làm loạn được, cha tôi không cho phép! Chuyện như vậy, cha tôi ra mặt thì có hơi bất tiện, cho nên giao cho tôi xử lý chuyện này, cậu cũng biết tôi và Thử Dật đã đính hôn với nhau rồi, điều này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi! Angle, lúc ở Anh tôi cũng từng giúp đỡ cậu, cậu nhất định phải giúp tôi chuyện này, nhờ chị cậu lấy giúp tôi tờ kết quả giám định! Trong điện thoại nói không dễ dàng, chúng ta gặp mặt nói chuyện được không? Cậu có thể lập tức hẹn cô ấy đi ra ngoài không? Được, để tôi tới đó, chúng ta gặp mặt rồi hãy nói.”

Tri Hải Hoan lấy được kết quả mình muốn, thở phào nhẹ nhõm.

Phượng Viễn Chi, mày thật sự là Hải Nhạc sao? Khó trách, khó trách mày lại dùng ách mắt thù hận như vậy nhìn tao, lại còn cả gan đánh tao! Thì ra là mày, thì ra là mày, Tạ Hải Nhạc!

Biết không? Thân phận của mày, để tao dùng tốt hơn nhiều đấy, em gái à? Tao biết rõ mày là em gái của tao, nhưng mà Tạ Thử Dật chỉ thuộc về một mình tao! Ai cũng đừng có ý nghĩ cướp đi! Mày bây giờ lại xấu xí, đã không còn xứng với thân phận Tạ Hải Nhạc này nữa rồi, mày đã sớm trở thành Phượng Viễn Chi, hơn nữa đã nhiều năm sống dưới cái thân phận Phượng Viễn Chi này có khi mày cũng thích nó rồi, vậy thì cứ làm cả đời đi!

Tạ Thử Dật, anh không biết rằng hành động của anh lại bị em biết được, anh vẫn cứ đi tìm nó sao? Anh vẫn không chịu từ bỏ nó sao? Nếu như nó đã xấu xí như vậy rồi, anh vẫn còn thích nó sao? Em thực sự rất muốn để anh nhìn thấy! Đáng tiếc là em không muốn mạo hiểm như vậy, em đã có thói quen làm Tạ Hải Nhạc rồi, em không muốn trở về làm Tri Hải Hoan nữa, như vậy về sau, Tạ Thử Dật anh chỉ có một Hải Nhạc! Chính là em, chính là em!

Tri Hải Hoan trên mặt nổi ra một nụ cười lạnh lùng. Cô thay đồ rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Chiều ngày hôm sau, viện trưởng tự tay đưa tờ giám định kết quả cho Tạ Thử Dật. Tạ Thử Dật cầm ở trong tay, chậm chạp không dám mở ra, hẳn là rất muốn lập tức biết kết quả, nhưng là đột nhiên lại sợ không phải là kết quả mình mong muốn, nội tâm mâu thuẫn đau khổ khiến lòng bàn tay hắn ướt đầm mồ hôi, bàn tay nắm lấy túi hồ sơ cũng run rẩy.

“Cám ơn viện trưởng, tôi sẽ thực hiện cam kết với bệnh viện, tôi đi trước.” Tạ Thử Dật nói.

Hắn nhanh chóng tờ kết quả đi khỏi phòng của viện trưởng, ngồi vào xe, hắn hít thở thật sâu vài lần, sau đó từ từ mở túi hồ sơ ra, rút tờ giấy báo cáo kết quả mỏng manh ra, cho tới khi dòng cuối cùng xuất hiện: ‘Giám định DNA, tỷ lệ trùng khớp là 0%, không phải quan hệ cha con.’

Tạ Thử Dật cảm giác như sét đánh trăm lần, làm sao có thể? Làm sao có thể? Phải trùng khớp mới đúng chứ! Không thể nào! Không thể nào!

Tiểu Bảo giống hắn như vậy, làm sao lại có thể không phải con của hắn? Không! Không! Nhất định là nghĩ sai rồi! Nhất định là giám định bị nhầm lẫn!

Nhưng mà Vinh tổng là bệnh viện quyền uy như vậy, làm sao có thể xảy ra sai sót? Lại nói viện trưởng tự mình tiến hành, là không thể nào sai sót được!

Tạ Thử Dật dùng hai ôm lấy đầu mình, quả nhiên hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn!

Kìa, Phượng Viễn Chi chính là Phượng Viễn Chi sao? Không phải là Nhạc Nhạc của hắn? Vậy Nhạc Nhạc của hắn ở nơi nào? Ở nơi nào? Nhạc Nhạc của hắn ở nơi nào à!

Chẳng lẽ, cô thật sự không còn sao? Thật sự không còn chờ đợi hắn sao?

“Không! Không! “Tạ Thử Dật không khỏi thống khổ gào thét lên.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc a! Em rốt cuộc ở nơi nào? Rốt cuộc ở nơi nào à? Em nhất định còn sống, hãy nhanh xuất hiện đi! Cho dù em không còn trên đời, ít nhất em cũng phải báo mộng cho anh! Em thực sự yêu anh thì cũng phải để anh nằm mơ, để anh được thấy em chứ! Dù không nói được câu nào... nhưng xin em... hãy để anh được nhìn thấy em! Nhạc Nhạc a... anh chịu không nổi nữa rồi! Anh thật sự chịu không nổi nữa! Anh muốn điên mất rồi! Nhạc Nhạc, xin em, cầu xin em hãy xuất hiện đi, sao em có thể nhẫn tâm bỏ mặc anh một mình! Làm sao em lại nhẫn tâm như vậy! Anh tìm em đã nhiều năm qua, cho tới bây giờ cũng chưa một lần bỏ cuộc, nhưng em, em không được bỏ mặc anh! Làm sao em có thể từ bỏ anh như vậy? Làm sao có thể? Anh yêu em như vậy, sao em lại tàn nhẫn rời xa anh?”

Tạ Thử Dật nện ngào khóc không thành tiếng, nước mắt cũng như mưa rơi xuống.

Năm đó, chỉ vì cha nói hắn có thể sống sót, thì Nhạc Nhạc cũng có thể, nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn tin vào điều đó, phải tìm được cô, nhất định phải tìm được cô! Lần này, rõ ràng cho rằng cô gần đây ngay trước mắt rồi, thế nhưng lại chỉ là một đồng hi vọng tan biến thành bọt biển!

Tạ Thử Dật tuyệt vọng khóc ồ lên, hắn thật sự không chịu nổi rồi, nếu Nhạc Nhạc thật sự đã không còn trên đời này, năm tháng còn lại, hắn phải sống thế nào đây?

Tại sao lại trở nên như vậy, ông trời đúng là không có mắt, tại sao lại cướp đi Nhạc Nhạc của hắn? Hắn tình nguyện người ra đi là mình, hắn muốn Nhạc Nhạc mạnh khỏe sống vui vẻ trên đời!((((((Thương Dật ca lắm, huhu))))))

Năm năm tư niệm, năm năm nhớ thương, năm năm cô đơn, vẫn như cũ toàn bộ hóa thành vô vọng! Tất cả chỉ là vô vọng!

Nước mắt đau thương không ngừng lăn dài trên khuôn mặt của Tạ Thử Dật!

Có ai có thể hiểu rõ trong lòng hấn thống khổ ra sao? Có ai có thể hóa giải được tuyệt vọng trong nội tâm của hấn? Có ai? Có ai?

Hải Nhạc vẫn luôn đang nhìn quần áo của các con, cô rất ít khi xa các con của mình, lần trước là bởi vì muốn gặp Tạ Thư Dật, lần này là Tạ Thư Dật mang bọn nhỏ đi. Hai đứa bé không ở trước mặt cô khiến cô thật sự rất nhớ, không biết chúng có ngoan hay không, ăn uống có quen không, buổi tối ngủ có đạp chân ra không? Tóm lại là cô rất muốn gặp nhưng lại không được!

Không biết nói cảm ơn Tạ Thư Dật có làm phiền hấn không, không biết cha mẹ có thích khi nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối không, nghĩ đến những thứ này, trong lòng Hải Nhạc đã cảm thấy ề ảm. Nếu như cô vẫn còn là Tạ Hải Nhạc, nếu là cô vẫn còn ở sống ở cái gia đình đó, Tiểu Bảo Tiểu Bối nhất định sẽ được ngàn lần sung ái, sẽ không giống như bây giờ, bị một đám trẻ con làng chài trêu chọc khi dễ!

Tiểu Bảo Tiểu Bối của cô vốn phải là Tiểu hoàng tử, tiểu công chúa a! Trời cao đối với Tạ Hải Nhạc cô thật quá không công bằng!

Đang suy nghĩ lung tung, Hải Nhạc nhạy cảm nghe được có tiếng xe chạy tới, hơn nữa càng ngày càng gần. Rất nhanh, cô liền nghe được tiếng xe dừng trước sân nhà, Hải Nhạc vội vàng đứng lên, chạy ra ngoài sân.

Quả nhiên, quả nhiên là Lamborghini của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc tâm tình kích động đứng ở cửa nhà, nhìn thấy Tạ Thư Dật mở cửa xe đi ra, hấn đứng ngơ ngác ở bên cửa xe nhìn cô. Trong lòng Hải Nhạc chợt cảm thấy căng thẳng, ánh mắt đau buồn như vậy, khuôn mặt đau khổ như vậy, không lẽ con cô xảy ra chuyện gì sao?

Hải Nhạc không khỏi chạy tới chỗ Tạ Thư Dật, rất nhanh, cửa sau xe mở ra, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối từ trên xe đi xuống. Tiểu Bảo Tiểu Bối nhìn thấy mẹ, hoan hô chạy nhào vào lòng mẹ. Hải Nhạc mở ra hai tay đem hai đứa bé ôm vào lòng, nước mắt vì kích động mà rơi từng giọt. Hồi lâu Hải Nhạc mới đứng dậy, hướng Tạ Thư Dật cảm kích gật đầu một cái.

Lời tác giả: “Biết là mọi người rất muốn họ nhận ra nhau, nhưng tôi đã từng nói, tính cách nhân vật quyết định diễn biến, tôi cũng không muốn vòng vo, cũng không phải là ép đặt, mọi biến cố đều tự nhiên mà đến, tự nhiên đi! Cho dù các bạn nghĩ như thế nào thì tôi vẫn sẽ tiếp tục viết theo mạch truyện của mình! Các bạn cũng hãy thử phân tích một chút, mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy sao? Coi như họ nhận ra nhau, nhưng còn Trì Hải Hoan, cô ta sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Tôi biết là các bạn có vẻ không thích cô ấy, nhưng mà trong câu chuyện này không thể thiếu Trì Hải Hoan. Cô ấy chính là chất xúc tác, nếu như không có cô ấy thì cũng sẽ không có câu chuyện đầy kịch tính như vậy, lại càng không có tình yêu sâu sắc động lòng như vậy! Thật ra, chúng ta nên cảm ơn Trì Hải Hoan, bởi vì có cô ấy, chúng ta mới có thể nhìn thấy được một tình yêu mãnh liệt như vậy! Một người đàn ông chung tình như Tạ Thư Dật!

Haiz, xem ra tôi đã hơi nhiều lời rồi nhỉ, diễn biến còn lại phải trông chờ vào đón nhận của các bạn rồi, các độc giả thân yêu của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Thư Dật, Anh Mà Có Chuyện Gì Thì Em Phải Làm Sao?

Tạ Thư Dật mỉm cười với cô, khi thấy cô đứng bên cửa vẻ mặt nóng vội chờ đợi, hấn thật hy vọng cô chính là Nhạc Nhạc, nếu cô là Nhạc Nhạc, hấn nhất định sẽ không để ý cô bị câm, cũng sẽ không để ý cô xấu xí, chỉ cần cô là Nhạc Nhạc là tốt rồi! Mà Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng chính là con của hấn! Bọn họ sẽ là một gia đình hạnh phúc!

Nếu cô là Nhạc Nhạc thì tốt biết mấy!

Đáng tiếc, cô không phải!

“Tiểu Bảo Tiểu Bối rất ngoan.” Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc.

Nghe được giọng nói ngọt ngào của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc không khỏi có chút nghi ngờ nhìn hấn, phát hiện gương mặt hấn rất tiêu sái, giống như người gầy đi rất nhiều, ánh mắt cũng cực kỳ ảm đạm.

Chẳng lẽ, hấn bệnh rồi sao? Hải Nhạc trong lòng đột nhiên lo lắng, hấn xem ra hình như là bị bệnh.

Cô không khỏi lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng viết tin nhắn: “Anh có vẻ không khỏe? Anh bị bệnh sao?”

Cô hiện tại chỉ có thể dùng cái phương thức này cùng hấn trao đổi.

Tạ Thư Dật nghe được tiếng tin nhắn, vội vàng đem điện thoại di động lấy ra, là tin nhắn của cô.

Tạ Thư Dật cười khổ, đúng vậy, hấn bị bệnh, bệnh gia đoạn cuối rồi, đã không có thuốc nào cứu được rồi! Chỉ sợ rằng hấn cả đời này đều như vậy, chết không được, sống thì đau đớn muốn chết!

“Phương Viễn Chi, nhiều năm như vậy rồi, cô thật sự không muốn đi tìm ba của Tiểu Bảo Tiểu Bối sao?” Hân hỏi.

Hải Nhạc cũng là buồn bã cười một tiếng, tại sao lại hỏi cô cái vấn đề này? Trước kia không phải là cô đã trả lời sao?

“Tôi không muốn lại trả lời vấn đề này, tôi đang hỏi anh đó, có phải là anh bị bệnh không? Hay là vào trong nhà nghỉ ngơi một chút?” Hải Nhạc nhanh chóng hỏi hân.

Tạ Thu Dật thở dài một cái, hân thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, mệt quá, thân mệt mỏi, tâm càng mệt mỏi hơn.

“Không, tôi đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về với cô, tôi còn phải trở về Hải Giác một chuyến rồi sẽ về Đài Bắc luôn. Phương Viễn Chi, nếu đến Đài Bắc thì tới tìm tôi, tôi phải đi.” Tạ Thu Dật cự tuyệt.

Hân đột nhiên sợ phải đối mặt với cô, hân đã từng vội vàng hi vọng cô chính là Nhạc Nhạc, bất quá, hi vọng càng lớn thì thất vọng cũng càng lớn. Hân đã không cách nào chịu đựng nổi khi nhìn cái kết quả giám định đó, bây giờ hân cũng không cách nào chịu đựng được khi phải đứng đối diện với Phương Viễn Chi, tâm của hân rất đau, rất đau, đau đến nỗi không thể nào hô hấp nổi! Tại sao lại không phải? Tại sao lại không đúng?

Hải Nhạc nhìn Tạ Thu Dật ngồi vào ghế lái vòng xe biến mất khỏi tầm mắt!

Cô cảm nhận được Tạ Thu Dật hôm nay rất khác thường, hân không vui vẻ, rất không vui, giống như, giống như rất đau khổ trong lòng.

Rốt cuộc là thế nào? Hân lại đã xảy ra chuyện gì sao?

“Hai đứa nói cho mẹ biết, các con đi tới đó, không có chọc giận cha nuôi chứ?” Hải Nhạc hỏi.

“Không có, không có, con rất ngoan, không có chọc giận cha nuôi, cha nuôi cũng rất thương chúng con.” Tiểu Bảo lắc đầu.

“Vậy cha nuôi con bị bệnh gì sao?” Hải Nhạc vội vàng hỏi.

“Vâng, trong bụng cha nuôi có trùng trùng ((((((ý của bé là anh Dật bị sâu trong bụng đấy ạ...ahih)))))))))))))))).” Bối thuận miệng nói.

Tiểu Bảo vội vàng tròn mắt nhìn Tiểu Bối một cái: “Không có, trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng, cha nuôi nói chúng ta không được nói với ai, chúng ta còn móc tay hứa rồi! Em lại nói ra!”

Hải Nhạc vừa nghe lời hai đứa bé nói, trong lòng liền cảm thấy co rút, chẳng lẽ, chẳng lẽ hân bị bệnh gì sao? Tại sao còn phải bảo bọn trẻ không được nói với ai?

“Nói cho mẹ, cha nuôi rốt cuộc là mắc bệnh gì?” Hải Nhạc thật sự gấp muốn chết! Tiểu Bối nhớ tới trước đây cha nuôi nói nếu để mẹ biết thì cha nuôi sẽ không thích, cô bé không khỏi ập ập ứng nói: “Trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng, Tiểu Bối cũng không có, ca ca cũng không có.”

“Tiểu Bảo, con mau nói cho mẹ biết, cha nuôi rốt cuộc bị làm sao? Nếu con không nói, mẹ sẽ tức giận đấy!” Hải Nhạc hung hăng nhìn hai đứa bé.

“Mẹ, thật không có gì á..., cha nuôi rất tốt, thân thể rất tốt, trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng.” Tiểu Bảo liều mạng lắc đầu.

Hải Nhạc thấy không thể hỏi được gì từ hai con, gấp đến độ cũng muốn điên rồi, hân rốt cuộc bị làm sao? Hân đột nhiên liền gầy như vậy, đáng vẻ mệt mỏi như vậy, nói hân không có bệnh thì cô tuyệt không tin! Nhưng mà rốt cuộc hân bị bệnh gì? Rất nghiêm trọng sao? Không, cô phải biết, cô phải biết, coi như cô đã không còn bất kỳ ảo tưởng nào đối với hân, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho hân!

Hải Nhạc lấy điện thoại di động ra, rất muốn gửi tin nhắn cho hân, muốn hỏi hân rốt cuộc bị bệnh gì, tại sao phải cùng bọn trẻ móc tay?

Nhưng mà Phương Viễn Chi quan tâm hân như vậy, chẳng phải có chút kỳ quái sao? Hân sẽ không hiểu lầm là cô đối với hân có ý nghĩ không đúng bốn phần chứ?

Hải Nhạc chán nản để điện thoại di động xuống, nước mắt lại vô dụng ở trong mắt cô đảo quanh rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cầu xin Thượng Đế phù hộ hân không có sao!

Hải Nhạc thở dài một cái, cô không phải là không có nhìn ra trong mắt của hân sự dần vật thống khổ, cô thật sự đã kích động, muốn đến bên hân, dùng bàn tay nhỏ bé của mình xoa nhẹ hàng lông mày đang nhàu nhĩ của hân, thế nhưng cô lại cố gắng đè nén ý niệm trong lòng xuống.

“Thu Dật, Thu Dật, anh không thể có chuyện! Nếu anh xảy ra chuyện gì thì cha phải làm sao? An Thác phải làm sao? Tiểu Bảo Tiểu Bối phải làm sao? Em...em phải làm sao bây giờ? Thu Dật, anh ngàn vạn lần không được có chuyện gì!” Hải Nhạc ở trong lòng la lên.

Nếu như, nếu như hân thật sự bị bệnh rất nghiêm trọng, thì hân, hân....Không, sẽ không, hân sẽ không sao! Hải Nhạc hai tay che kín đầu không ngừng được khóc ồ lên, cô sợ, cô thật sự hãi hân sẽ xảy ra chuyện gì!

Cô đau khổ nhẹ nhàng dắt Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi vào nhà, trong lòng vô cùng rối rắm lo Tạ Thu Dật sẽ xảy ra chuyện gì! Hải Nhạc chẳng thể tiếp tục làm việc được nữa, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh bi thương của hân, là cái bộ dạng của hân, khiến cho cô rất đau lòng, rất đau, cô vẫn không có

cách nào buông hẳn được, không có cách nào!

Là vì hắn bị bệnh, hay là vì chuyện tình cảm có vấn đề? Là Trì Hải Hoan và Nhã Nghiên khiến hắn sầu não sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà khiến hắn đau khổ như vậy? Hải Nhạc ngồi trước máy tính mà tâm rối như tơ vò. Cô muốn biết, cô muốn biết, thật sự muốn biết! Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy chán ghét bản thân, tại sao lại như vậy? Tại sao ngay cả quyền lợi quan tâm đến hắn mà cô cũng không có? Cô thật vô dụng, thật sự rất vô dụng! Rốt cuộc cô phải làm thế nào thì mới đúng đây? Trong lòng của Hải Nhạc rối loạn, đau đớn, nhất là bây giờ nhìn thấy hắn thống khổ như vậy, mà cô chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, cái gì cũng không thể làm! Không thể giúp hắn được gì!

Càng nghĩ càng cảm thấy vô lực, càng nghĩ càng cảm thấy bức mình, Hải Nhạc không khỏi đem con chuột máy vi tính đang cầm trong tay hung hăng đập lên bàn, sau đó nằm gục lên bàn khóc rống lên. Tạ Thu Đạt, em phải làm sao bây giờ? Trước kia anh không xuất hiện trước mặt của em, trừ nỗi nhớ về anh, em vẫn luôn an ổn trong sáu năm qua. Em cứ cho rằng cả đời này mình sẽ sống như vậy, nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt em! Anh xuất hiện, khiến em cũng không thể nào bình tĩnh được nữa, em muốn gặp anh, em lại muốn được ở bên anh! Nhưng em lại sợ khi đến quá gần anh, sợ rằng mình không khống chế được bản thân mà kích động ôm chặt lấy anh, nếu em làm như vậy, anh sẽ cho rằng em không nhớ bổn phận của mình, muốn quyến rũ anh, anh nhất định sẽ phỉ nhổ, ghê tởm em! Nhưng cách quá xa, em lại nhớ anh, rất rất nhớ, nhớ đến nỗi đau đến tận tâm can, em chỉ hy vọng anh sống vui vẻ, rất muốn cùng anh chia sẻ, khi anh bị bệnh thì có em luôn ở bên cạnh chăm sóc cho anh, Tạ Thu Đạt, em thật sự rất muốn! Thật sự rất muốn! Tạ Thu Đạt, Tạ Thu Đạt, em càng muốn quên anh, thì lại càng yêu anh hơn, vẫn cứ yêu anh trong vô vọng như vậy! Chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh! Nước mắt của Hải Nhạc, không tiếng động chảy, chảy, chảy, tựa như không có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Hãy Để Nhã Nghiên Thay Em Yêu Anh!

Ài ư, chương này có quá nhiều thứ để nói.

Nghe thấy tiếng ồn ào của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối ở bên ngoài, Hải Nhạc kìm nén đau thương lại, cô lại quên mất con của mình? Cô còn có con, còn có Tiểu Bảo Tiểu Bối cần cô nuôi dưỡng, cô làm sao lại chỉ nghĩ đến bản thân mình? Hải Nhạc lấy lại tinh thần, cô cầm lấy con chuột, mở MSN của mình ra, không kìm chế được liền đổi chữ ký của mình: ‘Chuyện tình bi ai nhất trên đời, không phải ông trời chia cắt vĩnh viễn, cũng không phải là sinh tử xa nhau, mà là người bạn thích nhất đang đứng ở trước mặt của bạn, anh ấy không biết bạn là ai. Bạn cũng không thể nào nói ra với anh ấy mấy câu này: Em yêu anh! Em vẫn luôn yêu anh!’.

Hải Nhạc chảy nước mắt, viết lên nhật ký. Từ lúc bắt đầu viết văn, thỉnh thoảng cô cũng có viết nhật ký, cô chỉ có cách này để giải tỏa đau khổ tích tụ trong lòng. Cô không có bạn tốt, người bạn tốt nhất của cô mấy năm nay chính là trang nhật ký này, những tâm tư tình cảm đều được trút hết vào nhật ký. Cô chỉ có cách đó mà thôi! Làm sao bây giờ? Cô vẫn còn lo cho hắn, thật sự rất lo lắng cho hắn! Phải làm sao bây giờ?

Hải Nhạc muốn xác định hắn không có chuyện gì thì cô mới có thể yên tâm, bằng không cô không cách nào an tĩnh được, trong đầu toàn là hình ảnh của hắn, khiến cho cô không thể làm bất cứ chuyện gì!

Hải Nhạc không khống chế được mình, cô cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Tạ Thu Đạt. ‘‘Lúc này anh đứng trước mặt tôi, tôi thấy anh không vui lắm, anh nói anh không có bệnh nhưng nhìn anh thật sự rất giống như đang bị bệnh, anh chắc chắn mình không có chuyện gì chứ?’’

Hải Nhạc cắn răng, bấm nút gửi đi. Tâm tình vô cùng lo lắng, nhưng rất nhanh đã thấy tin nhắn của Tạ Thu Đạt trả lời: ‘‘Cám ơn cô đã quan tâm, tôi thật sự không có sao, không cần lo lắng.’’

Hải Nhạc thất thần nhìn đoạn tin nhắn này, cô lấy hết dũng khí nhắn tin hỏi thăm hắn, nhưng hắn cũng không muốn nói thật với cô.

Cũng phải, cô là ai chứ? Cô chỉ là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô chỉ là Phương Viễn Chi, làm sao cô có thể khiến cho hắn nói thật lòng với mình chứ? Hải Nhạc thất vọng ném điện thoại di động lên giường, cô không phải là Nhạc Nhạc cho nên không thể nào đến gần nội tâm của hắn! Tạ Thu Đạt căn bản sẽ không quan tâm Phương Viễn Chi! Coi như là hắn quan tâm đến cô, cũng chỉ là thương hại mà thôi, hắn sẽ không để cho cô tới quá gần tim của hắn! Tim của hắn, đến cùng thuộc về người nào? Thuộc về người nào đây? Thuộc về Trì Hải Hoan? Hay là Nhã Nghiên?

Trong lòng Hải Nhạc cực kì buồn phiền, cô thật sự rất nhớ giọng nói của mình, thật sự rất muốn đem tất cả buồn bực, đau khổ trong lòng nói ra, cô nỗ lực cố gắng phát ra âm thanh, nhưng mà cô gào thét đến toàn thân vô lực cũng không thể phát ra một thanh âm nào. Cuối cùng Hải Nhạc vô lực nằm lên giường, nước mắt lại khẽ rơi, cả đời này cô đã định là phải sống trong thế giới cảm lạnh như vậy!

Thượng Đế thật là tàn nhẫn, hủy đi khuôn mặt của cô còn chưa đủ, lại còn tàn nhẫn ngay cả tiếng nói của cô cũng lấy đi!

Thu Đạt, Thu Đạt, Thu Đạt, anh có thể hiểu rõ nỗi thống khổ của em không? Anh có thể không? Nếu như anh là em, anh sẽ làm như thế nào? Anh sẽ làm như thế nào? Lúc này, MSN vang lên tiếng thông báo, Hải Nhạc bật dậy, có người gọi cô sao? Hải Nhạc mở computer ra có chút bất ngờ, không nghĩ tới là Nhã Nghiên nhắn tin cho cô chào hỏi: ‘‘Chào cô Phương, tôi là Nhã Nghiên.’’ Là Nhã Nghiên, cô ấy tìm cô lúc này là vì chuyện gì đây? Hải Nhạc lau sạch nước mắt, vội vàng trả lời: ‘‘Chào Nhã Nghiên’’.

‘‘Chúc mừng cô đã được gia nhập vào Tác Hiệp.’’ Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc xoa xoa nước mắt, không nghĩ tới Nhã Nghiên lại thông tin nhanh như vậy.

“Cám ơn Nhã Nghiên, làm sao cô biết chuyện đó?” Hải Nhạc hỏi.

“Chuyến đi lần này của chúng tôi quy mô khá lớn, hơn nữa công ty của chúng tôi lại đang hợp tác với tác phẩm của cô, người ta cũng thuận tiện nhắc nói về cô với chúng tôi.” Nhã Nghiên trả lời.

“Thật ra thì cũng không phải chuyện hay ho gì, chỉ là chút hào quang hư ảo mà thôi.” Hải Nhạc khiêm tốn mà nói.

“Tâm tình của cô còn thật tốt a, xem ra cô còn chưa biết có biết bao người muốn được cái hào quang hư ảo này mà không được a, được gia nhập Tác Hiệp là tác phẩm có thể được đề cử giải thưởng văn học Đài Loan, giải Kim Điền, là ước mơ của bao nhà văn a.” Nhã Nghiên gửi cho Hải Nhạc một icon mặt cười((((((((Kim Điền? Giải thưởng lớn về văn học))))))))))

“Tôi vẫn chưa đủ khả năng giành giải Kim Điền lớn như vậy a.” Hải Nhạc nói.

“Sẽ có một ngày như thế, cô sẽ được mọi người công nhận.” Nhã Nghiên nói.

“Cám ơn.”

“Đúng rồi, Thư Dật đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về đến nhà chưa? Tôi mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, nghe nói Tiểu Bảo Tiểu Bối tới Đài Bắc, nhưng lại không có thời gian đi thăm bọn trẻ, thật ngại quá. Bất quá, Thư Dật thật sự rất thương hai đứa con nuôi này nha.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên chủ động nhắc tới Tạ Thư Dật thì giật mình, cô trầm tư một chút, sau đó trả lời: “Đã về tới nhà rồi, Tạ thiếu gia cũng đã quay về Hải Giác rồi.” Hải Nhạc không khỏi hỏi Nhã Nghiên mấy câu: “Nhã Nghiên, tôi cảm thấy hình như Tạ thiếu gia rất mệt mỏi, không vui vẻ, gần đây anh ấy có chuyện gì phiền lòng sao?” “Cô cũng nhìn ra sao? Hẳn thật sự có tâm sự, nhưng mà tính cách hắn là như vậy, thích giấu kín trong lòng, hẳn sẽ không thổ lộ tâm sự của mình với khác.” Nhã Nghiên nói.

“Chuyện tình cảm của hai người thuận lợi chứ?” Hải Nhạc thử dò xét.

Hồi lâu, Nhã Nghiên mới trả lời: “Đã nhiều năm như vậy, tôi cũng rất muốn tìm một người nào đó để tâm sự, giấu kín trong lòng thật sự rất khó chịu. Có có từng nghe Phương Tĩnh nói về em gái của Tạ Thư Dật tên là Tạ Hải Nhạc không?”

Hải Nhạc không nghĩ tới Nhã Nghiên lại nói thẳng cô mới là Hải Chi Lệ mà không phải Phương Tĩnh nên có chút lúng túng. “Thật xin lỗi, cũng không phải là tôi cố ý giấu giếm sự thật, mà là, tôi có chút lí do, có thể nói là vì tự ti, xin cô đừng trách tôi. Đúng là tôi đã nghe Phương Tĩnh kể về Tạ Hải Nhạc.” Hải Nhạc trả lời.

“Không sao, tôi không ngại, nếu như cô đã nghe nói về Hải Nhạc thì tôi cũng có thể nói một chút về tôi, về chuyện xưa của Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc, nói không chừng còn có thể cho cô chút tư liệu sáng tác a, ha ha. Đùa chút thôi, tôi chỉ là muốn tâm sự với cô một chút, tôi biết cô sẽ không nói ra với ai.”

Hải Nhạc cười khổ, cô đúng là đối tượng tốt nhất để tâm sự, bởi vì cô căn bản sẽ không nói, nói về ai? Nói với ai?

Hải Nhạc rất muốn biết trong năm năm cô không có ở đây, Tạ Thư Dật xảy ra chuyện gì.

“Tôi sẽ không nói ra, tôi nghe cô nói.” Hải Nhạc nói.

“Mẹ của Hải Nhạc là vợ hai của cha Tạ Thư Dật, Hải Nhạc tám tuổi mới đi đến Tạ gia, lúc trước bởi vì Thư Dật rất ghét cô ấy, cho nên chúng tôi cũng chưa bao giờ tiếp xúc với cô ấy, sau này, Tạ Thư Dật mới từ từ để cho cô ấy xuất hiện trước mặt chúng tôi. Cô ấy là một cô gái tốt, rất xinh đẹp, biết điều, là một cô gái ngoan ngoãn, sau này tôi và cô ấy trở thành bạn tốt. Từ nhỏ tôi đã thích Tạ Thư Dật rồi, nhưng lại không có cơ hội thổ lộ với hắn, bởi vì tôi phát hiện người hắn thích chính là Tạ Hải Nhạc, Hải Nhạc mới là cô gái mà Thư Dật yêu. Trong lòng tôi rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Rồi sau đó, Hải Nhạc nói cho tôi biết, cô ấy thích Tạ Thư Dật, nhưng mà Tạ Thư Dật lại đang hẹn hò với chị gái của cô ấy (Hải Nhạc có một người chị song sinh, tên là Trì Hải Hoan, nhưng mấy năm trước đã rơi xuống biển) cô ấy rất đau khổ. Ài, nói tôi ngu cũng được, ra về vĩ đại cũng được, tóm lại là tôi đã giúp họ được ở bên nhau. Sau này, bọn họ thật sự được ở bên nhau, thấy cô ấy vui vẻ, tôi cũng chúc phúc cho họ. Không ngờ, sau này Tạ Thư Dật xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, Hải Nhạc cũng gặp chuyện, sau khi tỉnh lại thì bị mất trí nhớ!”

Hải Nhạc nhìn đến đây, trái tim như đang bị ai đó bóp chặt, Thư Dật xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Chuyện gì ngoài ý muốn à?

Hải Nhạc trấn tĩnh tiếp tục đọc tin nhắn Nhã Nghiên gửi tới.

“Hai người bọn họ, không biết là xảy ra chuyện gì mà một người đi Mỹ, một người đi Anh, Thư Dật còn nói với chúng tôi là bọn họ đã chia tay. Có lẽ là do Hải Nhạc mất trí nhớ quên mất tình cảm của bọn họ, đoạn tình cảm sâu đậm, khắc cốt ghi tâm như vậy mà cô ấy lại quên mất, cho nên Tạ Thư Dật mới đau khổ, mà nói lời chia tay chẳng? Mà Hải Nhạc vì mất trí nhớ, cho nên không nhớ gì về tôi, dần dần chúng tôi trở thành người xa lạ, khi nghe Thư Dật nói bọn họ đã chia tay rồi, một khắc kia tôi liền suy nghĩ, nếu như bọn họ bây giờ không còn ở bên nhau, thì tôi có nên nắm bắt lấy cơ hội này? Tôi đột nhiên lại hi vọng, bởi vì tôi vẫn còn yêu hắn, vẫn yêu, tôi thậm chí còn nhiều lần bay qua Mỹ để gặp hắn. Bởi vì tôi sợ hắn sẽ quên mất tôi, tôi muốn để cho hắn nhớ mình. Sau này, tôi biết hắn thành lập công ty mới là Hải Dật, tôi bất chấp tất cả, xin cha mẹ được vào làm công ty đó, sau khi gia nhập tôi mới hiểu hai từ đó mang ý nghĩa gì. Thật ra thì tôi biết rõ, “Hải Dật” là tên của hắn và Hải Nhạc ghép lại, ban đầu khi chúng tôi nghiên cứu đặt tên cho công ty, hắn đã nói muốn dùng cái tên này, lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng dù hắn và Hải Nhạc đã chia tay, nhưng ở trong lòng của hắn, vẫn còn yêu Hải

Nhạc. Cũng không có ai biết ban đầu giữa hắn và Hải Nhạc xảy ra chuyện gì mà khiến hai người chia tay, đó là một điều bí ẩn. Bởi vì cái tên Hải Dật này mà tôi vẫn không dám nói cho hắn biết, tôi tới công ty đó, là vì hắn!”

Hải Nhạc cả kinh, cô thật sự là không ngờ rằng Thư Dật sau này lại chia tay Trì Hải Hoan, thật không có nghĩ đến! Chẳng lẽ Trì Hải Hoan thật sự mất trí nhớ? Quên mất rằng mình từng yêu Thư Dật sao? Cho nên Thư Dật mới đau khổ không cùng Trì Hải Hoan đi Anh mà lựa chọn đi Mỹ sao? Hắn là vì Trì Hải Hoan quên hắn cho nên mới chia tay sao? Có phải như vậy không?

Đợi một hồi lâu, bên kia Nhã Nghiên vẫn không có động tĩnh gì, Hải Nhạc nóng vội rất muốn biết rốt cuộc sau này xảy ra chuyện gì, cô vội vàng đánh máy chữ: “Tiếp tục, tôi đang nghe.” Rất nhanh, Nhã Nghiên trả lời, cô nói: “Cô biết không? Tôi vừa đi học, vừa thực tập ở Hải Dật, tôi thấy hắn không qua lại với một người phụ nữ nào suốt năm năm, là năm năm a! Hắn cự tuyệt bất kỳ một nữ nhân nào tới gần hắn, bao gồm cả tôi, cho dù tôi luôn đi bên cạnh hắn nhưng mà, tôi vẫn không có cách nào đi vào tim của hắn, không vào được! Tôi vẫn luôn cho rằng, cơ hội của mình đã đến, rõ ràng hắn và Hải Nhạc không còn bên nhau, rõ ràng hắn nói Hải Nhạc đã thay đổi thành người khác, hắn đã không còn cảm giác với cô ấy nữa. Nhưng khi Hải Nhạc quay trở lại, hắn lại nói với tôi rằng, người hắn yêu, vẫn luôn là Hải Nhạc! Vẫn là cô ấy! Viễn Chi, tôi rất đau, rất đau! Thật sự rất đau đớn! Tình cảm vô vọng như vậy, yêu đơn phương thảm hại như vậy, nhưng tôi vẫn không muốn buông xuôi, thật sự rất đau, rất đau khổ!”

“Người ta nói Hải Nhạc từ Anh trở lại có chút không chân thật, ba năm ở Anh, cô ấy đã hoàn thành việc học tập, chính thức trở về nước.” Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên gửi tin nhắn tới, nước mắt tới tin tức, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, hắn vẫn yêu” Hải Nhạc” sao? Cho dù hắn cảm giác được cô đã thay đổi thành một người khác nhưng vẫn nguyện ý tiếp tục yêu cô sao? Cho nên, khi “Hải Nhạc” từ Anh trở về, hắn vẫn chọn cô ấy, nguyện ý cùng cô ấy ở bên nhau, khó trách ngày đó cô lại thấy Trì Hải Hoan nằm trên giường của hắn! Hải Nhạc vuốt vuốt bàn phím, cô rất muốn an ủi Nhã Nghiên, nhưng hai tay của cô lại run rẩy, một chữ cũng không đánh được, hai mắt cũng trở nên mờ mờ. Thì ra là, hắn vượt qua năm năm này như vậy, hắn vẫn luôn yêu” Hải Nhạc”, một mực chờ đợi” cô”! Nhưng là người đó không phải là Hải Nhạc mà hắn vẫn luôn chờ đợi a!

Thư Dật, Hải Nhạc đang ở bên cạnh anh không phải là Hải Nhạc chân chính, không phải là Hải Nhạc mà anh vẫn yêu!

Lúc này, Nhã Nghiên lại gửi cho cô một tin nhắn:” Tôi chỉ là một bên tình nguyện, rất buồn cười đúng không?”

Hải Nhạc hít sâu mấy hơi, lau sạch nước mắt, vội vàng an ủi Nhã Nghiên: “Không, không buồn cười, tôi rất bội phục cô, yêu bất chấp nhiều năm như vậy, nhưng cũng không oán than, không hối hận. Cô yêu hắn nhưng lại thành toàn cho hắn và Hải Nhạc, thật sự khiến cho người ta cảm động. Hải Nhạc thật sự rất may mắn mới có được một người bạn tốt như cô. Nhã Nghiên, hãy tin tôi, một ngày nào đó, hắn sẽ chọn cô, đó là kết quả mà cô xứng đáng nhận được, cô yêu hắn như vậy, hắn có thể cảm nhận được! Một ngày nào đó, hắn sẽ cảm động đấy!”

Nhã Nghiên rõ ràng yêu Phẩm Dật như vậy, nhưng cô ấy còn nguyện ý giúp giúp cô, ngghĩ kè, khích lệ cô đi thổ lộ với Thư Dật, Nhã Nghiên thật sự là một cô gái rất tốt!

Nhã Nghiên có thể vì tình bạn mà chôn sâu tình yêu của mình trong lòng, Tạ Hải Nhạc cô cũng có thể làm điều đó a! Cô bây giờ đã cách Thư Dật rất xa rồi, không thể nào sống vai nhau đứng chung một chỗ được nữa. Nhã Nghiên thì khác, cô ấy có thể! Nhã Nghiên xứng đáng được ở bên Thư Dật!

Thay vì để Trì Hải Hoan đứng bên Tạ Thư Dật thì hãy để cho Nhã Nghiên được ở bên Tạ Thư Dật! Trì Hải Hoan không xứng được ở bên hắn! Nhã Nghiên thiện lương như vậy, nghĩa khí, si tình như vậy, rất đáng giá để Tạ Thư Dật tới yêu thương cô ấy! Thật sự, cô nguyện ý để cho Nhã Nghiên thay thế mình đến bên Tạ Thư Dật, yêu hắn, chăm sóc cho hắn, cùng Tạ Thư Dật hạnh phúc đến đầu bạc!

“Thật sao? Cô nói là thật sao? Cô nói sẽ có một ngày hắn bị tôi làm cho cảm động sao?” Nhã Nghiên gửi tới một dấu chấm hỏi.

Hải Nhạc mau nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, rồi sẽ có ngày đó! Tôi tin chắc điều đó, một cô gái tốt như cô, thật sự rất xứng đôi với Tạ Thư Dật, theo ngôn ngữ văn chương của tôi thì hai người là một đôi môn đăng hộ đối, một đôi do trời đất tạo nên! Hai người rồi sẽ được ở bên nhau!”

“Có co an ủi trong lòng tôi cũng dễ chịu hơn rất nhiều, cảm ơn cô, tôi có thể gọi cô là Viễn Chi chứ? Cảm ơn cô, cô là một cô gái rất lương thiện, thấu tình đạt lý, khó trách cô lại có thể viết ra những câu chuyện cảm động như vậy, Viễn Chi, tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn của nhau.” Nhã Nghiên nói.

“Ừ, nếu tâm tình không vui vẻ, nhưng là nói cho người khác nghe lại cảm thấy không ỏn, thì nói chuyện với tôi nhé, tôi nguyện ý là thùng rác tình cảm của cô.” Hải Nhạc nói.

“Tôi bây giờ rất vui vẻ, rất vui, cảm ơn cô đã chịu làm thùng rác chứa đựng tình cảm của tôi.” Nhã Nghiên nói.

“Đừng khách sáo như vậy, cô là cô gái rất tốt, tôi hi vọng tôi có thể giúp cô.” Hải Nhạc vội vàng mà nói.

“Viễn Chi, tóm lại tôi rất muốn cảm ơn cô, bây giờ tôi phải đi họp rồi, lần sau lại tán gẫu nhé. Bye bye.” Nhã Nghiên gửi cho Hải Nhạc một icon vẫy tay và fmoajt khuôn mặt cười tươi.

Hải Nhạc nói lời tạm biệt Nhã Nghiên, rồi lại không nhìn được mở lại cuộc trò chuyện với Nhã Nghiên xem thêm lần nữa, nội tâm của cô lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hải Nhạc quyết định, cô phải giúp cô ấy, nhưng mà giúp bằng cách nào đây? Làm thế nào mới có thể khiến cho Thư Dật hiểu được tình cảm của Nhã Nghiên dành cho hắn, từ đó lựa chọn Nhã Nghiên mà từ bỏ Trì Hải Hoan, cái người đang sống dưới thân phận Hải Nhạc kia?

Tạ Thư Dật sẽ nghe lời của cô sao? Hắn sẽ nghĩ sao? Hắn có hay không cảm thấy kỳ quái, cô vì sao lại nói giúp cho Nhã Nghiên?

Hải Nhạc ngơ ngác ngồi trên ghế, suy nghĩ miên man, hồi lâu, cô mới đóng cửa sổ.

Thư Dật, anh sinh bệnh, anh không vui vẻ, nhưng em lại không cách nào ở bên cạnh anh, vậy thì, để cho Nhã Nghiên ở bên cạnh anh nhé, để cho Nhã

Nghiên tới thay thế em yêu anh nhé. Cô ấy là một cô gái tốt, hai người ở bên nhau sẽ hạnh phúc cả đời. Hai người đều là người quan trọng trong lòng em, em thật sự hi vọng cả hai đều được hạnh phúc! Thư Dật, hãy chọn Nhã Nghiên, từ bỏ Hải Nhạc giả đi! Cô ta không xứng với anh! Cô ta không đáng để anh yêu! Hải Nhạc ở trong lòng la lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Tôi Sẽ Đến Đài Bắc!

“Thư Dật, đừng uống nữa, cậu không đi nổi nữa rồi đấy.” Long Đế Uy giật lấy chai rượu trong tay Tạ Thư Dật.

“Đưa đây! Trả lại cho tôi!” Tạ Thư Dật đứng lên giằng lại, bước chân hần lão đảo như sắp ngã.

Long Đế Uy đành phải đỡ hần.

“Đừng uống nữa, đừng uống nữa, cậu cứ liều mạng như vậy, dạ dày sắp thủng rồi đấy...” Long Đế uy nói.

“Đưa tôi, đưa cho tôi! Tôi cần chút rượu, để cho tôi ngủ một giấc dài, tôi mới có thể quên đi được cái loại đau khổ này. Đế Uy, cậu không hiểu, cậu không hiểu đâu!” Tạ Thư Dật thống khổ lắc đầu.

Long Đế uy cười khổ, hần đoạt chai rượu trong tay Tạ Thư uống một hơi cạn sạch, đem chai rượu dùng sức để lên bàn.

“Cậu đau, tôi hiểu, tôi hiểu, không có một ai hiểu hơn tôi!” Long Đế uy nói.

Tạ Thư Dật trợn mắt nhìn hần một cái, sau đó chán nản té ở trên sô pha: “Cậu không hiểu được đâu, mặc dù cậu không tìm được chị Tương Tư nhưng mà chị ấy vẫn còn, vẫn còn sống trên đời! Một ngày nào đó cậu sẽ tìm được chị ấy! Mà Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, có lẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa rồi, cô ấy sẽ không xuất hiện nữa!”

Hần thống khổ ôm đầu, nói với ê đầu Long Đế Uy: “Tôi bây giờ một chút cũng không cảm thấy trên đời có cái gì vui nữa, thật sự sống không ý nghĩa, Đế Uy, chúng ta hãy mau chóng để Trúc Bang biến mất nhé, tôi liền được giải thoát. Tôi chỉ sợ cha tôi có chuyện, còn tôi, tôi thật sự không quan tâm, có lúc tôi thật sự có một loại kích động, tôi vẫn luôn muốn từ nơi đó nhảy xuống, nhảy xuống lần thứ nhất không thấy, có lẽ nhảy xuống thêm lần nữa, tôi mới tìm thấy cô ấy, chúng tôi mới được ở bên nhau. Đế Uy, cuộc sống như thế này, tôi thật sự mệt mỏi, mệt quá. Thất vọng vô cùng, tôi thật sự chịu không nổi rồi!”

Nước mắt từ trong khóe mắt hần tràn ra. “Đáng lẽ Phương Viên Chi chính là cô ấy, bởi vì Tiểu Bảo giống tôi như vậy, tại sao lại không đúng? Tại sao lại không đúng? Tôi làm giám định ở Vinh Tổng, làm sao có thể xảy ra sai sót chứ? Làm sao có thể chứ? Tôi rất hi vọng chính là cô ấy, nhưng cô ấy lại không phải, không phải là Nhạc Nhạc!”

Tạ Thư Dật mắt không chế đem toàn bộ rượu trên bàn quét xuống sàn.

Long Đế Uy suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thư Dật, hồi lâu, hần nói: “Tôi rất muốn biết cô gái Phương Viên Chi này như thế nào, có thời gian hãy để tôi gặp cô ta một lần”

Tạ Thư Dật cười khổ mà nói: “Nếu như cậu thấy cô ấy, cậu nhất định sẽ cho rằng tôi điên rồi, một người phụ nữ bị câm, lại còn có khuôn mặt xấu xí, thế mà tôi lại hi vọng cô ấy là Nhạc Nhạc, cậu chắc chắn sẽ nói tôi điên rồi.”

Long Đế uy không khỏi thờ dài một cái, nói: “Nghe thật sự có chút điên cuồng, Nhạc Nhạc xinh đẹp làm sao sẽ trở nên vừa câm vừa xấu xí đây? Theo lý mà nói là không thể nào a.”

“Nhưng mà tôi vẫn luôn hi vọng có khả năng đó, trên người cô ấy có quá nhiều đặc điểm của Nhạc Nhạc, mặc dù cô ấy không thể nói chuyện nhưng cô ấy rất ôn nhu, là một nhà văn giỏi, dạy dỗ hai đứa con rất tốt, tóm lại, cô ấy thật sự rất tốt.” Tạ Thư Dật nói xong, lão đảo nằm lên sô pha, chán nản mà nói, “Tôi điên rồi, tôi quả thật là điên rồi, tôi thể nhưng cảm thấy cô ấy có thể so sánh với Nhạc Nhạc, tôi điên rồi, thật điên rồi, điên khùng không có thuốc cứu chữa nữa rồi!”

Long Đế Uy lần nữa lắc đầu, Tạ Thư Dật, đại thiếu gia hoa hoa công tử lúc trước, nào ngờ lại chung tình si ngốc như vậy? Ngay cả hần cũng có chút khó tin, nhưng mà Tạ Thư Dật lại có niềm tin, kiên trì suốt nhiều năm như vậy, thật sự khiến người ta bội phục cùng kính ngưỡng! “Nếu như Nhạc Nhạc ở đây, nếu Nhạc Nhạc biết, cậu đối với cô ấy tình cảm thâm thiết như vậy, tôi nghĩ, không biết cô ấy sẽ bị cảm động thành cái dạng gì a. Thư Dật, không cần bỏ cuộc, không cần có ý nghĩ ngu xuẩn, nói không chừng một ngày nào đó, cô ấy lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cậu!” Long Đế uy chỉ đành phải nói như vậy, hần cũng chỉ có thể nói như vậy, chỉ có nói về Nhạc Nhạc mới có thể khuyến nhủ hần ngay lúc này, bây giờ Nhạc Nhạc chính là liều thuốc tốt nhất đối với hần, Long Đế uy không thể không nói! “Nhưng mà ngày đó bao giờ mới đến? Chúng tôi không thể đợi nổi đâu!” Tạ Thư Dật thật sự rất thống khổ.

Đúng lúc này, điện thoại của Tạ Thư Dật vang lên tiếng chuông tin nhắn, hần mở ra nhìn, thì ra là Phương Viên Chi gửi tới.

“Ngày mai, tôi sẽ tới Đài Bắc, tôi chuẩn bị gia nhập Tác Hiệp, tôi muốn đi Tác Hiệp ghi tài liệu tác gia. Anh đã từng nói, tôi tới Đài Bắc thì có thể tới tìm anh, không biết anh có rảnh không?”

Tạ Thư Dật tim như lỡ một nhịp, Phương Viễn Chi sẽ đến Đài Bắc? Cô muốn tới Đài Bắc? Hắn không khỏi ngẩng đầu nói với Long Đế uy nói: “Phương Viễn Chi ngày mai sẽ tới Đài Bắc, cậu có thể gặp cô ấy!”

“Thật sao? Cô ấy muốn đến Đài Bắc? Cô ấy sẽ đến tìm cậu?” Long Đế uy hỏi. Tạ Thư Dật gật đầu một cái, hỏi Long Đế Uy: “Vậy cậu có muốn gặp cô ấy không?”

“Được, tôi thật sự rất tò mò về cô gái này.” Long Đế Uy gật đầu một cái.

Hải Nhạc thật sự muốn tới Đài Bắc, một là vì chuyện gia nhập Tác Hiệp, hai là, cô muốn gặp Tạ Thư Dật, cô muốn nói chuyện với hắn, cô muốn Tạ Thư Dật lựa chọn Nhã Nghiên. Khi Hải Nhạc trong lòng bất định bất an gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật, không nghĩ tới Tạ Thư Dật thế nhưng khẳng khái mà nói, cô đến Đài Bắc chỉ cần gửi tin nhắn cho hắn, hắn sẽ tới đón cô. Như vậy rất tốt, rất tốt, chỉ cần hắn không có cự tuyệt cô là được.

Hải Nhạc yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Tình Yêu Đây Tôi Không Thể Từ Bỏ!

Ngày hôm sau, Hải Nhạc lên đường đến Đài Bắc, đây là lần thứ hai cô đến Đài Bắc, cô đã bình tĩnh hơn rồi, không còn kích động như lần đầu tiên nữa. Khi Hải Nhạc bước ra khỏi bến xe, đã là vào lúc giữa trưa, mặt trời đã lên cao rồi, khăn che mặt cũng thấm đẫm mồ hôi, Hải Nhạc nhìn xung quanh thì thấy Tạ Thư Dật đang đi về phía mình. Hải Nhạc ngỡ ngàng nhìn hắn sai bước đi về phía mình, lòng của cô không thể kiềm chế, vẫn cứ dao động như gặp lần đầu tiên.

Cô không tự chủ cũng bước nhanh tới đón hắn. “Viễn Chi!” Tạ Thư Dật gọi tên cô, Hải Nhạc đang trong vui mừng như bị đánh một đòn cảnh cáo, cô ngăn người tại chỗ, đứng vậy, cô là Viễn Chi, cô không phải là Hải Nhạc nữa, cô tại sao lại có thể hí hửng như vậy chứ?

Hải Nhạc không khỏi hướng về phía hắn mỉm cười, nụ cười lơ lửng ở trong ánh mắt.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, trừ cái khăn che mặt chướng mắt kia, Phương Viễn Chi thân hình cao gầy, vóc dáng yếu đuối, cô đứng ở đó phảng phất tỏa hương U Lan yên tĩnh, giống như, cô chỉ đang đợi hắn đến, chỉ vì hắn mà tỏa ra hương thơm.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, khiến cho lòng của hắn kích động. Trên người của cô, đúng là có vị khác với những người con gái khác, nhưng là khác chỗ nào, hắn cũng không nói ra được. Tóm lại, nhìn thấy cô là trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác kỳ quái, khiến cho hắn không kìm hãm được liền muốn đến gần cô. Lần này cũng giống như vậy, hắn thấy cô, liền không kìm hãm được vội vàng muốn chạy tới gần cô.

Ý muốn kỳ quái, thật sự kỳ quái, cũng có thể, chỉ vì trên người cô có cùng loại tư chất của Nhạc Nhạc? Phương Viễn Chi, thật sự chính là một cô gái kỳ lạ! Một cô gái có khí chất, nhưng lại vừa cảm vừa có dung mạo xấu xí, thật sự khiến cho người ta thương xót, tiếc nuối! Tạ Thư Dật ở trong lòng tức nuối nuối.

“Tôi tới đúng lúc chứ?” Tạ Thư Dật cười hỏi cô.

Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Vậy, ta đi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc đi theo phía sau hắn, nhìn tấm lưng rộng của hắn, cô đã từng nằm trên lưng hắn, cảm nhận hơi thở của hắn, cảm nhận được sức lực của hắn, sau này, sẽ là cô gái nào được hắn cõng trên lưng đây? Hải Nhạc ngỡ ngàng đi theo hắn, cảm nhận được hơi thở khoan khoái trên người Tạ Thư Dật, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau đớn, vì sao ông trời lại chia rẽ cô và hắn? “Cẩn thận!” Tạ Thư Dật đột nhiên đưa tay kéo tay của cô, dùng sức lôi kéo, Hải Nhạc bị hắn kéo đến lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Tạ Thư Dật vội vàng đưa ra một cái tay khác nắm ở hông của cô, Hải Nhạc kinh hồn nhìn một chiếc xe phóng vụt qua trước mặt.

“Cô đi bộ cũng không nhìn đường hay sao?” Tạ Thư Dật cau mày nhìn cô.

Hải Nhạc xấu hổ lắc đầu một cái, khi cô phát hiện tay của mình đang vững vàng bị hắn nắm vào trong tay, mà tay kia của hắn đang đặt trên eo của cô, bàn tay to của hắn truyền đến từng hơi ấm, cơ hồ khiến cô nóng bỏng, Hải Nhạc hít vào một hơi, dùng sức vịn vào cái eo, muốn né tránh tay của Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật cũng giật mình, vội vàng thả tay của mình ra.

Eo của cô thật mềm mại, tay nhỏ bé của cô rất ôn nhuận, hắn thế nhưng điên rồi, lại nảy sinh ý muốn không muốn buông cô ra, điên rồi, thật điên rồi! Cô

ấy không phải Nhạc Nhạc! Cô ấy là Phương Viễn Chi! Nhìn thấy Tạ Thư Dật giống như né tránh vội buông lỏng mình ra, Trong lòng Hải Nhạc thò dài một cái, đầu biết đây là phản ứng bình thường của hắn, nhưng mà cô vẫn cảm thấy như bị dao nhọn đâm thẳng vào tim.

Khi đi theo Tạ Thư Dật ngồi vào trên xe hắn, Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy một mình đối mặt Phương Viễn Chi, hắn có chút không tự tại, người phụ nữ này, hắn đã từng gấp gáp cho rằng cô chính là Nhạc Nhạc a!

“Đói bụng không? Tôi đưa cô đi ăn cơm trưa.” Tạ Thư Dật có chút vội vàng mà nói.

Hải Nhạc do dự hạ xuống, móc điện thoại di động ra giờ giờ trước mặt hắn, Tạ Thư Dật hiểu ý, cũng lấy điện thoại ra. “Anh có thể đưa tôi tới văn phòng của Tác Hiệp trước được không?” Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật nói: “Ăn cơm xong, tôi sẽ cùng cô đi tới Tác Hiệp.”

“A, vậy được rồi, thật sự rất cảm ơn anh!” Hải Nhạc đối với Tạ Thư Dật cười cười.

Hải Nhạc đi theo Tạ Thư Dật đi tới nhà hàng lần trước đã từng tới, cô mới ngồi còn chưa được bao lâu liền nghe thấy có người gọi tên Tạ Thư Dật, vừa ngẩng đầu lên, Hải Nhạc đã bị dọa cho hết hồn, Đế Uy, Đế Uy sao lại ở nơi này?

Mà Long Đế Uy thấy Hải Nhạc, cũng ngần ngại, quả thật là cô gái che mặt a, không hiểu Tạ Thư Dật làm sao lại cho rằng cô ấy chính là Hải Nhạc?

“Đế Uy, bên này.” Tạ Thư Dật đứng lên vẫy vẫy tay Long Đế Uy, Hải Nhạc cũng sợ hãi đứng lên.

Long Đế Uy vừa đi tới chỗ họ vừa quan sát Hải Nhạc, cô khá cao, xem ra so với Trì Hải Hoan không sai biệt lắm, nhưng mà không phải chỉ vì điểm này mà cho rằng cô ấy là Hải Nhạc chứ? “Đây là bạn tốt nhất của tôi, Long Đế Uy.” Tạ Thư Dật giới thiệu với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn Long Đế Uy gật đầu một cái, nội tâm của cô có chút kích động, nếu cô có thể mở miệng nói chuyện, cô thật sự rất muốn mở miệng hỏi hắn, chị Trương Tư đạo này có tốt hay không, Long Đế Uy kìm chế kinh ngạc đối với Hải Nhạc, hắn mặt không biến sắc hướng Hải Nhạc gật đầu một cái: “Tại hạ Long Đế Uy, hân hạnh được gặp cô Phương.”

Hải Nhạc vốn tưởng rằng chỉ có cô và Thư Dật, không ngờ Long Đế Uy lại xuất hiện, mặc dù cũng là người quen biết, nhưng cũng rất bối rối.

Tạ Thư Dật nhìn thấy Hải Nhạc ăn cơm bất tiện, bộ dạng tay chân luống cuống, biết cô thật sự khó xử.

Tạ Thư Dật không khỏi nói với Long Đế Uy: “Đế Uy, không phải cậu có hẹn sao? Người ta đang đợi cậu đấy!”

Long Đế Uy nghe được lời hắn nói, cũng nhìn thấu Phương Viễn Chi đang bất an, liền đứng dậy nói: “Cậu ta cũng sắp tới rồi, tôi tới đây chào ha người một tiếng.” Hải Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Long Đế Uy rời đi, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Đế Uy người rất tốt, thật ra thì cô không phải cần sợ cậu ấy.”

Hải Nhạc móc lấy điện thoại ra, viết tin nhắn cho hắn: “Không phải tôi sợ anh ấy, chỉ là không quen lắm thôi.”

“Không sao, cô về sau sẽ quen thôi.” Tạ Thư Dật an ủi cô nói.

Nói xong, chính hắn cũng kinh ngạc, hắn nói cô về sau sẽ quen, chẳng lẽ, hắn hi vọng cô sau này cùng gặp mặt Đế Uy, cùng Đế Uy quen biết hay sao? “Chúng ta gọi thức ăn thôi.” Tạ Thư Dật vội vàng chuyển đổi đề tài.

Ngồi ăn cơm chung, Hải Nhạc quan sát Tạ Thư Dật vừa ăn vừa nói chuyện điện thoại không ngừng, hắn thật ra bề bộn nhiều việc như vậy mà cô còn gọi hắn đến đón mình, có phải đã ảnh hưởng tới công việc của hắn?

Hai người cơm nước xong, Tạ Thư Dật chuẩn bị đưa Hải Nhạc đi trụ sở Tác Hiệp, Hải Nhạc nhắn tin cho hắn: “Tạ thiếu, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng thành thật của cô, trong lòng không khỏi rét, cô muốn nói chuyện gì?

“Chuyện gì, cô cứ nói.” Tạ Thư Dật nói.

“Anh thật sự không có chuyện gì chứ? Anh thật sự không ngã bệnh chứ? Tôi hi vọng anh có thể thành thật trả lời tôi.” Hải Nhạc thật nhanh đem tin nhắn gửi cho Tạ Thư Dật.

Khóe miệng Tạ Thư Dật không khỏi cười khổ, hắn có thể coi như có chuyện, mà cũng như không có chuyện! “Tôi thật sự không có sao, tôi cũng không có ngã bệnh, thân thể tôi rất tốt, cảm ơn cô đã quan tâm.”

Thấy Hải Nhạc nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc, Tạ Thư Dật nói: “Thật không có chuyện gì, hôm đó chẳng qua là có chút mệt mỏi mà thôi, bây giờ thì tốt rồi, thật sự rất tốt.” Hải Nhạc yên lòng, cô cúi thấp đầu xuống, suy tư thật lâu, gửi cho Tạ Thư Dật tin nhắn: “Anh biết không? Hứa Nhã Nghiên rất thích anh, thật sự rất thích anh! Cô ấy là một cô gái tốt, đáng giá để Tạ thiếu yêu. Cô gái Tạ Hải Nhạc đó không phải người tốt, không đáng để anh yêu! Anh hãy từ bỏ Tạ Hải Nhạc, cân nhắc đến Nhã Nghiên được được không?”

Tạ Thư Dật thấy tin nhắn, không khỏi lấy làm kinh hãi, hấn khiếp sợ nhìn Hải Nhạc, không hiểu cô thế nào đột nhiên lại cả gan nhắn tin như vậy cho hấn!

Cô làm sao biết Hứa Nhã Nghiên rất thích hấn? Cô như thế nào biết Tạ Hải Nhạc đó không đáng giá để hấn yêu?

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, hấn thấy trong mắt cô đều là khăn cầu, trong lòng không khỏi nổi lên ra một loại cảm giác rất quái dị, cô tại sao phải nói hấn lựa chọn Hứa Nhã Nghiên?

“Nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô biết được chuyện gì? Làm sao cô biết Hứa Nhã Nghiên thích tôi? Tạ Hải Nhạc không đáng để tôi yêu?” Hấn thật bình tĩnh hỏi cô.

“Cô Tạ Hải Nhạc đó, qua cách đối xử của cô ta với tôi lúc ở Hải Giác là rõ ràng, cách làm người của cô ta không tốt, cô ta tuyệt đối không phải là một cô gái tốt. Tạ thiếu, có thể ở trước mặt anh, cô ta biểu hiện là một cô gái tốt, nhưng sau lưng thì không phải như thế. Giống như là cô ta chỉ ngụy trang trước mặt anh, cô ta thật sự rất dối trá. Tạ thiếu, không nên bị tình yêu mù quáng che mờ đôi mắt của mình, Tạ Hải Nhạc thật sự không thích hợp với anh! Mà Nhã Nghiên, cô ấy và tôi có tán gẫu trên mạng nói về chuyện của hai người, cô ấy nói cho tôi biết là cô ấy rất yêu anh, từ nhỏ đã yêu anh. Nhưng mà sau này cô ấy lại hi sinh vì Hải Nhạc mà gác lại tình cảm dành cho anh, cô ấy đợi anh nhiều năm như vậy, không có mấy người có thể làm được a! Hơn nữa tôi có thể cảm nhận được cô ấy là cô gái tốt, có thể vì bạn tốt mà buông tha tình cảm của mình đi trợ giúp bạn thân lấy được tình yêu, cô gái như thế, tình cảm cao thượng sâu đậm như thế, cô ấy rất đáng để anh yêu thương! Tôi hi vọng anh lựa chọn cô ấy, hai người ở bên nhau thì mới có thể hạnh phúc!” Tạ Thư Dật nhìn tin nhắn trong tay, khoe miệng không khỏi nâng lên, xem ra, cô cho là hấn yêu là Trì Hải Hoan? Yêu mù quáng? Ha ha, cũng có thể nói là yêu mù quáng, hấn yêu một cách mù quáng, nhưng người hấn yêu không phải là Trì Hải Hoan mà là Tạ Hải Nhạc!

Chuyện rất phức tạp, hấn cũng lười giải thích cận kề cho cô, nhưng hấn vẫn còn có chút kinh ngạc, Phương Viễn Chi thế nhưng lại muốn hấn chọn chọn Hứa Nhã Nghiên, cô thật rất quan tâm hấn.

“Phương Viễn Chi, không biết cô có hiểu hay không, tôi yêu Tạ Hải Nhạc là việc của tôi, Hứa Nhã Nghiên yêu tôi, đó là chuyện của cô ấy. Tôi không thể nào bởi vì cô ấy yêu tôi, tôi liền từ bỏ người mình yêu để lựa chọn Nhã Nghiên, cô có thể làm như thế không? Cô nên biết, muốn buông tay một người mà mình yêu, là chuyện so với lên trời còn khó hơn, dĩ nhiên cô có thể dễ dàng buông tay người đàn ông kia, bởi vì hấn đã gây ra vết thương lòng cho cô, cho nên cô có thể ngăn mình không đi tìm hấn. Tôi và Hải Nhạc yêu nhau, tôi yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu tôi, chúng tôi yêu nhau, tôi sẽ không bao giờ buông tay cô ấy! Ngoại trừ Tạ Hải Nhạc, tôi sẽ không lựa chọn cô gái khác, cô hãy nói với Nhã Nghiên, tôi sẽ không yêu cô ấy, cô biết Thường Hàn chứ? Thường Hàn vẫn luôn một lòng đợi chờ Nhã nghiên, người thích hợp với cô ấy chính là Thường Hàn, hãy nói cho cô ấy biết, hãy từ bỏ tôi, hãy từ bỏ tình cảm dành cho tôi! Phương Viễn Chi, rất cảm tạ cô quan tâm tới tôi như vậy, tình yêu của tôi dành cho Hải Nhạc, không phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ!” Tạ Thư Dật không chút nào do dự nhấn tâm nói với Hải Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Em Là Nhạc Nhạc Phải Không!

Điện thoại di động trong tay trơn tuột rơi xuống đầu gối Hải Nhạc, mà nước mắt cũng tràn mi.

Lòng của cô, bị lời nói như đinh chém sắt làm cho cảm động, hấn cứ yêu cô như vậy sao? Ngoại trừ cô, hấn cũng sẽ không chọn cô gái khác? Lòng của cô thật sự rất vui, đồng thời cũng tan nát. Hấn yêu cô, nhưng mà hấn lại không biết, Tạ Hải Nhạc mà hấn yêu chính là Phương Viễn Chi đang ngồi trước mắt hấn đây, chứ không phải người phụ nữ “Tạ Hải Nhạc” vẫn bên cạnh hấn bao lâu nay.

Trì Hải Hoan, cô không có tư cách, cô không có tư cách lấy được tình yêu sâu nặng của Thư Dật như vậy! Hải Nhạc ở trong lòng bi thiết!

Tạ Thư Dật thấy cô chảy nước mắt, không thể nào? Tại sao cô lại khóc? Nghi ngờ trong lòng ngày càng dâng cao, nhưng hấn vẫn giữ vững trầm mặc, không nói câu gì.

Trì Hải Hoan, cô cứ lừa dối mọi người như vậy sao? Lừa dối để Thư Dật yêu cô giống như yêu tôi sao? Trì Hải Hoan, tội lỗi của cô nhất định không thể tha thứ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Cô lừa gạt nhiều người như vậy! Cô lừa gạt Thư Dật! Lừa gạt hấn yêu cô! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi sẽ không để cô sống như vậy đâu! Tôi không thể để cho Thư Dật bị cô che mờ mắt như vậy!

Trong lòng Hải Nhạc đưa ra quyết định, cô nhanh chóng lau nước mắt, cầm điện thoại lên nhắn tin.

“Tạ thiếu, anh bị lừa rồi! Bị lừa rất thảm! Tạ Hải Nhạc mà anh yêu đó không phải là Tạ Hải Nhạc thật sự! Cô ta chính là Trì Hải Hoan! Là Trì Hải Hoan! Cô ta đã mạo nhận thân phận Tạ Hải Nhạc để được ở bên cạnh anh! Anh nói cô ta giống như thay đổi thành một người khác, nhưng cô ta không thay đổi gì cả, cô ta vốn dĩ không phải Tạ Hải Nhạc!”

Tạ Thư Dật gất gao nhìn chằm chằm tin nhắn trước mắt, đại não bị đoạn tin nhắn này oanh tạc thành mảnh vụn rồi!

Hấn không thể tin, không có cách nào tin nổi! Cô làm sao biết đó là Trì Hải Hoan? Làm sao cô lại biết được? Không có mấy người biết đó là Trì Hải Hoan!

Điện thoại di động trong tay hắn không thương tiếc rơi xuống chân! Hắn dồn dập hỏi cô: "Phương Viễn Chi! Cô là ai? Cô rốt cuộc là ai? Làm sao cô biết cô ta không phải là Tạ Hải Nhạc mà là Tri Hải Hoan? Nói cho tôi biết! Nói cho tôi biết!"

Hải Nhạc nhìn tin nhắn mình gửi đi cũng bị giật mình, sao cô có thể kích động như vậy chứ? Sao cô lại trực tiếp nói cho hắn biết? Hắn hỏi cô làm sao biết được, cô phải trả lời như thế nào đây? Phải nói thế nào?

Hải Nhạc liền trốn tránh mở cửa xur ra, vội vàng chạy khỏi xe của hắn.

"Không được chạy! Không được phép chạy! Cô quay trở lại cho tôi!" Tạ Thư Dật không khỏi lo lắng muốn cởi dây an toàn ra, nhưng còng vội lại càng không mở ra được, cuối cùng hắn bỏ qua, nổ máy đuổi theo. Hải Nhạc thấy hắn đuổi theo, liền bị dọa sợ cứ phía trước mà chạy, hoảng hốt chạy bừa, cô rẽ vào một con đường dành riêng cho người đi bộ, nơi đó ngã tư thông suốt, hơn nữa xe ô tô cũng không có cách nào đi vào được.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải dừng xe lại, hắn cởi dây an toàn ra vội đuổi theo Hải Nhạc, nhưng hắn vẫn chậm một bước, Hải Nhạc đã không thấy bóng dáng đâu rồi, Tạ Thư Dật giống như con ruồi chạy loạn xạ, hắn lôi kéo người qua đường hỏi có thấy một cô gái che mặt như người Ả Rập đi qua đây không, đoạn đường nhiều người đi như vậy, nhất định sẽ có người chú ý a.

Tạ Thư Dật ngậy ngó đứng sững giữa ngã tư đường, trong đầu hắn bây giờ rối tung rối mù, cô ấy biết, cô ấy biết đó không phải là Tạ Hải Nhạc mà là Tri Hải Hoan! Chỉ có thể là! Cô ấy mới thật sự là Tạ Hải Nhạc!

Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì? Vậy tại sao cái kết quả giám định đó lại nói không phải quan hệ cha con? Rốt cuộc là như thế nào?

Phương Viễn Chi, không, Nhạc Nhạc, em nhất định là Nhạc Nhạc! Em nhất định là Nhạc Nhạc! Trong lòng của Tạ Thư Dật không khỏi mừng như điên, cơ hồ che đi đôi mắt của hắn!

Em chạy đi, xem em có thể chạy đi nơi đâu? Em chắc hẳn phải quay trở về làng chài?

Tạ Thư Dật trong lòng không ngừng suy nghĩ, hắn xoay người, không tìm kiếm nữa mà bước nhanh về phía xe của mình. Cô chắc chắn phải về làng chài, nơi đó có Tiểu Bảo Tiêu Bối, hắn chỉ cần về đó đợi cô là được!

Hải Nhạc kinh hãi thò đầu ra, nhìn thấy bóng lưng hắn rồi đi, trong lòng Hải Nhạc thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác giống như vừa sống sót sau tai nạn vậy! Hải Nhạc xụi lơ ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu. Phải làm sao bây giờ, cô thật sự quá vọng động rồi! Cô phải trả lời câu hỏi của Thư Dật như thế nào đây? Nếu hắn không tin cô, nói cô ngấm máu phun người thì cô phải làm sao? Phải làm sao đây? Còn nếu hắn tin lời cô, hắn nhất định sẽ tra hỏi cô Hải Nhạc thật sự đang ở đâu, làm sao cô dám nói đó chính là mình! Cô căn bản cũng không dám thừa nhận chính mình! Cô không còn là Tạ Hải Nhạc xinh đẹp trước kia nữa, cô chỉ là Phương Viễn Chi, một người phụ nữ kém xinh xắn khiến hắn nhìn không thuận mắt, hắn làm sao có thể tiếp nhận? Hắn làm sao có thể tiếp tục yêu cô? Đó là không thể nào? Không thể nào! Hắn không thể nào yêu cô nữa! Thấy cô trở nên xấu xí như vậy, tình yêu đối với cô chắc cũng sẽ biến mất thôi!

Hải Nhạc không tự chủ được khóc lên, khóc đến cả người run rẩy, khóc vì mình rõ ràng còn yêu hắn thế nhưng lại không dám cho hắn biết mình mới là Hải Nhạc chân chính!

Một lát sau khi tâm tình bình tĩnh lại, Hải Nhạc mới nhớ tới chuyện mình phải làm, nhưng mà bây giờ cô không còn hứng thú gì nữa, Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy không còn hứng sáng tác, cũng không còn sức lực gì cả, cô không muốn đi, không muốn bước vào Tác Hiệp, hơn nữa cô rất sợ Tạ Thư Dật sẽ đợi cô ở đó.

Hải Nhạc như người vô hồn lang thang trên đường. Tạ Thư Dật cũng không gửi tin nhắn hỏi xem cô đang ở đâu, trong lòng đột nhiên có chút thất vọng. Thật ra trong lòng Hải Nhạc có chút hi vọng Tạ Thư Dật sẽ đi tìm mình, hắn sẽ vì tìm cô mà chạy tứ tung, chỉ sợ, không thể nào đâu, có lẽ là hắn cảm thấy cô nói năng lung tung mà thôi. Chắc hẳn tin rằng Tri Hải Hoan chính là Tạ Hải Nhạc, cũng sẽ không coi lời nói của cô là thật đâu? Không tìm thấy cô, cho nên về nhà thôi.

Hải Nhạc cười khổ, là mình quá mức lo lắng, chạy cái gì mà chạy đây? Không có gì mà phải chạy, nếu là hắn hỏi cô làm thế nào biết được, cô hoàn toàn có thể nói là trước kia cô ở trong bệnh viện trị thương thì có gặp Hải Nhạc cũng bị hủy dung, là Hải Nhạc chính miệng nói cho cô biết tất cả. Sau này Hải Nhạc biết tin tức hắn và Hải Nhạc giả đính hôn, không thể chịu đựng được sự đả kích này cho nên đã tự sát. Cho dù hắn đi điều tra, thì cũng tra được cái gì chứ? Tài liệu của bệnh viện năm sáu năm trước, đến bây giờ có thể còn sao? Một bệnh viện một ngày nhiều bệnh nhân như vậy, không có tài liệu thì cũng không chứng minh rằng cô nói dối! Trong bệnh viện thịnh vượng có người chết là một chuyện quá bình thường.

Cứ như vậy đi, cho dù hắn nghi ngờ như thế nào, chỉ cần cô không nói thêm câu nào, hắn cũng không có cách nào, cứ nói như vậy đi, cũng chỉ còn cách đó mà thôi! Đánh chết cũng không được đòi lại!

Nếu như hắn không đề ý tới lời của cô nói, vậy thì càng tốt, cô có thể giả vờ không nhớ mình đã nói gì?

Nghĩ ra được đối sách, cả người căng thẳng nay liền thả lỏng, Hải Nhạc thuê xe quay trở lại bến xe, thời gian cô chạy trốn cũng khá lâu, đi Tác Hiệp cũng không kịp nữa, chỉ đành phải quay về nhà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Cảm Tạ Thượng Đế, Quả Thật Là Nhạc Nhạc!

Tạ Thu Dật chạy thẳng một đường cực kỳ nhanh, hần nhất định phải đến Phưong gia trước Phưong Viễn Chi! Hần nhất định phải biết rõ, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Khi Tạ Thu Dật dừng xe trước cửa Phưong gia, thì cửa nhà đã mở hơn phân nửa, hần gõ cửa bên trong liền có người trả lời: “Ai đấy?”

Khi cửa mở ra, ba Phưong kinh ngạc nhìn Tạ Thu Dật: “Tạ thiếu gia, ngài tới rồi?”

Tạ Thu Dật nhìn ông gật đầu một cái, nói: “Tôi tới xem Tiểu Bảo Tiểu Bối một chút, bọn trẻ có ở nhà không?”

“A, vẫn còn ở trường học, còn chưa đến 5h, hay là tôi đi đón chúng về nhé? Viễn Chi đi Đài Bắc có công việc rồi, hôm nay tôi ở nhà trông hai đứa nhỏ.” Ba Phưong nói, cũng mời Tạ Thu Dật vào nhà.

Chỉ một mình ba Phưong ở nhà? Vậy càng tốt, trời cũng giúp hần mà.

“A, không cần đâu, tôi có thể chờ Tiểu Bảo Tiểu Bối về, lần trước đưa chúng đi chơi ở Đài Bắc, tôi đã chụp cho chúng rất nhiều hình, vẫn chưa kịp cho chúng xem. Tôi lưu ảnh vào máy tính, đợi tụi nhỏ về nhà là có thể xem rồi.” Tạ Thu Dật nói.

“Được được, máy tính ở trong phòng của Viễn Chi, cái này tôi không hiểu, cậu tự mình lưu giúp bọn trẻ nhé, xong thì tôi cũng tới xem một chút.” Ba Phưong vội vàng mở ra phòng ngủ của Hải Nhạc.

“Được, Phưong bá cứ làm việc của mình đi, tôi làm xong sẽ nói với bá.” Tạ Thu Dật nói.

“Được, vậy cậu ngồi đi, tôi đem mấy tấm lưới kia đi thả, Viễn Chi đoán chừng khoảng bảy tám giờ mới về tới, nhưng mà bọn nhỏ năm giờ đã về rồi, cậu cũng chỉ cần chờ hơn 1 tiếng là được gặp Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi.” Phưong ba ba rời đi, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Tạ Thu Dật thấy ông đi khỏi, hần nhanh chóng quét mắt khắp phòng của Phưong Viễn Chi, hần đem ánh mắt dời đến trên tủ quần áo, không chút do dự mở ra, bên trong quần áo treo chỉnh tề, ngăn phía trên cũng để quần áo, hần kéo ra ngăn phía dưới thì thấy là đồ nội y, Tạ Thu Dật vội vàng đóng ngăn kéo lại.

Tạ Thu Dật lại nhìn lên bàn sách, thận trọng mở ra ngăn kéo bàn đọc sách, thế nhưng bên trong cũng không có cái gì mà hần mong đợi, nhưng có tờ báo dưới cùng lại khiến hần chú ý. Tạ Thu Dật nhẹ nhàng lật tờ báo cũ kỹ ra, mở ra nhìn thì đập vào mắt hần chính là hình quảng cáo Dove của Hải Nhạc mấy năm trước, trên poster Hải Nhạc mắt ngọc mây ngài, ngọt ngào nhìn hần cười, Tạ Thu Dật nhất thời ngây dại.

Rất nhanh, hần lại phục hồi tinh thần lại, tin tức xa xưa thế này, cô giữ ở chỗ này, điều này có thể đại biểu cái gì sao?

Không thể nói lên được điều gì, ban đầu có rất nhiều fan hâm mộ điên cuồng truy lùng Hải Nhạc, cho tới bây giờ, poster của Hải Nhạc vẫn còn xuất hiện trên lịch treo tường, cái này, cũng không nói lên điều gì.

Hần lại đi tới trước bàn trang điểm, bên trong ngăn kéo tất cả đều là những đồ dùng bình thường, có một thứ thu hút tầm mắt của hần, đó cũng chính là một lọ nước hoa Burberry mà Hải Nhạc thích nhất, khó trách mấy lần trước hần lại từ trên người Viễn Chi nghe được mùi thơm này. Nhưng mà, điều này cũng không đại biểu cho cái gì, rất nhiều cô gái thích loại nước hoa này a.

Tạ Thu Dật bỏ qua, dời tầm mắt đến kệ sách, trên kệ sách không có nhiều sách lắm, có chút lộn xộn, hần ngẫu nhiên lấy ra một quyển, khi mở trang đầu tiên ra chỉ mới thấy năm chữ ‘Phưong Viễn Chi mua ở...’ đại nào Tạ Thu Dật liền ầm ầm vang lên.

Cảm tạ Thượng Đế, đây là chữ viết của Phưong Viễn Chi sao? Rõ ràng đây là chữ viết của Nhạc Nhạc mà! Là chữ của Nhạc Nhạc! Là hần hoa mắt sao? Không, chữ của Hải Nhạc dù có hóa thành tro hần cũng có thể nhận ra a!

Có thể tính cách cô hòa thuận vui vẻ có phần giống Nhạc Nhạc, bởi vì có nhiều người tính cách khá giống nhau, thói quen cũng không hện mà gặp, nhưng mà chữ viết, làm sao mà ngay cả chữ viết cũng giống nhau được?

Lần trước hần có ý để cho cô viết mấy chữ, nhưng mà cô viết lại không giống trên cuốn sách này? Tại sao lại không giống?

Tạ Thu Dật lại mở ra một cuốn khác, cuốn này là Milan Kundera ‘Không thể thừa nhận ái tình’, vẫn như vậy, chính là bút tích xinh đẹp kia.

Trời ạ, là cô sao? Thật sự là cô sao?

Đầu óc của hần bây giờ thật sự trống rỗng, hần không thể nào tin nổi, đứng ngơ ngác nơi đó. Một lúc sau, có vẻ như đã hoàn hồn, Tạ Thu Dật vội vàng đi tìm nhật ký của cô, cô trước kia có thói quen viết nhật ký, hi vọng bây giờ cô vẫn giữ thói quen này. Hần lật đông lật tây cũng không tìm thấy cái gì gọi là nhật ký hay bản bút ký. Bản bút ký? Tạ Thu Dật không do dự nâng đầu lên, nhìn notebook ở trên bàn kia, hần vội vàng chạy đến máy vi tính ở trước mặt, thuận tay bật nguồn lên.

Khi màn hình máy tính hiện lên, trên desktop của cô chỉ có một file MSN, hần hít một hơi thật sâu, thận trọng mở cửa sổ MSN.

Nhưng mà không có mật khẩu, làm sao hấn mở ra được?

Sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối? Hấn bấm vào mấy con số, mật mã không chính xác.

Tên của Tiểu Bảo? Không được, tên của Tiểu Bối? Không đúng. Tên của Phương Viễn Chi? Cũng không đúng.

Nếu như Long Đế Uy ở đây thì tốt rồi, hack mật khẩu đối với hấn mà nói là chuyện nhỏ, Nếu là Long Đế Uy ở là tốt, phá dịch mật mã đối với hấn mà nói là nhỏ CASE, hấn có thể dễ dàng giải quyết.

Tay Tạ Thư Dật không chế không được run rẩy, không được, nhất định phải mở ra, không thể bỏ qua!

Hấn thử một lần lại một lần, nhưng vẫn không được.

Sinh nhật Phương Viễn Chi? Trước kia hấn có hỏi qua Tiểu Bảo một lần, hình như là ngày 25 tháng 8, hấn nhập vào, vẫn chưa được.

Tạ Thư Dật một quyền nện ở trên bàn, thật là thống khổ, biết là coi trộm nhất kí của cô như vậy là không đúng, nhưng mà hấn rất muốn biết, chỉ cần trong nhất kí có nhắc tới tên hấn, thì nhất định cô chính là Nhạc Nhạc rồi!

Tạ Thư Dật khổ não suy tư, hấn không xác định nhập một dãy số, đó là tổ hợp ba chữ cái đầu tiên trong tên của hai người kết hợp với ngày sinh, là mật khẩu MSN mà trước kia hấn bắt cô đổi, ban đầu cũng chỉ là đùa chơi vậy thôi, nhưng mà sau này Nhạc Nhạc vẫn dùng nó, chưa hề thay đổi. Tạ Thư Dật nín thở tĩnh khí nhìn dòng chữ ‘đang đăng nhập’, mạng nhà cô thật sự là quá chậm,quá chậm, chậm đến nỗi khiến tim hấn đập càng nhanh, nhanh đến cực hạn, cơ hồ muốn ngừng đập luôn rồi!

Rốt cuộc, rốt cuộc trang chủ MSN mà hấn mong chờ cũng xuất hiện, Tạ Thư Dật cảm giác giống như là trời đất xoay chuyển vậy, trời ạ! Quả thật là cô!

“Cảm tạ Thượng Đế, cảm tạ ngài! Ngài rốt cuộc cam lòng để cho tôi tìm thấy Nhạc Nhạc rồi!” Giờ khắc này, hai tay Tạ Thư Dật chắp lại thành hình chữ thập, chân thành cảm tạ thượng đế, nước mắt cũng kích động mà chảy ra rơi lên cổ hấn.

Chữ kí trên MSN là: ‘ Trên đời, chuyện tình bi ai nhất không phải là chia cắt vĩnh viễn, cũng không phải sinh tử xa nhau, mà là, người bạn yêu nhất đứng ở trước mặt bạn, hấn không biết bạn, mà bạn cũng không có cách nào nói với hấn mấy chữ này: Em yêu anh! Em vẫn luôn yêu anh!’

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Nhạc Nhạc Em Thật Tàn Nhẫn!

Tạ Thư Dật nước mắt không khỏi tràn mi. Nhạc Nhạc, em để cho anh tìm thật khổ! Em lừa anh thật đau! Em rõ ràng đang ở bên cạnh anh, nhưng tại sao lại không chịu nhận anh? Chỉ vì anh không nhận ra em sao?Chỉ vì anh không nhận ra em mà em liền từ bỏ sao? Em có biết là như vậy đối với anh tàn nhẫn lắm không? Mấy năm qua anh một mực đi tìm em, chưa từng quên em một lần nào, chỉ vì khuôn mặt em thay đổi lại không thể nói chuyện nên anh mới không nhận ra em, em cứ thế mà từ bỏ anh sao? Anh yêu em như vậy, làm sao em có thể hoài nghi tình yêu mà anh dành cho em chứ? Trái tim hấn đau đớn vô cùng, Nhạc Nhạc của hấn, mấy năm này phải sống cực khổ như thế nào, hấn thực sự không dám nghĩ!

Tay Tạ Thư Dật run run click mở trang nhất kí gần đây nhất, một bài viết được đặt tên là ‘Nhật kí tôi yêu thích nhất’, không nghĩ tới, đó là một bài thơ, hấn vội vàng kéo xuống dưới.

“Ta mở mắt tỉnh lại yêu người không phải ở chỉ chờ cho ta trong lòng một phần trống không trong lòng chỗ yêu ta cả đời mong đợi không có người ta chỉ có thể không tiếng động than nhẹ ta ước mơ qua thuộc về ta người mỹ tốt tương lai vậy mà hôm nay đây hết thấy cũng đang trong trí nhớ mất đi sắc thái ngẩng đầu nhìn lên kia sáng chói tình không nhớ tới người đối với ta tỏ tình thật lâu không có thể quên được người ái tâm trong bi theo nước mắt trôi xuống Lưu Tinh Vũ lướt qua bầu trời đêm nguyện nó mang đi ta đối với người kêu gọi ta đắm chìm ở người được lắm trong trí nhớ không muốn toan tính tình lại mất của ta lẽ đã sớm hội tụ thành lạnh như băng mà Thâm Lam biển rộng góc bể cái kia bên người có từng cảm nhận được ta đối với người thật sâu yêu thời gian rất cổ quái để cho yêu nhau người phân ta nỗ lực thử thói quen tốc độ thủ phát đang không có người trong đêm khuya ngủ trong bầu trời đêm chung quy lại truyền đến quen thuộc đàn vi-ô-lông thiên lại khiến nó ký thác ta đối với người tư niệm đi thật lâu ngắm nhìn bầu trời đêm sắc màu giống như ngắm nhìn lòng ta trong thích nhất ta thích nhất người là hay không hiểu hôm nay ta đây yếu ớt tồn tại vô hạn bi chỉ có thể không ngừng nhớ lại người đối với ta yêu vẫn cứ còn nghe được người ở đây bên tai ta thể không có bất kỳ người nào có thể thật đang thuyết minh ra chân ái chỉ có ta biết ta đối với người yêu giống như Vân Đóa loại trắng oan ta vô vọng chờ đợi một ngày kia người có thể phát cảm giác ta mới phải người thích nhất không cách nào quên người ôn nhu cảm ta vào để cho ta nước mắt hóa làm mưa đi rơi vào thân thể của người thượng đế cho người cảm giác đến ta tồn ở không thể dựa vào người nghi ngờ trong để cho ta vào người mộng du để cho ta ở trong mộng thủ hộ người ta yêu cho dù hải khô cho dù thạch nát ta cũng vậy không muốn từ trong mộng của người cách ta thích nhất trong lòng ta đau chỉ có người mới có thể thích ta ở trong giấc mộng cầu nguyện ta như cũ là của người chân ái.” ((((((Áy da, đoạn này văn thơ lai láng, mị tự cảm thấy mình không thể nào phiên âm hoa mỹ được, cho nên để các bạn tự nghiền ngẫm nhé.))))))))))

Tạ Thư Dật cơ hồ khóc không thành tiếng. Nhạc Nhạc của hắn! Nhạc Nhạc đáng thương của hắn, cô ấy đang sợ điều gì? Cô ấy cần cầu nguyện sao? Cô ấy cảm thấy chỉ khi cầu nguyện mới cảm nhận được tình yêu của hắn sao? Hắn nói với cô, cô vẫn luôn là tình yêu của hắn!

Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc đáng thương của anh! Thì ra là em vẫn một lòng, thì ra là em vẫn luôn nhớ đến anh, thì ra là trong năm năm này, em chính là luôn yêu anh! Nhưng em, em tại sao năm năm trước lại không xuất hiện? Em tại sao không để cho anh tìm thấy khi mới đi tìm em? Em tại sao lại không chịu xuất hiện chứ? Tại sao lại không quay trở lại bên cạnh anh? Chúng ta có bao nhiêu lần năm năm? Chúng ta có bao nhiêu lần năm năm như thế chứ? Đứa ngốc này! Cái cô ngốc đần độn này! Em vì sao lại đối xử với anh như vậy? Tại sao em lại không chịu thừa nhận anh? Tại sao?

Tạ Thư Dật thống khổ đánh một quyền rồi lại một quyền nện ở trên bàn.

Năm năm a, hắn cũng cô đơn thống khổ mà trải qua năm năm này, mà năm năm Nhạc Nhạc sống ở đây, so với hắn còn bi thảm hơn. Mặt cô bị hủy dung, không thể nói chuyện, lại còn phải nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng thương, Nhạc Nhạc của hắn, rốt cuộc đã phải khổ cực như thế nào để trải qua năm năm đó a?

Nhạc Nhạc a! Cô bé ngốc này, em rốt cuộc là đang sợ hãi cái gì đây? Em rốt cuộc là đang sợ cái gì? Là sợ vì mặt biến dạng, vì bị câm mà anh không yêu em nữa sao? Em đúng là ngu ngốc, là đại ngốc! Anh yêu em, không phải vì khuôn mặt xinh đẹp đó, anh chỉ là yêu em, đơn thuần mà yêu em, giao cả trái tim mình cho em! Tại sao em lại không tin vào tình yêu của anh chứ? Anh thà chết cũng muốn cùng em ở chung một chỗ, chẳng lẽ còn để ý đến dung nhan đó sao? Em đúng là đồ ngốc, đại ngu ngốc! Nhạc Nhạc a, dù em xấu, em không thể nói chuyện, nhưng em vẫn chính là Nhạc Nhạc a! Anh thật quá nực cười! Thật sự quá nực cười! Còn em là đồ đại ngốc! Em cứ như vậy lấy đi của anh năm năm! Lấy đi năm năm thuộc về chúng ta! Em thật ngốc! Thật là ngốc!

Nước mắt Tạ Thư Dật như đê vỡ, không ngừng nước rơi trên hai gò má nam tính, Nhạc Nhạc của hắn, thật sự quá ngu ngốc! Cô vẫn luôn là tình yêu của hắn, là người hắn yêu nhất! Tại sao lại nghi ngờ điều này chứ? Tại sao? Hắn không đáng giá để cô tin tưởng như vậy sao?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện với nhau dọa Tạ Thư Dật sợ hết hồn, hắn xoa xoa nước mắt, vội vàng tắt máy vì tính, là Tiểu Bảo Tiểu Bối được ba Phương đón về sao? Hay là Hải Nhạc quay về rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Bảo Bối Của Cha!

Lời tác giả: (((((((((((Đây là lời bệch của tác giả với những độc giả vẫn luôn trách cứ tác giả vì sao lại dây dưa, để Thư Dật và Hải Nhạc phải gặp nhiều đau khổ, không công bằng như vậy. Nay tác giả nói mấy lời, các chế xem thế nào... cơ mà mị thấy phải máu lửa, vui đập như thế mới hay chứ... ahiihii)))))))))))))

“Vẫn không thể giải thích bởi vì có giải thích thì mọi người lại cho rằng mình cường từ đoạt lí. Nhưng vì có quá nhiều người hiểu lầm mình, bao gồm cả những người từng ủng hộ Hương Hương. Biết rằng rất nhiều độc giả rất khó chịu với diễn biến chậm như vậy, mình biết rõ mọi người rất muốn nhìn thấy bọn họ nhận ra nhau, nhưng mà Hương Hương làm như vậy là có dụng ý, có ý nghĩa rất lớn, hãy nghe mình nói.

Mình đã từng trò chuyện với các bạn về chuyện này rồi, chắc hẳn có rất nhiều độc giả vẫn còn ấn tượng. Hương Hương đã nói qua, Hương Hương viết tình yêu ca ca ác ma này, muốn nói lên không chỉ là tình yêu, mà còn là một tình yêu oanh oanh liệt liệt, hơn nữa bởi vì hiểu lầm mà chia lìa nhau, bởi vì dung mạo cản trở mà buông bỏ tình yêu, nó thoát ra khỏi thế tục, vượt qua sinh tử. Hương Hương chỉ muốn viết lên một đoạn tình yêu chân thực sâu sắc nhất trên đời, đây chính là mơ ước của mình! Mình vẫn luôn mơ ước làm điều này!

Thư Dật đi giám định DNA, nhưng lại không thành công, dụng ý của mình, có chút độc giả hiểu, cũng có rất nhiều độc giả vẫn không thể hiểu. Mình chỉ muốn nói rằng, một đoạn tình yêu, một người mình yêu chân thành, phải nhờ vào khoa học giám định mới có thể nhận ra nhau, thì đó thật là đáng buồn, không hề có bất kì niềm vui nào, cũng chỉ là luẩn lạc vào một câu chuyện tình yêu tầm thường thế tục, dùng khoa học tới để giám định tình yêu thì đó không phải là tình yêu chân chính, chỉ có dựa vào chính cảm giác của mình cảm nhận tình yêu, thì đó mới là chân ái! Hi vọng các độc giả có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Hương Hương! Hương Hương viết văn cũng không phải vì mục đích kiếm tiền, dĩ nhiên, có thể kiếm tiền vẫn tốt hơn, nhưng mong muốn của mình không chỉ như vậy, mình muốn viết ra cảm nhận của chính mình về tình yêu, thuần ái, vượt qua những tình yêu thế tục, mình tin tưởng rằng mọi người có thể cảm nhận được Hương Hương vẫn luôn vì điểm này. Cũng chính vì một điểm này, mà Thư Dật không thể dùng khoa học giám định để nhận ra người mình yêu thương nhất, mình hi vọng anh ta có thể dùng chính cảm giác của mình đi tìm lại tình yêu, cảm nhận được rằng Viễn Chi chính là Hải Nhạc, Hương Hương làm như vậy, là sai sao?

Nếu như sau lần giải thích này mà các bạn vẫn còn canh cánh trong lòng, hay là đang xi mũi coi thường, thì Hương Hương cũng vẫn là câu nói kia, mình không thẹn với lương tâm, Hương Hương cảm thấy, viết văn cũng là làm người, sẽ rất tốt cho mình, mình cũng không muốn phụ lòng độc giả, Hương Hương vẫn luôn chân thành trân trọng văn chương, cũng như trân trọng từng độc giả. Hương Hương tự nhận là mình viết văn khá ổn, làm người cũng không thẹn với lương tâm, cho nên, lời nói này, mình cũng không thấy rối rắm.”

Nghĩ đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, Tạ Thư Dật lại bắt đầu kích động, Tiểu Bảo và Tiểu Bối, là hai đứa con của hắn a! Là đứa con ruột thịt của Tạ Thư Dật hắn, là kết tinh tình yêu của hắn và Nhạc Nhạc a! Hắn thật hận không thể ngay lập tức ôm lấy hai đứa bé vào lòng, hung hăng hôn, dùng sức hôn!

Nhưng mà tại sao cái kết quả giám định kia lại không đúng? Tại sao?

Bất quá, chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng chính là hắn đã biết được chân tướng, hắn khẩn cấp muốn gặp được Nhạc Nhạc, nhìn thấy hai bảo bối!

Tạ Thụ Dật đem tấm poster bỏ vào ngăn kéo, sắp xếp lại bàn đọc sách, dùng khăn tay dụi dụi hai mắt, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại. Sau đó hắn đi ra khỏi phòng, đi về phía sân, nơi mà ba Phương đang nói chuyện với một người đàn ông đeo kính đen. Không phải là Tiểu Bảo Tiểu Bối, cũng không phải Hải Nhạc, trong lòng hắn không khỏi thất vọng.

Nhưng hắn cũng đã lên tinh thần, nghĩ đến người nhà Phương gia thật lương thiện, đã thay hắn chiếu cố Hải Nhạc cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối suốt nhiều năm như vậy, trong lòng hắn tràn đầy cảm kích vô tận.

Ba Phương thấy Tạ Thụ Dật đi ra, không khỏi chào hỏi: "Tạ thiếu, hình đã lưu xong rồi sao?"

"A, chưa được, không lọc ra được, chỉ có thể để lần sau rồi." Tạ Thụ Dật nói.

"A, vậy lần sau cũng được." Ba Phương nói.

"Phương bá hãy nói cho tôi biết nhà trẻ ở đâu, tôi sẽ đi đón bọn trẻ." Tạ Thụ Dật nói.

"Vậy sao được? Sao có thể để cậu đi đón chứ? Tôi đi là được rồi." Ba Phương vội vàng nói, sau đó nheo mắt nói với người đàn ông đeo kính: "Thật xin lỗi, tôi phải đi cháu trai và cháu gái rồi, anh có thể ra ngư trường mua cá a, vợ và con gái tôi đều đang ở đó."

Tạ Thụ Dật không khỏi nhìn người đàn ông đeo kính đó một cái, anh ta tới Phương gia mua cá sao? Nhìn dáng vẻ anh ta không giống như là người địa phương.

"Được, chẳng qua là, đi đến ngư trường như thế nào vậy?" Người đàn ông đeo kính hỏi.

"Phương bá, thôi, để tôi đi đón bọn trẻ, bá hãy đưa anh ta đi lấy cá, Tiểu Bảo Tiểu Bối đã có chìa khóa nhà chưa?" Tạ Thụ Dật hỏi.

"Tiểu Bảo có. Cậu đã nói vậy thì tôi đưa vị tiên sinh này ra ngư trường, Tiểu Bảo Tiểu Bối giao cho cậu nhé." Ba Phương nói.

"Được, bá yên tâm đi đi, tôi đi đón hai đứa nhỏ, là đi hướng kia phải không?" Tạ Thụ Dật hỏi.

Ba Phương chỉ cho Tạ Thụ Dật đi đến nhà trẻ, hắn vội vàng chào ông, rồi đi đón hai đứa bé.

Lần trước hắn cũng không có gặp được Tiểu Bảo Tiểu Bối, nhưng mà lần này lại khác, lần này hắn đã xác định được hai đứa bé chính là bảo bối của hắn và Nhạc Nhạc, tâm tình hắn thật sự rất kích động, hận không thể chấp cánh mà bay đến bên ôm lấy các con của mình!

Tạ Thụ Dật không khỏi đập chân ga, rất nhanh đã tới cổng nhà trẻ, có rất nhiều phụ huynh đã đứng chờ ở đó.

Khi Tạ Thụ Dật lái xe sang trọng đi tới, thấy hắn bước ra, tất cả mọi người đều nán lại, dòng ánh mắt vào hắn, nhân vật có khí chất ngọc thụ lâm phong như vậy, ở làng chài này đúng là trăm năm khó gặp, không phải là mình tình đi đóng phim bên bờ biển chứ? Nhưng mà nghe nói đoàn làm phim kia đã đi rồi mà, hay là lũ khách tới làng chài đi ngắm cảnh? Nhưng mà khí khái của hắn còn hơn cả lũ khách.

Tạ Thụ Dật không chút nào bận tâm đến ánh mắt của người khác, lo lắng chờ Tiểu Bảo Tiểu Bối tan học.

Mọi người bắt đầu tùm lại khe khẽ nói nhỏ, rất nhanh đã có người nhận ra hắn, liền lớn tiếng chào hỏi: "Đây không phải là Tạ thiếu gia sao?"

Tạ Thụ Dật không khỏi nghiêng đầu, liếc nhìn người nọ, phát hiện anh ta là người từng ngồi chung xe đi Hoa Liên, khẽ gật đầu với anh ta.

"Anh khỏe chứ!" Hắn hảo tâm tình mà nói.

"Cảm ơn Tạ thiếu." Người nọ có chút thụ sủng nhược kinh, cũng hỏi lại, "Tạ thiếu là tới đây đón Tiểu Bảo Tiểu Bối sao?"

"Đúng vậy, tôi tới đón bọn trẻ về nhà!" Tạ Thụ Dật gật đầu một cái.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, là tới đón Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Tạ thiếu cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối là quan hệ như thế nào à?

"Tạ thiếu chính là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy." Người nọ nhìn ra nghi ngờ trong lòng mọi người, vội vàng nói.

Tạ Thụ Dật khẽ mỉm cười, ở trong lòng không ngừng nói: Không, tôi chính là cha ruột, là người sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối!

Mọi người nghe xong lại ồ ồ, rất hâm mộ Viễn Chi dung mạo xấu xí nhưng lại có thể sinh ra một con trai một con gái xinh đẹp như tranh vẽ vậy, lại còn được Tạ thiếu ở biệt thự Hải Giác nhận làm con nuôi, thật là may mắn a!

Lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, sau mấy phút thì thấy cổng mở ra, toàn bộ trẻ em đều bùng lên về, Tiểu Bảo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái, đáng yêu bảo vệ, kéo em gái đi ngay sát phía sau ạ Thụ Dật lo lắng vội vàng đi vào tìm kiếm Tiểu Bảo Tiểu Bối, rốt cuộc cũng thấy thân ảnh nhỏ bé

của các con. Tiểu Bảo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái, bộ dáng như bảo vệ, kéo Tiểu Bối đi theo sát phía sau, không biết vì sao, giờ khắc này khiến cho cả người Tạ Thụ Dật cảm thấy ê ẩm, một luồng nóng xông thẳng vào hốc mắt, hần thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà lăn chã rơi lệ. Con của hần, hần vui vì hai đứa con hòa thuận của hần a! Là máu mủ ruột thịt của hần a! Là bảo bối tâm can của Tạ Thụ Dật hần a!

Hần cố nén lệ, vui vẻ nhìn bảo bối của hần và Nhạc Nhạc, giờ tay lên vẫy vẫy gọi Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha tới rồi!”

Một chút cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người dân làng chài, Tạ Thụ Dật dùng sức hưng phấn vẫy vẫy tay với hai đứa bé.

Hai đứa bé nghe thấy tiếng gọi, kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy là Tạ Thụ Dật, hai anh em không khỏi hoan hô hướng Tạ Thụ Dật chạy tới, nhưng lại bị Hiệu trưởng nhà trẻ ngăn cản.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối, mẹ con không tới, cũng không phải là ông ngoại các con, các con hãy đợi một chút, cô Hiệu trưởng không thể để người lạ tới đón các con đi được.”

“Cô Hiệu trưởng ơi, đó là cha nuôi của con á...., chúng con biết người đó, cha nuôi không phải người xa lạ, cũng không phải là người xấu.” Tiểu Bối ngẩng đầu lên nói với cô Hiệu trưởng.

Tạ Thụ Dật cũng vội vàng đi tới, nói với cô Hiệu trưởng: “Tôi là cha của Tiểu Bảo Tiểu Bối, Phương bá có chuyện, nên để cho tôi tới đón bọn trẻ.”

Cô Hiệu trưởng bán tín bán nghi nhìn hần, Tạ Thụ Dật vội vàng chỉ vào anh nông dân cùng trò chuyện với hần: “Anh ta có thể chứng minh, anh ta biết tôi là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy.”

Anh nông dân kia bị chỉ danh liền vội vàng chạy tới, nói với cô Hiệu trưởng: “Cô Hiệu trưởng à, anh ta thực sự là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi có thể chứng minh, anh ta chính là thiếu gia Tạ Thụ Dật ở biệt thự Hải Giác a!”

“Hả! Thiếu gia Tạ Thụ Dật ở Hải Giác?” Cô Hiệu trưởng há miệng, có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, chính là thiếu gia Tạ Thụ Dật ở Hải Giác.” Người nọ khẳng định gật đầu một cái.

“A, vậy anh có thể đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, không phải là tôi không muốn thả người, mà chỉ là suy tính về sự an toàn của bọn trẻ.” Cô Hiệu trưởng xin lỗi nói.

“Cô rất tận trách, rất có trách nhiệm, tôi sẽ trích một khoản kinh phí để các vị xây lại nhà trẻ to đẹp hơn.” Tạ Thụ Dật cười nói với cô Hiệu trưởng.

“À? Có thật không? Rất cảm tạ ngài! Thật rất cảm tạ ngài! Cảm tạ Tạ thiếu hào tâm khắng khái! Cảm tạ! Bọn nhỏ thật có phúc!” Cô Hiệu trưởng cao hứng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Không có gì, cũng chỉ vì Tiểu Bảo Tiểu Bối đi học ở đây thôi.” Tạ Thụ Dật không kịp chờ đợi đem hai đứa bé kéo đến bên cạnh, kéo vào trong ngực của mình, ôm hai đứa trẻ thật chặt, hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của chúng.

“Cha nuôi, Tiểu Bối rất nhớ cha đấy.” Tiểu Bối nháy mắt đối với Tạ Thụ Dật nói.

“Tiểu Bối, cha cũng nhớ con a, rất nhớ.” Tạ Thụ Dật hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé, thế nào cũng hôn không đủ.

Tiểu Bối, là con gái cưng của hần, Tiểu Bảo là con trai đáng yêu của hần, hần giống như Phạm Tiến trùng cừ vậy, mừng như điên, kích thích muốn điên, đến nỗi hần ôm hai đứa nhỏ quá chặt, Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng không khỏi bất an uốn éo thân hình nhỏ bé.

“Cha nuôi, cha ôm chặt quá, con không thở nổi.” Tiểu Bối nói.

Tạ Thụ Dật nghe xong mới giật mình, thần trí trở lại, vội vàng buông hai đứa bé ra, hần đứng lên nói với cô Hiệu trưởng: “Chúng tôi đi trước, cô yên tâm, tôi sẽ bảo chú Phúc đem chi phiếu tới đây, sẽ không vượt quá năm ngày.”

“Cám ơn, cám ơn, cám ơn, thật sự cám ơn!” Cô Hiệu trưởng liên tiếp nói cám ơn.

Tạ Thụ Dật mang theo hai đứa bé trước ánh mắt hâm mộ của mọi người lên xe, ở trên xe hần vẫn không kiềm chế được mà hôn nhẹ Tiểu Bảo, lại hôn nhẹ Tiểu Bối một cái, nhiệt tình của hần, hai đứa bé cũng cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Hãy Giúp Cha Theo Đuổi Mẹ Các Con!

“Cha nuôi, nhất định là có chuyện tốt xảy ra, khiến cha vui vẻ như vậy a!” Tiểu Bối nói.

“Phải, cha gặp được chuyện tốt, thật sự rất vui, rất vui vẻ, vui đến nỗi cơ hồ quên mất mình là ai.” Tạ Thụ Dật lại hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Bối.

“Cha vui vẻ là tốt rồi, Tiểu Bảo cũng hi vọng cha nuôi được vui vẻ.” Tiểu Bảo nói.

“Ừ, có các con, cha sẽ luôn vui vẻ.” Tạ Thụ Dật vui đến nỗi huyệt gió mây cái.

Đúng vậy, hẳn sẽ luôn vui vẻ, hẳn rốt cuộc cũng đã tìm được Nhạc Nhạc của hẳn, hơn nữa, lại còn có được hai bảo bối đáng yêu! Không có thứ gì so với chuyện này làm hẳn vui vẻ hơn nữa!

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, nghĩ đến sau này có thể thấy cô, tim của hẳn liền bình bình trực nhảy.

Đến lúc đó xem cô nói như thế nào!

Đang muốn khởi động xe, điện thoại di động lại vang lên tiếng tin nhắn, hẳn cầm lên xem thì thấy tin của Hải Nhạc, hẳn vừa nhớ tới cô, cô liền gửi tin nhắn tới!

“Tạ thiếu, cảm ơn anh đã đón tôi ở Đài Bắc, tôi bây giờ đang trên đường về nhà rồi. Chuyện hôm nay thật xin lỗi, tôi thấy anh là người tốt, thật lòng hi vọng anh sẽ được hạnh phúc. Tôi cảm thấy Tạ Hải Nhạc đó không thể mang lại cho anh hạnh phúc, cho nên mới nhất thời hồ đồ, là tôi suy đoán lung tung thôi, anh nhất định đừng có để trong lòng a. Bởi vì tôi nghe Nhã Nghiên nói về người chị Trì Hải Hoan của Tạ Hải Nhạc, nghe nói họ đáng đáp rất giống nhau, nhưng mà cô ta lại là cô gái xấu xa khiến cho người ta ghét, sau lại rơi xuống biển. Hải Nhạc hiện tại, ngay cả Tiểu Tĩnh cũng cảm giác được cô ta đã thay đổi rồi, nếu như cô ta có tâm tính lương thiện thì nhất định sẽ không mắng người khác bằng những lời lẽ thô tục như vậy, tôi cũng cảm nhận được, nếu như cô ta lương thiện, sao có thể ở Hải Giác làm khó tôi? Anh cũng biết, tôi là nhà văn, trí tưởng tượng của tôi rất phong phú, cho nên, tôi mới đột nhiên có ý nghĩ rằng, có thể vì hai người bọn họ lớn lên giống nhau, Trì Hải Hoan vì muốn có được anh cho nên mới lợi dụng ngoại hình đồng giả Hải Nhạc, thay mặt đời đảo? Thật xin lỗi, tha thứ cho tôi hồ ngôn loạn ngữ cùng suy nghĩ lung tung, đây là bệnh nghề nghiệp của tôi, viết sách quá nhiều, có lúc sẽ đem thực tế cùng tưởng tượng cũng lẫn lộn lại với nhau. Thật xin lỗi, tôi chỉ là cảm thấy Nhã Nghiên thật sự là cô gái tốt, cô ấy đã đợi anh nhiều năm như vậy, tình yêu như vậy, tôi rất đồng cảm với cô ấy, cho nên tôi muốn vì cô ấy mà nói một câu, cô ấy rất đáng giá để anh yêu! Hải Nhạc mà anh yêu đã thay đổi rồi, cô ta không đáng giá để anh yêu! Hãy lựa chọn Nhã Nghiên!”

Tạ Thụ Dật nhìn đoạn này tin nhắn, lửa giận ở trong lòng lên cao, cô bé ngu ngốc này, trong lòng của cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cô không muốn thừa nhận chính mình, nhưng lại nói hi vọng hẳn có thể hạnh phúc, không muốn hẳn và Trì Hải Hoan ở bên nhau, lại còn kín đáo đáng hẳn cho Nhã Nghiên?

Cái đứa ngốc này, vẫn cứ ngu ngốc như mấy năm trước! Vẫn cứ để cho hẳn tức giận! Trước kia, cô vĩ đại đẩy hẳn cho Trì Hải Hoan, lần này, cô lại chuẩn bị vĩ đại đẩy hẳn cho Hứa Nhã Nghiên rồi! Trong lòng cô, hẳn rốt cuộc là cái gì à? Là một món quà tùy ý có thể dâng tặng cho người khác sao? Nếu như bây giờ cô ở bên cạnh hẳn, hẳn nhất định sẽ hung hăng mà gõ đầu của cô, gõ cho cô tỉnh ra! Tạ Thụ Dật hẳn lại là vật phẩm để cô thể hiện sự bao dung, vĩ đại của mình? Cô có thể đem tặng cho Trì Hải Hoan, rồi lại đem tặng cho Hứa Nhã Nghiên? Cái cô ngốc ngu xuẩn này, đúng là ngu hết thuốc chữa mà!

Cô có từng nghĩ tới chính mình chưa? Cô đã nghĩ qua chưa? Cô rốt cuộc có biết hay không mình đang làm những gì? Còn có ý đồ ở trước mặt hẳn bịt tay trộm chuông, hữu dụng không? Cô xem Tạ Thụ Dật là đầu heo à? Tạ Thụ Dật hẳn có thể để cho cô tùy ý làm loạn sao?

Chẳng qua là, vừa nghĩ tới cô mấy năm này chịu khổ, tức giận trong lòng lại biến thành đau lòng, không phải là cô vì mình biến dạng mà tự ti, cảm thấy hẳn không yêu cô nữa chứ? Cho nên mới tình nguyện lựa chọn giấu giếm chân tướng, muốn thành toàn cho hẳn và Nhã Nghiên?

Cô thương hẳn biết nhường nào, vẫn luôn nhớ thương hẳn. Nghĩ đến lần trước khi cô ở Hải giác, có lẽ, lúc ấy cô rất hy vọng có thể nhìn thấy hẳn, bỏ công việc của mình chạy đến Hải giác làm người giúp việc, nếu không phải là nhớ hẳn, không phải là thương hẳn, cô sẽ đến đó làm giúp việc sao? Cô trước kia luôn được cả nhà yêu thương! Cô chạy tới Hải Giác có lẽ chỉ hi vọng hẳn có thể nhận ra cô, nhưng mà hẳn không nhưng không cảm nhận được cô, mà ngược lại còn hiểu lầm cô muốn quyến rũ hẳn, còn nói những lời tổn thương cô, hẳn nói dù nữ nhân có đưa tới trước mặt hẳn thì hẳn cũng sẽ không nhìn trúng loại phụ nữ vừa xấu xí vừa câm như cô, còn nói cô nhớ giữ bổn phận. Ông trời ơi, lúc ấy trong lòng của cô đau khổ nhường nào a! Lòng của cô, khẳng định là bị lời nói của hẳn tổn thương đau đến không muốn sống đi, cho nên mới có thể lựa chọn đối mặt với hẳn nhưng lại tỏ ra không quen biết nhau!

Oh, Tạ Thụ Dật, mày thật đáng đánh xuống mười tám Tầng địa ngục! Nhìn xem mày đã làm gì? Mày đã làm gì a?

“Tạ Thụ Dật, mày thật khốn kiếp! Mày đúng là khốn kiếp!” Hẳn không khỏi hung hăng đánh chính mình một bạt tai. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng bị hù dọa giật mình.

“Cha nuôi, sao cha lại tự đánh mình a? Là Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối chọc cha tức giận sao?” Tiểu Bảo thận trọng hỏi hẳn.

Tạ Thụ Dật không khỏi thốt khổ quay người ôm Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, nước mắt không kiềm chế được mà chảy ra.

Hẳn đã từng nói sẽ không làm cô buồn, cả đời này sẽ không làm cô tổn thương, nhưng mà hẳn lại hết lần này tới lần khác tổn thương cô! Nếu như ban đầu, hẳn nhất quyết không để cho cô tới gần Trì Hải Hoan, thì bây giờ cô sẽ không trở thành bộ dạng này, Tạ Thụ Dật hẳn cũng có trách nhiệm. Nhưng mà, người bịt huyệt dung là cô, hẳn đã không thể nhận ra cô, ngược lại còn nói ra những lời thương tổn, gây cho cô vết thương chí mạng!

Nhạc Nhạc, là anh sai! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Anh không có ý, anh không biết đó là em, anh không biết là em!

Trong lòng Tạ Thử Dật không ngừng la lên.

Tạ Thử Dật hẳn phải làm thế nào mới có thể hàn gắn lại vết thương trong lòng của Nhạc Nhạc đây? Làm thế nào mới có thể khôi phục lại sự tự tin của cô, để cho cô tin tưởng vào hắn, để cô tin rằng không cần cầu nguyện, hắn vẫn luôn yêu cô như thế?

Hắn phải làm thế nào mới có thể để cô về bên cạnh hắn một lần nữa? Cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh hắn?

Đây là một nhiệm vụ gian khó, không, phải là một cuộc chiến gian khó, chỉ cần bất cẩn một chút thôi, lời nói và hành động của hắn có thể lại tổn thương cô, Nhạc Nhạc bây giờ rất nhạy cảm, chán nản vô hạn. Nhưng mà, hắn sẽ cố gắng làm được, để cho cô nhớ lại tình yêu mà trước kia hắn dành cho cô, bởi vì, bây giờ hắn chỉ có yêu cô gấp bội chứ không có thuyên giảm! Hai người bọn họ đều đã chết một lần, bởi vì đã chết qua một lần, mới càng yêu gấp bội, càng quý trọng tình yêu này gấp bội, không thể nào dễ dàng từ bỏ được! Tóm lại, cô là Nhạc Nhạc độc nhất vô nhị trên đời! Nhạc Nhạc chỉ thuộc về hắn! Tình yêu của cô với hắn, giống như Vân Đóa nở rộ trắng nõn, tình yêu của hắn dành cho cô cũng như thế! Cũng là như thế!

Hắn sẽ làm cô biết, sẽ làm cô biết, hắn không ngại cô xấu xí, không ngại cô câm, bất kể cô như thế nào, hắn không sợ cô vừa xấu xí vừa bị câm, hắn chỉ biết là hắn yêu cô, hắn yêu không phải là bề ngoài của cô, không phải là thân thể của cô, hắn yêu chính là tâm hồn của cô, hắn có thể chạm được linh hồn của cô, mà cũng chỉ có cô mới có thể chạm được hắn! Hắn chỉ muốn cô, cô chỉ muốn hắn!

“Cha nuôi, cha làm sao vậy? Cha khóc sao? Đừng khóc, mẹ nói phải mạnh mẽ, người tài giỏi mạnh mẽ sẽ không bị khó khăn làm cho gục ngã, cha đừng khóc mà!” Tiểu Bối hiểu rõ nói lời an ủi, thay hắn lau nước mắt trên mặt.

“Đúng vậy, mẹ các con nói rất đúng, phải mạnh mẽ, người tài giỏi mạnh mẽ sẽ không bị khó khăn làm cho gục ngã, cha hi vọng chúng ta cũng mạnh mẽ. Tiểu Bảo Tiểu Bối, mẹ các con thật vĩ đại, cha yêu cô ấy! Cha thật sự rất yêu cô ấy!” Tạ Thử Dật động tình nói với hai đứa bé.

“Cha nuôi! Cha nói thật sao? Cha nói cha yêu mẹ con? Cha yêu mẹ? Có thật không?” Tiểu Bảo vui mừng tròn to hai mắt.

“Đúng vậy, cha yêu mẹ con, mẹ con cũng yêu cha. Cho nên, Tiểu Bảo, con phải giúp cha một chuyện, cha rất muốn cùng mẹ các con ở chung một chỗ, con phải giúp cha theo đuổi mẹ con, cha muốn kết hôn với mẹ con, cha muốn làm cha ruột của các con!” Tạ Thử Dật thâm tình nói với hai đứa bé.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng chần chừ nhìn hắn, Tiểu Bảo đột nhiên ôm Tạ Thử Dật khóc rống lên, “ô ô ô, ô ô ô, cha nuôi, con rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, con rất muốn cha làm cha ruột của con, con nằm mơ cũng muốn điều này, như vậy, những bạn xấu xa kia cũng sẽ không nói Tiểu Bảo Tiểu Bối là đồ con hoang nữa! Nhưng mà cha không sợ hãi mẹ con xấu xí sao? Cha không sợ mẹ con bị câm sao? Rất nhiều người nói mẹ xấu xí, cha nguyện ý cùng với mẹ con kết hôn, làm cha ruột của con sao? Là thật sao? Con và Tiểu Bối không phải là đang nằm mơ chứ?”

Tiểu Bối cũng khóc: “Con cũng muốn vậy, con cũng muốn vậy, nếu như cha nuôi cùng mẹ kết hôn, mấy đứa trẻ xấu cũng sẽ không nói là mẹ Tiểu Bối xấu xí không ai muốn nữa, cũng sẽ không có ai nói Tiểu Bảo Tiểu Bối là đồ con hoang nữa!”

Tạ Thử Dật nghĩ đến thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, một đám trẻ làng chài đang khi dễ hai đứa bé, hắn muốn mở miệng an ủi các con, nhưng mà lời nói lại ứ đọng nơi cổ họng, không tự chủ được mà ngen ngào, tim của hắn đau đớn cơ hồ như đang rỉ máu từng giọt. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đáng thương của hắn, đáng lẽ ra phải là Tiểu hoàng tử và Tiểu công chúa được ngàn vạn lần sủng ái, yêu thương, nhưng chỉ vì Hải Nhạc bị hãm hại lưu lạc, lại bị đám người kia nhục mạ là đồ con hoang! Con của hắn, nhỏ tuổi đã phải chịu nhiều cực khổ như vậy!

Hải Nhạc cũng bởi vì chưa cưới sinh con, bị người ta mắng là xấu xí không có ai muốn, ở bên trong lòng của Tạ Thử Dật tức giận đau đớn cơ hồ có loại muốn trả thù những thôn dân trong làng có ý nghĩ đó!

Tạ Thử Dật đau lòng đem hai đứa bé đang oa oa khóc ôm vào lòng, dùng sức nói: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, về sau cha sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ các con! Cha cũng tuyệt đối không để cho mẹ các con bị người khác khi dễ! Đám người khi dễ các con, cha sẽ khiến cho bọn chúng không có được kết cục tốt đẹp! Tin tưởng cha, tin tưởng cha!”

“Ồ..... Chúng con tin tưởng cha, Tiểu Bảo thật sự rất vui vẻ, rất vui a!” Tiểu Bảo khóc nói.

Thằng bé thật sự rất vui, rất rất vui mừng, có cha nuôi thật tốt quá, đáng đáp cha đẹp trai như vậy, còn đẹp hơn cả chú mình tinh, thế nhưng lại thương mẹ của nó, mặc dù trong lòng của nó và Tiểu Bối, mẹ là người tốt nhất trên đời, nhưng những người khác sẽ không cho là như vậy. Người khác chỉ biết là mẹ rất xấu, không thấy được mẹ là người mẹ tốt, mà cha nuôi không giống người khác, cha thế nhưng muốn cùng mẹ kết hôn, muốn làm cha ruột của nó!

“Cha nuôi, chúng con sẽ giúp cha, giúp cha theo đuổi mẹ của chúng con!” Tiểu Bảo lau nước mắt nói.

Tạ Thử Dật kích động hôn Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo thật ngoan, cha hiểu rõ con nhất, các con hãy tạo ra cơ hội để cha và mẹ các con ở bên nhau a, như vậy cha mới có thể theo đuổi mẹ con được. Nhớ a, đây cũng là bí mật của chúng ta, chúng ta phải lên lên tiến hành chuyện này, không thể để cho mẹ biết a, chúng ta móc tay hứa nhé, vì mong muốn chúng ta sớm trở thành người một nhà mà cố gắng!”

“Vâng! Vâng!” Hai tiểu tử liên tục không ngừng cùng Tạ Thử Dật móc tay hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Mẹ Ở Lại Với Cha Nuôi Và Chúng Con Nhé!

Tạ Thư Dật cảm thấy vui vẻ, chỉ cần hai đứa bé đứng về phía hắn, hắn sau này chắc chắn sẽ có cơ hội đến gần cô, để cho cô hiểu rõ, người hắn yêu vẫn luôn là cô!

Tạ Thư Dật không chút do dự gửi tin nhắn cho Hải Nhạc: ‘Phương Viễn Chi, cô rốt cuộc đang nói cái gì? Tạ Thư Dật tôi là ai à? Tôi là gì mà phải nghe lời cô? Cho dù Hải Nhạc thay đổi, biến thành một người khác rồi, tôi vẫn là yêu cô, bất kể cô biến thành hình dáng gì, tôi chỉ yêu cô ấy! Phương Viễn Chi, cô chạy cái gì mà chạy? Chạy trốn là biểu hiện của kẻ yếu đuối, nếu muốn giúp Hứa Nhã Nghiên, thì lấy dũng khí của mình ra, tới trước mặt tôi nói chuyện!’

Hắn hài lòng gửi tin nhắn đi, sau đó nói với hai đứa bé: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha đưa các con về Hải Giác, các con chưa từng được ở đó, về sau, Hải Giác chính là nhà của các con.”

“Bây giờ phải đi sao? Có nói với ông ngoại một tiếng hay không? Nếu như mẹ trở về cũng sẽ tìm thấy chúng con nhanh hơn.” Bảo nói.

“Ông ngoại con biết cha tới đón các con đương nhiên biết các con ở cùng cha, bọn họ sẽ yên tâm thôi, cho nên không cần nói. Về phần mẹ con...” Tạ Thư Dật trầm tư một chút, nói: “Biết các con ở cùng với cha, mẹ cũng sẽ yên tâm.”

Hắn hi vọng cô không an tâm, hi vọng cô vì hải tử mà chạy tới Hải Giác tìm hắn, tóm lại về sau, hắn sẽ đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đặt ở bên cạnh mình, không giao trở về cho cô, hắn muốn mượn hải tử tới đến gần cô, không, mượn hải tử cho cô đi đến gần hắn!

“Mẹ sẽ yên tâm mà, em muốn ở cùng cha nuôi.” Tiểu Bối nói.

“Được rồi, vậy chúng ta đi cùng cha nuôi thôi.” Tiểu Bảo nói.

Trong lòng Tạ Thư Dật trước rầm lòng của đột nhiên trở nên thoải mái hơn, hắn lấy điện thoại ra gọi cho cha hắn: “Cha, thời gian này phải phiền cha giúp con xử lý công việc rồi, thời gian này con muốn ở Hải Giác nghỉ ngơi một chút, công ty phải nhờ cha rồi.”

“Con cái tiểu tử thú này, sao lại như thế? Ai, được rồi, được rồi, tâm tình con không tốt, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt. Tóm lại là đừng có suy nghĩ lười biếng. An Thắc về sau là của con, cha chỉ là trợ giúp cho con thôi, đừng nghỉ ngơi quá lâu. Cha cũng muốn nghỉ ngơi sớm rồi. Ai, nếu như hôn nhân đại sự của con xong xuôi, cha liền muốn đi chu du thế giới. Thư Dật a, nếu Nhạc Nhạc không còn nữa, thì hãy buông tay từ bỏ, sẽ có cô gái tốt xuất hiện bên con.” Tạ ba ba ở bên kia nói.

“Cha, con hiểu, chuyện của con cha không cần quan tâm, thời gian này cha chịu khổ một chút, con nghỉ ngơi sẽ sớm quay trở lại. Không nói nữa, bye.” Tạ Thư Dật nói.

Hào, vậy người nghỉ ngơi thật tốt, ta giúp người nhìn.” Tạ ba ba cúp điện thoại.

Giải quyết xong. Tạ Thư Dật thở ra một hơi, trên mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười khó gặp.

Nhạc Nhạc, anh chờ em, chờ em trở lại bên cạnh anh!

Hải Nhạc đang ngồi trên xe, nhận được tin nhắn của Tạ Thư Dật liền bối rối.

Cô vừa tức mà vừa lo, hắn tại sao lại có chấp như vậy chứ? Hắn dám nói dù Tạ Hải Nhạc biến thành một người khác, hắn vẫn luôn yêu cô! Đó không phải là tạ Hải Nhạc, đó là Trì Hải Hoan a! Là Trì Hải Hoan a!

Hắn còn nói chạy trốn là biểu hiện của hèn nhát, muốn cô lấy ra dũng khí, đi đến trước mặt hắn nói chuyện, hắn không biết cô là người câm sao? Làm thế nào ở trước mặt hắn nói chuyện?

Tạ Thư Dật, anh đúng là đầu heo, sao anh lại không hiểu, Tạ Hải Nhạc đó không phải Tạ Hải Nhạc chân chính! Anh không thể dùng tâm đi cảm nhận một chút sao? Cố chấp thì cũng phải nhìn xem đối tượng là ai chứ!

Trong lòng Hải Nhạc không ngừng chán nản.

Về đến Phương gia, không nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu, Hải Nhạc vội vàng hỏi Phương ba ba cùng Phương mẹ: “Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu rồi?”

“Tiểu Bảo Tiểu Bối a, xế chiều hôm nay Tạ thiếu gia tới đây, đưa chúng đi Hải Giác chơi rồi, có thể sẽ ngủ lại bên đó.” Phương ba ba nói.

Tạ Hải Nhạc không khỏi cả kinh tròn to hai mắt, trời ạ, hắn thế nhưng lại trở về Hải Giác rồi sao? Cô còn tưởng rằng hắn sẽ ở Đài Bắc chứ, hắn lại tới góc bể làm gì? Lại còn đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi Hải Giác! Hắn đến cùng muốn làm cái gì à?

“Cha cảm thấy Tạ thiếu là người rất tốt a, một chút đáng về của đại thiếu gia cũng không có, hắn và Tiểu Bảo Tiểu Bối hợp ý như vậy, suy nghĩ một chút hắn tương lai nếu như kết hôn, sẽ là một người cha tốt. Không biết cô gái nào sẽ may mắn được hắn nhìn trúng, vậy thì thật là tam sinh đã tu luyện phúc khí, yêu hải tử như vậy, chắc chắn cũng sẽ yêu thương vợ của mình, Tạ thiếu đúng là không có chút đáng về của cậu ấm a!” Phương ba ba khen ngợi hắn.

Tạ Hải Nhạc có chút khổ sở cúi đầu, đúng vậy, Tạ Thư Dật cũng giống như cha hắn, sẽ là một người cha tốt, một người chồng tốt, sẽ rất yêu gia đình, cô gái lọt vào mắt xanh của hắn, đúng là sẽ giống như mẹ cô, cả đời vui vẻ.

“Hắn trước đây rất ghê tởm a, bắt quá bây giờ, có thể là lớn tuổi rồi, thay đổi tốt hơn, đúng là kỳ quái.” Tiểu Tĩnh nói, cô thờ dài một hơi mà nói, “con người thật sự sẽ thay đổi sao? Rõ ràng tốt như vậy, nhưng bây giờ, trở nên để cho con không thể nhận ra cô ấy nữa, làm sai lại như vậy chứ? Xấu thành tốt, tốt lại trở nên xấu, một làm cho người ta vui vẻ, một lại khiến người ta thương tâm”

Tiểu Tĩnh vẫn như cũ có chút chán nản.

Hải Nhạc đi tới, nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô, bày tỏ an ủi.

“Ai da không nói nữa, chúng ta ăn cơm, ăn cơm, đói bụng cả ngày rồi. Hôm nay buôn bán đặc biệt tốt, có một khách hàng lớn, ở ngư trường chúng ta đặt mua một tấn cá hoa vàng, ngày mai chúng ta phải đi vớt a. Nếu như ngày nào cũng được như vậy, thì nhà chúng ta có thể được tu sửa rồi.” Phương ba ba nói.

“Ai u, quan trọng nhất không phải là chuyện sửa nhà, mà là chuyện chung thân đại sự của nha đầu này a... còn có Phương Đào nữa, chúng ta có khi cũng phải mua cho nó một ngôi nhà ở Đài Bắc a, ông à, nhiệm vụ của chúng ta còn nặng a...” Phương mẹ thờ dài nói.

Cả nhà nói chuyện xong lại nói sang chuyện khác, Hải Nhạc trở lại chưa thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối, trong lòng rất nhớ, chẳng lẽ Tạ Thư Dật thật sự để các con ở Hải Giác sao? Cô thật ra thì cũng hi vọng hắn và hải tử quan hệ tốt như vậy, cũng nên để bọn trẻ ở lại đó một đêm phải không?

Hải Nhạc ngồi xuống tới ăn cơm tối, sau khi ăn xong, cô phụ Phương mẹ làm việc nhà, cuối cùng đi tắm rửa. Hải Nhạc mệt mỏi nằm lên giường, hôm nay thật mệt chết đi, mệt quá mệt quá, lên Đài Bắc một chuyến rất cuộc cũng không làm được cái gì!

Chẳng qua là, Tạ Thư Dật tại sao tại sao lại đột nhiên tới Hải Giác? Còn đột nhiên đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đến Hải Giác chơi?

Hải Nhạc rốt cuộc phải ngồi dậy, điểm này, thật sự quá kì lạ rồi!

Hắn muốn làm cái gì à? Vì cái gì mà lại đón đi Tiểu Bảo Tiểu Bối?

Hải Nhạc không khỏi cảm điện thoại len, gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu, tôi biết anh rất thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, nhưng mà cũng muộn rồi, bọn nhỏ rất náo, sợ ảnh hưởng đến anh. Phiên anh đưa Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối về nhà.”

Hải Nhạc lo lắng chờ hắn trả lời, nhưng không thấy hắn gửi tin mà gọi trực tiếp cho cô, Hải Nhạc hơi do dự, cuối cùng vẫn tiếp máy: “Viễn Chi, cô về nhà chưa?” Là giọng nói trầm thấp của Tạ Thư Dật.

Hải Nhạc cố gắng bình tĩnh tiếp tục nghe.

“Ở đài Bắc cô đột nhiên bỏ chạy đi, hại tôi tìm cô một phen, nhưng lại không tìm được, sau lại có chuyện cần về Hải Giác, muốn hẹn cô cùng về, nhưng nghĩ tới cô còn có công việc cho nên tôi về trước. Làm xong việc thì có chút nhớ Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi liền đưa bọn nhỏ đi chơi, chúng chơi rất vui vẻ. Nhưng mà, Tiểu Bối mới vừa vấp ngã, tôi không cách nào dỗ cho con bé nín khóc được, thật xin lỗi.”

Hải Nhạc không khỏi hoài nghi lời của hắn nói, Tiểu Bối vấp ngã sao?

Nhưng rất nhanh, cô liền nghe được tiếng khóc của Tiểu Bối ở bên kia, trong lòng cô không khỏi lo lắng, ngã rất nghiêm trọng sao? Rất nghiêm trọng sao? Vậy anh giúp tôi đưa con bé về nhà được không? Khó nổi mình không thể mở miệng nói chuyện, ở điện thoại bên này gấp đến độ xoay quanh.

Sau đó lại nghe đến Tiểu Bảo ở trong điện thoại nói: “Mẹ, mẹ về chưa? Muội muội vấp ngã, vẫn đang khóc, cha nuôi và con không dỗ được em, mẹ qua đây nhé, chỉ có mẹ mới dỗ được em thôi.”

Nói cô qua đó? Hắn tại sao lại không đưa bọn nhỏ về?

“Mẹ, muội muội thật sự có chút khó chịu, em khóc muốn chết rồi, mẹ mau qua đây đi.” Tiểu Bảo bên kia không ngừng nói.

Tiểu Bảo khóc, con bảo hắn đưa các con về nhà a! Tại sao lại muốn mẹ qua đó? Phải để hắn đưa các con về nhà chứ! Về đến nhà mẹ sẽ dỗ dành em con a! Trong lòng Hải Nhạc kêu lên

Đáng tiếc cô lại không thể nói chuyện a!

Cô tiết khí làm rút điện thoại, cô lo lắng Tiểu Bối, xem ra không đi một chuyến đến Hải Giác là không được.

Hải Nhạc nói với người nhà Phương gia là Tiểu Bối bị thương một chút, cô muốn đi đến Hải Giác một chuyến, Phương ba ba nghe thế liền nói: “Có muốn cha đi cùng không?”

Hải Nhạc lắc đầu một cái, bày tỏ chính mình tự đi là đủ rồi, cô dắt chiếc xe nhỏ ra, đi về phía Hải Giác.

Đến Hải Giác, Hải Nhạc vẫn có chút do dự, cuối cùng cũng nhấn chuông.

Rất nhanh liền có người đi tới mở cửa, Hải Nhạc đẩy xe đi vào, ngẩng đầu liền thấy Tạ Thu Dật một tay ôm Tiểu Bối một tay dắt Tiểu Bảo, đứng ở bậc thang cửa chính nhìn cô, hài hòa tựa như một bức họa, Hải Nhạc không khỏi ngơ ngác nhìn ba người quan trọng nhất cuộc đời cô.

“Mẹ!” Tiểu Bảo từ trên bậc thang chạy xuống, Hải Nhạc vội vàng chạy đến ôm lấy thằng bé.

“Em con không có việc gì chứ?” Hải Nhạc lo lắng hỏi Tiểu Bảo.

“Em con đỡ hơn một chút rồi, nhìn thấy mẹ cũng không khóc nữa.” Tiểu Bảo nắm tay mẹ kéo đi về phía Tạ Thu Dật và Tiểu Bối đang đứng ở cửa chính.

Hải Nhạc tâm thần bất định bất an bước đi.

Trong lòng Tạ Thu Dật lúc ban đầu kích động không thôi, giây phút nhìn thấy Hải Nhạc đứng ở cổng lớn, hân hạnh đến lạ. Cô sẽ đến, hân hạnh cô sẽ đến, cho nên chỉ cần hân cố gắng, cô nhất định sẽ một lần nữa trở về bên cạnh hân. Lòng của tình, chứng kiến tới Hải Nhạc xuất hiện ở cửa đại môn cái phút chốc kia, hân!

Khi Hải Nhạc đứng ở trước mặt Tạ Thu Dật, hân chỉ là yên lặng nhìn cô, hân cố nén kích động muốn ôm cô vào lòng, chờ cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi, cô đã gần như gang tấc, còn sợ không đợi được cô sao? Cho nên khi Hải Nhạc hướng Tiểu Bối đưa tay ra, hân liền đem Tiểu Bối đưa vào trong ngực của cô.

“Tiểu Bối cùng Tiểu Bảo lúc xuống lầu không cẩn thận bị ngã, tôi thoa dầu hoa hồng cho con bé rồi, cũng xoa bóp cho nó, cô xem xem, bị thương có nghiêm trọng không?” Tạ Thu Dật nói.

Tiểu Bối cùng Tiểu Bảo xuống lầu thì Tiểu Bối giẫm hụt một cước, ngã ngồi trên đất, chờ hân đã chạy tới nhìn, đứa nhỏ đau đến nỗi oa oa khóc lớn, hân cũng đau lòng đến không thở được, đến lúc đó nếu là Nhạc Nhạc tới đây, sẽ cho rằng hân không có chiều cố tốt cho hài tử, hân cũng không muốn dùng lý do này để cô đi đến Hải Giác.

Nhưng mà, nhận được tin nhắn của cô, hân quyết định nói cho cô biết Tiểu Bối bị thương, như vậy, bất kể cô có sợ hân như thế nào, vì hài tử, cô sẽ đến.

Hải Nhạc dắt Tiểu Bối xuống, vén ống quần lên, phát hiện mắt cá chân con bé có chút sưng tấy, cô không khỏi đau lòng sắp chảy nước mắt.

“Có muốn đi bệnh viện khám chút không?” Tạ Thu Dật hỏi.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, cũng không có có thương tích đến gân cốt, trước kia Tiểu Bảo ngã xuống, mắt cá chân sưng lên còn lớn hơn, nhưng sau cũng không có chuyện gì.

Hải Nhạc nói với Tiểu Bảo: “Con đi theo mẹ về nhà thôi.”

Tiểu Bảo lắc đầu một cái nói: “Mẹ, con không muốn trở về, con muốn ở đây với cha, con muốn cha tắm cho con.”

Hải Nhạc không cho phép nhìn Tạ Thu Dật một cái, chỉ thấy hân cũng nhìn cô, ánh mắt của hân, tình mịch như đêm đen, Hải Nhạc cùng hân bốn mắt nhìn nhau, cô hốt hoảng cúi đầu, hồi lâu mới nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, nếu không mẹ dẫn con về nhà.”

“Mẹ, con muốn ở cùng với cha và anh hai.” Tiểu Bối nói.

“Bọn nhỏ muốn ở chỗ này, thì để chúng ở đây đi.” Tạ Thu Dật nói, “nếu như cô đồng ý, cô cũng có thể ở lại chăm sóc cho chúng, cô cũng biết đấy, hải Giác không thiếu phòng, phòng khách còn rất nhiều.”

Cô cũng muốn lưu lại? Hải Nhạc không khỏi lại ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thu Dật.

“Mẹ, mẹ ở lại đây đi, Tiểu Bảo rất thích phòng của cha nuôi ở đây, có rất nhiều đồ chơi nha.” Tiểu Bảo hưng phấn mà nói.

“Nhưng mà, các con ngày mai phải đi học, các con phải ngủ sớm, hiện tại cũng đến lúc ngủ rồi!” Hải Nhạc nói.

Tiểu Bảo không khỏi le lưỡi một cái.

“Vậy, con chăm sóc em kỹ một chút, mẹ về nhà trước, ngày mai sẽ tới đón các con.” Hải Nhạc ra hiệu tay nói với Tiểu Bảo.

Tạ Thu Dật nhìn điệu bộ Hải Nhạc, trong lòng không khỏi một hồi chán nản, Nhạc Nhạc của hân, chẳng lẽ muốn cả đời như vậy dùng tay ra hiệu để nói chuyện với người khác sao? Mấu chốt là hân xem không hiểu, không cách nào hiểu cô đang nói cái gì, suy nghĩ một chút, cô có thể hiểu hân nhưng mà hân lại không thể hiểu cô, thật khiến cho hân muốn phát điên.

“Không nha, mẹ, mẹ cũng ở lại đây đi, em con cần mẹ.” Tiểu Bảo nhớ nhiệm vụ của mình, cố gắng muốn mẹ ở lại, một bên nó vừa nói vừa hướng Tiểu Bối nháy mắt ra dấu.

Tiểu Bối hiểu ý, cũng nhìn Hải Nhạc nói: “Mẹ, Tiểu Bối muốn ở cùng cha nuôi, nhưng Tiểu Bối cũng muốn mẹ ở lại a, con muốn ngủ cùng với mẹ.”

Hải Nhạc không khỏi khó khăn, hai đứa con của cô không hiểu sao đột nhiên lại muốn như vậy, chẳng những đòi ở lại Hải Giác lại còn muốn cô ở lại đây.

“Mẹ, chúng con rất vui khi ở cùng cha nuôi, cha nuôi cũng yêu thích chúng con, cho nên chúng con không muốn trở về, chúng con muốn cùng cha nuôi ở chung một chỗ, mẹ, mẹ ở lại chăm sóc Tiểu Bối nhé.” Tiểu Bảo nói.

“Đúng rồi mẹ, mẹ ở lại với Tiểu Bối nhé.” Tiểu Bối cũng không ngừng nũng nịu.

Ai, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối thích Tạ Thụ Dật như vậy, nhất định là phụ tử thiên tính nhé, cô làm thế nào nhẫn tâm cướp đoạt hết cơ hội hiếm có để hai đứa bé ở cùng cha ruột của chúng đây?

Cô không khỏi nhìn Tiểu Bảo Tiểu Bối gật đầu một cái.

“Hoan hô! Mẹ thật tốt.” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vỗ bàn tay nhỏ bé hoan hô.

Tạ Thụ Dật nhìn Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối ra sức níu kéo Hải Nhạc ở lại thành công, không khỏi mỉm cười.

“Thím Phúc, thím đi chuẩn bị một phòng khách.” Tạ Thụ Dật phân phó thím Phúc đang đứng ở bên cạnh.

“Vâng, thiếu gia!” Thím Phúc nghe xong liền đi làm ngay.

Người hầu ở Hải Giác bây giờ cũng có chút thận trọng đối đãi với Hải Nhạc, hiện tại thân phận cô đã khác, cô chính là mẹ ruột của con nuôi chủ nhân a, nói cách khác, so với chủ nhân địa vị cũng không kém.

Lúc trước làm giúp việc ở đây nên hiểu rõ căn biệt thự, nay lại đến phòng khách ở, khiến cho nữ giúp việc khác hâm mộ muốn chết. Hải Nhạc nhìn ra vẻ hâm mộ trong mắt họ, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, trước kia cô chính là chủ nhân của mấy căn phòng đó a!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Trong Lòng Tôi, Em Chính Là Thiên Sứ!

Hải Nhạc ôm Tiểu Bối đến phòng khách đã chuẩn bị, Tiểu Bảo cũng đi theo tới đây, hai đứa bé cứ bên trái một câu cha nuôi, bên phải một câu cha nuôi, tóm lại là ba câu không rời cha nuôi, đều nói về chuyện của Tạ Thụ Dật. Hải Nhạc nghe hai đứa bé nói chuyện, nhất thời lòng vừa chua xót, lại vừa vui mừng. Tạ Thụ Dật là thật tâm thích Tiểu Bảo Tiểu Bối, hẳn cũng chưa nghĩ tới, hẳn tại sao lại thích Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy sao?

Khi cô cho Tiểu Bảo Tiểu Bối tắm xong, thay đồ ngủ cho bọn trẻ, hai đứa bé ngồi nhún nhún ở trên giường nói chuyện với mẹ, một lát sau cũng ngủ. Hải Nhạc nhìn các con đã ngủ say, trong lòng vừa khổ vừa ngọt, hài tử rất ngoan, nếu như Tạ Thụ Dật biết đây chính là máu mủ của hắn, không phải hắn sẽ yêu thương hài tử hơn sao?

Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hài tử ngủ say, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nếu là, nếu như, nếu như cô và Tạ Thụ Dật ở bên nhau, thì hai đứa bé chính là tiểu chủ nhân của Hải Giác!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hải Nhạc càng thấy tan nát cõi lòng.

Nếu như cô nói ra sự thật, Tạ Thụ Dật thích hai đứa bé như vậy, nhất định sẽ đem Tiểu Bảo Tiểu Bối như hòn ngọc quý mà nâng niu trên tay, nhưng còn cô thì sao? Thụ Dật tiếp nhận hài tử, chưa chắc sẽ tiếp nhận cô người phụ nữ xấu xí như vậy! Hắn từng nói rồi, hắn sẽ không nhìn đến những người phụ nữ khá hơn cô, làm sao có thể để ý người phụ nữ xấu xí như cô? Nếu hắn muốn nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần ngoắc tay một cái, trước cửa đã xếp một hàng dài! Mà cô, đã không còn là Hải Nhạc trước kia nữa rồi, cô đã không còn xứng với hắn, tại sao có thể mong muốn hắn vì hài tử mà tiếp nhận cô chứ? Cô không muốn ủy khuất hắn, cô cũng sẽ không tiếp nhận lòng thương hại của hắn, hắn đáng giá được ở bên người con gái tốt hơn, tỷ như Nhã Nghiên!

Nói ra sự thật đối với Tạ Thụ Dật không thật công bằng, cái người này, nhất định sẽ vì hài tử mà tới đòi chịu trách nhiệm với cô, nhưng mà cái cô muốn không phải là trách nhiệm của hắn!

Không nói ra, thì đối với hài tử không công bằng, rõ ràng có cha, lại thiếu sót tình thương của cha!

Nói hay không nói, đối với cô đều là tiến thoái lưỡng nan!

Thật ra thì không nói sự thật, hài tử mặc dù không có cha, nhưng chúng vẫn hạnh phúc, bởi vì có cô, có người của Phương gia thương yêu chúng, chúng vẫn có thể như lúc trước vui vẻ lớn lên. Tất nhiên Tiểu Bảo Tiểu Bối rất muốn có cha, nhưng mà Tạ Thụ Dật có quyền đi theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, cô bây giờ biến thành như vậy, đã không thể nào khiến hắn hạnh phúc! Cô thương hắn như thế nào, sao có thể khiến hắn không hạnh phúc chứ? Cô muốn hắn hạnh phúc! Hắn hạnh phúc thì cô cũng cảm thấy hạnh phúc!

Hải Nhạc lau nước mắt, mỉm cười, đứng vậy, chỉ cần hân hạnh phúc, đứng xa xa nhìn, cô cũng cảm thấy vui vẻ!

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hải Nhạc vội vàng lau sạch sẽ nước mắt, chạy ra mở cửa, thấy Tạ Thu Dật đứng ở bên ngoài, cô không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Thu Dật bình tĩnh nhìn cô, hẳn thật sự muốn kéo cô vào lòng ôm thật chặt, cảm nhận thân nhiệt của cô, cảm nhận ôn nhu của cô, cũng muốn nói cho cô biết, bao lâu nay hẳn vẫn luôn tìm kiếm cô, chưa bao giờ từ bỏ! Hẳn không quan tâm cô biến dạng, cũng không để ý cô bị cảm!

Nhưng Tạ Thu Dật cũng nói câu nói, hai tay cũng chấp lại sau lưng, lạnh lẽo nắm thành quyền, hẳn không thể hù dọa cô, Hải Nhạc bây giờ vẫn chưa tiếp thụ nổi tình cảm mãnh liệt của hẳn, hẳn chỉ có thể từ từ đến gần, để cho cô cảm nhận được tình cảm thâm thiết của hẳn mà thôi!

Tạ Thu Dật khắc nội tâm kích động, đi từ từ vào phòng, thấy hai đứa bé ngủ trên giường, liền nói: “Hai đứa ngủ rồi sao?”

Hải Nhạc hơi gật đầu.

“Vậy tôi ôm Tiểu Bảo qua phòng tôi ngủ.” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc nghe hẳn nói như vậy, vội vàng lắc đầu.

“Một mình cô trông hai đứa bé ngủ, sẽ không ngủ được, để tôi đưa Tiểu Bảo qua bên kia, cô không cần ngăn cản tôi, tôi thật sự rất thích Tiểu Bảo, là thật.” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc nghe hẳn nói như vậy, không khỏi cúi đầu, nếu snhawns đã kiên quyết như vậy, thì nghe theo hẳn, Tiểu Bảo, vốn chính là con hẳn, để cho Tiểu Bảo ở bên hẳn nhiều một chút cũng tốt.

“Hôm nay cô đến Tác Hiệp rồi sao?” Tạ Thu Dật hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc khẽ lắc đầu.

“Ta muốn hỏi cô, hôm nay cô gửi những tin nhắn kia là có ý gì? Cô nói Hải Nhạc đó không phải là Hải Nhạc thật sự, rốt cuộc là sao?” Tạ Thu Dật bình tĩnh hỏi Hải Nhạc.

Hắn lại hỏi cô câu này! Hải Nhạc không khỏi hốt hoảng xoắn lên.

“Nếu như cô cảm thấy ở đây không tiện, sợ làm Tiểu Bảo Tiểu Bối thức giấc thì chúng ta đi thư phòng nói chuyện.” Tạ Thu Dật nói Hải Nhạc, hẳn nhìn thấu cô đang kinh hoàng.

Hải Nhạc trầm mặc, hồi lâu, cô gật đầu một cái.

Cô thấp thỏm bất an đi theo Tạ Thu Dật vào thư phòng.

“Ngồi đi, tôi hỏi cô, cô phải thành thật trả lời, tôi muốn một đáp án chính xác, không cho phép cô lừa gạt tôi.” Tạ Thu Dật bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hải Nhạc, nói.

Hải Nhạc cắn chặt môi, lừa gạt? Cô cũng không muốn lừa gạt hẳn! Nhưng mà cô không thể không lừa gạt hẳn!

Hải Nhạc lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn cho hẳn:

“Không cần quan tâm đến tôi nói cái gì, tôi nói rồi, tôi là nhà văn, so với người bình thường thì trí tưởng tượng rất phong phú, nhiều lúc đem ra vận dụng vào thực tế, đây là bệnh nghề nghiệp của một nhà văn. Tạ thiếu, hãy dùng tâm của anh để cảm nhận, Tạ Hải Nhạc cũng được, Trì Hải Hoan cũng được, chỉ cần người đó mang lại hạnh phúc cho anh, chỉ cần người đó thích hợp với anh nhất! Người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, Tạ Hải Nhạc ở bên cạnh anh, cô ta không như vẻ bề ngoài xinh đẹp, trong lòng là một người phụ nữ ích kỷ, ác độc, thật sự không xứng với anh Tạ thiếu. Tôi hiểu rõ anh yêu cô ta, không quan tâm cô ta thay đổi anh vẫn chỉ yêu cô ta, nhưng khi mà các người thật sự kết hôn ở cùng nhau, bộ mặt thật của cô ta sẽ lộ ra, anh nhất định sẽ hối hận, anh sẽ hối hận vì đã lãng phí tuổi xuân cùng tình yêu của mình cho cô ta. Mà Hứa Nhã Nghiên, tôi thật sự cảm nhận được cô ấy yêu anh, là yêu không toan tính, cô ấy yêu anh nhiều năm như vậy, nhưng lại thành toàn cho anh và Hải Nhạc, tình nguyện che giấu tình yêu dành cho anh, lại còn thật lòng chúc phúc cho hai người. Sau này Nhã Nghiên nghe được anh và Hải Nhạc chia tay, cô ấy mới dừng cảm một lần nữa nắm lấy tình yêu này, hãy nghĩ tới cô ấy yên lặng yêu anh nhiều năm như vậy, mà cho cô ấy một cơ hội được không? Tìm hiểu rõ cô ấy, anh sẽ phát hiện, Nhã Nghiên thật sự là cô gái đáng giá để nam nhân yêu thương!”

Tạ Thu Dật nhìn tin nhắn trong tay, trong lòng ngọt bùi cay đắng cái gì cũng có, cô nỗ lực muốn giải vây, chỉ sợ hẳn biết cô chính là Hải Nhạc, điều này làm cho trái tim của hẳn càng thêm rĩ máu, cô cảm thấy chính cô hèn mọn tới trình độ nào, lại không chịu nói cho hẳn sự thật chứ?

Nhạc Nhạc, ở trong mắt anh, cho ngoại hình thay đổi như thế nào, thì em vẫn là em! Em vẫn là Nhạc Nhạc mà anh yêu! Em tại sao một chút tự tin cũng không có đây?

Tạ Thu Dật cắn chặt hàm răng, cố nén lời nằng sự ngu ngốc của cô, hẳn hít thở một hơi thật sâu, khẩu khí cũng giảm xuống. Thật ra thì hẳn hiểu được, cô tại sao lại lựa chọn từ bỏ, đó là vì cô cảm thấy mình đã biến dạng, không còn xứng với hẳn, sẽ liên lụy hẳn. Nhưng cô lại không muốn hẳn và Trì Hải Hoan ở bên nhau, cho nên trăm phương ngàn kế tác thành cho hẳn và Hứa Nhã Nghiên, đến nỗi cô không ngại mạo hiểm tới ngăn cản hẳn ở cùng Trì Hải

Hoan. Nhưng cô lại không hiểu một điều, hán chỉ muốn được ở bên cô mà thôi!

Một hồi lâu sau, Tạ Thử Dật mới mở miệng: "Phượng Viễn Chi, tôi thừa nhận Hứa Nhã Nghiên là cô gái tốt, mới gặp cô có vài lần, lại khiến cho cô nhiệt tình giúp đỡ như vậy. Phượng Viễn Chi, cô thật sự rất tốt, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác, tại sao lại không chịu suy nghĩ cho bản thân mình một chút?"

Hải Nhạc lo sợ không yên nhìn Tạ Thử Dật, lời của hán, cô thật sự có chút không đỡ được, không biết phải trả lời thế nào.

Hồi lâu, cô gửi một tin nhắn: "Tạ thiếu, mong anh đừng chê cười, tôi chỉ xuất phát từ tấm lòng, thật sự mong hai người được thành đôi. Về phần tôi, anh cũng biết mà, một nữ nhân vừa cảm vừa xấu xí, không xứng để được bất kì người đàn ông nào yêu thương, sẽ không có ai chú ý tới tôi, càng không có người đàn ông nào tới yêu tôi. Tôi chắc chắn là sống cô đơn cả đời, nhưng rồi cũng sẽ quen thôi. Cho nên, nhìn thấy Nhã Nghiên yêu anh như vậy mà anh lại không để tâm, tôi nhìn không được nên mới vì cô ấy mà nói với anh mấy câu này."

Tạ Thử Dật nhìn xong, trong lòng lại một trận đau đớn, quả nhiên suy đoán của hán không có sai, Nhạc Nhạc chính là cảm giác mình quá mức hèn mọn, cho nên mới từ bỏ hán, nhưng cô lại muốn hán được hạnh phúc, cho nên mới ra sức tác thành cho hán và Nhã Nghiên!

Tạ Thử Dật ngẩng đầu lên nhìn Hải Nhạc, giọng nói ôn nhu trầm thấp khẽ vang lên: "Phượng Viễn Chi, cô sai rồi, tình yêu chân chính, không phải chỉ vì vẻ bề ngoài. Tôi thừa nhận, phần lớn đàn ông đều thích dùng vẻ bề ngoài để định giá trị của một người phụ nữ, bằng không cũng sẽ không có câu nói 'Anh hùng cứu mỹ nhân'. Nhưng mà loại mỹ nhân đó cũng không phải là chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp, họ chẳng qua là dùng dung nhan điểm lệ thu hút ánh mắt của anh hùng, nhưng thực ra chính là dùng cái tài của mình để thu phục trái tim của người anh hùng! Trên thế giới này vẫn có người đàn ông như vậy, hán sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, hán sẽ dùng trái tim của mình đi cảm nhận trái tim ẩn sâu trong dáng vẻ bên ngoài đó, nếu chân chính yêu một người, còn ai quan tâm đến người mình yêu là đẹp hay xấu? Phượng Viễn Chi, ngoại hình rồi cũng sẽ già đi theo năm tháng, chỉ có nội tâm xinh đẹp mới có thể chinh phục được một người đàn ông, mới khiến hán vì mình mà dâng hiến cả trái tim! Ví dụ như, Gia Cát Lượng tình anh, tài giỏi, nhưng vợ của ông ta lại là một người phụ nữ thô kệch, xấu xí, sống hạnh phúc cả đời; Từ Trường vì một vị phu nhân bình thường mà từ bỏ vương vị; Tra Nhĩ Tư vương vì một người phụ nữ bình thường mà từ chối công chúa xinh đẹp. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, hãy lấy ra sự tự tin của cô, cô sẽ khiến cho đám đàn ông thuận phục mà quỳ gối dưới chân cô! Hãy tin tôi, cô có thể làm được!"

Hải Nhạc chấn động nhìn Tạ Thử Dật, hán nói nghe cảm động như vậy, động tình như vậy, cơ hồ khiến cô cảm động đến nghẹn ngào, làm cho cô tin tưởng thế gian này đúng là có loại đàn ông này!

Nghe tới hán nói cô có thể để cho đám đàn ông thần phục cũng quỳ gối ở dưới chân của cô, Hải Nhạc không khỏi cười khổ cúi đầu, có khả năng sao? Chỉ cần cô vén khăn trùm đầu lên, đám đàn ông đó không phải là quỳ gối, mà là bị hù ngã ở dưới chân của cô đấy!

"Tạ thiếu, anh không phải là tôi, anh không thể hiểu được hoàn cảnh của tôi đâu, không nên an ủi tôi như vậy, tôi không cần, tôi cũng không có ảo tưởng sẽ thuận phục được đàn ông, tôi chỉ muốn cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi qua, nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối thành tài. Tôi đang nói về anh, đừng chuyển chủ đề sang tôi được không? Như vậy sẽ khiến tôi cho rằng anh đang thương hại tôi, tôi thật sự rất tốt, không có đàn ông bên cạnh, tôi vẫn có thể sống tốt!"

Hải Nhạc gửi tin nhắn cho Tạ Thử Dật.

Tạ Thử Dật nhìn tin nhắn tới, trái tim khổ sở liền run rẩy, Nhạc Nhạc của hán, Nhạc Nhạc của hán lại cho rằng hán đang thương hại cô! Trời cao chứng giám, hán thật sự không hề thương hại cô! Lời hán nói là thật lòng! Là lời nói từ đáy lòng của hán! Nếu như cô không tin thì hán có thể chứng minh cho cô thấy! Chứng minh hán chính là loại đàn ông mà hán đã nói! Hán không hề để ý đến dung mạo của cô như thế nào, hán chỉ biết yêu cô, rất yêu.

Tạ Thử Dật không khỏi chán nản khẽ thở dài một hơi, trong lúc nhất thời chính hán cũng mờ mịt không biết nên nói cái gì, xem ra, muốn cô mở lòng mình ra, để cô tin tưởng rằng hán không phải thương hại cô thì vẫn phải cần thêm một thời gian dài, cần phải kiên nhẫn hơn, có thể nói, là cùng Hải Nhạc bắt đầu lại một cuộc tình mới! Nói cách khác, hán trước tiên muốn Hải Nhạc lấy lại được sự tự tin của chính mình, để cho cô tin tưởng hán, sau đó, hán lại một lần nữa theo đuổi cô, kéo cô về bên hán mãi mãi!

"Phượng Viễn Chi, cô rất muốn giúp Hứa Nhã Nghiên sao?" Tạ Thử Dật hỏi.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

"Cô rất muốn tôi và cô ấy ở bên nhau?" Tạ Thử Dật hỏi tiếp.

Hải Nhạc do dự, một lần nữa kiên định gật đầu.

"Nếu như cô đáp ứng tôi một yêu cầu, tôi sẽ cân nhắc về đề nghị này." Tạ Thử Dật nói.

Hải Nhạc không khỏi nghi vấn nhìn hán, chờ hán nói tiếp.

Tạ Thử Dật hơi cười, bụng lòng nói với cô: "Gỡ khăn trùm đầu của cô xuống, cho tôi nhìn thấy cô."

Cái gì? Hán muốn nhìn mặt cô? Muốn nhìn khuôn mặt bị hủy hoại này sao? Hải Nhạc giật mình, sợ hãi nhìn Tạ Thử Dật, cô liều mạng nắm chặt khăn của mình, không ngừng lắc đầu, chân cũng không tự chủ mà lui về phía sau.

Ai cũng đều có thể nhìn thấy khuôn mặt này, bởi vì cô không ngại ánh mắt soi mói của bọn họ, nhưng Tạ Thử Dật thì không, hán không được! Cô không muốn hán thấy dung mạo của cô bây giờ, không muốn trong mắt hán vẽ kinh sợ cùng thất vọng khi nhìn thấy cô. tướng mạo, không muốn hán nhìn thấy về

mặt kinh sợ cùng thất vọng của mình khi nhìn thấy cô. Như vậy, cô cũng không còn dũng khí để sống tiếp nữa! Không! Cô không muốn hấn nhin! Không muốn!

“Phương Viễn Chi, nếu thật sự muốn giúp Nhã Nghiên, thì hãy bỏ đi sự tự ti, lấy dũng khí của cô ra đối mặt với tôi, để tôi nhìn thấy cô! Tôi muốn nhìn cô một chút!” Tạ Thụ Dật vừa nói, vừa tiến tới gần cô thêm vài bước.

Không! Không muốn! Cô có thể bỏ xuống sự xấu hổ và tự ti trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt hấn, cô không thể làm được! Không, cô không muốn để hấn thấy mặt của mình!

Hải Nhạc vội vàng xoay người chạy đi, Tạ Thụ Dật không nghĩ tới cô lại phản ứng mạnh như vậy, theo bản năng muốn kéo cô lại. Nhưng cuối cùng Hải Nhạc vẫn nhanh hơn, mở cửa chạy ra ngoài, Tạ Thụ Dật chỉ đánh bốp cô tay thờ dài, hấn lại hù dọa cô rồi sao? Hấn chỉ là muốn nói cho cô biết, người khác quan tâm dung mạo của cô, còn hấn tuyệt đối sẽ không quan tâm, nhưng cô cần bản cũng không cho hấn cơ hội nói ra lời này!

Tạ Thụ Dật nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng mới được vài bước liền dừng lại, đuổi theo, lại khiến Hải Nhạc thêm sợ hấn hơn!

Phải làm sao bây giờ? Cô gái ngu ngốc này, tại sao lại không hiểu được lời nói của hấn có ý gì chứ!

Tạ Thụ Dật đi ra khỏi thư phòng, đứng trên hành lang, để cho mình bình tĩnh lại một chút. Không được bao lâu, hấn lại nhận được tin nhắn của Hải Nhạc:

“Tạ thiếu, đừng tò mò về tôi, tôi nói cho anh biết, rất nhiều người đều hoảng sợ khi nhìn thấy mặt của tôi, tháo khăn che mặt của tôi ra, tôi thật sự sẽ hù dọa đến anh. Cho nên, xin anh đừng tò mò về tôi, anh cứ như vậy, thật sự sẽ khiến tôi bị đá kích.”

Thụ Dật nhìn tin nhắn, tâm tình thật lâu cũng không thể bình tĩnh, hấn không phải là tò mò, hấn không phải là tò mò! Hấn lại càng không muốn đá kích cô!

Nghĩ đến lúc này có nói muốn ôm Tiểu Bảo về phòng của mình, Tạ Thụ Dật tự tin đi tới trước cửa phòng của Hải Nhạc, hấn gõ cửa nhưng bên trong một lúc lâu cũng không trả lời, Tạ Thụ Dật thờ dài một cái, nhưng vẫn kiên trì gõ cửa. Hải Nhạc không nhận được, đành phải mở cửa, Tạ Thụ Dật nhìn cô một cái, thấy mặt cô hồng hồng, nhất định là cô đã khóc.

“Tôi tới đây ôm. .... Viễn chi, nếu như yêu cầu của tôi đã làm khó cô thì tôi xin lỗi.”

Hải Nhạc trầm mặc nhìn hấn, sao hấn lại muốn nhìn mặt của cô như vậy? Nhìn mặt của cô xong, hấn thật sẽ xem xét chuyện với Hứa Nhã Nghiên sao? Là thật sao?

Nếu như để hấn nhìn thấy khuôn mặt thật của cô, mà có thể giúp cho Nhã Nghiên được hấn đề ý thì cũng tốt. Coi như cô là lần đầu tiên giúp cho Nhã Nghiên một việc tốt! Đây cũng chính là cơ hội duy nhất để cô có thể báo đáp Nhã Nghiên!

“Nếu như anh thấy được mặt của tôi rồi thì nhất định phải cân nhắc chuyện tình cảm với Nhã Nghiên, anh sẽ không nuốt lời chứ?” Hải Nhạc gửi tin nhắn cho Tạ Thụ Dật.

Tạ Thụ Dật nhìn tin nhắn, kiên định gật đầu với cô.

Hấn chỉ nói là cân nhắc đến Nhã Nghiên, cũng không phải là nói sẽ lựa chọn cô ấy, tất nhiên sẽ không nuốt lời. (((((((((((Ai da, Dật ca. Anh thật gian xảo. Nhưng thế mới lừa được con gái người ta đưa về nhà a.>>>> Bái Phục.....*.*))))))

Hải Nhạc cắn răng, cô chậm rãi đưa tay lên tháo khăn trùm đầu ra, hai bàn tay run rẩy nắm đầu khăn từ đỉnh đầu của mình kéo xuống, cô hít một hơi thật sâu, dùng sức kéo cái khăn xuống. Khuôn mặt bị hủy hoại của cô cứ thể phơi bày trước mặt Tạ Thụ Dật, Hải Nhạc rất muốn nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của Tạ Thụ Dật, nhưng đôi mắt của cô lại không thể khép lại mà cứ trần trần nhìn hấn, nước mắt ảm ức cũng nhanh chóng xông lên. Bởi vì, cô cũng muốn nhìn thấy biểu tình của hấn, như vậy cô mới có thể vĩnh viễn chết tâm, sẽ không còn bất kỳ vọng tưởng gì tới hấn nữa. Không có quan hệ, dù bị hấn ghét bỏ cũng không liên quan đến nhau nữa, cô thật sự hi vọng hấn và Nhã Nghiên có thể ở bên nhau. Cho hấn một câu trả lời, giải đáp sự tò mò của hấn, sau này, cô sẽ đi thật xa, hấn cũng bị dọa sợ không dám tìm đến cô nữa! Không liên quan đến nhau, thật sự không liên quan đến nhau nữa, chỉ cần hấn hạnh phúc là đủ rồi!

Tạ Thụ Dật lẳng lặng nhìn Hải Nhạc kéo khăn trùm đầu xuống, rốt cuộc hấn cũng thấy được khuôn mặt của cô! Ông trời ơi, mặt của cô bị thương rất nghiêm trọng, vết sẹo kinh khủng kia, giống như một con rết đang bò trên mặt của cô vậy! Nhìn qua đúng là có thể dọa cho người ta khiếp sợ!

Nhạc Nhạc của hấn, Nhạc Nhạc xinh đẹp của hấn, Nhạc Nhạc mà hấn yêu nhất lại biến thành bộ dạng này!

Trong khiếp sợ, Tạ Thụ Dật tan nát cõi lòng không dứt, nước mắt đau lòng mà tràn mi, hấn thật sự muốn, rất muốn ôm cô vào trong ngực, rất muốn an ủi cô, không liên quan, thật sự không liên quan, cho dù em có xấu xí thế nào, cũng tốt hơn là em xa cách anh vĩnh viễn, nằm dưới biển sâu lạnh lẽo kia!

Tạ Hải Nhạc ngờ ngác nhìn tạ Thụ Dật, cô có thể đoán được hấn sẽ rất giật mình, không ai thấy mặt của cô mà không kinh hãi, nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ hấn sẽ khóc! Hấn tại sao lại phải khóc? Là bị cô dọa sợ quá sao?

Nhưng Tạ Thụ Dật không phải là người nhát gan như vậy, chẳng lẽ là hấn đang thương hại cô? Cô không cần hấn thương hại!

Hải Nhạc cười khổ một tiếng, nhanh chóng kéo khăn trùm lên che mặt, sau đó gửi cho Tạ Thụ Dật một tin nhắn:

“Tạ thiếu, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh rồi, tôi biết ngay anh sẽ giật mình, cuối cùng thì anh cũng đã hiểu vì sao tôi suốt ngày che mặt rồi, bởi vì tôi

không muốn hù dọa mọi người. Đã hù dọa anh rồi, thật xin lỗi. Anh hãy nhớ lời mình đã nói, không được nuốt lời.”

Tạ Thu Dật nghe được tiếng chuông tin nhắn, liền lấy lại tinh thần, nhìn tin nhắn mà cô gửi tới, nhìn xong hấn ngẩng đầu lên kích động nói với Hải Nhạc nói:

“Không, nói cho em biết, em không hề hù dọa đến tôi, tôi cũng không cảm thấy nó đáng sợ chút nào, mà ngược lại, trong lòng tôi em chính là Thiên Sứ, cho dù mặt của em xấu xí đến cỡ nào, thì trong lòng tôi, em vẫn là Thiên Sứ!”

Hải Nhạc giương mắt nhìn Tạ Thu Dật, trời ạ, là cô nghe lầm rồi chẳng? Hấn nói cô là Thiên Sứ! Cô đã xấu xí như vậy rồi, làm sao có thể nói là Thiên Sứ đây? Hấn muốn an ủi cô, nhưng cũng quá khoa trương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Nụ Hôn Chứng Minh

“Em không tin sao? Tôi có thể chứng minh cho em thấy.” Tạ Thu Dật nói.

Chứng minh? Hấn muốn chứng minh như thế nào? Hải Nhạc hoài nghi nhìn Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật đi từ từ đến trước mặt Hải Nhạc, cô ngẩng đầu nhìn hấn, ở trước mặt cô, hấn vẫn cao lớn như vậy, từ lần gặp mặt đầu tiên, trừ cái lần giúp hấn bôi thuốc, đây là lần thứ hai hấn đứng sát trước mặt cô như vậy, Hải Nhạc chỉ biết ngơ ngác nhìn hấn.

Tạ Thu Dật đột nhiên vươn tay kéo khăn trùm đầu của cô ra, Hải Nhạc không phản ứng kịp, khuôn mặt lại lần nữa lộ ra trước mắt hấn, cô lúng túng lấy tay che mặt của mình, nhưng Tạ Thu Dật phản ứng cực nhanh, vươn tay gắt gao giữ chặt hai tay của cô, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Viễn Chi, để tôi chứng minh cho em thấy.”

Tạ Thu Dật đột nhiên dùng lực, đem Hải Nhạc kéo vào trong ngực, Hải Nhạc tròn to hai mắt hoảng sợ nhìn hấn, hấn muốn làm cái gì? Hấn muốn chứng minh như thế nào?

“Lúc trước tôi đã từng nói rồi, em có một đôi mắt rất đẹp, đôi mắt này chính là cửa sổ linh hồn của em, để cho tôi nhìn thấu được tâm hồn xinh đẹp của em, Viễn Chi, là thật, trong lòng tôi, em chính là Thiên Sứ!” Tạ Thu Dật thở dài một tiếng, môi hấn nhẹ nhàng quý trọng rơi trên đôi mắt kia.

Hấn đột nhiên hôn lên mắt cô, trong nháy mắt khiến cho Hải Nhạc như đinh đóng cột, đứng chôn chân tại chỗ. Trời ạ, đây là ảo giác sao? Là mơ sao? Hấn hấn đang hôn cô sao? Hải Nhạc không tin nổi nhắm chặt hai mắt lại, cô đến ở trong mộng cũng mong đợi thời khắc này, không biết đã bao lâu rồi? Hải Nhạc cảm thấy mình đã mong chờ cả vạn năm, rốt cuộc giờ khắc này cũng tới!

Nụ hôn của hấn, êm ái như thế, giống như một mảnh lông vũ phớt qua tim của cô, khiến cho trái tim của cô không thể không chế được mà đập nhanh hơn, cô phải làm sao? Là muốn đẩy hấn ra hay muốn ôm lấy hấn? Lý trí không ngừng nhắc nhở cô phải đẩy hấn ra, nhưng cô lại không muốn đẩy hấn ra, mặc kệ hấn vì lý do gì mà hôn cô, cô vẫn muốn chìm đắm một lần, cả đời này, sẽ không có lần nào như thế nữa!

Rất nhanh, nụ hôn của hấn rơi trên vết sẹo ghê rợn kia, vẫn là nhẹ nhàng quý trọng, nước mắt vì vui mừng mà rơi xuống, Hải Nhạc thật sự có một loại ảo giác, ảo giác hấn đang coi cô là người hấn yêu vậy!

Làm sao có thể chứ? Hấn vẫn luôn nói, mặc kệ Hải Nhạc biến thành cái gì, hấn vẫn yêu cô, hấn yêu chính là khuôn mặt Tri Hải Hoan giống hệt khuôn mặt của Hải Nhạc, chỉ cần gương mặt đó vẫn tồn tại, hấn sẽ cho rằng Tri Hải Hoan chính là Tạ Hải Nhạc! Hấn chỉ yêu gương mặt đó thôi!

Chẳng lẽ, hấn là muốn dùng loại phương thức này tới nói cho cô biết, hấn không có bị kinh sợ sao? Hấn cho rằng, cô cần một người đàn ông tới hôn cô một cái thì mới có thể an ủi sao? Hấn cho rằng cô là loại người nào chứ? Cô không cần cái loại an ủi, thương hại này! Cô không cần!

Hải Nhạc thở hổn hển một hơi, bắt đầu giãy dụa đẩy Tạ Thu Dật ra.

Nhưng Tạ Thu Dật không muốn buông cô ra, năm năm a, suốt năm năm trời, hấn vẫn luôn tìm cô! Hôm nay rốt cuộc cũng tìm được cô, có thể ôm cô ở trong ngực của mình, hấn sao có thể dễ dàng buông cô ra như vậy? Từ khi biết cô chính là Nhạc Nhạc, hấn vẫn luôn khát vọng được ôm cô thật chặt, dùng sức hôn cô, nếu đã ôm cô vào trong ngực của mình, hấn thật sự không muốn buông cô ra nữa, hấn nhất định không buông.”

Không để ý đến Hải Nhạc đang giãy dụa trong ngực, Tạ Thu Dật càng kéo thân thể mềm mại của cô áp sát vào người mình, nụ hôn của hấn rơi vào môi của Hải Nhạc. Một khắc đó, cả người hấn cơ hồ ngừng hô hấp, đôi môi của cô vẫn mềm mại như năm năm trước, vẫn ngọt ngào như thế. Hấn như đói khát, không ngừng mút lấy đôi môi của cô. Khi Tạ Thu Dật hôn cô, mân mê đôi môi của cô, Hải Nhạc tựa như bị sét đánh trúng, cả cơ thể cũng không cử động nổi, đại não bây giờ đã rối thành một mớ rối, tâm cũng rối loạn thành một mớ bùi nhùi!

Muốn đẩy ra hấn sao? Thật sự muốn đẩy ra hấn sao? Cô đã chờ đợi để được gần hấn như vậy đã lâu lắm rồi!

Khi tạ Thư Dật cố gắng cạy môi của cô ra, Hải Nhạc xoay mình thanh tỉnh lại, không thể như vậy! Không thể như vậy được! Cô rất tham luyện ôn nhu của hắn, nhưng mà hắn không thể làm như thế với cô! Cô cũng không cần hắn dùng cách này để chứng minh rằng hắn không kinh sợ vì khuôn mặt của cô!

Hai tay của Hải Nhạc đã bị Thư Dật buông lỏng ra, mà tay của hắn lúc này đang nắm lấy vòng eo con kiến của cô, Hải Nhạc dùng sức đẩy lồng ngực hắn ra, cũng cố gắng nghiêng mặt sang một bên, tránh đi đôi môi của hắn. Đáng tiếc, hắn lại cương quyết không buông, ôm chặt lấy cô, Hải Nhạc nhất thời luống cuống, lại không thể nói được, đành phải gờ chân lên, hung hăng đá hắn một cước. Tạ Thư Dật rút cuộc cũng hoàn hồn, hắn buông lỏng Hải Nhạc ra, cô chật vật vội vàng lui về phía sau, tránh hắn như tránh tà, nước mắt cũng không ngừng nhỏ giọt. Tạ Thư Dật liếm môi một cái, hắn có chút tiếc nuối về nụ hôn chưa sâu này, Hải Nhạc lại cứ như vậy mà kết thúc nó! ((((((((((Áy dà, Dật ca đúng là cái đồ háu ăn.... Hôn được là tốt lắm rồi, lại còn đòi hôn sâu cơ...ew...)))))))))))))

Thấy nước mắt ứa khuất của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật cũng có chút hối hận mình đã quá kích động rồi.

Cô vẫn còn bài xích hắn, sợ hắn, cũng kháng cự hắn thân cận cô, xem ra, bây giờ vẫn không thể phơi bày thân phận của cô, nếu không, khẳng định cô sẽ chạy đi mất, hắn sợ sau này cũng không tìm được cô nữa! Cho nên, nếu như cô không muốn làm Hải Nhạc, mà muốn làm Viễn Chi, thì hắn sẽ đáp ứng đề cô là Viễn Chi!

Nhưng hắn không hối hận vì đã hôn cô, tuyệt không hối hận.

“Biết em kháng cự, nhưng tôi sẽ không nói câu xin lỗi, bởi vì đây là muốn chứng minh cho em thấy, em không hề đáng sợ, cũng không dọa người, ngược lại, tôi tự cảm thấy được chính mình bị em hấp dẫn, em có một loại mị lực luôn khiến cho tôi muốn được đến gần để thấu hiểu, hãy quên khuôn mặt này đi, không có gì là không thể cảm nhận bằng trái tim.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc tan nát cõi lòng lắc đầu, cô không thể nào quên được, cô làm sao quên được chứ?

Cho dù hắn không ghét bỏ khuôn mặt của cô, nhưng mà cô để ý! Cô thật sự để ý, hắn không biết cô là Hải Nhạc, hắn chỉ là muốn dùng cách này để an ủi cô thôi! Nếu như hắn biết cô chính là Hải Nhạc, hắn nhất định sẽ không chấp nhận nổi! Hơn nữa, ở trong lòng của cô, nam thần hoàn mỹ như Tạ Thư Dật, làm sao có thể sánh đôi cùng loại phụ nữ vừa cảm vừa xấu xí như cô chứ? Bởi vì chính bản thân Hải Nhạc cũng là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chính bản thân cô cũng không chấp nhận nổi mình biến thành cái bộ dạng này, hắn thì lại càng không dễ dàng chấp nhận Tạ Hải Nhạc mà hắn yêu lại biến thành Phương Viễn chi vừa cảm vừa xấu xí thế này!

“Phương Viễn Chi, đừng lắc đầu với tôi được không! Sau này đứng trước mặt tôi, em không cần phải che mặt nữa, em thật sự không hề đáng sợ! Tôi không hề ngại vết thương này, đây chẳng qua chỉ là một vết sẹo thôi!” Tạ Thư Dật thấy cô giống như con đà điểu không ngừng trốn tránh, hắn vội vàng nói.

Hải Nhạc lúc này mới nhớ tới mình còn vẫn chưa đeo khăn che lại, cô hoảng sợ cúi đầu, nhặt chiếc khăn lên trùm mặt kín mít, sau đó thẳng thừng chỉ tay ra cửa, ý đuổi Tạ Thư Dật ra ngoài.

“Chuyện này, Viễn Chi, chúng ta từ từ nói được không!” Tạ Thư Dật cố gắng cứu vãn, Hải Nhạc vẫn tư thế chỉ tay như vậy, cũng không nhìn hắn.

Tạ Thư Dật cảm giác mình đã làm hỏng chuyện rồi, thất vọng thờ dãi một cái.

“Được, để tôi nhìn các con một chút.” Thấy Tạ Thư Dật đi đến chiếc giường, muốn ôm Tiểu Bảo đi, Hải Nhạc vội vàng chạy tới trước mặt ngăn cản hắn.

“Viễn Chi, đừng như vậy...” Tạ Thư Dật có chút cầu khẩn nhìn Hải Nhạc, hắn muốn ngủ cùng Tiểu Bảo, hắn muốn thiết lập mối quan hệ cha con thật tốt.

Hải Nhạc nhìn hắn, trong ánh mắt có chút dãn ra, Tạ Thư Dật chớp lấy cơ hội, mò lên trên giường, ôm Tiểu Bảo ở trên tay.

“Viễn Chi, ngủ ngon.” Tạ Thư Dật nói, sau đó ôm Tiểu Bảo đang ngủ say lưu luyến không rời ra khỏi cửa phòng của Hải Nhạc.

Hải Nhạc đưa mắt nhìn hắn rời đi, hắn vừa đi, cô liền chạy tới đóng chặt cửa lại, cả người tựa lên cánh cửa, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cô làm sao lại không khát vọng hắn? Cô muốn có hắn đến mức đau đớn cả tâm can, nhưng mà không thể như vậy được, không phải là nói muốn tác thành cho hắn và Nhã Nghiên sao? Tại sao có thể ở thời điểm mấu chốt lúc này dao động chứ!

Không, tốt nhất là hãy cứ giữ vững khoảng cách như trước kia, không được gần hắn thêm nữa, cũng không được để hắn tới gần mình, cô rất sợ, rất sợ mình lại rơi vào vực thẳm thêm một lần nữa, cô phải giữ vững lý trí của mình!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Để Tiểu Bảo Tiểu Bối Ở Cùng Tôi

Cả buổi tối, Hải Nhạc lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được, hấn như vậy hấn khiến cho cô sợ, mà cô như vậy cũng làm cho chính mình sợ hãi.

Tạ Thu Dật ở trên giường của mình cũng trần trọc trở mình, hấn phải làm sao với cô đây? Đưa cô trở về bằng cách nào đây? Hấn hận không thể cùng cô ở chung một cô, nhưng bây giờ Hải Nhạc lại tự ti, bài xích hấn đến gần cô, hấn có thể nhìn ra Hải Nhạc rất yêu hấn, mà hấn cũng rất yêu cô! Có sao lại không thể quen biết nhau, có sao lại không được ở bên nhau?

Nghĩ đến nụ hôn đó bị cô kháng cự mà vội vã dừng lại, Tạ Thu Dật trong lòng không khỏi chán nản.

Nhạc Nhạc à, cái đồ ngốc này, thật ra thì anh đã biết em chính là Nhạc Nhạc rồi, dù em có kháng cự, trốn tránh anh thế nào, anh đều không để em chạy mất! Không tin, em cứ thử xem!

Nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn Tiểu Bảo đang ngủ ngon giấc, nội tâm của Tạ Thu Dật cũng ăm ắp một chút, khóe miệng cười cười, tiến vào mộng đẹp.

Hải Nhạc căn bản là không thể ngủ nổi, cho nên mới sáng sớm đã rời giường, nếu như bây giờ qua gọi Tiểu Bảo dậy, thì cô có thể yên lặng không tiếng động mà rời khỏi Hải Giác, bởi vì bây giờ cô thật sự không dám đối mặt với Tạ Thu Dật.

Hải Nhạc lay Tiểu Bối dậy, Tiểu Bối ngồi dậy, dụi dụi mắt, không nhìn thấy anh ha, liền hỏi mẹ: “Mẹ, anh hai đâu?”

“Anh hai đang ngủ cùng cha nuôi ở bên kia.” Hải Nhạc nói.

“A, con muốn đi tìm anh hai và cha.” Tiểu Bối bò xuống giường.

Tiểu Bối rất là vui vẻ đi đến mở ra cánh cửa phòng mà Hải Nhạc không dám mở, lại thấy Tạ Thu Dật đã chỉnh tề đứng ngay cửa.

“Cha nuôi, Tiểu Bối muốn cha bế!” Tiểu Bối mặt mày hớn hờ hướng Tạ Thu Dật giang hai cánh tay.

“Tiểu công chúa, dậy rồi sao” Tạ Thu Dật cúi người xuống ôm cô bé lên, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Chân con còn đau không?”

“Còn đau, nhưng mà Tiểu Bối không sợ đau nữa, anh hai cũng dậy rồi sao?” Tiểu Bối hỏi.

“Anh hai còn ngủ, cha không có đánh thức anh hai.” Thu Dật trả lời Tiểu Bối, tầm mắt lại chuyển lên người của Hải Nhạc.

Hải Nhạc nghĩ tới hành động của hấn tối hôm qua, mặt nhất thời nóng hừng hực như bốc cháy lên, cô không dám đối mặt với ánh mắt của hấn, cúi đầu xuống.

“Viễn Chi, chào buổi sáng!” Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc chào hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, hướng tới hấn gật đầu một cái, sau đó cô nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, nói cha nuôi mau gọi anh hai dậy, chúng ta phải về nhà rồi, mẹ còn đưa các con đến trường học.”

“Cha nuôi, mẹ con nói, cha gọi anh hai dậy, mẹ muốn đưa con và anh hai đến trường học.”

“Tôi có thể đưa bọn trẻ đi.” Tạ Thu Dật nói.

“Không, như vậy quá làm phiền anh rồi, anh cứ làm việc của mình đi, tôi sợ Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ quấy rầy đến anh, để tôi đưa bọn trẻ về nhà, nếu anh nhớ chúng thì có thể tới nhà tôi thăm chúng.” Hải Nhạc nói.

Tiểu Bối làm rất tốt chức vụ của một tiểu phiến dịch, đem lời nói của Hải Nhạc truyền đạt lại cho Tạ Thu Dật.

“Không, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ ở Hải Giác nghỉ ngơi, tôi hi vọng Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể ở cùng với tôi, để bọn trẻ ở Hải Giác, tôi sẽ lo đưa đón bọn trẻ đi học.”

Hải Nhạc giật mình nhìn Tạ Thu Dật, hấn muốn ở Hải Giác nghỉ ngơi một thời gian? Thân thể của hấn, không phải đã tốt rồi sao? Không lẽ, hấn thật sự mắc bệnh nguy hiểm gì rồi? Đứa ngốc, anh tại sao không cẩn thận như vậy chứ? Thân thể là vốn quý, tại sao lại không biết quý trọng chứ?

Thấy ánh mắt lo lắng cùng có chút trách cứ của Hải Nhạc, Tạ Thu Dật liền nghĩ đến có thể là cô hiểu lầm hai chữ ‘nghỉ ngơi’ mà hấn nói rồi. Vốn dĩ hấn muốn giải thích rằng mình không có chuyện gì, nhưng hấn lại có chút giật mình, Hải Nhạc đang lo lắng cho hấn, chuyện này thật sự khiến cô lo lắng cho hấn?

Tạ Thu Dật nhẹ nhàng thở dài một cái, nói: " Tôi thật sự rất muốn Tiểu Bảo Tiểu Bối ở bên tôi nhiều một chút, sức khỏe tôi dạo này có chút vấn đề nhỏ, cho nên tâm tình không mấy tốt, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, có thể mang đến cho tôi niềm vui, Viễn chi, để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối ở bên cạnh tôi nhé, tôi thật sự rất thích chúng." (((((((((((AAAAa, Dật ca diễn sâu quá đi.....SO SO SO DEEP...))))))))))

Hấn đã từng đi khám sức khỏe, chỉ sợ là không phải vấn đề nhỏ như lời hấn nói? Lòng của Hải Nhạc không ngừng đau đớn, nếu như hấn có chuyện gì thì

cô phải làm sao bây giờ? Cô sẽ đau lòng chết mất!

“Viễn Chi, thời gian tôi ở Hải Giác, để Tiểu Bảo và Tiểu Bối ở cùng tôi được không, xin em đấy.” Tạ Thư Dật thỉnh cầu nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc chần chờ.

“Em yên tâm, tôi sẽ đón bọn trẻ đúng giờ, chỉ để chúng ở bên cạnh tôi thôi.” Tạ Thư Dật biết, chỉ cần hải tử ở bên cạnh hắn, cô nhất định sẽ không bỏ được hải tử, thỉnh thoảng tới Hải Giác một chuyến, cô đến vẫn tốt hơn là hắn đến tìm cô.

Nghĩ đến có các con ở bên cạnh hắn, có thể khiến hắn vui vẻ hơn, để cho tâm tình hắn khá hơn một chút, Hải Nhạc không khỏi đối với hắn gật đầu một cái, coi như là đồng ý với hắn.

Tạ Thư Dật mỉm cười đứng lên: "Cám ơn Viễn Chi, cám ơn em đã sinh ra hai đứa trẻ Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng yêu như vậy, thật sự khiến tôi rất vui vẻ."

Lời của hắn khiến cho Hải Nhạc tan nát cõi lòng, hắn thích Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy, cảm thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể mang đến cho hắn niềm vui. Không lẽ chỉ có Tiểu Bảo Tiểu Bối mới có thể mang niềm vui tới cho hắn sao? Trì Hải Hoan thì sao, cô ta vẫn không thể mang lại niềm vui cho hắn sao? Hắn không phải là rất yêu cô ta sao? Tại sao lại không vui vẻ?

“Chỉ cần anh cảm thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể mang niềm vui tới cho anh, sẽ không làm phiền tới anh, thì tôi có thể để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối ở Hải Giác, nhưng anh nhất định phải chú ý đến sức khỏe của mình, thân thể là thứ quý giá, không được lơ là.” Hải Nhạc không an tâm dặn dò hắn.

Tiểu Bối nói cho Tạ Thư Dật nghe, tạ Thư Dật cười tít mắt nhìn Hải Nhạc, nhẹ nói: "Viễn Chi, cám ơn em quan tâm."

Hải Nhạc hốt hoảng lắc đầu.

“Cha nuôi, mẹ nói mẹ phải về nhà rồi.”

Tạ Thư Dật biết cô sẽ không ở chỗ này quá lâu, nhưng hắn vẫn không tự chủ được nói với cô: "Em ở lại đây với Tiểu Bảo Tiểu Bối đi."

“Anh biết công việc của tôi là viết văn mà, thời gian này tôi đã bỏ bê quá nhiều, tôi nhất định phải làm xong công việc lần này để nuôi gia đình.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật nghe Tiểu Bối phiên dịch, ở trong lòng thở dài một cái, Nhạc Nhạc của hắn, cô lại muốn cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, nhiều năm như vậy, cô đã chịu khổ nhiều rồi, sau này, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô phải chịu khổ như vậy nữa.đi tới, về sau, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô mệt như vậy!

“Được rồi, vậy em về nhà đi, nhất định phải nhớ không được quá sức đó, em đã nói rồi, thân thể là vốn quý, tôi cũng muốn em chăm sóc cho thân thể mình thật tốt.” Tạ Thư Dật nhượng bộ nói.

Hải Nhạc trầm mặc gật đầu một cái.

Sau đó Tạ Thư Dật gọi Tiểu Bảo rời giường, hai đứa bé đi súc miệng xong liền tới trước mặt Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đưa em về nhà, thuận đường.”

Hải Nhạc gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật chờ Tiểu Bảo Tiểu Bối đi nhà trẻ, sau đó đưa Hải Nhạc về nhà, Tạ Thư Dật có chút không nỡ nhìn Hải Nhạc xuống xe, nói: "chú ý không cần thức làm việc quá muộn, phải chú ý sức khỏe."

Hải Nhạc gật đầu một cái, chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ Tạ Thư Dật, lần này tạ Thư Dật hiểu ý của cô, cô cũng muốn hắn chú ý thân thể của mình, Thư Dật ở bên trong lòng cảm thấy một hồi ấm áp, khóe miệng của hắn thoải mái vẽ ra nụ cười, nói: "Yên tâm, tôi biết rồi."

Hải Nhạc phát phát tay với hắn, đóng kỹ cửa xe, sau đó đưa mắt nhìn hắn rời đi, khi hắn xe biến mất ở trong tầm mắt của cô, cô mới xoay người, thấy sau cửa lớn có 3 cặp mắt đang nhìn trộm.

“Ừ, ha ha, thời tiết hôm nay thật đẹp a, chúng ta dậy sớm tập thể dục một chút.” Ba Phương dẫn đầu nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy, thời tiết rất đẹp.” Mẹ Phương cũng phụ họa.

“Thời tiết thật sự là rất tốt, rất tốt a!” Tiểu Tinh cười hắc hắc.

Hải Nhạc vừa bực mình vừa buồn cười, bọn họ đang làm gì thế chứ?

“Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu?” Tiểu Tinh hỏi.

“Đã đưa chúng đến nhà trẻ rồi.” Hải Nhạc nói.

“Chân của Tiểu Bối không phải là bị thương sao? Sao lại đưa nó đi nhà trẻ?” Mẹ Phương lo lắng hỏi. ...

“Em... tôi hôm qua ở Hải Giác ngủ ngon chứ?” Tiểu Tĩnh thận trọng hỏi.

Hải Nhạc không khỏi nhú mày, có ý tứ gì?

Hải Nhạc nghi hoặc gật đầu một cái.

“Vây thì tốt, vậy thì tốt, chị chỉ sợ em ở đó lại ngủ không ngon.”

Hải Nhạc không khỏi liếc cô một cái, dùng ngôn ngữ của người khiếm thính nói: “Lúc trước em cũng đã ở đó mấy ngày rồi, chị quên rồi sao?”

“Hả? A, Đúng vậy a, chị quên mất, trí nhớ của chị đúng là...” Tĩnh lúng túng lặng lẽ cười.

Ba người này rất kì lạ, họ đang suy nghĩ gì vậy chứ?

“Hắc hắc, mẹ nghe thím Phúc nói, Tà thiếu gia hình như để mất tới con, nghe nói con sẽ đến, thiếu gia một mực đứng chờ ở cửa.” Mẹ Phương không nhịn được cuối cùng cùng nói ra.

Té xiu, đám người bà tám này! Hải Nhạc thật sự dở khóc dở cười.

“Đó không phải là hấn đang chờ con, mà là bọn trẻ muốn con tới, hấn mới ôm Tiểu Bối chờ ở cửa, mọi người thử nghĩ mà xem, con là người như thế nào? Tà thiếu gia sao có thể vì con mà đứng chờ ở cửa chứ?” Hải Nhạc bắt đầu đi giải thích.

Phương ba ba thở dài một cái, nói: “Ai, cũng đúng, chúng ta xem Tà thiếu gia là hạng người gì rồi? Viễn Chi nhà chúng ta khá hơn chút nữa, chỉ sợ...”

“ai ai da, không có, không có, chúng ta không có nghi ngờ gì cả, suy nghĩ một chút thì cũng là chuyện không thể nào, mọi người cũng chỉ là nói giỡn một chút thôi....,ha ha, ha ha, ha ha, thời tiết hôm nay rất tốt, chúng ta chỉ muốn nói vui chút...” Mẹ Phương nói.

Hải Nhạc không khỏi khổ sở cúi đầu, đúng là chuyện không thể nào, thiếu gia cao quý trên vạn người, sao có thể coi trọng một người phụ nữ vừa xấu xí vừa câm chứ?

“Cái gì? Không phải là chuyện không thể được, chẳng qua là, con cảm thấy thiếu gia không thích hợp với đám người như chúng ta, dù sao chúng ta cũng không cùng một thế giới, người như hấn không phải người mà chúng ta có thể với tới, chúng ta vẫn nhớ bổn phận của mình, sao có thể nghĩ tới muốn leo cành cao chứ!... cái đó, ý của con là... nói như vậy....a, con là muốn nói.... Tóm lại là, thiếu gia thì không thể nào, nhưng sẽ xuất hiện một hiện người thích hợp với Viễn Chi thôi... hấn sẽ thật lòng yêu nét đẹp nội tâm của Viễn Chi. Ai da, con không nói nữa, không nói nữa.”

Vốn là muốn an ủi Hải Nhạc một câu, nhưng phát hiện lời mình nói thật ra thì so với mẹ Phương cũng không khác gì, căn bản cũng không giống như an ủi, Tiểu Tĩnh chỉ đành phải áo não dùng lại câu chuyện.

Hải Nhạc khẽ mỉm cười, thì ra là họ đang lo lắng chuyện này, bổn phận, bổn phận, cô - Tà Hải Nhạc, vẫn luôn nhớ được bổn phận của mình. Cho dù không có nam nhân thì cô vẫn có thể sống hết cuộc đời này, nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối tuy có chút khổ cực, nhưng cô vẫn gánh được.

“Không cần lo lắng cho con, mọi người hãy lo cho chuyện của mình kia.”

“Đúng vậy! Đúng vậy, ai, Tiểu Tĩnh à, con chừng nào thì nghe lời cha mẹ nói, đi gặp mặt người ta, cũng đã trưởng thành rồi, không thể cứ ở nhà với cha mẹ thế này được. Cô nhìn con gái nhà người ta đi, người ta cũng lớn bằng cô mà đã có con hơn hai tuổi rồi, cô không vội, nhưng hai lão già này vội muốn chết rồi!” Mẹ Phương nói.

Hải Nhạc thành công chuyển đề tài từ trên người mình sang Tiểu Tĩnh, nhìn ba mẹ Phương thao thao day dỗ Tiểu Tĩnh, Hải Nhạc mỉm cười đi về phía phòng ngủ của mình.

Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, bây giờ thật sự có chút buồn ngủ, nhưng suy nghĩ một chút, Hải Nhạc bật máy vi tính lên, mở MSN ra, gửi cho Nhã Nghiênn một tin: “Nhã Nghiênn, Tà thiếu gia hình như thân thể không khỏe, bây giờ đang ở Hải Giác nghỉ ngơi, nếu như cô rảnh rồi thì có thể tới đây chăm sóc hấn, tôi thấy hấn có vẻ khá cô đơn.” Gửi xong, Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngã ra giường ngủ bù.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Cuộc Hội Thoại Của Nữ Thứ Và Nữ Phản Diện

“Nhã Nghiênn, sao hôm nay lại rảnh rồi mời tớ ăn cơm vậy?” Trì Hải Hoan nhìn Hứa Nhã Nghiênn ở trước mặt, cô gái tóc ngắn xinh đẹp này chính là bạn tốt nhất của Tà Hải Nhạc.

“Chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp mặt, từ khi cậu về nước, tớ vẫn luôn muốn mời cậu ăn một bữa cơm.” Hứa Nhã Nghiên cẩn thận ngưng mắt nhìn Tạ Hải Nhạc trước mắt, cô ấy đã sớm không còn là Hải Nhạc mềm yếu năm nào nữa, toàn thân lại có một loại khí chất xuất sắc cùng vẻ kiêu ngạo mắt cao hơn đầu, người mất đi trí nhớ, ngay cả khí chất cũng thay đổi sao?

“Cũng phải, kể từ lúc tớ mất trí nhớ, hai chúng ta đúng là gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa cũng ít liên lạc, là sai sót của tớ, Nhã Nghiên, thật xin lỗi.” Tri Hải Hoan có chút áy náy mà nói.

“Tất cả mọi người đều trưởng thành, mỗi người đều có chuyện riêng, lại chia cách hai nửa địa cầu, không liên lạc, chỉ cần biết trong lòng vẫn nhớ về nhau là được, cho nên, không cần nói xin lỗi với tớ.” Nhã Nghiên mỉm cười nói.

“Vậy bây giờ cậu làm ở Hải Dật có vui không?” Tri Hải Hoan thử thăm dò nói.

“Rất vui, bởi vì ông chủ đối xử với mình rất tốt.” Nhã Nghiên cười cười nói.

“À, thật tốt a.” Tri Hải Hoan hâm mộ nói, sau đó lại có chút ừm ừm, “Hắn hiện tại, đối với tớ rất lãnh đạm, tớ thật sự không dám tin mọi người nói với tớ rằng hắn từng yêu tớ đến phát điên là sự thật.”

Nhã Nghiên thấy cô ấy lần này rốt cuộc chịu mở miệng nói tới chuyện tình với Tạ Thụ Dật, không khỏi nhàn nhạt hỏi: “Năm đó, giữa các cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ một chút ấn tượng cũng không có sao?”

Tri Hải Hoan cười khổ mà lắc đầu: “Thật sự không nhớ rõ, nếu nhớ ra thì tốt biết mấy, nhớ được lời mình nói, tớ cũng có thể hiểu rằng Tạ Thụ Dật đã từng yêu như thế nào, sao lại đối xử với tớ lãnh đạm như thế.”

Nhã Nghiên cũng biết trước câu trả lời, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Tri Hải Hoan bưng cà phê lên khuấy một chút, thở dài: “Nhã Nghiên, tớ thật sự không có một người bạn nào để nói chuyện này, cậu nói đi, tớ phải làm thế nào mới có thể cứu vãn lại tình cảm của hắn đây?”

Nhã Nghiên không khỏi ngần ra, chẳng lẽ, cô ấy yêu Tạ Thụ Dật sao? Trong lòng Tạ Thụ Dật vẫn luôn có cô ấy, nhưng tại sao bọn họ lại hờ hững nhiều năm như vậy? Rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

“Cái này, tớ thật đúng là không biết.” Nhã Nghiên cười khổ mà nói, “cậu chỉ có thể tự mình đi hỏi hắn mà thôi.”

“Nhưng mà Nhã Nghiên, tớ nghe nói cậu vẫn luôn thầm mến hắn phải không? Cậu đến Hải Dật làm việc, cũng là vì hắn sao?” Tri Hải Hoan như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

Nhã Nghiên vừa mới bưng cà phê lên nửa miệng chưa kịp uống, nghe câu này lại hạ xuống.

Tin tức của ấy sao lại nhanh như vậy? Cô ấy hỏi như thế, là có ý gì? Nhã Nghiên có chút chật vật, nhưng ở trong lòng tự nhiên cũng có chút đề phòng.

Tạ Hải Nhạc, giống như không phải là Tạ Hải Nhạc trước kia nữa rồi, cô ấy mất trí nhớ cứ như là biến thành một người xa lạ vậy, đã không còn là cô gái ngoan ngoãn như ngày đầu, vô hình chung lại khiến cho người ta cảm nhận được một loại áp lực, cô ấy có ý muốn gây áp lực cho mình sao? Là muốn nói cho mình biết, Tạ Thụ Dật là của cô ấy – Tạ Hải Nhạc sao?

“Cậu nghe ai nói vậy?” Nhã Nghiên cũng như không có chuyện gì xảy ra hỏi ngược lại.

Tri Hải Hoan nhẹ giọng cười cười: “Nghe tiếng gió nói.”

“Vậy tớ nói cho cậu biết, đây chẳng qua chỉ là nghe nói, chỉ là tiếng gió thoảng qua, cho dù là thật, thì mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu của mình. Tớ vì Thụ Dật mà đến Hải Dật, cũng không phải là chuyện kì quái. Cậu cũng cần hiểu rằng, tớ thích hắn, ngay từ bé tớ đã rất thích hắn, tớ nghĩ, hai người lạnh nhạt đã nhiều năm như vậy, tình cảm chắc cũng không còn bao nhiêu? Nam nhân tốt, ai cũng hi vọng hắn là của mình, Hải Nhạc, nếu như thuộc về cậu thì sẽ là của cậu. Cuối cùng Thụ Dật lựa chọn ai, đó là chuyện của hắn, không liên quan đến cậu càng không liên quan đến tớ. Đây là cách nhìn của tớ, chúng ta bây giờ đã là người lớn rồi, không còn là đứa trẻ ngây thơ như lúc trước, cũng phải biết rằng tình cảm mà ép buộc thì không có kết quả.” Nhã Nghiên uyển chuyển nói.

Tri Hải Hoan ở trong lòng cười lạnh một tiếng, không hổ là Tứ Đại Gia Tộc tiểu thư, nói năng thật là đường hoàng, đáng tiếc cô cũng không phải là Tạ Hải Nhạc thật sự, Tri Hải Hoan cô nào có dễ dàng để cô ta khi dễ mình! Cô ta muốn mình rút lui? Cô ta dám chắc chắn Tạ Thụ Dật sẽ không lựa chọn “Tạ Hải Nhạc” này đến vậy sao?

“Tớ hiểu điều này, cậu nói rất đúng, lựa chọn cuối cùng là của Thụ Dật! Nhã Nghiên, tình cảm đúng là ép buộc thì không có kết quả. Nhưng mà cậu đã đến Hải Dật nhiều năm như vậy, ở bên cạnh Thụ Dật đã nhiều năm như vậy, một chút tiến triển cũng không có, tớ thật sự có chút đồng tình cho cậu a.” Tri Hải Hoan có ý than thở nói.

Nhã Nghiên nghe Tri Hải Hoan nói như vậy, gương mặt hết đỏ lại trắng, cô ấy thực sự là Tạ Hải Nhạc sao? Con người thật sự thay đổi sao? Không ngờ miệng lưỡi cô ấy lại lợi hại như vậy!

“Chúng ta không nói chuyện này nữa, tớ hẹn cậu ra ngoài chính là để giải sầu.” Nhã Nghiên cười lớn nói.

“Ta cũng đâu có nói không phải là giải sầu.”

Nhã Nghiên che giấu lần nữa bụng cà phê lên sát khóe miệng, xem ra, cô ấy chưa muốn buông tay Thư Dật! Nếu như Thư Dật vẫn còn yêu cô ấy, chẳng lẽ, cô lại chỉ có thể rút lui lần nữa sao?

Trong lòng Hứa Nhã Nghiên không khỏi cảm thấy bi thương.

“Nhã Nghiên.” Đột nhiên có người gọi cô, Nhã Nghiên ngẩng đầu lên nhìn, là anh trai, cô nhìn anh trai thân nhiên cười, đứng lên: “Anh, anh tới rồi hả?”

Hứa Chí Ngạn mỉm cười đi tới chỗ họ, Trì Hải Hoan nhàn nhạt nhìn hần một cái, cái tên ngọc này thích Tạ Hải Nhạc, hần đến đây làm gì? Vẫn có suy nghĩ theo đuổi Tạ Hải Nhạc sao? Nhưng cô ta cũng không phải là Tạ Hải Nhạc đó nữa, nghĩ một chút cảm thấy thật là buồn cười, nhưng ngay sau đó nghĩ tới người phụ nữ che mặt kia, vẻ mặt tươi cười của Trì Hải Hoan liền trầm xuống.

“Hải Nhạc, đã lâu không gặp.” Hứa Chí Ngạn nhìn Trì Hải Hoan chào hỏi.

Trì Hải Hoan không khỏi quan sát hần, thật ra thì Hứa Chí Ngạn vẫn tương đối ưu tú, ngoại hình ưu tú, tính cách ưu tú, gia thế ưu tú, nếu như trên đời này không có Tạ Thư Dật thì Hứa Ngạn là một lựa chọn rất không tồi. (((((((((((Nằm đây mà mơ nhé....bây đặt lựa chọn không tồi. ....))))))))))

Vấn đề là trên thế giới này đã có một Tạ Thư Dật, cho nên, ai cô cũng không muốn, cô chỉ muốn Tạ Thư Dật! Cả đời này, cô chỉ nhận định hần, một ngày nào đó, cô sẽ khiến cho hần cảm động!

Hứa Chí Ngạn tâm tình phức tạp nhìn qua Hải Nhạc trước mặt, cô xinh đẹp hơn so với trước kia, hơn nữa, khí chất cũng có chỗ bất đồng, nơi nào bất đồng, hần nhất thời cũng không nói lên được. Tóm lại, bây giờ cô rất sắc sảo, xa lạ, không còn đáng vẻ thanh thuần như ngày xưa. Hải Nhạc lúc trước, nếu như nhìn thấy hần nhất định sẽ đứng dậy, cười cười gọi hần ‘Anh Chí Ngạn’, sau đó sẽ hỏi thăm một vài người bạn của hần. Cô mất đi trí nhớ, quả thực thay đổi rất nhiều.

Hứa Chí Ngạn không khỏi thờ dãi một cái.

“Chào anh Chí Ngạn!” Trì Hải Hoan quan sát xong, chào hỏi một câu.

“Anh, ngồi đi.” Hứa Nhã Nghiên chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Hứa Chí Ngạn ngồi xuống, nhưng đôi mắt hần vẫn nhìn về phía Trì Hải Hoan, giống như nhìn mãi mà không đủ vậy. Trì Hải Hoan không khỏi nhìn hần nhũn mày, mặt của Hứa Chí Ngạn chợt đỏ lên.

“Hải Nhạc, lần này trở về, em có tính toán gì không?” Hứa Chí Ngạn hỏi.

“Cũng không có tính toán gì, trước tiên cứ ở nhà ‘ăn bám’ đã, sau đó sẽ đến công ty nhà em làm thử một chút, em học đúng ngành quản trị kinh doanh.” Trì Hải Hoan nói.

Tại sao lại là quản trị kinh doanh, cô ấy muốn vào An Thác, muốn cùng tạ Thư Dật đứng chung một chỗ!

Hứa Nhã Nghiên trầm xuống, cô ấy muốn vào An Thác sao? Cũng phải, cô ấy vào An Thác là điều dĩ nhiên, chẳng qua là, mục đích của cô ấy không chỉ đơn giản như vậy, cô ấy thật sự không muốn buông tay sao? Chẳng lẽ, Hứa Nhã Nghiên cô cả đời không thể thực hiện được tình yêu của mình sao?

“Như vậy, bác Tạ lại có thêm một trợ thủ đắc lực rồi.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Trợ thủ đắc lực thì không dám nhận, cha em nhiều lắm là hai năm nữa cũng sẽ về hưu rồi, Thư Dật bận rộn, mệt mỏi như vậy, em muốn chia sẻ bớt một chút cho anh ấy, đó cũng là chuyện em nên làm.” Trì Hải Hoan nói.

Nghĩ đến nhiều người ai cũng thích Tạ Hải Nhạc, lửa giận trong lòng lại bùng lên, cô rất ghét! Cô rất ghét những người thích Tạ Hải Nhạc như vậy.

Cho nên cô tuyệt không muốn cho Hứa Chí Ngạn vẫn giữ lại tình cảm làm gì, người hần thích là Tạ Hải Nhạc, cũng không phải là cô!

Quả nhiên, mặt của Hứa Chí Ngạn chán nản như tro tàn, trong lòng Trì Hải Hoan có chút khoái chí, cảm giác như cô đang trả thù Hải Nhạc vậy!

“Đây đúng là phúc khí của Thư Dật.” Hứa Chí Ngạn miễn cưỡng mình nói.

“Anh Chí Ngạn thật biết nói chuyện a, hi vọng Thư Dật cũng nghĩ như vậy.” Trì Hải Hoan vui vẻ cười nói.

Hứa Nhã Nghiên gọi cô tới đây, chỉ sợ không phải đơn giản là giải sầu như vậy, cô muốn nhân cơ hội này nói cho Nhã Nghiên biết, tôi nhất định sẽ không buông tay Tạ Thư Dật, Hứa Nhã Nghiên cô biết điều thì hãy rút qua một bên!

Hứa Nhã Nghiên thấy “Hải Nhạc” trái một câu Tạ Thư Dật, bên phải một câu Tạ Thư Dật, trong lòng bỗng nhiên vô lực.

Lần này thử dò xét, đoán ra được suy nghĩ của Hải Nhạc, cũng làm cho Hải Nhạc đoán ra ý đồ của Nhã Nghiên, hơn nữa cô ấy lại hoàn toàn không để anh trai cô vào mắt, xem ra, lần này anh trai cô có thể hoàn toàn chết tâm rồi! Hoàn toàn vô vọng chờ đợi!

“Nghe nói, Thư Dật có nhận một cặp sinh đôi làm con nuôi, anh thật không ngờ Thư Dật lại thích trẻ con như vậy. Hải Nhạc, em đã gặp chúng chưa? Có phải là rất đáng yêu không?”

Vừa nhắc tới cặp sinh đôi này, Trì Hải Hoan tựa như nhận một cái tát, hết sức khó chịu.

“Rất đáng yêu, bằng không, Thư Dật làm sao có thể nhận làm con nuôi chứ? Hôm sinh nhật của chúng, em đã gặp qua, đúng là rất đáng yêu, em cũng rất thích bọn trẻ.” Nhã Nghiên không che giấu vẻ thích thú nói.

Trì Hải Hoan có chút bực mình, nhưng cô ta vẫn cười cười nói: “Đúng vậy, rất đáng yêu.”

“Cũng lâu rồi không gặp Thư Dật, lúc nào hẹn cậu ta ra ngoài họp mặt nhé.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Hắn đi Hải Giác rồi, có thể trong khoảng thời gian này hơi mệt chút, chắc đến Hải Giác nghỉ ngơi rồi.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Hả? Thư Dật đi Hải Giác?” Trì Hải Hoan lấy làm kinh hãi, không phải Tạ ba ba nói là hắn đi Mỹ rồi sao? Sao lại thành đi Hải Giác rồi? Sao Tạ ba ba lại nói hắn đi Mỹ? Là ông ấy gạt cô? Hay là Tạ Thư Dật gạt ông ấy? Làm sao Hứa Nhã Nghiên lại biết được hắn đang ở Hải Giác?

Trong lòng Trì Hải Hoan tức muốn chết, cô lại cứ tin rằng Thư Dật đi Mỹ!

“Sao thế, cậu không biết à?” Hứa Nhã Nghiên có chút kinh ngạc hỏi Trì Hải Hoan.

“Tớ biết chứ, sao lại không biết được? Chẳng qua là tớ không biết hắn nghỉ dài hạn.” Trì Hải Hoan che dấu nói.

Tại sao Tạ Thư Dật lại đến Hải Giác? Có nhiều nơi để nghỉ ngơi như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác hắn đều chọn Hải Giác?

Hai tay của Trì Hải Hoan nắm thật chặt ly cà phê, cô sẽ không để cho hắn tiếp tục ở đó! Cô ghét Hải Giác! Rất ghét nơi đó!

Trì Hải Hoan rất nhanh liền trở nên không yên lòng, ba người ngồi cùng nhau cũng chẳng còn gì để nói, Hứa Nhã Nghiên ngồi không yên cũng muốn đứng lên tính tiền.

“Đề anh.” Hứa Chí Ngạn nói.

Ba người ra khỏi phòng ăn, Hứa Chí Ngạn nói với Trì Hải Hoan: “Đề anh đưa em về nhà.”

“Cám ơn, anh với Nhã Nghiên về trước đi, em còn có chút việc, chưa về ngay bây giờ.” Trì Hải Hoan nói.

“Được, vậy bọn anh đi trước.” Hứa Chí Ngạn cũng không miễn cưỡng.

Hứa Nhã Nghiên ngồi trên xe, nhìn anh trai mình tim đập mạnh loạn nhịp, thở dài một cái, nói: “Anh, anh có cảm thấy không, Hải Nhạc mấy năm này, đã thay đổi quá nhiều.”

Hứa Chí Ngạn cũng thở dài một cái, gật đầu một cái.

“Anh có cảm thấy sự thay đổi này khá kì quái không? Từ sau khi cô ấy trở về, em càng tiếp xúc với cô ấy, lại càng thấy cô ấy và Hải Nhạc không phải là một người.” Hứa Nhã Nghiên nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Anh cũng không hiểu, không biết vì sao, cô ấy bây giờ cùng với Hải Nhạc trong ấn tượng của anh, khác biệt tương đối lớn! Thật không rõ chuyện gì đang xảy ra, mất trí nhớ, ngay cả tính cách ôn nhu lúc trước cũng mất theo sao?” Hứa Chí Ngạn có chút buồn buồn nói.

“Còn nữa..., anh có cảm thấy kì lạ không, em thì thấy rất lạ, năm năm trước Thư Dật chia tay với Hải Nhạc, nhưng lại nói người hắn yêu là Hải Nhạc. Anh có cảm thấy không, loại người như Thư Dật, nếu hắn yêu Hải Nhạc như vậy, tại sao lại để cho cô ấy đi Anh mà không phải là đi Mỹ chứ? Hơn nữa, hai người bọn họ tại sao lại hò hững với nhau nhiều năm như vậy? Nhớ đến lần Hải Nhạc định đi Mỹ, Thư Dật còn cầm đèn chạy trước ô tô đuổi theo, mang Hải Nhạc về cơ mà! Tình cảm sâu đậm như vậy, ân ái như vậy, làm sao có thể xa cách nhau lâu như thế? Em càng nghĩ lại càng thấy rất kì lạ, mặc dù hắn nói với em, người hắn yêu luôn là Hải Nhạc, nhưng mà anh xem, hắn đi Hải Giác, mà nhìn bộ dạng của Hải Nhạc đúng là không hề biết chuyện này.? Em cảm thấy có rất nhiều điểm khiến cho em không thể hiểu được, Thư Dật rốt cuộc là đang làm cái gì đây?”

“Nhã Nghiên, anh đột nhiên nhận ra, Thư Dật đối xử lạnh nhạt với Hải Nhạc, có khi là vì cô ấy khác trước kia quá nhiều? Ngay cả anh bây giờ tiếp xúc với cô ấy cũng không còn cảm giác yêu thích nữa, đột nhiên anh cảm thấy, người mà anh thích chính là Hải Nhạc khi chưa mất trí nhớ, mặc dù bây giờ vẫn là cô ấy, nhưng lại thay đổi quá nhiều, anh cảm nhận được, anh đã không còn yêu cô ấy như lúc trước nữa rồi, có thể Thư Dật cũng cảm thấy như thế? Nhã Nghiên, anh muốn từ bỏ.” Hứa Chí Ngạn tiêu nhiên nói.

Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc nhìn anh trai, không khỏi thất thanh nói: “Có thật không? Anh nói thật chứ? Nếu là thật thì em yên tâm rồi, em chỉ sợ anh vẫn cứ lao đầu vào.”

Hứa Chí Ngạn gật đầu một cái: “Anh cảm thấy Hải Nhạc lúc trước đặc biệt như vậy, bây giờ lại trở nên khác lạ, ăn mặc, nói năng, khí chất cũng không khác gì những thứ thiên kim nhà giàu kia. Thật sự khiến anh thất vọng, cô ấy không còn là Hải Nhạc độc nhất vô nhị như lúc trước nữa rồi.”

Hứa Nhã Nghiền mỉm cười, hưng phấn nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh, anh nói trùng tim đen mà cũng là trọng điểm, đúng là, bây giờ Hải Nhạc càng ngày càng giống mấy vị thiên kim tiểu thư kia, mất đi mùi vị vốn có, đã không còn là Hải Nhạc độc nhất vô nhị như lúc trước nữa rồi. Có thể vì điều này mà Thư Dật cũng cảm thấy như anh, không còn cảm giác với Hải Nhạc nữa rồi! Anh, em hiểu rồi! Em hiểu rồi! Vậy là em vẫn còn cơ hội!” (((((((((((Xin lỗi chuy. .... tuy thích chị nhưng em cũng không muốn chị làm tình địch của Nhạc Nhạc nhà em đâu. ....))))))))))

Hứa Chí Ngạn có chút lo lắng nhìn em gái, lắc đầu, thờ dãi một cái liền khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Mày Vĩnh Viễn Không Được Nói Ra Sự Thật!

Về đến nhà Hứa Nhã Nghiền liền mở laptop ra, cô mở MSN ra muốn liên hệ với Thư Dật một chút, không nghĩ tới thế nhưng nhận được tin nhắn của Hải Chi Lệ, Nhã Nghiền mở ra xem, là muốn cô đến Hải Giác một chuyến.

Nhã Nghiền đột nhiên có chút cảm động, cô gái Hải Chi Lệ này, lần trước có nói chuyện với cô ấy một chút, không ngờ cô ấy lại có lòng, suy nghĩ vì cô như vậy, nếu như anh trai cô nói đúng thì cô cũng nên đến Hải Giác một chuyến.

Tri Hải Hoan nhìn cánh cổng lớn của biệt thự Hải Giác, cô ta lại chạy tới nơi này, trong lòng một chút cũng không muốn nhìn thấy nó! Nhưng mà Tri Hải Hoan lại không thể không đến đây! Cô ta không thể để cho Thư Dật phát hiện ra sự thật!

Tri Hải Nhạc, trước kia mày không thắng nổi tao, bây giờ lại càng không thể đấu lại tao!

Tri Hải Hoan lại nỗ lực, chậm rãi đi đến gần biệt thự Hải Giác.

Tri Hải Hoan nhìn quanh nhà yên tĩnh, cau mày hỏi chú Phúc: “Chú Phúc, thiếu gia đâu? Thiếu gia không có ở đây sao?”

“A, thiếu gia đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra ngoài rồi, hôm nay là Chủ nhật.” Chú Phúc nói.

“Đưa theo Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra ngoài?” Tri hải hoan tâm trong rét run, “Chú biết họ đi đâu không?”

“Thiếu gia không có nói.” Chú Phúc trả lời.

Thư Dật đi ra ngoài? Lại còn đem theo hai cái nghiệt chủng đáng ghét kia?

Tri Hải Hoan ngẩng đầu lên mỉm cười nói với Phúc: “Thiếu gia ở đây, đã vất vả cho chú rồi.”

“Đâu có đâu có, đây là một phần công việc của tôi.” Chú Phúc vội vàng nói.

“Vậy thiếu gia ở đây mấy ngày qua, có bạn bè gì đến hay không?” Tri Hải Hoan hỏi.

“Không có, chỉ có Tiểu Bảo Tiểu Bối ở đây.”

“A? Mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối có qua đây không?” Tri Hải Hoan hỏi.

“Có tới một lần, lần đó Tiểu Bối không cẩn thận bị ngã đau chân, khóc mãi không nín, cho nên Viễn Chi qua đây dỗ con bé.”

“A, vậy thiếu gia nói thế nào?”

“Thiếu gia không có nói gì cả, chỉ là để cho Viễn Chi ở lại một đêm chăm sóc cho tụi nhỏ.”

“Cô ta ngủ ở đây rồi?” Tri Hải Hoan vừa nóng vừa giận.

Mặc dù năm năm này Hải Nhạc không hề xuất hiện, nhưng bây giờ lại tiếp xúc với Tạ Thư Dật thường xuyên, không chừng lại có muốn quay trở về làm Hải Nhạc? Không hiểu tại sao trước giờ Hải Nhạc lại không chịu xuất hiện, đoán chừng là bởi vì bản thân vừa cảm vừa xấu xí, sợ Thư Dật không chấp nhận nổi đây?

Hải Nhạc, Thư Dật bây giờ vẫn không hề biết gì, đoán chừng mày cũng sẽ không nói ra ngoài, mày có vẻ thông minh hơn rồi đấy, tốt nhất là mày đừng có nói ra! Sau này, cũng tuyệt đối đừng có nói ra ngoài!

“Đúng vậy, thiếu gia rất thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, cho nên để Viễn Chi ở lại chăm sóc Tiểu Bối.”

“À, không sao.” Tri Hải Hoan khoát tay áo, không sao, không sao mới là lạ chứ!

Cô ta nhất định là muốn lợi dụng hải tử để đến gần với Thư Dật! Nhất định là như vậy!

Nhưng Tạ Thư Dật mang theo hai đứa bé đi đâu rồi?

“Chú Phúc cứ làm việc đi, tôi đi ra ngoài một chút.” Trì Hải Hoan xoay người đi ra ngoài, Tạ Thư Dật rốt cuộc đi nơi nào?

Hắn nhìn thấy cô, nhất định sẽ không vui, nhưng cô quen rồi.

Có nên gọi cho hắn một cuộc không?

Trì Hải Hoan tiện tay gọi cho Tạ Thư Dật, nhưng thật đáng ghét, hắn lại khóa máy!

Trì Hải Hoan tức giận chửi thề một tiếng!

Thật là một người khó hiểu, sao hắn lại tắt máy chứ? Rốt cuộc là hắn đưa tụi nhóc đó đi đâu?

Trì Hải Hoan nường mầy, trong đầu nảy ra một ý hay, lại quay trở vào nhà một lần nữa, hỏi chú Phúc: “Chú Phúc, chú biết nhà của Phương Viễn Chi ở đâu không?”

“Là ngôi nhà thứ 26 ở làng chài, cô hỏi cái này để làm gì?” Chú Phú thuận miệng nói ra vị trí nhà của Phương gia, nhưng lại nhất thời nghĩ đến trước kia Viễn Chi và Trì Hải Hoan đã từng có xích mích thì có chút lo lắng, không phải là muốn chạy đến nhà người ta gây chuyện chứ?”

“A, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, Thư Dật thích Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy, tôi cũng muốn đi xem thử.”

“À, nhưng mà không biết nó có ở nhà hay không nữa.” Chú Phúc nói.

“Không sao, tôi ra ngoài một chút.” Trì Hải Hoan vừa nói liền đi khỏi Hải Giác, hướng thẳng đến ngôi nhà thứ 26 trong làng chài, đến nơi lại thấy cửa ngoài đã khóa.

Kì lạ, rốt cuộc là Tạ Thư Dật đi nơi nào đây? Trì Hải Hoan tức đến phát điên.

Tạ Thư Dật lúc này đang cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối, còn có Hải Nhạc nữa cắm trại trên hòn đảo nhỏ cách làng chài không xa. Đây là đề nghị của hắn, Hải Nhạc mấy năm trước từng rơi xuống biển nên nhìn thấy nước thôi cũng sợ, hơn nữa lại cùng Tạ Thư Dật chung đụng cô có chút sợ hãi, nhưng hai đứa bé cứ dây dưa đòi cô phải đi cùng, Hải Nhạc cũng bắt buộc đi theo.

Tạ Thư Dật lái một chiếc thuyền máy tới đón ba mẹ con Hải Nhạc lên hòn đảo mà hắn đã hỏi qua người dân làng chài, hắn muốn cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối và Hải Nhạc cùng nhau tận hưởng một ngày cuối tuần thật vui vẻ, ở trên hòn đảo này, chỉ có cả nhà bọn họ, không có bất kì người ngoài nào quấy rầy, thật sự rất tốt.

Khi hắn lái thuyền, nhìn sang Hải Nhạc thấy sắc mặt cô không tốt lắm, nhắm chặt hai mắt lại, hắn không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Em không sao chứ? Sắc mặt em không tốt lắm.” Tạ Thư Dật hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc mở mắt, cô suy yếu nhìn Tạ Thư Dật, lắc đầu một cái, trời ạ, cô bây giờ đang ở giữa biển a, đúng là cô sợ muốn hôn mê luôn rồi, cảm giác chìm trong nước năm năm trước lại hiện về. Hải Nhạc chỉ biết ôm chặt lấy Tiểu Bảo Tiểu Bối, đột nhiên lại cảm thấy hối hận vì đã đồng ý với hắn lên hòn đảo quý quá gì đó để cắm trại, bầu trời rộng lớn, mặt biển cũng như bao phủ lấy cô vậy.

Nhưng mà nhìn thấy hai đứa con của mình, Hải Nhạc lại lập tức gạt bỏ đi niềm hối hận đó, dù sao hai đứa con của cô cũng chịu khổ nhiều rồi, chúng còn chưa được ra biển chơi một lần nào.

“Sắp đến rồi.” Tạ Thư Dật đã nhìn thấy hòn đảo đằng xa.

Vừa lên tới bờ, Hải Nhạc không ngừng nôn mửa, cô thật không ngờ mình lại sợ nước tới mức biến thành bộ dạng thê thảm thế này.

“Làm sao em lại thành ươi biến thành bộ dạng này? Anh nhớ, lúc trước em...” Tạ Thư Dật đột nhiên nghĩ đến mình xem chút nữa là để lộ, nếu như nói về cô trước kia, chẳng phải là nói cho cô biết rằng hắn đã biết mọi chuyện rồi sao? Hắn không thể để cô biết lúc này được.

Hải Nhạc đang nôn mửa đến mức long trời lở đất, cũng không nghe được Tạ Thư Dật đang nói cái gì, lại khiến hai đứa bé bên cạnh lo lắng không ngừng hỏi han.

Thật vất vả, hồi lâu Hải Nhạc mới bình tĩnh lại, nhìn về phía Tạ Thư Dật gật đầu một cái, Tạ Thư Dật yên lòng, hắn tìm một chỗ tốt buộc neo thuyền lại, sau đó đem toàn bộ đồ dùng đã chuẩn bị lên bờ, rất nhanh, Tạ Thư Dật liền tìm ra được một mô đất cao, tương đối bằng phẳng, lại có bóng mát, có thể dựng lều ngồi cắm trại ở đó.

Tạ Thư Dật dựng lều, xếp đồ đạc, xử lý xong liền quay sang nhìn Hải Nhạc, nói: “Viễn Chi, em nghỉ ngơi một chút đi, em đã rất mệt mỏi rồi.”

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, liền chạy tới trong lều nghỉ ngơi, nhưng vào trong lều cô lại không tài nào chợp mắt nổi. Hải Nhạc len lén nhìn Tạ Thư

Dật bận rộn bên ngoài, chỉ thấy hấn mặc quần short đi biển màu xanh, cởi bỏ ra vẻ nghiêm túc, quý phái trên người, đang ngồi chồm hồm xuống mặc đồ bơi cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, hấn muốn đưa bọn trẻ đi bơi sao?

Bởi vì chính cô rất sợ nước, cho nên dù hai đứa bé sinh trưởng ở vùng biển, cô vẫn không dám đưa chúng đi bơi lội, mà ba mẹ Phương lại bận rộn như vậy, nào có thời gian mà đưa bọn trẻ đi bơi? Mặc dù hai đứa bé rất muốn thử qua cảm giác đi bơi một lần nhưng mà Hải Nhạc không dám. Hôm nay vừa vặn Thư Dật xuất hiện, để hấn đưa các con đi bơi, dạy cho chúng bơi lội cũng tốt, nhớ lại năm đó, không phải cũng chính là hấn dạy cho cô bơi lội sao? Nếu như lúc đầu hấn không dạy bơi cho cô, chỉ sợ cô đã sớm thịt nát xương tan nơi đáy biển rồi, làm sao có thể đứng trước mặt hấn như vậy, lại còn sinh cho hấn Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng yêu như vậy chứ? Thật sự cũng là nhờ có hấn mà ra. Tất cả mọi chuyện đều là nhân quả.

Nhớ đến năm đó khi hấn dạy bơi cho cô, vẫn luôn mượn cơ hội cưỡng hôn cô, nước mắt bất tri bất giác lại dâng lên hốc mắt. Bây giờ cô đã hiểu rõ mọi chuyện, ngay từ khi bắt đầu, tình yêu của hấn và cô cũng đã sớm xuất hiện trong lòng mỗi người rồi, chẳng qua là hai người lúc ấy ai cũng hồ đồ không hiểu chuyện. Vì vậy, cô cho là Tạ Thư Dật đang khi dễ mình, cho nên một mực bài xích hấn, nhưng vẫn không tự chủ được mà luân hãm vào ôn nhu của hấn, còn Tạ Thư Dật lại cho rằng cô ghét hấn, mới không nhìn được bá đạo cường bách, ép buộc cô, nhưng cuối cùng hấn cũng hướng cô giờ tay đầu hàng. Nước mắt muộn màng không nhìn được mà chảy ra, niềm vui cũng từ đó mà tràn mi ra ngoài.

Thư Dật, Thư Dật, Thư Dật, thì ra, chúng ta vẫn luôn yêu nhau, chúng ta vẫn yêu nhau từ giây phút đó, chẳng qua là, có phải anh cho em hạnh phúc quá nhiều, khiến cho thượng đế ghen tỵ, không nhìn được liền đem hạnh phúc trong tay em cướp đi?

Hải Nhạc không tiếng động khóc ồ lên, cô thật sự không kìm nén được nước mắt, thật không kiềm chế được tan nát cõi lòng. Thì ra, cô cùng hấn, đã có quá nhiều hạnh phúc ngọt ngào như vậy, nhưng bây giờ, hết thảy lại như bọt biển mà tan biến mất, chỉ có thể tồn tại trong kí ức! Không có điều gì làm cô đau lòng hơn điều này nữa!

Lúc này, giống như thần giao cách cảm, Thư Dật vào thời khắc này chợt quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía lều trại, Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng rút cổ về.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Tôn Thương Như Vậy Vẫn Chưa Đủ Sao?

Hải Nhạc quay người, không để ý tới hấn, cô lấy khăn trải lên mặt đất, đặt thức ăn lên đó rồi đứng dậy vỗ vỗ tay. Tiểu Bảo Tiểu Bối nghe thấy, vội vàng chạy tới, hai đứa bé có vẻ rất đói nên ăn rất nhiều, Tạ Thư Dật cũng ăn chút ít, Hải Nhạc vẫn có chút giận, không ăn cũng không nhìn hấn.

Hấn thật sự là quá đường đột rồi sao? Tạ Thư Dật len lén ngắm nhìn Hải Nhạc, cô đang nghiêm túc xé thịt cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, hai đứa bé nép vào trong ngực mẹ, giọng nói nũng nịu mềm mại, hấn đột nhiên cảm thấy rất hâm mộ hai đứa con của mình, giả như hấn biến thành Tiểu Bảo hay Tiểu Bối thì tốt quá.

(((((((((((((((((Ủ uôi... Dật ca không đứng đắn nha...))))))))))))))

Tiểu Bảo Tiểu Bối ăn no lại nói mẹ muốn đi ngủ.

“Tôi đưa con đi ngủ, em ăn một chút đi.” Tạ Thư Dật thảo mai nói.

Hải Nhạc vẫn không để ý tới hấn, cô đưa hai đứa bé vào trong lều, đợi khi hai đứa bé ngủ rồi Hải Nhạc mới ra ngoài ăn đồ ăn.

Tạ Thư Dật có chút đau lòng nhìn cô, nói: "Em như vậy sẽ rất mệt mỏi."

Hải Nhạc vẫn không để ý tới hấn, cô không muốn để ý hấn, vừa nghĩ tới bên bờ biển hấn làm ra hành động vô lý với mình, trong lòng cô liền nổi giận.

(((((((((((((((((À thì chỗ này mình cũng không hiểu tại sao bản gốc lại bị mất một đoạn ngắn. Tóm lại là Dật ca đã không kiềm chế được mà làm hành động không phải phép với Nhạc Nhạc nên chị ấy giận.))))))))))))))

Tạ Thư Dật không khỏi ăn nói khép nép lần nữa nói với cô: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không là cố ý."

Hải Nhạc vẫn không có để ý đến hấn, cúi đầu ăn trái cây trên tay.

“Viễn Chi, đừng đối với tôi như vậy.” Tạ Thư Dật trong lòng thật sự rất khổ sở, cô không để ý đến hấn, trong lòng so với mèo cào thì càng khó chịu hơn.

“Tôi chỉ là, có chút không kiềm chế được...” Tạ Thư Dật nhắm mắt nói, vừa nhìn lên biểu tình của Hải Nhạc.

Hải Nhạc nghe được hấn nói như vậy, dùng sức liếc hấn một cái.

Tạ Thư Dật thẳng thắn nói: “Viễn Chi, em thật sự rất hấp dẫn, tôi không hề cố ý mạo phạm em, mà là em thật sự rất hấp dẫn.” (((((((((((((((

AAAAAAAAAA lộ mặt SÓI ca rồi kia...))))))))))))))))))

Hải Nhạc có chút khiếp sợ nhìn Tạ Thư Dật, tay chân cũng trở nên luống cuống.

Cô rất hấp dẫn sao? Có thật không? Vậy tại sao mấy năm nay, không có một người đàn ông nào bị cô hấp dẫn đây?

Gạt người cũng nên thông minh hơn một chút?

Nhưng là Hải Nhạc lại mềm lòng, cô yên lặng cúi đầu, muốn nhấn tin nói chuyện với Tạ Thư Dật nhưng điện thoại di động cũng không đem theo ra đây. Ngó nghiêng một chút, Hải Nhạc nhanh trí lấy nhánh cây trên mặt đất viết lên cát mấy chữ: “Tạ thiếu, anh đừng nói mấy lời buồn cười như vậy, tôi không phải là một đứa trẻ, tôi như thế nào, trong lòng tôi hiểu rõ hơn hết.”

Tạ Thư Dật thở dài một cái: “Đừng gọi là Tạ thiếu, gọi tôi là Thư Dật, những lời nói đó là tôi thật lòng.”

Phải không? Là lời thật lòng? Hải Nhạc có chút nghi ngờ lời nói đó của Tạ Thư Dật là lời thật lòng, ngay cả cô cũng không tin rằng chính mình có thể hấp dẫn người khác, huống chi là Tạ Thư Dật!

Hải Nhạc xóa đi mấy chữ kia, lại viết tiếp: “Nhưng mà, không phải anh vẫn luôn yêu Hải Nhạc sao? Anh làm như vậy, không cảm thấy là đang phản bội cô ấy sao?”

Thư Dật không khỏi mỉm cười, cô là đang muốn thử dò xét hắn sao? Thử dò xét hắn rốt cuộc là yêu Tri Hải Hoan giả danh kia hay là Tạ Hải Nhạc chân chính?

“Em có muốn nghe tôi kể một câu chuyện xưa không?” Tạ Thư Dật ôn nhu hỏi Hải Nhạc.

Một câu chuyện xưa? Là chuyện gì? Hải Nhạc không khỏi gật đầu một cái.

“Đây là câu chuyện của một chàng trai và một cô gái, chuyện bắt đầu như thế này: Lúc trước, có một bé trai, mẹ nó vì bệnh nặng mà qua đời, nó rất đau lòng, vẫn còn chưa hết đau buồn vì mất mẹ, cha của nó liền cưới một người phụ nữ khác, bắt nó gọi là mẹ. Điều này làm cho nó rất tức giận, cảm thấy cái chết của mẹ nó liên quan đến người phụ nữ kia, nó đến trước mộ của mẹ nó thề rằng, nó nhất định sẽ thay mẹ nó trừng trị dạy dỗ người phụ nữ đã cướp đi cha nó. Sau này, nó rốt cuộc cũng thấy người phụ nữ đó, bà ấy còn mang theo một bé gái nhỏ tuổi hơn nó. Thật ra thì hắn cảm giác ngay lần đầu gặp mặt là cô bé đó rất đẹp, nhưng suy cho cùng thì cô ấy lại là con của người phụ nữ kia. Khi cô bé gọi nó một tiếng ‘ca ca’, nó liền cho cô bé một cái tát, nó muốn mượn cớ để thị uy với cha nó và người phụ nữ kia, nhưng lại không ngờ, người cha từ trước tới giờ chưa hề đánh nó lại vung tay cho nó một cái tát. Nó rất hận mẹ con họ, cha rất yêu thương người mẹ kế đó, cũng rất chiều chuộng cô bé kia, còn thương gọi cô bé là tiểu công chúa. Nó thấy như vậy thì càng thêm tức giận, thường xuyên khi dễ cô bé rất thảm. Sau này lớn lên, hai người xung khắc như nước với lửa, nhưng rồi dần dần, chàng trai đó mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào, hắn đã yêu cô gái kia mất rồi...” Tạ Thư Dật nói tới chỗ này, bùi ngùi thở dài một cái.

Hải Nhạc vẫn cúi đầu, hắn kể một câu chuyện xưa, cũng khiến cho cô nhớ lại những chuyện trong quá khứ, nhất thời, nước mắt không kiềm chế được mà xông thẳng lên hốc mắt.

Cuộc đời của cô, nhất định phải cùng hắn ở bên nhau, nhưng định mệnh lại chia rẽ bọn họ, bởi vì tình yêu càng không dễ dàng lại càng bị nhiều người mơ ước!

Tri Hải Hoan, Tri Hải Hoan, tôi nguyên rủa cô! Tôi nguyên rủa cô xuống địa ngục, là vì cô mới khiến cho tôi rõ ràng đang ở trước mặt của hắn nhưng lại không thể nói ra, mình chính là Tạ Hải Nhạc!

Trong lòng của Hải Nhạc rất thống khổ, không hiểu hắn tại sao đột nhiên lại muốn nói với cô chuyện này.

“Hắn thật rất thích cô ấy, nhưng lúc đó cô gái vẫn không hiểu được tình cảm của hắn, vào đêm sinh nhật mười sáu tuổi của cô gái, hắn bởi vì ghen tuông mà làm ra một chuyện ngu ngốc, hắn đã kích động cướp đi trong trắng của cô ấy. Mà cô gái đó, bị tổn thương đến mức không muốn sống, liền nhảy xuống biển, nhưng chàng trai đã cứu cô ấy. Cô gái còn có một người chị song sinh, hai người đáng ghét rất giống nhau, nhất là khi mặc đồ giống nhau, chàng trai sợ hãi mình sẽ không thể nhận ra được ai mới là người mình yêu, cho nên hắn rất ghét chị của cô gái đó, tại sao lại cứ muốn bắt chước giống cô gái của hắn như vậy? Thế nhưng cô gái đó chỉ vì chị gái nhờ vả mà đẩy hắn cho chị của mình, chàng trai rất đau lòng, nhưng vì tức giận nên đáp ứng yêu cầu của cô ấy, hẹn hò với người chị kia. Sau này, cô gái mới nhận ra rằng mình thích chàng trai đó, cô ấy rất đau khổ, cô ấy sau này cũng tìm chàng trai để thổ lộ. Chàng trai vốn dĩ cũng yêu cô ấy, cho nên hai người đến bên nhau, nhưng người chị kia lại không cam lòng, luôn trăm phương ngàn kế hãm hại nhằm chia rẽ bọn họ. Cuối cùng, cô ta lợi dụng đứa con hoang trong bụng mình, đổ tội cho em gái đẩy mình xuống cầu thang dẫn đến sinh non, mẹ cô gái cũng hiểu lầm cô ấy, cô ấy đau lòng quá mà bỏ nhà ra đi, và chàng trai cũng đi theo cô ấy, bầu bạn, chăm sóc cho cô ấy. Sau một thời gian, người chị kia lại tìm đến, cô gái là người lương thiện nên mềm lòng, dẫn sói vào nhà, người chị đó lợi dụng em gái mình lương thiện, cho nên, ngày đó, người chị lừa cô ấy đi lên vách núi...” Tạ Thư Dật đột nhiên dừng lại.

Hải Nhạc biết hắn đang nói chuyện của mình, nhưng cô nghe vẫn sợ hết hồn hết vía, nghe tới chỗ máu chó, thì Tạ Thư Dật đột nhiên ngừng lại, trái tim cô như bị treo nơi cổ họng, sẽ như thế nào? Hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Tạ Thư Dật lên tiếng, giọng nói càng trở nên trầm thấp: “Trong hai người bọn họ có một người rơi xuống vách núi, mà người còn lại có tin vật đính hôn của bọn họ - một chiếc nhẫn và một sợi dây chuyền Dolphin Kiss. Chàng trai cho người xuống biển tìm kiếm người kia nhưng không thấy, nên hắn đưa cô gái còn lại về nhà.”

Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy thất vọng, thì ra là, hắn cũng cho rằng Tri Hải Hoan chính là Tạ Hải Nhạc, bởi vì cô ta có sợi dây chuyền

Dolphin Kiss và chiếc nhẫn kia! Hải Nhạc nhớ rõ ràng lúc đó Trì Hải Hoan đã ném chiếc nhẫn đó đi rồi mà! Chẳng lẽ, cô ta không hề ném nó đi?

Chỉ một sợi dây chuyền và một chiếc nhẫn liền thay đổi càn khôn! Một sợi dây chuyền và một chiếc nhẫn lại khiến cho Trì Hải Hoan dễ dàng cướp đi thân phận, cướp đi tình yêu thuộc về Tạ Hải Nhạc! Thật là vừa nực cười vừa bi ai cỡ nào a!

Trong lòng Hải Nhạc tràn đầy thất vọng đối với Tạ Thu Dật, mà cũng đầy bi thương với chính mình. Cô nhìn Tạ Thu Dật không nói thêm gì nữa, cô không thể nhìn được khi nhìn hần im lặng như vậy, liền đứng dậy chạy thật nhanh đi. Hần không cần nói thêm gì nữa, mọi chuyện tiếp theo cô đều biết cả, sau này hần và Tạ Hải Nhạc đó lại còn dính hôn với nhau!

“Viễn Chi, đợi một chút, tôi còn chưa có nói hết!” Tạ Thu Dật vốn là đang nói rất tốt, thấy cô mới nghe được một nửa liền bỏ chạy không nghe, trong lòng hần không khỏi tức giận, vội vàng đuổi theo. Hần nói ra chuyện này, không phải chỉ vì muốn ôn lại quá khứ của bọn họ, mà trọng điểm hần muốn nói, vẫn còn phía sau chưa có nói hết a!

Hải Nhạc lấy hai tay bịt lấy lỗ tai, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe hần nói về chuyện quá khứ của hần và Tạ Hải Nhạc nữa!

“Xin em đấy! Đề tôi nói cho xong! Cho tôi một cơ hội, hãy nghe tôi nói hết!” Tạ Thu Dật đuổi theo.

Không, không muốn nghe nữa, nếu cứ ngu ngốc đứng nghe hần nói, thì cuối cùng trái tim của cô cũng sẽ bị hần vô tình mà xé nát mất!

Hải Nhạc dừng bước, nhặt một hòn đá cuội khá lớn trên mặt đất, sau đó xoay người, hung hăng ném thẳng về phía Tạ Thu Dật, sau đó hung ác nhìn Tạ Thu Dật ra dấu dừng lại, mãnh liệt bày tỏ ý không muốn nghe hần nói tiếp nữa!

Tạ Thu Dật bị Hải Nhạc ném trúng, hần chỉ phải dừng bước chân không đuổi theo nữa, hần thật sự không hiểu tại sao cô lại phản ứng mạnh như vậy, vốn dĩ đang nghe rất tốt, rốt cuộc là hần đã nói sai chỗ nào? Hần chỉ là muốn nói cho cô biết, thật ra thì hần đã biết Tạ Hải Nhạc kia là giả, theo lời của cô thì chính là Trì Hải Hoan. Hần muốn nói cho cô biết rằng hần và Tạ Hải Nhạc giả đó thật sự không có quan hệ gì, một chút cũng không có, trong lòng hần vẫn chỉ yêu một người là Tạ Hải Nhạc mà thôi! Nhưng mà cô lại không cho hần cơ hội nói ra! Hần chỉ muốn ả dụ nói cho cô biết rằng, hần vẫn luôn tìm kiếm Hải Nhạc thật sự, Hải Nhạc mà hần yêu!

Hải Nhạc xoay người lại, chạy về phía rừng rậm, trong lòng thật sự rất thương tâm.

Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan ghê tởm, chỉ bằng một sợi dây chuyền cùng một chiếc nhẫn, lại có thể chiếm được thân phận của Tạ Hải Nhạc, chiếm được tình yêu Tạ Thu Dật!

Hải Nhạc rất muốn ngửa mặt lên trời mà cười to, nhưng buồn thay, lúc ngẩng đầu lên, trong miệng lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, nước mắt lướt qua gò má của cô chảy vào trong miệng. Sao lại khổ sở đến vậy, tại sao tim lại đau đến như vậy. Nực cười, thật sự rất nực cười, Tạ Thu Dật lại cứ thế cho rằng Trì Hải Hoan chính là cô suốt năm năm trời! Hần cứ ngộ nhận như vậy sao?

Hải Nhạc cứ đi tựa như mất đi mục đích sống, không biết mình phải đi về nơi đâu.

Cho đến khi đi cả hai chân đều mỏi rã rời, cô liền ngồi chồm hóm xuống, khóc rống lên.

Tại sao hần lại nói ra? Nếu hần không nói ra, cô đã chuẩn bị đem những quá khứ đau thương kia quên đi tất cả, tại sao hần phải nói ra chứ? Hại cô thương tích đầy mình như vậy còn chưa đủ sao?

Hải Nhạc không hề biết Tạ Thu Dật lặng lẽ xa xa đi theo mình, Tạ Thu Dật sợ cô có chuyện, hần thật sự không hiểu tại sao cô lại tức giận như vậy, nhưng cô không cho hần nói, hần chỉ đành phải khép chặt miệng, không để mình nói ra một câu.

Khi thấy cô ngồi sụp xuống khóc rống lên, hần thật sự rất muốn chạy tới ôm cô vào trong ngực của mình, nhưng hần lại không dám, hần sợ mình sẽ bị cô hung hăng cho một bạt tai, hần sợ cô sẽ xa lánh hần, cho nên chỉ đau đớn đứng từ xa mà nhìn cô.

Hải Nhạc vẫn đứng dưới gốc cây mà khóc, đột nhiên cảm nhận được có cái gì đó lạnh lạnh bò lên chân mình, cô hoài nghi cúi đầu nhìn.

A! Cô mở to miệng ở trong lòng kêu to lên, trời ạ, là một con rắn!

Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất là rắn!

Phản xạ có điều kiện, Hải Nhạc không ngừng đưa tay muốn kéo con rắn ra khỏi chân mình, con rắn tưởng mình bị tấn công, lên vuron đầu cắn vào cổ tay cô một nhát!

A! Trên cổ tay nhất thời đau nhức, trong lòng Hải Nhạc không ngừng kêu lên, cô há mồm kêu, nhưng trong miệng lại không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Trời ạ, làm sao bây giờ? Cô bị rắn cắn rồi! Hơn nữa có thể là một con rắn độc, cô chạy đi xa như vậy, biết bao giờ ra ngoài được, chẳng lẽ, Tạ Hải Nhạc cô phải chết ở nơi này sao? Tiểu Bảo Tiểu Bối thì phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 234: Gặp Lại Cha Mẹ Như Người Dưng

Ta ca hát cho người nghe, người phải nghe!

Làm cho người ta kinh hãi!

Một cái tát, người có cha mẹ sao?

*****

(((((((((((((Ây da, Dật ca vì hút độc cho Nhạc Nhạc mà phải nằm viện rồi...))))))))))))))))))

Tạ ba ba đi đầu tiên nhìn thấy Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Bảo, Tiểu Bối, sao các con lại ở đây?"

Tiểu Bảo chần chờ một chút, chào: "Con chào ông nội."

Tiểu Bối cũng nhanh miệng làm theo: "Con chào ông nội."

"Chào Tiểu Bảo Tiểu Bối, Tiểu Bảo Tiểu Bối ngoan lắm." Tạ ba ba vội vàng gạt đầu.

Mà mẹ Hải Nhạc cứ nhìn chăm chăm vào Tiểu Bối, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hoài nghi hỏi Tạ ba ba: "Bé gái này, là con nhà ai?"

"Phu nhân, đây là con gái của Viễn Chi."

Có thể gặp lại lão gia cùng phu nhân, Tiểu Tĩnh cũng có chút kích động.

Mẹ Hải Nhạc kinh ngạc nhìn Tiểu Tĩnh, nghiêng đầu cố gắng suy tư, sau đó bừng tỉnh hiểu ra chỉ vào Tiểu Tĩnh nói: "Con là Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh a."

Tiểu Tĩnh không khỏi rung rung gạt đầu một cái: "Cảm tạ phu nhân còn nhớ rõ Tiểu Tĩnh."

Tầm mắt Tạ ba ba liền từ trên người hai đứa bé chuyển sang Hải Nhạc che mặt đứng đó, có chút không xác định hỏi: "Cô. chính là Phương Viễn Chi?"

Hải Nhạc đè nén kích động trong lòng, hơi gạt đầu, cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn cha mẹ, nhiều năm rồi không có gặp, mặc dù mẹ bảo dưỡng rất tốt, nhưng rõ ràng thấy được bà cũng già rồi, mà cha, trên đầu đã điểm sợi bạc. Qua mấy năm, không chỉ có trên người cô, mà năm tháng cũng để lại trên người họ quá nhiều dấu vết! Những dấu vết này khiến cho Hải Nhạc vô cùng chua xót chỉ muốn rơi lệ.

Mẹ Hải Nhạc cũng dời sự chú ý sang Hải Nhạc, run rẩy hỏi: "Cô nói Tiểu Bối là con gái của cô? Là con ruột sao?"

Nước mắt Hải Nhạc không khỏi tràn mi ra ngoài, mẹ nhìn ra gì rồi sao? Tiểu Bối nhìn rất giống cô lúc còn nhỏ, chỉ có điều, lúc đó cô không có mập như Tiểu Bối. Mẹ Hải Nhạc không khỏi tiến lên mấy bước, cẩn thận nhìn Tiểu Bối, cúi đầu vươn tay với cô bé: "Có muốn bà nội ôm không? Bà nội ôm con một cái nhé."

Tiểu Bối khéo léo gạt đầu một cái, vịn Mẹ Hải Nhạc tay: "Con muốn bà nội xinh đẹp ôm!"

Mẹ Hải Nhạc một tay ôm lấy Tiểu Bối, nước mắt từ trong mắt bà đột nhiên rơi xuống, bà quay đầu nói với Tạ ba ba: "Trường Viên, anh biết không? Nhìn con bé em cứ như thấy được Hải Nhạc lúc còn bé vậy."

Mẹ Hải Nhạc nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói đứt quãng: "Nhạc Nhạc lúc còn nhỏ, cũng hồng hào trắng trẻo như vậy, cũng đáng yêu như thế. Trường Viên, Trường Viên, Nhạc Nhạc của em cũng đáng yêu như con bé vậy." Bà ôm thật chặt Tiểu Bối khóc rống lên.

Nhìn cảnh này, nước mắt Hải Nhạc cũng tràn mi ra, mẹ nhìn thấy Tiểu Bối, cũng nhớ tới cô! Mẹ, con gái cũng nhớ người a! Lúc nào cũng nhớ tới người! Lúc đầu mẹ đuổi Nhạc Nhạc ra khỏi nhà, con cứ cho rằng mẹ không còn yêu thương con nữa, con đã rất oán hận mẹ! Sau này, khi Hải Hoan thay thế con, con nghĩ rằng, mẹ đã không cần đứa con gái này nữa rồi! Mẹ, thật xin lỗi, là con gái bất hiếu, con gái thật sự xin lỗi mẹ! Hãy tha thứ cho con gái ở trước mặt mẹ, mà lại không thể nhận mẹ!

Hải Nhạc không khống chế được dựa đầu lên vai của Tiểu Tĩnh, không tiếng động khóc rống lên.

Tạ ba ba ôm vợ đang khóc thê lương vào trong ngực của mình, vẻ mặt suy nghĩ nhìn Hải Nhạc yếu ớt run rẩy khóc trên vai Tiểu Tĩnh, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Ông nhìn thấy Tiểu Bảo giống như nhìn thấy Thư Dật lúc còn bé, mà mẹ Hải Nhạc nhìn thấy Tiểu Bối lại giống như nhìn thấy Hải Nhạc lúc còn bé! Trên đời nào có chuyện ngẫu nhiên như vậy? Chỉ có thể là, hai đứa bé này, chính là do Hải Nhạc sinh ra! Kể cả Viễn Chi không phải Hải Nhạc thì hai đứa bé cũng chính là do Hải Nhạc sinh ra!

Nhưng tại sao Thư Dật đi giám định, báo cáo lại nói không đúng? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hai đứa bé giống như thế, làm sao lại không phải là con của Thư Dật và Hải Nhạc?

Tạ ba ba nghi hoặc, thậm chí cũng đã quên mục đích đến đây là gì, chuyện này, nhất định ông phải hỏi lại Thư Dật kĩ một chút!

Vấn đề là, nếu con bé chính là Nhạc Nhạc, tại sao mẹ con bé cũng đứng ở bên cạnh nó, nó lại không chút phản ứng gì như vậy?

Hết thấy đều rồi như mớ bòng bong, gỡ mãi cũng không ra!

“Bà nội đừng khóc, bà nội đừng khóc, nếu bà nội nghĩ con là Nhạc Nhạc của người, thì bà nội có thể ôm con, coi con là cô ấy là tốt rồi, Tiểu Bối sẽ nghe lời, bà nội đừng khóc nữa.” Tiểu Bối vội vàng đưa tay lau nước mắt trên mặt của Mẹ Hải Nhạc.

Cô bé nói như vậy, càng khiến cho Mẹ Hải Nhạc khóc dữ dội hơn.

“Tiểu Bối ngoan, Tiểu Bối thật sự rất nghe lời, bà nội rất thích con, thật sự rất thích con.” Mẹ Hải Nhạc vừa khóc vừa hôn khuôn mặt hồng hào, phúng phính của Tiểu Bối.

Rất giống, Hải Nhạc lúc còn nhỏ, cũng rất biết điều như vậy, cũng hay đến bên an ủi mẹ như vậy!

Mẹ Hải Nhạc vừa khóc vừa cảm thấy vô cùng hối hận, ban đầu, nếu như bà không đuổi Hải Nhạc ra khỏi nhà thì tốt biết mấy, con bé có thể sống rất tốt bên gia đình.

Trì Hải Hoan đứng ở bên cạnh vừa nóng vừa giận, nhìn thế nào cô cũng nhìn không ra Tiểu Bối giống Hải Nhạc ở chỗ nào? Tại sao mẹ mới nhìn một cái, đã nói giống như Hải Nhạc chứ? Thiệt là, hai đứa phá hoại này, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nhưng như vậy cũng tốt, cô ta cũng có chút yên tâm, Phương Viễn Chi và cha mẹ không hề quen biết nhau! Như vậy nó càng không có khả năng nhận ra Thư Dật rồi! Rồi cuối cùng, nó cũng sẽ không còn tư tưởng đến Tạ gia nữa!

“Cha, mẹ, chúng ta nên đi thăm Thư Dật thôi.” Hải vui mừng nói.

Tạ ba ba lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian nói với Mẹ Hải Nhạc: “Bà xã, đưa Tiểu Bối trả lại cho người ta, chúng ta đi xem Thư Dật.”

Mẹ Hải Nhạc có chút quyến luyến đem Tiểu Bối đưa đến trong ngực Tiểu Tĩnh, bà nhìn Hải Nhạc một lúc, cúi đầu nói: “Được, chúng ta đi thôi.”

“Lão gia, phu nhân đi thông thả.” Tiểu Tĩnh nói.

“Tiểu Tĩnh, có rảnh rồi tới Đài Bắc, lão gia, phu nhân hoan nghênh con.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Vâng. Lão gia và phu nhân đi thông thả.” Tiểu Tĩnh gật đầu một cái.

Tạ ba ba kéo Mẹ Hải Nhạc đi về phía trước rồi, nhưng đi vài bước bà không nhìn được lại quay đầu lại nhìn một cái, khi bà thấy Hải Nhạc cũng ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng nhìn mình, bà không nhìn được liền quay lại, Hải Nhạc thấy mẹ chạy về phía mình, cô chỉ đành cố kiềm chế xung động chạy đến ôm lấy bà, run rẩy đứng đó.

“Cháu là, tên của cháu là Viễn Chi phải không? Nói cho ta biết, cháu là người ở đâu? Cha mẹ cháu là ai?” Mẹ Hải Nhạc thận trọng hỏi.

Hải Nhạc cười lắc lắc đầu, cô nói không ra lời a, trả lời thế nào đây? Trả lời rằng cô chính là con ruột của bà sao?

Tiểu Tĩnh đoán mà nói: “Phu nhân, Viễn Chi không nói được, nó không thể trả lời người, nó là em gái của con.”

Ở làng ai cũng xem thường Viễn Chi rồi, Tiểu Tĩnh không muốn phu nhân và lão gia cũng xem thường Viễn Chi, nói như vậy, ít ra cũng để cho họ biết, Viễn Chi là con nhà gia giáo.

“Là em gái của con? Không nói chuyện được ư? Là vậy sao? Ta cũng chỉ hỏi vậy thôi, thấy con sinh được một cặp song sinh đáng yêu như vậy, mới không nhìn được mà hỏi mấy câu.” Ánh mắt của mẹ Hải Nhạc ảm đạm xuống.

Suy nghĩ một chút đúng là không thể, nếu như con bé là Nhạc Nhạc, coi như sẽ không nói chuyện, cũng sẽ phải lập tức bỏ nhào vào trong ngực bà rồi! Làm sao có thể nhìn mẹ đứng ở trước mặt nó mà không chút động lòng?

Nhạc Nhạc đi, xem ra đi thật rồi! Hi vọng Nhạc Nhạc khoẻ mạnh chẳng qua là bọt nước mà thôi!

Bà thất vọng xoay người, đi đến trước mặt của Tạ ba ba, nói, “Chúng ta đi thôi.”

Lần này, bà không hề quay đầu lại nữa, Hải Nhạc cũng xoay người, dắt Tiểu Bối Tiểu Bảo đi về phía trước, nhưng mà trong mắt của cô tràn đầy nước mắt, nước mắt mờ hồ che nhòa đôi mắt của cô, khiến cho Hải Nhạc không còn nhìn rõ phía trước nữa, cô cứ thế đi về phía trước.

Mẹ a, mẹ, con là Nhạc Nhạc, con là con gái của mẹ! Tha thứ cho con gái bất hiếu! Mẹ có Trì Hải Hoan ở bên cạnh, còn có cha nữa! Nhưng Thư Dật, Thư Dật không có gì cả! Hắn không hề có gì cả! Người mà hắn yêu chính là giả! Con không muốn hắn và chị ta ở bên nhau! Chờ đến khi Thư Dật được

hạnh phúc rồi, chờ đến khi mẹ sống lâu trăm tuổi, Nhạc Nhạc nhất định sẽ đến gặp người! Nhạc Nhạc nhất định sẽ đến!

Hải Nhạc ở trong lòng không ngừng đau đớn, nói.

Trong lòng cô rất thống khổ, rất đau, cô rất muốn hét lớn một tiếng, rằng ‘Tôi chính là Tạ Hải Nhạc!’. Nhưng tất cả ràng buộc lại bám lấy cô, khiến cô không cách nào mở miệng, chỉ có thể âm thầm mà nước mắt ròng ròng, âm thầm mà đau khổ!

Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc tiến vào phòng bệnh của Tạ Thư Dật thì Thư Dật đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng Tạ ba ba gọi, hần mở mắt ra, nhìn thấy Tạ ba ba liền sờ.

“Cha, cha tới đây làm gì?” Tạ Thư Dật cứng lưỡi hỏi, hần có thể nói được mấy chữ, không có mắt tiếng như Hải Nhạc.

“Tiểu tử thôi! Còn dám hỏi cha đến làm cái gì! Nếu không phải anh xảy ra chuyện, cha đến làm gì?” Tạ ba ba có chút nổi giận mà nói: “Nói, anh làm sao lại trúng độc! Đang yên đang lành, tại sao lại trúng độc chứ?”

Tạ Thư Dật cười khổ cúi đầu, miệng của hần tạm thời á khẩu, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

“Được rồi, nếu đã không sao thì chú Phúc, chú lập tức đi làm thủ tục xuất viện, đưa thiếu gia về, nó cần đến bệnh viện tốt hơn để điều trị.” Tạ ba ba nói.

Tạ Thư Dật vừa nghe được, nóng nảy, hần lớn miệng kêu: “Không cần! Con muốn ở đây!”

“Tại sao muốn ở chỗ này? Nơi này điều kiện y học làm sao tốt bằng Đài Bắc?” Tạ ba ba hỏi.

“Ở đây, ở đây có...” Tạ Thư Dật liếc Trì Hải Hoan một cái, hần đối với cô ta vẫn luôn đề phòng.

“Có cái gì? Nơi này điều kiện không tốt, về đài Bắc nhé, đi có ý tới đón con về, về nhà nhé, dưỡng bệnh cho tốt rồi quay trở về Hải Giác cũng không muộn, con như vậy sẽ làm cho tất cả mọi người rất lo lắng.” Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng nói.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, nói: “Con không có vấn đề gì, hồi phục rất tốt.”

“Anh không phải muốn tôi khiêng anh về đấy chứ, lập tức theo tôi về nhà.” Tạ ba ba dưng râu tròn mắt.

“Không cần!” Tạ Thư Dật như đinh chém sắt mà nói.

Hần không muốn đi khỏi cô quá xa, hần sẽ chịu không nổi, nếu có thể, lúc hần luôn muốn từng thời khắc đều được mặt đối mặt với cô ở chung một chỗ. Nhưng bây giờ hần lại không có cách nào làm được, bây giờ, dù chỉ nhìn thấy cô một hai lần thôi, hần cũng mãn nguyện rồi, đi về Đài Bắc hần không thấy được cô! Hần không muốn trở về!

“Anh cũng không còn là một đứa trẻ nữa! Thân thể quan trọng a! chuyện này không lẽ anh vẫn muốn cùng cha tranh cãi? Chú Phúc, nhanh đi làm thủ tục chuyển viện đi!” Tạ ba ba không cho Tạ Thư Dật có cơ hội cự tuyệt.

Tạ Thư Dật biết không nói được nữa đành xuống nước, có chút năn nỉ nhìn Tạ ba ba: “Ồ lại một đêm thôi, con rất mệt, nghỉ lại ở đây một đêm.”

Ít nhất trước khi đi, hần muốn nói với cô một tiếng, bây giờ trong lòng hần có một loại kích động muốn chạy đến ôm cô vào trong ngực, chỉ cần lặng lặng ôm cô vào trong ngực thế thôi, một phút cũng đủ rồi, hần mới có thể an tâm mà rời đi!

“Trường Viên, vậy cũng được, Thư Dật mệt mỏi rồi, sẽ để cho con nghỉ ngơi một đêm, chúng ta đến Hải Giác ở đêm nay, sáng mai nhất định phải cùng chúng ta quay về đài Bắc cũng được.” Mẹ Hải Nhạc ở bên cạnh nói.

Sắc mặt Tạ ba ba hơi bốt giận, nói: “Vậy cũng tốt, chúng ta đến Hải Giác một đêm, tiểu tử thôi, sáng mai nhất định phải cùng chúng ta quay về Đài bắc đây!”

Tạ Thư Dật gật đầu một cái, nghĩ đến ngày mai sẽ phải trở về đài Bắc, trong lòng cũng đã bắt đầu quyền luyện không rời rồi.

Thấy Thư Dật đã đồng ý trở về, Tạ ba ba thoáng yên tâm, nói: “Tiểu tử thôi, chúng ta đi đây, chờ con một đêm!”

Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Ài, nếu ngày mai lúc đi, cũng mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối cùng đi là tốt, hai đứa bé này thật sự khiến cho người ta yêu thích a, mới vừa này, nghe tụi nhỏ gọi là ông nội, trong lòng cha cảm giác như nở hoa vậy!” Tạ ba ba cảm thán nói.

Tạ Thư Dật cả kinh, không khỏi lật người ngồi dậy, thể trạng hần rất tốt, trải qua một ngày nghỉ ngơi, sức lực cũng hồi phục khá tốt, không khác ban đầu là mấy.

Cha gặp được Tiểu Bảo Tiểu Bối? Nói vậy, không phải là Hải Nhạc cũng đã gặp cha và di rồi sao? Nhưng mà nhìn dáng vẻ của di, chỉ sợ là không nhận ra Nhạc Nhạc? Rốt cuộc là Hải Nhạc muốn thế nào? Nhiều năm như vậy, cô ấy không hề muốn tìm lại mẹ của mình sao?

Tạ Thư Dật trong lòng một hồi đau đớn, Nhạc Nhạc, em rốt cuộc là muốn làm gì đây? Nhiều người em yêu thương đang đứng ở trước mặt em như vậy,

tại sao em lại hồ hững như thế, rốt cuộc là cái đầu nhỏ đó của em đang nghĩ cái gì đây?”

“Đúng vậy a, con của Viễn Chi thật sự là khiến cho người gặp người yêu, bằng không thiếu gia cũng sẽ không thu nhận chúng làm con nuôi.” Chú Phúc nói phụ họa.

“Thật không? Thư Dật, con nhận chúng làm con nuôi?” Mẹ Hải Nhạc không tự chủ được hỏi.

Tạ Thư Dật gật đầu một cái, ở trong lòng vô cùng chua xót, dĩ à, chúng là cháu ngoại của người đó, Viễn Chi đó chính là Nhạc Nhạc a, chẳng lẽ người không có một tia cảm giác nào sao?

“Con biết không? Cô bé nhỏ kia khiến cho đi nhớ tới, nhớ tới đáng yêu của Nhạc Nhạc, lúc còn nhỏ, đáng đáp con bé cũng như cục bột rất đáng yêu, lại còn khéo léo, hiểu chuyện nữa.” Mẹ Hải Nhạc không nhịn được lại khóc nữa.

Hai mắt của Tạ Thư Dật cũng đỏ lên, Tiểu Bối giống Hải Nhạc khi còn bé như vậy sao? Dĩ cũng cảm nhận được, tại sao lại không hoài nghi Viễn Chi chính là Nhạc Nhạc chứ?

“Ai da, chủ yếu là chúng ta già rồi, thấy con nhà người ta lại không nhận được mà suy nghĩ, nếu như Hải Nhạc của chúng ta còn ở đây, bây giờ chắc cũng đã cùng Thư Dật kết hôn rồi. Cũng đã có con rồi, ai.” Tạ ba ba có chút khổ sở mà nói.

Mẹ Hải Nhạc nghe được Tạ ba ba nói như vậy, khóc đến lợi hại hơn rồi, Tạ ba ba ý thức được câu nói của mình càng khiến cho vợ mình thêm đau lòng, chân tay có chút luống cuống, chỉ đành phải vỗ về: “Đừng khóc, đừng khóc, anh nói sai, là anh nói sai rồi.”

“Không, anh nói không hề sai, năm đó là em sai lầm, là lỗi của em, là lỗi của em, em không nên giận con bé, em không nên đuổi con bé ra khỏi nhà, là em sai!” Mẹ Hải Nhạc khóc rống nói.

Tạ Thư Dật nghe được Mẹ Hải Nhạc nói như vậy, nước mắt lập tức liên trào ra ngoài, lúc ấy, nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy, hấn và Nhạc Nhạc làm sao lại chia ly nhiều năm như vậy đây? Lãng phí năm năm trời quý giá? Lại còn để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối trải qua cuộc sống năm năm mà không có tình thương của cha?”

Hấn không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Trì Hải Hoan một cái, Hải Nhạc lúc ấy có tát cô ta một cái, cô ấy rơi xuống biển, nhất định có liên quan tới Trì Hải Hoan! Sau này hấn sẽ hỏi Nhạc Nhạc về chuyện xảy ra năm đó. Trì Hải Hoan, hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta!

Trì Hải Hoan cố tự trấn định đứng ở nơi đó, lời nói của Tạ ba ba và mẹ, câu nào cũng rơi vào trong tai cô, trong lòng cô không ngừng tức giận, Hải Nhạc Hải Nhạc, trong lòng bọn họ chỉ có Hải Nhạc! Cũng đã nhiều năm như vậy! Họ có coi trọng Trì Hải Hoan cô sao? Có từng nghĩ qua cô sao? Cô cũng yêu Tạ Thư Dật! Cũng yêu! Tại sao học chưa từng nghĩ tới chuyện cho phép cô và Tạ Thư Dật?

Trì Hải Hoan đang tức giận, thấy Tạ Thư Dật hung tợn nhìn mình, cô liền sợ hết hồn, cố tự trấn định, hấn nhìn cô, như vậy nhất định là bởi vì đối thoại giữa cha hấn và mẹ cô, vừa nhắc tới Hải Nhạc, hấn lại dùng ánh mắt thù hận đó mà nhìn cô!

Hải Nhạc! Hải Nhạc! Cô nguyện rửa Hải Nhạc! Cối đời này, đã có Trì Hải Hoan, tại sao lại còn có Tạ Hải Nhạc? Nếu như không có Tạ Hải Nhạc thì tốt biết bao a!

Trong tâm Trì Hải Hoan không khỏi thâm hận.

Tạ Hải Nhạc, mày rõ ràng đã biến mất, vì sao còn muốn nhô ra? Đã biến mất thì phải vĩnh viễn biến mất! Đừng thỉnh thoảng lại đột nhiên nhô ra như vậy!

Trì Hải Hoan trong lòng không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi.

Tạ ba ba thấy trong mắt Thư Dật cũng có nước mắt, đoán chừng lời nói của mình cũng đụng tới vết thương của Thư Dật, trong lòng có chút hối hận, tự dưng ông lại nhắc tới Hải Nhạc làm gì chứ?

“Đi thôi đi thôi, chúng ta nên đi, để cho Thư Dật nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai cùng nhau trở về!” Tạ ba ba vội vàng nói.

Sau đó Tạ ba ba cùng Mẹ Hải Nhạc rời đi, dặn dò chú Phúc chăm sóc cho Thư Dật.

Khi trong phòng bệnh chỉ còn có một mình, trong lòng Thư Dật một hồi khổ sở, Nhạc Nhạc, nhìn thấy mẹ em, em thật sự có thể giả vờ như không xảy ra chuyện gì sao? Nhạc Nhạc, rốt cuộc là vì cái gì lại khiến cho em không muốn nhận ra người thân vậy? Vì cái gì?

Có phải lúc này cô đang khóc hay không? Rõ ràng nhìn thấy nhưng cô lại không nhận? Trong lòng cô rất khổ sở phải không?

Vừa nghĩ tới Hải Nhạc ôm đầu khóc ngồi khóc, trong lòng Tạ Thư Dật liền đau đớn, hấn thật hận không được chạy tới xem cô, nhưng là, có lẽ cô cần yên tĩnh một mình lúc này! Cho cô thêm thời gian tự mình suy nghĩ?

Ngày mai, hấn sẽ phải đi, rất luyến tiếc cô, rất luyến tiếc Tiểu Bảo Tiểu Bối a!

Tạ Thư Dật ăn qua loa vài miếng thức ăn nhẹ mà chú Phúc mang tới, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, nhìn mà đêm từ từ bao phủ xuống, lát sau thím Phúc lại tới đây, đưa cháo gà cho Thư Dật ăn.

“Tôi không ăn.” Tạ Thư Dật lắc đầu một cái, đầu lưỡi đã từ từ bắt đầu khôi phục bình thường rồi, điều này làm cho chính hắn cũng yên lòng, cuối cùng không phải là người nói không nổi nữa.

“Ăn đi, là thím Phúc tự mình nấu, vẫn còn nóng.” Chú Phúc cố nài nỉ thiếu gia ăn một hai ngụm.

“Tôi không đói bụng, lúc này không phải là đã ăn rồi sao?” Tạ Thư Dật có chút không nhịn được quay mặt đi.

“Ài, thiếu gia, lạnh sẽ không tốt, cậu hãy vì thím Phúc nấu mà chịu đựng, ăn một chút đi.” Chú Phúc tiếp tục tận tình khuyên bảo hắn.

Chú Phúc chỉ đành phải đem lon cháo gà đặt ở tủ bên đầu giường.

“Đã nói là không ăn!” Tạ Thư Dật có chút tức giận, hắn đã ăn cơm, còn có người đưa cháo gà tới..., cũng không biết Nhạc Nhạc đã ăn gì hay chưa?

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, ánh mắt Tạ Thư Dật liền chuyển tới lon cháo gà kia.

“Chú Phúc, Viễn Chi nằm ở phòng nào?” Thư Dật hỏi.

“A, phòng 605, ở lầu 5.” Chú Phúc nói.

Tạ Thư Dật vội vàng xuống giường, cầm lon cháo gà kia, nói với chú Phúc: “Dẫn tôi đến đó!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Không Cần Cự Tuyệt Anh (H Nhẹ)

Hải Nhạc không đói bụng nên chẳng buồn ăn bất cứ thứ gì. Tiểu Tĩnh không hiểu tại sao cô nhìn thấy lão gia và phu nhân lại khóc, trong lòng có chút hoài nghi, nhưng Tiểu Tĩnh vẫn không dám hỏi, càng khiến cho mình trong lòng thêm nghi vấn. Theo lời của phu nhân khi bà ấy ôm Tiểu Bối mà nói, rõ ràng Hải Nhạc đang đứng ngay bên cạnh bà, nhưng bà lại nói Tiểu Bối giống hệt Nhạc Nhạc? Mà Hải Nhạc đứng ngay phía sau bà một chút biểu tình trên mặt cũng không có, ngược lại còn dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Tiểu Bối? Thật sự rất kỳ lạ.

“Viễn Chi, chị cảm thấy rất lạ, Hải Nhạc rõ ràng đang đứng sau lưng phu nhân, nhưng phu nhân vừa nói Tiểu Bối giống Hải Nhạc vừa khóc suốt, mà Hải Nhạc lại không nhúc nhích. Chị thật sự không hiểu nổi phu nhân, Hải Nhạc đang đứng bên cạnh bà ấy, bà ấy khóc cái gì chứ? Đạo lý này thật sự có chút khó hiểu, mà Hải Nhạc, phu nhân nói Tiểu Bối giống cô ấy, ánh mắt của cô ấy không phải là vui vẻ hay đồng cảm, ngược lại là ánh mắt rất tức giận, khó chịu a. Chị thật sự không hiểu nổi!”

Hải Nhạc đang đau lòng, nghe Tiểu Tĩnh nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, đúng là có chút kỳ quái, theo lý mà nói, mẹ nhìn thấy Tiểu Bối, phải là liên tưởng đến Tri Hải Hoan lúc còn bé mới đúng chứ, làm sao lại nghĩ tới Nhạc Nhạc?

Chỉ có thể là, mẹ biết cô ta chính là Tri Hải Hoan! Cho nên, mẹ mới nhớ đến Nhạc Nhạc a!

Trong lòng của Hải Nhạc không khỏi vui mừng, nhưng ngay sau đó tâm lại chìm xuống đáy nước, nếu đã biết đó là Tri Hải Hoan, tại sao còn để cô ta chiếm đi thân phận nên thuộc về cô? Tại sao? Tại sao?

Cha lúc ấy cũng không nói gì, ông ấy cũng biết phải không? Bọn họ đều biết cả! Tại sao lại để cho Tri Hải Hoan thế thân Hải Nhạc?

Là bởi vì Thư Dật thích Tạ Hải Nhạc, nhưng cô đã chết, bọn họ thật ra thì đã biết rõ chân tướng, nhưng mà vẫn ngầm cho phép Hải Hoan thay thế cô, để cho cô ta dùng thân phận Tạ Hải Nhạc mà ở cùng Tạ Thư Dật, thành toàn cho Tri Hải Hoan sao?

Bởi vì cô đã chết đi, Tri Hải Hoan liền có thể biến thành cô sao?

Hải Nhạc còn chưa chết, còn chưa chết a! Cha, mẹ, các người thiên vị, thật sự quá thiên vị a! Tại sao các người rõ ràng biết cô ta là Tri Hải Hoan, nhưng vẫn để cho cô ta mạo danh Hải Nhạc? Nước mắt tan nát cõi lòng từ trong đôi mắt của Hải Nhạc không ngừng trào ra!

Đây thật sự là đã kích chưa từng gặp, thì ra, cô đối với họ không hề quan trọng chút nào! Cho rằng cô đã chết, Tri Hải Hoan có thể dễ dàng lấy trộm thân phận của cô! Mà cha mẹ cũng ngầm cho phép hành động của cô ta! Bọn họ ngầm cho phép Tri Hải Hoan mạo danh Hải Nhạc, nghĩa là họ cũng muốn Tri Hải Hoan ở bên Thư Dật phải không?

Tại sao họ không để cô ta dùng tên thật của mình ở cùng một chỗ với Thư Dật, tại sao lại muốn dùng thân phận Tạ Hải Nhạc của cô?

Bởi vì sợ Thư Dật sẽ không yêu cô ta, cho nên mới để cô ta cướp đi thân phận Hải Nhạc của cô sao? Biến thành Hải Nhạc, Thư Dật sẽ yêu cô ta sao?

Cha và mẹ, tại sao có thể thiên vị trắng trợn như vậy? Làm vậy công bằng với cô sao? Công bằng với Thư Dật sao?

Hải Nhạc thống khổ nhào tới giường bệnh, hai vai run rẩy vì đau đớn.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối nhìn thấy mẹ khóc dữ dội, Tiểu Bối sợ hãi lôi kéo vạt áo của mẹ, nói: "Mẹ, Tiểu Bối làm sai sao? Tiểu Bối nói với bà nội sai cái gì sao?"

Hải Nhạc không cách nào ngừng nước mắt của mình, cô rất muốn xoa người an ủi Tiểu Bối, nhưng cô không cố được, cô chỉ muốn buông thả mà khóc một trận thôi.

"Viễn Chi, em không sao chứ? Viễn Chi, em đừng dọa bọn chị!" Tiểu Tĩnh cũng bị hù một phen, biểu hiện của Viễn Chi lúc này thật sự quá bất thường a.

Hải Nhạc nghe được Tiểu Tĩnh nói, cô vội vàng lau sạch nước mắt, xoa người dùng ngôn ngữ khiếm thính nói với Tiểu Tĩnh: "Em không sao, không cần lo lắng cho em. Em rất khỏe, chị đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về nhà trước đi."

"Nhưng mà em còn chưa ăn cái gì, để chị lấy đồ ăn cho em nhé?" Tiểu Tĩnh nói.

"Không cần, em không đói. Lúc nào đói em sẽ nhờ y tá mang tới đây, chị đưa bọn nhỏ về nhà đi." Hải Nhạc nói.

"Vậy được, ngày mai bọn chị qua thăm em." Tiểu Tĩnh mang theo hai đứa bé rời đi.

Sau khi Tiểu Tĩnh đi, Hải Nhạc một mình ngơ ngác núp ở góc giường, giường bệnh bên cạnh lúc sáng cũng đã chuyển đi rồi, cả căn phòng chỉ còn lại một mình cô, Hải Nhạc khóc càng dữ dội hơn.

Cha mẹ biết đó là Tri Hải Hoan, lại già bộ không biết, mà Tạ Thư Dật đáng lẽ nên biết, thế nhưng hắn lại không có cảm nhận được chút gì! Tạ Hải Nhạc cô giống Tri Hải Hoan đến thế sao? Tính cách hai người hoàn toàn bất đồng, hắn không cảm giác được điều gì hay sao? Rốt cuộc là hắn đã biết sự thật hay là vẫn không hề biết?

Cô không phải là đã quyết tâm làm Phương Viễn Chi rồi sao? Nhưng tại sao tim lại đau đớn thế này, cô vẫn không nỡ từ bỏ Hải Nhạc, không bỏ được Hải Nhạc a!

Hải Nhạc cứ suy nghĩ lung tung, đến khi màn đêm buông xuống, cho đến khi nước mắt khô cạn, tâm của cô cũng trở nên lạnh lẽo, như dập tắt tất cả ngọn đèn cây, một chút lửa nhen nhói cuối cùng cũng bị đau khổ tuyệt vọng dập tắt rồi!

Chú Phúc đưa Tạ Thư Dật tới lầu năm, đứng cạnh cửa phòng 605, Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, nói với chú Phúc: "Chú về đi, không cần chờ tôi, tôi nói chuyện với cô ấy một chút."

"Vâng, thiếu gia!" Chú Phúc nghe lệnh liền rời đi.

Tạ Thư Dật gõ cửa, bên trong cũng không có tiếng trả lời, hắn nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, bên trong không bật đèn, chỉ có khoảng không đen đen kịt, hắn không khỏi đi tới bật đèn lên. Khi ánh đèn bừng sáng, Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc đang ôm hai đầu gối ngồi ở trên giường, đôi mắt sưng đỏ ngẩng đầu lên nhìn hắn, mà ánh mắt cứ ngơ ngốc thất thần nhìn hắn, trong lòng Tạ Thư Dật liên giật mình, vội vàng đi tới.

"Em không sao chứ?" Tạ Thư Dật đem lon cháo gà kia đặt lên bàn ở đầu giường, gấp gấp hỏi.

Ánh mắt của Hải Nhạc lóe lóe, tầm mắt bị ngưng tụ nhìn thấy hắn liền tan rã, khi nhìn rõ người trước mắt mình là Tạ Thư Dật, không biết vì sao, nước mắt sớm đã khô cạn lại tràn mi ra ngoài.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc rơi lệ, than thở nói: "Em tội gì mà phải khổ như thế chứ?"

Hải Nhạc vui đầu vào trong đầu gối, cô tội gì? Phải, cô tội tình gì?

Tạ Thư Dật khẳng định là cô nghĩ tới cha mẹ, trong lòng đau khổ rất nhiều, khic cũng rất lâu rồi, nhất định là chưa ăn cái gì, hắn mở lon cháo gà ra, lấy thìa, lắc lắc Hải Nhạc.

"Ăn chút cháo gà nhé!" Tạ Thư Dật ôn nhu nói.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, mê mẩn nhìn hắn, lắc đầu một cái, cô cái gì cũng không muốn ăn, cái gì cũng ăn không vô.

"Không được lắc đầu, phải ăn!" Tạ Thư Dật có chút thô bạo nói, "Gỡ khăn trùm đầu xuống!"

Hải Nhạc lấy tay che đầu, không chịu lấy xuống, Tạ Thư Dật một tay giữ tay của cô, một tay kéo khăn trùm đầu xuống.

"Không phải đã nói rồi sao, ở trước mặt tôi, em không cần phải che mặt." Tạ Thư Dật sợ cô khó chịu, từng chữ từng chữ từ từ nói.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nghĩ đến hắn đã có thể nói chuyện, trong lòng lại thấy vui vẻ, cô nhẹ nhàng nhìn hắn cười, nhưng nụ cười lại bị ai đau khổ đến thế!

Tạ Thư Dật thở dài một cái, rốt cuộc thì bao giờ cô mới chịu về nhà? Lần này ngay cả cha mẹ cũng tới lại tỏ vẻ không quen biết nhau? Trong lòng của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây?

Tạ Thư Dật lấy thìa múc một muỗng cháo, đưa lên miệng nhấp một chút thử nhiệt độ, thấy cháo ấm vừa phải, hắn đưa thìa cháo đến bên khóe miệng của Hải Nhạc. Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại đem thìa cháo mình thử qua đút cho cô, hắn có biết hành động lúc này của mình có ý như thế nào không?

“Đừng nghĩ lung tung! Ăn cháo!” Tạ Thư Dật lườm cô một cái, Hải Nhạc theo bản năng há miệng ra, ăn một ngụm cháo gà.

Nuốt xuống một hóp cháo gà, trong lòng cũng chậm chậm trở nên ấm lên.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn Thư Dật, hắn thật sự không sợ cô sao? Cô xấu như vậy, hắn còn đối với cô ôn nhu như thế, còn đút cháo cháo cho cô ăn, hắn cứ đối xử với cô như vậy, làm sao cô có thể dễ dàng chấp nhận buông bỏ đây!

Tạ Thư Dật lại gắp một muỗng đến trước mặt cô, Hải Nhạc lần này có chút ngượng ngùng, cô đưa tay đoạt lấy thìa trong tay hắn, ý bảo mình tự ăn.

Tạ Thư Dật thất vọng thở dài một cái, đem bình giữ nhiệt gắp lên trước mặt cô, để cho cô tự mình ăn.

Hải Nhạc đúng là có chút đói rồi, cháo gà cũng giúp cô hồi phục tinh thần một chút.

Ăn hết lon cháo gà, Hải Nhạc đưa thìa cho Tạ Thư Dật.

“Khá hơn chút nào không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật cười không tự chủ được vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, Hải Nhạc nán lại, trước kia, hắn cũng thường làm những động tác thân mật với cô như vậy, có điều, khi đó cô vẫn là Hải Nhạc, còn lúc này cô lại là Phương Viễn Chi, sao hắn lại làm ra những hành động như thế này với Phương Viễn Chi chứ?

Nước mắt không kiềm hãm được lại dâng lên hốc mắt, hắn tại sao lại đối xử với cô ôn nhu như thế? Tại sao? Như vậy cô sẽ càng không bỏ được hắn! Hắn có hiểu hay không?

“Đừng khóc được không?” Nhìn đôi mắt rung rung của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật trong lòng một hồi đau nhói.

Nhưng nước mắt Hải Nhạc vẫn không nhịn được mà rơi xuống, Thư Dật không khỏi đau lòng kéo cô vào trong lòng, nhìn nước mắt trên mặt cô, hắn không kiềm hãm được hôn lên đôi mắt của cô, nước mắt mặn mặn khê rơi vào đôi môi hắn.

Hải Nhạc không khỏi kinh sợ nắm chặt cổ áo của mình, liều mạng muốn lui về phía sau, nhưng Tạ Thư Dật lại càng làm tới, hắn cúi người, đè cô ở dưới thân thể của hắn!

Không! Thư Dật, không nên như vậy! Không nên như vậy! Hải Nhạc không ngừng dẩy dụa, nhưng sức lực yếu đuối của cô nào chống cự được sức lực của Thư Dật?

Tạ Thư Dật đã không thể kiềm chế được nội tâm của mình nữa, hắn không kiềm chế được, hắn cũng không muốn tiếp tục kiềm chế nữa, hắn chỉ biết, giờ phút này hắn khát vọng cô nhường nào, khát vọng đến nỗi từng tế bào trên người hắn đều muốn nổi loạn!

Đã bao nhiêu năm? Hắn đã phải trải qua bao nhiêu ngày mà không có cô, hắn bao lần đều mong muốn được ôm cô thật chặt vào lòng, bao lần cũng chỉ là giấc mộng cô nằm dưới thân của hắn. Nhưng giờ khắc này đã đến, không phải là mộng nữa, hắn thật sự có cô, hắn cũng không phải là thánh nhân, hắn không thể áp chế được dục vọng của mình nữa, hắn muốn cô, hắn thật sự rất muốn cô! Máu huyết trên người hắn vì thân thể mềm mại của cô mà sôi trào muốn điên rồi!

Hắn vội vàng muốn cởi nút áo của Hải Nhạc ra, nhưng mà khát vọng đến nỗi tay hắn run rẩy không cách nào gỡ được nút áo nhỏ bé kia ra, không hiểu! Tạ Thư Dật nắm lấy hai tay của Hải Nhạc, mặc kệ Hải Nhạc liều mạng kháng nghị, hắn luồn áo lên đầu cô rồi cởi ra, ném xuống sàn. Khi nhìn lại trên người Hải Nhạc chỉ còn chiếc áo ngực, hắn liền ngẩn ngơ chốc lát, cô vẫn đẹp như thế, bầu ngực bị áo lót ôm lấy cao vút, bởi vì lúc này dẩy dụa kịch liệt mà lệch một chút, lộ ra đường cong mê người.

“Nhạc Nhạc, em thật đẹp!” Tạ Thư Dật không tự chủ được ở trong lòng cảm thán.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nhìn thân thể mình không chớp mắt, cũng không hề che dấu ham muốn với cô chút nào, trong lòng rất xấu hổ, nhưng cô không cách nào thoát khỏi áp chế mạnh mẽ của hắn, chỉ đành phải đưa tay che trước ngực mình thật chặt. Nhưng động tác này của Hải Nhạc lại không khác gì mời lửa, hai tay vội vàng che chắn mà lay động, đôi gò bồng đảo xinh đẹp lộ ra trước mắt Tạ Thư Dật càng thêm sinh động, hấp dẫn!
((((((((((((AAAAA....Em xị máu mũi rồi đây nhá.....))))))))))

Tạ Thư Dật cũng không nhịn được nữa, hắn cúi đầu, nụ hôn đôi môi rơi vào cổ Hải Nhạc, in lên đó dấu vết thuộc về hắn, mà hai tay hắn không ngừng nắm lấy bầu ngực phàn nộn, cao vút kia, thân thể cô thực mềm mại khiến cho huyết dịch toàn thân Tạ Thư Dật càng thêm chạy loạn, cơ hồ muốn từ trong mạch máu nổ tung ra ngoài!

Hải Nhạc kinh hoàng giùng giàng giãy dụa, nhưng lúc này Tạ Thử Dật đã ý loạn tình mê, hần nào để ý đến kháng cự yếu ớt của cô, hần chỉ hi vọng mình có thể ôm cô thật chặt, có thể nhiệt tình hôn cô, cũng có thể cuồng mãnh chiếm đoạt cô, chỉ có như vậy, mới có thể thỏa mãn tư niệm ăn nhấm suốt bao năm qua, mới có thể giải phóng đói khát của hần với cô bị đè nén suốt năm năm!

Hải Nhạc không thể chống đỡ được mãnh liệt của Tạ Thử Dật, cô không khỏi ngẩng đầu lên, kháng cự không thành lời đều bị tiếng thở hổn hển thay thế, trời ạ, hần quá nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến cô không thể nào trốn tránh! Mà cô, cũng chỉ có hần, chỉ có hần mới thể khơi dậy nhiệt tình sâu nhất trong đáy lòng của cô! Cô chỉ có thể khuất phục dưới sự cuồng nhiệt của Tạ Thử Dật mà thôi!

Hải Nhạc ở đáy lòng thở dài một cái, cô không muốn cự tuyệt hần, bởi vì, cô cũng khát vọng hần, khát vọng hần an ủi, khát vọng hần tới lấp đầy chỗ trống sâu trong nội tâm của cô. Tay của Hải Nhạc, cũng bất tri bất giác mà khoắc lên bả vai của Tạ Thử Dật, mà thân thể của cô, cũng tự động dán vào lồng ngực Tạ Thử Dật thật chặt, cô nguyện ý cùng hần ở chung một chỗ, nguyện ý bị hần thiếu sót đến đỉnh điểm.

Tạ Thử Dật cảm nhận được Hải Nhạc không còn kháng cự nữa, hần hơi nâng người lên, rất nhanh liền cởi áo ra, sau đó, không hề chớp mắt nhìn Hải Nhạc. Hải Nhạc nhìn Tạ Thử Dật đề trần nửa người phía trên, lúc cởi quần áo có chút vội vàng nên mái tóc cũng rối loạn rất quyến rũ, hần có ngũ quan trời cho vô cùng tuấn mỹ, lại còn thường xuyên tập thể hình, nhìn hần hoàn mỹ giống như pho tượng thần Thái Dương vậy, làm cho cô không sao dời mắt được, cũng không cách nào tự chủ được hô hấp, hơi thở rối loạn! Hần đúng là yêu tình đến đề quyến rũ cô mà!

Nghĩ đến đây Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy đau buồn, hần vẫn đẹp trai như vậy, hoàn mỹ như vậy, còn cô lại biến thành bộ dạng thế nào rồi? Vẻ đẹp hần quá hoàn hảo, không thể sánh đôi cùng với người xấu xí như cô! Không, không, hần khiến cho cô cảm thấy quá tự ti, cô lại đang làm gì thế này? Cô đã hoàn toàn không còn xứng với Tạ Thử Dật nữa, lại vẫn còn muốn ân ái, vẫn muốn được hần yêu thương?

Hải Nhạc cảm giác như mình không còn đất dung thân! Cô chỉ muốn đem khuôn mặt của mình giấu đi, hai tay không tự chủ được mà ôm lấy vết sẹo trên mặt, nước mắt tự ti và xấu hổ không ngừng rơi xuống.

Thử Dật, thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không xứng với anh nữa, buông tha em, buông tha em đi! Cô ở trong lòng tuyệt vọng la lên.

Tạ Thử Dật ngẩn ngơ, không hiểu tại sao đột nhiên cô lại khóc, bây giờ cô khóc không khác gì một đứa con nít rồi! Hần vừa có chút đau lòng lại vừa không thể làm gì, nhẹ nhàng gỡ tay của Hải Nhạc ra, nhưng cô lại cứng đầu, liều mạng che mặt, không chịu bỏ tay ra.

Tạ Thử Dật phát hiện cô vẫn không bỏ tay xuống, nội tâm có chút tức giận, hần như tỉnh ngộ hiểu ra điều gì, trong lòng lại một hồi chán nản, cô là đang đề ý đến vết sẹo trên mặt sao? Hần không thêm đề ý a! Hần thật sự là không đề ý! Tại sao cô cứ phải đề ý đến đây?

Nhạc Nhạc của hần, cô là đang cảm thấy mình xấu xí sao? Cảm thấy khuôn mặt biến dạng của mình không cách nào đối mặt với hần, không cách nào cùng hần ở bên nhau, cùng hần làm chuyện thân mật sao? Hai mắt Tạ Thử Dật không khỏi đỏ lên.

Đứa ngốc, thật sự là quá ngốc!

“Đèn này thật quá chói mắt, tôi đi tắt đèn.” Tạ Thử Dật ôn nhu mà nói, hần lật người xuống giường, chạy đến cạnh cửa tắt đèn đi. Bóng tối đột ngột khiến cho Thử Dật có chút không thích ứng, nhưng mà, trong bóng đêm Hải Nhạc sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Trong màn đêm, Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nước mắt ròng ròng nhìn Tạ Thử Dật, hần biết cô sợ hãi cái gì, hần biết cô xấu hổ vì cái gì sao?

Cô xấu như vậy rồi, vì sao hần vẫn còn muốn cô?

Không đề cho Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa hơn nữa, Tạ Thử Dật đã từ trong bóng tối đi tới, hần ngồi ở bên mép giường, nhắc chân nằm lên giường, rất nhanh, thân thể của Hải Nhạc lại bị hần ôm vào trong ngực. Hần vội vàng tìm kiếm đôi môi của cô, không ngừng gặm nhấm, giăng co đôi môi mềm mại, cuồng nhiệt ướt át đã sớm dâng lên.

Tạ Thử Dật cảm thấy mùi vị của Hải Nhạc ngày càng ngọt ngào, hần đã từng khát vọng một nụ hôn đơn giản như vậy biết bao nhiêu lần, hần muốn có tất cả của cô! Muốn tất cả! Hần muốn cô lại thuộc về hần sau năm năm xa cách! Cô là của hần, cô vĩnh viễn đều là hần, cô chỉ có thể thuộc về một mình Tạ Thử Dật hần!

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, hai tay Tạ Thử Dật không còn nhàn rồi, bầu ngực đầy đặn của Hải Nhạc nhanh chóng được hần giải trừ trói buộc, Tạ Thử Dật nắm lấy bầu ngực mềm mại của Hải Nhạc, không ngừng xoa nắn, khiến cho Hải Nhạc toàn thân muốn phát run!

Tạ Thử Dật không nhịn được thỏa mãn thở dài một tiếng, thật tốt, thật tốt, có thể tùy ý đụng chạm cô như thế thật tốt!

Không biết từ lúc nào, quần áo trên người cả hai người đã bị Tạ Thử Dật cởi ra, ném xuống sàn rồi, hai thân thể nóng rực dán chặt vào nhau, cơ hồ muốn phát ra tia lửa luôn rồi.

Thử Dật từ từ di chuyển nụ hôn, từ gò má dời sang vành tai, đó cũng là nơi mẫn cảm nhất của Hải Nhạc. Hải Nhạc muốn trốn tránh kích tình của hần, nhưng rồi lại không thể nào trốn tránh, chỉ đành phải thuận theo nụ hôn của hần từ vành tai của cô, xuống xương quai xanh, cuối cùng rơi trên nụ hoa xinh đẹp kia, Tạ Thử Dật rất biết cách giãy vò cô, lúc hần khẽ liếm nhẹ nụ hoa đang dựng lên của cô, có lúc lại dùng hàm răng khẽ cắn, lửa tình cùng nhẩn nhẩn như thế, rốt cuộc cũng khơi dậy lên nội tâm khát vọng kích tình của Hải Nhạc, khoái cảm khiến cho Hải Nhạc không thể nào khống chế được, hai tay cũng bất tri bất giác mà luồn vào mái tóc đen nhánh của Tạ Thử Dật, càng khiến cho Tạ Thử Dật thêm gần cô hơn.

Đôi tay tham lam của Tạ Thử Dật tràn đầy tham muốn phủ lên bầu ngực mềm mại của cô, khiến cho nụ hoa cũng phải xấu hổ mà dựng lên, trêu chọc của Tạ Thử Dật khiến cho Hải Nhạc vừa khoái cảm mà vừa khó chịu, cả người dùng sức ngửa ra sau, thân thể không khỏi căng thẳng thành một cây cung.

Mà bờ môi của hắn cũng chậm rãi dôi xuống dôi xuống, lướt qua vòng eo nhỏ nhắn đã run rẩy của cô, đi đến trước cánh hoa non nót giữa hai chân cô, Tạ Thu Dật dừng lại phút chốc, sau đó không chậm trễ liền hôn lên nhụy hoa xinh đẹp của cô, chiếc lưỡi của hắn không khác gì một con rắn trơn lẹ, khuấy động tâm can của cô, Hải Nhạc cơ hồ cảm giác mình sẽ phải thét chói tai ra tiếng, nhưng là, cô vẫn không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào, chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ, tiếng thở hổn hển theo từng cử động của hắn!

Thu Dật! A, Thu Dật! Cô ở trong lòng cuồng loạn thét lên, hai tay cũng bắt đầu nắm thật chặt lấy tóc của hắn, cô thật sự muốn khóc mà, tại sao hắn lại làm vậy với cô? Hắn từ trước đến nay đều không dùng phương thức như thế mà đối đãi với cô, điều này làm cho cô càng thêm ngượng ngùng lại càng thêm khát vọng hắn!

Hồi lâu, Tạ Thu Dật ngẩng đầu lên, nói với cô: " Anh muốn em! Anh bây giờ rất muốn em! Không cần cự tuyệt anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Rốt Cuộc Là Kẻ Nào Làm?

Tạ Thu Dật, cái tên khốn kiếp! Tôi còn lo lắng cho hạnh phúc của anh, còn vì anh mà suy nghĩ, chỉ muốn anh cùng người đáng giá để anh yêu được ở bên nhau! Nhưng anh lại đến... đã có được tôi, ngay cả một câu cũng không nói, cứ thế mà đi khỏi! Làm sao anh có thể chà đạp lòng tự trọng của tôi như vậy? Anh xem tôi thành loại người nào? Món đồ chơi dùng xong không cần đến nữa à? Tôi đánh giá anh quá cao rồi!

Thì ra là, suốt năm năm qua, anh cũng không phải loại người chung tình gì cả, cũng chỉ là loại đàn ông ong bướm tầm thường mà thôi! Là tôi đã đánh giá anh quá cao rồi!

Nước mắt theo gò má chảy xuống, nhỏ vào trong tô cháo trắng.

“Viễn Chi, sao em lại khóc? Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Tiểu Tĩnh gấp gấp hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, lắc đầu một cái, đem cháo trên tay bỏ xuống, cô một chút muốn ăn cũng không.

“Mẹ nuôi nấu cháo cho em, em cảm thấy rất hạnh phúc, cho nên mới không nhịn được mà rơi lệ.” Hải Nhạc miễn cưỡng mình nói.

“Em a, đúng là cảm tính a, chỉ là chút cháo thôi đã khiến em cảm động khóc như vậy rồi, nếu như có người đối xử với em tốt hơn một chút nữa, em có phải là muốn lấy thân báo đáp không đây?”

Hải Nhạc cúi đầu, biết là đùa, nhưng cô nghe thật sự có chút chột dạ, lại có chút bi ai, đúng là có người chỉ mang một lon cháo gà tối, cô liền lấy thân báo đáp hắn! Thật sự là vô cùng khôi hài, một lon cháo gà, lấy được tình cảm của cô, còn để cho cô lấy thân báo đáp!

Tạ Thu Dật, anh tại sao, lại khiến cho tôi muốn hận anh như vậy? Anh được lắm, chơi rất được! Bị anh đưa ra làm thành thể thân cùng đồ chơi một lần, tôi sau này sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa! Chuyện của anh, sẽ không liên quan gì tới tôi! Tôi cũng sẽ không rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng nữa! Cút đi! Chạy về Đài Bắc của anh đi! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Trước khi Tạ Thu Dật phải trở về Đài Bắc, sáng sớm chú Phúc đã đến phòng bệnh 605, nhẹ giọng gọi hắn. Tạ Thu Dật thấy Hải Nhạc ngủ rất ngon, hắn giúp cô mặc quần áo nhưng cô vẫn không tỉnh lại, cũng biết tối hôm qua hắn đã dẫn vật cô một mẻ cả đêm, trong lòng hắn có chút đau lòng, không đành lòng đánh thức cô, Tạ Thu Dật chỉ hôn nhẹ lên trán của Hải Nhạc, sau đó yên tĩnh rời khỏi phòng bệnh.

Chú Phúc nhìn thấy Tạ Thu Dật từ trong phòng của Hải Nhạc đi ra, về mặt không khỏi khiếp sợ, nhìn thấy, hắn cố ý dặn dò chú Phúc: “ Chú Phúc, không cần nhiều chuyện, không được nói chuyện này với ai, kể cả thím Phúc!”

Bởi vì hắn biết rõ Nhạc Nhạc của hắn là một cô bé rất dễ xấu hổ, nếu như cô ấy biết rằng có người biết hắn qua đêm cùng cô, đảm bảo cô sẽ thẹn thùng muốn độn thổ mất.

“Thiếu gia, chú Phúc hiểu.” Chú Phúc lúc trước cũng đã thuer dò xét, bây giờ nghĩ đến thiếu gia lại ở trong phòng của Viễn Chi, thật sự rất kinh ngạc, thiếu gia làm sao lại thích Viễn Chi chứ? Viễn Chi mặc dù rất tốt, nhưng tướng mạo của cô thật không dám đối mặt, đứng cùng thiếu gia, quả thật là một cái người trên trời kẻ dưới đất a, thiếu gia là bị điên rồi sao?

Hay là, thiếu gia chỉ muốn đùa bỡn Viễn Chi mà thôi? Dù sao cũng chỉ là một cô gái vừa xinh vừa xấu xí, được thiếu anh anh tuần coi trọng, trong mắt mọi người, có thể là cô gái này kiếp trước đã tu luyện được phúc khí đây, thiếu gia cũng nghĩ như vậy chứ?

Nhưng là thiếu gia bình thường không phải như thế a, phải biết ban đầu cô giúp việc Tiểu Liên đó ngoại hình xinh đẹp như vậy, Viễn Chi không thể sánh bằng, chỉ vì có hành động quyến rũ thiếu gia, liền bị thiếu gia đuổi ra khỏi nhà sao, nhưng lúc này sao thiếu gia lại đối xử với Viễn Chi như vậy? Hắn ngủ ở trong phòng bệnh của Viễn Chi, nếu như nói giữa bọn họ không có chuyện gì thì chỉ có quý mới tin! Hành động của thiếu gia quả không bình thường rồi!

Nếu như thật sự là thiếu gia chỉ muốn đùa bỡn Viễn Chi, thì con bé Viễn Chi đáng thương, nó phải làm sao a! Chú Phúc bắt đầu cảm thấy lo lắng thay cho Viễn Chi. ((((((((((trời ơi, gia đình nhận nuôi chị này tốt quá tốt luôn mà... T.T))))))))))

Tạ Thu Dật nhìn chú Phúc tâm thần bất định bất an, biết ông ấy rất kinh ngạc, bất quá, chuyện này có chút phức tạp, hẳn cũng tiện giải thích cho ông ấy hiểu, Tạ Thu Dật nhìn chú Phúc, nói: “Chú Phúc, chớ suy nghĩ nhiều, tôi sẽ tôn trọng cô ấy.”

Chú Phúc nghe hẳn nói như vậy càng thêm trợn mắt há hốc mồm, nếu như nói thiếu gia chỉ là đùa bỡn thì còn có thể hiểu được, nhưng cậu ta lại nói sẽ không tôn trọng con bé, chẳng lẽ thiếu gia thật sự nghiêm túc với Viễn Chi sao? Điều này, điều này, làm sao có thể chứ? Thiếu gia hoàn mỹ ưu tú như vậy, làm sao có thể thích Viễn Chi?

Ày da, loạn, loạn, loạn mất thôi, làm sao có thể a! Thiếu gia thích Viễn Chi? Thích một cô gái vừa xinh vừa xấu xí như thế? Thiếu gia điên rồi! Thiếu gia điên mất rồi!

Nhưng chú Phúc cũng biết rõ thân phận của mình, đây là chuyện của thiếu gia, ông chỉ là một người làm, nhiệm vụ của ông là làm tốt công việc của mình, không được để ý, soi mói chuyện riêng tư của chủ nhân, ông là quản gia trung thành nhất của Tạ gia, cho nên, tất cả ông đều tôn trọng chủ nhân.

Tạ Thu Dật vẫn đắm chìm trong kí ức cùng Hải Nhạc triền miên tới hôm qua, khéo miệng không khỏi nổi lên một nụ cười hạnh phúc.(((((((((((Sắc lang, nhậm hiêm, ngồi đó mà cười đi, người ta giận rồi đó...hehe ^_^))))))))))

Nụ cười hạnh phúc này rơi vào tầm mắt của chú Phúc, càng khiến ông thêm kinh hãi, ai, khẩu vị của thiếu gia đúng là khác với nam nhân bình thường a! Chẳng qua là, điều này càng khiến ông lo lắng hơn, nếu như thiếu gia thật sự thích Viễn Chi, thì làm sao qua nổi cửa ải của lão gia! Thật sự ông không hiểu thiếu gia nghĩ thế nào!

Khi Tạ Thu Dật đi tới xe, Tạ ba ba nhìn hẳn từ trên xuống dưới, có chút kinh ngạc trêu ghẹo: "Thu Dật, nhìn con thần khí thanh sáng, có chút nào là đáng về của người bị bệnh sao? Có phải là con nói hơi quá sự thật không đấy?"

Tạ Thu Dật cười cười, nhiều năm tâm nguyện cuối cùng tới qua cũng đạt được, dĩ nhiên là thần khí thanh sáng rồi ..., nhưng mà hẳn biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Cha cũng nhìn ra rồi?

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, về Đài Bắc kiểm tra lại cho chắc chắn.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Vâng.” Tạ Thu Dật tâm tình vui vẻ trả lời, sau đó ngủ một mạch, về tới Đài Bắc, Tạ ba ba mới đánh thức hẳn dậy. So với Hải Nhạc, hẳn mệt mỏi hơn rất nhiều, chẳng qua là thể chất của hẳn rất tốt, cho nên khôi phục rất nhanh. Nghĩ đến Nhạc Nhạc, hẳn đã bắt đầu thấy nhớ cô rồi, là do là cha và di tự mình đi đón hẳn nên mới bất đắc dĩ phải về, nếu không hẳn nhất định sẽ không về Đài Bắc, hẳn chỉ muốn ở cùng với Nhạc Nhạc, không muốn rời xa cô.

Tạ Thu Dật được Tạ ba ba đưa đến bệnh viện Vinh Tổng, ngay cả viện trưởng cũng bị kinh động phải tự mình ra tiếp, lại khiến cho Tạ Thu Dật nhớ ra chuyện giám định DNA lần trước, nếu không quay trở lại Đài Bắc, hẳn cũng xem quên mất chuyện này! Đây cũng là một việc rất kỳ lạ, hẳn nhất định phải tìm hiểu rõ!

Theo lý mà nói, Tiểu Bảo Tiểu Bối rõ ràng là cốt nhục của hẳn, hoàn toàn có thể giám định ra, nhưng kết quả lại dám nói rằng không phải quan hệ cha con, Vinh Tổng là bệnh viện lớn, uy tín lâu năm như vậy, làm sao có thể xảy ra sai lầm lớn như vậy? Chỉ có thể xảy ra một điều, chính là có người ở bên trong giờ trò quỷ!

Là ai? Sẽ là ai? Biết hẳn tới giám định, trừ cha, trừ viện trưởng, trừ chuyên gia giám định cho hẳn, những người khác đều không có ai biết, hơn nữa kết quả là do viện trưởng tự mình đưa cho hẳn! Viện trưởng không thể nào đem giám định kết quả đánh tráo chứ? Ông ta cũng từ bệnh viện này mà đi lên, viện trưởng tự nhiên không thể nào đánh tráo, cũng không thể để lộ ra ngoài! Nhưng mà có thể là chuyên gia giám định giờ trò quỷ lên kết quả, chỉ có chuyên viên giám định và nhân viên phụ trách mới có thể giờ trò lên báo cáo kết quả! Hơn nữa, có thể là đã lừa gạt viện trưởng, len lén mà hành động!

Hẳn có đắc tội với bọn họ sao? Tạ Thu Dật hẳn lại có thể cùng với nhân viên phụ trách giám định kết thù sao? Không có! Hoàn toàn không có thể! Như vậy, kết quả giám định nhất định là đã bị một số tiền lớn mua chuộc đánh tráo rồi! Vậy sẽ là người nào? Là ai làm trò quỷ này? Tiểu Bảo Tiểu Bối là cốt nhục của hẳn, chuyện cũng không làm tổn hại đến ai! Chẳng lẽ là Nhạc Nhạc của hẳn? Là Nhạc Nhạc không muốn làm cho hẳn biết Tiểu Bảo Tiểu Bối là con ruột của hẳn?

Không, khả năng này không lớn, Nhạc Nhạc tuyệt đối không làm vậy đấy! Sau khi làm giám định, lúc hẳn đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về nhà thì cô biểu hiện ra chỉ là có chút gấp gáp mà thôi, Nhạc Nhạc của hẳn, không thể nào sẽ che giấu như vậy, chuyện gì cũng đều thể hiện qua vẻ mặt và đôi mắt, hẳn có thể nhìn ra, tuyệt đối không phải là cô!

Vậy là ai à? Rốt cuộc là ai? Người nào làm như vậy?

Tạ Thu Dật khổ não suy nghĩ, không thể nào là chính hẳn để lộ ra sơ hở nào, hẳn giám định xong, liền trở về nhà, chỉ nói chuyện với cha về chuyện giám định mà thôi. Đúng rồi! Là lúc ở nhà, lúc cha hẳn mới về, hẳn có ý kéo cha hẳn tới thư phòng nói chuyện này!

Tạ Thu Dật không khỏi sáng suốt ra từ trên giường ngồi dậy! Là bị lộ tin tức lúc đó sao?

Khi đó trong nhà trừ có mấy người làm nữ, còn có vú La, không có người khác nữa sao?

Tri Hải Hoan! Tri Hải Hoan lúc đó về nhà!

Trời ạ! Là cô ta sao? Không đúng, không đúng, khi đó cô ngồi ở lầu dưới, lúc ấy Tiểu Bảo Tiểu Bối còn sợ cô ta hơn ông kẹ, cô ta cũng sẽ không biết tin tức này! (((((((((((Trời ơi .....đúng bà rồi đó///// Không phải gì mà không phải/////))))))))))

Vậy là ai? Dạ trường Trúc bang phái người âm thầm theo dõi hần, phát hiện điều bí mật này, mới đánh tráo kết quả sao?

Nếu là dạ trường Trúc bang, Nhạc Nhạc cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể bị nguy hiểm hay không? Tim của Tạ Thụ Dật nhất thời như bị treo lên!

Không, phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo! Lúc này không nên dứt dây động rừng, hần sẽ âm thầm tra rõ chuyện này! Hần nhất định phải đem kẻ chủ mưu phía sau ra trước mặt mình! Tạ Thụ Dật ở trong lòng không khỏi nghĩ tới.

Phải tìm nhân viên khoa giám định để điều tra rõ chuyện này? Tạ Thụ Dật thật không hiểu bọn họ lại dám mạo hiểm ném công việc của mình để đánh tráo túi kết quả, kẻ đó chắc chắn là không phải vì tiền, rốt cuộc là ai, là ai có sức ảnh hưởng lớn như vậy, có thể điều khiển họ làm giả kết quả? Người này thật sự là không phải tầm thường, Trì Hải Hoan, không thể nào có ảnh hưởng lớn như vậy), là Lư Kim Miếu sao? (((((((((((huhuhu, nghĩ kĩ hơn đi anh, là bà đó..... T.T)))))))))) Lư Kim Miếu dùng thủ đoạn uy hiếp ép bọn họ làm giả kết quả? Làm sao mới có thể để họ nói ra sự thật đây?

Lư Kim Miếu, hần không có cần thiết phải làm như vậy, hần hoàn toàn không có cần thiết sửa đổi kết quả, theo cá tính của hần, nếu hần biết Tiểu Bảo Tiểu Bối là cốt nhục của Tạ Thụ Dật hần, sẽ trực tiếp âm thầm làm hại đến Tiểu Bảo Tiểu Bối và Nhạc Nhạc! Làm sao có thể Tiểu Bảo Tiểu Bối và Nhạc Nhạc đến bây giờ cũng một chút việc gì cũng không xảy ra!

Là ai? Rốt cuộc là ai? Hần rốt cuộc còn đắc tội người nào? Còn có người nào có năng lực dám cùng hần đối đầu làm ra chuyện này?

Trong lòng Tạ Thụ Dật liền nóng nảy.

Chỉ có cách đến bệnh viện khác làm giám định DNA, rồi đem kết quả đến trước mặt viện trưởng và nhân viên giám định mà thôi, áp lực với viện trưởng, không cần hần tự mình tra ra, viện trưởng nhất định sẽ thay hần làm việc này!

Chẳng qua là, xem ra vẫn phải trở về góc bể một chuyến! Hần muốn đem những nguy hiểm ẩn bên cạnh Hải Nhạc Tiểu Bảo Tiểu Bối thanh trừ hết!

Nghĩ tới Nhạc Nhạc, hần đột nhiên rất nhớ cô, rất nhớ cô, không biết cô hiện tại đã tốt hơn chút nào hay chưa?

Tạ Thụ Dật nghĩ tới cô, không tự chủ được liền lấy điện thoại gọi cho cô, gọi mấy lần vẫn không có người nào nghe máy, hần có chút nóng nảy rồi, không thể nào? Không phải là hần mới đi, đã có người gây bất lợi với Nhạc Nhạc chứ? Bằng không tại sao lại không nhận điện thoại của hần?

Tạ Thụ Dật sốt ruột, điện thoại di động không người nào nghe khiến cho hần vô cùng sợ hãi, hần vội vàng gọi điện về Hải Giác, bảo chú Phúc nhanh đến bệnh viện xem tình hình Hải Nhạc thế nào. Chú Phúc nghe thấy giọng Tạ Thụ Dật có chút gấp gáp cho nên không dám chậm trễ, vội vàng phóng xe đến bệnh viện, thấy cô vẫn đang yên tĩnh nằm trong phòng bệnh, ông trong lòng không khỏi cảm thán, thiếu gia đúng là tự mình dọa mình, chỉ là Viễn Chi không nghe cuộc gọi của hần, hần liền liên tưởng đến người ta gặp nguy hiểm trong khi con bé vẫn rất tốt! Còn hại ông vội vàng vàng chạy đến bệnh viện. Nhưng mà cũng may là Viễn Chi không có chuyện gì, nếu như con bé thật sự xảy ra chuyện, không biết thiếu gia sẽ biến thành cái dạng gì nữa!

Tạ Thụ Dật biết được Hải Nhạc không có chuyện gì, cuối cùng yên lòng, nhưng ngược lại hần buồn bực cô tại sao không nhận điện thoại của hần, cũng không phải là hần hết tiền, tại sao lại không nghe máy? Chẳng lẽ, hần làm sai chỗ nào sao? Chọc giận cô rồi sao?

Càng nghĩ lại càng lo, Tạ Thụ Dật không ngừng gửi tin nhắn cho Hải Nhạc, kết quả cũng không nhận được một tin hồi âm nào. Bọn họ rõ ràng đã thân mật như vậy, tại sao đột nhiên cô liền trở mặt? Tạ Thụ Dật vô đầu bứt tai cũng nghĩ không ra.

Không nghĩ tới, hần bây giờ lại nhìn không thấu cô nữa! Lòng của nữ nhân, đúng là kim dưới đáy biển a! Hần không khỏi ở trong lòng cảm thán.

Cho đến khi vú La mang bữa tối lên cho hần, Tạ Thụ Dật vẫn chìm trong khổ não, vú La thấy gương mặt mất hứng của hần, không khỏi quan tâm hỏi: "Thiếu gia, làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao?"

"Trong lòng." Tạ Thụ Dật sầm mi khổ sở thờ dãi một cái.

"Trong lòng? Vậy là vì cái gì?" Vú La không khỏi hỏi.

Tạ Thụ Dật nhìn vú La một cái, suy nghĩ một chút thấy vú La đã đến làm việc trong nhà của hần cũng đã mấy chục năm rồi, từ khi mẹ hần chưa bước vào Tạ gia, bà ấy đã sống ở đây, hần đối với vú La rất có cảm tình, loại tình cảm không khác tình thân là mấy.

"Vì một nữ nhân, một nữ nhân cứng đầu cứng cổ." Tạ Thụ Dật thờ dãi thừa nhận.

"Phải không? Thiếu gia bắt đầu bạn gái mới rồi sao?" La mẹ vừa nghe hần nói như vậy, không khỏi vui mừng, như vậy lão gia sẽ không cần phải dùng chuyện tình cảm mà khiến thiếu gia phiền não nữa.

"Trong lòng tôi không thoải mái, vú lại cao hứng như thế?" Tạ Thụ Dật không khỏi liếc vú La một cái.

"Thiếu gia, vậy lúc nào cậu định đưa cô gái đó về nhà cho lão gia và phu nhân gặp mặt đây?" Vú La vẫn như cũ cười hỏi hần.

"Gặp mặt cha tôi?" Tạ Thụ Dật trong lòng không khỏi vừa động, cái chủ ý này quả thật không tệ a, thật ra thì Nhạc Nhạc cũng chưa có chính thức gặp mặt cha mẹ, nói không chừng khi cô cùng cha mẹ tiếp xúc một chút, phát hiện cha mẹ nhớ thương cô như vậy, nhất thời tâm niệm thay đổi, hướng tới bọn

hắn thừa nhận mình là Nhạc Nhạc, vậy cũng tốt!

Là hắn nghĩ đến quá đơn giản rồi sao? Cô ấy là loại người, mặc dù tính tình nhu nhược, nhưng nếu là thực sự rất quật cường, chín trâu kéo về cũng không nổi! Nếu như cô ấy đã không muốn thừa nhận mình là Nhạc Nhạc, thì coi như tiếp xúc với cha mẹ, cô cũng chưa chắc sẽ thừa nhận, Tạ Thử Dật hẳn cũng tiếp xúc lâu như vậy, chẳng phải cô vẫn như cũ không hé lời nào sao!

Tạ Thử Dật không khỏi thờ dãi một cái.

“Ai, thiếu gia, cũng đã đến lúc cậu nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi, ta nhớ, năm lão gia được hai mươi sáu tuổi thì quen biết mẹ cậu, hai mươi tám tuổi thì kết hôn, năm lão gia bao nhiêu tuổi thì có cậu. Thiếu gia à, trước giờ cậu đối với nữ nhân hồ hững chẳng quan tâm, lão gia thật sự rất lo lắng đấy.”

“Vậy tôi cũng không cần gấp, còn có ba bốn năm.” Tạ Thử Dật nói xong, ở trong lòng vui rạo rức, cha lúc ba mươi tuổi thì mới có hắn, nhưng Tạ Thử Dật hẳn còn chưa đủ hai mươi bảy tuổi đã có con trai con gái hơn năm tuổi rồi! So với cha, hắn mạnh hơn nhiều đấy!

“Tôi biết, nhưng bây giờ cậu nên cẩn thận lựa chọn một chút, tìm cho chúng tôi một thiếu phu nhân thật tốt.” Vũ La nói.

“Được, tôi biết rồi.” Tạ Thử Dật cười nhẹ nói.

Trong đầu hắn lúc này lại nhớ đến chuyện giám định DNA, không khỏi hỏi vũ La: “Vũ La, lần đó tôi đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về nhà, để chúng ngồi ở dưới phòng khách, vũ có phát hiện trong nhà kẻ nào có hành động bất thường không?”

“Thiếu gia à, chuyện cậu hỏi không nói ngay được, chuyện này cũng đã lâu rồi.” Vũ La vừa nói, vừa đem hộp thức ăn mở ra: “Bây giờ cậu cần bồi bổ, tất cả đều là đồ ăn do vũ La tự tay làm... ăn một chút đi!”

“Vũ không nhớ gì sao?” Tạ Thử Dật không khỏi có chút nổi giận, “Ngay cả người phụ nữ kia? Một chút dị thường cũng không có sao?”

“Ý cậu nói là sao, thiếu gia?” Vũ La buông bát xuống đĩa, nghiêm túc suy tư, “Thiếu gia à, tôi cũng không biết cô ấy về nhà lúc nào, lúc đó tôi vẫn đang ở trong phòng bếp, cũng không nhìn ra cô ấy có gì khác lạ. Ngày đó cậu đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về nhà, hai tiểu tử kia giống như cũng không có xảy ra chuyện gì, ngoan ngoãn ngủ, lúc sau cậu ra ngoài, về lại cùng lão gia đi vào thư phòng, Tiểu Bảo Tiểu Bối chơi ở phòng khách rất vui vẻ, tôi cũng cùng đầu bếp chuẩn bị cơm tối ở phòng bếp. Tiểu Bảo Tiểu Bối thích ăn món điểm tâm ngọt bữa trưa, cho nên buổi tối tôi tự mình làm cho chúng ăn, sắp xếp xong xuôi, tôi mới đi lên gọi thiếu gia xuống ăn cơm. À, đúng rồi, hình như lúc đó tôi thấy cô ấy đứng ở cửa thư phòng, cô ấy nhìn thấy tôi thì cười một cái, tóm lại cô ấy giống như đi ngang qua rồi xuống lầu, cô ấy còn cúi đầu chào hỏi với tôi nữa, xem ra hết thấy đều rất bình thường.”

Cái gì? Trì Hải Hoan lúc ấy đứng ở cửa thư phòng? Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô ta đang trộm nghe hắn cùng cha đối thoại sao? Người đàn bà đáng chết này! Tạ Thử Dật không khỏi hai tay nắm chặt thành quyền, trong mắt toát ra lửa giận hừng hực.

Vũ La mẹ thấy đáng về của hắn có chút dọa người, không khỏi sợ hết hồn, vội vàng hỏi: “Thiếu gia, tôi nói sai cái gì sao? Nếu là nói sai, cậu cũng đừng tức giận.”

Tạ Thử Dật phục hồi tinh thần lại, từ từ thờ bình thường, kìm nén lửa giận trong lòng xuống: “Không có, vũ không có nói sai cái gì, thật ra thì tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, cũng không có ý tứ gì khác, tôi cũng có chút đói bụng rồi, ăn cơm thôi.”

Tạ Thử Dật nắm bát đĩa lên bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa ở trong đầu suy tư.

Nếu báo cáo kết quả giám định thật sự là do Trì Hải Hoan giữ trò quỷ, cô ta chết chắc! Lại dám thay đổi kết quả hắn muốn!

Xem ra, cô ta cũng biết Viễn Chi chính là Hải Nhạc rồi! Người đàn bà đáng chết này! Cô ta sẽ không làm cái gì gây nguy hiểm cho Nhạc Nhạc chứ? Nếu cô ta dám, hắn nhất định sẽ băm cô ta thành trăm mảnh! ((((((Ây da, ác quá...))))))))))

“Vũ La, sau này nếu cô ta ra ngoài, bà nhớ gọi cho tôi.” Tạ Thử Dật phân phó vũ La.

“Vâng! Thiếu gia!” Vũ La đáp lời nói.

Thật ra thì ở trong lòng bà cũng có chút kinh nghi, nhưng bà vẫn không có nói gì, bởi vì bà biết thiếu gia cực độ ghét Trì Hải Hoan, thậm chí là căm hận, nhưng khi lúc lão gia thấy cô ấy đáng thương, cho nên chưa chấp ở nhà, dĩ nhiên, hắn là còn nhân tố khác ẩn bên trong nhé, bằng không, cũng sẽ không để Trì Hải Hoan đụng chạm vào tên tuổi Hải Nhạc rồi.

Ngày mà thiếu gia đính hôn, lễ đính hôn tổ chức ở khách sạn, toàn bộ người giúp việc ở Tạ gia đều được nghỉ, chỉ có vũ La ở lại giữ nhà thôi, cho nên, bà cũng hoàn toàn không ngờ tới, Trì Hải Hoan lại giả mạo Hải Nhạc, đính hôn cùng thiếu gia. Thiếu gia thiếu chút nữa nổi cơn điên đòi giết cô ấy rồi, nhưng Trì Hải Hoan quả thật lớn mệnh. Ai, những thứ này, đều giữ kín không nói ra bên ngoài, phu nhân cũng sợ mọi người sau này sẽ biết chuyện, cho nên đổi hết người làm trong nhà, chỉ giữ lại một mình vũ La. Tạ gia những năm này, thật sự là tai nạn nặng nề, Hải Nhạc đáng thương à, thiện lương như vậy, lại ra đi oan uổng như vậy, mỗi lần nhớ đến nhị tiểu thư, trong lòng bà lại cảm thấy đau lòng.

Thiếu gia mấy năm này cũng không dễ qua, chỉ biết là đi sớm về muộn, cơ hồ không tiếp xúc với phụ nữ. Bây giờ thì tốt rồi, đã có người con gái khiến cho cậu ấy phải phiền lòng, hi vọng cô gái này có thể khiến cho thiếu gia quên đi được bóng ma cùng tồn thương mà sau khi Hải Nhạc ra đi để lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 237: Các Người Phải Chết

Tạ Thư Dật suy nghĩ, nếu cô ta đã biết Viễn Chi là Hải Nhạc, nhưng lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì, đoán chừng cô ta không dám động thủ khinh địch, hoặc là cô ta nằm mơ cũng không nghĩ rằng Tạ Thư Dật hẳn đã biết Viễn Chi chính là Hải Nhạc, Tiểu Bảo Tiểu Bối là con ruột của hắn! Bất kể trong lòng cô ta bây giờ đang nghĩ như thế nào, cô ta cũng đừng mơ tưởng muốn làm hại Nhạc Nhạc lần nữa! Không, trừ vũ La, hắn sẽ phái người theo dõi toàn bộ hành động của Trì Hải Hoan, có như thế thì mọi lời nói, hành động của cô ta mới đừng hòng qua được mắt của hắn!

Trì Hải Hoan, cô lại dám nói dối rằng mình mất trí nhớ mà làm loạn! Cô đáng bị trừng phạt! Cô dám nói mình mất trí nhớ thì đã đành, nhưng bản tính xấu xa đánh chết cũng không đổi, lại dám ở sau lưng tôi động tay động chân! Cô đến số rồi! Tôi muốn nhìn xem cô còn có thể giờ trò gì? Trong mắt Tạ Thư Dật là một tia rét lạnh.

Tạ Thư Dật lại nhắc mấy gọi cho Nhạc Nhạc, nhưng không ngờ cô lại trực tiếp ngắt máy! Tạ Thư Dật không khỏi thờ dài một cái, Nhạc Nhạc, rốt cuộc là làm sao rồi? Tại sao không đề ý tới hắn? Tại sao không đề ý tới hắn chứ?

Vũ La mới đi không được bao lâu, thì cái kẻ mà Tạ Thư Dật hận thấu xương lại nhon nhon đi tới trước mặt hắn.

“Thư Dật, khá hơn chút nào không?” Trì Hải Hoan giống như rất quen thuộc nơi này, thành thực đem bó hoa cầm trên tay cắm vào bình hoa: “Có hoa, trong phòng có sức sống hơn rất nhiều.”

Tạ Thư Dật vừa nghĩ tới cô ta làm ra tất cả mọi chuyện, hắn cố gắng kiềm chế kích động muốn nhảy xuống giường mà đánh cô ta một trận, không, chỉ đánh thôi thì quá tiện nghi cho cô ta rồi! Hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta, hắn nhất định sẽ làm cho cô ta muốn sống không được, muốn chết không xong! Như vậy mới có thể bù đắp lại những đau khổ mà Hải Nhạc đã phải trải qua! Cũng mới có thể bù đắp lại nỗi đau chia lìa của hắn và Hải Nhạc suốt nhiều năm qua! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật đè nén lửa giận của cùng chán ghét tận đáy lòng, lạnh lùng hỏi: “Đến đây làm gì?”

Trì Hải Hoan hướng về phía hắn dịu dàng mỉm cười: " Tôi thăm anh a, anh cho rằng em tới đây làm cái gì?"

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng: "Nơi này không hoan nghênh cô, mời đi cho!"

Trì Hải Hoan không có nói gì, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, lật một quả nho, đưa đến khóe miệng Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật không chậm trễ chút thô bạo hất tay Trì Hải Hoan ra, quả nho kia nhanh chóng lăn tròn trên mặt đất.

“Thư Dật! Em là có lòng tốt tới đây thăm anh! Sợ anh cô đơn nên tới đây nói chuyện với anh!” Trì Hải Hoan điềm đạm đáng yêu mà nói, nước mắt không nhịn được cũng lợ lừng ở trong hốc mắt.

Đáng tiếc, đối với Tạ Thư Dật, trừ nước mắt của Tạ Hải Nhạc thì nước mắt của bất kỳ nữ nhân nào đối với hắn cũng không có tác dụng. Nước mắt của Trì Hải Hoan, trong mắt hắn chẳng qua chỉ là nước mắt cá sấu thôi, càng khiến cho hắn thêm chán ghét.

“Thu lại nước mắt của cô, thật ghê tởm.” Tạ Thư Dật ngay cả tên của cô ta cũng không muốn gọi.

Trì Hải Hoan nghe hắn nói như vậy, ánh mắt trợn thật to, cô thật sự có chút tan nát cõi lòng, người đàn ông này, rốt cuộc có trái tim hay không? Tại sao hắn lúc nào cũng như con nhím xù lông với cô như vậy? Rốt cuộc phải làm thế nào thì hắn mới chấp nhận cô?

“Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng!” Trì Hải Hoan không khỏi che mặt khóc.

Thật sự không hiểu tại sao mình lại yêu hắn, thật sự không hiểu! Nhiều năm qua, cô vẫn không cam lòng, vẫn muốn lấy được tim của hắn, chẳng lẽ là bởi vì hắn yêu Hải Nhạc, nên cô mới không cam lòng sao?

Đề có được trái tim của hắn, làm sao lại khó như vậy? Tại sao hắn cứ cố chấp như vậy? Hải Nhạc có chỗ nào tốt? Hải Nhạc căn bản thua kém cô tất cả! Tại sao mọi người lại thích nó? Tại sao Tạ Thư Dật lại đối với nó đánh chết cũng không buông?

“Tạ Thư Dật, nói cho em biết, nói cho em biết, em làm sao lại không thể hơn Hải Nhạc? Anh tại sao lại không thể chọn em? Ngoại hình em và nó giống nhau như đúc, tại sao lại không thể chọn em?” Trì Hải Hoan mắt không chớp, gào to trước mặt Tạ Thư Dật, chịu đủ rồi, cô chịu đủ rồi! Tại sao lại không thể chọn cô? Tại sao?

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô một cái, nói: " Đừng gầm lớn như vậy mà nói chuyện với tôi, đáng đáp cô giống Nhạc Nhạc chính là điều tôi hận nhất, bởi vì cô đã làm ô nhục danh dự của cô ấy, cô không xứng cùng cô ấy lớn lên giống nhau! Cô không xứng!"

Phải không? Đáng đáp cô giống Hải Nhạc, là làm ô nhục về ngoài của Hải Nhạc? Hắn không biết sao? Hải Nhạc hoàn mỹ trong lòng hắn bây giờ đã biến thành một người đàn bà xấu xí rồi!

Thật nực cười, dám nói cô làm ô nhục vẻ ngoài của Hải Nhạc, cô còn cảm thấy chính nó mới làm ô nhục cô, không phải sao? Nếu không ông trời tại sao lại khiến cho nó trở nên xấu xí như ma quỷ như vậy? Trì Hải Hoan không khỏi khanh khách cười.

Tạ Thu Dật có chút tức giận, hỏi: "Cô cười cái gì?"

"Dù anh có yêu nó thế nào, nó cũng không ở đây, không có ở đây? Một người chết mà thôi! Em lại phải đi tranh giành với một người chết!"

Lừa gạt Tạ Thu Dật của rốt cuộc bộc phát, thật ghê tởm! Lại dám nói Nhạc Nhạc là một người chết? Lại dám nói cô ta tranh giành với một người chết! Nhạc Nhạc không chết! Nhưng bây giờ Nhạc Nhạc của hần sống không bằng chết! Còn cô ta, đã biết Viễn Chi chính là Nhạc Nhạc, nhưng cô ta vẫn coi hần là kẻ ngu, lớn tiếng ở trước mặt hần nói Nhạc Nhạc là một người chết!

Tạ Thu Dật cũng không khống chế mình được nữa rồi, hần đột nhiên lao xuống giường, vọt tới trước mặt của Trì Hải Hoan, hai tay nhanh chóng nắm lấy cổ của cô ta. Trì Hải Hoan không nghĩ rằng Tạ Thu Dật lại chạy tới bóp cổ mình, cô bị hần hung ác đẩy tới sát vách tường, cái ót chạm vào tường phát ra bính một tiếng, Trì Hải Hoan đau đến mức đầu óc choáng váng, nhưng càng khổ sở hơn, là tay Tạ Thu Dật đang siết chặt cổ của cô, khiến cho cô không cách nào hô hấp được, đầu óc cùng phổi của cô tưởng chừng muốn nổ tung vì thiếu không khí rồi.

"Cô, nghe cho rõ! Cô vĩnh viễn đều thua kém Nhạc Nhạc! Ngay cả một đầu ngón chân cũng thua kém! Tôi yêu cô ấy! Tôi cả đời này chỉ yêu mình cô ấy, vĩnh viễn không tới lượt cô! Cho dù không có cô ấy, cũng không bao giờ tới lượt cô! Không bao giờ! Cô tốt nhất hãy thức thoi một chút, đừng chọc điên tôi! Đừng cho là tôi không biết cô đang làm trò gì? Cô đang làm, trời đang nhìn! Trì Hải Hoan, tôi sẽ khiến cô phải trả giá thật đắt! Cô có tin là tôi sẽ giết cô tại đây không?"

Tạ Thu Dật vừa nghĩ tới là cô ta giờ trở quỷ, khiến cho Nhạc Nhạc biến thành bộ dáng bây giờ, để cho hần cùng cô chia ly năm năm trời, đôi mắt của hần như đỏ ngầu, hai tay càng ngày càng dùng sức, hần thật hận không thể bóp chết cô ta! Hận không thể giết chết cô ta ngay trước mặt hần!

Trì Hải Hoan hoảng sợ nhìn Tạ Thu Dật, hần thật sự muốn giết cô! Hần vẫn có suy nghĩ muốn giết cô!

Hơi thở của Trì Hải Hoan ngày càng mỏng manh, cuối cùng ngay cả trái tim cũng như muốn vỡ ra rồi, ánh mắt của Trì Hải Hoan cũng dần dần không có tiêu cự.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cũng vang lên giọng nói ôn nhu: "Thu Dật, là em Nhã Nghiên, em tới thăm anh."

Tạ Thu Dật trong cơn tức giận liền thanh tỉnh lại, buông lỏng Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan nhất thời tê liệt ngã xuống trên mặt đất, không khí đột nhiên tràn vào phổi, cô ta kịch liệt ho khan.

Hứa Nhã Nghiên mở cửa, vừa hay nhìn thấy một màn này, kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn sang Tạ Thu Dật, lại nhìn vào Tạ Hải Nhạc ngồi trên sàn nhà, do dự không biết có nên bước vào hay không.

"Nhã Nghiên, mời vào." Thu Dật đưa ta mời Nhã Nghiên vào phòng.

Nhã Nghiên thận trọng đi vào, nhìn "Tạ Hải Nhạc" ngồi dưới đất, không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng cô vẫn chào hỏi: "Hải Nhạc, cậu cũng ở đây à? Cậu làm sao vậy?" Nhã Nghiên đặt bó hoa tươi và giỏ trái cây lên bàn, vội vàng đến đỡ Trì Hải Hoan đứng dậy.

Trì Hải Hoan được Hứa Nhã Nghiên đỡ, miễn cưỡng chống đỡ đứng lên, cô cười cười với Nhã Nghiên: "Tớ không sao, tớ phải đi rồi."

Sau đó, cô đẩy Nhã Nghiên ra, chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh của Tạ Thu Dật, Nhã Nghiên không khỏi đuổi theo, quan tâm hỏi cô: "Hải Nhạc, cậu không sao chứ?"

Trì Hải Hoan giương mắt nhìn Nhã Nghiên, hiện tại cô rất ghét cái tên "Tạ Hải Nhạc" này, chỉ cần một người gọi cô bằng cái tên này, cô liền muốn nổi điên!

Nhưng Trì Hải Hoan chỉ cười lớn nói: "Tớ không sao, cảm ơn quan tâm." ((((((((((haiz, có ai giống mì không, thấy bọn Hoan cứ tội tội sao đó...))))))))))

"Ừ, không sao thì tốt rồi." Nhã Nghiên đưa mắt nhìn Trì Hải Hoan đi khỏi tầm mắt, sau đó quay trở lại phòng bệnh của Tạ Thu Dật.

Trì Hải Hoan chậm rãi ngồi vào xe, cô nhào lên ghế lái khóc lớn lên, cô thiếu chút nữa là chết! Thiếu chút nữa lại chết ở trong tay của Tạ Thu Dật rồi! Thiếu chút nữa chết tại đây, chết trong tay người đàn ông mà cô yêu rồi!

Tạ Thu Dật, sao anh lại đối xử với tôi như vậy! Anh dám đối xử với tôi như vậy! Anh dám nói ngay cả đầu ngón chân tôi cũng thua kém nó! Anh lại vì nó mà muốn giết chết tôi!

Trì Hải Hoan khóc rống lên, khóc đến khản cả cổ, cô mới ngưng khóc thút thít, cô ngẩng đầu lên, hai mắt vô thần nhìn phía trước.

Không cần tiếp tục nữa! Cô sẽ không tiếp tục nữa! Nhưng cô sẽ không để cho hần sống tốt đâu! Những gì mà hần muốn có, cô nhất định sẽ phá hủy tất cả! Ai bảo hần đối xử với cô như vậy? Chọc tới Trì Hải Hoan cô, tuyệt đối đừng mơ tưởng ăn được quả ngon!

Tạ Thu Dật, anh khiến cho tôi đau khổ, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người đâu! Không bao giờ! Anh không lựa chọn tôi, rồi cả đời này anh sẽ phải hối hận! Tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận! Tạ Thu Dật, tôi không có được anh, thì kẻ khác cũng đừng hòng có được! Thứ thuộc về anh, tôi sẽ phá hủy hết, để cho anh thấy hậu quả anh phải gánh chịu khi không lựa chọn tôi! Để cho người đàn bà mà tôi hận thấu xương kia thấy được kết quả, chết

chính là chết! Tạ Thư Dật, anh khiến cho tôi hận anh, anh cũng chỉ có một con đường, chết! Anh không để tôi chết ở trong ta của anh, vậy thì anh cũng chỉ có thể chết ở trong tay của tôi! Tạ Thư Dật, hãy đợi đây, xem ai chết ở trong tay ai!" Tri Hải Hoan không khỏi nổi điên vừa nói vừa cười.

Khuôn mặt là nụ cười buồn rười rượi, nhưng thật sự rất đáng sợ, tựa như ác ma mới từ địa ngục bò lên trần gian vậy, chỉ muốn nghĩ đến việc hủy diệt mọi thứ trên thế giới này... Biểu tình âm ngoan, ác độc!(((((((((*nuốt nước bọt* mì rút lại lời nói lúc nãy nhè... đáng sợ quá))))))))))

(((((((((((mì bắt đầu thấy lo lắng rồi à... càng ngày càng kịch tính...))))))))))

Sau một thời gian cố gắng, nhiệt huyết, con dân tứ hải bát hoang cũng đã đi được 4/5 chặng đường rồi. *Vỗ tay* blap... blap... blap...

Cảm ơn các bạn đã theo dõi suốt thời gian qua, hơn nữa còn vô cùng sôi nổi, trái tim nhỏ bé già nua cũng được an ủi phần nào... Mì sẽ cố gắng đưa các bạn đi hết chặng đường một cách vui vẻ, thoải mái nhất. Các bạn hãy ủng hộ cho mì nhé... *tym* *tym*

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Anh Không Thể Yêu Em!

“Anh và Hải Nhạc làm sao vậy?” Nhã Nghiên vừa tước lấy quả táo, vừa không tự chủ được hỏi tạ Thư Dật.

“Còn thể nào chứ? Là như vậy đó.” Tạ Thư Dật bất mãn nói, hắn không muốn nhìn thấy người phụ nữ đó nữa, hắn thật sự rất muốn khiến cho cô ta biến mất trên thế giới này, như vậy mới có thể hiểu nỗi hận trong lòng hắn như thế nào!

“Em cảm thấy Hải Nhạc có chút kì lạ, giống như rất thương tâm.” Nhã Nghiên có chút lo lắng mà nói, dù sao trước kia hai người là bạn tốt, bây giờ mặc dù có thể là tình địch, nhưng cô vẫn quan tâm đến Hải Nhạc.

“Cô ta thương tâm? Há? Cô ta là loại người sẽ có tâm sao? Cô ta là loại người sẽ có tâm sao? Nhã Nghiên, không cần ở trước mặt anh nói về cô ta nữa.” Thư Dật lại nổi giận.

“A, được, không nhắc tới nữa.” Trong lòng Nhã Nghiên có chút chán nản, hắn vì Hải Nhạc mà tức giận như vậy, nghĩa là hắn vẫn còn quan tâm đến cô ấy! Haiz!

“Vốn là em muốn đến Hải Giác thăm anh, nhưng thời gian qua anh không ở đây, em bận tới mất tới mũi không cách nào rút ra được, bây giờ anh quay về rồi, em mới có thể sang thăm anh, thật xin lỗi!” Nhã Nghiên nói.

“Không sao, em cứ về đi, anh rất khỏe, không cần lo lắng cho anh.” Tạ Thư Dật không khỏi ôn nhu nói với Nhã Nghiên, không biết vì sao, trong lòng hắn đối với Nhã Nghiên lại có một tia áy náy.

Là chính hắn mấy năm nay chỉ sống trong thế giới của mình, bỏ quên người bên cạnh, cho nên căn bản cũng không có nhìn ra Nhã Nghiên thích hắn, nếu lúc trước hắn nhận ra, hắn nhất định sẽ không để cho cô ấy ngây ngô ở bên cạnh hắn lâu như vậy, để cho cô ấy dồn mọi tâm tư tình cảm lên người hắn nhưng lại không được đền đáp, hắn cũng có trách nhiệm! Nhất là bây giờ đã tìm được Nhạc Nhạc, hắn càng không thể để cho Nhã Nghiên tiếp tục trầm mê đối với mình nữa!

“Không sao, cứ coi như là cấp dưới đến thăm BOSS một chút, đó cũng là chuyện đương nhiên, anh đừng trừ lương em là được.” Nhã Nghiên cười giòn.

“Làm sao, ở Hải Dật em cũng có phần, Nhã Nghiên, lần sau ở trước mặt ca ca đừng nói lời khách khí như vậy.” Tạ Thư Dật không khỏi cường điệu hai chữ “ca ca”.

Nhã Nghiên ngớ ra, nội tâm càng thêm chán nản, hắn vẫn chưa muốn tiếp nhận cô! Tại sao hắn cứ cố chấp như vậy chứ? Hứa Nhã Nghiên cô, đàn ông theo đuổi xếp một hàng dài, cô cũng không thèm liếc mắt đến, mà Tạ Thư Dật chưa từng để ý đến cô! Thật đáng buồn cho mày, Hứa Nhã Nghiên! Người yêu cô, cô không thương, mà người cô yêu lại không thương cô! Thương đế, ngài thật sự rất thiên vị, tại sao lại để cho Thư Dật chỉ yêu một mình Hải Nhạc, tại sao lại không để cho hắn yêu Hứa Nhã Nghiên một lần?

Không, không, đã nỗ lực nhiều năm như vậy, tại sao có thể dùng lời nói nhẹ nhàng liền từ bỏ? Không, không thể từ bỏ!

“Thư Dật, anh biết mà, em không muốn làm em gái của anh, em đã có anh trai rồi, chỉ cần một anh trai là đủ rồi, em không muốn anh làm ca ca của em. Thư Dật, sau này, anh đừng xưng hô với em là ca ca được không?” Giọng nói của Nhã Nghiên mặc dù nhu hòa, nhưng vẫn rất kiên quyết.

Tạ Thư Dật không khỏi muốn nổi giận, một Tri Hải Hoan vừa mới đi, thế nào bây giờ lại xuất hiện một Hứa Nhã Nghiên cứng đầu, nói mãi không buông vậy chứ, thật là phiền!

“Nhã Nghiên, anh cũng nói luôn, bắt kể trong lòng em muốn thế nào, ở trong mắt anh, em chính là em gái của anh, trước kia, bây giờ, hay tương lai đều là như vậy! Nhã Nghiên, em tinh táo một chút có được không? Anh thật sự không thích hợp với em! Tại sao em cứ cố chấp như vậy? Anh có điểm nào tốt

mà khiến em kiên trì như thế? Từ bỏ anh đi! Anh không thể đem đến hạnh phúc cho em! Trong lòng của anh chỉ có một vị trí cho người con gái kia! Cô ấy ở trong này, đã mọc rễ này mầm từng ngày, sẽ không có ai đi vào được nữa! Em hiểu không?” Tạ Thư Dật chỉ thẳng vào ngực trái của mình, giọng nói cũng bất giác cao lên.

Ánh mắt của Hứa Nhã Nghiên trở nên mơ hồ, cô lại bị Tạ Thư Dật như đinh chém sắt mà cự tuyệt, cô thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào! Tình cảm của cô, tại sao trong mắt của hắn lại không đáng nhắc tới như thế?

“Đúng rồi, Thư Dật, lần sau anh đi Hải Giác thì nói cho em một tiếng.” Nhã Nghiên như không có chuyện gì xảy ra chuyển đổi đề tài khác: “Em cũng muốn đi nghỉ ngơi. Hai đứa con nuôi của anh Tiểu Bảo Tiểu Bối, thật sự rất đáng yêu nha. Hơn nữa, em rất muốn tiếp xúc với mẹ của chúng nhiều hơn, em muốn làm quen với cô ấy. Em cảm thấy Hải Chi Lệ, à không, Viễn Chi, thật sự là một cô gái rất tốt, em nghĩ, em và cô ấy có thể trở thành bạn rất thân. Không biết vì sao nha, em lại có trực giác điều này là đúng.”

Tạ Thư Dật nghe Hứa Nhã Nghiên khen ngợi Tiểu Bảo Tiểu Bối hoà thuận vui vẻ, không khỏi mỉm cười: “Phải, cô ấy thật sự là một cô gái tốt.”

Nhã Nghiên nhìn khuôn mặt nguội lạnh của Tạ Thư Dật, vừa nghe đến Viễn Chi liền trở nên nhu tình, trong lòng lại không khỏi kinh ngạc. Cô gái Viễn Chi này, lại có thể tác động đến Tạ Thư Dật? Chỉ cần nhắc tới tên cô ấy thì vẻ mặt cứng nhắc của hắn liền trở nên nhu hòa?

Tạ Thư Dật thấy gương mặt kinh ngạc của Nhã Nghiên, không khỏi cười giải thích nói: “Cô gái này, vẫn luôn muốn tác thành cho anh và em, Nhã Nghiên, anh thật sự không nghĩ cô ấy lại nhiệt tình như vậy. Chỉ tiếc, cô ấy nhiệt tình nhầm chỗ rồi, bởi vì, anh thật sự không cách nào yêu em được, anh vẫn chỉ yêu.....” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, vừa nghĩ tới Nhã Nghiên cũng không biết nội tình, chuyển lời nói: “Anh yêu, em vẫn biết là ai mà.”

Nhã Nghiên nghe Thư Dật nói như vậy rất kinh ngạc, không khỏi cả lăm nói: “cô ấy, cô ấy... cô vẫn luôn muốn tác hợp cho em và anh?”

Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Vậy thì em càng phải đi gặp cô ấy mới được, cảm tạ ý tốt của cô ấy.” Nhã Nghiên chân thành nở nụ cười.

“Chỉ là anh đã cự tuyệt ý tốt đó.” Tạ Thư Dật nói.

Khóe miệng Hứa Nhã Nghiên giật giật, miễn cưỡng mỉm cười: “Bất kể anh có tiếp nhận hay không, dù sao cô ấy cũng có ý tốt, em vẫn muốn cảm tạ cô ấy.”

“Được, vậy lần sau anh đến Hải Giác sẽ đưa em đi cùng.” Tạ Thư Dật nói.

“Thư Dật, cứ quyết định vậy đi.” Nhã Nghiên cười cười nói.

Sau khi Nhã Nghiên đi khỏi phòng bệnh, Tạ Thư Dật lại lấy điện thoại di động ra gọi cho Hải Nhạc, nhưng cô lại tiếp tục tắt máy. Tạ Thư Dật tức giận ném chiếc điện thoại xuống giường, sao lại phải tắt máy? Không muốn nghe thấy giọng nói của hắn đến như vậy sao? Thật là muốn điên mất!

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật không ngừng gọi cho mình, cũng gửi tin nhắn liên tục, trong lòng thật sự thấy phiền, trực tiếp tắt máy.

Lúc đi âm thầm chẳng quan tâm, lúc này mới nhớ tới gọi cho cô, quá muộn rồi! Cô đã bị tổn thương rồi, cô không còn là Hải Nhạc của năm năm trước nữa rồi, cô sẽ không ngây ngốc mà đứng đó chịu đựng người khác thương tổn mình! Cô sẽ không nhận cuộc gọi, cũng sẽ không trả lời tin nhắn, càng không muốn nghe hắn nói những lời giả nhân giả nghĩa làm lý do giải thích nữa! Một tên đàn ông ăn xong liền chui mép bỏ chạy, cô không muốn liên quan gì tới hắn! Cũng sẽ không tiếp tục suy nghĩ đến chuyện của hắn nữa!

Trong lòng Hải Nhạc vừa bức vừa giận, nhưng lại không thể nào không nghĩ tới hắn! Trong lòng không ngừng chua xót, hắn cho rằng cô là một người phụ nữ vừa xấu xí vừa câm, cho nên mới tùy ý mà khi dễ khinh bạc cô sao? Bởi vì hắn khi dễ cô, nói ra cũng không có ai tin? Cô cũng không biết tổ giác với ai?

Hải Nhạc thật sự khó chịu, khổ mà không nói ra được!

Sau này, cũng không muốn gặp hắn nữa! Tên khốn!

Hải Nhạc ở lại bệnh viện năm ngày, tay cũng hoàn toàn tiêu sưng, thân thể cũng không có chuyện gì, cho nên liền xuất viện trở về nhà. Về đến nhà, thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối là vui vẻ nhất, mà chuyện đầu tiên khi về đến nhà Hải Nhạc phải làm đó là mở máy vi tính lên, đây chính là công cụ để cô có thể sinh tồn.

Nhìn thông báo email một núi, Hải Nhạc mở từng cái một ra xem, tất cả đều là thư của độc giả và biên tập thúc giục cô mau mau viết tập mới, và đến ghi thông tin vào hồ sơ của Tác Hiệp.

Lại phải đi Đài Bắc một chuyến sao? Bây giờ Hải Nhạc có chút bài xích hai chữ Đài Bắc rồi! Trong lòng Hải Nhạc thờ dãi một cái.

Vừa nghĩ tới tạ Thư Dật, lòng của Hải Nhạc không ngừng co rút đau đớn, nhớ tới cha mẹ, trong lòng lại càng đau hơn, bọn họ cũng không cần cô nữa, bọn họ đã để Trì Hải Hoan thay thế cô rồi!

Thì ra là, những hạnh phúc mà cô luôn lưu luyến nhớ nhung, tất cả chỉ là một loại châm chọc! Thật đáng châm chọc!

Có thể, cha và mẹ thật ra cũng không muốn làm như vậy? Chẳng qua là, thấy cô đã đi rồi, mà Trì Hải Hoan lại thích Thư Dật, chỉ thuận tụy là để họ được ở bên nhau, chứ thật sự họ cũng không hề biết Trì Hải Hoan là một ác quỷ, ác quỷ giết người không ghê tay? Tạ Hải Nhạc, không lẽ mảy cứ để cho tên giết người ghê tởm đó mạo nhận thân phận của mình mà sống nhon nhon ngoài vòng pháp luật sao?

Như vậy, thật quá tiện nghi cho Trì Hải Hoan rồi! Cô ta không xứng đáng được thừa hưởng những thứ này! Tại sao lại có thể cứ để yên cho cô ta như thế?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Kế Hoạch Của Hải Hoan

“Thiếu gia thật sự không hề nói cho tôi biết, hần là thiếu gia, hần đi ra ngoài, ai dám tới hỏi hần chứ?” Vũ La khôn khéo trả lời.

Khuôn mặt Trì Hải Hoan cứng lại, sau đó lại tươi cười nói: “Cũng phải, hần đi ra ngoài nào có ai dám hỏi chứ. Được rồi, vũ La, tôi đổi rồi, chuẩn bị ăn sáng thôi.”

“Vâng” Vũ La mẹ chi đành phải đáp lời.

Bà thật sự có chút sợ cô gái có khuôn mặt xinh đẹp như hoa nhưng hi nộ vô thường này, có lúc cô ta khiến cho người ta cảm thấy cô ta thật xinh đẹp tốt tính như nụ cười xinh xắn đó, nhưng lúc lo lắng thì ánh mắt lại đầy đặc hung ác, bị cô ta nhìn một cái cảm giác cả người phát rét. Thật sự đáng sợ.

Trì Hải Hoan chậm chạp từ từ ăn bữa ăn sáng, sau đó đi lên lầu, bước chân chậm rãi liếc mắt về phía cửa phòng của Tạ Thư Dật, sau đó quay đầu lại nhìn xung quanh một lượt, ngó xuống lầu thấy vũ La không có ở đó, Trì Hải Hoan nhanh chóng bước tới xoay nắm cửa phòng Tạ Thư Dật. Lần này, hần thể nhưng lại quên khóa cửa, Trì Hải Hoan rút cuộc cũng đạt được ước muốn đi vào phòng của hần!

Trì Hải Hoan lặng lẽ đóng cửa lại, xoay người, khi nhìn thấy phía sau giả sách, đôi mắt to tròn không khỏi trừng lớn!

Trời ạ, thật không ngờ tới trong phòng của hần lại có cơ quan bí mật này? Có rất nhiều súng! Là súng thật sao? Thật hoành tráng!

Cô len lén tới phòng hần, chỉ là muốn xem có thể phát hiện ra dấu vết nào đó hay không!

Thật là không nghĩ tới có thể phát ra phát hiện trong phòng hần có súng!

Trì Hải Hoan không tự chủ chạy tới căn phòng bí mật, cô đưa tay muốn sờ, nhưng lại khiếp đảm rút tay trở về.

Là súng thật, không nghĩ tới hần lại có nhiều như vậy! Bất quá, cô không dám đụng vào.

Chẳng qua là, hần tại sao lại chủ quan để căn phòng bí mật mở ra như vậy? Hơn nữa, cửa phòng cũng quên khóa lại, cái này không giống tác phong cẩn thận của Tạ Thư Dật?

Trì Hải Hoan ở trong lòng có chút hoài nghi, sau lại lắc đầu, cận thân nhìn kiểu dáng của mỗi khẩu súng, trong đó có một khẩu súng có lắp ống ngắm thanh, dù chưa từng dùng qua súng thật, nhưng cô cũng không ngu tới mức không biết đó là ống ngắm thanh, Trì Hải Hoan cắn môi, vươn tay cầm lấy khẩu súng!

Đưa qua đưa lại trước mặt nhìn, không nỡ bỏ xuống rồi! Tạ Thư Dật không có ở đây, cô hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi một khẩu súng!

Nhưng liệu hần có thể phát hiện ra hay không?

Mặc kệ, cứ coi như hần phát hiện, cũng không nhất định sẽ hoài nghi đến cô, kể cả hần nghi ngờ cô, cô cũng không thừa nhận, cũng sẽ không để cho họ tìm ra cây súng này! Đến lúc đó sẽ không có chuyện gì!

Trì Hải Hoan nhanh chóng vén áo lên, giắt súng vào lưng quần. Cầm súng trên tay, mới nhớ đến chuyện chính cần làm, ánh mắt của cô rơi xuống chiếc tủ lạnh trong phòng của Tạ Thư Dật, hần đứng là thoải mái nhất rồi, trong phòng còn trang bị tủ lạnh, cô còn chưa có!

Bất quá, cô cũng không hoạt động trong phòng nhiều, cũng không cần thiết phải có tủ lạnh.

Trì Hải Hoan kéo ra nhìn một chút, trong tủ lạnh xếp một hàng dài nước suối EVIAN, đôi mắt Trì Hải Hoan sáng lên khi nhìn thấy chai nước suối phía bên ngoài đã uống được một nửa!

Rất tốt, rất tốt! Đúng là ông trời giúp cô!

Cho dù không có nửa chai nào, cô cũng sẽ giúp hắn tạo ra nửa chai nước, thật may, nửa chai nước này đã có sẵn, giúp cô tránh khỏi không ít phiền toái!

Tri Hải Hoan mở nắp chai, sau đó lấy trong túi ra một bọc giấy, cẩn thận mở ra đổ bột trắng trong đó vào chai nước, cô lắc lắc vài lần, bột trắng liền bị hòa tan không dấu vết. Tri Hải Hoan chờ đến cơ hội này quá lâu rồi, nếu như không có cơ hội vào phòng của hắn, thì nhất định cũng phải tìm cách đi vào phòng của hắn! Nếu đã vào được rồi, bảo cô làm sao dễ dàng bỏ qua cho hắn đây? Cái bọc giấy đó, cô vẫn luôn mang theo trên người! Chỉ chờ cơ hội đến mà thôi! Rốt cuộc cũng được toại nguyện!

“Tạ Thư Dật, là anh ép tôi làm! Thứ mà Tri Hải Hoan tôi muốn cố, nhất định phải lấy được! Tôi chờ anh trở về!” Tri Hải Hoan hài lòng cười ngọt ngào.

Cười lại như không cười.

Tri Hải Hoan thận trọng đặt chai nước vào chỗ cũ, sau đó nhẹ nhàng mở hé cửa phòng Tạ Thư Dật ra, thấy không có ai, cô nhanh chóng lách mình ra khỏi phòng.

Trở lại chính phòng mình, Tri Hải Hoan lấy khẩu súng ra, nhìn xung quanh một lượt, phải để chỗ nào bây giờ?

Tri Hải Hoan suy nghĩ một chút, lấy tờ báo gói khẩu súng lại, sau đó nhét xuống dưới nệm giường.

Đem súng giấu kỹ, nhìn tới nhìn lui, Tri Hải Hoan lúc này mới thở ra một hơi.

Chẳng qua là, Tạ Thư Dật tại sao ngay cả cơ quan giấu súng cũng quên đóng lại? Hơn nữa mọi lần ra ngoài hắn đều khóa cửa lại, lần này, tại sao lại sơ sót như thế? Từ phi, hắn có việc vô cùng quan trọng, là việc gì mà khiến hắn gấp gáp như vậy?

Hắn mở ra bức tường đó, là muốn lấy súng sao? Hắn lấy súng để làm cái gì? Không phải là...?

Không thể nào! Hắn không thể nào thần thông quảng đại như vậy? Không phải là hai tên sát thủ kia gặp chuyện chứ? Không thể, đại ca của chúng sáng nay đã gọi cho cô, nói con cá đã cắn câu, chỉ cần chờ tới số mà thôi?

Như vậy hắn cầm súng đi đâu, cô không cần thiết phải quan tâm, có thể là hắn cầm đi Long Bang thử súng cũng không chừng, hoặc là tay chân ngứa ngáy nên muốn chơi một chút! Tóm lại, đại thiếu gia Tạ gia chắc là sẽ không cầm súng đi gây họa, cô cũng không cần phải lo lắng chuyện này!

Ha ha, Tạ Hải Nhạc sắp biến mất vĩnh viễn ở trên thế giới này rồi! Không có cô ta, cuộc sống của Tri Hải Hoan cô sẽ trở nên tốt đẹp!

Số mạng của Tạ Hải Nhạc, chính là phụ thuộc vào Tri Hải Hoan cô! Mấy năm trước đã biến mất một lần, lần này sẽ là biến mất vĩnh viễn!

Mà Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật khẳng định nằm mơ cũng không ngờ đến, Nhạc Nhạc của hắn, lại bị Tri Hải Hoan cô lặng yên không một tiếng động cho biến mất! Cho biến mất, ha ha!

Hai đứa nghiệt chủng kia cũng không còn ai trong nom nữa rồi! Tạ Thư Dật, anh thông minh một đời, lại nhất thời hồ đồ, không biết chúng nó là con ruột của mình! Ha ha! Quá đã! Thật quá đã!

Tri Hải Hoan không khỏi cười khanh khách lên.

Cô tối nay muốn đi ăn mừng! Muốn ra ngoài vui vẻ thật tốt!

Tri Hải Hoan cầm lấy điện thoại trên bàn, thuận tiện gọi một cú: “Angle, tối nay có rảnh không? Tôi mời cậu uống rượu? Vậy được, gặp nhau ở Dạ Chi Hoàng Triều tám giờ tối nay. Quyết định vậy đi!”

Tri Hải Hoan hài lòng cúp điện thoại, lại đi tới bên giường, lấy dưới gối ra một chiếc điện thoại di động, mở máy ra, sau đó lấy ra một chiếc máy dường như là máy trợ thính hay gì đó đeo lên đầu, đưa đầu mic sát môi của mình.

“Alo, alo.” Tri Hải Hoan thử giọng một chút, hài lòng khi nghe giọng của mình biến thành một giọng nam trầm thấp, không biết là ai đã phát minh ra thứ đồ như thế này, cô thật sự khâm phục.

Tri Hải Hoan nhanh chóng gọi một cú điện thoại, rất nhanh, bên kia tiếp thông.

“Alo!” Bên kia truyền đến rống một tiếng.

Tri Hải Hoan không khỏi đưa điện thoại di động ra xa khỏi lỗ tai của mình, loại sát thủ này thật quá lỗ mãng.

“Làm xong chưa? Làm xong các người chụp hình gửi qua email cho tôi, xác định là cô ta đã chết, tôi sẽ chuyển phần tiền còn lại cho các người, nghe rõ chưa? Tốt nhất mau giải quyết cho sớm, để cho tôi sớm thấy hình, các người cũng sẽ sớm nhận được tiền! Hiểu chưa?” Tri Hải Hoan thay đổi âm thanh trầm thấp mà nói.

“Anh yên tâm, anh em tôi chưa từng thất bại giao dịch nào!”

“Hi vọng là thế. Tôi cũng tin ở các người, cho nên mới tìm đến. Đừng khiến tôi thất vọng!”

“Được, sẽ không khiến cho anh phải thất vọng, chắc chắn là hài lòng!”

“Rất tốt! Rất tốt! Vậy mau chóng để tôi thấy hình!” Tri Hải Hoan nói xong tắt nguồn điện thoại, lại đem nhét xuống dưới gối đầu.

Tri Hải Hoan đắc ý ngâm nga bài hát, mở tủ quần áo ra, lấy bộ y phục đặt lên giường. Cô phải ra ngoài một chuyến, đi dạo phố một chút, sau đó mua mấy bộ trang sức mình thích, tối nay đến Dạ Chi Hoàng Triều ăn mừng thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Thư Dật, Em Và Con Chờ Anh Trở Về

Trong cơn hoạn nạn, rốt cuộc giọng nói của Hải Nhạc cũng quay trở về, nhìn thấy Tạ Thư Dật, nước mắt Hải Nhạc không nhịn được liền trào ra.

“Thư Dật, là anh sao?” Hải Nhạc vừa khóc vừa hỏi Tạ Thư Dật.

Nghe được Hải Nhạc hỏi như thế, Tạ Thư Dật trong lòng đau xót, nước mắt không nhịn được liền nổi lên hốc mắt. Cũng nghĩ đến cô cuối cùng sẽ có một ngày phải thừa nhận, nhưng không ngờ lại ở trong hoàn cảnh này, thật khiến cho lòng hân chưa xót.

Tạ Thư Dật lấy lại bình tĩnh, quay người nói với Lưu Kim Miêu: “Cho tao một chút thời gian, tao có chuyện muốn nói riêng với cô ấy.”

Lưu Kim Miêu suy nghĩ một chút, hừ lạnh một tiếng nói: “Được rồi, nhanh lên!”

Sau đó hai tay hân vung lên, ra lệnh cho đàn em: “Chúng ta ra ngoài trước!”

Sau khi đám người kia đi ra ngoài, Tạ Thư Dật ôm lấy đầu của Hải Nhạc, nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô. Hải Nhạc bị động nhìn vào ánh mắt thâm tình của hân, lòng của cô không tự chủ được mà run rẩy, hân vẫn là hân phải không? Đôi mắt này, vẫn biểu lộ tình yêu dành cho cô như lúc ban đầu!

Nước mắt cũng không khỏi chảy trên gò má trắng trẻo, cô run rẩy kêu: “Thư Dật, Thư Dật, Thư Dật!”

Hải Nhạc động tình khóc nức lên, cũng kéo theo tình yêu nóng bỏng như nham thạch trong lòng Tạ Thư Dật, hân cúi đầu, không nói lời gì, cho Hải Nhạc một nụ hôn sâu. Hải Nhạc bỏ qua khiếp sợ, niềm vui to lớn khiến cho cô vòng tay ôm chặt lấy bả vai Tạ Thư Dật, cô nhiệt tình đáp lại hân, dường như muốn đem tất cả tình cảm của mình dành cho hân vào trong nụ hôn này.

Nước mắt của Tạ Thư Dật cũng rơi xuống, cô không còn cự tuyệt tình cảm của hân nữa, cũng hiểu được mà đáp lại hân, Nhạc Nhạc của hân đã trở lại rồi, Tạ Thư Dật càng thêm quý trọng gấp đôi, chỉ muốn cho cô cảm nhận được hân yêu cô sâu đậm như thế nào, nước mắt mặn đắng không ngừng rơi vào trong miệng của hai người, cũng không biết là nước mắt của ai.

Nụ hôn kéo dài cho tới khi hai người cảm giác được không khí quá mức mỏng manh, Tạ Thư Dật mới kết thúc nụ hôn khiến cả hai đều hít thở không thông, hân ôm Hải Nhạc vào trong ngực, trấn tĩnh lại hồ hấp, sau đó, mang theo một chút giọng mũi, thờ dài nói: “Đứa ngốc, thật là đồ ngốc, anh đã sớm biết em là Nhạc Nhạc rồi, bằng không, anh chạy tới nơi này làm cái gì? Anh chỉ là muốn đợi, muốn để cho em tự mình thừa nhận em là Nhạc Nhạc, mà không phải anh vạch trần em, anh rất sợ, nếu anh làm như thế em sẽ chạy trốn khỏi anh thật xa, sợ em không để ý đến anh nữa. Cho nên anh đợi, anh muốn dẫn dắt để em chính miệng mình nói ra, nhưng lại không ngờ lại là ở nơi này.”

Hải Nhạc không tin ngẩng đầu lên, ngưng khóc thút thít, ngây ngốc nhìn Tạ Thư Dật: “Anh biết? Anh đã sớm biết rồi? Làm sao anh biết? Em vẫn luôn giấu diếm, làm sao anh biết được?”

“Em có nhiều biểu hiện thất thường như vậy, anh mà không biết thì là kẻ ngu rồi! Lần đó em chạy trốn, anh liền đuổi theo về làng chài, ngoài mặt khẩu MSN của em ra, anh còn phát hiện em viết bài thơ kia!” Tạ Thư Dật thờ dài một cái.

“Sao? Bài thơ kia?” Hải Nhạc không tin và lăm hỏi.

Tạ Thư Dật thâm tình nhìn cô, chậm rãi đọc ra từng câu thơ mà cô viết cho hân:

“Em mở mắt tình sau cơn mê

Người em yêu nay đã nơi nào

Chỉ còn lại con tim trống rỗng

Tình yêu giờ đã thiếu vắng anh

Lệ sầu chỉ biết lặng thầm rơi.”

((((((((Ahihi, bản gốc của bài thơ này các bạn xem ở “

Trong lòng Hải Nhạc vô cùng vui mừng, vô cùng cảm động nhưng cũng có chút xấu hổ, thì ra hắn đã sớm biết cô là Nhạc Nhạc! Là chính cô vẫn chẳng hay biết gì, vẫn cho là hắn không biết!

Tạ Thu Dật chậm rãi nói: "Nhạc Nhạc, bây giờ em đã hiểu, lúc đầu anh nói cho em biết tình yêu chân chính là có dụng ý gì chứ? Anh đã nói với em, tình yêu chân chính, không phải là vì về bề ngoài, anh cũng đã nói về loại đàn ông sẽ không trông mặt mà bắt hình dong: anh còn nói thật sự yêu một người, là không quan tâm đến chuyện người đó xấu hay đẹp, bây giờ em đã hiểu chưa? Đừng hỏi anh có ghét bỏ em hay không, anh yêu chính là nội tâm của em, bất kể em biến thành bộ dạng gì, em vẫn chính là em, em vẫn chính là Tạ Hải Nhạc, vẫn là Tạ Hải Nhạc mà anh yêu, em vẫn không hề thay đổi, một chút cũng không!”

Hải Nhạc đưa tay che lại miệng của hắn, đôi mắt đầm lệ mông lung mà nói: “Thì ra là... thì ra là anh đã sớm biết! Là em tự cho rằng mình thông minh! Thật xin lỗi, là em hiểu lầm anh, em còn tưởng rằng lần trước ở bệnh viện anh chỉ là khinh bạc em, sau đó phải tay rời đi, khiến cho em rất hận anh. Thì ra là, thì ra là anh đã sớm biết! Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Hải Nhạc khóc không thành tiếng.

“Hả? Chẳng lẽ em cho rằng lần trước là anh khinh bạc em sao? Lúc đó anh thấy em ngủ rất ngon, cho nên không nỡ đánh thức em dậy, thế mà em lại cho rằng anh khinh bạc em? Anh biết chính là em, cho nên mới đối với em như vậy! Em hiểu chưa? Nói cho cùng thì đó cũng là lỗi của anh, đáng lẽ anh nên gọi em thức dậy, như vậy thì em cũng sẽ không suy nghĩ lung tung.” Tạ Thu Dật áy náy nói.

“Thu Dật, là lỗi của em, thật xin lỗi. Anh vẫn thủy chung với em trước sau như một, mà em vẫn luôn hoài nghi anh, thật sự xin lỗi!” Hải Nhạc nức nở nói.

Tạ Thu Dật thở dài một cái, mang theo một tia kích động, nói với Hải Nhạc: “Thật ra thì vào đêm đính hôn năm năm trước, biết đó không phải là em, anh nổi điên chạy đến Hải Giác muốn đi tìm em, sau đó anh từ trên vách đá nhảy xuống. Là cha tới kịp thời cứu anh, cha đưa anh đến Mỹ trị liệu, anh cứ ở bên đó mà ngẩn ngơ suốt ba năm, cha sợ rằng anh nghĩ không thông, nói với anh rằng có thể em vẫn còn sống! Cho nên anh vẫn luôn nghĩ như vậy, em nhất định sẽ thoát chết như anh, anh chính là dựa vào niềm tin này mà mới chống đỡ được cho tới ngày hôm nay! Nhạc Nhạc, anh yêu em như vậy, còn để tâm đến dáng vẻ bề ngoài sao? Cho nên, Nhạc Nhạc, không cần chất vấn tình yêu của anh đối với em! Không cần!”

“Thu Dật, Thu Dật đáng thương của em, tại sao anh không nói sớm? Tại sao anh không chịu nói sớm hơn? Còn để cho em hiểu lầm anh như vậy? Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em không biết rằng mọi người đã sớm biết đó không phải là em, em còn hiểu lầm anh, em còn hiểu lầm anh vẫn không nhận ra đó là Tri Hải Hoan, hiểu lầm rằng anh thích cô ta! Cũng vì vậy mà trong lòng không ngừng oán hận anh, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Hải Nhạc ôm thật chặt Tạ Thu Dật, cơ hồ là gào khóc lớn lên.

Tạ Thu Dật cũng ôm thật chặt Hải Nhạc, nước mắt chảy xuống, hắn ngen ngào nói: " Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc a! Chúng ta xa cách nhiều năm như vậy! Em cho rằng anh làm sao trụ được đến bây giờ? Anh mỗi ngày đều tự nói với bản thân mình rằng, anh có thể thoát chết, thì em cũng có thể còn còn sống! Anh vẫn luôn đi tìm em! Chưa từng từ bỏ ý định đi tìm em! Anh tin nhất định em đang ở nơi nào đó chờ anh! Hôm nay, tất cả khổ nạn đều qua hết rồi, qua hết rồi, chỉ cần em vẫn còn sống, chỉ cần em vẫn ở bên cạnh anh là đủ! Anh tưởng rằng, tưởng rằng mình lại mất đi em lần nữa, nếu như hôm nay em có bất trắc gì, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính bản thân mình, anh nhất định sẽ đi theo cùng em! Không bao giờ bỏ em lại một mình nữa!”

“Không, em không đi nữa! Em sẽ không rời đi nữa! Em cũng sẽ không làm loạn nữa, chỉ cần có anh ở đây, em cũng sẽ ở đây, em sẽ không đi đâu cả, có anh, còn có Tiểu Bảo Tiểu Bối, em thế nào cũng không rời đi! Em cũng không bao giờ tách khỏi anh nữa!” Hải Nhạc khóc nói.

“Ừ, chúng ta sẽ không xa rời nhau, không bao giờ xa rời nhau. Đừng khóc, chỉ cần bây giờ em an toàn là tốt rồi, bọn chúng không có làm gì em chứ? Không có làm hại em chứ?” Tạ Thu Dật vừa thay Hải Nhạc lau đi nước mắt, vừa hỏi.

“Bọn họ, bọn họ, bọn họ...” vừa nghĩ phút trước Lưu Kim Miểu chuẩn bị cưỡng bức cô, toàn thân Hải Nhạc liền sợ đến run rẩy: “Hắn, cái tên Lưu Kim Miểu đó...hắn.....” Hải Nhạc sợ không dám nói tiếp, nói ra Tạ Thu Dật nhất định sẽ tức giận muốn giết người!

“Hắn làm gì rồi? Nói a!” Tạ Thu Dật không khỏi thúc giục.

“Không có gì, em rất ổn! Rất tốt! Anh vừa tới kịp thời, cũng chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta mau đi thôi! Chúng ta mau đi khỏi đây thôi!” Hải Nhạc liên thanh mà nói.

Tạ Thu Dật không khỏi thở dài một cái, chỉ sợ là đã tới cũng không dễ dàng mà đi ra ngoài như vậy.

“Anh sẽ dẫn em ra ngoài, anh sẽ dẫn em đi khỏi đây.” Tạ Thu Dật an ủi nói.

“Đi thôi! Chúng ta hãy mau chóng rời khỏi đây!” Hải Nhạc lo lắng nói.

Lúc này, cửa đột nhiên lại được mở ra, Lưu Kim Miểu đi vào: " Hai vị, ôn chuyện cũ thế nào rồi? Tạ Thu Dật, tao đã để cho mày gặp cô ta, bây giờ đã đến thời điểm mày thực hiện cam kết rồi!”

Tạ Thu Dật cảm giác được Hải Nhạc đang run rẩy, hắn an ủi ôm chặt lấy cô, sau đó lớn tiếng nói với Lưu Kim Miểu: “Được! Nhưng mày phải đáp ứng với tao một điều kiện, mày đáp ứng, tao sẽ thực hiện cam kết với mày!”

“Điều kiện gì? Nói một chút coi?” Lưu Kim Miểu hỏi.

Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc một cái, nói: " điều kiện của tao là: đừng tao đòi lấy cô ấy! Mày thả cô ấy ra, tao ở lại! Tao so với cô ấy còn có giá trị lợi dụng

hon, có tao trong tay, ông già tao nhất định sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của mày!”

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy không khỏi giật mình.

“Không! Thư Dật, không thể! Không thể như vậy! Anh đã nói là chúng ta không xa rời nhau nữa mà! Cũng nói sẽ dẫn em ra ngoài! Em không thể trao đổi với anh để ra ngoài! Em không cần! Hắn sẽ giết anh! Hắn nhất định sẽ giết anh! Làm sao anh lại ngu ngốc như vậy! Sao lại đưa ra điều kiện ngu xuẩn như vậy? Thư Dật, rút lại lời nói đi! Em cầu xin anh, rút lại lời nói đó đi!” Hải Nhạc lại gấp gáp mà khóc lên.

Lưu Kim Miêu lại phá lên cười ha ha: "Tạ Thư Dật, mày đúng là cái loại si tình! Được! Tao đồng ý với điều kiện của mày, mày ở lại đây, để cho cô ta đi!"

“Không! Không cần! Để cho tôi ở lại đây đi! Hãy để cho hắn rời đi! Để cho hắn rời đi!” Hải Nhạc gấp đến độ sắp điên rồi, cô không thể để cho Thư Dật ở lại chỗ này, Lưu Kim Miêu hận hắn như vậy, hắn nghĩ ra mọi thủ đoạn như vậy, nhất định là muốn giết Thư Dật! Vì cô mà hắn phải lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cô không muốn cảnh này xảy ra!

Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc thật chặt vào ngực của mình, ôn nhu nói với cô: “Em phải tin tưởng anh, anh sẽ không có chuyện gì đâu, bọn chúng sẽ không làm gì anh. Chỉ cần lúc này em đi khỏi đây, anh sẽ lo mọi chuyện còn lại.”

“Không, em không muốn! Sinh mệnh của anh so với mạng của em còn quan trọng hơn! Em không muốn anh mạo hiểm! Em không cần! Anh không đi, em cũng không đi!” Hải Nhạc lời kéo cổ áo của Tạ Thư Dật, thương xót nhìn hắn.

“Cũng được, hai người ở lại thì càng tốt!” Lưu Kim Miêu vỗ tay nói.

Tạ Thư Dật nhìn Lưu Kim Miêu, nói: "Lưu Kim Miêu, tao muốn để Long Đế Uy tới đưa cô ấy đi! Tao muốn tận mắt thấy cô ấy đi khỏi đây! Cô ấy an toàn, tao sẽ thực hiện lời hứa của mình!"

“Không cần! Không cần! Thư Dật, anh đừng bỏ lại em! Đừng bỏ lại em! Đừng bỏ lại em!” Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nghiêm túc như vậy, cô thống khổ chỉ biết nói không muốn.

Lưu Kim Miêu trầm ngâm một chút, nói: "Được rồi! Mày có thể gọi cho Long Đế Uy đến đưa cô ta đi! Nhưng tốt nhất đừng giờ trò với tao!"

Tạ Thư Dật lấy điện thoại di động ra gọi cho Long Đế Uy: "Đế Uy, cậu mau tới trung tâm đường của Trúc Bang đón Nhạc Nhạc!"

Long Đế Uy lấy làm kinh hãi: "Vậy còn cậu?"

“Cậu không cần xía vào, hãy mau qua đây đưa cô ấy đi! Nhanh lên!” Thư Dật lớn tiếng nói xong liền cúp điện thoại.

Hải Nhạc khóc đến thở không ra hơi, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Hắn thế nhưng tình nguyện dùng mạng của mình để đổi lấy cô! Vậy mà cô lúc trước vẫn hoài nghi hắn! Hiểu lầm hắn như vậy!

Rất nhanh, Long Đế Uy chạy tới, muốn đưa Hải Nhạc đi, Hải Nhạc gắt gao ôm lấy Tạ Thư Dật, không chịu buông tay.

“Đưa ngốc, buông tay a! Anh không sao, thật đấy, em phải tin tưởng anh!” Tạ Thư Dật cũng mau muốn nổi giận.

“Thư Dật, anh làm như vậy, nếu như anh xảy ra chuyện gì, em phải làm sao bây giờ? Anh nói em phải làm sao?” Hải Nhạc nước mắt ướt đầm nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật một lần một lần xoa đầu của cô, nói: "Anh cam đoan với em, anh nhất định sẽ không có chuyện gì! Anh thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì! Anh đã mất đi em lần thứ nhất, anh không muốn lại mất đi em lần thứ hai! Cho nên, em phải đi khỏi đây an toàn! Hiểu không?"

“Em cũng mất đi anh một lần rồi, em cũng không muốn mất đi anh lần thứ hai nữa! Thư Dật, anh đừng bỏ lại em! Em không cho phép anh bỏ lại em và Tiểu Bảo Tiểu Bối! Anh nhất định không được xảy ra chuyện gì!” Hải Nhạc ôm thật chặt Tạ Thư Dật, cương quyết không buông tay.

“Đế Uy, cậu đưa cô ấy đi trước!” Tạ Thư Dật nóng nảy hô to gọi Long Đế Uy.

Long Đế Uy chỉ đành phải tới kéo Hải Nhạc ra, Hải Nhạc chết cũng không buông tay, cô rất sợ nếu như cô rời đi, thì sẽ không còn thấy được Tạ Thư Dật nữa.

Lúc Long Đế Uy sắp kéo Hải Nhạc ra được, thì Tạ Thư Dật đột nhiên lại không nỡ, hắn lại đem Hải Nhạc kéo về trong ngực của mình, lần nữa quyến luyến cho Hải Nhạc một nụ hôn sâu, nếu như có thể, hắn thật sự rất muốn cứ như vậy mà hôn cô, không bao giờ cùng cô tách ra nữa. Hắn cũng không muốn bỏ lại Hải Nhạc, nhưng hiện tại không thể không tách cô ra! Hắn không muốn cô gặp nguy hiểm.

Nụ hôn này, quả thật giống như là nụ hôn sinh ly tử biệt, ngay cả Hải Nhạc cũng cho là như thế, cô vừa rơi lệ, thế nào cũng không chịu kết thúc nụ hôn này, cho đến Tạ Thư Dật cương quyết đẩy cô ra, Hải Nhạc không khỏi lên tiếng khóc lớn lên.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng hôn lên trán của Hải Nhạc thêm lần nữa, ở bên tai cô, thấp giọng nói: “Bảo bối, phải nhớ kỹ, anh yêu em! Anh vĩnh viễn yêu em! Em hãy về nhà cùng với Tiểu Bảo Tiểu Bối, chờ anh trở về!”

“Được, em chờ anh, em và con chờ anh trở về!” Rốt cuộc, Hải Nhạc khóc không thành tiếng đi đến bên cạnh Long Đế Uy.

“Đế Uy, đưa cô ấy đi!” Tạ Thư Dật xoay người qua, không nhìn Hải Nhạc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Thoát Hiểm!

Hải Nhạc đi theo Long Đế Uy ra khỏi trung tín đường, ngồi vào xe của Đế Uy, cô vẫn còn ở mức nở.

Đế Uy thở dài một cái, nói: "Hải Nhạc, em lấy lại được giọng nói là tốt rồi! Anh thật sự không nghĩ đến còn có thể được gặp lại em, Thư Dật vẫn luôn đang tìm em. Ban đầu anh còn nghĩ Phương Viễn Chi không phải là em, hóa là lại là thật. Thư Dật cuối cùng cũng vạch ra mây mờ sáng tỏ mọi chuyện rồi, cuối cùng cũng tìm ra em!"

Hải Nhạc tròn to đôi mắt đầm lệ nhìn Đế Uy: "Đế Uy, anh có thể đi cứu anh ấy không? Có thể không?"

"Em yên tâm, dù có xảy ra chuyện gì anh cũng không bao giờ bỏ mặc cậu ta, anh với cậu ta không chỉ là bạn tốt mà còn là anh em" Long Đế Uy gật đầu nói, "Thư Dật cũng đã nói rồi, bây giờ em không nên để lộ thân phận, anh sẽ đưa em đến nơi an toàn trước, em yên tâm, sắp được gặp Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi."

"Đế Uy, cảm ơn anh." Hải Nhạc cảm kích nói.

"Nói cảm ơn với anh là quá khách sáo rồi. Nhưng mà em cũng lợi hại thật đấy, lại sinh ra một cặp song sinh đáng yêu như thế, lại còn trốn lâu như vậy. Thư Dật thật sự rất yêu thương hai đứa bé." Đế Uy như không xảy ra chuyện gì mà tán gẫu với Hải Nhạc.

Hải Nhạc có chút thẹn thùng cúi đầu.

"Anh thật sự rất hâm mộ Thư Dật." Long Đế uy thở dài một cái, "Hải Nhạc, em không có yêu làm người, Thư Dật là người đàn ông tốt nhất mà anh từng gặp, các em nhất định sẽ hạnh phúc."

"Em biết, em biết anh ấy là người đàn ông tốt nhất, chẳng qua là, bây giờ anh ấy đang gặp nguy hiểm a! Đế Uy, anh có thể đi cứu anh ấy không? Đế Uy, em xin anh! Em không thể không có anh ấy! Thật đấy, em thật sự không thể không có anh ấy!" Nhắc đến Tạ Thư Dật, Hải Nhạc lại khóc nữa.

"Hải Nhạc, em cứ yên tâm 100%, trước mắt cậu ta sẽ không có chuyện gì đâu, khi mà Luru Kim Miếu chưa lấy được thứ mà hắn muốn, hắn sẽ không làm gì đến cậu ta đâu, Thư Dật sẽ hoàn mỹ mà đi tới trước mặt em." Long Đế uy an ủi cô, "Thư Dật sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc trong tay, Thư Dật tuyệt đối đã tính toán trước, anh tin cậu ta."

"Thật không? Anh ấy sẽ không có chuyện gì chứ?" Hải Nhạc không xác định hỏi.

"Thật, cậu ta sẽ không sao, hãy tin tưởng cậu ta, cũng tin tưởng anh." Long Đế uy nói.

Thật ra thì trong lòng Long Đế Uy cũng tâm thần bất định bất an, Luru kim Miếu này, cực kỳ âm hiểm xảo trá, hi vọng Thư Dật sẽ không có chuyện gì. Cũng chỉ là hi vọng, hiện tại trung tín đường đã đóng kín, hắn hiện tại chỉ có thể ở bên ngoài hỗ trợ, bên trong hoàn toàn dựa vào bản thân Thư Dật!

"Tạ lão đệ a, những gì mày yêu cầu tao đều đã đáp ứng rồi, mày đã biết Tạ Hải Nhạc an toàn, bây giờ chúng ta nên nói chuyện một chút." Luru Kim Miếu cười nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật ngồi trên ghế, nhàn nhạt nhìn Luru Kim Miếu một cái: "Nói đi, yêu cầu của mày là gì?"

Luru Kim Miếu vô cùng giao hoạt, dồn hấn vào một một, hơn nữa, điện thoại di động của hắn cũng bị Luru Kim Miếu đoạt lấy.

"Ha ha ha, vậy thì tao cũng nói rõ, mày nói rằng tao muốn gì mày cũng đồng ý. Tạ lão đệ, tao muốn An Thác! Cả An Thác!" Luru Kim Miếu cười lên ha ha.

Tạ Thư Dật nhíu mày, nói: "Cả An Thác? Đó là không thể nào! Mày cũng không phải không biết, An Thác là một tập đoàn, không phải là một mình Tạ gia, tất cả quyết nghị đều phải thông qua Hội Đồng Quản Trị. Mày muốn có An Thác, các cổ đông khác sẽ không đời nào đồng ý, trừ phi, mày có thực lực, mua lại toàn bộ cổ phần mà họ đang nắm giữ! An Thác mới có thể cả thuộc về mày!"

Luru Kim Miếu bị ghen ngă, nhưng hắn chớp mắt một cái, nói: "Cũng tốt, vậy tao muốn có cổ phần mà Tạ gia của mày nắm giữ trong An Thác! Hãy đem tất cả cổ phần của Tạ gia chuyển sang cho Luru Kim Miếu tao! Về sau, Luru Kim Miếu tao và Tạ gia tất nhiên sẽ nước sông không phạm nước giếng!"

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút, nói: “Mày muốn có cổ phần Tạ gia ở An Thác? Chuyện này nhất định phải thông qua ý kiến của ông già nhà tao, quyền nắm giữ cổ phần hoàn toàn ở trong tay ông ấy.”

“Được, vậy mày mau gọi điện thoại cho lão, nói cho lão biết, mày đã đáp ứng điều kiện của Luru Kim Miếu, muốn chuyển hết cổ phần của Tạ gia cho tao!” Luru Kim Miếu cười lớn nói.

“Đưa điện thoại cho tao, tao gọi cho ông già.” Tạ Thư Dật bình tĩnh nói.

“Được.” Luru Kim Miếu lưỡng lự trước hiện tại Tạ Thư Dật cũng không thể bày ra trò gì, sáng khoái lấy điện thoại di động trả cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật đưa tay nhận lấy, hần đứng dậy gọi điện thoại, gọi vô số lần, cũng không có ai nghe máy.

“Không ai nghe máy.” Tạ Thư Dật buông tay ra.

Luru Kim Miếu không khỏi bộc lộ bộ mặt hung ác, ác ngaoan nói với Tạ Thư Dật: “Họ Tạ, đừng hù dọa tao! Phải biết rằng bây giờ mày như con kiến nằm trong tay tao, tao cho mày sống thì mày sẽ sống, bắt mày chết thì mày phải chết! Nếu mày dám ở trước mặt tao giờ trò, tao sẽ để cho mày chết không có chỗ chôn!”

“Mày không tin? Vậy thì tự mình gọi xem.” Tạ Thư Dật nói.

Luru Kim Miếu bán tín bán nghi nhìn Tạ Thư Dật, vươn tay muốn nắm lấy điện thoại di động trên bàn tay phải của Tạ Thư Dật thì đã bị hần tóm lấy.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tạ Thư Dật đột nhiên đưa tay trái nắm lấy cánh tay còn lại của Luru Kim Miếu, dùng sức kéo, Luru Kim Miếu cũng không hề phòng bị, Tạ Thư Dật lại đột nhiên ra tay, hần bị Tạ Thư Dật kéo đến lao đảo một cái. Tạ Thư Dật nhanh chóng nhảy một bước dài, tay phải hướng cổ của Luru Kim Miếu đánh một đòn nhanh như chớp, chiếc điện thoại trên tay đâm thẳng vào động mạch cổ của hần, Luru Kim Miếu gãy gập, trên cổ đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn.

“Luru bang chủ, chớ lộn xộn, đây chính là ám khí tẩm độc do Tứ Đại Gia Tộc chúng tao nghiên cứu ra, chưa bao giờ lộ ra bên ngoài, chỉ có thành viên trong gia tộc mới được sử dụng để làm vũ khí tự vệ! Trong điện thoại di động có dấu hai dạng ám khí, một là lưỡi dao sắc bén nhất trên thế giới, so với Gillette còn bén hơn, chỉ cần tao nhẹ nhàng vẽ một đường ở trên cổ của mày, mày sẽ nằm trên máu tươi ngay lập tức. Còn có một kim châm nho nhỏ, trong kim châm là potassium cyanide (Kali Xyanua KCN), chỉ cần tao vèo một cái, nó sẽ ghim vào động mạch chủ của mày, không đến năm giây, mày sẽ mang theo nụ cười mà từ già cõi đời này. Xin hỏi Luru bang chủ, có muốn thử một chút không?” Tạ Thư Dật trầm giọng hỏi.

Luru Kim Miếu nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, nhất thời tê dại da đầu, hần nghĩ như thế nào cũng không có nghĩ đến trong di động Tạ Thư Dật lại có ám khí!

“Mày muốn gì?” Luru Kim Miếu nhắm mắt hỏi.

“Tao? Mày nói thử xem? Tao muốn đi khỏi đây, chỉ có thể dựa vào sự trợ giúp của mày rồi!” Tạ Thư Dật mỉm cười nói, “Bọn mày, đem súng trong tay ném hết xuống đất, lùi ra xa một chút! Nếu như tao sơ ý một chút làm bang chủ của bọn mày người bị thương, đây chính là tội của bọn mày!”

Những tưởng rằng Tạ Thư Dật đã là cá trong chậu rồi, Luru Kim Miếu lại không ngờ rằng lại bị Tạ Thư Dật áp đảo, ép buộc hần! Luru Kim Miếu trên mặt có chút nghi ngờ, nhưng trên cổ đau nhói khiến cho hần thả tin còn hơn là không.

Trên mặt của Luru Kim Miếu không ngừng toát ra mồ hôi hột, hần nói với Tạ Thư Dật: “Tạ lão đệ, có lời gì từ từ nói, từ từ nói ha.”

“Với mày, hình như chẳng có chuyện gì để nói cả, tao chỉ lấy đạo của người hoàn trả lại cho người mà thôi! Luru Kim Miếu, chỉ sợ là mày không nghĩ tới Tạ Thư Dật tao dám một mình xông tới đây, tao chỉ đánh phải một thân một mình đi tới đây? Tạ Thư Dật tao lại dễ dàng để cho Luru Kim Miếu mày không chế sao? Cho dù là ở đâu, tao cũng có thể tùy chỗ mà thay đổi cục diện, như bây giờ, mày cũng đang ở trong tay tao!” Tạ Thư Dật nói.

“Phải, phải, phải, là Luru Kim Miếu tôi có mắt không trông, có mắt không trông, đụng phải Tạ thiếu, cậu đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt chuyện này!” Luru kim miếu chỉ sợ Tạ Thư Dật sẽ động thủ với mình, khí thế phách lối lúc trước như bóng xi hơi, hần liền xuống nước, chỉ muốn giữ được cái mạng của mình mà thôi, giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

“Đề súng xuống! Đề súng xuống! Lùi ra xa một chút, rút xa một chút!” Luru Kim Miếu cũng tức giận lớn tiếng kêu.

Tạ Thư Dật kéo Luru Kim Miếu đi ra ngoài cửa, rống to với tay chân của Luru Kim Miếu: “Các người tốt nhất hãy ngoan ngoãn ở đây, nếu như ai dám động thủ, bang chủ của các người sẽ nhanh chóng trở thành một xác chết!”

“Ng ngoan ở chỗ này! Ở chỗ này!” Luru Kim Miếu vừa bực vừa hận.

Tạ Thư Dật kẹp cổ Luru Kim Miếu, lấy Luru Kim Miếu làm bia đỡ đạn đi ra khỏi cửa, đám người của trường Trúc bang không thể làm gì hần, Tạ Thư Dật rất nhanh kéo Luru Kim Miếu cẩn thận đi tới đại sảnh trung tín đường.

Tạ Thư Dật trầm thấp cười cười, nhìn chung quanh bốn phía một cái, thủ hạ của Luru Kim Miếu nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của hần, Tạ Thư Dật sáng khoái cười nói: “Nếu không muốn bang chủ của bộ mày bị thương, thì nhanh chóng lùi ra xa! Bằng không đừng trách tao đối với bang chủ của bọn mày không khách khí!”

“Lui ra, lui ra!” Luru Kim Miếu chỉ sợ Tạ Thư Dật động thủ với mình, mắt trừng to nhìn chăm chăm bọn thủ hạ, kêu to.

Tạ Thư Dật kéo theo hần từ từ lui về phía sau, đi từ từ ra khỏi trung tín đường.

Long Đế Uy vẫn luôn khần trương mà nhìn chăm chăm vào cửa chính, khi thấy Tạ Thư Dật ép buộc Luru Kim Miếu đi ra, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thư Dật, cậu được lắm, quả thật là cậu đã làm được! Long Đế Uy trong lòng âm thầm bội phục Tạ Thư Dật.

Long Đế Uy khởi động xe, lái đến gần Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thấy Đế Uy tới đón, trong lòng cũng bớt căng thẳng.

“Luru Kim Miếu, bảo vệ tiền đồ của mình cho tốt là được rồi, không cần phải tham muốn những thứ thuộc về người khác! Lần này tao tha cho mày một cái mạng! Nhưng hãy nhớ kỹ, tuyệt đối sẽ không có lần sau!” Tạ Thư Dật cau kinh nói.

“Vâng, vâng, vâng, không bao giờ tham muốn nữa, không bao giờ!” Luru Kim Miếu như con gà mổ thóc gật đầu.

“Thư Dật, nhanh lên xe!” Long Đế Uy ở trên xe kêu to.

“Được, tới đây!” Tạ Thư Dật háng giọng trả lời.

Hần từ từ kéo Luru Kim Miếu đi tới bên cạnh xe của Long Đế Uy, sau đó, nhẹ nhàng nói bên tai Luru Kim Miếu: “Luru Kim Miếu, mày bị lừa rồi, trong điện thoại của tao, không có lưỡi dao, cũng không có kim châm độc nào cả, chỉ là điện thoại đi động bình thường! Có điều là, móng tay của tao tương đối bén nhọn! Xin lỗi nhé!”

Luru Kim Miếu nhất thời mặt đỏ tía tai, mắt tròn trũng, ghé tòm, hần lại bị Tạ Thư Dật lừa!

Tạ Thư Dật cười ha ha đẩy Luru Kim Miếu ra, Luru Kim Miếu đứng trên bậc thang tức giận gào lên: “Trong đi động của nó không có ám khí, nổ súng cho tao! Nổ súng!”

Nghe bang chủ la như vậy, tất cả mọi người giờ súng trên tay lên, nhắm thẳng vào Tạ Thư Dật, “đoàng” “đoàng” “đoàng” đạn bắn vào xe của Long Đế Uy.

Luru Kim Miếu chạy trốn chết, Long Đế Uy vội vàng mở cửa xe, Tạ Thư Dật tay mắt lanh lẹ nhảy vào bên trong xe. Tạ Thư Dật vốn là muốn tha cho Luru Kim Miếu, nhưng ở trên xe hần lại thay đổi chủ ý, hô to với Long Đế Uy: “Đế Uy! Súng!”

Long Đế uy vội vàng đem súng lục ném cho Tạ Thư Dật: “Luru Kim Miếu lần này chưa trừ diệt, lần sau sẽ khó khăn! Tốt nhất là nên diệt trừ hậu họa!”

“Vốn là muốn tha cho hần, nhưng hần quá không trân trọng rồi! Mau hạ kính xuống!” Tạ Thư Dật lạnh lùng cười một tiếng, ở trên xe nhắm ngay cái ót Luru Kim Miếu, Long Đế Uy mở cửa kính xuống, Tạ Thư Dật nắm lấy thời cơ bóp cò, đạn vọt bay ra khỏi nòng súng, thẳng tắp bắn về phía Luru Kim Miếu, rất nhanh Luru Kim Miếu đứng khựng lại, Tạ Thư Dật nhìn thấy rõ ràng máu từ cái ót hần chảy xuống cổ, quay sang nói với Long Đế Uy: “Lái xe!”

Luru Kim Miếu tròn trũng mắt không tin quay đầu oán độc nhìn về xe Long Đế Uy, sau đó cả người thẳng tắp ngã sấp mặt xuống đất!

Long Đế Uy lái xe giống như mũi tên xông ra ngoài, mà trung tín đường lúc này một mảnh hỗn loạn, bang chủ chết rồi, thế nhưng cũng không có ai suy nghĩ tới việc đuổi theo Tạ Thư Dật và Long Đế Uy để báo thù!

Tạ Thư Dật thổi thổi nòng súng, đem súng ném cho Long Đế uy, nói: “Hần chết vẫn chưa hết tội! Ác giả ác báo! Là chính hần tự mình dăng tới thôi! Tôi vốn không muốn giết hần, nhưng hần lại khắp nơi sai hạ thủ ám sát tôi! Lần này nếu không loại trừ hần, chúng ta sau này thực sự sẽ không có ngày nào được yên tĩnh! Luru Kim Miếu chết đi, Trúc bang chắc chắn phải tan rã rồi!”

Long Đế uy nghiêm túc nói: “Không, còn có Kim Cương, Kim Cương chưa trừ diệt, chúng ta vẫn còn có ân oán, mặc dù hần không có bản lĩnh như Luru Kim Miếu, nhưng nếu hần ở đây, hần nhất định sẽ báo thù cho Luru Kim Miếu!”

Nguy hiểm đã qua, Tạ Thư Dật toàn thân lỏng, hần thoải mái nằm trên ghế, không thèm bận tâm nói: “Kim Cương? Kim Cương đã bị hết thời rồi, hần ở Trúc bang không có bao nhiêu ảnh hưởng, chỉ lo cánh tay phải của Luru Kim Miếu – Kim Long, hần là một kẻ rất ác độc!”

“Cậu nói Kim Long?” Long Đế uy cười lên ha ha, “Chỉ sợ là Kim Long còn muốn đến cảm tạ cậu đã giúp hần diệt trừ đi Luru Kim Miếu ấy chứ. Cái tên Kim Long đó, Thư Dật, tôi nói cho cậu biết, tôi và hần đã chạm trán qua một lần, hần sớm đã có ý đồ tạo phản, chẳng qua là vẫn chưa đủ năng lực mà thôi! Bất quá, lần này cũng coi như là chúng ta thay hần giải quyết! Thư Dật, cậu chờ xem, quyền quyết định nằm ở trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta cho phép Trúc Bang tồn tại, không giải tán Trúc bang, thì Kim Long sẽ cảm động rơi nước mắt đấy! Hòa bình cũng sẽ bắt đầu!”

Tạ Thư Dật cũng cười, thoát ra khỏi nguy hiểm, bây giờ người hần muốn nhìn thấy nhất chính là Nhạc Nhạc, vừa nghĩ tới bộ dạng lo lắng của cô ở trong đó, hần không khỏi thúc giục Long Đế Uy: “Cậu đi nhanh một chút, nhanh một chút! Mau đưa tôi đi gặp Nhạc Nhạc!”

“Tuân lệnh!” Long Đế uy mỉm cười, tốc độ cũng nhanh hơn.

((((((((((((Bọn Sam Mặc Anh: Ahihi, chào mọi người! Sam xin lỗi vì đã mất tích trong thời gian qua, đã khiến cho các bạn phải chờ đợi. Mình xin nhận lỗi ạ! @-@

Mong các bạn lượng thứ cho Sam nhé, thiệt tình là mị cũng không muốn chậm trễ như vậy đâu ạ...huhuhu. Mị sẽ cố gắng hết sức mình!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và có một dịp lễ sắp tới thật vui vẻ nha. Sau lễ sẽ có truyện để xem nha, mị sẽ để dành ngày lễ cho Dật ca và Nhạc Nhạc...

Thân ái, chào mọi người!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Đoàn Viên – Nhạc Nhạc, Anh Yêu Em! (H+)

yeah, như đã hứa, sau lễ Sam sẽ ra chương mới, coi như là quà nhé....) Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, mị lướt nha..., chuẩn bị cảm máu đi nào....

Chương 213: Đoàn Viên – Nhạc Nhạc, Anh Yêu Em!

Rất nhanh, Long Đế Uy đã đưa Tạ Thư Dật đi tới biệt thự mà anh an bài cho Hải Nhạc, từ xa xa đã thấy Hải Nhạc ôm Tiểu Bối lo lắng ngẩng đầu ngóng trông, nhìn thấy xe của Long Đế Uy chậm rãi đi vào, tim của cô cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Khi Tạ Thư Dật từ trong xe Long Đế Uy bước xuống, mỉm cười nhìn cô, Hải Nhạc vui mừng đến mức trái tim thiếu chút nữa muốn ngừng đập!

Hắn không có sao! Hắn quả thật không có chuyện gì! Thượng Đế phù hộ, hắn thật sự đã trở lại!

“Thư Dật! Thư Dật!” Hải Nhạc để Tiểu Bối xuống, vui sướng chạy như bay đến bên Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc, anh đã trở về!” Tạ Thư Dật cũng chạy thật nhanh đến ôm lấy Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhào vào trong ngực của hắn, nước mắt không ngừng rơi: “Anh không có lừa em! Anh thật sự đã trở về!”

“Lời đã nói với em, anh đều sẽ làm được!” Tạ Thư Dật cười nói, “Anh đã trở về rồi, sau này cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, anh còn muốn em sinh cho anh thêm một cặp song sinh đấy!”

Hải Nhạc lần này chủ động hôn hắn, Tạ Thư Dật kinh hô một tiếng, vui vẻ đáp lại cô.

Vốn là muốn dắt em gái đi đến chỗ ba mẹ, Tiểu Bảo nhìn thấy liền đứng sững lại, hai má phúng phính đỏ lên, bàn tay mập mập che lại đôi mắt của Tiểu Bối.

“Đừng cản em, em muốn nhìn a!” Tiểu Bối kháng nghị, “Em chưa từng thấy người lớn hôn nhẹ, càng không thấy ba và mẹ chơi trò hôn nhẹ a! Em muốn nhìn! Em muốn nhìn!” (((((((((((Cung anh em nhà này quá trời a...))))))))))

“Người lớn đang hôn nhẹ, trẻ con không được nhìn đâu!” Tiểu Bảo ra vẻ hiểu chuyện dạy dỗ em gái.

Tiểu Bối không thuận theo: “Nhưng mà anh lấy tay che mắt của em rồi, anh vẫn có thể nhìn thấy!”

“Anh không có nhìn! Anh nhắm hai mắt thật chặt rồi!” Thật ra thì Tiểu Bảo tranh thủ thời gian đôi co với Tiểu Bối, cậu nhóc vẫn len lén hé mắt nhìn mẹ bị ba lôi kéo hôn nhẹ, nó thầm cười trộm, thật tốt, mẹ rớt cuộc cũng chịu cùng ba chơi trò hôn nhẹ rồi, thật tốt!

Hải Nhạc nghe được lời mà hai đứa bé nói, có chút xấu hổ đẩy Tạ Thư Dật ra, Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc đi tới trước mặt các con, hắn ngồi chồm hổm kéo Tiểu Bảo Tiểu Bối vào ngực, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bọn trẻ, nói: “Tiểu Bảo Tiểu Bối, các con là con trai và con gái ruột của ba, ba đi tìm mẹ các con rất lâu mà không thấy, từ giờ trở đi, các con phải gọi là ba, hiểu chưa?”

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng ôm hắn không chịu buông. Tiểu Bảo cao hứng sắp khóc, nó nói: “Mẹ đã nói với chúng con rồi, nói con và Tiểu Bối là kết tinh tình yêu của mẹ với ba, chúng con không phải con nuôi, mà là con ruột của ba! Ba, con thật sự rất vui mừng! Con thật sự rất vui vì ba là ba ruột của con!”

“Ba, lần đầu tiên nhìn thấy ba, con biết ngay ba chính là ba ruột của con! Ba nói xem, Tiểu Bối có lợi hại không? Tiểu Bối cũng rất vui, vì ba đúng là ba ruột của con!” Tiểu Bối cũng nức nở nói.

“Ừ, về sau, gia đình chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau! Sẽ không bao giờ xa nhau nữa!” Tạ Thư Dật đem Tiểu Bảo Tiểu Bối còn có Hải Nhạc cũng kéo vào trong ngực của mình, vui đến rơi lệ.

“Thật tốt, mẹ nói chuyện được rồi, ba cũng xuất hiện rồi, con và mọi người cảm thấy thật hạnh phúc a!” Tiểu Bảo ôm cổ của Tạ Thu Dật, hạnh phúc nói.

“Đúng vậy a! Đúng vậy a, mẹ đột nhiên có thể nói chuyện rồi, Tiểu Bối thật sự rất vui! Nếu như một ngày nào đó Tiểu Bối thức dậy, thấy trên mặt mẹ không có sẹo mà trở nên xinh đẹp thì thật là tốt quá!” Tiểu Bối đột nhiên nảy ra ý tưởng, hồn nhiên nói.

Mặc dù chỉ là lời nói vô tâm của đứa trẻ, nhưng Tạ Thu Dật thấy được Hải Nhạc có chút thẹn thùng, hần tranh thủ nói với Tiểu Bối: “Bối Bối, mẹ không hề xấu xí, chẳng qua là trên mặt có sẹo mà thôi, ba yêu mẹ con, cũng sẽ yêu cả vết sẹo trên mặt của mẹ!”

Sau đó hần tựa như chứng minh, khẽ cười hôn lên vết sẹo trên mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc cười cười, xoa mặt của Tạ Thu Dật, ôn nhu mà nói: “Anh không cần phải nói lời này, em biết anh không để ý vết sẹo trên mặt em, bởi vì anh đã sớm dùng hành động để chứng minh rồi!”

Tạ Thu Dật nghe cô nói như vậy, khoe miệng không khỏi cong lên! Thật sao? Hần đã sớm dùng hành động để chứng minh?

Không biết vì sao, Tạ Thu Dật đột nhiên nổi hứng muốn trêu chọc Hải Nhạc, hần liền đứng lên, cũng kéo cô đứng lên, sau đó hần đột nhiên có bộ mặt gian xảo hỏi cô: “Ý em là hành động đêm đó của anh ở bệnh viện sao? Huh?”

Mặt của Hải Nhạc liền ửng đỏ, cô căn bản cũng không phải là ý đó! Hần rốt cuộc suy nghĩ đi đâu chứ?

Ngẩng đầu thấy trên mặt hần là nụ cười xấu xa, Hải Nhạc liền hiểu ra hần chỉ là ở trêu chọc cô, tức giận đánh vào lồng ngực của hần: “Anh thật xấu! Đáng ghét!”

Long Đế Uy đứng một bên xem náo nhiệt không nhịn được cười lên ha ha, đôi này, thật sự rất thú vị!

“Hai người các cậu, ân ái ái ái trước mặt trẻ con là không nên đâu!” Long Đế uy nói.

Tạ Thu Dật liếc hần một cái, sau đó chỉ vào Long Đế Uy, nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối: “Bắt đầu từ hôm nay, gọi chú ấy là ba Long, chú ấy mới là ba nuôi của các con!”

Tiểu Bảo Tiểu Bối vội vàng ngọt ngào kêu: “Ba Long!”

Long Đế Uy bị dọa sợ phải lui về sau một bước, nhìn Tạ Thu Dật kháng nghị: “Làm ơn đi, tôi còn trẻ lắm, không muốn giống cậu đi làm ba của trẻ nhỏ đâu! Không được, không được, gọi chú là chú Long, chú không muốn làm ba Long gì đó đâu!”

“Nếu cậu không muốn được gọi là ba Long thì đưa tiểu vương tử và tiểu công chúa nhà tôi đi mua món quà mà chúng thích! Chúng muốn mua cái gì thì cậu phải mua cái đó! Tiểu Bảo Tiểu Bối! Mau nói với ba Long các con thích cái gì! Ba Long sẽ mua cho các con!”

“Ba Long, con muốn có đầy đủ một bộ ‘Transformers’!” Tiểu Bảo thấy ba nói như vậy, đánh bạo xông lên nói với Long Đế Uy.

“Ba Long, Tiểu Bối muốn có búp bê!” Tiểu Bối cũng vội vàng nói.

“Tạ Thu Dật, không cần phải ra chiêu lợi hại như vậy chứ! Muốn tôi và bọn nhóc tránh sang một bên cho vợ chồng cậu ‘khanh khanh ta ta’ thì cậu nói thẳng với tôi là được rồi!” Long Đế Uy bị ai ca thán.

“Cậu biết tôi sợ nhất là chung đụng với trẻ con mà! Tôi không giải quyết được đám nhóc đâu!”

“Chúng con là những đứa trẻ ngoan, chỉ cần mua đồ mà chúng con muốn, chúng con rất dễ dàng giải quyết mà! Nếu như mua, chúng con sẽ gọi người là chú Long!” Tiểu Bảo cười hắc hắc nói.

“Ba Long, ‘khanh khanh ta ta’ là cái gì vậy?” Tiểu Bối tò mò hỏi.

Long Đế Uy có chút tức cười, nói: “Cái đó, chính là... chính là..., ai da, chính là ba con muốn cùng mẹ con tiếp tục chơi trò hôn nhẹ đó!”

Tiểu Bảo Tiểu Bối kinh hô che miệng, bọn nhỏ ngoái đầu nhìn ba rồi lại nhìn mẹ, cười đến nỗi bả vai cũng bị co rút.

Trên mặt của Tạ Thu Dật bất an, trầm xuống, xông đến trước mặt Long Đế Uy kêu: “Đừng dạy hư con trai và con gái của tôi, chúng là những đứa trẻ thuần khiết không tỳ vết! Cũng đừng bôi nhọ hình tượng của tôi!”

“Stop! Cậu không cần lo lắng chuyện này, tôi dám cam đoan, cặp sinh đôi nhà cậu tuyệt đối là những đứa trẻ trưởng thành sớm, khác với những đứa trẻ khác!” Long Đế Uy hừ lạnh nói.

“Ai da, ba Long, đi thôi, đi thôi! Đưa chúng con đến nhà ba chơi, chúng con không muốn cha mua Transformers nữa, cũng không muốn mua búp bê nữa, chúng con muốn tới nhà ba Long!” Tiểu Bảo chỉ muốn cho ba và mẹ có cơ hội ở bên nhau, vội vàng vàng nắm lấy bàn tay to lớn của Long Đế Uy kéo đi.

“Không được, em muốn có búp bê!” Tiểu Bối không hiểu dụng ý của anh trai, vẫn còn muốn mua búp bê.

“Tiểu quý, đúng là ranh ma mà!” Long Đế Uy khẽ cốc đầu Tiểu Bảo một cái, sau đó dắt hai đứa bé rời đi, trước khi lên xe lại quay đầu nhìn gọi Tạ Thu Dật:

“Này, nhớ kéo rèm cửa sổ đó, đừng làm kinh động tới hàng xóm nha!”

Tạ Thư Dật uy hiếp hướng Long Đế Uy giờ nắm đấm, Long Đế uy cười ha ha mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối rời đi.

Tạ Hải Nhạc đã sớm mặt đỏ bừng cả khuôn mặt, cô thấp giọng oán giận Tạ Thư Dật: "Anh làm gì vậy chứ! Giống như đang đuổi Đế Uy rồi đi, như vậy không nên đâu!"

“Có cái gì không nên? Anh muốn cùng em một mình chung đụng? Có gì không tốt đây?” Tạ Thư Dật nở nụ cười, đột nhiên cúi người ôm ngang lấy Hải Nhạc vào lòng, Hải Nhạc hét lên một tiếng ôm chặt lấy cổ của hắn, mặt đỏ lên oán giận hỏi: "Rốt cuộc là anh muốn làm cái gì a?"

Môi Tạ Thư Dật dán lên vành tai của cô, nhẹ nhàng ở bên lỗ tai cô hà hơi: “Em nói thử xem? Hiện tại Đế Uy không có ở đây, Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng bị cậu ta mang đi, chỉ còn hai người chúng ta, em nói xem anh muốn làm gì? Bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là, dùng hành động để biểu đạt tình yêu dành cho em a!”

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, không khỏi vui đầu thật sâu trong vòm ngực rắn chắc: “Trời ạ, làm sao anh lại biến thành người như vậy hả? Em thật sự không nghĩ ra! Làm sao anh lại trở nên hư hỏng như vậy chứ?”

Tạ Thư Dật ôm cô, vừa vội vàng đi vào trong nhà, vừa nói với cô: “Loại hư hỏng này, anh chỉ đối với em thôi, anh chờ em nhiều năm như vậy, thương nhớ em nhiều năm như vậy, chẳng lẽ, em không nghĩ tới anh sao? Chẳng lẽ, em không muốn anh như vậy đối với em sao?”

Hải Nhạc đầu tựa vào trong lồng ngực của hắn, nghe được nhịp tim của hắn bắt đầu đập loạn, Thư Dật nói những lời to gan mạo muội thế này, khiến cho cô trong lòng rất thận trọng. Nhưng thật ra thì cô không hề ghét, ngược lại, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, lại cảm thấy ê ẩm, hắn yêu cô, hắn yêu cô! Tạ Hải Nhạc thật sự rất may mắn, được người đàn ông như hắn yêu cô!

“Anh cho phép em từ chối trả lời, nhưng không cho phép em cự tuyệt anh muốn em, anh hôm nay khổ cực như vậy mới về được bên cạnh em, em nhất định phải thương cho anh!” Tạ Thư Dật nắm bắt mà nói, hắn một cước đá văng ra cửa phong nguyệt, còn không còn kịp đóng, liền hôn lên cánh môi Hải Nhạc. (((((((Bây đặt thưởng đồ đồ...Dật ca à, sao mà bữa nay anh nhọn thế hả... □)))))))))

“Cảm tạ Thượng Đế! Cảm tạ Thượng Đế để cho anh không tổn hại gì trở về bên cạnh em!” Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, liền nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm của hắn lúc này, đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô không khỏi ôm chặt cổ của hắn, hết sức ôn nhu cho hắn cái gọi là thương mà hắn muốn.

Mà Tạ Thư Dật bởi vì lúc này đứng trong tình thế nguy hiểm, so với bất kì thời khắc nào hắn rất khát vọng cô, hắn cần cô, cho nên hết sức trấn tĩnh, tới cảm nhận mình còn sống!

Khi kết thúc nụ hôn này, Tạ Thư Dật vội vàng muốn cởi quần áo Hải Nhạc ra, Hải Nhạc đột nhiên nhớ ra, nơi này là chỗ ở của Long Đế Uy, hắn rất ít khi lui tới bên này, cho nên, khẳng định là cũng không có thứ đồ kia.((((((((ây da, cái thứ đó là cái chi ta... chắc cả nhà hiểu he □))))))))) Lần trước ở bệnh viện, cô đã uống thuốc tránh thai rồi, nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy, nếu lại uống tiếp sẽ không tốt cho thân thể, cô cũng không muốn mang thai, có Tiểu Bảo Tiểu Bối là đủ rồi.

Nghĩ tới điểm này, cô không khỏi nắm lấy tay Tạ Thư Dật, sợ hãi mà nói: “Anh có cảm thấy là hiện tại anh cần nhất chính là nghỉ ngơi? Hay là đi tắm một cái xong rồi lên giường ngủ một giấc mà không phải là cái gì đó khác? Em nghe nói là sau khi bị khiếp sợ hay thoát chết, đi tắm có thể tẩy sạch đi mọi xui xẻo. Đế Uy đưa em tới đây, em cũng đã đi tắm rồi, thoải mái hơn rất nhiều.”

Tạ Thư Dật có chút kinh ngạc nhìn Hải Nhạc, cô đang nói cái gì vậy? Hắn không tin mấy thứ dị đoan đó, hắn không muốn dừng lại!

“Thế lực anh rất tuyệt, cũng không phải là em không biết, không cần lo lắng cái này!” Tạ Thư Dật cố gắng tránh khỏi bàn tay ngăn cản của Hải Nhạc.

“Nhưng mà, em lo lắng cho anh a, đi tắm một cái nhé, tẩy đi xui xẻo, ngủ một giấc thật ngon, nhé!” Hải Nhạc không khỏi xấu hổ cúi đầu, "Đừng cứ mãi nghĩ tới mấy chuyện kia, em sau này sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh mà!"

“Em...” Tạ Thư Dật có chút mê muội, "Em đúng là khờ mà, vậy anh có phải nên giống trên TV, còn phải nhảy qua chậu than, dùng nước lá bưởi vẩy lên người không đây?" Tạ Thư Dật nheo nheo mắt nhìn Hải Nhạc.

“Đi đi đi đi, em giúp anh chuẩn bị nước nóng, anh tốt nhất đi tắm một cái, ngủ một giấc thật ngon.” Hải Nhạc ôn tồn dụ dụ dỗ hắn.

Tạ Thư Dật cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời mà than khóc, điều hắn cần hiện tại không phải là tắm! Mà hắn cần là cô!

..

Được, được, tắm cũng tốt a! Cái chủ ý này cũng rất hay! Tạ Thư Dật không khỏi ở trong lòng bắt đầu cười trộm.

“Được rồi, anh đi tắm, thật sự anh cũng hơi mệt chút.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi.

“Được, vậy em giúp anh chuẩn bị nước.” Hải Nhạc vội vàng chạy lên lầu.

Tạ Thư Dật đi theo phía sau cô, thiếu chút nữa cười ra tiếng, người phụ nữ ngốc nghếch này, hắn nói lời nào cô cũng tin tưởng như vậy.

Khi Hải Nhạc đã giúp hấn chuẩn bị xong nước tắm, xoa người, lại nhìn thấy Tạ Thử Dật thế nhưng đã sạch trơn áo quần, ung dung đứng trước mặt cô. Hải Nhạc thét lên một tiếng, lấy tay che kín mặt, cái tên bại hoại này, hấn đang làm cái gì vậy? Cứ thế mà trần truồng đứng sau lưng của cô!

“Anh vẫn đang mặc underwear, còn không được sao.” Tạ Thử Dật liếc cô một cái, người phụ nữ này thật là, nhiều năm không ở trước mặt cô phanh ngực hở chân, hấn tất nhiên cũng sẽ có chút xấu hổ chứ? Hấn còn không muốn để cô nhìn sạch sẽ đây.

“A, thật xin lỗi, em không có nhìn kỹ.” Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ liếc vòm ngực cùng đôi chân dài kia, bộ phận mấu chốt nơi đó, cô nào có dám nhìn?

Tạ Thử Dật ngâm mình vào bồn tắm, thoải mái nhắm hai mắt lại, Hải Nhạc có đồ tinh dầu massage bôi vào nước, nghe mùi hương thoang thoảng, Tạ Thử Dật cảm thấy đề nghị của Hải Nhạc không tệ, ở trong bồn tắm thư giãn, toàn thân thoải mái hơn rất nhiều. (((((((((((((Khờ quá Nhạc Nhạc ơi, vô béo con heo làm chi cơ chứ... chị sắp bị nó thịt rồi đó))))))))))

“Em ra ngoài nha!” Hải Nhạc mỉm cười ngọt ngào nói.

Tạ Thử Dật đột nhiên kéo tay của cô, mở mắt, nói: “Anh rất mệt mỏi, hãy đắp lưng cho anh.”

“Ặc, em đắp lưng cho anh?” Hải Nhạc chỉ chỉ chính mình.

“Đúng vậy! Em là vợ yêu của anh, vợ đắp lưng cho chồng là lẽ bình thường!” Tạ Thử Dật miễn cưỡng nói.

Mặt của Hải Nhạc liền ửng đỏ, cô cả lăm nửa ngày mới nói xong một câu: “Vợ... vợ yêu nào?..... Ai là vợ yêu của anh chứ? Khó nghe muốn chết!”

“Em là mẹ của con anh, em không phải vợ anh thì là cái gì? Sau này, em phải gọi anh là chồng yêu, biết không?” Tạ Thử Dật mở trừng hai mắt.

Hải Nhạc đột nhiên nghĩ đến năm đó hấn đã cùng Tri Hải Hoan đính hôn, trong lòng đột nhiên khó chịu, cô tức giận nói: “Người cùng anh đính hôn không phải là em!”

Tạ Thử Dật nghe Hải Nhạc nói như vậy, hấn lúng túng xuống nước, ôn nhu nói: “Đừng quên, đính hôn với anh chính là Tạ Hải Nhạc, chính là em! Cho nên, em là vị hôn thê của anh, cũng là vợ của Tạ Thử Dật anh, các con cũng đã lớn rồi, chúng ta còn thiếu cái gì, chỉ thiếu một hôn lễ mà thôi, một hôn lễ trong giấc mộng của anh!”

Hải Nhạc nghe hấn nhắc tới hôn lễ, khuôn mặt tức giận liền dịu xuống. Hôn lễ, cô cũng đã từng nằm mơ thấy hôn lễ của họ, thấy mình mặc áo cưới trắng noãn, cùng hấn đứng ở giáo đường, trước mặt cha sứ tuyên thệ, hôn lễ này, không phải cô cũng rất muốn sao?

Tạ Thử Dật thấy Hải Nhạc mặt không chút thay đổi không nói gì, hấn không khỏi có chút gấp gáp hỏi: “Nhạc Nhạc, em sao vậy? Anh nói sai rồi sao? Chẳng lẽ em không muốn gả cho anh sao?”

“Em...” Hải Nhạc do dự ngẩng đầu nhìn Tạ Thử Dật.

Không nhanh không chậm, Tạ Thử Dật liền kéo Hải Nhạc vào bồn tắm, cả người Hải Nhạc nhanh chóng ướt sũng ngồi trong lòng Tạ Thử Dật.

“Tạ Thử Dật, anh làm cái gì vậy?” Áo quần ướt hết, Hải Nhạc tức giận lên tiếng.

Tạ Thử Dật càng ôm chặt Hải Nhạc dán vào lồng ngực của mình, áo quần mỏng manh trên người cô ướt sũng, để lộ ra đường cong gợi cảm mê người. Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nhận ra ánh mắt rực lửa đầy dục vọng của Tạ Thử Dật, cô không khỏi xấu hổ cúi đầu né tránh.

“Cô bé ngốc, có phải chúng ta chưa từng thân mật đâu, sao vẫn ngược ngàng như thế!” Lời này của Tạ Thử Dật khiến cho Hải Nhạc càng thêm xấu hổ.

“Thử Dật... Đừng mà!” Hải Nhạc dục dục muốn đẩy Tạ Thử Dật ra, nhưng hấn ghé sát lên vành tai của cô, nhẹ nhàng thì thầm bên lỗ tai của cô, khiến Hải Nhạc liền im bật, ngưng dục dục. Cô chợt nhận ra thứ ở ngay dưới móng mình đã bắt đầu rực rạch.

“Nhạc Nhạc, em phải gả cho anh, hiểu không?” Tạ Thử Dật kiềm chế dục vọng, ngoan cố tiếp tục chủ đề này.

Hải Nhạc nghe hấn nói đến chuyện này, trong đầu liền mông lung một mảng: “Thử Dật, em...”

Chưa nói hết câu, đôi môi mềm mại đã bị Tạ Thử Dật ngậm lấy, hấn cuồng nhiệt hút lấy ngọt ngào của cô, đến khi Hải Nhạc cảm giác như mình không thể thở nổi nữa Tạ Thử Dật mới buông cô ra.

“Nói, em gả cho anh!” Tạ Thử Dật tựa vào trán Hải Nhạc, nhẹ nhàng nói với cô, có trời mới biết hấn sợ thế nào khi thấy cô chần chừ gả cho hấn. Hấn sợ, hấn rất sợ cô sẽ không chịu gả cho hấn!

Hải Nhạc lúc này lại trở nên buồn bình, nhìn biểu cảm lo sợ của hấn, cô lại càng muốn nói không: “Không, em sẽ không gả cho...” Tạ Thử Dật lại mạnh mẽ ngăn lại lời nói của cô, đôi môi mềm mại của cô bị hấn hôn đến sưng đỏ.

Tạ Thử Dật không thể kìm nén thêm được nữa, hấn muốn cô, hấn muốn cô ngay bây giờ, hấn càng muốn cô đồng ý gả cho hấn!

Tạ Thử Dật bế Hải Nhạc ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường, thân hình cao lớn mạnh mẽ đè lên người cô, khiến cho Hải Nhạc không cách nào kháng

ngợi.

Y phục của cả hai đã sớm được Tạ Thử Dật cởi sạch ném xuống đất hất liếm chiếc cổ trắng ngần của cô, xương quai xanh, tiến xuống xương sườn. Đầu lưỡi hất di chuyển đến ngực cô, dừng ở nụ hoa, trên đó uốn lượn, cho đến lúc nó thẳng đứng.

Da thịt của Hải Nhạc không chịu nổi thiêu đốt, bắt đầu dãn rộng, nhưng dù có thế nào, nơi mẫn cảm cũng không trốn thoát khỏi đầu lưỡi hất.

“Nói, em đồng ý gả cho anh.” Tạ Thử Dật ánh mắt thâm tình nhìn Hải Nhạc.

“A...Không...”

“Không muốn sao?” Tạ Thử Dật đổi sang cắn, khẽ cắn ngực cô, vai cô, rồi cổ cô, vừa dùng sức vừa nhẹ nhàng, tay còn lại không ngừng mân mê nhụy hoa mềm mại, khiến cho Hải Nhạc không ngừng run rẩy mà phát ra tiếng rên rỉ mê người.((((((((Sắc máu rồi, đừng hành hạ em nữa 2 anh chị oy....)))))))))

“Thử Dật, xin anh...”

“Xin anh cái gì?” Bàn tay xấu xa chậm rãi lướt qua bụng, đi xuống giữa hai chân cô nhẹ nhàng vuốt ve.

“Xin anh, cho em...” Hải Nhạc như mất đi lí trí, cô xấu hổ, cắn môi nói.

“Nói gả cho anh, anh sẽ cho em!” Tạ Thử Dật mút lấy đôi môi của cô, tay không hề ngừng lại.

“Thử Dật...đừng mà...!” Hải Nhạc không ngừng kìm nén tiếng rên rỉ, khoái cảm khiến cho cô dường như muốn điên, nhưng Tạ Thử Dật lại không hề hành động, hất cổ ý dây dưa, cố ý hành hạ ép cô nói gả cho anh.

“Có gả không?” Tạ Thử Dật cương quyết không buông tha cho cô, hất nhất định phải nghe được câu nói cô gả cho anh.

Hải Nhạc rất mẫn cảm, vốn không thể chịu nổi run rẩy, dòng nóng trong người như trào ra, thấm ướt đầu ngón tay anh, mà cảm giác thẹn thùng làm cô cảm thấy khó khăn, muốn trốn lại không có đường trốn.

“Gà...a... uhm...” Hải Nhạc cảm thấy trước mắt mờ hồ, khoái cảm khiến cho cả người tê dại, cô khẽ rên rỉ.

“Gả cho ai? Huh?” Tạ Thử Dật nở nụ cười xấu xa, ánh mắt nhìn Hải Nhạc.

“Gả cho anh, Tạ Thử Dật...uhm... Xin anh, cho em!” Hải Nhạc tựa hồ muốn khóc, hất đứng là ma quỷ, tại sao anh lại muốn hành hạ cô như vậy chứ.

“Ngoan... Bà xã, anh yêu em! Anh sẽ yêu em hết mình!” Anh nâng người tiến vào, không chút nào thương tiếc va chạm nơi sâu nhất, đưa cả hai cùng lên đỉnh điểm((((((((hắc hắc. Hay cho cái câu ‘hết mình’ nha... Khiến cho người ta dậy không nổi luôn...)))))))))

Trong căn phòng một màn ân ái ái, nam nữ dây dưa nóng bỏng, nhiệt độ còn cuồng nhiệt hơn cả mặt trời ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Xin Anh, Cho Em Một Đứa Con!

“Thử Dật à, cô gái Phương Viễn Chi đó đang ở bệnh viện nào? Đợi cô ấy tỉnh lại, chúng ta đi thăm cô ấy một chút, cũng là một cô gái đáng thương, chúng ta nên giúp đỡ cô ấy.” Tạ ba ba hỏi.

Thử Dật không khỏi dừng bước, suy tư một lúc, quay đầu nói với cha: “Ba, cô ấy đang ở bệnh viện Nhân Ái, nghi phạm bắt cóc cũng đang điều trị trong bệnh viện này. Con quên mất là cô ấy ở phòng nào rồi. Như thế này đi, khi nào ba muốn đi thì nói con đưa mọi người đi. Cô ấy thật sự rất đáng thương, vừa cảm vừa xấu xí, người thân bên cạnh cũng không có, người nhà Phương gia hôm nay cũng đến thăm cô ấy, nhưng mà cô ấy vẫn chưa tỉnh. Hai bác Phương cũng rất lo lắng, con đã để họ về nhà chăm sóc Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi. Ba, khi nào muốn đi thì con đưa ba đi, bây giờ con thật sự rất mệt, muốn ngủ một giấc.”

Tạ Thử Dật không ngừng vừa ngáp vừa nói.

“Đi đi, đi đi, xảy ra chuyện lớn như vậy, con nhất định cũng rất mệt mỏi rồi, đi ngủ một chút cho lại sức.” Tạ ba ba vỗ vai, thúc giục anh đi ngủ.

Tạ Thử Dật cười cười, đúng là rất ‘mệt mỏi’ a, hắc hắc, thật sự anh cũng nên ngủ một giấc lấy lại sức. (((((((ay da, mệt vì cái gì thì quay lại chương 213 nhé cả nhà.... Đúng là lưu manh mà...)))))))))

Khi Tạ Thử Dật bước lên phòng tiện tay mở cửa thì lại thấy cửa bị khóa, hần cười lắc lắc đầu, lấy cái chìa khóa mở cửa ra. Khi vừa đẩy cửa ra, Tạ Thử Dật không khỏi ngáy ngẩn cả người, trong lòng cũng là lộp cộp một chút, ngày hôm qua lúc hần vào phòng lấy súng, trong tình thế cấp bách đã quên đóng cửa!

Tạ Thử Dật vội vàng khóa trái cửa phòng, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua, lúc đó, hần vội vội vàng vàng vào lấy súng, ngay cả phòng ăn cũng quên đóng, nhưng cửa phòng của hần lại được khóa lại, rốt cuộc là thế nào?

Tạ Thử Dật không khỏi nhìn chung quanh căn phòng một chút, bước vào căn phòng âm tường, thấy phía trên kệ lại có một chỗ trống, Tạ Thử Dật lại càng hoảng sợ. Đã có người đi vào phòng của hần!

Là ai, là ai to gan như vậy? Lại dám lấy trộm súng trong phòng của hần?

Khóe miệng Tạ Thử Dật hiện lên một tia cười lạnh.

Kẻ này đúng là ngu ngốc! Trong phòng của hần ngay cả súng cũng có, thì tất nhiên sẽ còn biện pháp phòng bị khác!

Trì Hải Hoan nghe Tạ Thử Dật nói Hải Nhạc bị bắt cóc, bây giờ đang hôn mê, cô tức giận muốn chết, sao nó lại lớn mệnh như vậy? Vẫn không chết? Uổng phí cô dồn mọi tâm huyết, nó lại từ quỷ môn quan mà sống lại! Tức chết! Thật sắp bị tức chết rồi!

Mà khi Trì Hải Hoan nghe được hai sát thủ cô ta thuê một chết một bị thương, liền bị dọa sợ. Nếu cái kẻ bị thương đó tỉnh lại, khai ra giao dịch giữa cô ta và cảnh sát thì cô chết chắc rồi! Thuê sát thủ giết người là tội lớn! Nghĩ đến điểm này Trì Hải Hoan không khỏi hoảng sợ. Lát sau lại nghe lên thấy Tạ Thử Dật nói Hải Nhạc và tên sát thủ kia đều ở bệnh viện Nhân Ái, lòng của Trì Hải Hoan lại dòn dập nảy lên, xem ra Tạ Thử Dật vẫn chưa biết Phương Viễn Chi chính là Hải Nhạc! Nếu như mà hần biết..., sau khi cứu được Hải Nhạc, nhất định sẽ không về nhà nhẹ nhàng như vậy, cũng không thể không báo cho cha mẹ nó chính là Hải Nhạc!

Nói vậy, cô ta vẫn còn hi vọng! Cô ta vẫn còn cơ hội giải quyết dứt điểm chuyện này!

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, mẹ Hải Nhạc ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhàn nhạt hỏi: “Con làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Sao lại như hồn bay phách lạc, không tập trung như thế?”

Trì Hải Hoan phục hồi tinh thần lại, vội vàng trả lời: “A, không có gì, chỉ là mấy ngày nay tinh thần con không được tốt lắm.”

“Tinh thần không tốt lắm? Có nên đến bệnh viện kiểm tra một chút không?” Mẹ Hải Nhạc nhíu mày một cái. Đưa con gái này của bà, nghĩ tới chuyện nó thay thế Hải Nhạc đính hôn với Tạ Thử Dật, từ lúc đó bà vẫn luôn coi thường sự tồn tại của nó, vì Hải Nhạc chết đi mà đau lòng khôn nguôi. Nhưng nhìn thấy bộ dạng uest oải không phấn chấn của Trì Hải Hoan, trong lòng bà lại chút lo lắng, dù sao nó cũng là con gái của bà!

“Không cần đâu, chẳng qua là tinh thần hơi uest oải một chút mà thôi.” Trì hải cười vui cười nói, “Mẹ cứ nói chuyện với ba đi, con hơi đau đầu, con muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút.” Vừa nói Trì Hải Hoan vừa đứng lên.

“Đi đi, ba mẹ tối nay phải tham gia một buổi tiệc, cũng phải ra ngoài chuẩn bị lễ phục.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Vâng, ba mẹ đi chơi vui về!” Trì Hải Hoan nhìn mẹ hơi cung kính khom người, sau đó lại quay sang Tạ ba ba cung kính khom người, ông nhìn cô hơi gật đầu một cái.

Trì Hải Hoan xoay người lại, cũng đi lên lầu, không phải là không cảm giác được mẹ, nhất là Tạ ba ba luôn đối với cô lãnh đạm, chẳng qua là cô không quan tâm, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua! Sẽ nhanh thôi! Bọn họ sẽ phải coi cô như bảo bối mà nâng niu!

Trì Hải Hoan nhìn cửa phòng Tạ Thử Dật một chút, khóe miệng hiện lên tia cười, không biết hần bây giờ đang ở làm gì, tin tưởng hần vào phòng sẽ không nằm ngủ ngay, hần nhất định sẽ mở tủ lạnh ra trước, rồi hần sẽ đi tắm một cái, sau đó, vừa vận đứng lúc? Khóe miệng Trì Hải Hoan càng nở nụ cười sâu hơn.

Phải loại bỏ Tạ Hải Nhạc và tên sát thủ kia trước rồi tính tiếp!

Trì Hải Hoan trở về phòng, nhanh chóng đi tắm, sau đó sức nước hoa thơm ngào ngạt, mặc trên người chiếc váy ngủ tơ lụa mỏng manh, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp, tươi mát như gió mùa xuân, cùng ánh mắt trong suốt gọi tinh của mình trong gương, Trì Hải Hoan hài lòng cười.

Trì Hải Hoan ra khỏi phòng, đến bên hành lang, ngó xuống dưới lầu, mẹ và lão già đã không thấy đâu, chắc là đã ra ngoài rồi.

Cô to gan đi tới trước cửa phòng của Tạ Thử Dật, muốn đưa tay nắm lấy khóa cửa phòng của hần.

Không nghĩ tới, hần thế nhưng lại khóa cửa!

Trì Hải Hoan lấy lại bình tĩnh, gõ cửa, bên trong cũng không có động tĩnh gì, cô lần nữa dùng sức gõ cửa.

“Ai đó? Cha sao? Có chuyện gì à?” Rốt cuộc nghe được giọng nói tức giận của Tạ Thử Dật, ngay sau đó cửa liền bị hần mở ra, thấy Trì Hải Hoan ngoài cửa, hần không khỏi sùng sột.

Tạ Thử Dật không nói hai lời liền đóng cửa lại!

“Chờ một chút! Em có việc gấp muốn nói với anh! Chuyện rất quan trọng!” Trì Hải Hoan nhanh chóng ngăn cản cánh cửa đang khép lại.

“Có chuyện gì?” Tạ Thu Dật lạnh lùng nhìn cô ta.

“Anh cho em vào trước hãy nói!” Trì Hải Hoan cường ngạnh mà nói, "em có một thứ muốn cho anh xem! Chắc chắn là tới bây giờ anh vẫn chưa từng xem qua!"

Trì Hải Hoan từ trong tay lấy ra một cuốn album ảnh khá giống một cuốn sách.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú” Tạ Thu Dật lạnh lùng rũ mí mắt xuống, lại muốn đóng cửa.

“Này, này! Đây là hình của Hải Nhạc khi còn bé! Nhất định là anh chưa từng xem qua!” Trì Hải Hoan vẫn cố gắng níu kéo.

Cô ta biết hẳn sẽ không mở cửa cho mình, nhưng sẽ mở cửa vì người đàn bà kia.

Tạ Thu Dật nhìn một vòng cuốn album trong tay cô ta, có chút ngạc nhiên, hẳn không nhịn được nói: "Đưa cho tôi!"

Trì Hải Hoan ngang ngạnh đem sách giấu ra sau lưng: “Anh liên tục không muốn cho em vào phòng!”

Tạ Thu Dật chần chờ một chút, sau đó lại nhìn cuốn album trên tay cô ta, cuối cùng chậm rãi mở cửa phòng.

Trì Hải Hoan nhanh chóng đi vào phòng của hắn.

“Thu Dật, em nói cho anh nghe, đây chính là hình của em và Hải Nhạc năm 8 tuổi, lúc mẹ và Hải Nhạc rời đi đã quên mang theo, cho nên, em quý trọng giữ gìn nó đến tận bây giờ đây!” Trì Hải Hoan cười nói.

Tạ Thu Dật không để ý tới cô ta, đi thẳng đến bên tủ lạnh, mở ra, lấy một chai nước uống cạn. Tim của Trì Hải Hoan không khỏi nhảy lên tận cổ họng, nửa chai nước này chẳng phải là của cô ta sắp đặt sao? Hẳn vẫn chưa uống sao? Chẳng trách khi nhìn thấy cô ta hẳn lại bình tĩnh như vậy! Đúng là trời cũng muốn giúp cô ta! Trì Hải Hoan ở trong lòng thầm cười lớn!

Nhưng cô ta vẫn là có chút không yên lòng, cũng chạy đến trước tủ lạnh nói với Tạ Thu Dật: “Em cũng muốn uống nước!”

Tạ Thu Dật nhìn Trì Hải Hoan một cái, duỗi tay về phía cô ta: “Đưa đây!”

Trì Hải Hoan không cam tâm tình nguyện, đành phải đưa cuốn album cho Tạ Thu Dật, hắn cầm lấy cuốn album, nhanh chóng đến ngồi bên giường. Trì Hải Hoan nán lại, mở tủ lạnh ra nhìn một lượt, mắt cười nheo lại, quả thật là hắn đã uống chai nước mà cô ta đã dụng tay dụng chân!

Trì Hải Hoan không biến sắc lấy ra một chai nước, sau đó đóng tủ lạnh lại rồi đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật đang chuyên tâm xem ảnh, đúng là ảnh của Hải Nhạc và Trì Hải Hoan khi còn bé. Đang chuyên chú xem hình, đột nhiên cảm giác được một bên đệm lún xuống, mà mũi cũng ngửi thấy một mùi hương nồng nặc, Tạ Thu Dật không khỏi cau mày ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trì Hải Hoan ngồi bên cạnh mình, hắn tức giận quát mắng một tiếng: "Sao cô còn chưa đi?"

“Em...” Trì Hải Hoan có chút ủy khuất cúi đầu, "Em ở lại đây, là sợ anh không phân biệt được ai là em, ai là Hải Nhạc, em sẽ chỉ rõ cho anh! Hơn nữa, em chờ anh xem xong thì trả lại cho em!"

“Tự tôi phân biệt được! Không cần cô giải thích! Cô bé cười ngọt ngào lại có chút xấu hổ này chính là Hải Nhạc! Còn xú nha đầu há miệng cười lớn nhất định là cô!” Tạ Thu Dật không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Mặt của Trì Hải Hoan nhất thời lúc đỏ lúc trắng, hắn nói đúng là không có sai, cô bé mỉm cười đó chính xác là Hải Nhạc, còn cô bé cười lớn kia chính là cô ta, hẳn ngay cả khi họ còn bé cũng phân biệt rõ! Chỉ có thể nói là hắn yêu Hải Nhạc muốn điên luôn rồi!

Trì Hải Hoan không khỏi ngân nga thầm cảm, cũng may, Tạ Hải Nhạc đã trở nên xấu xí rồi! Hắn không còn nhận ra nó nữa!

Lúc này, Tạ Thu Dật thấp giọng hô một tiếng: "Tại sao Tiểu Bối và Hải Nhạc lúc còn bé lại giống nhau thế? Mặc dù Nhạc Nhạc lúc nhỏ hơi mập một chút, nhưng thật sự là rất giống với Tiểu Bối, chuyện này là sao a?"

Tim Trì Hải Hoan rung lên một cái, nguy rồi! Nguy rồi! Lúc cô ta cầm cuốn album này tại sao lại không nghĩ đến cái phiên bản Tiểu Hải Nhạc đó chứ? Lần này phải làm sao bây giờ?

“Làm sao được chứ? Làm sao có thể? Tiểu Bối làm sao có thể giống bọn em? Không giống chút nào! Em thấy rõ ràng Tiểu Bối không hề giống bọn em! Thật ra thì, những bé gái lúc còn nhỏ đáng đáp cũng tương tự nhau, nhất là mấy cô bé mập mạp, thoạt nhìn thì cũng có chút giống đấy.” Trì Hải Hoan tái nhợt giải thích.

“Phải không? Có chuyện đó sao?” Tạ Thu Dật không khỏi nhíu mày.

“Tất nhiên rồi! Anh xem những tiết mục tuyển chọn tài năng nhí kia, không hề có mối liên hệ máu mủ nào nhưng lại đáng đáp lại rất giống nhau, trên đời

này người giống người rất nhiều, cho nên Tiểu Bối giống bọn em lúc còn bé, cũng không có gì lạ cả!” Tri Hải Hoan nhắm mắt nói.

“Chắc là vậy!” Tạ Thụ Dật lẩm bẩm nói.

Không nghĩ rằng mình lại có thể thuyết phục được Tạ Thụ Dật cho qua chuyện này, Tri Hải Hoan không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Thụ Dật từ từ lật tròng trảng, mà Tri Hải Hoan si ngốc mà nhìn ngắm một bên khuôn mặt hần, cô cảm thấy hần chính là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp. Từ lần đầu tiên gặp nhau, lúc hần đã bá đạo ôm lấy cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng, cô đã không thể nào xóa bỏ được hình bóng của hần trong lòng mình! Không cần biết hần thích Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng thích hần, cô vẫn yêu hần, cô sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để được ở bên hần! Tri Hải Hoan cô đã thích cái gì, yêu ai, cô nhất định phải chiếm hữu cho bằng được! Nhưng thật sự khó khăn hơn cô nghĩ, cô giống Hải Nhạc như vậy, dù Hải Nhạc không có ở đây, Tạ Thụ Dật cũng không thêm liếc mắt đến cô một cái! Cô có gì thua kém Hải Nhạc chứ? Cô thua kém nó ở điểm nào? Cái đứa con gái vừa nhát gan vừa ngu xuẩn đó, có chỗ nào bằng một nửa Tri Hải Hoan? Chẳng qua là nó chiếm được cơ hội, biết Tạ Thụ Dật trước cô mà thôi! Có gì mà cô không bằng nó chứ?

Được rồi, anh yêu nó! Anh yêu nó chứ gì! Yêu đến chết luôn chứ gì! Không chiếm được tình yêu của anh, thì chiếm được thân thể của anh cũng tốt! Tôi chỉ muốn mang thai con của anh, có nó rồi, anh chắc chắn sẽ được cùng Hải Nhạc chết cùng nhau! Các người đi mà làm một đôi đồng mệnh duyên ương! Tôi sẽ khiến cho các người chết không được từ tế! Mà Tạ gia tất nhiên sẽ thuộc về con của tôi! Cũng chính là thuộc về tôi! Ha ha! Ha ha!

Tạ Thụ Dật, anh phải cùng mẹ con chúng nó, vĩnh viễn sống ở cái làng chài khốn khó đó! Trở thành đứa con hoang không cha không mẹ! Bị người đời làm nhục, cười chê! Vĩnh viễn cũng đừng muốn trở lại Đài Bắc! Càng đừng muốn trở lại Tạ gia! Tạ Thụ Dật! Đây chính là kết quả anh phải nhận khi không chọn Tri Hải Hoan tôi!

Tri Hải Hoan lẳng lặng chờ Tạ Thụ Dật xem hình, khi hần xem đến trang cuối cùng, mặt không chút thay đổi nói với Tri Hải Hoan: “Quyển album này, tôi muốn giữ lại.”

“Em chỉ là muốn cho anh xem, cũng không có nói là cho anh mà.” Tri Hải Hoan có chút nóng nảy mà nói.

Hần muốn giữ cuốn album này cũng được, dù sao cô ta cũng không cần nó, chỉ cần có thể nán lại ở phòng của hần lâu một chút, chờ cho thuốc phát huy tác dụng là được rồi. Cô ta đã qua kỳ kinh nguyệt, hơn nữa hôm nay lại đang trong thời gian nguy hiểm, nếu như có thể thành công cùng hần tiếp xúc thân mật, cô ta nhất định sẽ mang thai con của hần!

Tạ Thụ Dật không để ý tới Tri Hải Hoan, cầm cuốn album đứng thẳng lên, trong lòng Tri Hải Hoan đột nhiên cảm thấy một hồi bi ai, cô cả đời này, chẳng lẽ đều chỉ có thể trở thành cái bóng của Tạ Hải Nhạc thôi sao? Không! Cô ta không muốn làm cái bóng của Hải Nhạc! Chỉ cần có được hần một lần thôi! Một lần cũng được! Chỉ cần có một đứa con của hần, cô ta có thể gạt bỏ xuống mọi mộng tưởng về hần!

Tri Hải Hoan chợt nhào tới Tạ Thụ Dật, từ phía sau ôm chặt lấy hần!

Tạ Thụ Dật sợ hết hồn, không khỏi quát một tiếng: “Cô muốn làm gì?”

Hần dùng sức muốn gỡ hai tay của Tri Hải Hoan ra, nhưng Tri Hải Hoan ngang ngạnh gắt gao không buông hần ra.

“Thụ Dật, Thụ Dật, em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh như vậy! Tại sao anh vẫn không thể quên được Hải Nhạc chứ?” Tri Hải Hoan bị thương lắm lắm hỏi.

“Em từ trước tới giờ cũng chỉ có một mình anh, từ trước tới giờ em cũng chỉ theo đuổi cái bóng của anh, em cũng chưa từng ôm anh một lần nào, trừ cái lần đầu tiên gặp mặt anh hôn em, hai má của em anh cũng chưa từng chạm qua một lần! Ngay cả cái lần anh ngủ mê man trên giường của em, em chỉ biết rằng nam nữ khi làm chuyện đó với nhau lần đầu tiên thì mới chảy máu, nhưng lúc đó anh ngủ say, làm sao khiến em chảy máu đây? Em thật sự không biết phải làm sao, không có cách nào khác, em đành phải lấy dao cứa lên đùi của mình để cho máu chảy lên giường, anh có biết đau đớn thế nào không? Rất đau, thật sự rất đau, nhưng dù có đau cũng rất đáng, nàng tiên cá vì muốn cùng hoàng tử ở bên nhau, mà nguyện đánh đổi giọng hát của mình lấy đôi chân, mỗi một bước chân đều giống như đi trên dao nhọn, nhưng mà chỉ cần được ở cùng hoàng tử mà cô ấy yêu thương, đau đớn thế nào cô ấy cũng nguyện ý, đau đớn nhưng rất đáng giá. Thụ Dật, em cũng như vậy a, chỉ cần được ở bên anh, dù cho phải bán cả linh hồn em cũng nguyện ý! Nhưng tại sao anh không thể quay đầu nhìn em lấy một lần? Tại sao trong mắt anh chỉ có Hải Nhạc mà thôi? Thụ Dật, Thụ Dật à! Em yêu anh rất nhiều! Dù anh có muốn giết chết em, em vẫn không thể nào ngừng yêu anh!”

Tri Hải Hoan nói đến chỗ thương tâm, không nhịn được khóc thút thít.

“Không, Tri Hải Hoan, linh hồn của cô rất bẩn thỉu, chỉ sợ ngay cả ma quỷ cũng sẽ không cùng cô làm cái loại giao dịch này! Suy nghĩ một chút xem chính cô đã làm gì tôi! Cô biết rõ rằng giữa chúng ta không hề xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại vu khống tôi cướp đi lần đầu tiên của cô! Cô rõ ràng là bị người khác làm nhục rồi mang thai, thế nhưng lại đổ hết lên đầu tôi, còn muốn dùng đứa bé đó ép tôi đính hôn với cô! Khi bị tôi phát hiện ra, cô thế nhưng lại gài bẫy Nhạc Nhạc, vu oan cho cô ấy là đẩy cô xuống lầu nên mới sinh non! Cô cướp đoạt chiếc nhẫn và sợi dây chuyền mà tôi đưa cho Nhạc Nhạc! Mà cô, cũng chính là cô đã đẩy cô ấy xuống biển! Nhất định là cô! Cô muốn cô ấy chết! Cô muốn thay thế cô ấy để ở bên cạnh tôi! Mọi chuyện cô làm, đều khiến cho người ta phát sợ, người đời căm phẫn! Vậy mà cô còn không biết xấu hổ, tự so mình với nàng tiên cá! Nàng tiên cá vì hoàng tử mà cô ta yêu, tình nguyện hi sinh tính mạng của mình để thành toàn cho hoàng tử! Cô có thể sao? Cô có thể sao? Cô hiểu thành toàn là gì sao? Cô chỉ biết mạnh mẽ đi cướp đoạt của người khác! Không phải là đồ của cô, nhưng cô vẫn giành lấy trên tay mình! Cô không có được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng có được! Cô không từ thủ đoạn nào để phá hủy tất cả! Tri Hải Hoan! Cô khiến cho tôi ghét cay ghét đắng đến mức không thể nào hình dung được! Cô cảm thấy đây là yêu? Nếu như đây chính là tình yêu của cô dành cho tôi, thì tôi thật sự cảm thấy buồn nôn, Tạ Thụ Dật tôi tại sao lại bị một người đàn bà ghê tởm như vật nói lời yêu chứ? Thật sự rất buồn nôn! Bây giờ, tôi nói lại một lần nữa, buông tôi ra!” Tạ Thụ Dật tức giận rống lên.

Tri Hải Hoan vẫn như cũ cố chấp hết sức ôm chặt hân: "Không, em không buông, em không buông, Tạ Thư Dật, anh đáp ứng em lần này thôi được không, để cho em làm người phụ nữ của anh được không? Em chỉ cần một lần thôi!"

Tri Hải Hoan cảm giác được nhiệt độ trên người Tạ Thư Dật đang từ từ tăng lên, mà hô hấp của hân cũng bắt đầu dồn dập, gấp rút, thuốc đã phát huy tác dụng rồi! Cô ta đã gia tăng lượng thuốc nhiều hơn!

Vì vậy tay của Tri Hải Hoan, bắt đầu làm loạn, cô ta liều lĩnh xé rách áo của Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật nắm lấy cơ hội, đẩy cô ta ra, xoay người lại, hung hăng cho cô ta một cái tát: "Không biết liêm sỉ! Cô đã bỏ thuốc tôi phải không? Phải không? Là bỏ vào cuốn album? Hay là bỏ vào nước hoa trên người cô? Hay là còn ở chỗ khác nữa? Người đàn bà đáng chết này! Cô mãi mãi cũng chỉ biết dùng một chiêu này thôi sao? Đối với Nhạc Nhạc cũng là như thế này, đối với tôi cũng như vậy! Cô không thể đổi chiêu khác sao? Thật quá nhàm chán!"

Tri Hải Hoan bị hân tát một cái khiến cho đầu óc choáng váng, cô ta bụm mặt ngây ngô đứng trước mặt hân, hân lại đánh cô rồi! Hân lúc nào cũng đánh mặt bên này của cô!

"Không sai! Là em đã hạ được anh! Tại sao phải đổi chiêu khác chứ? Chiêu này là có tác dụng nhất a! Chỉ sợ là ngay lúc này nếu anh không có đàn bà, anh sẽ nổi điên mà chết đấy!"

Tri Hải Hoan cười khanh khách lên, cô ta bây giờ không đi so đo một cái tát kia, chậm rãi kéo dây áo ngủ gọi cảm khỏi bờ vai, chiếc váy mỏng manh rớt xuống dưới chân, thân thể hoàn hảo xinh đẹp cứ thế lộ ra trước mặt Tạ Thư Dật.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Anh Bị Hạ Được (H Nặng, Lưu Ý Trước Khi Xem □)

"Anh chỉ cần bước lên hai bước, em chính là của anh." Tri Hải Hoan cười mỉa hoặc, nghiêng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt của Tạ Thư Dật. "Tạ Thư Dật, mặt của em so với Hải Nhạc không mấy khác biệt, dáng người của em so với nó còn đẹp hơn, Tạ Thư Dật, anh bỏ qua em, chính là tổn thất lớn nhất cả đời này của anh!" (((((((((((thấy ón hà... Chì làm như chì là bảo vật quốc gia vậy...))))))))))

Tạ Thư Dật không khỏi vội vàng quay người sang, lura giận trong lòng cũng muốn bộc phát.

"Vô sỉ! Hạ lưu! Hèn hạ! Đừng tưởng rằng tôi không có cách." Tạ Thư Dật toàn thân cũng bị giận đến phát run.

Tri Hải Hoan cười duyên đi tới sau lưng của hân, khẽ liếm tấm lưng rộng của hân, cô ta cảm nhận rõ ràng thân nhiệt của Tạ Thư Dật đang nóng lên.

Tạ Thư Dật đột nhiên xoay người, ánh mắt lấp lánh nhìn Tri Hải Hoan, Tri Hải Hoan vui mừng, cứ đứng im nhìn Tạ Thư Dật, sau đó hai tay lại mò tới trước ngực Tạ Thư Dật, muốn cởi nút áo của hân.

Tạ Thư Dật cũng đưa tay ra đặt ở trên bờ vai của Tri Hải Hoan, Tri Hải Hoan thấy Thư Dật làm ra động tác này, trong lòng càng thêm vui mừng, xem ra, hân hoàn toàn bị xuân được không chế rồi!

Tri Hải Hoan muốn nhào vào trong ngực của Tạ Thư Dật, nhưng hai tay của hân lại mạnh mẽ chế trụ hai bả vai của cô ta, khiến cho cô ta không cách nào nhúc nhích được.

"Thư Dật, anh làm vậy em rất đau. Buông em ra, em sẽ khiến cho anh cảm thấy thoải mái." Tri Hải Hoan cố nén đau đớn làm nũng mà nói.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn chằm chằm Tri Hải Hoan, trong mắt đột nhiên chuyển đổi thành vẻ căm ghét, hân từng chữ từng chữ mà nói: "Tri Hải Hoan, đừng cho là tôi không biết cô có chủ ý gì! Cô đừng hòng mơ tưởng mang thai đứa con của tôi! Cô không xứng! Cô chỉ là loại đàn bà dâm dăng! Chỉ xứng cho cái loại như Kim Cương đó mà thôi! Ở cùng cô, thật sự rất bẩn, rất buồn nôn!"

"Thư Dật!" Tri Hải Hoan bất ngờ, không nghĩ tới Tạ Thư Dật lại nói ra những lời thanh tỉnh như vậy, thật khiến cho cô ta kinh hãi.

Tri Hải Hoan còn chưa kịp phản ứng vì lời nói của Tạ Thư Dật, hân đã nện một quyền sau gáy cô ta, dùng lực khá mạnh khiến cho Tri Hải Hoan không kịp nhìn mà đã gục trên sàn nhà.

Tạ Thư Dật nhìn Tri Hải Hoan tê liệt ngã xuống sàn nhà, trong lòng thật sự tức giận, đúng là yêu tinh ngàn năm chỉ biết đi gieo họa, hại người! Hân nghiêng răng nghiền lợi, cơ hồ muốn cho cô ta mấy đập, nhưng là hân vẫn nhịn được, lấy chiếc chăn mỏng trên giường phủ lên người Tri Hải Hoan, sau đó thô lỗ ôm cô ta lên, hân muốn đưa cô ta ra ngoài, tránh trường hợp giống như lúc trước không thể giải thích được!

Tạ Thư Dật mở cửa phòng của Tri Hải Hoan ra, trực tiếp ném cô ta lên giường, người đàn bà đáng chết này, nếu có thể, hân thật sự muốn dùng một quyền đánh chết cô ta cho xong chuyện! Tránh sau này cô ta lại giở trò hại người!

Khi ra khỏi phòng của Tri Hải Hoan, Tạ Thư Dật đi thẳng xuống dưới lầu, lớn tiếng gọi: "Vú La! Vú La!"

“Thiếu gia, tôi ở đây!” Vũ La vội vã cuống quýt chạy ra.

“Người đàn bà kia, vũ tập trung tất cả người giúp việc lại, trông chừng cô ta cho tôi! Không cho cô ta bước ra khỏi Tạ gia nửa bước! Thời điểm cô ta bước chân ra ngoài, cũng chính là lúc các người ra khỏi Tạ gia! Có nghe hay không!” Tạ Thu Dật cúi kính nói với Vũ La.

Vũ La sợ hết hồn, bà chưa từng thấy Tạ Thu Dật tức giận nghiêm trọng như thế qua, bà vội vàng gật đầu: “Tôi hiểu! Tôi hiểu!”

Tạ Thu Dật vội vàng lên xe, Trì Hải Hoan thật ác độc, cô ta rõ ràng đã bỏ rất nhiều thuốc!

Cô ta cùng lắm là chỉ muốn có được đứa bé của hắn để trói chặt hắn, trói chặt Tạ gia mà thôi! Hắn nhất định không để cô ta được như ý muốn! Hắn làm sao có thể để cho mình trở thành công cụ để Trì Hải Hoan điều khiển chứ!

Cô ta cho là dùng chiêu hạ dược này là có thể khống chế được hắn? Thật là buồn cười! Cho dù hắn muốn có con, thì cũng chỉ muốn Nhạc Nhạc sinh con cho hắn! Không tới phiên người phụ nữ khác, chớ nói chi là Trì Hải Hoan!

Tạ Hải Nhạc đang nằm ở trong phòng bệnh buồn bực, cô cũng không phải là lo lắng cho an toàn của mình, mà là cô căn bản không phải bệnh nhân, cô rất khỏe, mặc dù Tạ Thu Dật nói qua đến tối sẽ có người thay ca, nhưng cả ngày cứ ở trong bệnh viện, không có bệnh cũng bị buồn bực làm cho thành bệnh. Nhưng cô tin hắn, Tạ Thu Dật nói rồi, chỉ cần vượt qua được khó khăn lần này, bọn họ có thể mãi mãi ở bên nhau, cô tin rằng, lần này cô và Tạ Thu Dật sẽ được ở bên nhau, sau cơn mưa trời lại sáng.

Vừa nghĩ tới Tạ Thu Dật, Hải Nhạc liền cười ngọt ngào rồi, hắn đối với cô, thật sự rất quan tâm, nghĩ tới tối hôm qua, mặt của cô bất tri bất giác liền đỏ, cô không khỏi chui trong tấm chăn mỏng, che mặt lại.

Lúc này, Hải Nhạc không hề biết cửa phòng bệnh của mình đã bị người khác lặng lẽ mở ra.

“Tạ Thu Dật thôi! Tạ Thu Dật chết bầm! Đã nói là không muốn! Lại còn...” Hải Nhạc chui vào trong chăn, lăm lăm mắng.

“Còn cái gì?” Đột nhiên có người ngồi ở trước giường cô hỏi.

Hải Nhạc sợ hết hồn, thế nào hắn đã tới đây? Không phải nói phải về nhà nghỉ ngơi thật tốt sao?

Hải Nhạc vội vàng nhô đầu ra, vừa nhìn, không phải là hắn thì còn ai?

“Không phải anh nói phải về nhà nghỉ ngơi sao?” Hải Nhạc kinh ngạc hỏi.

“Phải, anh đã chuẩn bị nghỉ ngơi, lấy lại tinh thần, nhưng là có người làm trò quỷ, không muốn anh được thoải mái.” Tạ Thu Dật có chút thô thờ gấp nói.

“Là ai? Ai không muốn anh thoải mái?” Hải Nhạc ngạc nhiên hỏi.

“Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan bỏ thuốc anh!” Tạ Thu Dật nói.

Hải Nhạc hoang mang sợ hãi nhìn về phía Tạ Thu Dật: “Cái gì, cô ta lại dám bỏ thuốc anh? Là thuốc gì? Bây giờ anh có sao không? Có sao không? Nhanh đi tìm bác sĩ a! Nhanh lên! Cô ta còn muốn sát hại anh sao? Thật ghê tởm, quá ghê tởm! Anh mau đi báo cảnh sát đi! Đi a!”

Khi cô thấy mặt Tạ Thu Dật đỏ ửng lên, nước mắt của Hải Nhạc lại hoa lạp lạp liền chảy xuống: “Thu Dật, anh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì! Em đưa anh đi gặp bác sĩ, anh không cần phải gặp em, hãy đi gặp bác sĩ trước!”

“Đừng nóng vội, anh còn không vội, em không cần gấp như thế.” Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc, “Cô ta bỏ thuốc anh, cũng chính là loại thuốc mà mấy năm trước muốn ép em và Chung Hán Lương ngủ với nhau... Loại thuốc hạ lưu đó, cô ta muốn có anh, khả năng lớn nhất là muốn mang thai con của anh! Đó sẽ là công cụ để cô ta uy hiếp anh và Tạ gia!”

“Trời ạ! Cô ta tại sao có thể như vậy?” Hải Nhạc không khỏi há to miệng.

Trì Hải Hoan, thật rất đáng hận! Rất đáng hận! Tại sao có thể đối với Thu Dật như vậy? Mặt của Hải Nhạc cũng bị đỏ lên vì tức giận.

“Nhạc Nhạc, anh vốn cũng muốn thủ tư vị tắm nước lạnh, bởi vì chuyện lần đó, anh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với em, nhưng anh thật sự không có nghị lực mạnh mẽ như em, anh không làm được, bây giờ anh rất khó chịu, rất khó chịu, thân thể anh như sắp nổ tung lên rồi, cho nên anh chỉ có thể đến tìm em! Thuốc giải đã có sẵn là em rồi!” Tạ Thu Dật nửa đùa nửa thật nói với Hải Nhạc.

“Nhưng mà, làm sao anh có thể để cho cô ta có cơ hội bỏ thuốc anh chứ?” Hải Nhạc tức giận hỏi.

Tạ Thu Dật thở dài một cái, thành khẩn nhìn cô: “Bây giờ không phải là thời điểm ghen, tin tưởng anh, bởi vì có em ở đây, anh mới có thể để cho cô ta dễ dàng thực hiện được! Anh có dụng ý của anh, sau này sẽ từ từ nói cho em! Nhạc Nhạc, bây giờ anh rất cần em giúp anh! Không phải là cô ta cũng không đạt được ý muốn sao? Anh không phải là đã tới tìm em rồi sao?”

Lửa giận của Hải Nhạc lại bị thâm tình trong mắt hắn dập tắt rồi, mặt của cô dần dần nổi lên một tầng hồng hồng.

“Nhưng mà, tối hôm qua vừa mới...” Hải Nhạc kỳ kỳ ngả ngả mà nói, “Em sợ, em sợ mình sẽ không chịu nổi.”

Tạ Thu Dật nhíu mày: “Ý của em là, là để cho anh đi tìm người khác sao?”

“Không không không, không phải là ý đó, em, em, được rồi, em giúp anh!” Hải Nhạc chỉ đành phải gật đầu, cô chống lên thân thể, đỏ mặt từ từ cời nút áo Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật nhìn đôi môi đỏ mọng cùng đôi mắt trong suốt của Hải Nhạc, sớm đã khuất phục, không thể kìm nén thêm được nữa.

“Em quá chậm! Để anh làm!” Tạ Thu Dật gỡ tay Hải Nhạc ra, nhanh chóng cời áo sơ mi của mình xuống, để lộ ra vòm ngực sáu múi, trắng kiết.

Hai má của Hải Nhạc không khỏi hồng lên, nghiêm mặt cúi đầu, cũng đã cùng hắn có nhiều lần ân ái rồi, nhưng mà giữa ban ngày như vậy, lại đang ở trong bệnh viện, thật sự đúng là khiêu chiến ranh giới đạo đức cuối cùng của cô mà!

“Muốn anh giúp em cời sao? Hay là em tự chính mình động thủ?” Tạ Thu Dật trong lòng đã thú đã sớm đang gặm thét rồi, đây chính là lượng xuân dược rất nặng a! Nhưng hắn sợ sẽ hù dọa đến Hải Nhạc, cố ý buông lỏng, kìm nén dục vọng, hắn dí dõm chọc cô.

“Em” Hải Nhạc cắn môi, từ từ đem quần áo bệnh nhân trên người cời xuống, cô nhìn cửa một chút, có chút bận tâm mà nói, “Liệu có người đột nhiên đi vào hay không?”

“Em cảm thấy anh sẽ để người khác đến xem hiện trường chúng ta biểu diễn sao?” Tạ Thu Dật sốt ruột không kiềm chế được nữa, kéo Hải Nhạc vào trong ngực, xé toạc chiếc áo bệnh nhân mà Hải Nhạc chưa kịp cời ra.

“Em có cảm thấy, ở trong bệnh viện vận động một chút, là một loại cực kỳ kích thích không?”

“Đi tìm chết!” Tạ Hải Nhạc yêu kiều đánh lên lồng ngực mạnh mẽ của hắn.

“Em để cho anh chết đi! Chết ở trên người của em, anh một chút tiếc nuối không có!” Tạ Thu Dật vẫn còn có tâm tình miệng lưỡi trơn tru.

“Đáng ghét a!” Tạ Hải Nhạc thật sự thua hắn, cũng thấy hắn đầu đầy mồ hôi hột, lại còn có tinh thần hăng hái nói giỡn như vậy.

“Anh không sao chứ?” Tạ Hải Nhạc lo lắng vuốt mồ hôi hột trên mặt hắn.

“Anh thừa nhận, anh rất có sao, rất rất có sao, nhưng mà anh sợ sẽ hù dọa đến em.”

Tạ Thu Dật không muốn nhìn nữa, hắn cũng nhìn không được rồi, dục lực quá mạnh mẽ, trên người của hắn từng tế bào đều ở đây khiêu khích, thúc giục hắn mau chóng chiếm lấy Hải Nhạc, hắn dùng lực đi cời quần của Hải Nhạc, Hải Nhạc bị giật mình, cô vội vàng nói: “Đừng nóng vội, em, em tự mình cời.”

Khi Hải Nhạc đem quần áo trên người cời hết, Tạ Thu Dật cơ hồ giống như Sói hoang mà nhào tới, hai mắt hắn cũng vì dục vọng mà đỏ lên, lúc này là hắn dùng ý chí đè nén dục lực, bây giờ hắn áp chế không nổi nữa rồi. Ý thức của hắn vì tác dụng quá lớn của thuốc mà trở nên hỗn loạn, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể lửa nóng hùng hực thiêu đốt, thiêu đốt tới nỗi hắn không cách nào thanh tỉnh, chỉ theo bản năng mà làm chuyện hắn muốn.

Tạ Thu Dật ôm Hải Nhạc thật chặt, chặt đến nỗi Hải Nhạc không cách nào thở nổi.

“Thu Dật, Thu Dật! Đừng ôm em chặt quá!” Hải Nhạc cố gắng nhắc nhở hắn đừng ôm cô quá chặt, Tạ Thu Dật buông cô ra, hai tay lại áp vào đầu Hải Nhạc, cúi đầu liên ngâm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đem lời chưa kịp nói của cô toàn bộ ngăn lại.

Hắn cường ngạnh hàm răng của Hải Nhạc, đầu lưỡi giống như giống như con rắn nhỏ chạy vào trong miệng của cô, gât gao quấn lấy cái lưỡi đình hương thơm mềm của Hải Nhạc, không ngừng quấn lấy, không ngừng lộn xộn. Hải Nhạc cũng không phải là lần đầu tiên hôn hắn, nhưng là Tạ Thu Dật từ trước đến nay chưa từng bốc lửa vội vàng nhiệt tình như thế, rốt cuộc cô cũng hiểu ra trước kia hắn đã nhẫn nhịn, khắc chế như thế nào, xuân dược đã hoàn toàn phóng túng bản năng của hắn, Tạ Thu Dật cuồng bạo, mãnh liệt giống như một con sư tử, mà cô tựa như một con bạch thỏ yếu ớt, khi hắn đã giơ móng vuốt thì cô không có cách nào thoát ra được.

Tạ Thu Dật kết thúc nụ hôn lưỡi kiều Pháp ngọt ngào, đem nụ hôn nóng rực một đường từ chiếc cổ duyên dáng dõn đến nơi đầy đặn trên ngực Hải Nhạc, hắn vội vàng ngâm lấy nụ hoa hồng hồng ửng đỏ kia, dùng sức mút, giống như hắn trở lại bản năng của một đứa bé đói khát như thế, hắn dùng sức khiến cho Hải Nhạc cơ hồ hết rằm lên, đau đớn xen lẫn một loại cảm giác quái dị trước kia chưa bao giờ trải qua, cũng làm cho cô hoang mang không biết đó là đau đớn hay là vui thích nữa!

“Thu Dật, Thu Dật, nhẹ một chút, nhẹ một chút” Hải Nhạc cơ hồ có chút kháng cự muốn đẩy đầu của hắn ra, nhưng Tạ Thu Dật ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay to của hắn từ từ dời xuống, ôm lấy một bên đầy đặn của Hải Nhạc, dùng sức xoa nắn, vừa nhu vừa cương.

“Đau, Thu Dật, đau!” Hắn xoa nắn lực đạo quá lớn, trên ngực truyền đến một cảm giác đau rát, nước mắt Hải Nhạc đều muốn chảy ra.

Trời ạ, hắn giống như điên rồi, căn bản không nghe lọt cô nói cái gì, phải làm sao à?

Hải Nhạc vẫn cố gắng gọi thần trí của hắn về: “Thu Dật, em là Nhạc Nhạc a, em là Nhạc Nhạc!”

Lúc này Tạ Thu Dật đã mất đi lý trí, hắn ôm lấy cô, đem lửa nóng đã sớm dâng trào tấn công vào nơi mềm mại nhất của Hải Nhạc, Hải Nhạc không nghĩ tới hắn sẽ như thế lỗ mãng, cô kêu rên đón nhận hắn cuồng mãnh đánh thẳng vào, hai tay ôm lấy lưng của hắn, móng tay hung hăng khảm vào trong bắp

thịt của hắn. Tạ Thử Dật giống như không có cảm giác, hai tay của hắn nắm trọn nơi đầy đà của Hải Nhạc, cuồng dã luật động. Hải Nhạc không còn kháng cự từ từ đón nhận hắn, tình đến lúc sâu đậm, cô không tỉnh mà nguyên phát ra tiếng rên rỉ, nghe vào tai của mình chỉ thấy mê hoặc cùng đắm đuối biết bao, chính cô lại càng hoảng sợ, không khỏi che miệng mình thật chặt, cô xấu hổ không muốn phát ra thanh âm mắc cỡ này. Tiếng rên rỉ yêu kiều của Hải Nhạc khi vào tai Tạ Thử Dật, lại như một loại thuốc trợ tình, kích thích toàn thân hắn huyết dịch đều ở đây sôi trào, tất cả giác quan cùng tri giác toàn bộ đều tập trung vào chỗ kết hợp của hắn và Hải Nhạc, để cho hắn như mãnh thú gầm nhẹ hướng tới chỗ sâu nhất, chạy nước rút!

Hắn công kích mãnh liệt khiến cho Hải Nhạc cũng không chịu nổi rồi, Hải Nhạc không khỏi thật thấp kêu lên: "Thử Dật, Thử Dật, chậm một chút, chậm một chút a!" Hải Nhạc khẽ gọi không khiến cho Tạ Thử Dật tốc độ chậm lại, ngược lại lại làm cho Tạ Thử Dật càng cảm thấy hưng phấn, hắn nhấn đôi chân thon dài của Hải Nhạc vòng quanh bên hông của mình, không chút kiêng kỵ để cho mình hoàn toàn chìm vào trong mềm mại của cô, một lần rồi lại một lần đánh thẳng vào, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời không cách nào nói rõ.

((((((((((Má ơi... Ặt máu mũi... Mị thật sự run tay rồi đây, sao chị Hương có thể viết kỹ như vậy chứ! Huhu! Các bạn à, ráng đi nhé, thông cảm cho Dật ca, dính xuân dược thì phải như vậy... Mị sẽ cố gắng... □)))))))))

Tạ Thử Dật tiến thẳng vào, khiến cho mái tóc dài của Hải Nhạc không ngừng đung đưa, mang đến từng trận khó nhẹn nóng ran, rất nhanh lan tràn đến toàn thân của cô, Hải Nhạc theo bản năng bắt đầu gầy dựa, cô nhẹ nhàng nâng người lên nghênh đón đung đưa chạm kịch liệt của hắn.

Tạ Thử Dật cảm thấy cô đáp lại, hắn không khỏi đem người anh em cuồng mãnh hoàn toàn đẩy vào trong chỗ sâu nhất, Hải Nhạc bị khoái cảm làm cho rung động, phát ra tiếng kêu mê hoặc. Tạ Thử Dật cúi đầu, tìm đến cô đôi môi của Hải Nhạc, ngăn lại tất cả tiếng ngấm nga của cô, mà bàn tay của hắn cũng dùng sức xoa nắn đỉnh núi cao vút của cô. Hắn điên cuồng cùng Hải Nhạc dây dưa, lắc lắc, đụng chạm lấy, hơi thở của hắn cũng giống như lửa nóng, cơ hồ muốn đem Hải Nhạc mà thiêu đốt, đầu lưỡi hắn linh hoạt, liều mạng cùng với cô quện vào nhau, Hải Nhạc cảm giác linh hồn cũng đã bị hắn hút sạch rồi, hắn ngang tàng tiến tới, đốt cháy tất cả giác quan cùng lý trí của cô.

"A a! Thử Dật, trời ạ, em chết mất!" Hải Nhạc cuồng loạn kêu lên, từng trận run rẩy lan ra toàn thân của cô, Hải Nhạc không khỏi như khóc cúi đầu cắn bả vai Tạ Thử Dật, thần trí từ từ trở nên mơ hồ, nhưng cô rõ ràng nghe được tiếng thở dốc của mình cùng tiếng thở thô hỗn loạn Tạ Thử Dật đan vào nhau, tạo nên một đoạn hợp xướng nguyên thủy nhất, mà hơi thở thô ráp của Tạ Thử Dật càng ngày càng nhanh, đánh thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, kích thích vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng Hải Nhạc, kích tình tựa như núi lửa lập tức ở trong cơ thể cô bạo phát ra!

"A!" Hải Nhạc ngửa đầu hét rầm lên, cảm giác như thân thể mình chia năm xẻ bảy rồi, mà cô là mảnh vụn phiêu ở trong không trung, mơ hồ cũng không biết muốn bay đi đâu.

"Oh!" Tạ Thử Dật ở trên người Hải Nhạc, cũng giống như đã thú gầm nhẹ, hắn cuồng mãnh tiến hành công kích cuối cùng, hai người kịch liệt chấn động, khiến chiếc giường bệnh cũng không chịu nổi kích tình, phát ra kết kết kháng nghị.

Hải Nhạc trở nên hỗn loạn, ý thức thật vất vả lắm mới tìm trở về, toàn thân ướt đầm mồ hôi, mà Tạ Thử Dật cũng không khá hơn chút nào, hai người giống như là mới bò từ trong bể nước lên vậy. Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy Tạ Thử Dật một cái, Tạ Thử Dật điên cuồng cũng đã dần dần hồi phục thần trí, phát hiện mình nằm đè lên người Hải Nhạc, hắn vội vàng bật dậy.

"Em ổn chứ?" Hắn không khỏi quan tâm hỏi.

"Em..." Hải Nhạc không biết nên nói là mình ổn hay không ổn nữa.

Tạ Thử Dật thấy toàn thân Hải Nhạc toàn là dấu vết vừa xanh vừa tím, không khỏi rất đau lòng.

"Trời ạ, anh đã làm gì thế này? Anh điên rồi sao?" Hắn ảo não đăm đăm đầu của mình.

"Không trách anh, lúc đó anh đã giống như không còn chút ý thức nào, em gọi anh, anh cũng không đáp tiếng nào, không trách anh được." Hải Nhạc không khỏi co lại đến trong bộ ngực của hắn, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi của hắn.

"Đều là do Tri Hải Hoan đáng chết!" Tạ Thử Dật trong miệng vừa mắng, vừa tỉ mỉ lau mồ hôi trên người cô.

Nhìn Hải Nhạc nhả nhụy, trắng nõn mê người, Tạ Thử Dật lại bắt đầu hô hấp dồn dập, hắn ném khăn giấy trong tay xuống đất, lại đem Hải Nhạc áp đảo dưới thân mình.

"Thử Dật, em mệt quá rồi!" Hải Nhạc cơ hồ cầu khẩn hắn.

"Thật xin lỗi, anh thật sự không muốn liên lụy em, nhưng được lực quá lớn, còn em, sức hấp dẫn của em khiến anh không nhịn được!" Tạ Thử Dật không nói lời gì, lần nữa công thành lướt tri.

"Tri Hải Hoan đáng chết, hại chết em mà!" Hải Nhạc chỉ có thể thảm máng.

Rõ ràng là muốn cự tuyệt, rõ ràng vô lực chịu đựng, nhưng cô vẫn không tự chủ được lần nữa ôm lấy bả vai của Tạ Thử Dật, cùng hắn trầm luân vào địa ngục, lại cùng hắn phi thăng vào hoan ái thiên đường. Bọn họ ngay cả ăn uống cũng ở ngay trên giường bệnh, Tạ Thử Dật vô độ yêu cầu đến đêm khuya vẫn chưa ngừng nghỉ, Hải Nhạc cuối cùng không cách nào chịu đựng nổi, cô cứ thế ngất lịm đi, Tạ Thử Dật không ngừng vận động, thể lực cũng bị tiêu hao không ít, đến cuối cùng, hắn toàn thân mệt mỏi, mệt mỏi không cách nào nhúc nhích, mới kết thúc cuộc chơi ngọt ngào này.

Tạ Thử Dật ôm Hải Nhạc đang ngủ mê man vào trong ngực, hôn lên đôi môi tái nhợt của Hải Nhạc, lầm bầm nói: "Thật tốt khi có em, nếu như lỡ cùng Tri Hải Hoan xảy ra chuyện này, anh chắc chắn sẽ giết cô ta, sau đó sẽ đi tự sát, Nhạc Nhạc, là em đã cứu anh một cái mạng này, cảm ơn em!" Tạ Thử

Dặt thảo mẫn đem Hải Nhạc ôm trong ngực, trầm lắng ngủ.

((((((((((((Trời ạ, các anh các chị có ít cảnh nóng, nhưng tại sao lại không chia đều ra hả, hơn 200 chương, mà cứ dồn dập lúc này là thế nào, tui còn nhớ cách đây mấy chương có H nhẹ thôi mà, mức độ tăng đều thế này thì tui không còn máu để viết tiếp đâu. HuHuHu. Các bạn ráng giữ sức nghe, tui là tui đuối lắm rồi. ... ;)))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Tạ Gia Không Chứa Chấp Cô!

Khi Trì Hải Hoan tỉnh lại, lại phát hiện ra mình thế nhưng lại đang nằm ở trên giường của mình!

Trì Hải Hoan nặng nề xoa đầu, thật là đau, giống như bị dao chém một nhát vậy!

Trì Hải Hoan nhớ lại lúc mình còn ở trong phòng của Tạ Thụ Dật, kết quả, hần thế nhưng cự tuyệt cô, còn nằng cô chỉ là một người đàn bà dám dăng, chỉ xứng với loại người đê tiện như Kim Cương, còn nói, ở cùng cô, hần cảm thấy rất bẩn, sợ cô làm dơ hần!

Rồi sau đó, hần hình như là đánh một quyền trên gáy của cô, cô liền ngất đi!

“Tạ Thụ Dật, anh thật ác độc! Anh thật ác độc!” Trì Hải Hoan không khỏi ô ô khóc.

Những tưởng rằng lần này sẽ được như ý, nào ngờ đến ý chí của hần lại kiên cường như thế, cô trần truồng đứng ở trước mặt của hần, hần thế nhưng đến liếc một cái cũng không thèm nhìn cô! Hần đã trúng thuốc, tại sao vẫn không chạm vào cô? Không lẽ, không lẽ vóc dáng cô kém cỏi như vậy sao? Không hấp dẫn được hần? Cô thật sự kém cỏi như vậy sao? Phải biết khi ở nước ngoài, dáng người mê hoặc của cô khiến cho bao người đàn ông thèm thường không dứt đó!

Trì Hải Hoan liên tục vỗ ngực căm rắng nghiêng lợi: “Tạ Thụ Dật! Anh thật quá đáng! Một cơ hội duy nhất cũng không cho tôi! Tôi nhất định sẽ khiến cho anh chết không được từ tế! Tôi muốn anh chết không được từ tế! Ghê tởm, đến cả một cơ hội anh cũng không nguyện ý cho tôi!”

Cuộc đời của cô, bởi vì Tạ Thụ Dật và Tạ Hải Nhạc mà rối tinh rối mù, là do hai người bọn họ, đều do hai người bọn họ! Không! Đều do Trì Hải Nhạc! Đều do nó! Nếu là không có nó! Tạ Thụ Dật nhất định sẽ yêu cô! Hần nhất định sẽ yêu cô! Cô so với Trì Hải Nhạc hoàn hảo hơn nhiều! Là nó! Đều tại nó! Nếu không có nó, Tạ Thụ Dật nhất định sẽ chọn cô! Là Trì Hải Hoan cô đây!

“Trì Hải Nhạc, mày chờ đó! Mày chờ đó! Tao không có được Tạ Thụ Dật, thì cũng sẽ không để cho Tạ Thụ Dật có được mày! Một con đàn bà xấu xí như mày, chắc chắn hần sẽ không để ý đến! Không! Tao muốn cho mày biến mất! Mày biến mất vĩnh viễn thì tao mới có thể cam tâm! Tạ Thụ Dật! Tôi sẽ giết Trì Hải Nhạc! Tôi nhất định sẽ giết nó! Chờ tôi giết nó rồi, tôi sẽ giết luôn hai đứa con của các người! Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho anh biết, nó chính là Trì Hải Nhạc! Nó chính là người phụ nữ mà anh yêu nhất! Mà hai đứa con hoang kia chính là con ruột của anh! Tôi muốn để anh mất đi người quan trọng nhất mà anh coi như sinh mệnh của mình! Tôi muốn anh phải thống khổ muốn nổi điên! Tôi muốn anh phải phát điên lên! Ha ha!”

Trì Hải Hoan điên cuồng phá lên cười, sau khi cười xong, cô lại khóc thút thút lên.

“Tạ Thụ Dật, Trì Hải Nhạc, tôi sẽ không để cho các người được chết cùng nhau đâu! Tôi muốn các người, một chết! Một sống! Vĩnh viễn cách xa nhau, sinh ly tử biệt! Cả đời cũng không được ở bên nhau. Tạ Thụ Dật, tôi muốn anh phải ném trái cảm giác mất đi người mình yêu thương nhất vĩnh viễn có tư vị gì! Chờ anh phát điên! Để các người hiểu cảm giác đó như thế nào! Ha ha ha!”

Trì Hải Hoan điên cuồng vừa khóc lớn vừa cười lớn.

“Trì Hải Nhạc, tao muốn cho mày xuống Địa Ngục, tao muốn mày cả đời vĩnh viễn không được siêu sinh! Tao nguyện rửa mày đời đời kiếp kiếp xấu xí! Tao nguyện rửa mày đời đời kiếp kiếp cũng không được một người đàn ông nào yêu!”

Trì Hải Hoan ác độc gào lên, giống như đang nói với Hải Nhạc ở trước mặt mình vậy. Trì Hải Hoan hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, cô thật sự tuyệt vọng, rất tuyệt vọng, lần này không thành công, sau này cũng sẽ không bao giờ còn cơ hội mang thai con của Tạ Thụ Dật nữa, không còn gì khiến cô tuyệt vọng hơn điều này! Không có một đứa nhỏ nào! Một chút lợi thế cũng không có!

“Đứa nhỏ! Đứa nhỏ! Trì Hải Nhạc! Mày chết rồi! Tao sẽ nhường Tiểu Bảo Tiểu Bối cho mày, mày yên tâm đi, mày sẽ không cô đơn đâu! Tao sẽ không để mày phải cô đơn đâu! Tao chỉ muốn Tạ Thụ Dật phải sống cô độc một mình, có điều, nếu như hần nghĩ không thông, có thể sẽ lựa chọn đi theo mày, tao sẽ không ngăn cản sự lựa chọn của hần nữa!” Trì Hải Hoan thầm thì nở nụ cười.

Tạ Thụ Dật vứt cô ở nhà, mà đi ra ngoài! Hần sẽ đi tìm ai giúp hần? Đi tìm vị ca sĩ hoặc minh tinh nào đó dưới trướng của hần? Xem ra, không có cô, hần vẫn có thể tìm ra một đồng đàn bà giúp hần giải được á!

Hần sẽ không đi tìm Trì Hải Nhạc chứ? Hần sẽ không đi tìm nó chứ? Trong lòng Trì Hải Hoan đột nhiên rét lạnh, theo lý mà nói, hần không thể nào nhìn

trúng nó! Có rất nhiều đàn bà xinh đẹp để cho hấn lựa chọn!

Không! Cô muốn đi tìm hấn! Cô phải đi tìm hấn! Cô tuyệt không để cho hấn cùng Hải Nhạc được toại nguyện bên nhau!

Hồi lâu, Trì Hải Hoan từ trên giường nhảy xuống, lấy bộ quần áo mặc lên người, trang điểm một chút, khuôn mặt xinh đẹp lại ngời sáng, khôi phục lại dáng vẻ tiểu thư mỹ miều, sau đó, cầm túi xách lên. Suy nghĩ một chút, Trì Hải Hoan cúi người lấy chiếc súng lục dưới giường ra, bỏ vào trong túi xách, an tâm ung dung mở cửa, bước xuống lầu.

Lúc này, vú La đang bận rộn ở phòng khách, nhìn thấy Trì Hải Hoan xuống lầu, liền hỏi cô ta: “Cô muốn đi đâu?”

Tâm tình Trì Hải Hoan cực kỳ không tốt, thấy vú La tra hỏi mình khi muốn đi ra ngoài, không khỏi giận tím mặt: "Làm phản à! Bà là ai? Tôi muốn đi đâu? Bà cũng dám tới hỏi?"

“Thiếu gia nói rồi, cô chỉ có thể ở nhà, không được đi ra ngoài!” Vú La cũng cứng ngạnh.

“Cái gì? Thiếu gia nói tôi không được đi ra ngoài.” Trì Hải Hoan không khỏi ngây người như phỗng.

Tạ Thư Dật thật ác độc! Hấn lại không cho cô ta đi ra ngoài! Đúng là cô ta cũng không có ngờ đến!

“Thật quá đáng! Hấn là thiếu gia, tôi và hấn cũng ngang hàng địa vị! Tôi muốn đi đâu thì đi! Hấn nói tôi không được đi là tôi không thể đi sao?” Trì Hải Hoan giận đến mức toàn thân đều run lên, cô ta ác ngoan ngoan tròn mắt nhìn vú La một cái, sau đó ngao nghể liền đi ra phía ngoài!

“Vây cô cũng đừng trách chúng tôi làm quá mức, chúng tôi cũng chỉ làm theo lệnh mà thôi, thiếu gia là chủ nhân của chúng tôi, chúng tôi không thể không nghe!” Vú La giờ tay ngăn cản Trì Hải Hoan, cũng xoay người về phía nữ giúp việc khác, nói: “Các người ngăn cô ấy lại cho tôi!”

Lúc bà quay đầu lại, liền bị Trì Hải Hoan tát một cái: “Vú La! Không để cho bà cảm nhận một chút, thì bà vẫn không biết trên dưới là gì! Một bà vú già, lại dám can tôi?”

Vú La ôm lấy một bên mặt bị Trì Hải Hoan đánh, thờ cũng không ra hơi, làm sao cô ta có thể ở Tạ gia mà thị uy xất xược như thế? Thân phận của cô ta cũng là già! Thiếu gia căn bản cũng không thích cô ta, vậy mà còn bám lấy thiếu gia! Còn dám nói mình và thiếu gia ngang hàng địa vị! Thật là không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!

Vú La ở trong lòng hung hăng năng Trì Hải Hoan, nhưng mà bà cũng không dám mồm lưỡi cãi lại, đứng ở đây nói chuyện này là không hay.

Trì Hải Hoan đắc ý hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra phía ngoài, mấy cô hầu gái nhìn thấy Trì Hải Hoan ngay cả vú La cũng đánh, ai nấy đều không khỏi hoảng sợ lui về phía sau.

“Coi như các người thức thòi!” Trì Hải Hoan ngao nghể đi thẳng ra ngoài.

Hừ, lại dám ngăn cô lại! Cũng không nhìn xem mình là ai!

Vú La thấy Trì Hải Hoan muốn đi ra, trong lòng quýnh lên, hô to: "Chờ một chút!”

Trì Hải Hoan không khỏi hậm hực xoay người, nhìn vú La nói: "Thế nào? Một cái tát chưa đủ ghê, còn muốn tôi cho bà thêm một cái tát nữa?”

“Nếu cô thật muốn đi ra ngoài, vậy tôi cũng không dám cản! Nhưng mà thiếu gia cũng nói rồi, hôm nay cô dám bước ra khỏi Tạ gia nửa bước, về sau cũng không cần trở về! Cô cũng biết tính khí của thiếu gia, tốt nhất là đừng chống đối cậu ấy! Cô và thiếu gia xảy ra chuyện không vui, người làm chúng tôi không dám xen vào, nhưng mà bởi vì cô muốn đi, nếu như cô đi khỏi Tạ gia, sau này không về được, cũng đừng trách vú La tôi không nhắc nhở a!” Vú La thẳng thừng nói với Trì Hải Hoan.

Bà dám nói như vậy, chẳng qua là bà hoàn toàn nhìn ra vị trước mắt đây không thể nào từ bỏ Tạ gia mà chạy ra ngoài, cô ta muốn đi, nhưng phải ra khỏi Tạ gia, cô ta còn muốn đi nữa sao?

Quả nhiên, nghe vú La nói như vậy, Trì Hải Hoan ở trong lòng cực kì tức giận mà năng to, Tạ Thư Dật là thật sự không muốn cô bước ra khỏi cái nhà này!

Nếu như lời của vú La là thật, cô còn chưa dám cùng Tạ Thư Dật cương đối cương như vậy, nếu bây giờ mà đi ra ngoài, từ đó không vào được Tạ gia thì làm sao bây giờ? Dù sao mẹ cùng lão già kia cũng không thích mình, hơn nữa nếu Tạ Thư Dật này đem chuyện lần này cô quyến rũ hấn cho bọn họ nghe, nói không chừng bọn họ sẽ đuổi cô ra khỏi cửa lớn Tạ gia mất!

Nhưng Trì Hải Hoan thật không cam lòng! Thật không cam lòng!

Trì Hải Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không thể làm gì, thật sự cô không dám mạo hiểm như vậy, tình hình rõ ràng rất bất lợi cho cô!

“Ai da, ai da! Bụng của tôi đau quá! Đột nhiên đau quá!” Trì Hải Hoan đành phải ôm bụng từ từ xoay người, trong lòng tức giận muốn điên, Tạ Thư Dật đáng chết, hại cô ở trước mặt người hầu mất mặt như vậy!

Khi nghe thấy tiếng cười trộm của mấy cô hầu gái phía sau, Trì Hải Hoan xấu hổ thành giận, cô không khỏi đột nhiên quay đầu, ác độc nhìn chằm chằm

mấy cô hầu gái, dọa bọn họ thất kinh vội lấy tay che miệng, bởi vì ánh mắt của Trì Hải Hoan thật quá đáng sợ, giống như muốn giết hết bọn họ!

“Đau bụng sao? Vậy thì cô mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Vũ La cũng nhẹ nhàng mở đường cho Trì Hải Hoan.

“Ừ. Tôi lên phòng nghỉ ngơi một chút.”

Trì Hải Hoan mặt không chút thay đổi gât đầu, cổ nén tức giận, đi từ từ lên lầu, bước tới đập tung cửa phòng, cô liền nổi điên đem túi xách trong tay ném mạnh xuống sàn nhà, đồ đạc bay tứ tung, ném còn chưa hả giận, Trì Hải Hoan điên cuồng dẫm đạp lên đồ đạc trên sàn nhà.

“Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Thật quá đáng! Tạ Thư Dật, Trì Hải Nhạc, các người đi chết đi! Đi chết đi! Tôi sẽ khiến cho các người chết không có chỗ chôn! Chết không có chỗ chôn!” Trì Hải Hoan cuồng loạn gào to.

Không cho cô đi ra ngoài còn chưa tính, lại còn nói không cho cô trở về?

“Tạ Thư Dật, anh xem tôi là thứ gì? Anh cũng chỉ là tốt số được sinh ra ở Tạ gia mà thôi! Ra khỏi Tạ gia, anh ngay cả con chó cũng không bằng! Có cái gì tốt đẹp mà chẳng ở trước mặt của tôi chứ? Anh chẳng qua là tốt số! Trì Hải Hoan tôi chỉ là thiếu chút mệnh số mà thôi! Bằng không, anh cũng phải quỳ gối dưới chân tôi, tùy ý tôi dẫm đạp anh đến chết!”

Trì Hải Hoan tức đến mức muốn nổi điên, cô chịu đủ rồi! Cô chịu đựng đủ rồi! Tức giận nhưng không thể làm gì, Trì Hải Hoan chỉ đành phải ở trong phòng cuồng nộ đập nát hết thấy mọi thứ.

Thật vất vả lắm mới có thể bình tĩnh lại, đúng vậy, cô cần tỉnh táo, cô không thể để cho Tạ Thư Dật đem cô trở thành trò đùa mà xoay vòng như vậy, từ trước tới giờ, Trì Hải Hoan cô luôn nắm trong tay mọi chuyện, lần này, cũng vậy!

Tạ Thư Dật vẫn chưa về nhà, cho đến giữa trưa ngày hôm sau hắn mới trở về, Trì Hải Hoan lúc ấy đang ngồi ở phòng khách, nhìn thấy Tạ Thư Dật trở về, không khỏi đứng dậy.

“Thư Dật!” Cô vẫn còn có chút chột dạ, chuyện cô làm cũng không về vang gì.

Tạ Thư Dật không để ý tới Trì Hải Hoan, trực tiếp hô một tiếng: “Vú La!”

Vú La vội vã chạy ra: “Thiếu gia, tôi ở đây!”

“Đi giúp nữ nhân này thu dọn đồ đạc, tôi không muốn thấy cô ta xuất hiện trước mặt tôi, Tạ gia đã không còn liên can gì tới cô ta nữa!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói với vú La.

Vú La nhanh chóng nhìn Trì Hải Hoan một cái, cô đang ngây người như phỗng đứng đó, giống như cũng không còn cảm giác gì.

“Vâng! Thiếu gia.” Vú La thấp giọng đáp lời.

“Không! Không! Không thể! Thư Dật! Anh không thể làm như vậy!” Trì Hải Hoan hoang mang sợ hãi nhào tới trước mặt của Tạ Thư Dật, nắm chặt tay của hắn.

“Không thể, Thư Dật, anh không thể làm như vậy! Đi khỏi Tạ gia, em biết phải đi đâu?”

Tạ Thư Dật không chút nghĩ ngợi đẩy cô ta ra, sau đó nói với vú La: “Vú La, gọi thêm 2 người nữa, thu dọn đồ đạc cho cô ta, tôi cho các người một canh giờ để cô ta đi khỏi đây!”

“Tôi hiểu, thiếu gia.” Vú La vội vàng gât đầu.

Nữ nhân cáo mượn oai hùm này chọc giận thiếu gia, rốt cuộc cũng bị thiếu gia đuổi khỏi Tạ gia rồi! Thật đáng mừng!

Trì Hải Hoan thật ngu, cô thật là không ngờ Tạ Thư Dật thật sự muốn đuổi cô ra khỏi Tạ gia!

Ra khỏi Tạ gia, cô thật sự không biết đi đâu!

Ra khỏi Tạ gia, cô đã không biết làm sao rồi, nếu như bị người ta biết cô là bị đuổi ra ngoài, cô càng không có chỗ dung thân rồi! Những thứ bạn bè đều già kia không phải là chỉ nhìn vào hai chữ Tạ gia mới đến gần kết thân với cô sao? Nếu bọn họ biết cô bị đuổi ra ngoài, khẳng định lập tức sẽ cười nhạo cô!

Không! Cô không muốn bị đuổi ra khỏi Tạ gia!

“Thư Dật! Thư Dật! Anh không thể đối xử với em như vậy! Mẹ chỉ có một mình em là con gái thôi! Anh đuổi em ra ngoài, bên cạnh mẹ đến một người thân cũng không có!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật nghe cô ta nói như vậy, không khỏi thần nhiên cười: “Không, người thân của bà ấy còn có tôi và cha tôi, cái này cô không cần lo lắng, bà ấy vẫn là phu nhân của Tạ gia, tôi sẽ để bà ấy nhàn nhã, vui vẻ mà hưởng tuổi già ở Tạ gia, bởi vì bà ấy là mẹ của Hải Nhạc!”

“Không! Không! Anh không thể đối xử với em như vậy! Anh nên nhớ! Không có em, cha sẽ gặp nguy hiểm, bọn chúng sẽ đến trả thù ông ấy! Ông ấy sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng!” Tri Hải Hoan vẫn cố gắng thuyết phục Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật không khỏi phá lên cười, sau đó âm trầm nhìn Tri Hải Hoan, nói: “Cô thật đúng là quá tự phụ rồi! Cô cho rằng cô thật sự có tác dụng lớn như vậy sao? Cô chỉ là lớp nguy trang mà thôi! Mà ý đồ của cha tôi, chính là không đành lòng để đứa con gái còn lại duy nhất của di bị giết sạch mà thôi! Cô cho rằng là vì cái gì? Tri Hải Hoan! Tạ gia có thể cho cô tất cả! Cũng có thể thu hồi tất cả! Bây giờ, tôi quyết định thu hồi toàn bộ! Cô không xứng có được những thứ này!”

Trong lòng Tri Hải Hoan không ngừng hối hận, lúc trước, cô không nên thừa nhận là mình đã hạ được hắn! Cô không nên thừa nhận! Cô lúc ấy chẳng qua là mong mọi chuyện được như ý muốn, cho nên nói ra tất cả! Kết quả, lại để cho Tạ Thư Dật có được cái cơ để đuổi cô ra khỏi Tạ gia! Hơn nữa, lần này, có thể mẹ cũng không giúp được cô! Không giúp được cô rồi! Bởi vì chính cô đã bỏ thuốc đi câu dẫn Tạ Thư Dật a!

Lần này, cô thật sự sai lầm rồi! Muoì phần sai rồi!

Nhìn thấy Tạ Thư Dật chuẩn bị rời đi, Tri Hải Hoan vội vàng chạy theo, kéo kéo áo hắn, cầu khẩn nói: “Thư Dật, hãy nghe em nói, hôm qua em làm sai rồi, em về sau sẽ không làm thế nữa, anh đừng tức giận được không!”

Tạ Thư Dật không khỏi dừng bước, quay đầu lại mặt không chút thay đổi nhìn cô: “Cô cũng biết mình làm sai? Trong từ điển của cô có hai chữ làm sai sao?”

“Em biết sai rồi, em thật sự chỉ muốn được ở cùng anh thôi! Cho nên, em mới làm như vậy, lần sau em tuyệt đối không làm như vậy! Em tuyệt đối sẽ không làm vậy nữa! Cho em một cơ hội! Em bảo đảm sau này em sẽ ngoan! Em bảo đảm!” Tri Hải Hoan làm bộ dạng thê thốt.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn cô, nói: “Không! Tôi không thể tin cô được, lần này là xuân được, nói không chừng lần sau cô sẽ đầu độc hại chết tôi, cho nên, Tạ gia không thể chứa chấp cô!”

“Không! Em sẽ không! Em sẽ không làm thế! Em sao có thể làm như vậy chứ? Anh biết em yêu anh mà! Em yêu anh rất nhiều a!” Tri Hải Hoan không khỏi khóc, “Anh đã nói nếu như em đi ra ngoài thì sẽ đuổi em đi, nhưng mà em vẫn luôn ngoan ngoãn ở nhà, không hề bước chân ra ngoài! Sao anh còn muốn đuổi em đi!”

“Người nào nói với cô là cô đi ra ngoài thì tôi mới có thể đuổi cô đi?” Thư Dật có chút tức giận bùng bùng rồi.

“Thiếu gia, là tôi nói!” Vũ La nhẹ nhàng nói.

“A?” Tạ Thư Dật thoáng khôi phục một chút thần sắc, sau đó nhíu mày hỏi vũ La: “Vậy bà có nói cho cho cô ta biết, thời khắc tôi đặt chân về nhà, cũng chính là lúc cô ta đi khỏi đây!”

Vũ La thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Thiếu gia, tôi không dám nói.”

“Được, bà không dám nói, vậy tôi nói! Tôi nói lại một lần nữa! Hạn cho các người một canh giờ, để cho cô ta rút khỏi Tạ gia! Tôi không muốn nhìn thấy cô ta còn trong ngôi nhà này!” Tạ Thư Dật không bao giờ nghĩ tới mình phải phí lời nói nhiều như vậy.

“Làm nhanh một chút! Một canh giờ nữa mà tôi vẫn còn thấy cô ta, tất cả các người cũng theo cô ta ra khỏi Tạ gia!”

“Dạ, dạ, dạ!” Vũ La nhất diệp liên thanh trả lời, đẩy mấy cô hầu gái lên trên phòng của Tri Hải Hoan thu dọn đồ cho cô ta!

“Không! Không thể! Tôi muốn chờ tôi mẹ về nhà! Tôi muốn đợi bà ấy! Bà ấy sẽ không để tôi đi khỏi đây đâu!” Tri Hải Hoan cuối cùng vùng vẫy gãy chết.

“Phải không? Di sẽ không để cô đi khỏi đây? Chỉ cần tôi đem chuyện ngày hôm qua nói cho bà ấy biết, hỏi bà ấy làm sao muốn giữ cô lại đây? Tóm lại, nếu cô ở đây! Thì tôi đi! Cô nói xem, cha tôi và mẹ cô, họ sẽ chọn ai? Cô thử xem?” Tạ Thư Dật không khỏi phá lên cười ha ha, thấy Tri Hải Hoan hoang mang sợ hãi, hắn thật cảm thấy rất khoái ý!

Tri Hải Hoan thấy mình không còn đường lui nữa, không khỏi cũng phá lên cười ha ha, ngửa mặt lên trời mà cười.

Tạ Thư Dật ngưng cười, cau mày nhìn cô ta một cái, hắn không biết cô ta đang cười cái gì, nhưng hắn cũng không lên tiếng, lạnh lạnh chờ đợi phản ứng của Tri Hải Hoan.

Tri Hải Hoan cười đủ rồi, sau đó nhìn thẳng vào mắt Tạ Thư Dật nói: “Tạ Thư Dật, xem như anh lợi hại!”

Sau đó khuôn mặt chết lặng, Tri Hải Hoan chậm rãi đi theo vũ La lên trên dọn dẹp đồ của mình, cô cũng không có đồ đạc gì, ngày hôm qua cũng đã đập nát toàn bộ rồi, cô cũng chỉ cần mang theo mấy bộ y phục mà thôi. Suốt nhiều năm qua, cô đi làm cũng không đi, chỉ dựa vào tên tuổi của Hải Nhạc, tạo thành thói quen tiêu xài tiền của gia đình, lúc đi mới phát hiện ra, những gì thuộc về cô cũng chẳng có mấy!

Khi Tri Hải Hoan đi xuống, Tạ Thư Dật còn đứng ở phòng khách, Tri Hải Hoan đi thẳng đến chỗ Tạ Thư Dật, đứng trước mặt của hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, cũng không nói một lời.

“Thế nào? Còn có lời gì muốn nói?” Tạ Thư Dật hiếm khi mang theo tia cười hỏi cô.

Trì Hải Hoan cũng cười nhìn hắn, nhưng nụ cười của cô, khiến cho vú La đứng ngay bên cạnh cũng sồn cả tóc gáy, không biết nói như thế nào, tóm lại cô cười lên khiến cho người ta cảm thấy sợ.

Tạ Thư Dật bình tĩnh nhìn cô, miễn cưỡng nói: "Không có lời gì để nói? Vậy thì cô đi đi, thứ lỗi không tiễn!"

Vừa nói hắn ngáp một cái, vươn vươn lưng mòi: "Cô quá ác đi, thuốc thực sự rất mạnh, tối hôm qua hại tôi thiếu chút nữa mất chết đi, khiến cho người nằm dưới thân tôi ngứa đi mấy lần! Trì Hải Hoan, trộm gà không được còn mất đi nắm gạo a, kết quả lại thành toàn cho người khác! Tôi thấy thật buồn cười! Cười đã lắm! Được rồi, tôi không nói nữa, đi đi!"

Hai hàm răng của Trì Hải Hoan cơ hồ muốn nghiền nát tất cả: "Cùng ai? Anh đã cùng ai? Rốt cuộc là cùng với ai?"

Tạ Thư Dật nhú mày: "Tại sao tôi phải nói cho cô biết?"

"Rốt cuộc là cùng ai? Không phải là anh nói trừ Hải Nhạc ra, anh sẽ không chấp nhận một người đàn bà nào bò lên giường của mình sao? Tôi còn tưởng rằng anh sẽ vì Trì Hải Nhạc mà thủ thân như ngọc đấy!" Trì Hải Hoan cười lớn lên, sau đó lại lả chã rơi lệ.

"Quả nhiên, anh thà tình nguyện lên giường với người đàn bà khác, cũng không nguyện ý cùng tôi! Anh hận tôi đến vậy! Anh hận tôi đến như vậy sao?"

Tạ Thư Dật thần sắc ngưng tụ, nói: "Không sai! Tôi hận cô! Tôi chưa từng hận người nào đến như vậy! Trì Hải Hoan! Là cô làm! Chính cô khiến cho tôi hận cô đến tận tận! Chim sẻ thì mãi là chim sẻ, làm sao có thể biến thành phượng hoàng? Cho nên, cô vĩnh viễn cũng chỉ là ảo tưởng có thể thay thế được Hải Nhạc!"

Trì Hải Hoan nghe hắn nói như vậy, cười cười đứng lên: "Tôi là chim sẻ? Trì Hải Nhạc là phượng hoàng? Ha ha, anh có nghe câu phượng hoàng rụng lông, không bằng cả con gà! Nó ngay cả con gà cũng không bằng!"

"Phải không? Cô là đang nói chính mình đấy! Suy nghĩ một chút, khi cô ra khỏi Tạ gia rồi, ngay cả con gà cũng không bằng a! Cô tự mình cầu nguyện đi! À, đúng rồi, về sau đi ra ngoài, xin dùng tên của mình, cái tên Tạ Hải Nhạc này, cô không xứng!" Tạ Thư Dật giễu cợt mà nói

"Anh!" Trì Hải Hoan bị tức đến xanh cả mặt, hồi lâu, cô vừa thần bí nở nụ cười, sau đó nói, "Ha ha, ha ha, Tạ Thư Dật, anh toan tính rất tốt, nhưng có một số việc, không phải anh có thể khống chế trong tay! Tôi cho anh biết! Anh, anh sẽ phải hối hận! Anh nhất định sẽ hối hận vì đã đuổi tôi ra khỏi Tạ gia! Tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận!"

"Không! Tôi sẽ không hối hận! Người hối hận, là cô, chính cô là người phải hối hận vì đã làm ra biết bao chuyện vô sỉ như vậy! Bất quá, loại người như cô chắc hẳn sẽ không biết hai chữ hối hận viết như thế nào đâu! Đủ rồi, không nói nhiều nữa, cô đi đi!" Tạ Thư Dật xoay người lại, không muốn nhìn thấy cô ta nữa.

"Tạ Thư Dật, anh, anh nhất định sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận!" Trì Hải Hoan đứng đó cười khanh khách.

Tạ Thư Dật vừa bước chân đi lên bậc thang, chợt dừng lại, hô một câu với vú La, rồi đi thẳng: "Vú La, tiễn khách!"

"Vâng, thiếu gia!" Vú La đáp lời, sau đó quay sang nhìn Trì Hải Hoan nói đi thôi!

Trì Hải Hoan lại khanh khách cười, càng cười càng điên cuồng: "Tạ Thư Dật à Tạ Thư Dật, rồi anh sẽ phải hối hận! Anh sẽ phải hối hận! Chờ xem, tôi sẽ gặp lại anh vào cái ngày đó!"

Tạ Thư Dật cũng không thèm bận tâm, đi thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Xin Mẹ Hãy Cứu Con!

Trì Hải Hoan cứ như vậy mang theo sự tức giận, không cam lòng mà đi khỏi Tạ gia. Trì Hải Hoan đi tới một khách sạn, cũng may, Tạ Thư Dật cũng không có đòi lại hai thẻ vàng, nhưng không chắc hẳn có khóa thẻ của cô lại không, Trì Hải Hoan vội vàng chạy đến ngân hàng dùng danh nghĩa Trì Hải Hoan mở ra một tài khoản khác, đem toàn bộ số tiền trong thẻ vàng chuyển sang tài khoản mới, số tiền này, cũng đủ cho cô chống đỡ được một thời gian.

Suy nghĩ một chút, Trì Hải Hoan lấy điện thoại ra, gọi một cú cho mẹ cô. Vừa nghe được giọng nói của mẹ ở đầu dây bên kia, nước mắt của cô lại là tá rơi.

"Mẹ!" Trì Hải Hoan nghẹn ngào, nói không ra lời.

“Làm sao vậy? Mẹ hiện tại đang có công chuyện, con làm sao vậy? Nếu có chuyện gì thì mau nói a!” Mẹ Hải Nhạc thúc giục cô.

“Mẹ, con bị Tạ Thu Dật đuổi ra khỏi Tạ gia! Mẹ à!” Tri Hải Hoan lên tiếng khóc lớn lên.

“Cái gì? Con bị Tạ Thu Dật đuổi ra ngoài? Sao lại như vậy? Chuyện là thế nào? Rốt cuộc là vì cái gì?” Mẹ Hải Nhạc vô cùng kinh hãi.

“Con... thật ra thì, thật ra thì con cũng không có làm cái gì, con chỉ là đùa với hần một chút, ai biết hần làm thật, mượn cớ đuổi con ra ngoài? Hần còn nói với con, bây giờ là đuổi con ra khỏi Tạ gia, tương lai rồi sẽ có ngày tới lượt mẹ! Hần vẫn luôn muốn đuổi chúng ta ra khỏi Tạ gia! Mẹ, Tạ Thu Dật không thích chúng ta! Hần không hề thích chúng ta!” Tri Hải Hoan khóc nói.

Mẹ Hải Nhạc nghe cô nói như vậy, trầm mặc thật lâu, nói: “Nói cho mẹ biết, rốt cuộc là con đùa giỡn gì với hần?”

“Con, con... con đã cho hần uống một loại thuốc, kết quả bị hần phát hiện. Mẹ, con chỉ là muốn cùng hần mà thôi... Là thật a! Không nghĩ tới, con không nghĩ tới hần lại đuổi con ra ngoài! Mẹ, con phải làm sao bây giờ? Con thật sự là không muốn rời khỏi Tạ gia! Con không muốn rời xa hần a!” Tri Hải Hoan khóc ồ lên.

“Trời ạ! Con điên rồi sao? Làm sao con có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Con cũng biết rõ là hần không thích con! Con cũng biết rõ là dựa chèn ép thì không ngọt, tại sao lại vẫn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Con, thật quá hồ đồ! Con làm như vậy, bảo mẹ làm sao mà nói giúp con trước mặt cha con chứ? Hải Hoan, con đã là người trưởng thành rồi, cũng không còn là đứa trẻ lên ba nữa, tại sao có thể làm ra loại chuyện trẻ con như vậy? Con trước kia đối với Hải Nhạc như vậy, mặc dù chuyện đã qua, mẹ cho rằng con có thể ghi nhớ chuyện đó, nhưng mà, nhưng mà sao con lại có thể ra tay với Tạ Thu Dật đây? Con chính là ra tay với thái tử, bảo mẹ làm sao giúp con chứ? Con nói xem, lần này mẹ phải giúp con thế nào đây? Con muốn ở Tạ gia, thì phải ngoan ngoãn, không nên chọc đến hần! Tại sao con lại làm như vậy! Con còn muốn mẹ nói thế nào?”

Mẹ Hải Nhạc vừa nóng vừa giận, cơ hồ hận rèn thép không thành dao.

“Mẹ, con biết con sai rồi, con thật sự biết mình sai rồi! Nhưng Tạ Thu Dật, hần không nghe con giải thích, hần nói, con có thể cho hần uống loại thuốc kia, thì sau này cũng có thể độc chết hần, cho nên, hần đuổi con ra khỏi Tạ gia! Mẹ, con thương hần như vậy, làm sao có thể hạ độc hần chứ! Mẹ, con xin mẹ! Cầu xin mẹ đi nói với cha, để cho con trở về nhé! Một mình con ở bên ngoài, con cũng không biết phải đi đâu a! Mẹ, bây giờ mẹ chỉ còn một đứa con gái là con thôi, mất đi con rồi, mẹ cái gì cũng không có! Mẹ, mẹ phải cứu con! Ít nhất hãy để cho con trở về Tạ gia một lần nữa! Mẹ! Con không muốn lang thang ở bên ngoài! Con không muốn lưu lạc a! Mẹ, mẹ giúp con, giúp con đi!” Tri Hải Hoan khóc rống nói.

“Mẹ phải giúp con thế nào? Con nói đi, mẹ phải giúp con thế nào? Bây giờ Tạ Thu Dật đang nổi nóng, không người nào có thể nói được gì! Cha con, con cũng biết mà! Tính tình của ông ấy, ông ấy rất ghét những thủ đoạn như vậy! Ông ấy sẽ không tha thứ cho con khi làm ra chuyện như vậy với Thu Dật! Mẹ không có cách nào đi nói cho ông ấy biết, con gái của mình lại đi bỏ thuốc con trai ông ấy, muốn cùng con trai ông ấy ở chung một chỗ! Hải Hoan à! Làm sao con lại làm ra chuyện như vậy chứ? Tính thể của mẹ thật sự khó xử!” Mẹ Hải Nhạc ở đầu dây bên kia là vô kế khả thi.

“Mẹ, con van mẹ, con biết con sai rồi, mẹ nhất định phải giúp con! Nhất định phải giúp con a! Mẹ nhất định phải làm cho Thu Dật tha thứ cho con! Mẹ, mẹ, con thật sự không muốn sống ở bên ngoài, con thật sự không quen! Mẹ, con cầu xin mẹ!” Tri Hải Hoan vẫn như cũ không ngừng khóc rống.

“Con đừng khóc nữa, để mẹ suy nghĩ đã, phải làm thế nào mới phải. Con cứ ngoan ngoãn chờ ở đó, nói cho mẹ biết con đang ở khách sạn nào, mẹ đến tìm con!” Mẹ Hải Nhạc dù sao cũng nghĩ đến mình chỉ còn một đứa con gái này thôi, vẫn có chút đau lòng.

Khi Mẹ Hải Nhạc đến gặp Tri Hải Hoan, cô đang ngồi trong phòng trà Hi Nhĩ Đôn, nhìn thấy Tri Hải Hoan khóc đến thở không ra hơi, bà thật sự giận điên người.

“Hải Hoan à! Nếu như có thể! Mẹ thật sự muốn một tát đánh cho mày tỉnh ra! Trên đời nam nhân nhiều như vậy! Tại sao cứ cố chấp thích Thu Dật vậy chứ? Hần không thương mày! Mày lại còn tình nguyện làm ra chuyện như vậy! Nói đi, bảo mẹ giúp mày thế nào? Giúp mày thế nào!” Mẹ Hải Nhạc quả thật bị chọc giận muốn phát bệnh tim rồi.

“Mẹ, con chỉ muốn một đứa nhỏ mà thôi! Một đứa nhỏ của con và hần! Con cũng không hề có ý muốn gì khác! Mẹ, coi như hần không yêu con! Con cũng chỉ là muốn cùng hần sinh ra một đứa bé mà thôi! Con thật sự không có ý khác a! Nhưng mà hần ngay cả cái này cũng không cho con! Mẹ! Mẹ nói đi, con rốt cuộc có gì thua kém so với những người đàn bà khác? Bị trúng thuốc, hần tình nguyện cùng người đàn bà khác làm, cũng không muốn cùng con!” Tri Hải Hoan chỉ biết khóc lên.

“Mày còn có mặt mũi nói như vậy! Mẹ cũng cảm thấy đồ mặt thay cho mày! Hải Hoan à, xem ra mày không khiến mẹ phát bệnh tim mà chết, thì vẫn không chịu từ bỏ ý đồ rồi!” Mẹ Hải Nhạc tức giận vỗ ngực liên tục.

“Mẹ, tha thứ cho con lần này nhé! Mẹ! Con xin mẹ! Con muốn cùng hần ở bên nhau, dù là không được ở cùng, con cũng chỉ muốn một đứa con với hần! Mẹ, được rồi, con cũng không muốn cái gì nữa! Chỉ cần để cho con sống ở Tạ gia, để cho con ngày ngày đều nhìn thấy hần là tốt rồi!” Tri Hải Hoan thể nhưng cách oánh một tiếng quý ở trước mặt mẹ mình cầu xin.

Mẹ Hải Nhạc không nhin được, cho cô một cái tát: “Không có tiền đồ, vì một người đàn ông không yêu thương mình mà lại quý ở trước mặt mẹ! Mày còn muốn mẹ tồn thọ sao hả?”

“Mẹ, giúp con nghĩ biện pháp! Để cho con trở về lần nữa có được không? Có được không? Con van mẹ! Mẹ chỉ còn mỗi đứa con gái này thôi! Mẹ cũng không muốn nhìn thấy con bị đuổi ra khỏi Tạ gia, không có nơi nào để đi mà!” Tri Hải Hoan bùm mặt nói với mẹ.

“Nếu mày muốn sống ở Tạ gia, thì không thể làm ra loại chuyện xấu hổ như vậy! Mày nói đi, mẹ làm sao dám mở miệng mà nói với cha của Thu Dật!

Mày thật sự khiến mẹ mất mặt! Người làm sơ muốn sống ở Tạ gia, người thì không thể làm ra loại này mắc cỡ chuyện tới a! Người nói, ta thế nào hướng Thư Dật ba ba mở miệng! Người thật là là ta mất mặt! Mặt mũi của mẹ bị mây toàn bộ vứt sạch!" Mẹ Hải Nhạc tức đến học máu.

"Mẹ, hiện tại trừ mẹ ra, thì không ai giúp được con cả! Con chỉ là nhất thời hồ đồ a! Con cũng không có làm ra chuyện gì tổn hại đến Thư Dật a! Mẹ, xin mẹ đừng! Con xin mẹ!" Trì Hải Hoan biết mẹ là cộng rơm cuối cùng của cô rồi, cô tuyệt đối không thể buông tha!

"Mày nói đi, mẹ phải giúp mày thế nào? Giúp thế nào, hả?" Mẹ Hải Nhạc thờ cũng không ra hơi.

"Mẹ, con có thể không về nhà, nhưng ít nhất mẹ hãy đến gặp cha, tiền cứu cho con làm việc ở công ty a! Con không có công việc gì! Con sẽ đói chết mất!" Trì Hải Hoan nói.

Chỉ cần vào được công ty của Tạ gia, để cho lão già thấy được năng lực làm việc của cô, nói không chừng, khi nào có thể để cho cô trở về lần nữa!

"Nói nhăng nói cuội gì đó? Dù con có làm sai thế nào thì cũng là con gái của mẹ, có mẹ ở đây, con có thể đói chết sao? Cho dù cha con không cho mẹ đồng nào, thì mẹ cũng có một chút để dành!" Mẹ Hải Nhạc tròn mắt nhìn Trì Hải Hoan một cái.

Trì Hải Hoan nghe mẹ nói ra những lời này, trong lòng cũng thấy yên tâm, nhưng cô vẫn toan tính, giả khóc nói: "Mẹ, con không quan tâm. . . , mẹ chỉ có mỗi đứa con gái này thôi, chỉ có mẹ mới che chở được cho con gái, nếu không có mẹ, ai tới lo cho đứa trẻ tội nghiệp chứ? Mẹ, con muốn vào công ty! Con muốn vào công ty! Mẹ phải giúp con có một chức vị tốt!"

"Bây giờ là Thư Dật nắm mọi quyền hành, cha hẳn đã lui về sau nhiếp chính, chỉ xử lý vài công việc vặt mà thôi! Chuyện của công ty, mẹ đã sớm chẳng quan tâm rồi, mẹ nói cho con biết, vào được công ty còn khó hơn! Chỉ cần một câu nói của Tạ Thư Dật, một vị trí nào của An Thác con cũng đừng nghĩ! Sớm biết có ngày hôm nay, thì ban đầu sao lại làm vậy! Con chộc ai không chộc, sao lại chộc đến Tạ Thư Dật đây!" Mẹ Hải Nhạc chán nản nói.

Trì Hải Hoan nghe xong lại tiếp tục khóc, thật ra thì mẹ nói đúng, chỉ cần một câu nói của Tạ Thư Dật, thật sự bất kỳ một công ty nào của An Thác, cô cũng không vào được!

"Vậy. . .Mẹ, con phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?" Trì Hải Hoan thật sự hốt hoảng, không biết phải làm sao.

"Đang nào thì, ai, để mẹ nói với cha hẳn chuyện này trước đã, đến lúc đó ông ấy mới chuẩn bị được tâm lý, chỉ có thể chờ Thư Dật hết giận rồi mới nhắc lại chuyện này. Không còn cách nào khác đâu!" Mẹ Hải Nhạc nói.

Trì Hải Hoan tức đến muốn chết, xem ra, vào công ty cũng là cô ảo tưởng rồi, Tạ Thư Dật làm sao có thể tha thứ cho cô? Hẳn không thể nào tha thứ cho cô!

"Mẹ thật vô dụng! Thật là quá vô dụng rồi! Ngay cả chuyện nhỏ đưa con gái vào công ty của Tạ gia cũng không giải quyết được, còn phải xem sắc mặt của Tạ Thư Dật! Quá vô dụng rồi!"

Trong lòng tức giận, lời nói nổi nóng cũng chọt thốt ra: "Mẹ! Đưa con gái vào làm ở công ty Tạ gia cũng khiến mẹ phải nhìn sắc mặt của Tạ Thư Dật, thật khiến cho con thất vọng! Mẹ đã sống ở Tạ gia nhiều năm như vậy, ít nhất cũng đã ngủ với lão già kia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao! Con gái muốn vào công ty Tạ gia, mẹ còn phải đợi Tạ Thư Dật hết giận mới dám nói, một chút ảnh hưởng mẹ cũng không có sao? Còn khiến cho người ngoài tưởng rằng mẹ được Tạ Trường Viên cưng chiều đến cỡ nào, hóa ra hết thấy đều là giả! Mẹ chỉ biết giữ vững địa vị của chính mình mà thôi! Căn bản cũng không hề quan tâm đến con gái mình! Con rốt cuộc cũng nhìn thấu rồi!"

Trì Hải Hoan lời nói để cho Mẹ Hải Nhạc kinh hãi, thật không thể nào tin nổi lời nói này là từ trong miệng của con gái của mình thốt ra!

Bà tức giận đến mức toàn thân đều phát run, run rẩy chỉ vào Trì Hải Hoan, nói: "Sao mày có thể nói như thế với mẹ? Mày quả thật, quả thật là bất trị! Được rồi! Chính mày tự sanh tự diệt đi! Mẹ không có khả năng này, không quản được mày!"

Nói xong, mẹ Hải Nhạc phát tay áo muốn rời đi, Trì Hải Hoan ý thức được chính mình đã nói sai rồi, trong lòng cũng cảm thấy hối hận, thật sự cô đã quá lời!

"Mẹ, con sai rồi, con nói sai rồi, con xin lỗi! Thật xin lỗi, con không nên nói mẹ như vậy! Thật xin lỗi, mẹ biết con thật sự không có ý đó mà, chỉ là con không biết ăn nói, nếu không Tạ Thư Dật cũng không ghét con như vậy! Mẹ! Thật xin lỗi, là lỗi của con, là lỗi của con, xin mẹ hãy tha thứ cho con lần này là đầu tiên mà! Lần sau con sẽ không nói như vậy nữa!" Trì Hải Hoan lời kéo ống tay áo của mẹ, khẩn cầu nói.

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, dùng ánh mắt xa lạ nhìn Trì Hải Hoan, nói: "Hải Hoan, nói là mẹ biết rõ con, thật ra thì mẹ vốn không hề hiểu con, hay nói đúng hơn mẹ vẫn hiểu rõ con chút ít. Con vẫn luôn như vậy, đối với người có giá trị lợi dụng, con không bận tâm hao phí sức lực mà lấy lòng họ, khi giá trị của họ không còn lợi dụng được nữa, con liền trở mặt! Con nói với mẹ như vậy, chắc là mẹ đối với con mà nói, cũng không còn giá trị lợi dụng nữa rồi? Mẹ vốn là muốn giúp con, giống như con nói, mẹ chỉ còn một đứa con gái này thôi, mẹ vẫn luôn quan sát con suốt mấy năm qua, mặc dù mẹ đối với con có chút lạnh nhạt, nhưng là mẹ có dụng ý riêng, mẹ muốn con thức tỉnh biết mình đã làm sai. Mẹ chờ con thay đổi, chỉ cần con thay đổi, mẹ cũng sẽ lại yêu thương con!" Mẹ Hải Nhạc nói xong, nước mắt cũng rơi xuống.

"Nhưng mà, việc làm bây giờ của con, thật khiến cho mẹ thất vọng a! Con không biết mẹ đau lòng như thế nào đâu! Năm đó, tại sao người chết đi lại là Nhạc Nhạc? Tại sao lại không phải là con? Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ không nói ra những lời tổn thương mẹ như vậy! Con đi đi! Coi như mẹ không có sinh ra đứa con gái này! Người mẹ vô dụng này không quản được con! Về sau, mẹ cũng không xen vào chuyện của con nữa!"

Nói xong, bà kéo tay Trì Hải Hoan ra, không để ý đến tiếng khẩn cầu cùng kêu gọi của cô, lão đảo rồi đi khỏi phòng trà của khách sạn.

Chương 247: Lên Kế Hoạch

Chương 218: Lên Kế Hoạch

Trì Hải Hoan tuyệt vọng ngã ngối trên ghế, cô thật sự điên mất rồi, mới có thể nói ra những lời đó!

Hiện tại, ngay cả cây dù bảo vệ cuối cùng cũng vứt bỏ cô đi rồi, còn nói người chết đi sao lại là Nhạc Nhạc, tại sao không phải là cô!

Tâm của mẹ, thật sự ác độc! Bà ấy thế nhưng lại mong chờ người chết là cô!

Trì Hải Hoan không khỏi phát điên đem cà phê trên bàn quét sạch xuống đất.

“Các người cũng chết hết đi! Chết hết đi! Kẻ đáng chết, là các người! Là các người!” Trì Hải Hoan tức giận gào to lên.

Trì Hải Hoan gào lên, phá vỡ đi sự yên tĩnh trong phòng trà, những người ngồi gần đó không khỏi kinh ngạc, ghé mắt nhìn cô. Trì Hải Hoan không khỏi nhìn xung quanh một lượt, tức giận trừng mắt nhìn những vị khách kia: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có cái gì hay mà nhìn? Chưa từng thấy qua phụ lên con tức giận sao?”

Trì Hải Hoan hận hận đập 2 tờ giấy lên bàn, giận dữ rời đi.

Đáng chết! Các người đều đáng chết! Trong lòng Trì Hải Hoan không ngừng nằng.

Nhất là Tạ Hải Nhạc! Càng đáng chết hơn! Cô chán nghe cái tên này rồi! Thư Dật nói cô so ra đều thua kém Tạ Hải Nhạc!

Ngay cả mẹ cũng nói người chết tại sao không phải là cô, tại sao lại là Nhạc Nhạc!

Cô hận! Cô hận cái tên này! Cô càng hận người này hơn!

Nếu như không có Tạ Hải Nhạc, chỉ có Trì Hải Hoan, thì tất cả đều thuộc về cô, thuộc về Trì Hải Hoan cô mà thôi!

“Tạ Hải Nhạc! Mày đáng chết! Mày đáng chết! Có mày thì không có tao! Có tao, thì không có mày!” Trong mắt Trì Hải Hoan lộ vẻ ác độc ghê người!

“Tạ Thư Dật! Tôi đã nói sẽ khiến cho anh phải hối hận! Trên miệng anh lúc nào cũng nói sẽ không tha cho tôi! Được! Không tha cho tôi! Vậy thì tôi cũng không cần phải tha cho anh! Không cần phải tha cho Tạ Hải Nhạc nữa!”

“Các người đều nói nó tốt, tôi xấu xa! Được, vậy thì tôi đành phải xấu xa, để cho Tạ Hải Nhạc mà các người yêu nhất biến mất vĩnh viễn! Lần này, tôi sẽ khiến nó thật sự biến mất, để cho các người vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nó!”

Trì Hải Hoan buồn rười rượi nở nụ cười.

Tạ Hải Nhạc, giờ tử của mày đến rồi! Chung quy lại, thì mày vẫn phải chết ở trong tay tao! Không, mày là do Tạ Thư Dật nên mới chết ở trong tay tao a! Muốn trách, thì trách Tạ Thư Dật, không nên tới trách tao! Đây là do hấn ép tao làm!

Trì Hải Hoan lầm bầm lầu bầu nói.

Nghĩ tới việc Tạ Hải Nhạc sẽ chết ở trong tay của mình, Trì Hải Hoan đột nhiên cảm thấy rất sung sướng, nếu như Tạ Hải Nhạc không còn nữa, thì cô cũng không cần phải sống với cái bóng Tạ Hải Nhạc nữa! Cô cũng được giải thoát rồi!

Tạ Hải Nhạc, mày sẽ phải giải thoát! Mày giải thoát, thì tao mới có thể giải thoát! Mày không cần phải tiếp tục cuộc sống đau khổ trên đời như vậy! Mày phải sống cuộc sống chịu uất ức suốt bao năm qua, mà cũng không có dừng khi thừa nhận mình chính là Hải Nhạc! Mày có nhà mà không dám về! Người mày yêu đang ở trước mặt, mày không dám yêu! Cha mẹ mày đứng ngay ở trước mặt, mà mày cũng không dám nhận! Mày lại có thể sống cuộc sống nhục nhã như vậy? Nếu là tao, tao đã sớm tự sát rồi! Hay là mày sợ chết? Vậy thì để cho tao tới thành toàn cho mày, giúp mày chết một cách thanh thản! Mày nên cảm ơn tao một tiếng đây!” Trì Hải Hoan không khỏi cười lên ha hả.

Trì Hải Hoan nhớ Tạ Thư Dật từng nói qua, Tạ Hải Nhạc cùng tên sát thủ kia đang điều trị ở bệnh viện Nhân Ái, Tạ Hải Nhạc thì cô không sợ, bởi vì nó bị câm, hơn nữa nó cũng không biết ai muốn giết mình! Chẳng qua là, cô sợ qua lần này, nó sẽ nói ra thân phận Tạ Hải Nhạc của mình! Đến lúc đó cô thật sự không thể nào yên ổn mà sống trên đời này nữa!

Mà tên sát thủ kia, chỉ sợ hấn sẽ có ngày tỉnh lại, mặc dù cô dùng số điện thoại khác cùng hấn tiến hành giao dịch, nhưng mà nếu hấn nói ra số điện thoại

đó, cảnh sát vẫn có thể lần theo dấu vết mà tìm ra được cô!

Đây là điều khiến cho Trì Hải Hoan lo lắng! Cô không thể để cho cảnh sát tìm được cô!

Trước phải thủ tiêu tên sát thủ này! Sau đó, là giết chết Tạ Hải Nhạc!

Tạ Hải Nhạc thì tương đối dễ gặp, chỉ cần nói cô là bạn của Tạ Hải Nhạc, tới đây thăm nó, thì có thể dễ dàng biết nó đang nằm ở phòng nào, nhưng phiền toái là cô không biết tên thật của tên sát thủ kia, phải tìm hân thể nào? Trong lòng Trì Hải Hoan không ngừng suy nghĩ.

Chắc chắn sẽ có biện pháp! Chắc chắn sẽ có biện pháp tìm được hân!

Đến chiều tối, Trì Hải Hoan rút cuộc cũng nghĩ ra cách, bắt xe đi đến bệnh viện Nhân Ái.

Trì Hải Hoan vụng về đi tới bàn tiếp tân, lấy ra một tờ giấy giả mạo, nói với nhân viên trực bàn: “Tôi là ký giả của báo ***, tôi được tin tức độc quyền là ngày 7 tháng 10 ở bệnh viện của các vị có một kẻ là nghi phạm bắt cóc bị trúng đạn, tôi muốn tìm hiểu rõ sự việc này.”

Tiếp tân nghi ngờ nhìn cô: “Tin tức của cô thật đúng là nhanh a, là người của bệnh viện chúng tôi tiết lộ sao?”

Trì Hải Hoan mở túi ra, lấy ra một tập hồ sơ bệnh án, đẩy tới trước mặt cô gái kia: “Một chút lòng thành, cầm lấy đi mua bộ mỹ phẩm nhé, cô chỉ cần tiết lộ cho tôi biết căn phòng mà hân đang nằm là được rồi, tôi muốn đi phỏng vấn một chút.”

Cô gái do dự một chút, sau đó cầm lấy tập hồ sơ kia, nói: “Để tôi kiểm tra một chút, cô xác định là ngày đó sao?”

“Tôi xác định!” Trì Hải Hoan khẳng định gật đầu một cái, chính là ngày đó, sau ngày hôm đó, Tạ Thư Dật mới về nhà, cô cũng chính là nghe Tạ Thư Dật nói đến chuyện này.

Cô tiếp tân nhanh chóng kiểm tra, sau đó ngẩng đầu lên nói với Trì Hải Hoan:

“Bệnh nhân bị trúng đạn này nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt 706.”

Trì Hải Hoan nhất thời lúng túng như hoa: “Vậy cô có thể kiểm tra giúp tôi một chút, xem cô gái tên Phuong Viễn Chi nằm ở phòng bệnh nào không? Nghe nói người bị bắt cóc là cô ấy, tôi muốn đi phỏng vấn cô ấy một chút!”

Cô gái lại cúi đầu gõ máy chữ, sau đó nói với Trì Hải Hoan, nói: “Cô ấy ở phòng chăm sóc đặc biệt 829.”

Trì Hải Hoan nghe được, trong lòng đều ghi nhớ hết rồi, sau đó gật đầu cảm tạ cô gái, rồi vô thang máy đi lên phòng bệnh 706.

Nếu như lời Tạ Thư Dật nói là thật, đã có cảnh sát tham gia, chỉ sợ cũng rất khó khăn nếu muốn tới gần phòng bệnh đó!

Trì Hải Hoan đứng ở khúc cua, nhìn cửa phòng bệnh 706, quả thật ngoài cửa có hai người đàn ông vừa hút thuốc lá vừa trò chuyện, trong lòng không khỏi bất an, có người bảo vệ, thì động thủ thế nào đây?

Bất quá, Trì Hải Hoan hôm nay cũng chỉ là đến thăm dò mà thôi, nếu cô tới nay mới tới hỏi, mà hai người này lập tức chết đi, một cách tự nhiên mọi hoài nghi sẽ dồn lên người cô, cô nhất định phải cẩn thận một chút!

Trì Hải Hoan giả bộ tựa như đi ngang qua phòng bệnh 706, hai người đàn ông kia vẫn trò chuyện vui vẻ, căn bản cũng không hề để phòng để ý cô. Trì Hải Hoan đi từ từ, đến khúc cua, cô lại tấp vào, ghé đầu nhìn về phía bên kia. Lúc này, có một nữ y tá mang khẩu trang đang đẩy xe thuốc đến phòng bệnh 706, cô ta nhìn hai người đàn ông kia gật đầu một cái, mà hai người đàn ông này cũng gật đầu với cô ta, sau đó mở cửa cho cô y tá tiến vào.

Trì Hải Hoan như được thức tỉnh, xem ra, muốn vào được phòng bệnh, thì chỉ có y tá hoặc bác sĩ mà thôi!

Cô lặng lẽ đứng ở nơi đó, canh thời gian, xem bao lâu thì cô y tá đó mới đi ra ngoài.

Ước chừng khoảng mười lăm phút, y tá lại đẩy xe ra rồi đi khỏi đó.

Trong lòng Trì Hải Hoan lại có tính toán.

Trì Hải Hoan lại đi thang máy đến lầu 8, phòng bệnh của Tạ Hải Nhạc là 829, có thể ở trước phòng bệnh của nó cũng có người canh gác, nhưng khi đến gần phòng 829, Trì Hải Hoan quan sát lại không thấy ai đứng ở ngoài cả, rốt cuộc chuyện này là sao?

Chẳng lẽ cảnh sát không có đem Tạ Hải Nhạc vào danh sách đối tượng cần bảo vệ? Phải biết người bị bắt cóc chính là nó nha!

Trong lòng Trì Hải Hoan nổi lên một tia nghi ngờ, lúc này, phía bên kia có một người đàn ông cầm tờ báo đi tới, vừa đi vừa nhìn tờ báo, hân đi đến hàng ghế cách phòng 829 không xa, ngồi xuống, tiếp tục cúi đầu nhìn tờ báo trong tay.

Trì Hải Hoan kiên nhẫn theo dõi tình hình, chỉ thấy hân vẫn luôn nhìn tờ báo trong tay, đầu cũng không ngẩng lên. Không bao lâu, có một y tá đi đến phòng bệnh 829, hân cũng chỉ gật đầu một cái, rồi lại tiếp tục đọc báo.

Trong lòng Trì Hải Hoan không khỏi nở nụ cười lạnh.

Rất tốt! Cô biết mình phải làm sao rồi!

Khi ra tới sảnh lớn phía trước, Trì Hải Hoan cố ý chạy đến trước mặt cô tiếp tân, cười cười nói: “Phòng vẫn bị cự tuyệt rồi, nhưng tôi vẫn muốn cảm tạ cô đã giúp.”

“A, xem ra tôi cũng không giúp được gì cho cô!” Cô tiếp tân có chút ngượng ngùng cười cười.

“Không có sao, chỉ là có chút tiếc nuối, tôi đi đây, cảm ơn cô!” Trì Hải Hoan cười cười phát tay với cô tiếp tân, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Ngày thứ hai, Trì Hải Hoan lại đổi kiểu tóc, y phục, đeo mắt kính lên, tiếp tục đi đến bệnh viện, len lén quan sát phòng 706 cả ngày, cô phát hiện ngoài thời gian cô y tá kia đi vào thì buổi tối cũng là thời cơ tốt để ra tay, buổi tối hai người kia đều ra ban công đứng hóng mát, căn bản cũng không hề trông nom cái gì!

Ngày thứ ba, Trì Hải Hoan lại đi đến phòng bệnh 829, phát hiện quy luật cũng không khác phòng bệnh 706 là bao. Đã vậy, cô biết mình nên làm sao rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 248: Trì Hải Hoan Nổ Súng

Không sai biệt lắm, vào lúc đêm khuya mười hai giờ, lầu 7 bệnh viện Nhân Ái, có một nữ y tá đáng dấp tương đối cao, đẩy một xe thuốc đi tới phòng 706, hai người đàn ông ngồi ở hành lang chỉ ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, sau đó lại tiếp tục hào hứng nói chuyện phiếm, nữ y tá đẩy cửa đi vào phòng 706, cũng không có bật đèn, cô ta đứng đó nhìn bệnh nhân đang chụp bình đường khí nằm trên giường bệnh kia, xem ra hô hấp của hắn vẫn rất ổn định.

Nữ y tá cầm ống tiêm lên, sau đó đâm vào ống dẫn, đẩy toàn bộ chất lỏng bên trong vào chỗ truyền dịch, làm xong tất cả mọi thứ, cô ta thu dọn đồ đạc, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh 706.

Cô y tá bước vào thang máy, bấm vào số 8, rất nhanh, cô ta tiếp tục đẩy xe thuốc đi tới trước cửa phòng bệnh 829, cô ta nhìn người đàn ông đang ngồi nghe điện thoại trên ghế dài một cái, anh ta gật đầu, phát tay một cái cho cô ta vào, cô ta liền mở cửa phòng bệnh 829 ra, đi thẳng vào.

Bước vào phòng bệnh, cô ta cố ý bật đèn lên, khi thấy người nằm trên giường bệnh kia đang che mặt, nhắm mắt lại ngủ rất say, thoạt nhìn không tệ, rất giống Tạ Hải Nhạc. Cô ta nhẹ nhàng đi tới trước giường bệnh, dừng lại một lúc, sau đó cô nhẹ nhàng gỡ khăn trùm đầu ra, khuôn mặt dần dần lộ ra, nhìn thấy vết sẹo kia, cô ta cười lạnh một tiếng.

Tiếng cười lạnh của cô ta khiến cho người đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, khi đôi mắt sưng mù kia nhìn thẳng vào cặp mắt thâm độc của Trì Hải Hoan, cô không khỏi há hốc miệng, nhưng cô nhanh chóng dùng sức bịt miệng lại.

“Thật ngại, làm mày tỉnh rồi!” Trì Hải Hoan xin lỗi tựa như nói.

Xem ra, mày khôi phục rất tốt, một chút cũng không có dấu vết của một bệnh nhân bị trọng thương! Trì Hải Hoan ở trong lòng kinh ngạc nghĩ tới.

Hải Nhạc nhìn nữ y tá trước mắt. mặc dù là dùng khẩu trang che mặt lại, nhưng là giọng nói kia! Giọng nói kia, cô dù thế nào cũng không nghe lầm!

Hải Nhạc không khỏi hoảng sợ, cô thật sự không có nghĩ đến Trì Hải Hoan lại dám xâm nhập vào phòng bệnh.

Trì Hải Hoan lại cầm ống tiêm lên, quơ quơ ở trước mặt Hải Nhạc.

“Tao quyết định sẽ đưa mày rời đi, dù sao mày cũng không muốn quay về làm Tạ Hải Nhạc nữa, năm năm trước mày đáng lẽ phải chết rồi, mày không nên tồn tại ở trên đời này nữa!” Trì Hải Hoan ôn tồn nói.

Hải Nhạc từ từ tỉnh táo lại, cô lạnh lùng nhìn Trì Hải Hoan.

“Cô muốn đến giết tôi? Muốn thừa dịp tôi ngủ say mà đem chất độc đó tiêm vào ống truyền dịch, để cho tôi yên tĩnh mà chết đi, nhưng lại không có cách nào hoài nghi đến cô sao?” Hải Nhạc nói.

Đến phiên Trì Hải Hoan thất kinh: “Mày... Mày nói được sao? Mày không phải là bị câm rồi à?”

Hải Nhạc lạnh lùng nói: “Đúng là tôi từng bị câm, nhưng phải cảm tạ cô đã đưa hai sát thủ đến bắt cóc tôi, muốn đưa tôi vào chỗ chết! Trời cao xót thương tôi, cho nên tôi lại đột nhiên nói được mà kêu cứu! Trì Hải Hoan, thế nào, bọn họ không có thành công giết chết tôi, cho nên cô phải tự mình động thủ sao? Tôi muốn hỏi cô, tôi và cô, chúng ta không phải là chị em sinh đôi cùng một mẹ sinh ra sao? Tôi đối với cô còn chưa đủ tốt sao? Tại sao cô lại hận tôi như vậy? Năm lần bảy lượt muốn giết chết tôi?”

Trì Hải Hoan ngẩn người, mọi chuyện rối cuộc cũng lộ: "Mày tốt với tao? Khi nào thì mày tốt với tao vậy? Tạ Thư Dật rõ ràng là ở cùng với tao! Rõ ràng là đang hẹn hò cùng tao, nhưng mà mày lại cố ý bất chấp tình chị em mà gọi hấn ra ngoài, thổ lộ với hấn, cướp đi hấn từ tay tao! Mày tốt với tao? Giành bạn trai của tao là tốt với tao hả? Tạ Hải Nhạc! Tao hận mày! Mày đoạt đi Tạ Thư Dật, chính là đoạt đi tất cả của tao! Mày đáng chết! Mày đáng chết!

Hải Nhạc ngẩn người, nói: "Chị hai, không phải cô quên chứ, người Tạ Thư Dật yêu vẫn chính là tôi, hấn và cô ở cùng nhau, cũng là do tôi nói hấn tiếp nhận cô, chỉ là hấn giận tôi đẩy hấn cho cô, cho nên mới nhất thời tức giận mà hẹn hò với cô! Tôi căn bản cũng không hề đoạt hấn từ tay chị, cho dù có chị, thì tôi và hấn sớm muộn cũng sẽ ở bên nhau! Bởi vì đêm đó, hấn vốn là muốn nói chia tay với cô!"

"Không! Rõ ràng chính là mày cướp đoạt đi hấn! Rõ ràng là mày!"

Không được, Tạ Hải Nhạc nói được rồi! Không thể để cho nó mở miệng kêu cứu! Trì Hải Hoan hung mãnh nhào tới Hải Nhạc, lấy chân phủ lên đầu cô.

Cô nói được rồi, cô ta sẽ không để cho nó có cơ hội kêu cứu, cô ta muốn cô phải chết!

Hải Nhạc lạnh tay lẹ mắt giữ lại tấm chăn mỏng muốn che kín mình, vừa lớn tiếng hô cứu: "Cứu mạng! Có người muốn giết tôi! Cứu mạng a! Có người muốn giết tôi!"

Lại còn là để cho cô hô ra tiếng rồi! Trì Hải Hoan vừa sợ vừa hãi, làm sao bây giờ? Trì Hải Hoan xấu hổ thành giận, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót, Trì Hải Hoan vén lớp băng gạc, lấy ra một khẩu súng lục, chẳng qua là chỉ chuẩn bị phòng bị thế thôi, cô ta cho rằng căn bản không dùng đến, nào ngờ, Tạ Hải Nhạc lại nói chuyện được rồi! Xem ra, không cần súng là không được! Hiện tại cô ta như đang leo lên lưng cạp khó xuống! Phải giết Tạ Hải Nhạc!

Tạ Hải Nhạc đã từ trên giường nhảy xuống, muốn chạy ra bên ngoài, lúc này, cửa vang dội một tiếng được mở ra, Tạ Hải Nhạc lao thẳng tới.

Trì Hải Hoan mặc dù đã nghiên cứu trước ở nhà cách nổ súng như thế nào, nhưng cô ta vẫn chậm một bước, Hải Nhạc trực tiếp liền được người ta kéo ra ngoài, cửa cũng đóng lại rồi, Trì Hải Hoan chỉ bắn trúng cánh cửa phòng bệnh.

"Không! Không!" Trì Hải Hoan thấy không bắn trúng Tạ Hải Nhạc, điên cuồng la lên.

Trì Hải Hoan điên cuồng mở cửa, muốn đi tìm Tạ Hải Nhạc, nhưng người mà cô ta không ngờ tới nhất lại chính là Tạ Thư Dật, hấn đang đứng trước mặt cô ta.

Trì Hải Hoan không khỏi bàng hoàng, tại sao Tạ Thư Dật tại sao lại chỗ này?

"Trì Hải Hoan, để súng xuống, cô vẫn còn một con đường sống." Tạ Thư Dật nhìn cô, lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan ngơ ngác nhìn hấn, không tin hỏi hấn: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Ta ở đây, chính là chờ cô đến." Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi mà nói.

Mà sau lưng của hấn, Tạ Hải Nhạc thoáng thò đầu ra, cô nhìn Trì Hải Hoan một chút, muốn đi bước ra, nhưng Tạ Thư Dật lại mạnh mẽ kéo cô ra sau lưng của hấn, giống như gà mẹ đang bảo vệ gà con trước Đại bàng dữ tợn.

Động tác cung chiều của hấn, khiến cho Trì Hải Hoan càng thêm tức giận, hít vào một hơi!

"Các người! Các người!" Trì Hải Hoan không khỏi lui về sau, "Thì ra là, anh đã biết nó là Tạ Hải Nhạc?"

Hải Nhạc đã nói được rồi! Hấn nhất định là đã biết!

"Là nói nói cho anh biết nó là Hải Nhạc phải không? Là nó nói cho anh phải không? Đúng là nó rồi! Nó đã nói cho anh biết, nó là Tạ Hải Nhạc đúng không? Ngày hôm đó, là anh tới đây tìm nó sao? Là nó giúp anh giải được! Có phải không? Có phải không?" Trì Hải Hoan cuồng loạn hỏi Tạ Thư Dật.

"Không, cô ấy không nói, tôi đã sớm biết cô ấy là Hải Nhạc rồi!" Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói, "Trước đây một thời gian dài, tôi đã hoài nghi cô ấy chính là Nhạc Nhạc rồi! Khi cô đánh tráo kết quả giám định DNA của Tiểu Bảo, phá vỡ đi hi vọng của tôi, tôi thiếu chút nữa còn tưởng cô ấy không phải là Nhạc Nhạc. Nhưng đến một ngày, cô ấy chạy đến muốn làm mai cho tôi và Nhã Nghiên, tôi lại bắt đầu hoài nghi cô ấy, mở ra được mật mã MSN, tôi biết ngay cô ấy chính là Nhạc Nhạc! Chẳng qua là, cô vẫn luôn tự cho là mình đúng, cho rằng tôi không biết gì mà thôi! Tôi thật ra đều biết tất cả!"

Lời của hấn, khiến cho Trì Hải Hoan lại lui về phía sau mấy bước.

"Anh... Anh đều biết tất cả?" Trì Hải Hoan há hốc mồm cứng lưỡi.

Tạ Thư Dật nhàn nhạt hạ mí mắt xuống, sau đó nói với Trì Hải Hoan: "Để súng trong tay cô xuống!"

Lời nói của hấn như cảnh tỉnh Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan lập tức lại tỉnh táo lại, cô ta nhìn xung quanh một chút, không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều cảnh sát, đang nhìn chăm chăm cô ta!

Trong lòng Trì Hải Hoan một hồi tuyệt vọng.

Cô trùng kè rồi! Cô trùng kè của Tạ Thu Dật rồi! Đây rõ ràng là một cái bẫy! Rõ ràng là một cái bẫy, bắt đầu từ cái ngày Tạ Thu Dật trở về, nói rằng Hải Nhạc và tên sát thủ kia đang điều trị ở bệnh viện Nhân Ái!

Sau đó, hẳn chờ cô từng bước một cắn câu!

"Tạ Thu Dật, thật ra thì anh cũng đã biết tôi lấy đi súng trong phòng của anh đúng không? Hơn nữa, anh cũng đã biết chai nước kia đã bị tôi bỏ thuốc có đúng không? Anh rõ ràng đã biết tất cả! Anh để cho tôi hạ xuống phòng bị! Để cho tôi tự cho rằng mình không có được anh! Sau đó anh bức bách tôi ra khỏi Tạ gia! Chính là muốn chọc giận tôi, kích thích tôi động thủ với Tạ Hải Nhạc đúng không? Đúng không?" Nước mắt Trì Hải Hoan không tự chủ được mà rơi xuống gò má trắng trẻo.

Cô thua! Cô thua rồi! Thua quá thảm! Quá thảm!

"Không tệ! Cô đoán đúng rồi! Cô thật sự rất thông minh a!" Tạ Thu Dật thở dài nói, tựa như mang theo một tia tiếc nuối nói:

"Đáng tiếc sự thông minh của cô lại không dùng vào việc tốt! Không sai, tôi biết cô trộm súng của tôi, tôi cũng biết cô đã bỏ thuốc vào chai nước! Bởi vì, trong phòng của tôi có camera! Ai tới phòng của tôi, làm ra chuyện gì, tôi đều có thể cận mực sờ thị! Tôi chỉ là tương kè tự kè! Mà cô lại đặc chí như vậy! Cho rằng không người nào có thể nhìn ra mấy trò xiếc vặt vãnh của cô! Tôi phải công nhận rằng, cô rất thông minh, những chuyện xấu mà trước đây cô làm ra, giống như chuyện cô giết cha đẻ của cô! Mặc dù biết cô bắt chước chữ viết của ông ta, giả mạo di thư, nhưng cũng không đủ chứng cứ chứng minh chính cô đã động tay động chân vào chiếc xe đó, để cho ông ta gặp tai nạn mà chết! Cô đẩy Hải Nhạc xuống biển, cũng không có một người thứ ba có thể chứng minh chính cô đã đẩy Hải Nhạc xuống đó! Chuyện cô làm đều không để lộ ra chút kẽ hở! Thật sự, tôi muốn nói một câu, cô quả thật là một số ít phụ nữ rất thông minh, là thiên tài trong đám tội phạm thiên tài! Nhưng đáng tiếc, tất cả thủ đoạn của cô lại không dùng vào việc tốt! Trì Hải Hoan, bắt ung nhiều cuối cùng cũng có một ngày bị ung mô mù mắt! Cô đã một lần mưu sát Hải Nhạc, tôi sẽ không để cho cô tồn thương cô ấy lần thứ hai! Là cô tự đánh giá sự thông minh của mình quá cao, coi thường chúng tôi quá ngu! Cô phạm vào tội ác, không phải là không biết, chẳng qua là thời điểm chưa tới! Ngày đó, rốt cuộc cũng đã tới! Trì Hải Hoan à Trì Hải Hoan, cô là thông minh quá lại bị thông minh hại a! Hết thấy mọi thứ, đều là do cô tự đào hố chôn mình!"

Giương mặt Trì Hải Hoan trắng bệch, cô khàn giọng hỏi: "Tạ Thu Dật, là anh đã lên toàn bộ kế hoạch, để cho tôi chui vào bẫy? Vốn dĩ Tạ Hải Nhạc rất tốt, chẳng qua là anh dùng nó để làm mồi nhử tôi ra thôi đúng không?"

"Phải, đây chính là chiêu độc, chỉ là muốn dụ con cá mắc câu mà thôi!" Tạ Thu Dật nhàn nhạt nói.

"Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy! Tất cả mọi thứ anh đều an bài tốt lắm, tôi lại ngu ngốc mà chui vào rọ!" Trì Hải Hoan cứ thế gạt đầu, nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống.

Tạ Thu Dật lạnh lùng cười một tiếng: "Trì Hải Hoan, bản thân cô đủ thông minh, nhưng cô lại thua chính trong tay của cô! Tóm lại, cô giết người thì phải nhận đúng tội lỗi mà mình đã làm! Tôi chính là chờ đợi cái ngày này! Còn nữa... đừng quên là cô còn thuê sát thủ giết người! Thuê sát thủ giết Hải Nhạc! Nếu không phải là có người cứu Hải Nhạc, cô ấy có lẽ cũng bị cô lạng lẹ giết chết rồi! Trì Hải Hoan, cô quá ác độc! Cô năm lần bảy lượt đều muốn giết chết Hải Nhạc! Cô hoàn toàn không nghĩ tới cô ấy chính là em gái ruột của mình!"

Trì Hải Hoan sững sốt, đã đến lúc này, cô vẫn không quên giả hoạt cười: "Tạ Thu Dật, anh cũng đừng có ngậm máu phun người! Tôi lúc nào thuê sát thủ giết người? Con mắt nào của anh nhìn thấy hả? Tội danh đó tôi không làm! Tôi có thể kiện anh tội phi báng!"

Tạ Thu Dật không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Phải không? Cô không thuê sát thủ giết người, vậy vì sao cô phải mưu sát tên sát thủ nằm ở phòng bệnh 706 đó?"

"Cái gì? Cái gì?" Trì Hải Hoan không khỏi há hốc mồm cứng lưỡi, "Tôi không có! Anh ngậm máu phun người!"

"Không? Cô rõ ràng không phải là y tá! Tại sao lại mặc đồ y tá đi vào phòng bệnh đó? Nói cho cô biết, căn phòng đó và căn phòng này đều có gắn camera và có người mai phục sẵn! Nhất cử nhất động của cô đều được ghi lại! Cô cho rằng có thể dễ dàng ra tay như vậy? Mặc dù cô đã tiêm thuốc vào, nhưng khi cô ra ngoài, bọn họ lập tức thay rồi! Đây chính là chứng cứ phạm tội của cô! Hẳn hiện tại rất an toàn! Cô sẽ chờ đến lúc hẳn làm chứng cho cô chứ Trì Hải Hoan! Hãy chờ đợi hình phạt nghiêm khắc nhất mà pháp luật dành cho cô! Suy nghĩ một chút, xem mình phải đối mặt với bao nhiêu tội danh!" Tạ Thu Dật nghĩa chảnh từ nghiêm mà nói.

Trì Hải Hoan nghe được Tạ Thu Dật nói như vậy, trong lòng cô ta thoáng qua một hồi tuyệt vọng.

"Thu Dật, anh không cần phải nói nhiều như vậy, không có cần thiết." Hải Nhạc đứng ở phía sau lên tiếng, sau đó nói với Trì Hải Hoan: "Chị, bỏ súng xuống đi, con gái cảm súng là không tốt, súng là đồ của đàn ông, mau bỏ xuống đi!"

Trì Hải Hoan nhìn chằm chằm Tạ Hải Nhạc, nếu như có thể, cô ta nhất định phải ăn tươi nuốt sống, uống máu của Tạ Hải Nhạc!

"Trì Hải Hoan, chỉ cần cô bỏ súng trong tay cô xuống, cô sẽ có một con đường sống!" Một viên cảnh sát cũng chĩa súng về phía Trì Hải Hoan nói.

"Được, tôi bỏ xuống." Trì Hải Hoan thuận theo chậm rãi rũ tay xuống, thật ra thì cô ta đã âm thầm bóp cò.

Khi người người đều cho rằng Trì Hải Hoan muốn thả súng xuống, thì đột nhiên tay cô ta lại nhanh chóng giơ lên, liền hướng Tạ Thu Dật nổ súng!

"Không!" Hải Nhạc được Tạ Thu Dật bảo hộ ở sau lưng nhưng vẫn không chớp mắt, nhìn chằm chằm Trì Hải Hoan, khi thấy tay của Trì Hải Hoan giơ

lên, cô không khỏi liều mạng, không biết lấy đâu ra sức lực, Hải Nhạc vọt ra khỏi hai tay của Tạ Thử Dật, nhào ra chắn trước mặt hắn, lưng quay về phía Trì Hải Hoan, cô ôm chặt lấy Tạ Thử Dật, buồn bã nói thật nhanh với hắn: “Thử Dật! Em yêu anh!” Sau đó đau lòng, mỉm cười nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng là trong nháy mắt thân thể của Hải Nhạc chợt nhẹ bẫng, Tạ Thử Dật ôm thân thể cô xoay một cái, vị trí của hai người trong nháy mắt bị đảo lại.

“Không cần!” Tạ Hải Nhạc sợ hãi mờ mắt, ngay sau đó cô nghe được tiếng nổ sùng vang lên, thân thể Tạ Thử Dật cũng chấn động một cái, Tạ Thử Dật rên lên một tiếng, máu tươi lập tức theo khóe miệng hắn trào ra!

Tạ Hải Nhạc vội vàng dùng tay lau khóe miệng của hắn, nhưng máu vẫn không ngừng chảy xuống, Hải Nhạc khóc rống lên: “Thử Dật! Thử Dật! Thử Dật à! Tại sao anh lại làm như vậy?”

Tạ Thử Dật giờ tay lên, lau đi nước mắt giàn dụa trên mặt Hải Nhạc: “Đừng khóc! Anh không sao! Em yên tâm, anh đã đồng ý với em rồi, anh sẽ không có chuyện gì!”

Tạ Hải Nhạc chỉ biết ôm Tạ Thử Dật khóc lớn, mà Trì Hải Hoan cứ đứng đó ngơ ngác nhìn khẩu súng trong tay. Cô ta thật sự đã bóp cò, cô ta thể nhưng lại nổ súng bắn trúng Tạ Thử Dật! Không! Rõ ràng là Tạ Hải Nhạc nhào vào trước mặt hắn, rõ ràng cô ta sẽ bắn trúng Tạ Hải Nhạc, nhưng Tạ Thử Dật lại nhanh như vậy, thay đổi vị trí của hắn và Hải Nhạc, quay lưng về phía cô ta, cho nên đạn mới trúng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Cả Nhà Đang Chờ Anh, Thử Dật!

Trì Hải Hoan ngẩng đầu nhìn Tạ Thử Dật, chỉ thấy chiếc áo sơ mi trắng trên người hắn nhanh chóng nhuộm thành một đóa hoa màu đỏ, đỏ đến mức chói mắt. Trì Hải Hoan không khỏi lui về phía sau hai bước, tan nát cõi lòng lắc đầu. Cô ta không hề muốn bắn hắn, thật sự người cô ta muốn bắn chết không phải là hắn! Là Tạ Hải Nhạc! Là vì cô ta đoán Tạ Hải Nhạc chắc chắn sẽ đỡ cho Tạ Thử Dật một phát đạn này!

Trì Hải Hoan vẫn để ý đến Hải Nhạc, mặc dù đứng phía sau Tạ Thử Dật, nhưng Hải Nhạc vẫn luôn nhìn cô ta, sợ rằng cô ta sẽ nổ súng! Cô ta hiểu rất rõ, Tạ Hải Nhạc là loại người như thế, chắc chắn sẽ không trơ mắt đứng nhìn cô ta bắn chết Tạ Thử Dật, nó nhất định sẽ hi sinh quên mình bảo vệ cho Tạ Thử Dật! Một điểm này, cô ta thật sự không có đoán sai, Tạ Hải Nhạc quả thật làm như vậy, nó phi thẳng đến trước mặt của Tạ Thử Dật, muốn đỡ đạn thay cho hắn! Bingo! Trì Hải Hoan đợi đúng là giờ khắc này! Cô ta không chút do dự nổ súng, nhưng mà cô ta thật sự không ngờ, Tạ Thử Dật lại trong chớp nhoáng này ôm Hải Nhạc quay một vòng, quay lưng hắn đối diện với họng súng của cô ta!

Viên đạn đó bay ra khỏi họng súng, lao thẳng vào người của Tạ Thử Dật! Cũng như đâm vào lòng của Trì Hải Hoan một nhát! Một khắc kia, tim của cô thật là đau, thật sự rất đau! Hắn vì bảo vệ Tạ Hải Nhạc, tình nguyện vì nó mà hứng đạn! Hắn vì Tạ Hải Nhạc, vì một Tạ Hải Nhạc đã bị hủy dung mạo mà ngay cả mạng sống cũng không cần!

Hắn yêu Tạ Hải Nhạc như thế! Thì ra là quả thật chỉ có cô ta một bên tình nguyện, trong lòng của hắn chỉ có Hải Nhạc, tim của hắn, bởi vì Hải Nhạc mà cự tuyệt bất kỳ người phụ nữ nào muốn tiến vào!

Trì Hải Hoan, cô ta cả đời cũng không vào được tim của hắn!

Trì Hải Hoan rút cuộc cũng hiểu, thì ra là dựa chín ép thật sự không ngọt! Cũng hiểu ra, một bên tình nguyện như vậy thật đáng buồn cười, cũng thật đáng thương! Hiểu ra rằng, thì ra khi yêu một người, có thể vì người mình yêu mà nguyện ý hi sinh cả tính mạng! Giống như Tạ Hải Nhạc vì Tạ Thử Dật, cam tâm làm tấm bia đỡ đạn cho Tạ Thử Dật, mà Tạ Thử Dật cũng vì Tạ Hải Nhạc mà lấy thân mình che chở cho nó, để cho viên đạn kia bắn vào người mình!

“Tạ Thử Dật! Anh...anh yêu nó đến như vậy sao? Yêu đến nỗi không cần cả sinh mạng của mình?” Nước mắt của Trì Hải Hoan không nhịn được mà rơi xuống.

Trì Hải Hoan thất hồn lạc phách nhìn cặp đôi vẫn đang ngồi ôm nhau dưới đất, tiếng khóc rống thất thanh của Tạ Hải Nhạc, không ngừng vang bên tai của cô ta. Cô nổ súng rồi, cô đã giết Tạ Thử Dật rồi, hắn sẽ chết sao? Cô ta có phải sẽ đi tù hay không, hay là bị phán tử hình? Sẽ đi ngồi tù, hoặc là sẽ bị phán tử hình? Bằng không hãy đến kết thúc sinh mạng của cô ta đi, như vậy ít ra cũng bớt đau khổ hơn!

Viên cảnh sát nhìn thấy Trì Hải Hoan ngây ngốc đứng nhìn, tay cầm súng cứ như mất cảm giác buông thõng, anh ta thoát một cái liễn bắn một phát súng gây mê vào Trì Hải Hoan, bởi vì Tạ Thử Dật đã giao phó cho anh ta, nhất định phải bắt sống Trì Hải Hoan.

Viên cảnh sát bắn một phát súng trúng ngay cổ của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan chỉ cảm thấy cổ đau xót, ngay sau đó tê rần, cô theo bản năng đưa tay sờ sờ, không thấy máu, cũng không có sờ thấy dấu đạn, nhưng cô lại có cảm giác như mình sắp chết rồi! Rất nhanh, Trì Hải Hoan mất đi ý thức, súng lục tuột ra khỏi bàn tay rơi trên sàn nhà vang lên một tiếng, mà thân thể của cô, cũng lao đảo rầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Cô chết rồi sao? Có phải là chết rồi không? Tạ Thử Dật đâu? Hồn phách của Tạ Thử Dật có phải là đã đến âm phủ rồi? Giây phút nhắm mắt lại, cô lưu luyến nhìn bóng lưng đầm máu kia, chết đi, anh hãy chết nhé, ở trên đời này em không được ở bên anh, nhưng xuống địa ngục chúng ta có thể được ở

bên nhau rồi! Anh sẽ ở bên em! Sẽ đi cùng em! Vậy cũng tốt! Cũng tốt!

Trì Hải Hoan không khỏi mỉm cười thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Đau không? Thư Dật, đau lắm phải không? Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Hải Nhạc chỉ biết là khóc lớn.

“Không đau, anh không thấy đau, anh không sao, không đau chút nào!” Thư Dật an ủi Hải Nhạc.

Hải Nhạc không khỏi sờ sờ sau lưng của Tạ Thư Dật, sờ một chút đã thấy bàn tay ướt đầm, tim của cô như muốn vỡ thành trăm mảnh.

“Anh gạt em, anh gạt em! Nhất định là rất đau! Rất đau! Em tình nguyện mình chịu đau đớn thay cho anh! Tại sao anh lại xoa em lại? Tại sao? Tạ Thư Dật, em hận anh! Em hận anh! Em hận anh chết đi được!” Hải Nhạc cứ thế khóc rống lên.

“Đừng khóc, bảo bối đừng khóc, anh cũng như vậy, anh không muốn em chịu đau đớn, anh tình nguyện chịu thay em! Đừng khóc, anh rất khỏe, anh không đau!”

“Anh đúng là đồ ngu! Thật là ngu! Tại sao lại ngu ngốc như vậy chứ?” Hải Nhạc ôm thật chặt Tạ Thư Dật, khóc đến thở không ra hơi.

“Anh đưa cho em áo chống đạn, tại sao em lại không mặc?” Tạ Thư Dật cười hỏi tạ Hải Nhạc.

“Em không biết cô ta có súng! Anh không có nói là cô ta có súng! Em mặc vào thấy quá nóng, cho nên tháo ra, em nghĩ rằng mặc cái đó cũng không cần thiết! Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thư Dật, thật xin lỗi! Nhưng tại sao anh lại không mặc? Tại sao anh không mặc?” Tạ Hải Nhạc khóc đến mức cả phòng ồn ào cả lên,

“Cái áo chống đạn đó là của anh. Haiz, tối nay em muốn tự mình làm mỗi như Trì Hải Hoan, anh liền đem nó cho em, anh không biết là cô ta sẽ tới, anh cũng không nghĩ là em sẽ tháo nó ra. Đáng lẽ, anh nên nói cho em biết trong tay Trì Hải Hoan có súng. Anh chỉ là sợ sẽ dọa đến em, anh không muốn em sợ cô ta, anh cho rằng anh sẽ không để cho cô ta có cơ hội bắn trúng em, anh đã nói rồi, anh sẽ không để cho em chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.” Tạ Thư Dật nói chuyện càng ngày càng phí sức, theo chuyển động môi hắn, máu tươi từng ngụm trào ra.

“Ô ô ô .... Sao anh lại không nói cho em nó là áo chống đạn? Sao anh lại ngốc như vậy chứ hả? Cô ta là chị song sinh của em, em có trực giác, em có cảm giác nhất định tối nay cô ta sẽ xuất hiện, nhưng em không biết đó là áo chống đạn của anh! Ô ô ô .... Là em không tốt, em cũng chỉ là có cảm giác cô ta sẽ đến, nào ngờ tối nay cô ta lại đến thật!”

“Đáng lẽ anh nên nói cho em biết tối nay cô ta sẽ đến!” Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc, máu miệng lại phun ra một ngụm.

“Ô ô ô .... đừng nói chuyện! Xin anh đừng nói nữa!” Tạ Hải Nhạc run rẩy lấy tay che lại miệng của hắn, nhưng máu tươi vẫn len lỏi chảy qua ngón tay của cô.

Hải Nhạc luống cuống tay chân dùng sức che miệng Tạ Thư Dật: "Thư Dật, anh đừng làm em sợ! Anh đừng làm em sợ mà! Chúng ta khó khăn lắm mới được ở bên nhau! Thư Dật, anh không được xảy ra chuyện gì! Thư Dật a! Anh không được bỏ lại em! Thư Dật, anh sẽ không bỏ lại em một mình có đúng không! Đáp ứng em!

Anh sẽ không bỏ lại em! Thư Dật, anh sẽ không bỏ lại em một mình có đúng không? Có đúng không?”

“Đúng, đúng! Anh sẽ không bỏ lại em!” Tạ Thư Dật dùng sức gạt đầu một cái, nhưng cánh tay hắn ôm chặt lấy Hải Nhạc đã từ từ buông lỏng xuống.

Hải Nhạc thấy vậy không khỏi sợ hãi, cô ôm thật chặt Tạ Thư Dật: "Anh nói anh sẽ không bỏ lại em mà, đừng buông em ra, em cầu xin anh đừng buông em ra! Thư Dật, em không thể mất đi anh, em không thể không có anh a! Không có anh em sẽ không sống nổi! Anh nhất định không được bỏ lại em! Không được bỏ lại em a! Ô ô ô ....” Hải Nhạc tuyệt vọng, không biết phải làm gì, cô chỉ biết ôm lấy Tạ Thư Dật mà khóc rống lên.

“Nhạc Nhạc, anh chỉ hơi mệt mỏi, anh muốn ngủ một giấc mà thôi.” Hai tay của Tạ Thư Dật hoàn toàn buông lỏng Hải Nhạc ra, thân hình cao lớn của hắn nặng nề đổ lên người Hải Nhạc, nhưng cô vẫn cố gắng ôm hắn, không buông hắn ra.

“Thư Dật! Thư Dật! Anh không thể chết! Anh không thể chết a! Em làm sao bây giờ? Em và Tiểu Bảo Tiểu Bối phải làm sao bây giờ?” Trong hành lang chỉ có tiếng khóc của Hải Nhạc vang lên.

Những viên cảnh sát kia vội vàng chạy tới đỡ Tạ Thư Dật, muốn kéo Tạ Thư Dật ra khỏi Hải Nhạc, nhưng cô có chết cũng không chịu buông tay.

“Đừng cướp anh ấy đi! Cầu xin các người đừng cướp anh ấy đi! Anh ấy là của tôi! Anh ấy là của tôi! Cầu xin các người đừng cướp anh ấy đi mà!” Tạ Hải Nhạc điên cuồng hướng mấy viên cảnh sát mà kêu.

“Chúng tôi không phải là tới giành anh ta! Anh ta cần phải đi cấp cứu! Vết thương này trúng chỗ rất nguy hiểm! Nếu cô không buông anh ta ra, thì sẽ không cứu được anh ta đâu! Cô phải tin tưởng tôi! Nơi này chính là bệnh viện, anh ta sẽ không có chuyện gì đâu! Tôi cam đoan với cô! Anh ta sẽ không có chuyện gì đâu!” Một cảnh viên cảnh sát giữ Hải Nhạc lại, trấn tĩnh cô.

Hải Nhạc rút cuộc cũng hoàn hồn lại, cô kinh ngạc buông lỏng ra Tạ Thư Dật ra, nhìn hắn bị đặt lên băng ca đẩy đi, cô cũng không tự chủ được mà chạy theo băng ca. Bởi vì quá đau lòng, quá sợ hãi sẽ mất đi Tạ Thư Dật, Hải Nhạc cứ thế chạy theo, đến khi trước mắt cô một hồi tối đen, sức lực trong phút chốc như bị rút cạn, Hải Nhạc cả người xụi lơ ngã trên mặt đất.

Thật lâu sau Hải Nhạc mới tỉnh lại, cô cố hết sức mở mắt, phát hiện mình lại đang nằm trong phòng bệnh.

“Thur Dật! Thur Dật!” Hải Nhạc lẩm bẩm gọi tên Tạ Thur Dật.

Cô muốn đi gặp hắn, cô nhất định phải nhìn thấy hắn! Hải Nhạc giùng giàng, muốn ngồi dậy.

“Nhạc Nhạc! Con là Nhạc Nhạc của mẹ sao? Con đã tỉnh lại rồi sao? Con gái, con đã tỉnh rồi sao?”

Tạ Hải Nhạc nghe được thanh âm quen thuộc, đó là giọng của mẹ!

Hải Nhạc không khỏi quay đầu, nhìn thấy mẹ đã lâu không được gặp, nước mắt không tự chủ được rơi xuống hai gò má.

"Mẹ! Cha!" Hải Nhạc nghẹn ngào thốt lên.

Mẹ Hải Nhạc thấy Hải Nhạc gọi một tiếng ‘mẹ’, bà ngồi ở bên mép giường không khỏi kích động ôm Hải Nhạc vào trong ngực.

“Nhạc Nhạc a! Nhạc Nhạc đáng thương của mẹ! Quả thật là con! Quả thật là con!” Bà khóc ồ lên.

“Mẹ cứ cho rằng con đã không còn nữa, không nghĩ tới, con vẫn còn sống, con gái của mẹ, đứa con gái đáng thương của mẹ! Con mấy năm nay sống thế nào a? Tại sao con không trở về nhà? Tại sao không trở về tìm cha mẹ! Đứa con gái đáng thương của mẹ! Con gái đáng thương của mẹ a! Con phải chịu khổ rồi, con phải chịu khổ rồi a!”

“Mẹ, cha! Con muốn đi tìm Thur Dật! Hắn thế nào rồi? Hắn rút cuộc thế nào rồi? Con muốn đi tìm hắn! Con không thể không có hắn!” Hải Nhạc kích động nói với mẹ.

“Nhạc Nhạc, con gái của cha, không nên gấp gáp. Thur Dật không có sao, nó không có chuyện gì, con không cần lo lắng, viên đạn trong người nó đã lấy ra rồi, không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.” Tạ ba ba nhện ngào nói.

"Quả nhiên con chính là Hải Nhạc a! Cha cũng đã suy nghĩ, Tiểu Bảo giống Thur Dật lúc còn nhỏ như vậy, làm sao có thể không phải là con của nó? Trời cao có mắt a, con không những không có chuyện gì, mà vẫn vì Thur Dật mà sinh ra hai đứa trẻ đáng yêu như vậy! Hải Nhạc à, mấy năm nay thật khổ cho con rồi!"

“Thật không? Có thật không? Mọi người không có lừa con chứ?” Hải Nhạc không để ý đến lời nói phía sau của Tạ ba ba, trong tai cô chỉ nghe được mấy chữ đầu, cô tròn to đôi mắt đầm lệ, tha thiết nhìn Tạ ba ba.

“Đứa trẻ này, cha làm sao lại gạt con chứ? Dù cha lừa bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không lừa con a!” Tạ ba ba lau nước mắt nói.

“Cha, vậy sao cha và mẹ lại khóc? Sao hai người lại khóc?” Hải Nhạc vẫn không yên lòng, cô sợ Thur Dật cứ như vậy mà ra đi, cha mẹ sợ cô đau lòng mà lừa dối cô!

“Nhạc Nhạc, cha mẹ rất mừng, mừng vì con vẫn còn sống, còn sinh cho Thur Dật một trai một gái đáng yêu như vậy, chúng ta thật sự rất vui mừng, mừng đến rớt nước mắt!” Tạ ba ba nghẹn ngào nói, tay vẫn không ngừng lau nước mắt.

“Không, con không tin! Hai người đừng gạt con! Cha, mẹ, dẫn con đi gặp anh ấy! Con muốn tự mình nhìn thấy anh ấy không có chuyện gì, như vậy con mới biết có phải thật hay không!”

Hải Nhạc muốn từ trên giường trượt xuống, Tạ ba ba đề cô xuống, nói: “Hải Nhạc, Thur Dật không có chuyện gì, nó thật không có sao, con không phải sợ, cha chắc chắn sẽ không để cho nó xảy ra chuyện! Con phải tin tưởng cha!”

Hải Nhạc nghe cha nói như vậy, từ trong sự kích động bình phục lại, bắt đầu vui mừng, cô hai tay hợp thành chữ thập, lời nói không mạch: "Anh ấy không có chuyện gì sao? Không có chuyện gì sao? Không có việc gì là tốt! Là tốt rồi! Cảm tạ Thượng Đế! Cảm tạ trời cao! Chúng con vẫn là người một nhà được ở bên nhau! Cảm ơn Thượng đã thương xót cho Tạ Hải Nhạc con! Cảm ơn ông trời, cảm ơn bồ tát!"

Tạ ba ba thấy Hải Nhạc vui mừng như vậy, ông không khỏi rơi nước mắt, Tạ ba ba ngồi xuống bên cạnh mẹ Hải Nhạc, ôm cả hai người vào trong ngực.

Tạ ba ba vui mừng nói: "Thật tốt, thật tốt, tất cả người một nhà chúng ta đều tốt, không có gì làm ba vui vẻ hơn! Hải Nhạc à, con biết không, mẹ con cho rằng con đi rồi, bà ấy cứ tự trách mình không nên đuổi con ra khỏi nhà, nếu như con không ra khỏi nhà thì con cũng không xảy ra chuyện gì rồi! Trong mấy năm này, bà ấy trông già đi mấy phần rồi, còn thường xuyên ăn chay niệm phật, mong giảm bớt được áy này trong lòng. Về phần cha, con cũng thấy đầy, tóc của cha cũng đã lấm tấm hoa râm rồi, không nghĩ tới con lại vẫn còn sống, thật sự quá tốt a! Thật tốt quá!"

Nghe xong lời của Tạ ba ba, hai mẹ con Hải Nhạc lại xúc động khóc lớn lên.

“Cha mẹ, mấy năm này, con cũng vậy rất nhớ mọi người, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Cha, mẹ, là con gái bất hiếu, thật xin lỗi mọi người, thật xin lỗi! Không phải là con không muốn trở về tìm cha, mẹ. Lúc đó, chị đẩy con xuống biển, con cho rằng mình chỉ có chết mà thôi...”

Hải Nhạc lời nói vẫn chưa nói hết, Mẹ Hải Nhạc thiếu chút nữa muốn bất tỉnh, mặt tái nhợt lẩm bẩm nói: "Trời a, ông trời của tôi ơi., Hải Hoan... Hải Hoan... là nó đẩy con xuống biển sao! Hải Hoan a! Sao nó có thể làm như vậy? Con là em gái ruột của nó! Nó là chị gái của con a!"

Mẹ Hải Nhạc không cách nào tiếp nhận sự thật này, vừa khóc vừa thống khổ lắc đầu.

“Mẹ, con cũng không biết chị ta lại trở nên xấu xa như vậy! Lúc trước chị ta bỏ thuốc hại con và Thích lão sư, con không truy cứu chuyện đó. Khi chị ta mang thai vu oan cho Thư Dật, mà lại bị Thư Dật phát hiện, đứa bé không còn giá trị lợi dụng nữa, chị ta liền vu oan cho con, nói là con đẩy chị ta xuống lầu, con cũng cứ thế cho qua! Mẹ, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thật sự không có đẩy chị ta! Là chị ta tự ngã xuống! Mẹ...!” Nhiều năm chịu ủy khuất mà không thể nào nói ra, Hải Nhạc thút thít cơ hồ nói không được.

Mẹ Hải Nhạc ôm thật chặt cô, áy náy kêu gào nói: “Nhạc Nhạc, là lỗi của mẹ, ban đầu mẹ cứ cho rằng vì con thích Thư Dật, thấy Hải Hoan mang thai con của nó thì không cam lòng, cho nên mới đẩy nó xuống lầu. Mẹ xin lỗi, là mẹ đã hại con, mẹ đáng ra phải tin tưởng tư cách làm người của con. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mẹ không cầu xin sự tha thứ của con, là lỗi của mẹ! Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Hải Nhạc vội vàng nói: “Mẹ, không trách mẹ, con thật sự không trách mẹ, chỉ tại chị quá thông minh, nói dối mà không khác gì nói thật! Con không thể tự biện bạch gì cả! Mẹ, Nhạc Nhạc không trách mẹ, thật đấy! Chị, chị lừa con, lừa tất cả mọi người! Chị sau đó lại đến Hải Giác, nói rằng chị bị Kim Cương cưỡng bức, ảnh hưởng đến sự an toàn của cha và Thư Dật, chị nói muốn suy nghĩ cho Tà gia, không muốn nhìn thấy cha và Thư Dật trở mặt, lúc này nên đoàn kết với nhau. Chị còn nói nếu chúng con cùng nhau về nhà thì chị sẽ nói với mọi người biết sự thật là chị tự mình ngã xuống lầu chứ không phải là con đẩy! Con cho rằng chị thật sự biết xấu hổ rồi, liền tha thứ tất cả mọi chuyện mà chị gây ra cho con! Con trước sau như một, muốn dùng lòng tốt cảm hóa chị, vậy mà, sau đó chị nói muốn lên vách đá ngắm cảnh biển, con liền đưa chị đi, chị nói con tháo chiếc nhẫn và sợi dây chuyền Dolphin Kiss xuống cho chị xem! Mẹ, con thật sự không có ngờ, chị lại trở nên xấu xa như vậy! Thấy chị nói vô cùng thành khẩn, con mới tháo dây chuyền xuống cho chị em, kết quả, chị không những không trả lại cho con, mà còn đẩy con xuống vách đá!”

“Nhạc Nhạc, đứa trẻ đáng thương của mẹ! Hải Hoan thật ghê tởm! Làm sao nó có thể làm ra chuyện ác độc như thế! Cũng không hiểu một chút nào là tình thân ruột thịt! Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái ác độc như ma quỷ vậy chứ!” Mẹ Hải Nhạc chỉ biết là ôm Hải Nhạc khóc thút thít.

“Mẹ, là con mệnh lớn, sau đó con được một gia đình ngư dân cứu sống, nhưng khi tỉnh lại, con phát hiện ra mình không thể nói chuyện, mặt cũng bị phá hủy! Càng làm cho con tuyệt vọng hơn, khi con nghe người ta nói, con gái nuôi của Tà gia Trì Hải Hoan nhảy núi tự vẫn, Tà gia cử hành tang lễ rất long trọng, con biết ngay là chị mạo danh con! Để cho mọi người tin rằng chị ấy chính là con, mà người chết đi chính là Trì Hải Hoan! Sau một thời gian, con lại nghe Tiểu Tinh nói, Hải Nhạc cùng thiếu gia đình hôn rồi! Hôn lễ cũng rất náo nhiệt, rất long trọng! Mẹ à, mẹ có biết không? Khi nghe được tin chị và Thư Dật đính hôn, con chỉ muốn chết mà thôi, con kéo thân thể đi lên tầng thượng của bệnh viện, muốn từ đó nhảy xuống cho xong hết mọi chuyện! Mẹ, con mất đi giọng nói, mất đi khuôn mặt của mình, còn mất cả Thư Dật! Sống trên đời đối với con mà nói, không khác gì cực hình! Thay vì sống trên đời thống khổ như vậy, chết đi thật tốt biết bao! Nhưng lúc đó Tiểu Tinh chạy tới nói cho con biết, con đã mang thai rồi, là vì mang trong mình giọt máu của Thư Dật, con mới có dũng khí để tiếp tục sống! Con đã nghĩ rằng, ông trời phạt con mất đi Thư Dật và cha mẹ, nhưng lại ban cho con những đứa con của mình, cho nên, cứ coi như là vì đứa nhỏ, con phải sống! Mẹ, lúc ấy, lúc ấy, mẹ cảm thấy, con có thể trở về nhà sao? Con không có gì để chứng minh, khuôn mặt, giọng nói đều mất hết, thứ duy nhất con có thể chứng minh mình là Tà Hải Nhạc chỉ có chữ viết, nhưng chị sẽ bắt chước! Chị ấy sẽ bắt chước! Mẹ biết không? Ba, ba con, ông ấy không phải là đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ mà chết! Ông ấy... ông ấy...” Hải Nhạc khóc nói không được nữa.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi gấp gáp hỏi tới: “hắn là làm sao rồi? Người nói a! Người nói a!”

“Mẹ a, lần đó con và chị đứng trên vách đá, sau khi đoạt lấy sợi dây chuyền và chiếc nhẫn của con, chị nói rằng đã động tay động chân ở trên thang xe của ba! Cho nên xe của ba mới bị mất khống chế mà rơi xuống vách núi đó! Ba chết đi, đều là do chị ấy ta! Chị vì ba không chuyển quyền nuôi dưỡng cho mẹ, hơn nữa, còn muốn gả chị cho người đàn ông nào đó, mà chị ta liền nổi lòng thù hận, giết hại ba! Di thư mà ba để lại, là chị ta bắt chước nét chữ của ba đấy, không phải là bút tích của ba! Đây là chị ta chính miệng nói với con đấy! Mẹ, chị, chị thật quá ác độc a! ba thật đáng thương, có năm mơ cũng không ngờ mình lại bị chính con gái ruột hại chết a!”

Mẹ Hải Nhạc cơ hồ ngây người như phỗng, mà Tà ba ba đứng ở bên cạnh cũng rung mình một cái: “Hải Hoan, thật không ngờ nó lại trở! Làm sao nó có thể xuống tay như thế? Trời a, lòng dạ của nó, sao lại trở nên ác độc như vậy? Quả thực là không thể nào tưởng tượng nổi! Không cách nào tưởng tượng nổi! Hành vi của nó, đúng là ác ma!”

“Cha, mẹ, hai người còn chưa biết đâu, sau này chị ta biết được con chính là Hải Nhạc, cho nên thuê sát thủ bắt cóc, hòng giết con! Nếu không phải là trùng hợp Lưu Kim Kiều của Trúc Bang cho rằng con chính là Trì Hải Hoan, liên tục phái người theo dõi con, thì con đã chết từ lâu rồi! Thân tín của Trúc Bang đã ra tay giết hai tên sát thủ kia, rồi đưa con tới Trúc Bang. Lúc này Lưu Kim Miêu biết được con chính là Hải Nhạc, hắn liền lợi dụng con để uy hiếp Thư Dật! Sau đó Thư Dật cứu con ra ngoài an toàn, nhưng anh ấy muốn đem kẻ sai khiến hai tên sát thủ kia ra ngoài ánh sáng, cho nên bảo con giả bộ bị thương nằm trong bệnh viện. Hải Hoan vì sợ mình bị bại lộ, liền hạ xuân dược Thư Dật, muốn mang thai đứa con của anh ấy. Thư Dật biết tất cả nên tương kế tựu kế, để cho chị ta tưởng rằng mình được như ý, sau đó liền đuổi chị ta ra khỏi nhà, chị ta bị dồn tới bước đường cùng, cho nên tìm tới bệnh viện muốn giết con và tên sát thủ kia! Nhưng con không nghĩ tới trên tay chị ta lại có súng! Kết quả khi chị ta nổ súng, Thư Dật đã thay con đỡ phát súng đó! Chị ta thật sự là muôn lần chết không đền hết tội! Con hận chị ta! Con thật sự rất hận chị ta! Tại sao chị ta lại có thể như vậy? Chị ta luôn miệng nói yêu Thư Dật! Thế nhưng lại hướng Thư Dật nổ súng! Cha, mẹ! Con không cách nào tha thứ cho chị ta! Con cũng không muốn tha thứ cho chị ta! Tuyệt đối không tha thứ cho chị ta!

Hải Nhạc vừa nói, vừa rơi lệ, trong mắt cũng là lửa giận phẫn nộ.

Mẹ Hải Nhạc trầm mặc hồi lâu, sau đó, bà đột nhiên hung hăng ở trên mặt mình quăng một cái tát, Tà ba ba cùng Hải Nhạc cũng lên tiếng kinh hô, bà lại tiếp tục đánh mặt mình, Tà ba ba giữ tay của bà lại, than thở nói: “Em đánh mình làm gì? Em có tội tình gì chứ?”

“Trường Viên, là em, trách em, là em không dạy dỗ nó từ nhỏ, là em đã quá lơ là nó, mới để cho nó biến thành bộ dạng thế này, em chỉ thấy là nó sống với ba nó cực khổ như thế, cảm thấy vô cùng áy náy, cho nên những chuyện nó làm em đều nhắm mắt làm ngơ một mắt mờ một mắt mà cho qua! Là tại em không có để ý đến nó, để cho nó biến thành kẻ điên mang tội giết người như vậy!” Mẹ Hải Nhạc khóc thất thanh.

“Không, không trách em, suy nghĩ một chút ba của nó là bị nó hại chết trước khi nó tới Tạ gia, chỉ có thể nói là do ba nó đã không dạy dỗ nó đàng hoàng, không phải em! Em nhìn lại đi, không phải Nhạc Nhạc được em dạy dỗ rất tốt đó sao! Không phải là lỗi của em, không cần ôm đồm trách nhiệm lên thân mình, nó bắn Thư Dật, chính là lỗi của nó, không phải tại em, anh sẽ không trách em, thật đấy! Đó là hành động của nó, không liên quan gì tới em!” Tạ ba ba ôm vợ vào lòng, khẽ an ủi bà.

“Trường Viên, nếu như Thư Dật mà xảy ra chuyện gì, em thật sự sẽ không thể tha thứ cho chính mình, em nhất định sẽ lấy cái chết để tạ tội! Xin lỗi anh, Trường Viên, thật xin lỗi Liệt tổ liệt tông Tạ gia! Là em có lỗi với anh!” Mẹ Hải Nhạc khóc ngất nhào vào trong ngực Tạ ba ba.

Hải Nhạc nghe mẹ nói như vậy, cũng trở nên gấp gáp, chẳng lẽ Thư Dật vẫn chưa qua khỏi nguy hiểm sao?

“Mẹ, Con muốn đi gặp Thư Dật, con muốn nhìn thấy anh ấy!” Hải Nhạc ngẩng đầu lên cầu khẩn nhìn cha mẹ, “Hai người không để cho con nhìn thấy anh ấy, con sẽ tìm cái chết a!”

“Nhưng bây giờ thân thể không được tốt, không nên đi lại.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Con không có chuyện gì, chỉ là con quá lo lắng cho Thư Dật, nên mới té xỉu mà thôi!” Hải Nhạc vội vàng giải thích.

Cô thật sự nhớ hần, rất nhớ, không nhìn thấy hần được bình an, cô thật sự muốn đi tìm cái chết a!

Tạ ba ba trầm mặc chốc lát, nói: “Được rồi, chúng ta đưa con đi gặp nó!”

Hải Nhạc không kịp chờ đợi xuống giường, Mẹ Hải Nhạc dìu cô, đi tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của Tạ Thư Dật, khi Hải Nhạc nhìn thấy Tạ Thư Dật nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, nước mắt không cầm được liên chảy xuống.

Cô quay đầu hỏi Tạ ba ba: “Tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh lại? Sao anh ấy vẫn bất tỉnh? Anh ấy vẫn còn nguy hiểm sao?”

“Bởi vì viên đạn khảm vào rất sâu, làm vỡ gan, cho nên, phải qua nhiều ca phẫu thuật, cha cũng phải rút 400CC máu để truyền cho nó, đã qua con nguy kịch rồi, nhưng lại rơi vào trạng thái hôn mê.” Tạ ba ba nói.

“Tên ngốc này, thật là ngu, thật quá ngu ngốc, rõ ràng người bị thương lần này là con, thế nhưng anh ấy lại hết lần này tới lần khác thay con nhận lấy vết thương này, không có ai ngu bằng anh ấy nữa rồi!” Tạ Hải Nhạc nước mắt đã chảy.

Tạ ba ba thở dài một cái, nói: “Nhạc Nhạc, con không biết đâu, năm đó, nó cho rằng con chết rồi, tựa hồ như kẻ điên mà chạy đến vách đá đó, cha khuyên can để nó không làm ra chuyện điên rồ, thế nhưng nói gì nó cũng không nghe, nó nói với cha thế này: ‘Cha, cha chỉ có một đứa con trai, nhưng con cũng vậy, con cũng chỉ có một Nhạc Nhạc, con không thể nào để cho cô ấy cô đơn một mình, con muốn đi theo cô ấy.’ Sau đó nó nhảy xuống vách đá, con không biết lúc đó cha đau lòng cỡ nào đâu, trong lòng của nó, người cha này cũng không quan trọng bằng con a! Ai, thằng bé này quá cố chấp, nó cứ ngu ngốc dây dưa, nó vì con, mà ngay cả tính mạng cũng không muốn! Thật là không còn cách nào với nó! Cũng may là nó không có chuyện gì! Bằng không, con không có chuyện gì rồi, mà nó lại xảy ra chuyện thì thật đúng là oan nghiệt! Hoàn hảo cả hai đứa đều không xảy ra chuyện gì!”

Hải Nhạc nghe được tạ ba ba nói như vậy, nhất thời lại nện ngào khóc không thành tiếng.

Cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó, hình ảnh mà lúc hần nhảy xuống núi, hần nhất định là không hề lưu luyến mà nhảy xuống đấy!

Đứa ngốc! Thật là ngu! Hần tại sao có thể vì cô, ngay cả sinh mệnh của mình cũng không muốn? Cô không cần hần thâm tình như vậy! Thật sự không cần! Thật tốt vì hần không xảy ra chuyện gì! Nếu không, cô thật sự không có cách nào tha thứ cho chính mình, là cô đã khiến hần nhảy xuống vách núi đó! Cũng may là hần không có chuyện gì, nếu không cô nhất định cũng sẽ theo hần rồi đi!

Hải Nhạc vượt lớp kính thủy tinh, nức nở nói: “Thư Dật, anh nhất định phải nhanh chóng khỏe lên, nhất định. Em vẫn chờ anh, Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng chờ anh, cha và mẹ, tất cả mọi người đều đang chờ đợi anh, chờ anh khỏe rồi, cả nhà chúng ta sẽ được đoàn viên ở bên nhau! Thư Dật...” Hải Nhạc lại ô ô mà khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Hải Nhạc, Hoan Nghênh Về Nhà!

Tạ ba ba ôm Hải Nhạc vào lòng, an ủi cô: “Nhạc Nhạc, Thư Dật sẽ nhanh chóng khỏe lên, vì nó không bỏ được con, không bỏ được Tiểu Bảo Tiểu Bối, các con là những người mà nó yêu nhất trên đời này không dứt bỏ được.”

“Nhạc Nhạc, con có muốn ăn chút gì không? Con không đói bụng sao? Trời cũng đã sáng rồi.” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Mẹ, con không đói bụng, con muốn ở chỗ này nhìn anh ấy.” Hải Nhạc lắc đầu một cái.

“Vậy con có muốn vào trong đó không? Cha sẽ gọi bác sĩ tới.” Tạ ba ba nói.

Đôi mắt Hải Nhạc không khỏi phát ra tia sáng, cô nhìn Tạ ba ba: "Có thể không? Con có thể lại gần anh ấy sao? Cha, vậy cha nhanh gọi bác sĩ tới đây đi!"

Rất nhanh, Hải Nhạc mặc y phục kháng khuẩn đi vào trong phòng bệnh của Tạ Thư Dật, nhìn Tạ Thư Dật mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, hô hấp của hắn chậm, cô chưa bao giờ bắt gặp bộ dáng hân yếu ớt như vậy, nước mắt của Hải Nhạc không nhịn được lại rơi xuống.

Hải Nhạc khẽ nói: "Thư Dật, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lần đầu em đến Tạ gia cũng là lần đầu tiên em gặp anh, lúc ấy em đã nghĩ rằng, người anh trai này thật sự rất đẹp trai nha! So với mình tính còn đẹp trai hơn nhiều, thế nhưng, lúc đó anh lại hung hăng quát nạt em, còn tát em một cái. Cái tát đó của anh sau này khiến em thường xuyên gặp ác mộng, có lúc từ trong mộng tỉnh lại, em cho là, anh cứ thế hận em cả đời, sẽ khiến cho em cả đời này phải chịu đau khổ, em chỉ muốn rời khỏi anh thật xa, tốt nhất là không bao giờ gặp lại nữa! Nhưng em lại không ngờ anh lại lợi dụng cha mẹ để kéo em vào Ngũ Châu, em đã nghĩ rằng, khi vào Ngũ Châu rồi, cuộc đời mình sẽ tiếp tục bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay, em cứ sợ hãi như thế! Nhưng thật không nghĩ tới, chúng ta ở cùng nhau trong một mái trường, không còn thù hận lẫn nhau nữa, mà chúng ta yêu nhau! Tình yêu chính là kì lạ như thế đấy, anh hận mẹ, hận em nhiều năm như vậy, nhưng anh cũng không chạy thoát khỏi ma thuật của tình yêu, anh cứ thế mà yêu em, đến tận bây giờ em vẫn cảm thấy rất kì lạ, anh hận em đến như vậy, rốt cuộc là cái gì đã khiến anh yêu em? Mà em, thật ra thì em cảm thấy hận anh còn không đủ, làm sao có thể yêu anh được? Thế nhưng, sau đó em lại bất tri bất giác mà yêu anh! Thư Dật, tình yêu thật sự rất thần kì a, khiến cho những người thù hận lẫn nhau như chúng ta lại trở nên yêu thương đối phương! Thư Dật a, Thư Dật, có lúc em cảm giác như mình đang nằm mơ, anh đối với em quá tốt, khiến cho em sợ hãi đây hết thảy chỉ là một giấc mộng rất dài, em thật sự rất sợ sau khi thức dậy, lại phát hiện anh vẫn là Tạ Thư Dật đó, căm hận em đến chết! Tạ Thư Dật, Thư Dật, nếu như anh yêu em, nếu như anh không muốn em phải sợ hãi điều đó, thì hãy mau chóng tỉnh lại, chính miệng nói cho em biết, đây hết thảy đều không phải là mộng, là anh thật sự yêu em như vậy! Được không, Thư Dật?"

Hải Nhạc thở dài một hồi, trầm mặc một hồi, sau đó lại nhẹ nhàng nói: "Thư Dật, Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng yêu như vậy, em biết anh rất thích hai đứa nó, em vốn là không muốn sinh thêm con nữa, nhưng lần trước anh có nói, anh còn muốn em sống vì anh, sinh cho anh thêm một cặp sinh đôi đáng yêu như Tiểu Bảo Tiểu Bối! Bây giờ em nói cho anh biết, chỉ cần anh mau chóng tỉnh lại, mau chóng khỏe lên, em nhất định sẽ cố gắng thực hiện nguyện vọng này của anh, em sẽ vì anh mà sinh thêm một cặp sinh đôi đấy! Em cũng đang suy nghĩ về tên của các con rồi! Anh nghĩ xem, nên đặt tên là gì? Chúng ta yêu nhau như vậy, hay là gọi là Tiểu Hôn, Tiểu Ái? Anh yêu em điên cuồng như thế, bằng không gọi là Tiểu Điên, Tiểu Cuồng? Hi hi, Tiểu Điên Khùng, Tiểu Cuồng thật không tệ a, lớn lên, khẳng định cũng sẽ điên cuồng giống y hệt anh đó!" Hải Nhạc vừa nói vừa khanh khách nở nụ cười.

“Tiểu Điên, Tiểu Cuồng, khó nghe!”

Hải Nhạc đột nhiên nghe được một thanh âm khàn khàn, hao phí sức nói.

Thanh âm khàn khàn, Hải Nhạc không khỏi vừa mừng vừa sợ cúi đầu nhìn, Tạ Thư Dật nằm lỳ ở trên giường đã mở mắt, đang kháng nghị nhìn cô chăm chăm.

“Tiểu Hôn Tiểu Ái, được!” Hắn nghiêm túc nhìn cô, lại phun ra mấy âm tiết.

Hải Nhạc không khỏi tròn to hai mắt, trời ạ, hắn đã tỉnh lại! Nhất định là hắn nghe được giọng nói của cô, sau đó liền đã tỉnh lại!

“Thư Dật! Thư Dật! Anh rốt cuộc cũng tỉnh lại! Cảm tạ thượng đế, anh rốt cuộc cũng đã tỉnh!” Hải Nhạc cao hứng được cơ hồ muốn nhào vào người Tạ Thư Dật, nhưng nghĩ đến đây là phòng chăm sóc đặc biệt, cô cứng rắn nhịn được, chẳng qua là nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống.

“Người phụ nữ này! Hãy nhớ lời em nói.” Tạ Thư Dật lại phí sức phun ra mấy chữ.

“Em nhớ, em nhớ được, vậy anh phải nhanh chóng khỏe lên nha!”

Hải Nhạc hướng Tạ Thư Dật le lưỡi một cái: "Lực hút của em còn không bằng các con a, nói đến con, anh liền tỉnh lại."

“Bởi vì, là em sinh đấy!” Tạ Thư Dật liếc cô một cái.

Hải Nhạc không khỏi mỉm cười, hắn đã tỉnh là tốt rồi! Vốn dĩ cô nói đến các con, chỉ là muốn hắn khôi phục ý thức trong cơn hôn mê mà thôi.

“Hôn anh!” Tạ Thư Dật mới khôi phục thần thức, nhưng dường như tinh lực vẫn còn rất yếu, cho nên ngay cả lời nói ra lệnh cho Hải Nhạc cũng hữu khí vô lực.

Hải Nhạc sợ hết hồn, lắc đầu một cái nói: "Không thể, đây là phòng bệnh kháng khuẩn, bây giờ thân thể anh rất yếu, em sợ trên người em có chứa vi khuẩn!"

“Hôn anh!” Tạ Thư Dật cố chấp nhìn Hải Nhạc chăm chăm.

“Không được! Lần này em không thể nghe anh! Em không thể để cho anh bị lây vi khuẩn!” Hải Nhạc bịt miệng.

“Hôn anh!” Tạ Thư Dật là rất nghiêm túc, khuôn mặt của hắn vì bị Hải Nhạc cự tuyệt, mà tức giận đến đỏ lên rồi.

Hải Nhạc suy nghĩ một chút, sợ hãi nói với Tạ Thư Dật: "Em cho anh mấy nụ hôn gió được không?"

Cô không nói lời gì bán cho Tạ Thư Dật mấy nụ hôn gió, sau đó hỏi hần: “Đủ chưa?”

Tạ Thư Dật bắt đắc dĩ hướng cô trừng mắt mấy cái: "Lừa gạt trẻ con!"

Sau đó hần định ngồi dậy, kết quả đụng đến vết thương, đau đớn truyền đến tận hơi thở, Hải Nhạc bị dọa sợ, vội vàng la lên gọi bác sĩ.

Bác sĩ chạy tới, nhìn thấy Tạ Thư Dật tỉnh lại, không khỏi rất kinh ngạc: "Còn tưởng rằng cậu ít nhất cũng phải hôn mê hai ngày hai đêm, không ngờ bây giờ đã tỉnh lại! Thật là, thật là thật là nhanh!"

Tạ Thư Dật cười cười, nghiêng đầu nhìn Hải Nhạc, đôi mắt lấp lánh nhu tình, sau đó, hần nói: "Nghe được tiếng gọi của tình yêu, chỉ đành phải tỉnh lại!"

Hải Nhạc không khỏi cười hi hi, mà nước mắt cũng vì quá vui mừng mà không ngừng rơi.

Thư Dật của cô, rốt cuộc cũng không sao rồi!

Thật tốt quá! Thật tốt quá!

“Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Bác sĩ ân cần hỏi.

“Chỗ nào cũng không thoải mái.” Tạ Thư Dật cau mày nói.

“Đó là bình thường.” Bác sĩ mỉm cười nói.

“Bác sĩ, anh ấy cần phải nằm ở đây bao lâu nữa ạ?” Hải Nhạc không khỏi vội vàng hỏi.

“Nhìn cậu ta khôi phục rất tốt, nếu nhanh thì chỉ cần mấy ngày, nếu chậm thì ước chừng cũng phải nằm một tháng.” Bác sĩ nói.

“Cái gì? Một tháng?” Tạ Thư Dật cơ hồ là gầm thét, nhưng lại động đến vết thương, hần đau đến mức khóe miệng cũng giật giật.

“Anh đừng vội a, chớ lộn xộn! Bác sĩ chỉ nói là nếu hồi phục chậm thì mới phải nằm lâu như vậy a, anh xem, không phải là anh hồi phục rất tốt sao? Bác sĩ nói là anh ít nhất cũng phải hôn mê hai ngày hai đêm, không nghĩ tới bây giờ anh đã tỉnh lại rồi, cho nên, anh sẽ nhanh chóng hồi phục thôi!” Tạ Hải Nhạc ở bên cạnh lo lắng muốn chết, thân thể hần đau đớn, cũng khiến cho trái tim của cô đau đớn theo! Cô thật sự muốn thay hần chịu đựng nỗi đau này!

Tạ Thư Dật xịu mặt xuống như đưa đám, cúi đầu.

“Chúng ta đi ra ngoài trước, để cho cậu ta nghỉ ngơi thật tốt, trước hết phải nằm trong phòng bệnh này ba ngày để quan sát thêm, nếu không có triệu chứng gì thì có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường.” Bác sĩ nói.

“A, vâng!” Hải Nhạc có chút lưu luyến không rời nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cũng có chút không nỡ nhìn cô: "Ồ đây với anh!"

“Không được, cậu bây giờ cần nghỉ ngơi!” Bác sĩ cường ngạnh mà nói.

“Thư Dật, ráng chờ thêm ba ngày nữa, em có thể ở lại chăm sóc anh rồi, chỉ ba ngày thôi, anh phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi thật tốt.” Hải Nhạc len lén nhìn bác sĩ gửi cho Tạ Thư Dật mấy nụ hôn gió.

Gương mặt của Tạ Thư Dật hài lòng cười cười nhìn cô.

“Ồ, còn ngoan ngoãn, xem cậu ta như một đứa trẻ vậy a!” Bác sĩ không khỏi ở bên cạnh trêu ghẹo.

Tạ Thư Dật ho khan mấy tiếng, hơi đỏ mặt nói với Hải Nhạc: "Đi đi."

Hải Nhạc bị bác sĩ giễu cợt, mặt của cô, cũng đỏ ửng thẹn thùng.

“Em đi nhé, buổi chiều em đến thăm anh.” Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật le lưỡi một cái.

“Ừ.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái, hần đứng là hơi mệt chút, khi Hải Nhạc ra khỏi phòng bệnh, hần rất nhanh lại chìm vào trong giấc ngủ.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật không có chuyện gì, rốt cuộc nhanh thờ phào nhẹ nhõm, khi Mẹ Hải Nhạc cùng Tạ ba ba nghe Hải Nhạc nói Thư Dật đã thức tỉnh, cũng mừng đến rơi nước mắt.

Hải Nhạc ngoan ngoãn ăn bữa sáng mà mẹ mang đến, mới vừa ăn xong không được bao lâu thì nghe được tiếng trẻ con vui mừng ngoài cửa: “Mẹ! Mẹ!”

“Mẹ, Tiểu Bảo Tiểu Bối đã tới!” Hải Nhạc cao hứng từ trên giường tuột xuống, mở cửa phòng bệnh, vọt tới trên hành lang, quả nhiên là trông thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối đang hưng phấn chạy tới chỗ cô, mà phía sau bọn trẻ là đám người Long Đế Uy, Sở Lâm Phong, cùng hai anh em Hứa Chí Ngạn, Hứa Nhã Nghiên, còn có cả Thường Hân nữa!

Hải Nhạc không khỏi há hốc mồm cứng lưỡi nhìn bọn họ, cô chợt nhớ tới mình còn chưa che mặt lại, Hải Nhạc không khỏi xấu hổ lùi về sau hai bước, xoay người muốn chạy về phía phòng bệnh.

“Hải Nhạc!” Hứa Nhã Nghiên nện ngào kêu một câu.

Hải Nhạc không khỏi quay người lại, Hứa Nhã Nghiên nén lệ chạy nhanh tới, ôm chặt lấy Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng không khỏi nước mắt lưng tròng ôm chặt Nhã Nghiên.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc! Thì ra cậu mới chính là Hải Nhạc, tớ cũng có cảm giác Hải Nhạc đó có chút không đúng! Giống như là đã thay đổi thành một người khác vậy, hóa ra, hóa ra cô ta vốn không phải là Hải Nhạc! Là Trì Hải Hoan ghê tởm đó, hóa ra cậu mới chính là Hải Nhạc! Cậu mới phải!” Nhã Nghiên vừa khóc vừa nói, “Chúng ta gặp nhau cũng mấy lần, tại sao cậu lại không nói cho tớ biết cậu chính là Hải Nhạc? Tại sao?”

Hải Nhạc cũng buồn bã rơi lệ, cô nghẹn ngào nói: “Thật xin lỗi, Nhã Nghiên, thật xin lỗi, không phải là tớ không muốn nhận ra mọi người, mà là tớ không dám vượt qua chính mình, không dám tới tìm mọi người, tha thứ cho tớ! Tớ cũng không muốn như vậy! Tớ biến thành kẻ câm, lại bị hủy dung, thân phận cũng bị Trì Hải Hoan thế thân rồi, tớ rất tự ti, cảm giác như mình đã không thuộc về thế giới của mọi người nữa, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Nhã Nghiên kinh ngạc tròn to hai mắt: “Cậu nói được rồi hả? Cậu nói được rồi?”

“Đúng vậy, tớ đã nói được rồi.” Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá rồi! Hải Nhạc! Hải Nhạc! Cậu nói được rồi!” Nhã Nghiên vui mừng đến nổi, lời nói cũng không mạch lạc.

“Nhưng mà, nhưng mà, mặt của cậu, mặt của cậu lại biến thành như vậy...” Nhã Nghiên lại đau lòng khóc lên: “Hải Nhạc đáng thương, sao lại biến thành bộ dạng này! Hải Nhạc, mấy năm này, cậu phải chịu biết bao nhiêu khổ cực a! Hải Nhạc đáng thương! Ô ô ô...” Mấy người đàn ông đứng bên cạnh cũng bị hai người phụ nữ thúc giục khiến cho nước mắt lưng tròng, nhưng ai nấy cũng đều biết ý không có lên tiếng, để cho hai cô gái có thời gian đoàn tụ với nhau.

“Mặt của tớ không có sao, Thư Dật cũng không ghét bỏ tớ, cho dù tớ không có dung mạo xinh đẹp thì anh ấy cũng vẫn yêu tớ như lúc trước, như vậy là tớ đã hạnh phúc lắm rồi.” Hải Nhạc hạnh phúc mỉm cười nói.

Thấy cô nhắc tới Thư Dật, mặt của Nhã Nghiên không khỏi đỏ lên, cô vừa chảy nước mắt, vừa ngập ngừng nói: “Hải Nhạc, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tớ không biết Phương Viễn Chi chính là cậu, tha lỗi cho tớ! Hải Nhạc, Thư Dật, Thư Dật vẫn luôn yêu cậu, không ai có thể giành lấy hắn, Hải Nhạc, tớ chưa từng có ý nghĩ sẽ tranh đoạt Thư Dật với cậu, tớ, chẳng qua là...”

Nhã Nghiên càng nói càng rồi, nói không được nữa, cô bịt mắt, không khỏi then thùng ô ô khóc lên.

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên bối rối không yên, trong lòng cũng không khỏi đau xót, cô vỗ lưng Nhã Nghiên, an ủi nói: “Nhã Nghiên ngốc, tớ hiểu, tất cả tớ đều biết, cậu không cần phải áy náy, vốn dĩ tớ cũng muốn hai người được ở bên nhau, bởi vì tớ cảm thấy Thư Dật đứng với cậu xứng đôi hơn so với tớ! Chẳng qua là, Thư Dật vẫn không buông tha tớ, hắn sẽ không để ý tới dáng vẻ bên ngoài của tớ trong như thế nào. Cho nên, Nhã Nghiên, là tớ mới là người phải nói một tiếng xin lỗi với cậu, tớ cũng yêu Thư Dật, tớ không muốn buông hắn ra, cả đời này tớ đều không muốn buông hắn ra! Nhã Nghiên, tớ biết cậu rất thương hắn, vẫn luôn yêu hắn, tớ cũng từng muốn thành toàn cho hai người! Thật đó! Thế nhưng, tớ và hắn đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, tớ thật sự không bao giờ muốn buông hắn ra nữa! Tớ muốn cùng hắn đi hết cuộc đời này! Nhã Nghiên, tớ muốn nhận được lời chúc phúc của cậu, Nhã Nghiên à, cậu có thể không?”

Nhã Nghiên thấy Hải Nhạc nói những lời chân tình như vậy, cô không khỏi xoa xoa nước mắt, cười nói với Hải Nhạc: “Hải Nhạc ngốc, nên nói lời xin lỗi phải là tớ, cậu và Thư Dật rất xứng đôi, tình cảm của hai người đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, nhưng hai người vẫn luôn yêu nhau sâu đậm, bất luận là kẻ nào cũng không chia rẽ được! Bao gồm cả tớ! Cho nên Hải Nhạc, cậu hãy yên tâm đi, tớ sẽ buông tay, tớ thật sự sẽ buông tất cả, tớ dĩ nhiên sẽ chúc phúc cho hai người rồi. Cậu và Thư Dật đều là những người quan trọng đối với tớ, các cậu có được hạnh phúc thì tớ cũng cảm thấy vui mừng, thật đó! Hải Nhạc, chúc hai người các cậu mãi mãi hạnh phúc bên nhau! Hạnh phúc của các cậu cũng chính là động lực để tớ theo đuổi hạnh phúc của chính mình! Cậu cũng phải chúc phúc cho tớ a, chúc tớ sớm có thể tìm được một nửa đích thực chân chính thuộc về mình!”

Nước mắt Hải Nhạc lại không ngừng rơi xuống, cô kích động ôm chặt Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã chúc phúc! Cậu nhất định sẽ tìm được thuộc một nửa thuộc về mình, nói không chừng hắn vẫn đang yên lặng ở ngay phía sau, chỉ đợi cậu quay đầu lại, Nhã Nghiên, chúng ta cũng sẽ hạnh phúc! Chúng ta đều sẽ hạnh phúc!”

Hai cô gái ôm chặt lấy nhau mà khóc lên, tình cảm của họ khiến cho cánh đàn ông đứng bên cạnh cũng phải cảm động, trong mắt cũng nổi lên lệ quang.

Lúc này, Tiểu Bối lên tiếng: “Mẹ, người đang chờ đi Nhã Nghiên quay đầu lại, chính là chú đi cùng đó sao?”

Hải Nhạc cùng Nhã Nghiên không khỏi tách nhau ra, Nhã Nghiên có chút ngượng ngùng cúi đầu, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đều là những đứa trẻ rất quái chiêu, mỗi câu hỏi đều khiến cho người lớn phải bối rối. Hải Nhạc suy nghĩ một chút, đang muốn trả lời, lúc này, Thường Hàn đi tới, đem Tiểu Bối ôm vào trong lòng, hôn Tiểu Bối một cái, cười nói: “Tiểu Bối a, người đang chờ đi Nhã Nghiên quay lại chính là chú Thường Hàn đẹp trai đây, như thế nào, chú và đi Nhã Nghiên của con, có phải cũng giống như ba mẹ của con, rất xứng đôi chứ?”

“À? Là chú sao? Tiểu Bối nhớ ra, chú chính là chú mình tình đẹp trai quay TV ở làng chài chúng con, con cũng nhớ chú đã nói chú yêu cô mình tình đó, lúc ấy có nhiều người nhìn lắm, cả con và anh hai đều nhìn thấy.” Tiểu Bối nói.

Hứa Nhã Nghiên không khỏi tròn mắt nhìn Thường Hàn một cái, Thường Hàn lơ đãng không để ý, cười nói với Tiểu Bối: “Cái đó chỉ là diễn trò mà thôi, không phải là thật đâu.”

Tiểu Bối thấy đi Nhã Nghiên hung hăng trừng chú Thường Hàn, cảm giác mình có thể nói bậy, cô bé vội vàng ngọt ngào khích lệ Thường Hàn và Nhã Nghiên: “A, như vậy thì tốt quá rồi, vậy chú và đi Nhã Nghiên rất xứng đôi, so với cô mình tính kia thì xứng đôi hơn, không, so với ba mẹ con còn xứng đôi hơn!”

Quả nhiên gương mặt của Thường Hàn liền trở nên hớn hờ, hôn rồi lại hôn lên hai má của cô bé: “Trời ạ, Tạ Thư Dật và Hải Nhạc sinh con ra sao lại đáng yêu như thế? Thật là đáng yêu! Cái miệng nhỏ thật ngọt, quá biết nói chuyện! Tôi cũng muốn đem về làm con gái a!”

Tất cả mọi người không khỏi nở nụ cười, trong lòng cảm thấy lời của hắn nói không có nói sai, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối thật quá dễ thương rồi!

Lúc này, Hứa Chí Ngạn đi tới, anh có chút khó xử nhìn Hải Nhạc, sau đó nhẹ nói: “Hải Nhạc a, đã lâu không gặp! Có thể nhìn thấy em, thật sự rất vui!”

Ánh mắt của Hải Nhạc cũng ướt đẫm, cô mỉm cười hào phóng ôm lấy Hứa Chí Ngạn: “Chí Ngạn ca ca, mấy năm này, anh có khỏe không?”

Hứa Chí Ngạn không khỏi ôm Hải Nhạc thật chặt vào trong ngực, thanh âm cũng trở nên run rẩy mà khàn khàn: “Hải Nhạc, Hải Nhạc...” Anh cơ hồ nói không ra lời, mà nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

Hứa Chí Ngạn cố gắng kiềm chế, nhẹ nhàng nói: “Hải Nhạc, thật sự anh đã rất thất vọng! Nhưng thật may, cô ta không phải là em! Hải Nhạc, thật may, tất cả đều hoàn hảo! Chí Ngạn ca ca nhớ em, rất nhớ em!”

Hải Nhạc cũng không nhịn được khóc lên, cô nức nở nói: “Chí Ngạn ca ca, thật ra thì em cũng rất nhớ anh, nhớ anh đã tốt với em thế nào. Anh sống tốt thế này là tốt rồi.”

Hồi lâu, Hứa Chí Ngạn quyến luyến cái ôm này, buông Hải Nhạc ra, anh cẩn thận nhìn Hải Nhạc, có chút chán nản, lại có chút bi thương, sau đó anh nói: “Hải Nhạc, có lẽ những chuyện này đều là của ả mà ông trời sắp đặt cho hai người, các người phải trải qua bao kiếp nạn mới có thể ở bên nhau, thật sự rất đáng! Thư Dật rất yêu em, yêu đến tận xương tủy, bất kể em biến thành cái dạng gì, hắn cũng vĩnh viễn yêu em, không vì dung mạo của em biến dạng mà thay đổi tình yêu dành cho em, anh cảm thấy chính mình thật sự không bằng Thư Dật, anh vĩnh viễn không bằng hắn yêu em, anh thật sự phục hắn! Hải Nhạc, em và Thư Dật chính là một đôi trời định, hắn không thể không có em, em cũng không thể không có hắn, hai người các em ở chung một chỗ, mới tạo thành một vòng tròn viên mãn, nếu như không thể ở cùng nhau, kia thật sự là ông trời không có mở to mắt ra mà nhìn a! Cũng may, là ông trời có mắt, các người rốt cuộc cũng đến được với nhau! Hơn nữa còn có Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng yêu như vậy, Thư Dật là người hạnh phúc nhất trong đám bọn anh, Chí Ngạn ca ca thật sự hâm mộ hắn a, thật sự rất hâm mộ hắn, trong một đêm, người yêu, con trai con gái, cái gì cũng có! Thật sự rất hâm mộ hắn!”

Hải Nhạc không khỏi mỉm cười: “Chí Ngạn ca ca, xem anh nói kia! Những thứ này, sớm muộn anh cũng sẽ có đấy! Không cần hâm mộ hắn! Nói không chừng về sau anh còn hạnh phúc hơn chúng em!”

Lúc này, Sở Lâm Phong cũng đi tới, nói với Hứa Chí Ngạn: “Ai da, cậu cũng đừng có một mình chiếm lấy Hải Nhạc có được hay không? Cũng nên đến phiên tôi nữa chứ!”

Hứa Chí Ngạn nở nụ cười, nói: “Được rồi được rồi, đến phiên cậu!”

Hứa Chí Nhạc lui về sau mấy bước nhường chỗ cho Sở Lâm Phong, Sở Lâm Phong nhìn Hải Nhạc, sau đó cũng cho Hải Nhạc một cái ôm ấm áp: “Hải Nhạc, Lâm Phong ca ca cũng nhớ em a, tiểu tử Tạ Thư Dật này, haiz, không thể chê, hai người các em, sẽ rất hạnh phúc rất hạnh phúc đấy! Nếu mà nói không hạnh phúc, anh cũng sẽ không đồng ý nha!”

Hải Nhạc cảm động lại ôm Sở Lâm Phong một cái, nói: “Lâm Phong ca ca, cảm ơn anh! Thật sự cảm ơn anh!”

“Ai, Chí Ngạn nói không có sai, trong đám bọn anh, thật sự chỉ có Tạ Thư Dật là hạnh phúc nhất a, vợ yêu, còn có một cặp song sinh, thật sự là kẻ hạnh phúc nhất trên đời rồi! Haiz, xem ra chỉ có mỗi chúng ta là những người cô đơn thôi!” Sở Lâm Phong cũng cảm thán nói.

Hải Nhạc không khỏi hoài nghi rồi, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Lâm Phong ca ca, anh không phải là có Hi Ca tỷ tỷ sao? Hi Ca tỷ tỷ đâu?”

Cả người Sở Lâm Phong nhất thời cứng lại, Hải Nhạc càng thêm hồ nghi, Minh Hi Ca không phải là hôn thê của Lâm Phong sao? Nếu như mấy năm trước khi cô còn đi học ở Ngũ Châu thì hai người cũng đã sớm đính hôn rồi, theo lý mà nói, lúc này có thể con cũng đã có? Làm sao Lâm Phong ca ca lại còn là người cô đơn đây? Chẳng lẽ hai người đó chia tay nhau rồi sao?

Sở Lâm Phong thở dài một cái, có chút chán nản mà nói: “Hải Nhạc, từ lúc em đi, không riêng gì Thư Dật xảy ra nhiều chuyện, anh cũng xảy ra một số chuyện, tóm lại, một lời khó nói hết a! Chị Minh Hi Ca, đã không còn thuộc về Lâm Phong ca ca của em nữa rồi, cô ấy rời đi, không còn quan tâm gì đến anh nữa!”

“Chị ấy rời bỏ anh? Làm sao có thể? Em còn nhớ, chị ấy nói với em, chị ấy sẽ chờ đến khi anh phát hiện ra chị ấy tốt, khiến anh yêu chị ấy! Làm sao chị ấy có thể rời đi? Không thể nào?” Hải Nhạc thật cảm thấy khiếp sợ, Minh Hi Ca và Sở Lâm Phong vốn là nên ở bên nhau, rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Trong mắt Sở Lâm Phong xẹt qua một tia đau đớn, bất quá trong nháy mắt liền biến mất, khuôn mặt hắn lại biểu tình như có như không: “Bọn anh là tôi đây thăm em, không cần bận tâm đến chuyện của bọn anh. Những chuyện này cũng đã qua lâu rồi, cô ấy cũng nên hạnh phúc, thật, nghe nói cô ấy rất hạnh phúc!”

“Phải không? Nghe nói chị ấy rất hạnh phúc?” Hải Nhạc nghe ra được trong lời nói buồn bã của Sở Lâm Phong, trong lòng cô không khỏi cũng có chút thương cảm. Nhưng tình yêu chính là như thế, có người yêu nhau sẽ được ở bên nhau, nhưng lại có những người khi yêu nhất định là khổ sở, không được hồi đáp, không biết Lâm Phong ca ca và Hi Ca tỷ tỷ, là ai phụ người nào, mới dẫn đến ngày hôm nay mỗi người một ngã?

Hải Nhạc biết điều không hỏi thêm gì nữa, cũng không cần thiết hỏi nữa, cô không khỏi xoay người lại mỉm cười nói với Thường Hàn: " Thường đại soái ca, qua nhiều năm như vậy, phong thái của anh vẫn như năm đó, không hề giảm nha!"

Thường Hàn để Tiểu Bối xuống, cũng cho Hải Nhạc một cái ôm, hân hoan tình mà nói: "Không, Hải Nhạc, phong thái của em mới là vẫn như năm nào, vẫn có thể khiến cho Tà thiếu đối với em si mê như thế, không đơn giản a!"

“Anh đó, cũng biết ba hoa!” Hải Nhạc không khỏi nở nụ cười.

“Anh nói thật a, Hải Nhạc, anh rất khâm phục em, một mình ở làng chài nuôi hai đứa bé, lại có thể viết ra những tác phẩm xuất sắc như vậy, em thật sự rất lợi hại! Anh thật sự bội phục a!” Thường Hàn cường điệu nói, khiến cho Hải Nhạc bật cười.

“Em cũng vậy bội phục anh, mấy năm không gặp, anh không là ảnh đế nhưng lại là Danh Đạo, có thể hô phong hoán vũ ở giới giải trí rồi, tác phẩm của em có thể được anh đón nhận, thật là vinh hạnh của em!” Hải Nhạc không khỏi dí dỏm mà nói.

“Anh rốt cuộc cũng biết tại sao cái miệng nhỏ của Tiểu Bối lại ngọt như vậy rồi, hóa ra là do di truyền a!” Thường hàn khoa trương làm ra một bộ bùng tình hiểu ra.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Hải Nhạc cũng không khỏi che miệng mà cười.

Long Đế Uy cũng chậm chậm chính đi đến bên cạnh Hải Nhạc, ôm Hải Nhạc thật lâu, nói: “Hải Nhạc, tất cả chỉ muốn nói một câu: Hải Nhạc, hoan nghênh em trở lại!”

Hải Nhạc nhìn Long Đế Uy đang đứng trước mặt, nước mắt lại muốn rơi, vô vui vẻ nói: “Đế Uy, em vẫn luôn muốn nói với anh hai chữ cảm ơn, đến hôm nay mới có cơ hội. Đế Uy, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh, cảm ơn anh đã làm tất cả vì em và Thư Dật! Cảm ơn!”

“Giữa chúng ta, còn phải nói lời khách sáo đó sao?” Đế Uy hơi giận cộc đầu Hải Nhạc một cái.

Hải Nhạc che đầu, cười, ngay sau đó, cô đột nhiên phát hiện, chị Trương Tư không có ở đây, không biết chị ấy ở Mỹ bây giờ có tốt hay không?

“Đế Uy, Đế Uy, chị Trương Tư vẫn ổn chứ? Chị ấy vẫn ở Mỹ sao? Khi nào thì chị ấy quay lại Đài Bắc? Em rất nhớ chị ấy, thật là muốn gặp chị ấy một lần a!” Hải Nhạc không khỏi vội vàng hỏi Long Đế uy.

Long Đế Uy có đột nhiên có chút thất thần, ánh mắt của hắn trong khoảnh khắc đó cũng trầm xuống, nhưng rất nhanh, hắn liền cười nói với Hải Nhạc: “Đừng nói là em, anh cũng muốn gặp cô ấy a, anh cũng không biết khi nào cô ấy quay trở lại Đài Bắc, nếu cô ấy quay lại, anh nhất định sẽ đưa cô ấy tới gặp em!”

“Vâng, vậy thì tốt quá! Thật tốt quá! Tất cả mọi người đều tốt! Thật sự tốt quá!” Hải Nhạc có chút kích động.

Mẹ Hải Nhạc cùng Tà ba ba nhìn Hải Nhạc vui vẻ trò chuyện trong đám người trẻ tuổi, hai người không khỏi khóc mắt ướt át nhìn nhau cười một tiếng.

“Giống như Hải Nhạc nói, tất cả mọi người đều tốt, thật sự tốt quá rồi.” Tà ba ba cảm thán nói.

“Đúng vậy a, chẳng qua là... ai!” Mẹ Hải Nhạc đột nhiên thở dài, nước mắt chảy xuống, "Xứ nha đầu Hải Hoan này, tại sao nó lại làm như vậy chứ? Tại sao lại phải làm ra nhiều chuyện điên rồ như vậy? Em thật sự, không biết phải làm sao nữa!"

Tà ba ba không khỏi cũng thở dài một cái, nói: "Đó chính là lựa chọn của nó, Tư Nguyên, không cần suy nghĩ quá nhiều, pháp luật tự sẽ cho nó một phán xét thỏa đáng."

“Mặc dù nó làm ra những chuyện tội ác tày trời, nhưng mà, Trường Viên à, nó vẫn là con gái của em a!” Mẹ Hải Nhạc không khỏi nhào vào trong ngực chồng, đau đớn khóc lên.

“Anh biết, anh biết tất cả, nhưng em có đau lòng cũng vô ích, nó cũng chỉ đành phải như vậy rồi, đã làm chuyện sai trái, dĩ nhiên là phải bị trừng phạt.”

“Trường Viên, sao số em lại khổ như vậy, ông trời làm sao lại để cho em sinh ra một đứa con gái như Hải Hoan đến hành hạ em như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc khóc rống nói.

Nghe được tiếng mẹ Hải Nhạc khóc thút thít, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Hải Nhạc suy nghĩ một chút, cô đẩy Tiểu Bảo Tiểu Bối một cái, ý bảo hai đi đến chỗ ông bà nội, Tiểu Bảo Tiểu Bối hiểu ý liền chạy qua.

“Ông nội! Bà nội!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối trăm miệng một lời kêu.

Mẹ Hải Nhạc nghe được Tiểu Bảo Tiểu Bối ngọt ngào gọi bọn họ, bà không khỏi ngưng khóc thút thít, trên mặt không tự chủ được đổi lại nụ cười.

“Ai, Tiểu Bảo Tiểu Bối ngoan.” Mẹ Hải Nhạc đem Tiểu Bối ôm ở trước ngực hôn rồi lại hôn, “Tiểu Bối, bảo bối của ta, con và mẹ con khi còn bé rất đáng yêu y hệt nhau, Tiểu Bối có thích bà nội không?”

“Thích a, bà nội là bà nội xinh đẹp nhất mà Tiểu Bối từng gặp! Hơn nữa, bây giờ người còn là bà nội ruột của Tiểu Bối a, Tiểu Bối rất vui về a!” Tiểu Bối không ngừng chu cái miệng xinh xắn hôn lên mặt của bà nội.

Mẹ Hải Nhạc lập tức liền bị Tiểu Bối chọc cười: “Tiểu Bối, cái miệng nhỏ này, thật sự là cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào nhất mà bà nội gặp a! Nói đi, các con muốn cái gì nào? Bà nội và ông nội đi mua cho các con nhé?”

“Bà nội, con và anh hai không muốn cái gì cả, chúng con chỉ cần có ông nội bà nội, còn có ba và mẹ nữa, chúng con chỉ cần mọi người một nhà được ở bên nhau là tốt rồi. Sau này, cũng không có ai cười con và anh hai là con hoang nữa, sẽ không bao giờ nói chúng con không có ba ruột, không có ông bà nội nữa rồi! Ba của Tiểu Bối so với ba của bọn họ đẹp trai hơn nhiều, ông bà nội của Tiểu Bối so với ông bà nội của bọn họ đều trẻ đẹp hơn nhiều! Bà nội, Tiểu Bối thật sự rất vui về, thật vui về, Tiểu Bối và anh hai đột nhiên cái gì cũng đã có! Cho nên những thứ khác chúng con đều không muốn, chỉ cần có ông nội, bà nội và có ba mẹ là được.” Tiểu Bối nói xong liền oa oa khóc lên, khuôn mặt bầu bĩnh đỏ lên rất đáng thương.

Mẹ Hải Nhạc nghe được Tiểu Bối nói như vậy, trong lòng của bà vừa thương vừa đau, càng ôm chặt lấy Tiểu Bối, nước mắt như mưa: “Đứa trẻ đáng thương, Tiểu Bối đáng thương của ta, để cho các con phải chịu khổ rồi! Ta thương Tiểu Bảo Tiểu Bối như thế! Các con là tiểu thiếu gia, tiểu công chúa tôn quý nhất của Tà gia! Lại bị người ta gọi là đứa con hoang, những đứa trẻ đáng thương của ta!”

Tiểu Bảo cũng ở trong ngực của ông nội khóc lớn nói: “Những đứa trẻ hư kia chửi chúng con không có cha nuôi dạy, còn mắng mẹ xấu xí, không có nam nhân nào muốn. Bởi vì mẹ không nói chuyện được, bọn họ thường xuyên khi dễ chúng con, ngay cả khi không có lý do gì, họ vẫn luôn đi theo sau lưng mắng chửi anh em con, còn đánh chúng con nữa! Lần sau chúng con về nhà, mọi người nhất định phải theo chúng con về, con muốn lớn tiếng nói cho bọn họ biết, Phương Tiểu Bảo và Phương Tiểu Bối có mẹ, có ba, còn có ông nội, bà nội nữa! Con muốn họ phải tới trước mặt con và Tiểu Bối nói xin lỗi!”

Tiểu Bảo khóc lóc kể lể cơ hồ khiến người lớn ở đây đều rơi lệ, thì ra là, hai đứa bé đi theo Hải Nhạc sống ở làng chài cũng phải chịu nhiều khổ cực như vậy!

Nghe con nói, nước mắt của Hải Nhạc lại dâng lên, cô thật sự không biết Tiểu Bảo Tiểu Bối lại bị bọn nhỏ làng chài khi dễ thảm như vậy, uất ức như vậy!

Cô vọt tới trước mặt Tiểu Bảo, đem Tiểu Bảo ôm ở trong ngực của mình, cơ hồ khóc rống thất thanh: “Là mẹ không tốt, mẹ xin lỗi Tiểu Bảo Tiểu Bối, mẹ không thể cho Tiểu Bảo Tiểu Bối một cuộc sống tốt hơn, để cho các con bị những đứa trẻ khác khi dễ, là mẹ không đúng, mẹ xin lỗi các con! Thật xin lỗi! Về sau sẽ không như thế nữa, các con về sau đã có ba, không còn ai dám tới khi dễ các con nữa, cũng không còn ai dám tới mắng mẹ xấu xí nữa rồi!”

Mẹ Hải Nhạc, Hải Nhạc, hai đứa bé, còn có Tà ba ba, cả nhà ôm lấy nhau khóc ồ lên.

Mọi người trong mắt cũng doanh lệ, Nhã Nghiên không nhịn được khóc ra tiếng, không nghĩ tới, mấy năm này Hải Nhạc phải sống như vậy, cô không chỉ phải nuôi dưỡng Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, còn phải nhẫn nhịn chịu đựng người ta sỉ nhục cười nhạo! Mà hai đứa bé, cũng bị người ta khi dễ, đánh chửi, thật sự đáng hận! Rất đáng hận!

“Quá ghê tởm! Tôi thật sự muốn hiện tại liền quay trở lại đó dạy dỗ đám người khi dễ bọn trẻ một trận! Thật quá đáng!” Long Đế Uy ở bên cạnh tức giận bất bình, “Cũng may là Thư Dật không ở đây, nếu như hắn biết được bọn trẻ bị khi dễ như vậy! Hắn nhất định sẽ nổi điên đem cái làng chài nhỏ bé đó san phẳng đấy!”

Hải Nhạc nghe Long Đế uy nói như vậy, không khỏi kinh hoàng ngẩng đầu lên: “Đế Uy, ngàn vạn lần không được nói cho Thư Dật! Ngàn vạn lần không được! Chẳng qua là chỉ có một số người của làng chài mới như vậy thôi, phần lớn họ đối với em rất tốt! Nhất là gia đình Phương gia đã cứu mang bọn em, bọn họ thật sự rất tốt! Xem chúng em như là người thân, nếu như không có bọn họ, Tà Hải Nhạc đã sớm không còn ở đây nữa, chớ nói chi là có Tiểu Bảo Tiểu Bối! Tuy nói chúng em chịu một ít khổ sở, nhưng tất cả đều đáng giá, chúng em chỉ cần chờ Thư Dật tới, người một nhà chúng em có thể được đoàn viên rồi! So với hạnh phúc này, những khó khăn khổ cực đó thật sự không có ý nghĩa gì, hơn nữa, mọi chuyện cũng đã qua! Đã qua rồi, chúng ta cũng nên quên nó đi! Đế Uy, không cần nói cho Thư Dật! Van anh! Em thật sự rất sợ hắn sẽ làm ra chuyện điên rồ đấy!”

Hải Nhạc nhìn tất cả bọn họ, thành khẩn vội vàng nói: “Nhã Nghiên, Chí Ngạn ca ca, Lâm Phong ca ca, mọi người cũng đừng nhắc tới trước mặt Thư Dật! Ngư Dân ở làng chài phần lớn đều rất lương thiện, thật đấy, chẳng qua là có một số người, miệng độc một chút, có lẽ đã để lại bóng ma trong lòng của Tiểu Bảo Tiểu Bối. Nhưng là hiện tại chúng em một nhà đoàn viên rồi, bóng ma trong lòng bọn trẻ rất nhanh sẽ bị tình yêu thương của Thư Dật và ông bà nội làm cho biến mất! Bất kể như thế nào, những khó khăn gian khổ này, tất cả đều đã qua! Em thật sự không muốn chỉ vì mình trải qua đau khổ mà để cho Thư Dật đi trả thù những người đó, chúng ta chỉ nên nhớ người khác đối tốt với ta như thế nào, em thật sự không muốn so đo bọn họ đã cười nhạo, đối xử thậm tệ với em ra sao. Em cũng hi vọng Thư Dật cũng không nên so đo điều đó, nhưng tính tình của hắn khá nóng nảy, em thật sự sợ hắn sẽ vì em mà làm ra những chuyện điên rồ! Có thể Thư Dật cũng sẽ không để chúng em trở về làng chài nữa, bởi vì, nhà của chúng em là ở đây, cho nên cũng coi như làng chài nhỏ bé, nơi mà mấy năm này em và Tiểu Bảo Tiểu Bối chịu đựng tất cả, những thứ không vui kia như là mây gió thoảng qua nhé, chỉ lưu lại những ký ức tốt đẹp trong trí nhớ! Dù sao đau khổ cũng là một loại tài phú a, bằng không, em làm sao có thể trưởng thành nhanh như vậy được? Em làm sao có thể biến thành Hải Chi Lệ, viết ra nhiều tác phẩm như vậy? Cho nên, mọi người hãy quên đi những khổ cực mà em đã chịu, không cần cảm thấy bất bình hay thương tâm vì em, bởi vì mọi chuyện cũng đã qua! Chuyện đã qua rồi, thì chúng ta đừng so đo nữa có được hay không? Mọi người nhất định không cần nói cho Thư Dật biết chuyện này!”

Long Đế Uy trầm mặc hồi lâu, gật đầu một cái: “Được, anh không nói cho hắn! Em nói đúng, những chuyện này đều đã qua, chỉ cần các em người một nhà được ở chung một chỗ là tốt rồi, anh sẽ không nhắc đến những khổ cực mà em đã trải qua với hắn, anh hứa!”

Hứa Chí Ngạn cũng cảm động nhìn Hải Nhạc, động tình mà nói: "Đây mới là Hải Nhạc a! Đây mới thật sự là Hải Nhạc! Luôn luôn có một tấm lòng lương thiện, bao dung tha thứ cho người khác! Hải Nhạc, anh rất cảm động, thật sự không bỏ được em! Đáng tiếc, em đã có Thụ Dật, bằng không anh tuyệt đối sẽ không buông tay! Bởi vì Tà Thụ Dật có thể làm được, thì anh cũng có thể làm được!"

Hải Nhạc nghe được Hứa Chí Ngạn nói, có chút ngượng ngùng đứng lên: "Chí Ngạn ca ca, anh nói cái gì đây!"

"Hứa Chí Ngạn cũng chỉ là nhân cơ hội Tà Thụ Dật không có ở đây mới dám nói thật a! Nếu như hắn ở chỗ này, anh còn sợ hắn sẽ lột da cậu ta cho mà xem!" Sở Lâm Phong ở một bên trêu chọc.

"A, nhắc đến Thụ Dật em mới nhớ, mọi người đã gặp anh ấy chưa?" Hải Nhạc vội vàng nói.

"Tớ vội vã tới đây gặp cậu, vẫn còn chưa kịp đi thăm anh ấy đấy!" Nhã Nghiền nói.

"Anh ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi, bây giờ đang ngủ thiếp đi trong phòng chăm sóc đặc biệt. Để tớ đưa mọi người tới đó." Hải Nhạc nói.

"Được." Tất cả mọi người gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 251: Thụ Dật, Một Tiếng mẹ, Vẫn Chưa Muộn!

Tà Thụ Dật ở trong bệnh viện nghỉ ngơi gần một tháng, bác sĩ mới cho phép hắn xuất viện.

Ngày hắn xuất viện, tất cả mọi người đều có mặt để đón hắn về nhà.

"Là tôi được hưởng đãi ngộ của Tổng Thống sao? Nhiều danh nhân đến đón tôi như vậy? Có Đại Tác Giả, Đại Đạo diễn, Đại Minh Tinh, Đại Doanh nhân, Đại ca Lão Đại, còn có Tiểu thiên sứ đáng yêu nhất nữa! Ha ha, tất cả đều đến cả a!" Tâm tình Tà Thụ Dật rất tốt, buông lời trêu ghẹo.

"Tổng Thống đại nhân, mọi người tới đón ngài trở về Nhà Trắng!" Tà Hải Nhạc cũng cười nói.

Tà Thụ Dật nắm tay Hải Nhạc, dẩy đưa hôn lên má cô một cái: "Tổng Thống phu nhân nói phải! Chúng ta trở về Nhà Trắng!"

Tà Thụ Dật hưng phấn về nhà, nhưng bác sĩ dặn dò hắn không được dùng sức cũng không được tức giận, phải nghỉ ngơi thật nhiều, hắn có chút bất mãn than vãn: "Không phải đã nói một tháng là tốt rồi sao?"

"Anh bị thương trong nội tạng, mặc dù đã hồi lại, nhưng muốn khôi phục được giống như trước đây, cũng cần một quá trình a! Bác sĩ nói rồi, anh có thể hoàn toàn khôi phục như cũ! Bởi vì thể chất của anh tương đối tốt a!" Tà Hải Nhạc an ủi nói.

Tà Thụ Dật thấy Hải Nhạc nói như vậy, thở dài một cái, sầu khổ mà nói: "Anh chỉ là rất muốn em sinh cho anh một cặp sanh đôi Tiểu Hồn Tiểu Ái, như vậy thì phải chờ tới lúc nào đấy?"

Nghe được lời đùa cợt của hắn, mặt của Hải Nhạc ửng hồng lên: "Tà Thụ Dật, anh, thật là hết nói nổ mà, rốt cuộc là anh đang suy nghĩ đi đâu đấy? Thật là ông nói gà bà nói vịt!"

"Chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Chính em ban đầu đã đồng ý với anh đấy!" Tà Thụ Dật làm vẻ mặt thành thật mà nói.

Hải Nhạc im lặng, đầu óc cũng choáng váng, cô miễn cưỡng nói: "Đúng vậy a, là em đã đồng ý với anh, nhưng mà bây giờ anh cần nghỉ ngơi thật tốt, chuyện đùa nhỏ, thật sự không vội, em không có sốt ruột a!"

Tà Thụ Dật đột nhiên lôi cô vào trong ngực mình, ở bên tai cô nói: "Nhưng mà anh gấp a, gấp đến độ không đợi được, chỉ muốn cùng em tạo em bé thôi!"

"Trời a, Tà Thụ Dật! Anh thật... thật... cả ngày lẫn đêm anh cứ suy nghĩ cái gì vậy chứ?" Mặt của Hải Nhạc vì xấu hổ mà càng ngày càng đỏ lên.

"Cả ngày lẫn đêm không nghĩ gì khác, chỉ muốn em, nghĩ tới cùng em tạo ra em bé." Tà Thụ Dật tiếp tục trơ mặt ra trả lời.

Hải Nhạc vừa nóng vừa giận, cô đỏ mặt đẩy Tà Thụ Dật ra: "Không nói với anh! Em và anh bây giờ thật sự chẳng còn lời nào để nói! Anh đang nghĩ cái gì vậy chứ? Người ta là quan tâm đến anh! Mà anh lúc nào cũng quan tâm đến chuyện khác!"

Tà Thụ Dật một lần nữa lôi cô vào trong ngực, nghiêm túc nhìn cô: "Em là đang thật sự tức giận, hay là giả vờ tức giận?"

“Em thật sự tức giận, em ghét anh không biết thương tiếc thân thể của mình!”

Tạ Thu Dật thở dài một cái, có chút ủy khuất nói: "Anh đang nói lời thật lòng, em lại không thích nghe!”

Hải Nhạc tròn mắt nhìn Tạ Thu Dật một cái: “Ai cho anh nói loại lời thật lòng thế này? Những lời này anh không thể giấu ở trong lòng à?”

Tạ Thu Dật cười cười, hôn trán của cô một hóp, nói: "Nhạc Nhạc của tôi, em cũng đã là mẹ của hai đứa trẻ năm tuổi rồi, thế mà tư tưởng vẫn còn như mấy năm trước, anh đã nói lịch sự như vậy rồi, vậy mà em vẫn không nghe được, anh gọi đây là tâm tình, em có hiểu hay không?”

“Không hiểu không hiểu, em không hiểu, tóm lại nhiệm vụ thiết yếu của anh bây giờ là tinh dưỡng thân thể thật tốt! Không thể dùng lực, không thể động tâm tình! Hiểu chưa?” Hải Nhạc liếc Tạ Thu Dật một cái.

Tạ Thu Dật nhìn cô, lại cười xấu xa cười, sau đó đánh vào bên tai Hải Nhạc, nhẹ nói: "Nhạc Nhạc, anh sẽ không dùng sức, sẽ rất nhẹ nhàng, được không? Hơn nữa anh cũng sẽ bình tĩnh, bất động, chúng ta cũng nên thử một chút?” (((((((Dật ca... anh thật là... ba chấm quá đi!! Hehe)))))))))

Mặt của Hải Nhạc nhất thời lại đỏ tới mang tai, cô thật sự là không nói nổi hần mà!

“Anh, có thể nói chuyện khác hay không? Sao mà trong đầu anh chỉ có mỗi thứ này? Em nói thật đó! Anh còn như vậy, em sẽ không nói chuyện với anh nữa!”

“Vậy em muốn anh nói những gì a? Lời nói nam nhân, ba câu cũng sẽ không rời nghề chính, Nhạc Nhạc, anh chỉ là muốn em vui vẻ a!” Tạ Thu Dật không vội không xoắn hì hì mà cười.

Hải Nhạc dùng sức đẩy hần ra, cô dốc hết sức lực muốn thoát khỏi lồng ngực của hần, tức giận nói: “Anh không phải là muốn cho em vui vẻ, anh là đang chọc giận em đấy!”

Tạ Thu Dật thấy Hải Nhạc thật sự tức giận, không khỏi thở dài một cái, chép miệng, nói: "Hóa ra em không phải yêu thích anh như vậy, được rồi, nếu không thì, thế này cũng được?”

Tạ Thu Dật không để cho Hải Nhạc rời khỏi ngực hần, mà ngược lại, một tay ôm lấy hông của Hải Nhạc, một tay vịn chặt cái ót của cô, cúi đầu cho Hải Nhạc một nụ bất ngờ.

“Uhm” Hải Nhạc tức giận tròn to hai mắt nhìn Thu Dật, bác sĩ nói rồi, không thể động tình! Không thể động tình! Nhưng mà hần, nhất định không nghe!

Tạ Thu Dật thấy thân thể Hải Nhạc vẫn cứng ngắc, hần mở mắt ra thì thấy cô đang phẫn hận nhìn hần, không nói lời gì liền lấy tay che mắt của cô lại: “Nữ nhân gốc, nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn này cho tốt!”

Hải Nhạc tranh thủ nói: "Bác sĩ nói rồi, anh không thể động tình! Sẽ chạm đến vết thương đó!”

“Một cái hôn mà thôi, chỉ là một nụ hôn mà thôi, chúng ta cũng không phải là làm toàn bộ! Yên tâm đi, anh sẽ không động tình!” Tạ Thu Dật tức giận nói.

Nhìn bộ dạng trông gà hóa quốc của Hải Nhạc, hần thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, cũng chỉ là muốn trêu chọc cô mà thôi, cô lại tin là thật! Hần sẽ không xúc động như vậy, tất nhiên sẽ nghiêm túc nghe lời bác sĩ, hần còn phải dưỡng tốt thân thể, bởi vì, hần và cô còn có một thời gian cả một đời, làm sao phải nóng nảy nhất thời? Hần thật ra thì cũng chỉ là muốn hôn cô mà thôi! Chẳng lẽ hôn một cái cũng có thể chết người a? Nhìn bộ dạng của cô giống như là bị dọa chết vậy!

“Nhưng mà...” Hải Nhạc chưa từ bỏ ý định kháng nghị, tiếp tục mở miệng, nhưng lời của cô vẫn chưa nói hết, Tạ Thu Dật đã rất không bình tĩnh ngăn lại môi của cô, không nói lời gì cho cô một nụ hôn nóng hừng hực nóng bỏng.

Hải Nhạc dần dần đáp lại, cô từ từ đưa tay lên bả vai Tạ Thu Dật, chậm rãi vòng lên cổ của hần.

Hai người đắm chìm vào nụ hôn nóng bỏng không thể kiềm chế, hoàn toàn không hề nhận thấy được phía sau cánh cửa khép hờ có hai khuôn mặt nhỏ xíu đang rướn cổ lên ngây ngốc chìm đắm vào nụ hôn sâu của cha mẹ. Bọn nhóc vốn là muốn đến thăm ba, không nghĩ tới lại được chứng kiến một màn đặc sắc này.

Nhìn thật lâu, thấy hai người còn chưa kết thúc biểu diễn, Tiểu Bối không nhịn được lên tiếng: "Ba, mẹ nước miếng ăn có ngon không? Còn tay của ba nữa, sao lại cứ sờ tới sờ lui trên người mẹ như thế? Trên người mẹ cũng đâu có cái gì a?” (((((((Hahaha, Bối Bối à, ba em đang mát xa cho mẹ thôi mà... hí hí hí □)))))))))

Lời nói Tiểu Bối giống như tiếng đạn giữa không trung, nhanh chóng khiến cho hai vị đang dính chặt lấy nhau cả người đều cứng nhắc, đầu óc cũng muốn nổ tung.

Tạ Thu Dật có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, cũng nhanh chóng chỉnh lại áo cho Hải Nhạc, da mặt hần phải nói là dày, nhưng lần này cũng khiến cho hần phải đỏ mặt một phen, còn Hải Nhạc thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, nhưng mà vô dụng, cô chỉ biết lấy hai tay che kín mặt, một mực không muốn cho Tiểu Bảo Tiểu Bối thấy bộ dạng xấu hổ của mình bây giờ.

Tạ Thu Dật rất nhanh đã không còn về bối rồi, phục bình thường, làm bộ dạng như không có gì nói với Tiểu Bối: "Cái đó, Tiểu Bối à, ba đang kiểm tra xem mẹ có rãnh sâu hay không, sau đó ba giúp mẹ thanh khiết khoang miệng. Rồi mẹ nói trên người mẹ ngứa ngứa, nên ba gãi ngứa cho mẹ!”

“A? Là vậy sao?” Tiểu Bối cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Tiểu Bảo ranh ma bĩu môi nhìn ba, thằng bé sờ sờ chớp mũi, nói: “Ba nói xạo, ba nói xạo, hôn nhẹ chính là hôn nhẹ, còn muốn lừa gạt con và Tiểu Bối, cái gì mà kiểm tra xem có răng sâu hay không đều không phải! Con cũng đã đi kiểm tra rồi, bác sĩ dùng một cái gương rất nhỏ đưa vào trong miệng của con, sau đó dùng một cây kim nhọn thật dài đi thăm dò lỗ sâu răng đó.”

Nói xong, Tiểu Bảo liền lấy tay sợ hãi áp vào má, nói: “Cây kim nhọn đâm vào lỗ nhỏ thì hàm răng của con rất đau! Đau đến mức muốn khóc cơ! Mẹ lại không khóc, hơn nữa ba cũng không có cái gương nhỏ, không có kim châm, làm sao kiểm tra lỗ sâu răng chứ? Cho nên, ba mẹ cần bả là đang hôn nhẹ, chắc chắn không phải là đang kiểm tra lỗ sâu răng cho mẹ!”

Tiểu Bảo nói trúng tim đen của ba, lật tẩy lời nói dối của hắn, khiến cho Tạ Thu Dật càng thêm lúng túng, cái tên tiểu quý này sao lại ranh mãnh như thế!

“Ài, Tiểu Bảo quá thông minh, phải, là ba mẹ đang hôn nhẹ, không phải là đang giúp mẹ kiểm tra lỗ sâu răng gì cả!” Tạ Thu Dật không thể làm gì ngoài việc thừa nhận.

“Cái gì? Ba, ba lừa gạt Tiểu Bối! Ba nói xạo! Mẹ nói rồi, nói xạo là không tốt, nói xạo thì cái mũi sẽ dài ra như quai vật, trẻ con mà nói xạo thì bị đánh đấy! Ba, ba nói xạo gạt chúng con! Chúng con muốn đánh cái mông của ba! Nói xạo thì phải bị phạt!” Tiểu Bối đẩy cửa ra, lon ton chạy đến trước mặt của Tạ Thu Dật, chu môi không hài lòng nhìn hắn.

“Đúng vậy a, mẹ đã nói rồi, trẻ con nói xạo là phải bị đánh mông! Ba, ba đã nói xạo với chúng con rồi, mẹ, mẹ nói xem, phải xử phạt ba như thế nào?” Tiểu Bảo hùng hổ đến trước mặt hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc buông hai tay ra khỏi khuôn mặt của mình, ánh mắt như nước long lanh nhìn về Tạ Thu Dật, Tạ Thu Dật cầu cứu nhìn cô: “Bà xã!”

Hải Nhạc không khỏi phì cười, cô mở to mắt, nhìn hai kẻ dờ hơi, lên tiếng: “Tiểu Bảo Tiểu Bối nói rất đúng, nói xạo là không tốt, bây giờ ba nói xạo các con, lúc trước mẹ phạt các con như thế nào, thì cứ phạt ba ba như thế!”

“Cái gì? Cái gì? Nhạc Nhạc, làm sao người có thể ném đá xuống giếng à? Anh là người lớn a, là ba ruột của chúng nó, làm sao anh có thể bị chính con trai cùng con gái của mình xử phạt à? Nếu như phải bị phạt thì cũng là em làm chứ?” Thu Dật há hốc mồm cứng lưỡi trợn mắt nhìn Hải Nhạc.

Tiểu Bảo nhần tâm nói: “Bối vì ba nói dối với Tiểu Bảo Tiểu Bối, chứ không phải mẹ, cho nên phải để cho con và Tiểu Bối xử phạt rồi! Ba là người lớn! Người lớn thì càng không được nói dối, nhất là với trẻ con! Bởi vì muốn giáo dục mỗi đứa trẻ, người lớn phải làm tấm gương cho đứa trẻ noi theo, ba làm như vậy, chính là đang giáo dục thiếu niên hư hỏng! Để tránh sau này ba dạy hư chúng con, cho nên lần đầu tiên ba nói dối với chúng con, nhất định phải bị con và Tiểu Bối xử phạt!”

“Tiểu Bảo nhà ta chính là Tiểu Thảm phán! Tiểu Bảo nói vậy thì đúng là vậy nha! Để tránh sau này cha dạy hư các con, các con cứ tận tình xử phạt nhé!

Hải Nhạc nhin cười, có bộ mặt phớt tình nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối.

“Hoan hô! Thật tốt quá! Ba nói láo thì phải bị Tiểu Bảo Tiểu Bối xử phạt! Mẹ thật công bằng, mẹ thật vĩ đại!” Tiểu Bối ở một bên vỗ bàn tay nhỏ bé.

“Nhạc Nhạc! Làm sao em có thể đối xử với anh như vậy à?” Tạ Thu Dật ủy khuất hướng về phía Hải Nhạc kêu lên, “Anh không nói dối không được, còn không phải là vì em sao!”

“Chuyện không liên quan đến em, đây là chuyện của anh và mấy đứa nhỏ, là anh nói dối trước, cho nên phải do Tiểu Bảo Tiểu Bối xử lý!” Hải Nhạc nghiêm mặt trả lời, trong lòng cũng đang cười trộm không dứt, nhân cơ hội này để cho hai đứa bé tới trị hắn một chút!

“Hi hi, Tiểu Bảo Tiểu Bối, các con muốn phạt ba như thế nào à?” Tạ Thu Dật vẻ mặt đau khổ hi hi mà hỏi, lại phải chấp nhận bị hai đứa bé xử phạt! Thật là mất hết thể diện, uy nghiêm cũng mất hết a!

“Giống như mẹ xử phạt chúng con vậy a, chúng con muốn đánh cái mông ba!” Tiểu Bối xem như chuyện đương nhiên mà nói.

“Sao, đánh mông?” Tạ Thu Dật tiếp tục vẻ mặt đau khổ, hắn đứng lên, sau đó cúi người xuống, quay mông về phía hai đứa bé, vẻ mặt cam chịu đau khổ nói: “Được rồi, đánh đi!”

“Như vậy không được! Ba phải tuột quần xuống, để lộ cái mông ra!” Tiểu Bảo rất quyền uy hô lên.

“Cái gì? Còn phải cởi quần? Đừng mà!” Tạ Thu Dật không khỏi lẩn núp cầu cứu nhìn Hải Nhạc, “Bà xã, cứu anh! Anh không thể nào bị cởi quần đánh mông được!”

Hải Nhạc không thể làm gì giờ hai tay ra trước mặt hắn, bày tỏ vẻ muốn giúp mà không được.

“Không được! Ba cho dù là ba, dù ba là người lớn, nhưng mà ba nói dối, ba phạm lỗi rồi, phạm lỗi chính là phạm lỗi! Phải chấp nhận xử phạt công bằng! Ba không được lấy mẹ ra làm lá chắn! Mẹ xử phạt chúng con thế nào, thì chúng con cũng sẽ xử phạt ba như thế đó!” Tiểu Bối cũng nghĩa chính từ nghiêm mà nói.

Hải Nhạc che miệng, bả vai run lên run lên, cô cười muốn đau bụng luôn rồi.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc không giúp hắn, chỉ đành phải nhắm mắt coi bỏ dây lưng, lộ ra chiếc underwear màu đen.

“Không được! Phải là cái mông cơ, không được mang quần! Mẹ chính là đánh cái mông của con đó!” Tiểu Bảo cứng rắn không chịu thỏa hiệp.

“Cái gì? Như vậy còn không được? Không thể nào..., ba là lớn người, ba sẽ xấu hổ, làm sao có thể để cho các con nhìn thấy cái mông của ba được? Như vậy thật sự rất xấu hổ a!” Tạ Thư Dật không đồng ý.

“A, nếu như ba thấy xấu hổ thì lúc đầu ba đừng có nói dối! Nói dối thì phải bị phạt! Đánh mông là hình phạt nhẹ nhất rồi!” Tiểu Bối bắt chước mẹ giọng của, nghiêm túc nói.

“Bà xã, có thể để cho anh chút mặt mũi không, không cần phải để lộ cái mông của anh ra nhé?” Tạ Thư Dật lần nữa cầu khẩn Hải Nhạc.

Đây đúng là Tiểu Ma Vương và Tiểu Ma Nữ, hẳn cuối cùng cũng thấy được thế nào là lợi hại rồi! Thật là khóc không được mà cười cũng không xong!

“Ai bảo anh không chịu nghe lời của em?” Tạ Hải Nhạc liếc hắn một cái, sau đó ngọt ngào nói với hai đứa bé: “Tiểu Bảo Tiểu Bối, các con nói rất đúng, cho dù ba là người lớn, nhưng mà ba đã nói dối, sẽ phải bị phạt công bằng, không có đặc cách, mẹ đồng ý cách làm của các con, các con nên làm thế nào thì cứ làm như thế!”

Ai bảo hắn không nghe cô..., cứ sẵn tới muốn hôn một cái? Hôn một cái coi như xong, tay còn không quy củ, hay lắm, bị các con thấy được, hại cô cũng không biết giấu mặt đi đâu, đã thế hắn lại còn mặt không đỏ sắc nói dối hai đứa trẻ, kết quả lại bị Tiểu Bảo nhìn thấu! Đây là hắn tự làm tự chịu, cô cũng muốn mượn cơ hội này để giáo huấn hắn một trận!

Nghe được mẹ nói như vậy, Tiểu Bảo không chút do dự lột quần “xi-lip” của ba xuống, không quan tâm ba kháng nghị, bàn tay nhỏ bé nhấn tâm đánh lên cái mông trắng trắng của hắn, sau đó Tiểu Bối cũng thích thú gia nhập cuộc chơi, trong phòng chỉ nghe được tiếng bành bạch thanh thủy cùng với tiếng kêu gào đau đớn của Tạ Thư Dật!

Hải Nhạc cũng nhịn không được nữa, phá lên cười ha ha, không ai bì nổi Tạ Thư Dật, lại bị con trai và con gái yêu của mình oanh oanh liệt liệt tét mông, giáo huấn một trận ra trò Thật sự là quá khôi hài! Quá khôi hài rồi! Nếu như bị truyền ra ngoài, chắc hẳn sẽ bị cười chết mất!

Mà theo sau bọn trẻ cùng đến là mẹ Hải Nhạc và Tạ ba ba vẫn luôn núp ngoài cửa nhìn lén, nhìn thấy cảnh đó hai người cũng không nhịn được mà cười ha ha, Tạ ba ba còn cười điên cuồng không ngừng.

“Đủ rồi đủ rồi!” Tạ Thư Dật nghe được bên ngoài tiếng cha cười cuồng loạn, quần bách đầy móng vuốt của Tiểu Bảo ra, đoạt lại dây lưng ở trong tay của Tiểu Bối, sau đó nhanh chóng đứng dậy mang dây lưng vào. Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc cười đến mức bò lăn ra không dậy nổi, nhìn thấy cha đang đứng ngoài cửa ngửa mặt lên trời cười tới cười lui, lại nhìn sang hai tiểu quý nhà mình, hắn thật sự là khóc ra nước mắt.

Tạ Thư Dật ngửa mặt lên trời mà than: “Ông trời ơi...thương để ơi! Tạ Thư Dật tôi thanh danh cả một đời thế nhưng lại bị hủy ở trong tay hai tiểu quý này! Tôi không muốn sống nữa! Thật sự muốn chết a!”

Tạ ba ba cười chảy cả nước mắt bước vào trong phòng, ôm lấy Tiểu Bảo hôn rồi lại hôn lên mặt thằng bé: “Tiểu Bảo a, Tiểu Bối a! Giỏi lắm! Ông nội còn chưa từng đánh cái mông của ba con, không ngờ lại bị các con đánh! Giỏi lắm! Cuối cùng cũng thay ông nội làm một chuyện tốt a!”

“Ông nội, ông nội cũng cẩn thận nha, ông nội không được nói dối, nếu như người nói dối Tiểu Bảo Tiểu Bối thì chúng con cũng sẽ đánh cái mông của ông nội! Người cũng không ngoại lệ!” Tiểu Bảo thần khí nói với ông nội.

Tạ ba ba đang cười cũng bị mắc nghẹn, trán cũng xuất hiện hai vạch đen, Tạ ba ba liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, hắn đã sớm nằm úp xuống giường lấy chăn che mặt mình lại, xem ra hắn thật sự là không còn mặt mũi gặp người rồi!

Tạ ba ba không khỏi lại cười to, sau khi cười xong, ông nghiêm túc nhìn Tiểu Bảo: “Được, ông nội hứa sẽ không nói dối Tiểu Bảo Tiểu Bối, ta nào dám chứ? Bởi vì ông nội sợ bị các con đánh cái mông a!”

Mẹ Hải Nhạc đã sớm cười đến không thở ra hơi, nghe Tạ ba ba trả lời như vậy, càng thêm thiếu chút nữa cười lạc giọng.

“Dạ, con tin tưởng ông nội sẽ không nói dối.” Tiểu Bảo cũng nghiêm túc nhìn Tạ ba ba gật đầu một cái.

Mẹ Hải Nhạc ôm Tiểu Bối đi tới trước mặt Hải Nhạc, ba lau nước mắt, cảm động nói: “Nhạc Nhạc, các con đã trở lại, thật là tốt, có các con, cái ngôi nhà này mới gọi là nhà a, ngôi nhà này đã rất lâu không có được tiếng cười sung sướng hạnh phúc như vậy rồi! Chăm sóc giáo dục Tiểu Bảo Tiểu Bối tốt như vậy, thật vất vả cho con rồi! Mẹ biết để nuôi dưỡng hai đứa trẻ rất cực khổ, nhớ năm đó mẹ chỉ mang theo một mình con ra ngoài nuôi dưỡng, mẹ cảm thấy thật sự rất vất vả, Nhạc Nhạc, thật sự là khổ cho con, làm liên lụy đến con rồi!”

Hải Nhạc ngồi dậy, cũng lau nước mắt, nói với mẹ: “Mẹ, không có gì, thật ra thì Tiểu Bảo Tiểu Bối vẫn luôn rất biết điều, con cũng không phải hao tâm bao nhiêu, hơn nữa cả gia đình Phương gia đều giúp con chống đỡ giúp con chăm sóc hai bé, con so với trước đỡ vất vả hơn nhiều rồi.”

Tiểu Bối từ trong ngực bà nội bò đến trong ngực của mẹ, tiếp lời nói: “Bà nội, ông bà ngoại đối với con và anh hai rất tốt, dì Tĩnh đối với chúng con rất tốt, còn có cả cậu út nữa, mỗi lần về nhà chơi đều mua đồ ăn ngon và đồ chơi cho Tiểu Bảo Tiểu Bối nữa đấy!”

Mẹ Hải Nhạc không khỏi hôn Tiểu Bối một hớp, trăm mối cảm xúc ngổn ngang mà nói: “Không nghĩ tới người nhà Tiểu Tĩnh lại tốt với các con như vậy!”

Hải Nhạc à, chúng ta phải cảm tạ người ta thật tốt! Giống như con nói, không có người nhà Phương gia, thật sự cũng sẽ không có con và Tiểu bảo Tiểu Bối rồi!"

Hải Nhạc mỉm cười nói: "Đúng vậy a, nếu không có Tiểu Tình, không có cha nuôi mẹ nuôi năm đó cứu vớt chăm sóc con, thật sự con đã sớm không còn trên đời này nữa, con thật sự đã từng nghĩ muốn tự sát, muốn rời xa khỏi cái thế giới này không một chút lưu luyến..."

Lời vẫn chưa nói hết, Tạ Thụ Dật đã từ trên giường bò dậy, nhào tới Hải Nhạc trước mặt, kinh hoàng mà nói: "Làm sao em lại muốn như vậy chứ? Sao em không nghĩ tới em vẫn còn có anh, còn có cha mẹ, làm sao lại không có một chút lưu luyến chứ? Về sau không cho phép suy nghĩ thế này a!"

Nói xong, hắn đẩy Tiểu Bối ra, đem Hải Nhạc kéo vào trong ngực thật chặt: "Nhạc Nhạc! Không cho em có cái ý tưởng điên rồ đó!"

Hải Nhạc không khỏi gầy gầy, nhưng không có tránh hắn, thở dài một hơi mà nói: "Thụ Dật! Em nói là trước kia! Lúc mà em tỉnh dậy phát hiện mình bị hủy dung, lại còn không nói được! Không phải là bây giờ!"

"Trước kia cũng không được! Trước kia cũng không cho em có cái suy nghĩ đó! Tóm lại là trong đầu em không được tồn tại cái ý tưởng đáng sợ đó!" Tạ Thụ Dật ôm chặt lấy cô, cường ngạnh nói.

"Không có a, bây giờ em đã tốt như vậy, tại sao lại có cái ý tưởng đó được? Anh đó, em chỉ là đang cùng mẹ nói chuyện phiếm, không có chuyện của anh, anh đi qua một bên đi!" Hải Nhạc liếc hắn một cái.

"Vậy nếu như hai đứa các con còn chưa nói chuyện xong, là mẹ đã quấy rầy rồi, để mẹ đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra ngoài nhé!" Mẹ Hải Nhạc tâm lý nói, cũng đứng lên.

"Không có không có! Mẹ, mẹ không cần đi, mọi người cứ nói chuyện đi, không để ý tới con là được." Tạ Thụ Dật vội vàng ngăn đầu nói với mẹ Hải Nhạc.

Mẹ Hải Nhạc ngớ ngẩn, trong lúc nhất thời còn không có phản ứng kịp, Hải Nhạc cũng có chút kinh ngạc nhìn Tạ Thụ Dật, hắn thế nhưng không gọi mẹ cô là dì, mà lại mở miệng gọi bà là mẹ!

Mẹ Hải Nhạc không tin mở miệng: "Thụ Dật, con mới vừa gọi ta là gì?"

Tạ Thụ Dật xoa xoa đầu, có chút thẹn thùng mà nói: "Con gọi người là mẹ, mẹ!"

Tạ Thụ Dật gọi một tiếng 'mẹ', để cho Mẹ Hải Nhạc nước mắt không khỏi tràn mi ra, bà còn cho là, cả đời này cũng sẽ không nghe được Tạ Thụ Dật gọi bà một tiếng mẹ! Không nghĩ tới, lúc này bà lại nghe được!

Tạ Thụ Dật có chút áy náy nhìn mẹ Hải Nhạc đang vui mừng, nói: "Con biết, con gọi một tiếng 'Mẹ' này là hơi trễ, nhưng mà con cảm thấy vẫn chưa muộn, mẹ, thật ra thì mẹ đối với con rất tốt, rất tốt! Con đã từng hành động lỗ mãng, xúc phạm đến người, hiện tại con chỉ xin mẹ người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, con lúc ấy chẳng qua là còn trẻ không hiểu chuyện, từ lâu con đã muốn nhận lỗi với mẹ, nhưng mà con vẫn không dám kéo xuống cái mặt này, cũng không biết làm thế nào. Hiện tại cả gia đình đều đang ở đây, con Tạ Thụ Dật trình trọng nhận lỗi với người: Mẹ, thật xin lỗi, xin mẹ hãy tha thứ cho những hành động sai trái của con trai này! Con ở đây trình trọng cầu xin sự tha thứ của mẹ!"

Nói xong, Tạ Thụ Dật đứng lên trước mặt mẹ Hải Nhạc, sau đó nghiêm túc cúi người xuống.

"Đừng, Thụ Dật, đừng! Mẹ đã sớm tha thứ cho con rồi!" Mẹ Hải Nhạc đưa tay ngăn cản hắn, cũng tựa như an ủi ôm lấy Tạ Thụ Dật, bà nghẹn ngào khóc nức lên, không ngừng lấy tay lau nước mắt.

"Thụ Dật, Thụ Dật, mẹ rất vui, rốt cuộc cũng được nghe con gọi ta một tiếng mẹ. Thật ra thì ta vẫn luôn để ý, vẫn cảm thấy tiếc nuối vì con không thể gọi ta là mẹ. Bây giờ rốt cuộc con cũng đã gọi một tiếng mẹ, mẹ một chút tiếc nuối cũng không có, một chút cũng không có! Thụ Dật, cảm ơn con! Cảm ơn con!"

Đôi mắt của Tạ ba ba cũng đã ươn ướt, ông bước tới, đau lòng ôm mẹ Hải Nhạc vào trong ngực.

Tạ Thụ Dật cảm động mà nói: "Mẹ, thật ra thì con vẫn luôn cảm kích người, cảm kích mẹ đã chăm sóc cho cha con tốt như vậy, hơn nữa đối với con cũng rất tốt tới bây giờ. Con nghĩ, mẹ con ở dưới cửa tuyến cũng sẽ cảm thấy được an ủi, bởi vì chúng ta thành người một nhà, bà ấy sẽ rất vui! Mẹ, con thật sự rất cảm kích người, mẹ đã sinh ra Nhạc Nhạc, vì con mà sinh ra người con gái mà con yêu nhất đời này! Không có cô ấy, con khẳng định vẫn cứ là Tạ Thụ Dật luôn sống trong thế giới của bản thân mình, ích kỷ, cực đoan và cuồng bạo! Bởi vì con hận người, mà vẫn luôn khi dễ cô ấy! Làm nhục cô ấy! Con muốn trả thù người, cho nên đem tất cả thù hận trút lên người Nhạc Nhạc! Thế nhưng con lại bị tấm lòng lương thiện của cô ấy làm cho cảm động, tim của con, cũng bắt đầu vì cô ấy mà nhảy lên, mà cô ấy cũng dùng sự ôn nhu mà toàn tâm toàn ý yêu thương con, kéo con ra khỏi thế giới thù hận. Mẹ, cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ đã sinh ra một người con gái tốt là Nhạc Nhạc! Cô ấy để cho con lần nữa biết được giá trị của mình, để cho con lần nữa có được cái nhìn đúng đắn, để cho con qua được một cuộc sống hoàn toàn mới. Là cô ấy đã cứu vớt Tạ Thụ Dật con! Thật sự rất cảm tạ người! Mẹ, sau này con không đơn thuần chỉ là con trai của mẹ! Con tương lai sẽ làm một người con rể tốt! Con sẽ cố gắng để gia đình chúng ta được vui vẻ hạnh phúc!"

Tạ Thụ Dật nói một phen chắc nịch, khiến cho hai mẹ con Hải Nhạc đều rơi lệ, Hải Nhạc nghĩ đến thời gian đó mình bị Tạ Thụ Dật khi dễ, trong lòng không khỏi có chút chua xót, cũng may, đây hết thảy, cũng đã qua! Cũng đã qua!

Hải Nhạc nhẹ nhàng đi tới bên người Tạ Thụ Dật, khẽ ngả vào trong ngực hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, mang theo lệ cười nói: "Hôm nay em mới

phát hiện ra một điều, anh lại có thể nói ra lời chân thành cảm động như vậy, xem ra hiểu biết của em về anh vẫn chưa sâu sắc! Nhưng em thật sự cảm động, thật sự rất cảm động! Thu Dật, đây hết thảy, hình như là ý định của ông trời, để mẹ đi tới Tạ gia, nói là mẹ tìm ra hạnh phúc của chính mình, nhưng em thấy, chẳng qua là đang vì tình yêu của chúng ta mà tạo nên sợi dây hồng đó, đem hạnh phúc của em đặt vào trong tay của anh, chúng ta đã định sẵn là phải ở bên nhau đấy! Thu Dật, có anh, có được tình yêu của anh, em cảm thấy mình chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này rồi! Em cũng muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã yêu em, cảm ơn anh đã cho em một đời thiên sứ đáng yêu như Tiểu Bảo Tiểu Bối, để cho em không còn cô đơn đau đớn khi trải qua mấy năm thống khổ đó, Thu Dật, cảm ơn anh!”

Khỏe miệng Tạ Thu Dật khỏe miệng lộ ra tia mỉm cười, nói: "Anh còn muốn cảm ơn em đã vì anh mà sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối, nào có nghĩ đến em lại tới cảm ơn anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: Báo Ân!

Lúc gia đình Phương gia đến, tất cả mọi người đều đang ở trong phòng, tiếng cười truyền xuống dưới lầu lọt vào tai mọi người, vú La vui mừng cười, trong mắt cũng không ngừng rơi lệ. Đưa tiểu thiếu gia cùng tiểu công chúa về nhà, ngôi nhà này, suốt mấy năm này rốt cuộc cũng nghe được tiếng cười rồi, thật tốt, thật quá tốt!

Lúc này, vú La nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, một cô hầu gái vội vã chạy tới.

“Vú La, bên ngoài có người tự xưng là nhà họ Phương ở Hải Giác, muốn đến thăm thiếu gia.” Cô hầu gái nói.

“Thật không? Họ chính là ân nhân của chúng ta, mau mau mời cả nhà bọn họ vào đi!” Vú La nhanh chân đi ra ngoài.

“Cô mau lên lầu báo cho lão gia và phu nhân, Phương gia đã đến rồi!”

“Vâng!” Cô hầu gái vội vàng vội vã lên lầu.

Khi Hải Nhạc nghe được ba người nhà họ Phương đã tới, cô vui mừng muốn chết, vội vàng mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra khỏi phòng, cô đứng trên hành lang thò đầu ra, quả nhiên là trông thấy ba Phương mẹ Phương, còn có cả Tiểu Tĩnh, cô cao hứng hô to: “Cha nuôi, mẹ nuôi, Tiểu Tĩnh!”

Cô hưng phấn chạy xuống dưới lầu, sau đó liền nhào vào trong ngực ba Phương hôn lên má ông một cái, sau đó lại nhào vào trong ngực mẹ Phương, cũng hôn lên má bà một ngụm, giọng nói nhỏ nhẹ làm nũng: “Cha nuôi, mẹ nuôi, Tiểu Tĩnh, Viễn Chi thật sự rất nhớ mọi người.”

Vốn là lúc đầu có chút câu nệ, nhưng ba Phương và mẹ Phương nhìn thấy Hải Nhạc thân thiết như vậy, bọn họ vừa kích động lại vừa cảm động, tay chân cũng bối rối không biết để chỗ nào, cuối cùng, không kìm nén được mà chạy tới ôm lấy Hải Nhạc.

“Viễn Chi, con đã lấy lại được giọng nói rồi, thật là tốt! Quá tốt rồi!” Mẹ Phương không nhịn được lau nước mắt.

“Đúng vậy a, con đã khôi phục được giọng nói rồi, con rốt cuộc cũng có thể chính miệng gọi mọi người! Cha nuôi, mẹ nuôi! Con thật sự rất cao hứng khi gặp lại mọi người, vốn dĩ con muốn về nhà, nhưng bởi vì Thu Dật bị thương, cho nên vẫn chưa về nhà được. Mọi người lên đây thăm chúng con, đáng lẽ nên gọi trước cho chúng con, để chúng con đến trạm xe nghênh đón chứ!” Hải Nhạc nói.

“Không cần nữa, không cần á..., sao có thể làm phiền con của tôi đón chúng ta? Tự chúng ta tới là được rồi, con bây giờ thân phận bất đồng, con là tiểu thư của Tạ gia a!” Mẹ Phương nói.

“Cha nuôi, mẹ nuôi, các người tại sao nói như vậy chứ? Hai người còn chưa hiểu rõ con sao? Hai người chiếu cố con nhiều năm như vậy, Hải Nhạc cảm giác mình vẫn không thể nào báo đáp hết công ơn, cha mẹ không cần tự khinh bạc mình. Tóm lại, ở trong lòng của con, hai người là cha mẹ tái sinh của Hải Nhạc, không sai, hai người chính là cha mẹ thứ hai của con! Cho dù bây giờ con sống ở nhà của mình, thì hai người vẫn là cha mẹ của con! Cho nên, cha, mẹ, con chính là con gái của cha mẹ a, cũng là đứa con Viễn Chi mà hai người luôn yêu thương a!” “Hải Nhạc nước mắt liên liên mà nói.

Mẹ Phương không khỏi lại cảm động đem Hải Nhạc ôm vào trong lòng: “Viễn Chi, không, Hải Nhạc à, không uống công ta cùng cha Tiểu Tĩnh yêu thương con như vậy a!”

Tiểu Tĩnh đứng ở nơi đó, nước mắt hoa hoa nhìn Hải Nhạc: “Cha mẹ quá nhớ em, đã lâu rồi không có gặp em, cho nên một mực muốn chị đưa bọn họ đến thăm em đó!”

Mặc dù lúc Long Đế Uy tự mình đến Phương gia đón Tiểu Bảo Tiểu Bối trở về, Tiểu Tĩnh đã biết Viễn Chi chính là Hải Nhạc, thế nhưng khi gặp lại Hải Nhạc, trong lòng cô vẫn có chút cảm giác khác lạ. Trong lòng cảm thấy vừa chua vừa đắng, không nghĩ tới, Viễn Chi cùng bọn họ sinh sống nhiều năm qua lại chính là Hải Nhạc!

Hải Nhạc chạy đến trước mặt Tiểu Tĩnh, ôm thật chặt Tiểu Tĩnh, nghẹn ngào kêu: “Tiểu Tĩnh, người chị tốt của em!”

“Thật không ngờ, em mới phải! Tại sao lại không nói cho chị biết, đây mới là sự thật? Em thật là khờ a! Thì ra em mới chính là Hải Nhạc đấy!

Tiểu Tinh khóc nói.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em cũng không phải là không muốn nói cho mọi người biết, em có nỗi khổ tâm riêng của mình. Thật xin lỗi, ban đầu em chỉ muốn sống lại một cuộc sống mới, không có cách nào quay trở lại là Tạ Hải Nhạc thì làm Phương Viễn Chi cũng không tội. Cho nên, em lựa chọn che giấu sự thật này trong lòng, thật xin lỗi! Tiểu Tinh, thật xin lỗi, em không phải cố ý.” Hải Nhạc chảy nước mắt nói.

“Chị hiểu, chẳng qua là tiểu thư à, em phải chịu quá nhiều khổ cực, trước kia chị ở Tạ gia em vẫn luôn phải chịu khổ sở, khổ đến tận bây giờ, đã thế lại còn bị hủy dung, chị thật sự thấy đau lòng cho em!” Tiểu Tinh khóc nói.((((((((Mặc dù Tiểu Tinh có chút e dè thân phận tiểu thư của Nhạc Nhạc, nhưng vì làm chị em đã 5 năm qua, cho nên mị sẽ để cho 2 chị em xưng hô thân mật, dù sao thì cũng đã là một thói quen, là tình thân!))))))))))

“Chị, cũng đã qua, những thứ kia cũng đã qua rồi, bây giờ rất tốt, em rất khỏe, mặt em bị hủy cũng không có sao, mọi người đều đón nhận em, nhất là Thư Dật, hẳn tuyệt đối không để ý, không hề để ý! Mặc dù hẳn trước kia vẫn luôn khi dễ em, nhưng sau này hẳn lại rất yêu em, thật sự yêu em, em bị Hải Hoan đẩy xuống biển, hẳn thậm chí cũng nhảy xuống vách đá, chỉ vì sợ em cô đơn nên muốn nhảy xuống theo em, hoàn hảo ông trời phù hộ hẳn không có sao. Những năm này, hẳn chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm em, hiện tại chúng em rất cuộc cũng được ở bên nhau rồi! Em và hẳn nhất định sẽ hạnh phúc, chị không cần phải lo lắng, người đàn ông như vậy, vì em ngay cả mạng sống cũng không cần, làm sao có thể không tốt với em chứ?” Hải Nhạc rung rung nước mắt cười.

“Thật không? Hẳn thậm chí chỉ vì em mà ngay cả mạng sống cũng không cần sao? Hẳn đối xử tốt với em, không phải là vì trả thù mà là vì hẳn thật lòng yêu em sao?” Tiểu Tinh không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật đi tới hướng về phía Tiểu Tinh gật đầu một cái, sau đó đem Hải Nhạc ôm vào trong ngực, nói: “Tiểu Tinh, cô yên tâm, tôi cả đời này sẽ chỉ toàn tâm toàn ý với Nhạc Nhạc! Tiểu Tinh, thật sự rất cảm tạ gia đình cô đã đối tốt với Hải Nhạc, không có các người, Hải Nhạc không biết sẽ ra sao. Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã chiếu cố cô ấy và Tiểu Bảo Tiểu Bối nhiều năm như vậy! Tạ Thư Dật tôi không gì báo đáp, tóm lại, cha nuôi mẹ nuôi của Hải Nhạc cũng chính là cha nuôi mẹ nuôi của Tạ Thư Dật tôi, chị nuôi của cô ấy cũng chính là chị nuôi của tôi, tất nhiên tôi nên gọi em là em nuôi thì mới đúng, Tiểu Tinh, em chính là em gái của Tạ Thư Dật tôi!”

Nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, Tiểu Tinh có chút cảm động, lại có chút không vui.

“Anh là thiếu gia, làm em gái của anh, tôi thật sự không với cao nổi đầu, chỉ cần anh đối xử tốt với Nhạc Nhạc là được rồi!” Tiểu Tinh có chút ghen uông eo mà nói.

Tại sao có thể nói như vậy chứ? Tôi nói em là em gái của tôi, thì chính là em gái của tôi, cha mẹ của em, tôi cũng sẽ xem như cha mẹ của mình mà kính trọng báo đáp họ.” Tạ Thư Dật nói.

Tiểu Tinh thấy hẳn nói như vậy, môi cũng tự nhiên mỉm cười.

Tạ Thư Dật lại xoay người lại, nói với ba Phương và mẹ Phương: “Cha nuôi, mẹ nuôi, mọi người sẽ là khách quý của Tạ gia chúng con, không, mọi người cũng chính là người thân của Tạ Thư Dật con. Nếu như mọi người đồng ý, con sẽ chuẩn bị một căn hộ ở Đài Bắc, đón hai người tới đây an hưởng tuổi già, Tiểu Tinh, tôi sẽ kiếm một công việc ở An Thác phù hợp với em. Đây là những gì mà Tạ Thư Dật con có thể làm cho mọi người.”

Phương ba ba cùng phương mẹ mẹ vừa mừng vừa sợ, hai người nhìn nhau hồi lâu, ba Phương quay sang nói với Tạ Thư Dật: “Thiếu gia, cảm ơn ý tốt của cậu, chúng tôi là ngư dân, chúng tôi không thể nào rời bỏ biển cả được, chúng tôi ở trong làng chài đã lâu, không quen với cuộc sống trong đô thị. Dĩ nhiên, hai ông bà già chúng tôi khi nhớ Viễn Chi và Tiểu Bảo Tiểu Bối thì sẽ lên Đài Bắc thăm bọn trẻ, còn căn hộ, chúng tôi thật sự không cần đến.”

Mẹ Phương cũng gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý với ý kiến của ba Phương.

Mẹ Hải Nhạc thấy thế, vội vàng nói: “Thư Dật, mau mau mời cha nuôi mẹ nuôi của con vào nhà uống miếng trà đã. ..., những chuyện này tạm thời dừng lại, để sau rồi nói.”

Bà thân thiết kéo tay mẹ Phương, cảm kích nói: “Chị à, thật sự rất cảm ơn chị đã chiếu cố Hải Nhạc nhà em nhiều năm như vậy, không có gia đình chị, chị sợ là em đã không còn được gặp lại Hải Nhạc cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối nữa. Mọi người chính là cha mẹ tái sinh của Hải Nhạc nhà em, thật sự cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã chiếu cố bọn trẻ tốt như vậy!”

Mẹ Phương mỉm cười nhìn mẹ Hải nhạc, sau đó lại nhìn Hải Nhạc đang đứng kế bên Tạ Thư Dật nói: “Không có gì phải cảm tạ, thật đó, đây là duyên phận của nhà chúng tôi và con bé, thật sự không có gì phải cảm tạ, chỉ cần con bé sống tốt là tốt rồi.”

Tiểu Bảo Tiểu Bối đã nhanh chân một đứa chui vào trong lòng ba Phương, một đứa nhào vào ngực Tiểu Tinh, cảm giác vô cùng thân thiết.

Trong lúc nhất thời, trong sảnh lớn Tạ gia đều tràn ngập tiếng cười, ngay cả mặt trời ngoài kia cũng bị ảnh hưởng, không tình nguyện mà giật giật khoe miệng, ánh mặt trời bao phủ lấy Tạ gia, mang lại ánh sáng tràn đầy sức sống.

Ba Phương cùng mẹ Phương ở lại Tạ gia mấy ngày, Phương Đào cũng tới đây thăm cha mẹ, nhìn thấy Tạ Thư Dật, anh thật sự là đến nằm mơ cũng không nghĩ đến Phương Viễn Chi lại là Hải Nhạc xinh đẹp lúc trước, không khỏi đau lòng thay.

Mà Tạ Thư Dật cũng cảm thấy chàng trai trẻ Phương Đào này thật ra thì khá ổn, vừa trò chuyện vừa đánh giá cậu ta, nhất là khi biết Phương Đào tốt

nghiệp Ngũ Châu thì lại càng thêm cao hứng, mỉm cười nói Ngũ Châu đều bồi dưỡng ra nhân tài. Ba mẹ Phương nghe được hẳn nói như thế trong lòng cũng thấy mừng. Phương Đào nếu như được Tạ Thử Dật thu nhận vào An Thác, thì tiền đồ tương lai của nó không cần đến hai thân già bọn họ phải lo lắng nữa, bọn họ đã có thể yên lòng mà trở về làng chài.

Mà Tiểu Tinh lại bị Hải Nhạc mạnh mẽ giữ lại, đồng ý với Hải Nhạc nhưng Tiểu Tinh lại cương quyết cự tuyệt ý muốn cô vào làm ở An Thác của Tạ Thử Dật. Tiểu Tinh đã có một khoản để dành nhỏ, muốn mở một shop quần áo nhưng tạm thời không tìm được mặt bằng phù hợp. Cái này đối với Tạ Thử Dật là chuyện rất nhỏ, mặt bằng không cần mấy ngày hẳn sẽ làm xong, chỉ cần chờ Tiểu Tinh dọn đến khai trương cửa hàng thôi.

Hải Nhạc thấy Tạ Thử Dật vì mọi người mà an bài chu đáo tận tình như thế, lần cắn trong lòng cuối cùng cũng có thể bỏ xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Tin Tưởng Anh, Nhất Định Sẽ Chữa Được!

Khi cảnh sát biết được Tạ Thử Dật đã hồi phục sức khỏe, liền đến mời Tạ Thử Dật và Hải Nhạc tới cục cảnh sát để lấy lời khai. Khi hai người xong mọi thủ tục, trong lòng của Hải Nhạc rất nặng nề, Tri Hải Hoan lần này, không biết Tòa án sẽ phán quyết như thế nào?

“Bác Lưu, chị cháu lần này, sẽ nhận mức hình phạt thế nào vậy?” Hải Nhạc không nhịn được hỏi vị luật sư đi cùng.

Luật sư Lưu là luật sư tốt nhất của An Thác, lần này cũng là luật sư biện hộ cho Tạ Thử Dật và Hải Nhạc.

Luật sư Lưu thở dài một hơi mà nói: “Lần này cô ta phạm tội mang tính nghiêm trọng, mặc dù cô không xảy ra chuyện gì, Thử Dật cũng lấy lại được tính mạng, nhưng vẫn tổn hại đến thân thể của Thử Dật. Theo điều 272 Hình pháp Trung Hoa, cô ta phạm tội giết người thân cùng huyết thống, sẽ bị tử hình hoặc chung thân, còn nếu theo điều 347 Hình pháp Trung Hoa, thứ nhất cô ta phạm tội cố ý giết người, xử tử hình hoặc chung thân, thứ hai cô ta còn thuê người khác giết người, coi như tội cố ý giết người chưa toại, có thể không ngồi tù, nhưng nhìn chung thì Tri Hải Hoan nếu không bị phán tử hình, cũng tù chung thân.”

Hải Nhạc không khỏi hoang mang, lần này Hải Hoan ngồi tù cũng đủ khiến cô ấy khổ rồi, cô thật sự không muốn hình phạt quá nặng!

“Có thể không xử tội chị ấy không?” Trong lòng của cô, đột nhiên lại có chút thương chị gái của mình, dù sao đó cũng là chị ruột của cô! Không nói đến tình chị em, cô quả thật rất hận Tri Hải Hoan, nhưng khi sắp đến phiên tòa, thấy Tri Hải Hoan sắp phải nhận sự trừng phạt, cô thật sự cảm thấy đau lòng.

Tạ Thử Dật lườm cô một cái: “Luật pháp tự có phán xét! Nào có chuyện chúng ta muốn xử thế nào thì xử thế đó? Em suyết chút nữa đã chết ở trong tay của cô ta! Anh cũng thiếu chút nữa chết dưới họng súng của cô ta rồi! Hãy bỏ cái lòng thương hại hoàn toàn không cần thiết đó xuống! Không đáng giá! Cô ta không bị phán tử hình, đã là quá rộng rãi đối với cô ta rồi!”

Hải Nhạc chỉ đành phải cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói với Tạ Thử Dật: “Thật ra thì em rất muốn đi thăm chị ấy.”

“Không được! Không cho em đi! Thật sự không cần thiết! Cô ta là loại người gì, không đáng giá để bất kỳ ai phải thương hại! Nếu em đi gặp cô ta, anh sẽ không để ý đến em nữa! Đến khi phiên tòa bắt đầu, em có thể được gặp cô ta!” Tạ Thử Dật cường ngạnh mà nói.

Hải Nhạc chỉ đành phải thôi.

Hồ sơ khởi tố vẫn đang thụ lý, chưa xác định ngày mở phiên tòa sơ thẩm, mà shop quần áo của Tiểu Tinh cũng đã khai trương rồi, Hải Nhạc cả ngày đều ở nhà không có việc gì làm, cố ý chạy đến quán giúp một tay, mà Tạ Thử Dật ở nhà rảnh rỗi quá cũng muốn khùng luôn rồi, hẳn cố ý đi cùng Hải Nhạc đến cửa hàng của Tiểu Tinh. Hải Nhạc nhìn Tiểu Tinh cùng nhân viên trong cửa hàng tay chân bận rộn, cô đứng ở một bên mỉm cười, hẳn đứng ở một góc của cửa hàng, hấp dẫn ánh mắt của không ít khách hàng, có rất nhiều người đặc biệt tới đây chỉ để nhìn thấy hẳn, không phải là đến mua quần áo.

Mà Hải Nhạc dùng khăn che mặt cho nên có khá nhiều người nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ, có người còn tưởng rằng đây là trang phục mà cô cố ý mặc để thu hút ánh mắt của khách hàng.

Bởi vì dáng người Hải Nhạc rất đẹp, trên người cô lại là trang phục trong cửa hàng của Tiểu Tinh, phối hợp với nhau quả thật là một chiêu quảng cáo hữu hiệu, không ngừng có người tới hỏi bộ trang phục cô đang mặc là mua ở đâu. Hải Nhạc vui vẻ hướng mọi người giới thiệu bộ trang phục cô đang mặc chính là của cửa hàng này, sau đó còn nhiệt tình giúp khách hàng lựa chọn trang phục phù hợp, sự nhiệt tình cùng kiên nhẫn của Hải Nhạc giúp Tiểu Tinh có được rất nhiều khách tới mua hàng. Hải Nhạc phấn khích, không ngừng quay sang Tiểu Tinh và Tạ Thử Dật giơ ngón tay hình chữ V chiến thắng, miệng cười vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, Hải Nhạc liền đụng phải một vị khách nữa khó tính dây dưa, cô ta hết chê bộ này quá hoa hòe, bộ kia quá dài, thử cái nón này đến cái nón khác, trong cửa hàng có bao nhiêu trang phục cô ta cũng thử gần hết rồi, đến người kiên nhẫn tốt như Hải Nhạc cũng có chút không chống đỡ nổi rồi.

Không nghĩ tới, lát sau cô ta lại như những khách hàng khác, nhìn trúng bộ váy mà Hải Nhạc đang mặc, cô ta quay sang hỏi Hải Nhạc: “Bộ trang phục

trên người cô còn số lớn hơn không? Tôi muốn mặc nó, nhất định nó sẽ rất đẹp giống như cô!”

“Vâng, vâng. Khăng định là thế rồi, đợi một chút, tôi đi xem có còn hay không!” Hải Nhạc nói.

Khi Hải Nhạc mang chiếc váy số lớn hơn ra, cô gái kia mặc vào người, so tới so lui, rốt cuộc cũng vẽ ra một chút vẻ mặt hài lòng, cô ta vui vẻ ngắm nhìn mình, rồi lại nhìn Hải Nhạc, sau đó nói: "Khăn trùm trên đầu cô, tôi cảm thấy nó rất hợp với bộ trang phục này, giúp tôi chọn một cái.”

Hải Nhạc không khỏi ngáy ngẩn cả người, chiếc khăn trùm đầu này, là chính cô làm ra, biết đi đâu lấy cho cô ta một cái đây? Hơn nữa, chiếc khăn trùm đầu của cô vốn dĩ không phải là đồ trang trí, tác dụng chủ yếu chính là che kín mặt mà thôi!

“Tiểu thư, thật xin lỗi a, chiếc khăn trùm đầu này, chỉ có một cái thôi!” Hải Nhạc có chút xin lỗi cùng uyển chuyển nói.

“Nhưng mà tôi rất thích chiếc khăn này a!” Cô gái này tính khí rất cổ quái, cô ta cứ hết lần này đến lần khác muốn chiếc khăn của Hải Nhạc.

“Nếu như tôi cũng giống như cô mang chiếc khăn này che mặt lại, khăng định là cũng rất dễ nhìn, như vậy cũng có chút cảm giác thần bí, chồng tôi chắc chắn sẽ rất thích.”

“Cái này...” Hải Nhạc có chút khó khăn không biết làm sao, vị khách này thật là khó, hết lần này đến lần khác đều muốn thứ đó tới cùng!

Hải Nhạc đang đứng đó không biết phải làm sao, thì đột nhiên vị khách nữ đó liền đưa tay kéo khăn trùm đầu của cô xuống, nói: “Đưa tôi thử một lần đi!”

Hải Nhạc cũng không có ngờ tới cô ta sẽ thô lỗ thế này, trực tiếp giơ tay kéo khăn của cô xuống, vốn dĩ cô luôn nhiệt tình hướng dẫn khách hàng cho nên cái khăn trùm đầu chỉ buộc lỏng lẻo, bị cô ta dùng sức lôi kéo, chiếc khăn trùm đầu dễ dàng rơi xuống, mặt của Hải Nhạc cứ thế bị lộ ra ngoài!

Khăn trùm đầu đã ở trên tay của vị khách đó, nhưng cô ta lại ngây ngốc nhìn Hải Nhạc, hồi lâu cô ta liền phát ra một tiếng thét chói tai, ném chiếc khăn trùm đầu xuống đất.

“Quý a! Quý a! Thật là đáng sợ!” Cô ta lấy hai tay ôm kín đầu, xoay người la to lên, giống như nhìn thấy quỷ mà chạy ra ngoài.

Mấy vị khách nữ đứng gần đó cũng vô tình nhìn thấy mặt của Hải Nhạc, họ bị dọa sợ đến la to lên, cũng tứ tán chạy ra ngoài, những vị khác còn lại cùng đám nhân viên cũng ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt tự nhiên đổ dồn lên người của Hải Nhạc. Hải Nhạc bối rối bịt mắt lui về phía sau, lùi đến sát tường, không biết làm cách nào, cô cứ thế bung mặt đứng nơi đó, động cũng không dám.

Tạ Thu Dật nghe thấy tiếng la hét thất thanh, xoay người nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Hải Nhạc tay chân luống cuống bịt mặt đứng ở nơi đó, mà khăn trùm đầu đang nằm dưới đất, trong lòng của hắn lộp bộp một tiếng. Tạ Thu Dật vội vàng chạy tới chỗ Hải Nhạc, hắn tới nhặt chiếc khăn lên, nhanh chóng đem Hải Nhạc ôm vào trong ngực, tay mạnh mẽ kéo tay của Hải Nhạc ra, sau đó cẩn thận dùng khăn che mặt cho Hải Nhạc.

"Làm sao lại bất cẩn như thế? Không bị họ hù dọa chứ? Không sao, không sao, có anh ở đây, anh vẫn luôn ở đây, chỉ cần em ở trong lòng anh là tốt rồi, không cần để ý đến bọn họ, họ chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, họ không biết thật ra em là người tốt thế nào, không cần để ý đến họ có được không?" Tạ Thu Dật lo lắng liên thanh nói.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Cô thật sự cảm giác mình đang bị thương hại rồi, những người đó nhìn thấy cô, tựa như nhìn thấy ma quỷ, thực sự như một nhát dao chí mạng xuyên thẳng vào lòng tự ái của cô.

Coi như Thu Dật không chê dung mạo của cô, vẫn yêu cô như trước, nhưng dung mạo của cô như vậy thật sự dọa người, dọa cả chính cô, nhất là trong khoảnh khắc này, trong lòng cô rất đau khổ, thật sự rất thống khổ!

Nếu như, nếu như mặt của cô không bị hủy, thì tốt biết mấy! Cô cùng Tạ Thu Dật ở bên nhau, sẽ là một cặp xứng đôi, nhưng bây giờ, người ta nhìn thấy dung mạo của cô, còn tránh không kịp! Còn Tạ Thu Dật đi tới đâu liền có ánh mắt ái mộ vây lượn tới đó!

“Thu Dật, em..... Em muốn về nhà, em muốn về nhà!” Hải Nhạc mang theo thanh âm run rẩy muốn khóc nói với Thu Dật.”

Tạ Thu Dật không khỏi nâng mặt cô lên, chỉ thấy trong mắt của cô ngập tràn nước mắt, hắn đau lòng tự tay lau nước mắt cho Hải Nhạc, thở dài một cái nói: “Được rồi, anh cũng hơi mệt mỏi, chúng ta về nhà nhé!”

Tiểu Tình cũng chạy tới, lo lắng hỏi Hải Nhạc: "Hải Nhạc, em không sao chứ?"

"Em không sao, chỉ là khăn trùm đầu của em bị một vị khách đáng sợ không cẩn thận kéo xuống rồi!" Hải Nhạc nói.

Tiểu Tình trong lòng có chút thẹn, liền tiếp nói: "Hải Nhạc, thật xin lỗi, thật xin lỗi, để cho em bị ủy khuất rồi.”

"Chị, chuyện không liên quan đến chị, em chỉ là muốn về nhà thôi.” Hải Nhạc lắc đầu nói.

“Xin lỗi Tiểu Tình, em đã làm ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của chị, lại còn hù dọa khách hàng của chị chạy mất, người nói câu xin lỗi, phải là em”

Nói xong, nước mắt của cô lại như mưa ngược ngừng chảy xuống.

"Sao em lại nói như vậy? Anh còn đang tức giận bọn họ đã hù dọa đến em, là nữ nhân đáng chết nào dám kéo khăn trùm đầu của em xuống, tiếc là anh không nhìn thấy, nếu để anh nhìn thấy, anh nhất định sẽ xé cô ta thành tám khối!" Tạ Thụ Dật có chút nổi giận mà nói.

"Phải đó, em cũng không có làm ảnh hưởng gì tới cửa hàng của chị hết... đây là chuyện hoàn toàn không phải ý muốn của em... đều là do nữ nhân chết tiết kia! Thật xin lỗi, là chị không chú ý, em đến đây chơi với chị là tốt rồi, không cần phải tới giúp chị! Ai, là do chị không tốt!" Tiểu Tĩnh nói.

"Không sao mà...chị cứ tiếp tục công việc nhé, em hơi đau đầu, em muốn về nhà nghỉ một chút!" Hải Nhạc nâng đầu của mình nói.

"Được rồi, em về nhà, nghỉ ngơi một chút thật tốt!" Tiểu Tĩnh nói.

"Vậy chúng tôi về trước..." Tạ Thụ Dật ôm Hải Nhạc đi khỏi cửa hàng của Tiểu Tĩnh.

Khi vào trong xe của Tạ Thụ Dật, Hải Nhạc không nhịn được khóc nức nở thành tiếng.

Tạ Thụ Dật chỉ đành phải ôm cô ở đây. Trong ngực, luôn miệng an ủi cô: "Nhạc Nhạc, đừng như vậy, chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, em đừng để ý đến nó có được không? Được không?"

"Em để ý! Em để ý! Làm sao em có thể không để ý được? Thụ Dật, mọi người đều không thể chấp nhận em, làm sao anh có thể chịu đựng nhìn em xấu xí như thế?" Hải Nhạc vùi đầu vào trong ngực Tạ Thụ Dật, thương tâm khóc lớn lên.

Tạ Thụ Dật cảm thấy chua xót, nhưng trong lòng vẫn có chút tức giận, tại sao cô vẫn không hiểu, hắn căn bản cũng không hề quan tâm đến khuôn mặt cô biến dạng thế nào, chỉ cần cô vẫn là Nhạc Nhạc của hắn là tốt rồi!

"Anh nói rồi! Là bọn họ không biết em rất tốt! Làm sao em lại tự mình rúc vào cái sừng trâu như thế! Người ta nhìn em thế nào, em đi để ý làm cái gì? Chỉ cần anh không thêm để ý là tốt rồi! Cho dù cả toàn thế giới cảm thấy em xấu xí, nhưng chỉ cần anh thấy em luôn xinh đẹp là tốt rồi! Anh muốn chính là em! Không phải là dung mạo của em!" Tạ Thụ Dật có chút nổi giận mà nói.

"Anh không cảm thấy em không xứng với anh sao?" Hải Nhạc nâng đôi mắt đầm lệ nhìn hắn.

"Không có! Một chút cũng không cảm thấy! Em là người con gái tốt nhất trên đời mà anh gặp! Em là người xứng đôi với anh nhất!" Tạ Thụ Dật sợ cô không tin, không ngừng hôn lên đôi mắt của cô.

"Nhưng mà, nhưng mà em thật sự cảm thấy em không xứng với anh!" Hải Nhạc khóc nói.

Tạ Thụ Dật quả thật bị cô chọc giận đến tức chết mất thôi, nhưng hắn hít một hơi thật sâu rồi thở dài, vẫn dùng thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu nói với Hải Nhạc: "Sao trong đầu em lại có loại suy nghĩ này? Khuôn mặt, chẳng qua chỉ là phù du mà thôi, dù có khuôn mặt đẹp, thì cũng sẽ già đi, khi già rồi thì mỹ nhân cũng có đầy nếp nhăn trên mặt đấy thôi! Làm sao nhìn ra được lúc còn trẻ cô ta trông như thế nào a?"

"Nhưng mà trên mặt bọn họ không có sẹo! Không có vết sẹo xấu xí như vậy!" Hải Nhạc lớn tiếng kêu.

Tạ Thụ Dật thật sự không nhẫn nhịn được nữa, cơn giận của hắn hoàn toàn bộc phát ra: "Cả ngày lẫn đêm vẫn luôn để ý chuyện này, anh đã nói là anh không để ý! Mà em vẫn không bận tâm đến lời anh nói! Không phải chỉ là sẹo thôi sao? Nếu như em để ý thì đi xóa vết sẹo đó là được rồi! Có gì to tát đâu!" Tạ Thụ Dật vừa giận vừa thương, không biết phải làm sao với cô gái ngốc này.

"Nhưng mà Thụ Dật à, anh có biết không? Vết sẹo này không chữa được nữa! Nó sẽ theo em cả đời này!" Hải Nhạc bịt mắt khóc nói.

Tạ Thụ Dật thật sự đau lòng, hắn chỉ có thể đem Hải Nhạc ôm vào lòng càng chặt hơn, nói: "Nhạc Nhạc, nếu như em bận tâm đến vết sẹo này, anh cho dù thế nào cũng sẽ nghĩ cách xóa nó đi, khiến nó biến mất vĩnh viễn không còn khiến em phiền não nữa, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền! Anh nghĩ vết sẹo này không khó xóa! Anh sẽ đưa em đi tìm bệnh viện chỉnh hình tốt nhất, tìm ra bác sĩ thẩm mỹ tốt nhất, để khôi phục dung mạo trước kia của em! Để cho em lại trở về làm Hải Nhạc thật xinh đẹp! Nhạc Nhạc, tin tưởng anh, kỹ thuật thẩm mỹ bây giờ tiên tiến như vậy, sao có thể bị vết sẹo trên mặt em làm khó chứ?"

"Nhưng trước kia em cũng đã hỏi rồi, muốn khôi phục như cũ là chuyện không thể nào, em sợ, em sợ anh cho em tất cả cuối cùng cũng chỉ là hư ảo, kết quả lại là thất vọng!" Hải Nhạc nức nở nói.

"Được rồi, không khóc, không khóc nữa, lúc đó em hỏi một vị bác sĩ Mông Cổ, chỉ là một bác sĩ bình thường, hãy quên lời họ nói đi! Lần này chúng ta sẽ đi tìm vị bác sĩ tốt nhất! Tin tưởng anh, vết sẹo trên mặt em đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là một vết bớt nhỏ mà thôi! Đừng khóc! Đừng khóc, em xem khóc đến hai mắt cũng sưng đỏ lên rồi, đến khi về nhà cha mẹ và Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ tưởng anh khi dễ em đấy! "Tạ Thụ Dật ôn nhu mà nói, dịu dàng lau nước mắt cho Hải Nhạc.

"Vâng." Trong lòng của Hải Nhạc rốt cuộc cũng được Tạ Thụ Dật khai sáng lòng, từ từ bình ổn lại, cô dùng sức gật đầu một cái, đẩy Tạ Thụ Dật ra, ngồi thẳng người: "Chúng ta về nhà thôi."

Tạ Thụ Dật khởi động xe, trong lòng không khỏi đau đớn, hắn không phải là Hải Nhạc, nhưng hắn biết cô phải chịu đau khổ dằn vặt trong lòng như thế nào, trước kia cô xinh đẹp như vậy, bây giờ lại trở thành xấu xí trong mắt người khác, nếu như người bị hủy dung là hắn, chính hắn cũng sớm không chịu nổi mà phát điên rồi!

Cho dù phải trả giá cao bao nhiêu, hẳn nhất định phải làm cho Hải Nhạc khôi phục được dung mạo trước kia, chữa lành vết thương tâm hồn cho cô! Để cho cô lại một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười tự tin như ngày trước!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Trì Hải Hoan Bị Bệnh Tâm Thần???

Vụ án Trì Hải Hoan bắt Hải Nhạc và Tạ Thư Dật, dựa vào danh tiếng và địa vị của Tạ gia, tòa án quyết định mở phiên tòa kín đáo. Ngày mở phiên tòa, Hải Nhạc và Tạ Thư Dật ngồi ở chỗ nguyên cáo, Trì Hải Hoan khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt cũng ngây dại bị viên cảnh sát còng tay dắt tới chỗ ngồi bị cáo. Nhìn thấy Tạ Thư Dật và Hải Nhạc, ánh mắt của cô sáng lên, rồi lại ảm đạm xuống, sau đó, cô nhanh chóng dời tầm mắt đến phía người xem, thấy mẹ cô và Tạ ba ba đang ngồi cùng nhau, cô có chút buồn bã thê lương nhìn mẹ, mẹ Hải Nhạc không khỏi nghẹn ngào rơi lệ hô một tiếng: “Hoan Hoan!” nhưng Trì Hải Hoan ngay sau đó liền hồ hững cúi đầu, mẹ Hải Nhạc thấy Trì Hải Hoan trở nên như vậy, lại nhào vào trong ngực Tạ ba ba mà khóc lên.

Người chịu đau khổ nhất chính là mẹ của Hải Nhạc, nguyên cáo là con gái của bà, bị cáo cũng lại là con gái của bà, bên nào cũng là máu là thịt của bà, dù Trì Hải Hoan làm sai quá nhiều chuyện, nhưng dù sao cũng là con gái của bà, chị em tương tàn, tim của mẹ Hải Nhạc cơ hồ bị hai chị em dày vò đến tan nát.

Trì Hải Hoan nhìn thấy mẹ khóc thương tâm như vậy, cô lặng lẽ cúi đầu, mơ hồ có thể thấy bà vai cô cũng run run.

Hải Nhạc nhìn thấy tất cả, trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở, không nịn được khóc nức lên, Tạ Thư Dật thấy thế, ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi.

Ngay sau đó vị thư ký đứng lên điểm danh, Tạ Hải Nhạc cùng đứng lên đáp lời, sau khi tòa đọc hết lời quy định thì tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Giọng nói uy nghiêm của chánh án vang lên” Căn cứ Luật Tố tụng hình sự, Tòa án nhân dân Đài Bắc hôm nay mở phiên tòa xét xử vụ án do Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc cáo trạng Trì Hải Hoan tội thuê người khác giết người và tội cố ý giết người! Phiên tòa bắt đầu!

Ngay sau đó ông ta hỏi Trì Hải Hoan có nhận được đơn khởi tố hay không, sau khi luật sư biện hộ đại diện trả lời, chánh án bắt đầu chỉ định luật sư biện hộ cho Hải Nhạc bắt đầu biện hộ.

“Trì Hải Hoan và thân chủ của tôi – Tạ Hải Nhạc vốn là chị em song sinh, bởi vì tình cảm thù hận giữa hai người mà sinh ra ý muốn giết người, ngay từ sáu năm trước, cô ta đã lợi dụng thân chủ của tôi là người lương thiện và nể tình chị em mà dụ dỗ cô ấy đến vách núi, lừa gạt lấy đi vật đính ước mà Tạ Thư Dật tặng cho Tạ Hải Nhạc, sau đó đẩy thân chủ của tôi xuống vách núi.”

“Phản đối! Phía luật sư bào chữa cho nguyên cáo đang tự suy đoán! Xin luật sư hãy đưa ra chứng cứ cụ thể, là chứng cứ!” Luật sư bào chữa cho Trì Hải Hoan đứng lên kháng nghị.

“Phản đối có hiệu lực, mời luật sư bào chữa cho bên nguyên hãy đưa ra những chứng cứ cùng nhân chứng cụ thể.” Chánh án nói.

“Trì Hải Hoan đã giả mạo thân phận của thân chủ tôi – tức cô Tạ Hải Nhạc. Đó chính là chứng cứ! Có nhân chứng có thể chứng minh điều này.” Luật sư Lưu bình tĩnh nói.

“Mời nhân chứng...”

Đứng trước mặt nhân chứng của vụ án mấy năm trước sau khi đã kể lại mọi chuyện, luật sư bào chữa cho Trì Hải Hoan hỏi: “Các vị có tận mắt nhìn thấy thân chủ của tôi đẩy Tạ Hải Nhạc xuống vách núi?”

“Không nhìn thấy!” Mọi người trả lời.

“Các vị cũng không tận mắt nhìn thấy thân chủ của tôi đẩy Tạ Hải Nhạc xuống vách núi, vậy thì không chuyện thân chủ của tôi đẩy Tạ Hải Nhạc xuống vực không hề tồn tại! Không sai, cô ấy đã giả mạo thân phận của Tạ Hải Nhạc, nhưng cô ấy làm như vậy cũng chỉ là vì cô ấy quá yêu Tạ tiên sinh, sau khi Tạ tiểu thư trượt chân xuống vách núi, Trì Hải Hoan mới nảy sinh ý tưởng để mình thay thế thân phận của Tạ tiểu thư để có thể cùng Tạ tiên sinh ở chung một chỗ. Chỉ với một lí do này không đủ để chứng minh rằng chính cô ấy đã đẩy Tạ tiểu thư xuống vách núi.” Luật sư bào chữa cho Trì Hải Hoan đánh thép nói.

“Tòa đồng ý với luật sư bào chữa cho bị cáo. Lời cáo buộc bị cáo đã đẩy nguyên cáo xuống vách núi, chứng cứ chưa đủ, tội danh mưu hại không thành lập, mời luật sư bên nguyên cáo tiếp tục biện hộ.” Chánh án nói.

Trì Hải Hoan ngồi ở ghế bị cáo, trên môi như có như không mà lộ ra tia cười mỉm.

“Thân chủ của tôi đại nạn không chết, được ngư dân trong làng chài cứu sống, khuôn mặt bị hủy hoại, giọng nói cũng bị mất, hoàn cảnh vô cùng bi thảm.

Bởi vì bị cáo đã giả mạo thân phận của thân chủ tôi, cho nên cô ấy cảm thấy khôi phục thân phận của mình chỉ là vô vọng, liền mai danh ẩn tích sống ở nhà họ Phuong suốt sáu năm nay, sinh ra được một cặp song sinh một trai một gái. Khi thân chủ Tạ Thư Dật của tôi đi đến biệt thự tư nhân Hải Giác của anh ta, đã tình cờ gặp được con trai và con gái của mình, vì hoài nghi thân phận của hai đứa bé nên Tạ Thư Dật đã đưa chúng đến Đài Bắc tiến hành xét nghiệm DNA. Nhưng sau khi bị cáo biết được chuyện này, bị cáo đã dùng mối quan hệ và tiền để mua kết quả giám định, nhờ người đánh tráo kết quả giám định, khiến cho thân chủ thứ 2 của tôi không thể biết được hai đứa bé chính là con của anh ta! Đây chính là kết quả giám định DNA ban đầu trước khi bị đánh tráo, mời xem qua.” Luật sư Lưu đem tài liệu đưa tới tay chánh án.

“Mà vị kia, người đã trợ giúp cô ta đánh tráo kết quả giám định DNA đã đồng ý ra tòa làm nhân chứng. Xin phép chánh án cho gọi nhân chứng vào.” Luật sư Lưu nói.

Khi mời nhân chứng vào đối chất, vị luật sư bào chữa cho Trì Hải Hoan không có kháng nghị gì, thừa nhận là chính Trì Hải Hoan đã làm việc này, nhưng tất cả vẫn chưa đủ chứng cứ chứng minh rằng Trì Hải Hoan có động cơ sát hại Tạ Hải Nhạc.

Luật sư Lưu lớn tiếng nói: “Qua chứng cứ này có thể thấy được, thủ đoạn của bị cáo vô cùng cao minh và ác độc, cô ta trăm phương ngàn kế ngăn cản hai vị thân chủ của tôi nhận ra nhau, sau khi bị thân chủ thứ hai của tôi cự tuyệt tình cảm một lần nữa, bị cáo liền nảy sinh ý đồ sát hại thân chủ thứ nhất của tôi, cô Tạ Hải Nhạc! Bị cáo đã thuê sát thủ mưu sát cô Tạ Hải Nhạc, nhưng cùng lúc đó, thân chủ của tôi may mắn được vị tài xế lái xe đến Đài Bắc – ông Lý Trung Hi cứu sống khỏi tay của hai tên sát thủ kia. Mời nhân chứng Lý Trung Hi!”

Lý Trung Hi sải bước đi lên bục nhân chứng, ông cười cười hướng Hải Nhạc gật đầu một cái.

Mà luật sư của Trì Hải Hoan đi đến trước mặt ông, hỏi một loạt câu hỏi, rồi nói: “Nhân chứng cứu Tạ tiểu thư từ tay đám sát thủ là sự thật, nhưng nhân chứng của nguyên cáo cũng chứng cứ và thân chủ của tôi hoàn toàn không liên quan đến nhau! Không đủ để chứng minh sát thủ là do thân chủ của tôi thuê! Tôi khẳng định, thân chủ của tôi không hề thuê sát thủ tới giết hại nguyên cáo!”

“Chứng cứ không đủ! Mời nguyên cáo đưa ra thêm chứng cứ.” Chánh án nói.

((((Rốt cuộc cũng cố gắng cho xong, tôi toát cả mồ hôi. Tôi chợt phát hiện ra rằng, tôi miệt mài suốt cả một ngày một đêm lâu như vậy, mà mọi người chỉ cần 2 phút là đã đọc xong rồi! Thỉnh thoảng cũng có rất nhiều một mồi, rồi rầm, chỉ sợ là các bạn cũng không cách nào hiểu được. Thật ra, theo đuổi về đẹp hoàn mỹ thật sự không có gì là cá tính, nó sẽ làm mình mệt chết được.

PS: Nếu như có độc giả nào đang học luật hay có thể là luật sư thì hãy hiểu cho Hương Hương một chút, tôi vốn dĩ kiến thức pháp luật có hạn, phải cố gắng tra hết tài liệu này tới tài liệu khác mới có thể viết được mấy dòng đó. Mong mọi người hãy nhớ là tiểu thuyết và thực tế sẽ luôn có những khác biệt, rất mong các bạn thân yêu sẽ lượng thứ cho Hương Hương, đừng vì thế mà xa lánh Hương Hương nhé.))))))))))))))))))

“Tôi còn có một nhân chứng vô cùng quan trọng! Chính là một trong hai tên sát thủ muốn giết thân chủ Tạ Hải Nhạc của tôi! Hơn nữa, trong lúc hấn đang điều trị tại bệnh viện Nhân Ái, bị cáo Trì Hải Hoan đã giả mạo y tá lên vào phòng của hấn, tiêm dung dịch potassium cyanide (Kali Xianua) vào ống truyền dịch, mục đích là để hấn vô thanh vô thức trúng độc mà chết, xóa chứng cứ đi. Đây là mẫu dung dịch có nhiễm chất độc potassium cyanide đã được kiểm nghiệm, đủ để chứng minh chính cô ta đã dùng potassium cyanide (Kali Xianua) để tiêm cho tên sát thủ! Dùng cái này muốn giết người diệt khẩu!” Luật sư lớn tiếng nói.

. Trì Hải Hoan không khỏi cũng ngẩng đầu lên, tên sát thủ kia mệnh ghê gớm thật a! Gã họ Lý kia khiến hấn bị trọng thương, hấn không chết, cô tiêm chất độc potassium cyanide cho hấn, hấn vẫn không chết! Đúng là dai như đũa!

Ngay sau đó tên sát thủ kia mặc quần áo bệnh nhân liền được hai viên cảnh sát dẫn vào tòa án, luật sư Lưu hỏi hấn: “Anh nhận được lệnh của người đã thuê anh lúc nào? Hãy nói xem người chủ thuê anh đã đưa ra lời chỉ thị gì?”

“Tôi và anh trai của tôi vào đầu tháng 7 đã nhận được giao dịch này, người đó liên lạc với chúng tôi, cũng gửi tư liệu của Phuong Viễn Chi cho chúng tôi qua mạng, bảo chúng tôi đi làm thịt cô ta. Chúng tôi thấy đối tượng ám sát là một người phụ nữ câm, cho nên đã đồng ý với cô ta, số tiền hấn đưa ra giao dịch cũng không phải là con số nhỏ, cho nên chúng tôi đã lấy trước một nửa số tiền làm đặt cọc, nhưng mà người đó yêu cầu là muốn nhìn thấy hình chứng minh Phuong Viễn Chi đã chết, chỉ cần gửi số hình đó cho cô ta, cô ta sẽ đem số tiền còn lại giao cho chúng tôi. Sau đó chúng tôi tiếp cận Tạ Hải Nhạc, tóm được cơ hội cô ta đang đi đến Đài Bắc, chúng tôi đã bắt cóc cô ta lên núi. Kết quả, anh tôi bị người ta giết chết, còn tôi thì được cứu đưa vào bệnh viện. Đây là toàn bộ sự việc đã xảy ra.” Sát thủ nói.

“Vậy anh và người thuê đó liên lạc bằng cách nào?”

“Dùng điện thoại di động để liên hệ, toàn bộ chỉ thị từ cô ta tôi đều nhận từ điện thoại di động.”

“Anh có nhớ giọng nói của người thuê đó không?”

“Là một giọng nam, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của chúng tôi, tôi biết đó là giọng nói đã qua xử lý đổi giọng, không cách nào xác định được danh tính thật sự.”

“Ý của anh, đó có thể là một người phụ nữ?”

“Đúng vậy!”

Luật sư của Trì Hải Hoan lập tức kháng nghị: “Phản đối, phản đối! Luật sư của nguyên cáo đang có những câu hỏi mang tính hướng dẫn cho nhân chứng!”

"Phản đối có hiệu lực, xin luật sư bào chữa cho nguyên cáo chú ý đến phương thức hỏi." Chánh án nói.

Lưu luật sư gật đầu, lại tiếp tục hỏi: "Số tiền đặt cọc kia, các người giao dịch bằng tiền mặt hay là qua tài khoản ngân hàng của người thuê các người?"

"Qua tài khoản ngân hàng của tôi."

"Số tiền đặt cọc là bao nhiêu?"

"Một trăm vạn Đài tệ."

"Tôi đã hỏi xong, cảm ơn!"

Luật sư Lưu đi về chỗ ngồi, thò tay tiếp nhận tập tài liệu mà phụ tá đưa cho ông, đưa lên cho chánh án rồi nói: "Đây là chứng cứ mà cảnh sát đã kiểm chứng, đến ngân hàng mà thực hiện cuộc giao dịch đó để thu nhận, số tiền được gửi là 100 vạn không sai, và số tiền này được gửi cho hai tên sát thủ dưới tên của bị cáo Trì Hải Hoan!"

Nhìn Trì Hải Hoan đang cúi đầu, luật sư Lưu mạnh mẽ chỉ vào Trì Hải Hoan, lớn tiếng nói: "Chính là cô, Trì Hải Hoan! Cô luôn giả mạo thân phận của thân chủ tôi, nhưng vì cho rằng lần này sẽ không sợ vạn nhất, cô thể đưa thân chủ của tôi vào chỗ chết! Cho nên cô liên to gan sử dụng thân phận thật sự của mình để cùng tội phạm thực hiện giao dịch xấu xa đó!"

Sắc mặt của Trì Hải Hoan trong lúc nhất thời trở nên xám xịt, không ngờ cô cẩn thận đến mức cuối cùng vẫn có sơ sót, bởi vì cô sợ giao dịch bằng tiền mặt mấy tên sát thủ sẽ dễ dàng nhận ra mình, cho nên mới lựa chọn gửi tiền qua tài khoản ngân hàng, cũng dùng cái tên tài khoản Trì Hải Hoan để gửi tiền. Dù sao thì, cái tên Trì Hải Hoan này, cô cho rằng một khi Tạ Hải Nhạc chết đi, thì sẽ không còn ai biết đến cái tên Trì Hải Hoan đó nữa, cũng không thể nào tìm ra được người nào giống cô, chắc chắn không cách nào buộc tội cô được! Nào ngờ...!

Trong nháy mắt, thỉnh giả ngồi phía dưới liền phát ra tiếng thảo luận xì xào.

"Yên lặng! Yên lặng!" Chánh án gõ búa một cái, ông ta lật lật tài liệu xem một chút, sau đó quay sang phía bồi thẩm đoàn.

Luật sư Lưu trên đà lại lấy ra hai đĩa CD, nói: "Sau khi bị cáo thuê sát thủ giết người thất bại, cô ta liền chạy tới bệnh viện muốn giết người diệt khẩu, đem chất độc potassium cyanide (Kali xianua) tiêm vào chai truyền dịch của tên sát thủ! Bị cáo tưởng rằng mình đã được như ý nguyện, sau đó lại chạy đến phòng bệnh của thân chủ tôi, cũng cố làm hại thân chủ tôi theo cách này, muốn tiêm potassium cyanide vào chai truyền dịch của thân chủ tôi, kết quả đã làm kinh động đến thân chủ của tôi. Kế hoạch đổ bể, bị cáo liền sinh sát ý, muốn nổ súng giết cô Tạ Hải Nhạc! Hai đĩa CD này, là lấy từ CCTV của bệnh viện, có quay camera quan sát đã ghi được toàn bộ quá trình bị cáo đến muốn giết nhân chứng diệt khẩu và thân chủ của tôi! Mời chánh án và bồi thẩm đoàn xem qua! Thân chủ của tôi trong tình thế cấp bách đã trốn ra phía sau phòng bệnh, nhưng bị cáo còn hướng cô ấy nổ hai phát súng, chỉ có điều hai phát súng đó không trúng người thân chủ Tạ Hải Nhạc của tôi, thân chủ thứ hai của tôi – anh Tạ Thư Dật đã bước vào khuyên bị cáo bỏ súng xuống, sẽ cho cô ta một cơ hội, bị cáo giả vờ nghe theo, rồi lại bất ngờ chĩa súng bắn về phía cô Tạ Hải Nhạc, nhưng phát súng đó lại bắn trúng thân chủ thứ hai của tôi! Bị cáo chẳng những thuê sát thủ giết người mà còn mang theo súng có ý giết người! Mà người bị giết lại chính là em gái ruột của bị cáo! Thủ đoạn của bị cáo vô cùng tàn bạo, ác độc, trời xanh cũng ghê tởm! Tôi cáo buộc bị cáo với 4 tội danh: Một, tội xúi giục người khác gây thương tích cho bị hại! Hai, tội thuê người khác giết người! Ba, tội cố ý giết người! Bốn, tội giết người thân có cùng huyết thống! Xin chánh án và bồi thẩm đoàn xem xét trả lại công đạo cho thân chủ của tôi!"

Khi thấy những hình ảnh chiếu ra từ hai chiếc CD, vị luật sư bào chữa cho Trì Hải Hoan cũng không còn lời gì để nói.

Đúng lúc này, Trì Hải Hoan đột nhiên thét lên, cô ta không ngừng lấy hai tay cào tóc của mình, điên cuồng đập đầu xuống bàn, cảnh sát vội vàng chạy tới giữ cô ta lại, nhưng không biết Trì Hải Hoan lấy đâu ra sức mạnh mà nổi điên xô ngã mấy viên cảnh sát, vừa đánh vừa đá, nhân cơ hội vị cảnh sát kia không chú ý mà cắn vào cổ anh ta. Tình huống quá bất ngờ, viên cảnh sát không kịp phản ứng liền lớn tiếng kêu đau, tất cả mọi người trên tòa nhất thời đều cảm thấy hoang mang khó tin, tạo nên một mảnh hỗn loạn chưa từng thấy.

Một viên cảnh sát khác vội vàng chạy tới cầm lấy cây gậy điện dí vào cổ Trì Hải Hoan, rất nhanh, Trì Hải Hoan trợn trừng mắt ngã sòng soài trên mặt đất.

"Thưa quý tòa, thân chủ của tôi sáu năm trước đã phải chịu tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần khiến cô ấy mắc chứng bệnh uất ức vô cùng nghiêm trọng, những lúc bệnh tình tái phát đều có khuynh hướng tự sát! Cho tới bây giờ, cô ấy vẫn phải dùng thuốc điều trị! Ngài chánh án! Đây là hồ sơ bệnh án điều trị của thân chủ tôi tại Anh quốc! Khoảng thời gian cô Trì Hải Hoan tôi đi học ở Anh quốc, cũng vào ngày 15 tháng hai này, cô ấy đột nhiên phát bệnh tâm thần phân liệt, tấn công bạn học của cô ấy, sau đó Trì Hải Hoan được đưa vào điều trị ở khoa tâm thần! Bác sĩ đã giám định, cô ấy chẳng những có chứng uất ức, còn bị mắc bệnh tâm thần phân liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác! Giám định bệnh tâm thần của bệnh viện có thể chứng minh điều này! Thân chủ của tôi không thể gặp kích thích quá lớn, như vậy sẽ càng khiến cho bệnh tình của cô ấy thêm nặng hơn! Bởi vì vị luật sư của nguyên cáo đã sử dụng ngôn từ quá khích, mới khiến cho thân chủ của tôi phát bệnh! Lúc này thần trí của thân chủ tôi không được tỉnh táo, tôi đề nghị ngài thẩm phán và các bồi thẩm viên tạm thời dừng lại phiên tòa! Cho thân chủ của tôi thời gian tối thiểu là 3 ngày, đợi cô ấy tỉnh táo lại bình thường sẽ mở lại phiên tòa!" Luật sư của Trì Hải Hoan lớn tiếng nói.

Thẩm phán cầm lấy tài liệu, cùng các bồi thẩm viên trao đổi ý kiến một chút, một lát sau chánh án gõ búa, lên tiếng: "Xin luật sư của nguyên cáo chú ý đến từ ngữ! Bây giờ tôi tuyên bố, tạm dừng phiên tòa! Đợi bị cáo thần trí tỉnh táo lại, 3 ngày sau sẽ mở lại phiên tòa!"

Nhìn Trì Hải Hoan nhanh chóng bị mang ra khỏi tòa án, Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật bốn mắt nhìn nhau, tại sao có thể như vậy? Trì Hải Hoan có uất ức chứng? Còn có bệnh tâm thần phân liệt? Điều này sao có thể? Cô ta không phải là vẫn rất tốt sao?

"Sao... sao có thể như vậy?" Hải Nhạc ngờ ngác hỏi.

"Anh không tin! Cô ta làm sao có thể mắc bệnh tâm thần phân liệt? Chuyện này nhất định là làm giả! Là giả!" Tạ Thu Dật kích động kêu!

"Thư Dật, đừng kích động, thật thật giả giả còn không biết được!" Hải Nhạc vội vàng an ủi hấn.

Khi ra khỏi tòa án, Tạ Thu Dật sốt ruột khó nén hỏi luật sư Lưu: "Trì Hải Hoan đột nhiên liền trở thành người bị bệnh tâm thần, có phải là sẽ có chút khó khăn để buộc tội cô ta không?"

Luật sư Lưu thờ dài một tiếng: "Cô ta lấy ta giám định bệnh tâm thần và hồ sơ điều trị để chứng minh, Thư Dật, tôi đúng là không ngờ đến chuyện này!"

"Thư Dật, mấy năm đó chúng ta đưa nó sang Anh quốc, không quản không hỏi, hơn nữa, lúc trước nó còn bị người ta làm nhục, từ nhỏ đã phát sinh chứng uất ức, bây giờ còn mắc bệnh tâm thần phân liệt. Theo lý mà nói, trừ mắc bệnh do di truyền ra, thì những đứa trẻ đó, phần lớn đều là do kích thích quá lớn mà khiến cho phát điên, Hải Hoan đã bị người ta làm nhục, sau hãm hại Nhạc Nhạc lại bị vạch trần, Thư Dật lại thắng từng cự tuyệt và chán ghét nó, người bình thường cũng không mấy ai chịu nổi áp lực và kích thích quá lớn như vậy!" Tạ ba ba cũng thờ dài một hơi mà nói.

"Hải Hoan của tôi, đứa con gái tội nghiệp của tôi!" Mẹ Hải Nhạc nghĩ đến Trì Hải Hoan phải chịu đựng nhiều như vậy, trong lòng của bà đau như không khỏi khóc rống lên!

Hải Nhạc đứng đó trầm mặc, lòng của cô cũng đau đến khôn nguôi, xem ra, mấy năm này, Trì Hải Hoan cũng không tốt hơn cô là bao, nếu như chị ta thật sự mắc bệnh này, thì có phải là ông trời đang trừng phạt những lỗi lầm mà chị ta đã gây ra hay không?

"Còn ba ngày nữa phiên tòa sẽ mở lại, chúng ta vẫn còn thời gian ba ngày. Nếu như căn bệnh của cô ta là giả, chúng ta sẽ dùng ba ngày này, phơi bày bộ mặt thật của cô ta!" Tạ Thu Dật nói.

"Thư Dật, bệnh tâm thần vốn dĩ rất khó giám định." Luật sư Lưu thờ dài một hơi.

"Vậy ý của chú là, bởi vì cô ta là bệnh nhân tâm thần, cho nên có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao? Tại sao có thể như vậy? Được! Cứ coi như cô ta bị bệnh tâm thần, nhưng ít ra, ở thời điểm mà cô ta phạm tội, cô ta rất tỉnh táo a!" Tạ Thu Dật ức chế cơ hồ lớn tiếng kêu lên.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ cố gắng để hai người thắng phiên tòa lần này!" Luật sư Lưu an ủi vỗ vỗ bả vai Thư Dật.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thu Dật, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng chỉ là thờ dài một cái, một câu cũng không nói ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Trì Hải Hoan Đáng Thương!

Về đến nhà, mẹ Hải Nhạc vẫn không ngừng khóc thút thít, Tạ ba ba có khuyên thế nào cũng không được.

Tạ Thu Dật biết, bà rất đau khổ, dù sao đó cũng là con gái của bà, Trì Hải Hoan thật sự đã chịu rất nhiều tổn thương, hấn thừa nhận điều này, nhưng tại sao cô ta lại có thể chỉ vì mình bị tổn thương mà đến trút hận lên Hải Nhạc và hấn? Hơn nữa, thủ đoạn trả thù của cô ta quá rất cao minh! Mọi chuyện đều lên sẵn kế hoạch rất kỹ, không thể tìm ra chút sơ hở nào! Làm nhiều chuyện hại người xấu xa như vậy, làm sao có thể chỉ vì cô ta đột nhiên biến thành bệnh nhân tâm thần mà không truy cứu tội danh nữa? Hấn tuyệt đối không tha cho cô ta! Hấn không có cái loại lòng bao dung trắc ẩn đó!

Cái giám định đáng chết đó rốt cuộc là từ đâu ra? Đột nhiên nói có chứng uất ức cùng bệnh tâm thần phân liệt, thật đúng là khiến cho hấn không cách nào tiếp nhận nổi!

Thật ra thì hấn cũng cảm nhận rõ ràng, Hải Nhạc đã có chút thay đổi rồi. Từ lúc đi ra khỏi tòa án, cô chưa hề mở miệng nói câu nào, mặc dù không có mở miệng an ủi mẹ, nhưng hấn biết, cô như vậy, đoán chừng là tin tưởng lời nói của luật sư Trì Hải Hoan, cô đang suy nghĩ gì, hấn đều biết! Cô cảm thấy chị cô thật đáng thương! Cảm thấy Trì Hải Hoan đáng thương!

Thật là một đứa ngốc! Tại sao lại không nghĩ xem Trì Hải Hoan đã làm những gì với cô! Cô không cảm thấy mình so Trì Hải Hoan còn đáng thương hơn sao? Chẳng lẽ cứ khinh địch như vậy mà tha thứ cho cô ta? Không được! Hấn tuyệt đối sẽ không đồng ý! Trì Hải Hoan nhất định phải bị trừng phạt!

Cô không chịu nói ra miệng, đoán chừng là còn e sợ hấn sẽ rống lên với cô, hấn cũng không nên đi hỏi cô, hấn sẽ chờ cô chủ động nói với hấn chuyện này! Đứa ngốc này, nếu như cô mở miệng nói nấy lời Trì Hải Hoan đáng thương này, hấn nhất định sẽ hung hăng mà thức tỉnh cô! Tại sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho Trì Hải Hoan như vậy?

(((((Xin mọi người đừng vứt bỏ Hương Hương, Hương Hương viết chậm lại, nhưng là bởi vì tôi theo đuổi chất lượng nên mới chậm, tôi cố gắng suốt một tháng, tôi tin rằng các bạn cũng sẽ nhìn thấy, tôi tin các bạn thân yêu cũng sẽ thích đọc những câu văn chất lượng! Các bạn hãy vẫn yêu thương "Ác

Ma Ca Ca” như cũ nhé! Hãy ủng hộ cho Hương Hương bằng những lá phiếu đề cử trong tay và theo dõi nhé! Để cho Hương Hương có thể tiếp tục sự nghiệp! Tuy nói là viết văn cũng không phải vì đề cử, nhưng những phiếu đề cử chính là động lực của những người viết lách chúng tôi! Tôi sẽ không để các bạn phải thất vọng! Cảm ơn các bạn và nhanh tay đề cử AMCC nhé!))))))))))))))))))

Hải Nhạc nhìn thấy mẹ như vậy, cô biết mẹ rất thống khổ, Hải Hoan cũng là con gái của bà, bị người ta làm nhục, bây giờ còn bị chứng uất ức, bệnh tâm thần phân liệt! Những chuyện này, làm sao bà có thể chịu được? Thật ra, chính bản thân cô cũng không cách nào tiếp nhận nổi kết luận bệnh tâm thần của chị mình!

Liệu rằng Tòa án có tiếp tục xử án? Có muốn đưa chị cô đến bệnh viện tâm thần hay không? Hay là sẽ đưa vào ngục giam đây? Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy mờ mịt.

Tiếp tục xử phạt cô ta, một người mắc bệnh tâm thần bệnh hoạn, nếu xử cô ta chung thân là không thể nào! Nhưng nếu không xử phạt cô ta, những chuyện cô ta đã từng tổn thương mình, khiến cho mình chịu khổ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy mà hời hợt cho qua? Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Trong lòng của Hải Nhạc vừa đau khổ vừa mâu thuẫn, rốt cuộc cô phải làm sao bây giờ?

Nhìn mẹ đau khổ như vậy, cô không hề mở miệng, bởi lẽ cô cũng không biết nên khuyên bà như thế nào.

Hải Nhạc ngồi trên ghế salon, ngơ ngác, lúc này Tà ba ba đi tới: “Nhạc Nhạc, mẹ con lúc này này sự không tốt chút nào.

Haiz, qua chuyện lần này, bà ấy cũng già đi mười tuổi rồi.”

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn Tà ba ba, nói: "Cha, cha nói đi, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Tà ba ba thở dài một cái, nói: " Hải Nhạc, cha cũng không biết nên nói cái gì, Hải Hoan thật sự là tội ác tày trời, nó đối xử với con như vậy, hơn nữa là bởi vì nó bị người ta làm nhục, dẫn đến trong lòng vẩn vơ mà tìm đến con trả thù, haiz, cha thật không biết phải nói gì rồi, Hải Hoan, nó thật ra thì cũng là một đứa trẻ đáng thương, mẹ con chính là đau lòng vì điều này!"

“Cha, con không đồng ý cách làm của cha, trước kia cô ta giết cha đẻ của mình, là vì cái gì? Tuyệt đối không phải là bị cái gì kích thích gì cả! Cô ta không muốn nghe theo lời của cha mình, thì có thể tự mình lựa chọn cự tuyệt hay là bỏ trốn! Có cần thiết phải giết chết người cha ruột đã có công dưỡng dục mình sao? Cô ta còn không phải là vì cha đẻ không chịu từ bỏ quyền giám hộ đối với mình nên mới giết ông ta! Để cô ta có thể đường đường chính chính tới nhà chúng ta sống! Chính cô ta đã tàn nhẫn giết chết cha đẻ của mình! Cho nên, cô ta đối xử với Hải Nhạc và con như vậy, hoàn toàn là do bản tính ác độc của cô ta! Có thể nói, bản chất của cô ta chính là một con ác quỷ! Ở đâu ra kích thích quá lớn mới khiến cô ta có thể làm ra những chuyện này? Con nghĩ, chuyện cô ta bị bệnh tâm thần, nhất định là giả!” Tà Thư Dật tức giận mà nói.

"Có thể nó giết cha đẻ của nó, cũng là do bị tổn thương tâm lý a, nghe nói khi cha mẹ Hải Hoan ly hôn, nó đã đi theo ông ta, nhưng ông ta vừa đánh vừa mắng nó, vẫn luôn ngược đãi nó! Những thứ này, không phải là kích thích sao? Sau này nó lớn lên ông ta cũng chưa từng chăm sóc cho nó, bởi vì nó tự sinh tự diệt, bởi vì nó phải đi làm kiếm sống, bởi vì nó phải sống ở trong khu ổ chuột! Những thứ này không phải là kích thích sao? Phải vất vả lắm mới tìm được mẹ nó, nhưng cha đẻ không những không để nó đi, mà còn dùng nó như món hàng trao đổi với đối tác làm ăn của ông ta! Đây không phải là kích thích sao? Tất cả những chuyện này, đều là kích thích a! Nào có ai từ trong bụng mẹ sinh ra đã là kẻ xấu đây? Còn không phải là vì không được dạy dỗ tốt, không được quan tâm, không có được một hoàn cảnh sống tốt, mà mới biến thành như vậy sao?" Tà ba ba không nhịn được phản bác.

"Sai rồi! Bản tính chính là bản tính! Rất nhiều người cũng ở trong hoàn cảnh gia đình giống như cô ta, nhưng bọn họ vẫn có thể chính trực đi lên, không có trở nên xấu xa như cô ta! Cô ta đã có những suy nghĩ sai lệch từ trong xương máu rồi! Chẳng lẽ, chỉ vì chịu kích thích mà có thể làm ra chuyện tàn tạt lòng tâm như vậy sao? Làm chuyện xấu rồi thì có thể sửa lại sao? Đây là lý lẽ của ai vậy? Tóm lại, không cần thiết đồng tình với cô ta! Con nhất định sẽ tông cô ta vào nhà giam!" Tà Thư Dật nói.

Hải Nhạc nhìn hai cha con tranh luận, cô nhẹ giọng thở dài một cái, cô không có gia nhập cuộc tranh luận này.

"Cha, Thư Dật, con đi xem mẹ thế nào!" Hải Nhạc đứng lên.

"Đi đi, đi đi." Tà ba ba nói.

Hải Nhạc lên lầu, tới trước phòng mẹ, gõ cửa.

"Vào đi" Mẹ cô ở trong phòng hữu khí vô lực nói.

"Mẹ, mẹ không sao chứ? Đờ hơn chút nào chưa?" Hải Nhạc ngồi ở mẹ trên mép giường.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi lại rơi lệ, cô ghen ngào nói: " Hải Nhạc, mẹ, lòng của mẹ, thật sự rất đau!"

"Con hiểu." Hải Nhạc lặng lẽ nói.

"Nhìn mặt của con, trong lòng mẹ rất đau, nhìn thấy bộ dạng kia của Hải Hoan, mẹ cũng rất đau lòng a! Thật không có nghĩ tới nó bị người ta làm nhục, dẫn đến mắc chứng uất ức, cũng không có nghĩ tới nó lại mắc bệnh tâm thần mà gây ra những chuyện sai trái đó!" Mẹ Hải Nhạc đau lòng khóc.

Hải Nhạc trầm mặc một hồi, nói: "Mẹ, con cũng cảm thấy đường đột, nếu như chị bị bệnh là sự thật, thì mấy năm qua, cuộc sống cũng không hề dễ dàng

chút nào."

"Hải Nhạc a! Con nói đi, mẹ phải làm sao? Con và nó, đều là con gái của mẹ! Bây giờ nó biến thành như vậy, mẹ thật sự không phải là một người mẹ tốt! Các con, một đứa thì bị chị gái hủy dung, xem bị giết người diệt khẩu, một đứa thì hận em gái đến thấu xương, ngay cả em gái của mình mà cũng muốn sát hại! Đến mức phát bệnh tâm thần luôn rồi! Nhạc Nhạc a! Nhạc Nhạc a! Lòng của mẹ thật đau quá! Nghiệp chướng a! Hai chị em các con, thay nhau tới đây hành hạ mẹ hay sao? Các con không vui vẻ, thì mẹ cũng không thể nào dễ chịu được a!"

Mẹ Hải Nhạc cơ hồ vỡ ngực liên tục, nước mắt của Hải Nhạc cứ thế lăn dài trên má.

Đúng vậy, làm sao có thể thoải mái cho được, bởi vì hai tay đều là máu là thịt của bà, dù chị gái cô có hư hỏng thế nào, thì cũng vẫn là đứa con mà bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày a, làm sao bà ấy có thể không đau lòng chứ?

"Nhạc Nhạc a, con nói đi, mẹ phải làm sao? Con chịu nhiều đau khổ như vậy, mẹ cũng rất đau lòng! Hoan Hoan đúng là làm sai nhiều chuyện, mẹ cũng từng hận nó đến mức hàm răng cũng thấy tê! Nhưng bây giờ nhìn lại, Nhạc Nhạc à, chị của con, nó cũng là một đứa trẻ đáng thương a! Con nói đi, làm sao mẹ có thể không đau lòng? Nó mắc phải căn bệnh này, con nói đi, nếu như nó bị phán ngồi tù, thì nó sẽ làm thế nào để sống sót trong nhà ngục đây?" Mẹ Hải Nhạc khóc nói.

"Con cũng không biết, mẹ, con cũng không biết! Con cũng không biết phải làm sao bây giờ!" Hải Nhạc chảy nước mắt nói.

Chị đột nhiên liền bị nói là mắc bệnh thần kinh, điều này cũng làm cho trong lòng cô trở nên rối rắm, ý muốn bắt chị phải chịu hình phạt vốn dĩ đã không mãnh liệt như vậy, bởi vì, cô cũng giống như mẹ của mình, cảm thấy chị của cô thật sự rất đáng thương!

Hải Nhạc khuyên lon mẹ mấy câu, đợi đến khi mẹ ngủ, liền ra khỏi phòng của mẹ.

Hải Nhạc yên lặng bước về phòng của mình, bởi vì hôm nay cô và Tạ Thư Dật phải ra tòa, cho nên Tiểu Bảo Tiểu Bối đã được Tiểu Tinh đón đi, căn nhà bây giờ rất an tĩnh.

Hải Nhạc mệt mỏi ngã lên giường, phải làm sao đây? Tiếp tục đi, hay là dựa vào bệnh của chị, từ bỏ tố cáo chị ta? Cũng không biết cô yên lặng nằm trên giường bao lâu, lúc cửa bị đẩy ra, cô xoay người lại vừa nhìn, là Tạ Thư Dật.

"Có mệt lắm không?" Tạ Thư Dật hỏi cô.

Hải Nhạc khe khẽ gật đầu.

"Em, không có chuyện gì muốn nói với anh sao?" Tạ Thư Dật thận trọng hỏi.

"Bây giờ em không muốn nói gì cả!" Hải Nhạc nói.

"Vậy em ngủ một giấc đi, ngủ một giấc sẽ thoải mái hơn nhiều!" Tạ Thư Dật dịu dàng nói.

"Vâng" Hải Nhạc nhắm mắt lại, cô thật sự cần phải ngủ một giấc.

Tạ Thư Dật canh giữ ở bên cạnh của cô, hần nhẹ giọng thở dài một cái, Nhạc Nhạc của hắn, đoán chừng là vì chuyện của Tri Hải Hoan cho nên mới đau lòng, Nhạc Nhạc của hắn, chính là quá lương thiện!

Nhưng mà hắn chính là thích cô như vậy!

Hải Nhạc ngủ thẳng một giấc đến tận giờ cơm tối, khi Tạ Thư Dật tới đánh thức cô, cô mở mắt nhìn Tạ Thư Dật nói: "Thư Dật, ngày mai hoặc ngày mốt cũng được, em muốn đi thăm chị ấy!"

Tạ Thư Dật ngớ ngẩn, hắn nhìn thấy sự kiên trì trong mắt của Hải Nhạc, chỉ đành phải gật đầu một cái: "Được rồi, anh đi cùng em!"

"Vâng." Hải Nhạc gật đầu một cái.

Cô quyết định rồi, bất kể bệnh của chị cô là thật hay giả, cô nhất định phải đến thăm chị ấy.

Hải Nhạc nhìn Tri Hải Hoan ngồi ngay trước mặt, cô ta vẫn không ngừng cười khúc khích, miệng thì cắn móng tay, Hải Nhạc thật sự không nhận ra Tri Hải Hoan xinh đẹp thích sạch sẽ trước kia nữa rồi.

"Chị, em là Hải Nhạc, chị có nhận ra em không?" Hải Nhạc thử thăm dò hỏi.

Tri Hải Hoan vẫn cười khúc khích, không hề bận tâm tới Hải Nhạc.

Hải Nhạc không khỏi cảm thấy chua xót, chẳng lẽ là do phải chịu kích thích ở tòa án ngày hôm qua, chị ta vẫn chưa hồi phục sao?

"Chị, anh ấy là Thư Dật, chị có nhớ không? Chị không nhớ ra em, thì cũng nên nhớ Thư Dật chứ?" Hải Nhạc lần nữa ôn nhu hỏi.

Nhìn thấy Tri Hải Hoan bây giờ thần trí mơ mơ hồ hồ, tinh thần mủm mủ đã khiến cho Hải Nhạc quên đi những cừ hận trong lòng đối với Tri Hải Hoan,

trong mắt của cô, bây giờ chỉ có nước mắt đồng tình và thương xót.

"Thư Dật? Thư Dật?" Phảm Dật? Phảm Dật?" Trì Hải Hoan đột nhiên lẩm bẩm, như muốn nhớ ra cái tên này.

"Đúng vậy a, anh ấy chính là Thư Dật, trước kia, chị đã từng rất thích anh ấy!" Hải Nhạc mỉm cười nói.

"Thư Dật? Thư Dật? Thư Dật? Thư Dật?" Trì Hải Hoan đột nhiên đứng lên, đi tới đi lui, vừa đếm đầu ngón tay, "Thư Dật? Thư Hai? Thư Ba? Thư Bốn? Thư Năm?"

Trì Hải Hoan đột nhiên kéo xuống quần của mình xuống, sau đó ngậy ngốc ngửa mặt lên cười cười, Hải Nhạc không khỏi choáng váng, chị của cô đang làm cái vậy?"

Hải Nhạc vội vàng chạy tới.

"Chị, mau đứng lên a! Đứng lên! Nơi này có rất nhiều người nhìn chị, sẽ rất khó coi đấy!" Hải Nhạc cố gắng lôi cô ta, muốn kéo quần của cô ta lên.

Nhân viên hộ lý trong bệnh viện cũng vội vàng chạy tới, mạnh mẽ kéo Trì Hải Hoan đứng lên, cũng kéo quần của cô ta lên, rồi kéo Trì Hải Hoan không ngừng gào thét đi khỏi.

Tạ Thư Dật cau mày nhìn Trì Hải Hoan, nhìn bộ dáng này của cô ta, thật sự giống người có thần kinh không bình thường rồi, chẳng lẽ, lúc cô ta ở Anh quốc thật sự đã mắc bệnh tâm thần phân liệt?

"Chị thật đáng thương! Chị thật đáng thương, làm thế nào lại biến thành như vậy chứ? Thế nào lại biến thành như vậy? Thư Dật, em chỉ muốn chị ấy sống thật tốt, em không hề muốn chị ấy trở nên điên khùng như vậy!" Hải Nhạc đau lòng khóc lớn lên.

"Những thứ này cũng không phải là chuyện chúng ta có thể đoán trước! " Tạ Thư Dật thờ dãi nói.

Tâm trạng của Hải Nhạc hết sức nặng nề, vừa nghĩ tới bộ dạng điên điên khùng khùng của Trì Hải Hoan, trong lòng của cô lại cảm thấy đau đớn.

"Thư Dật, em có thể gọi cho luật sư Lưu để hỏi một vài chuyện không?" Hải Nhạc nói.

"Được." Tạ Thư Dật lấy điện thoại đưa cho cô.

"Bác Lưu, cháu muốn rút đơn kiện, có được không?" Hải Nhạc hỏi luật sư Lưu.

Tạ Thư Dật thất kinh, hần không khỏi bật thốt lên: "Hải Nhạc! Em làm gì thế? Rút đơn kiện là không thể nào! Anh đưa cảnh sát đến đây, cũng là vì sợ em mềm lòng mà thả cô ta đi!"

"Tiểu thư, thời điểm mà Trì Hải Hoan bắt các người cũng có cảnh sát ở đó, cái này thuộc về phòng công tố, chúng ta không thể nào rút đơn kiện được, chỉ có cảnh sát mới có thể rút đơn khỏi kiện." Luật sư Lưu nói.

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy?" Hải Nhạc cũng lấy làm kinh hãi, mình không muốn khởi tố cũng không được à? Còn phải cần cảnh sát mới có thể hủy vụ án.

"Vậy cảnh sát làm thế nào mới có thể hủy được vụ án này?" Hải Nhạc hỏi.

"Thế nào? Không phải là cô muốn cô ta phải chịu tội sao? Cô bây giờ lại muốn cảnh sát hủy vụ án sao?" Luật sư Lưu có chút kinh ngạc.

"Chị ấy bây giờ đã trở nên điên điên khùng khùng rồi, còn có thể tiếp nhận hình phạt gì nữa đây? Chị ấy thật ra rất đáng thương, chị ấy đã bị trừng phạt rồi." Hải Nhạc giải thích nói.

"Chuyện này, muốn cảnh sát rút lui, thì cứ theo nguyên tắc mà làm việc, thời điểm mà Trì Hải Hoan bắt các người, thần trí cô ta vẫn bình thường." Lưu luật sư nói.

"Nhưng mà bây giờ chị ấy đã điên rồi!"

"Cái này, thì phải xem luật sư của cô ta phải bào chữa như thế nào, phải xem là thẩm phán và bồi thẩm đoàn có chấp nhận chứng cứ chứng minh cô ta bị bệnh tâm thần hay không."

"Được rồi, vậy chúng ta chờ đến phiên tòa mấy ngày sau rồi nói, quấy rầy bác rồi." Hải Nhạc chỉ đành phải cúp điện thoại.

"Hải Nhạc, chẳng lẽ em quên cô ta đã đối xử với em như thế nào rồi sao?" Tạ Thư Dật có chút tức giận.

"Chị ấy đã điên rồi, anh còn phải đi so đo với một người điên sao?" Hải Nhạc thở dài một hơi mà nói.

"Nhưng mà..." Tạ Thư Dật không khỏi nổi đóa, "Nhưng mà cô ta đã làm nhiều chuyện xấu như vậy! Hai chúng ta cũng thiếu chút nữa là mất mạng!"

"Hai chúng ta bây giờ không phải là rất tốt sao?" Hải Nhạc mỉm cười nhẹ nhàng nắm lấy tay của Tạ Thư Dật.

“Thư Dật, em biết, chị ấy nên bị trừng phạt, nhưng mà chị ấy mắc chứng uất ức, thần kinh cũng bất thường rồi, đây không phải là trừng phạt sao?”

Tạ Thư Dật thở dài một cái, nói: "Nhạc Nhạc, nếu như cô ta điên thật thì anh sẽ không nói gì cả, chẳng qua là, cô ta là một người giàu có, anh thật sự sợ là cô ta đang giả điên giả khùng, mượn cái cơ này để thoát tội mà thôi!"

Hải Nhạc không khỏi trợn mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái: "Chị ấy đã biến thành như vậy, làm sao có thể là giả điên giả khùng được? Thư Dật, chị ấy là điên thật hay điên giả, còn phải qua giám định của bác sĩ!"

"Được rồi, được rồi! Haiz, đến lúc đó xem luật sư của cô ta nói thế nào, chẳng lẽ cứ thế mà thả cô ta ra? Shit!" Tạ Thư Dật có chút không thể làm gì nên một đấm lên tay lái.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Nhạc Nhạc, Gả Cho Anh!

Tri Hải Hoan bị cảnh sát mang đến bệnh viện tiến hành giám định bệnh tâm thần, lần nữa xác định Tri Hải Hoan có tinh thần bị phân liệt, nên bệnh viện giám định cho là, động cơ gây án của Tri Hải Hoan là hỗn hợp tính, vừa bình thường vừa có sẵn bệnh lý, hơn nữa còn là bệnh lý xảy ra khi có xung đột hay kích thích, từ đó dẫn đến việc cô ta nổi điên bắn Tạ Thư Dật. Tri Hải Hoan trong lúc lên con thịnh nộ, không khống chế được hành vi của mình, hoàn toàn xung động, thủ đoạn tàn nhẫn, bất kể hậu quả, những đặc điểm này thường gặp với người bị bệnh tâm thần khi gây án. Bọn họ đề nghị khoa trị liệu giám hộ chặt chẽ, để tránh xảy ra chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Vì vậy luật sư của Tri Hải Hoan đã đưa ra hình phạt miễn trừ để bào chữa cho Tri Hải Hoan, mà Lưu luật sư vẫn liên tri cáo buộc Tri Hải Hoan vào thời điểm gây án thần trí vô cùng bình thường, yêu cầu Tri Hải Hoan nhất định phải chịu trách nhiệm hình sự. Hai bên tranh chấp không phân thắng bại, cuối cùng, tòa án đưa ra kết luận: Bị cáo Tri Hải Hoan, tội cố ý giết người (chưa thành) được thành lập, bởi vì bị cáo mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt, không chế năng lực không hoàn toàn, hiện tại đang điều trị tại bệnh viện tâm thần và có khuynh hướng nặng hơn. Quyết định miễn hình phạt tội cố ý giết người, tuy nhiên tội thuê giết người có chứng cứ đầy đủ, bị cáo vô cùng thanh tỉnh và bình thường lúc tiến hành giao dịch. Tòa phán xử Tri Hải Hoan mười năm tù giam tội thuê giết người, sau khi Tri Hải Hoan chữa bệnh tâm thần khỏi hoàn toàn sẽ thi hành án.

Khi chánh án đọc hết phán quyết cuối cùng, trong lòng của Hải Nhạc không hề cảm thấy bất công, mà ngược lại, thở phào nhẹ nhõm.

"Mười năm! Cũng chỉ là mười năm ngắn ngủi! Cái này cùng với không xử cũng không có gì khác biệt!" Ra khỏi tòa án, Tạ Thư Dật có chút âm trầm nói.

"Thư Dật, đây là phán quyết của tòa án, chúng ta chỉ có thể chấp nhận." Hải Nhạc nhẹ giọng nói với hắn.

"Được rồi, anh đồng ý, vận số của cô ta cũng tốt lắm, rõ ràng phạm pháp, nhưng chỉ vì điên rồi mà lần tránh được chế tài pháp luật! Có quý mới biết cô ta có thể trị khỏi bệnh hay không?" Tạ Thư Dật nói.

"Thư Dật!" Hải Nhạc trừng mắt liếc hắn một cái.

"Vâng! Lòng dạ anh không rộng rãi được, em là Thánh mẫu a! Thánh mẫu tôn kính, không biết sau này anh có phạm phải lỗi lầm gì, thì em có thể khoan hồng độ lượng với anh như đối với Tri Hải Hoan hay không?" Tạ Thư Dật liếc cô một cái.

Hải Nhạc vừa tức giận, lại cảm thấy buồn cười, nhưng cô thật đúng là không biết làm sao trả lời hắn.

Hồi lâu, cô mới nói: "Vây phải xem anh phạm vào lỗi gì, nhưng mà, anh cảm thấy anh sẽ phạm phải lỗi gì đây?"

"Cái này anh làm sao biết?"

"Nhưng mà em cảm thấy anh rất là thông minh, anh quả thực rất hoàn mỹ, em nghĩ anh sẽ không phạm phải sai lầm gì a!" Hải Nhạc thấy khóe miệng mình hớn hớn lên, không khỏi tăng bốc hân một chút.

"Phải không? Em cảm thấy anh rất hoàn mỹ?" Tạ Thư Dật nhất thời giống như một đứa trẻ vui vẻ ra mặt.

"Tất nhiên, ở trong lòng em anh vẫn luôn hoàn mỹ, dĩ nhiên là trừ lúc anh nổi giận rất dọa người, thì căn bản là anh vẫn hoàn mỹ." Hải Nhạc che miệng nở nụ cười.

"Anh nào có nổi giận với em chứ?" Tạ Thư Dật có chút ủy khuất.

"Anh vừa mới nổi giận với em đó." Hải Nhạc hào tâm nhắc nhở hắn.

"Anh có sao?" Tạ Thư Dật giả bộ hồ đồ.

"Được rồi, anh không có anh không có, là em chọc anh tức giận." Đến phiên Hải Nhạc chu môi.

"Nào có a, bà xã đại nhân không hề chọc giận anh, anh chỉ là đang tức giận người khác, không phải giận em!" Tạ Thu Dật tranh thủ thời gian giải thích.

"Hừ, anh còn nói nếu sau này phạm lỗi, em không cần đoán cũng biết! Anh nhất định là muốn phạm phải cái lỗi lầm mà đàn ông khắp thiên hạ này đều phạm phải phải không?" Hải Nhạc liếc Tạ Thu Dật một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng bước nhanh đi về phía trước.

Tạ Thu Dật thấy Hải Nhạc có vẻ rất tức giận, nhanh chóng đuổi theo: "Không có! Không có! Anh không phải là ý đó! Em đừng hiểu lầm! Nhạc Nhạc, Tạ Thu Dật trở nên gấp gáp, nếu như Hải Nhạc hiểu lầm hần thì hần thật sự thảm rồi.

"Nhạc Nhạc, em đừng chạy! Hãy nghe anh nói! Anh thật sự chưa từng có loại tư tưởng đó!" Hần vọt tới trước mặt Hải Nhạc cản cô lại, thế nhưng lại nhìn thấy ánh mắt đang cười của Hải Nhạc, lúc này hần liền hiểu ra, Hải Nhạc là đang trêu chọc hần!

"Cô gái xấu xa này! Xem anh thế nào trừng phạt em đây!" Tạ Thu Dật không nói lời gì kéo Hải Nhạc chạy về phía trước, đến gần xe của mình, hần đẩy Hải Nhạc vào trong xe, sau đó cũng theo vào, không nói lời gì, kéo khăn trùm đầu của cô xuống, cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

Khi kết thúc nụ hôn nóng bỏng, Tạ Thu Dật triu mến vuốt vuốt chóp mũi của Hải Nhạc, nói: "Em càng ngày càng hư hỏng rồi! Còn dám trêu chọc anh!"

"Em nào có trêu chọc anh?" Hải Nhạc ngênh mặt lên bữu môi nhìn hần.

Tạ Thu Dật nhẹ nhàng ôm Hải Nhạc vào trong ngực: "Nhạc Nhạc, cho dù là cô ta bị điên hay bị ở tù, chung quy là cô ta sẽ không thể nào tổn thương em được nữa!"

"Đúng vậy, từ giờ về sau, chúng ta sẽ không phải lo lắng sợ chị ta giờ trò nữa." Hải Nhạc cười nói.

"Ừ, hoàng tử và công chúa tốt cuộc cũng được bên nhau sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long, mãi mãi hạnh phúc." Tạ Thu Dật cung chiêu hôn lên trán Hải Nhạc.

Lúc này, chợt có người đứng bên ngoài gõ cửa sổ xe, Thu Dật nhìn qua, là cha.

Hần vội vàng hạ kính xe xuống, hỏi: "Cha, có chuyện gì sao?"

"Các con chưa đi sao? Vậy cha mẹ đi trước nhé." Tạ ba ba nói.

"Vâng, cha mẹ về trước, con và Hải Nhạc sẽ về sau, hai người chăm sóc Tiểu Bảo Tiểu Bối giúp con nhé." Tạ Thu Dật nói.

Suốt mấy ngày nay chỉ vì chuyện này mà hần và Hải Nhạc không có thời gian được ở riêng tư với nhau, ở nhà Hải Nhạc bị hai tiểu quý quân lấy, hại hần ngay cả cơ hội hôn Hải Nhạc cũng không có, trải qua lần dạy dỗ lúc trước, hần cũng không dám ở nhà mà hôn loạn nữa rồi. Bây giờ, Trì Hải Hoan cũng đã bị pháp luật phán xử rồi, sợi dây cứ quấn chặt trong lòng tốt cuộc cũng có thể buông lỏng xuống, hần muốn cùng Hải Nhạc hưởng thụ thế giới chỉ có hai người bọn họ thật tốt! Hần quyết định vào ngày vui hôm nay, phải làm ra một quyết định trọng đại.

"Được rồi, chúng ta đi trước." Tạ ba ba nói, lời kéo Mẹ Hải Nhạc rời đi.

Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc một cái, cười nói: "Tiểu thư, nàng có thể dành thời gian cho ta ngày hôm nay không?"

"Ta rất vui lòng!" Hải Nhạc vui vẻ mà nói.

Trì Hải Hoan cứ như vậy bước ra khỏi cuộc sống của Hải Nhạc và Thu Dật, cũng không còn gây tổn thương cho cô nữa! Cô tốt cuộc cũng không cần sợ sự tồn tại của chị ta nữa rồi.

Hải Nhạc ngồi trong xe thể thao của Tạ Thu Dật, đưa tay lên đón nhận ánh nắng mặt trời tươi sáng, những bóng ma trong lòng do Trì Hải Hoan tạo thành cũng hoàn toàn cởi bỏ rồi.

"Thu Dật, anh đưa em đi đâu vậy?" Hải Nhạc lớn tiếng hỏi Tạ Thu Dật.

"Đẫn em đến một chỗ tốt!" Tạ Thu Dật bí ẩn cười nói.

"Được!" Hải Nhạc gật đầu một cái.

Khi Tạ Thu Dật lái xe lên một ngọn đồi, Hải Nhạc mơ hồ thấy nơi này rất quen thuộc.

"Thu Dật, con đường này, hình như là con đường đi đến mộ của mẹ cả sao?" Hải Nhạc nói.

"Phải, trí nhớ của em thật tốt, nhưng mà em nên gọi là mẹ, không phải là mẹ cả." Tạ Thu Dật mỉm cười nắm lấy tay Hải Nhạc.

"Ừ! Chẳng qua là, Thu Dật à, chúng ta ít nhất cũng phải mua một chút giấy tiền vàng mã và một bó hoa tươi đến thăm mẹ chứ!" Hải Nhạc nói với Tạ Thu

Dật.

“Không sao, bà ấy sẽ không để ý những lễ nghi này đâu, anh nghĩ, bà ấy cũng rất nhớ người con dâu này, cho nên, anh dẫn em tới đây để cho bà ấy gặp một chút.” Tạ Thụ Dật nói.

"Thụ Dật, em thật sự rất cảm động!" Trong lòng của Hải Nhạc không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

"Mới như vậy mà em đã cảm động rồi à?" Tạ Thụ Dật cười cười lắc đầu, "Cái cô ngốc này, em đúng là rất dễ thỏa mãn đấy!"

“Tận hưởng những gì mình có, như vậy, mỗi ngày trôi qua mới không nhạt nhẽo.” Hải Nhạc cười nói.

Hai người dừng xe ở bãi đỗ xe nghĩa trang, sau đó nắm tay nhau đi đến trước mộ của mẹ Tạ Thụ Dật.

Tạ Thụ Dật ôm lấy bà vai Hải Nhạc, nhìn lên bị mộ của mẹ nói: “Mẹ, con trai đã đưa Hải Nhạc sang đây cho mẹ gặp rồi, mẹ vẫn nhớ chứ? Con đã từng đưa cô ấy tới gặp mẹ, con đã mời mẹ chứng kiến con vĩnh viễn cũng chỉ yêu một người. Lần này, con muốn mời mẹ chứng kiến, mẹ, con muốn lấy cô ấy làm vợ, mẹ chúc phúc cho chúng con nhé!”

Hải Nhạc không khỏi kinh hô bụm miệng, hân mang cô tới đây, là cô cảm thấy mình không dám có ý tưởng điên loạn gì, nhưng Tạ Thụ Dật đã xoa người đối mặt cô, từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, sau đó quỳ một chân trên đất, đem nhung hộp thành kính đưa tới trước mặt Hải Nhạc, thâm tình nhìn cô: "Nhạc Nhạc, gả cho anh! Anh sẽ khiến em vui vẻ và hạnh phúc cả đời.”

Hải Nhạc có chút há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Tạ Thụ Dật, thì ra là, hân mang cô tới đây là muốn ở trước mặt mẹ hân cầu hôn với cô a!

Mặc dù cô về nhà đã lâu, nhưng hân cho tới bây giờ cũng không có nhắc tới cái vấn đề này, cô vẫn luôn ở trong lòng thấp thòm, hân có cầu hôn mình hay không? Dù sao bọn họ cũng đã có con, hơn nữa, hân vẫn luôn yêu cô, chưa từng thay đổi, nhưng mà cô vẫn có chút lo lắng, hân sẽ không cầu hôn cô, thật không nghĩ tới, hân muốn cầu hôn, lại thật dọa người, hân thế nhưng lại dẫn cô đến trước mặt của mẹ hân cầu hôn cô!

"Thụ Dật" cổ họng của cô cũng nghẹn ngào.

Tạ Thụ Dật đưa tay mở hộp nhung ra, bên trong chiếc nhẫn kim cương được ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào sáng lấp lánh.

"Công chúa xinh đẹp, đeo chiếc nhẫn này vào, em có thể cùng hoàng tử mãi mãi hạnh phúc bên nhau! Em còn chờ cái gì đây?" Tạ Thụ Dật có chút lo lắng thúc giục.

Hân chính là sợ rằng cô mặc cảm mặt mình bị hủy dung, sợ mình cứ thế mờ lờ thì cô sẽ cự tuyệt hân, dẫn cô tới trước mộ của mẹ, chính là muốn cô không cách nào cự tuyệt hân!

"Thụ Dật, anh có chắc là mình không hối hận chứ? Anh phải biết, ở trong mắt người khác, chúng ta là một đôi khác nhau một trời một vực, không phải là em hoài nghi tình yêu của anh, mà là em cảm thấy được mình không xứng với anh!" Hải Nhạc nức nở nói.

Tạ Thụ Dật không khỏi mỉm cười nói: "Cô bé ngốc, nếu như chỉ vì vết sẹo trên mặt mà em cảm thấy không xứng với anh, thì rất đơn giản, xóa vết sẹo đó đi là tốt rồi! Như vậy, em cảm thấy xứng với anh rồi chứ?"

"Ngộ nhớ xóa không hết, thì phải làm sao?" Hải Nhạc có chút tan nát cõi lòng hỏi.

"Trời ạ, chỉ là mấy vết sẹo mà thôi! Bây giờ nam cũng có thể chuyển giới thành nữ, nữ cũng có thể chuyển thành nam! Làm sao có thể ngay cả vết sẹo trên mặt em cũng xóa không hết? Nói không chừng chẳng những có thể tẩy sẹo, mà còn có thể hoàn toàn trở lại dung mạo trước kia của em! Nhạc Nhạc, đừng do dự nữa! Cơ hội chỉ có một lần! Em chỉ có thể gả cho anh! Anh chính là cha của con em!" Tạ Thụ Dật nói. (((((((((((((((Nghe sai sai thế nào nhì. ....))))))))))))))))))

Hải Nhạc không khỏi cười hi hi: "Em chỉ nghe nói nam có thể chuyển giới thành nữ, cũng chưa nghe nữ có thể chuyển thành nam, là chính bằng cách nào?"

"Cứ coi như bây giờ không thể, nhưng khoa học biến chuyển từng ngày, nói không chừng chờ mấy năm nữa là có thể chính nữ thành nam rồi. Nhạc Nhạc! Nhanh lên một chút a, anh quỳ một lúc rồi, sắp không chịu được nữa! Nhanh lên một chút!" Tạ Thụ Dật khẩn cầu nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc cảm thấy vừa buồn cười lại cảm động, cô cắn cắn môi, cười ngọt ngào nói: "Suy nghĩ một chút, ngoài gả cho anh, em đúng là không có người thứ hai để lựa chọn nữa!"

"Nhạc Nhạc! Cảm ơn em đáp ứng gả cho anh!" Tạ Thụ Dật kích động đứng lên, hân gỡ chiếc nhẫn ra, đeo vào ngón áp út của Hải Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn chiếc nhẫn kia, có chút kinh ngạc: "Đây là chiếc nhẫn mà lúc trước anh đưa cho em! Không phải là ở trong tay của Trì Hải Hoan sao?"

"Anh đã sớm lấy về rồi! Cô ta làm sao xứng đáng mang chiếc nhẫn này? Chủ nhân của chiếc nhẫn này, chỉ có thể là em!" Tạ Thụ Dật bủn rủn môi khinh thường.

Hải Nhạc nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, hồi lâu, cô ngẩng đầu lên, cảm động nhìn Tạ Thụ Dật, nhẹ giọng nói: "Thụ Dật, thật sự cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn luôn yêu em nhiều như vậy, có anh, em cảm thấy những khổ cực mà em phải chịu kia đều là đáng giá, đều là đáng giá! Giống như anh Chí Ngạn đã

nói, là ông trời đang thử thách tình yêu của chúng ta, hôm nay, chúng ta rốt cuộc cũng đã vượt qua được thử thách, rốt cuộc cũng tu thành chính quả! Thử Dật, cảm ơn anh, cảm ơn vì đã cho em một tình yêu đẹp như thế!”

Tạ Thử Dật nghe Hải Nhạc nói như vậy, mặt của hắn, thế nhưng giống như đứa trẻ mới biết yêu lần đầu, đỏ lên không tưởng tượng nổi.

“Yêu em, còn cần tới lời cảm ơn sao? Vậy thì anh cũng nên cảm ơn em vì đã sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối! Nghe nói sinh con rất đau! Hơn nữa, ngay cả thời điểm anh không có ở bên cạnh em, nhưng em lại vẫn dũng cảm phản kháng sinh ra các con, một người con gái yếu đuối lại nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối lớn lên tốt như vậy, Nhạc Nhạc, anh....” Lời của hắn còn chưa có nói hết, Hải Nhạc đã kéo khăn trùm đầu xuống, kiễng chân ngăn lại đôi môi của Tạ Thử Dật.

Tạ Thử Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc, nghĩ đến cô rất ít khi chủ động hôn hắn như vậy, hắn không khỏi hạnh phúc ôm cô thật chặt, rất nhanh lại nắm thế chủ động trong tay.

Hai người đắm chìm vào nụ hôn nóng bỏng tràn đầy hạnh phúc, quên mất thời gian, cả hai đều muốn dùng nụ hôn sâu này biểu đạt tình yêu say đắm dành cho đối phương.

Khí trời nói thay đôi liền thay đổi ngay, mớ hồ cũng đã nghe thấy nhiều tiếng sấm.

Tạ Thử Dật không khỏi lưu luyến kết thúc nụ hôn này, hắn cũng có chút không hiểu tại sao mình mỗi một lần hôn Hải Nhạc hắn lại trầm mê mình vào trong đó, hơn nữa, hắn luôn cảm thấy hôn thế vẫn chưa đủ.

“Thử Dật, trời sắp mưa rồi, chúng ta mau chào mẹ, rồi về nhà thôi.” Hải Nhạc nói.

“Được, chúng ta về nhà, về nhà sẽ để cho cha mẹ quyết định thời gian tổ chức hôn lễ nhé, kết hôn xong, hai chúng ta sẽ đẩy Tiểu Bảo Tiểu Bối dính người như sam sang một bên, đi tận hưởng tuần trăng mật ngọt ngào, tận hưởng thế giới chỉ thuộc về hai người chúng ta thật tốt! Nhạc Nhạc, anh thật sự là đợi không kịp được ở chung một phòng với em, ngủ cùng em trên một chiếc giường lớn, lễ cưới được tổ chức càng sớm càng tốt.” Tạ Thử Dật dùng khát vọng và nhiệt tình nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc bị hắn nói mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, cô không khỏi giận trách: “Sao anh có thể ở trước mặt của mẹ mà nói mấy lời này chứ? Mẹ nghe được sẽ cười cho!”

“Mẹ sẽ không cười anh, con trai của bà cuối cùng cũng đã tìm được người mình yêu, nhìn thấy hai chúng ta yêu nhau như vậy, bà ấy khẳng định là rất vui vẻ, làm sao cười anh chứ?” Tạ Thử Dật cười nói.

“Mẹ, mẹ sẽ không cười con đúng không? Con biết mẹ nhất định sẽ rất cao hứng, đến lúc đó con sẽ đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đến đây thăm mẹ, mẹ hãy thương con trai của người, phù hộ cho con và Hải Nhạc một cặp long phượng sinh đôi nữa nhé, như vậy thì con liền có hai đứa con gái và hai đứa con trai rồi!”

“Anh a, thật không biết nói gì nữa mà! Đi thôi, anh cũng đừng có làm khó mẹ nữa! Chúng ta đi thôi!” Hải Nhạc vội vàng lôi kéo Tạ Thử Dật, hắn đang đứng ở trước mặt của mẹ mình, thế mà cái gì cũng nói ra được.

“Mẹ, nhớ a, nhớ thưởng cho con một đôi Long Phượng a!” Tạ Thử Dật vừa hướng phía bia mộ của mẹ vẫy tay, vừa không quên nhắc nhở, tựa như mẹ hắn đang đứng đó nhìn hắn vậy.

Rất nhanh cơn mưa nặng hạt đánh xuống, hai người nhìn nhau cười lớn nắm tay nhau chạy xuống núi, xuống đến chân núi, quần áo của hai người cũng đã ướt đầm. Tạ Thử Dật vội vàng mở cửa xe, Hải Nhạc ngồi vào trong, Tạ Thử Dật mau chóng lấy khăn lông ra lau cho Hải Nhạc: “Lau tóc nhé, đừng để bị lạnh.”

Hải Nhạc không khỏi nở nụ cười: “Anh xem em làm bằng giấy à? Mùa này gặp mưa chính là một loại hưởng thụ, sẽ không cảm lạnh đâu?”

Tạ Thử Dật cười phát động xe, xe vững vàng đi về phía trước, chạy nhanh khi đến sườn núi, Tạ Thử Dật phát hiện có điểm không đúng, tay lái giống như có chút không thể khống chế, hắn không khỏi giật mình, vội vàng phanh xe.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Kế Hoạch Giả Chết!

“Thử Dật, anh không sao chứ?” Hải Nhạc nhận thấy được Tạ Thử Dật có gì đó không ổn, cô cũng có chút kinh hoảng.

“Nhạc Nhạc, không sao! Hãy ngồi yên, chờ lộn xộn.” Tạ Thử Dật trầm giọng an ủi Hải Nhạc, xem ra, vẫn luôn có người theo dõi bọn họ! Nhân thời cơ hắn đưa Nhạc Nhạc tới thăm mộ của mẹ, mà động tay động chân trên xe của hắn!

Hải Nhạc nhìn ra Tạ Thư Dật không cách nào không chế xe, chiếc xe cứ như con ngựa điên lao thẳng về phía trước, Tạ Thư Dật thử mở cửa xe, nhưng mà mở thế nào cũng không ra!

"Thư Dật! Thư Dật! Chúng ta phải làm sao?" Hải Nhạc hoang mang sợ hãi hỏi.

Cửa xe lại mở không ra được! Tạ Thư Dật không khỏi cũng toát mồ hôi đầm đề, là hấn sơ suất quá! Không nên vào lúc này mang Hải Nhạc ra ngoài! Đám người của Trường Trúc bang và Lưu Kim Miếu chắc chắn không thể nào dễ dàng mà bỏ qua cho hấn.

Hải Nhạc liều mạng muốn đi mở cửa xe, nhưng làm thế nào cũng mở không ra.

Cô hoảng loạn muốn khóc rồi!

Tạ Thư Dật nhìn con sông phía dưới, Tạ Thư Dật biết qua đoạn đường bằng này, phía trước sẽ có chỗ quẹo phải, nếu không nhanh hành động, hai người bọn họ sẽ phải ngồi trong xe này mà lao thẳng xuống sông, rồi đuối nước mà chết!

Chỉ có thể liều chết liều mạng một lần.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn một chút lên trên, có thể thoát ra bằng cửa sổ trên đó, hấn nhanh chóng gỡ dây an toàn ra, sau đó vuron người mở cửa sổ trên đầu ra.

Tạ Thư Dật cúi đầu gào to với Hải Nhạc: "Nhạc Nhạc! Tháo dây an toàn ra! Mau! Mau!"

Hải Nhạc luống cuống tay chân tháo dây an toàn ra, Tạ Thư Dật chính tay lái, rất nhanh liền chuyển sang chỗ ngồi của Hải Nhạc, sau đó đẩy Hải Nhạc ra ngoài: "Nhạc Nhạc! Em đừng sợ! Sau khi rời khỏi đây, hãy dùng hết sức bám vào cửa sổ, cứ nằm yên trên xe là tốt rồi!"

"Không! Em sợ! Em sợ!" Hải Nhạc không dám đi ra.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải dẫn đầu leo ra ngoài cửa sổ, hấn nằm ở trên mui xe nói với Hải Nhạc: "Đưa tay cho anh, nhanh, nhanh nhanh!"

"Em sợ!" Hải Nhạc khóc.

"Nhạc Nhạc, hãy nghĩ đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, em không lên đây, chúng ta chỉ có một con đường chết thôi! Vì Tiểu Bảo Tiểu Bối, vì cha mẹ, vì tương lai của Tiểu Hôn Tiểu Ai! Chúng ta cũng không thể chết!" Tạ Thư Dật gấp gấp nắm tay Hải Nhạc kéo lên.

Hải Nhạc nghe hấn nói như vậy, không biết lấy đâu ra dũng khí, dưới sự hướng dẫn của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc nỗ lực leo ra ngoài, cũng Tạ Thư Dật song song ngồi chồm hổm ở trên mui xe.

"Nắm chặt! Có anh ở đây! Em không cần phải sợ!"

Mưa to cơ hồ khiến Hải Nhạc không thể nào mở hai mắt ra được, cô chỉ biết nghe lời của Tạ Thư Dật, hai tay nắm vào cửa sổ thật chặt!

Tạ Thư Dật khẩn trương nhìn ngã rẽ phía trước, sắp đến rồi. Hấn quả quyết nói với Hải Nhạc: "Khi nào anh hô một tiếng 'nhảy', em hãy hít một hơi thật sâu, anh sẽ kéo em nhảy xuống! Em hãy nhớ là em biết bơi! Em nhất định phải nhớ là em biết bơi!"

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

"Nhạc Nhạc, tay đưa cho anh!" Tạ Thư Dật kêu.

Hải Nhạc đưa tay phải của mình ra, Tạ Thư Dật kéo tay của Hải Nhạc, xe đã tới chỗ quẹo phải, thẳng tắp phóng xuống sông, ngay thời điểm tiến sát mép sông, Tạ Thư Dật hét lớn một tiếng: "Nhảy!"

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, sau đó hai chân đạp một cái, cùng Tạ Thư Dật nhảy xuống khỏi xe thể thao.

Xe thể thao bay khỏi mặt đất, nhanh chóng rơi xuống sông, Tạ Thư Dật và Hải Nhạc dùng sức đạp nên chiếc xe và bọn họ cách nhau một khoảng, cả hai cũng nhanh chóng rơi xuống sông, trước khi tiếp nước, Tạ Thư Dật gào lên: "Lấy hơi, hít một hơi thật sâu!"

Tạ Hải Nhạc vội vàng hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt cả cô và Tạ Thư Dật liền ầm một tiếng chìm xuống dưới sông, Hải Nhạc không khỏi hốt hoảng nhìn về phía Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật tay bơi chân đạp, dùng sức ngoi lên khỏi mặt nước, bản năng sinh tồn khiến cho Hải Nhạc quên mất rằng mình sợ nước, bản năng biết bơi trước kia lập tức khôi phục lại, cô cũng nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Rất nhanh, cả hai người đồng thời ngoi lên khỏi mặt nước, mở miệng to không ngừng hô hấp.

"Nhạc Nhạc, chúng ta bơi lên bờ nhé, nhanh lên một chút!" Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc cùng bơi vào bờ.

Hai người ướt漉漉 cũng bò lên bờ, mà trận mưa vào lúc này cũng ngừng lại, ánh mặt trời lại từ phía sau đám mây lộ ra.

Hải Nhạc mệt mỏi nằm trên mặt đất thở dòn dập, hồi lâu, cô hô hấp khá hơn nói: "Thư Dật, chúng ta, không sao rồi phải không?"

"Không sao!" Tạ Thư Dật hôn lên gương mặt của cô.

"Nguy hiểm thật a! Thư Dật, em đang nghĩ, chúng ta thật ra thì cũng không cần phải khổ cực leo ra ngoài xe như vậy, cũng không cần phải khổ cực nhảy xuống, theo xe nhảy xuống không phải cũng được sao?" Hải Nhạc nói.

"Vậy thì em sẽ theo xe chìm xuống đáy sông!" Tạ Thư Dật miễn cưỡng trả lời.

Mới vừa gặp nạn, thật sự khiến cho hắn có được cảm giác được sống lại làm người, cũng may, hắn và Nhạc Nhạc đều không có chuyện gì.

"A, vậy chúng ta thật ra thì trước có thể nhảy trên đường lớn, không cần nhảy xuống sông a." Tạ Hải Nhạc le lưỡi một cái.

"Cái đó, nói không chừng chúng ta mà không chết, thì cũng chấn thương nằm liệt giường." Tạ Thư Dật nói.

Nghĩ đến đủ loại hậu quả nghiêm trọng có thể xảy ra, Tạ Thư Dật không khỏi sợ, đem Hải Nhạc ôm thật chặt vào trong lòng, hắn không cách nào tưởng tượng nổi nếu như không may sống chết mà nhảy xuống đường lớn, hậu quả sẽ bi thảm cỡ nào a, cũng may, hắn và Hải Nhạc đều có thể an toàn vượt qua một kiếp này!

"Không thể nào? Sẽ thảm như vậy?" Hải Nhạc há hốc mồm cứng lưỡi.

"Em thử nghĩ mà xem, nếu chúng ta nhảy xuống đường lớn, với tốc độ xe lúc đó, không phải là vỡ sợ, thì cũng gãy tay gãy chân hoặc nội tạng dập nát." Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, không khỏi sợ hãi ôm lấy Tạ Thư Dật chặt hơn, thiếu chút nữa sẽ là khóc.

"Chúng ta, chúng ta tại thời điểm nguy hiểm như vậy giữ lại được cái mạng. Thư Dật...ô ô ô... Chúng ta thiếu chút nữa không còn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi!

"Không phải là đã không sao rồi sao? Không sao, chúng ta đã thoát rồi, đừng khóc." Tạ Thư Dật ôm chặt an ủi Hải Nhạc.

Toàn thân Hải Nhạc cơ hồ run rẩy, thật là đáng sợ! Thật sự rất đáng sợ a! Nếu như Thư Dật không quyết đoán đưa ra quyết định, bọn họ không phải là ngã chết ở trên đường lớn, thì chính là chìm sâu xuống đáy sông! Thật là đáng sợ!

"Không thể nào ở đây lâu được. Chúng ta nghỉ một chút, sau đó xuống thôn bên dưới hẻm đường, thuê xe về Đài Bắc." Tạ Thư Dật nói.

"Vâng." Hải Nhạc gật đầu một cái, sau đó cô đột nhiên phát hiện ra cái gì, không khỏi hỏi, "Thư Dật, xe của chúng ta lúc đến đây còn rất tốt, thế nào mà lúc chúng ta về lại thành như vậy chứ?"

"Có người vẫn luôn theo dõi chúng ta, nhân lúc chúng ta lên thăm mộ mẹ, chúng đã phá hư hệ thống bảo vệ của xe, cũng động tay động chân trên xe, bọn chúng rất thông minh, nếu như chúng ta chết, thì tất cả cũng chỉ là tai nạn bất ngờ, như vậy cảnh sát cũng sẽ không hoài nghi đến bọn chúng!" Tạ Thư Dật trầm tĩnh nói.

"Thư Dật à, Hải Hoan đã bị bắt rồi, hoàn toàn không có cách nào ra ngoài hại chúng ta, là Trúc Bang sao? Phải không?" Hải Nhạc hỏi.

"Là đàn em thân cận của Trúc Bang và Lưu Kim Miêu, đứng mũi chịu sào là Kim Cương, anh thật đúng là đã quá coi thường hắn, không nghĩ tới hắn ngồi xe lăn, vẫn có thể thuyết phục người khác đến ám sát chúng ta. Xem ra, 'Trảm Thảo Bất Trừ Căn, xuân phong xuy hựu sanh!' (Tức là 'Lửa đồng nội thiêu chẳng rụi, gió xuân tới lại sinh sôi!') Anh nhất định sẽ không để cho bọn chúng lớn lối làm càn! Không đưa bọn chúng vào chỗ chết, bọn chúng sẽ đưa anh vào chỗ chết!" Tạ Thư Dật nói.

"Thư Dật, vậy sau này, anh vẫn còn gặp nguy hiểm phải không?" Hải Nhạc nghĩ đến đây một chút, trong lòng liền đều bị sợ hãi vô ngần chiếm cứ.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, đúng thế, bọn họ sau này vẫn còn gặp phải nguy hiểm.

Hải Nhạc cau mày, cô đột nhiên nghĩ đến một điều, không khỏi đem thân thể nửa ngồi dậy, hưng phấn nói với Thư Dật: "Thư Dật, em có ý này, đó chính là, chúng ta có thể thừa dịp này mà giả chết! Đem thông tin về cái chết của chúng ta truyền ra ngoài! Chờ cho bọn chúng đắc ý tưởng rằng chúng ta đã chết rồi, sẽ buông lỏng cảnh giác xuống, chúng ta có thể đưa một mẻ lưới tóm gọn bọn chúng!"

Hai mắt Tạ Thư Dật không khỏi sáng lên, vỗ tay: "Nhạc Nhạc, thật là một ý hay! Được, anh sẽ an bài thật tốt! Nhạc Nhạc, em đúng là thông minh tuyệt đỉnh a!"

Hắn không khỏi kích động hôn Hải Nhạc, hôn thế nào cũng không đủ, cuối cùng Hải Nhạc cảm giác được mình sắp hít thở không thông nữa, mới đẩy hắn ra.

Tạ Thư Dật mỉm cười nhìn cô, sau đó nói: "Anh cũng có một ý kiến hay."

"Là ý gì? Nói em nghe một chút?" Hải Nhạc không kịp chờ đợi hỏi.

"Chúng ta có thể thừa dịp lần này giả chết, đi Hàn Quốc hoặc là Mỹ, xóa đi vết sẹo trên mặt của em, nói không chừng có thể khôi phục được dung mạo trước kia, em đồng ý chứ?" Tạ Thư Dật cười nói.

Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, cô mím môi này giờ không nói gì.

Tạ Thu Dật không khỏi tâm thần bất định bất an đứng lên: "Thế nào, anh nói sai rồi sao? Nhạc Nhạc, không phải là anh để ý đến diện mạo của em, mà là chính em vẫn luôn mặc cảm chuyện này, nếu như em dứt khoát xóa đi vết sẹo này, lúc đó lại trở nên xinh đẹp như trước đây, em cũng không cần phải mang khăn trùm đầu nữa, hơn nữa, em cũng có thể làm một cô dâu xinh đẹp, một cô dâu xinh đẹp trong mắt fan hâm mộ! Hải Nhạc xinh đẹp gả cho anh, thật tốt quá!"

Hải Nhạc không khỏi cười hi hi: "Em không có nói là không được a, thật ra thì em cũng không ảo tưởng có thể khôi phục lại dung mạo trước kia, em chỉ cần xóa vết sẹo này đi, không cần phải lúc nào cũng mang khăn trùm đầu nữa là tốt rồi, em nghe theo anh!"

Tạ Thu Dật cao hứng nói: "Vậy chúng ta nhân cơ hội này ra nước ngoài, đi tìm bác sĩ thẩm mỹ giỏi nhất khôi phục dung mạo cho em! Như vậy về sau em cũng không phải thấp thòem lo lắng mỗi ngày anh sẽ bên ngoài phạm phải lỗi lầm kia!"

Hải Nhạc không khỏi liếc hần một cái: "Em nào có lo lắng anh sẽ phạm phải sai lầm đó? Em mới không thêm lo, người như anh, em rất yên tâm, Tri Hải Hoan và em giống nhau vậy, nhưng mà đưa đến trước mặt anh, anh cũng không thêm động vào chị ta, em còn phải phí thời gian lo lắng vì những người phụ nữ khác sao?"

"Em biết là tốt rồi!" Tạ Thu Dật nhìn Hải Nhạc cười ngọt ngào.

"Thu Dật, chúng ta nên đi khỏi đây." Hải Nhạc nói.

"Nhạc Nhạc, chúng ta có thể trở về Đài Bắc, nhưng chúng ta không trở về nhà, cũng không thể đến khách sạn. Trước tiên, có thể đến nhà của Đế Uy hoặc Lâm Phong, chỗ của Lâm Phong không có người của Trúc bang theo dõi, đến lúc đó, anh sẽ gọi người đưa hộ chiếu tới, chúng ta có thể vui vẻ dạo chơi một vòng thế giới, rồi quay trở về. Lúc đó, anh sẽ tóm gọn bọn chúng thật tốt!" Tạ Thu Dật nói.

"Ừ" Hải Nhạc gật đầu một cái, "Như vậy, chúng ta đến nhà anh Lâm Phong nhé, nếu không, chúng ta đi xuống thôn bên cạnh, gọi điện cho anh Lâm Phong để anh ấy tới đón chúng ta, như vậy cũng sẽ không bị lộ tung tích. Đến lúc đó, các anh có thể từ từ bàn bạc cách đối phó với tên Kim Cương ghê tởm này!"

"Ừ, chúng ta đi thôi!" Tạ Thu Dật và Hải Nhạc rời khỏi bờ sông, đi tới bên cạnh thôn nhỏ, Tạ Thu Dật gọi điện thoại cho Sở Lâm Phong, Sở Lâm Phong không nói hai lời liền đi tới đón bọn họ, nghe Tạ Thu Dật kể lại, Sở Lâm Phong cũng không khỏi tức giận, lập tức đoán ra ngay là trò quỷ của Trúc Bang.

Ba người trở lại Sở gia ở Đài Bắc, sở Lâm Phong gọi Long Đế Uy tới cùng bàn bạc chuyện này.

"Nghĩ lại, tôi cảm thấy giả chết cũng không ổn, dù sao sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hơn nữa, Tạ thiếu gia gặp nạn mà chết, không thể nào không phát tang! Tôi nghĩ, tốt nhất là giả bộ bị bệnh nặng, bệnh tình càng thêm trầm trọng, cho nên cần phải cấp bách ra nước ngoài chữa trị." Long Đế Uy đưa ra kế sách.

"Nhưng giả bộ bệnh nặng, bọn chúng sẽ cảm thấy Thu Dật vẫn có khả năng sống sót, sẽ không dễ dàng lộ diện đâu!" Sở Lâm Phong nói.

"Haiz, trước kia không nghĩ sẽ nhỏ cò tận gốc, vốn là muốn để cho Kim Cương một con ngựa, nhưng cái tên Kim Cương này vẫn có chút ảnh hưởng, giữ lại không được a! Từ chuyện của Lưu Kim Miếu, tôi đã để cho Kim Long tiếp quản, không nghĩ tới, hần thế nhưng lại lạng lách hành động. Sau lưng của hần vẫn có kẻ chống đỡ a!" Long Đế uy cảm thán nói.

"Tôi thấy giả chết cũng được, tôi sẽ không đi đâu, chờ đợi ở Đài Bắc, sau đó đến nhà giam lấy hai cái xác một nam một nữ, nói rằng tôi bị trọng thương không qua khỏi! Như vậy, đám tay sai của Kim Cương khẳng định sẽ lộ diện, chúng ta có thể thừa dịp bọn chúng lơ là cảnh giác thò đầu ra, tóm gọn một mẻ!" Tạ Thu Dật nói.

"Được rồi, nghe theo cậu, để chúng tôi đến nhà giam lấy hai cái xác xử bắn không ai nhận tới đây thay thế hai người." Sở Lâm Phong nói.

"Ừ, cứ làm như thế, đến lúc đó tất cả mọi người muốn hãy chọn ra người tốt, dùng quan hệ bít mọi lối đi của chúng, nhất định phải chú ý đến những thứ có liên quan tới Kim Cương, tìm ra hang ổ của hần, ta có thể một mẻ lưới tóm gọn bọn chúng! Đặc điểm của hần thật ra rất rõ rệt, vẫn luôn ngồi xe lăn, chúng ta chỉ cần lợi dụng điểm này đi thăm dò là được." Long Đế Uy nói.

"Tốt, vậy chúng ta bắt tay vào làm thôi, Hải Nhạc, Thu Dật, hai người hãy nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta sẽ có một trận đánh lâu dài đấy!" Sở Lâm Phong vỗ vỗ bả vai Thu Dật.

"Ừ, thật sự chúng tôi cũng có chút mệt mỏi, chuyện này, đành phải nhờ cậu và Đế Uy giúp một tay rồi, cảm ơn các cậu!" Thu Dật nói.

"Không có gì, chúng tôi có chuyện gì, cậu không phải là cũng chia tay giúp đỡ sao, giữa bạn bè với nhau, khách sáo như thế làm gì?" Sở Lâm Phong nói.

Thu Dật gọi điện thoại cho cha nói là mình không về nhà về ngọn ngành kế hoạch giả chết, Tạ ba ba nghe được bọn họ gặp chuyện không may, giật mình, lập tức muốn tới Sở gia xem bọn họ, nhưng Thu Dật ngăn cản ông, muốn ông hãy ở yên trong nhà đừng đi đâu, cứ giả bộ bệnh nặng là được.

Hải Nhạc nán lại ở Sở gia chừng mấy ngày, kế hoạch đã tiến hành đầu vào đấy, tin tức hai người bị thương nặng không qua khỏi đã truyền ra ngoài, sau đó Tạ ba ba cũng ở nhà cáo bệnh.

Chương 258: Kẻ Diên Cũng Không Tha!

“Kế hoạch duy nhất lại có chút không hay, cổ phiếu An Thác bắt đầu rớt giá rồi.” Tạ Thụ Dật thờ dãi nói, “Có lợi thì cũng có hại.”

“Mọi người cứ điên cuồng bán ra, tôi và Đế Uy cứ điên cuồng mua vào, đến lúc đó, tôi và Đế Uy sẽ kiếm được không ít nha!” Lâm Phong cười ha ha, “Đợi đến khi các cậu đột nhiên xuất hiện trước mặt công chúng, nói rằng tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, tôi dám cam đoan cổ phiếu An Thác lại tăng vọt! Tôi và Đế Uy nhất định phải thừa dịp này kiếm chút lợi nhuận!”

“Cứ kiếm nhé, không bỏ miếng mồi làm sao bắt được sói!” Tạ Thụ Dật cười nói.

Bọn họ liệu không có sai, thông tin Tạ Thụ Dật bị tai nạn xe cộ chết đi mới truyền ra ngoài không bao lâu, Kim Cương liền công khai ra mặt, hơn nữa còn vô cùng khoa trương.

Hắn hỏi thăm được bệnh viện tâm thần mà Trì Hải Hoan đang điều trị, liền hăng hái đi đến đó, nhìn thấy Trì Hải Hoan điên điên khùng khùng trước mặt, hắn không khỏi cười.

“Người đàn bà này lúc trước xinh đẹp như vậy, bây giờ lại biến thành đáng về dị hợm này, thật đúng là đáng tiếc a, đáng tiếc! Thì ra mày mới là Trì Hải Hoan, con nhỏ xấu xí đó mới là Tạ Hải Nhạc! Bà mẹ nó, tao hận mày đến tận xương tận tủy, nếu không phải vì mày, thì Kim Cương tao cũng sẽ không đến nông nổi này, chỉ có điều, thật không ngờ tới mày lại hận Tạ Thụ Dật như vậy, thiếu chút nữa đã bắn chết nó rồi, tao cứ ngỡ chúng ta là đồng minh rồi, mọi ân oán giữa hai chúng ta, cũng chấm dứt ở phát súng kia trên người Tạ Thụ Dật! Nhưng đáng tiếc thay, mày lại không giết được nó a!”

Hắn tiến sát mặt Trì Hải Hoan, nhỏ giọng nói: “Như vậy cũng tốt, nó rốt cuộc cũng chết ở trên tay tao rồi, tao đã đưa nó và Tạ Hải Nhạc lên Tây Thiên rồi! Rốt cuộc tao cũng báo thù được cho anh rể tao rồi!”

Kim Cương nói xong lời này, Trì Hải Hoan đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, nhưng rất nhanh lại đem đầu vùi vào hai đầu gối, miệng không ngừng lẩm bầm.

Kim Cương không khỏi nhìn Trì Hải Hoan, cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái, cô ta đối với Tạ Thụ Dật và Tạ Hải Nhạc vẫn có cảm giác sao? Khi hắn nói đến Tạ Thụ Dật đã bị chết trên tay của hắn, cô ta thậm chí có chút phản ứng a!

“Bà mẹ nó, tao tới đây chính là muốn cho mày biết cái tin tốt này, Tạ Thụ Dật bị tao giết rồi! Bị tao giết rồi! Con nhỏ Tạ Hải Nhạc mà mày căm hận nhất cũng theo Tạ Thụ Dật mà ra đi rồi! Xe của chúng từ trên sườn núi lao thẳng xuống sông, bọn chúng cứ thế mà ra đi! Trì Hải Hoan à Trì Hải Hoan, tao vẫn thông minh hơn mày một chút! Mày hãy nhìn xem cái bộ dạng bây giờ của mày, rồi nhìn tao bây giờ thế nào, tao đường đường chính chính ngồi ở trước mặt của mày, cảnh sát cũng không có cách nào cản tao! Tạ gia càng không có cách nào cản tao! Ha ha! Ha ha ha!” Kim Cương không khỏi cuồng vọng cười lên ha hả.

Trì Hải Hoan vẫn như cũ cúi đầu, đếm đầu ngón tay.

“Lão Đại, anh có cảm thấy là cô ta đang giả điên giả khùng? Người đàn bà này ngay cả em gái ruột cũng ra tay sát hại, lòng dạ thật độc ác, chỉ sợ là cô ta giả điên để trốn tránh ngồi tù thôi. Chẳng lẽ, cô ta muốn cả đời này núp ở cái bệnh viện toàn người điên này sao? Chuyện này rất đáng nghĩ!” Một gã đàn em hơi béo đứng bên cạnh mở miệng.

“Không, cô ta sẽ không sống cả đời ở bệnh viện cho người điên này đâu, nếu như tình hình chuyển biến tốt hơn, sẽ được chuyển sang bệnh viện bình thường trị liệu tiếp hoặc đưa về nhà chăm sóc!” Lại một tên khác nói.

“Là vậy phải không?” Kim Cương không khỏi nhìn Trì Hải Hoan suy tư, sau đó cười nói, “Haiz, nhìn bộ dạng này của cô ta, chắc là đã bị người nhà vứt bỏ, ném vào trong bệnh viện không quản không hỏi, ở cùng với một đám người điên như vậy, đáng thương a!”

“Tạ Thụ Dật và Tạ Hải Nhạc đều chết hết rồi, Tạ gia nào có ý định đón cô ta về! Haiz, chữa hết bệnh tâm thần lại phải đi ngồi tù, thà rằng cứ sống ở bệnh viện tâm thần còn tốt hơn!” Tên kia lại nói.

“Chẳng qua là cũng thật đáng tiếc, cô ta xinh đẹp như vậy, cuối cùng lại biến thành kẻ điên!” Tên thứ hai cũng đáp lại.

Tên đàn em đứng bên cạnh nhìn Trì Hải Hoan, không khỏi nở nụ cười: “Lão Đại, anh có nhớ mấy năm trước không, cô ta lúc đó đã nằm dưới thân chúng ta, người đàn bà này, dù có biến thành một kẻ điên, nhưng mà khuôn mặt so với mấy năm trước còn xinh đẹp hơn, hơn nữa, vóc dáng cô ta bây giờ so với thời học sinh trước kia thật là nhìn không nổi a! Lão Đại, em có ý này...” Hắn không khỏi ở bên tai Kim Cương rủ rì mấy câu.

Kim Cương vừa nghe sắc mặt trầm xuống, quăng cho hắn một cái bạt tai: “Mẹ nó! Tao bây giờ thế nào mà ch*.ch được nó! Mày còn dám đưa ra cái chủ ý này!”

"Lão Đại, chúng em có thể à! Coi như là giúp anh xả giận à, anh thử nghĩ mà xem, mặc dù cô ta đã biến thành kẻ điên, nhưng mà chính cô ta đã làm hại anh thành ra thế này. Cô ta điên rồi, anh cũng không muốn giết cô ta, thì ít nhất cũng phải trừng phạt cô ta một chút chứ?" Gã đàn em dâm dăng đó vẫn chưa từ bỏ ý định.

Kim Cương suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Nhân viên hộ lý ở đây đã cầm tiền của tao, rất nhanh sẽ quay lại thôi. Hai đứa bây làm lẹ lẹ một chút! Tao sẽ ngồi đây nhìn! Nhìn xem cô ta sẽ cảm thấy thế nào khi bị một đám người cùng ch* .ch"

"Dạ" Hai gã đàn em mừng muốn chết, nhìn nhau cười tà tà tiến về phía Trì Hải Hoan đang co ro một góc tường.

"Trì Hải Hoan à Trì Hải Hoan! Tao muốn nhìn xem mày là điên thật hay giả điên, nếu như mày bị điên thật, chơi mày lần này coi như xong, nhưng nếu tao phát hiện mày giả điên, Trì Hải Hoan, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày, về sau, chỉ cần tao rảnh rỗi, nhất định sẽ tới đây 'thăm' mày! Chơi nó!" Kim Cương điên cuồng mà nở nụ cười.

"Đúng là cực phẩm mỹ nhân à! Nhiều năm không có chạm vào, bây giờ đúng là rất có tư vị!" Một gã nuốt nước miếng, hai tay bóp bóp ngực của Trì Hải Hoan.

"Còn đây đưa cái gì? Nhanh lên một chút!" Gã kia quát một tiếng, cũng nhanh chóng lột đồ bệnh nhân của Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan không kháng cự.

"Ồ, còn có thể gãy dựa à, tao thật sự nghi ngờ nó giả điên đấy!" Gã đầu tiên ranh mãnh nói.

"Giống như lão Đại nói, nếu như nó giả điên thật, hôm nay ch* .ch nó ta xong, lần sau lại tiếp tục quay lại ch* .ch nó! Trên người nó vẫn còn có án tù 10 năm! Thêm tội giả điên này, hình phạt chắc chắn sẽ tăng thêm! Nó sẽ không nói ra đâu!"

Gã đàn em thứ hai nói xong liền không nói lời gì dè Trì Hải Hoan xuống, để cho tên còn lại cởi quần lót của Trì Hải Hoan xuống, đem của quý nhét vào trong miệng của cô ta! Bọn chúng dùng dây lưng trói hai tay của Trì Hải Hoan lại, đẩy cô ta lên bàn, Trì Hải Hoan nằm trên bàn không ngừng gãy dựa, mà gã đàn em ranh mãnh đã đứng phía sau cô, không chút chần chừ từ phía sau tiến vào.

Đau đớn khiến cho Trì Hải Hoan rên lên một tiếng, nước mắt từ hai mắt của cô không tự chủ được chảy xuống.

"Kỳ lạ, con điên mà cũng chảy nước mắt sao? Con điên mà cũng chảy nước mắt sao?" Gã đầu tiên vừa nhét của quý vào miệng Trì Hải Hoan vừa hét lên.

"Phải không? Có thể là quá kích động à? Kẻ điên cũng là người, cũng sẽ có nhu cầu thỏa mãn, tao khiến cô ta sung sướng như vậy, cô ta hạnh phúc quá mới chảy nước mắt thôi!" Gã đàn em thứ hai có thật sự rất dâm dăng, hần chỉ chuyên tâm mà nhấp vào, cũng không bận tâm là cô ta khóc hay không.

"Vẫn thoải mái giống như trước đây à! Đúng là một con hàng ngon!" Gã béo thở hổn hển rút ra khỏi người của Trì Hải Hoan, đem thứ dơ bẩn bắn lên lưng của cô, mà Trì Hải Hoan lúc này rất thảm, hai mắt của cô trống rỗng nhìn vào khoảng không vô định phía trước, chết lặng nằm trên bàn cũng không nhúc nhích.

"Mày phía sau, tao phía trước." Gã đầu tiên không đợi kịp nữa, hần đem Trì Hải Hoan kéo dậy, hung mãnh tiến vào trong cơ thể cô, hai tay thô ráp dùng sức nhào nặn trước ngực Trì Hải Hoan, hần cúi đầu, điên cuồng gặm cắn, nhũ hoa cũng bị hần cắn đến chảy máu. Trì Hải Hoan đau đớn đến mức hai mắt cũng trợn trắng lên, từng giọt mồ hôi hột trên trán lăn xuống, nhưng gã vẫn không buông tha cho cô, hai tay của hần không ngừng sờ nắn, cấu véo khắp người Trì Hải Hoan, thân thể trắng nõn của cô rất nhanh liền bắt đầu sưng tấy lên, xanh xanh tím tím. Gã càng kích thích hơn, điên cuồng cấu xé.

"Này A Chuông, đừng quá mạnh tay, thấy máu là không hay đâu!" Kim Cương ở bên cạnh mở miệng nói ngăn cản gã, hần ngồi ngay đó chứng kiến tất cả, mặt mũi cũng ửng đỏ lên nhưng không có cách nào giải tỏa, chỉ đành phải ngồi trên xe lăn mà xoay qua chỗ khác.

Gã đàn em tên A Chuông chỉ đành phải buông lỏng tay ra, nhưng rất nhanh liền rút ra khỏi cơ thể Trì Hải Hoan, sau đó dùng tay sờ sờ hoa cúc (lỗ đ* t đó huhu) của Trì Hải Hoan, dâm dăng nói: "Hoa cúc rất đẹp, lão tử cũng thích thật hoa cúc à!"

((((((((((((((AAAAAAAAAAAAAA, lũ cầm thú. .... viết tới đây mà sôi cả máu. . không muốn viết tiếp nữa.....nhưng vẫn phải viết thôi, tác giả muốn khắc sâu nỗi đau của Trì Hải Hoan nên cũng không còn cách nào khác mà...))))))))))))))))))

Nghe thấy gã A Chuông nói như vậy, Trì Hải Hoan sợ hãi trợn to hai mắt, nhưng không có đợi cô phản kháng, gã A Chuông nhổ nước miếng vò tay sau đó chét lên cúc hoa của Trì Hải Hoan, bùng bùng khí thế tiến công thẳng vào.

"A" Trì Hải Hoan đau đến toàn thân cũng run rẩy, cô ngửa đầu hét lên, lại bị gã béo kia nhét của quý vào miệng, tiếng kêu bị ngăn lại trong cổ họng chỉ còn những tiếng "ngồ... ngồ" rất nhỏ.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, từ lúc gã A Chuông tiến vào cúc hoa của cô, đau đớn vẫn không ngừng nghỉ.

"Thoải mái quá! Thoải mái quá! Chỉ sợ mày cũng là lần đầu tiên à! Lấy được lần đầu tiên của mày, cũng không uổng công chơi mày một lần! Gã A Chuông vừa đóng đưa thân thể vừa vô si nói.

Máu tươi từ chỗ hai người kết hợp xông ra, lại làm cho gã thêm hưng phấn hơn.

"Quả nhiên là lần đầu tiên à! Lão đại, anh nhìn mà xem, là máu xừ nữ này!" Gã A Chuông cao hứng quá mức, liền quay sang nói với Kim Cương.

"A Chuông, đã nói là không làm cho cô ta chảy máu! Mày không nghe phải không?" Kim Cương giận đến dựng râu trợn mắt.

"Chút máu này thì có sao chứ? Cô ta là một người điên, người ta chắc chắn sẽ cho rằng cô ta bị trĩ a! Chờ em tận hưởng xong rồi, sẽ lau sạch sẽ cho cô ta, mặc quần lên rồi, ai biết được em đã ch*ch cô ta chứ? Làm thế này mới không sợ cô mang thai." A Chuông trơ mặt ra nói.

"Tiện nghi cho tiểu tử nguoi, còn có cái ham mê." Gã béo ở bên có chút hâm mộ mà nói.

Gã A Chuông tốc độ càng nhanh hơn, Trì Hải Hoan chớp mắt, liền ngất đi, mà A Chuông cũng đến, hấn gào thét cơ hồ muốn đem Trì Hải Hoan như con rối mà xé rách, một lúc sau hấn bình tĩnh lại, rút ra khỏi cơ thể Trì Hải Hoan, hấn lau thân thể mình sạch sẽ, sau đó mặc quần áo lại, khôi phục lại bộ dáng con người.

Cả hai gã cùng nhau mặc quần áo vào cho Trì Hải Hoan, nhưng Trì Hải Hoan vẫn hôn mê bất tỉnh.

"Không phải là cứ như vậy làm cô ta chết rồi chứ?" Gã béo quát mắt hỏi A Chuông, nhưng vừa dứt lời thì Trì Hải Hoan bắt đầu dùng dằng tỉnh lại.

Cô há miệng, nhưng rất nhanh liền ngậm miệng lại, nước mắt chảy xuống đứ tọng hơn.

"Lời nó đến cạnh tao!" Kim Cương nói gã A Chuông kéo Trì Hoan tới trước mặt của hấn.

"Bắt nó quỳ xuống!" Kim Cương nói.

Gã biến thái A Chuông mạnh mẽ đạp Trì Hải Hoan quỳ rạp trên đất, ngay trước mặt của Kim Cương.

Kim Cương tà ác nhìn Trì Hải Hoan, cắn răng nghiêng lợi nói: "Có trách thì trách số mày xui xẻo, bây giờ Tạ Tạ Thư Dật đã không còn nữa, tao đêch sợ ai cả! Con khốn, mày cho rằng mày điên rồi thì tao sẽ bỏ qua cho mày sao? Tao sẽ không tha cho mày! Tao muốn mày sống không bằng chết! Cứ cách một khoảng thời gian tao sẽ đến thăm mày! Con khốn! Mỗi lần tới đây tao sẽ đem theo một đám đàn ông! Cho mày sướng chết!"

"Mở miệng nó ra!" Kim Cương nói.

Hai gã đàn em vội vàng kéo miệng của Trì Hải Hoan ra thật to, Kim Cương chậm rãi mở dây lưng, lấy cửa quý của hấn ra.

"Đưa nó lại gần một chút!" Kim Cương nói.

Hai gã kia lại kéo Trì Hải Hoan tới gần hấn hơn, Trì Hải Hoan nhìn Kim Cương, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, Kim Cương không khỏi hài lòng cười một tiếng: "Thì ra mày vẫn còn biết sợ?"

Ngay sau đó, hấn không nói lời gì nâng cửa quý của hấn, bắn ra một chất lỏng vàng óng vào thẳng trong miệng của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan không kịp chuẩn bị, bị sặc đến mức ho khan, mà trong lỗ mũi của cô cũng nghe được mùi nước tiểu khai nồng nặc.

"Con đĩm! Không ngậm của tao, thì uống nước tiểu của tao đi!" Kim Cương hưng phấn đến cả người cũng phát run.

Trì Hải Hoan giùng giởng kháng cự, nhưng cảm đã bị hai gã kia bóp chặt, buộc cô phải nuốt tất cả nước tiểu của hấn vào trong bụng.

Nước tiểu và nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt của cô, mà ba gã đê tiện kia vô cùng khoái chí đắc ý cười không ngừng.

"Cái này chơi có gì hay, không còn mới mẻ nữa. Lão đại, em muốn đi ị rồi, để cô ta làm cái bỏ cho em nhé." Gã A Chuông nhăn nhăn cười nói.

((((((((((Khuyến cáo, khi mình viết tới đoạn này đã phụt hết nước trong miệng ra. Đề nghị các đồng chí hãy dừng lại mọi hoạt động ăn uống ngủ nghỉ, chỉ tập trung xem truyện. Cảnh báo cảnh báo, chương này không dùng cho người già, trẻ em và người bị bệnh yếu tim. Nếu cảm thấy không chịu đựng nổi, hãy lướt qua thật nhanh, tránh trường hợp bất tỉnh tại chỗ vì quá tởm. Thân ái!))))))))))

Bắt đầu nào....

~"Ý kiến hay! Thật là ý kiến hay!" Kim Cương và gã béo nghe vậy không khỏi thêm hưng phấn, nhiệt liệt hưởng ứng.

"Mày đưa miệng của nó ngay lỗ đ* của tao, nếu như mày không muốn tao đi ị làm bẩn tay, thì kéo miệng nó ra cho thật to." Gã A Chuông ghê tởm mà nói.

"Lỗ miệng của nó chứa không nổi thì sao?" Gã béo có chút ghê ghê chần chừ nhìn Trì Hải Hoan.

"Không chứa nổi thì không chứa nổi, nó là con điên hoàn toàn không có ý thức, đương nhiên là sẽ ăn hết rồi. Ngay cả phân của nó đi ra mà nó còn nhặt lên ăn nữa là." A Chuông ra vẻ không sao cả nói((((Nguyên mẫu là từ 'c*t', nhưng mà nó quá tục rồi, để phân dễ nghe hơn nhĩ))))))

Trì Hải Hoan không ngừng lắc đầu, Kim Cương nắm tóc của cô, hung hăng cho một cú tát trời giáng, nói: "Bà mẹ mày còn cử động nữa, tao liền cho bọn chúng cường hiếp mày đến chết!"

Lúc này gã A Chuông đã cởi ra quần, đem lỗ đ* của mình nhắm ngay miệng của Trì Hải Hoan, gã gân cổ gắng sức, chỉ nghe hi hi một tiếng, ngay sau đó mùi

hôi thối ghê tởm tràn vào trong miệng của Trì Hải Hoan!

"Ai da! Phân sấp tràn ra rồi, Lão Đại, mau buông tay!" Gã béo buông lỏng tay ra, Kim Cương cũng rút tay về,shit tràn ra vương vãi khắp mặt Trì Hải Hoan.

Ngay sau đó A Chuông lấy trong túi ra chiếc khăn giấy, gãi hải lòng chùi chùi, sau đó xoay người ngắm nhìn kiệt tác của mình, không khỏi hải lòng phá lên cười ha ha. Lau xong, gã khinh thường ném cục khăn giấy lên mặt Trì Hải Hoan, shit thấm đẫm chiếc khăn giấy, nhìn đã ghê tởm lại càng ghê tởm hơn.

"Oe! Thật buồn nôn!" Gã béo không chịu nổi, chạy đến góc tường nôn mửa.((((((((((((((((AAAAA, GÓM QUÁ.....))))))))))))))

Nhìn khuôn mặt dính đầy phân của Trì Hải Hoan, Kim Cương cũng rung mình một cái, "Oe!" Hắn cũng không nhìn được nôn đầy lên sàn.

Trì Hải Hoan toàn thân phát ra run, cô không khỏi hét rầm lên, phân hôi thối đều hất lên mặt của A Chuông, hai tay chùi chùi lên mặt rồi lại chùi lên người gã. Không nghĩ tới Trì Hải Hoan lại phản kích gã, A Chuông nhất thời giật mình, hồi lâu hắn phản ứng kịp, nhìn trên người mình toàn là phân, hắn không khỏi tức giận quát to lên.

"Cái con khốn này! Bắn hết lên người tao rồi!" Hắn vừa gào vừa hung hăng cho Trì Hải Hoan một đạp ngay bụng ngã sòng soài trên đất.

"Chúng ta đi mau! Đi mau! Tránh cho mọi người nhìn thấy cả người dính phân!" Gã béo mở cửa, đẩy Kim Cương trốn ra ngoài cửa, gã A Chuông cũng đi theo.

Nghe được tiếng ồn ào, nhân viên hộ lý của bệnh viện liền vội vàng chạy tới, nhìn thấy trên người A Chuông dính toàn phân liền giật mình, vội vàng hỏi nguyên do sự tình.

"Chúng tôi là bạn tốt của cô ấy, muốn đến thăm cô ấy một chút, nào ngờ cô ấy lại biến thành bộ dạng điên khùng thế này! Chẳng những không nhận ra chúng tôi, mà còn đột nhiên ở trước mặt chúng tôi kéo quần xuống rồi đi nặng, đã thế còn nhặt phân của mình lên miệng ăn! Còn ném vào người tôi!" Gã A Chuông làm bộ đau lòng nói.

Lúc này Trì Hải Hoan đã lao đảo chạy ra, cô vừa nôn mửa, vừa lau phân dính trên mặt, lửa giận trong mắt xông tới chỗ A Chuông.

Hộ lý nhìn thấy dáng vẻ của cô, không khỏi giật mình sợ hãi: "Trời ạ! Bệnh tình lại nặng hơn rồi! Chẳng những ăn phân, còn có hành động quá khích tấn công người khác!"

"Khẩn cấp! Khẩn cấp! Bệnh nhân số 602 đột nhiên nổi điên! Yêu cầu trợ giúp! Yêu cầu trợ giúp!" Nhân viên hộ lý cầm bộ đàm gấp gáp nói.

Rất nhanh một đoàn hộ lý liền chạy tới, Kim Cương và hai gã đàn em cũng thừa dịp hỗn loạn mà đi khỏi bệnh viện tâm thần.

Nhân viên hộ lý đó nhìn thấy dáng vẻ ghê tởm của Trì Hải Hoan, rõ ràng là đã đeo khẩu trang, nhưng vẫn không nhìn được mà đưa hai tay lên bịt miệng.

Trì Hải Hoan khóc lớn kêu to, hai tay của cô không ngừng vuốt mặt, cuối cùng, cô quỳ rạp trên đất "oe" một tiếng nôn ra tất cả.

Bởi vì từ trong miệng của Trì Hải Hoan nôn ra ngoài toàn là phân, mùi hôi thối kinh khủng, cho nên toàn bộ nhân viên hộ lý đều nhảy lùi về phía sau, không ai dám lại gần.

"Trời ạ! Thật buồn nôn! Tại sao có thể đi ăn phân vậy chứ? Cứ tưởng là bệnh tình của cô ta đã biến chuyển tốt lên rồi, thế nào lại nghiêm trọng hơn rồi! "Có một viên hộ lý vừa bịt miệng vừa nói.

"Đúng a! Tôi tới bệnh viện lâu như vậy, cũng thấy qua kẻ điên dùng tay bốc phân, nhưng thật đúng là chưa nhìn thấy kẻ điên nào đi ăn phân, Trì Hải Hoan này, bệnh tình thật quá nghiêm trọng rồi!" Một người hộ lý khác nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Có người hỏi.

"Còn làm sao nữa? Chích điện!" Có người nói.

Trì Hải Hoan nghe được hai chữ 'chích điện', vội vàng từ trên đất đứng dậy, muốn lao ra khỏi đám nhân viên hộ lý, lúc này các bác sĩ trực ban chạy tới, nhìn thấy Trì Hải Hoan cũng kinh hồn bạt vía.

"Sao lại thành thế này? Té vào đống phân sao?"

"Không phải, là tự ăn phân của mình đấy." Có một hộ lý giải thích.

"Không có, tôi không có ăn phân của mình! Là bọn chúng ép tôi ăn!" Trì Hải Hoan oan ức gào lớn lên, sau đó lại tiếp tục nôn.

"Ai bắt cô ăn phân chứ? Không phải cô tự mình đi ăn phân sao, ai dám bắt cô ăn phân chứ? Làm gì có kẻ điên nào lại đi thừa nhận hành vi của mình! Nếu thừa nhận thì cũng không gọi là người điên!" Một nữ hộ lý che miệng nói.

"Ây da, điên điên khùng khùng thành ra như vậy rồi, các người còn đứng đó mà nói! Mang một bộ quần áo sạch tới đây!"

Bác sĩ trực ban tiến tới gần Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan sợ hãi lắc đầu, không ngừng lui về phía sau.

"Hãy đưa cô ấy đến phòng thể thao, lấy nước tắm rửa cho cô ta sạch sẽ, bản thể này, ai dám đến gần chứ?"

Nói cũng kỳ quái, họ rất thuận lợi đem Trì Hải Hoan đến phòng thể thao, rất thuận lợi tắm rửa cho cô sạch sẽ, sau đó liền chích điện khiến Trì Hải Hoan bất tỉnh rồi bác sĩ tiêm cho cô liều thuốc an thần. Khi nhân viên hộ lý thay đồ cho Trì Hải Hoan thì nhìn thấy những dấu bầm tím trên người Trì Hải Hoan, sợ hết hồn, những thứ này, làm thế nào lại có được?

"Này, cô nói xem, những dấu này, làm thế nào mà có? Trên người cô ta sao lại có nhiều dấu bầm tím như vậy? Tôi nhớ lần trước tắm cho cô ta đâu có những cái này, không có!" Nữ hộ lý không khỏi kinh sợ hỏi người bên cạnh.

"Tôi không có ấn tượng, không phải là mấy bệnh nhân ở cùng đã đánh cô ta chứ?" Nữ hộ lý kia hoài nghi nói.

"Vậy, chúng ta có nên báo lên cấp trên không?"

"Báo gì mà báo? Kẻ điên bị giam chung một chỗ, cắn xé lẫn nhau là chuyện hết sức bình thường, bên trên sẽ chẳng thèm bận tâm đến chuyện nhỏ nhặt này đâu, không cần để ý đến cô ta!" Nữ hộ lý mang bao tay, thô lỗ thay quần áo cho Trì Hải Hoan, cô trừng mắt ghét bỏ, đem bộ quần áo ướt kia quăng vào thùng rác, sau đó đẩy Trì Hải Hoan vào trong phòng bệnh dành cho người mắc bệnh thần kinh đặc biệt nghiêm trọng.

Không biết đã ngủ mê bao lâu, Trì Hải Hoan từ từ tỉnh lại, cô mở mắt ra, trong mắt của cô, từ từ tràn ra nước mắt.

Hồi lâu, Trì Hải Hoan giùng giàng ngồi dậy, sau đó cô cúi người xuống, điên cuồng nôn ra, nôn đến nghiêng trời lệch đất, nôn đến mặt đất cũng trào ra ngoài, cuối cùng, cũng không còn cái gì để nôn ra ngoài nữa, cô tức giận tức yếu ớt nằm lên giường.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hôi thối, Trì Hải Hoan hữu khí vô lực nằm ở trên giường, hai mắt của cô trừng lớn mà vô thần, trống rỗng nhìn lên trần nhà màu trắng.

Hai tay cô loang lổ vết thương, có chỗ còn hơi rướm máu, Trì Hải Hoan lấy tay ôm đầu, ô ô khóc lên, cô càng khóc càng thương tâm, khóc đến cạn kiệt, cô điên cuồng mà gào khóc.

Nhưng buồn thay, cô khóc lâu như vậy, cũng không có ai tới đây để ý tới cô, từ từ, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, càng nhỏ, Trì Hải Hoan giống như con chó nhỏ co rúc run rẩy trên chiếc giường sắt, khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Trò Mới: Nữ Sát Thủ!

Kim Cương ngồi trên xe sờ sờ lỗ mũi nói: "A Chuông, mày quá biến thái rồi! Mau cởi bộ quần áo hôi thối kia ra!"

A Chuông vội vàng cởi quần áo ném ra ngoài cửa sổ.

"Thật sáng khoái a! Không nghĩ tới cùng kẻ điên quan hệ tình dục lại thoải mái như vậy a!" A Chuông cười ha ha, "Còn để cho cô ta là cái thùng chứa phân của tao nữa! A Tiêu, lần sau mày có muốn thử một chút không?"

"Lần sau tới đừng làm như vậy! Thật là ác quá!" Gã A Tiêu nói xong, vội vàng mở cửa sổ điên cuồng nôn mửa.

Kim Cương nhìn thấy gã lại nôn thành như vậy, trong lòng hẳn không nhịn được một hồi ghê tởm, cũng mở cửa sổ ra nôn thốc nôn tháo.

"A Tiêu, ghê tởm rồi hả? Không phải là đại tiện a, so với mày đứng trên phố gả giao phối cùng chó, cái nào ghê tởm hơn?" Gã A Chuông biến thái tình bơ nói.

"Sao lại có loại ghê tởm như vậy chứ? Cái đó lại có thể gia tăng tình thú? Mày đúng là! Đúng là quá đáng mà! Quá biến thái rồi!" Gã A Tiêu vừa nói vừa nôn.

"Cũng không khác gì nhau, biến thái giống nhau thôi, mày đừng ngồi đó mà nói tao!" A Chuông phá lên cười ha ha, "Lão Đại, chúng ta tới nay đến chỗ nào đó ăn mừng một chút đi! Tạ Thư Dật vừa chết, chúng ta cũng không còn sợ gì nữa."

Kim Cương nói: "Không! Tao bây giờ nghĩ kỹ một chút, Tạ Thư Dật chết rồi, Long Đế Uy chắc sẽ không bỏ qua nhanh như vậy? Có khả năng sẽ hoài nghi chúng ta, chúng ta nên cẩn thận một chút, tốt nhất là khi đi ra ngoài hãy tránh né cái chuyện này ra, chờ mọi chuyện đi qua, chúng ta trở về cũng không muộn."

"Lão Đại nói rất đúng, Tạ Thuật đột nhiên bỏ mình, chỉ sợ Tạ gia cùng Tứ Đại Gia Tộc sẽ không từ bỏ việc báo thù, chúng ta tốt nhất là nên tránh đi." A Tiêu đồng ý, "Chúng ta tốt nhất là nên dùng thuyền đi MaCao hoặc Hồng Kong, chờ cho mọi chuyện lắng xuống rồi quay trở về bình thường."

"Được rồi được rồi, vậy tối nay cũng có thể đến Dạ Chi Hoàng Triều hoặc là Minh Nhật Đế Quốc nhé, tìm mấy em xinh đẹp đến bồi Lão Đại, hôm nay đang có hứng, A Chuông sẽ mời Lão Đại!" Gã nói xong tà tà cười.

"A Chuông tao thật không nói nổi nữa, mày quá biến thái rồi, hại Lão tử hôm nay có thể ngay cả cơm cũng ăn không vô." Kim Cương nói.

"Nhưng Lão Đại, anh đã cũng đã bắt cô ta uống nước tiểu của anh mà, anh là đang chó chê mèo lắm lông a!" A Chuông nói.

"Nước tiểu ghê tởm bằng phân sao? Nghe nói có người còn uống nước tiểu để trường thọ! Có nghe nói ăn phân sẽ được trường thọ sao?" Kim Cương tức giận nói.

"Dạ, dạ, dạ, là em không đúng, tối nay em xin bồi tội, tìm mấy em xinh đẹp để Lão Đại vui vẻ chơi đùa một chút, không phải là anh rất thích loại trò chơi này sao?" A Chuông nói.

"Khó có được dịp mày có lòng như thế! A Chuông, tối nay hãy đến Minh Nhật Đế Quốc! Trước khi đi, tao muốn cô nàng Hoa Hồng Trắng gì đó đến bồi tao! Nghe nói cô ta là đào có giá nhất ở đây, cũng rất điêu luyện!" Kim Cương nói.

"Lão Đại à! Hoa Hồng Trắng cần phải tốn không ít tiền a!" Gã A Chuông không khỏi khổ não kêu lên.

"A Chuông! Lão tử nuôi mày lâu như vậy! Không thể có được Hoa Hồng Trắng sao? Ba người chúng ta cùng nhau còn không được?" Kim Cương rống lớn.

"Được rồi được rồi! Hoa Hồng Trắng thì Hoa Hồng Trắng!" A Chuông chỉ đành phải nhắm mắt đáp ứng, hối hận lời mời khách mình đã nói ra.

Đến buổi tối, A Chuông và A Tiêu đẩy Kim Cương nghênh ngang đi vào Minh Nhật Đế Quốc, bọn chúng ngồi xuống ghế salon, sau đó chỉ danh Hoa Hồng Trắng, má Tang đến cáo lỗi nói rằng Hoa Hồng Trắng đã được người khác mua ngày hôm nay rồi, Kim Cương liền nổi giận gào lên.

"Lão tử thiếu tiền sao! Ta ra giá gấp đôi, mau kêu Hoa Hồng Trắng ra trước mặt lão tử!" Kim Cương mở trừng hai mắt, "Bà mà không tìm cô ta tới đây, có tin là tôi đốt quán bà hay không hả?"

Má Tang lúm đồng tiền cười như hoa nói với Kim Cương: "Ây da, Kim gia, ngài đừng vội mà, tôi có thể gọi Hồng Anh Đào tới đây hầu ngài mà, cô ấy là người mới tới, đủ non, tuyệt đối hợp khẩu vị của ngài, tương lai không xa, cô ấy tuyệt đối có thể thay thế vị trí của Hoa Hồng Trắng, ngài còn không tin sao? Để tôi lập tức gọi cô ấy tới đây."

"Apple, mau gọi Hồng Anh Đào tới bao sương này, nhanh lên một chút!" Má Tang quay lưng nói với cô bé phía sau.

"Vâng!" Cô gái tên Apple vội vàng chạy ra ngoài, không được bao lâu, một cô gái trẻ mặc một chiếc quần cụt đồ chót, khuôn mặt hóa trang cực kỳ mỹ hoặc, là lướt đi vào bao sương của Kim Cương, khiến cho ba gã đàn ông sáu con mắt sáng rực lên, thiếu chút nữa chảy nước miếng đầy trên đất.

"Kim gia, đây chính là Hồng Anh Đào, ngài xem, không tệ chứ?" Má Tang cười lung linh nhìn Kim Cương.

"Kim giaaaaaaaa"

~~ Hồng Anh Đào cất giọng dẻo kẹo, đôi môi đỏ mọng chu lên, nũng nịu kêu, cũng thuận thế ngồi lên đùi của Kim Cương.

Một tiếng Kim gia, cũng đem Kim Cương ninh như luôn rồi, hấn vội vàng ôm mỹ nhân vào trong ngực, hai tay thô ráp nặng nề không ngừng sờ soạng trên người cô nàng.

"Không tệ, hàng không tệ, Hồng Anh Đào, gia thích chơi kích thích, em có thích không?" Kim Cương hưng phấn mà nói.

"Kim gia, ngài thích kích thích sao? Anh đào cũng rất thích kích thích, nhất là cái loại kích thích đến tận xương tủy a, em thích nhất là như vậy!" Hồng Anh Đào rử rĩ thổi hơi vào bên tai Kim Cương.

"Có thật không? Vậy thì tốt quá, tốt quá! Rất hợp khẩu vị của ta! Ta thích! Ta thích!"

"Gia thích là tốt rồi, thích là tốt rồi, Anh Đào, phục vụ Kim gia thật tốt nha!" Má Tang hài lòng cười nói.

"Được rồi, được rồi, lần này coi như xong, nhớ đừng có lần sau a!" Kim Cương phát tay, má Tang cùng mấy người khác cũng nhanh chóng rời khỏi đó.

"Biết uống rượu không?" Kim Cương hỏi Anh Đào.

"Người ta không biết uống rượu đâu, Kim gia dạy người ta phải uống rượu thế nào nha!" Hồng Anh Đào tựa như con rắn uốn éo trên người Kim Cương mỉa mai nói.

"Không uống được? Vậy ta dĩ nhiên phải dạy cho em rồi!" Kim Cương cười ha ha nói, "Làm quen một chút, đây là Tiêu ca của em, còn đây là Chuông ca!"

“Tiêu ca, Chuông ca!” Hồng Đào Anh ngọt ngào kêu lên.

A Chuông và A Tiêu hiểu rõ Lão Đại cũng thích cô nàng rồi.

“Lão Đại, Hồng Anh Đào hoàn toàn không thua kém Hoa Hồng Trắng a, em cảm thấy em ấy so với Hoa Hồng Trắng, đáng đáp còn đầy đà hơn.” A Tiêu chảy nước miếng nói.

“Đúng vậy a, đúng vậy a! Anh Đào, cho anh ôm em một cái nào!” A Chuông sồn sồn muốn ôm Hồng Anh Đào.

“Không cần nha, người ta muốn gần anh Kim ca cơ, hay là gọi Kim ca nhé, gọi anh bằng Kim gia nghe già lắm nha!” Hồng Anh Đào nói.

“Tùy em, gọi thế nào cũng được, gọi là Kim tiểu đệ đều được!” Kim Cương cười lớn lên ha ha.

“Để anh dạy cho em uống rượu! Há miệng ra nào!”

Hồng Anh Đào nghe theo lời Kim Cương khẽ nhếch miệng lên, Kim Cương không nói lời nào, uống một ngụm rượu rồi mớm cho Hồng Anh Đào, cô nàng bị sặc đến nổi ho khan.

“Kim ca, có kiểu uống rượu thế này sao?” Hồng Anh Đào ho đến nổi nước mắt cũng chảy ra rồi, thờ không ra hơi hỏi.

“Em thật sự không biết uống rượu sao, má Tang cũng quá nóng vội rồi, từ lượng không tốt đã vội vàng đẩy em lên khán đài rồi, sau này em làm thế nào đây a!” A Chuông tỏ vẻ nghi ngờ nói.

“Ai nói em không uống được!” Hồng Anh Đào đoạt lấy chai rượu ngoại trên tay Kim Cương, há miệng tu ừng ực.

“Uống rượu không phải là uống như em! Em như vậy... hey, người thua thiệt chính là em a!” A Tiêu thấy đáng vẻ hơn thua của Hồng Anh Đào không khỏi buồn cười.

Hồng Anh Đào ném chai rượu sang một bên, cười nham nhở: “Thua thiệt, cùng lắm thì bị các anh ăn sạch thôi!”

Kim Cương hung hăng nắm lấy một bên ngực của Hồng Anh Đào, cười hài lòng: “Rất có bản lĩnh!”

A Tiêu và A Chuông thấy vậy cũng không nhịn được liền chạy tới nắm bên còn lại.

“Các anh à, chúng ta chơi trò đoán số có được không?” Hồng Anh Đào nũng nịu đẩy tay Kim Cương ra.

“Được, được, chúng ta chơi đoán số, ai thua sẽ bị phạt.” A Chuông hào hứng nói.

“Tốt, phạt thế nào cũng được! Quần áo của em tóm lại là cũng bị mấy anh cời sạch a!” Hồng Anh Đào cười nham nhở.

“Nói hay! Nói rất hay!” Kim Cương phá lên cười ha ha, “Không tệ, em so với Hoa Hồng Trắng còn bạo dạn hơn nhiều, anh đây thích!”

“Vậy chúng ta bắt đầu chơi đoán số nhé!” Cô nàng mỉa hoặc nói.

“Bắt đầu!”

Chơi một hồi, quần áo của Hồng Anh Đào đều bị 3 gã đàn ông lột sạch, cuối cùng chỉ còn mỗi đồ lót, đáng người khiêu gọi chỗ nào ra chỗ nấy khiến cho ba tên dâm đảng nước miếng chảy ròng ròng.

“Hồng Anh Đào, anh bao trọn em hôm nay, chúng ta ra ngoài tiếp chơi nhé!” Kim Cương nói.

“Lão Đại, ở đây được rồi!” Gã A Chuông có chút nhịn không nổi nữa rồi.

Kim Cương trừng mắt liếc hắt một cái, sau đó nói với Hồng Anh Đào: “Không phải là em cũng muốn thử kích thích một chút sao? Đi theo anh đây đến đó chơi kích thích chứ? Nơi đó đạo cụ nào anh cũng có cả!”

Hồng Anh Đào nghe Kim Cương nói như vậy, không khỏi mở trừng hai mắt, sau đó nói: “Tốt, thật ra thì cũng không cần phải đến nhà anh, ở Minh Nhật Đế Quốc cũng có phòng khách đặc biệt, bên trong thiết bị nào cũng có a!”

“Thì ra là em cũng biết thứ này a!” Kim Cương không khỏi phá lên cười ha ha.

“Kim ca, đi vào con đường này cũng chẳng có gì tốt, đây chính là nỗi khổ tâm của Anh Đào a!” Hồng Anh Đào ra vẻ thương tâm mà nói.

“Đừng buồn, đừng buồn, từ giờ anh đây sẽ yêu thương em thật tốt!” Kim Cương kéo Hồng Anh Đào vào trong lòng muốn hôn, cô nàng cười hi hi tránh được.

“Kim ca, thế nào, chúng ta đến phòng VIP đó, Hồng Anh Đào em sẽ chơi với anh đủ kiểu!”

“Vậy còn chờ gì?” Kim Cương đã sớm không nhịn được nữa.

Bốn người tiến vào phòng VIP đặc biệt, quả nhiên bên trong đạo cụ nào cũng có.

“Minh Nhật Đế Quốc đúng là một nơi đáng để chơi!” Kim Cương cảm thán.

“Kim ca, anh muốn em làm em là y tá, hay là hầu gái? Hay là để em làm nữ sát thủ?”

“Nữ sát thủ? Nữ sát thủ chơi như thế nào? Anh đây đúng là chưa thử qua bao giờ.” Kim Cương có chút ngạc nhiên nói.

“Kim ca, anh đúng là lạc hậu a, vai nữ sát thủ là trò chơi mới nhất đang hot ở Minh Nhật Đế Quốc đấy, xem ra các anh cũng rất ít khi đến đây chơi đùa nha!” Hồng Anh Đào bêu môi.

“Không thể nào? Cái đó là thế nào đây?” Hồng Anh Đào hoàn toàn khơi dậy hứng thú của Kim Cương.

Hồng Anh Đào uyển chuyển lướt qua ngực của ba gã đàn ông, sau đó làm dáng ưỡn ẹo nói: “Kim ca, em sẽ diễn nhân vật nữ sát thủ, cầm súng giả vờ tới ám sát ba người các anh. Sau đó, các anh có thể làm bộ đã bị em khống chế, em sẽ trói ba anh lại, sau đó, từ từ giết từng người một.” Hồng Anh Đào sờ hai quả núi vĩ đại của mình, rồi lại đưa tay lướt qua hạ thân, liếc mắt đưa tình nhìn đám người Kim Cương((((((((Áy dà, cái này chắc lại thuyết âm mưu gì đây.... Mị nghi lắm à nha.....))))))))))

“Dùng cái này, từ từ hành hạ các anh tới chết. Thế nào, các anh đồng ý chứ?”

“Wow, kích thích! Rất kích thích! Anh đây còn chưa thử qua tư vị bị đàn bà chiếm lấy, được được được, đến đây đi, đến đây đi, mau đến giết bọn anh, đem bọn anh trói lại! Bọn anh không đợi nổi rồi!” Gã A Chuông nhanh nhẩu, vừa nghĩ tới cảm giác đó, gã hưng phấn chảy cả nước miếng.

“Tốt, vậy em đi chuẩn bị đạo cụ.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Rập Bấy!

Hồng Anh Đào xoay người lại, đi vào căn phòng bên trong, rất nhanh đã thấy cô nàng đi ra, cô nàng đã vén mái tóc dài lên, đeo một chiếc kính đen che mắt nửa khuôn mặt, trên người mặc một bộ đồ da cực ngắn, gọi là quần áo thi hơi quá, chẳng qua cũng đủ che chỗ cần che. Mặc cùng với chiếc quần đen siêu ngắn là đôi tất lưới màu đen gọi cảm, đi đôi giày cao gót màu đen, tay phải Hồng Anh Đào cầm một chiếc súng lục đen nhánh, tay trái lại cầm ba sợi dây da màu đen, cả người đều toát ra vẻ khiêu gợi mị hoặc.

Trang phục bắt mắt của Hồng Anh Đào khiến cho tiểu đệ của A Tiêu và A Chuông lập tức đứng nghiêm chào cò, Kim Cương cũng xoắn cả người lại, xị mắt mũi.

Chỉ thấy Hồng Anh Đào cúi người lộn mấy vòng trên mặt đất, đáp ngay trước mặt của A Tiêu và A Chuông, sau đó uy nghi đứng lên, dùng súng chĩa vào thái dương của A Chuông, thấp giọng quát: “Ta là nữ sát thủ! Đến đòi mạng của các người.”

A Chuông rất phối hợp giọng hai tay lên: “Mỹ nhân, đừng giết tôi, muốn tôi làm gì tôi cũng nguyện ý!”

Hồng Anh Đào cười duyên nói: “Thế này mới ngoan.”

Sau đó, cô nàng lại dí súng vào đầu A Tiêu, ra lệnh: “Ngươi, đi trói hần lại! Nếu không súng đạn không có mất đâu!”

“Dạ, dạ, dạ!” A Tiêu cũng hưng phấn kéo A Chuông lên ngồi trên chiếc ghế da, vòng tay gã ra sau trói lại.

“Trói cho chặt một chút, như vậy chơi mới vui!” Hồng Anh Đào khanh khách cười.

A Tiêu theo lời cô nàng, trói A Chuông thật chặt.

“Ngươi, trói hần lại!” Hồng Anh Đào lại chỉ vào Kim Cương.

“Rất hoan nghênh!” Kim Cương vô cùng phối hợp, vòng tay ra sau xe lăn, A Tiêu cũng đem hai tay của hần trói chặt.

“Ngươi! Để ta tự làm!” Hồng Anh Đào chĩa súng vào A Tiêu.

A Tiêu làm bộ sợ sệt ngồi lên ghế da, sau đó Hồng Anh Đào liền để súng xuống, kéo hai tay của A Tiêu ra sau ghế cột thật chặt.

“Các người, ai tới trước?” Hồng Anh Đào hài lòng đứng lên nhìn một lượt hỏi.

“Ta!” “Ta!” “Ta!” Ba gã đàn ông tranh nhau mà nói.

“Lão Đại, A Chuông, đề tôi tới trước! Lão Đại, anh cũng không có cách nào để Anh Đào tiểu muội có thể thoải mái a, để chúng em khiến cho em ấy sung sướng trước, em ấy mới có thể tới phục vụ anh thật tốt! A Chuông, hôm nay mày được ch*.ch con nhỏ tâm thần đó lâu nhất, lần này, Hồng Anh Đào mày phải để tao tới trước.” Bộ dạng A Tiêu đã gấp lắm rồi, hẳn không nể nang gì lớn tiếng nói.

“Bà nội mày, lúc chiều làm là một con điên, tối hôm nay gặp được Hồng Anh Đào tiểu muội, đây mới chính là tư vị đáng hưởng thụ! Được rồi, được rồi! Tao cũng không thèm giành với mày, mày tới trước đi, tới đi!”

Hồng Anh Đào không khỏi há hốc miệng, kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Các người ch*.ch một bệnh nhân tâm thần? Sao các người lại có thể có cái loại ham mê này chứ? Em rất thích kiểu đàn ông cái gì cũng dám làm như các anh, vấn đề là, một kẻ bị bệnh tâm thần, sao có thể khơi dậy hứng thú của các anh chứ?”

“Cái này, em không biết đâu, người đàn bà tâm thần đó, vóc dáng cực kỳ hoàn hảo a! Chẳng qua là bị kích thích quá mức nên mới bị điên! Chúng ta đến bệnh viện tâm thần chơi với cô ra một chút! Đem cô ta chơi đến chết đi sống lại a! Nhiều năm trước, lần đầu tiên của cô ta cũng đã sớm dâng hiến cho bọn anh đây rồi! Người đàn bà, dáng người thật sự quá đẹp, nhớ tới cô ta lại khiến tiểu đệ của anh đây nhảy tung tung rồi! Anh Đào tiểu muội, em không biết đâu, cô ta cho dù là đã bị tâm thần, nhưng lai lịch của cô ta rất lớn, cô ta chính là con gái nuôi của Tà gia - Tà Trường Viên trong Tứ Đại Gia Tộc. Người đàn bà này vô cùng độc ác, đem em gái ruột của mình đẩy xuống biển, rồi mạo danh em gái của mình, muốn cùng tên tiểu tử Tà Thụ Dật ở chung một chỗ, sau này mọi chuyện bị bại lộ. cô ta không chiếm được liền nổi dã tâm muốn giết chết Tà Thụ Dật, bắn hắn một phát súng, khiến hắn bị thương nặng. Kết quả, cuối cùng Tà Thụ Dật cũng chết ở trên tay bọn ta rồi! Bọn anh đã động tay động chân lên xe của hắn, hắn cứ như thế mà lao thẳng xuống sông, chết lênh bà lênh bênh rồi!”

Gã A Chuông có chút say, đắc ý nói hết với Hồng Anh Đào.

“A Chuông!” Kim Cương và A Tiêu không kịp ngăn cản gã A Chuông đang tự dương tự đắc quên trời quên đất kia.

A Chuông lúc này mới nhận ra mình nói sai rồi, ai nấy đều chột dạ, đồng loạt cầm nín nhìn về phía Hồng Anh Đào.

Hồng Anh Đào nghe A Chuông nói xong, không khỏi sợ ngây người, hồi sau đứng dậy nói: “Các anh thật lợi hại, bắt quá, những chuyện này chẳng liên quan gì đến em, không nói chuyện này nữa. Ba anh đến đây là để vui chơi, chúng ta bắt đầu trò chơi nhé, ba người các anh, rốt cuộc là ai muốn lên trước?”

Nhìn thấy Hồng Anh Đào có vẻ là không có sao, ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, muốn mở miệng bảo Hồng Anh Đào cời dây trời ra, nhưng nghĩ lại trò chơi kích thích là như thế, liền từ bỏ ý định.

“Nói hay lắm, anh đây tới trước!” A Tiêu không đợi nổi nữa, hí hửng nói.

“Được, vậy thì anh lên trước!”

Hồng Anh Đào nở nụ cười ngọt ngào, sau đó lui ra, mở cánh cửa phòng bao này ra.

“Này! Em đi đâu thế?” A Tiêu có chút nóng nảy kêu lên.

Hồng Anh Đào quay đầu lại nhìn gã, thản nhiên cười: “Em đi thay bộ quần áo mát mẻ hơn, dễ dàng vận động hơn đến phục vụ mấy anh a!”

“À, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút! Anh chịu không nổi nữa rồi!” A Tiêu gấp gấp nói.

Hồng Anh Đào nhanh chóng biến mất sau cánh cửa, nhưng khi bước vào lại ăn mặc vô cùng chỉnh tề.

“Không phải là em nói đi thay bộ nào mát mẻ hơn đến chơi với bọn anh sao?” Nhìn thấy Hồng Anh Đào kín như bưng, A Tiêu liền cảm thấy kỳ quái.

“Chờ một chút!” Hồng Anh Đào đá lông nheo với gã một cái, sau đó đứng bên cạnh cửa, tiện tay mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa đột nhiên có vài người tiến vào, mà người đi đầu tiên chính là kẻ mà bọn chúng cứ cho rằng hắn đã chết rồi – Tà Thụ Dật! Theo sau hắn là Long Đế Uy và Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Tiễn Biệt Kim Cương!

Kim Cương còn cho là mình nhìn thấy ma, trợn to hai mắt nhìn Tạ Thử Dật, không tin nói: “Tạ Thử Dật! Mày...mày vẫn chưa chết?”

Tạ Thử Dật cuồng ngạo đứng trước mặt hắn, ung dung nói: “Kim Cương, mày cho rằng Tạ Thử Dật này dễ dàng bị người khác giết chết vậy sao? Sự chuẩn bị của mày, đối phó với người khác còn được, muốn đối phó với Tạ Thử Dật tao? Còn kém lắm!”

Tạ Thử Dật xoay người nói với Hồng Anh Đào: “Không hổ là nhân tài đứng đầu của Sở gia, Anh Đào, cảm ơn cô, nếu không có cô, ba tên này e là cũng không dễ dàng bắt được!”

“Tạ thiếu, có thể giúp ngài cùng với Thiếu chủ và Long thiếu gia, đó chính là vinh hạnh của Anh Đào!” Anh Đào cung kính nói, ngay sau đó, cô liền nghiêng mắt nhìn sang Sở Lâm Phong, ánh mắt đầy vẻ phức tạp và buồn bã.

Sở Lâm Phong chẳng qua là mỉm cười nói với cô: “Anh Đào, vất vả cho cô rồi.”

“Lúc này tôi bị gã Kim Cương ghê tởm đó dùng miệng rút rượu, Lâm Phong, tôi muốn anh bồi thường tổn thất cho tôi.” Anh Đào có chút tức giận dậm chân, nhìn chằm chằm Sở Lâm Phong.

“A, như vậy đi, chiếc Aston ngoài kia, tôi cũng chán rồi, cô đem nó đi đi.” Sở Lâm Phong hơi hột ném chìa khóa cho Anh Đào.

Anh Đào theo bản năng thò tay mà tiếp nhận cái chìa khóa, mặt đỏ bừng vừa tức vừa buồn nhìn Sở Lâm Phong.

“Anh...” Anh Đào giận đến mức nói không thành lời.

Sở Lâm Phong không để ý, xoay người nói với Tạ Thử Dật: “Thử Dật, ba tên này, giao cho cậu xử lý.”

Kim Cương lúc này mới nhận ra, đây hết thảy đều là một cái bẫy rập mà thôi, hắn tức giận gào lên: “Tạ Thử Dật! Long Đế Uy! Sở Lâm Phong! Chúng mày sẽ không được chết từ tế!”

“Chúng tao sẽ sống thật tốt! Kim Cương, mày gây nghiệt thì phải tự gánh chịu hậu quả, hôm nay sẽ là ngày cuối đời của mày!” Tạ Thử Dật lạnh lùng nhàn nhạt nói.

“A, Tạ thiếu, đúng rồi, bọn chúng còn nói, mới chiều nay bọn chúng đã đến bệnh viện tâm thần gặp Trì Hải Hoan. Trì Hải Hoan đã điên rồi, bọn chúng thậm chí ngay cả người điên cũng không bỏ qua! Loại đàn ông cặn bã này, nhất định phải băm chúng thành trăm mảnh!” Anh Đào tức giận nói.

“Cái gì? Còn có chuyện này?” Tạ Thử Dật cơ hồ không tin nổi, mặc dù trong lòng hắn rất chán ghét, căm hận Trì Hải Hoan, nhưng hắn chỉ muốn dùng đến pháp luật để trừng phạt cô ta, cũng không hề muốn dùng cách khác! Ba tên này! Quả thật không phải là người! Trì Hải Hoan đã biến thành kẻ điên, vậy mà Kim Cương vẫn không tha cho cô ta!

Tạ Thử Dật xoay người, tức giận trừng mắt nhìn Kim Cương: “Kim Cương, làm sao mày có thể làm như thế? Trì Hải Hoan chỉ là một người điên! Một người điên! Cô ta đã điên rồi, chúng mày lại vẫn đối với cô ta làm ra chuyện không bằng cảm thù như vậy! Tao sẽ băm mày thành trăm mảnh!” Câu cuối Tạ Thử Dật cơ hồ mà gào lên.

Kim Cương nhìn thấy bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của Tạ Thử Dật, cũng có chút sợ hãi, hắn nhắm mắt đổi giọng nói: “Tạ Thử Dật, tôi chỉ là muốn đi xem cô ta một chút mà thôi, muốn xem là cô ta điên thật hay giả điên, cậu cũng biết rõ tôi mấy năm trước đã không thể nào cử động được, làm sao có thể cưỡng hiếp cô ta? Tất cả đều là bọn A Chuông A Tiêu làm! Lúc đó tôi đã khuyên can bọn chúng không nên làm như vậy nhưng mà chúng không nghe! Tôi biết làm sao được? Tôi chỉ là một người tàn tật, bọn chúng muốn giết cậu, tôi cũng không cách nào ngăn được. Muốn chém muốn giết thì hãy giết A Tiêu A Chuông! Không phải là tôi làm!”

A Chuông và A Tiêu thấy Kim Cương đột nhiên đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu bọn chúng, giật mình.

“Lão Đại, chúng tôi trung thành với ông, không hề bất nghĩa! Đến thời khắc sinh tử, ông lại đẩy hết mọi trách nhiệm lên đầu chúng tôi? Ông thật quá đáng! Mọi chuyện anh em chúng tôi làm, còn không phải là vì ông mà bày mưu tính kế sao? Còn ông lại quay đầu phỉa sạch sẽ?” A Chuông tức giận nhìn Kim Cương.

“Tao không có trách nhiệm gì cả, không phải chúng mày đã cưỡng hiếp Trì Hải Hoan sao? Táy máy tay chân trên xe của Tạ Thử Dật cũng không phải là chúng mày làm sao? Tao lúc nào cũng ngồi trên xe lăn, có thể làm được gì chứ?” Kim Cương lên tiếng phủ nhận mọi tội lỗi, kiên quyết đổ tội cho đàn em.

“Kim Cương! Uống công bọn tao trung thành với mày như vậy, chúng ta đã từng nói anh em có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, bây giờ cái chết đang nằm ngay trước mắt, mày lại không để ý đến đạo nghĩa huynh đệ, đẩy hết mọi tội lỗi lên đầu bọn tao! Kim Cương! Là tao mù mắt nên mới đi theo mày!” A Tiêu tức giận quát to lên.

Tạ Thử Dật lạnh nhạt khoanh tay đứng nhìn chừ tở cắn nhau, không khỏi chặc lưỡi.

Ba gã không ngừng đầu khẩu bồng chốc thành trò hề, A Tiêu đột nhiên ngừng đầu khẩu cầu Tạ Thử Dật: “Tạ thiếu, hãy tha cho chúng tôi một cái mạng! Chúng tôi làm đều là do Kim Cương sai khiến, tất cả là do Kim Cương a! Chúng tôi trung thành với hắn như thế, nhưng hắn lại muốn tôi và A Chuông làm tấm bia đỡ đạn cho mình! Chúng tôi cũng là người bị hại a! Các người bỏ qua cho chúng tôi đi mà! Muốn chém muốn giết, thì giết Kim Cương kia! Giết hắn đi! Loại người như hắn, tráo trở, không để ý tới đạo nghĩa huynh đệ, tốt nhất là giết chết hắn, tôi tuyệt đối một cái nháy mắt cũng không có!”

“Phải không?” Tạ Thử Dật trầm trồ hỏi.

“Đúng thế, đúng thế!” A Chuông và A Tiêu vội vàng gật đầu.

“Nếu hần đã bắt nân, các người cũng không bắt nghĩa, tôi sẽ cho các người một cơ hội.” Tạ Thử Dật nói.

Hai gã nghe vậy vừa mừng vừa sợ, vội vàng gật đầu.

Tạ Thử Dật đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống một lượt, sau đó nói với A Tiêu và A Chuông: “Tôi giao Kim Cương cho các người xử lý! Nếu như các người muốn sống, thì nhất định phải giết Kim Cương!”

Hai gã không khỏi kinh hồn bạt vía nhìn nhau, bọn họ được sống, Kim Cương phải chết?

Kim Cương nghe Tạ Thử Dật nói như vậy, không khỏi nóng nảy quát A Tiêu A Chuông: “A Chuông! A Tiêu! Đừng mắc bẫy của Tạ Thử Dật, hãy nghĩ mà xem, trước kia hần đối xử với bọn mày thế nào! Bọn mày không được tin lời của hần!”

A Chuông và A Tiêu thấy có thể giữ lại một cái mạng, đều không hèn mà gặp cùng nhìn Kim Cương, lác đầu nói: “Kim Cương, đã quá muộn rồi!”

“Tạ thiếu, anh muốn chúng tôi làm gì?” A Chuông gấp gáp hỏi, gã thật sự rất muốn sống.

“Cái này, các người hãy thử nghĩ xem phải làm thế nào không được để lại dấu vết!” Tạ Thử Dật không thay đổi sắc mặt, nhàn nhạt nói.

Ba gã này, tội ác tày trời, hần tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào, chẳng qua là, nhìn thấy bọn chúng chó cùng rứt đậu, liền muốn lợi dụng bọn chúng thật tốt, không cần mình phải đích thân ra tay.

“Vậy anh muốn chúng tôi phải làm sao?” A Chuông lo lắng hỏi.

“Các người hãy nhìn đây.” Long Đế Uy đứng ra chỉ đạo.

“Anh Đào, cô đi ra ngoài trước đi!” Sở Lâm Phong xoay người nói với Anh Đào.

Anh Đào có chút do dự nhìn Sở Lâm Phong, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

“Tôi sẽ thả các người ra trước, chờ xem các người thế nào thực hiện lời vừa nói kia!” Tạ Thử Dật nói.

Long Đế Uy cười trối cho A Chuông và Kim Cương, hai gã do dự nhìn nhau một cái, sau đó không chút do dự cởi dây trói Kim Cương ra.

“A Tiêu, A Chuông, cảm ơn!” Kim Cương không khỏi cảm động đến rơi nước mắt, nhưng đột nhiên hần lại bị A Chuông và A Tiêu đẩy tới gần cửa sổ.

“Lão Đại, cảnh đêm đẹp chứ?” A Chuông lạnh lùng hỏi.

“Đẹp!” Kim Cương trong lòng bất an chậm rãi trả lời.

“Đẹp là tốt rồi, ông nhìn lâu một chút, sau này sẽ không được nhìn nữa đâu!” A Tiêu nói.

“Chúng mày, hai đứa chúng mày muốn làm gì? Chúng mày muốn làm gì?” Kim Cương lúc này chợt hiểu ra, bọn chúng cười trối cho hần không phải là cứu hần.

Thấy cái chết cận kề trước mắt, hần thấy kinh hô to: “Cứu mạng! Cứu mạng a!”

A Chuông liền cho hần một đấm ngay giữa mặt, Kim Cương trợn mắt một cái rồi ngất đi, sau đó hần và A Tiêu nâng chiếc xe lăn lên, Tạ Thử Dật đứng đó cũng có chút không dám nhìn, hần quay đầu đi nơi khác, một khắc đó, A Tiêu và A Chuông không chút tiếng động, cứ thế ném Kim Cương ra ngoài cửa sổ.

Long Đế Uy và Sở Lâm Phong không khỏi hít một hơi khí lạnh, hai gã kia, ngay cả chớp mắt một cái cũng không có, coi Kim Cương như quả đào mà ném ra ngoài cửa sổ, thật đúng là lòng dạ ác độc!

Hai người bọn võ tay một cái ra vẻ tán thưởng, A Chuông thấy thế liền nịnh hót Tạ Thử Dật: “Tạ thiếu, như vậy anh đã hài lòng chưa? Kim Cương đã bị hai chúng tôi giết chết rồi, anh cũng không còn bất kỳ chứng cứ nào nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy a! Anh bỏ qua cho chúng tôi nhé, anh đã nói giết hần rồi, bọn tôi có thể sống mà!” A Tiêu cũng khẩn cầu Tạ Thử Dật.

“Nhưng mà, tôi cũng chưa từng nói sẽ bỏ qua cho các người. Ở đây có một khẩu súng, chúng ta sẽ đi ra ngoài trước, cái này dành cho các người. Trong hai người, chỉ có một người được sống đi ra ngoài, các người hãy tự bàn bạc với nhau.” Tạ Thử Dật vô tình nói.

“Cái gì?” A Tiêu và A Chuông đồng loạt kêu lên, hai gã không khỏi kinh hoàng, không ngờ tới Tạ Thử Dật lại ra chiêu này! Giữa hai người bọn chúng, chỉ có một kẻ sống sót!

Hai gã lập tức đồng thời hung hăng lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm đôi phương.

“Đế Uy, ném súng cho bọn chúng, chúng ta nên đi thôi.” Tạ Thử Dật nói xong liền quay lưng đi ra ngoài.

Sở Lâm Phong đeo bao tay da, dùng khăn giấy cầm khẩu súng mà lúc nãy Anh Đào dùng làm đạo cụ, nghiêm túc lau tới lau lui mấy lần.

“Bên trong khẩu súng này chỉ có ba viên đạn, bọn mày nên tiết kiệm một chút!” Sở Lâm Phong nhàn nhạt nhìn A Tiêu và A Chuông nói.

Sau đó, Sở Lâm Phong lại chậm rãi nói: “Căn phòng này, thật ra là phòng tao chuyên dùng để nghỉ ngơi, Minh Nhật Đế Quốc đã sớm đổi chủ, bị Sở gia chúng ta thu mua rồi, chẳng qua là, người ngoài không ai biết mà thôi! Chúng tao đã bố trí ở đây rất nhiều thân thủ tinh anh, không nghĩ tới, chúng mày lại chọn Minh Nhật Đế Quốc. Khi chúng mày đặt một ngón chân vào cửa, bọn tao liền nhận được tin tức. Nói cho mày biết, căn phòng này cách âm rất tốt, cánh cửa đó là cửa chống đạn, mặc dù là quẹt thê, nhưng người ở bên trong muốn đi ra ngoài nhất định phải có mật mã thì cửa mới mở ra, cho dù mày có quẹt thê đến trăm lần mà không có mật mã của tao, thì cũng không cách nào ra ngoài. Kê nào thắng thì hãy đến bên cạnh cánh cửa, có một cái nút màu đỏ, đó chính là chuông báo! Nghe được tiếng chuông vang lên, tao sẽ mở cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Nhạc Nhạc Thật Sự Trở Lại Rồi!

Sau khi xử lý đám người Kim Cương, Tạ Thử Dật đưa Hải Nhạc đến bệnh viện tâm thần thăm Tri Hải Hoan, nhưng không kể cho cô nghe về những gì mà bọn Kim Cương đã làm với Tri Hải Hoan, nếu như Hải Nhạc biết được, cô nhất định sẽ áy náy, đổ lỗi cho chính mình.

Dẫn hai người đến trước cửa phòng của Tri Hải Hoan, nhân viên hộ lý có chút e ngại nhắc nhở: “Tình trạng của bệnh nhân đã nghiêm trọng hơn rồi, các vị hãy cẩn thận, đừng làm cô ấy kích động.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô!” Tạ Thử Dật nhìn cô hộ lý gật đầu, sau đó nắm bả vai Hải Nhạc cùng tiến vào trong phòng.

Căn phòng rộng rãi chỉ có một mình Tri Hải Hoan, tóc dài xõa ra, cô ta ngồi co ro một góc tường, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Chị, em là Hải Nhạc đây! Chị có nhớ em không?” Hải Nhạc đau lòng khẽ hỏi, nước mắt cũng không nhịn được dâng lên rồi.

Tri Hải Hoan nghe được giọng nói của Hải Nhạc như được kích hoạt công tắc, cô ta ngừng lẩm bẩm, cũng ngừng run rẩy, đột nhiên đứng lên, tiến đến gần, Hải Nhạc, hai mắt như thù hận nhìn chằm chằm vào cô.

“Chị, chị...” Hải Nhạc vừa đau lòng vừa sợ, khóc lên.

“Đừng khóc, đừng khóc!” Tạ Thử Dật không khỏi ôm Hải Nhạc lùi về phía sau vài bước, bởi vì ánh mắt của Tri Hải Hoan thật sự rất đáng sợ, cái loại ánh mắt đó giống như là muốn đem hấn và Hải Nhạc nghiền nát mà phanh thây vậy!

Xem ra, cô ta thật sự điên rồi, là người trong trạng thái điên cuồng mới có cái loại ánh mắt đó!

Tạ Thử Dật còn đang suy nghĩ, ánh mắt của Tri Hải Hoan đột nhiên hung ác trợn to, nhào tới chỗ Hải Nhạc, Tạ Thử Dật vốn vẫn luôn phòng bị cô ta, hấn một tay nhanh chóng đẩy Hải Nhạc ra phía sau lưng mình.

“Nhạc Nhạc! Chạy mau!” Tạ Thử Dật hô to lên “Anh sẽ chặn cô ta lại!”

Hải Nhạc nhìn Tri Hải Hoan điên cuồng nhào tới chỗ mình không khỏi sợ ngây người, cô còn chưa kịp chạy, Tri Hải Hoan đã nhào tới rồi, Tạ Thử Dật ôm lấy Tri Hải Hoan điên cuồng kéo ra xa, Tri Hải Hoan lúc này phát điên chuyển sang đánh Tạ Thử Dật, hết đá rồi cắn.

Hải Nhạc thật sự hoảng sợ, cô ngây người đứng hình nơi đó, chỉ biết lớn tiếng kêu lên: “Mau tới cứu người! Có ai không? Mau cứu người!”

Lúc này, nhân viên hộ lý đã chạy tới rồi, nhìn thấy Tri Hải Hoan phát điên tấn công Tạ Thử Dật, cô ta liền lớn tiếng nói với Tạ Thử Dật: “Ôm chặt cô ấy! Tôi tới chích!”

Tạ Thử Dật nghe vậy, ôm Tri Hải Hoan càng chặt hơn, Tri Hải Hoan bị kẹp giữa hai cánh tay Tạ Thử Dật, cô ta điên cuồng cúi đầu hung hăng cắn lên tay của hấn, Tạ Thử Dật đau đến quất to lên, thoáng cái đã thấy máu tươi từ khoe miệng Tri Hải Hoan chảy xuống.

Hải Nhạc thấy Tạ Thử Dật bị Tri Hải Hoan cắn, cô vội vàng chạy tới, lớn tiếng kêu: “Chị! Anh ấy là Thử Dật! Là Thử Dật a! Không phải là chị rất yêu anh ấy sao? Tại sao lại có thể cắn anh ấy dã man như vậy?”

Lúc này Tri Hải Hoan từ từ buông Tạ Thử Dật ra, cô ta ác nhìn Hải Nhạc, trên môi vẫn còn dính máu của Tạ Thử Dật, Tri Hải Hoan hung ác nhìn chằm chằm Hải Nhạc gào khóc, sấn tới, Hải Nhạc thấy bộ dạng Tri Hải Hoan như vậy không khỏi bị dọa sợ, lùi về phía sau mấy bước.

Lúc này cô hộ lý nhanh chóng vòng ra phía sau, chích một mũi an thần ngay sau gáy của Trì Hải Hoan, thân thể Trì Hải Hoan lúc lắc một cái, rất nhanh, đầu cô ta chậm chậm rũ xuống, thân thể cũng mềm mại dựa vào trong ngực Tạ Thư Dật.

Một đoàn hộ lý nhanh chóng chạy tới đưa Trì Hải Hoan đi.

Hải Nhạc nhìn máu trên cánh tay Tạ Thư Dật không ngừng chảy xuống vương vãi trên sàn nhà, cô đau lòng rơi lệ.

“Thư Dật, đau không? Em xin lỗi, em xin lỗi, em không biết chị ấy bây giờ lại điên điên khùng khùng thành như vậy, còn cắn người!”

“Trước đó tôi đã nói với hai người rồi, cô ta so với trước kia đã nghiêm trọng hơn rồi, còn tấn công cả bệnh nhân chung phòng, cho nên tôi mới nói hai người phải cẩn thận. Đề tôi đưa anh đi băng bó vết thương.” Cô hộ lý nhìn hai người nói.

Sau khi băng bó vết thương kỹ càng, Tạ Thư Dật cũng chuẩn bị đưa Hải Nhạc đi khỏi bệnh viện.

“Nhờ các vị hãy đối tốt với cô ấy một chút, đừng làm cô ấy bị thương!” Hải Nhạc khẩn cầu nói với cô hộ lý.

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt, sẽ không làm cô ấy bị thương tổn.” Cô hộ lý cười nói.

“Tất cả nhờ cô giúp cho!” Hải Nhạc nói.

“Nhạc Nhạc, họ sẽ chăm sóc cho cô ấy, em không cần phải lo lắng, lần sau chúng ta lại tới thăm cô ấy!”

Tạ Thư Dật an ủi Hải Nhạc, sau đó nắm tay cô đi khỏi bệnh viện.

“Thư Dật, chị ấy bây giờ, bây giờ lại biến thành như vậy, Thư Dật, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc khóc nức nở.

“Nhạc Nhạc, haiz, có thể làm gì đây? Cô ấy đã thành như vậy!” Tạ Thư Dật thở dài, hắn không ngờ tới Trì Hải Hoan lại dùng hết sức lực cắn hắn, thiếu chút nữa lấy của hắn một miếng thịt trên cánh tay rồi!

“Cũng may là mẹ không tới, nếu mẹ nhìn thấy bộ dạng bây giờ của chị ấy, nhất định sẽ đau lòng chết mất!”

“Cô ấy sẽ khá hơn, đây chỉ là tạm thời, sau này sẽ từ từ khá hơn!” Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc vào trong ngực, khẽ an ủi cô.

Bởi vì suy tính thời gian đi Mỹ cũng khá lâu, Tạ Thư Dật liền theo lời đề nghị của Tạ ba ba, hắn lần nữa xuất hiện trước công chúng, hơn nữa còn mở một buổi tiệc từ thiện, trích ra một tỷ Đài tệ cho quỹ từ thiện, tin đồn Tạ Thư Dật đã chết cũng mau chóng đập tan. Ngày thứ hai, hình ảnh Tạ Thư Dật vẫn mạnh khỏe xuất hiện khắp các mặt báo, cổ phiếu của An Thác quả nhiên như Sờ Lâm Phong dự đoán, giá cổ phiếu đồng loạt tăng vọt, đủ thấy sức ảnh hưởng của Tạ Thư Dật đến An Thác lớn cỡ nào.

Hải Nhạc sau khi về nhà vẫn luôn buồn phiền, cô yêu cầu cho Trì Hải Hoan chuyển viện, Tạ Thư Dật đem Trì Hải Hoan chuyển đến bệnh viện tâm thần tốt nhất tại Đài Bắc.

Hải Nhạc thấy hoàn cảnh cùng với thiết bị y tế nơi đây cũng cao hơn bệnh viện trước đó, không khỏi yên lòng, cùng Tạ Thư Dật đi Mỹ.

Cô và Tạ Thư Dật đi Mỹ, vốn là muốn đến thăm Long Tương Tư một chút, nhưng Tạ Thư Dật nói cho cô biết, Long Tương Tư đã sớm không còn ở Mỹ nữa, mà điều làm cho Hải Nhạc ngạc nhiên hơn, chính là, người phụ nữ Long Đế Uy yêu lại chính là chị gái của mình - Long Tương Tư!

“Thư Dật, em nằm mơ cũng không ngờ tới, Đế Uy sao có thể thích chị Tương Tư?” Hải Nhạc không cách nào tiếp nhận được tin tức khiếp sợ này.

“Bọn họ là chị em mà!”

“Biết thế, nhưng yêu chính là yêu, năm Đế Uy mười bảy tuổi, hắn đã nói với anh, từ nhỏ hắn đã thích chị Tương Tư rồi, không phải là kiêu thích chị em kia... Hắn thích, yêu thích giữa nam và nữ!”

“Nhưng mà, nhưng mà, cái này chính là loạn luân a!” Hải Nhạc thật sự không tiếp nhận nổi.

“Tình yêu không có gì sai, cái sai, chính là thân phận của bọn họ không cách nào được ở bên nhau.” Tạ Thư Dật lời ít mà ý nhiều nói.

“Chị Tương Tư có thích Đế Uy không?” Hải Nhạc nhẹ giọng hỏi.

“Không biết, không có ai biết cả, chỉ có chính chị ấy biết, chị ấy rất lạnh lùng, cá tính, muốn chị ấy yêu một người, rất khó! Trước kia, chị ấy có yêu một người đàn ông tên là Bùi Lạc, nhưng lại bị thương rất trầm, chị ấy từ đó không còn muốn đi tìm tình yêu nữa, Đế Uy lại là em trai của chị ấy, muốn chị ấy thích Đế Uy, thật sự rất khó!” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc không khỏi ôm chặt lấy Tạ Thư Dật: “Rất cuộc thì em cũng hiểu tại sao anh lại nói chúng ta hạnh phúc nhất rồi, bởi vì chúng ta đều yêu lẫn nhau. Chị Hi Ca muốn gả cho người khác, mà Đế Uy cũng không biết chị Tương Tư rất cuộc có yêu anh ấy hay không, thật sự khiến cho người ta chua xót, thực sự chỉ có hai chúng ta là hạnh phúc nhất.”

“Cho nên, chúng ta cần phải quý trọng!” Tạ Thư Dật cúi đầu cho Hải Nhạc một nụ hôn nóng bỏng.

Tạ Thư Dật đưa Hải Nhạc tới bệnh viện chỉnh hình tốt nhất tại Mỹ, khi các bác sĩ nói tỷ lệ khôi phục lại dung mạo trước kia của Hải Nhạc có thể đến 60%, Hải Nhạc cơ hồ không thể nào tin nổi điều này, vốn dĩ cô không hề có yêu cầu cao như vậy, có thể xóa vết sẹo đó đi là tốt lắm rồi. Vậy mà, hôm nay đột nhiên được báo rằng khả năng khôi phục là 60%, cô thiếu chút nữa mừng đến phát điên rồi.

Hải Nhạc điều trị ở Mỹ cũng được bốn tháng rồi, ngoại trừ những lúc phải bay đi bay về Đài Bắc, thì mọi thời gian Tạ Thư Dật đều ở Mỹ bầu bạn với Hải Nhạc.

Ngày tháo băng gạc mà cả hai đều mong đợi cuối cùng cũng đến, Tạ Thư Dật vẫn luôn túc trực bên người Hải Nhạc, nhìn hân có vẻ bình tĩnh nhìn từng vòng băng được gỡ ra, cứ mỗi một tầng trái tim hân lại nhanh lên một nhịp. Phần lộ ra đầu tiên là cằm, sau đó là mũi, hân thấy rất rõ ràng làn da của cô đã khôi phục mịn màng như lúc trước, tim của hân thật sự muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, khi băng gạc toàn bộ được tháo ra, Tạ Thư Dật chỉ biết đứng tại chỗ mà rơi lệ, Nhạc Nhạc của hân, cô đã trở lại rồi!

Mặc dù hân không ngại cô trông như thế nào, nhưng khi lại được nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người mà hân yêu sâu đậm, Tạ Thư Dật kích động không thôi, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc của hân, cô và hân đã không còn bất kì thiếu sót nào nữa rồi!

Hải Nhạc chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt Tạ Thư Dật đắm lệ, trong lòng cô thấp thỏm không dứt, cô vẫn sợ phẫu thuật sẽ không thành công, khi nhìn thấy nước mắt của Tạ Thư Dật, trực giác mách bảo cô chính là phẫu thuật có thể thất bại rồi.

“Em, em vẫn rất khó coi sao?” Hải Nhạc có chút run rẩy, bàn tay run run cũng đưa tay lên vuốt da mặt mình, cảm giác trơn mềm, hoàn toàn không cảm nhận được vết sẹo ghê rợn kia nữa, cô không khỏi kinh hô: “Thư Dật, vết sẹo trên mặt em không còn? Sẹo trên mặt em không còn nữa!”

Tạ Thư Dật nén lệ, không ngừng gạt đầu.

“Soi gương nào, nhìn xem gương mặt của cô bây giờ thế nào!” Bác sĩ mỉm cười đem một chiếc gương đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhắm mắt lại, đem tấm gương đặt ở trước ngực, hồi lâu cô hít một hơi thật sâu, từ từ nâng gương ra trước mặt của mình.

Hải Nhạc không tin trọn to hai mắt, hồi lâu miệng cũng há lớn, tưởng chừng như có thể ngậm cả một quả trứng gà. Cuối cùng, tư vị hạnh phúc cũng theo hai dòng nước mắt lăn dài trên má cô.

“Thư Dật, đây là em, đây là em có phải không? Có phải không?” Cô không khỏi nghẹn ngào hỏi Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nén lệ, nhìn cô triu mến, cười rạng rỡ: “Phải, chính là em, Nhạc Nhạc, chúc mừng em đã khôi phục được dung mạo trước kia!”

Nước mắt của Hải Nhạc cứ cuộn cuộn mà chảy xuống, cô ném chiếc gương sang một bên, đứng lên nhào vào trong ngực Tạ Thư Dật, ôm hân thật chặt, kích động nói: “Thư Dật, tốt quá rồi! Em trở lại rồi! Em rốt cuộc cũng trở lại rồi!”

“Ừ, em trở lại, em rốt cuộc cũng trở lại rồi! Nhạc Nhạc, em bây giờ rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi anh bắt đầu cảm thấy có chút tự ti mình không xứng với em rồi!” Tạ Thư Dật cũng ôm Hải Nhạc thật chặt, mang theo nước mắt cười nói.

“Nói bậy!” Hải Nhạc cười cười khê đánh vào lồng ngực hân một cái.

“Là thật đó, sau này không cho phép không quan tâm đến anh, nếu như em rời xa anh, anh thật sự sẽ rất đáng thương.” Tạ Thư Dật tiếp tục cười nói, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống, hân cao hứng, hân thật sự rất cao hứng. Nhạc Nhạc của hân, Nhạc Nhạc của hân đã không còn vết sẹo, Nhạc Nhạc của hân cuối cùng cũng đã khôi phục được dung mạo, từ bây giờ hân không còn phải lo lắng sẽ mất cô nữa rồi, hân và Nhạc Nhạc, bây giờ sẽ chỉ có hạnh phúc mà thôi!

“Thư Dật, em rất vui, thật sự rất vui, nhưng mà em lại muốn khóc! Em muốn khóc!” Hải Nhạc nói xong, cũng nức nở khóc lớn lên.

“Khóc đi, khóc đi! Anh và em cùng nhau khóc!” Tạ Thư Dật cũng không khỏi khóc nức nở nói.

Hai người ôm nhau khóc, hồi lâu Hải Nhạc ngẩng đầu lên nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, em muốn về nhà, đoán chừng là Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ không nhận ra ra, không biết các con có chịu gọi em là mẹ không!”

Tạ Thư Dật không khỏi cười cười đứng lên: “Sao em lại lo lắng cái này chứ? Mặt của em thay đổi, nhưng người của em cũng không hề thay đổi a, các con sao có thể không gọi em là mẹ?”

“Liệu rằng các con có làm tưởng em là Hải Hoan không? Dù sao chúng cũng không thích Hải Hoan!” Hải Nhạc có chút ngượng ngùng nói.

“Em là em, Hải Hoan là Hải Hoan, Tiểu Bảo Tiểu Bối nhất định có thể cảm giác được, chúng cũng biết em và Hải Hoan là một cặp sinh đôi, sinh đôi thì dĩ nhiên sẽ giống nhau, không cần lo lắng điều này!” Tạ Thư Dật an ủi cô, hân hiểu cô đang cảm thấy thế nào.

“Ừ, chỉ là em thuận miệng nói một chút mà thôi!” Hải Nhạc xoa xoa nước mắt, cười tươi nhìn Tạ Thư Dật.

“Vậy chúng ta về nhà nhé, cha mẹ nhìn thấy em, không biết sẽ vui mừng cỡ nào!” Tạ Thư Dật dịu dàng hôn lên chóp mũi của cô, rồi lại hôn lên gương mặt mịn màng thanh khiết của cô.

Chương 263: Đi Học Hay Sinh Con?

Khi Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc bước xuống máy bay, Hải Nhạc có chút bận tâm nói: “Đều tại anh á... Không báo cho cha mẹ biết chúng ta đã về tới nhà, em sợ đến lúc đó sẽ dọa đến bọn họ, còn nữa... liệu rằng có hù dọa đến Tiểu Bảo Tiểu Bối không?”

“Làm sao họ bị hù dọa được? Mẹ cao hứng còn không kịp đấy!” Thư Dật cười cười.

“Thư Dật à, chúng ta nên gọi về nhà báo một tiếng.” Hải Nhạc bất an nói.

“Em đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà, tuyệt đối là một vui mừng lớn! Em phải tin tưởng anh!” Tạ Thư Dật xoa xoa đầu Hải Nhạc nói.

“Nhìn gương mặt này, em còn có chút không quen, đột nhiên lại thấy nhớ gương mặt mang sẹo lúc trước, đáng lẽ lúc đầu nên chụp một tấm làm lưu niệm, dù sao đó cũng là mặt của em!” Hải Nhạc vuốt vuốt mặt của mình, e thẹn nói.

Tạ Thư Dật thần bí cười nói: “Cái này thì em không cần phải lo lắng!”

“Tại sao?” Hải Nhạc kỳ quái hỏi.

“Bởi vì lúc trước anh đã lên chụp rồi!” Tạ Thư Dật ranh mãnh hé miệng cười.

“Anh dám đim hàng em à?” Hải Nhạc làm bộ tức giận đuổi theo Tạ Thư Dật đòi đánh.

“Người ta chỉ là sợ nhớ em, nên mới chụp mấy tấm, không tính là đim hàng a! Bây giờ vừa hay có thể dùng làm kỷ niệm, em phải nên cảm tạ anh đấy!” Tạ Thư Dật cười rạng rỡ chạy về phía trước.

Hai người, nam thanh nữ tú ngọt ngào đuổi bắt nhau, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, có người tình mắt, không khỏi hét to một tiếng: “Đây không phải là Tạ Thư Dật sao? Người đó, người đó... không phải là Tạ Hải Nhạc sao? Không phải là nói đã đi khỏi đây rồi sao? Sao bọn họ lại đi cùng nhau?”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc giật nảy mình, không nghĩ tới lại bị nhận ra nhanh như vậy, hấn lùi kéo Hải Nhạc chạy về phía trước, nhưng chạy cũng không được, tất cả mọi người xung quanh đều lấy điện thoại, máy ảnh ra đuổi theo chụp bọn họ, vừa đuổi vừa lớn tiếng kêu: “Tạ thiếu! Tạ thiếu! Các người khi nào thì kết hôn! Chúng tôi thật sự chúc phúc cho hai người a!”

Tạ Thư Dật nghe người ta la như vậy, không khỏi quay đầu cười một tiếng: “Cảm ơn mọi người đã chúc phúc, chúng tôi sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Tạ Hải Nhạc cũng quay đầu, nở nụ cười điểm lệ cảm tạ mọi người, sau đó liền bị Tạ Thư Dật kéo thật nhanh rời đi.

Mọi người đều ngẩn ngẩn nhìn theo bóng dáng bọn họ, trai xinh gái đẹp, ngay cả nụ cười cũng đẹp đến câu hồn! Thật là một đôi tiên đồng ngọc nữ!

“Quả nhiên là tuyệt phối a! So với tiên trên trời còn xứng hơn!” Có người phía sau vừa thở vừa nói, sau đó mọi người tựa như từ trong mộng tỉnh lại, nhìn bọn họ một chút, đã thấy cả hai khom người chui vào một chiếc xe, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, đến khi bọn họ đuổi ra tới nơi, chiếc xe đã chạy đi rất xa rồi.

Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ngồi vào trong xe, trên mặt Hải Nhạc vẫn còn mang theo nụ cười.

“Thì ra mọi người vẫn nhận ra em!” Hải Nhạc cười nói.

“Đây mới chỉ là một ít!” Tạ Thư Dật cung chiêu hôn lên trán cô một cái, “mọi người đều thúc giục chúng ta mau kết hôn đấy, chúng ta cũng nên cho họ được thỏa nguyện thôi!”

Hải Nhạc không khỏi e thẹn khẽ cười, Thư Dật, hấn không đợi kịp rồi.

“Thư Dật, càng gần tới nhà, em lại càng muốn gặp Tiểu Bảo Tiểu Bối a!” Hải Nhạc mang theo khát vọng nói.

“Anh biết!” Tạ Thư Dật có chút đồng cảm nói, “Em rời đi lâu như vậy, các con nhớ em còn nhiều hơn!”

Khi hai người về đến nhà, vừa mở cổng lớn ra, bác Cương không khỏi tròn to hai mắt nhìn Hải Nhạc, Hải Nhạc thần nhiên nhìn ông cười: “Bác Cương, con là Hải Nhạc, con đã trở về!” (((((((Bác Cương là tài xế của Tạ gia, chương 64 có nhắc đến ông ấy))))))))))

“Trở về là tốt, trở về là tốt!” Bác Cương kích động mừng rỡ gật đầu.

Bác Cương nhận lấy hành lý trên tay Tạ Thử Dật, sau đó vừa đi vừa hô to: “Thiếu gia đã về rồi! Thiếu gia đã về rồi!”

Tạ Thử Dật và Hải Nhạc bèn nhìn nhau cười, cùng tiến vào nhà, cửa lớn dần dần phát ra tiếng nói của mẹ Hải Nhạc và vú La, mẹ Hải Nhạc đi ra, vừa trông thấy Hải Nhạc, bà không khỏi há to miệng, thật lâu cũng không có phản ứng kịp. Mẹ Hải Nhạc chảy nước mắt chạy tới ôm lấy Hải Nhạc.

“Nhạc Nhạc! Con gái ngoan của mẹ! Con rút cuộc cũng khôi phục dung mạo rồi! Nhạc Nhạc! Mẹ thật là cao hứng, thật là cao hứng!” Bà cơ hồ khóc không thành tiếng nữa rồi.

“Mẹ!” Hải Nhạc cũng nghẹn ngào ôm lấy mẹ.

“Chúng ta không nên khóc, đây là chuyện tốt, nếu như cha con quay về, nhìn thấy con nhất định cũng rất cao hứng!” Hải Nhạc lau nước mắt nói.

“Dạ!” Hải Nhạc xoa nước mắt, nhìn mẹ cười, “mẹ, Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu?”

“A, hai đứa nó à? Đi nhà trẻ rồi, vẫn còn chưa tới giờ tan học.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“A, đúng rồi, con quên mất! Vậy để con đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối!” Tạ Thử Dật nói.

“Em cũng đi! Em cũng muốn đi!” Hải Nhạc liền nói.

Mẹ Hải Nhạc thấy vậy không khỏi cười cười: “Con gái có chồng liền quên mẹ à!”

“Không có á..., trong lòng con mẹ là quan trọng nhất,... con gái vĩnh viễn là đứa con bé bỏng của mẹ!” Hải Nhạc le lưỡi một cái.

“Các con đi nghỉ ngơi một chút, vừa mới xuống máy bay còn mệt mỏi. Để mẹ bảo cô giúp việc trong nhà tới đón bọn trẻ là được rồi, các con mau đi nghỉ ngơi đi.” Mẹ Hải Nhạc đẩy Hải Nhạc đi vào nhà, cũng quay đầu nói với Tạ Thử Dật: “Con cũng thế, không cần phải đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối nữa, cứ để cô giúp việc trong nhà đi đón bọn trẻ.”

“Được rồi, thật sự chúng con cũng có chút mệt mỏi, chúng con lên phòng nghỉ ngơi trước, khi nào Tiểu Bảo Tiểu Bối về, mẹ đánh thức chúng con nhé!” Tạ Thử Dật gật đầu một cái.

“Được, mẹ sẽ gọi các con đây!” Mẹ Hải Nhạc cũng nở nụ cười nhân hậu, gật đầu một cái.

Hải Nhạc và Tạ Thử Dật quay về phòng của mỗi người ngủ một giấc thật ngon, hồi lâu liền có người lên gõ cửa, vừa nhìn, trời đã tối rồi, mà hai bọn họ lại ngủ một mạch tới bây giờ.

“Trời cũng đã tối rồi, Tiểu Bảo Tiểu Bối chắc là đã về rồi.” Hải Nhạc vội vàng mở cửa, khi nghe được tiếng cười của Tiểu Bảo Tiểu Bối dưới lầu, trong lòng kích động không thôi, rời xa bọn nhỏ lâu như vậy, cô thật sự rất nhớ chúng!

Lúc này, cửa phòng Tạ Thử Dật cũng mở ra, hai người tình cảm nhìn nhau cười một tiếng, cô giúp việc đi trước, hai người bọn họ đi phía sau nắm tay nhau cùng xuống lầu, nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối đang đùa giỡn ở phòng khách, Hải Nhạc kích động chạy tới: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối!”

Tiểu Bảo Tiểu Bối nghe được thanh âm của Hải Nhạc, tất cả đều vui mừng quay đầu lại nhìn cô, nhưng trong phút chốc liền sững sờ, Tiểu Bảo Tiểu Bối há hốc miệng đứng hình nhìn Hải Nhạc.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, là mẹ đây!” Hải Nhạc kích động chạy tới ôm Tiểu Bảo Tiểu Bối vào trong ngực.

“Mẹ? Nhưng mà, mẹ thật giống di xấu xa!” Tiểu Bối yếu ớt nói.

Hải Nhạc và mẹ cô đều nhìn nhau nở nụ cười.

“Tiểu Bối, đây thật sự là mẹ của con, mẹ của con và di là một cặp sinh đôi nên rất giống nhau, bà nội không phải là đã cho con xem hình của họ sao? Bức ảnh trong phòng của mẹ con, chính là ảnh của mẹ con!” Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng nói.

“A, con còn tưởng đó là ảnh của di xấu xa.” Tiểu Bối gật đầu một cái.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, mẹ rất nhớ các con!” Hải Nhạc không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Bối.

Tiểu Bối nhìn lên khuôn mặt hoàn toàn mới của mẹ, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ đứng trong vòng tay của mẹ ngây ngốc cười.

“Thế nào, các con đều không gọi ai cả? Không gọi mẹ, cũng không gọi ba sao?” Tạ Thử Dật bế Tiểu Bảo vào trong ngực, hôn rồi lại hôn.

“Ba! Mẹ!” Hai đứa bé đồng loạt vui vẻ kêu lên.

“Ài, Tiểu Bảo Tiểu Bối thật là ngoan!” Tạ Thử Dật và Hải Nhạc cũng nhìn nhau vui vẻ cười.

“Ba, ba đừng hôn nữa, ria mép của ba làm cho mặt con thật là đau!” Tiểu Bảo kháng nghị gãy dạ.

“Được, được, hôm nay ba rất vui, thậm chí cũng quên cả cạo râu!” Tạ Thư Dật cười cười sờ cằm của mình.

Lúc này Tạ ba ba cũng về nhà, vừa nhìn thấy Hải Nhạc diện mạo hoàn toàn mới đứng bên cạnh Tạ Thư Dật, ông ngẩn người đứng đó hồi lâu.

“Hải Nhạc?” Tạ ba ba có chút không xác định kêu.

Hải Nhạc tựa như con chim yến nhẹ nhàng đi tới bên người Tạ ba ba, ôm lấy ông.

“Cha, Hải Nhạc rất nhớ cha!” Cô làm nũng chui vào trong ngực Tạ ba ba.

“Đúng là Hải Nhạc! Đúng là Hải Nhạc rồi! Hải Nhạc, con gái của ta! Con rốt cuộc tốt rồi!” Tạ ba ba lệ nóng lưng trông ôm Hải Nhạc.

“Đúng vậy, cha, con rốt cuộc cũng trở về là Hải Nhạc của trước kia rồi!” Hải Nhạc nước mắt liên miên nói.

“Thật tốt, ...thật...thật tốt quá rồi!” Tạ ba ba vui đến nỗi lời nói cũng không mạch lạc.

Ông nhìn Hải Nhạc một lượt, trong mắt đầy vẻ tự hào, kiêu hãnh.

“Thư Dật, bây giờ Nhạc Nhạc đã khôi phục lại như xưa, các con cũng nên kết hôn rồi!” Tạ ba ba cười nói, “Hải Nhạc chắc chắn sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất!”

“Cái này là khẳng định!” Tạ Thư Dật cười lên ha hả.

Tạ ba ba ôm Hải Nhạc đi tới trước mặt Tạ Thư Dật, đặt tay Hải Nhạc lên tay hắn, ông vui mừng căn dặn:

“Vây còn chờ gì nữa? Chúng ta nhanh chọn ngày tốt, để các con tổ chức hôn lễ chứ!”

“A, ba mẹ sắp kết hôn rồi, Tiểu Bảo Tiểu Bối sắp có em trai em gái rồi!” Tiểu Bảo cao hứng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nói.

“Phải a, con thích em gái, con rất thích em gái!” Tiểu Bối cũng ngọt ngào lên tiếng.

“Con muốn có em trai! Con muốn em trai! Con gái chỉ biết khóc nhè, lại không dùng cảm bằng con trai để bảo vệ mẹ. Mẹ sinh em trai đi, con có thể dắt em trai cùng đi chơi a!” Tiểu Bảo không chịu, nói với Hải Nhạc.

“Không, mẹ! Con muốn có em gái, đợi khi nào em gái trưởng thành rồi, con sẽ để em ăn mặc thật đẹp, trở thành người xinh đẹp nhất!” Tiểu Bối cũng kiên quyết không chịu.

Tất cả mọi người đều bị cuộc tranh luận của Tiểu Bảo Tiểu Bối làm cho phì cười.

“Đừng tranh, đừng tranh. Đến lúc đó, ba mẹ sẽ cố gắng vừa sinh ra một em trai lại vừa sinh ra một em gái cho các con!” Tạ Thư Dật hào hứng cười lên ha hả. (((((((((((Chắc anh khoái lắm!!!!!!!!!!!!!!!!))))))))))))))

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cười nói vui vẻ như vậy, không khỏi liếc hắn một cái: “Em mới không thèm! Em muốn đi học! Em vẫn còn chưa bước qua cánh cổng trường Đại học! Em muốn đi học bồ túc, em muốn mở rộng kiến thức của mình, sẽ không lại sinh con cho anh!”

“Em đã nói rồi đấy! Em nói sẽ sinh cho anh một cặp sinh đôi! Còn đặt tên rất hay nữa - Tiểu Hôn Tiểu Ái!” Tạ Thư Dật tiếp tục cười nói.

“Em nói rồi, không phải là em không muốn sinh. Chỉ là thời gian này, em muốn dùng nó để bù đắp lại cho những gì đã bỏ lỡ trong suốt sáu năm qua!! Em muốn đi học! Em muốn đi học!” Tạ Hải Nhạc lớn tiếng nói.

Tạ Thư Dật trầm mặc hồi lâu, thật ra thì cũng không hẳn là không thể, chẳng qua là, để cho cô đi học Đại học, hẳn thật sự không yên lòng, với dung mạo của cô bây giờ nhất định sẽ hấp hồn biết bao nam sinh lãng tử! Hắn không muốn, Nhạc Nhạc là của hắn, hắn không cách nào cho phép đám nam nhân khác mơ tưởng tới cô!

“Con bây giờ vẫn còn trẻ, đi ra ngoài học hỏi thêm kiến thức cũng là một chuyện tốt! Hai đứa vẫn còn trẻ và còn nhiều thời gian, chuyện sinh con không nên nôn nóng, mấu chốt là hãy bù đắp lại cho Nhạc Nhạc tất cả thiếu sót trong sáu năm qua!” Mẹ Hải Nhạc ôn tồn nói.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu lên nhìn Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng đầy hi vọng nhìn hắn.

Rốt cuộc, Tạ Thư Dật cũng mở miệng: “Như mẹ nói, Nhạc Nhạc còn trẻ, cô ấy có thể làm bất cứ điều gì mà cô ấy muốn làm!”

Tạ Hải Nhạc rốt cuộc thở dài một hơi, cô lộ ra nụ cười thật sáng lạn chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, nhón chân hôn lên môi hắn: “Thư Dật, cảm ơn anh! Thật sự cảm ơn anh!”

Có được một nụ hôn này của Hải Nhạc, khó chịu trong lòng Tạ Thư Dật lập tức tan thành mây khói.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc vui mừng nhìn hai người bọn họ, hai người già không tự chủ nắm lấy tay nhau, nhìn nhau cười hạnh phúc.

Chương 264: Tao Sẽ Giết Mày, Tạ Hải Nhạc!

Khi cả nhà ăn cơm tối xong đều dời hết sang phòng khách vui vẻ trò chuyện. Tiểu Bảo Tiểu Bối đã lâu không được gặp ba mẹ nên cứ quần lấy hai người hỏi cái này cái kia.

“Mẹ, tại sao mặt của mẹ phải thay đổi giống như dì kia vậy?” Tiểu Bối đột nhiên hỏi.

“Ừ, không phải là đột nhiên mẹ thay đổi mà trước kia mặt của mẹ chính là thế này. Mẹ và dì là chị em sinh đôi, cơ hồ giống nhau như đúc, sau này mẹ bị thương thành sẹo rất khó coi, bây giờ sẹo đã xóa rồi, cho nên mẹ liền quay trở về bộ dạng lúc xưa.” Hải Nhạc giải thích.

“Mẹ, tại sao lại phải đi đó? Con chán ghét mẹ mang khuôn mặt giống dì đó. Người đó trước kia mắng mẹ xấu xí, con nhìn thấy liền ghét!” Tiểu Bảo chu môi nói.

Hải Nhạc không tự chủ được sờ sờ mặt lộ ra nụ cười khổ, cô thật sự không nghĩ tới Tiểu Bảo lại ghét cô mang cùng một khuôn mặt giống Trì Hải Hoan.

“Cái này,... đáng trách của mẹ trước kia chính là như vậy a!” Hải Nhạc ngượng ngùng đáp.

“Dì kia đi đâu rồi, sao con không đi ấy nữa?” Tiểu Bối có chút ngạc nhiên hỏi.

“Ách... dì của các con...” Tạ Thư Dật muốn nói ra sự thật, nhưng Hải Nhạc lại vỗ nhẹ vào tay của hắn, dịu dàng nói với hai đứa bé:

“Dì con thân thể không được tốt, cho nên đã đi chữa bệnh rồi, hiện tại sẽ không trở về.”

Nếu như nói thẳng ra Trì Hải Hoan đã là một người điên, nói không chừng sẽ dọa đến bọn nhỏ. Vốn dĩ Trì Hải Hoan đã là bóng ma trong lòng Tiểu Bảo Tiểu Bối, bây giờ nói cô ấy điên rồi, chỉ sợ hai đứa bé sẽ càng sợ cô ấy hơn!

“Không có ở đây cũng tốt, dì không thích mẹ cũng không thích con. Nếu không thích mẹ thì con tuyệt đối không thích dì ấy đâu!” Tiểu Bảo kiên quyết nói.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc có chút chán nản, hai đứa bé đều không thích Trì Hải Hoan, Hải Hoan làm người thật sự có chút thất bại.

Cũng là cô quá cố chấp hại em gái, cứ để tâm mấy chuyện vụn vặt, nếu không sao có thể rơi vào tình trạng như hiện tại.

Khi Tiểu Bảo thấy người lớn trong nhà đều trầm mặc, cậu bé cho rằng mình nói sai rồi, thấp thòm hỏi mẹ: “Mẹ, dì bị bệnh rất nặng sao? Sẽ chết sao?”

“Không phải, chỉ là phải ở trong bệnh viện để trị liệu.” Hải Nhạc ôn nhu xoa đầu Tiểu Bảo.

“A, vậy nếu như dì bị bệnh rất nặng thì Tiểu Bảo sẽ không trách dì đối với mẹ, với con và Tiểu Bối không tốt nữa! Bởi vì dì là bệnh nhân, bệnh nhân cũng rất đáng thương!” Tiểu Bảo hiểu chuyện nói.

Tạ ba ba không khỏi thở dài một hơi, Trì Hải Hoan đúng là có chút đáng thương, haiz, nhưng tất cả cũng là gieo gió gặt bão!

Mẹ Hải Nhạc đột nhiên nức nở lau nước mắt nói: “Tuần trước mẹ đi thăm nó, nó hồi phục rất tốt, dường như nó vẫn nhận ra mẹ, còn trả lời mấy câu hỏi của mẹ nữa, chẳng qua là tinh thần còn chưa ổn định, lúc tốt lúc xấu, vẫn không thể xuất viện. Nhạc Nhạc, lúc nào đó chúng ta đến thăm nó một chút!”

“Đừng suy nghĩ nhiều chuyện không tốt, trước hãy lo xong chuyện của Hải Nhạc và Thư Dật rồi hãy nói.”

Tạ ba ba thở dài: “Hải Hoan nếu như tốt lên thì cũng lắm chỉ ngồi tù 10 năm, 10 năm nói thì lâu nhưng cũng rất nhanh, hơn ba mươi một tuổi cũng có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới. Nhưng nếu như bệnh tình không tốt lên thì nửa đời sau còn dài phải ở bệnh viện tâm thần nửa chết nửa sống như vậy, thật đúng là tạo hóa trêu người.”

Lời nói của Tạ ba ba lập tức khiến cho ai nấy đều cảm thấy nhói trong lòng, đúng là thời gian thi hành án mười năm khá nhẹ, cũng sẽ nhanh trôi qua, nhưng tình trạng bây giờ thật khó nói.

“Vậy lần sau chúng ta đi thăm chị ấy, cũng cũng muốn xem chị ấy hiện tại có khá hơn không!”

Mấy ngày sau, hôn kỳ của Tạ Thư Dật cũng được đặt vào ngày 1 tháng 1 dương lịch, đó vừa là ngày của năm mới cũng giống như hạnh phúc của họ bắt đầu.

Rốt cuộc hôn kỳ cũng đã định, Tạ Thu Dật thở dài một hơi, cuộc sống mà hắn hằng mơ tới rốt cuộc cũng sắp đến rồi! Càng nghĩ hắn lại càng hưng phấn, thật mong ngày đó chính là ngày mai, hắn thật sự đợi không kịp.

Hải Nhạc tuy nói rằng mình đã bình tĩnh nhiều nhưng trong nội tâm vẫn còn có chút kích động, qua bao nhiêu là kiếp nạn, vốn tưởng rằng cô và Tạ Thu Dật hữu duyên vô phận, nào có ngờ đến hai người cuối cùng lại đi cùng nhau! Cuộc đời của cô, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện vui và bất ngờ như thế? Hải Nhạc thật sự cũng rất mong đợi về cuộc sống mới của cô và Thu Dật! Có thể cùng Thu Dật như những cặp vợ chồng khác, trải qua một cuộc sống bình yên không có khúc mắc nhưng vẫn ngọt ngào thì hạnh phúc đến dường nào!

Đợi Tạ ba ba và Tạ Thu Dật bớt chút thời gian rảnh, cả nhà bốn người đưa nhau đến bệnh viện tâm thần thăm Tri Hải Hoan.

Khi nhân viên hộ lý đưa Tri Hải Hoan ra, Hải Nhạc nhìn thoáng qua thấy Tri Hải Hoan quả thật so với lần trước mà cô gặp đã tốt lên rất nhiều, sắc mặt cũng hồng nhuận chẳng qua là vẫn khiến cho người ta cảm giác có chút ngột ngạt.

Hải Nhạc không biết vì sao trong lòng cảm thấy đau xót vô cùng, nước mắt liền nhỏ giọt xuống.

Hải Hoan mang đến cho cô biết bao nhiêu khổ nạn, tất cả những nỗi khổ mà cô phải chịu đều do Tri Hải Hoan ban tặng! Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô ấy, trong lòng của cô không cách nào đối với cô ấy hận thù mà chỉ có đau lòng!

“Hải Hoan, mẹ tới thăm con, còn mang rất nhiều đồ ăn mà con thích nữa!”

Mẹ Hải Nhạc cư xử với Tri Hải Hoan như người bình thường, mà Tri Hải Hoan vẫn luôn chăm chú nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc. Tạ Thu Dật lại tự nhiên phòng bị, hắn không nhìn được lần nữa kéo Hải Nhạc ra sau lưng mình, Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

“Chị, chị có khỏe không?” Hải Nhạc nhẹ giọng hỏi.

Hải Hoan vẫn như trước, nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, không nói năng gì.

Hải Nhạc kiên nhẫn nói: “Em và cha mẹ đến thăm chị!”

Hải Hoan vẫn không đổi nhìn thẳng tắp vào cô, mẹ Hải Nhạc và Tạ ba ba cũng cảm thấy không ổn, nắm chặt một vốc mồ hôi.

“Hoan Hoan, nó là Hải Nhạc em gái con. Em con đã khôi phục lại dung mạo rồi!” Mẹ Hải Nhạc vội vàng nói.

Nhưng thật không ngờ, vừa nói xong thì Tri Hải Hoan lại đột nhiên lên tiếng:

“Là mày! Là mày! Mày đoạt đi tất cả thuộc về tao! Chính là mày!”

Vừa gào lên Tri Hải Hoan lại nghiêng răng nghiêng lợi vọt tới chỗ Hải Nhạc, Hải Nhạc ngờ ngác nhìn Tri Hải Hoan, cô ấy vẫn có ý thức, nhưng đó chính là hận cô!

Lần này vẫn luôn có hai hộ lý viên đứng phía sau, nhìn thấy Hải Hoan đột nhiên mất khống chế liền trái một bên phải một bên giữ Hải Hoan lại. Lúc dẫn cô vẫn không ngừng hét lên:

“Ta sẽ giết mày! Tao sẽ giết mày!”

Hải Nhạc không khỏi gục vào trong ngực Tạ Thu Dật khóc thành tiếng, cô vì Tri Hải Hoan mà khóc, cô ấy đã thành ra như vậy rồi nhưng mà vẫn muốn giết cô! Cô đã tha thứ cho Hải Hoan hết tất cả nhưng tại sao cô ấy vẫn cứ hận cô như vậy?

Xem ra, Hải Hoan vẫn không tốt lên được!

Mẹ Hải Nhạc chứng kiến cảnh này cũng đau lòng khóc.

Trong lòng Tạ Thu Dật cũng rất nặng nề, Tri Hải Hoan mặc dù điên rồi, nhưng nỗi hận trong lòng đối với Hải Nhạc vẫn không hề theo điên khùng mà tiêu tán.

Lát sau, có một hộ lý viên tới giải thích: “Tạ tiên sinh, Tạ phu nhân, lúc trước trạng thái của cô ấy vẫn rất tốt, nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại thế này! Các vị cứ yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt, để cô ấy mau chóng khôi phục bình thường.”

“Vậy thì xin các vị chú ý đến con bé!” Mẹ Hải Nhạc nén lệ nói.

Cả bốn người đều tâm tình nặng nề đi ra khỏi bệnh viện, Hải Nhạc khổ sở nói với mẹ:

“Mẹ, mọi người tới thăm chị ấy, chị ấy biểu hiện rất tốt, nhưng mỗi lần con đến chị ấy đều không bình thường. Sau này, con sẽ không bao giờ đến đó nữa, chị ấy hận con rất nhiều, con phát hiện ra, bản thân con chính là một đả kích với chị ấy!”

“Được rồi, cũng không ai biết nó đang tốt lên hay không!” Mẹ Hải Nhạc thở dài nói một hơi, thật là khiến bà đau lòng, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này?

“Đừng tức giận, Hải Hoan như vậy chính là số mệnh của nó, dù muốn hay không thì cuộc sống vẫn tiếp tục, đừng khóc nữa!” Tạ ba ba không đành lòng

nhìn vợ đau lòng như vậy, lên tiếng an ủi.

“Chẳng lẽ nó cứ điên điên khùng khùng, sống không ra sống thế này cả đời sao?” Mẹ Hải Nhạc khóc nói.

“Mẹ, có lẽ rồi chị ấy sẽ tốt lên thôi. Dù sao chị ấy có thể hận con, chúng tôi chị ấy vẫn có thể nhận thức ra mọi người!” Hải Nhạc bình tĩnh phân tích.

“Hi vọng thế! Chúng ta cũng không còn cách nào khác!” Mẹ Hải Nhạc cố gắng lau nước mắt nói.

“Căn bệnh này chỉ có thể tiếp tục trị liệu thôi!” Tạ ba ba cũng thờ dài một hơi.

Từ lúc ở bệnh viện, Tạ Thư Dật vẫn luôn trầm ngâm không nói câu nào, hẳn cảm thấy lời nói của Hải Nhạc rất đúng. Trì Hải Hoan có thể nhận ra Hải Nhạc, lại còn hận cô ấy, thần trí cô ta có vẻ vẫn còn thanh tỉnh đấy!

Tim của hắn đột nhiên nảy lên một cái, một cảm giác quý dị rất không tốt nổi lên khiến hắn không yên!

Sau khi về đến nhà Tạ Thư Dật vẫn luôn có chút không tập trung, khi Hải Nhạc dỗ các con đi ngủ, đang chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi thì Tạ Thư Dật tới tìm cô.

“Nhạc Nhạc, anh cảm thấy Trì Hải Hoan có chút kỳ quái!” Tạ Thư Dật bất an nói.

“Cô ấy có thể có gì kỳ quái? Thần kinh điên loạn đều biểu hiện như vậy thôi.” Hải Nhạc không bận tâm nói.

“Nhưng anh vẫn luôn cảm thấy thần trí của cô ta rất thanh tỉnh, cô ta vẫn còn nhận ra em!” Thanh âm Tạ Thư Dật bắt gặp lên cao hơn.

Hải Nhạc không khỏi xoa xoa má hắn, cười nói: “Nhưng mà anh có nghe mẹ nói trước đó không, mẹ nói lần trước mẹ có hỏi một vài câu, cô ấy còn hiểu được và trả lời mẹ nữa. Đây chẳng qua là lúc cô ấy trở nên mất kiểm soát thôi.”

Tạ Thư Dật không khỏi lo lắng nói:

“Nhạc Nhạc, anh nói thật, cảm giác đó khiến anh cảm thấy được ánh mắt đó không hề giống ánh mắt của một kẻ điên, ánh mắt của cô ta nói cho anh biết, thần trí cô ta vẫn vô cùng tỉnh táo. Sự phẫn nộ trong mắt cô ta khi nhìn em cũng giống như lần trước cô ta cắn anh, đó cũng là bởi cô ta hận anh. Nhạc Nhạc, trong lòng anh thật sự có cảm giác rất kỳ quái, anh cảm giác được cô ta không hề điên khùng như những gì chúng ta nghĩ!”

“Cái gì? Làm sao lại như vậy? Sao anh lại nghĩ như vậy? Ý của anh là cô ấy đang giả bộ điên khùng sao?” Hải Nhạc nghe Tạ Thư Dật nói vậy không khỏi sợ hết hồn.

“Nhạc Nhạc, anh thật sự có cảm giác là cô ta đang giả điên thật đấy!” Tạ Thư Dật khẳng định.

Hải Nhạc cũng không khỏi tim đập nhanh hơn vài nhịp.

“Em cảm thấy không thể nào đâu! Cô ấy tại sao lại muốn giả điên? Cô ấy cũng chỉ bị xử mười năm tù mà thôi! Cũng không phải là thời gian quá dài, thay vì cô ấy nán lại ở bệnh viện để tránh việc thi hành án thì dùng khoảng thời gian giả điên giả khùng đó mà đi tù, nói không chừng còn có thể thực hiện tốt mà được giảm án, ra trước thời hạn nữa!”

Hải Nhạc phản bác suy nghĩ của Tạ Thư Dật.

“Em nói cũng đúng, nhưng mà anh vẫn thấy rất kỳ lạ.” Tạ Thư Dật cau mày nói.

“Thư Dật, anh nghĩ nhiều như thế nào đi nữa thì cũng không thể nghĩ đến chiều cô ấy giả điên này chứ? Cô ấy giả điên cũng phải ngồi tù, hơn nữa ở trong đó cũng không khác gì nhà tù!” Hải Nhạc trấn an Tạ Thư Dật.

“Nhưng giả điên có thể để cho cô ta thoát khỏi tội cố ý giết người, tránh được hình phạt! Nếu như không có lời nói cô ta bị điên, chỉ sợ cô ta sẽ bị xử tử chung thân!” Tạ Thư Dật không tha nói.

“Nhưng mà các bác sĩ đã khám cho cô ấy, họ cũng đưa ra kết luận mắc bệnh tâm thần phân liệt!” Hải Nhạc thật sự vừa có chút bức mình vừa buồn cười với suy luận của Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc, em nói hai người là một đôi song sinh có thể tâm ý tương thông, em ngay một chút cảm giác cũng không có sao?” Tạ Thư Dật vẫn luôn chau mày, cố chấp không bỏ qua.

“Cái này, chỉ là em cảm thấy cô ấy không thể nào giả điên được, không cần thiết phải như thế. Thư Dật không cần để ý nhiều, cô ấy điên rồi, chúng ta kết hôn cô ấy cũng không thể nào xuất hiện làm trở ngại tới hạnh phúc của chúng ta nữa! Bỏ cái giả thiết giả điên kỳ quái ấy xuống nhé!”

Hải Nhạc nâng cằm Tạ Thư Dật lên, cho hắn một nụ hôn an ủi.

“Được rồi, nghe lời em, anh không nghĩ nữa!” Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc vào trong lòng, quyết định buông cái ý định đó xuống, hắn sẽ tự mình tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 265: Tiểu Bảo Tiểu Bồi Mất Tích!

Gần đây tập đoàn An Thác truyền ra tin tức người đứng đầu tập đoàn Tạ Thư Dật sắp kết hôn, mà người kết hôn với hắn chính là em gái kế của hắn – Tạ Hải Nhạc. Tạ Thư Dật cuối cùng cũng kết thúc đoạn tình yêu lãng mạn truyền kì này suốt bao năm qua bằng một lễ cưới vào ngày 1 tháng 1 lúc mặt trời lặn. Nghe nói, áo cưới cũng đã vận chuyển từ Pháp về, tiệc cưới cũng tổ chức ở một khách sạn trên đảo riêng, đây đúng là một đám cưới cực kỳ xa hoa của giới thượng lưu a! Đến lúc đó, báo chí, đài truyền hình sẽ quay trực tiếp toàn bộ quá trình tổ chức hôn lễ lên cho toàn bộ người mong đợi hôn lễ này xem.

Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc mở ra món quà kết hôn mà chủ tịch tập đoàn An Thác - Tạ Trương Viên tặng cho bọn họ - Con tàu thế kỷ Tinh Tú, sẽ đưa hai người tận hưởng tuần trăng mật, chu du khắp thế giới, tận hưởng cuộc sống ngọt ngào của vương tử và công chúa.

Trên ti vi toàn là tin tức, hình ảnh về cuộc sống cá nhân của Tạ Thư Dật và Hải Nhạc do đám chó săn đưa lên, hai người lúc nào cũng nhìn nhau cười vui vẻ, ngọt ngào, ẩn ý đủ khiến cho rất nhiều thiếu nam cùng thiếu nữ đỏ gục.

Trì Hải Hoan ngồi trong bệnh viện, tinh thần vui vẻ nháy mắt liên biến mất khi nhìn thấy trên ti vi một nam một nữ đang nắm tay nhau cười hạnh phúc, hai tay cô uất hận nắm thật chặt vật áo, tưởng chừng muốn xé rách luôn rồi.

Khi màn tivi biến mất và chuyển sang một tin tức giải trí khác, gương mặt co quắp của Trì Hải Hoan rốt cuộc cũng giãn ra, hồi lâu, cô khẽ nở nụ cười ha ha, nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, không biết là đang khóc hay đang cười.

“Đồ điên! Mày là đồ điên!” Bên cạnh có một bệnh nhân nữ, chảy nước miếng cười hi hi chỉ vào cô nói.

Trì Hải Hoan đột nhiên ngẩng đầu lên hung ác nhìn cô ta, sau đó cô đột nhiên đứng dậy chạy về phía bệnh nhân tâm thần đó đánh đập túi bụi, sau một hồi lại nắm tóc của cô ta ra động đầu vào tường, cô gái bị điên đó bị đánh đau đớn liền khóc ồ lên:

“Đừng đánh tôi! Tôi điên! Tôi điên! Đừng đánh tôi!”

Tiếng khóc của cô ta làm kinh động đến hộ lý, khi bọn họ chạy tới, Trì Hải Hoan đã sớm buông cô gái đó ra, an tĩnh ngồi lại chỗ của mình xem tivi, như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hộ lý viên đỡ cô gái kia đứng dậy, cô ta vẫn vừa khóc rống vừa la ‘tôi điên’.

“Haiz, cô lại bị ngã rồi? Đi với tôi bôi thuốc nhé!” Hộ lý viên an ủi đưa cô gái đó rời đi.

Chờ hộ lý viên mang cô gái đó đi khỏi, Trì Hải Hoan thần thờ đứng lên đi ra khỏi phòng bệnh.

Hải Nhạc mặc bộ váy cưới được đặt ở Pháp, đứng trước mặt của mẹ cô. Áo cưới xa hoa, lộng lẫy được mặc trên người của Hải Nhạc cơ hồ còn hoàn mỹ hơn, cô đẹp tựa như một thiên sứ không bận tâm đến khói lửa hồng trần.

“Đẹp mắt, thật là đẹp mắt! Chiếc váy này đích thực là làm ra để dành cho con. Hơn nữa, toàn bộ kim cương khảm lên chiếc váy này cùng từng đường kim mũi chỉ đều là thủ công, do chính tay nhà thiết kế làm nên, giá trị của chiếc váy cưới này so với váy cưới mà công nương Diana mặc còn trân quý hơn a!” Mẹ Hải Nhạc rất hài lòng, không ngừng khen.

Hải Nhạc xoay người lại, ngắm nhìn mình trong gương một lần nữa, lộ ra nụ cười xinh đẹp, cô thật sự không có ngờ sẽ có một ngày cô lại xinh đẹp như vậy!

“Con gái cả đời chỉ có một lần mặc áo cưới, dĩ nhiên là xinh đẹp nhất!” Hải Nhạc cười nói.

“Để Thư Dật đi vào đi!” Mẹ Hải Nhạc chỉ đạo, chỉ sợ hắn ở bên ngoài đã sớm đợi không kịp rồi.

Hải Nhạc thẹn thùng gật đầu, không biết hắn nhìn thấy cô xinh đẹp như vậy có thất thần hay không?

Mẹ Hải Nhạc cao hứng đi mở cửa ra, Tạ Thư Dật vội vã không kịp nhìn mẹ đã chạy vào trong, nhìn thấy Hải Nhạc mặc áo cưới nhìn hắn, hắn liền ngăn người đứng tại chỗ.

Hải Nhạc không khỏi che miệng cười, quả nhiên hắn nhìn thấy cô liền thất thần rồi.

Tạ Thư Dật thoáng chốc liền lấy lại tinh thần, từ từ đi về phía cô, hắn nắm lấy hai tay của cô, nhìn trái nhìn phải, sau đó đem Hải Nhạc xoay một vòng, rồi ôm cô vào trong ngực, thở dài nói:

“Nhạc Nhạc, anh biết em mặc áo cưới nhất định sẽ rất xinh đẹp, nhưng không ngờ em lại đẹp đến như vậy! Đẹp tựa như tiên nữ giáng trần! Thật đấy!”

Hải Nhạc ngưng ngưng khẽ cúi đầu, xấu hổ liếc Tạ Thư Dật một cái: “Miệng cũng không cần ngọt như vậy, em biết là nah muốn làm cho em vui thôi.”

“Lời của anh là thật lòng, anh không có lừa em!” Tạ Thư Dật dịu dàng nắm lấy cổ tay trắng trẻo của Hải Nhạc, thâm tình ấn xuống mu bàn tay của cô một nụ hôn.

Mẹ Hải Nhạc mỉm cười, lui ra ngoài để cho hai người bọn họ có không gian riêng tư ở bên nhau.

“Xinh đẹp như vậy, khiến cho anh rất muốn hôn em!” Tạ Thư Dật khàn khàn nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, vội vàng che miệng: “Không được, anh sẽ phá hỏng lớp make up của em mất!”

“Nhạc Nhạc, rất lâu rồi anh không được ở chung một chỗ với em, tối nay em chỉ ở với một mình anh được không?” Tạ Thư Dật hết như một đứa trẻ đòi kẹo mẹ, nũng nịu với Hải Nhạc.

“Ai da, Tiểu Bảo Tiểu Bối vẫn còn cần em hơn, bây giờ không có em dụ dỗ hai đứa nó nhất định không chịu ngủ.” Hải Nhạc đỏ mặt nói.

“Không được! Anh cũng rất cần em! Anh cực kỳ cần em!” Tạ Thư Dật chuyển sang mè nheo ăn vạ, lắc lắc tay Hải Nhạc nói.

“Không được! Chờ thêm nửa tháng nữa, đến khi chúng ta kết hôn rồi, anh có thể... anh tùy tiện thế nào cũng có thể.” Hải Nhạc có chút cá lăm nói với hần.

“Nhạc Nhạc, anh chỉ muốn một buổi tối này! Em đối với anh quá tàn nhẫn a!” Tạ Thư Dật oán thán nói.

“Thư Dật, nhiều người như vậy sẽ rất ngưng a! Em cảm thấy như vậy không tốt!” Hải Nhạc thẹn thùng nói.

“Có ai để ý đến chúng ta, không có Tiểu Bảo Tiểu Bối ở đây, thì có gì phải sợ!” Tạ Thư Dật chẳng thèm bận tâm nói.

“Thư Dật!” Hải Nhạc trừng mắt liếc hần một cái.

“Em mà không đồng ý, anh liền hôn em để xem em ra ngoài thế nào!” Tạ Thư Dật cười hi hi nói.

“Anh dám!”

Hải Nhạc sợ hết hồn, muốn tránh ra khỏi hần, nhưng càng tránh thì mặt của Tạ Thư Dật càng tới gần, cuối cùng không còn cách nào khác, cô chỉ đành phải thỏa hiệp:

“Được rồi, nhưng mà Tiểu Bảo Tiểu Bối chỉ muốn ngủ cùng với em, không muốn ngủ ở phòng của chúng.”

“Anh không biết, tóm lại em tự giải quyết nhé!” Tạ Thư Dật tranh thủ hôn trộm lên mặt của Hải Nhạc một cái.

“Được rồi, anh đúng là nhỏ mọn, còn không bằng cả bọn trẻ cứ đeo dính lấy em!” Hải Nhạc thở dài một hơi mà nói.

“Phải dính lấy em! Trời sinh ra là sẽ phải dính lấy em!” Tạ Thư Dật không thể hôn môi của cô, liền chuyển sang cổ của cô vừa hôn vừa cắn.

“Thư Dật, chúng ta đừng nói cái này nữa, nói đến hôn lễ của chúng ta đi?” Hải Nhạc khẽ đẩy hần ra hỏi.

“Đó là chuyện của công ty Hôn Khánh chúng ta, anh đã đưa toàn quyền giao cho họ lo, chúng ta không cần bận tâm đến mấy chuyện đó.” Tạ Thư Dật nói.

“A, vậy thì tốt!” Hải Nhạc lộ ra nụ cười hài lòng, “Anh thấy chiếc áo cưới này thế nào? Em định không thử cái khác nữa, vì em rất thích nó.”

“Em lựa trúng cái nào thì cái đó anh tuyệt đối hài lòng!” Tạ Thư Dật cười nói.

“Làm trò!” Hải Nhạc cười liếc hần một cái, “Anh vẫn chưa thử lễ phục, em cùng anh đi thử nhé!”

“Tuân lệnh bà xã đại nhân!” Tạ Thư Dật hướng Hải Nhạc đứng nghiêm giờ tay chào kiểu quân đội, sau đó cười nói rồi đi phòng thử đồ.

Càng gần đến hôn lễ, mấy ngày này Tạ gia càng trở nên bận rộn, mà Tạ Thư Dật và Hải Nhạc còn bận rộn hơn, tuy nói là giao hết cho công ty Hôn Khánh lo, nhưng mà đây là chuyện trọng đại của bọn họ, có nhiều việc phải do đích thân họ chuẩn bị.

Vốn dĩ trước kia cô vẫn luôn là người đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối, nhưng chuẩn bị hôn lễ bẽ bọn nhiều việc cũng chẳng có thời gian mà để ý đến hai đứa trẻ, Hải Nhạc và Tạ Thư Dật cũng loay hoay muốn sút đầu mẻ trán, sau cùng chỉ đành phải để cho nữ giúp việc đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối.

Khi thấy hai người từ khách sạn sức cùng lực kiệt về nhà, cô giúp việc không khỏi ngạc nhiên hỏi Hải Nhạc:

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia và nhị tiểu thư đâu rồi? Vẫn ngủ ở trên xe sao?” (((((((((nguyên văn là tiểu tiểu thư nghe kỳ cục kẹo quá, cho nên mình để mọi người gọi Tiểu Bối là nhị tiểu thư, ngang hàng với tiểu thiếu gia Tiểu Bảo))))))))

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu thiếu gia và nhị tiểu thư sao lại ở trên xe của tôi ngủ được? Các người biết hôm nay tôi và thiếu gia vô cùng bận rộn mà, không phải là để các người đi đón sao?”

Cô giúp việc nghe Hải Nhạc nói như vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô ta sợ hãi ấp a ấp úng nói:

“Nhưng, nhưng mà tiểu thư, buổi chiều hôm nay tôi nhận được điện thoại của cô, tiểu thư hỏi tôi số điện thoại của cô giáo ở nhà trẻ, còn nói sẽ tự mình đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối. Khi tiểu thiếu gia và nhị tiểu thư tan học, tôi đã gọi tới nhà trẻ thì cô giáo nói tiểu thư đã đón bọn họ đi rồi cho nên tôi không đến nhà trẻ nữa. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

Tạ Hải Nhạc nghe xong giống như bị người ta đánh một gậy vào đầu, âm thầm ghì chặt cổ họng cơ hồ khiến cho cô hít thở không thông.

“Không! Không thể nào! Tôi không có gọi về nhà! Tôi càng không có đón hai đứa nó!” Hải Nhạc cơ hồ thét lên.

Tạ Thu Dật cũng sợ ngây người, Tiểu Bảo Tiểu Bối đã bị người khác đón đi? Người kia! Người kia là Trì Hải Hoan sao? Không! Không! Không thể nào!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Tạ Thu Dật không khỏi gằm thét lên.

Cô giúp việc bị dọa cho sợ đến nỗi run cầm cập:

“Thiếu gia, không thể trách tôi được. Thật sự tôi có nhận được điện thoại của tiểu thư gọi về! Sau đó cô giáo đã gọi cho tôi, nói là bọn họ quả thực đã được tiểu thư đón đi! Hai người không tin, thì có thể gọi cho cô giáo ở nhà trẻ!”

Chuyện này quả thật là quý dị, Tạ Thu Dật trầm giọng hỏi: “Cô giáo nói với cô như thế nào?”

“Cô giáo nói là Tiểu Bảo Tiểu Bối đã được mẹ bọn họ đón đi rồi!” Cô giúp việc run run trả lời.

Trước mắt Tạ Thu Dật bỗng dưng tối sầm, rõ ràng là hấn và Hải Nhạc còn thảo luận chuyện hôn sự ở Hôn Khánh, không hề đi khỏi khách sạn! Làm sao có thể do Hải Nhạc đón đi chứ?

“Trì Hải Hoan! Nhất định là Trì Hải Hoan! Chắc chắn là Trì Hải Hoan!” Toàn thân Tạ Thu Dật cơ hồ phát run.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối, các con ở đâu? Ô ô ô...” Hải Nhạc hữu khí vô lực mà khóc lên.

“Là Trì Hải Hoan đã đưa chúng đi! Nhất định là cô ta! Bằng không cô giáo tại sao lại nói là mẹ bọn trẻ đã đưa chúng đi?”

“Bởi vì hai người rất giống nhau, cho nên có thể Tiểu Bảo Tiểu Bối đã nhầm lẫn mà đi theo cô ta!”

Tạ Thu Dật run rẩy nói ra.

“Không! Không thể nào! Hải Hoan điên rồi! Cô ta không phải đã điên rồi sao? Làm sao cô ta có thể đi đón Tiểu Bảo Tiểu Bối?” Hải Nhạc ngẩng đầu lên không tin kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Thỏa Thuận Hay Nhận Xác!

“Là cô ta, đó chính là lợi thế của cô ta! Nhạc Nhạc, lần trước em không tin anh, nhưng bây giờ em phải tin anh, Trì Hải Hoan thật sự là giả điên! Cứ coi như là cô ta bị điên thật thì ít nhất là hiện tại đã khôi phục bình thường rồi! Cho nên cô ta mới tìm đến hai chúng ta để trả thù!” Tạ Thu Dật không nhịn được rống to lên.

“Cô ta tại sao còn phải đến báo thù chúng ta? Tại sao? Cô ta đã gây ra bao nhiêu tổn thương cho chúng ta, chúng ta cũng không hề so đo! Cô ta làm hại em, em cũng không oán thán, tại sao cô ta vẫn tới cắn em không buông tha em!” Hải Nhạc vừa khóc vừa nói.

“Cô ta lợi dụng khuôn mặt giống nhau của hai người, đánh lừa mọi người đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi! Không biết cô ta sẽ làm ra chuyện tàn độc nào với Tiểu Bảo Tiểu Bối!”

Trái tim của Tạ Thu Dật như chìm xuống đáy nước, hấn thật không dám tưởng tượng ra những thủ đoạn mà Trì Hải Hoan có thể làm với Tiểu Bảo Tiểu Bối.

“Tiểu Bảo của mẹ! Tiểu Bối của mẹ! Là mẹ không tốt! Là mẹ mang tới nguy hiểm cho các con! Mẹ không nên khôi phục dung mạo!”

Hải Nhạc đau lòng khóc lên, rồi thân thể của cô thoáng một cái liền muốn té xuống đất, cũng may Tạ Thử Dật lạnh tay lẹ mắt ôm cô vào trong ngực của mình, Hải Nhạc cũng đã ngất đi.

Tạ Thử Dật ôm Hải Nhạc lên ghế salon, bấm nhân trung để cô tỉnh lại. Một hồi lâu, Hải Nhạc rốt cuộc cũng tỉnh lại, nhìn thấy Tạ Thử Dật, Hải Nhạc lại nhào vào trong ngực hắn khóc ồ lên.

“Cô ta hận em thì cứ nhắm vào em là được, tại sao phải hạ thủ với Tiểu Bảo Tiểu Bối? Hai đứa bé còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu nổi cô ta? Sớm biết như vậy em đã không đi chinh mặt, như vậy cô ta cũng sẽ không có cơ hội đến gần Tiểu Bảo Tiểu Bối của em! Nếu như đáng dấp của em và cô ta không giống nhau! Cô ta nào có cơ hội đến gần Tiểu Bảo Tiểu Bối?”

Hải Nhạc đau lòng khóc lên cơ hồ lại muốn ngất đi, Tiểu Bảo Tiểu Bối là tim gan của cô! Nếu như không có bọn trẻ, cô thật sự cũng không muốn sống nữa!

“Em đã dễ dàng tha thứ cho cô ta như vậy! Bởi vì là máu mủ cùng một mẹ sinh ra em lại một lần nữa tha thứ cho cô ta, nhưng cô ta không hề nghĩ đến tình thân! Không hề bận tâm đến tình chị em dù chỉ một lần! Thử Dật! Thử Dật! Tại sao cô ta có thể như vậy? Tại sao cô ta có thể đối xử với em như vậy?”

Tạ Thử Dật không biết nên an ủi Hải Nhạc như thế nào, hắn đứng lên nói với cô giúp việc:

“Các người hãy chăm sóc tiểu thư! Vú La, Tiểu Bảo Tiểu Bối mất tích rồi, bà mau đi gọi cho lão gia và phu nhân, bảo họ nhanh chóng về nhà!”

Vú La vội vàng chạy đi gọi điện thoại cho lão gia và phu nhân, Tạ Thử Dật cũng gọi một cuộc tới bệnh viện hỏi xem Trì Hải Hoan có ở trong đó hay không, nhưng phía bệnh viện chắc chắn rằng Trì Hải Hoan từ hôm qua tới giờ vẫn luôn nằm ngủ ở trong bệnh viện, không thể nào chạy ra ngoài. Tạ Thử Dật cảm thấy chuyện này quá đáng ngờ, người đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi chỉ có thể là Trì Hải Hoan, hắn không khỏi rống lên:

“Ông tốt nhất hãy xem thật kỹ cho tôi, hai đứa bé mất tích không phải là chuyện đùa giỡn! Tuyệt đối có dính dáng đến cô ta! Nếu để tôi tra rõ ràng cô ta đã mang con của tôi đi, bệnh viện các người gánh không nổi đâu!”

Viện trưởng của bệnh viện nghe hắn nói như vậy liền bị dọa sợ, vội vàng đi kiểm chứng lại, không ngờ tới hộ lý viên vẫn luôn phụ trách cho Trì Hải Hoan lại đang mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường an tĩnh ngủ, đoán chừng là đã bị đánh thuốc mê. Ông ta nhanh chóng đến phòng giám sát xem lại CCTV, quả nhiên Trì Hải Hoan đã giả là nhân viên cứu hộ, nhân lúc hỗn loạn mà trốn ra ngoài.

Nghe viện trưởng trình bày sự việc xong, Tạ Thử Dật tắt điện thoại, thâm trầm nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Là Trì Hải Hoan! Cô ta đã đóng giả nhân viên cứu hộ của bệnh viện trốn ra ngoài!”

“Ô ô ô..... Đúng là cô ta đã bắt Tiểu Bảo Tiểu Bối đi rồi! Cô ta có thể tới tìm em! Có thể tới tìm em! Cô ta có thể nhắm vào em! Tại sao lại bắt Tiểu Bảo Tiểu Bối chứ?” Hải Nhạc nóng lòng như điên khóc rống lên.

Lúc này mẹ Hải Nhạc và Tạ ba ba vội vã chạy về nhà, vừa nhìn thấy mẹ, Hải nhạc thương tâm nhào vào trong ngực bà khóc rống lên: “Mẹ, mẹ! Chị đã bắt Tiểu Bảo Tiểu Bối đi rồi! Mẹ nói đi, rốt cuộc cô ta muốn cái gì?”

Mẹ Hải Nhạc cũng không nói được gì mà chỉ khóc lên gọi tên Tiểu Bảo Tiểu Bối, hai người ôm nhau khóc thành một đoàn, Tạ Thử Dật chỉ đành phải an ủi nói:

“Đừng khóc, đừng khóc! Dù cô ta mang Tiểu Bảo Tiểu Bối đi nhưng hai đứa bé còn nhỏ, có lẽ cô ta sẽ không làm gì chúng đâu!”

“Nhưng mà thần kinh của nó không bình thường, khó bảo đảm rằng nó sẽ không làm gì bọn trẻ.” Mẹ Hải Nhạc khóc nói.

“Mẹ còn cảm thấy cô ta là người điên sao? Mọi người điên có thể lý trí đến mức đánh thuốc họ lý viên bất tỉnh, mặc quần áo bệnh nhân thay thế cho cô ta sao? Đây hoàn toàn là chuyện mà một kẻ điên không thể nào làm ra! Cô ta không điên! Cô ta căn bản không hề điên!” Tạ Thử Dật kêu to.

“Trời ạ, thật là đáng sợ! Nó tại sao lại làm như vậy? Tại sao? Rốt cuộc là nó muốn làm cái gì?” Mẹ Hải Nhạc ngưng khóc thút thít, thay vào đó là vẻ mặt khó tin.

Hải Nhạc khóc nói: “Nếu đúng như vậy, thì cô ta đã sớm lập mưu, chẳng qua là vẫn đợi cơ hội tốt để trốn khỏi bệnh viện! Thử Dật, cha mẹ, phải làm sao mới có thể tìm được cô ta? Chúng ta đi tìm cô ta có được không? Để cô ta buông tha cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, cứ nhắm vào con là được rồi!”

Tạ ba ba nói: “Chúng ta đi báo cảnh sát! Lúc này không báo cảnh sát, chỉ sợ hai đứa nhỏ sẽ gặp nguy hiểm! Nếu thật sự Hải Hoan chỉ đang giả điên, nó sẽ không tha cho hai đứa nhỏ dễ dàng như vậy!”

“Không! Không được báo cảnh sát! Nếu như báo cảnh sát, con sợ cô ta sẽ làm hại đến bọn trẻ!” Hải Nhạc kinh hoàng liền ngăn cản.

“Không! Hải Nhạc, chuyện nghiêm trọng như vậy sao lại không báo cảnh sát? Trì Hải Hoan không phải là bọn bất cóc chuyên nghiệp, cô ta chỉ muốn lợi dụng Tiểu Bảo Tiểu Bối để đạt được mục đích của cô ta mà thôi! Bằng không, sao cô ta lại bắt cóc bọn trẻ chứ?” Tạ Thử Dật như đinh chém sắt mà nói.

“Coi như báo cảnh sát chúng ta cũng không thể nào tìm được cô ta! Nếu cô ta không chủ động tới tìm chúng ta, thì làm sao chúng ta tìm được cô ta? Rốt cuộc là cô ta muốn cái gì? Cô ta gây bao nhiêu chuyện như vậy còn chưa đủ sao? Em chịu vất vả khổ tận cam lai mà chị ta vẫn không buông! Chính là

không muốn em được sống tốt có phải không? Có phải không?” Hải Nhạc vừa khóc vừa nói.

“Hải Hoan, con bé này, rốt cuộc là trong lòng đang suy nghĩ cái gì a? Hai đứa rõ ràng là chị em ruột thịt, tại sao nó không nghĩ đến điểm này? Cho dù không phải là chị em thì cũng không nên đối xử với người khác như vậy! Nó có thể đạt được cái gì đây?” Mẹ Hải Nhạc cũng thương tâm không dứt.

“Báo cảnh sát cũng không được, tìm cô ta cũng không được! Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi như vậy chờ chết sao?” Tạ Thụ Dật gấp đến độ xoay vòng vòng rồi.

“Ba nghĩ là nên báo cảnh sát! Sinh mệnh của Tiểu Bảo Tiểu Bối nào phải trò đùa!” Tạ ba ba nói.

Hải Nhạc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô hầu gái mặt mũi tái mét đứng đó: “Tiểu Du, cô nói là cô ta đã gọi về nhà phải không? Là lúc nào?”

“Lúc xế chiều, khoảng bốn giờ cô ta đã gọi tới đây.” Tiểu Du đáp ứng.

“Tiểu Mai, em mau chóng đi tra lịch sử cuộc gọi, tìm ra số điện thoại đó! Nhanh lên!” Hải Nhạc nói.

“Vâng.” Cô hầu gái Tiểu Mai nhanh chóng đi tra nhật ký cuộc gọi, rất nhanh liền tìm ra số điện thoại lạ đã gọi tới cho Tiểu Du. “Tiểu thư, đây chính là số điện thoại đã gọi cho em.”

Tạ Thụ Dật nhanh tay tiếp nhận, hẩn nhìn số điện thoại đó một chút, không chần chừ lấy điện thoại ra bấm gọi vào dãy số kia. Rất nhanh, bên kia truyền đến giọng nói hết sức bình tĩnh của Trì Hải Hoan:

“Tạ Thụ Dật, anh cũng chịu gọi đến cho tôi? Tốc độ cũng thật là mau!”

Tạ Thụ Dật cũng cố gắng kìm nén để cho mình bình tĩnh lại: “Trì Hải Hoan, cô đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi đâu rồi?”

Hải Nhạc và cha mẹ nghe được chính miệng Tạ Thụ Dật gọi tên Trì Hải Hoan không khỏi cảm lạnh nín thở nhìn Tạ Thụ Dật, không khí nhất thời trở nên vô cùng khàn trương.

“Anh yên tâm, tôi đối với chúng rất tốt!”

Trì Hải Hoan cười lên khanh khách nói: “Thật không ngờ hai đứa nhóc đó lắm tướng tôi là mẹ chúng, liền vui vẻ đi theo tôi! Ha ha ha ha! Bọn chúng thật sự rất biết điều a! Bây giờ đã ngủ thiếp đi rồi.”

“Trì Hải Hoan, xin cô vuốt mặt nể mũi, đừng làm hại Tiểu Bảo Tiểu Bối! Cô có yêu cầu gì, tôi đều sẽ đáp ứng!” Tạ Thụ Dật cố nén lửa giận mà khàn cầu Trì Hải Hoan.

“Tạ Thụ Dật, tôi có ba yêu cầu! Một, tôi muốn Hải Nhạc phải chết! Hơn nữa, tôi muốn tận mắt thấy nó chết trước mặt tôi! Hai, tôi không muốn ngồi tù, anh phải nghĩ cách để giúp tôi thoát tội! Mười năm ngồi tù ngắn ngủi, anh hoàn toàn có năng lực hủy bỏ bản án đó để cho tôi được tự do. Thứ ba, sau khi được tự do, tôi muốn kết hôn với anh! Con đàn bà Tạ Hải Nhạc ngu xuẩn đó sao có thể xứng với anh? Chỉ có tôi mới xứng với anh mà thôi! Không phải là chỉ sinh cho anh hai tiểu tử kia thôi sao? Tôi cũng có thể sinh! Anh muốn tôi sinh bao nhiêu đứa, tôi đều sẽ sinh cho anh bấy nhiêu đứa!” Trì Hải Hoan khanh khách nở nụ cười.

“Tạ Thụ Dật, anh có thể đáp ứng tôi không? Chỉ cần anh đáp ứng, tôi sẽ thả Tiểu Bảo Tiểu Bối ra!”

Ánh mắt của Tạ Thụ Dật cơ hồ bị lửa giận đốt cháy hẩn lên tia máu, hẩn không khỏi hét lớn một tiếng: “Trì Hải Hoan! Cô đừng ở đây mà mơ tưởng! Đừng mơ tưởng!”

“Tạ Thụ Dật, anh đã vô tình như thế thì tôi cũng không khách khí nữa! Tôi cho anh thời gian hai tiếng để suy nghĩ! Hết hai tiếng mà tôi vẫn chưa có được đáp án! Các người hãy chuẩn bị mang theo hai cỗ quan tài mà tới đón Tiểu Bảo Tiểu Bối! Tôi sẽ khiến cho chúng vô thanh vô tức mà biến mất trên đời này!”

Thanh âm của Trì Hải Hoan trở nên lãnh khốc, lời nói vô tình vừa dứt thì cúp điện thoại.

Tạ Thụ Dật rống to một tiếng quăng điện thoại xuống đất.

“Đừng mà!” Hải Nhạc kinh hoàng chạy tới, nhưng đã muộn một bước, điện thoại của hẩn đã sớm chia năm xẻ bảy rồi.

Hải Nhạc không khỏi đến bên hỏi Tạ Thụ Dật: “Thụ Dật, Trì Hải Hoan đã nói với anh cái gì? Nói cái gì? Tiểu Bảo Tiểu Bối xảy ra chuyện rồi sao? Cô ta có làm bọn trẻ bị thương không? Nói cho em biết! Nói cho em biết!”

Tạ Thụ Dật lặng im đứng trân trân, mặc cho Hải Nhạc không ngừng kéo hẩn, lần đầu tiên hẩn không biết phải làm thế nào! Phải làm thế nào?

Hải Nhạc thấy bộ dạng của hẩn, lại càng thêm tuyệt vọng.

“Có phải cô ta đã làm hại Tiểu Bảo Tiểu Bối không? Có phải không?” Hải Nhạc đột nhiên nắm lấy cổ áo Tạ Thụ Dật, giọng nói cũng bắt gặp cao vút.

“Không! Không phải như em nghĩ đâu!” Tạ Thụ Dật tan nát cõi lòng an ủi Hải Nhạc.

“Rốt cuộc cô ta đã nói gì với anh? Tại sao anh lại nói cô ta đừng nằm mơ? Tại sao lại nói cô ta đừng mơ tưởng? Nói cho em biết! Nói cho em biết!”

Hải Nhạc gấp đến độ muốn phát điên rồi. Nếu như Tiểu Bảo Tiểu Tiểu Bối bị cô ta tổn thương, hoặc thậm chí là bị giết, cô sẽ không cách nào tha thứ cho bản thân mình! Càng không đời nào tha thứ cho Trì Hải Hoan! Nếu cô ta dám động thủ với con của cô, cô nhất định sẽ giết cô ta! Nhất định! Cô ta thật sự khiến cô quá thất vọng! Thật ghê tởm! Tiểu Bảo Tiểu Bối chỉ là những đứa trẻ không hiểu chuyện, cô ta vẫn có thể động thủ!

Tia đồng cảm cùng thân tình còn sót lại trong lòng Hải Nhạc đối với Trì Hải Hoan cuối cùng cũng bị lửa giận thiêu đốt sạch sẽ rồi.

Tạ Thu Dật trầm mặc đứng nơi đó, môi mím chặt không định mở miệng.

“Thu Dật, van anh, cầu xin anh! Nói cho em biết? Dù kết quả tàn nhẫn thế nào em cũng tiếp nhận được!” Hải Nhạc nước mắt giàn dụa khẩn cầu Tạ Thu Dật.

Tạ Thu Dật nắm chặt hai quả đấm, khó sở nói:

“Cô ta nói chỉ cần anh đáp ứng ba điều kiện: để cô ta tận mắt nhìn thấy em chết trước mặt cô ta, xóa án tích mười năm và còn kết hôn với anh, thì cô ta sẽ tha cho Tiểu Bảo Tiểu Bối!”

Nghe Tạ Thu Dật nói như vậy, tay Hải Nhạc không khỏi ôm lấy ngực, khoảnh khắc kia tim cô như muốn ngừng đập.

Trì Hải Hoan thế nhưng muốn cô chết trước mặt cô ta! Muốn xóa bỏ án tích và còn kết hôn với Tạ Thu Dật thì mới bỏ qua cho Tiểu Bảo Tiểu Bối!

Sao cô ta có thể nói ra yêu cầu vô lý như thế? Sao có thể?

Tại sao cứ mỗi lần cô sắp nắm được hạnh phúc, Trì Hải Hoan lại bằng mọi giá cướp đoạt hạnh phúc của cô?

“Nếu như em không đáp ứng thì sao?” Hải Nhạc trống rỗng hỏi.

Tạ Thu Dật trầm ngâm, đôi môi mỏng nhấp nháy mấy lần nhưng không cách nào nói ra nổi một chữ.

“Nói cho em biết? Nói cho em biết?” Hải Nhạc không khỏi từng bước ép sát Tạ Thu Dật, bộ dạng tuyệt vọng bi thương của cô khiến cho Tạ Thu Dật lòng đau như cắt.

Trước khi Hải Nhạc quay trở lại Tạ gia, bọn họ vốn vẫn rất hạnh phúc, nhưng từ sau khi cô ta đặt chân vào căn nhà này, hạnh phúc của cô đột nhiên rơi xuống tận cùng thống khổ, tuyệt vọng như vậy. Hắn đã từng nói sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cho cô phải chịu tổn thương! Nhưng hiện tại hắn lại khiến cho cô đau khổ như vậy! Tại sao hắn lại để cho Trì Hải Hoan dễ dàng phá đi hạnh phúc thuộc về cô?

Không thể! Không thể! Hắn tuyệt đối không cho phép! Tuyệt đối không!

“Tạ Thu Dật, anh nhất định phải nói! Anh nhất định phải nói...” Hải Nhạc nghẹn ngào, cô không biết nên tìm cái lý do gì để Tạ Thu Dật mở miệng.

Xem ra, Trì Hải Hoan thật sự vô tình muốn nhìn thấy cô chết ở trước mặt cô ta.

“Anh không cần nói, tự em sẽ đi hỏi cô ta! Tiểu Mai, đưa cho tôi số điện thoại đó!” Hải Nhạc kiên quyết xoay người, nói với Tiểu Mai.

Tạ Thu Dật thấy Hải Nhạc kiên quyết như vậy, tình thế cấp bách, hắn liền hô to lên: “Cô ta nói nếu hai tiếng sau cô ta không có được đáp án, thì chúng ta tới mà nhận xác Tiểu Bảo Tiểu Bối!”

Hải Nhạc xoay người kinh ngạc nhìn Tạ Thu Dật, thân thể cô loạng choạng muốn ngã, Tạ Thu Dật vội vàng xông tới ôm cô vào trong ngực của mình.

“Hai tiếng! Cô ta vậy mà chỉ cho chúng ta hai tiếng?”

Nước mắt Hải Nhạc như chuỗi ngọc bị đứt, không ngừng rơi xuống.

“Con không hỏi xem bây giờ nó đang ở đâu sao? Sao con lại không hỏi nó?” Tạ ba ba nói.

Mẹ Hải Nhạc lại không khỏi khóc lên: “Hải Hoan trời đánh! Nó gây nghiệt còn chưa đủ hay sao? Tại sao lại cứ muốn Hải Nhạc phải chết? Người đáng chết là nó! Là nó! Tại sao nó vẫn không thể nào chết tâm với Thu Dật đây? Tại sao lại cứ cố chấp rúc vào cái sừng trâu này? Hải Hoan trời đánh này! Tôi thế nào lại sinh ra một ác quỷ như nó chứ? Hai em gái không nói, hai Thu Dật không nói! Bây giờ, còn đem thù hận trút lên đầu Tiểu Bảo Tiểu Bối! Uổng công ban đầu tôi thương nó như vậy! Sớm biết có ngày này, năm đó tôi không nên để nó ở Trì gia tự sinh tự diệt! Đáng lẽ tôi phải sớm bóp chết nó để nó không phải lớn lên mà hại người thế này!”

Hải Nhạc cắn chặt, môi cũng từ từ rỉ chút máu, nhưng cô lại giống như vô tri vô giác, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm phía trước.

“Nhạc Nhạc! Chúng ta sẽ có cách! Chắc chắn sẽ có cách! Cô ta tuyệt đối không dám làm như vậy đâu!” Tạ Thu Dật lo lắng kéo Hải Nhạc nhìn thẳng vào mắt hắn, nói lời an ủi cô, nhưng bản thân hắn biết rõ, những lời này cũng chẳng có tác dụng gì.

Thật lâu, Hải Nhạc mới mở miệng nói: “Không, không cần đến hai tiếng, hiện tại em có thể đáp ứng cô ta, liền chết ở trước mặt cô ta để cô ta thả Tiểu Bảo Tiểu Bối ra!”

“Không! Làm sao em có thể tin lời của cô ta là thật! Không thể! Không được nghe theo lời của cô ta! Không thể!” Tạ Thụ Dật nghe Hải Nhạc nói như vậy, hần không khỏi khủng hoảng gầm nhẹ.

Hải Nhạc nước mắt như mưa, ngẩng đầu lên đau khổ nhìn hần:

“Thụ Dật, em chỉ có thể làm như thế! Em hoàn toàn tuyệt vọng rồi, chỉ cần Tri Hải Hoan nói lời giữ lấy lời, dùng một mạng của em để đổi lấy an toàn của Tiểu Bảo Tiểu Bối, em nguyện ý!”

“Không được! Chúng ta sẽ nghĩ ra cách khác! Tại sao lại để cho Tri Hải Hoan dễ dàng đùa bỡn, thao túng chúng ta như vậy? Nhạc Nhạc, cầu xin em! Đừng đem lời nói của cô ta làm thật!”

Tạ Thụ Dật từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên hần thần hồn hốt hoảng vô lực như thế, nước mắt không tự chủ được cứ thế rơi xuống.

“Thụ Dật! Cô ta chỉ cho chúng ta hai tiếng! Hai tiếng!” Hải Nhạc bắt lực nói.

“Tri Hải Hoan đáng chết, đáng bị trừng phạt! Nó nhất định phải khiến cho cái nhà cửa nát nhà tan thì mới chịu bỏ qua hay sao?” Mẹ Hải Nhạc vừa đau lòng vừa tức giận khóc rống lên.

“Tiểu Mai, mau nói cho tôi biết số điện thoại của cô ta!” Hải Nhạc quay sang nói với cô hầu gái, sau đó lại quay sang nói với Tạ Thụ Dật:

“Thụ Dật, thật xin lỗi! Nhạc Nhạc! Em xin anh hãy đáp ứng yêu cầu của Tri Hải Hoan! Anh hãy kết hôn với cô ta! Chỉ có như vậy cô ta mới bỏ qua cho Tiểu Bảo Tiểu Bối!”

“Không! Anh sẽ không bao giờ kết hôn với cô ta! Sao anh có thể kết hôn với cô ta được! Anh tình nguyện chết đi còn hơn kết hôn với cô ta! Cô ta đừng hòng mơ tưởng! Đừng hòng! Nếu như bây giờ cô ta đứng trước mặt anh, anh nhất định sẽ giết chết cô ta! Tự tay anh sẽ tiêu diệt cái mầm họa này! Cô ta không đáng để chúng ta phải nhân từ! Nhân từ với cô ta chính là làm cho chính mình bị tổn thương hơn mà thôi!” Tạ Thụ Dật kích động kêu lên.

“Thụ Dật! Tiểu Bảo Tiểu Bối phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc thật sự không biết phải làm sao, vừa hỏi vừa khóc.

Tạ ba ba nhìn thấy cảnh này trong lòng không khỏi chua xót, rõ ràng vẫn là một nhà rất hạnh phúc, chỉ vì Tri Hải Hoan đáng chết mà hạnh phúc tựa như bọt biển mà tan biến hết thấy, tất cả chỉ còn là một màn u ám sâu thẳm! Tạ ba ba vừa nghĩ tới Tri Hải Hoan vừa căm hận nghiêng răng nghiêng lợi, Tri Hải Hoan đúng là một mối họa lớn! Cô ta thực sự muốn cho Tạ gia cửa nát nhà tan! Cô ta muốn hủy diệt không chỉ có Hải Nhạc mà là cả Tạ gia!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Thiên Đường Rất Đẹp!

“Đừng nói nhiều! Đừng nói nhiều nữa! Thụ Dật! Hải Nhạc! Tri Hải Hoan coi như là không hề bị điện nhưng mà lúc này nó lại ở trạng thái điên cuồng! Ta hãy kiên quyết báo cảnh sát! Hơn nữa ta muốn phải chính những cảnh sát thân thủ, bắn tía tốt nhất, không được để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối phải chịu bất kỳ thương tổn nào! Để cảnh sát đưa nó vào vòng pháp luật! Tái phạm rồi lại tái phạm! Dạy mãi vẫn không sửa được! Tự Nguyên, em cũng nên chết tâm với nó rồi chứ! Nó không hề xem chúng ta là người thân, mà nó cũng không phải là người thân của chúng ta! Em hãy coi như là mình không có đứa con gái này đi!” Tạ ba ba quả quyết nói.

Mẹ Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Tạ ba ba, cuối cùng bà gật đầu nhìn Tạ ba ba nói: “Nó khiến em thật sự quá thất vọng, em sẽ không vì nó mà rơi một giọt nước mắt nào nữa! Em sẽ coi như mình chưa từng sinh ra đứa con gái này! Thụ Dật, Hải Nhạc, nghe cha con, mau báo cảnh sát đi!”

“Tri Hải Hoan chỉ là một cô gái, không phải là tội phạm chuyên nghiệp. cảnh sát chắc chắn vẫn có lực uy hiếp đối với nó!” Tạ ba ba nói.

Hải Nhạc kinh hoàng ngăn cản: “Không! Không! Cha, nếu như chúng ta báo cảnh sát, con sợ Tri Hải Hoan sẽ nhận ra, chắc chắn sẽ yêu cầu chúng ta không được gọi cảnh sát tới uy hiếp cô ta! Cha, Tri Hải Hoan là loại người mà bất cứ cái gì cũng có thể làm, con sợ cô ta cùng đường sẽ làm hại Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy! Cha, Thụ Dật, Tiểu Bảo Tiểu Bối đang nằm trong tay cô ta, trước hết chúng ta hãy làm theo lời cô ta nói có được hay không? Con thật sự rất sợ Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ gặp nguy hiểm.

Tạ Thụ Dật nhìn thẳng vào mắt Hải Nhạc, hồi lâu hần mới nói:

“Nhạc Nhạc, nếu cô ta tổn thương Tiểu Bảo Tiểu Bối chúng ta tuyệt đối sẽ không nương tay với cô ta nữa! Cô ta còn dám lộng hành hay sao? Cô ta chính là đang tự tìm đường chết! Nhạc Nhạc, chúng ta hãy cứ bình tĩnh, không nên gấp. Cha sẽ gọi báo cho cảnh sát, anh sẽ liên hệ với bọn Lâm Phong đi tìm hiểu thông tin trước. Nhạc Nhạc, bây giờ em phải bình tĩnh, đến lúc đó hãy gọi cho Tri Hải Hoan, xem cô ta nói như thế nào, tóm lại phải nghĩ cách

kéo dài thời gian nói chuyện với cô ta! Nhất định phải kéo dài thời gian!”

“Chỉ cần Tiểu Bảo Tiểu Bối không sao, bảo em làm cái gì em cũng nguyện ý!” Hải Nhạc ngưng khóc, lấy lại tinh thần nói.

Đáng lẽ ra, cô không nên nhân từ với Trì Hải Hoan, cô ta vốn dĩ đã là tảng đá ngoan cố, cố chấp, bất luận kẻ nào cũng không thể cảm hóa được cô ta! Cô ta căn bản không hề xứng với sự đồng cảm của cô! Cô vẫn luôn thù hạ lưu tình với cô ta! Cô một mực ở trước mặt Thư Dật giải vây cho cô ta, chỉ hi vọng Thư Dật sẽ vì cô ta bị điên mà bớt đi hận thù, đối tốt với cô ta một chút! Nhưng Trì Hải Hoan, cô ta dù chỉ một lần cũng chưa hề nghĩ sẽ buông tha cho cô! Là cô sai rồi! Không nên cùng một con rắn độc đi thảo luận những thứ tình cảm tình thân này! Bây giờ, mấu chốt là Tiểu Bảo Tiểu Bối không thể bị cô ta tổn thương! Bất kể thế nào, cô cũng không thể để cho Trì Hải Hoan làm hại đến con mình!

“Nhạc Nhạc, bây giờ em hãy gọi cho Trì Hải Hoan, xem cô ta nói thế nào?” Tạ Thư Dật lên tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ lung tung của Hải Nhạc.

Hải Nhạc gạt đầu một cái, nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho Trì Hải Hoan.

Thấy Trì Hải Hoan tiếp điện thoại, Hải Nhạc không khỏi lo lắng cho Tiểu Bảo Tiểu Bối hỏi: “Chị, bây giờ chị đang ở đâu? Nếu như chị đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi chơi, thì bây giờ cũng đã trễ rồi, chị hãy đưa bọn trẻ về nhà nhé!”

Trì Hải Hoan ở bên kia đầu dây cười khanh khách: “Hải Nhạc, Thư Dật không nói cho mày biết sao? Tao đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối ra ngoài không phải là đi chơi!”

“Chị đã nói với Thư Dật cái gì? Hắn không chịu nói với em, hắn nói chị cũng có thể nói với em, dù sao chúng ta cũng là chị em, không phải sao?”

Tay chân Hải Nhạc rốt cuộc cũng đã bình tĩnh lại, luống cuống hốt hoảng cũng chẳng làm được gì, tốt nhất là nên bình tĩnh lại, giữ lý trí mà đấu với Trì Hải Hoan.

“Chúng ta là chị em? Không sai, nhưng mày nào có xem tao là chị? Mày coi tao là chị, vậy mà lại cướp đi Tạ Thư Dật của tao? Rõ ràng tao và Thư Dật vẫn đang hạnh phúc bên nhau, nhưng mày lại hèn hạ đoạt hắn đi!” Trì Hải Hoan có chút kích động rồi, giọng nói cũng bắt đầu cao hơn.

Hải Nhạc không khỏi cười khổ nói: “Chị, nếu như chị vẫn rối rắm với Tạ Thư Dật, em thật sự không biết làm gì. Hắn không phải là một món hàng, sao em có thể muốn giành là giành được đây? Chuyện này chị không cần phải tới tìm em, chị nên hỏi Tạ Thư Dật kia, hỏi hắn vì sao lại không chọn chị mà chọn -em!”

“Không! Là mày! Chính là mày! Mày còn nói xạo! Rõ ràng chính là mày đã đoạt hắn khỏi tao, cho nên hắn mới không ở bên tao!” Trì Hải Hoan đột nhiên gào lên.

Hải Nhạc đưa điện thoại né ra xa một chút, thanh âm bên nhõn thật sự muốn làm hỏng tai cô mất.

Hải Nhạc thật sự không hiểu nổi, tại sao cô ra vẫn không hiểu ra! Tại sao cứ một mực rúc vào sừng trâu như vậy? Căn bản là vì Thư Dật không thương cô ta! Chỉ vì hắn không yêu cô ta!

Nhưng những lời này Hải Nhạc đều cứng rắn nén lại trong lòng, không dám nói ra, chỉ sợ Trì Hải Hoan sẽ nổi điên.

“Chị, chị luôn nói em đoạt đi Thư Dật. Được rồi, sau đó không phải chị đã đẩy em xuống vách đá, rồi đoạt lại Thư Dật sao! Em biến mất ước chừng cũng hơn năm năm, chị và hắn cũng đã có hơn năm năm chung đụng, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào chạm trái tim của hắn, chị thật sự vẫn không hiểu sao? Nếu như chị tự tin nắm chắc sẽ khiến cho Thư Dật yêu mình thì tại sao còn phải mạo danh em đây? Thật ra thì trong lòng chị vẫn luôn biết rõ người mà Thư Dật yêu chính là em! Vẫn là em! Cho nên chị mới giả mạo em để được đi cùng hắn! Chị luôn miệng nói em đoạt Thư Dật từ tay chị chẳng qua là chị đang đổ lỗi mà thôi! Chị đem tất cả mọi trách nhiệm đẩy lên đầu người khác! Tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng! Người Thư Dật yêu là em, dù chị có miễn cưỡng hắn ở bên mình, chị cũng sẽ không hạnh phúc! Chị, hãy tỉnh táo lại đi! Không cần vì Thư Dật mà canh cánh trong lòng! Bằng khả năng của chị, chị nhất định có thể tìm một người giống như Tạ Thư Dật. Vì sao lại cứ phải tổn hao tâm sức vì người không nên chứ?”

“Tao nguyện ý! Tao nguyện ý! Tao tự nguyện tổn hao tâm sức vì hắn! Tao chỉ cần hắn! Chỉ muốn hắn! Tạ Hải Nhạc, đừng nói nhiều! Thứ gì tao muốn thì nhất định phải có được! Không có được, tao sẽ hủy diệt tất cả! Tạ Hải Nhạc, mày có hai đứa con, có Tạ Thư Dật, lại chuẩn bị kết hôn! Bây giờ mày cảm thấy mình rất hạnh phúc phải không? Có phải không? Có phải không?”

“Phải! Phải! Em cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì chút hạnh phúc này nên thuộc về em! Cũng là Thư Dật tình nguyện cho em! Chị, có phải chị nghĩ rằng chỉ cần có con của Tạ Thư Dật thì hắn sẽ là một người đàn ông yêu thương chị, đem lại hạnh phúc cho chị? Không hề, đó chỉ là suy nghĩ cố chấp của chị mà thôi! Chị, trong lòng em vẫn luôn coi chị là chị của em! Cho dù chị gây ra cho em bao nhiêu tổn thương như vậy, nhưng em vẫn luôn thù hạ lưu tình! Cũng bởi vì chị là chị của em! Chị! Xin chị đừng làm hại Tiểu Bảo Tiểu Bối, hai đứa nó là cháu của chị! Là cháu của chị!” Hải Nhạc vừa nói vừa rơi lệ.

Trì Hải Hoan từ lỗ mũi hừ một tiếng:

“Tạ Hải Nhạc, tao đã nói với Tạ Thư Dật là chỉ cần mày chết tao sẽ bỏ qua cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, nếu như mày muốn cứu Tiểu Bảo Tiểu Bối thì hãy phòng gác chuông của nhà thờ Trường Nhạc. Nghe nói bọn mày định sẽ đứng trước giáo đường này để thượng đế chứng kiến bọn mày trở thành vợ chồng, cho nên tao đã dẫn con mày tới đây để xem nơi mà ba mẹ chúng sẽ kết hôn là như thế nào? Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng thật ghê gớm, lá gan không hề nhỏ, bọn chúng không hề sợ hãi! (((Chuyện đùa, con Dật ca thì phải có đẳng cấp chứ!!!hehehe)))))) Hãy nhớ, nếu như mày báo cảnh sát hay báo cho người khác thì đừng trách chị mày vô tình.”

Hải Nhạc vừa kinh hãi vừa sợ: “Chị, chị mang hai đứa bé đến đó làm gì? Rất nguy hiểm!”

“Mày không muốn đến? Làm sao đây, hai đứa nhỏ rất muốn mẹ đấy!” Trì Hải Hoan cười lên ha ha.

Nước mắt Hải Nhạc rơi xuống như đê vỡ, các con của cô là máu là thịt của cô! Cho dù phải hy sinh bản thân mình cũng được, cô chỉ muốn con của cô được bình an!

“Mày khóc? Tạ Hải Nhạc mày khóc sao? Mày thế nhưng lại khóc! Tao còn cho rằng mày rất kiên cường, sẽ không khóc ở trước mặt tao! Nước mắt của mày, đối với tao mà nó quá trân quý đi!” Trì Hải Hoan ở đầu dây bên kia đắc ý mỉa mai.

Hải Nhạc đưa điện thoại di động ra xa một chút, hít một hơi thật sâu để cho mình bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói với Trì Hải Hoan: “Cho em nói chuyện với bọn nhỏ một chút, em muốn nghe thấy giọng của chúng!”

“Không cần! Bọn chúng rất tốt, mày hãy mau đến đây! Đến đây là mày có thể được gặp chúng rồi! Nhớ là mày có hai tiếng và đã qua một tiếng rồi! Mày hãy nắm chặt thời gian! Mày cũng có thể đến cùng Tạ Thư Dật, nhưng hẳn phải đứng chờ ở phía dưới, bọn mày tốt nhất không nên giờ trò gì với tao! Nếu không, tao sẽ có chiêu hay hơn dành cho Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy!”

Trì Hải Hoan nói xong liền cúp điện thoại.

“Đợi một chút!” Hải Nhạc hô to lên, nhưng bên trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút chói tai. Hải Nhạc khóc nức nở:

“Cô ta nói bây giờ cô ta đang ở chỗ gác chuông của nhà thờ Trường Nhạc, chỗ đó cao như vậy, Tiểu Bảo Tiểu Bối nhất định sẽ rất sợ.”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau tới nhà thờ Trường Nhạc!” Tạ ba ba nói.

“Cô ta nói, chỉ con và Thư Dật được đến đó! Cô ta còn nói nếu như chúng ta báo cảnh sát thì cô ta sẽ không nương tay với Tiểu Bảo Tiểu Bối! Phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc lại không tự chủ được khóc lên.

“Cô ta rất giao hoạt, chọn thời gian ban đêm để không bị lộ. Nhạc Nhạc, chỉ cần cô ta dám để anh đi, anh cũng không sợ cô ta! Tin tưởng anh! Cô ta là phụ nữ, đều không phải là đối thủ của anh!” Tạ Thư Dật quả quyết nói.

“Nhưng mà cô ta nói anh chỉ được đứng ở dưới, không được lên trên gác chuông!”

Thư Dật thở dài một hơi nói:

“Cô ta tính toán rất chu đáo. Nhạc Nhạc, không cần phải sợ, dù chỉ có một mình em đi lên nhưng anh tin, em có thể đấu thắng cô ta! Nhưng anh sẽ tranh thủ lên trên đó với em!”

Hải Nhạc gật đầu một cái: “Vậy chúng ta đừng nói nhiều nữa, mau đi tới nhà thờ đó!”

Tạ Thư Dật lấy điện thoại gọi cho Long Đế Uy và Sở Lâm Phong nói một tiếng, sau đó quay sang nói với Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc: “Hai người hãy ở nhà, con đi với Nhạc Nhạc là được rồi!”

“Không, chúng ta cũng đi, làm sao có thể ngồi ở trong nhà mà chờ đợi chứ!” Mẹ Hải Nhạc quả quyết cự tuyệt.

Cuối cùng cả bốn người đều cùng nhau đi tới nhà thờ Trường Nhạc, sau đó cảnh sát cũng chạy tới, bọn họ thảo luận sơ bộ với nhau, quyết định để cho những viên cảnh sát tinh anh nhất đi theo, đảm bảo an toàn cho Hải Nhạc và Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật nói cho mục sư ý định cứu hai đứa bé ở gác chuông khiến ông ta sợ hết hồn, mục sư vội vàng cùng Tạ Thư Dật, Hải Nhạc và một nhóm người đi lên gác chuông.

Hải Nhạc nhìn phía dưới tối om nhưng phía trên lại có ánh đèn u ám hắt ra, nghĩ tới Tiểu Bảo Tiểu Bối giờ này ở trên gác chuông, trong lòng cô nóng như lửa đốt, cô hận không thể nào bay lên đó ngay lập tức.

Hải Nhạc lấy điện thoại ra gọi cho Trì Hải Hoan: “Chị, chị đang ở đâu, em đang chuẩn bị lên lầu.”

“Tốt, Tạ Thư Dật đâu?” Trì Hải Hoan hỏi.

“Hắn cũng tới nhưng sẽ không lên lầu.” Hải Nhạc nói.

“Tốt, mày rất giữ chữ tín, lên đây đi!” Trì Hải Hoan hài lòng cười cười.

Hải Nhạc vốn rất sợ tối, nhưng vì các con, bất cứ giá nào cô cũng phải đi lên, Hải Nhạc cố bình tĩnh, tay cầm đèn pin cố gắng đi lên tầng gác chuông.

Tạ Thư Dật vẫn luôn len lén đi sau Hải Nhạc, làm sao hắn có thể yên tâm để cô đi một mình? Một mình Hải Nhạc đi đối mặt với Trì Hải Hoan, hắn sao có thể không lo lắng?

Khi Hải Nhạc hớn hớn đi tới lầu trên cùng, chỉ có ánh đèn ngay chỗ cái chuông, Hải Nhạc cầm đèn pin lia một vòng, chợt thấy Trì Hải Hoan đang ngồi kế bên khung cửa, còn Tiểu Bảo Tiểu Bối bị cô ta trói chặt ngồi ở trong góc. Hải Nhạc không khỏi nghẹn ngào đau xót kêu lên: “Tiểu Bảo Tiểu Bối! Mẹ đã tới!”

“Mẹ! Mẹ!” Hai đứa trẻ tội nghiệp nghe được giọng nói của mẹ liền oa oa khóc lớn lên.

“Mẹ đã tới rồi, Tiểu Bối không cần phải sợ!” Hải Nhạc vừa chạy tới vừa miễn cưỡng nở nụ cười an ủi Tiểu Bối.

“Mẹ, con không sợ! Con biết mẹ sẽ tới!” Tiểu Bảo mạnh mẽ nói với mẹ, nó là con trai, sẽ không khóc lóc rồi rít như em gái.

“Tiểu Bối, không cần sợ nữa, mẹ đã tới rồi!” Cậu nhóc nói với em.

“Dạ.” Tiểu Bối gạt đầu một cái, xoa xoa nước mắt, ngưng khóc thút thít.

“Không cần sợ hãi, đó là di của các con, di chỉ muốn trêu chọc các con một chút, luyện cho lá gan của các con lớn hơn, di sẽ không làm các con đau!” Hải Nhạc thận trọng an ủi hai đứa bé.

Tri Hải Hoan không khỏi cười lên ha ha: “Tạ Hải Nhạc ơi Tạ Hải Nhạc, mày vẫn luôn tự cho mình là đúng!”

Tri Hải Hoan đứng bên cạnh Tiểu Bảo Tiểu Bối, đem họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào thái dương của Hải Nhạc. Hải Nhạc không khỏi thất kinh, tại sao cô ta có thể có súng? Súng của cô ta từ đâu mà ra?

Hải Nhạc nhắm mắt đứng lên, không dám tiến thêm một bước.

“Tạ Hải Nhạc, lần trước không bắn trúng mày, lần này, không có Tạ Thư Dật ở đây, xem ai sẽ tới đây giúp mày đỡ một phát súng này?” Tri Hải Hoan âm trầm nói.

Hải Nhạc bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt cô ta: “Chị, chị không nên như vậy! Em biết khẩu súng này không phải là thật, chị mới từ trong bệnh viện trốn ra ngoài, biết đi đâu lấy ra khẩu súng thật chứ?”

“Vậy để cho con gái của mày thử xem nó là hàng thật hay giả nhé!” Tri Hải Hoan cười lên khanh khách, chậm rãi chuyển súng nhắm thẳng vào Tiểu Bối, tay chậm chậm bóp cò.

Trong lòng Hải Nhạc không khỏi sợ hãi, nói không chừng, có thể trước đó cô ta đã chuẩn bị khẩu súng này! Tiểu Bối nhìn họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mình, liền bị dọa sợ khóc thét lên.

“Mẹ! Con sợ! Con sợ!” Con bé không ngừng kêu lên.

Tiếng gào của Tiểu Bối như muốn khuấy đảo tim gan của Hải Nhạc, cô đau lòng nhìn đứa con đáng thương của mình mà chảy nước mắt. Đứa con đáng thương của cô! Lại phải chịu đựng những thù hận kinh sợ mà người lớn gây ra!

“Nhắm vào tôi! Đem họng súng nhắm vào tôi đây! Thả Tiểu Bảo Tiểu Bối đi! Hai đứa bé vô tội, ân oán giữa chúng ta không nên kéo bọn trẻ vào!” Hải Nhạc khẩn cầu nói.

Tri Hải Hoan lại cười lên khanh khách:

“Mày cho rằng tao thông minh giống như mày sao? Mày cho rằng tao cứ ngây ngô ở trong bệnh viện đó mới ra ngoài lần này sao? Tại kẻ khác cho rằng tao là kẻ điên, không thèm để ý tới tao, cho nên tao có thể đi lại tự do tùy ý! Tao còn muốn cảm tạ mày đã không thu lại tất cả của tao, chỉ cần có tiền thì có cái gì tao không thể làm được? Từng thời khắc ở trong bệnh viện tao vẫn luôn để ý đến bọn mày, làm sao tao có thể để cho bọn mày được hạnh phúc! Hạnh phúc của mày nhưng lại là nỗi thống khổ của tao! Tao làm sao có thể để cho mình tiếp tục chịu nỗi thống khổ này? Lần này tao sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn mày rồi! Tạ Hải Nhạc! Tao đã không chiếm được Tạ Thư Dật, thì tao sẽ phá hủy tất cả những gì mà hân yêu thích nhất! Tao muốn hán cả đời này phải sống trong đau khổ!”

Hải Nhạc tận tình khuyên bảo: “Chị, chị chỉ có án tích mười năm mà thôi, chị gây ra biết bao nhiêu chuyện xấu mà chỉ bị mười năm, như vậy đã là quá nhẹ với chị rồi! Chị nên quý trọng cơ hội này, ở trong tù cải tạo thật tốt có thể sớm được ra tù! Tại sao chị lại muốn tiếp tục mắc lỗi nữa đây? Nếu như lần này chị giết em hay giết bất kỳ người nào khác, chỉ sợ thần tiên cũng không thể nào cứu được chị! Nếu không bị tử hình thì cũng là tù chung thân! Chị hãy bỏ súng xuống, quay đầu là bờ!”

“Đừng ở trước mặt tao mà nói mấy lời đạo lý chính nghĩa đó! Tạ Hải Nhạc, tao nói cho mày biết, lần này tao sẽ không để yên cho mà và Tạ Thư Dật đâu! Lần này, không phải mày chết, thì tao chết!” Tri Hải Hoan nghe Hải Nhạc nói liền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hải Nhạc thấy Tri Hải Hoan vẫn cố chấp, biết rõ cô ta đã quyết tâm rồi, cô thở dài một cái: “Được, nếu tôi chết, chị sẽ bỏ qua cho Tiểu Bảo Tiểu Bối phải không?”

Tri Hải Hoan ngăn người nói:

“Dĩ nhiên! Chỉ cần mày chết trước mặt tao, trước mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối, tao sẽ bỏ qua cho chúng!”

“Tốt! Chỉ cần chị bỏ qua cho hai đứa bé! Tôi sẽ chết!” Hải Nhạc cố nén bi thương không chút do dự nói.

“Không cần! Không cần! Mẹ không thể chết! Mẹ không thể chết!” Tiểu Bảo rít cuộc cũng khóc, không ngừng ngăn cản mẹ.

“Con không muốn mẹ chết! Con không muốn! Di xấu xa! Di mới phải đi chết đi! Di chết đi! Tại sao lại muốn mẹ tôi phải chết? Di đi chết đi!” Tiểu Bối vừa khóc vừa nói.

Trì Hải Hoan tức giận nhìn hai đứa bé thét một tiếng:

“Chớ làm ồn! Hai đứa không nghe mẹ nói sao, di chẳng qua chỉ là muốn luyện tập cho hai lá gan lớn hơn mà thôi! Mẹ hai đứa đi lên thiên đường, đó là một nơi rất đẹp! Không phải ai cũng có thể được đến nơi rất đẹp đó đâu!”

“Không cần! Nơi rất đẹp như vậy tại sao đi không đi? Tại sao lại nhường cho mẹ tôi đi!” Tiểu Bối không sợ, nâng lên đôi mắt dăm lệ khí hận nhìn chăm chăm Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan không khỏi nở nụ cười:

“Bởi vì ta và mẹ con là chị em ruột, một nơi đẹp như thế, di sao có thể đi trước, phải để cho mẹ con đi trước chứ!”

Hải Nhạc cũng không nhịn được cười một cái, nhưng nụ cười của cô thật bi thương. Tiểu Bảo Tiểu Bối của cô đáng yêu như vậy, sao cô có thể trở mặt đứng nhìn Trì Hải Hoan tổn thương chúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Tha Cho Bọn Họ, Chúng Ta Sẽ Kết Hôn!

“Nói đi, chị muốn tôi chết thế nào? Dùng súng bắn tôi thành tổ ong sao?” Hải Nhạc ung dung nói.

Nghĩ đến khả năng mình sẽ chết trong tay của Trì Hải Hoan, Hải Nhạc bình tĩnh thở sâu một cái, cùng lắm cũng chỉ là một cái chết! Tuy nhiên nó có thể cứu được sinh mệnh của Tiểu Bảo Tiểu Bối! Rất đáng.

Trì Hải Hoan lại cười lên khanh khách: “Không! Tao sẽ không biến mà thành tổ ong, dù sao chúng ta cũng là chị em, tao vẫn sẽ để cho mày thật xinh đẹp mà đi khỏi cõi đời. Hãy nhảy xuống từ đây, có như vậy thì trên người mày mới không có một lỗ thủng nào, tao cũng không phải đi tù! Muốn chứng minh là mày thành tâm cứu Tiểu Bảo Tiểu Bối, thì từ đây mau nhảy xuống dưới!”

Hải Nhạc không khỏi phát run, Trì Hải Hoan thật sự quá ác độc!

Trì Hải Hoan thấy Hải Nhạc do dự, liền đem họng súng nhắm thẳng vào Tiểu Bối nói: “Mày định chờ nào Tiểu Bối nở hoa rồi mới nhảy sao?”

“Đừng mà! Tôi nhảy! Tôi nhảy!”

Hải Nhạc thét lên ngăn cản Trì Hải Hoan, nước mắt thống khổ không ngừng rơi. Vì con cô chỉ có thể nghe theo lời của Trì Hải Hoan, nếu như cô ta thật sự tuân thủ cam kết tha cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô sẽ nhảy. Vấn đề là, cô sợ loại người như Trì Hải Hoan, ba chữ “giữ lời hứa” căn bản cũng không biết viết thế nào! Cô chính là sợ cô ta sẽ lật lọng, bởi cô ta đã nói sẽ phá hủy tất cả những gì mà Thụ Dật yêu thương nhất!

“Vậy thì nhanh lên một chút! Đừng câu giờ của tao!”

“Bước lên cái bục đó, khi nào tao hô một tiếng thì mày nhảy xuống!” Trì Hải Hoan nóng lòng thúc giục Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhắm mắt hướng về chiếc cầu treo gác chuông, vừa muốn nhấc chân lên bậc thang thì đột nhiên có tiếng la lên: “Chờ một chút!”

Là giọng của Tà Thụ Dật! Trong lòng Hải Nhạc không khỏi mừng rỡ, quay đầu nhìn Tà Thụ Dật đang từ cửa chính bước tới.

“Thụ Dật!” Hải Nhạc run rẩy khóc gọi hắn, nhìn thấy hắn, nỗi kinh hoàng trong lòng cô như được gỡ ra, Thụ Dật chắc chắn sẽ có cách! Thụ Dật chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu Tiểu Bảo Tiểu Bối!

Tà Thụ Dật nhìn Hải Nhạc vẫy vẫy tay, Hải Nhạc chậm rãi đi về phía hắn.

“Không được qua! Mày dám bước qua chỗ Tà Thụ Dật, tao sẽ cho mày qua đây nhét xác Tiểu Bảo Tiểu Bối!” Trì Hải Hoan thấy Tà Thụ Dật đi lên liền tức giận gào thét.

“Nhanh lên! Tao đếm đến 10, mày phải nhảy xuống!”

Hải Nhạc đành phải dừng bước, nước mắt liên miên nhìn Tà Thụ Dật, mà Tà Thụ Dật lúc này cũng giống như pho tượng đứng im nơi đó, không nhúc nhích. Hắn nhanh chóng nhìn Hải Nhạc một cái, sau đó bình tĩnh nhìn Trì Hải Hoan, đột nhiên lên tiếng:

“Hải Hoan, nói cho tôi biết, cô làm đến cùng như vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

“Tôi..... Tôi làm như vậy thì sao.... Mắc mớ gì tôi anh?” Trì Hải Hoan tức giận nói.

Tạ Thư Dật trầm giọng nói:

“Tất nhiên là liên quan tới tôi, bởi vì Tiểu Bảo Tiểu Bối là con của tôi, mà Hải Nhạc cũng chính là mẹ của chúng. Tôi chỉ muốn hỏi cô một điều, cô một mực muốn Hải Nhạc chết, rốt cuộc là vì cái gì?”

Trì Hải Hoan ngần ngại vì câu hỏi của hắn, cứ lăm bằm lâu bầu trong miệng: “Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?”

Sau đó cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, ác độc nhìn Tạ Thư Dật nói:

“Tại sao nó lại may mắn như thế? Nó lựa chọn đi theo mẹ rốt cuộc lại trở thành tiểu thư lá ngọc cành vàng trong khi tôi luôn bị cha đánh chửi, bị mẹ kẻ làm nhục khi dễ? Khi trưởng thành tôi vất vả lắm mới thoát khỏi cha! Tôi phải trải qua một cuộc sống vất vả, khó khăn! Nhưng mà Tạ Hải Nhạc lại biến thành chú công nương vật ngăn cản cuộc đời tôi! Nó khăng khăng nói với tôi là nó không thích anh, nó ghét anh! Còn nói nó hận anh, hận đến mức muốn tránh khỏi anh thật xa, không bao giờ gặp lại! Nhưng rồi sau đó, khi tôi và anh đang ở bên nhau, nó liền trở mặt quay lại cướp đoạt anh từ tay tôi! Còn anh vẫn luôn đắm đuối vào nó! Tôi chờ anh nhiều năm như vậy, nhưng anh chưa từng nhìn tôi lấy một cái! Tạ Thư Dật, anh quá tổn thương lòng của tôi rồi! Quá tổn thương! Tại sao anh lại yêu nó như vậy? Tại sao? Tôi lại không hề thua kém nó! Nó vừa đàn vừa ngu như vậy, còn tưởng rằng mình là thánh mẫu mà tôi đây cảm hóa tôi đây! Chút thủ đoạn giả mù sa mưa của nó tôi liếc một cái là có thể nhìn thấu! Ở trước mặt tôi mà khoe khoang nó sống tốt thế nào, các người cho rằng tôi là điên thật? Tôi mới không cần các người làm bộ hảo tâm! Cảm động cái rắm! Tôi coi như cũng đã nhìn thấu nó thế nào là thiện lương, thế nào là tốt bụng, nhưng cũng chỉ là một kẻ ngu! Một con đàn bà ngu ngốc! Hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi! Nhưng nó lại ngu ngốc đến thế, hết lần này đến lần khác phô bày ra! Tôi thông minh, mẹ người hơn nó! Tôi có thể chiều lòng đàn ông tốt hơn nó! Nhưng mà tôi cái gì cũng không có! Tôi đều mất tất cả! Mất đi tình yêu! Thậm chí ngay cả mẹ cũng không quan tâm tôi! Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng! Tại sao chuyện tốt đều có phần của nó? Tại sao tôi mãi mãi chỉ là kẻ đứng sau nhận đồ thừa của nó? Sáu năm trước, đáng lẽ nó nên rời khỏi cõi đời này rồi! Nhưng mà nó lại không chết! Lại xuất hiện trước mặt tôi! Tôi không thích nó! Tôi ghét nó! Tôi hận nó! Tôi hận nó tại sao không chết đi! Nó phải chết!”

“Cô hận cô ấy hoàn toàn là vì tôi sao? Là vì Tạ Thư Dật tôi sao?” Tạ Thư Dật không đổi giọng hỏi.

Trì Hải Hoan sùng sốt một chút, sau đó như nhận ra điều gì đó kêu lên:

“Đúng! Đúng! Là vì anh! Đúng là vì anh! Tại sao anh lại bạc tình với tôi như thế này? Tại sao đến nhìn tôi một cái cũng không muốn nhìn? Tôi có điểm nào thua kém nó? Tôi đã chấp nhận lui bước, chỉ cần anh cho tôi một đứa con là đủ, nhưng anh thật máu lạnh, phũ phàng cự tuyệt tôi! Anh không hề cho tôi một cơ hội! Tạ Thư Dật, tôi hận anh! Tôi hận anh! Anh không cho tôi một đứa con! Được rồi! Tôi sẽ để cho anh cả đời này không thể nào có được một đứa con của mình!”

Tạ Thư Dật rút trong túi ra một xấp tiền, hắn vừa từ từ đi tới gần Trì Hải Hoan vừa than thở nói:

“Trì Hải Hoan, tôi thật sự không ngờ là em yêu tôi như vậy. Tôi có gì tốt đây? Để cho em vẫn luôn mê muội không tỉnh?” (((((((Em hèm, Dật ca bắt đầu đổi giọng rồi>... có biến))))))))

Trì Hải Hoan bị chặn nghẹn họng, không khỏi nói:

“Tôi yêu anh, anh cảm thấy rất đặc ý đúng không? Đừng cho rằng tôi yêu anh thì cho rằng tôi đã quên! Bây giờ anh có nói muốn quay lại với tôi rằng anh sai rồi, đừng chán ghét anh, còn lâu tôi mới tin!”

“Hải Hoan, trước kia tôi đối xử với em như thế nào tôi không muốn nhiều lời nữa, tất cả đều đã là quá khứ! Nếu như em muốn có con với tôi thì rất đơn giản, muốn cùng tôi ở chung một chỗ cũng rất đơn giản. Tha cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, tha cho Hải Nhạc. Tạ Thư Dật tôi sẽ chỉ cùng em ở chung một chỗ!”

Trì Hải Hoan không khỏi khựng lại, Hải Nhạc cũng mất hồn, nước mắt không ngừng chảy xuống. Thư Dật vẫn không ngừng thuyết phục Trì Hải Hoan, cô biết hắn chỉ đang muốn cứu Tiểu Bảo Tiểu Bối mà thôi, hắn là bất đắc dĩ mới phải hạ mình thuyết phục cô ta, nhưng nước mắt vẫn vì những lời nói đó mà rơi xuống!

Trì Hải Hoan rất nhanh từ kinh ngạc khôi phục lại vẻ bình thường, cô ta hừ mũi một cái nói với Tạ Thư Dật:

“Tạ Thư Dật, anh cho rằng tôi là một con ngốc à? Anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao? Anh chỉ là đang muốn dùng khổ nhục kế lừa tôi mà thôi! Thứ người như anh, trước kia tôi đối tốt với anh như vậy anh cũng không thèm quan tâm, hiện tại tôi gây ra cho anh và Tạ Hải Nhạc biết bao tổn thương, càng không có chuyện anh chấp nhận ở bên tôi! Tôi nói cho anh biết, Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể đi! Hải Nhạc phải chết!”

Tạ Thư Dật lắc đầu một cái, cười khổ nói:

“Không! Em sai rồi! Tôi cũng không cố chấp như em nói. Em nói đúng, Tạ Hải Nhạc là một người phụ nữ ngốc nghếch, năm lần bảy lượt bị em chơi khăm đều mắc bẫy. Hiện tại tôi cảm thấy chính mình cũng bị cô ta liên lụy quá nhiều. Em nói rất đúng, cô ta không thông minh, cũng không mê người như em, càng không thấu hiểu tâm ý của đàn ông. Tôi bây giờ đã quá mệt mỏi rồi, mệt chết đi được! Người phụ nữ như vậy không đáng giá với những gì mà tôi bỏ ra! Tôi cho đã cho cô ta quá nhiều nhưng những thứ tôi nhận lại chỉ là một đống lớn đau đớn và những phiền toái chết tiệt! Hải Hoan, là tôi trước kia có mắt không trông, xin lỗi em, nếu như trước kia tôi đã làm em tổn thương, xin hãy tha thứ cho tôi! Tạ Hải Nhạc, tôi quyết định sẽ từ bỏ cô ta! Tôi sẽ chọn em! Nhưng điều kiện là em nhất định phải bỏ qua cho Tạ Hải Nhạc và bỏ qua cho con của tôi!” (((Dật ca à, nói thế này chắc ngưng miệng lắm nhì?/))))))

Trì Hải Hoan há to miệng khó tin nhìn Tạ Thư Dật, sau đó lắc lắc đầu thét lên:

“Anh gạt tôi! Anh gạt tôi! Đừng cho rằng tôi là con ngốc! Anh gạt tôi! Làm sao anh có thể chịu từ bỏ nó? Làm sao anh có thể bỏ nó mà chọn tôi? Anh gạt tôi!”

Hải Nhạc trầm mặc nhìn Tạ Thư Dật, trực giác của cô mách bảo cô biết, Tạ Thư Dật sẽ không dễ dàng tha cho Trì Hải Hoan như vậy đâu! Dựa vào vốn hiểu biết của cô về hắn, chỉ sợ là hắn đang dùng kế hoãn binh? Cô tất nhiên không thể làm loạn kế hoạch của bọn hắn, cô chỉ có thể trầm mặc đứng đó.

“Nếu như em đồng ý, bây giờ tôi có thể cùng em tiến hành nghi thức kết hôn! Cha sử và mục sư đang ở phía sau cửa! Tôi ngay cả hai người bọn họ cũng mời đến rồi! Tôi muốn bọn họ sẽ làm chứng cho đám cưới của chúng ta! Em nhất định phải tin tôi, hãy thử gặp họ một chút!” Tạ Thư Dật thành khẩn nói.

Lúc này, từ phía sau cửa đột nhiên có hai người tiến vào, một người mặc y phục cha xứ, một người mặc y phục mục sư, đồng đặc bước tới chỗ Tạ Thư Dật.

“Cô Trì Hải Hoan, lời của ngài Tạ Thư Dật nói không sai, anh ta sợ nói ra cô sẽ không tin cho nên mời chúng tôi lên đây để làm chứng cho đám cưới của các người.” Cha xứ nhẹ nhàng nói với Trì Hải Hoan.

“Làm sao chứng minh, làm sao có thể chứng minh? Tôi hiểu rất rõ anh, anh không thể nào lấy tôi! Tôi nói như vậy chỉ là muốn chọc tức anh một chút thôi! Chẳng lẽ anh thật sự muốn kết hôn với tôi?” Trì Hải Hoan há hốc mồm cứng lưỡi nhìn cha xứ và mục sư, rồi lại quay sang Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật gật đầu một cái:

“Cha xứ và mục sư đều đã có mặt ở đây, em còn chưa tin là tôi thành tâm sao? Về phần Tạ Hải Nhạc, em nhất định phải thả cô ta đi, dù sao cô ta cũng là mẹ của con tôi, tôi không thể nào để cho hai đứa bé còn nhỏ như vậy đã mất mẹ. Đồng ý với tôi, đừng tổn thương bọn họ.”

“Không! Không! Không! Tôi không tin! Anh tuyệt đối là đang gạt tôi! Anh đang gạt tôi!” Trì Hải Hoan vẫn thét lên, biểu tình không tin lời nói của hắn.

“Vậy em muốn tôi phải làm thế nào thì mới tin tôi đây?” Tạ Thư Dật ra vẻ bất lực hỏi Trì Hải Hoan.

Ánh mắt của Trì Hải Hoan lóe sáng lên, sau đó cô ta cười lên khanh khách:

“Tạ Thư Dật, nếu muốn tôi tin anh, thì hãy bắt Hải Nhạc quỳ gối dưới chân anh! Anh đánh nó mười bạt tai để tôi nhìn một chút! Tôi muốn xem anh rốt cuộc có còn tình cảm với Tạ Hải Nhạc hay không?”

Tạ Hải Nhạc bình tĩnh nhìn Tạ Thư Dật, nếu như hắn định làm như vậy thì cô sẽ nguyện ý! Là thật! Chỉ cần Trì Hải Hoan tha cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô có thể chịu đựng tất cả!

Tạ Thư Dật cũng nhìn cô một cái, sau đó hắn quay đầu nói với Trì Hải Hoan:

“Cái này không cần thiết, tôi và cô ta chia tay là minh chứng tốt nhất rồi, cô ta cái gì cũng không có được! Bây giờ quay lại chạm vào cô ta, thật sự không cần thiết!”

“Đánh nó mười cái bạt tai anh cũng không muốn, bảo tôi thế nào tin tưởng anh đây?” Trì Hải Hoan nở nụ cười ghê rợn.

“Không! Thật sự tôi làm không được không phải vì tôi còn yêu cô ta hay là tôi không đành lòng! Hải Hoan, chẳng lẽ em muốn gả cho một người đàn ông vũ phu, đi đánh phụ nữ sao? Nếu như em lấy tôi, không sợ đến lúc đó tôi sẽ đánh em như vậy sao? Đàn ông chỉ cần có lần đầu tiên, thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai!” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan nghe hắn nói như vậy cũng có chút do dự đứng lên, Tạ Thư Dật thấy bộ dáng của cô ta có vẻ đã gần tin hắn, hắn thông thả nói:

“Tôi hoàn toàn có thể khiến em tin tưởng vào chính tôi mà không phải thông qua Tạ Hải Nhạc!”

“Được, vậy anh tự mình chứng minh đi! Tôi muốn xem một chút anh chứng minh thế nào!” Trì Hải Hoan lại cười lên khanh khách nhìn hắn.

Mặt Tạ Thư Dật không chút thay đổi nhìn Hải Nhạc, sau đó lạnh lùng lên tiếng:

“Tạ Hải Nhạc! Cô mau tháo chiếc nhẫn trên tay trả lại cho tôi! Bây giờ cô đã không còn xứng mang chiếc nhẫn đó nữa!”

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy liền kinh hãi, cô theo bản năng vội lùi về phía sau mấy bước, không ngừng lắc đầu:

“Thư Dật, không thể! Chiếc nhẫn đã đeo ở trên tay của em, tại sao phải lấy lại nó?”

Tạ Thư Dật duỗi tay về phía cô, cái kinh nói:

“Tháo ra! Muốn tôi tự mình tháo nó ra từ trên người cô sao?”

Hải Nhạc nước mắt tràn mi, cô không tình nguyện nức nở đi tới trước mặt Tạ Thư Dật, cầu khẩn nhìn hấn:

“Thư Dật! Đừng như vậy có được không?” Cô khóc lên.

Cặp mắt Tạ Thư Dật trừng lớn lên, so với chuông đồng còn lớn hơn, hấn nhìn Hải Nhạc rống to:

“Tạ Hải Nhạc! Cô hãy tự suy nghĩ xem chính mình đã làm gì? Có nghĩ tới tôi đã đối với cô thế nào? Cô thật sự khiến tôi quá thất vọng! Bây giờ tôi đã hiểu ra rồi, tôi không cần một người phụ nữ chỉ muốn tôi che chở! Một người phụ nữ chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng! Một người phụ nữ ngu ngốc hết thuốc chữa, chỉ biết để cho người ta lạm dụng! Một người phụ nữ lúc nào cũng chỉ biết khóc, một người phụ nữ không biết cách bảo vệ mình, không biết cách bảo vệ con, không đáng giá để tôi yêu! Tháo ra! Có nghe hay không! Tháo ra!” (((((((Huhuhu, thật là đau lòng..);))))))

Hải Nhạc ôm mặt khóc rống lên.

“Tháo ra!” Tạ Thư Dật lại cúi kinh quát lên.

Hải Nhạc nức nở nuốt nước mắt, nhẫn nhịn tháo chiếc nhẫn trên tay xuống đưa cho Tạ Thư Dật, hấn hừ một tiếng rồi nhận lấy.

Tiểu Bảo Tiểu Bối thấy mẹ thương tâm như vậy đều không khỏi đau lòng, Tiểu Bối cũng thương tâm khóc lên:

“Ba là người xấu! Ba khi dễ mẹ! Tiểu Bối ghét ba!”

“Ba! Tiểu Bảo cũng không thích ba như vậy! Tiểu Bảo ghét ba! Tiểu Bảo hận ba! Ba là người xấu, người xấu!”

Tiểu Bảo thấy ba đối xử với mẹ dữ dằn như vậy, thằng bé cũng đau lòng khóc lên.

Trì Hải Hoan nhìn một màn này, trong lòng cảm thấy vô cùng sáng khoái, thì ra là Tạ Hải Nhạc cũng có một ngày bị Tạ Thư Dật lăng mạ! Không! Là sẽ có một ngày bị Tạ Thư Dật vứt bỏ! Đây không phải biểu thị rằng, tất cả mọi thứ đều sẽ thuộc về Trì Hải Hoan cô sao?

“Tiểu Bảo Tiểu Bối đừng khóc! Loại mẹ vô năng đó các con muốn làm cái gì? Dĩ sau này sẽ đối với các con thật tốt! So với mẹ các con còn tốt hơn!”
Trì Hải Hoan giả mù sa mưa cúi người nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối.

Tiểu Bối cảm tức nhìn cô ta, đột nhiên hướng thẳng mặt cô ta mà nhổ nước bọt:

“Người đàn bà xấu xa! Hoàng hậu ác độc!”

Trì Hải Hoan giận tái mặt, đến nỗi nước bọt trên mặt cô ta cũng không ngừng run rẩy vì tức giận. Lúc này Tạ Thư Dật tươi cười đi đến bên cạnh cô ta:

“Hải Hoan, bây giờ em đã tin tôi là thật lòng rồi chứ?”

Trì Hải Hoan chép miệng, nhưng nụ cười vẫn còn đọng lại trên mặt.

“Một chiếc nhẫn có thể đại biểu cho cái gì đây? Tạ Thư Dật, nếu như anh có thể khiến cho tôi được phán vô tội và đem nửa tài sản của anh chuyển sang tên tôi, tôi sẽ tin là anh thật lòng!”

Trì Hải Hoan ra vẻ chẳng thèm ngó tới, nhưng vẫn không cách nào che giấu được nội tâm không ngừng đắc ý.

Nghe Trì Hải Hoan nói như vậy, Tạ Thư Dật lộ ra vẻ mặt có chút khó khăn nói: “Cái này, có thể chờ sau khi chúng ta kết hôn rồi nói không?”

Trì Hải Hoan cảm sùng lực nhắm thẳng vào Tiểu Bối ngay dưới chân mình, nói:

“Nhưng mà tôi muốn bây giờ phải làm ngay!”

Tạ Thư Dật thất vọng nói: “Thì ra em vẫn không tin tôi!”

“Anh không làm được hai chuyện này, làm sao tôi có thể tin anh được?” Trì Hải Hoan giảo hoạt nói.

Tiểu Bảo Tiểu Bối là hai con cờ tốt như vậy, sao cô có thể chỉ dùng nó để Tạ Thư Dật kết hôn với mình chứ? Cô muốn lấy nhiều hơn! Cô muốn có tự do! Lại càng muốn lấy được một nửa gia sản của Tạ Thư Dật! Cho dù sau này Tạ Thư Dật đổi ý, không cần cô nữa, thì trên tay cô đã có số tiền đó! Cô có thể như nữ hoàng mà hô phong hoán vũ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Ngươi Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Mấy Bạt Tai Vẫn Còn Chưa Đủ!

Hải Nhạc nghe Trì Hải Hoan đưa ra yêu cầu vô lý như thế, cơ hồ tức đến nôn ra máu, chị của cô ngoài độc ác ra còn có lòng tham vô đáy! Cô thật sự rất muốn chạy tới bóp chết cô ta! Không! Phải đem cô ta đốt thành tro cốt mới hả giận!

Hải Nhạc tức giận đến nổi hàm răng cũng thấy ngứa, cô không khỏi lớn tiếng kêu:

“Thư Dật, đừng đáp ứng cô ta! Loại người như cô ta không hiểu thế nào là báo ân đâu! Thật quá vô si, quá hèn hạ!”

“Không tới phiên mày lên tiếng! Bây giờ mày đã bị hấn bỏ roi rồi, không có tư cách ở đây khoa tay múa chân!”

“Được! Tôi đồng ý với em! Bây giờ tôi sẽ gọi cho luật sư và Giám đốc phòng tài vụ tới đây, đem một nửa gia sản chuyển nhượng cho em!” Tạ Thư Dật đột nhiên lên tiếng.

Trì Hải Hoan nghe vậy cười lên khanh khách:

“Tốt! Vậy bây giờ anh hãy gọi họ tới!”

Tạ Thư Dật không nói hai lời liền lấy điện thoại ra:

“Cô Uông, hãy kiểm tra xem tài khoản bất động sản và ngân hàng của tôi hiện nay, kiểm tra thật kỹ rồi in tài liệu ra. Sau đó đem đến nhà thờ Trường Nhạc cho tôi! Tôi đang cần gấp!”

“Tốt nhất hãy giải quyết sớm! Trong vòng một canh giờ nữa, tôi muốn cô Uông đứng trước mặt của tôi!” Trì Hải Hoan cuồn cuộn nói thêm vào.

“Cô Uông, trong vòng một canh giờ phải đem tới đây!”

Tạ Thư Dật cúp máy, sau đó lại bấm gọi cho luật sư Lưu:

“Bác Lưu, có chuyện gấp cháu cần bác chạy tới nhà thờ Trường Nhạc một chút, có vài thứ cần đích thân bác xử lý! Thật ngại, đã trễ thế này còn làm phiền bác, trong vòng một canh giờ nữa, bác hãy tới đây một chút!”

Tạ Thư Dật cúp điện thoại, mỉm cười nhìn Trì Hải Hoan:

“Bây giờ em đã hài lòng chưa?”

Trì Hải Hoan không khỏi ngửa đầu nở nụ cười vui vẻ: “Hài lòng! Rất hài lòng!”

Tạ Thư Dật nghe cô ta nói như thế, lập tức quỳ một chân xuống, giờ chiếc nhẫn lên trước mặt, thành kính nói:

“Hải Hoan, gả cho anh nhé!”

Trì Hải Hoan không ngờ đến Tạ Thư Dật sẽ long trọng như thế này mà cầu hôn cô ta, cô ta há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Tạ Thư Dật, hồi lâu cũng chưa có phản ứng kịp.

“Hải Hoan, gả cho anh!” Tạ Thư Dật vẫn giờ chiếc nhẫn ra trước mặt Trì Hải Hoan nói.

“Anh không gạt em chứ? Nói cho em biết, anh không phải là đang gạt em chứ?” Trì Hải Hoan khó tin, vội vàng hỏi.

Tạ Thư Dật bình tĩnh nhìn cô ta nói:

“Em cảm thấy anh sẽ tùy ý mà lấy một người phụ nữ, còn đem nửa tài sản đưa cho cô ta sao? Anh sẽ dễ dàng quỳ xuống dưới chân một người phụ nữ sao? Nếu như anh làm như vậy mà vẫn chưa đủ chứng minh lòng thành của mình, em không chấp nhận, vậy coi như xong, anh sẽ vứt chiếc nhẫn này đi!”

Tạ Thư Dật làm vẻ tức giận muốn ném chiếc nhẫn trong tay ra ngoài, nhưng Trì Hải Hoan đã vội vàng ngăn cản hẳn:

“Đừng! Đừng! Em tin! Em chấp nhận! Em chấp nhận!”

Tạ Thư Dật thấy Trì Hải Hoan nói như vậy, trên mặt lại lộ ra tia cười, hấn thu tay trở lại, sau đó thận trọng đeo chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út tay trái của Trì Hải Hoan.

Nhưng mà tay phải của cô ta đang cầm súng, đeo vào ngón tay trái thì có ý nghĩa gì chứ?((((((Con gái đeo nhẫn cưới tay phải)))))) Trì Hải Hoan cảm thấy có chút khó khăn.

Trì Hải Hoan theo bản năng nâng tay phải lên, ngón tay trở cũng bất giác rút khỏi cò súng, định dùng ngón trỏ và ngón cái tay phải tháo chiếc nhẫn ra đeo vào tay phải, Nhưng khi cô chưa rõ chuyện gì đang xảy ra thì tay Tạ Thư Dật đã bắt lấy cổ tay của cô ta, cô ta chỉ cảm giác được ở cổ tay truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, đau đến nỗi cô không cầm nổi khẩu súng và chiếc nhẫn kia nữa.

Trì Hải Hoan đau đớn, không khỏi kêu thành tiếng. Tạ Thư Dật nhanh chóng giữ chặt tay trái của cô ta, sau đó mạnh mẽ vịn tay phải của cô ta.

Trì Hải Hoan bị đau đến nỗi sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, năm ngón tay đang nắm chặt khẩu súng và chiếc nhẫn cũng miễn cưỡng buông ra, chiếc nhẫn rơi xuống sàn đing một tiếng, mà khẩu súng đã nằm gọn trong tay Tạ Thư Dật!

Quay đầu chạm vào ánh mắt âm lãnh của Tạ Thư Dật, vẻ như tình đã tan biến như chưa từng xuất hiện, lúc này Trì Hải Hoan mới nhận ra mình đã bị hấn lừa gạt! Ghê tởm! Cô thua rồi! Cô thua rồi!

Cô không cam lòng! Không cam lòng! Trì Hải Hoan cúi đầu định cắn tay Tạ Thư Dật đang chế trụ tay cô, nhưng Tạ Thư Dật hạt thù không chút lưu tình, nắm chặt tay phải của cô, bẻ ngoặt ra sau lưng. Trì Hải Hoan tức giận gào lên:

“Tạ Thư Dật! Anh đi chết đi! Anh phải xuống Địa ngục!”

Mà hai người giả dạng cha xứ và mục sư cũng mau chóng chạy tới chế ngự Trì Hải Hoan.

“Tôi phải xuống địa ngục? Nên xuống địa ngục, phải là cô mới đúng, một kẻ điên cuồng giết người!”

Thanh âm của Tạ Thư Dật lãnh khốc lạnh như băng, hấn tức giận dí họng súng sát vào thái dương của Trì Hải Hoan!

“Tạ Thư Dật, anh là tên lừa đảo! Cái tên lừa đảo khốn nạn này! Anh lợi dụng tình yêu của tôi để lừa gạt tôi! Anh sẽ chết không được tử tế!” Trì Hải Hoan tức giận đùng đùng, không ngừng gào lên.

“Tôi là tên lừa đảo? Cô không biết câu thành ngữ ‘bình bất yếm trá’ sao? ((Tức là trong việc dùng binh, không tránh khỏi việc lừa dối quân địch.))))) Bản thân cô cho rằng mình thông minh, nhưng ngay cả cái này cũng không hiểu! Đối phó với loại người như cô thì không nên nói tới đạo nghĩa gì đó Bởi vì cô không xứng! Tôi lợi dụng tình yêu của cô? Loại người như cô cũng có tình yêu sao? Trong lòng cô biết rõ, cô chỉ lấy tình yêu ra làm cái cớ mà thôi! Tôi nghe mà muốn nôn mửa! Cô không phải yêu Tạ Thư Dật tôi, cô chẳng qua là chỉ yêu những thứ thuộc về Tạ Thư Dật mà thôi. Là Tiền. là địa vị, là quyền lực! Loại phụ nữ như cô, không xứng nói ra từ yêu, như vậy sẽ làm ô nhục thần thánh đây! Cô lại càng không xứng để cho đàn ông yêu, nhất là Tạ Thư Dật tôi! Không phải cô nói là mình thông minh sao? Nhưng cuối cùng cô vẫn là kẻ thua cuộc! Điều khiến cô muốn tiếp tục chính là lòng tham vô đáy! Buồn cười nhất chính là cô không hiểu thỏa mãn là gì, vẫn còn muốn lấy được nhiều hơn nữa! Muốn tự do! Còn muốn một nửa gia sản của Tạ gia! Cô đúng là có lòng tham không đáy! Chỉ khiến cho người ta ghê tởm! Lại còn ảo tưởng, muốn tôi cưới cô? Nằm mơ đi! Tôi hiện tại chỉ cần một phát súng sẽ cho cô đi đòi nhà ma!”

“Làm đi! Làm đi! Tôi tài nghệ đúng là không bằng anh! Tôi tình nguyện nhận thua! Có thể chết ở trong tay anh, dù chết cũng không nhắm mắt!” Trì Hải Hoan tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lúc này Hải Nhạc đột nhiên kinh hoàng lên tiếng ngăn cản Tạ Thư Dật:

“Thư Dật! Không thể!”

Trì Hải Hoan không khỏi mở mắt nhìn về phía Hải Nhạc, cô đã đi theo phía sau cha xứ và mục sư, đứng trước mặt cô ta.

“Không thể? Tại sao lại không thể? Cô ta đáng ăn một phát đạn này!” Tạ Thư Dật tràn đầy lửa giận rống to, nòng súng lạnh băng vẫn dí sát vào thái dương của Trì Hải Hoan.

“Thư Dật, không nên như vậy! Anh giết cô ta chỉ làm bẩn tay mình mà thôi, cô ta không đáng! Hãy giao cô ta cho cảnh sát để pháp luật trừng trị cô ta! Em tin là lần này cô ta đừng hòng thoát khỏi hình phạt của pháp luật!” Hải Nhạc nhẹ nhàng khuyên lơn Tạ Thư Dật.

“Phải đó Tạ thiếu, Tạ tiểu thư nói rất đúng. Anh nên lý trí một chút, hãy giao cô ta cho chúng tôi xử lý!” Người mặc đồ cha xứ cũng lên tiếng.

Sau đó anh ta móc từ trong túi ra một tờ giấy, nói với Trì Hải Hoan:

“Trì Hải Hoan, tôi là cảnh sát trưởng của cục cảnh sát Đài Bắc, tôi tuyên bố cô đã bị bắt! Cô có quyền im lặng, nhưng mỗi một câu cô sắp nói ra sẽ là bằng chứng trước tòa!”

Vị cảnh sát đóng giả cha xứ lấy còng tay ra, Trì Hoan không ngừng gầy dựa kêu lên:

“Không! Không! Tôi không muốn ngồi tù! Tôi không muốn! Tôi không muốn! Tôi không muốn đeo còng tay!”

Tạ Thư Dật nặng nề giao Trì Hải Hoan cho cảnh sát trưởng đó, lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ không giết cô, tôi sẽ để cho cô ở trong ngục tới cả đời!”

Cảnh sát trưởng nhanh chóng kéo Trì Hải Hoan không ngừng uốn éo tới trước mặt mình, còng tay lạnh như băng cách một tiếng khóa tay Trì Hải Hoan lại.

Trì Hải Hoan tuyệt vọng kêu lên, một hồi, cô ta ngẩng đầu, nâng khuôn mặt xám xịt lên nhìn thẳng vào Hải Nhạc, lúc này Hải Nhạc và vị mục sư đang cúi trối cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, trong lòng cô ta đột nhiên sinh ra một tia hi vọng, cô ta khẩn cầu nhìn Hải Nhạc:

“Em gái tốt! Chị biết sai rồi! Chị biết sai rồi! Em bỏ qua cho chị lần đầu tiên được không? Chị lần sau cũng không dám nữa! Chị không hề tổn thương đến một cọng lông của Tiểu Bảo Tiểu Bối, hãy tha cho chị lần này, chị sẽ tránh xa bọn em! Sẽ không bao giờ dám tới uy hiếp bọn em nữa! Bỏ qua cho chị đi! Nhạc Nhạc, cầu xin em! Bỏ qua cho chị đi mà! Chị không muốn ngồi tù! Chị giả điên cũng là vì không muốn ngồi tù! Nhạc Nhạc, em là người tốt, em không phải là vẫn luôn đối xử tốt với chị sao? Hãy bỏ qua cho chị lần này được không? Chị thề, qua lần này, chị sẽ không bao giờ làm ra chuyện ngu ngốc như vậy nữa! Chị sẽ trốn đi thật xa, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt bọn em nữa! Sẽ không bao giờ tổn thương mọi người nữa! Nhạc Nhạc, chị cầu xin em!” Tri Hải Hoan vừa nói vừa khóc nức lên.

Hải Nhạc lạnh nhạt không chút thay đổi nói:

“Chị, nước mắt cá sấu không thể khiến người ta cảm động! Thu hồi nước mắt của chị đi! Nói cho chị biết, tất cả đã muộn rồi! Đã muộn! Tôi nói rồi, lần này, ngay cả thần tiên cũng không cứu được chị! Dù tôi ngu tôi đần, tôi có lòng tốt nhưng cũng có giới hạn! Tiểu Bảo Tiểu Bối chính là ranh giới cuối cùng của tôi! Lần này cô lại chạm tới ranh giới cuối cùng của tôi! Bảo tôi làm sao tha cho cô? Để rồi cô hết lần này tới lần khác làm hại Tiểu Bảo Tiểu Bối? Chúng là con của tôi! Cô đáng lẽ không nên làm như thế! Chúng nó chẳng qua chỉ là những đứa trẻ, cô lại hung ác bất cớ, dọa dẫm chúng để uy hiếp tôi và Thư Dật. Chị, chị nhất định phải sống trong tù cả đời, dùng phần đời còn lại mà đền tội! Tôi sẽ không vì chị mà bỏ ra một giọt nước mắt thương xót nào cả, bởi vì chị không đáng giá! Vì chị không xứng!”

Tri Hải Hoan thấy Hải Nhạc nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô ta tức giận mắng to:

“Tạ Hải Nhạc, con đàn bà thôi! Tao nguyên rủa mày xuống mười tám tầng địa ngục không được siêu sinh! Mày sinh con cháu ra, trai thì làm nô bộc, gái thì bị vạ người cười. ....”

Tri Hải Hoan còn chưa có mắng xong đã bị Hải Nhạc hung hăng quăng cho một bạt tai, cơ hồ khiến Tri Hải Hoan nổ đom đóm mắt. Trái một cái, rồi lại tiếp bên phải một cái, lại đánh má trái một cái, tiếp tục má phải một cái, Tri Hải Hoan cứ thế bị đánh bốn năm cái, đến mức hai má cũng bắt đầu sưng đỏ lên. Hồi lâu, cô ta mới phản ứng được là Hải Nhạc đang đánh mình.

“Mày. .... Mày dám đánh tao? Sao mày dám đánh tao? Chẳng qua là vận khí của mày tốt hơn tao một chút mà thôi! Mày có tư cách gì tới đánh tao! Tao phải giết mày! Tao phải giết mày!” Tri Hải Hoan vừa tức vừa giận, điên cuồng hướng Hải Nhạc gào lên.

Trong mắt của Hải Nhạc vốn đã toàn là căm phẫn, bây giờ nó không còn là sự căm phẫn nữa, Hải Nhạc ác ngoan nhìn chằm chằm Tri Hải Hoan, ánh mắt như muốn giết người khiến cho Tri Hải Hoan đột nhiên co rúm lại, thanh âm cũng tự nhiên hạ thấp xuống.

Hải Nhạc phẫn hận nhìn Tri Hải Hoan, nước mắt không ngừng rơi xuống, cô nâng cằm Tri Hải Hoan lên, rống to:

“Tri Hải Hoan, cô có thể nguyên rủa tôi! Nhưng tại sao lại nguyên rủa con cháu tôi? Cô đến cùng có phải là người hay không? Tôi đánh cô mất bạt tai thôi cô cũng chịu không nổi sao? Cảm thấy đau lắm phải không? Cảm thấy bị vũ nhục đúng không? Suy nghĩ một chút xem cô đã làm gì với tôi! Cô hại tôi uống thuốc kích dục, vu oan cho tôi đẩy cô xuống lầu! Cô đẩy tôi xuống vách đá! Cô thuê sát thủ tới giết tôi! Tôi không chết, cô lại tự mình chạy tới bệnh viện muốn giết tôi diệt khẩu! Cô làm tất cả mọi chuyện đều không phải dồn tôi vào chỗ chết sao? Cô từ trước tới giờ cũng không hề cảm thấy một tia áy náy sao? Cũng không hề nghĩ tới tình cảm chị em cùng một bào thai sao? Đánh cô vài cái bạt tai, cũng không đủ để bù đắp lại những tổn thương mà cô đã gây ra cho tôi! Linh hồn của cô quá bẩn thỉu! Lương tâm của cô đều cho chó ăn hết rồi! Cô có điểm nào là con người? Cô ngay cả súc sinh cũng không bằng! Cô là ác quỷ! Không, cô so với ác quỷ từ dưới đất bò lên còn ác độc hơn mấy lần! Cô đúng là quen rồi không sửa được! Chó không bỏ được ăn cứt! Còn giả điên, tới bắt cóc hai đứa bé! Hiện tại tôi cầu xin tôi tha thứ không phải là đã quá muộn rồi sao? Tôi không cho phép cô nguyên rủa con tôi, cháu tôi! Lòng dạ của cô còn ác hơn cả rắn độc!”

Hải Nhạc nói xong nghẹn ngào không thở nổi, Tạ Thư Dật tìm được chiếc khăn rơi trên sàn nhà, dịu dàng đeo vào ngón tay của Hải Nhạc, hân không bận tâm đến Tri Hải Hoan, ôn nhu nói với Hải Nhạc:

“Đi thôi! Không cần để ý tới cô ta,, không cần thiết phải tốn nước bọt vì loại người như thế!”

Hải Nhạc hất tay Tạ Thư Dật ra, nói:

“Không! Em phải nói! Em phải nói! Tri Hải Hoan, cô muốn giết tôi, đối xử thậm tệ với Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi cũng hận không thể giết chết cô! Nhưng mà giết cô chỉ làm bẩn tay của tôi mà thôi! Tri Hải Hoan, cô căn bản không đáng giá để tôi phải bỏ ra một tia đồng cảm! Tôi coi trọng tình thân, tình yêu, nhưng trong mắt cô nó chẳng là gì cả! Trong mắt cô, rốt cuộc thì cái gì mới là quan trọng nhất? Là tiền sao? Là cuộc sống mơ mơ màng màng, được vây quanh bởi đám người a dua, nịnh hót sao? Thứ mà cô theo đuổi cũng lắm cũng chỉ như thế mà thôi! Nực cười nhất chính là cô tự cho rằng mình là nhất, không người nào thông minh hơn cô! Cô đã nhận ra chưa? Cô không có bạn, cũng không có người yêu! Ngay cả người thân vốn có cũng hoàn toàn mất đi rồi! Tri Hải Hoan, cô sống quá thất bại rồi! Loại người như cô, thông minh thì có ích lợi gì? Có lợi gì? ... Cái gì cô cũng mơ tưởng! Nhưng lại nóng lòng muốn đi đường tắt! ... Tôi yêu Tạ Thư Dật, cho dù hân mất đi tất cả, trở nên hai bàn tay trắng tôi vẫn sẽ yêu hân! Bởi vì tôi thật tâm thương con người của hân! Không phải vì những hào quang trên người của hân! Tri Hải Hoan, nếu như lúc này Tạ Thư Dật mất đi tất cả, cô còn có thể luôn miệng nói yêu thương hân sao? Chỉ sợ là ngược lại, cô sẽ mau chóng rời khỏi hân chứ? Không thể phủ nhận là cô sẽ! Cô theo đuổi Thư Dật, chẳng qua cũng chỉ vì Thư Dật có thể thỏa mãn cô với những hư vinh đó mà thôi! Giống như hân nói, cô không phải là yêu hân! Mà là yêu những hào quang và lợi ích trên người hân! Xem đi, rốt cuộc cô quay đầu lại cũng chỉ là công dã tràng! Cô không lấy được gì cả! Cô không cảm thấy thứ mà cô theo đuổi quá nực cười sao? Cô không cảm thấy chính cuộc sống của cô quá bi thương, buồn bã sao? Đây chính là kết quả dành cho kẻ thông minh như cô! Hãy sống cuộc sống cô đơn tẻ nhạt hết phần đời còn lại trong ngục giam đi! Để cô ăn một viên đạn thì quá tiện nghi cho cô rồi, cô nên sống ở trong ngục giam, sống không bằng chết! Đây chính là quả báo của cô!”

Tri Hải Hoan há hốc miệng nhìn Hải Nhạc, từng câu từng chữ mà cô nói ra đều đâm thẳng vào tim cô ta, so với mấy bạt tai kia, còn khiến cô ta khó chịu hơn gấp trăm lần. Tri Hải Hoan không thể phản bác ra một lời, trong lúc giết mình suy nghĩ, cô ta thật sự phát hiện ra, chính mình cái gì cũng không có!

Không có gì cả! Thì ra là cô ta cuối cùng cũng không có gì cả!

Tri Hải Hoan không khỏi mờ mịt nhìn Hải Nhạc. Tà Hải Nhạc có Tạ Thư Dật, có hai đứa con, còn có Tà ba ba và mẹ luôn yêu thương nó, còn có người bạn tốt như Hứa Nhã Nghiên! Nó ngu dốt, bó vô dụng, nó nhẫn nhịn nhưng cái gì nó cũng có!

Hải Nhạc nhìn thẳng vào mắt Tri Hải Hoan, sau đó lộ ra nụ cười điềm tĩnh nói:

“Chị, có phải chị phát hiện ra tôi nói rất đúng? Chị thông minh như vậy nhưng không có gì cả, còn đứa ngu ngốc này, cái gì cũng có!”

“Ông trời không công bằng! Quá không công bằng!” Tri Hải Hoan chảy nước mắt, cuồng vọng gào lên, hai mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Hải nhạc, như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

“Chị, cảm thấy ông trời rất không công bằng phải không? Không hề! Ông trời rất có mắt, chị ở đây làm cái gì, ông trời vẫn luôn dõi theo! Chị không phải là không biết cái đạo lý này, cái gì là của chị thì không cần giành, nó cũng sẽ là của chị, nhưng mà những thứ không thuộc về chị, dù có cướp đoạt thế nào cũng không có được! Chị có biết tại sao chị không có gì cả chứ? Đây chính là báo ứng mà trời cao dành cho chị! Là ông trời đang trừng phạt chị! Chị bây giờ có phải cảm thấy rất hối hận ngay từ đầu mình không nên xấu xa, độc ác như vậy, không nên cố lấy đi bằng được những thứ không thuộc về mình! Đáng tiếc, có hối hận cũng đã muộn màng rồi, cũng không có loại thuốc hối hận nào dành cho chị cả! Chỉ có nơi ngục giam tăm tối kia mới thích hợp với loại người như chị! Hãy ở trong đó mà sống thật tốt! Tôi sẽ giống không như thời gian chị giả điên vừa qua, thảnh thơi sang thăm chị! Tôi sẽ không bao giờ đến thăm chị nữa, bởi vì chị không phải là chị của tôi! Tôi không có người chị như thế! Mẹ cũng sẽ không đến thăm chị nữa, bà ấy cũng không có đứa con gái lòng dạ rắn rết như chị!”

Tạ Thư Dật không khỏi vỗ tay:

“Bà xã nói rất hay, nói rất hay! Thật sự cảm thấy rất hả giận, cô ta rơi vào hoàn cảnh này hòa toàn là do chính cô ta gieo gió gặt bão!”

Hải Nhạc xoay người lại, mỉm cười nói với Tạ Thư Dật và Tiểu Bảo Tiểu Bối:

“Thư Dật, Tiểu Bảo Tiểu Bối, chúng ta về nhà thôi! Về nhà của chúng ta! Ông nội và bà nội vẫn đang chờ các con đấy, chúng ta nên đi thôi!”

“Dạ.” Tiểu Bảo và Tiểu Bối cùng nhau gật đầu một cái, sau đó Tiểu Bảo liếc nhìn Tri Hải Hoan, ánh mắt của nó tràn ngập lửa giận, Tiểu Bảo chạy tới trước mặt Tri Hải Hoan, đột nhiên đá vào chân cô ta một cước, nói:

“Người xấu! Đại phiêu dân! Dám giả mạo mẹ tôi bắt chúng tôi tới đây! Di đây mẹ tôi xuống vách đá, thuê người giết mẹ tôi! Còn chạy tới bệnh viện muốn giết mẹ! Di so với mẹ ghê hoàng hậu của công chúa bạch tuyết còn xấu xa, độc ác hơn! Tôi đã chết kẻ bại hoại này! Đại phiêu dân!”

Tri Hải Hoan không hề né tránh, cô ta cúi đầu nhìn qua đứa bé đang tức giận trước mắt này, lộ ra một nụ cười cổ quái. Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy đại nảo bị một hồi tê dại, cô tức tốc vọt tới trước mặt Tiểu Bảo:

“Tiểu Bảo! Không cần!”

Nhưng cô vẫn chậm một bước, hai tay Tri Hải Hoan đang mang còng, đột nhiên trùn qua người Tiểu Bảo! Viên cảnh sát bên người cô ta còn chưa có phản ứng kịp, Tri Hải Hoan liền húc cùi trỏ vào người anh ta, nhanh chóng xoay người chạy lên chiếc cầu treo chuông lớn kia, Hải Nhạc cũng vội vàng đuổi theo.

Tạ Thư Dật mới chỉ cùng vị cảnh sát giả dạng mục sư kia hàn huyên mấy câu, thế nhưng vừa xoay người lại thì Tiểu Bảo đã bị Tri Hải Hoan bắt lại rồi!

“Tiểu Bảo!” Tạ Thư Dật cũng lo đến gan mật đều vỡ, gấp gáp đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Hải Nhạc, Chị Xin Lỗi!

Hải Nhạc xoay người lại, mỉm cười nói với Tạ Thư Dật và Tiểu Bảo Tiểu Bối:

“Thư Dật, Tiểu Bảo Tiểu Bối, chúng ta về nhà thôi! Về nhà của chúng ta! Ông nội và bà nội vẫn đang chờ các con đấy, chúng ta nên đi thôi!”

“Dạ.”

Tiểu Bảo và Tiểu Bối cùng nhau gật đầu một cái, sau đó Tiểu Bảo liếc nhìn Tri Hải Hoan, ánh mắt của nó tràn ngập lửa giận, Tiểu Bảo chạy tới trước mặt Tri Hải Hoan, đột nhiên đá vào chân cô ta một cước, nói:

“Người xấu! Đại phiêu dân! Dám giả mạo mẹ tôi bắt chúng tôi tới đây! Di đây mẹ tôi xuống vách đá, thuê người giết mẹ tôi! Còn chạy tới bệnh viện muốn

giết mẹ! Di so với mẹ ghê hoàng hậu của công chúa bạch tuyết còn xấu xa, độc ác hơn! Tôi đã chết kẻ bại hoại này! Đại phiêu dân!”

Tri Hải Hoan không hề né tránh, cô ta cúi đầu nhìn qua đứa bé đang tức giận trước mắt này, lộ ra một nụ cười cổ quái. Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy đại não bị một hồi tê dại, cô tức tốc vọt tới trước mặt Tiểu Bảo:

“Tiểu Bảo! Không cần!”

Nhưng cô vẫn chậm một bước, hai tay Tri Hải Hoan đang mang công, đột nhiên trùn qua người Tiểu Bảo! Viên cảnh sát bên người cô ta còn chưa có phản ứng kịp, Tri Hải Hoan liền húc cùi trỏ vào người họ, nhanh chóng xoay người chạy lên chiếc cầu treo chuông lớn kia, Hải Nhạc cũng vội vàng đuổi theo.

Tạ Thu Dật mới chỉ cùng vị cảnh sát giả dạng mục sư kia hàn huyên mấy câu, thế nhưng vừa xoay người lại thì Tiểu Bảo đã bị Tri Hải Hoan bắt lại rồi!

“Tiểu Bảo!” Tạ Thu Dật cũng lo đến gan mặt đều vỡ, gấp gáp đuổi theo.

(((((TẠ THU DẬT CÓ LỜI MUỐN NÓI:

Thân chào các bạn độc giả! Tôi là Tạ Thu Dật, đã cùng các bạn trôi qua thời gian dài như vậy, tôi thật sự không bỏ được các bạn, tin rằng các bạn cũng có chút không bỏ được tôi và Nhạc Nhạc nhỉ? Các bạn hãy lưu lại một vài thứ cho Tạ Thu Dật tôi làm lưu niệm nhé! Hãy đưa ra những phiếu đề cử trong tay của các bạn! Hãy đề cho má Hương (Chị tác giả đây ạ) chứng kiến mị lực của tôi, mà thật sự tôi cũng muốn xem bản thân mình có bao nhiêu mị lực! Thật ra thì tôi cũng có chút ngưng ngừng, bởi cũng chưa từng xòe tay ra mà muốn đồ của người khác. Tối hôm qua xòe tay đòi Hải Nhạc cũng là bất đắc dĩ, cho nên các bạn đừng cự tuyệt thỉnh cầu của tôi, nếu các banjcuwj tuyệt, Thu Dật ca ca đây sẽ rất đau lòng a! Mọi người hãy bấm nút đề cử, ủng hộ cho tôi nhé! Đến lúc đó, tôi có thể hào khí mà nhìn thẳng má Hương nói: “Nhìn đi! Mị lực của tôi là vô hạn! Chỉ cần tôi vung tay, liền có một đồng phiếu đề cử bay tới! Có thể vui vẻ tổ chức hôn lễ với bà xã Hải Nhạc rồi!”

Đôi lời của Mạc Anh: Các bạn ơi, các bạn à! Các bạn hãy bấm đề cử để ủng hộ cho má Hương, Dật ca, Nhạc Nhạc và cả editor Mạc Anh nữa nhé! Ở bên Trung sẽ là nguyệt phiếu dành tặng cho tác giả để ủng hộ chị ý, còn bên mình, thì nút đề cử sẵn đó, chỉ cần tích là xong! Cảm ơn các bạn rất nhiều!

Bây giờ thì bắt đầu chiến tiếp nào!))))))))))))))

Tiểu Bảo không ngừng giãy dụa kêu lên:

“Mẹ, cứu! Cứu Tiểu Bảo!”

Nhưng Tri Hải Hoan ngay lập tức liền dùng cánh tay kẹp cổ Tiểu Bảo, thẳng bé nhất thời bị chặn họng, không nói được một câu nào nữa, hai mắt cũng trợn to lên.

Mắt thấy Tri Hải Hoan sắp đi lên bậc thang, Hải Nhạc dùng sức bỏ nhào về phía trước, vừa vịn nhào tới chỗ Tri Hải Hoan. Cô nén đau đớn trên người, dùng sức tóm lấy chân của Tri Hải Hoan chuyên chú chạy về phía trước.

Tri Hải Hoan không ngờ Hải Nhạc lại bất chấp sinh mệnh bắt được chân của mình, cô ta ngoan độc đập thẳng vào người Hải Nhạc, nhìn thấy Tạ Thu Dật chạy tới, trên mặt Tri Hải Hoan liền lộ ra vẻ hung ác:

“Chúng mày đối với tao đuổi cùng giết tận, tao liền ném con chúng mày xuống! Để cho chúng mày nếm trải nỗi đau mất con một chút!”

Tri Hải Hoan không nói nhiều lời, liền đưa Tiểu Bảo trong tay mình ra ngoài lan can, Tiểu Bảo hiểu ý đồ của cô ta, nó ôm chặt lấy cánh tay của Tri Hải Hoan, quyết không buông. Mà tay của Tri Hải Hoan bị công, hành động rất bất tiện, cô ta không cách nào ném thẳng bé ra ngoài được. Thời điểm hai người cứ thế giằng co, Tạ Thu Dật đã chạy tới, hần lạnh lẽo kéo ôm lấy thân dưới của Tiểu Bảo, thẳng bé nhìn thấy ba chạy tới, liền cắn vào tay Tri Hải Hoan một cái. Cánh tay của Tri Hải Hoan vốn dĩ đã bị thương trước đó do Tạ Thu Dật, nay bị Tiểu Bảo ngoan mệnh cắn, cô ta không khỏi đau đớn ngửa đầu kêu lên, nhưng vẫn không chịu buông Tiểu Bảo ra.

Tạ Thu Dật một quyền nện vào eo của Tri Hải Hoan, thân thể Tri Hải Hoan bị một đòn của Tạ Thu Dật quật vào hàng rào, đầu cũng hung hăng đập vào thanh xà phía trên, cô ta đau đớn rên lên một tiếng, khí lực như rút cạn, co quắp ngồi xuống. Tạ Thu Dật nhân cơ hội kéo Tiểu Bảo từ trong tay cô ta ra, ôm vào trong ngực của mình. Khi đã xác nhận Tiểu Bảo không bị tổn hao một cọng lông tóc nào, Tạ Thu Dật không khỏi ngồi phịch xuống, tim hần như muốn vỡ ra, thiếu chút nữa Tiểu Bảo đã bị Tri Hải Hoan ném ra ngoài gác chuông rồi!

“Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không sao rồi! Không sao rồi! Không cần phải sợ ha!” Tạ Thu Dật kinh hồn, ôm Tiểu Bảo mới từ quỷ môn quan đi xuống dưới.

Hải Nhạc nhìn thấy Tiểu Bảo bình yên nằm trong lòng Tạ Thu Dật, cô không khỏi thu tay về, xoay người nằm ngửa ra sàn nhà, thở dốc.

“Ba, thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ! Kẻ bại hoại này muốn ném con xuống! Cao như vậy mà di ta muốn con ngã chết a! Ba! Ba nhanh chóng bắt đi ta lại, để cho chú cảnh sát bắt đi ta lại đi!” Tiểu Bảo rớt cuộc cũng oa oa khóc rống lên.

Tri Hải Hoan ngẩng đầu lên, chậm rãi đứng dậy.

Hải Nhạc thấy cô ta đứng dậy, cô cũng vội vàng đứng dậy, Tri Hải Hoan buồn bã nhìn Hải Nhạc cười một tiếng:

“Tạ Hải Nhạc! Mày đừng mơ tưởng bắt được tao! Đừng mơ tưởng trả thù tao! Tao sẽ không cho mày có cơ hội này đâu!”

Hải Nhạc nghe cô ta nói như vậy trong lòng không khỏi rét lạnh.

Tri Hải Hoan đột nhiên trèo ra ngoài lan can, cô ta đứng ngoài đó, nghiêng rặng nghiêng lợi nói:

“Tri Hải Hoan tao có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày! Tà Hải Nhạc, mày cứ chờ xem!”

Nói xong, cô ta xoay người, giơ hai tay lên, khom gối, dùng sức nhảy xuống lầu.

“Không được! Hải Hoan! Không được!” Hải Nhạc vừa hô to vừa nhào tới, cũng may cô vừa vịn đưa một tay ra nắm lấy Tri Hải Hoan đang treo lơ lửng giữa không trung.

Tri Hải Hoan mở mắt ra, nhìn thấy Hải Nhạc đang giữ tay mình liền hô to:

“Buông tao ra! Buông tao ra! Để cho tao chết!”

Nhưng Hải Nhạc càng nắm chặt hơn, quyết không buông tay, cô cũng lo lắng hô to:

“Chị hãy cố chịu! Cố chịu đựng! Thư Dật! Mau tới đây cứu chị ấy! Mau cứu chị ấy!”

Tà Thư Dật vội vàng chạy tới, hẳn thật không có nghĩ tới Tri Hải Hoan lại nhảy lầu tự vẫn. Hắn một tay nắm lan can, một tay cố vớt lấy tay của Tri Hải Hoan nhưng không được, vẫn còn cách một khoảng!

“Hãy cố đẩy người lên! Hắc ung, các người mau kéo Hải Nhạc về phía sau!” Tà Thư Dật nói.

Hải Nhạc nhìn Tri Hải Hoan đang lơ lửng trong không trung, không khỏi đau buồn:

“Tại sao chị lại ngu xuẩn như vậy? Chị cho rằng nhảy lầu là có thể giải quyết tất cả sao? Chị cho rằng chị có thể trở thành ác quỷ quay về làm khó Tà Hải Nhạc tôi sao? Chị còn sống còn có một cái mạng! Chị chết đi, cũng sẽ chỉ là một đồng tro! Một đồng tro! Một đồng tro bụi có thể làm khó tôi sao? Chị! Chị cần chị nhận ra sai lầm của mình, chị có thể tranh thủ giảm hình phạt! Chị không thể chết như vậy, cũng phải nghĩ đến mẹ chứ! Hãy nghĩ đến mẹ đang ở dưới lầu vẫn luôn nhìn chị kia! Nếu chị cứ rời đi như vậy, mẹ có tiếp nhận nỗi không?”

“Bà ấy? Bà ấy không phải đã nói là không có đứa con gái này sao?”

Tri Hải Hoan ngẩng đầu lên, nở nụ cười lạnh nhìn Hải Nhạc:

“Đừng ở đây giả bộ Thánh mẫu! Mày cứu tao, không phải là vì muốn tao ngồi tù cả đời sao?”

“Hải Hoan, nếu như chị biết sai, chị thật sự biết sửa sai, thì cái nhà này vẫn sẽ đón nhận chị! Chúng ta vẫn là người một nhà!”

Hải Nhạc cắn răng ra sức nắm lấy Hải Nhạc, sức lực của cô cũng đã cạn kiệt rồi, cô vừa gấp vừa tuyệt vọng. Tri Hải Hoan mặc dù đáng chết, nhưng cô không thể nào nhìn cô ta chết ngay trước mặt mình! Cô vô luận thế nào cũng phải cứu cô ta!

“Nhà? Tao không biết cái gì gọi là nhà! Mày cứu tao chỉ vì mày muốn tao đi tù, muốn dùng cách này đến báo thù tao! Cho dù mày cứu tao, tao cũng sẽ không cảm kích! Tao sẽ càng hận mày hơn, bởi vì tao không muốn đi ngồi tù! Tao thà chết còn hơn ngồi tù!”

Tri Hải Hoan lạnh lùng nói, cô đột nhiên cảm thấy có nước nhỏ xuống mặt mình, trời mưa sao? Nhìn lại một lượt cũng không thấy trời mưa?

Rất nhanh, cô hiểu ra kia chính là nước mắt của Hải Nhạc chứ không phải là mưa, Tri Hải Hoan có chút ngây người, không hiểu vì sao Hải Nhạc lại khóc.

Cô đã gây ra cho Hải Nhạc nhiều chuyện xấu như vậy, nó đáng lẽ phải hận cô thấu xương mới đúng, tại sao lại khẩn cầu cô quay đầu, còn nhào tới cứu cô! Nếu như người nhảy lầu là Tà Hải Nhạc, nhào tới cứu nó, cô không làm được! Chỉ sợ là trong lòng hận không thể khiến nó nhanh chóng nhảy xuống dưới mà chết đi thôi!

Cô rốt cuộc cũng đã hiểu ra, hiểu ra mình và Hải Nhạc có gì khác biệt. Rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao Tà Thư Dật lại yêu Hải Nhạc như vậy. Cho tới tận thời khắc này, cô vẫn không bằng Hải Nhạc! Bởi vì cô không có thứ lòng vị tha, bao dung như thế! Cô luôn cho rằng Hải Nhạc hèn nhát, vô dụng, nhưng thật ra Hải Nhạc chỉ là quá thiện lương, biết tha thứ, biết nhân nhượng! Hải Nhạc cũng kiên cường hơn cô rất nhiều, một mình nó sống ở làng chài mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối. Nếu như người bị hủy dung, bị cảm là Tri Hải Hoan cô, gánh nặng cuộc sống áp lực như thế, cô thà lựa chọn trốn tránh! Hoặc cô chắc chắn sẽ chạy tới trước mặt Tà Thư Dật để hắn cứu cô ra khỏi bể khổ! Mà Hải Nhạc không hề nao loạn, nó vẫn sống yên lặng chịu khổ, cho nên nó đã chờ được Tà Thư Dật, lại một lần nữa chiếm được trái tim của hắn! Mà Tri Hải Hoan cô chỉ biết mỗi thủ đoạn, chỉ biết đi cướp đoạt! Phẩm chất của Hải Nhạc, cô một chút cũng không có! Một chút cũng không có!

Đúng vậy, từ đầu đến cuối, cô vẫn chính là kẻ thua cuộc, cô đã sớm thua rồi, chỉ là trong tiềm thức vẫn không chịu thừa nhận mà thôi! Hải Nhạc mạnh mẽ hơn cô rất nhiều, cô đã sớm chịu thua rồi! Vì sao bây giờ mới nhận ra?

“Tại sao muốn cứu tôi?” Cô nâng đôi mắt đầm lệ hỏi Hải Nhạc.

“Hải Hoan, hãy cố chịu đựng! Em không muốn thấy chị chết! Em không muốn! Chị nhất định phải cố chịu đựng!”

Hải Nhạc vừa khóc vừa nói, thân thể của cô đã hoàn toàn vất lên lan can rồi, hai viên cảnh sát cũng ra sức kéo chân cô về phía sau. Bởi vì dùng sức quá lâu, chiếc còng tay ghì chặt vào lòng bàn tay nhỏ bé của cô, từng giọt máu tựa như nước mắt của cô lăn tăn chảy dài trên gương mặt của Trì Hải Hoan.

Tạ Thư Dật cố gắng hết sức, hấn nhảy ra ngoài lan can, tay phải nắm chặt lan can, tay trái cố với lấy của Trì Hải Hoan nhưng vẫn không thể bắt được, Trì Hải Hoan cứ thế đơng đưa trong không trung.

“Thư Dật, anh mau tóm lấy, em sắp không chịu nổi nữa rồi!” Hải Nhạc ra sức nói.

Lúc này Trì Hải Hoan đột nhiên lên tiếng:

“Không cần, không cần cố nữa! Hải Nhạc! Chị thừa nhận, chị không bằng em! Chị thật sự không bằng em! Chị vì em cản trở chị đến gần Tạ Thư Dật mà chị năm lần bảy lượt dồn em vào chỗ chết, làm ra nhiều chuyện tổn thương em như vậy, mà em vẫn không muốn chị chết! Thật sự, chị không bằng em!”

“Đừng nói chuyện này, chúng em nhất định sẽ cứu chị!” Hải Nhạc khóc nói.

Vừa mới dứt lời thì Trì Hải Hoan ở phía dưới đã không giãy dụa, ra sức cử động:

“Không! Chị nhận ra rồi, chị đã làm ra biết bao chuyện sai trái, rất đáng chết! Nhạc Nhạc, cảm ơn vì đã không muốn chị chết, nhưng chị muốn chết! Chị không muốn cả đời phải sống trong tù! Hải Nhạc, thật xin lỗi!”

Trì Hải Hoan vừa khóc nói, cô không ngừng giãy dụa muốn đẩy tay Hải Nhạc ra.

“Đừng như vậy! Hải Hoan! Đừng như vậy!” Nước mắt Hải Nhạc không ngừng rơi xuống, cô bắt lực gọi tên Hải Hoan.

Trì Hải Hoan khẽ nhắm mắt, thân thể dùng sức lay động muốn thoát ra khỏi tay Hải Nhạc, Hải Nhạc không còn sức lực nắm được còng tay nữa!

“Hải Nhạc, hãy chăm sóc mẹ thay chị! Chị đã tổn thương bà ấy, hãy thay chị xin lỗi bà ấy!”

Trì Hải Hoan ngẩng đầu lên nói với Hải Nhạc, lúc này còng tay hoàn toàn tuột khỏi tay của Hải Nhạc, Trì Hải Hoan cứ thế thẳng tắp rơi xuống!

“Chị! Không cần!”

Hải Nhạc điên cuồng gào to lên, bàn tay trống rỗng rũ xuống không trung, từng giọt máu cứ thế chảy xuống theo thân thể của Trì Hải Hoan.

Đôi lời của Mạc Anh:

Thân chào các bạn độc giả, chúng ta đã cùng nhau đi suốt một chặng đường dài rồi nhỉ, 1 năm 6 tháng 25 ngày, chưa là gì cho một câu chuyện tình yêu lãng mạn, nhưng là quá dài cho những một ngôn tình như chúng ta!(((((((Tại MA edit lâu quá))))))))

Rất Rất cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ MA, đã tiếp thêm động lực cho MA để cố gắng edit hoàn thành bộ truyện. Vì công việc đời sống cá nhân khá mỗi mệ, đã có lúc MA cũng muốn buông tay, nhưng nghĩ tới các bạn lại không đành lòng! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho má Hương, ủng hộ cho Dật ca và Nhạc Nhạc, ủng hộ cho Sam Mạc Anh!

Đây đã là chương gần kết, chương sau sẽ là Đại Kết Cục, chúng ta sắp phải chia tay nhau rồi, chia tay má Hương, chia tay Dật ca và Nhạc Nhạc, và hơn nữa MA phải chia tay các bạn, không muốn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 271: Đại Kết Cục – The End

Mạc Anh xin chào các bạn, đây đã là chương cuối cùng rồi, cũng là lúc chúng ta phải nói lời tạm biệt và chúc phúc cho Dật ca với Nhạc Nhạc,. Suốt một chặng đường dài, “Ác Ma Ca Ca” có lẽ đã để lại trong lòng mỗi người một chút gì đó đáng suy nghĩ. Đã cùng nhau cười, cùng khóc, và cùng có cả những cảm phần, nhưng đến phút cuối, sẽ có cả những tình cảm dành cho nhau. Cảm ơn các bạn đã luôn dõi theo từng bước chân của hai người bọn họ, luôn bảo vệ, bênh vực cho hạnh phúc giản đơn của bọn họ. Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ Mạc Anh.

Mình hi vọng các bạn sẽ hài lòng với kết cục này của má Hương dành cho Dật ca và Nhạc Nhạc, những tâm tư tình cảm trong lòng bao lâu nay, hi vọng các bạn có thể viết nó thành lời, cùng nhau giải bày, chia sẻ, để luôn có những kỉ niệm đẹp về nhau.

Kết thúc “Ác Ma Ca Ca”, vẫn chưa phải là kết thúc tất cả, Mạc Anh vẫn sẽ tiếp tục viết truyện của chính mình, vẫn sẽ không từ bỏ các bạn đọc thân

thương!

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ lắng nghe mấy lời dông dài của mình.

Chúc các bạn một ngày tràn đầy niềm vui!

Chương 242: Đại kết Cục – The End

Tri Hải Hoan khẽ nhắm mắt, thân thể dùng sức lay động muốn thoát ra khỏi tay Hải Nhạc, Hải Nhạc không còn sức lực nắm được còng tay nữa!

“Hải Nhạc, hãy chăm sóc mẹ thay chị! Chị đã tổn thương bà ấy, hãy thay chị xin lỗi bà ấy!”

Tri Hải Hoan ngẩng đầu lên nói với Hải Nhạc, lúc này còng tay hoàn toàn tuột khỏi tay của Hải Nhạc, Tri Hải Hoan cứ thế thẳng tắp rơi xuống!

“Chị! Không cần!”

Hải Nhạc điên cuồng gào to lên, bàn tay trống rỗng rũ xuống không trung, từng giọt máu cứ thế chảy xuống theo thân thể của Tri Hải Hoan.

Rất nhanh, phía dưới oanh một tiếng, Hải Nhạc không thể tin nổi Tri Hải Hoan cứ thế mà từ bỏ tính mạng của mình. Tạ Thu Dật nhanh chóng kéo Hải Nhạc lên, cô nhào vào trong ngực hân khóc rống lên.

Mà phía dưới cũng truyền đến tiếng khóc thất thanh của mẹ Hải Nhạc, cô nghe được càng khóc dữ dội hơn.

“Tạ tiểu thư, cô cũng đã tận lực rồi, Là cô ấy tự mình muốn tìm đến cái chết, không phải là chúng ta không cứu cô ấy!”

Viên cảnh sát cố gắng an ủi Hải Nhạc.

“Chị quá ngu! Quá ngu! Nhiều người cải tạo ở trong tù rất tốt, tại sao chị lại không muốn đi? Tại sao?” Hải Nhạc khóc rống lên.

Tạ Thu Dật cũng một hồi chán nản trong lòng, hân không biết an ủi Hải Nhạc như thế nào, ôm cô vào lòng mình chặt hơn, chứng kiến cảnh này, thực sự là quá sức chịu đựng với Hải Nhạc.

Tiểu Bảo Tiểu Bối thận trọng kéo vạt áo của Hải Nhạc. Hải Nhạc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Tiểu Bối, sau đó cô ngồi chồm hồm ôm Tiểu Bảo vào trong lòng, tiếp tục khóc nức lên.

Tiểu Bảo thương tâm nói:

“Mẹ, đừng khóc! Di là người xấu, không đáng để mẹ phải khóc! Di muốn giết mẹ, còn muốn ném con xuống lầu! Không cần khóc vì di ta!”

Hải Nhạc nghe Tiểu Bảo nói như vậy, cô nức nở nói:

“Tiểu Bảo, mẹ biết di là người xấu, nhưng di ấy là chị của mẹ, giống như quan hệ anh em giữa con và Tiểu Bối. Biết là di xấu xa nhưng mẹ vẫn không nhìn được khóc vì di ấy!”

Tiểu Bảo đã hiểu ra, nó vỗ vỗ vai an ủi Hải Nhạc:

“Mẹ, vậy mẹ khóc đi, khóc cho thoải mái! Tiểu Bảo cũng muốn khóc, trong lòng cũng rất khó chịu! Mẹ cứ khóc đi!”

Hải Nhạc ôm Tiểu Bảo đau khổ khóc rống lên, cô và Tri Hải Hoan dù không ưa gì nhau nhưng cô không muốn cô ấy phải chết!

“Nhạc Nhạc! Đừng khóc! Đây là do chính cô ấy lựa chọn! Chúng ta nên đi về thôi!” Tạ Thu Dật cũng ngồi chồm hồm bên cạnh, an ủi người mình yêu.

Tri Hải Hoan cứ thế mà ra đi, nói thật, trong lòng của Tạ Thu Dật cũng rất khổ sở. Hân quả thật rất hận cô ta, nhưng cô ta lại chết trước mặt hân khiến trong lòng hân không khỏi bi thương. Dù sao cô ta cũng đã từng là một sinh mệnh sống sờ sờ.

Hải Nhạc nâng lên đôi mắt đắm lệ hướng về Tạ Thu Dật gật đầu một cái, sau đó cô ôm Tiểu Bảo, Tạ Thu Dật ôm Tiểu Bối cùng nhau đứng dậy, đoàn người yên lặng rời khỏi gác chuông.

Khi bước xuống lầu, Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc cũng đang đứng ở đó. Sở Lâm Phong và Lâm Đế Uy thấy Hải Nhạc an toàn đi xuống, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ bước đến ôm lấy Tiểu Bảo Tiểu Bối để cho Hải Nhạc và Thu Dật đến bên an ủi mẹ Hải Nhạc.

Các bác sĩ và y tá cũng từ trên xe cứu thương nhảy xuống, đứng trước mặt Tri Hải Hoan khám xét hồi lâu, sau đó đứng lên nói:

“Đã không cứu được nữa!”

Mẹ Hải Nhạc không khỏi té xỉu trong ngực Tạ ba ba, Hải Nhạc cũng không đành lòng nhìn tình trạng thê thảm của Tri Hải Hoan, cô cúi người ở trong ngực Tạ Thu Dật, không ngừng được nước mắt của mình. Tạ Thu Dật chỉ đành phải đưa cô vào trong xe, sau đó ôm hai đứa bé vào ngồi bên cạnh Hải Nhạc, nhẹ nhàng nói:

“Anh đi xem cha mẹ một chút! Em đừng quá thương tâm!”

Hải Nhạc nén lệ gạt đầu, xe cứu thương cuối cùng cũng mang xác của Trì Hải Hoan đi, mẹ Hải Nhạc và Tà ba ba cũng đi cùng đến bệnh viện.

Tà Thụ Dật ngồi trên xe thở dài một cái, yên lặng khởi động xe, hai đứa bé vì quá mệt mỏi cũng đã sớm ngủ vào lòng Hải Nhạc ngủ thiếp đi rồi.

“Nhạc Nhạc, chúng ta đưa con về nhà trước, sau đó đến bệnh viện xem một chút!” Tà Thụ Dật khẽ nói.

“Vâng!”

Hải Nhạc thất thần gạt đầu một cái.

Tà Thụ Dật lại không khởi thở dài một lần nữa, nếu như Trì Hải Hoan biết cô ta chết đi khiến cho mẹ và em gái mình bị thương như vậy, không biết trong lòng cô ta sẽ nghĩ sao.

Tâm tình của hắn cũng rất nặng nề, Trì Hải Hoan lại lựa chọn cái chết thâm trầm như vậy, hắn thà rằng cô ta bị điên, ít nhất là người vẫn còn sống, Hải Nhạc và mẹ cũng sẽ không thương tâm đến như vậy!

Tà Thụ Dật và Hải Nhạc đưa hai đứa bé về nhà nghỉ ngơi, sau đó lại cùng nhau đi tới bệnh viện. Lúc này, mẹ Hải Nhạc đã tỉnh lại, Hải Nhạc ngồi trước giường bệnh của bà, hai mẹ con không khỏi ôm lấy nhau khóc rống lên.

“Mẹ biết nó sẽ đi vào con đường này, nhưng thật không có nghĩ tới ngày này lại đến nhanh như vậy! Hải Nhạc, mẹ rất đau! Mẹ biết là nó làm ra rất nhiều chuyện sai trái, không ai có thể tha thứ, nhưng mà mẹ rất đau, rất đau! Nó dù sao cũng là đứa con gái mà mẹ đứt ruột đẻ ra!” Mẹ Hải Nhạc vỗ ngực liên tục, nước mắt giàn dụa.

“Mẹ, con biết, con đều biết!”

Hải Nhạc nén lệ an ủi mẹ: “Đây chính là lựa chọn của chị ấy, chúng ta có muốn cũng không thể làm gì! Mẹ, đừng quá đau lòng!”

“Làm sao mẹ có thể không đau lòng? Trước kia, trong lòng mẹ quả thật là hận nó sao không chết đi, bây giờ nó thật sự đã chết rồi, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, làm sao mẹ có thể không đau lòng? Nó rõ ràng có một cuộc sống rất tốt, tại sao cứ nhất quyết đi vào con đường này! Đi vào con đường này để rồi chết thâm trầm như vậy!” Mẹ Hải Nhạc khóc rống nói.

Hải Nhạc không biết nói gì, chỉ biết ngồi ôm lấy bà, cùng bà khóc cho đến khi mỏi mệt, đợi bà ngủ rồi Hải Nhạc mới mệt mỏi đứng lên.

“Nhạc Nhạc, con đi về đi, cha sẽ ở đây với mẹ!” Tà ba ba nói.

“Cha, con sẽ ở đây, cha đi nghỉ ngơi một chút!” Tà Thụ Dật nói.

Hải Nhạc liền cự tuyệt hai cha con: “Không, con sẽ ở lại. Cha và Thụ Dật hãy về nhà trước!”

“Không nên tranh cãi nữa, hai đứa mau về nhà đi!” Tà ba ba kiên quyết hướng bọn họ phát tay, trải qua chuyện lần này của Trì Hải Hoan, tóc của ông cũng bạc đi hơn nửa rồi. Dù sao, Hải Hoan cũng là con gái của vợ ông, còn là con gái nuôi của ông, con người chứ không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Hải Nhạc và Thụ Dật chỉ đành phải cùng nhau về nhà. Hải Nhạc vô thần nhìn chăm chăm phía trước nói với Tà Thụ Dật:

“Thụ Dật, em muốn đẩy lùi hôn sự lại để sau rồi nói. Bây giờ, em không có ý định kết hôn.”

Tà Thụ Dật ngẩn ra, suy nghĩ một chút, Tà gia thời gian này đang đắm chìm vào nỗi bi thương trong cái chết của Trì Hải Hoan, kết hôn vào lúc này, đúng là không thích hợp.

“Được! Chờ qua bảy ngày của Hải Hoan rồi hãy nói.” Tà Thụ Dật nói.

“Không! Em muốn kéo dài hai, ba tháng. Chờ em khôi phục tâm tình rồi nói.” Hải Nhạc vẫn vô định mà nói với hắn.

Tà Thụ Dật ngớ ngẩn, hắn có chút không ngờ Hải Nhạc lại muốn đòi lâu như vậy! Hắn không khởi thở dài một cái, gạt đầu đáp ứng:

“Được rồi! Chờ hai tháng cũng không sao? Tóm lại anh đã chờ lâu như vậy cũng không bận tâm thêm hai ba tháng!”

“Thụ Dật, cảm ơn anh!” Hải Nhạc xào xạc nói.

Tà gia vẫn như cũ, cử hành tang lễ cho Trì Hải Hoan rất long trọng, chỉ có điều, lần này không hề giống mấy năm trước. Mà Tà Thụ Dật cũng tuyên bố hôn lễ của hắn và Hải Nhạc sẽ lùi lại hai tháng, tin tức này nhất thời lại đứng trang nhất của các mặt báo suốt một tuần lễ.

Qua bảy ngày của Trì Hải Hoan, Tà Thụ Dật thấy Hải Nhạc vẫn không gỡ bỏ được bóng ma trong lòng, hắn liền nói với cô:

“Ở nhà tâm tình em không tốt, cùng anh đi ra nước ngoài một vòng giải sầu nhé!”

Đúng là ở nhà Hải Nhạc sẽ thường xuyên nhớ tới Tri Hải Hoan, tâm tình ngày càng sa sút, nghe Tạ Thư Dật đề nghị như vậy, cảm thấy cũng không tệ, cô cũng muốn đi ra ngoài giải tỏa một chút, nhanh chóng bắt đầu một cuộc sống mới.

“Được rồi! Muốn đưa em đi đâu? Chúng ta cũng đưa cả Tiểu Bảo Tiểu Bối đi cùng chứ?” Hải Nhạc nói.

“Không, Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ ở nhà. Có các con, thì cha mẹ mới có thể vui bớt nỗi đau đớn khi Hải Hoan rời đi!” Tạ Thư Dật cương chiều nhìn cô nói.

“Vậy là anh đã nghĩ xong nơi để đi rồi?” Hải Nhạc hỏi.

“Đúng vậy, đó là một nơi rất đẹp!” Tạ Thư Dật ghé sát mặt cô, có chút thần bí nói.

Thì ra, nơi rất đẹp mà hần đưa cô đến chính là Maldives, Hải Nhạc có chút giật mình:

“Không phải anh nói là chờ chúng ta kết hôn sẽ tới đây hưởng tuần trăng mật sao? Tại sao bây giờ lại dẫn em tới đây?”

“Thật ra thì, thời gian này, chính là tuần trăng mật mà chúng ta đã dự kiến! Bà xã, chúng ta cùng hưởng tuần trăng mật chứ?” Tạ Thư Dật ôm eo Hải Nhạc, nở nụ cười.

Khi máy bay đáp xuống Maldives, Hải Nhạc vừa đặt chân xuống cô liền thấy yêu quốc gia này, những hàng dừa đuôi nhau chạy dọc theo bờ cát trắng như trải thành một tấm thảm khổng lồ, nước biển xanh biếc dập dờn, cảnh đẹp hết như một quốc gia trong câu chuyện cổ tích.

Hải Nhạc và Tạ Thư Dật lần đầu tiên đặt chân lên Đảo Thiên Đường xinh đẹp, nơi đó đều là hoa tươi, không khí trong lành thoang thoảng mùi hoa, nước biển trong suốt chói mắt bao phủ lên những dải san hô tuyệt đẹp, Hải Nhạc lập tức cảm giác như mình đang ở trên thiên đường.

Ban ngày, Hải Nhạc và Thư Dật nếu không ở trên bờ cát đi dạo, phơi nắng thì cùng nhau lướt sóng, lặn sâu xuống biển. Lặn xuống đáy biển, Hải Nhạc phát hiện ra thế giới biển cả hóa ra lại đẹp đến như vậy, đàn cá Ngũ Sắc và cá cảnh nhiệt đới hòa lẫn vào nhau, bơi lượn qua những rặng san hô hùng vĩ. Hải Nhạc cứ ngỡ rằng mình đang đi lạc vào Long cung trong truyền thuyết, đáy biển hùng vĩ cùng những đàn cá cảnh nhiệt đới bơi lượn trước mặt, đã phần nào khiến cô quên đi Tri Hải Hoan và xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

Tạ Thư Dật mỗi ngày đều mang cô đến một cảnh đẹp khác nhau, mang lại cho cô rất nhiều niềm vui, cô cơ hồ đối với mảnh đất xinh đẹp này quyến luyến, chơi vui đến quên cả trời đất rồi.

“Thư Dật, thật sự rất cảm ơn anh đã đưa em đến một nơi xinh đẹp như vậy!”

Hải Nhạc vui vẻ uống nước dừa trên tay, nằm trên Thủy Thượng ốc, từng cơn gió mát lạnh lướt qua da thịt thật thoải mái, cô ngẩng đầu lên nhìn vì sao sáng chói trên bầu trời, cảm thán nói.

“Anh biết ngay là em sẽ thích!”

Tạ Thư Dật ôn nhu nói, bọn họ ở Maldives cũng đã gần hai tháng nay, bóng ma trong lòng Hải Nhạc về Tri Hải Hoan gần như cũng đã sớm tiêu tan rồi, hần đưa cô tới đây cũng chính là vì mục đích này. Nghĩ lại, Maldives đúng là nơi mà hần chọn để bọn họ hưởng tuần trăng mật, nhưng trước đó, hần đã từng nói sẽ đưa cô tới đây để hưởng thụ cái cảnh đẹp như trong mơ này.

“Thư Dật, có anh, em thật sự rất hạnh phúc!”

Hải Nhạc ngọt ngào tựa vào trong ngực Tạ Thư Dật, dịu dàng nói.

“Anh cũng thế!”

Tạ Thư Dật nâng cằm Hải Nhạc lên, khẽ hôn lên hai má cô, cuối cùng, nụ hôn nhu hòa từ từ biến thành nụ hôn nóng bỏng, kích tình.

Cảnh biển về đêm thật xinh đẹp, dưới hàng dừa êm ả là một cảnh kích tình, đầy lãng mạn và nóng bỏng.

Ánh sáng mặt trời tràn đầy năng lượng chiếu thẳng vào căn phòng. Hải Nhạc khẽ mở mắt, căn phòng vẫn tràn ngập hương vị kích tình của đêm qua. Hải Nhạc ngắm nhìn Tạ Thư Dật vẫn đang ngủ say, trên mặt cô không khỏi hé ra nụ cười hạnh phúc. Thì ra, trên đời này chuyện hạnh phúc nhất chính là sáng sớm có thể tận mắt nhìn thấy người mình yêu đang ngủ bên cạnh mình, mà mình đang gối đầu lên khuỷu tay của người ấy!

Cô khẽ đưa tay vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say của Tạ Thư Dật, từ năm tám tuổi đến mười lăm tuổi, người đàn ông này đã mang đến cho cô biết bao nhiêu là đau khổ, cô còn cho rằng, hần sẽ hành hạ cô cả đời đấy! Nhưng cuối cùng hần lại chuyển hướng, đột ngột khiến cô trầm luân vào tình yêu tuyệt vời nhất! Cho tới bây giờ, tình yêu của hần dành cho cô không những không nhạt đi mà còn sâu đậm, nồng nhiệt hơn, dùng cả trái tim toàn tâm toàn ý mà yêu cô!

Hải Hoan nói rất đúng, Tạ Hải Nhạc cô thực sự quá may mắn mới có được tình yêu vĩnh cửu của hần, hần vẫn có thể yêu cô cho đến chân trời góc bể sao? Cô khẳng định đáp án là có! Hần nhất định sẽ nắm tay cô cùng nhau đi đến già!

Hải Nhạc tưởng tượng ra bộ dáng già khom của Tạ Thư Dật với hàm răng móm mém, cô không khỏi cười khanh khách thành tiếng.

Nhưng mà lúc đó hắn vẫn sẽ yêu cô, bất kể cô có già thế nào, hắn cũng vẫn yêu cô!

Cô cũng thương hắn! Rất yêu! Rất yêu! Nếu như không thương hắn, thì cô sao có thể còn sống trên cõi đời này, lấy đâu ra động lực để sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối? Cô cam nguyện chịu đựng tất cả chỉ vì cô thương hắn! Chỉ vì hi vọng có một ngày nào đó sẽ lại được dựa vào trong ngực của hắn! Mà hết thấy đây đều đã trở thành hiện thực, cô bây giờ lại được nằm trong vòng tay ấm áp của hắn!

Hải Nhạc đột nhiên chảy nước mắt, cô cũng không biết là vì cái gì, tóm lại cô chỉ muốn rơi lệ.

“Thư Dật, chúng ta yêu nhau cả đời đến già được không?”

Hải Nhạc lẩm bẩm nói, sau đó nhẹ nhàng ấn lên môi Tạ Thư Dật một nụ hôn.

“Ừ, chúng ta sẽ yêu nhau cả đời cho đến già!”

Lúc này Tạ Thư Dật đột nhiên tỉnh táo mở miệng, mà đôi mắt của hắn cũng nở ra nụ cười thành hai vầng bán nguyệt.

“Đáng ghét, anh còn giả bộ ngủ!” Hải Nhạc hờn dỗi đập một cái lên bờ ngực rắn chắc của hắn.

“Anh là hoàng tử chờ công chúa đến hôn đánh thức anh!”

Thư Dật nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc đặt lên trái tim mình nói:

“Nghe được giọng nói của em, nó chỉ vì em mà nhảy lên, chỉ cần nó còn nhúc nhích một ngày anh vẫn sẽ yêu em không bao giờ dừng lại, giống như trái tim này vẫn không nhảy lên, lòng của anh cũng không bao giờ dừng lại.”

“Thư Dật...” Hải Nhạc không khỏi bị hành động và lời nói chân tình của hắn làm cho cảm động, cô ghen ngào gọi tên hắn.

“Công chúa của anh! Nhạc Nhạc của anh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, cùng nhau từ từ già đi. Nhưng trước hết, nhân lúc còn trẻ, chúng ta nên hưởng thụ tình yêu của chúng ta thật tốt!”

Tạ Thư Dật vừa dứt lời liền hôn lên đôi môi ngọt ngào của Hải Nhạc, cho cô một nụ hôn sâu nóng bỏng.

Khi hai người đang đắm chìm vào nụ hôn kích tình, đột nhiên trong bụng Hải Nhạc vọt tới một hồi ghê tởm, cô không khỏi vội vàng đẩy Tạ Thư Dật ra. Tạ Thư Dật không hiểu, ngơ ngác nhìn cô hỏi:

“Làm sao vậy?”

Hải Nhạc không nói lời gì, bùm miệng chạy ra cạnh cửa nôn xuống biển một trận.

“Uy, người phụ này, em thật sự khiến anh đau lòng đó! Nụ hôn của anh lại khiến cho em ghê tởm buồn nôn như vậy sao?”

Tạ Thư Dật có chút không vui kháng nghị.

Hải Nhạc nôn mửa một hồi, quay đầu lại lau lau khóe miệng, áy náy xin lỗi Tạ Thư Dật:

“Có thể là tối hôm qua ăn hải sản nướng nên đau bụng rồi.”

“Phải không?”

Tạ Thư Dật không khỏi cau chặt chân mày, nhưng rất nhanh liền thả lỏng khuôn mặt, hắn hờn hờ bỏ tới trước mặt Hải Nhạc, hưng phấn nói:

“Nhạc Nhạc, anh cảm thấy có thể có một khả năng khác! Không phải là có thể mà là chắc chắn, trong bụng em đã có Tiểu Hôn Tiểu Ái rồi!”

Hải Nhạc há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Tạ Thư Dật:

“Làm sao có thể? Không phải là anh vẫn luôn có làm các biện pháp sao? Làm sao có thể có Tiểu Hôn Tiểu Ái?”

Tạ Thư Dật đứng lên cười xấu xa, ranh mãnh nói:

“Cái này còn phải nói, mầm mống của anh sức xuyên không kém gì viên đạn a, ngay cả bao cao su (BCS) cũng có thể xuyên qua! Nhạc Nhạc đây chính là chuyện cực kì vui! Chúc mừng em lại sắp làm mẹ rồi! Dĩ nhiên anh cũng tự chúc mừng mình sắp được làm ba ba!”

“Không cần! Em một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có! Em không muốn bây giờ có Tiểu Hôn Tiểu Ái! Em vẫn còn chưa bắt đầu kế hoạch cho cuộc sống mới của mình, tại sao lại xuất hiện Tiểu Hôn Tiểu Ái chứ?” Hải Nhạc khóc không ra nước mắt.

“Nhạc Nhạc, đây là chuyện vui, chúng ta mau chóng về nhà kết hôn đi! Ngày mai sẽ lên đường! Nếu như đẻ bụng của em càng ngày càng lớn lên, người ta sẽ nói là em vì có con mới cưới đó nha!”

Tạ Thư Dật hớn hờ nói không ngừng.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cứ luôn miệng chắc chắn là cô mang thai, cô đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

“Đợi đã nào!..... Làm sao anh biết em mang thai? Anh cứ khẳng định như vậy?” Hải Nhạc hoài nghi hỏi.

“Em mới nôn khan, không phải là có em bé thì là cái gì?” Tạ Thư Dật cười gian nói.

“Không đúng! Em nhớ lần trước có Tiểu Bảo Tiểu Bối, anh rõ ràng có làm các biện pháp, nhưng em lại vẫn có Tiểu Bảo Tiểu Bối, lần này lại như vậy! Anh có làm biện pháp, nhưng mà lại có!”

Hải Nhạc nói một hồi, đột nhiên như bừng tỉnh ra, cô không khỏi kêu to lên, cầm gối ném vào đầu Tạ Thư Dật:

“Tạ Thư Dật! Đồ khốn nhà anh! Anh dám động tay động chân lên BCS! Nhất định là anh đã động tay động chân lên BCS đó! Làm sao anh có thể như vậy?”

“Bà xã, đừng đánh anh mà! Anh thừa nhận, lúc có Tiểu Bảo Tiểu Bối, đúng là anh đã động tay động chân vào BCS một chút, nhưng mà lần này lại ở một nơi đẹp như vậy, anh còn muốn nghỉ ngơi lâu hơn nữa, làm sao có thể gian lận trên BCS được? Lần này là ngoài ý muốn! Đơn thuần là ngoài ý muốn!” Tạ Thư Dật hai tay ôm đầu giải thích.

“Hừ, nhất định là anh! Nhất định là anh giả vờ! Tạ Thư Dật, cho dù em không tức giận, em cũng sẽ không gả cho anh! Không gả cho anh! Anh không hề quan tâm đến cảm nhận của em! Cứ một mực để cho em có Bảo bảo, em không muốn gả cho anh!”

Hải Nhạc chu môi nói, trong mắt cũng rung rung nước mắt.

Tạ Thư Dật thấy cô có vẻ không giống như làm bộ tức giận, hần gáp gáp kéo tay cô giải thích:

“Nhạc Nhạc, tin tưởng anh! Lần này anh thật sự không có! Không cho phép em nói không lấy chồng, mau thu lại lời nói vừa rồi!”

“Không lấy chồng!” Hải Nhạc trừng mắt liếc hần một cái.

“Em không gả cho anh thì muốn gả cho ai chứ?”

Tạ Thư Dật có chút nóng nảy, lần này Hải Nhạc mang thai, không thể trách hần được! Hần thật sự không có táy máy tay chân lên BCS, Tiểu Hôn Tiểu Ái này tại sao lại không kịp chờ đợi cứ thế mà đến như vậy chứ?

Hần không khỏi kéo Hải Nhạc vào trong lòng, hung hăng cho cô một nụ hôn, sau đó nói:

“Có lấy chồng hay không?”

“Không lấy chồng! Anh quá ghê tởm! Không hề để em vào trong mắt! Đồ đầu heo tự đại cuồng! Chỉ muốn dùng đứa con để trói em lại!”

Hải Nhạc không chút nào muốn thỏa hiệp, ừ ừ nói. Không phải là cô không muốn có con, chỉ có điều không phải là lúc này! Kế hoạch tốt đẹp mà cô vạch ra lại vì đột nhiên có thai mà phá hỏng tất cả!

Lúc này Tạ Thư Dật đột nhiên giả vờ với Hải Nhạc, Hải Nhạc không nhận được, cười lên ha ha:

“Đừng mà, thật là nhột!”

“Nói gả cho anh! Anh liền dừng tay!”

“Không lấy chồng!”

“Nói gả!”

“Không nói!”

“Gả? Không lấy chồng, huh? Gả? Không lấy chồng huh?”

“Không lấy chồng! Không lấy chồng!”

“Không lấy chồng? Gả? Không lấy chồng? Gả? Gả?” Cứ sau một câu hỏi, Tạ Thư Dật lại điên cuồng thọc lét Hải Nhạc, đến khi Hải Nhạc không thể chịu nổi nữa.

“Gả! Gả!” Hải Nhạc bất lực, vừa cười vừa nói.

“Rất tốt! Vậy ngày mai chúng ta sẽ về Đài Bắc chuẩn bị kết hôn, yên lặng chờ đến ngày Tiểu Hôn Tiểu Ái giá lâm!”

Tạ Thư Dật rút cuộc hài lòng buông tay.

Bị hấn chọc cười đến thở không ra hơi, Hải Nhạc ý thức được mình nói sai rồi thì cũng đã muộn, ai bảo cô lại sợ nhột chứ!

“Được rồi! Em sẽ gả cho anh, nhưng anh phải chịu phạt!” Hải Nhạc tròn mắt nhìn Tạ Thư Dật đang ngoác miệng cười đắc ý.

“Em muốn trừng phạt thế nào?” Tạ Thư Dật ngả ngón cười nói.

“Anh ra đứng ở cạnh cửa đi!” Hải Nhạc không đổi giọng nói.

“Em muốn anh úp mặt vào tường sám hối sao, vậy chẳng thà để anh nhìn ra biển suy ngẫm một chút!”

Tạ Thư Dật có chút không hiểu cô muốn làm gì, nhưng vẫn theo lời của Hải Nhạc, ra đứng ở cạnh cửa:

“Rồi thế nào nữa?”

Nhạc Nhạc đứng lên, từ từ đi tới trước mặt hấn, có chút suy tư nói:

“Làm thế nào? Để em nghĩ!”

Sau đó cô giơ tay lên vuốt ve ngực Tạ Thư Dật, đột nhiên đẩy hấn một cái, Tạ Thư Dật không kịp chuẩn bị cứ thế ngã nhào xuống biển.

“Tạ Thư Dật, mau nhận lỗi với em! Em sẽ kéo anh lên.”

Hải Nhạc mỉm cười, mở trừng hai mắt kiêu ngạo nhìn Tạ Thư Dật, nhìn hấn chập vọt trong nước, tâm tình cô đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

“Bà xã, là lỗi của anh! Anh không nên gieo giống sai mùa! Vậy đã được chưa? Kéo anh lên trước đi, nước biển buổi sáng rất lạnh đấy!” Tạ Thư Dật ừ ừ khuất, dè dỏ nói.

Hải Nhạc nghe Tạ Thư Dật nói nước biển rất lạnh, cô lại sốt ruột chạy tới vội vàng kéo Tạ Thư Dật lên bờ. Tạ Thư Dật cởi quần áo ướt nhẹp ra, chui vào chăn.

“Lạnh quá! Lạnh quá! Bà xã, mau tới đây ủ ấm giúp anh!” Tạ Thư Dật hai hàm răng run lấy bầy, ánh mắt cún con cầu cứu Hải Nhạc.

Hải Nhạc thấy hấn thành cái bộ dạng kia không khỏi đau lòng, có chút hối hận mình đã đẩy hấn xuống biển.

“Được rồi! Được rồi! Nhìn anh đáng thương quá đi mất!”

Hải Nhạc chỉ đành phải chui vào chăn.

Tạ Thư Dật lập tức ôm cô vào trong ngực thật chặt, hai tròng mắt đột nhiên lóe sáng, môi hé ra nụ cười gian xảo.

“Bà xã tôn kính, em cứ yên tâm! Anh một chút cũng không thấy lạnh, chỉ là muốn trừng phạt em một chút!”

Hải Nhạc nghe hấn nói như vậy, không khỏi vừa nóng vừa giận, cô giùng giăng ở trong ngực Tạ Thư Dật, quát lên:

“Anh thật là hư! Đồ xấu xa! Đúng là nhỏ mọn, mới đẩy anh xuống nước, anh liền quay lại trả thù em!”

“Em sẽ thích cách trả thù của anh đấy!”

Tạ Thư Dật cười xấu xa, hai tay bắt đầu làm loạn:

“Chúng ta tiếp tục chuyện lúc nãy nhé! Lần này không buồn nôn nữa rồi!”

Hấn không nói lời gì, lần nữa hôn lên môi Hải Nhạc.

Hai tay của Hải Nhạc từ từ ngưng kháng nghị chuyển sang vòng lên cổ Tạ Thư Dật, thật ra thì cô mà không lấy hấn, thì biết gả cho ai? Cô cũng tin tưởng hấn không có giờ trở, bởi vì hấn là loại người như vậy, không làm thì chính là không làm, có làm thì dám thừa nhận. Chỉ là trong lòng cô vẫn có chút tức giận, cô không muốn lại có con nhanh như vậy! Cô còn có rất nhiều chuyện chưa có làm được! Bây giờ lại có em bé, bảo cô làm sao thực hiện được đây?

Ký lai chi, tắc an chi (Tương tự như “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”, tức là chuyện tới cũng đã tới, việc đến một lúc nào đó đều đã an định, giống như đi qua cầu không thể đi chéo))) tất cả đều thuận theo tự nhiên. Tiểu Hôn Tiểu Ái, chẳng qua là mới đầu mẹ sẽ có chút không vui, nhưng mẹ sẽ rất yêu các con, hi vọng các con lại là một đôi Long Phượng thai, như vậy Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ có cả em trai em gái!

Hải Nhạc đột nhiên nghĩ tới hôn lễ của mình, khẳng định là rất đẹp, khiến cho cô cả đời cũng không thể nào quên được!

Hải Nhạc vừa nghĩ vừa khanh khách nở nụ cười.

Tạ Thư Dật thở hắt hắt, gỡ bả vai cô gõ một cái, không vui nói:

“Người phụ này, chuyên tâm một chút! Biểu hiện của em như vậy rất tổn thương lòng của anh đấy!”

“A, được rồi, được rồi! Biết rồi!”

Hải Nhạc cười cười vội vàng ném những suy nghĩ trong đầu sang một bên, chuyên tâm vui đầu vào bữa tiệc kích tình của buổi sáng sớm tràn đầy nóng bỏng này.

Mặt biển yên tĩnh không ngừng hắt lên những tia sáng lấp lánh, đầu đó phía trên đầu là những bầy hải âu đang tung tăng bay lượn, cát tiếng kêu gọi ngày mới, nhìn cảnh biển an tường, êm ả như thế này, có ai có thể nhìn ra nó đã từng Kinh đảo hải lăng? (Sóng to gió lớn)

Tựa như tình yêu của Tạ Thư Dật và Hải Nhạc giờ phút này vô cùng hạnh phúc và đơn giản, nhưng mà bọn họ đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu đau khổ mới có thể đổi lấy hạnh phúc giản đơn này?

Sự yên lặng của bầu trời trong xanh cùng với ánh nắng rực rỡ ảm áp thoang thoảng len lén chui vào Thùy Thượng Ốc, cảm nhận tình yêu triền miên thâm tình! Thì ra, thế gian có tình yêu thì mới trở nên tốt đẹp đến như vậy!

Nguyễn Thiên Hạ Nhân Duyên Hữu Tình Nhân, Đô Thành Liễu Quyến Thuộc – Nguyên cho những đôi tình nhân trong thiên hạ, đều trở thành quyến thuộc của nhau.

Hết Trọn Bộ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Ca Ca Nói Người Yêu Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.